

Samúel kynnir

1. bindi

Andleg manna síðustu aðventistagönguma nna

**á leiðinni til hins himneska Kanaans.
Koma, miðvikudaginn 20. mars 2030.**

*„Hver er þá trúr og hygginn þjónn, sem herra hans
hefur sett yfir heimili sitt til að gefa þeim mat á
réttum tíma?“*

*Sæll er sá þjónn, sem herra hans finnur breyta svo,
þegar hann kemur.*

*Sannlega segi ég yður: Hann mun setja hann yfir allar
eigur sínar. “*

Matteus 24:45-47

Efnisyfirlit í lok bókarinnar

Andleg manna síðustu aðventistagöngumanna

Útvíkkun guðlegra opinberana sem móttæknar voru frá því að
07/03/2020

Ný skilaboð stöðugt innblásin af Guði

Skilaboð höfundar

Eins og ritað er í Opinberunarbókinni 2:26: „*Þeim sem sigrar og varðveitir verk mín allt til enda*, honum mun ég gefa vald yfir þjóðunum.“ Jesús Kristur deilir með þjóni sínum, spámanni sínum, þekkingu á dómi sínum í öllu, svo sem trúarlegum, stjórnmálalegum og efnahagslegum efnum. Því að hann framkvæmir áform sín með því að starfa á öllum þessum sviðum sem stjórna mannkyninu.

Meðal verka Jesú Krists er stöðug innblástur ljóss hans, sem er jafn mikilvægur fyrir andlegt líf hans útvöldu og manna sem Guð gaf Hebreunum daglega sem Guð safnaði saman í Sínaíeyðimörk.

Þeir sem leita þess munu finna í greinunum sem skrifaðar eru í þessu verki tryggingu fyrir ósvikinni guðlegri hugsun, sem fær mig til að vera vitni og gerir þá ábyrga frammi fyrir Guði og hans æðsta heilaga dómi. Því að höfnun á ljósi hans er orsök rofs í sambandi hans og sköpunar hans.

Innblásturinn sem opinberast í þessum línunum er einungis uppfylling loforðsins sem Jesús gaf þjónum sínum í Matt. 28:18 til 20 þar sem, til að taka af efa viðmælendur sína, er ritað: „*Jesús gekk til þeirra og sagði þannig: Allt vald er mér gefið á himni og jörðu. Farið því og gjörð allar þjóðir að lærisveinum, skírið þá í nafni föðurins, sonarins og heilags anda og kennið þeim að halda allt það sem ég hef boðið yður. Og sjá, ég er með yður alla daga allt til enda veraldar.*“

Eftir að hafa kynnt í „Útskýrðu fyrir mér Daníel og Opinberunarbókina“ ítarlega rannsókn, vers fyrir vers, á þessum guðdómlegu spádómum, legg ég í þessu verki, samkvæmt guðdómlegum innblæstri samtímans, fram samantektargreiningar á þeim sem fjallað er um í þessum spádómum, en einnig á samtímaviðburðum. Þessi heildstæða sýn er rík og stuðlar að því að ná tökum á þeim skilningi sem Guð býður upp á í nafni Jesú Krists. Þessir nýju vitnisburðir hafa jafn mikið gildi fyrir hann og hinir fyrstu og fyrir hans útvöldu, þeir gera það ljóst og skiljanlegt sem var dulkóðað og óskiljanlegt.

Ég bæti við að á þeim erfiðu tímum sem við þurfum að ganga í gegnum mun þekking á þessum greinum skipta öllu máli um hvort við fáum, eða ekki, frá Kristi, ómissandi hjálp hans og guðdómlegan stuðning til að sigra eins og hann

sígraði. Því að útvöldum hans er boðið að „halda verkum hans til enda“ veraldar, í „þolinmæði og þrautseigju“ sem einkennir sanna „heilagra“ Guðs.

Athugið: Þar sem þýðingar á erlend tungumál eru gerðar með vélþýðingarhugbúnaði ber höfundurinn aðeins ábyrgð á texta á frönsku, því tungumáli sem frumútgáfa skjalanna er á.

2020 – Upphaf ógæfunnar

Auk þeirrar hugsjónarhegðunar sem hann samþykkir og blessar, umburðar Guð um tíma það sem hann vanþóknar; en aðeins í tiltölulega stuttan tíma. Frá árinu 2020 höfum við notið þeirrar forréttinda að sjá hann bregðast strax við þeim óhófum sem hann verður fyrir, aðallega í kristna Vesturlöndum.

Í tengslum við þetta vers sem vitnað er í Róm 2:9: „Þrenging og angist komi yfir hverja sál þeirra manna sem illt fremur, fyrst Gyðing og einnig Grikk!“ skapaði hinn mikli skapari Guð, hinn mikli dómari okkar, árið 2020, frá jafndægri vorinu 2020 til jafndægurs vorsins 2021, samkvæmt skipun sinni, ár sem einkenndist af bölvun sem á sér enga hliðstæðu í mannkynssögunni frá flóttanum úr Egyptalandi. Og í kjölfar skipunarinnar sem gefin er upp í versinu var Ísrael fyrsta landið til að taka, í ljósi meintrar „faraldurs“ sem rakinn er til Covid-19 veirunnar sem kom upp í Kína og orsök umfangs þessarar bölvunar, þá hörmulegu ákvörðun að „takmarka“ allt landið og þannig loka fyrir allt efnahagskerfið. Ítalía (fyrsta vestræna landið sem varð fyrir áhrifum) og aðrar vestrænar kristnar þjóðir hafa hermt eftir þessari fyrirmynd og tekið sömu ráðstöfun með sömu hörmulegu efnahagslegu afleiðingum frá vorinu 2020. Hrun vesturheimsins jafngildir því sem af völdum heimsstyrjaldar.

Orsök þessarar guðdómlegu bölvunar má rekja til uppruna jarðnesku sköpunarinnar og nýjustu afbrota, svo sem hjónabands samkynhneigðra, nýju fjölkynja „kenninganna“ um kyn og stuðning við Íslam. Með þessum viðbrögðum hefur skapari Guð Adams og Evu og afkomenda þeirra staðfest boðskapinn sem gefinn er í 1. Mósebók 3:22: „Þá sagði Jahve Guð: Sjá, maðurinn er orðinn eins og einn af oss, að hann þekkir gott og illt. Nú skulum við banna honum að rétta út hönd sína og taka af lífsins tré og eta og lifa að eilífu.“ Ég hef þegar tekið fram að þetta „einn af oss“ vísar til Satans, djöfulsins.

Útskýring : Í áratugi hefur hluti af gífurlegum hagnaði bandaríska fjármálarisans „Google“ verið endurfjárfestur í vísindarannsóknnum og eitt af markmiðum þess er ekkert minna en að gera manninn „ódauðlegan“. Með tilkomu banvænna smitandi veira gefur almáttugur vísindamönnum jarðar merki um að hann muni ekki leyfa þeim að ná þessum árangri; dauðinn verður áfram guðlegt vopn hans og hann mun ráðast á alla seka uppreisnarmenn. Gífurlegar vísindalegar framfarir vegna þróunar rafeindatækni og tölva hafa gjörbreytt hugum manna, sérstaklega meðal ungs fólks sem alist hefur upp á Vesturlöndum án trúarbragða. Í raun er mannkynið aðeins að aðlagast því forriti sem Guð hannaði fyrir það. Með því að veita Bandaríkjunum yfirráð í síðari heimsstyrjöldinni undirbjó Guð brautina fyrir hnignun Evrópu. Í gegnum „internet“ sitt hefur Bandaríkin gert íbúa allrar jarðar háða tækni sinni. Græðgi

kapítalismans hefur leitt til þess að fórn að hefur verið staðbundinni framleiðslu í þágu framleiðslu sem flutt er til Asíu, og að lokum, Kína. Það þurfti aðgerð veira til að vestrænar þjóðir áttuðu sig á ósjálfstæði sínu gagnvart asískum framleiðendum og rústum. Næsta skref verður eyðilegging þeirra í stríði. Leiðtogar þjóða á Vesturlöndum eru tiltölulega ungir og líkt og ungt fólk okkar tíma treysta þeir eingöngu á vísindin, sem fram til ársins 2020 gátu leyst öll vandamál. Við getum því skilið vonbrigði þessa unga fólks sem er að uppgötva að vísindin hafa enga lausn til að lækna fórnarlömb Covid-19. Þessi nýja, erfiða staða hefur leitt til þess að þau hafa „lokað“, „opnað“ og „lokað aftur“ íbúum sínum, án þess að gruna að lækningin yrði að lokum verri en sjúkdómurinn, sem var auk þess rækilega magnaður í mati þeirra. En með því að gera það hafa þau aðeins uppfyllt áætlun Guðs, sem leysti eyðileggingu þeirra.

Á árinu, föstudaginn 16. október, klukkan 17:00 í upphafi hvíldardagsins, var sögukennarinn Samuel Paty hálshöggvinn af tsjetsjenskum innflytjanda eftir að hafa sýnt í skólanum hæðnislegar og kaldhæðnislegar skopmyndir af spámanninum Múhameð sem birtar voru í kaldhæðnisblaðinu „Charlie Hebdo“.

Þann 6., 7. og 8. mars 2021 ferðaðist Frans páfi til Íraks til að styðja ofsóttu „kristna“ í Austurlöndum. Hann ferðaðist til Mosúl, fyrrverandi höfuðborgar íslamska kalífatsins í rúst, og kallaði múslima sem hann hitti „bræður“. Með því reitti hann Jesú Krist til reiði, sem notaði stríðsgjarna íslam „bræðra“ sinna til að refsfa honum. Samkvæmt Guði er „bróðurkærleikur“ ávöxtur heilags anda hans, sem aðeins er virkur í þágu trúaðra útvöldu hans; og sérstaklega ekki fyrir fólk sem afneitar og kynnir, sem kristna lygi, friðþægingardauða Jesú Krists, grundvöll fagnaðarerindisins (fagnaðarerindisins) um hjálpræði. Það skal tekið fram að á sömu dögum áttu sér stað ofbeldisfull átök milli ungmenna af innflytjendauppruna og frönsku lögreglunnar í nokkrum borgum, sem staðfesti ósamrýmanleika múslimatrúar við veraldlega franska lýðveldisstjórnina.

Miðvikudagur, 19. maí 2021

35.000 lögreglumenn söfnuðust saman til að mótmæla slöku réttarkerfinu nálægt þinghúsinu. Þeir eru fórnarlömb árása ungra fíkniefnasali sem eru einnig íslamistar og hika ekki lengur við að skjóta á þá. Lögreglan telur látna og særða. Ofbeldið verður sífellt óstjórnlegra. Orsökina er vanhæfni Lýðveldisins til að koma í veg fyrir siðleysi manna. Spilling birtist í öllum starfsgreinum og öllum trúarlegum, efnahagslegum, dómsfræðilegum og stjórnmalalegum sviðum. Og skýringin liggur í þeirri staðreynd að Lýðveldið veitir stöður eingöngu út frá fræðilegum hæfileikum. Siðferði fólks er aldrei tekið með í reikninginn og forsetaframbjóðendur koma síðar í ljós að þeir eru lygarar og þjófar. Aðskilið frá Guði er það ófært um að takast á við vandamál sín og réttarkerfi þess, sem eingöngu byggir á bókstaf laga sinna, framleiðir óréttlæti sem aðeins siðferði gæti komið í veg fyrir. Í Lýðveldinu, eins og í Biblíunni, „*drepur bókstafurinn, en andinn lifgar*“. Eins og í upphafi getur Lýðveldið, aðskilið frá Guði, aðeins framleitt ofbeldi, eyðileggingu og dauða. Varðandi mannlegt réttlæti gat Jesús

Kristur aðeins lýst í dæmisögu fyrirmynd rangláts dómarans; Raunveruleikinn árið 2021 uppfyllir fullkomlega framtíðarsýn hans og dómgreind hans á hlutunum.

Fréttir frá og með 25. september 2021

Andlegi maðurinn dæmir allt

Í 1. Kor. 2:15 segir í heild sinni: „*En andlegur maður dæmir allt, en sjálfur dæmir enginn hann.*“

Ég vil vera heiðarlegur og viðurkenna að þetta vers er fyrst og fremst ætlað að fjalla um trúarleg mál, en sá sem hefur guðlega visku til að dæma andleg mál getur, betur en nokkur annar, einnig dæmt um hluti þessa heims. Páll postuli átti það við á þennan hátt, þegar hann sagði í 1. Kor. 6:3: „*Vitið þér ekki að vér eigum að dæma engla? Hve miklu fremur eigum vér að dæma um hluti þessa lífs?*“

Ég mun því kynna upplýsta andlega sýn á dómgreind mína á stjórn málaalegum og efnahagslegum ákvörðunum franska samfélagsins okkar, því það er það sem ég þekki best, þar sem ég fæddist í lok síðari heimsstyrjaldarinnar og ólst upp í þessu landi Frakklands. Fyrstu myndirnar sem ég fékk voru af hverfi sem eyðilagðist í loftárásum. Undir fjórða lýðveldinu endurbyggði landið sig og endurheimti góða velmegun. Þá kom tími afnýlenduvæðingar og fjórða lýðveldið leystist upp vegna Alsírstríðsins, þannig að árið 1958 var þessu lýðveldi skipt út fyrir það fimmta sem hershöfðinginn de Gaulle lagði til. Á lýðræðislegu plani kom fjórða lýðveldið, sem byggðist á meirihluta og hlutfallsskosningu þingmanna, í veg fyrir að óhóflegar aðgerðir yrðu samþykktar með atkvæðagreiðslu. Þetta var mjög gagnleg vernd. Til að verkefnið yrði samþykkt þurfti að ná samstöðu og njóta stuðnings stjórnarflokksins og að minnsta kosti hluta stjórnarandstöðunnar. Meginreglan var sannarlega verðug lýðræðis og gagnleg fyrir franska þjóðina. En þegar tíminn kom til að Guð undirbjó refsingu frönsku lýðveldisstjórnarinnar, afhenti hann Frakkland hálf-einveldisstjórn fimmta lýðveldisins, sem ekki olli vandræðum undir stjórn hershöfðingjans de Gaulle. Maðurinn var réttssýnn, heiðarlegur en einnig slægur og 68 ára gamall þegar hann tók við forsetaembætti landsins. Þannig tókst honum að fá einræðisstjórn sína, dulbúin og grímuð á bak við opinberlega lýðræðislega stofnun, viðurkennda sem lýðræði. Þjóðin gæti skipt um „konung“ á sjö ára fresti. Ennfremur, frá lokum síðari heimsstyrjaldarinnar, þegar ég fæddist, hafði Frakkland verið undir þrýstingi tveggja andstæðra stjórn málaáhrifa: bandaríksks kapítalisma og rússnesks sovésks kommúnisma, sem endurspegladi landfræðilega stöðu þess sem setur það á milli Ameríku og Rússlands. Hershöfðinginn de Gaulle notaði völd sín til að veita Frakklandi sjálfstæði frá þrýstingi andstæðra blokka. En eftir starfslok hans og andlát settu eftirmenn hans Frakkland aftur undir freistandi áhrif auðugu Ameríku. Frjálslyndur andi hans, sem tók á sig trúarlega mynd frjálslyndis, vann á sig yfirstétt stjórn málaerfinga hershöfðingjans de Gaulle. Frjálslyndi er vissulega kenningarleg form frelsis. En Guð hefur kennt okkur að sanna frelsið finnist aðeins í honum, í hlýðni við lög hans, þannig að öll önnur löngun í frelsi miðar í

raun aðeins að því að öðlast, á eigingjarnan og sjálfmiðaðan hátt, réttinn til að gera það sem maður vill. Þaðan í frá, frá kynslóð til kynslóðar og frá forsetaembætti til forsetaembættis, var ávöxtur græðgi óhjákvæmilegur til að leiða leiðtoga til að gera öll mistök sem voru skaðleg fyrir alla franska þjóðina. Meðal þessara mistaka nefni ég fyrst það að leyfa múslimskum óvinum sínum að setjast að á yfirráðasvæði þess, á jörðu stórborgarinnar. Þetta mistök eru beint vegna trúarlegrar fyrirleitningar yfirstéttarinnar. Upplýstir af Guði hefðu þeir skilið ómögulegt að láta kristna trúarbrögðin sambúðast og „lifa saman“ með íslam. En stofnun Íslams var ætluð til að undirbúa loka trúarástökin, sem myndu ryðja brautina fyrir þriðju heimsstyrjöldina, að þessu sinni kjarnorkuvopnaða. Löng reynsla Frakklands af því að vera hafnað af öllum nýlendum sínum í Maghreb hefði átt að þjóna sem lexía, en eins og blindir, heyrnarlausir og heimskir voru lærdómarnir hunsaðir. Í nærri sjálfsmorðsaðgerð neituðu frönsku yfirvöld sér réttinum til að framkvæma kannanir og prófanir á raunverulegu hlutfalli erlendra innflytjenda, sérstaklega múslima í upphafi. Sannleikurinn er þó að koma í ljós, þar sem Frakkland hefur opinberlega 63 milljónir íbúa, en merkilegt nokk eru 75 milljónir manna undir umsjá heilbrigðisþjónustunnar þar. Gætu 12 milljónirnar umfram verið, að minnsta kosti að hluta til, ólöglegir innflytjendur sem löglegir innflytjendur taka vel á móti? Þegar hætta steðjar að verður nauðsynlegt að geta mælt umfang hennar; til að lifa af þarf það. Hætta á myndun múslimskrar „fimmtu hersveitar“ á frönsku landsvæði er til staðar og mun að lokum borga sig dýrt. Orsök þessarar blindu var máttur blekkingarinnar sem Guð sökkvir fólki og stjórnvöldum þeirra í þegar þau fyrirhlíta sannleika hans, eins og ritað er í 2. Þess. 2:11-12: „*Því að Guð hefur sent þeim sterka blekkingu, til þess að þeir trúu lyginni, til þess að allir þeir sem ekki trúðu sannleikanum heldur höfðu ánægju af ranglætinu verði dæmdir.*“ Samband Frakklands við Íslam var frá upphafi átakakennt og það var aðeins með valdi sem Maghreb-löndin voru nýlenduvaldi. Hatur og gremja finnast alltaf hjá fórnarlambinu, ekki hjá sigurvegaranum. Og hér, aftur, algjörlega blindaðir, gerðu Frakkar sér ekki grein fyrir umfangi þessarar gremju, sem var engu að síður vel réttlætánleg. Guðspjöllin og bréfin kynna öll Jesú Krist sem **eina** alheimsfrelsarann sem gaf **sjálfviljugur** jarðneskt holdlegt líf sitt til að friðþægja fyrir syndir sinna útvöldu **einna**; Íslam, sem afneitar þessum sjálfviljuga dauða, gæti á **engan** hátt verið samhæft kristinni trú og innblásandi Guði hennar. Hann er ekki óstöðugur andi sem falskir kristnir trúarbrögð kynna, heldur þvert á móti, hinn einstaki skapandi Guð sem, samkvæmt Mal. 3:6, „*breytist ekki*“ og býður öllu mannkyni **eina** hjálpræðisáætlun sem hvílir **eingöngu** á hinni **sönnu kristnu trú** sem Jesús dæmir og metur persónulega. Með þessu vel skilið getum við greint Íslam eins og hvaða aðra hugmyndafræðilega hugsun sem bregst við þessari meginreglu: það mun alltaf hafa stuðningsmenn, andstæðinga og þá sem eru áhugalausir eða hika. Þetta slæma tré samkvæmt Jesú Kristi hefur tvo grundvallararma: virka stuðningsmenn og óvirka stuðningsmenn. Til að vera enn skýrari skulum við segja að Íslam samanstendur af virkum hryðjuverkaarm og óvirkum arm sem fagnar opinberlega, eða leynilega, sigrum sem virki armurinn hefur náð. Þetta hefur verið sannað síðan, þegar bandarísku tvíburaturnarnir voru eyðilagðir í New York 11. september 2001, ómuðu sigursælir „youyous“ múslimskra kvenna og lýstu gleði sinni í úthverfum og ZUP Frakklands. Þessum

fjandsamlegu viðbrögðum var ekki tekið eftir eða samþykkt af frönskum stjórnámálamönnum og þar af leiðandi styrktist vopnaði væng múslims, skipulagði sig og tók á sig mynd íslamska hópsins Daesh. Svörun gagnvart guðlegum sannleika og sannleika lifaðra atburða skýrir þá íslamsku árásargirni sem Guð hefur viðhaldið og vakið til að ljúka refsiverkefni sínu gegn vantrúuðu og uppreisnargjörnunni Vesturlöndum endalokatímans. Frakkland er táknrænt skotmark reiði hans, því á eftir Grikklandi og Róm er það uppruni allra samtímalýðvelda. Og lýðveldisstjórnin og öfgar hennar eiga tilvist sína eingöngu að þakka skapara Guði sem reisti þau upp til að steypa konungsstjórninni sem hann sakaði og fordæmdi vegna stuðnings hennar við páfalega rómversk-kaþólsku trúna, allt frá upphafi stofnunar hennar árið 538. Þessa ásökun má lesa í Opinberunarbókinni 2:20 til 23 þar sem Guð kallar morðverk frönsku byltingarinnar „ *miklu þrenginguna* “: „ *En ég hef nokkuð á móti þér, því þú leyfir konunni Jesebel, sem kallar sig spákonu, að kenna og tæla þjóna mína til að drýgja saurlífi og eta kjöt fórnað skurðgoðum. Ég gaf henni tíma til að iðrast, og hún mun ekki iðrast saurlífis síns. Sjá, ég mun kasta henni í rúm og þeim sem drýgja hór með henni í mikla þrengingu, nema þeir iðrist verkum sínum. Ég mun deyða börn hennar, og allir söfnuðirnir munu vita að ég er sá sem rannsakar nýrur og hjörtu, og ég mun umbuna hverjum og einum yðar eftir verkum yðar.* “ Í þessu versí vísar „ *konan Jesebel* “ til páfakirkjunnar sem ofsóknir hennar fyrirskipuðu. Rannsóknardómarar leiða Guð til að bera það táknrænt saman við drottningu „ *Jesebel* “, útlendu konuna sem var gift gyðingakonungnum „ *Akab* “ sem hafði þegar drepði spámenn Guðs á tímum spámannsins Elía samkvæmt 1. Konungabók 18 og 19. Annar þáttur í líkingu þeirra varðar ásakanir falsvitna á fórnarlömbin, því vitnisburðir kaþólsku prestanna, sem voru jafn aðskildir frá Guði og „ *prestarnir í Astarte og Baal Jesebel* “ í gamla sáttmálanum, höfðu ekkert gildi fyrir hann. Vitnisburðirnir sem skrifaðir eru í Konungabókum og Kroníkubókum sönnuðu vanhæfni jarðneskra konunga til að veita réttlæti sem Guði þóknanlegt. Í lok hverrar stjórnartíðar leggur andinn áherslu á með því að opinbera dóm sinn á þennan hátt: „ *hann gerði algerlega illt eins og faðir hans hafði gert á undan honum.* “ Og eftir þessa tegund stjórnarháttá gerði lýðveldisstjórnin enn meira „ *illt* “; og það af eftirfarandi ástæðum.

Meginreglan um franskt lýðræði gefur rödd allra franskra borgara sama gildi. Gildi borgaranna er þó ekki einsleitt, því það er breytilegt milli tveggja öfga, þeirra sem eru mjög greindir og þeirra sem eru algjörlega geðveikir. Milli þessara tveggja öfga er allur íbúinn því samsettur af greindum verum og öðrum sem eru minna það, eða jafnvel næstum því heimskir. Greindar verur greina tillögur frambjóðenda sem bjóða sig fram til forseta- eða löggjafarkosninga. Og í þessari blöndu af greindum og heimskum röddum er meðaltalið sem fæst nauðsynlega undir nauðsynlegu og ómissandi greindarstigi. Meirihluti kjósenda er í raun ófær um að greina tillögurnar og málefnið sem eru í húfi í kosningunum. Þar af leiðandi er þessi kosningaréttur, sem öllum er veittur, banvænn og dæmir, til lengri tíma litið, stjórnina til falls, kreppu, tortímingar og hörmungar fyrir alla, sem leiðir til banvænna átaka. Hvaða möguleika hefur þessi jafnréttisregla á að samþykkja lög sem eru gagnleg og sanngjörn fyrir alla? Engin, því að auki þröngvar kjörinn leiðtogi persónu sinni, eðli sínu og vilja sínum upp. Ef maðurinn

væri fullkominn, þá væri hann hugsjónin, en því miður er hann oftast eigingjarn og metnaðarfullur af stolti, og allir eftirmenn de Gaulle hershöfðingja eiga það sameiginlegt að hafa allir fórnað langtímahagsmunum Frakka fyrir skammtímahagsmunum, það er að segja, tímalengd persónulegs kjörtímabils síns. Þetta verður augljóst þegar við sjáum hvernig sósíalíski forsetinn François Mitterrand studdi innflutning frá Kína og Asíu til að gefa Frökkum þá mynd að kaupmáttur væri raunverulegur í náninni framtíð, en eyðileggjandi fyrir störf til langs tíma litið í franska hagkerfinu. Ennfremur byggist sköpun sameinaðrar Evrópu eingöngu á viðskiptareglum hennar. Blindaðir af mannúðargildum létu leiðtogarnir Frakkland og fólk þess greiða verð þessarar uppbyggingar. Störf þess voru flutt til Evrópulanda með lága lífskjör, Portúgals, Póllands, Rúmeníu og Búlgaríu í röð. Ef Evrópa endaði með 27 þjóðir, þá er það vegna þess að kapítalisminn sem knýr hana áfram færir inn sífellt fátækari lönd til að arðræna þau. Á sama tíma er Frakkland orðið algjörlega háð Kína, sem nú hefur einkarétt á framleiðslu alls kyns vara. Eyðileggingin á sér því margar orsakir, en fyrst og fremst bölvun hins lifandi Guðs sem kom til jarðar í Jesú Kristi.

Franskt lýðræði hefur þessa sérstöðu: stjórnarskrá þess byggir atkvæðagreiðslur sínar á tveimur umferðum. Þetta sýnir fram á rangsnúna eðli Frakka. Aftur á móti segir guðleg meginregla okkur í Matteusi 5:37: „*Já yðar sé já og nei sé nei, og allt sem fram yfir það er frá hinum vonða*.“ Það er því „*hinum vonða*“ sem við verðum að eigna seinni umferðina sem afbakar kosningavalið. Upphaflega, undir 3.^{og} 4.^{lýðveldinu}, leyfði einum umferðarkosningin að velja þann frambjóðanda sem kom fyrst, óháð fjölda atkvæða. En í 5.^{lýðveldinu} gefur seinni umferðin atkvæðagreiðslunni leið til að tjá, auk stuðnings, hatur og höfnun á þjóðernissinnuðum frambjóðendum; sjálfsvígsröddin sem mun drepa þjóðina er þannig þvinguð. Ég bæti við þessari spurningu: Hvernig getum við kosið gáfaðan einstakling ef kjósandinn er að mestu leyti heimskur? Þessi dómur er staðfestur af Guði þar sem hans útvöldu mynda „*litla hjörð*“ sem **ein fær** frá honum **sanna greind**, mjög ólíka fræðslu útskriftarnema. En þetta er í samræmi við vilja Guðs, sem gerir það að verkum að: **fólkið hefur þá leiðtoga sem það á skilið.**

Tækni framfarir í upplýsingatækni og stofnun „internetsins“ gegna einnig mikilvægu hlutverki í umbreytingu vestrænna hagkerfa. Margar sérhæfðar starfsgreinar hafa orðið raunhæfar fyrir almenning, þökk sé tölvum þeirra. Hins vegar er efnahagslegt jafnvægi fólks háð fullri atvinnu og jafnvægi í framboði og eftirspurn. Með því að drepa ýmsa atvinnugreinar hver á fætur annarri eru ofgnótt internetsins að eyðileggja hagkerfi þjóða með banvænu ójafnvægi í atvinnulífinu.

Á síðustu tímum hefur aukið hlutverk „internetsins“ leitt til þess að bæði gáfaðir og heimskir geta látið hugsanir sínar og skoðanir í ljós um margt. Þar sem meirihluti manna er ófær um að dæma á milli góðs og illis, jákvæðs og neikvæðs, eru illar hugsanir afhjúpaðar og deilt af fjöldanum, og þannig eru þjóðir unnar á sitt band af illsku, ófærar um að koma í veg fyrir útbreiðslu þess. Hugmyndafræði, allar útópískar, stangast á á „internetinu“ áður en hún stangast á, líkamlega, á jörðu niðri og í lofti. Við megum ekki bíða eða vonast eftir neinum úrræðum eða lausnum til að leysa þessi vandamál sem koma á þeim tíma sem lifandi Guð velur til að undirbúa mikinn eld sem, samkvæmt Opinberunarbókinni 9:13, mun vera „

sjötta “ viðvörunarrefsingin fyrir mikla reiði hans, áður en hann opinberast aftur útvöldum vorið 2030, sem verður sú stund þegar „ *sjöunda lúðurinn* “ í Opinberunarbókinni 11:15 mun hljóma. Hann mun snúa aftur og binda enda á tilvist uppreisnarmanna og alla útópíska drauma þeirra, undir himnesku nafni Jesú Krists, Míkæls og hins alvalda YaHWÉH.

Að vita hvernig á að hlusta til að skilja

Í Frakklandi eru forsetakosningarnar undirbúnar með það að markmiði að velja þjóðhöfðingja sem verður kjörinn í apríl 2022. Umræður og samskipti blaðamanna og stjórnmálasérfræðinga gera það mögulegt að bera kennsl á þá sem skera sig úr fyrir hæfni sína til að hlusta. Reynslan er mjög lærdómsrík, því þessi sama hegðun varðar trúarleg málefni. Í kosningabaráttunni sem er í gangi vekur einn maður, „vandráðasmiður“, langtíma hægrisinnaður stjórnmálapólimisti og blaðamaður, áhuga fjölmiðla vegna 17 til 18% mats sem skoðanakannanir gefa honum. Þessi maður er ekki opinberlega lýstur forsetaefni, en hann nýtir sér útgáfu bókar sinnar, þar sem hann kynnir mat sitt á ástandinu í Frakklandi, sem hann telur „martröð“, sannfærður um að framtíðar innri borgarastyrjöld verði óhjákvæmileg afleiðing vaxandi múslimaþjóðar sem sest að í Frakklandi. Þessi afstaða er rökrétt andvíg af öllum þeim sem einbeita sér að mannúðarhugsun og alheimsanda, sem er dæmigerður fyrir nánast alla fjölmiðlablaðamenn. Biblíuspádómar Dan. 11:40-45 og Opinb. 9:13 staðfesta yfirvofandi yfirvofandi átök. Ég get því aðeins greint ákveðna visku og mannlega greind í þeim hugmyndum sem þessi maður dreifir. Eric Zemmour er því varpað eins og ljósastaur í þessari kosningabaráttu og skoðanirnar sem koma fram um hann og orð hans eru afar afhjúpandi. Ég bendi á þá sem hunsa skýringar hans vegna þess að þeir eru daufir fyrir öllum þeim skýringum sem hann færir með tímanum á umdeildum og misskilnum yfirlýsingum sínum. Eins og vélmenni án mannglegrar greindar endurtaka þeir óþreytandi ásanir sem flokksbundið réttarkerfi sem var hagstætt humanistahópnum hafði stutt og staðfest. Hlutdrægnin birtist í allri sinni merkingu. Þeir halda fast í afstöðu sína og heyra ekki lengur rödd skynseminnar. Þessi hegðun finnst hjá meirihluta blaðamanna sem starfa í opinberum og einkareknum fjölmiðlum. Sumir sem elska „ *gleðilegar dæmisögur* “ (2. Tím. 4:3-4), jafnvel þótt afleiðing blekkinga sé banvæn, gagnrýna hann fyrir að kynna ekki lausnir sínar eða bjartsýnan og aðlaðandi boðskap til að safna almenningsstuðningi að baki sér. En sem betur fer skera nokkrir aðrir, fáir að tölu, sig úr með því að sýna fram á að þeir eru færir um að greina rétt og heiðarlega fullyrðingar rökræðuhöfundarins.

Menn hegða sér á sama hátt í borgaralegu og trúarlegu samhengi, og þess vegna sýnir hegðun þeirra í borgaralegum kosningum hverjir þeir í raun eru. Og ég tek eftir því að í ræðu sinni fordæmir Eric Zemmour afneitun franska valdhafa gagnvart fyrirmyndinni um aðlögun útlendinga sem Frakkland býður velkomna. Hann bendir á, á lúmskan hátt, að í valinu að halda eða yfirgefa erlent fornafn sé merki sem sýnir fram á falska eða sanna hollustu við franska þjóðina. Þessi ávitur er enn réttlætánlegri þar sem þessi galli var fyrst notaður í trúarlegu samhengi. Því það sem fráhvarfstrúarbrögð hafa ekki skilið er að Jesús Kristur „samlagar“ sig að

fyrirmynd sinni og viðmiðum alla þá sem hann frelsar og mun sannarlega frelsa. Þegar hann kallar á og tekur þátt í postula sínum byrjar hann á því að breyta nöfnum þeirra og gefur þeim síðan fyrirmæli: Símon verður Pétur; Sál verður Páll, en þessi nafnabreyting gæti leitt í ljós þörfina fyrir miklar breytingar, þar sem fyrsti Símon mun snúast til trúar eftir að hafa afneitað Jesú þrisvar sinnum. Og fyrir annan, Sál, var það ákafur leiðtogi ofsókna fyrstu kristinna manna. Ólíkt hinum breytir Jóhannes ekki nafni sínu, sem opinberar eðli sem sannarlega er fætt af Guði frá fæðingu, eins og nafn hans segir: Guð hefur gefið. Fyrir Guð og hans vitsmunalegu útvöldu er aðlögun nauðsynleg norm og samræmist hugmyndinni um skír, þar sem hinn skírði kemur fram sem nýr maður, sem tilheyrir ekki lengur sjálfum sér, því hann tilheyrir nú Kristi sem endurleysti hann. Falsk trúarbrögð hafa gert kristnina að einföldum merkimiða sem er límdur á enni hinna falskt skírðu sem, rökrétt, eru þrælar djöfulsins, og munu halda áfram að þjóna honum, í blekkjandi von um kristna hjálpræði. Hið sama á við um fyrirmyndina um aðlögun erlendra innflytjenda, sem hefur verið yfirgefin, og innflytjandinn býr samhliða innfæddum Frökkum en vill ekki aðlagast honum vegna þess að hann vill varðveita alla sína upprunalegu arfleifð. Þannig, eins og í trúarlegum efnum, býr einnig í borgaralegu efnum hið góða korn samhliða hismið, og þessi sambúð skapar vandamál vegna árásargirni og synjunar á að lúta yfirvöldum; þessi hernaðarlega hegðun er aðeins undanfari mun alvarlegri árekstra. Fyrir Guð, allt frá Klóvísi, fyrsta konungi Franka, er franska fyrirmyndin samfélag syndarinnar sem hann fordæmir borgaralega og trúarlega hegðun. Þar til yfirvofandi tortíming þess mun Frakkland hafa gegnt þessu opinberandi hlutverki fyrir hann. Þess vegna verður að hlusta á og heyra ávitur Eric Zemmour, eins og er raunin með spámannlega orðið samkvæmt Opinberunarbókinni 1:3: „*Sæll er sá sem les og þeir sem heyra spádómsorðin og varðveita það sem í þeim er ritað! Því að tíminn er nálægur*.“ Þetta vers sýnir tengslin milli þeirra stiga sem leiða sálina að þeirri iðkun sem Guð blessar. Allt byrjar með því að lesa „*sæll er sá sem les*“ eða skilning einstaklings. Annað stigið er flutningur: „*þeir sem heyra*“ eða fjöldi þeirra sem skilja boðskapinn sem sendur er. Og það þriðja, „*og sem varðveita*“, gefur til kynna möguleikann á að koma norm boðskaparins í framkvæmd.

Þess vegna undirstrikar það kosti þess, því andlegi maðurinn dregur andleg skilaboð jafnvel í borgaralegum kosningaaðstæðum. Því lífið er heild sem inniheldur hið borgaralega og hið trúarlega, og með hegðun sinni endurskapar maðurinn dýpsta eðli sitt á báðum sviðum jafnt.

Frá upprisu sinni hefur Jesús Kristur verið að velja sína útvöldu, sem má bera saman við fjölda manna sem búa sig undir að flytja til framandi lands, sem er himnaríki. Nú krefst meistari og konungur þessa lands klæðaburðar sem hann hefur gert skyldubundna; hann kallar það: „*brúðkaupsklæðin*.“ Með þessari orðatiltæki lýsir Guð þeim persónueinkennum sem opinberast í Jesú Kristi og fyrir honum, þeim sem hafa verið opinberaðir með verkum hans sem unnuð hafa verið frá sköpun jarðneskrar veraldar. Því að Guð réttlætis og kærleikans birtist Guði kærleikans og réttlætisins. Falskristnir sjá Guð aðeins í mynd kærleikans vegna veikleikans sem Jesús Kristur bar í holdi manns. Þeir hafa ekki skilið að á meðan hann var á jörðinni hafði hinn völdugi Míkael **sjálfviljugur afsalað sér** að nota ekki guðdómlega almætti sína. Samt sem áður hefði Jesús getað tekið upp

guðdómlega birtingu sína hvenær sem er, eins og hún var, dýrleg og hræðileg, skelfingu losandi Hebrea frá tindi Sínaíffjalls, umbreyttur í brennandi, reykende ofn.

Ég lofa og þakka Drottni Jesú Kristi sem leyfir mér að bera kennsl á guðdómlega lærdóma í þessu kosningasamhengi því að aðlögun er grundvöllur biblíulegrar kenningar eins og hún kemur fram í 1. Mósebók þegar Guð segir við manninn í 1. Mósebók 2:24: „*Þess vegna skal maður yfirgefa föður sinn og móður sína og bindast konu sinni, og þau skulu verða eitt hold* . “ Til að ná árangri í nýju sambandi sínu við konu sína verður maðurinn að afsala sér stöðu sinni sem sonur til að verða eiginmaður konu sinnar; og á sama tíma verða foreldrar hans að samþykkja að missa forréttindastöðu sína sem foreldrar til að stuðla að umbreytingu og aðlögun sonar síns að nýjum aðstæðum. Abram fæddist í heiðnu andrúmslofti í Úr í Kaldeu og var boðið að yfirgefa hús jarðnesks föður síns til að aðlagast himneskum lífsstöðlum sem hann átti að fá frá Guði. Þannig má skilja að Guð hefur áhuga á öllum sviðum mannglegrar tilveru. Það er ekki hann, heldur trúleysingi mannkynsins, sem hefur kosið að aðgreina borgaralega þegna frá trúarlegum þegnum. Því Guð er eigandi beggja, þar sem hann er skapari þeirra. Og sem slíkur dæmir hann bæði guðlega. Það er því engin ástæða til að dæma borgaralega hegðun öðruvísi en trúarlega hegðun. Og þörfin fyrir aðlögun birtist í þessari meginreglu sem Jesús Kristur opinberaði: „*Enginn getur þjónað* (ég tilgreini réttilega, til þess að fullnægja honum) *tveimur herrum* “; tveimur konum, tveimur þjóðernum, tveimur andstæðum trúarlegum eða stjórnmálalegum tengslum.

Við skulum nú heimfæra þessar lærdómar á kurteisa hegðun.

Þetta snýst ekki enn um að samþykkja eða hafna athugasemdum Eric Zemmour, heldur frekar um að skilja hvað maðurinn, hinn en við sjálf, vill segja okkur. Þeir sem skilja geta þá tekið afstöðu með eða á móti, en hér verður hinn greindi maður aftur að átta sig á muninum á mögulegri skýringu og því sem sá sem hlustar óskar sér. Lífið gefur mönnum ekki það sem þeir óska sér, en heimsstyrjöldin, sem er óæskileg, verður engu að síður óhjákvæmileg, því Guð hefur forritað hana til að eiga sér stað fyrir árið 2030.

Í ræðu sinni fordæmir Eric Zemmour hættuna sem stafar af íslam og hann hefur rétt fyrir sér, því þessi trúarbrögð komu **ekki fram fyrr en í lok** ⁶ aldar . **til að refsa fyrir** syndir hinnar fólsku páfalegu kaþólsku kristnu trúar sem stofnuð var árið 538 á sömu 6. ^{öld} . Friðsælir múslimar verja þá hugmynd að íslam sé trúarbrögð kærleikans; sem stríðsárásir Múhameðs, stofnanda þess, stangast á við. Eina trúarbrögðin sem byggja á kærleika eru þau sem Jesús Kristur byggir á, sem af kærleika til sinna útvöldu gaf líf sitt og úthelldi blóði sínu, og tilgreinir í Jóhannesi 10:17-18: „*Faðirinn elskar mig, því að ég legg líf mitt í sölurnar til að taka það aftur. Enginn tekur það frá mér, heldur legg ég það í sölurnar af sjálfum mér. Ég hef vald til að leggja það í sölurnar og ég hef vald til að taka það aftur. Þetta er boðorðið sem ég fékk frá föður mínum.* “ Upprisa hans, sem varð sýnileg eftir þriðja daginn, var sönnun þess. Kristin trú **ein hefur** merkingu, því hún uppfyllir guðlegt verkefni sem spáð er í Biblíunni, þar sem **hinn sanni og eini** skapari Guð birti sig mannkyninu í gegnum rit Móse, hebreska föður Gyðingabjódarinnar, 3500 árum fyrir okkar tíma.

Húmanistar skilja ekki hvers vegna Eric Zemmour fordæmir hættuna sem stafar af íslam, því þeir sjá íslam aðeins í gegnum friðsamlega hlið meirihluta franskra múslima. Hegðun múslima er eins og hjá vestrænum kristnum mönnum. Ennfremur, í Frakklandi hefur vantrú orðið meirihluti og fölsk trú hinna myndar, hjá friðsömum múslimum, yfirþyrmandi húmaníska hugsun sem vill aðeins lifa í friði, hver við annan. Því miður fyrir þá er skaparinn Guð mjög lifandi og virkur í almætti sínu og áætlun hans fyrir þá sem hunsa hann eða fyrirlíta leggur sig óhjákvæmilega upp á alla. Undanfarið, til að greina á milli friðsamlegs og stríðshyggju, hafa húmanistar kallað stríðshyggju íslam "íslamisma". Ég mun því bæta við þær staðhæfingar sem Eric Zemmour setur fram röksemdafærslu sem gerir friðsamlegt íslam að hættu fyrir Frakka. Tilvist friðsamlegra múslima í Frakklandi gerir íhlutun "íslamista" nauðsynlega þar sem þeir verða að koma til að "leiðrétta" vantrúaða hegðun múslimskra trúbræðra sinna. Fyrir "íslamista" er friðsæll múslimi sá fyrsti sem snýst til trúar. Hvað varðar vantrúaða, þá líta þeir á þá sem „hunda“ og koma fram við þá sem slíka. Þannig, hvar sem múslimi er, verður íslamistinn að fara þangað og grípa til aðgerða til að snúa hinum vantrúaða. Þetta þóknast ekki húmanistum, en þeir sem þeir kalla „íslamista“ eru í raun og veru réttisýnir og hlýðnir þjónar, þar sem þeir vilja aðeins hlýða þeim stríðslegu fyrimælum sem Múhameð kenndi og iðkaði. Vandamálið er því tilvist Kóransins og árásargjarnra kenninga hans. Ef múslimar fordæma ofbeldi og trúarlegt umburðarleysi, þá eru þeir að mótmæla Kóraninum, sem hvetur til og býður upp á þetta. Látum þá einnig fordæma bannið við að skipta um trú sem íslam verndar jafnvel innan frjálss lands þar sem einkunnarorðin eru „frelsi, jafnrétti, bræðralag“; fallett einkunnarorð sem í raun er aðeins fallett útópískt einkunnarorð. Þessar fjölmörgu mótsagnir eru rót þess að aðlögun Kóransins hefur ekki tekist og árekstrar sem geta aðeins aukist. Og árásargirni á sér aðeins stað með samþykki og vilja skaparans Guðs sem gerir opinberlega kröfu um hana með því að innblása þessi orð sem vitnað er í Amos 3:6: „*Er lúður blásinn í borg og fólkið óttast ekki? **Kemur óheppni yfir borg og YaHWéH er ekki höfundur hennar?***“ Andleg dómgreind gerir mér kleift að bera kennsl á svipaðar aðstæður í þróun sögunnar sem opinberuð er í Biblíunni. Það sem Frakkland, Evrópa og allur heimurinn eru að fara að upplifa er aðeins endanleg beiting refsiaðgerða sem skaparinn Guð, hinn mikli dómari mannkynsins og himneskir englar skipulögðu. Eftir flóðið, sem kom árið 1656 eftir synd Adams og Evu, sló Guð Egyptaland til að frelsa og mynda Ísraelsþjóðina. Á árunum 605 til 586 kallaði hann á Kaldeuþjóðina að refsa ótrúmennsku Ísraels. Síðan, árið 70 e.Kr., kallaði hann á Rómverja að refsa og tortíma Ísraelsþjóðinni vegna höfnunar hennar á Messías Jesú. Á okkar tímum, eftir nasista Þýskalands og morðtilburði hins reiða „leiðtoga“, Adolfs Hitlers; Íslamstrú verður aftur á móti svipan og sverð refsingarinnar, birtingarmynd guðlegrar reiði. Íslam er ekki trúarbrögð hjálpræðis heldur refsingar; sverðið birtist á fánum þess. Hjálpræðið er eingöngu tengt Kristi Jesú og jarðneskri friðþægingarþjónustu hans, og það er hann sem, þegar hann sér sig svikinn og smánaðan, sendir gegn Vesturlöndum hina ofstækisfullu íslamsku trúarreiði og eftir hana hina hefndargjarnu, illgjarnu og tækifærissinnuðu rússnesku reiði. Því að alla sögu sína og fram á nýlega hafa leiðtogar Frakklands

og evrópskra bandamanna þeirra tekið erfiðar ákvarðanir gagnvart öflugum og ofvopnuðum hugsanlegum óvinum.

Hvað varðar núverandi kosningar, þá veit ég ekki hvort Eric Zemmour muni að lokum bjóða sig fram til forsetakosninganna. En hlutverk hans, fyrir Guð, er þegar uppljóstrara, því mannkynið, sem var ógnað dauðanum, þurfti að vara við; einstaklingsbundin greind hvers og eins er boðin að bera ávöxt sinn af greind. Og þessi orð sem vitnað er í í Dan 12:10 fá þá fulla merkingu sína: „*Margir munu hreinsaðir verða, hvítir og skínandi; hinir óguðlegu munu breyta óguðlega og enginn hinna óguðlegu mun skilja, en þeir sem hafa skilning munu skilja.*“

Hvort sem pólimistinn er kosinn eða ekki er það ekki lengur umræðuefnið því nú er teningnum kastað. Skiljið með þessu að ríkjandi ástand er óafturkræft, þar sem óttast er að skaðinn hafi þegar verið skeður. Hvaða skaði felst í þessu? Það er ómögulegt að mynda meirihluta í Frakklandi sem hefur áhuga á að verja hann. Því á 40 árum blindrar stjórnmálaleiðtoga hefur hin mikla skipti sem Eric Zemmour boðaði þegar átt sér stað. Frakkland samanstendur í dag af blöndu af fólki með **tvöfalt ríkisfang** frá Ítalíu, Spáni, Portúgal, Þýskalandi, Englandi o.s.frv. sem deila þessari hugleiðingu frá núverandi dómsmálaráðherra Dupont-Moretti, milli tveggja umferða kosninganna 2017: „Hvernig getið þið ætlast til þess að ég, sem hef **tvöfalt ríkisfang**, kjósi Þjóðfylkinguna? (nú Þjóðarsamkomuna).“ Lögmætt tvöfalt ríkisfang snýst þannig gegn þeim sem lögleiddu það. Þeir hunsuðu visku hins holdgerða Guðs, Jesú Krists, sem lýsti yfir í Matteusi 6:24: „*Enginn getur þjónað tveimur herrum. Því annað hvort hatar hann annan og elskar hinn, eða hann er öðrum hollur og fyrirlítur hinn. Þér getið ekki þjónað Guði og mammón.*“; ekki frekar en hinn sanni Guð og Allah íslams, sem, fyrir Múhameð, útnefndi tunglguðinn, heiðna Astarte úr Biblíunni. Hin raunverulega hætta er því ekki aðeins íslam heldur einnig móttaka útlendinga frá Evrópu og heiminum sem, þjóðnýttir, með atkvæði sínu, gera það ómögulegt að verja franska þjóðarhagsmunum. Við erum í Frakklandi í þessari þversagnakenndu stöðu þar sem franskasti Frakkinn, sá sem er annt um framtíð Frakklands, er þessi Eric Zemmour sem fullyrðir að hann sé af berbískum uppruna.

Þetta annað vers í Biblíunni, sem vitnað er í í Jer. 17:5, afhjúpar raunverulegt illskuverk okkar aldar sem stjórnast af hugsunum menntamanna: „*Svo segir Drottinn: Bölvaður sé sá maður, sem treystir mönnum, gjörir hold að armlegg sínum og hjarta hans snýr sér frá Drottinn!*“ » Í fjölmiðlasamskiptum vísa viðmælendur oft til rithöfunda sem hefðbundið hafa orðið frægir fyrir lýðveldisákvæðanir sem teknar hafa verið í frönsku sögunni. Og einmitt í Frakklandi hefur lýðveldisstjórnin, með því að sigra frelsi sitt, stutt við fjölgun tjáninga á fjölbreyttum merkingum hugsunar. Við vísum til rithöfunda sem kallast „upplýsingin“, en sá fyrsti þeirra var Voltaire frá Genf. En hver sem hugsun og skoðun mannsins er, þá er það aðeins hans eigin hugmynd um fyrirmynd. Hvers vegna verður hugsun mannsins að verða almenn hugsun sem er þröngvuð upp sem fyrirmynd? Vegna þess að skortur á greind sem yfirgnæfandi meirihluti mannkyns deilir þýðir að þessum alþýðumeðlimum þarf að leiðbeina og kenna. Maðurinn veit ekki lengur hvernig á að íhuga og dæma sjálfur og hann finnur í hópnum styrk sem skapar einingu. Í þessari sýn á mannlífið hefur mannkynið misst sjónar á hinum sanna „rétti mannsins“; þeim sem Guð gefur, einstaklingsbundið,

„mönnunum“; að ákveða sjálfan sig, að samþykkja eða standa gegn, byggt á stranglega persónulegri greiningu á viðfangsefnunum sem eru rannsökuð. Þessi persónulega skoðun verður að velja á milli þess sem birtist okkur í hugleiðingum og þess sem maðurinn finnur á vegi sínum? Mannlegar hugsanir og guðlegar hugsanir sem Biblían opinberar **eingöngu**. **Án Biblíunnar getur maðurinn lögleitt allt, en þetta lögleitni hverfur þegar Guð gefur skýrt** til kynna og skilgreinir staðalinn fyrir góðu og illu. Þannig fær þetta vers í Jeremiah 17:5 fulla merkingu sína. Guð „*bölvar þeim manni*“ sem tekur sér fyrirmynd hugsanir mannlegra rithöfunda og fyrirlítur þannig guðdómlega staðalinn sem er skráður í Biblíuna, orð Guðs sem er skrifað á bókrollur sem eru orðnar að bókum.

Kynslóðin sem upplifði stjórn fjórða ^{lýðveldisins} er að hverfa, og í staðinn koma kynslóðir sem fæddust eftir komu norður-afrískra verkamanna til Frakklands, það er að segja eftir 1976, þegar fjölskyldusameiningar voru lögleiddar. Þessi kynslóð ólst upp við að fyrirmynda menningu fjölþjóðlegs samfélags Bandaríkjanna, sem samanstóð af óheiðarlegum ævintýramönnum allra þjóða jarðar. Því þar fæddist og þróaðist þessi samfélagslíkan af Babýlon-gerð. Þessi nýja reynsla einkennist af hraða ofbeldis og morða af hæsta gæðaflokki og sársaukafullum sýningum á óréttlæti þess. Athugið að Guð sjálfur fordæmdi þessa fyrirmynd með því að aðgreina mennina sem sameinast með mismunandi tungumálum á tímum sögulegu Babýlon eftir flóðið. Ennfremur, til að koma á fót þessari samfélagslíkani sem Guð fordæmdi, útrýmdu bandarískir brautryðjendur sem komu frá Evrópu og heiminum næstum upprunalega íbúanum í hans stað. Það er því í bandaríska fordæminu sem nútíma Evrópa hefur fundið sína fyrirmynd sem styður, nú á eigin jarðvegi, þessa venju að skipta út íbúum, skipta út verkamönnum, skipta út fjölskyldufyrirtækjum fyrir fyrirtæki sem auðga hluthafa dreifða um alla jörðina, til tjóns fyrir heimamenn og verkamenn hennar. Sköpun Sameinuðu Evrópu er í sjálfu sér eftirlíking af bandarísku fyrirmyndinni: Bandaríkjunum. Þessi Bandaríkin eru í ferli við alþjóðlega landvinninga og fyrsta landvinninga þeirra er Evrópa, sem hefur yfirgefið fyrirmynd sína um frjálsar og sjálfstæðar þjóðir og hefur tekið upp viðmið bandarískrar menningar, tónlistarstíl sinn, orð og orðatiltæki. Franska, áður tungumál diplómatískra stjórn mála, hefur verið skipt út fyrir ensku. Athugið að þessi árangur er, fyrir Guð, reisn Babýlonsturns þar sem enska er nýja alþjóðlega tungumálið. Aftur, og að þessu sinni þrátt fyrir erlend tungumál, koma menn saman með það að markmiði að flýja líf skjör sem Guð hefur sett. En það sem uppreisnargjarn maður hefur ekki séð fyrir eru lokaafleiðingar þessara sambúða andstæðra menningarheima og trúarbragða. Hin mikla samkoma ber með sér, einfaldlega afleiðingu, framtíðar refsingu sína. Árásir stríðshyggju íslams innan vestrænna samfélaga staðfesta þetta sjálfar og þær eru aðeins dapurlegur undanfari að gríðarlegri eyðileggingu sem er verið að undirbúa í þeirri refsingu sem Guð þráir og spáði. Þannig mun skaparinn Guð refsa þessari síðustu mynd af Babýlonsturninum og refsing hans mun að þessu sinni hafa afgerandi afleiðingar, því hún er banvæn. Hins vegar er þetta aðeins fyrsti hluti þessarar refsingar, sem grípur inn í til að binda enda á tíma þjóðanna. Reyndar mun komandi þriðja kjarnorkustríðið binda enda á þau þjóðarkerfi sem við þekkjum nú. Hin tilkynnta eyðilegging plánetunnar mun aðeins skilja eftir „*eftirlifendur*“ dreifða um jörðina. Ófær um að reisa gömlu

þjóðirnar munu þessir eftirlifendur samt sem áður safnast saman á heimsvísu undir forystu Bandaríkjanna og þannig mynda nýtt ríki, nýja stjörnu, sem táknar restina af heiminum fyrir stjörnuhúðaðan fána sinn. Þessir eftirlifendur verða að hluta til útvaldir Krists og hinir uppreisnarmenn sem Opinberunarbókin 9:21 lýsir á þennan hátt: „*Aðrir menn, sem ekki voru drepnir í þessum plágum, iðruðust ekki handaverka sinna, svo að þeir tilbáðu ekki illa anda og skurðgoð úr gulli, silfri, eiri, steini og tré, sem hvorki sjá né heyra né ganga. Þeir iðruðust ekki manndrápa sinna né galdra sinna né saurlífis síns né þjófnaðar síns.*“

Þegar ég les þetta get ég dregið þá ályktun að yfirvofandi stríðseyðilegging komi ekki til að breyta mönnum; eina tilgangur hennar er því að gefa uppreisnargjörnum mönnum hátíðlega síðustu viðvörun frá Guði; sem réttlætir táknið „*6. lúðurinn*“ í Opinberunarbókinni 9:13. Ég nota tækifærið til að minna á að rómversk-kaþólski sunnudagurinn sem er erfði Konstantínus I frá 7. mars 321, er merki um uppreisnargjarna afstöðu og er orsök þeirra refsinga sem táknaðar eru með fimm fyrri „*lúðrum*“ . Viðvörunin gefur til kynna komu enn stærri refsingar: þeirrar síðustu. Hún mun koma með uppfyllingu „*7. lúðursins*“ sem, sem táknar endurkomu Krists, mun að þessu sinni útrýma manninum af yfirborði jarðar. Því að sigursæli Kristur Guð mun taka útvöldu sína til himnesks ríkis síns í tímabundna dvöl í þúsund ár og gera eyðijörðina, á þessum sama tíma, að fangelsi djöfulsins, einangrað mitt í rústunum sem illska hans mun hafa valdið.

Árið 2020, undir áhrifum tækniframfara, er mannkynið svipað um allan heim. Hlutverk fjölmiðla hefur orðið yfirþyrmandi. Alls staðar, þegar fólk kemur heim, verður það fyrir auglýsingaárás sem kemur aftur á 20 til 25 mínútna fresti á einkareknum sjónvarps- eða útvarpsstöðvum. Þessi heilaþvottur er notaður til að fjármagna dagskrána sem í boði er og sumar þessara stöðva, sem sérhæfa sig í fréttum, skipuleggja umræður þar sem stoltar verur, sem þrá frægð, koma til að tjá sig um ýmsar staðreyndir fréttanna. Þessi tegund dagskrár beinir hlustandanum að svörum sem koma í stað þeirra eigin. Allt er gert til að slíta manninn frá persónulegum skoðunum sínum. Ég tek eftir því að skoðanirnar sem koma fram eru í grundvallaratriðum tengdar stefnu einstaklinga í pólitískum ákvörðunum. Einnig getum við skilið hvernig þessar umræður eru án raunverulegs áhuga og að einu ástæðurnar fyrir tilvist þeirra eru stolt sumra og græðgi annarra.

Kosningatímar vekja **aðeins** falskar vonir í hjörtum og hugum manna því fullkomnun er ekki mannleg eða jarðnesk, þar sem Guð bölvæði jörðinni og íbúum hennar eftir synd Adams og Evu. Ég hef þann kost fram yfir marga að hafa skilið áætlun Guðs sem fordæmdi áætlanir uppreisnargjarnra vera, og með mér býð ég þér að losa þig við falskar jarðneskar vonir manna. Guð ákvað það sjálfur, hann mun hafa síðasta orðið og hans útvöldu munu ganga á líkómum uppreisnarmanna sem eru orðnir að „*ryki*“.

Fyrir þennan tíma birtist ófullkomleiki mannsins í öfgakenndum einkennum sínum, hvort sem það er í öfgastefnu; hægri og vinstri, eða íhaldsmanna og frumkvöðla, frjálslyndra og sósíalista, ríkra og fátækra, eða minna ríkra. Í austurlöndunum þar sem kommúnisminn þróaðist vantaði aðeins guðdómlegan anda Jesú Krists til að líkjast fyrstu kirkjunni sem samanstóð af postulum hans og lærisveinum. En hin fullkomna fyrirmynd, sem Guð elskaði og samþykkti, fer enn lengra í sjálfsafneitun, þar sem húsbóndinn verður að gera sig

að þjóni allra og þjóna sinna; í jafnréttismálum er lýðveldishugtakið sigrað og tekur á sig mynd dæmigerðs óréttlætis. Guðleg viska kennir okkur að ganga þrönga línu sem staðsett er mitt á milli þessara öfgakenndu valkosta. Vitri maðurinn heldur frá hægri og vinstri því sem er rétt undir augum hins lifandi Guðs. Og þetta val, sem einkennist af þröngsýni sínu, tekur á sig einkenni þröngrar trúarleiðar sem Jesús kenndi í Biblíunni þeim sem vilja fylgja honum. Gott og rétt finnast ekki í öfgakenndum afstöðum, en illt, sem Guð skilgreinir, finnst í báðum. Og þar sem *bókstafurinn* „drepur“ án anda Guðs þarf hinn útvaldi að láta andann, sem er guðdómlegur andi Krists Jesú, leiða dóma sína. Í þess 5:19 til 22 segir andinn okkur: „*Slökkvið ekki andann.*“ *Fyrirlítið ekki spádóma, heldur reynið allt, haldið því sem gott er, haldið ykkur frá öllu illsku.* » En verið ekki blekk, því án hjálpar Jesú Krists er ómögulegt að framkvæma þetta, samkvæmt því sem hann sagði í Jóhannesi 15:5: „*Ég er vínviðurinn og þér eruð greinarnar. Sá sem er í mér og ég í honum ber mikinn ávöxt, því án mín getið þér ekkert gjört.*“ Þetta þýðir að með honum hverfa mörk hins ómögulega og allt sem Guð telur gott getur orðið mögulegt fyrir mannveru þar sem „*ekkert er ómögulegt fyrir Guði*“ samkvæmt Lúkasi 1:37; Guð, sem býður honum í Jesú Kristi ómissandi hjálp sína.

„Þeir sem Jesús býr ekki í“ skína af ljóma vitsmunaleysis síns vegna fáfræði sinnar um trúarlegt efni. Ég tók eftir glæsilegum sönnunum fyrir þessu í útvarpi. Friðsæll múslimi mótmælti tengslum sínum við stríðsísland, því hann hélt því fram að hann ætti rætur sínar að rekja til Kóransins. Hvorki gestgjafinn né gestur hans, heimspekingur, gátu fundið svarið sem honum hefði átt að vera kynnt. Það var hræðilegt, því svarið var einfalt. Þeir þurftu einfaldlega að benda unga múslimanum á að dómur Kóransins hvílir á sögulegum vitnisburði um verk höfundar hans: Múhameð og trúskiptissverði hans; sem aðeins kom á undan trúskiptasverði Karlamagnús til dýrðar fyrir rómverska páfadaemið. Hvar er þá þessi trúarbrögð kærleikans sem þessi ungi maður eignar Kóraninum? Hvorki í texta sínum né hjá höfundi sínum, eins og sagan ber vitni um. Þetta dæmi undirstrikar afleiðingar fyrirlitningar á trúarlegu efni af hálfu upprunalegu frönsku þjóðarinnar, sem smám saman var unnið yfir af efasemd og trúleysi. Því þar sem Guð er ekki lengur til, missir orðið trúarbrögð merkingu sína. Og þegar þeir standa frammi fyrir endurkomu trúarbragðanna verða trúleysingar skyndilega mállausir eins og karpar. Fyrir þá var trúin orðin og er enn þetta „ópíum fólksins“ sem sumir menn hafa, að þeirra mati, orðið háðir. Og vantrúaðir styðja þá, rétt eins og þeir styðja og réttlæta notkun raunverulegra fíkniefna sem á friðartímum drepa fleiri en trúarbrögð. Reyndar er aðeins hægt að harma það, en opinber framsetning trúarbragða hefur alltaf verið tekin upp og villandi. Í fyrsta lagi missti gyðingatruarbrögðin, uppspretta og grunnfyrirmynd, guðdómlega viðurkenningu sína í þágu nýrrar postullegrar kristni. Að fyrirskipun Konstantínusar I ^{Rómarkeisara,} leiddi afnám hvíldardagsins 7. mars 321, til þess að Guð setti þessa kristnu trú árið 538 undir harðstjórn og harðstjórn rómversku páfanna, en djöfullegt eðli þeirra var opinberað með siðaskiptunum sem Guð kom til leiðar frá 1170 og staðfest með biblíuspádómum Daníels og Opinberunarbókarinnar. Árið 1863 fordæmdi sjöunda dags aðventismi bölvun rómverska sunnudagsins og þar af leiðandi bölvun mótmælenda sem iðka hann sem arfleifð rómversk-kaþólsku kirkjunnar.

Þessi bölvun stafar af gildistöku tilskipunarinnar í Daníel 8:14 vorið 1843. En henni er ekki lokið, því að spádómsljósið sem var tiltækt á þeim tíma á milli 1991 og 1994, eins og útskýrt er í þessu verki, „*uppkastaði*“ sjöunda dags aðventista kirkjan af Jesú Kristi. Við metum síðan mikilvægi spámannlegrar opinberunar, sem Guð hefur undirbúið, til að upplýsa sína útvöldu, allt til enda veraldar. Án hennar verður **ómögulegt** að bregðast jákvætt við sérstökum kröfum hans og væntingum á hverju tímabili. Einnig vil ég minnst hér á þessi vers sem andinn ávarpaði alla þjóna sína; Þeir sem tilheyra fyrsta og síðasta tímabili kristins lífs, í 2. Pétursbréfi 1:19-21: „*Og oss er enn öruggara spámannsord , sem þér gjörði vel að gefa gaum eins og ljósi, sem skín á myrkum stað, þangað til dagurinn rennur upp og morgunstjarnan rennur upp í hjörtum yðar. Vitið þetta fyrst, að enginn spádómur Ritningarinnar er túlkaður af neinum sjálfum sér. Því að spádómurinn er aldrei kominn fram að vilja manns, heldur töluðu heilagir menn Guðs, knúnir af heilögum anda.*“

„*Spádómur er fyrir trúaða*“, sagði Páll í 1. Kor 14:22. Hann er því fyrir mjög lítinn minnihlutahóp sem er dreifður meðal mannkynsins. Í Vesturlöndum viðurkenna menn sem hafa orðið vantrúaðir eða vantrúaðir trúarbrögð svo framarlega sem þau ofsækja ekki fólk. Þannig eru trúarbrögð sem Guð hefur bölvað áfram lögmæt af mönnum sem skilja ekki að guðleg bölvun kemur yfir trúaða og trúarbrögð sem skaða hann **með því að óhlýðnast lögum hans**. Og með því að segjast vera fylgjendur hans í þessari óhlýðni, afbaka þeir fullkomlega réttláta, kærleiksríka eðli hans og eigna honum fyrirmynd sína um óréttlæti. Ofsóknir í fortíð eða framtíð eru afleiðingar, ekki orsök, guðlegrar bölvunar. Einnig getum við skilið að þótt hún ofsæki ekki lengur, hefur páfakirkjan í rómversk-kaþólsku kirkjunni verið í guðsbölvaðri stöðu sinni frá stofnun hennar árið 538. Athugið að þessi skurðgoðadýrkandi kirkja kaus ekki sjálfviljug að hætta ofsóknum. Frönsku byltingarmennirnir þvinguðu það til að hætta ofsóknum sínum frá 1792. Síðan þá hafa ýmsar yfirlýsingar síðustu páfa um iðrun og opinberar beiðnir um fyrirgefningu verið einskis virði fyrir Guð og hafa engan annan tilgang en að tæla og blekkja vestræna mannkynið, sem hefur orðið eingöngu „húmanískt“. Athugið einnig að alheimsbandalag þess sættir það við óvini sína og trúarlega andstæðinga fortíðarinnar: mótmælendurna. En þessi blekkjandi og sviksamlega opinbera sátt miðar aðeins að því að kæfa þá, hneppa þá í þrældóm og hækka persónulegt virðingarstig þess. Ennfremur hefur þessi samkoma ekki orðið möguleg frá 1843, þeim degi þegar mótmælendatrúnni var aftur á móti hafnað og fordæmd af Guði. Og eftir mótmælendurna, árið 1995, gengu sjöunda dags aðventistar til liðs við fráhvarfs-alheimssamkomuna og staðfestu þannig uppköst þeirra af Jesú Kristi, eftir trúarprófraunina sem andinn vakti á milli 1991 og 1994 í Frakklandi, í Valence sur Rhône. Það er því tími til að bera fram, **sjálfviljugur**, hinn sanna ávöxt iðrunar; eftir þennan hagstæða tíma er of seint að krefjast, **sameiginlega**, náðar Guðs; **einstaklingsbundið** mun tilboðið aðeins hætta við lok tíma sameiginlegrar og einstaklingsbundinnar náðar. Þannig, frá postulunum og til dýrlegrar endurkomu Krists, mun hin sanna kristna trú aldrei hafa hætt að vera þessi „*þröngi vegur*“, sem „ *fáir finna*“, sem Jesús Kristur lagði fram fyrir útvöldu sína sem endurleystu voru með blóði hans, svo að þeir fylgdu honum á eftir honum og á eftir honum.

Í framvindu landvinninga sinna á mannsálum, eftir að hafa sett trúarbrögð, konungsríki, þjóðir, fólk og karla upp á móti hvor öðrum, endaði synd drambs og eigingirni með því að skapa kvenbandalög gegn karlmönnum. Enginn getur neitað því að konur hafa orðið fyrir óréttlátu ofbeldi frá ríkjandi karlmannsmannúð sem þröngvaði upp konur, með yfirburðum líkamlegum styrk sínum, vilja sínum og hugmyndum. En þegar viðurkennt er að þessi galli er rakinn til karla, var nauðsynlegt að bæta við það uppreisn kvenna, sem brýtur gegn meginreglunni um samlíf karls og konu? Hverjum ætti að eigna þessa uppreisn? Konum sem eru frjálssar frá allri skyldu gagnvart Guði. Þannig að þessi kvenmótmæli eru aðeins nýjasti ávöxturinn sem skapaður er af synd mannsins. Og afleiðingar þeirra eru skelfilegar, því fyrir Guð marka þær nauðsyn þess að stöðva lengingu lífsins á jörðinni. Mannparið var skapað af Guði í þessum eina tilgangi sem felur í sér sköpun tegundarinnar, sex þúsund árum eða næstum fyrir okkar tíma.

Mistökinn sem gerð voru koma aðeins í ljós með tímanum, sem hjálpar til við að þróa afleiðingar þeirra. Þannig er ástandið sem skapaðist árið 1962 ekki lengur það sama og árið 2021. Alsírsku bardagamennirnir, eða „harkis“, Franska þjóðin tók þessu með fyrirvara, en sá aðeins ókosti Alsírstríðsins, en það olli í upphafi ekki neinum vandræðum. Margir þeirra þráðu aðeins að aðlagast og vera viðurkenndir sem synir Frakklands, sem höfðu verið búsettir í Alsír frá 1830. Hins vegar hafði enginn tekið eftir því að í Alsír hafði trúarbrögðin þegar gert það að verkum að kristin trú og múslima lifðu saman án þess að blandast saman, annað hvort á annarri hliðinni og hitt á hinna hliðinni. Íbúar landsbyggðarinnar upplifðu frönsku viðveruna sem ólögmæta hernámsupplifun í 128 ár við upphaf hernaðaráttaka undir forystu FLN-hópsins, Þjóðfrelsisfylkingarinnar. Raunveruleg mistök Frakka gagnvart Frökkum voru að fagna á franskri grundu, eftir 1962, dagsetningu samninganna sem Frakkland og FLN undirrituðu í Evian, alsírskum ríkisborgurum sem enn voru fullir haturs gagnvart Frakklandi og fluttu eingöngu út vegna efnahagslegs ósigurs hins nýja ríkis, frjálsrar og sjálfstæðrar Alsír. Afleiðingarnar komu fram árið 1995 með árásum GIA, Alsírsku íslamska hópsins, sem framin var á franskri grundu. Síðan þá hafa köllun sem studdi heilagt stríð, Jihad, verið uppspretta samtakanna Al-Kaída og Daesh. Vegna áhugaleysis og fyrirlitningar á trúarlegum viðfangsefnum varð Frakkland vagga múslimavakningar sem Ayatollah Khomeini vakti í Íran og hafði undirbúið hana, á franskri grundu, frá Neauphle-le-Château þar sem hann bjó. Frakkland er því enn þessi alheims byltingarkjörð, trú ímynd sinni og byltingarreynslu sem leiddi það til þjóðernishyggju árið 1792. Fyrir það er kominn tími til að greiða, mjög dýrt, verð fyrir mistök sín í dómgreind. Glitrandi skýrleiki greindra minnihlutahóps virðist mér ekki fær um að fá stuðning frá fáfróðum fjöldanum. Og þetta skýrir hvers vegna Frakkland mun þola þá dapurlegu örlög sem Guð býr því og sem hann spáir með því að tilnefna, í Opinberunarbókinni 11:8, höfuðborg sína París með táknræna nafninu „*Sódóma*“ sem hræðileg endalok eru opinberuð í Biblíunni, slegin af Guði af regni af brennandi brennisteinum.

Blinda og heimskulega viðurkenning lýðveldisins, sem er aðskilið frá Guði, á tvöföldu ríkisfangi setur leiðtoga Frakklands í óleysanlega stöðu. Hann verður nú að flytja ræðu gegn ríkinu Íslam sem er andvíggt Frakklandi, á meðan fulltrúar þessa upprunalega óvinnar eru orðnir borgarar þess, viðurkenndir af

nærveru sinni á eigin landi. Vandamálið sem forseta Frakklands er lagt fyrir er eftirfarandi: hvernig á að bregðast við stríðsógn áður en hún er lýst yfir og í raun hafin? Og spurningin er lögð fyrir mann sem aðhyllist mannúðarstefnu. Friðarstefna getur aðeins breyst þegar aðstæðurnar sem henni eru þvingaðar til þess. Þá umbreytist „mannúðar“ maðurinn í blóðþyrsta villidýr til að endurgjalda högg fyrir högg árásaraðilanum.

Í dýralífinu veit minnstu skordýr hvernig á að bera kennsl á ógn sem mun taka líf þess; þetta er í nafni sjálfsbjargarhvöt þess. Ég tek eftir því að hjá mannkyninu virkar þessi sjálfsbjargarhvöt ekki lengur; maðurinn er orðinn blindari og meðvitundarlausari en skordýr. Þar sem hann hefur orðið ófær um að bera kennsl á hættuna sem ógnar honum getur hann aðeins látið undan henni.

Maður og kona

Fyrirlitning fyrir guðlegri skipan varðandi þetta mál ber ábyrgð á helstu frávikunum sem hafa sést á þessu kjörtímabili. Því frá ensku „suffragettunum“ á 20. öld til 2021, og brátt 2022 í þessum októbermánuði, nálægt gyðingahátíðinni „friðþægingardeginum“, hefur femínismi orðið að pólitísku og félagslegu mótmælaafli, í sinni öfgafullu birtingarmynd og á sama tímabili leitast langtímastjórnað hugsun hinsegin samtaka, í sinni nýju skilningi á andlegri öfugsnúningu, við að traðka á karlkyns yfirráðum, að toppa þau og koma á tímum kynjavals. Fyrri heimsstyrjöldin og gríðarleg eyðilegging hennar mun þegar í stað binda enda á þessar öfgar, en við erum vitni að því að sýna fram á ávöxt óseðjandi frelsis sem Guð bauð nútímamanninum, lengsta tímabil alheimsfriðar í allri mannkynssögunni.

Fyrir þá sem sækjast eftir stað með Jesú Kristi, í ríki hans, himneskt í fyrstu, er nauðsynlegt að snúa aftur til grundvallarreglna Biblíunnar sem Guð hefur fyrirskipað. Ég verð líka að minna ykkur á að fyrst skapaði Guð manninn í sinni „karlkyns“ útgáfu af manni. Síðan, í tvöföldum tilgangi, spámannlegum og afkastamikilli, skapaði hann úr manni konu, til að gefa honum „*hjálparmann*“. Þetta hugtak „*hjálparmaður*“ setur hana nú þegar í öðru sæti. Eftir að Eva óhlýðnaðist skipun Guðs um að borða ekki ávöxt hins eina bannaða trés, og Adam, af kærleika til Evu, át eitthvað af honum, kvað Guð upp sinn dóm og hann mælti þessi orð í 1Mós 3:16: „Og við konuna sagði hann: *Mikla mun ég auka þjáningar þínar í barneign, og með þjáningum munt þú börn fæða, og girnd þín mun vera til manns þíns, og hann mun ríkja yfir þér*.“ Þessi kvenlegi staða er grafin í stein til eilífdar mannkynsins á jörðinni. En áður en þú kveinkar gegn þessari óæðri stöðu, ó kona, hlustaðu þá merkingu sem Guð gefur þessum drottnanda. Því að þessi yfirlýsta staða hefur aðeins merkingu fyrir þá sem tilheyra henni, það er að segja verur sem fæðast á ný eftir fyrirmynd Jesú Krists. Þess vegna, innblásinn af Andanum, þróaði Páll þetta efni í Efesus 5:32, og hann líkir manninum við Jesú Krist og konunni við kirkjuna, hinn útvalda hjarta síns.

„Konur, verið undirgefnar eiginmönnum yðar eins og það væri Drottinn.“

„Því að maðurinn er höfuð konunnar, eins og Kristur er höfuð kirkjunnar, líkama síns, og hann er frelsari hennar.“ »

„Eins og kirkjan er undirgefin Kristi, svo skulu konur vera undirgefnar eiginmönnum sínum í öllu.“

„Þér eiginmenn, elskið konur yðar, eins og Kristur elskaði kirkjuna og lagði sig í sölurnar fyrir hana.“

„til þess að hann helgaði hana með vatnslauginni, eftir að hafa hreinsað hana með orðinu,“

„til að færa það honum í dýrð, án blettar eða hrukku eða nokkurs slíks, heldur heilagt og lýtalaust.“ »

„Þess vegna ættu eiginmenn að elska konur sínar eins og eigin líkama. Sá sem elskar konu sína elskar sjálfan sig.“

„Því að enginn hefur nokkurn tíma hatað eigið hold, heldur nærir hann það og annast, eins og Kristur gerir við kirkjuna, »

„því að vér erum limir á líkama hans.“

„Þess vegna skal maður yfirgefa föður sinn og móður og bindast konu sinni, og þau tvö skulu verða einn maður.“ »

„Þetta er mikill leyndardómur; ég segi þetta í tengslum við Krist og kirkjuna.“ »

„Að lokum, hver og einn ykkar elski eiginkonu sína eins og sjálfan sig, og konan virðingu fyrir manni sínum.“

Sá sem talaði í 1. Mósebók í öllum sínum guðdómlega mætti setti skýringar sínar í hugsun Páls postula til að opinbera okkur hvað yfirráð karlkynsins fela í sér. En ég endurtek, þetta er guðleg hugsjón sem mannkyninu er boðin. Því til að framkvæma og ná árangri í þessu stórkostlega verkefni þarf mann í mynd Jesú Krists og konu í mynd hans útvalda. Ástin sem vakin er upp er sú sem elskar til dauða; fórn lífs síns fyrir ástvininn.

Hvað með jarðnesk pör? Ástæðurnar sem leiða til hjónabands eru margar og jafnvel þegar ástin spilar hlutverk verður hún samt að vera jafnt skipt. Margir flýta sér í hjónaband af ótta við að vera einir; eins og gamlir piparsveinnar eða gamlar meyjur. Aðrir reiða sig á mjög jarðnesk áhugamál: peninga, viðskipti, frægð. Af öllum þessum ástæðum og þeim sem ég gleymi er farsælt hjónaband verslunarvara sem er orðin eins sjaldgæf og gull eða olía. Hvað getur barn Guðs gert ef sambúð mistekst? Maki sem hegðar sér illa, hegðar sér undir augum Guðs, karl eða kona, mun standa skapara sínum reikningsskap. Páll gleymir ekki þessari áhættu því hann segir í 1. Kor. 7:28: „Ef þú giftist, þá syndgar þú ekki, og ef mey giftist, þá syndgar hún ekki, **en þessir menn munu lenda í þrengingum í holdinu**, og ég vil hlífa þér við þeim.“ Samkvæmt Páli er vandamálið ekki nýtt, heldur jafn gamalt og heimurinn. Hins vegar hefur Guð forgang yfir öllu og í þessu máli um yfirráð kemur hann fyrst. Sérhver skepna hefur það að forgangsverkefni að þóknast skapara Guði. Andstaðan, jafnvel kúgunin sem ofbeldisfullur eiginmaður beitir, er þess virði að ofsækja trúarleg eða trúarlega andstæð stjórnvöld. Sönn trú verður alltaf fyrir árásum djöfulsins og illra anda sem taka á sig mynd eiginmanns, dómara eða kristins prests eða annars. Sannur jarðneskur friður er aðeins til staðar fyrir þá sem eru einlífir (kjörkosturinn samkvæmt Páli) sem lifa í huldu, hunsaðar af öllum. Það eru aðstæðurnar sem skepnan er í sem ýkja eða óhagnast af sköpun vandamála. En skyldan til að hlýða Guði er lögð á í alls kyns aðstæðum og þegar

hún hefur hlýtt þessari skyldu þarf skepnan aðeins að reiða sig á Guð sinn sem sér allt, heyrir allt og skráir allt.

Þessi hugleiðing leiðir mig til að rifja upp orðin sem vitnað er í konunglegu bæninni sem Jesús Kristur kenndi: „... *verði þinn vilji á jörðu og á himni*.“ Þannig að þú getur beðið Guð um hvað sem þú vilt, en gleymdu ekki að aðeins hans vilji mun verða, hvað sem þú hefur beðið hann um. Í bæn sinni í Getsemane bað Jesús Guð um að taka burt bikarinn sem hann átti að drekka, en hann sagði strax: „*Þó ekki minn vilji, heldur þinn vilji*.“ Rétt eins og Jesús þurfti að drekka bikarinn sem faðirinn gaf til að frelsa sína útvöldu, verða sumir útvöldu að þola þrengingar óguðlegs eiginmanns eða óguðlegrar konu, því óguðleiki er ekki kynbundinn.

Í guðlausum heimi ræðst viðurkennt frelsi sem konur hafa unnið sér inn á karlkyns árársaðilann sem oft nýtti sér yfirburði líkamlegs styrks síns til að misþyrma konu sinni. Þessar viðurstyggilegu og oft djúpt óréttlátu athafnir fá í dag þá viðbrögð sem þær áttu skilið. Í hjónabandi, eins og í trúarbrögðum, þröngvar sá sterkasti lögmáli sínu upp á þá veikustu, og það er það sem gefur mönnunum myndina af „*dýrum*“ sem Guð eignar þeim í biblíuspádómum sínum. Á okkar tímum undirbúnings fyrir endalok heimsins, skapa þær tvær leiðir sem Guð leggur til, með vali á hinu góða, menn í mynd Krists og, með leið hins illa, „*dýr*“ í mynd djöfulsins. Og örlög hvers og eins eru byggð á barnæskustigi með þeirri fræðslu sem guðlaus samfélög veita ungum börnum sínum. Þetta leiddi mig til að bjóða ykkur þessa hugleiðingu sem varðar öll börn sem fædd eru frá 2018. Samkvæmt Guði kemur barnið til fullorðinsára þegar það er 12 ára gamalt. Þetta er sá aldur þegar það, sem fullorðinn einstaklingur, samkvæmt Guði, verður ábyrgt fyrir vali sínu og gjörðum; það er sá aldur sem þarf til að hafna hinu illa og velja hið góða. Hins vegar, við endurkomu Krists, vorið 2030, verður barnið sem fæðist árið 2018 ekki 12 ára heldur aðeins 11 ára gamalt, það er að segja ekki nóg til að velja hið góða og frelsast sem hinn útvaldi. Væru börnin sem fæðast ekki þegar orðin gagnslaus kynslóð fórnauð, frá árinu 2018? Mikilvægi þessa dagsetningar, vorið 2018, stafar af vali Guðs, því það er hann sem ákvað af fullum krafti að gefa mér ótruflað ljós frá þeirri stundu; vorið 2018, það er að segja 12 árum fyrir vorið 2030.

Guð og vísindin

Mánudaginn 4. október, sem gestur á fréttastöðinni C-News, hneykslaði pólemíkin EZ fjölmiðla með því að bera saman íhlutun transfólks sem framkvæmd var í Bandaríkjunum á 3 eða 4 ára börnum við tilraunir nasistalæknisins Josef Mengele í útrýmingarþúðum í síðari heimsstyrjöldinni. EZ gagnrýndi menntamálaráðherrann fyrir að vilja hlúa að þess konar samfélagi í Frakklandi, í kjölfar fyrirmæla sem beint var til frönskukennara sem virtist styðja þessa hugmynd. Í eitt skipti var það maður repúblíkanahægrisins sem vakti upp hræðilegan nasisma. Hefur hann rangt fyrir sér?

Ég tel að hann veki upp umræðuefni sem mun leiða okkur langt.

Það virðist jafnvel hægt að segja að vísindi sem notuð eru í heilbrigðismálum hafi leitt til þess að Guð hefur verið sviptur guðdómlegum forréttindum hans, sem má draga saman í kraftinum til að fæða og valda dauða. En frá upphafi tilheyrir þriðja krafturinn eingöngu Guði, það er krafturinn til að lækna skepnur sínar. Og fyrir sína útvöldu er hann enn í dag eini og eini læknirinn á sjúkum líkama og huga.

Í dag eru börn getin í vísindalegum tilraunaglössum eða af staðgöngumæðrum til að leyfa hvaða konu sem er, hvort sem hún er ófrjó eða ekki, að eignast barn. Hvað getur Guð, sá sem veldur því að konur fæðast ófrjóar eða ekki, hugsað um slíka stöðu?

Í árþúsundir var notkun náttúrulegra plantna eina lækningin sem mannkynið stundaði. Skurðlæknar hafa alltaf saumað saman hold sára sem urðu af völdum beittra vopna. Örin og marblettirnir báru vitni um hugrekki stríðsmanna. En vísindin gátu ekki gert betur.

Þetta segir Guð um lík í 4. Mósebók 19:11-13 (ráðlagt er að lesa allt upp að vers 22): „*Hver sem snertir lík, mannslíkama, skal vera óhreinn í sjö daga. Hann skal syndhreinsa sig með vatni á þriðja degi og sjöunda degi og verður þá hreinn. En ef hann syndhreinsar sig ekki á þriðja degi og sjöunda degi, er hann ekki hreinn. Hver sem snertir lík látins manns og syndhreinsar sig ekki, **saugar bústað Jahve**. Sá maður skal upprættur verða úr Ísrael. Þar sem hreinsunarvatnið hefur ekki verið stráð á hann, er hann óhreinn og óhreinleiki hans er enn á honum.*“

„**Tjaldbúð Jahve**“ er, hvert fyrir sig, líkami verunnar, og samanlagt, safnað fólk. Líkamar hinna látnu sauga báðar þessar tjaldbúðir.

Þessar reglur voru fyrirskipaðar Ísrael til eilífdar, eins og vers 21 gefur til kynna: „*Þetta skal vera þeim ævarandi lögmál. Sá sem stökkvir hreinsunarvatninu skal þvo klæði sín, og sá sem snertir hreinsunarvatnið skal vera óhreinn til kvölds.*“ Þessar hreinlætisráðstafanir voru þegar fyrirskipaðar af hinum mikla Guði læknum, því hann vildi forðast mengun frá örverum, eiturefnum og banvænum bakteríum sem líkið framleiðir í miklu magni. Lausnin var að þvo föt og líkama allra sem snertu eða nálguðust lík. Rotnunarferlið krefst þess að líkið sé grafið eins fljótt og auðið er til að vernda lifendur. Í náttúrunni skapaði Guð sérhæfðar tegundir með vængjum eða tennur til að fjarlægja rotnandi hold dauðra dýra. En lík dauðra manna verða að hverfa samkvæmt reglum sem Guð setur, með athöfnum manna, oftast með greftrun eða líkbrennslu. Og ef það er ekki mögulegt, sjá hreinni dýr í sjónum og á landi um að láta þau hverfa.

Um 13.^{öld} hófu fyrstu skurðlæknarnir rannsóknir á mannslíkamanum og krufningar á líkum gerðu Ambroise Paré kleift að gefa út, árið 1562, verk sem hét: „Alhliða líffærafræði mannslíkamans.“ Þessi þekking var aflað með því að brjóta gegn guðlegu banni. En hverjum var ekki sama? Engum, og þvert á móti hefur mannkynið reitt sig á þessa þekkingu til að réttlæta rannsóknir og allar framfarir í læknisfræði allt til okkar tíma á endalokum. Og vantrúað eða vantrúað mannkyn hunsar hugsunarstaðla almáttugs Guðs, sem breytast ekki. Þess vegna drápu læknar sjúklingana sem þeir vildu lækna, í óhlýðni við kennslu Guðs. Við minnumst lækninga þeirra: blóðtöku, sem gerir sjúklinginn blóðlausan, og arsenik, sem eitrar hann. Og umfram allt útilokaði skortur á grunnhreinlæti alla möguleika

á lækningu. Fyrst urðu Louis Pasteur og þýski læknirinn Robert Koch meðvitaðir um illsku örvera og nauðsyn þess að lækna þvo hendur sínar oft og vandlega. Þannig voru dauðsföll örlítið færri, þökk sé þessari eingöngu heilsufarslegu aðgerð, sem Guð hafði þegar kennt. En samhliða þessum framförum kynnti eðlis- og efnafræðileg þekking efnafræði inn í samsetningu lyfja með óafturkræfum afleiðingum fyrir náttúrulegt verndandi ónæmi mannslíkamans. Efnafræðin verður að lyfi sem venjast lyfinu og skapar helvítis hringrás ósjálfstæðis gagnvart vörunni. Þegar náttúruleg virkni líkamans er skipt út fyrir efnafræðilegt hjálparefni hættir náttúran baráttu sinni að eilífu. Og efnafræðin hefur ráðist inn í alla geirana - landbúnað, matvælaíðnað og læknisfræði - sem byggja upp líkama nútímamannsins.

Auk þessa Líkamleg og efnafræðileg hrörnun bætist við það sem stafar af kynferðislegum andlegum röskunum. Og til að toppa allt saman koma merki um siðferðilega hnignun, frá Bandaríkjunum koma „reykenndar“ hugmyndir samkvæmt EZ, um „transgender“ lögmæti sem byggir upp vald þess þar. Í nafni frelsis, í Bandaríkjunum, er allt leyfilegt, allt er mögulegt. Og bandaríska fyrirmyndin er flutt út til allra vestrænna landa. Við höfum séð að vísindin brjóta bönn Guðs; segjum að þau hunsu þau. Er nútímavísindi, sem banna sér öll takmörk, frábrugðin Joseph Mengele í nasistastjórn Þýskalands? Bandaríkin hafa ekki enn ákveðið „endanlega lausnina“, en þau munu gera það, það er aðeins spurning um „tímasetningu“ á áætlun Guðs. Í lok síðari heimsstyrjaldarinnar tóku Bandaríkin að sér nasistaþýska vísindamenn til að nýta þekkingu sína sér í hag. Ávöxtur þessa ótakmarkaða yfirráðandi anda sem fannst í Þýskalandi Adolfs Hitlers er nú að finna í hugsun nútíma Ameríku. Og vísindin ýta öllum siðferðilegum mörkum út, eins og Joseph Mengele vissi hvernig á að gera, og nýtti sér samhengið í útrýmingarþúðunum þar sem hann fann tilraunadýr, dauða eða lifandi, til að prófa mörk hins mögulega. Þessir tveir hlutir sem bornir eru saman eru ekki enn á sama hryllingstigi, en nálgunin er sameiginleg: við ýtum mörkum hins mögulega út; hversu langt? Undir húmanískri yfirskini leiðarinnar til helvítis þakin góðum ásetningi, hversu langt geta vísindin leitt okkur?

Guð er hvorki heyrnarlaus né blindur, og hinir ýmsu nútímasjúkdómar, krabbamein, alnæmi, Alzheimer, Covid, eru refsingar hrokafullrar og harðstjórnar vísinda. Ef það er satt að vísindamenn stjórni sprautum og tilraunaglögum, og nú erfðamengjum, þá er það Guð sem gefur líf og virkni æxlanna og veiranna sem birtast. „*Kemst óheppni yfir borg án þess að Jahve sé höfundur hennar?*“ (Amos 3:6). „Já, svo segir Drottinn Jahve : Þótt ég sendi **fjórar hræðilegar refsingar mínar** gegn Jerúsalem , **sverðið** , **hungursneyðina** , **villidýrin** og **drepsóttina** , til að útrýma úr henni mönnum og skepnum,“ (Esekíel 14:21).

Samrýmanleiki lýðveldisins við trúarbrögð

Kröfur múslima, sem hefur verið stofnuð í stórborgarsvæði Frakklands frá 1962, valda núningi við lýðveldisstjórnina. Hvers vegna koma vandamál upp eingöngu með þessari trú? Til að skilja nýju vandamálin sem hafa komið upp verðum við fyrst að skilja hvers vegna fyrri trúarbrögð sköpuðu ekki þessi vandamál. Lýðveldið er ungt stjórnkerfi sem byggðist á því að sameinað

stjórnerfi rómversk-kaþólskrar páfahyggju og konungsvalds frá 1792 var brotið niður. Byltingarmennirnir tóku upp dagatal sem véfengdi kaþólska arfleifð sína. Þrjátíu daga mánuðir, skipt út fyrir þrjár tíu daga vikur, komu í stað sjö daga vikunnar sem erfðist frá gyðingdómi. En byltingartímatalið var yfirgefið og lýðveldi voru byggð á tímum kaþólska tímatsins. Þetta skýrir fullkomna samhæfni kaþólskrar trúar við lýðveldisstjórnina, þar sem með því að taka upp tímatal sitt aðlagði lýðveldið sig að trúarlegum viðmiðum guðlegs uppruna. Án þess að nokkur þjáðist færðist sunnudagurinn árið 1981 úr fyrsta sæti vikudaganna í sjöunda sæti. En þessi breyting hafði engar afleiðingar, hvorki fyrir kaþólikka, mótmælendur né agnostiska lýðveldissinna; né heldur fyrir „sonu Guðs“ sem hugsa um sunnudaginn sem fyrsta dag, og hvíldardagurinn er einnig sjöundi dagurinn sem Guð hefur helgað frá stofnun veraldar. Þegar Napóleon I ^{stofnaði} Concordat-stjórn sína var kaþólskur tímastaðall viðurkenndur sem opinber staðall. Kaþólska trúin fékk heimild til að iðka trúarlega þjónustu sína og aðeins hún. Borgaralegt vald setti sín takmörk. Mótmælendatrú var mjög veik og nánast engin í Frakklandi, þar sem hún var háð sömu réttindum og takmörkunum og kaþólska trúin. Skipulagning tímans var sett á og samþykkt af öllum trúarhópum. Gyðingaminnihlutahóparnir sameinuðust þessum hópi, frjálssir til að skipuleggja trúarlegan tíma sinn eins og þeir vildu. Einstaklingar og í samfélögum gátu þeir haldið „shabbat“ sjöunda hvern dag, og enginn kom í veg fyrir það. Svo hvers vegna virkar það sem virkaði svo vel með öllum eingyðistrúarbrögðum kristinna og gyðinga ekki með íslam? Það er aðeins ein ástæða: vegna þess að Guð hefur ákveðið annað.

Íslam sýndi fram á getu sína til að blandast inn í Franska lýðveldið í 33 ár, á milli 1962 og 1995, dagsetningu fyrstu árásar jihadista í Alsír á landsvæði þess. Á þessum 33 árum var Íslam trúarbrögð sem iðkuð voru í einrúmi og olli engum vandræðum. En þessi trúarbrögð, sem Guð skapaði til að deila um, áttu ekki að þegja, og á þeim tíma sem hann valdi reis hún úr þögn sinni og hóf árásargjarna landvinningaáætlun sína með því að margfalda ögrandi athafnir sínar. Skyndilega birtust múslimskar konur klæddar höfuðklútum, chador og búrku pakistönskum múslimskum öfgahyggju, á þeim tíma þegar fjöldi þeirra hafði aukist verulega. Allir áhorfendur geta séð gildru sem lokast um franska þjóðina, sem hefur verið skotmark skaparans frá upphafi tíma, og enn frekar síðan hún tók upp lýðveldishugmyndafræði. Áfallastreitur vegna kynþáttafordóma nasistastjórnarinnar í Þýskalandi, leitast Lýðveldisríkið Frakkland við að sannfæra mannkynið um fullkomna mannúðarstefnu sína. Af ótta við að vera taldir vera kynþáttahatari gátu leiðtogar þess ekki refsað sanngjarnlega fyrir grimmdarverk sem ungmenni innflytjenda af norður-afrískum uppruna frömdu. Agaleysi var því hvatt til og þróað þannig að það breytti svæðum í Frakklandi í stjórnlaus, og enn þann dag í dag, stjórnlaus, svæði; þetta vegna þess að auðgun með ólöglegri fíkniefnasölu bættist við þjóðar- og trúarlega andstöðu. Með slíka hagsmuni í húfi breyttust ungmenni afbrotamanna af erlendum uppruna í sundurleit hópa sem hikuðu ekki lengur við að skjóta á lögregluna. Lögreglustöðvarnar sem settar voru upp á þessum svæðum voru ráðist á og brenndar. Og hér aftur, af ótta við að vera dæmdar sem rasistar, kusu leiðtogarnir að hætta að stjórna þessum svæðum sem lýðveldið tapaði.

Þar sem veraldlegir leiðtogar skortir þekkingu á áætlun Guðs hafa þeir ekki getað lært af slæmri reynslu af samvinnu Repúblikanaflokksins Frakklands við múslimaríki. Og eftir þessi skyndilegu, endurteknu mistök í samvinnu við Túnis, Marokkó og Alsír, í ótrúlegri blindu, gáfu stjórnmalaleiðtogar þess, sem gáfu sig fram fyrir sérstökum hagsmunum flokksfélaga sinna, Íslam velkomna á franska grundu án þess að hafa áhyggjur af áhættunni sem fylgdi. Fortíðin hefur sagt okkur hver framtíðin verður. Refsingarvopnið verður enn og aftur, og í síðasta sinn, óumflýjanlegt og ótrúlega áhrifaríkt. Friðursstefna Frakka undirbýr þá illa til að bregðast við gríðarlegri stríðsárás, sérstaklega þegar óvinurinn er þegar í miklum fjölda á landsvæði þeirra, í raunverulegri samvinnu og þegar í átökum augliti til auglitis. En mesta hættan felst í utanaðkomandi íhlutun stríðsprjótnustu, hatursfullustu og reiðurustu múslimaþjóða, því þeir hafa lengi verið niðurlægðir af Frakklandi. Það versta var spáð í Dan. 11:40, þar sem Guð spáir fyrir um að hið völduga Rússland, „*konungur norðursins*“, bætist við árásir múslima, „*konungur suðursins*“. Hvað getum við þá sagt? Sá sem lifir mun sjá, því uppfyllingin verður að eiga sér stað innan skamms, á milli ársins 2022 og löngu fyrir árið 2030.

Ég minni ykkur á að það að halda því fram að Íslam sé trúarbrögð kærleikans jafngildir því að setja Jesú aftur á kross, jafngildir því að ræna honum ávinninginn af þeim þjáningum sem sjálfviljugur dauði hans leiddi hann til að þola. Og í öllu falli, þar sem honum hefur verið gefið allt vald á jörðu og himni, mun sérhver árás gegn verki hans verða friðþægð fyrir augliti hans.

Fátima-gildran

Árið 1917 einkenndist af birtingum „Meyjar“ í Fátima í Portúgal. Hún birtist þremur mjög ungum fjárhirðum, á aldrinum 7 til 10 ára. Í dag, í október 2021, mun þetta forna fræ bera ávöxt, því í kvikmyndahúsum, þessu áhrifaríka áróðurstæki, verður sýnd kvikmynd sem segir frá staðreyndum. Hinir útvöldu eru verndaðir gegn þess konar freistingum, en það sama á ekki við um ómenntaða og fáfróða mannfjöldann. Frá lokum síðari heimsstyrjaldarinnar árið 1945, og fram til dagsins í dag, hefur trúin hnignað og á sama tíma hefur efnislegur auður aukist, en með kreppunni sem heimsviðskipti valda er mannkynið að missa átt sína og vissu. Fjöldi fólks á því á hættu að verða næmur fyrir kraftaverkum sem kaþólsk yfirvöld hafa staðfest og viðurkennt. Í nokkrum samskiptum, í hvert skipti á 13. hvers mánaðar, hefur „Meyjan“ deilt leyndarmáli sínu. Helstu boðskapur þess má draga saman á eftirfarandi hátt: helvíti er veruleiki sem sýndur er börnum í sýn; Guð vill að hið óflekkaða hjarta Maríu sé viðfangsefni hollustu allra; Kirkjan verður að snúa kommúnistaríkjunum til trúar og hún mun enn eiga píslarvotta. En að lokum, með Maríu, mun hún sigra. Árið 1917 náði kommúnismi tökum á Rússlandi. Til að útskýra árangur þessa boðskapar er kraftaverk sem 17.000 manns sem voru saman komnir vitni að á sama tíma. Ég tek saman staðreyndirnar: Tvær þrumur, eldingarblikkur og ský steig niður á jörðina og stoppaði efst á tré

sem beygði sig til hliðar. Síðan dansaði sólin, nálgadist og stækkaði og hörfaði, minnkaði; þetta gerðist nokkrum sinnum. Þann dag var María ekki sýnileg, börnin í hugsuninni voru haldin. Það er enginn vafi á því að þessi vitnisburður, endurnýjaður á kvikmynd, mun hafa ákveðin áhrif. Tómarúmið í huga fólks þarf að fylla.

Ég hef tekið eftir því að þessi freisting er mjög svipuð freistingu höggormsins til að tæla Evu. Í hvert skipti nefnir djöfullinn sannan hlut, en hann afbakar þá. Helvíti er vissulega spáð en ekki undir þessu nafni og umfram allt, helvíti er ekki til en það mun verða. Hvað varðar tilbeiðslu „Meyjarinnar“, þá verndar aðeins þekking á Biblíunni okkur gegn henni, og fyrir fáfróða er það sem er sýnilegt endilega satt. Sannleikurinn er miklu lúmskari vegna þess að útlitið blekkir. Satan notar börn vegna þess að kaþólikkar telja þau saklaus. Hins vegar, í réttarmálinu Outreau, sökuðu börn fólk sameiginlega ranglega um barnaníð; eru börnin þá saklaus? Staðreyndirnar sanna það, djöfullinn og illu andarnir hans geta stjórnað hugum þeirra, rétt eins og hugum fullorðinna sem Jesús Kristur verndar ekki.

Samkvæmt Guði fá þeir sem elska ekki sannleika hans vald blekkinga svo að þeir trúa á lygar. Þessar freistandi dularfullu ályktanir eru því framkvæmdar af djöflinum, en með samþykki Guðs. Kvikmyndin „Fatima“ mun því tæla mannfjölda vantrúaðra til að láta þá finna fyrir algjörri sektarkennd; áður en dauðinn dynur yfir þeim.

Í vikunni 17.-23. október 2021, undir bölvun Guðs, er lýðveldið Frakkland fórnarlamb valkosta sinna og mistaka í mati. Í sífellt spenntari og fjandsamlegri samskiptum hefur forseti Alsír nýlega minnt þegna sína sem búa í Frakklandi á að skylda þeirra sé að vinna þar að hagsmunum Alsír. Þannig snýst vörn meginreglunnar um tvöfalt ríkisfang gegn Frakklandi, sem tók upp og varði hana. Nærvera og skipulag „fimmtu hersveitar“ á franskri grundu tekur þannig á sig lifandi og raunverulega mynd. Jesús hafði rétt fyrir sér að vara dýrlinga sína við með því að segja þeim: „*Enginn getur þjónað tveimur herrum...*“ Frakkland hefur verið blekk af auðmjúkri og sáttsúfri hegðun falskrar kristinnar trúar, sem hefur svikið trú Kristis í aldir. Íslam minnir hann á að Guð er mikill og hefur forgang yfir öllu, með grimmd sinni af þvingaðri og nauðugri þjóðtrú sem einkenndi kaþólsku trúna, þegar hún naut stuðnings vopnaðs vængs konungsveldisins eða einræðisherrans í embætti. Fæðing spámannsins Múhameðs í lok 6.^{aldar}, eftir stofnun páfastjórnarinnar árið 538, hafði, að mati Guðs, það markmið að heyja stríð gegn falskri kristinni trú sem hann telur sek. Og þetta verður staðfest í hinum mikla átökum „*sjöttu lúðursins*“ í Opinberunarbókinni, það er að segja í yfirvofandi „þriðju heimsstyrjöldinni“.

Áður fyrr, eftir að hafa verið steypt af stóli, greip Sál konungur til spádóma spámanns, eitthvað sem Guð bannaði. Hins vegar gat hún aðeins boðað sannleika innblásinn af Guði sjálfum, þótt verk hennar væru djöfulleg. Eins og í þessu dæmi finnum við á 16.^{öld} spámanninn Nostradamus frá gyðingafjölskyldu sem fékk nafnið sitt til að flýja hatur Gyðinga þess tíma. Þessi spámaður var metinn mikils af drottningarmóðurinni Catherine de Medici fyrir hæfileika sína

sem gullgerðarmaður og stjórnspekingur. Meðal „aldanna“ hans, sem eru nefnd kaflar margra spámannlegra ferhyrninga sem hann fékk innblástur og færði í letur, finnum við þetta 18. ^{ferhyrning} frá fyrstu ^{öld} : „ Með sundrungu og gáleysi Galla mun siglingin til Mahomet opnast, blóðugur sjór og land Senoise, seglhöfn Phokea, hulin skipum. “ Það gæti ekki verið betur orðað. Spámaðurinn kennir Frökkum, hinum fornu Gallum, um sundrungu og gáleysi sem mun stuðla að stofnun Íslams í Frakklandi. Hann lýsir mikilli innrás þessarar trúar í bátum sem þekja yfirborð hafnarinnar í Marseille og blóðuga þennan suðurhluta landsins. Þessi spádómur staðfestir spádóm Dan. 11:40-45 þar sem Íslam er kallaður „ *konungur Suðursins* “. Árið 2021 tekur þróun upplýsingamiðla á sig mynd margra „frétta“-rása þar sem, milli auglýsingahléa, eru þættir sem samanstanda af stjórnmálamönnum eða ritgerðarmönnum með andstæðar skoðanir sýndir í lykkju. Orð spámannsins eru þannig staðfest; það er... stöðugur straumur mótsagnakenndra orða sem leiða ekki til neinna niðurstaðna; þannig er hægt að sjá og sýna fram á tregðu Frakklands sem festist milli hagsmunaárekstra. Afleiðingarnar verða því hörmulegar og banvænar og Frakkar munu átta sig, of seint, á því að „að stjórna er að sjá fyrir“ eins og gamalt máltæki kennir.

Frakkland breytist vegna aðstæðna sem það stendur frammi fyrir. Árið 2017 skapaði kjör ungra forseta landsins, vegna höfnunar á Þjóðfylkingunni, sem fólkið sem stjórnaði stjórnmálaelítunni hafði mótað, fordæmi sem enginn tók eftir. Þangað til voru kjörnir frambjóðendur fulltrúar stjórnmálaflokka sem fjölmargir fylgismenn studdu. Í fyrsta skipti hafði ungi kjörni forsetinn engan opinberan flokk á bak við sig og það var aðeins eftir að hann var kjörinn og sigraði að hann fékk löggjafarþing sitt til liðs við sig. Fyrir vikið nýttu þeir sem gengu til liðs við hann sigur hans til að ganga til liðs við sigursæla stjórnmálahópinn. Þangað til voru þingmenn valdir og kjörnir út frá stjórnmálalegum og efnahagslegum ákvörðunum sínum. Í þessu nýja tilfelli er það ekki raunin; persónulegur metnaður einn var hvötin til skuldbindingar. Forsetinn hafði því hlýðinn stuðning, tilbúinn að hlýða leiðtoga sínum út í ystu æsar; það sem kallað er fulltrúi „godillot“ þingmanna sem átti að styðja við aukna stjórn þessa nýja forsetaembættis, ungt, metnaðarfullt og óreyndan eins og frambjóðandinn sjálfur hafði haldið fram og viðurkennt.

Með því að tileinka sér tækni framfarir sem Bandaríkin fundu upp falla þjóðir jarðar í gildrur sem þessi freistandi undrabörn mynda. Internetið og samfélagsmiðlar þess, sem í upphafi voru talin snilldaruppfinningar, virðast vera tæki sem stuðla að samskiptum, innrætingu og endurskipulagningu manna í mörgum myndum sem gera uppreisn gegn öllu yfirvaldi. Og eftir að hafa byggt allt skipulag landa á þessum tæknilegu aðferðum standa yfirvöld frammi fyrir óleysanlegum vandamálum. Uppreisnarmenn af öllum gerðum finna á internetinu hið fullkomna áróðurs- og rangfærslutæki; nóg til að fullnægja kröfuhörðum anarkistum. Spádómur Bandaríkjanna er þannig staðfestur og í gegnum samfélagsmiðla internetsins breiðist hann út um alla jörðina. Þessi dæmi staðfesta einnig einstaka þróun „ *uppreisnar* “ ungs fólks á síðustu tímum, „ *uppreisnar* “ sem erfðist frá foreldrum sínum, eins og Páll postuli tilkynnti ungum bróður

sínum í Kristi sem kallaður var Tímóteus: 2. Tím. 1:1-2: „ Vitið þetta, að **á síðustu dögum** munu koma erfiðir tímar. Því að **mennirnir munu ...“** **Sjálfselskandi, fégjarnir, raupsamir, drambsamir, lastmælendur, foreldrum óhlýðnir, vanþakklátir, vanheilagir, kærleikslausir, ótrúir, rógberar, taumlausir, grimmir, fyrirlitningarmenn góðs, sviksamir, þrjóskir, hrokafullir, elska munaðarlífið meira en Guð. Þér hafið á ytra byrði guðhræðslunnar en **afneitið krafti hennar**.** Snúið yður frá slíkum .

Sjónvarpsheimildarmynd fær mig til að vara ykkur við tilraunum vísindamanna til að eyðileggja biblíulegan vitnisburð, það er trú á yfirlýsingar hins lifandi Guðs sem miðlað er í Heilögum Ritningi. Heimildarmyndin sem kynnt var lagði til að útskýra flóðið sem varð á tímum Nóa. Í lok rökræðnanna tilkynnti kvenkyns mannfræðingur með stolti að hún hefði afhjúpað dulúðina um flóðið. Ég varð vitni að algjörri endurskoðun á frásögn Biblíunnar sem Guð opinberaði. Samkvæmt heimildarmyndagerðarmönnunum á frásögn flóðsins rætur sínar að rekja til uppgötvunar á fleygrúnaskriftarvitnisburði sem grafinn var á leirtöflur á tímum Gilgames, persónu sem lifði eftir flóðið. Ennfremur er það hafnað að hylja hæstu fjöllin sem opinberuð eru í Biblíunni vegna þess að þessir vantrúuðu telja það líkamlega ómögulegt; flóðið er ekkert annað en flóð á Svartahafssvæðinu. Þetta er niðurstaðan sem fæst þegar óguðlegir einstaklingar grípa til biblíulegra viðfangsefna þar sem óendanlegur almáttugur skapara Guðs, sem ekkert er ómögulegt fyrir, er að verki, en þeir trúa ekki á tilvist hans. Ég nota tækifærið og segi að uppgötvun vitnisburðar Gilgames er langt frá því að vera gagnslaus, heldur styður hún uppfyllingu flóðsins í Biblíunni. Það gefur okkur því góðar ástæður til að trúa á guðlegan innblástur sem opinberaðist Móse um 1500 f.Kr.

Heilbrigði karla

Ég er að fjalla um afar trúarlegt efni hér, því fyrstu yfirlýsingar Guðs eftir sköpun mannsins snerust um mataræði hans. Þið verðið að skilja að heilsa mannsins fer fyrst og fremst eftir gæðum alls þess sem fer inn í líkama hans um munninn. Það er engin tilviljun að munnurinn leyfir að gefa frá sér hljóð, bæði hljóð tungumálsins og að fæða komist inn. Á andlegu plani eru þessir tveir hlutir nátengdir. Með því að taka orð Guðs sem fæðu mun maðurinn tala eins og Guð. Og þetta guðdómlega orð myndar fullkomnun viðunandi kennslu. Til að endurskapa nálgun á þessa fullkomnun verður maðurinn að læra að sía tiltækar kenningar og leyfa aðeins því sem er gott og rétt, staðfest með dómi Guðs, að komast inn í hann. Það sama á við um heilsu hans. Meðal allra fæðuvalmöguleika sem honum standa til boða verður hann á ábyrgan hátt að sía og halda aðeins þeim sem munu hafa, í líkama hans og alla ævi, jákvæð áhrif góðs og réttlætis. Fullkomið gott var komið á fót í Eden, en annar staðall um gott og rétt var settur eftir flóðið og opinberaður Móse, sem kynnir og þróar hann í 3. Mós. 11. Með öllum sínum gyðinglegu „kosher“ stöðlum (kjöt þvegið í vatni til að fjarlægja blóð) var neysla á hreinu kjöti leyfð.

Því miður, hvað sjáum við í dag? Hörmulegar afleiðingar mannkyns sem hefur, með eigin ákvörðunum, frelsað sig og aðskilið sig frá Guði. Frá upphafi árs 2020 var refsing Covid-19 svar þess við vaxandi og ríkjandi guðleysi. Og það er uppbyggilegt að hafa í huga að þessi fyrsta sameiginlega refsing beindist að mannkyninu, sem neitar að hlýða þeim mataræðisreglum sem það hefur fyrirskipað, frá stofnun veraldar, til hamingju og heilsu fyrsta mannhjónanna, Adams og Evu. Með vísan í raunverulega lækningaaðferð frá postullegum tíma, lýsir Jesús Kristur í Opinberunarbókinni 22:2 „**lækningu**“ synda hinna útvöldu sem hann frelsar: „*Á miðri götu borgarinnar og hvoru megin við ána var lífsins tré, sem bar tólf ávexti og gaf ávöxt sinn mánaðarlega, og lauf þess voru notuð til lækninga þjóðunum*.“ Í samræmi við þetta vers eru óteljandi tegundir af laufum, plöntum, grænmeti og ávöxtum trjáa og runna lyfin sem Guð hefur sett mannum til að lækna hann og næra. Dýrð Guðs hvílir á fullkomnun jarðneskrar sköpunar hans, þar sem maður og náttúra eru háð hvort öðru. Önnur lýsandi mynd: náttúran er greinin sem maðurinn situr á. Þar af leiðandi, ef maðurinn veikir náttúruna, þá er það hann sem fellur og borgar verðið. Og það er hér sem vísindin virðast skaðleg og banvæn, þrátt fyrir að þau séu eignað framþróun. Það eru vissulega framfarir, en þær eru illsku. Athugið að Guð gaf Adam ekki smásjá eftir að hafa skapað hann. Hamingja mannsins og góð heilsa var ekki háð því að hann uppgötvaði hið óendanlega smáa sem var ósýnilegt berum augum, heldur eingöngu virðingu hans fyrir reglum sem Guð setti, sem sagði um plöntur: „*Þetta skal vera fæða ykkar*.“ Þegar sá tími kom að Guð undirbjó útrýmingu mannkynsins á jörðinni, eftir sex þúsund ár, gengu tvær aldir af endurvakningum og vísindalegri yfirráð gegn guðlegum stöðlum hans. Af sex þúsund árum samtals voru aðeins tvær aldir í hag dauðanum í óhag lífsins. Samtíma eðlilegt ástand okkar er frávik guðlegrar skipunar. Nútíma læknisfræði varð til á tímum Louis Pasteurs, fyrsta mannsins sem barðist gegn guðlegum lögmálum með vísindalegri meðferðaraðferð sem eyðilagði sjúkdómsveiruna og læknaði sjúklinginn. Athugið að sjúkdómur og bölvun eru af sömu rót, og þess vegna var Guð stoltur af því að á þeim fjörutíu árum sem Hebrear dvöldu í eyðimörkinni, undir hans yfirráðum, höfðu sjúkdómar ekki haft áhrif á neinn. Á hinn bóginn höfðu uppreisnargjarnir menn verið drepnir, útrýmt úr hópi fólksins, með eyðileggjandi dómi hans yfir synd og syndurum. Á þessum fjörutíu árum var eini matur fólksins manna sem Guð skapaði sérstaklega til að fæða þá sem treystu á hann. Með vatninu úr uppsprettunum sem hann lét spretta upp í eyðimörkinni gat manna, sem smakkaðist eins og hunangskaka, ekki gert þá veika. Nú er fjarvera sjúkdóma fyrsti ávinningurinn í mannlegu lífi og markmiðið er ekki óuppnáanlegt, þar sem allt veltur á vali hans. Það er ekkert val sem er ómerkilegt, því val mannsins í dag undirbýr framtíðarörlög hans. Í Opinberunarbókinni 10:8 til 10 spáir andi hins guðdómlega Krists afleiðingu af vali á ást spámannlegs sannleika síns, sem er ánægjulegt að meðtaka, þar sem spámannlega ljósið, sem hefur hunangsbragð, gerir hinn útvalda að skotmarki sem síðustu uppreisnarmennirnir hata og fyrirlíta og vilja drepa hann. Fyrir hann, á þeim degi, mun hunangsbragðið frá upphafi taka á sig mynd „verkja“ „í þörmum“, svo mikið mun prófraunin sökkva honum í „beiskju“. En er ekki betra að þjást fyrir að tilheyra skapara Guði en að þjást af því að vera sleginn af honum sem óvinur hans? Allir valkostir eru frjálsir og þeir

munu hafa óhjákvæmilegar afleiðingar. Í nútímalífi okkar hafa jákvæðu valkostir upphafsins snúist við. Lífið í borgum hafði stuðlað að framförum í hreinlæti, hreinlætisaðstöðu, hlutum sem komu í veg fyrir sjúkdóma, og þar af leiðandi hefur ellin aukist. En þversagnakennt hefur þessi ávinningur tapast, vegna þess að við venjumst efnafræðilegum lyfjum, vegna gríðarlegrar mannlegrar þéttni í stórum og meðalstórum borgum þar sem gott vatn verður sjaldgæft og þar sem mengun af öllu tagi er einbeitt. Þetta gerir landsbyggðarbúann að forréttindamanneskju þrátt fyrir að vera útsettur fyrir óhagstæðu og banvænu umhverfi af völdum skordýraeiturs og efnaáburðar sem bændur og trjáræktendur á staðnum nota.

Efnafræði drepur, efnafræðileg lyf sem segjast lækna, drepur einnig líkama mannlegra anda og afleiðing þessara drápa er dauði ónæmiskerfisins sem hver manneskja er búin frá fæðingu, nema í undantekningartilvikum sem eru utan viðmiðunar. Þessi ónæmisvörn var vopnið sem Guð hafði gefið jarðneskum sköpunarverum sínum; eitthvað sem sýnir kærleika hans til þeirra. Þess vegna, í ljósi þess að sálin sem Jesús Kristur endurleysti tilheyrir honum, líkami og andi, öll sálin, hef ég kosið að bera vitni um kærleika minn til Guðs með því að tileinka mér það mataræði sem hann ákvað jarðneskum börnum sínum frá stofnun veraldar. Ég þakka þessum staðli, góða heilsu, 55 kíló fyrir 1,68 metra, staðal sem ég hef viðhaldið frá þrjátíu ára aldri mínum til núverandi 77 ára. Ég lærði að minnka máltíðir mínar (ein aðalmáltíð á dag) og viðhalda þannig þeirri mjóleika og sveigjanleika sem stuðlar að vellíðan og virkni. Árangurinn ber þannig vitni um ávinninginn af helgiathöfnum kærleikans Guðs sem aðeins vill leiða sína útvöldu til hinnar æðstu hamingju um eilífð sem Jesús Kristur hefur eingöngu náð. Þar sem Guð drakk mjólk á undan Abraham, neita ég mér ekki um þessa dýrmætu vöru sem ég kann mjög að meta fyrir bragðið og næringargildið, óháð skoðun sérfræðinganna.

Andstætt þessari nálgun, þessu persónulega vali, er mannkynið tælt af „*snáknum*“ djöflinum sem segir honum aftur, eftir að hafa sagt það við Evu: „*Þér munuð verða eins og Guð*.“ Í staðinn, til dýrðar „*snáknum*“, tákni nútíma læknisfræði, sem færir vísindamaðurinn enn lengra, vill skapa líf og tortíma dauðanum, en hann finnur, án þess að vita af því, fyrir framan sig almáttugan Guð sem snýr uppgötvunum sínum gegn honum, eins og þessari Covid-19 veiru, sem fæddist í kínverskri rannsóknarstofu, í landi sem opinberlega tilbiður „*drekann*“ sem Jesús tengir við „*djöfulinn*“ í Opinberunarbókinni 12:9. Enn og aftur eru forréttindin staðfest: „*andlegi maðurinn dæmir allt og sjálfur er hann ekki dæmdur af neinum*.“ Náttúran hefur rétt og möguleika á að skapa fyrir mistök óvenjulegar kynblendingar sem leysast upp í lifandi massa. En sköpun nýrra sameinda sem eru endurframleiddar iðnaðarlega með hagnýtri eðlisfræði og efnafræði hefur óafturkræfar afleiðingar. Náttúran er ráðist á í loftinu, í vatninu og í djúpi jarðar sem eitrar fæðu mannsins; hún er háð yfirráðum uppreisnargjarnra og óguðlegra manna. Það bíður líka eftir degi frelsunar sinnar sem aldrei mun koma aftur, þar til endurnýjun Guðs skapar við upphaf eilífrar áttunda árþúsundar. Fyrir munn Páls hafði Guð sagt í Róm 8:20-21: „*Því að sköpunin var undirorpin fallleysi, ekki af fúsum vilja, heldur vegna hans sem lagði hana undir*.“ Í von um að hún sjálf verði leyst úr fjötrum forgengileikans til dýrðarfrelsis Guðs barna ”.

Í þeirri örvæntingarfullu stöðu sem við erum í krefst Guð ekki hins ómögulega af sínum útvöldu, heldur aðeins þess að þeir velji viturlega það sem enn er mögulegt.

Trú, ávöxtur heilbrigðrar skynsemi

Eins og okkur sýnist, þá er mannveran tjáning fullkomnunar. Hins vegar næst fullkomnun ekki án vilja greindar. Hlutföll mannslíkamans bjóða honum, auk fallegs útlits, fjölbreytta getu til athafna sem gerir mönnum kleift að snerta, grípa og kreista hluti, heyra hljóð, finna lykt og smakka ilm; allt sem krefst greindra hugrænna smíða. Við höfum sönnun fyrir guðlegri fullkomnun sem birtist í mannlegum verum hans. Þegar maðurinn vill finna upp nýja veru getur hann aðeins skapað afmyndanir af raunverulegum hlutum sem eru þegar til vegna þess að Guð skapaði þá. Og allir þessir hlutir sem mannshugurinn hefur hugsað sér taka á sig skrímslamyndir. Í ímyndunarafli Grikkja finnum við „Kýklópan“ frá eyjunni Krít sem skáldið Hómer á. Risinn hans er aðeins búinn einu auga sem er staðsett í miðju enninu á honum. En skaparinn Guð gerði ekki þessi mistök þegar hann skapaði líf á jörðinni. Verur hans eru allar búnar tveimur augum því það er nauðsynlegt skilyrði fyrir því að stjórna aðstæðum í geimnum. Annað augað gerir manni ekki kleift að meta fjarlægðir rétt. Á sama hátt taka uppfinningamenn nútímaskáldskaparins núverandi líf og afbaka það einfaldlega með því að ýkja eyru, augu og alla aðra hluta af núverandi hlutum. Vissulega skapaði Guð með því að skapa fyrsta manninn sannkallað meistaraverk sem ávinnur honum alla okkar aðdáun í orði og verki.

Frönsku kosningarnar 2022 og guðdómleg bölvun

Víkuna 13.-20. nóvember 2021 var ég nánast viss um að núverandi ungi forseti yrði endurkjörinn í næstu kosningum; þetta af eftirfarandi ástæðum: Árið 2017 kusu Frakkar forsetann sem Guð lagði á þá, sem skapaði hagstæða stöðu. Í þessu skyni var frambjóðandanum, sem búist var við að myndi vinna, útilokað frá keppninni. Frakkar kusu gegn „Þjóðfylkingunni“, sem áratugum saman hafði verið kynnt sem djöfulleg fuglahræða, og kusu ósjálfrátt ungan mann án reynslu, sem þegar var þekktur sem hrokafullur og metnaðarfullur. Vitandi að guðleg bölvun er orsök sigurs þessa kjörna unga manns, hefur Guð enga ástæðu til að fjarlægja hann frá völdum. Vegna klaufaskapar hins afvegaleidda unga þjóðhöfðingja hlýtur guðleg bölvun að leiða landið til tortímingar og að hluta til eyðileggingar, sem innri og ytri óvinir þess munu framkvæma í yfirvofandi samhengi „sjöttu lúðursins“ eða „Þriðju heimsstyrjaldarinnar“. Það er of seint fyrir Frakkland að breyta valkostum sínum. Forseti þess stefnir að yfirráðum í Evrópu, sem leiðir til þess að hann styður og hvetur til þjóðernisblöndunar milli Frakklands og annarra Evrópulanda. Þar að auki, vegna afleiðinga „Seinni heimsstyrjaldarinnar“, rækta Frakkar með sér margvíslega sektarkennd. Stuðningur við Vichy-stjórnina, sem vann með Þýskalandi, er sá fyrsti. Í öðru lagi er nýlendustefna Frakklands fortíðar. Iðrun og eftirsjá hafa drepit þjóðræknisanda fólksins. Óttinn við að vera taldir kynþáttahatarar ýtir Frakkum til að sætta sig án

Þess að kvarta yfir eynd alls heimsins. Og til að gera illt verra eru minnihlutahóparnir, sem þeir styðja, nú að setja fram kröfur um margvísleg málefni, þannig að frönsk menning og allar hennar venjur eru ráðist á af hugmyndum frá Bandaríkjunum eða Kanada. Frakkland og hefðbundin gildi þess eru að molna saman. „*Babel*“ – andinn ber ávöxt sinn af ruglingi og aðskilnaði, jafnvel innan sífellt meira sundraðra Frakka.

Ég minnst leiðar guðlegrar bölvunar sem fyrst varðaði Gyðinga gamla sáttmálans, eins og guðdómlegur dómur sem Páll postuli lýsti sannaði: í Róm 11: „*greinarnar höggna af (eða höggna af) af skottinu*“; í Róm 2:9: „*Þrenging og angistir komi yfir hverja sál þeirrar manns, sem illt fremur, fyrst yfir Gyðing og einnig yfir Grikk!*“ Þessi dómur er síðar staðfestur af Jesú Kristi sem kallar Gyðinga „*samkundu Satans*“ í Opinberunarbókinni 2:9 og 3:9. Þessi guðdómlegi dómur gegn fólki hans gerir það ljóst að það að vera eini geymsla hins heilaga, ritaða orðs Guðs er ekki nóg til að viðhalda velþóknun hans. Þvert á móti, spádómsrit þeirra, sem hafa vitnað og boðað fyrir Gyðingum komu Messíasar Jesú, snýst ritaða orð Guðs gegn þeim og fordæmir gyðingabjód þeirra; þeir dæma þá og drepa þá; hlutir sem Rómverjar áorkuðu bókstaflega árið 70. Á kristna tímanum, eftir að Konstantínus I. lagði niður hvíldardaginn og setti hann í staðinn fyrir „sunnudag“, ^{er} bölvunin frá 538 innifalin í rómversk-kaþólskri trú sem, studd hernaðarlega af Frakklandi, mun ráða ríkjum um langan tíma á meginlandi Evrópu. Ofsóknir hennar gegn siðbótarmönnum 16. aldar ^{munu} neyða þá síðarnefndu til að fara í útleið til landa sem eru velkomnari, og meðal þessara landa, nýuppgötvað eða enduruppgötvað Ameríkulönd. Franski konungurinn, Louis XVI, býður bandarískum ríkisborgurum sem hafa gert uppreisn stuðning sinn.“ gegn ensku yfirráðamönnum. Bandaríkin öðlast fyrst frelsi og meirihlutinn er mótmælendur, þetta land leggur mikla áherslu á Biblíuna í stjórnarskrá sinni fram á okkar tíma. Bandarísku frelsi fylgir frelsi frönsku byltingarstjórnarinnar sem þvingað er á alla Frakka. Frelsið nær til annarra þjóða vegna hernaðarsigra Napóleons I keisara. Trúarbrögð verða frjáls í gegnum „samkomulagið“, en á þeim tíma nær það aðeins til kristinna og gyðinga trúarbragða, sem þegar voru mjög veikluð af trúleysislegri frjálsri hugsun sem er að ná tökum á hugum manna. Árið 1843, í Bandaríkjunum, vegna gildistöku tilskipunarinnar í Dan 8:14, fordæmdi dómur Guðs mótmælendatrúna og ávöxtur bölvunarinnar tekur á sig mynd móttöku kaþólsku spænskumælandi þjóðarinnar. Eins og nútíma kvikmyndir úr bandarískri kvikmyndagerð munu bera vitni um, munu kaþólskir prestar koma í stað mótmælendapresta og -hirða. Sáttin milli tveggja óvinatrúarbragða var þannig staðfest og Bandaríkin bera þá þá mynd sem Guð mun gefa þeim í spámannlegu hlutverki sínu sem „*dýrið sem rís upp úr jörðinni*“ í Opinb. 13:11: „*dýr eins og lamb sem hafði tvö horn*“; „*tvö horn*“ það er, Mótmælendatrú og kaþólska trú. Sagan hefur opinberað gyðingabölvunina greinilega og spádómurinn vekur upp og opinberar aðeins bölvun mótmælenda og kaþólskra sem almenningur hefur hunsað. Þar sem kristnu trúarbrögðin tvö eru höggguð af bölvun Guðs, þá er það trúleysi sem fyrst fyllti trúarlegt tómarúm sem eftir var. Ástandið hefur versnað nýlega vegna þess að íslamstrúin kom á sjónarsviðið. Því þessi þróaðist í löndum Mið-Austurlanda í fullkomnu frelsi, aðskilin frá Vesturheiminum. Sérstakt einkenni hennar er að hafa engan

trúarleiðtoga og vald hennar hvílir á eingöngu aðild og erfðaskyldu meðlima sinna. Íslam er hugmynd um trúarbrögð þar sem líf mannsins er algerlega sett undir trúarlegt vald án greinarmunar á vanhelgu og heilögu; sem samsvarar einnig fyrirmyndinni sem Jesús Kristur og postular hans gáfu. Þetta er það sem Guð spyr þegar hann segir við Hebrea og kristna í 5. Mós. 6:5, 11:1, 30:6 og Matt. 22:37, Mark. 12:30 og Lúkas 10:27: " *Hann svaraði og sagði: Þú skalt elska Drottin, Guð þinn, af öllu hjarta þínu. " hjarta þínu, af allri sálu þinni, af öllum mætti þínum og af öllum huga þínum; og náungi þinn eins og sjálfan þig.* " Vandamálið með Íslam er að kærleikurinn sem Guð krefst byggist á viðurkenningu á sjálfviljugri fórn hans sem framkvæmd var í mannlegri og guðlegri persónu Jesú Krists; eitthvað sem Íslam samþykkir ekki. Árekstur tveggja menningarheima, ofurtrúarlegs Íslams og hins falskristna og greinilega agnostiska Vesturlanda, mun leiða til, og er þegar að leiða til, morðlegra stríðsárása sem skipulagðar eru af hinum mikla skapara Guði sem þannig refsar fyrir að yfirgefa kristna ákafa og ótrúmennsku falskra vesturkristinna. Trúarbrögð munu þannig leiða þjóðir heimsins í hræðileg átök, því það er í gegnum trúarbrögð sem dómur Guðs, sem fordæmir þá alla, er fullnægður. Sem undanfari, með því að andmæla samkeppnis trúarbrögðum, serbneskum rétttrúnaðarmönnum gegn króatískum kaþólskum kirkjum og bosnískum íslam, minnti „Balkanstríðið“ Vestur- og Austur-Evrópu á hræðilega og sorglega örlög þeirra.

Í hinni guðlegu áætlun um lokapróf trúarinnar munu Bandaríkin gegna forystuhlutverki; hlutverki hins alheimsdrottna sem þröngvar vilja sínum fram, að eigin mati, öllum til góða. Í Opinberunarbókinni birtist þessi bandaríska eining aðeins í Opinberunarbókinni 13:11 undir myndinni af „ *lambinu með tveimur hornum* “ sem, sem táknar mótmælendatrú og kaþólsku trú sameinaða, mun saman mynda „ *dýrið sem stígur upp úr jörðinni* “. Bandaríkin voru byggð frá 1776 á landi sem menn óþekktu fram á 16.^{öld}. Þetta er það sem réttlætir að þau séu ekki nefnd sem þjóð í Daníelsbók, en við verðum að skilja sérstaka sérstöðu hennar. Í þessari bók er tilvísunarfólkið Ísrael gamla sáttmálans, fólk Daníels. Og sérstaklega gefur Daníel 8 okkur landfræðilegar upplýsingar í samræmi við aðstæður þeirra eininga sem spádómurinn beinist að, og þetta, alltaf í tengslum við Mið-Austurlönd þar sem Ísrael stendur. Þess vegna birtist Rússland í Daníel 11:40 sem „ *konungur norðursins* “, „ norðurinn “ í tengslum við Ísrael. Á sama hátt er íslam í Arabíu nefnt „ *konungur suðursins* “, sem er enn í samræmi við afstöðu Ísraels. Og vegna þess að á tímum spámannsins Daníels er tilvist Ameríku-álfunnar hunsuð, nefnir Guð hana ekki sem „ konung “, tilvist hennar er haldið leyndri, en hann spáir refsiaðgerðum hennar gegn Rússlandi, þar sem „ *konungur* “ og yfirráð munu hætta, eyðilögð á fjöllum Ísraels, eftir að hafa, í mikilli örvæntingarfullri reiði, blóðgað aðallega Vestur-Evrópu sem spádómurinn réðst inn í og skotmark hennar. Reyndar, fyrir Guð og sögulegan sannleika, er Ameríka aðeins seint framhald af „ *tíu hornunum* “ eða „ *konungunum* “ í Evrópu sem fjalla um sunnudagsiðkunina sem erfði Konstantínus I. Og þetta varðar einnig stóra landsvæðið Ástralíu og Suður-Ameríku. Því að í Daníel 8 spáir Guð yfirráðum sem koma frá vesturhluta Ísraels; yfirráðum Rómar. Trúarleg miðstöð færast þannig frá Mið-Austurlöndum til Vesturlanda. Og það er frá þessu „kristna“ Vesturlandi sem fólk mun byrja að byggja tvær heimsálfur Ameríku; þar á meðal

þá norðurhluta sem þegar ræður yfir allri jörðinni og nýlendir í viðskiptalegum og menningarlegum skilningi allar þjóðir sem hafa verið tældar og arðrændar en sjálfviljugar snúið sér að lífsstíl sínum.

Vikan frá 28. nóvember til 04. desember 2021

Atburðir samtímans snúast um tvö meginefni sem hræða fjölmiðla og gamla Frakka. Þetta eru Covid-veiran og veiran sem kallast þjóðernishyggja. Því að miðað við hatursfull viðbrögð fjölmiðla og þeirra sem þeir hafa haft áhrif á í meira en fimmtíu ár, virðast þessir hlutir vera tvö skotmörk reiði þeirra. Eric Zemmour þorði að fordæma hættuna á „mikilli endurnýjun“ og eina mistök hans er ekki að segja að þessi „endurnýjun“ hafi þegar verið náð. Hann er viss um að hún gæti enn magnast upp í borgarastyrjöld eða komandi heimsstyrjöld, en það sem skiptir mestu máli hefur þegar verið náð. Endurnýjunin felst í hugmyndum og viðmiðum borgaralegrar og pólitískrar hugsunar almennings. Við skulum bera saman andstæðar aðstæður frá upphafi og núverandi tímabili fimmta ^{lýðveldisins}.

Árið 1958, á tímum de Gaulle hershöfðingja, var frelsað Frakkland aðallega skipað tveimur stjórnmalaflokkum: lýðveldissinnaða kaþólska hægriflokknum, sem studdi þjóðhöfðingjann, og á móti honum sterkum fulltrúum franska verkamanna sem söfnuðust saman undir verndarvæng kommúnistaflokksins undir rússneskum og sovéskum innblæstri. Þjóðernishyggjur ríktu í báðum flokkum og frelsunaráætlunin frá innrásarher Bandaríkjanna naut stuðnings allra. Maður hlýtur því að hafa lifað á þessum tíma til að taka eftir breytingunni, hinni raunverulegu umskipti þessara gilda samanborið við þau sem meirihlutinn styður í dag. Árið 2021 er þjóðarandinn dæmdur, því þeir sem lifa í dag hafa, hvorki í Frakklandi né í Evrópu, aldrei upplifað stríð í eigin landi. Langur friður, sem Guð hafði hyllt, skapaði verkefni um alhliða skilning sem á rætur sínar að rekja til hönnunar á byggingu „Babelsturnsins“ sem fæddist í hugsun Nimrods konungs. Að mati manna er þessi lífsskoðun sem miðar að því að koma á friði... Öruggt á milli manna er göfugt og óhagganlegt. Fyrir barn Guðs er það alveg eins svo, þar sem það er fyrirmyndin sem Guð mun að eilífu bjóða útvöldum sigurvegurum sínum. Þetta er þar sem Biblían birtist dýrmæt, til að skilja hvað við lifum og hvað skiptir öllu máli í lokasýn beggja fylkinga, samkvæmt því sem Salómon, þessi guðdómlega viska holdguð í mannum, lýsir yfir í Préd. 1:9-10: „*Það sem hefur verið, það mun verða, og það sem hefur verið, það mun verða, það er ekkert nýtt undir sólinni.*“ *Ef það er eitthvað sem fólk segir um: „Sjáðu, þetta er nýtt!“ Þetta hefur verið til frá aldamótum.*“ Eftir Nimrod, alla sögu jarðarinnar, hefur þessi tilraun til að koma á alheimsfriði verið endurnýjuð. Þetta var hvötin að landvinningum hinna miklu yfirráðamanna sögunnar, og meðal þeirra verðum við að taka eftir árangrinum sem hinn mikli Kaldeakonungur Nebúkadnesar náði, en ríki hans náði friði vegna þess að hann var persónulega undirgefinn og snerist til hins sanna Guðs, skapaða alls jarðneska alheimsins. Það sem vantrúaðir eða vantrúaðir efasemdarmenn hunsa er að það er ómögulegt að öðlast frið, sem er svo dýrmætur og allir leita eftir, og aðeins fæst með góðum vilja Guðs. Nú, í Jesú Kristi, boðaði hann ekki frið, heldur „sverðið“ og „stríð“ í eilífri röð; Matt. 10:34: „*Haldið*

ekki að ég sé kominn til að færa frið á jörðina. **Ég er ekki kominn til að færa frið, heldur sverð.**“ » ; Matt. 24:6: « **Þér munuð heyra stríð og stríðstíðindi** . Látíð yður ekki skelfast, því að þetta hlýtur að verða. **En endirinn er ekki enn kominn** .» Þannig mun Guð einn skapa umhverfi eilífs alheimsfriðar, því til að ná þessu markmiði hefur hann fyrirfram valið, flokkað og haldið eftir, meðal fulltrúa mannkynsins, þeim sjaldgæfu verum sem uppfylla þau skilyrði sem skilyrða möguleikann á þessum friði sem Jesús Kristur, hinn eini alheimsfrelsari, hefur unnið. Við megum því ekki misskilja merkingu þeirra 76 ára friðar sem Vestur-Evrópu hefur verið gefinn til þessa, frá lokum „seinni heimsstyrjaldarinnar“. Umbreyting mannglegrar hugsunar á þessu tímabili færir þá sýnikennslu sem Guð væntir. Hvorki stríð né friður hafa leyft uppreisnargjörnum mönnum að koma á sameiginlegri hamingju og varanlegum friði. Blekkingarnar sem skapaðar eru víkja fyrir veruleikanum: kynþátta-, þjóðernis- eða trúarmunur stuðlar ekki að auð eða friði, heldur frekar andstöðu og stríði. Innflytjendamálin verða að bölvun þegar þau vaxa með tímanum. Þetta er allt spurning um hlutfall. Þegar minnihluti verður jafnrétti birtast nýjar kröfur og þröngva sér upp og þær skapa óbærileg vandamál fyrir Frakka af blóði sem vilja njóta þjóðarréttinda sinna fyrst; þetta afhjúpar bölvun lýðveldisvalsins sem veitir, jafnvel óvinum sínum, ríkisfang af fæðingu á frönsku eða erlendu yfirráðasvæði þess; þegar það er ekki veitt af einföldum ástæðum um sjálfsánægju, persónulegra eða ekki, af stjórnmálaleiðtogum. Niðurstaðan er sprengifim; deila, sterkari en hin, mun kveikja í fylkingum fullum af gagnkvæmu hatri. Borgarastyrjöld mun gera Evrópu brothætta og opna fyrir rússneskri innrás sem Guð spáði fyrir um í Dan 11:40. Spádómur hins óljósa Nostradamusar segir: "Rómverski páfi, varast að nálgast borgina sem tvær ár vökva; blóð þitt mun spýta þar, þú og þín, þegar rósir blómstrar." Þannig, ráðist á Ítalíu af stríðsgjarnri íslam, mun núverandi rómverski páfinn brátt leita skjóls og verndar í Frakklandi, í Lyon; borg sem Rhône og Saône vökva. Spámaðurinn bendir á tvær stórar vatnaleiðir með eins útliti. Í þessari borg Lyon, sem er helguð Maríudýrkun, er tilkynnt um fjöldamorð á kaþólskum kristnum (= þínum) og páfanum „þegar rósir blómstrar“. Þessi rós var tekin sem pólitískt tákn af sósíalístaforsetanum François Mitterrand. árið 1981. Það táknar því för Frakklands undir mið-vinstri heimspekilegri hugsun sósíalisma sem mótuð var og stækkuð til tjóns kommúnistaflokksins. Sögulegar ríkisstjórnir Frakklands hafa varðveitt þennan félagslega eiginleika; hvort sem þær voru hægrisinnaðar eða vinstrisinnaðar. Rósin er því enn, árið 2021, virk, þar sem hún veitir stuðning við múslimska innflytjendur sem eru að undirbúa fall sitt. Rósin er blómatákn þessa kærleika sem einkennir blinda mannúðarstefnu sem Guð er að búa sig undir að tortíma. En sagði Jesús ekki sjálfur: „*Elskið óvini ykkar!*“ Já, hann sagði þetta, en það er aðeins til trúfastra kjörinna embættismanna hans sem orð hans eru beint að; ekki til vantrúaðra og uppreisnargjarnra mannúðarmanna. Og gleymum ekki að þessi skipun Jesú er ætluð til að styrkja sekt óvina þeirra með því að setja fleiri viðarböggla á höfuð þeirra, fyrir þann dag þegar Guð mun dæma þá og útrýma þeim. Markmiðið sem þessi píslarvottaða kærleikur sækist eftir er því ekki kærleikur, heldur guðdómlegt réttlæti.

Ég er smám saman að nálgast þann aldur sem mun gera mig að áttæðisaldri. Og eins langt og ég get litið til baka, frá barnæsku minni, man ég

eftir að hafa verið spenntur fyrir hugsuninni um bróðurlega vináttu sem ætti að sameina hjörtu allra manna. Sálín mín titraði við að heyra textann úr þessu lagi sem varð titill kvikmyndar, orð sem sögðu: „ **Ef allir strákar í heiminum** yrðu góðir vinir og gengu hönd í hönd, þá væri hamingjan til á morgun.“ Þannig lærði ég af Jesú Kristi að í honum einum mun þessi stórkostlegi alheimsdraumur rætast. Því á núverandi syndsamlegri jörð leyfir Guð það ekki. Og til að koma í veg fyrir það starfa djöfullinn og fylgismenn hans á áhrifaríkan hátt. Þeir innblástur menn með hatursfullum hugsunum sem leiða þá til að misskilja hugsanir annarra. Í mannúðaranda mínum hef ég alltaf verið vingjarnlegur gagnvart ókunnugum sem ég hef sjálfkrafa getað veitt þjónustu. Á sama tíma uppgötvaði ég hversu auðveldlega þeir sneru við og hversu auðveldlega hatur þeirra á heimalandi sínu vaknaði aftur. Til að skilja hugarástand þeirra verðum við að gera okkur grein fyrir því að í eðli sínu finna þeir fyrir niðurlægingu þess að hafa snúið aftur til nýlenduveldisins til að dafna. Og þetta stolt leiðir þá til að fyrirlíta enn fleiri Vesturlandabúa sem lúta málamiðlunum sem langvarandi lýðveldisstjórn þeirra lagði á. Þótt upphaf Franska lýðveldisins hafi verið morðlegt og stríðsgjarnt, þá virðist það að lokum veikt og fyrirlitlegt. Einnig gerir þessi raunverulegi veikleiki það berskjaldað fyrir fyrirlitningu óvina sinna og evrópskra keppinauta sem hagnast á og auðgast á rúst þess. Ég var lengi fórnarlamb óþægilegra atburða sem ég ranglega eignaði alsínskum innflytjanda sem kom til að búa í húsinu mínu. Í einrúmi daldi hann ekki þá staðreynd að hann fann fyrir sterku hatri á Frakklandi og Frökkum. Það var ekki fyrr en árið 2021 að uppsetning myndavéla gerði mér kleift að uppgötva raunverulegan sökudólg misgjörðanna sem framin voru og horft var á. Ég hafði sett hann yfir allan grun vegna heimskulegrar en opinskátt vingjarnlegrar hegðunar hans. Þannig uppgötvaði ég að þessi nágranni, mjög franskur, með alvarlega meltingarópægindi og að hluta til haltur, sem ég skil varla hljóðin sem koma út úr munnum á honum, var í raun og veru, gagnvart mér, fyrst og fremst, lygari, þjófur, svikari og brennumaður. Þetta þroskahefta fólk er metið af geðlæknum sem hæft til að búa meðal venjulegs fólks. Í raun eru þau varnarlausar verur, ófærar um að standast innblástur illra anda sem fremja ill verk fyrir tilstilli þeirra. Á sínum tíma hefði Jesús sagt við þetta hugsunarlausa fólk: „Djöfull, hvað heitir þú?“ Í dag reynir mannvísindin að draga úr ofbeldisfullum viðbrögðum þeirra með lyfjum sínum þegar svo er, og þegar svo er ekki, halda illu andarnir áfram að starfa í fullri ró. Þetta dæmi sýnir skaðsemi hreinnar vísindalegrar dómgreindar sem stuðlar, með blindu sinni, að því að magna upp illskuna sem herjar á mannkynið um allan heim, hvort sem það er trúaður, vantrúaður eða vantrúaður. Páll lýsti því með réttu yfir í Ef. 6:12: „ **Því að baráttan okkar er ekki við hold og blóð, heldur við tignir, við völdin, við höfðingja myrkursins í þessum heimi, við andaverur vonskunnar í himingeimnum** .“ Verndað af ósýnileika sínum, gerir aðeins greining upplýstrar trúar okkur kleift að bera kennsl á þá sem hina sönnu gerendur misgjörða sem framin voru. Frakkland hefur aðeins þurft að þola afleiðingar innflytjenda vegna pólitískra og efnahagslegra ákvarðana sem forsetar þess tóku. Þeir eyðilögðu land sitt með því að afhenda það erlendri samkeppni; fyrst evrópskri, og síðan, til að klára það, með flutningum sem gerðir voru í þágu ... Kína. Það er í þessu samhengi eyðileggingarinnar sem erlend viðvera hefur orðið óbærileg byrði og

sökudólgur fyrir fátæktina sem hefur sést. Og íslamska málefnið þurfti aðeins að glíma við óhagstæðar aðstæður til að réttlæta kúgun sína gegn Frakklandi og hinum vestræna kristna heimi.

Í þeim hörðu aðstæðum eftir stríðið sem fylgja munu í kjölfar þriðju heimsstyrjaldarinnar munu uppreisnarmennirnir, sem lifðu af, halda að þeir geti loksins skapað skilyrði fyrir eina alheimsstjórn, sem gerir það mögulegt að ná því sem Babýlon hafði ekki tekist að varðveita. Guð hefur þegar gefið til kynna og spáð fyrir um þá miklu uppreisn sem Eric Zemmour, opinberi frambjóðandi forsetakosninganna 2022, óttast hefur og tilkynnti, í Opinberunarbókinni 18:2-3, á þennan hátt: „*Og hann hrópaði hárrí röddu og sagði: Fallin er, fallin er Babýlon hin mikla! Hún er orðin að djöflaheimili, að fangelsi alls konar óhreinna anda og að búi alls konar óhreinna og andstyggilegra fugla* . “ Því að allar þjóðir hafa drukkið af reiðivíni saurlifnaðar hennar, og konungar jarðarinnar hafa drýgt saurlifnað með henni, og kaupmenn jarðarinnar hafa auðgast af gnægð munaðar hennar .“ Fjölmenningarlegi þátturinn í Frakklandi og Evrópulöndum er undirstrikaður með hugtakinu „**óhreinn**“ sem vitnað er tvisvar í. Eftir að nasistastjórn Hitlers leitaði að kynþáttahreinleika tók öll Evrópa, kaþólsk og mótmælendafólk, algjörlega gagnstæða afstöðu við þessa fordæmdu nálgun með því að hefja velkomna stefnu sem leiddi til þeirrar hörmungar sem birtast í dag. Ef efnahagsleg samkeppni getur haft alvarlegar fjárhagslegar afleiðingar, þá er hin samkeppnin, trúarleg, enn skaðlegri. Því hún leiðir til þess að Guð grípur persónulega inn í söguna og mannlífið til að refsa hinum seku. Banvænu veirurnar og komandi heimsstyrjöld eru sársaukafullar, ápreifanlegar sýnilegar birtingarmyndir þessa. Og hinir sönnu vísindamenn og stuðningur þeirra, sem samanstendur af ótal áróðurspáfagaukum, hafa orðið nýju prestar afkristnuðu vestrænna samfélaga og þjóða, alvarlega mildaðir, spilltir og undirgefni, þótt þeir séu enn uppreisnargjarnir gagnvart guðlausum eða trúarlegum sannleika. Fyrirmæli vísindasamfélagsins hafa komið í stað trúarlegra fyrirmæla rómversk-kaþólsku konungsveldisins. til að lengja ógæfu viðkomandi þjóða. Þessi nýja fyrirmæli eru studd af aukinni völdum leiðtoga hinna miklu samtímaþjóða. Þetta kemur fram í Opinberunarbókinni 9:17, í táknrænum boðskap: „*Og þannig sá ég hestana í sýninni og þá sem á þeim sátu* , með elds-, hýasintus- og brennisteinsbrynjur . *Höfuð hestanna voru eins og ljónshöfuð ; og úr munnum þeirra gekk eldur, reykur og brennisteinn* .“ Alls staðar á jörðinni, í löndunum sem ráða yfir þeim, er ákvörðunin um að nota kjarnorkuvopn falin einni manneskju. Og þessi staða, með skelfilegum eyðileggjandi afleiðingum hennar, er þess virði að vera undirstrikuð og opinberuð af Guði sem skapaði þau líf sem verða gjörsamlega eyðilögð með þessum skelfilegu nútímaaðferðum. Í versinu sem vitnað er í vísar orðið „*höfuð*“, samkvæmt Jesaja 9:14, til „*dómarans*“ eða, í Opinberunarbókinni 9, þjóðhöfðingja eða forseta þjóða. Og orðið „*ljón*“ tileinkar þeim kraftinn, samkvæmt Dómarabókinni 14:18, í þessu tilfelli kjarnorku, sem gefið er í skyn með hugtökunum „*eldur, reykur og brennisteinn*“. Þetta er staðfest og stutt í eftirfarandi versí. Guð tileinkar orðum, eða „**munnum**“ dómara, ákvörðunina um að nota kjarnorkuvopnin: „*Með þessum þremur plágum, með eldinum, með reyknum og með brennisteini, sem gekk út úr munnum þeirra, var þriðjungur mannkynsins drepinn* .“ Með því að kalla

kjarnorkuaðgerðir „ „ *plágur* „ opinberar Guð ábyrgð sína á eyðileggjandi verkum sínum og kynnir þær sem afleiðingar guðdómlegs dóms síns sem varðar alla menn sem búa á jörðinni, hvar sem þeir eru og hvaða trúarbrögð sem þeir jata og viðurkenna. Einstök hjálpræðisáætlun hans, byggð á Jesú Kristi, sem þeir fyrirhlíta, hafna eða vanmeta, dæmir þá alla til að þjást og að lokum deyja einsleitt. Hins vegar, vegna þess að ótrúmennska þeirra mun hafa skaðað sjálfa hjálpræðismálið sem Guð býður upp á í Jesú Kristi, munu falskristnir menn, sem taldir eru alvarlegri sekir, þjást harðari örlög, samkvæmt Opinb. 19:20-21, þar sem þeir eru táknaðir með táknum kaþólska „ *dýrsins* “ og mótmælenda „ *falsspámannsins* “. Munurinn sem opinberaður er í versni 21 við önnur ókristin þjóðríki mun birtast við endanlega tortímingu þeirra fyrir endanlega útrýmingu í „*eldsdíkinu*“ sem gefur „*annar dauðann*“, samkvæmt Opinb. 20:14. En þetta, ekki fyrr en við lok „sjöundu árbúsundarinnar“ sem hefst vorið 2030.

Þegar Satan rekur Satan út

Þótt það kunni að virðast óvænt er þessi tegund aðgerða staðreynd. Allir verða fyrst að spyrja og svara þessari spurningu: Hvers vegna myndi Satan svipta sig þessari tegund af brögðum, hann sem hefur ekkert eftir að tapa, eftir að hafa þegar misst eilífa lífið sem hann erfði náttúrulega sem fyrsti himneski engillinn sem Guð skapaði? Gaf Guð honum ekki, í forherbergi hins fyrirheitna dauða, möguleika á að breyta eins og honum þóknaði þar til Jesús Kristur kæmi aftur í dýrð?

Til að sannfæra þig um að Satan reki Satan í raun burt, eru hér rök byggð á rökréttum ályktunum sem eru nauðsynlegar eftir að hafa fengið þekkingu á spádómsboðskapnum sem kallast „*Opinberun Jesú Krists*“ eða „*Opinberun Jesú Krists*“. Því það er í Daníelsbók og Opinberunarbókinni að Guð opinberar í Jesú hinn sanna dóm sem hann fellur yfir rómversk-kaþólsku kirkjuna og páfa hennar á eftir öðrum. Aldrei undir sinni raunverulegu persónu, heldur með táknum, bölvuðum af Guði frá upphafi hennar árið 538 og þar til hún endaði árið 2030, birtist rómverska kirkjan þar sem aðalmarkmið refsinga hans og fordæminga. Heima er Satan heima. Í Opinberunarbókinni 13:3 gefur hann, Satan, sem undir mynd „*drekans*“ í Opinberunarbókinni 12:3 hafði blóðgað rómversku vígvellina með kristnu blóði í gegnum umboðsmenn sína, keisarana í Róm, hinna svokölluðu rómversku og páfalegu „kristnu“ kirkju, ég vitna í: „*vald sitt, kraft sinn og hásæti sitt*“. Trúskipti Rómar til páfalegrar kristni leiða Rómaveldi aftur til nýrrar yfirráða, að þessu sinni eingöngu trúarlegra, þannig að þessi arftaka er eins konar djöfulleg blekkingarboðleið.

Héðan í frá verður maðurinn að hunsa þessa gildru, og kirkjan verður að virðast, á yfirborðinu, berjast gegn djöflinum, óvininum sem Jesús Kristur hefur sigrað. Þannig hefur skipulag djöfulsins komið á fót þessum rannsóknardómstólum, sem eiga að berjast gegn djöflinum og fylgismönnum hans. Opinberlega eru skotmörkin galdramenn og nornir sem stunda dulspeki, einmitt sakaðir um að eiga viðskipti við djöfulinn, en utan þessara réttmætu skotmarka ofsækir kirkjan sanna þjóna Guðs í Kristi, í nafni villutrúar sem

einkennir allt sem stríðir gegn hefðbundinni rómversk-kaþólskri kenningu sem páfinn skilgreindi á þeim tíma.

Mannfjöldi er þannig blekkur; þessar djöflaveiðar dylja djöfullega sjálfsmynd hans. Í útliti nær þetta fram athafnir Jesú sem sjálfur rak út illa anda á jarðneskri þjónustu sinni. Og í dag, eins og á hans tíma, eru þeir sem njóta góðs af frelsun hans fyrir tilstilli útdráparprestanna fyrstu og áhrifaríku vitni hans. Þeir hafa séð og fundið í holdi sínu og anda breytinguna sem skýrir nýja ástand þeirra. Það er því erfitt fyrir þetta fólk að setta sig við þá hugmynd að það hafi verið frelsað frá djöflinum eða illum öndum hans af djöflinum sjálfum eða einum af illum öndum hans. Eins og „*höggormurinn*“ í Eden er útdráparpresturinn aðeins milliliður, það er miðill, sem gerir kröfu um vald sem Jesús Kristur hefur gefið. Það er auðvelt að skilja að Jesús getur ekki veitt fulltrúa óvinakirkjunnar, sem skilaboð hans eru alltaf beint til í þriðju persónu, neitt vald, því hann ávarpar hana aldrei í annarri persónu eintölu; formúlan „þú“ er aðeins notuð til að ávarpa sanna þjóna sína; jafnvel þótt viðurkenning þeirra af hans hálfu sé aðeins bráðabirgða. Þetta kemur fram í Opinberunarbókinni 3:1 þar sem þetta „þú“ varðar mótmælendatrúna sem Jesús fordæmdi árið 1843. Á fyrri tímum, sem kallast Þýatíra, varðar boðskapurinn um „þú“ einnig mótmælendur 16. ^{aldar, en blessun þeirra var} aðeins bráðabirgða meðan beðið var eftir „nýrri“ „byrði“ sem táknar lok siðbótarinnar með endurreisn hvíldardagsins sem Guð hefur helgað frá sköpun heimsins. Krafa hans frá 1843 mun réttlæta kröfu Sardesar þar sem hann segir við hann: „*Þú*

þykist vera lifandi en þú ert dauður“. Á 16. ^{öld} voru sannir þjónar Jesú Krists skotmörk haturs kaþólsku bandamanna sem þjónuðu „falsspákonunni“ sem táknrænt nefnd var „*Jesebel*“ í samanburði við drottningu Gyðinga, útlendu föníkísku konuna sem tilbað Baala og Akab konungur tók sér fyrir eiginkonu. Hún hafði einnig beitt morðhatri sínu gegn sönnum spámönnum JaHWéH og látið drepa 400 þeirra. Þessum hlutum er lýst í smáatriðum í þessari bók, svo ég mun einfaldlega rifja upp hér hvernig Jesús neitar að ávarpa þessa kaþólsku trúarhóp beint eða til neins fulltrúa hennar. Málið um kaþólsku trúna er afhjúpað frá 1843, „*hinn „Myrkrið*“ sem tekið er sem „*ljós*“ mun magnast, að þessu sinni varðandi mótmælendatrúna í fjölmörgum myndum og kirkjudeildum hennar. Í Bandaríkjunum, eftir þennan dag árið 1843, birtast ávextir guðdómlegrar bölvunar: innri borgarastyrjöld sem kallast „aðskilnaður“; ákafar iðkanir af dulspeki og andatrú. Og aftur, eins og meðal kaþólikkanna á undan þeim, í mótmælendakirkjunum, reka prestarnir sem andi hins lifandi Guðs yfirgaf út djöfla: „Satan rekur enn út Satan.“

Lærdómur opinberaðrar sögu er að skilja að ekki hver sem er getur rekið Satan út, heldur aðeins þeir sem geta, allt eftir því hvort Guð játar hann sem barn sitt og veitir honum þennan kraft. En til þess að þetta gerist verður útdráttarmaðurinn sjálfur að vera „*verðugur*“ af Guði til slíkrar athafnar. Og í Opinberunarbókinni eru aðeins „fyrstu aðventistarnir“, sem flokkaðir voru og valdir samkvæmt prófinu frá 1843, viðurkenndir sem „*verðugir þess að ganga með Jesú í hvítum klæddum*“ samkvæmt Opinberunarbókinni 3:4. Því miður fyrir þá endaði sagan ekki þar því sama bölvunin skall á, að þessu sinni opinber aðventismi og frá 1994 hafa bænir hans sameinast bænum hinna föllnu sem á undan honum komu. Síðan þá hefur Satan ekki verið raunverulega rekinn burt af neinum, sem réttlætir útvíkkun hans á máttugum, illum áhrifum yfir allar þjóðir

jarðar, þar á meðal hið falskristna Vesturland, þar sem, samkvæmt Jesú Kristi, er „*hásæti*“ hans staðsett í Róm samkvæmt Opinberunarbókinni 2:13: „*Ég veit hvar þú býrð, ég veit að þar er hásæti Satans. Þú heldur fast við nafn mitt og hefur ekki afneitað trú minni, jafnvel ekki á dögum Antípasar, míns trúa votts, sem var deyddur hjá ykkur, þar sem Satan býr.*“ Notkun óformlega „tú“ í þessum boðskap er réttlætanleg vegna þess að Jesús hefur fundið trúfasta lærisveina sína í Róm síðan Páll og Pétur komu þangað til að færa fagnaðarerindið um hjálpræðið. En árið 538, dagsetningunni sem fylgir þessum skilaboðum, er nýja rómversk-kaþólska kirkjan tilnefnd og fordæmd sem boðberi „**kenningar Bíleams**“ í versí 14 sem fylgir: „*En ég hef nokkuð á móti þér, því að þú hefur þar þá sem halda fast við **kenningu Bíleams**, sem kenndi Balak að leggja hneyksli fyrir Ísraelsmenn, að eta kjöt fórnað skurðgoðum og drýgja saurlifnað.*“ Til að aðgreina hana betur frá þjónum sínum segir hann um hana í versí 15: „*Eins hefur þú líka þá sem halda fast við kenningu Nikólaítanna.*“ Það er því undir nafninu „kenning Nikólaítanna“ sem Jesús tilnefnir nýlendu páfastjórnina. Nafnið Nikólaítar er byggt á grísku orðunum Nike og laos, sem þýða sigursælt fólk, sem gefur greinilega til kynna á þeim tíma stjórn síðustu sigursælu rómversku keisaranna fyrir fall og hrun heimsveldisins. Árið 538^{er Vigilius^I} forvitnileg persóna sem nýtir sér náð samband við Theodoru, vændiskonuna sem var gift Justinianusi I til að vera fyrst til að sitja á „*hásæti Satans*“ í Lateranhöllinni í Róm. Þetta keisaralega par, sem staðfestir bölvunina í kristinni trú, líkist forvitnilega parinu sem Guð bölvaði einnig, Jesebel og Akab frá gamla sáttmálanum. Og það er ekki að ástæðulausu að nafnið „Jesebel“ vísar til ofsækjenda rómversku kirkjunnar á 16.^{öld} í boðskapnum Þýátíra sem þýðir „svín í tíð og gefa dauða með þjáningum“, það er að segja, stund hámarks „viðurstyggðar eyðileggingarinnar“ sem spáð er í Dan 9:27: „... *Eyðileggjandinn mun fremja hræðilegustu hluti þar til eyðilegging og það sem ákveðið hefur verið fellur yfir eyðileggjandinn.* »; Oft, vegna þess að bókstafleg þýðing býður upp á boðskap sem þeir skilja ekki, umbreyta og rangfæra biblíuþýðendur frumtextann af hebresku. Þetta er tilfellið með þetta rangt þýdda vers, þar sem bókstaflega þýðingin er: « **Og á einum væng verða viðurstyggðir eyðileggingar og jafnvel útrýmingar** (eða algjörRAR tortímingar) og **það mun brotið verða**, [samkvæmt] því sem hefur verið ákveðið, yfir eyðilegu [landinu] ». Þetta orð „vængur“ var misskilið og því fjarlægt af Louis Segond í þýðingu sinni. Nú eru vængir táknrænir fyrir himneska eðli og þar með trúarbrögð. Með þessu „væng“-tákni vísar andinn til kaþólsku trúarinnar sem ræður ríkjum í Frakklandi og Evrópu, sem sjálf var stofnuð samkvæmt Rómarsáttmálanum sem undirritaður var árið 1957 og staðfestur árið 2004. Því er tilkynnt að freisting páfakirkjunnar, sem særðist tímabundið banvænt af frönsku byltingarmönnunum á árunum 1792 til 1798, skyldi læknað með samkomulagi Napóleons I. Þannig átti ^{hún} að framlengja banvæna freistingu hennar þar til Jesús Kristur myndi koma aftur, sem myndi afhjúpa hana og tortíma henni, sem og öllum fylgismönnum hennar og uppreisnarmönnum, sem allir voru falskristnir.

Augljóslega, þar sem framkoma hennar gagnvart trúarlegum keppinautum sínum hefur gjörbreyst, hún er ekki lengur ofsótt, þar sem hún nýtur ekki lengur stuðnings franska konungssinna, er enn erfiðara að uppgötva sanna eðli hennar. Blekkjandi mannúðleg ást einkennir hana, en galli þessarar ástar er einmitt að

deila henni aðeins með mönnum, en aðeins ástin sem sýnd er Guði í Kristi táknar sanna trú. Í boðorðum hans sem vitnað er í í Matt. 22:37-38 er ást til Guðs tilnefnd sem forgangsatriði: „*Jesús svaraði honum: Þú skalt elska Drottin Guð þinn af öllu hjarta þínu, af allri sálu þinni og af öllum huga þínum.*“ **Þetta er fyrsta og mesta boðorðið** „. Síðan bætir hann við: „*Annað er þessu líkt: Þú skalt elska náunga þinn eins og sjálfan þig .*“ Og þessi ávítur sem beint er að Gyðingum samtímans varðar í dag, frá 1843, öll trúarbrögð sem heiðra og iðka sunnudagshvöldina í rómversk-kaþólskri arfleifð sem hefur verið tekin upp frá 7. mars 321, þeim degi þegar Konstantínus 1. keisari ^{innleiddi} hana um allt Rómaveldi. Þessi sunnudagur hefur frá 1843 orðið tákn um óviljandi tilbeiðslu djöfulsins. Útvöldu Jesú geta aðeins metið þá staðreynd að það hefur orðið svo auðvelt og einfalt að bera kennsl á kristna menn sem Guð hefur bölvað. En verið á varðbergi, eingöngu hefðbundin iðkun hins sanna hvíldardags er ekki nóg til að vera blessaður og frelsaður af fórn Jesú Krists. Í hjörtum manna greinir Guð og þekkir sanna ást á sannleika sínum og persónu sinni, í hugsun og verki; þetta eru einu viðmiðin sem gera kallaðan að útvöldum sínum. Við lesum í Matt. 15:3: „*Og hann sagði við þá: Hví brjótið þér líka boðorð Guðs vegna erfikenningar yðar?*» Því að ávítur Jesú halda gildi sínu allt til enda veraldar. Þetta er einnig ástæðan fyrir því að vitnisburður gamla gyðinga-sáttmálans var skrifaður. Hann var skráður til að koma í veg fyrir að kristnir menn nýja sáttmálans drýgðu sömu mistök og syndir aftur á móti. Því miður! Þessa ávítur sem varðar öll trúarfélög jarðarinnar, þessa aðra yfirlýsingu Jesú sem vitnað er í í Lúkasi 18:7-8, má þegar sjá á sorglegan hátt í dag: „*Mun Guð þá ekki rétta sinna útvöldu, sem hrópa til hans dag og nótt, þótt hann þoli þá? Ég segi yður: Hann mun rétta þeim skjótt.*“ **En þegar Mannssonurinn kemur, mun hann finna trúna á jörðinni?**“ » Þessi spurning sem Jesús varpaði fram, að minnsta kosti óþægileg, ætti að hvetja til varúðar og vantrausts hjá hverjum lesanda orða hans og leyfa honum eða henni að minnsta kosti að skilja að stóru trúarfélögin eru ekki fulltrúar hans, öfugt við það sem þeir fullyrða. Hinir sannarlega útvöldu eru faldir í nafnleynd og það er aðeins í eins konar leyndardómi sem sannleiksboðskapur Guðs nær til þeirra manna sem hann telur verðugan þess.

Í raun og veru er eina leiðin til að reka Satan burt að sanna að hann hafi rangt fyrir sér með því að samþykkja að lúta skapara Guði og lögum hans, sem Jesús Kristur hefur heiðrað fullkomlega frammi fyrir öllum mönnum. Það er aðeins í þessu tilfelli sem hann, Jesús, býður okkur hjálp sína, sem æðstiprestur sem útrýmir Satan og illum öndum hans, getur rekið Satan og illu andana hans úr lífi okkar, og þetta á stranglega einstaklingsbundinn hátt og með þeim skilyrðum að við veltum ekki fyrir okkur þeirri náð sem við höfum öðlast. Því að afturhvarf til syndar getur gert það enn erfiðara og að lokum ómögulegt að öðlast fyrirgefningu.

Hins vegar, til að sannfærast af þessum ályktunum sem fylgja hver annarri og taka við hver annarri, er nauðsynlegt að deila með Guði dómi hans sem Jesús Kristur opinberaði. Það er hér sem spádómarnir birtast sem óhjákvæmilegir og ómissandi svo að hinn kallaði aðlagi sig að kröfum Guðs á sínum tíma, til að öðlast, í Jesú Kristi, stöðu útvalds sem tryggir hjálpræði hans. Aðeins hlýðni við guðleg lög og meginreglur, lifað í gagnrýninni anda, í ótta við að misþóknast Guði

sem dæmir gjörðir okkar og hugsanir, færir í anda okkar vitnisburð um að hann tekur á móti okkur og að hann sé fús til að blessa okkur; sem er staðfest af þessu versi í Róm 14:22: „Þessa trú, sem þú hefur, skaltu geyma fyrir sjálfan þig fyrir Guði. Sæll er sá sem dæmir ekki sjálfan sig í því sem hann hefur velþóknun á! “ Við megum heldur ekki blekkja sjálf okkur með því að dæma okkur sjálf á of sjálfsánægðan hátt. Því Jesús er miskunnsamur, kröfuharður, en aldrei sjálfsánægður.

Jesús Kristur, frambjóðandi til kosningar sem stjórnandi alheimshjarta

Dagskrá hans

Þetta má draga saman í einu versi: „Gjaldið Guði það sem Guðs er og keisaranum það sem keisarans er.“ Aðlagð að veruleika okkar tíma verður þessi texti „og Róm það sem Rómar er.“ Þaðan í frá þurfum við aðeins að telja upp langan lista yfir það sem við eigum honum að þakka.

1- Að yfirgefa vikulega hvíldardaginn á hinum sanna „sjöunda degi“ sem Guð helgaði hvíld Guðs og manns; þetta frá sköpun heimsins. Í upptalningu hátíða JaHWÉH, í 3. Mósebók 23, kemur helgihald vikulega hvíldardagsins fyrst meðal annarra hátíða sem uppfylltust við fyrstu komu Krists. Þetta á ekki við um hvíldardaginn, sem spáð var að uppfylling hans muni ekki nást fyrr en árið 2030 með inngöngu í sjöunda árpúsundið sem helgaði vikulega hvíldardagurinn boðar. Að kristnir menn yfirgefi hann til að hlýða dagsbreytingunni sem lögð var á með tilskipun Konstantínusar Rómarkeisara frá 7. mars 321 er fyrsta syndin sem margar aðrar syndir gegn guðlegum lögum munu leiða af. Það er sem slíkur grundvöllur allra þeirra mynda bölvunar Guðs sem Opinberunarbókin 8. og 9 kynnir undir táknrænu nafni „lúðrar“. Það verða „sjö“ og „sjöundi“ verður náð með dýrðlegri íhlutun Jesú Krists.

2- Upptaka sunnudagsins. Upphaflega kallaður „dagur hinnar ósigruðu sólar“ af heiðingjum Rómaveldis, var hann settur á af fólkskum trúskiptingi, Konstantínusi I. ^{mikla}, með tilskipun dagsettri 7. mars 321. Í rugli hugans innblés djöfullinn honum þá hugmynd að sólarguð hans og Jesús Kristur, nýi „Guð“ kristinna manna, væru ein og sama guðdómlega persónan. Hann er því uppspretta þessarar nýju kristnu kenningar sem Opinb. 2:13 kallar „kenningu Nikólaítanna“ eða, eftir þýðingu: „kristin kenning hins sigursæla Rómaveldis“. Í beinni og algjörri andstöðu við hvíldardaginn mun „**innsigli** hins lifandi Guðs“, rómverski sunnudagurinn, áður dagur sólarinnar, síðar endurnefndur til að tæla betur og fela djöfullega gildru „dagur Drottins“, vera kynntur af Guði með opinberandi titlinum „**merki** dýrsins“ í Opinb. 13:16; 14:9-10; 16:2; 19:20; 20:4. Með því að samþykkja þetta brot á fjórða boðorði Guðs var kristin trú sek um að syndga gegn honum og þessi aðgerð braut nýja sáttmálann sem stofnaður var til um endurlausn synda sem Jesús Kristur framdi. Þessi synd, sem framkvæmd var gegn biblíutextanum, bar einkenni sjálfviljugrar syndar sem ógildir ávinninginn af guðlegri náð sem boðið er upp á í nýja sáttmálanum. Þessari alvarlegu synd verða fylgt eftir af „sjö“ stigvaxandi refsiaðgerðum sem Opinberunarbókin 8 og 9 kalla „lúðra“. „Fyrstu sex“, sem gegna viðvörunarhlutverki, „sú sjöunda“, mun binda enda á mannlegt líf á jörðinni. Sú staðreynd að breyta nafninu „dagur sólarinnar“ í

„dagur Drottins“ er í sjálfu sér viðbótar hrokafull helgisþjöll gegn Drottni Jesú Kristi. Það skal tekið fram að þessi nafnabreyting átti sér aðeins stað í löndum Rómönsku Evrópu, þar á meðal Ítalíu þar sem páfarnir sitja. Að eigna daginn, sem var saurgaður af sólardýrkun, Drottni Jesú Kristi er því eingöngu rómversk frumkvæði. En árið 1981 leiddi franskur efasemdartrúarstefna til þess að sú hugmynd var tekin upp í Evrópu að þessi rómverski „Drottinsdagur“ skyldi teljast „*sjöundi dagur*“ vikna okkar. Þannig var hafin ný árás gegn þeirri skipan dagatalsins sem skaparinn Guð hafði komið á.

3- Breytingin á texta boðorða Guðs. Í Dan 7:25 hafði Guð spáð því á þennan hátt: „*Hann mun tala orð gegn hinum hæsta og kúga heilögu hins hæsta og ætla sér að breyta tímum og lögum, og hinir heilögu munu gefnir verða í hendur hans um tíma, tíma og hálfan tíma*.“ Almúginn var ómenntaður og trúarleg lesning var eingöngu unnin af prestum og hún var aðeins lesin á latínu, rómversku. Fólkið sótti því töfra- og galdraæfingar en skildi ekki merkingu þeirra. Það mundi aðeins nöfn biblíupersóna, Maríu, Jósefs, Jesú, Péturs sem Róm kynnti sem stofnanda rómversku kirkjunnar, Páls, Jakobs og fjölda annarra raunverulegra eða uppspunninna heilagra. Einnig, undir því yfirskini að auðvelda utanbókarlærdóm, var texti boðorðanna tíu í 2. Mósebók 20 endurskrifaður af rómversku kúríunni og páfaleiðtoga hennar. Í þessari útgáfu var annað boðorð Guðs fjarlægð svo að hjörðin og prestarnir gætu, án andstöðu og með fullum lögmætum hætti, brotið gegn upphaflega boðorði Guðs með því að falla fram fyrir skurðgoðum sem biskupsembættið og Heilagur stóll lýstu heilög. Til að hylja hrokafullan glæp sinn klofnaði hinn óguðlegi Rómverji boðorðinu um hórdóm og gaf þannig hugmynd sinni um tíu boðorð Guðs augljósa nálgun á að berjast eingöngu gegn synd holdsins. Hins vegar var það þegar við synd holdsins, kynferðislega athöfnina, sem það tengdi hugmyndina um erfðasyndina; þetta var aðeins ein lygi í viðbót, því erfðasyndin var synd gegn andanum, sem orsök hennar var val Evu og Adams um óhlýðni; bæði höfðu Guð áður verið réttilega varaðir við afleiðingum óhlýðni sinnar.

Ef sunnudagurinn kom hins vegar frá Róm, þá er tilboðið um hvíldardag sem Guð upphaflega setti og ákvað eingöngu á „*sjöunda daginn*“ einstaklega guðlegt. Það er gæsku Guðs að við skulduðum vikulegan hvíldardag sem allir verkamenn kunna að meta. Og þversögnin er sú að Guð leyfði djöflinum að gera þessa metnu hvíld að bölvunarefni og styðja prófraun á trú manna. Þess vegna er valið mjög einfalt: gefðu Guði dýrðina af því að heiðra hvíldardag sinn sem spáir hinni sönnu frelsun frá holdinu, og skildu sunnudaginn eftir uppreisnarmönnum sem hann hefur þegar dæmt og fordæmt á meðan hann bíður eftir algjörru tortímingu þeirra.

4- Maríudýrkun. Þegar menn hafa verið aðskildir frá Guði eru þeir afhentir djöflinum. Þaðan í frá, tæltir af andlegum sýnum, birtust himnesku djöflarnir þeim sem sendiherrar Guðs. Læknin virkaði vel og til að krýna þessa dulúð lét djöfullinn alla tileinka sér gríska kenningu Platons um ódauðleika sálarinnar, sem gerði birtingu hinna látnu rökrétta og ásættanlega. Og hver birtist? María, staðgöngumóðir Jesúbarnsins. Í fyrri menningarheimum annarra þjóðarbrota var þessi persóna þegar alls staðar nálæg undir nöfnunum „Semiramis, Ísis, Astarte, Díana, Artemisia, Tanit, Venus og Afródíta“, sem öll

táknuðu heiðna frjósemisgyðju: konuna sem fæðir og heldur barni sínu í fanginu. Djöflarnir geta enn hlegið að heimsku manna þegar þeir sjá að það tekst í hvert skipti.

Hins vegar er þetta ekki eitthvað til að hlæja að, heldur til að gráta yfir, fyrir manninn. Því að trúa á þessa fáfræði sem djöfullinn hermir eftir er skurðgoðadýrkun sem Guð refsar með dauða. Einnig skal hafna og hunsa alla boðbera sem stangast á við þennan boðskap í Jesaja 8:20: „*Til lögmálsins og vitnisburðarins; ef maður talar ekki þannig, mun enginn dögum koma fyrir fólkið*.“ Þessi texti þýðir sem hér segir: Sannleikurinn sem Guð hefur samþykkt er aðeins lagður fram í Biblíunni frá A til Ö. Í lögmálinu sem er eini vitnisburður hans allt til enda veraldar. Og þeir sem fylgja ekki þessari hreinu kristnu leið munu ekki njóta góðs af þeirri frelsun sem Kristur mun færa útvöldum sínum. Ég minnst þess að á tímum Jesaja vísar lögmálið til fyrstu fimm bóka Biblíunnar sem Móse skrifaði undir fyrirmælum Guðs. Hvað varðar vitnisburðinn, þá vísar það til tveggja taflna í lögmáli hans með boðorðunum tíu, en upprunalegi textinn var boðaður opinberlega af Guði fyrir samkomnum Gyðingum og síðan fyrirmælt Móse þegar hann skrifaði 2. Mósebók.

5- Galdrar kaþólskra messa. Jesús Kristur fordæmir kaþólskar messur, sem eru í hávegum hafðar í trúarkenningum sínum, með hugtakinu „galdrar“ í Opinberunarbókinni 18:23-24: „*Ljós lampans mun ekki skína í þér og rödd brúðgumans og brúðar mun ekki heyrast í þér, því að kaupmenn þínir voru stórmenni jarðarinnar, því að allar þjóðir létu blekkjast af **galdrum þínum***.“ og ***því að í henni fannst blóð spámannanna og heilagra og allra þeirra, sem drepnir voru á jörðinni*** „ Í síðari heimsstyrjöldinni, í Króatíu, er persóna að nafni Pavelic ein sem lýsir boðskap þessa vers. Þessi rómversk-kaþólski prestur, yfirmaður serbneskra fangabúða, lagði persónulega hönd á plóginn svo mikið að eftir að hafa pyntað rétttrúnaðar Serba til dauða, birtist hann til að halda kaþólska messu í kyrtli rauðum af blóði fórnarlamba sinna. En þetta er aðeins seint staðfesting á þeim verkum sem Guð tilreiknar kaþólsku kirkjunni, frá Daníel til Opinberunarbókarinnar, og sem þetta vers í Opinberunarbókinni 18:24 minnir á og dregur saman. Kaþólskar messur færa ekki syndara nær Guði, heldur fjarlægja þá. Þær eru ekki aðeins gagnslaugar, þær eru líka skaðlegar, því þær vegsama djöfulinn, hans raunverulega innblástur. Í þessari guðleysi spillir hann fyrir endurlausnarverki Krists með því að gefa því töfrandi blæ sem endurnýjast í hverri messu í samræmi við það sem kenningar hans um „umbreytingu“ kenna. Í raun þarf syndarinn ekki á prestum eða neinum mannlegum millilið að halda, þar sem Kristur, himneskur kenningarlegur milligöngumaður milli syndarans og Guðs, getur tekið beint við einlægri bæn hans. Ef Iðrun hans er einlæg, það nægir honum að bera frammi fyrir Guði, í verkum, ávexti sem samboða iðruninni. Óhlýðni kemur í stað hlýðni; fáfræði kemur í stað þekkingar á guðlegri biblíulegri opinberun hans.

6- Kaþólskir trúarhátíðir: jól; páskar; hvítasunnu; himnafarardagur; allra sálna hátíðisdagur.

Það er mikilvægt að halda trúarlegar eða borgaralegar hátíðir því þá koma saman þeir sem eru á sama máli og þeir til að fagna og staðfesta í hátíðargleði að þeir séu algjörlega fylgjandi viðfangsefninu sem verið er að

fagna. Guð fylgist með þessari mannlegu hegðun; hann dæmir hana og fordæmir. Hátíðir eru beitarar sem ráðandi einstaklingar nota til að ná stuðningi almennings. Þeir bjóða þeim það sem þeir þróa.

- a- Jól þýða fæðingu Guðs, en upphaflega var 24. desember helgaður heiðna guðinum Tammús, sem sóldiskurinn táknaði, en síðar var Egyptar tilbeðnir undir nafninu Ra. Undir því yfirskini að fagna fæðingu Krists gefa blekktu þjóðirnar þessum heiðna sólguði dýrð auk þeirrar virðingar sem þær hafa veitt honum alla sunnudaga síðan 7. mars árið 321. Í raun biður Guð menn ekki um að fagna fæðingu Jesú Krists vegna þess að hann skildi ekki eftir neina beiðni sem fer í þessa átt, heldur krefst hann þess að hinir útvöldu viðurkenni friðþægingardauða hans og ástæðuna fyrir því að hann samþykkti að deyja kvaldir, til þess að öðlast hjá þeim raunverulega trúskipti sem leiðir til raunverulegra holdlegra og andlegra breytinga.
- b- Páskar. Hinir sönnu páskar samkvæmt áætlun Guðs rættust 3. apríl árið 30 e.Kr. Síðan þá hefur hátíðin orðið úrelt og gagnslaus. Trú á Krist, hin sanna trú, sem ber ávöxtinn sem Guð væntir, nægir til að flytja boðskap páskanna og „friðþægingardagsins“, þar sem báðar hátíðirnar rættust á dauðastund Jesú Krists.
- c- Hvítasunnudagur. Þessi hátíð var stundvís og áætlað var að hún færi fram 40 dögum eftir dauða Krists. Það er óréttlæt看legt að hún verði framlengd ár hvert.
- d- Uppstigningin. Þessi eingöngu rómversk-kaþólska hátíð fagnar uppstigningu hinnar óflekkaðu meyjar, rétt eins og múslimar fagna uppstigningu Múhameðs til himins á hesti sínum frá torginu í Jerúsalem. Lygar deyja harðar og njóta stuðnings mannfjöldans sem blóð Krists mun ekki frelsa. Sú heiður sem Maríu mey er veitt er óréttmæt. Tilbeiðsla er eingöngu fyrir Guð. Við biðjum og krjúpum frammi fyrir Jesú Kristi, sem guðdómleiki hans hefur verið staðfestur og staðfestur af vottum upprisú hans. En tilbeiðsla allra annarra vera, jafnvel engla, er fordæmd af öðru boðorði Guðs. María, sem fæddist eingöngu sem manneskja, er erfingi frumsyndarinnar; því er óréttmætt að eigna henni óflekkaðan hvítan lit. Eins og engillinn Gabríel lýsti yfir ítrekað fyrir frænku sinni og Maríu sjálfri, samkvæmt Lúkasi 1:25-28-30, var þeim veitt „ náð “; fyrir Elísabetu, að fæða Jóhannes, fyrirrennari og boðbera Krists, og fyrir Maríu, að vera staðgöngumóðir Krists Guðs. Ennfremur er himneska stigveldið öfugt í kaþólskri trú; aðalhlutverkið er gefið móðurinni og aukahlutverkið barninu Jesú, syni hennar. Fórarlömb þessa verða óþægilega hissa þegar almáttugur Guð birtist í allri sinni guðdómlegu dýrð í mynd Krists, sem svo lengi hefur verið fyrirlitinn og pirraður. Hann sem lýsti yfir að „allt vald er mér gefið á himni og jörðu.“ Hvar er hlutverk Maríu? Hin sanna María þekkti eiginmann sinn Jósef samkvæmt biblíunni samkvæmt Matt. 1:25: „ En hann þekkti hana ekki fyrr en hún hafði fætt son og nefndi hann Jesú .“ Eftir Jesú ól María Jósef sonu samkvæmt Matteusi 12:47: „ Einhver sagði við hana: „Sjáðu, móðir þín og bræður þínir eru úti og

vilja tala við þig .““ María var því ekki lengur mey eftir þessar fæðingar.

- e- Dagur hinna dáu. Hann stafar beint af því að tekin var upp kenningar um ódauðleika sálarinnar og afleiðingar hans eru gríðarlegar. Hann vekur áhyggjur manna af augnaráði hinna látnu og til að móðga þá ekki verða þeir að heiðra þá með því að setja blóm á grafir sínar, sem ættu að vera skreyttar eins vel og mögulegt er eftir fjárhag hvers og eins. Og þessi kenningar eru mjög hagstæðar „kaupmönnum *jarðarinnar* “ sem Jesús Kristur nefnir í síðasta kalli sínu, í Opinberunarbókinni 18:11, fyrir refsingu „ *Babýlonar hinnar miklu* “, kaþólsku kirkjunnar sem hann lýsir með mynd af „ *vændiskonu* “. Fyrir menn gerir kenningar um ódauðleika þá að þrælum og fórnarlömbum hækkunar á framfærslukostnaði sem er fullkomlega hégómleg og gagnslaus. Í raun vita hinir dáu ekkert og minning þeirra er gleymd samkvæmt því sem Guð kenndi fyrir munn Salómons konungs og sem allir geta lesið í Préd. 9:5-6. Þetta er ekki skoðun Salómons á mönnum, heldur einlæg yfirlýsing innblásin af Guði: „ *Því að hinir lifandi vita að þeir munu deyja, en hinir dauðu vita ekkert og hljóta engin laun, því að minning þeirra gleymist.* “ *Og ást þeirra, hatur þeirra og öfund þeirra eru þegar farin, og þeir munu ekki framar eiga hlutdeild í neinu því sem gjörist undir sólinni.* ”.

7- Kaþólsk trú og synd. Það minnsta sem hægt er að segja er að sýn hans á málið er mjög ónákvæm og mjög persónuleg. Hugmynd hans um endurlausn synda með peningum fjarlægir öll tengsl við hina ósviknu kristnu trú. Sala munksins Tetzels á „aflátsbréfum sínum“ opnaði huga munksins og kennarans Marteins Lúthers. Hann var fyrsti trúaðir kaþólikkinn sem uppgötvaði og fordæmdi djöfullega eðli rómverska páfakersfisins. En málið endar ekki þar, því samkvæmt því getur hinn seki friðþægt fyrir synd með líkamlegum refsingum sem syndarinn beitir sjálfan sig. Í þessu tilfelli, hvers vegna kom Jesús til að gefa líf sitt sjálfviljugur? Lögin breyttust, eins og við höfum séð áður, friðþægingarstaðallinn breyttist... hvað er eftir af trú postulanna? Ekkert, nema nöfn þeirra sem eru nýtt til skurðgoðadýrkunar sem Guð fordæmdi. Þær sem hún kallar „sjö dauðasyndirnar“ hafa ekkert af meginþýðingu í augum Guðs, sem refsar og refsar aðeins óhlýðni við tilskipanir sínar. Og eins og við höfum einnig séð, þá fordæmir hún synd holdsins, sem Guð fordæmir fyrir syndir sínar gegn anda hans. Með því að nýta sér biblíuvers hefur hún nýtt sér meginregluna um játningu synda sinna fyrir prestum sínum af syndum syndara. Sá sem játar á þennan hátt setur sig undir andlegt ósjálfstæði prestsins og kirkjunnar, sem þannig afla sér þekkingar á veikleikum hans. Þessi yfirráð yfir sálum skýrir undirgefni hinna blekktu og blekktu fórnarlamba. Í raun og veru, hvað segir Biblían um þetta efni í Jakobsbréfinu 5:6: „ *Játið syndir ykkar hver fyrir öðrum og biðjið hver fyrir öðrum, svo að þér verðið heilbrigðir. Áköf bæn réttláts manns er mikil.* “ Í þessum texta er ekki um að ræða að játa syndir fyrir klerki, heldur að gera það jafnt milli kristinna manna, frá lærisveini til lærisveins. Því besta leiðin til að forðast deilur, oft vegna misskilnings hvers annars, felst í því að jafna ágreininginn með því að tilgreina skýrt þær kvartanir sem uppi eru; þetta, frá manni til manns. Í gamla

sáttmálanum var játning beint beint til Guðs samkvæmt Esrabók 10:11: „*Játið nú synd ykkar fyrir Jahve, Guði feðra ykkar, og gerið vilja hans! Aðskiljið ykkur frá þjóðum landsins og frá útlendum konum .“*

Bandaríkin

Efnið sem ég fjallaði um varðaði Rómaborg , en á okkar síðustu tímum þjáist mannkynið af skaðlegum áhrifum hugsana sem koma til Evrópu frá Bandaríkjunum og Kanada . Og hér er aftur viðeigandi að „greiða Guði það sem honum tilheyrir, og nýja bandaríska keisaranum það sem frá honum kemur.“ Því í þessum „nýja heimi“ þar sem forsetinn opinberlega leggur hönd sína á Biblíuna, þá styður stjórnarskrá hans frelsi, reist sem gyðja í New York-flóa. Einstaklingsfrelsi hefur forgang fram yfir biblíulög, að því marki að vísindi eru viðurkennd sem trúarbrögð; þetta er sannað með tilvist hins öflugra „Vísindakirkju“. Það er einnig frá Bandaríkjunum sem norm fjölþjóðlegra samfélaga kom, en fyrsta mynd þess var tilraun Nimrods konungs með því að reisa „Babelsturninn“ sinn. Guð bendir á tengslin milli þessara tveggja hluta með því að lýsa New York sem borginni þar sem fyrsti nútíma „Babelsturninn“, „skýjakljúfarnir“, birtust. Þetta nafn sjálft opinberar guðdómlega hugsun og hugsun djöfulsins sem ögrar manninum til að pirra eða klóra Guð. Og áhrif þessa „nýja heims“ eru sýnileg um alla jörðina og alls staðar er áskorunin, eða móttþróinn, að reisa hæsta turninn, jafnvel í múslimsku Mið-Austurlöndum og Asíu. Menningarleg yfirráð Bandaríkjanna eru ekki lengur í vafa og verk þessarar þjóðar felast í auknum mæli í að spilla fyrir trúarlegum og borgaralegum gildum sem skapari Guð hefur komið á; allt þetta, í nafni hins helga mannréttindafrelsis af frönskum uppruna, sem og styttnar sem heitir „Frelsi“. Það er enginn vafi á því að með því að bjóða Bandaríkjunum þessa styttnu hefur Frakkland sannarlega afhent Bandaríkjunum sprotann til að hefja baráttu sína gegn þeirri sem Voltaire kallaði „hin alræmda“, sem tilnefndi Krist og trú hans. Það verður að viðurkenna að útlitið sem kaþólska trúin hafði gefið honum sannaði ekki að hann hefði alveg rangt fyrir sér. En sönn trú lá í þeirri norm sem rituð er í Biblíunni og þar hafði Voltaire engan rétt til að réttlæta and-trúarlegt val sitt. Því hinn sanni Kristur og sannir lærisveinar hans eru ekkert annað en kærleikur og þjónusta við náungann; þeir hafa ekkert af hinu „alræmda“ á öllum tímum og tímabilum kristinnar.

Nútímafréttir sýna okkur hvernig vísindin sem þróuð hafa verið í Bandaríkjunum auðga þá og byggja upp yfirráð þeirra yfir öllum þjóðum jarðar. Þær hafa lagt til, á grunsamlega skömmum tíma, nýja tegund af „boðbera-RNA“ bóluefni, sem selt er fyrir milljarða dollara til auðugra vestrænna ríkja. Framtíðar „*dýr jarðarinnar*“ „tínir“ fórnarlömb sín áður en það ræður yfir þeim, þegar komandi stríð hefur slegið þau niður og eyðilagt þau. Leiðtogar heimsins hafa gleymt að Ameríka var byggð af græðgisömum ævintýramönnum sem komu frá öllum heimshornum til að sækja gull Kaliforníu og Klettafjalla, að þeir fundu upp leikinn „Lygarapóker“ og að fyrir „Scrabble“ var uppáhalds fjölskylduleikurinn þeirra „Monopoly“. Síðan þá hefur þetta nýja „*hásæti Satans*“ gefið tilefni til andstyggilegra hugsana sem miða að því að útrýma öllum grundvallarreglum þess úr aldagamallri hefðbundinni evrópski menningu. Það er gefið nafnið

„Wokismi“. Í þessari nýju frjálshyggjuhugsun er karlmaður ekki lengur karlmaður og kona ekki lengur kona; tvíundar kynferðislegi þátturinn sem Guð stofnaði er umdeildur og verður að hverfa. Þökk sé umbreytingum sem skurðhnífar skurðvísindanna framkvæma verður val á kyni einstaklingsbundið. Við tvíkynhneigð bætist transsexuality. Á eftir trúarlegum valkostum sem kynntir eru á hillum matvöruverslana er það valið á kynferðislegri tilheyrslu sem nýtur góðs af þessu viðskiptatilboði. Frá því að samkynhneigð var lögleidd hefur mannkynið verið sópað burt í brjálæðislegum straumi krafna, hver brjálæðri og umdeildari en sú fyrri. Þessi menningarlega gerjun setur hugi manna upp á móti hvor öðrum og nærir orsakir sem aðgreina og leiða mannkynið til borgaralegra og trúarlegra átaka. Því fyrir Bandaríkin hefur „Wokismi“ öll réttindi sem veitt eru trúarlegri skuldbindingu; þar sem það er maðurinn sem ákveður hver fyrir sig hvað er trúarlegt eða ekki. Við höldum að við hefðum séð allt, en nei, það voru enn óhugsandi óvæntar uppgötvanir. En „sonur eða dóttir Guðs“, framtíðar kynlaus himneskur engill, fagnið, því útbreiðsla rangsnúinnar hugsunar staðfestir yfirvofandi spád kjarnorkurefsingu. Hún mun ráðast á athvarf fals og rangsnúnings sem frá Vesturlöndum breiðist út um alla jörðina. Eins og Guð sagði við spámanninn Habakkuk: „*Spádómurinn mun ekki ljúga, hann mun rætast, hann mun vissulega rætast,*“ það er að segja, með algjörri vissu.

Náttúran og vísindin

Þessi tvö viðfangsefni eru í grundvallaratriðum andstæð því náttúran er guðleg en vísindin mannleg. Náttúran er háð lifandi Guði og honum háð; hún er stöðugt að þróast og breytast. Vísindin hvíla hins vegar á föstum og enn takmörkuðum grunni og þróun þeirra er hæg og treg til að efast um sjálfa sig.

Rót hrönnunar okkar og næmis fyrir sjúkdómum liggur í því að við höfum hætt að borða það sem Guð fyrirskipaði fyrsta mannhjónunum; veganisma, fyrir þau og öll dýr. Við sjáum fullkomna viðbót dýralífsins, sem andar súrefni úr loftinu og losar koltvísýring sem er nauðsynlegur fyrir næringu plantna, sem aftur framleiða súrefnið sem er nauðsynlegt fyrir líf manna og dýra. Í þessum varanlegu skiptum gat lífið á jörðinni lengst. Með veikindum leitaði maðurinn að því að skilja eigin virkni til að finna úrræði til að lækna sig eins fljótt og auðið er. Og á nútímanum hafa lyf verið búin til, fyrst með samsetningum náttúruafurða, síðan með sameindum sem eru smíðaðar með efnaferlum með tíðari og sjaldgæfari og alvarlegri aukaverkunum. Skaparinn Guð á skilið að vera vegsamaður meira en vísindamenn vegna þess að það er ósanngjarnt fyrir manninn, sköpun hans, að tala rækilega um sínar eigin tæknilegu sköpunarverk, á meðan lifandi verur sjálfar eru einstakar teiknivélar. Guð hefur náttúrulega gefið sköpunarverum sínum flókin og skilvirk ónæmiskerfi. Maðurinn hefur ekki enn jafnast á við hann og hann mun aldrei jafnast á við hann. En náttúrulegt ónæmi er í raun afar brothætt og það er hægt að eyðileggja það mjög auðveldlega. Heilinn okkar virkar frá fæðingu eins og tölva, hann hefur verið forritaður til að framkvæma aðgerðir með mikilli nákvæmni að leiðarljósi. Tökum sem dæmi augað, það er forritað til að aðlagast því sem það horfir á með bestu mögulegu fókusi og nema um sé að ræða galla vegna erfða foreldra, tekst það svo lengi sem það sem það horfir á er skilgreint með stöðugum og nákvæmum línunum. En hvað gerist þegar augað horfir á óskýra mynd með ónákvæmum línunum? Það reynir árangurslaust að ná fókusi, en ef það tekst ekki gefst það upp og stjórnun heilans á auganu afforritast. Þá grípur augað okkar til leiðréttingarlinsu sem vísindi sjóntækjafræðinga veita. Fókusi augans tapast þá endanlega, augnvöðvarnir slaka á og bregðast ekki lengur við nauðsynlegum aðgerðum. Leiðrétting linsanna eykst með tímanum og náttúrulegur fókusi tapast endanlega. Meginreglan er sú sama fyrir heyrn. Notkun heyrnartækja útilokar alla möguleika á að endurheimta náttúrulega eðlilega heyrn. Afforritun á eðlilegri starfsemi heilans á sér stað í hvert skipti sem maðurinn setur óeðlilegar aðstæður á hann sem hann getur ekki aðlagð sig að. Hef ég villst frá trúarlegu efni? Alls ekki, því að skilja þessa hluti þýðir að skilja lífið sem Guð skapaði. Að vita hversu brothætt það er er nauðsynlegt til að stuðla að lengingu þess. Líf okkar er gjöf frá Guði, okkar sanna himneska föður, og hann er næmur fyrir því hvernig við komum fram við hann, gjöf hans. Hamingjan sem er háð góðri heilsu stafar af þessari vitund. Virðing fyrir efnislegum líkama okkar er ósvikið trúarverk. Páll segir um líkama okkar að hann sé „*musteri heilags anda*“. Hefur þú tekið eftir heilagleikanum sem Gyðingar eignaðu „heilaga musterinu“ í Jerúsalem? Sama heilagleiki einkenndi líkama Krists og lærisveina hans, helgaðan af blóði hans. Hins vegar sýna núverandi læknisfræðilegar framfarir hættulega þversögn. Grímur sem hylja nef og munn hafa lengi verið settar af

læknaýfirvöldum til að stemma stigu við útbreiðslu Covid-19 veirunnar. Að bera grímu dregur úr öndunargæðum og stuðlar að innöndun koltvísýrings. Súrefni sem er nauðsynlegt til að hreinsa blóðið í lungunum er því minnkað. Er þetta ekki þversögn í baráttunni við sjúkdóm sem ræðst á öndunargetu sjúklinga sem eru smitaðir? Vissulega verður maður að vera mjög þolinmóður til að þola slíkar ósamræmisleiðbeiningar. Og það versta er enn að óttast því það er frá Bandaríkjunum sem bóluefnið frá Pfizer kom, á eftir DDT sem eitraði evrópska jarðveg í lok síðustu heimsstyrjaldar, sem og erfðabreyttu fræin frá Monsanto sem stefna að engu öðru en einokun á sölu á matvælafræjum, og ganga svo langt að lögsækja nágrannafólk viðskiptavina sinna vegna þess að fræ Monsanto flæddu yfir og uxu á nágrannalöndum þeirra. Þetta land á skilið vel orðtakið „*kaupmenn jarðarinnar*“ sem Guð notar í Opinberunarbókinni 18:11. Það ætti því ekki að koma okkur á óvart að Guð spái yfirráðum sínum yfir síðasta alheimsbandalaginu sem mun andmæla helguðum hvíldardegi hans. Græðgi og peningagirni eru rætur alls ills. Við dýrlega endurkomu sína mun Jesús tortíma því.

Það sem vísindin taka ekki tillit til er að þótt þau virðist vera svipuð og lík, þá er samsetning mannverunnar ólík, því hver vera er sannarlega einstök. Á þeim tíma sem við lifum starfa læknavísindin ekki út frá einstökum tilfellum, heldur út frá almennum tilfellum fjölda fólks sem í raun er allt ólíkt að erfðafræðilegri arfleifð. Og eftir þessu erfðamengi getur það sem getur læknað einn einstakling drepíð annan. Vísindin eiga í erfiðleikum vegna þess að þau fylgja sköpunarverkum skaparans Guðs sem getur stöðugt framleitt, með athöfnum manna eða þeim sem hann veldur beint, vírusa, hamfarir og alls kyns náttúruyfyrirbæri eða yfirnáttúruleg fyrirbæri. Segjum því að bardagar þeirra séu tapaðir frá upphafi. Myndin er af átökum leirpotts við járnþott. Í rannsóknarstofum leitast vísindamenn við að uppgötva, með tilraunum og mistökum, frumefnið og aðferðina til lækninga, án þess að taka tillit til áhrifa vegna einstaklingsbundinnar aðlögunar. Jafnvel í náttúrunni finnum við jurtir og plöntur sem lækna eða drepa eftir því hvaða hlutföll eru notuð. Í léttum skömmtum stuðlar lindarté svefn, en í stórum skömmtum örvar það og kemur í veg fyrir svefn. Náttúran kennir okkur erfiðleika læknisfræðinnar. Sem kristinn maður, hlustandi á Guð, tek ég eftir því að mannkynið hefur verið án eðlis- og efnavísinda í um það bil 5.800 ár. Menn hafa lifað á jörðinni við meira og minna heilbrigðar aðstæður sem tengjast meira og minna skaðlegum og eyðileggjandi mataræðisvalkostum og þeir hafa sætt sig við afleiðingarnar, stundum dáið yngri en venjulega. En á þessum 5.800 árum hefur náttúran ekki þjáðst af hendi þeirra. Nútímavísindi hafa birst sem djöfullegur eitraður kaleikur og eitur þeirra hefur breiðst út um alla jörðina. Við verðum að vera heiðarleg og taka eftir þeim skaða sem hefur orðið. Þau hafa afleiðingar sem í fyrsta skipti draga í efa lengingu lífsins á jörðinni. Réttlætir þessi einfalda athugun ekki iðrun eða eftirsjá fyrir að hafa leyft vísindum að skerða vellíðan og líf? Vísindin eru langt frá því að vera ásökuð, heldur ráða þau yfir hugum stjórnmálamanna og þau þröngva upp sjónarhorni þeirra. Í fréttum frá árinu 2020 er það uppspretta algjörar lömunar evrópskra og vestrænna þjóða. Því að þjóðhöfðingjarnir sjálfir hlýða ákvörðunum þeirra. Bölvunin sem fylgir því að yfirgefa Guð og staðla hans kostar mjög mikið,

og þetta er aðeins forleikurinn, útborgunin á reikningnum fyrir það verð sem eftir er að greiða.

Á sama tíma, um 1843, má sjá tvær breytingar með gríðarlegum afleiðingum. Annars vegar setti trúarprófraun byggð á áhuga á spádómsorði Guðs mótmælendatrúna í Bandaríkjunum í prófraun. Hins vegar, í kjölfar þeirrar vanvirðulegu, jafnvel hörmulegu, niðurstöðu sem Guð sá, munu sömu Bandaríkin og Evrópa hefja þróun iðnaðar eðlis- og efnafræði. Í Frakklandi sjáum við fyrsta gufuvagninn; í Englandi birtast fyrstu gufulestin, teinar þvert yfir kristin og nýlendulönd. Þá er komið að olíunni til að knýja bensínvélar. Í Bandaríkjunum eru olíuborðar reistir í miklu magni á óvinveittum svæðum sem höfðu lengi legið í eyði. Í lok síðari heimsstyrjaldarinnar munu þróun fyrstu bandarísku kjarnorkusprengjunnar fylgja meira en 2.000 sprengingar til prófunar fram að okkar tíma. Ættum við að leita annars staðar að orsökum hlýnun jarðar? Hvað tákna koltvísýringslosun nútíma bifreiða í samanburði, vitandi að koltvísýringur er fæða plöntuheimsins? Maður, þú ert að uppskera í dag það sem vísindin hafa sáð í kynslóðir, í meðvitundarleysi og kæruleysi. Tilraunir með kjarnorkusprengjum vöktu aðeins áhuga almennings þegar þessar tilraunir fóru fram nálægt búsvæðum manna. Með tímanum voru þessar tilraunir framkvæmdar í eyðimörkum eða neðanjarðarsvæðum, eða jafnvel í hjarta hafsins. Mannkynið vanmat einnig alvarlegar afleiðingar þeirra, því jörðin er lokað skip, gríðarlegt en samt takmarkað. Ég fann á netinu myndband sem sýnir í hraðvirkri hreyfimynd 2100 tilraunir með kjarnorkusprengjur af ýmsum toga. Þetta er áhrifamikið og afhjúpar mjög afleiðingarnar fyrir lofthjúp jarðar og jarðveg geislunarsvæða, sem fordæmd voru vegna þess að þau voru óbyggileg í árþúsundir. Rússneski keisarinn Bomba eyðileggur allt dýra- og plöntulíf í eldhring, yfir 500 kílómetra í þvermál, og það verður notað í þriðju heimsstyrjöldinni, sem á sér stað fyrir árið 2030. Er Guði í dag annt um ástand plánetunnar sinnar? Nei, því hann vissi endalok sín frá upphafi. Það tengist örlögum mannsins og var aðeins til staðar til að leiða hann til tortímingar tegundar sinnar eftir 6.000 ár. Til að skilja þessa uppgjöf Guðs til tortímingar sem hann sjálfur forritaði, vitið að á milli áranna 533, dagsetningar tilskipunar Justinianusar sem stofnaði rómverska páfastjórnina, og 538, dagsetningar hans sem hann tók við völdum í Róm, árin 535 og 536, spúðu tvö risavaxin eldfjöll ryki og eitruðum lofttegundum út í andrúmsloftið, hvort á gagnstæðum endum litrófsins; annað í Mið-Ameríku, hitt í Indónesíu. Ryk breiddist út um alla jörðina á báðum hveljum jarðar og keisararíki Justinianusar keisara, stöðugt hulið myrkri, varð fyrir hungursneyð og plágu sem drap þúsundir manna. Þetta var leið Guðs til að marka tímann fyrir stofnun myrkra páfastjórnarinnar. Hann reyndi ekki að þyrma plánetunni sinni. Í nútímanum hefur maðurinn lengi notað hafið og landið til að endurvinnna úrgang sinn. En með því að búa til plast, með vísindum sínum, gaf hann fiski og skelfiski fæðu sem þeir tileinka sér ekki og það drepur þá. Hafðu því í huga að þetta staðfestir aðeins heimsendi árið 2030. Því að uppsafnaðar villur og tjón sem kjarnorkustríð mun leiða til, gefa enga möguleika á langtíma lifun fyrir mannkynið sem upphaflega var skapað í Guðs mynd. Fyrir þessa eyðileggingu mun vandamálið með hreint vatn, drykkjarhæft án þess að valda sjúkdómum, koma upp. Vegna þess að notkun skordýraeiturs og efnaáburðar frá fyrstu framleiðslu þeirra í Bandaríkjunum hefur

mengað ræktarland og grunnvatnsborð, þannig að drykkjarvatn er farið að verða af skornum skammti. En vísindin eru ekki eina sökudólgurinn, því vöxtur þéttbýlisbúa er nú að ná stigum sem skapa keðjuverkun vandamála. Þegar fólk bjó á landsbyggðinni einangraði það ekki úrgang sinn og hvert og eitt dró sinn eigin mat úr jörðinni. Og náttúran þjáðist ekki af nærveru þeirra. Jarðvegurinn endurnýjaðist náttúrulega ár eftir ár. Yfirgefning þessarar lífsstíls markaði upphaf vítahringjar sem að lokum myndi leiða til þess að það yrði ómögulegt að lifa af á jörðinni.

Fölsk guðrækni

Eins og þessi orðatiltæki gefur til kynna byggist þessi guðrækni á „röngu“ hugmynd um ást. Þeir sem málið varðar upplifa einhliða ást. Ánægja þeirra snýst um sjálfa sig; þetta fólk elskar Guð og þá hugmynd sem það hefur um Guð, og það er nóg fyrir þá. Þessi hugmynd um ást er röng því ást byggist upp í gegnum samveru sem miðar að því að skiptast á og deila sameiginlegri ánægju. Fyrir trúaðan er mikilvægt og ómissandi að hafa áhyggjur af því hvernig Guð dæmir þá, til að blekkja ekki sjálfan sig um eðli sambands þeirra við Guð, hvort sem það er stofnað eða ekki. Jesús sagði við trúaða lærisveina sína: „*Minn frið gef ég yður*.“ Þetta er ekki kraftaverkafriður, heldur einfaldlega náttúruleg afleiðing hvíldar sálna hinna útvöldu, hvíld sem fæst þegar samviska þeirra lætur þá ekki lengur finna til sektar. Og þessi hvíld er því náttúrulegur ávöxtur hlýðni við fyrirmæli hjálpræðisáætlunarinnar sem Guð skilgreindi og framkvæmdi í Jesú Kristi. Þá þarf að þýða orð Biblíunnar rétt. Andstætt því sem sumar útgáfur segja sagði Páll ekki: „*Allt sem ekki er sannfæring er synd*“, heldur: „*Allt sem ekki er trú er synd*.“ „*Sannfæring*“ getur átt við eitthvað sem er rangt; þvert á móti vísar „*trú*“ til ritaðs orðs Guðs, sem getur ekki verið rangt, sérstaklega í upprunalegu „*hebresku og grísku*“ textunum. Þannig er hægt að skilja að sönn guðrækni og fölsk guðrækni eru auðkennd og aðgreind frá hvor annarri með þeirri hugmynd sem hver manneskja gefur Biblíuritningunni.

Undir áhrifum illra anda getur trúarlegi þátturinn tekið á sig margar myndir eftir uppfinningum þeirra; myndir sem alheims trúarlífið opinberar alls staðar á jörðinni. Þess vegna hefur Guð í visku sinni grafið einstaka leið til að leiða iðrandi syndara að hjálpræðistilboði sínu sem byggir eingöngu á dauða Krists síns. Til þess að þessi leið geti verið kynnt mönnum allt til enda veraldar, lét hann skrá áætlun sína í Biblíuna. Þess vegna byggist hjálpræðið á sannri þekkingu á þessum heilögu ritningum, frá fyrstu orðum Móse sem Guð skrifaði undir fyrirmælum hans, til þeirra síðustu, sem Jóhannes postuli skrifaði, en Guð tók anda hans til fanga til að kynna honum sýnir opinberunar sinnar sem kallast Opinberun.

Maðurinn verður að læra að vantreysta eigin hugsunum, því hann er ófær um að greina á milli þeirra sem koma frá honum sjálfum, þeirra sem koma frá Guði eða einum af englum hans og þeirra sem koma frá djöfullegum illum öndum. Heilinn okkar er „brotinn“ og í þessari stöðu býður aðeins Biblían og kenningar hennar okkur guðlega ábyrgð. Sem dæmi má nefna að frá upphafi jarðneskrar þjónustu hans sjáum við Jesú hrekja freistingar djöfulsins með því að vitna í

Ritninguna. Þetta dæmi er gefið okkur svo að við getum líkt eftir honum og skilið að sönn guðrækni getur aðeins byggst á fullkomnu samræmi við heilagleikastaðla sem öll Biblían hefur sett og opinberað. Munið eftir þessu sameiginlega tákni sem einkenndi mótmælendatrúna á 16.^{öld}: „Sola scriptura,“ latnesk formúla sem þýðir „Ritningin ein“. Hún hefur haldið öllu gildi sínu í gegnum tíðina og gerir samt, í lokavæntingu dýrðlegrar endurkomu Jesú Krists, allan muninn á sannri og fólksri guðrækni.

Samkynhneigð

Þetta efni krefst mikillar athygli. Í samræmi við fyrra þema er þekking á „árás“ heilans nauðsynleg. Þeir sem skortir þessa þekkingu rekja allt sem þeir finna til náttúrunnar og virkni hennar og eðlilega það rökrétt. Ég las í Orðskv. 29:18: „*Þar sem engin sýn er, glatast fólkið; sæll er sá sem heldur lögmálið!*“ Án trúar og opinberunar þess getur nútíma vestrænn maður ekki ímyndað sér að það sem er að gerast innra með honum geti verið af völdum einhvers sem er honum framandi. Eins og Tómas, ef þeir sjá ekki, trúa þeir ekki. Og þar liggur vandamálið, hugsanir og tilfinningar heilans eru ekki sýnilegar. En tilfinningin er enn óumdeilanleg fyrir einstaklinga. Á sama hátt og morðhugsanir eru innblásnar af illum öndum í morðingjum, koma upp hvatningar til að trúa sér sem konu fyrir karlmann eða öfugt, karl fyrir konu, og skýra samkynhneigð og alls kyns enn viðurstyggilegri siðleysi. Hugtakið er útrýmt: „viðurstyggð“. Það er sú sem Guð gefur í Biblíunni þeim iðkunum sem hann dæmir og fordæmir. Í gamla sáttmálanum var guðdómlegur dómur framkvæmdur af fólki sem grýtti til bana mennina sem voru sekir um þessar „viðurstyggðir“. Í nýja sáttmálanum tók Jesús persónulega ábyrgð á verðskuldaðri refsingu fyrir syndir sem drýgðar voru gegn Guði. „*Hefndin er mín, hefndin er mín,*“ sagði hann. En dómur Guðs yfir þessum hlutum hefur ekki breyst og fordæming hans á viðurstyggðum heldur áfram allt til enda veraldar, þar sem hann lýsir yfir í Opinberunarbókinni 21:27: „***Ekkert óhreint skal inn í hana koma né nokkur sem iðkar viðurstyggð eða lygar . Aðeins þeir sem skrifaðir eru í lífsbók lambsins skulu inn koma.***“

Í fáfræði getur hver jarðnesk vera látið blekkjast af ósýnilegum djöflum, en þessi afsökun hverfur vegna þess að bönn Guðs eru opinberuð og færð til þekkingar manna, í gegnum rit hans Heilaga Biblíu. Þess vegna eru samkynhneigð og öfugsnúningar hennar sjúkdómar mannssálarinnar sem hinn almáttugi Jesús Kristur getur læknað, þegar fórnarlambið er tilbúið að snúa sér til trúar og hlýða öllum skipunum hans. Fyrir hann snýst þetta um að skipta algjörlega um húsbónda. Mannveran er annað hvort undir stjórn Guðs eða undir stjórn djöfulsins eða djöfla hans. Hann hefur aðeins valið á milli frelsis í hlýðni við Guð eða þrældóms í undirgefni við djöfla með dauðann sem örlög.

Í nýja sáttmálanum er það aðeins þessi texti frá Páli, frá Róm 1:26 til 32, sem minnir á fordæmingu Guðs á kynferðislegum frávikum: „*Þess vegna ofurseldi Guð þá svívirðilegum girndum. Jafnvel konur þeirra breyttu eðlilegum venjum í óeðlilega venjur.*“ Og eins yfirgáfu karlmennirnir eðlilegt mök við konur og brunnu í girnd hver til annars. ***Karlmenn frömdu ósæmilegt með körlum og tóku á sig hæfilega umbun villu sinnar. Og þar sem þeim líkaði ekki að þekkja***

Guð, þá gaf Guð þá á vald óheiðarlegu hugarfari, svo að þeir gjörðu það sem ekki er viðeigandi. Þeir eru fullir alls kyns ranglætis, vonsku, ágirnd og illsku, fullir öfundar, manndráps, þrætu, sviksemi og illsku. slúðurmenn, rógberar, óguðlegir, hrokafullir, drambsamir, raupsamir, upphugsandi, foreldrum óhlýðnir, skilningslausir, trúlausir, kærleikslausir, miskunnarlausir. Þeir sem þekkja dóm Guðs, að þeir sem slíkt fremja, eru dauðasekur, þeir gera það ekki aðeins, **heldur hafa þóknun á þeim sem það fremja**. Hámark þessara „viðurstyggða“ er náð í dag með þeirri staðreynd að samkynhneigðir, sem eru lögleiddir samkvæmt lögum manna, gera opinberlega tilkall til hjálpræðisins sem Jesús Kristur býður upp á. Nútíma mannleg samfélög, sem eftir að hafa fordæmt þessa hluti, lögleiða þá og „samþykkja“ þá í dag, draga yfir sig réttláta reiði Guðs. Samþykki hefur því alvarlegar og hræðilegar afleiðingar, jafnvel fyrir þá sem stunda þá ekki sjálfir. Allir munu brátt upplifa norm réttlátrar reiði hans. En þessi tegund „viðurstyggða“ er ekki aðalmarkmið hins guðdómlega dóms sem opinberaður er í Opinberunarbók hans, þar sem hugtakið „viðurstyggð“ vísar til falskra kristinna trúarbragða sem réttlæta, með iðkun sunnudagsins, dýrð heiðins dags sem helgaður er dýrð sólguðsins. Þessi tegund skurðgoðadýrkunarviðurstyggðar er tengd, í Opinberunarbókinni 21:27, við hugtakið „**lygi**“ eða algjöra andstæðu „**sannleika**“ þess sem vísar til norma laga þess og einstakrar myndar hjálpræðisverkefnis þess.

Guð og ánægja

Þetta er vert að taka fram: Guð skapaði ánægju til að hvetja til aðgerða sem nauðsynlegar voru í áætlun hans um líf á jörðinni. Í kynlífsathöfninni hvetur ánægjan til æxlunar tegunda. Þetta á við um menn og dýr. Bragðgleði er til staðar til að hvetja til næringar og æxlunar lifandi frumna okkar. Hugmyndin um ánægju gerir mönnum kleift að þjálfa dýr sem tengja framkvæmd aðgerðar við ánægjuna sem fæst í formi góðrar fæðu. Guð hegðar sér á sama hátt við sína útvöldu, sem hann lýsti yfir í Jesú í Matteusi 7:7: „*Biðjið og yður mun gefast, leitið og þér munuð finna, knýið á og fyrir yður mun opnast.*“ „*Að leita*“ er áreynsla og „*að finna*“ er umbun þess. Þetta lögmál ánægjunnar, sem á við á öllum sviðum, sýnir tilvist skapara Guðs, sem er fullur af kærleika til sköpunarvera sinna. Tilviljun ein gæti ekki haft áhyggjur af því að veita verum sem lifa á jörðinni ánægju. Þær eiga því skilið að vera kallaðar: jarðneskar verur hins lifandi Guðs, og sem slíkar skulda þær honum að minnsta kosti virðingu, heiður og dýrð. Tilbeiðsla og kærleikur hans eru einungis viðbótin sem hans útvöldu koma með. Eins og Daníel, samkvæmt Dan 10:12, eru þeir sem „*leitast við að skilja*“ leyndardómana sem lagðir eru fram í formi guðlegra opinberana verðlaunaðir með því að fá svör frá Guði. Umbunin fyrir erfiði námsins er þekking sem umbreytir persónuleika okkar. Það sem á við um líkamlega fæðu á alveg eins við um andlega fæðu. Þess vegna lesum við í Matt 4:4: „*Jesús svaraði: Ritað er: Maðurinn lifir ekki á brauði einu saman, heldur á hverju því orði sem fram gengur af Guðs munni.*“.

En ánægja er tengd stranglega persónulegri einstaklingsbundinni mati. Það er ekki endilega ánægja eins manns sem ánægja annars. Einnig verður að skilja að ánægjan sem Guð réttlætir er aðeins að finna í þeim lífsstaðli sem hann samþykkir. Ánægja hinna útvöldu er ekki ánægja hinna föllnu. Lífið býður upp á saklausa ánægju, en ávextir af spillingu, aðrar tegundir ánægju eru bannaðar og fordæmdar af Guði. Þetta eru þær tegundir sem illar vættir kjósa og hvetja til í huga uppreisnargjarnra manna; þær fjölmennustu, fulltrúaðar í fjöldanum.

Frakkland klofið og sundrað

Þessari stöðu, sem viðurkennd var og tekið fram í lok árs 2021, hefði mátt koma í veg fyrir ef leiðtogar hennar hefðu vitað hvernig ætti að nýta sér þá sögulegu lærdóma sem Biblían greinir frá.

Fyrsti lærdómur vitnisburðar Guðs afhjúpar bölvun ósamrýmanlegra manna. Í 1. Mósebók 6 er sagt frá því hvernig hjónabönd sem sameinuðu fólk úr hinum trúðu herbúðum, „sonum Guðs“, við „dætur mannanna“, hina skurðgoðadýrkandi ótrúu herbúðir, leiddu til útbreiðslu illskunnar og, sem refsingu, algjörar tortímingar af völdum flóðsins.

Seinni lexían leiðir okkur til þess tíma þegar fjölskylda Jakobs, eða Ísraels, settist að í Egyptalandi með Jósef, sem hafði orðið stórvesír Faraós. Um tveimur öldum síðar, þegar Hebrear voru saman komnir í Gósen á frjósömu Nílarsvæðinu, fóru þeir að fjölga sér gríðarlega; meira en milljón karla, auk kvenna og barna. Þessi vöxtur olli nýja Faraóinn réttilega áhyggjum, en við verðum að hylla varfærni hans. Þessi vöxtur gat hvenær sem er kveikt innri stríð í landi sínu Egyptalandi. Þessi Faraó myndi reynast uppreisnargjarn gagnvart Guði, en hann var ekki heimskur. Honum var annt um hagsmuni fólks síns. Sambúð Hebrea og Egypta hafði náð takmörkum sínum og tók á sig mynd hræðilegrar bölvunar fyrir hið gestrisna Egyptaland.

Skömmu síðar, eftir hinar tíu plágur Guðs sem höfðu letjandi áhrif, áttu mennirnir að reika um eyðimörkina í fjörutíu ár. Í lok þeirra skuldbatt Ísrael sig til að leggja undir sig Kanaanland, land risanna, Amorítanna, en misgjörð þeirra hafði náð hámarki, 400 árum eftir að Guð tilkynnti Abraham í 1. Mósebók 15:16: „Í fjórða ættlið munu þeir snúa hingað aftur, því að misgjörð Amorítanna er enn ekki full.“ Og þar, til að tryggja Ísrael, fólki sínu, varanlega frið, skuldbatt Guð sig til að útrýma íbúum landsins áður en Hebrear réðust fram. Hann sendi geitunga og eitradar flugur gegn risunum sem útrýmdu íbúum þeirra. Skipun Guðs sem Ísrael var gefin var að láta óvini sína aldrei lifa af. Þótt þessi skipun kunni að virðast viðkvæmum og mannúðlegum sálum, þá kemur hún frá algjörri guðlegri visku hins mikla skapara Guðs. Að leyfa óvini að lifa myndi vissulega undirbúa fjandskap meðal afkomenda hans. Og Guð vildi hlífa fólki sínu við þessari hörmulegu stöðu. Ísrael óhlýðnaðist þessari guðlegu skipun og þjáðist að lokum sársaukafullar afleiðingar. Eftir synd manna fyrir flóðið er hægt að skilja hvers vegna Guð reyndi að forðast frekari blöndun manna til að vernda þjóð sína Ísrael fyrir skurðgoðadýrkun annarra heiðinna þjóða.

Viðvörðun Guðs var gagnslaus, hjónabönd við útlendinga leiddu til reiði Guðs yfir Ísrael sem að lokum sökk í fráhvarf og skurðgoðadýrkun. Og síðasta

lexíuna finnum við í Jerúsalem eftir að Hebreska þjóðin sneri aftur úr herleiðingunni til Babýlon í Kaldeu, í athöfn sem eignuð er prestinum Esra; í Esrabók 9:1: „ Þegar þessu var lokið komu leiðtogarnir til mín og sögðu: Ísraelsmenn, prestarnir og levítarnir hafa ekki aðskilið sig frá þjóðum þessara landa, **heldur herma þeir eftir viðurstyggðum þeirra** , Kanaaníta, Hetíta, Peresíta, Jebúsíta, Ammóníta, Móabíta, Egypta og Amoríta. **Því að þeir hafa tekið dætur þeirra sér og sonum sínum og blandað hinum heilaga kynþætti við þjóðir þessara landa** , og leiðtogarnir og yfirmennirnir voru fyrstir til að drýgja þessa synd .“ Til að endurheimta samþykki Guðs var tekin ákvörðun; Esrabók 10:3: „ Gjörum nú sáttmála við Guð vorn um að senda burt allar þessar konur og börn þeirra, samkvæmt ráði herra míns og þeirra sem skjálfa fyrir boðum Guðs vors. Og það verði gert samkvæmt lögmálinu. “ Og það var gert; Esrabók 10:17: „ Á fyrsta degi fyrsta mánaðarins útrýmdu þeir öllum þeim mönnum sem höfðu gengið að eiga útlendar konur .“

Á sínum tíma opinberaði spámaðurinn Bíleam fyrir Balak konungi hvernig hann gæti spíllt þeim og svipt þá stuðningi Guðs með því að gifta dætur fólks síns sonum Ísraels. Á kristna tímanum var þessi aðgerð endurtekin í stærri og andlegri mælikvarða. Guð tekur táknrænt upp athöfn Bíleams til að lýsa innkomu heiðni í kristna trú í Opinberunarbókinni 2:14: „ En ég hef nokkra hluti á móti þér, því að þú hefur **þar** menn sem halda fast við kenningu Bíleams, sem kenndi Balak að leggja hneyksli fyrir Ísraelsmenn, að eta kjöt fórnað skurðgoðum og drýgja saurlífnað. “ Staðurinn sem um ræðir er Róm, „ þar sem hásæti Satans er “ eins og vers 13 á undan tilgreinir; þetta er frá árinu 538. Notkun kunnuglegrar ávarpsforms andans er réttlætt með þeirri staðreynd að í Róm eru enn sannir þjónar Jesú Krists. Eftir Jerúsalem varð Róm staðurinn þar sem Vesturlöndin voru kristin frekar en boðuð fagnaðarerindið. Vegna þess að aðgerðin var leidd af fólki „ kenningarinnar um Bíleam “ og það var rómversk-kaþólska trúin sem breiddist út en ekki hin sanna kristna trú.

Auðvitað er Frakkland ekki Ísrael, en með því að veita lærdóm sinn í gegnum reynslu þessa hebreska fólks býður Guð hann hverjum gáfuðum manni svo að hann geti notið góðs af honum, óháð þjóð hans og uppruna.

Það er ómögulegt að hafa í huga hversu skaðlegt það er fyrir fólk að eiga ekki gott samband við Guð. Því að afleiðingarnar eru dauði og tortúming.

Sú lærdómur sem við höfum rétt í þessu séð byggist á hættunni af þjóðernisblöndun, og þetta á aðallega við um tvö lönd: Bandaríkin og Frakkland. Frakkland einkennist af rétti til landsins, sem veitir sjálfkrafa franskt ríkisfang hverju barni sem fæðist á yfirráðasvæði þess og erlendum eignum. Hörmuleg örlög þessarar þjóðar voru byggð á næstum sjálfsvígshugsunum: að taka á móti óvinum sínum, en einnig bann við að skrá tölfræði um samsetningu íbúafjölda. Vandamálið, sem Faraó óttaðist fyrir Egyptaland sitt, myndi lenda á Frakklandi og leiða til manndráps. Í Opinberunarbókinni 11:8 er nafnið „ Egyptaland “ táknrænt gefið höfuðborginni, París, því vel réttlætanlegt. Þegar litið er á sögu landsins hefur þetta land verið lamað af keðjubölvunum. Frá því að Clovis, fyrsti konungur Frakklands sem tælt var af Róm, varð stuðningsmaður páfa sinna; Síðan, á 16.^{öld}, markaði París tengsl sín við kaþólsku trúna með því að berjast gegn mótmælendatrúnni. Síðan, eftir byltinguna og lýðveldið, varð það nýlenduvelið.

Og þetta var þar sem síðasta óheppni þess var undirbúin. Það endaði með því að missa asísku nýlendur sínar og Maghreb-löndin. Af nýlenduvæðing markaði upphaf hnignunar hennar, en hnattvæðing og fjölmiðlar leiddu til þess að afrískir og norður-afrískir íbúar fluttu til Frakklands, sem var svo opið og velkomið, til að nýta sér frelsisstjórn þess og félagslega örlæti. En meðal þessara íbúa eru múslimar fullir af gremju gagnvart fyrrverandi nýlenduherra, og átökin sem hraktu Frakkland frá landi sínu munu endurtaka sig að þessu sinni, á landi Frakklands sem Guð mun gefa þeim. Þannig mun Evrópa „*tú hornanna*“ í Daníel 7:7-24 verða refsað með þriðju heimsstyrjöldinni í mynd Júda sem Guð sleginn þrisvar sinnum af Nebúkadnesar konungi, samkvæmt 2. Kroníkubók 36:5 til 21.

Sambúð nokkurra eingyðistrúarbragða innan sama þjóðar skapar vandamál vegna gremju yfir þeim málamiðlunum sem nauðsynlegar eru til að hlýða stöðlum sem þessi þjóð hefur sett. Vikulegur hvíldardagur einn og sér skapar erfiðleika við að skipuleggja vinnu, vitandi að hvíldardagur kristinna manna er fyrsti dagurinn, múslimar er sá sjötti og gyðingar og kjörnir kristnir menn er sá sjöundi. Fyrr eða síðar krefjast múslimar virðingar fyrir hvíldardegi sínum, þeim sjötta; gyðingar gera slíkt hið sama til að hlýða skipun Guðs síns; landið þar sem fyrsti dagurinn er normið hafnar þessum kröfum og það er árekstur og trúarleg átök. Því að undirgefni við staðla sem eru andstæðir þeim trúarbrögðum sem iðkuð eru skapar gremju hjá óánægðum fylgjendum. Reyndar var friðurinn sem náðst hefur fram að okkar tíma byggður á skorti á meðvitund um þessa gremju. Trúarbrögð voru ekki aðaláhbyggjuefni innflytjenda frá Maghreb; það var vinna og peningar til að lifa af sem neyddu þá til að fara yfir Miðjarðarhafið til að setjast að í Frakklandi. En í dag, sestir að, þjóðnýttir og í auknum mæli, finna múslimar fyrir sífelld meiri gremju og kröfur þeirra verða sífelld áleitnari.

Meðal þeirra íbúa sem Frakkland býður velkomna eru svartir einstaklingar sem fylla aðventistakirkjurnar í París og Lyon. Svartir einstaklingar hafa betur staðist áhrif veraldlegrar trúleysingjastraums vestrænna hvíttra. Svartir einstaklingar, sem oft eru ánímistar að uppruna, hafa alltaf verið meðvitaðir um tilvist anda án líkama og viðhaldið samskiptum við þá sem einkennast af sýnilegum birtingarmyndum; einnig er hið yfirnáttúrulega þeim eðlislægt, ólíkt efasemdarfullum eða vantrúuðum hvítum. Þannig er þeim auðveldara að nálgast Guð sannleikans.

Jól

Þessi svokallaða kristna hátíð er merkt með viðmiðum sem geta aðeins gert hana hataða af Guði sannleikans. Miðað við uppsafnaða lygi og skurðgoðadýrkun, getið þið skilið að ég er ekki að ýkja í þessum dómi.

Í fyrsta lagi skal tekið fram að þessi hátíð var ekki skipulögð af vilja Guðs; Biblían gefur enga nákvæma dagsetningu fyrir fæðingu Jesú, Krists Guðs. Ástæðan fyrir þessari þögn er sú að Guð leggur áherslu á dauða Jesú, ekki fæðingu hans. Með því að skipuleggja þessa hátíð, sem á að fagna fæðingu Jesú, styrkir og réttlætir kaþólska trúin framsetningu sína á Kristi í stöðu barns sem

haldið er í örmum Maríu, móður hans, sem sjálf er viðfangsefni aðaltilbeiðslunnar.

Dagsetningin sem Róm valdi, 25. desember, var upphaflega fæðingardagur mannguðsins Tammúsar, sonar manngyðjunnar Semiramisar, eiginkonu konungsins í Babýlon, hins fræga Nimrods, einnig mjög mannlegs. Tammús var táknað með mynd af sóldiski. Orðið „jól“ kemur frá latneska orðinu „dies natalis“ sem þýðir fæðingardagur þessa heiðna Tammúsar. Meðal Rómverja var þetta tímabil tileinkað Saturnalíuhátíðunum sem einkenndust af orgíasískum iðkunum. Til að þóknast fólki sem elskaði að fagna og vildi varðveita hátíð sína breytti kaþólska kirkjan um mótíf sitt. Þannig kom fæðing Jesú í stað Tammúsar eða Saturnalíuhátíðarinnar. Tengingin milli Tammúsar og Jesú var sóldiskurinn þar sem, fyrir páfadóminn í Róm, er Kristur sólguðinn sem haldinn er og tilbeðinn 25. desember og fyrsti dagur vikunnar samkvæmt guðlegri skipan varð skyndilega, að mannlegri ákvörðun, „*sjöundi dagurinn*“. » síðan 1981, í orðabók Larousse; þessi nýi staðall var settur með ISO 8601 ákvörðun Alþjóðlegu staðlasamtakanna.

Bandaríkin, kaupmenn og „*kaupmenn jarðarinnar*“ í Opinberunarbókinni 18:11, sköpuðu goðsagnakennda persónu jólasveinsins. Þau gáfu honum útlit sitt og liti, hvítan og rauðan, sem einkenndu þegar gosdrykkinn þeirra „Coca-Cola“. Bandaríkin gáfu þessari hátíð útlit sitt og viðskiptalegan tilgang með því að endurnýja meginregluna um að gefa börnum gjafir, eins og heiðingjarnir gerðu fyrir Tammús. Þannig er hátíðin sem heillar foreldra og börn í öllum vestrænum þjóðum ekkert annað en safn viðurstyggðra athafna sem geta aðeins reitt Guð sannleikans, Jesú Krist, til reiði. Vitandi þetta ættu hans útvöldu að gera vel í að forðast að taka þátt í henni.

Biblían vitnar um „*dýrðarfrelsi Guðs barna*“. Við megum ekki misskilja merkingu þessa orðs „*frelsi*“ því það hefur aðeins merkingu fyrir Guð og hans útvöldu í andstöðu við „*þrældóm syndarinnar*“. Skýrt og nákvæmlega hlýðir skepnan Guði eða djöflinum. Hlýðni við Guð felst í því að beita reglum laga hans, og hlýðni við djöfulinn felst í því að óhlýðnast Guði og ganga í deilu við hann. Ef Biblían undirstrikar samt sem áður að þetta „*frelsi Guðs barna*“ birtist, þá er það vegna þess að í Jesú Kristi, fyrir utan vikulega hátíð hins helgaða hvíldardags, hverfa allar aðrar trúarhátíðir gamla sáttmálans. Trúarlífið er þannig einfaldað til hins ýtrasta og „hinir útvöldu Krists“ njóta raunverulegs og raunverulegs frelsis. Engin þörf er á jarðneskum millilið, stöðugt líf hvers og eins verður form tilbeiðslu og normið sem fylgja skal er ritað í Biblíunni, sem samkvæmt Opinberunarbókinni 11:3 myndar „*tvo votta*“ hins lifandi Guðs. Og umfram allt býður sambandið sem viðheldur er við Guð upp á hjálp og ráðgjöf Jesú Krists sem hann færir í heilögum anda þeim sem sannarlega tilheyra honum; og þetta, allt til enda veraldar, samkvæmt loforði hans sem verður trúfastlega haldið og heiðrað.

Eins og með fölsku jólunum felst endurtekin notkun nafnsins „sunnudagur“ í því að réttlæta eðli þess sem „Drottins dags“ þegar hann er í raun aðeins „djöfulsdagur“, og enn frekar frá 1981, þegar því var eignað staðlinum „*sjöundi dagur*“ vikna okkar. Sem „fyrsti dagurinn“ gæti nafnið „Drottins dagur“ verið sögulega réttlætt sem dagurinn þegar Jesús birtist lifandi og reis upp lærisveinum sínum. En þessi upprisa réttlætti ekki að vera haldin með vikulegri hvíld á kostnað „hvíldardagsins“ sem Guð helgaði. Til að vitna um hollustu okkar

við sannleikann sem Guð hefur komið á fót, höfum við, ásamt bræðrum mínum og systur í Kristi, endurnefnt rómverska „sunnudaginn“ í „Soldi“, sem gerir hann í samræmi við nafnið sem gefið er á ensku „Sunday“ og á þýsku „Sonntag“. Með því að nefna þennan dag „Soldi“ er hægt að vekja forvitni viðmælenda og bjóða upp á tækifæri til gagnlegrar skýringar. Það verður að hafa í huga að nafnið „Drottinsdagur“, það er „sunnudagur“ þýtt úr latneska orðinu „Dies Domenica“, hefur aðeins verið notað í Frakklandi, „elsta dóttir“ og sögulega vopnaður stuðningsmaður kaþólsku kirkjunnar, á Spáni, í Portúgal og Ítalíu, þar sem það ber nafnið „Domenica“, sem þýðir „Drottinn“; á Ítalíu þar sem páfastóllinn er staðsettur, er „*hásæti Satans*“, sjálfur innblástur þess. Hámark hroka kaþólskunnar er að á ítölsku vísar orðið „Sabato“ til **heilags hvíldardags Guðs. sem Róm setur í sjötta sæti vikudaganna**. Í frönskum hefðbundnum mælikvarða fer þessi aðgerð fram hjá neinum því orðið „sabbat“ og rót þess hefur verið skipt út fyrir nafnið „Samedi“, þar sem þegar „b“ er skipt út fyrir „m“ verður nafnið „sabbat“ hunsað. Undir þessu óljósa nafni „Samedi“ er hægt að rugla því saman við enska orðið „Saturday“ sem fagnar dýrð rómverska guðsins „Saturnus“.

Hinir útvöldu Krists, Guðs sannleikans, verða því, með þekkingu, að endurskoða þessi viðmið sem djöfullinn hefur sett og byggja upp samband sitt við Guð með því að tileinka sér, í huga sínum og vitnisburði, tímastaðla hans og vikulega dagatal hans þar sem fyrsti dagur vikunnar er vanhelgaður dagur og jafnvel vanhelgaður, það er að segja, saurgaður, af rómverskri heiðni eins og aðrir dagar vikunnar, allir helgaðir rómverskum geðguðdómum. Samkvæmt Guði hefst vikan því með „Soldi“ eða „falska sunnudegi“ og hún endar á sjöunda degi, með „hvíldardegnum helgaðan“, af æðsta valdi hans, til hvíldar, frá upphafi sköpunar hans heimsins; eilífa hvíld sjöundu árpúsundsins sem spáð er í lok hvernar viku og sem aðeins „útvöldu Krists Jesú“ munu ganga inn í á komandi vori 2030; dagsetningin sem verður merkt með dýrðlegri endurkomu hans.

Ég man eftir upphaflegri mynd vikunnar sem Guð skapaði og staðfesti: Dagur eitt, dagur tvö, dagur þrjú, dagur fjögur, dagur fimm, dagur sex og dagur sjö, helgaðir til hvíldar og kallaðir hvíldardagurinn.

Guð, fórnarlamb uppsafnaðrar glæpastarfsemi, lýsti stríði á hendur uppreisnargjörnum mannkyni. Í byrjun árs 2020 tilkynnti Emmanuel Macron forseti frönsku þjóðinni, með alvarlegum tón, að „við erum í stríði.“ Hann kenndi kórónuveirunni sem kom upp í Kína um árásargirnina. En hann skildi ekki að þessi aðgerð var hafin af Jesú Kristi, almáttugum Guði. Nú er nauðsynlegt að skilja þetta: með þessari refsingu er Jesús að segja mönnum: „Friður á jörðu er liðinn, örugglega liðinn.“ Og þegar hann leiðir menn til að búa til banvæna veiru, er það vegna þess að hann vill ná dauða í röðum uppreisnarmanna. Einnig verður að skilja að hver sem tæknileg virkni lyfja og bóluefna sem mannleg vísindi hafa hannað er, þá eru þessi mannlegu úrræði notuð til að hindra og draga úr áhrifum guðlegrar refsingar. Þess vegna margfaldar Guð árásir sínar gegn hinum seku, eins og fram kemur í þessu vers sem vitnað er í Esek. 14:21-22-23: „*Því að svo segir Drottinn Guð: Þótt ég sendi fjórar hræðilegar refsingar mínar gegn Jerúsalem, sverðið, hungursneyðina, villidýrin og drepsóttina, til að útrýma þar mönnum og dýrum, ... Engu að síður mun eftir verða leifar sem komast undan, sem ganga út úr*

því, synir og dætur. Sjá, þeir munu koma til ykkar og þið munuð sjá vegu þeirra og gjörðir og þið munuð huggast vegna þeirrar ógæfu sem ég leiði yfir Jerúsalem, vegna alls þess sem ég leiði yfir hana. Þeir munu hugga ykkur þegar þið sjáið vegu þeirra og gjörðir og þið munuð vita að það er ekki að ástæðulausu að ég gjöri allt það sem ég gjöri við hana, segir Drottinn, YaHWéH ». Takið eftir að í þessum skelfilegu boðskap sem boðar útrýmingu minnir Guð á björgunaráætlun sína sem er að velja og varðveita þá menn sem hafa verið honum trúfastastir. Eftir „ Jerúsalem “, á sínum tíma, árið 70, er það í dag komið að ótrúum vestrænum kristnum þjóðum að verða skotmörk hinna ógnvekjandi vopna sem Guð notar. Hann mun framkvæma hræðilega áætlun sína allt til enda og mun innleiða leiðirnar til að ná henni. Á heimsvísu munu íbúar jarðarinnar að lokum verða útrýmdir. Eftir veirur, hungursneyð og borgarastyrjöld mun alheims kjarnorkustríð draga enn frekar úr fjölda þeirra sem lifa af. Síðan, í samhengi við „ sjö síðustu plágur Guðs reiði “ sem lýst er í Opínberunarbókinni 16, verða síðustu eftirlifendurnir undirorpnir lokaprófraun trúarinnar, sem mun setja „ hvíldardaginn “ upp á móti „sólardeginum“, hinum falska rómverska „sunnudegi“. Ógnin um dauða sem mun beinast að útvöldum Krists mun snúast gegn þeim sem vígja hann, þegar Guð sem frelsar grípur inn í til að frelsa þá sem elska hann í fullkominni trúfesti.

Að ganga til himins

Ég var skírður árið 1980 og náði því 40 ára þjónustu fyrir Jesú Krist árið 2020. Hins vegar kom stöðugt ljós í formi innblásturs til að næra þekkingu mína á merkingu atburðanna sem ég upplifði. Í Biblíunni einkenndi þetta 40 ára tímabil sérstaklega reynslu Móse. Hann flúði frá Egyptalandi fertugur að aldri og sneri aftur 40 árum síðar til að leiða útlegð hebresku þjóðar sinnar. Árið 2020 lauk tími reyndrar trúar, því eftir áratuga frið og velmegun sem ríkjandi vestrænum kristnum þjóðum hafði verið veitt, tók Guð til aðgerða, á þann hátt sem hans útvöldu gátu greint. Efnahagsleg hindrun sem stafaði af **ofmetnum áhrifum** Covid-19 kórónuveirunnar er sýnileg sönnun fyrir þessari breytingu á hegðun hins mikla skapara Guðs, sem var móðgaður, hafnað og af næstum öllum mönnum fyrirlitinn. Sögulegt smáatriði sem vert er að taka fram er að Covid-19 veiran birtist í Kína sex dögum eftir að leiðtogar þess ákváðu að breyta Biblíunni og fjarlægja tilvitnanir sem samræmdust ekki „sýn kínverska kommúnistaflokksins og leiðtoga hans“. Slík árás á hið heilaga, ritaða orð Guðs gat ekki látið hjá líða. Covid-19 hefur sýnt það.

Eftir flóttann frá Egyptalandi beið Hebreá þjóðarinnar löng **ganga** í eyðimörkinni. Fyrir okkur einnig, frá árinu 2020, hefur **lokaganga** hafist í mannlegum samskiptum sem eru að versna og munu versna meira og meira. Tíminn er kominn til aðskilnaðar, á svipaðan hátt og Guð sagði og gerði, samkvæmt Sak 11:14: „ Þá braut ég annan staf minn, Sameiningu, til að rjúfa bræðralagið milli Júda og Ísraels. “ Tilvísunin í „ Júda og Ísrael “ er ekki eingöngu, því þessi tvö nöfn þjóna sem stuðningur við boðskapinn sem Guð sendir þjónum sínum allt til enda veraldar. Þessi „ annar “ „ Stafurinn “ afhjúpar lokaafleiðingu stundar dóms Guðs yfir þjóðunum: aðskilnað eða sundrunu þjóða

sem leiðir til morðlegrar, stríðslegrar árásar. Nú er þessum „stafi“ brotið fyrsti „stafurinn“ sem kallast „náð“ samkvæmt Sak 11: „Ég tók staf minn, náðina, og braut hann til að rjúfa sáttmála minn, sem ég hafði gert við allar þjóðir.“ Þetta vers afhjúpar að frá upphafi sköpunarverkefnis síns hafði Guð hugsað sér hlutverk sitt sem Messías, sem átti að frelsa sína útvöldu með meginreglunni um „náð“ sem boðin var og lögð fram fyrir „allar þjóðir“. En fórnarlamb alhliða mannlegrar sinnuleysis og fyrirlitningar, sem gefur honum, eins og gyðingaklerkastéttina, gildið „þrjátíu síkla silfurs“ sem vitnað er í vers 12, í verkefni sínu endar Guð með því að brjóta þennan „staf“ og binda þannig enda á tilboð sitt um „náð“. Sak 11:12: „Ég sagði við þá: Ef yður þóknast, þá gefið mér laun mín; ef ekki, þá gefið ekkert.“ Og þeir vóu út þrjátíu silfurpeninga í laun mín. „Fyrir utan beitingu þess á endalokatímanum, þá er meginreglan um röð brots stafanna „náð og einingu“ uppfyllt einstaklingsbundið fyrir fórnarlömbin sem deyja á þeim tímum sem merktir eru með „lúðrum“ og „plágum Guðs“. Í uppfærslu fyrir hvíldardaginn 18. desember 2021 útskýrði ég mikilvægi orðsins „síðasti“ í orðasambandinu „sjö síðustu plágur reiði Guðs“. Vegna þess að þessi skýring gefur til kynna úthellingu annarra plága á þeim tíma sem líður fyrir sameiginlega lok reynslutímans. Og ég minni ykkur á að í meira en 70 ár af friði og velmegun hafa guðlegar „plágur“ stöðugt hrjáð mannkynið í formi meira og minna lækanlegra nútímasjúkdóma: Krabbamein, alnæmi, Alzheimerssjúkdóms og annarra; Þar við bætast dauðsföll fórnarlamba reykinga, áfengis og efna- eða náttúrulyfja sem eyðileggja ungt fólk, umferðarslys, fórnarlömb flóða, snjóskriða, eldsvoða, jarðskjálfta- og eldgosahamfara, flóðbylgjur, að ekki sé minnst á fellibyljir og hvirfilbylji sem beinast sérstaklega að Ameríku o.s.frv.; allt sem stafar af því að halda ekki helgidóminn.“ af þeim reglum sem kenndar eru í guðlegum lögum. Við minnumst þess hvernig Guð færði vaktla í eyðimörkina til að mæta eftirspurn Hebraea eftir kjöti. Þeir átu svo mikið og óhóflega að þúsundir dóu. Slæmar matarvenjur sem samræmast ekki þeim reglum sem Guð setti valda enn dauða og veikindum í dag. Þegar þessar banvænu fæðustaðlar eru notaðir á heimsvísu má líta á þá sem refsiverðar „plágur“ sem skaparinn Guð hannaði; veikindi eru óhjákvæmileg afleiðing brota á náttúrulögmálunum sem sett voru í jarðneskri sköpun hans.

Í nafnleysi og aðskilnaði hafa hinir útvöldu Jesú Krists tekið þátt frá árinu 2020, í lokastigi leiðarinnar til himins sem mun opnast fyrir þeim vorið 2030. Og öll þessi rit sem ég kynni og safna saman í þessu verki mynda, í raun, þessa andlegu næringu sem er ómissandi til að byggja upp og efla andlegan mann sem allir hans útvöldu verða að verða. Að skilja dóm Guðs til að samþykkja hann og deila honum með honum er markmið þessarar andlegu næringar. Það er í gagnkvæmri samþykki og þakklæti sem samfélag byggist upp milli Guðs og hans útvöldu; þetta, með einkaréttum hætti „náðarinnar“ sem fæst með virkri trú, byggt á nafni og verðleikum Jesú Krists einum.

Þetta atriði er grundvallaratriði að hafa í huga. Hinir sönnu útvöldu Jesú Krists eru ekki skotmörk plága Guðs og vernd þeirra byggist á hlýðni þeirra við lögmál hans. Guð hefur skuldbundið sig til að sýna fram á muninn á meðferð útvöldu sinna og uppreisnargjarnra vera. En rökrétt er að þegar sólin ofhitnar finna útvöldu hans fyrir brunasárunum, rétt eins og uppreisnarmennirnir. Meðferð

hinna útvöldu er í meginatriðum aðgreind með næringu anda þeirra þegar Guð hefur samþykkt mataræði líkamans. Lífið er óaðskiljanleg heild, Guð hefur skapað líkamann, andann sem lifnar við í honum og jurtafæðuna, hugsjónina í 1. Mósebók, sem byggir upp frumurnar sem mynda líkama hans. Virðing fyrir þessum meginreglum verndar hina útvöldu gegn sjúkdómum vegna þess að náttúrulegt ónæmi þeirra styrkist. Í sannri trú hæðist maður ekki við Guð með því að óhlýðnast lögum hans og kalla eftir hjálp hans og aðstoð eins og falskir trúarmenn gera. Leið Jesú Krists er sannleikurinn, alltaf rökrétt, einföld og réttlát. Við lok þessarar leiðar sem Jesús blessaði, eftir að hafa komist í gegnum síðustu jarðnesku raunirnar, mun **göngu okkar** enda í himnesku ríki Guðs þar sem hann hefur búið okkur stað samkvæmt Jóhannesi 14:1 til 4: „*Hjarta yðar skelfist ekki. Trúið á Guð og trúið á mig. Í húsi föður míns eru margar vistarverur. Ef það væri ekki svo, hefði ég sagt yður það: Ég fer að búa yður stað. Og ef ég er farinn og hef búið yður stað, kem ég aftur og tek yður til mín, svo að þér séuð einnig þar sem ég er. Þangað sem ég fer, og þér þekkið veginn.*“ Sannarlega!

Áfangar helgunar

Þessi texti sem Páll vitnar í Hebreabréfinu 12:14 sýnir fram á heilnæma hlið mikilvægis þess: „*Stundið frið við alla menn og heilagleika, því án hennar mun enginn sjá Drottin.*“

Hvað er helgun? Páll segir okkur í 1. Þess. 4:17: „*Því að Guð kallaði oss ekki til óhreindleika, heldur til heilagleika.*“ „*Helgun*“ er algjör andstæða „*óhreindleika*“ og þess vegna **hreindleiki**.

helgun eitt og sér dregur saman hið guðdómlega hjálpræðisáætlun sem er byggð upp í nokkrum stigum eða áföngum. En til að skilja merkingu þess og tilgang verðum við að taka tillit til fyrstu merkingar Guðs í 1Mós 2:3 þar sem þessi **helgun** er tengd „*sjöunda degi*“ sköpunar sinnar: „*Guð blessaði sjöunda daginn og helgaði hann*, því að á honum hvíldist hann af öllu verki sínu, sem hann hafði skapað með því að gera hann.“ Þetta vers er grundvallaratriði, því það er á þessari guðdómlegu yfirlýsingu sem við getum tengt saman **helgaðan hvíldardag Guðs** og **töluna „7“** sem mun, tölulega, tákna „**helgun**“ hans í allri opinberun hans. Sem slíkur verður helgaði hvíldardagurinn „**innsigli hins lifandi Guðs**“ í Opinberunarbókinni 7:2, það er að segja tákn um guðlega persónuleika hans. Þangað til í dag, frá „soldi“ morguninum 19. desember 2021, tók ég upp erfða túlkun, og hafði eignað því merkingu fjölda fyllingarinnar. Hins vegar kemur þetta hugtak ekki fyrir í þessum texta 1. Mósebókar, ólíkt sögninni „**helgaður**“. Jafnvel þótt hægt sé að halda þessari fyllingu sem aukamerkingu, þá hefur merking **helgunar** forgang fram yfir hana. Þess vegna gerði ég þessa breytingu strax í gegnum allt þetta verk. Og ég verð að gera það í öllum skjölum mínum, því að guðdómlegi boðskapurinn er töluvert breyttur og auðgaður. Greiningin á Dan 8:14 verður skýr og afar rökrétt og auðskilin. Rétt þýðing þess, sem andi Krists leiddi mig til að uppgötva og endurreisa, er: „*Kvöld og morgni til klukkan 23:00 og heilagleiki verður réttlættur.*“ Tíminn sem þessi spádómlega tilskipun öðlaðist gildi er vorið 1843. Á þeim tíma er kristin trú aðallega táknuð í Evrópu af rómversku páfatrúnni, en „*dauðans sár*“ (Opinb. 13:3) sem franska

byltingartrúleysið bar var síðan „grætt“ með samkomulagi Napóleons Bonaparte. Í nýju, auðmjúku og undirgefni mynd sinni tekur kaþólska trú upp sæluvígslu sína sem margfaldar dýrlingatölu „dýrlinga“ sinna sem hún býður fylgjendum sínum til dýrkunar. Fyrir hinn sanna Guð er þessi athöfn skurðgoðadýrkun og því andstyggileg. Þess vegna, í því að vilja „leiðréttta söguna“, það er að segja að endurreisa staðalinn um sannan heilagleika, kunngjörir Guð þessa spádómlegu tilskipun Dan 8:14, þar sem orðin „**réttlæti og heilagleiki**“ birtast. Möguleikinn á að eigna „**réttlæti**“ Kristi og stöðu „**dýrlings**“ tilheyrir honum einum. Boðskapur hans kemur því til að andmæla **páfalegu „hroka“** sem fordæmdur er í Dan 7:8-20 og Opinb. 13:5. Þannig hefur hinn guðdómlegi Kristur, frá vorinu 1843, tekið upp æðsta vald sitt sem hann hafði yfirgefið í myrkri öldum í hendur rómverska páfa trúarvaldsins. En þessi endurreisn birtist aðeins hans útvöldu sem hann upplýsir einstaklingsbundið í samræmi við kærleika þeirra til sannleika hans. Endurreisn allra sannleika hans verður þá að veruleika í leyni hjartna þeirra og huga. Heimurinn er algerlega ómeðvitaður um tilvist þessara tengsla sem endurvekja samræðurnar við hinn æðsta Guð. Falski heilagleikinn, sem fyrst var staðfestur á páfunum, blekkir mannfjöldann. Því ekki allir sem segjast vera heilagir eru heilagir, heldur aðeins sá sem Jesús Kristur, hinn mikli guðdómlegi dómari, tilnefnir sem slíkan vegna þess að hann telur hann verðugan þessarar stöðu. Til að uppfylla þennan staðal verða hinir sönnu kristnu útvöldu fyrst að tileinka sér og trúfastlega halda **hvíldardaginn, guðdómlega ímynd og innsigli helgunar**. Það er þessi tileinkun sem leiðir Jesú til að blessa, sérstaklega, árið 1873, trú **sjöunda dags aðventista** á boðskapinn sem beint er til „*Filadelfíu*“, hins útvalda þess tíma sem einkennist af raunverulegri „bróðurkærleika“ sem táknað er með þessu gríska nafni, í Opinberunarbókinni 3:7; og þessar tölur þýða: 3 = fullkomnun; 7 = helgun.

Í 1. Kor. 1:30 eru orðin „**réttlæti og helgun**“ flokkuð saman og eignuð Kristi Guðs einum: „*En frá honum eruð þér í Kristi Jesú, sem frá Guði er orðinn oss víska, **réttlæti, helgun og endurlausn**.*“ Hann einn getur því eignað og látið sína útvöldu njóta góðs af „**réttlæti sínu**“ og „**helgun sinni**“, það er að segja hreinleika sínum. Og það er enn hann, Jesús, sem eignar þetta undir mynd heilags „**anda**“ samkvæmt 2. Þess. 2:13: „*En vér ber að þakka Guði ætíð fyrir yður, bræður, sem Drottinn elskar, því að Guð hefur frá upphafi útvalið yður til hjálpræðis fyrir **helgun andans og trú á sannleikann**.*“

Fyrsta skilgreining felst í því að segja að **Helgun** einkennir fullkomna **hreinleika** anda Guðs sjálfs, sem er staðfest í 1. Pétursbréfi 1:16: „*Þér skuluð vera heilagir, því að ég er heilagur*.“ Fyrir sköpunarverur hans, sem afmyndaðar voru af synd, felst **helgun** í því að endurheimta og endurskapa mynd Guðs í anda jarðnesks líkama þeirra. Því að í upphafi, í ástandi fullkomins sakleysis og hreinleika, var Adam (maðurinn) skapaður í mynd Guðs, samkvæmt 1. Mósebók 1:26-27: „*Og Guð sagði: Vér skulum gjöra manninn eftir vorri mynd, eftir vorri líkingu. Hann skal drottna yfir fiskum sjávarins, yfir fuglum himinsins, yfir búfénaðinum, yfir allri jörðinni og yfir öllum skriðkvikindum, sem skríða á jörðinni. Guð skapaði manninn eftir sinni mynd, eftir Guðs mynd skapaði hann hann, karl og konu skapaði hann þau.*“

Reyndar er **helgun** ferli sem Guð hannar til að fá frá iðrandi syndara útvalinn „ *trúan og sannan vott* “. Þessi skýring byggist á skilningi á þeirri merkingu sem Guð gefur lýsingum sínum á þeim 7 tímabilum sem nöfn „ *sjö kirknanna* “ í Opinberunarbókinni 2 og 3 kalla fram. Hin nýja lýsingin, sem ég færi í nafni Jesú Krists í þessum nýja boðskap, er að skilja að þessar mismunandi lýsingar sýna staðal þjónsins sem hvert tímabil verður að framleiða sér til dýrðar. Þetta var þegar að hluta til skilið, en í dag er þessi meginregla ómissandi og forgangsverkefni til að skilja guðdómlega áætlun helgunar sem veitir eilífa hjálpraði. Í upphafi þessarar málsgreinar opinberar og tilnefnir orðtakið „ *trúan og sannan vott* “ þjóninn sem Jesús kemur til að setja frá, þar með helga, á þeim tíma sem kallaður er „ *Laódíkea* “. Þetta tímabil tilnefnir, undir ártalinu 1994, tímann til að prófa trú opinberrar stofnanaaðventisma. Jesús setti þennan dag sem hann vildi prófa ást sína á sannleikanum sem opinberaður er í spámannsorðinu, því að upphafleg helgun hans var fengin með þessari tegund prófrauna á tímum aðventistabratryðjendanna. Var það enn verðugt þess að vera blessað af honum? Í boðskap sínum spáði Guð fyrir um það sem í raun rættist á þessum degi. Hann fann fólkið og leiðtoga þess hálfvolga og formsæla áratugum saman og „ *spýtti* “ þeim upp eftir 1994. En í boðskap sínum tilkynnti hann að náð hans og stuðningur yrði varðveittur einstaklingsbundið af þeim sem, vitnandi um ást á sannleika hans og spámannsboðskap hans, myndu verða fyrir hann og málstað hans, hans „ *trúu og sannu vottar* “. Það er í þessu hlutverki sem ég, frá 1994, í andófi, laus undan stofnanalegri handleiðslu eftir opinbera sviptingu árið 1991, tek á móti og miðla andlegri næringu sem hann heldur trúfastlega áfram að bjóða rausnarlega sínum útvöldu; þeim sem hann elskar. Sönnunargögnin eru óumdeilanleg, þessi fæða sem ég tek á móti og gef fram er síðasti „ *vitnisburður Jesú* “ sem er enn og alltaf „ *andi spádómsins* “, samkvæmt Opinberunarbókinni 19:10. Þessi fæða kemur inn í mig og stofnanakirkjan tekur ekki aðeins ekki lengur neitt frá Jesú, heldur móðgar hún hann með því að gera bandalag við þá sem spádómar hans tilnefna sem óvini sína; þjóna falskrar kristni sem djöfullinn notar til að blekkja og týna blekknum sálum.

Síðari stig **helgunar** eru opinberuð okkur í myndbroti Opinberunarbókar hans. Þessi stig eru, hvert á fætur öðru, stig vals og hreinsunar. Í sögulegri merkingu er valið kallað fram í Opinberunarbókinni 3: **1**, með tímabilinu sem kallast „ *Sardes* “. Hvað er Jesús að gera á þessum tíma? Hann segir okkur á þennan hátt: „ *Ritaðu engli kirkjunnar í Sardes: Þetta segir sá sem hefur sjö anda Guðs og sjö stjörnur : Ég þekki verk þín. Ég veit að þú ert talinn lifandi en þú ert dauður.* “ Með því að heimfæra á töluna „ *sjö* “ frummerkingu sína um **helgun**, segir Jesús okkur að á þessu tímabili sem kallast „ *Sardes* “, það er að segja frá vori 1843 til hausts 1844, komi hann til að helga, með guðdómlegum anda sínum, sendiboða sína sem mynda og byggja upp með tímanum eilífan útvaldan hans sem mun að lokum verða eilífur. En rökrétt séð leiðir prófraunin í ljós sigurvegara og tapara, sem Jesús dregur til baka helgun sína og segir við: „ *Ég þekki verk þín. Ég veit að þú ert talinn lifandi en þú ert dauður.* “ Það er hann, hinn mikli og eini dómari, sem segir þetta. Véfenging á dómi hans verður algjörlega til einskis og án nokkurra áhrifa. Prófraunir á kærleika sannleikans, byggðar á væntingum um endurkomu Jesú Krists árið 1843 og 1844, hafa haft áhrif með endanlegum

afleiðingum sem skilgreindar eru með nýjum stöðlum um hlýðni við yfirgefin guðleg lögmál, þar á meðal fyrst og fremst restina af „*sjöunda degi*“ hvíldardeginum, en upptaka hans er annað stig helgunarinnar; annað stig sem er hreinsun frá synd. Að yfirgefa „soldi“ í þágu „hvíldardagsins“ er því þessi hreinsun, án þess að helgunaráætlunin er rofin. Því er nauðsynlegt að skilja stigvaxandi eðli helgunarverksins því að kristnir menn, sem voru valdir fyrir að sýna kærleika sinn til tilkynningar um endurkomu Krists, iðkuðu hefðbundið kaþólska og mótmælenda trúarlega tilbeiðslu á „soldi“, „degi ósigraðrar sólar“ Konstantínusar I. ^{Úr} þessari vali þurftu þeir að hreinsast hver fyrir sig frá þessari synd með því að afneita þessari tilbeiðslu í þágu hvíldardagsdýrkunarinnar sem ljós andans myndi beina þeim til á milli 1844 og 1863. Þetta, til að uppfylla kröfu tilskipunar Dan. 8:14, þar sem rétt þýtt er, hátíðlega og afdráttarlaust í samræmi við æðsta vald sitt, lýsir Guð yfir: „*Til klukkan 23:00 kvölds og morgna mun heilagleiki réttlætast*.“ Þessi boðskapur tilkynnti því nauðsyn þess að ljúka helgunarverki sem var nauðsynlegt vegna þess að hvíldardagurinn var afnuminn frá 7. mars 321, þeim degi þegar Konstantínus keisari lét afnema hann og koma í staðinn fyrir saurgaða heiðna „degi ósigraðrar sólar“. Samkvæmt Dan. 8:14, árið 1843, dagsetningu loka hinna tillögðu 2.300 ára, þurfti að „*réttlæta*“ „*heilagleika*“. Þetta þýðir að fyrir lærisveina Krists, friðsælustu mótmælendurna, var þetta áður fengna réttlæti dregið í efa og endurheimt frá þessum degi 1843. Þessi umfjöllun um réttlæting minnir á mikilvægi dómsins sem Guð fellur yfir hverjum umsækjanda sem vill njóta góðs af hjálpræðistilboði sínu. Og þessi réttlæting er svarið sem Jesús Kristur gefur við hreinsunartilrauninni sem hin kallaða vera birtist í. Því að eftir réttlæti Krists sem er reiknað iðrandi syndara kemur trúarbaráttan sem felst fyrir hann í að öðlast réttlætið sem honum er veitt, það er að segja að hætta algjörlega að iðka syndina til að líkjast Jesú Kristi sem Guð kynnir sem fullkomna fyrirmynd til eftirlíkingar. Við skulum því halda í tengslin milli hreinsunar og réttlætingar sem eru nátengd: án hreinsunar, engin réttlæting. Ég legg áherslu á þetta atriði, gildið sem gefið er trú hvers og eins tilheyrir aðeins Kristi og honum einum, en með opinberun sinni gaf hann lærisveinum sínum möguleika á að skilja hvað hann væntir af þeim; og þar með möguleika á að vita hvenær þeir njóta sannarlega góðs af réttlæti hans.

Með boðskapnum um „*Fíladelfíu*“ sem kynntur er í Opinberunarbókinni 3: 7, söfnuðust hinir hreinsuðu útvöldu saman í stranglega bandarískri stofnanagerð á árunum 1863 til 1873 þar sem þeir, opinberlega blessaðir og hleypt af stokkunum í alheimsboðskap, gengu inn í skeið **fyrstu helgunar** sem vers „7“ í Opinberunarbókinni 3 staðfestir. Ég minnst þess að þessi dagsetning 1873 var staðfest í Dan 12:12. Þar sendir Jesús sæluboðskap til kristinna manna sem enn munu bíða endurkomu hans, á þessum degi sem fæst með útreikningnum sem hann leggur til að gera, út frá þessum spádómlega tímalengd „*1335 daga*“. Frá og með 538, deginum sem sögulega stofnun rómverska páfastjórnarinnar sem batt enda á eilífa prestdóm Jesú Krists, lauk þessu tímabili 1335 árum síðar, árið 1873, deginum þegar hvíldardagurinn hafði þegar verið tekinn upp sem tákn um helgun þeirra af Jesú.

Árið 1873 helgaði og blessaði Guð sjöunda dags aðventisma, orðatiltæki sem dregur saman tvo óaðskiljanlega sannleika um endurkomu Jesú Krists og

helgaðan hvíldardag, sem spáir fyrir um sigur hans yfir syndinni. En þetta var aðeins fyrsta stig aðventistasögunnar; „*upphaf hennar, upphaf hennar, Alfa hennar*“, eins og Jesús gefur sterklega til kynna í Opinberunarbókinni 1:8 þar sem hann segir: „**Ég er Alfa og Ómega**, segir Drottinn Guð, sem er og var og kemur, hinn alvaldi.“ Þess vegna vísar Jesús í Opinberunarbókinni 3:14, undir nafninu „*Laódíkea*“, sem nákvæmlega þýðir „dæmt fólk“, til lokastigsins, „*ómega*“-stigsins „*fimm mánaða*“ eða 150 ára stofnanastarfsemi sem er forrituð í Opinberunarbókinni 9:5-10. Hvað þýðir talan 14 í þessu versi, ef ekki tvöföldun á tölunni „7“? Þessi tvöföldun lýkur í loka „*omega*“ áfanganum þeim tíma sem Jesús hefur tekið til greina, 150 ára, sem hann spáði fyrir um í Opinberunarbók sinni. Réttlætning þessarar guðlegu samþykkis var sú að ég sýndi fram á skort á kærleika til spámannlegs sannleika þegar ég, innblásinn af Guði, kynnti fyrir honum, á árunum 1982 til 1991, möguleikann á endurkomu Jesú Krists árið 1994, dagsetningunni sem fæst við lok 150 ára eða „*fimm mánaða*“ sem spáð er fyrir um í Opinberunarbókinni 9:5-10.

Saga aðventista lauk ekki árið 1994, því eftir þann dag fékk ég, aðventistinn sem stofnunin fyrirleit og opinberlega rekin úr kirkjunni árið 1991, frá hinnum skýringar sem gerðu mér kleift að skilja hvers vegna Jesús hafði ekki snúið aftur árið 1994. Aftur, en í síðasta sinn, hafði Jesús nýlega gefið út falskar yfirlýsingar til að prófa trú aðventista í fyrsta sögulega franska vígi sínu, borginni Valence í Drôme (26). Reynslan þjónaði sem dæmi um stöðu alheims aðventisma. Alls staðar á jörðinni þar sem hann er fulltrúi sá Jesús aðeins formshyggju og hefð, hann sem krefst „*sjóðandi eldmóðs*“ og kærleika til persónu sinnar umfram allt annað. Með tímanum var þetta útbreidda fráhvarf staðfest árið 1995 með því að stofnanaaðventismi sameinaðist hefðbundnum áhorfendum á hinum saurguðu rómversku „soldi“. Opinber aðventismi hefur gengið í samkirkjubandalagið.

Þessi greining hefur einmitt gefið tölunum 1; 7; 14 merkingu. **1 = val** ; **7 = fyrsta helgun** ; **14 = önnur helgun** . Og við verðum að bæta við þessar tölur tölunni **21** sem, sem táknar **3 sinnum 7** , gefur til kynna **fullkomnun helgunar** sem síðan öðlast stöðu **dýrðlegar** . Reyndar er samhengi 21. kafla Opinberunarbókarinnar innsetningar hinna útvöldu sem hafa orðið himneskir, á nýju jörðinni endurnýjaðir og dýrðlegir af Jesú Kristi, okkar mikla og almáttuga skapara Guði; sjálf birtingarmynd hins „alvalda Guðs“. Það er ekki að ástæðulausu að hann er tilnefndur sem „þrefalt heilagur“ Guð vegna þessa vers úr Jes 6:3: „*Þeir hrópuðu hver til annars og sögðu: Heilagur , heilagur , heilagur er Jahve hersveitanna! Öll jörðin er full af dýrð hans!*“ Myndin og boðskapur hennar er tekinn upp í Opinberunarbókinni 4:8: „*Fjórar verur höfðu hver sex vængi og voru fullar af augum allt í kring og innan. Þær hættu ekki að segja dag og nótt: Heilagur , heilagur , heilagur er Drottinn Guð, hinn alvaldi, sem var og er og kemur!*“ Þessum þreföldu heilagleika mun Guð að lokum deila með sínum útvöldu, flokkuðum og útvöldum með dómi sínum, réttlátum, fullkomnum og óskeikulum. Vegna þess að talan „3“ táknar fullkomnun, sem staðfestir vinsæla máltækið: aldrei tveir án þriggja. Og þetta er staðfest margoft í framkvæmd áætlunarinnar sem Guð spáði: 3 brottvísanir til Babýlonar í röð, 3 konungsboð um að snúa aftur; 3 sinnum 2000 ár fyrir tíma jarðneskrar syndar; Þrjú hlutverk Guðs til að frelsa syndara, þar sem Guð er í röð faðir, sonur og heilagur andi; og þrjár

samfelldar upplifanir aðventista á árunum 1843-1844, árið 1873 og árið 1994 fram til ársins 2030, þegar jarðneska prófraunin lýkur.

Tölurnar 1, 7, 14 og 21 hafa nú andlega merkingu fyrir þig, sem er í vaxandi röð: valið og hreinsunin sem leiðir til réttlætningar; fyrsta helgunin; önnur helgunin; og þriðja helgunin eða dýrðingin. Nú er þessi helgun grundvöllur fyrir skipulagningu fyrstu páskanna í mannkynssögunni, þar sem þær voru framkvæmdar til frelsunar Hebreska fólksins sem var hneppt í þrældóm Egypta. Við skulum því snúa okkur aftur að þessu samhengi og þeirri mynd sem Guð tilkynnir Hebreum skipulagningu þessara páska, sem tilnefnir þá stund þegar Guð „fer yfir“ til að dæma milli fólks síns og óvina sinna. Þessi guðdómlega leið verður að fullu framkvæmd með jarðneskri holdgun frelsara okkar, Jesú Krists. Hverjir eru óvinir hans og hverjir eru fólk hans? Svarið er einfalt og skýrt. Fólk hans hlustar á hann og hlýðir honum; óvinir hans hlusta ekki á hann og óhlýðnast honum. Milli þessara tveggja valkosta reika sumir án þess að geta skuldbundið sig vegna þess að þeir hafa dregið úr allri guðdómleika Jesú Krists sem getur ekki mótmælt Guði gamla sáttmálans sem hann sjálfur var þegar í persónu.

Við lesum í 2. Mósebók 12:1-2: „*Drottinn sagði við Móse og Aron í Egyptalandi: Þessi mánuður skal vera upphaf mánaða hjá ykkur, hann skal vera fyrsta mánaða ársins hjá ykkur.*“ Það er mikilvægt og heilnæmt að skilja að þetta „þið“ takmarkast ekki við Hebrea í þessari flótta úr Egyptalandi. Þetta „þið“ varðar alla útvöldu hins gamla og nýja sáttmála sem hefur verið að líða undir lok síðan 1843, í gegnum starf sjöunda dags aðventista, sem síðustu andófsfulltrúar þess framkvæmdu eftir 1994. Hinir útvöldu á endalokatímanum hafa enn meiri ástæðu til að halda sig heilshugar við þessa hugmynd, þar sem þetta vers veitir þeim skýringu sem mun ákvarða tíma sannrar endurkomu Jesú Krists. Á augnabliki vorjafndægurs, sem er grafið í náttúruna á varanlegan hátt, lýsir Guð yfir fyrir Móse að vorið marki upphaf mánaða ársins samkvæmt dagatali hans og áætlun hans. Og hann fullyrðir og endurtekur: „*Það mun vera fyrsti mánuður ársins fyrir ykkur.*“ Guð valdi því vordaginn til að hefja og enda jarðneskt björgunarverkefni sitt. Þetta val Guðs er forgangsverkefni vegna þess að það varðar sýn hans og tímaskipan hans. Og þetta val er í samræmi við þá skipan sem hann setti á sinn stað þegar hann skapaði jarðneska heiminn okkar. Því fyrir synd Adams og Evu, án halla, snerist jörðin um lóðréttan ás sinn og þar af leiðandi höfðu dagar og nætur jafnmargar klukkustundir; 12 klukkustundir af nóttu og síðan 12 klukkustundir af degi; sem samsvarar norminu fyrir núverandi vorjafndægur. Á degi frumsyndarinnar hallaðist jörðin og tíminn 6.000 ár hófst með vori, síðan fyrsta sumarið, síðan fyrsta haustið og fyrsti veturinn. Hringrásin sem hafði hafist átti að endurtaka sig 6.000 sinnum. Þess vegna getur Jesús Kristur aðeins komið aftur snemma vors 2030. Við getum ákveðið og dagsett endurkomu hans miðvikudaginn 20. mars 2030.

Við skulum snúa okkur aftur að textanum í 2. Mósebók 12; að þessu sinni að vers 3 þar sem Guð hleypir af stokkunum skipulagningu fyrstu páskanna: „*Tala þú til alls safnaðar Ísraels og segðu: Á tíunda degi þessa mánaðar skulu þeir taka eitt lamb* fyrir hverja fjölskyldu, eitt lamb fyrir hvert hús.“ Þessi hátíð byggist á helgunarferlinu sem við höfum séð. Þetta stig er það fyrsta, valið.

Við lesum síðan í versí 4: „*Það skal vera lamb án galla, veturgamalt karlkyns. Þið megið taka annað hvort lamb eða kiðling.*“ Þessi guðdómlega krafa um hreinleika er réttlætanleg vegna þess að hið valda lamb eða kiðlingur mun tákna fullkomnun Jesú Krists, hins lýtalausa og syndlausa Guðslambs. Í þessari kröfu finnum við viðmiðin fyrir valferlið til helgunar.

Vers 5: „*Þér skuluð geyma það til fjórtánda dags þessa mánaðar, og allur söfnuður Ísraels skal fórna því milli tveggja kvölda.*“ Þessi aðgerð mun ljúka hreinsunarfasa helgunarinnar sem er hafin. Guð tengir það við töluna 14, sem, eins og við höfum séð, táknar tvöfalda helgun. Kenningin sem þessir fyrstu páskar bera með sér mun varða tvo sáttmála sem helgaðir eru hver á eftir öðrum. Ennfremur, staðsett á milli tölunnar 7 og tölunnar 21, spáir þessi páskahátíð, sem tengist tölunni 14, fullkomnun hennar í Kristi, sem mun eiga sér stað á milli sköpunarinnar þar sem helgaður hvíldardagur er tengdur tölunni 7 og endaloka veraldar, sem má skilgreina sem stund fullkomna helgunar eða dýrðunar sem tölunni 21 táknar. Til að svara spurningu sem ég var spurður um þetta val Guðs að halda fyrstu páska sína á 14. ^{degi} frekar en 7. Þú birtist svarið í þessari rannsókn, þetta val er stýrt af andlegum ástæðum sem leiddu Guð til að eigna tölunni 7 merkingu helgunar hvíldardagsins. Þess vegna getur þessi tala ekki fengið aðra merkingu á sama tíma. En náð samband er milli 7 á hvíldardegnum og 14 á páskum; hvíldardagurinn spáir fyrir um eilífa hvíld sem lambið á 14. degi vann. Þessar tölur vitna lúmskt um óaðskiljanlega eðli Krists og hvíldardagsins. Sérstaklega frá 1843 hefur Jesús Kristur staðfest þetta samband með kröfu hans um að útvöldu hans héldu hvíldardaginn. Ennfremur, á kristinni tíð, hefur aðskilnaður hvíldardagsins frá Jesú Kristi haft hræðilegar afleiðingar og mun halda áfram að hafa þær í formi „fyrstu sex lúðra“ Opinberunarbókarinnar, það er að segja, morðböldvana sem koma hver á fætur annarri. Tölurnar halda áfram að tala sínu máli því þegar við leggjum saman 7 og 14 fáum við töluna 21 um fullkomnun helgunar; sem þýðir eftirfarandi boðskap: hlýðni við hvíldardaginn (7) ásamt náðinni sem fæst með dauða (14) Krists, páskum hans, býður hinum útvöldu upp á fullkomnun helgunar sem Jesús mun vegsama (21) við endurkomu sína.

Í upprunalegu gyðingapáskunum vekur 2. Mósebók 12:7 upp helgunarstigið með því að stökkva blóði lambsins á dyrastafi húsanna: „*Þeir skulu taka af blóði þess og rata það á báða dyrastafina og á dyrastöngina á húsunum þar sem þeir eta það.*“ Guð býður Hebreunum tækifæri til að sýna fram á möguleikann á að öðlast vernd hans. Valið er undir hverri veru, sem er frjálst að hlýða eða ekki þeirri skipun sem gefin er. Það er í gegnum viðbrögð hvers og eins sem helgunarstigið verður mögulegt eða ekki. Þetta er sérstakt einkenni helgunar: það hvílir á einstaklingsbundnu vali manna sem eru frjálsir til enda veraldar til að leita hennar og öðlast hana. Sá sem ekki stökkvaði á dyrastafi húss síns yrði ekki verndaður á þeim tíma þegar guðlegur dauði væri að koma og deyða frumburði óhlýðinna Hebraea eða Egypta. Í þessum lexíu dregur Guð saman hjálpræðisáætlunina sem hugsuð var fyrir allt mannkynið, þar sem tveir valkostir, tvær leiðir, eru settar fram fyrir: hlýðni og líf eða óhlýðni og dauði. Þess vegna, jafnvel í Jesú Kristi, felst skilyrðið fyrir sátt við Guð nauðsynlega í hlýðni og framleiðni ávaxtar iðrunar, það er að segja, breytingu á hegðun karla og kvenna sem vilja njóta góðs af hjálpræðis náð hans.

Merking páska kemur fram í versum 12 og 13: „Í þessari nótt mun ég fara um Egyptaland og deyða alla frumburði í Egyptalandi, bæði menn og dýr, og ég mun framkvæma dóma yfir öllum guðum Egyptalands. Ég er Jahve.“ Blóðið skal vera yður tákn á húsunum, þar sem þér eruð, og er ég sé blóðið, **mun ég ganga fram hjá yður**, og plágan skal ekki koma yfir yður til að tortíma yður, þegar ég slá Egyptaland. „Í þessari útskýringu beitir Guð meginreglunni um réttlætingu fyrir trú. Hvar sem hann sér tákn hlýðni, mun hann bjóða upp á ávinning af eilífu réttlæti hins flekklausa lambs Jesú Krists. En þar sem tákn hlýðninnar, trúarverkið, er fjarverandi, mun sá sem einn daginn mun bjóða sig fram sem „frumburð“ hjálpræðisáætlunarinnar, drepa „frumburð“ uppreisnarfjölskyldnanna. Og fyrstu fórnarlömbin voru egypsku fjölskyldurnar á þeim tíma sem fyrstu páskarnir voru haldnir.“

Í 2. Mósebók 12:18 birtist talan 21: „Í fyrsta mánuðinum, á fjórtánda degi mánaðarins að kvöldi, skuluð þér eta ósýrt brauð **til kvölds á tuttugasta og fyrsta degi**.“ Í áætlun sögulegrar hjálpræðis táknar þessi hátíð ósýrðs brauðs helgun hinna útvöldu frá dauða Krists (tölunúmer 14) til endalokanna þegar hinir útvöldu munu ná fullkomnun helgunar (tölunúmer 21). Brauðið lyftist í gegnum gerjunarferli, sem er tákn um saurgun og synd. Bannið við sýrðu brauði táknaði því bann við þessari saurgun og synd í lífi trúaðra Hebrea og hinna sönnu heilögu Jesú Krists.

Í Dan. 9:27 er tími hinna sönnu páska merktur með „sáttmála í eina viku við marga“. Þessi vika er talin í árum og raunverulegum dögum. Í árum hefst hún með skírni Jesú haustið 26 og lýkur með dauða Stefáns djákns haustið 33, aðgerð sem Guð tók við sem endanleg höfnun hebreska þjóðarinnar á Messías Jesú. Jesús sem bauð sig fram fyrir fólkið sem bað um og fékk frá rómverska landstjóranum Pontíusi Pílatusi dauða sinn með krossfestingu. Um miðja vikuna, 3. apríl 30, með friðþægingardauða sínum, batt Jesús enda á „fórn og fórnir“ dýra sem táknðu hann fram að honum. Þennan miðvikudag, 3. apríl, rættist páskarnir sem haldnir voru í tilefni dauða Messíasar (númer 14), sem gefur vori þessa árs 30 grundvöll fyrir upphaf síðustu 2000 ára sem leiða til enda 6000 snúninga jarðar um sólina, sem Guð forritaði til að velja og að lokum frelsa sína útvöldu í Kristi.

Talið í raundögum hófst þessi „vika“ í Dan 9:27 á 10. ^{degi} fyrsta mánaðarins og lauk á 17. ^{degi}. Í miðri þessari viku, það er miðvikudaginn 3., 30. og 14. apríl ¹ sama fyrsta mánuði, fórnaði Jesús lífi sínu og dó til að endurleysa syndir sinna útvöldu einna; þeirra sem hann telur verðuga að njóta góðs af náðarboði hans og sem hann réttlætir með því að hylja þá með fullkomnu persónulegu réttlæti sínu. Í þessari kenningu birtast tölurnar 10, 14 og 17, sem bera merkingu sem þegar hefur sést fyrir 10 og 14. En 17 færir boðskap sem samræmist viðkomandi aðstæðum. Talan 17 táknar dóminn í Opinberunarbókinni 17. Í þessari viku dæmdi Guð syndina og hann friðþægði fyrir hana fyrir sína útvöldu. Þann 6. apríl, 30., 17. ^{dag} mánaðarins, hvíldardaginn, lauk spáðu vikunni. Daginn eftir, að morgni „soldi“ 7. apríl, birtist hinn uppreisni Jesús sínum útvöldu. Þessi upprisa styrkti sektarkennd hins vantrúaða Hebreska fólks, en frest var veittur til haustsins 33, eins og fyrri lexía gerði ljóst. Við höfum rétt í þessu séð gagnsemi talnanna 10, 14, 17 og 21, sem allar bera með sér lærdóm, en þær hafa ekki forgang við að smíða dagatalið sem Guð skilgreinir. Þetta byggist eingöngu á

yfirlýsingu hans í 2. Mósebók 12:2 sem sést í upphafi þessarar rannsóknar: „**Þessi mánuður skal vera ykkur upphaf mánaða ; hann skal vera ykkur fyrsti mánuður ársins** .“ Þannig, í samfellu aðventistastarfsins, sem heldur áfram að varðveita helgun og réttlætingu sem Kristur krafðist, munu síðustu útvöldu breytast og vegsama til að ganga inn í himneskan heilagleika Guðsríkis miðvikudaginn 20. mars 2030.

Páll og hin spáða hvíld

Þessi hugleiðing byggir á þessu versí úr Hebreabréfinu 3:11: „*Þess vegna sör ég í reiði minni: Þeir skulu ekki inn ganga til hvíldar minnar.*“ Leiðbeindur af andanum skildi Páll að hvíldin sem um ræðir snerist um hvíldina sem fengin var fyrir frið Krists. Þessi rökfærsla var nauðsynleg vegna þess að þeir sem höfðu áhyggjur af guðdómlegri bölvun, feðurnir, vissu um hvíldardagshvíldina og iðkuðu hana meira og minna trúfastlega. Það var ljóst að Guð var að vísa til andlegrar hvíldar sem kristnir útvöldu finna í fyrirgefningunni sem fengin er í Jesú Kristi. Rökfræði þessarar röksemdafærslu var óumdeilanleg og hún var líkleg til að sannfæra Gyðing um að snúast til trúar á Krist.

Hins vegar, á hans tíma, um 4.000 árum eftir Adam, opinberaði Guð honum ekki spámannlegan eðli sjö daga vikna okkar. Hann sá því ekki tengslin milli vikulega hvíldardagsins og sigurs Krists yfir syndinni. Þessi vitneskja er okkur síðbúin forréttindi því fyrir okkar tíma hefði hún verið kjarklaus fyrir þjóna hans. Guð vildi alltaf að þjónar hans vonuðust eftir endurkomu Krists á þeirra tíma.

Hebr. 4:1: „*Vér skulum því óttast, að meðan enn er fyrirheitið um hvíld hans, skuli nokkur yðar ekki þykjast vanrækja það.*“

Tvö þúsund árum eftir daga Páls heldur þetta vers öllu gildi sínu, því frekar vegna þess að tíminn sem gefinn er til að helga sig því að nýta sér tilboð Drottins er sannarlega naumur í dag.

Hin himnesku „þúsund ár“ týndust í Mílanó

Það var reyndar í ítölsku borginni Mílanó sem svikin við kristna trú voru reist, sem leiddi til þess að hún þoldi refsingar „*sjö lúðra*“ Opinberunarbókarinnar. Þessi boðskapur varðar „*Smýrnu*“ –tímabilið þar sem útvöldu Krists báru hugrakkir og sjálfsafneitandi vitni í síðasta sinn um hollustu sína við hinn hreina sannleika kenningarinnar um hjálpræði í Kristi í „*tíu ár*“, undir hræðilegum ofsóknum Díókletíanusar keisara. Með því að benda á þessa hræðilegu raun beinir andi Krists athygli okkar að sögulegum aðstæðum sem leiddu hana til enda.

Eftir „*tíu ár*“ þar sem Díókletíanus deildi völdum sínum með einum og síðan tveimur öðrum tengdum keisurum, og þannig skapaði stjórn „*fjórðungsveldisins*“, barðist Konstantínus 1. ' sonur eins þeirra, gegn þeim og sigraði þá. Í tilefni sigurs síns, í borginni Mílanó, batt hann formlega enda á ofsóknir gegn kristnum mönnum með tilskipun frá árinu 313, og þetta um allt Rómaveldi. Þannig má sjá í sögunni þessar síðustu ofsóknir í „*tíu ár*“, á milli 303

og 313. Í boðskap sínum sem kallast „*Smýrna*“ kennir Jesús djöflinum, Satan, um þessar ofsóknir og staðfestir þannig tengsl sín við rómversku keisarana, hina raunverulegu höfunda staðreyndanna. Friðurinn sem náðist var kunnugur af fátæku píslarvottunum, en þessi friður átti brátt eftir að hafa hörmulegar afleiðingar fyrir kristna trú.

Árið 321, átta árum síðar, þann 7. mars, gaf sami Konstantínus keisari I út nýja tilskipun frá borg sinni Mílanó sem gerði vikulega hvíld fyrsta dags skyldubundna. Hvað gerðist á milli þessara tveggja daga? Djöfullinn benti keisaranum á hversu skaðleg og skaðleg einstaklingsbundin ákvörðun um hvíldardag væri fyrir velmegun heimsveldisins. Kristnir menn hvíldu sig á sjöunda degi vegna hvíldardagsins sem Guð helgaði í þessu skyni og dýrkendur hins heiðna rómverska geimguðs heiðruðu rómverska „Sol Invictus“ eða dag „Ósigraðrar sólar“, fyrsta dag guðdómlegu vikunnar sem heiðni keisarinn sjálfur hélt. Þetta vandamál kemur upp aftur með tímanum og skorður yfirráðamanna jafna þennan mun með því að taka upp einn þjóðlegan hvíldardag, hvort sem hann var trúarlegur eða ekki. Í trúarsögunni fór þessi staðreynd fram hjá fólki, því að stöðvun ofsókna leiddi til fjölgunar falskra trúskiptinga til kristinnar trúar. Og þegar fjöldi falskristinna varð meirihluti varð norm Konstantínusar ríkjandi fyrirmynd sem átti að þröngva upp.

Árið 538, með keisaralegri tilskipun, ^{veitti Justinianus I} fyrsta ríkjandi páfanum, hinum forvitnilega Vigiliusi, yfirráð yfir alheimskristninni, og varð jafnframt biskup Rómar. Biskup Rómar, sem löglega var kjörinn af fólkinu, var í þetta skiptið sendur í útlegð og skipt út. En ég minni ykkur á að biskupstitillinn var aðeins viðurkenning á raunverulegri trúarlegri þekkingu og skilningi, sem veitti honum ekki vald leiðtoga. Með Vigiliusi breyttist normið og sá sem sat í Róm varð leiðtogi hinna biskupanna og trúaðra í heimsveldinu. Þannig varð með tímanum falska rómverska kristna trú normið og gaf degi „Ósigraðrar sólar“ falskt lögmæti, sem síðan hefur verið endurnefndur dagur „Drottins“ eða, á latínu, dies „Domenica“ og á frönsku „sunnudagur“.

Ólögmæti hins rómverska „sunnudags“ er sýnilegt með því að halda hvíldardaginn, sem Gyðingar dreifðust um þjóðir jarðar, hafa varðveitt og haldið, á öllum tímum og við allar aðstæður.

Skilur þú hvers vegna Guð, í ljósi þessarar trúarlegu yfirráða, margfaldaði refsingar sínar yfir sekum mönnum? Það sem sagan hefur ekki tekið eftir, undirstrikar Jesús og opinberar í spádómum sínum í Daníelsbók og Opinberunarbókinni. Því að núverandi kristin trúarleg venja er ekkert annað en lygi fyrir Guð. Og mannkynið heldur áfram að greiða verðið, sérstaklega frá árinu 2020 þegar reiði hins hæsta beindist að svæðinu „Mílanó“; einmitt þar sem tilskipunin frá 7. mars 321 var rituð, sem olli því að margir þeirra sem kallaðir voru misstu réttinn til að „*dæma hina dáu*“ í „*þúsund ár*“, í ríki Guðs þar sem maður kemur aðeins inn eftir leið sannleikans sem Jesús Kristur kenndi. Þann 14. mars 2020 skall guðdómleg plága sem kallast Covid-19 á borgina Bergamo, sem er staðsett norðaustur af Mílanó, útrýmdi trúarsamfélögum í klaustum svæðisins og olli 6.000 dauðsföllum á þessu svæði einu saman. Íbúar svæðisins hafa spurt hvers vegna slík harmleikur hefur dunið yfir þá. Svárið er að finna í dagsetningunum: 14. mars 2020 var svar Guðs við reiðiverkunum 7. mars árið

321. Og fyrir íbúana sem málið varðar er kominn tími til að beita þessum viturlegu ráðum Guðs sem Salómon miðlaði í Préd. 7:14: „*Verið glaðir á hamingjudegi og hugsið á mótlætisdegi : Guð hefur skapað hvort tveggja, svo að enginn maður skuli vita hvað eftir hann kemur*.“ Sú hugleiðing sem hvatt er til ætti að leiða fórnarlömbin til að átta sig á því að Guð lætur ekki undan því að sætta sig við reiðiverkin sem honum eru beitt. Og á þeim tíma sem hann velur bregst hann við og tjáir réttláta reiði sína. Þótt afleiðingar plága hans séu banvænar eru þær dýrmæt viðvörunarmerki sem hann beinir til syndara, en einnig til sinna útvöldu sjálfra. Með plágu Covid-19 gefur Guð merki um að hann taki til starfa. Það er að koma upp úr þögn sem hefur leyft vestrænum mönnum að gleyma tilvist þess. Þannig er „vakning“ þess merkt með öflugum áhrifum. En þótt plágan Covid-19 sé banvæn, þá er hún ekki ætluð til að útrýma mannkyni. Umfram allt staðfestir hún fyrir kjörnum embættismönnum að atburðirnir sem spáð er fyrir „*endatímanna*“ eru að nálgast. Og verðmætar lærdómar koma frá þessari reynslu af hnattrænni faraldri. Skelfdir við dauðahættuna ásaka menn hver annan og þeir sem neita að láta bólusetja sig af ýmsum persónulegum ástæðum eru gerðir ábyrgir. Tvær fullkomlega rökréttar afstöður eru óleysanlegar andstæðar. Og við skulum hafa í huga að þessi andstaða er trúarleg trú á móti veraldlegri, guðleysingri, mannúðlegri heilbrigðisvísindum. Guð býður okkur að sjá í þessari hegðun einmitt þær tegundir viðbragða sem síðustu uppreisnarmennirnir munu hafa gagnvart trúföstum hvíldardagsathugendum, þrjóskum og andvígum hlýðni rómversku hvíldar „fyrsta dagsins“ sem lögð er á um allan heim á eftirlifendur síðustu kjarnorkustríðsins á jörðinni. Einstaklingshagsmunir verða að víkja fyrir sameiginlegum hagsmunum. Og í þessu síðasta samhengi verða þrjóskir refsaðir með dauða. En með dýrðlegri endurkomu sinni mun Jesús snúa dauðanum gegn þeim sem vildu gefa hann. Í sannleika sagt! Og þar, árið 2030, vegna skorts á grafargrefurum, verða lík síðustu látinna ekki grafin, heldur verða þau eftir sem fæða fyrir fugla himinsins, ránfuglana, þar á meðal í Evrópu eru svartir „flugdrekar“; Þetta hugtak „Mílanó“ finnur þar þriðja „ógnvekjandi“ hlutverk sem stangast vel á við „þúsund ára“ dóms sem frá þessu vori 2030 eru sá hluti hinna útvöldu sem gátu sloppið við dauðlegar afleiðingar tilskipunarinnar sem undirrituð var árið 321 í „Mílanó“ af hinum ranglega trúskipta keisara, Konstantínus I ' sem kallaður var hinn mikli af öllum þeim sem Guð dæmir, of smáa, sjálfa, til að ganga inn í eilífð hans.

"Verkefni Herkúlesar"

Með þessari orðatiltæki vísa ég til þeirra miklu erfiðleika sem Guð stendur frammi fyrir á okkar tímum við að endurheimta hjörtu mannkynsins. Þeir hafa gleymt tilvist hans og treysta eingöngu á sjón sína; þeir lifa mjög vel án hans. Það er satt að öll vandamál geta átt sér orsakir og sérfræðingar eru til staðar til að útskýra þær. Reyndar er mannkynið um jólin 2021 í sama ástandi og fyrir flóðið. Árið 1992 mættu átta manns á aðra ráðstefnu sem ég hélt á hóteli um efnið „Opinberun sjöundu stundarinnar“. Reyndar fóru aðeins átta manns um borð í örk Nóa. Boðun hins guðdómlega ljóss sem kom til að skýra spádómana greinilega

hafði ekki lengur áhuga á neinum, hvorki innan aðventistasöfnuðarins né utan hans. Síðan þá hefur þetta ljós aðeins vaxið og á sama tíma hefur ranglætið einnig vaxið í heiminum. Svo mikið að öll gömul gildi eru dregin í efa. Undir sálfræðilegum þrýstingi veiruárása hefur Frakkar, svo stoltir af mannréttindum sínum, orðið auðmjúkir og meðfærilegir og hlýða nýjum skyldum sem leiðtogar þeirra hafa lagt á þá. En hér er aftur skýring: frá gamla Frakklandi er allt sem eftir er jarðvegurinn, sem sjálfur hefur verið óhreinkaður af óhóflegri notkun áburðar og skordýraeiturs. Allt of seint eru líffræðilegar tilraunir skipulagðar, en eins og glataður tími er aldrei hægt að bæta fyrir mistökin sem gerð voru. Gjá hefur myndast milli vestrænna þjóða af kristnum uppruna og skapara Guðs. Til að endurnýja samræður og tengsl þurfum við einfaldlega að sýna honum náði áhuga, því hann væntir aðeins eins frá syndaranum: að hann leiti hans. Guð leyfir öllum þeim sem leita hans að finna sig. En hvað sjáum við? Eftir tvö ár í röð í ótta við veikindi og dauða heyrum við engin sársaukaróp stíga upp til Guðs; öll von hvílir á læknavísindum. Kirkjurnar eigna ekki hinum almáttuga, sem þær eiga að tákna, þessar veiruplágur sem herja á mannkynið um alla jörðina. Og þetta er sönnun þess að illskan er miklu veikari en blindir leiðtogar halda. Ef milljónir karla, kvenna og barna myndu skyndilega byrja að deyja, yrði himinninn umkringdur bænum og ákallunum. Illskan er því ekki nógu mikil til að vekja sofandi eða fjarverandi trú.

Hin ótrúlega tregða í hegðun fólks skýrir hvers vegna Guð lét endurreisn kristinna trúarkenninga, sem þurfti að endurbyggja eftir langa og myrka valdatíð falskrar páfakristni, standa yfir í nokkrar aldir. Í margar aldir átti sér stað „heilapvottur manna“ í vestrænum heimi. Einnig gat myndræn áhrif á biblíulegan sannleika aðeins endurheimt hugi manna með tímanum. Biblían var dýr og sjaldgæf. Fjöldi fólks hafði ekki aðgang að henni. Og verk siðaskiptanna byggðist á auðugu og menntuðu fólki. Málið með Pétri Valdó árið 1170 staðfestir þetta. Burtséð frá máli hans var þekkingin í höndum þessa auðuga, hugsanlega græðgisfullra, grimmra og spilltra manna eins og Jóhannesar Kalvíns. Almúgafólkið varð að setta sig við mola af því sem það heyrði. Frá upphafi, í kjölfar gjörða munksins Marteins Lúthers, snerist kjarninn í boðskapnum um hjálpræði af náð, öfugt við hjálpræði af gagnslausum verkum, sem páfakirkjan kenndi. Samanburður á ritun „Tíu boðorða Guðs“, Biblíunnar og smækkaðrar útgáfu kaþólskra presta, leiddi í ljós að Róm hafði lagt annað boðorðið undir. Það mælir fyrir um bann við að tilbiðja og krjúpa fyrir verum; þessi tegund tilbeiðslu á aðeins Guð og hann einn skilið. Þessir tveir sannleikar voru grundvöllur siðbótartrúarinnar. En tregðan sem skapaðist af aldagömlum iðkun rómverskrar hvíldardags kom í veg fyrir að siðbótarmenn uppgötvuðu brot á hinum guðdómlega hvíldardegi og, umfram allt, mikilvægi hans. Þeir hunsuðu þannig að þetta brot á deginum sem Guð helgaði var orsök trúarlegrar hörðunar sem olli því að þeir þjáðust svo mikið að þeir voru teknir af lífi. Fyrir ómenntað og fáfróð fólk líkjast dagarnir sem fylgja hver öðrum hver öðrum, og það var aðeins á grundvelli hefðbundinnar venju að rómverskur sunnudagur var haldinn hátíðlegur sem „Drottins dagur“. Og það verður að hafa í huga að ómenntun og fáfræði einkenna ekki samtímann. Samt sem áður, í þessu menntaða samfélagi, bregðast menn við með sama sinnuleysi, en með aukinni sektarkennd. Maður verður

sannarlega að vera innblásinn af Guði til að uppgötva mikilvægi hvíldardagsins. Áður en ég varð „aðventisti“, iðkandi óskírður mótmælandi, og eftir að hafa lesið Biblíuna í heild sinni, var ég undrandi á því að kristin trú skyldi ekki halda hvíldardegi gyðinga sem vikulegum hvíldardegi. Þessi undrun var grundvöllur raunverulegrar trúar minnar á Jesú Krist. Kynni aðventista leiddu mig að hvíldardeginum og skírn. Undrunin hvarf því þökk sé ljósi aðventista. Rannsókn spádómanna og svara sem Guð gaf mér í Kristi gerði mig hæfan fyrir þá verknað sem ég framkvæmi í dag fyrir hann. Réttmæt undrun er uppspretta þessarar andlegu umbreytingar. Það þarf mjög lítið, það sem Jesús kallar trú og sem hann lýsir með sinnepsfræi, til þess að allt líf okkar njóti góðs af fullu ljósi þess, ávexti frelsandi náðar hans. Á 16. öld var kærleikur til Krists sem dó fyrir syndir okkar nægur til að öðlast náð hans. Á þeim tíma krafðist Jesús ekki neinnar annarrar „byrðar“ eins og hann segir í Opinberunarbókinni 2:24: „Yður, öllum þeim sem eruð í Þýatíru og hafið ekki þessa kenningu og þekktið ekki djúp Satans, eins og þeir kalla það, segi ég yður: Ég legg enga aðra byrði á yður.“ Við urðum að elska hann meira en okkar eigið líf og vita hvernig við ættum að bera kennsl á herbúðir djöfulsins, óvinar hans og okkar. Þessar guðlegu kröfur eru enn til staðar á okkar síðustu tímum, en við höfum ekki lengur afsökun fáfræði; frá 1843, og sérstaklega 2018, eru skýringar á öllum opinberunum hans og aðstæðum nútímans tiltækar og fullkomlega útskýrðar.

HVAÐ HEITIR ÞÚ?

Dómarabókin 13:17-18: „Manóa sagði við engil Drottins: „**Hvert er nafn þitt ? Þegar orð þitt rætist, megum við vegsama þig?**“ Engill Drottins sagði við hann: „Hví spyr þú eftir mínu nafni? Það er undursamlegt.“

Faðir hins framtíðar Samsons fékk ekkert meira, en svarið við þessari spurningu fékk Móse af Guði sem birtist honum í formi brennandi runna sem brann en eyddist ekki. Reynslan er lýst í 2. Mósebók 3. Ég hef oft rannsakað þetta efni, en andi Drottins lét mig uppgötva í dag, föstudaginn 31. desember 2021, mjög mikilvægan þátt í þessari sögu. Þetta nýja ljós byggist á tölugildi nafns Guðs sem menn þurftu að tilnefna samkvæmt hans röð með fjórstafanum „הַיְיִהוּ“ sem er samsettur úr fjórum bókstöfum hebreska stafrófsins sem eru frá hægri til vinstri, í röð, „jóð“ sem hefur tölugildið 10 vegna þess að það er í 10. sæti í þessu stafrófi; síðan kemur fyrst „hann“ sem hefur gildið 5 af sömu ástæðum og er táknræn tala mannsins; síðan „wav“ sem hefur gildið 6 og er táknræn tala engilsins eða djöfulsins; og nafnið endar á öðru „Hey“, sem færir heildarfjölda þessara fjögurra stafa samanlagðra í 26; það er 10 + 5 + 6 + 5. Ég tilgreini, 26 er fjöldi stafa í franska stafrófinu, það er einnig tala franska sýslunnar þar sem Guð fæddi mig og bý. En það er líka í borginni þar sem ég bý að hann stofnaði sína fyrstu aðventistakirkju eftir Sviss, til að breiða út ljós sitt.

Þegar hann skapar takmarkar hinn mikli skapari Guð sig ekki við það efni sem hann færir fram úr engu. Hann er einnig, á ótakmarkaðan hátt, upphaf stærðfræðivísindanna sem í dag heilla sérfræðinga sem hika ekki við að lýsa því yfir að allt líf sé greint og byggt á stærðfræðiformúlum. Ég er ekki sérfræðingur í

Þessum vísindum, en ég samþykki þau að fullu. Ég harma einfaldlega að þeir eigna ekki þessi vísindi snilldar uppfinningamanni sínum, hinum æðsta Guði. Nálgun mín á tölur er eingöngu andleg og það er í rannsókn á „opinberun“ hans sem ég gat uppgötvað skilaboðin sem eru falin í tölum og tölum. Guð smíðaði „opinberun sína“ og hann kynnir hana fyrir sínum útvöldu. Skilningur hennar byggist á myndum, bókstöfum og tölum sem mynda hana. Þetta eru þrjár viðbótarhugsunarstefnur sem saman mynda samhljóða fullkomnun sem er einstaklega guðleg og þrívítt hugtak.

Í þessum áramótum, meðal rómverskra manna, sýna sjónvörp á litla skjánum kvikmyndir sem fanga áhuga áhorfenda, bæði barna og fullorðinna. Og í þessu samhengi, eins og á hverju ári, hefur kvikmyndin „Boðorðin tíu“, sem tekin var upp með gríðarlegri fjárhagsáætlun sem að mestu leyti hefur verið endurgreidd frá fyrstu sýningu, enn og aftur verið boðin undrandi áhorfendum okkar. Því það var ekki áhyggjuefni að vegsama sannleikann sem var orsök sköpunar hennar. Bandarísku framleiðendurnir skildu áhugann á að nýta sér þessa sögu, þar sem hið yfirnáttúrulega er stöðugt, fyrir peningaverðið; kvikmyndagerð gerir kleift, með snjöllum brögðum, að endurskapa stórkostlegar og áhrifamiklar senur eins og kloffning Rauðahafsins fyrir framan Hebreska fólkið sem er fastur á ströndinni gagnvart þessu hafi. Myndin gerir þér kleift að skemmta þér vel, en ég býð þeim sem horfa á hana að gleyma fljótt formi hennar og finna í Biblíunni textalega frásögn af raunverulegum árangri þessarar óvenjulegu reynslu. Frá Adam og Evu og eftir Nóa hefur Guð aldrei birt sig jafn mikið við hlið eins manns, Móse, með jafn miklum krafti, áhrifum og árangri sem gefur mannkyninu vitnisburð um veruleika hans. Ég mun snúa mér aftur að þessu efni, en fyrst sný ég mér að þessu nafni Guðs sem Móse mun uppgötva án þess að þurfa að spyrja hann: „Hvað heitir þú?“ Til að skilja hegðun Móse verðum við að muna úr biblíutextanum að hann fann fyrir andstæðum áhrifum tveggja menningarheima, þeirrar sem er Egyptaland og þeirrar sem hann vissi alltaf að hann tilheyrði, öfugt við atburðarás myndarinnar. Engin leyndardómur er um uppruna hans, dóttir Faraós er í sambandi við Mirjam, eldri systur Móse, um leið og hann finnst í körfunni sinni á Níl. Enn betra er að hún samþykkir að fela barnið raunverulegri móður hans, svo að hún geti gefið því brjóst og alið það upp. Móse vissi því alltaf að hann var hebreskur og að Hebrearnir væru „*bræður hans*“. Hins vegar, þegar hann óx úr grasi, samkvæmt sáttmálanum sem gerður var við egypsku kjörmóðurina, gaf hin raunverulega móðir Móse aftur til dóttur Faraós sem gætti hans og ól hann upp „*eins og son*“; það er að segja, með allri þeirri ást og sjálfsafneitun sem hún hafði sýnt með því að fela hann tímabundið raunverulegri fjölskyldu hans. Það var einmitt vegna þess að hann þekkti uppruna sinn að hann, fertugur að aldri, kom til að drepa Egypta sem vildi drepa einn af „*hebreskum bræðrum sínum*“. Móse var því klofinn á milli ástar sinnar á tveimur óleysanlegum böndum sínum; egypskri móður sem verðug var ástar hans og móður hebresks blóðs sem rann í æðum hennar, alveg eins verðug ástar hans. Og það var einmitt blóðsúthellingin sem neyddi hann til að forgangsraða uppruna eigin blóðs. Í menntun sinni fékk Móse Hebrea og Egypta. Allar þessar mótsagnakenndu skoðanir þurfti að flokka og velja. Einnig, þegar hann leitaði hælís í Midían, uppgötvaði Móse, sem varð vörður hjarða tengdaföður síns Jetró,

Midíanítans, afkomanda síðasta hjónabands Abrahams, við Sínaí Guð sem birtist í útliti logandi runna. Ég nota tækifærið til að snúa við hálsinum á opinberri lygi sem setur þetta Sínaí sunnan á Egyptalandsskaganum, en hið raunverulega Sínaí er staðsett nálægt Midían austan við austurarm Rauðahafsins, í Arabíu, í sannarlega fjallakenndri eyðimörk; sem er staðfest í Galatabréfinu 4:25: „*Hagar er Sínaífall í Arabíu og hún samsvarar núverandi Jerúsalem, sem er í þrældómi með börnum sínum*.“ Mikilvæg smáatriði, glæpurinn sem Móse framdi var uppgötvaður og Faraó eignaði honum hann. Það var því til að flýja þessa egypsku reiði að hann flúði frá Egyptalandi. Þessi aðgerð leiddi hann til að treysta á hebreskan uppruna sinn og bjó hann þannig undir að hitta Guð feðra sinna í raun. Í huga sínum spurði Móse sjálfan sig margra spurninga um þennan ósýnilega og ruglingslega Guð. Spurningin „Hvað heitir þú?“ dregur saman allar óformuluðu hugsunarlegar spurningar hans. Hún fær síðan nokkrar merkingar. Í Egyptalandi heiðraði fólk kjörmóður hans marga guði, ef ekki árangurslausa, að minnsta kosti ósýnilega. En Guð bræðra hans var alveg jafn ósýnilegur. Ennfremur talaði það ekki í hans hag að treysta á hann, á meðan börn hans voru send í þrældóm harðrar og morðlegrar þrælkunar. Spurningarnar sem hann spurði sjálfan sig voru spurningar manns sem leitaði skilnings, svo óróandi var trúarleg staða. „Hvernig getur hinn sanni Guð svikið fólk sitt hatri Egypta?“

Leggðu áherslu á í svörum þínum hvernig Guð sýnir fram á að hann þekkir og rannsakar leyndar hugsanir lifandi vera, hvort sem þær eru englar eða manna.

Frá fyrstu röddinni fullvissar Guð Móse, sem hann kallar með nafni, og kynnir sig fyrir honum samkvæmt formúlu sinni, sem „*Guð feðra sinna, Abrahams, Ísaks og Jakobs*.“ Þannig er trú hans lögmæt. Strax eftir þessa kynningu vekur Guð upp þjáningar þræla sinna. 2Mós 3:7: „*Drottinn sagði: Ég hef séð þjáningar fólks míns í Egyptalandi og heyrt kvein kúgara þeirra, því að ég þekki sársauka þeirra*.“ Móse getur enn verið fullvissaður; aðgerðaleysi Guðs fram að þessari stundu hafði því merkingu. Og tilgang, sem eftirfarandi vers opinberar: „*Ég er stigin niður til að frelsa þá úr höndum Egypta og leiða þá úr þessu landi inn í gott og víðáttumikið land, inn í land sem flýtur í mjólk og hunangi, til staða Kanaaníta, Hetíta, Amoríta, Peresíta, Hevíta og Jebúsíta*.“ Síðast á þessum lista nefnir Guð Jebúsíta, borgin Jebús varð undir stjórn Davíðs konungs höfuðborg Hebreá og hét Jerúsalem. Svæðið yrði áfram Jebúsítahérað þar til hann réði yfir.

Þannig er áætlun Guðs opinberuð Móse greinilega, sem þá kemst að því að hann sjálfur mun leiða fólk sitt á göngu þeirra í átt að guðdómlegu frelsi.

Eftirfarandi vers segir: „*Móse sagði við Guð: Ég mun fara til Ísraelsmanna og segja við þá: Guð feðra yðar hefur sent mig til yðar. En ef þeir spyrja mig hvað hann heitir, hvað á ég þá að segja þeim?*“ Þetta vers leiðir okkur til þess að átta okkur á því að frá því að fjölskylda Jakobs settist að í Egyptalandi hafði hún haldið ættbálkseinkennum sínum og að þetta eðli einkenndi Hebreá enn frekar sem voru hneptir í þrældóm. Þræll hefur engin réttindi nema að hlýða húsbændum sínum til að lifa af. Í þessu samhengi er sameiginleg trúarleg skuldbinding ekki lengur möguleg og þrælarnir verða að læra allt upp á nýtt; allt sem Abraham skildi eftir sem vitnisburð fyrir afkomendur sína og hvað Guð mun bæta við það. Móse sjálfur fékk ekki þekkingu á nafni Guðs feðra sinna og

Það byggist á gildi talna. Nafn Guðs sem menn geta borið fram og byrjar á „jód“ hafði heila töluna 26 sem gildi. En það sem Guð einn getur borið fram og byrjar á „alef“ sem hefur tölulegt gildi „1“ hefur heila töluna 1 + 5 + 6 + 5, það er 17, táknræna tölu dómsins í Opinberunarbók sinni. Þetta þýðir að á bak við töluna 26 sem honum er eignað þegar menn kalla nafn hans fram er talan 17 sem Guð tilnefnir sjálfan sig með og staðfestir þannig persónuleika sinn sem hins mikla alheimsdómara. Reyndar hættir Guð ekki að dæma; gangur tilveru hans er vettvangur varanlegs sameiginlegs og einstaklingsbundins dóms allra sköpunarvera sinna. Hann hefur grafið þennan sannleika í heilagt nafn sitt. Og þetta nafn, sem menn geta ekki borið fram, er svo af nokkrum ástæðum, þar á meðal ósamrýmanleiki málfræðireglna hebresku við tungumál okkar af grísk-latneskum uppruna. Í tíðum hebresku beyginganna er „nútið“ ekki til. Samtenging þess byggist á aðal tvíhyggju milli fullkomins og ófullkomins, það er að segja, þátíðar og framtíðar. En með því að opinbera hann á grísku getur Guð kallað fram nafn sitt með því að nota þrjár tíðir þátíðar, nútíðar og framtíðar, sem lagðar eru til í þessu tungumáli. Þannig opinberar hinn mikli guðdómlegi dómari nafn sitt og segir á þann hátt sem er aðlagður að frönsku máli okkar af grísk-latneskum uppruna, í Opinberunarbókinni 1:4: „*Jóhannes til hinna sjö safnaða í Asíu: Náð og friður sé með yður frá honum sem er, sem var og sem kemur*“, og frá þeim sjö öndum sem eru frammi fyrir háseti hans.“ „*Sá sem er, sem var og sem kemur*“, er formúlan endurnýjuð í Opinberunarbókinni 1:8: „*Ég er Alfa og Ómega, segir*

Drottinn Guð, hann sem er, sem var og sem kemur, hinn alvaldi. “Nafnið sem hægt er að bera fram en ekki þýða er þannig þýtt og vel útfært, og þú deilir með mér í dag leyndardómi þess sem er óberjanlegt: Guð er eini „**dómarinn**“ sem menn verða að óttast og læra að elska. Því að allt verkefnið sem hann hefur sett af stað miðar að því að „**dæma**“ milli uppreisnargjarnra syndara og trúrra útvalda, til að öðlast að lokum það sem hann vildi öðlast: kærleika sem trúr útvaldir hans upplifa frjálslega. Hin mikla eilífa ferð mun þá geta haldið áfram án skugga vandans. Hann mun hætta að dæma og fordæma.

Og þar sem heilaga nafnið, án „jód“ síns, heldur með „alef“, opinberar Guð sem „æðsta dómara“, kemur það ekki á óvart að Daníelsbók, nafn sem þýðir „Guð er **dómari minn**“, var skrifuð til að undirbúa uppgötvun hins guðdómlega „**dóms**“ sem opinberaður er í smáatriðum í Opinberunarbók hans, hans allra helgustu „opinberun“. Því það er í þessari „opinberun“ sem Guð opinberar lyklana að öllum dulmálaskóðum sínum sem byggjast á myndum, orðum og tölum. Efni hvers kafla er í samræmi við töluna sem hann ber samkvæmt merkingu sinni í dulmálaskóða Guðs. Sú sem birtist fyrst er auðvitað talan 7, sem táknar guðlega helgun og í framhaldi af því trúarlega tengsl sem myndast við hana eða ekki. Þannig, andstætt herbúðum hinna guðdómlegu „7“, finnum við rómversku herbúðirnar og „7 höfuð“ hennar í Opinberunarbókinni 12:3, 13:1 og 17:3. Þannig, í Opinberunarbókinni 13, er sannri helgun tímabundið skipt út fyrir falska helgun rómverska páfastjórnarinnar á árunum 538 til 1798 og fyrir alla þá sem Guð framselur myrkri sínu, fram til ársins 2030.

Í nafni Guðs, YaHWéH, er röð síðustu þriggja stafanna, sem varðveitt er í tveimur myndum hins heilaga nafns, stafirnir HWH eða 5 + 6 + 5, sem dregur saman þá dagskrá sem Guð hugsaði, því þema Apo. 5 fjallar um „Jesú Krist, mannsins son.“ Milli þeirra tveggja „5“ sem varða hann, táknar talan 6 í bókstafnum „wav“ sýnilegan tímabundinn sigur djöfulsins, sem lengi hefur drottnað yfir jarðneskum þjóðum. En dæmdur til ósigurs og dauða hefur djöfullinn þegar verið sigraður og mun að lokum verða sigraður af Jesú Kristi. Þetta er það sem síðasta „5“ boðar, sem hið heilaga nafn Guðs endar með. Þegar allar nauðsynlegar sýnikennslur hafa verið gerðar, verður hinn boðaði guðdómlegi sigur fullkominn.

Í hebresku er bókstafurinn „aleph“ sá fyrsti í stafrófinu og fyrsta orðið sem myndast af þessum staf er „ab“ sem þýðir faðir. Talan 1, sem einkennir hana, er því táknræn fyrir fullkomna einingu skapara Guðs, anda föður allra lífsforma. Það kom honum ekki á óvart að vandamálin komu aðeins fram með sköpun frjálsra lífa sköpunarvera hans. En lausnin á frelsisvandannum var einnig þegar tilbúin og forrituð, hún myndi hafa nafn: Jesús Kristur. Og röð talnanna 1 + 5 + 6 + 5 boðar komu föðursins (1) til jarðar sem fór „sem sigurvegari“. (5) og að sigrast á (5) djöflinum (6) og syndum hans. Sannarlega!

Vegurinn, sannleikurinn og lífið

Jesús skildi eftir okkur þessa frægu yfirlýsingu, sem fjöldi kristinna manna þekkir, í Jóhannesi 14:6: „*Jesús sagði við hann: „Ég er vegurinn, sannleikurinn og lífið. Enginn kemur til föðursins nema fyrir mig.*““ Í þessu versi dregur Jesús

saman fyrir okkur alla hjálpræðisáætlunina sem hann hugsaði sér sem faðir, skapari alls lífs. Hann byggir hana á þremur stigum sem eru í röð 1 - **leiðin** ; 2 - **normið** ; 3 - **lokamarkmiðið** .

Er leiðin aðalmarkmiðið? Nei, en hún er samt sem áður **nauðsynleg leið** fyrir alla sem vilja ná lokamarkmiðinu, sem er eilíft líf.

Er sannleikurinn markmiðið? Nei, ekki frekar en leiðin, þó að það að ganga inn í **staðal hans** , samræmi hans, er ómissandi fyrir alla sem vilja ná lokamarkmiði eilífs lífs. Að skilja þetta orð sannleikur verður því heilnæmt. Án þess að fara út í smáatriði sem flækja hlutina djöflinum til mikillar ánægju, skiljið að sannleikurinn er staðallinn sem Guð gefur lífinu í öllum sínum þáttum. Sannleikurinn er hans hugmynd um skilyrðin sem bjóða upp á möguleika á sameiginlegri hamingju. Og hver sem véfengir hugmyndir hans um lífið gerir sig að syndara og óhæfan til að lifa undir augum hans um eilífið. Það er með því að hegða sér á þennan hátt sem sá fyrsti gagnvart Guði gerði sig óhæfan til að lifa eilíflega í návist hans. Jesús sagði einnig í Jóhannesi 8:32: „ *Þér munuð þekkja sannleikann, og sannleikurinn mun gjöra yður frjálsa.* “ Hann átti við að með hans hjálp, með því að hlýða guðdómlegu lögmáli, myndu syndarar finna í hlýðni við Guð frelsi frá þrældómi „ **syndarinnar** “ sem er „ *brot á lögmálinu* “ samkvæmt 1. Jóhannesarbréfi 3:4. Þess vegna verður að skilja vel merkingu þessa orðs frelsi, því að fyrir Guð er sanna frelsið aðeins til í hlýðni við lífshugmyndir hans. Það er engin þriðja leið fyrir mann sem er syndari af erfðum. Samkvæmt 5. Mósebók 30:19 hefur Guð lagt fyrir sig tvær einstakar leiðir, önnur þeirra er sú eina sem leiðir til lífs, og hin, sú rangláta, sem leiðir á marga vegu til glötunar og eilífs dauða, það er að segja endanleg; öll vera, líkami og andi, er endanlega tortímt.

Í þessari þreföldu tengingu „ *vegar* “, „ *sannleika* “ og „ *lífs* “ finnum við þrjú stig helgunaráætlunar Guðs. Helgun hinna kölluðu með **blóði** Jesú, helgun hans með hlýðni við **lög** og meginreglur sem Guð hefur samþykkt, og að lokum, sem lokalaun **eða** umbun , helgun dýrðar hinna kölluðu sem, eftir að hafa náð stöðu útvalda, geta gengið inn í eilíft líf.

Réttlæting af trú gleymd

Jesús Kristur sjálfur lét þessi, að hluta til óþægilegu, orð falla í Lúkasi 18:7-8: „ *Mun Guð þá ekki rétta sinna útvöldu, sem hrópa til hans dag og nótt, þótt hann þoli þá? Ég segi yður: Hann mun rétta þeim skjótt. En þegar Mannssonurinn kemur, mun hann þá finna trúna á jörðinni?* “ »

Ég efast ekki um að Jesús muni finna trú á jörðinni þegar hann kemur, og það er vegna þess að í versí 7 spáir hann fyrir um óréttlætið sem mun ofsækja síðustu útvöldu hans. Hins vegar vaknar spurningin: í hvaða gæðum og í hvaða magni? Því það er með trú eins og það er með vínið sem jörðin framleiðir: margir víngarðar og vínræktendur, en af hvaða gæðum? Góð vín eru sjaldgæf og dýr, og sönn trú er alveg eins mikils virði og því afar mikils metin af Jesú Kristi, almáttugum Guði, fullkomnunaraðila hennar. Ég er hér að snúa aftur að efni sem hefur verið fjallað um oft, það er „ **réttlæting fyrir trú** “ og til að gera það enn skiljanlegra mun ég gefa því aðra skilgreiningu samhliða: „réttlæting fyrir visku“,

trúarleg form greind; Þetta er alveg réttmætt þar sem Guð lýsir yfir í Dan 12:3: „*Og hinir vitru munu skína eins og ljómi himinsins, og þeir sem hafa kennt marga réttlæti eins og stjörnurnar um aldir alda* . “ Því að það kemur í ljós að í þessu orði „trú“ setur hver og einn allt sem myndar persónulega sannfæringu þeirra; sem er einmitt það sem einkennir falska trú, sem slæmar þýðingar á frumtextum grísku Biblíunnar hjálpa til við. Róm 14:23 er dæmi að finna í útgáfu Louis Segond: „*En hver sem efast um það sem hann borðar er dæmdur, því hann starfar ekki af sannfæringu. Allt sem ekki er afleiðing sannfæringar er synd* . “ Réttta þýðingin er okkur boðin í JNDarby útgáfunni á eftirfarandi hátt: „*en hver sem efast, ef hann borðar, er dæmdur, því hann starfar ekki af trú*. Nú er allt sem ekki er af trú synd. » Nú er trú meginregla sem Guð skilgreinir sérstaklega til að tjá persónulega guðdómlega sannfæringu sína um hver hugsjónarhegðun sköpunarvera hans ætti að vera. Og í tilviki þessa verss mælir trúin fyrir um hvað er neysluhæft eða ekki í 3. Mós 11, en hugsjónin var þegar fyrirskipuð af Guði frá stofnun veraldar, í 1. Mós 1:29: „*Og Guð sagði: Sjá, ég gef ykkur allar sáðberandi jurtir á allri jörðinni og öll tré sem bera ávöxt með sáðberandi tré. Það skal vera yður til fæðu*. » ; Ég get ekki lýst því hversu mikil gleði og ánægja ég fæ af því að velja að hlýða þessari skipun. Og líkamleg og andleg heilsa mín er það sem fyrst og fremst nýtur góðs af. Sönn trú nær yfir öll þau gildi sem Guð samþykkir og blessar. En til að gera það verður manneskja að læra að þekkja hana og til að ná þessu markmiði má maður ekki vera að misskilja leiðirnar. Því undir yfirskriftinni Heilagrar Ritningar eru nokkrir kostir í boði: mismunandi útgáfur af Biblíunni og Kóraninum. Valið á greind, valið á sannri trú, er í þágu Biblíunnar Gyðinga sem Guð skapaði með því að láta hana skrifa niður með tímanum til að gera hana að geymslu spádóma sinna. Sönnunargögnin fyrir þessu vali er að finna í biblíusögunum sjálfum. Hinir „*tveir vitni*“ í Biblíunni, sá gamli og sá nýi, bera vitni hver um annan. Þeir eru sögulega uppspretta trúarinnar á hinn eina Guð. Það er því ekki spurning um að trúa „á“ heldur að trúa „á“ þennan Guð sem einn býr yfir ódauðleika; sem þýðir að trúa á sannleikann sem er borinn og innifalinn í guðdómlegri mannlegri persónu Jesú Krists. Því að trúin „á“ tilvist hans er aðeins afleiðing af þeirri sönnu greindar sem gefin er mönnum sem eru settir ofar dýrum, dýrunum sem, að sínu leyti, hafa aðeins fengið frá Guði sjálfsbjargarhvötina sem maðurinn nýtur einnig góðs af. Hins vegar getur þróun greindar hans, í samræmi við siðferði hans, þversagnakennt, svipt hann ávinningi þessarar sjálfsbjargarhvötar. Val djöfulsins og þrjóska uppreisnar hans gegn Guði hefur sannað þetta. Ólíkt dýrum rökræðir maðurinn, reiknar hann, ályktar og dregur lærdóm af reynslu. Og allar vitsmunalegar hæfileikar hans ættu venjulega að leiða hann til að skilja að greindarhugmyndir geta ekki verið til án þess að greindarvera skapaði þær. Getur tilviljun skapað góðan smekk? Var honum annt um að bjóða mannlegum nefum ánægjulegan ilm? Hugsuðurinn Pascal sagði það og notaði mynd af málverki, sem endilega á rætur að rekja til verks listmálara. Handan þessarar einföldu og rökréttu röksemdafærslu getur mannleg og djöfulleg hugsun ímyndað sér fjölda heimspekilegra hugtaka sem eru jafn falskar og lygar og þær eru skaðlegar.

Ógnvekjandi yfirlýsing Jesú er í dag staðfest að fullu. Og það merkilega er að öll nýjustu ljósin sem berast frá himni enda í huga manns sem býr í miðju landi

þar sem trúleysi ræður ríkjum: Lýðveldis Frakklands, sem er fráveggað frá Guði af ritum uppreisnargjarnra meistarahugsuða sinna, mannúðarsinnaðra „ljósa“. Þannig að nýjustu sannindin, endurreist eða ný, sem Jesús Kristur býður upp á, blómstra í andlegri eyðimörk, þar sem tvær lungnalaga deildir bera hlið við hlið táknaðu trúartölurnar „07“ og „26“. Báðar njóta góðs af vökvun Rhône-árinnar, sem rennur á milli þeirra frá norðri til suðurs. Svæðið ber ávöxt úr mörgum ávaxtargörðum sínum og í hjarta þess er borgin Valence, fyrsta sögulega vígi franskra aðventista, þar sem ég var skírður í algjörri niðurdýfingu 36 ára gamall. Heilagleiki finnst aðeins þar sem Guð setur hana og það var hans val að láta Píus VI páfa deyja sem fangi í þessari borg árið 1799 til að uppfylla þá staðreynd sem spáð er í Opinberunarbókinni 13:3: „*Og ég sá eitt af höfðum hans **eins og það væri brotið til bana ; og banasár hans var grætt : og allur heimurinn undraðist dýrið.***“ Og það var aftur hans val að láta Napóleon I, framtíðar franska keisarann, dvelja þar, meðan **hann** var í þjálfun sem fallbyssuforingi; Napóleon I „örninn“ í Opinberunarbókinni 8:13: „*Og ég sá og heyrði örn fljúga um miðjan himininn og segja hárri röddu: Vei, vei, vei þeim sem á jörðinni búa vegna hinna radda lúðursins frá englunum þremur sem munu blása!*“ » Hver getur sagt að talan „26“, tala nafns Guðs „YaHWéH“ (YHWH=10+5+6+5) sem menn bera fram og tala sýslunnar Drôme, tákni ekkert í hans augum? En því miður, til að fella „*dýrið sem rís úr hafinu*“ í Opinberunarbókinni 13:1, „*dýrið*“ sem lýsir bandalagi rómverska páfaveldisins við franska konungsvaldið, helsta vopnaða stuðning þess frá fyrsta konungi sínum, Klovísi I kallaði Guð á „*dýrið sem rís úr undirdjúpinu*“ í Opinberunarbókinni 11:7; sem lýsir frönsku byltingunni og blóðugu trúleysi hennar á „ógnarárunum“ 1793-1794. Eins og Opinberunarbókin 13:4 hafði spáð, átti „*banvænt sár*“ „*dýrsins*“ að „*græðast*“ og kaþólska trúin, þessi falska kristna trú, gat þróað og margfaldað fylgjendur sína með enn meiri auðveldum hætti vegna þess að hún skráir þá í vöggu sína og skírir þá sem „ungbörn“ strax eftir fæðingu þeirra. Ég þakka Guði fyrir að hafa hlíft mér við þessari reynslu sem iðkuð er í falskri kaþólskri trú og falskri mótmælendatrú. Því margar verur eru fastar í því að gefa þessari skírn, jafnvel þótt hún hafi ekki verið valin, raunverulegt gildi. Ég minni þá á að aðeins þeir sem trúa og eru skírðir verða hólpnir. Og trú er málefni fullorðinna og ávöxtur visku, eins og Daníel kenndi; „barnið“ er því ekki hæft til að sýna það fram á. Ennfremur, með því að gera það að ávexti vals fullorðinna, gerir Guð skírnina að vali sem skuldbindur og styrkir hinn skírða. Því að skuldbinda sig Guði er ekki án áhættu og ég minni ykkur á eftir Jesú og Jakobi, að trúaðir verða „*dæmdir harðari*“ en vantrúaðir. Matt 23:14: „*Vei yður, fræðimenn og farísear, hræsnarar! Því að þér etið upp heimili ekkna og flytjið langar bænir til yfirlætis. Fyrir það verðið þér harðari dæmdir.*“ Jak 3:1: „*Bræður mínir, látið ekki marga yðar verða kennarar, því að þér vitið, að vér verðum harðari dæmdir.*“

Þannig, í eyðimörk trúleysis, hefur ákafur íslam, frá árinu 2018, hrist upp í trúleysingjavenjum Frakka. Samkomulagið sem Napóleon undirritaði hafði ekki gert ráð fyrir þeim erfiðleikum sem af þessari nýju stöðu hlytu að hljóta. Því á tímum Napóleons miðaði samkomulagið að því að koma á lýðveldisreglum sem væru ásættanlegar og aðlagðar aðeins fyrir kaþólska kristna trú og mótmælendatrú, sem voru illa fulltrúaðar í Frakklandi. Ófyrirséður árekstur, eins

og sá sem Titanic varð við ísjaka árið 1912, hefur stillt ofstækisfullri trú Íslams upp gegn trúleysi. Þar sem þessar tvær öfgafullu hugmyndir eru báðar aðskildar frá hinum mikla skapara Guði Jesú Kristi, undirbýr hinn mikli dómari alheimsins tortímingu fjölda sálra sem eru ekki verðugar framlengingar. Gagnslaus „*leirker*“ verða miskunnarlaust „*brotn*“. En mitt í þessu blóðbaði mun hann vita hvernig á að varðveita heilleika „*heiðurskeranna*“ sem tilheyra honum, vegna þess að þau eru honum dýrmæt og vegna þess að þau tákna dýrð hans. Og dýrð Guðs er hin sanna trú hans útvöldu, það er að segja, fullkomin aðlögun þeirra að hugsjónarfyrirmynd guðlegrar og mannlegrar hugmyndar hans.

Enginn getur sagt til um hversu hátt Guð, einstaklingsbundið, setur kröfur sínar að mati sínu, en við stöndum öll frammi fyrir biblíulegum vitnisburði hans þar sem við getum öll uppgötvað hvað er í augum hans þóknanlegt, gott og fullkomið. Hver mun beita eldmóði sínum til að verða meistari hlýðni og „elskan“ hins guðdómlega meistara trúfesti í kærleika? Þetta er barátta trúarinnar, hin sanna trú, sem postular Krists tóku þátt í og voru á undan okkur fram til þessa dags, 3. janúar 2022.

„Réttlætning af trú“ eða „réttlætning af visku“ skilgreinir hverjir verða fyrir áhrifum hinna guðlegu plága. Þetta eru allir þeir sem fyrirlíta eða misnota kenningar Biblíunnar, sem eru táknaðar með „*tveimur vitnum*“ hennar um gamla og nýja sáttmálann, eins og fram kemur í Opinberunarbókinni 11:3; þeir tveir hafa, á gagnkvæman hátt, mótað spámannlegan boðskap sem fluttur er til hinna blessuðu útvöldu Jesú Krists, síðustu andófsmenn sjöunda dags aðventista sem reyndust kostgæfir og trúfastir og bíða dýrðlegrar endurkomu hans vorið 2030.

„TIL TÁRA BORGARA!“

Tími kærulausrar skemmtunar og hláturs er liðinn. Veislur og dýrindisveislur voru liðin tíð. Og til að koma þessum breytingum á framfæri þurfti hinn mikli skapari Guð aðeins að nýta sér freistingar nýju höggormanna sem kölluð voru „vísindi“ og „menning“ til að refsa vantrúuðu og vanþakklátu eða vantrúuðu samfélagi sem var tælt af undrum sínum og færni. Á Vesturlöndum, þar sem kalt og kaldhæðnislegt kapítalisma ræður ríkjum, hefur ánægja af óheftri neyslu tekið hugum fólks. En nú, frá upphafi árs 2020, hefur allt breyst. Eftir banvæna „alnæmi“ hefur tilkoma smitandi kórónuveirunnar, Covid-19, sett enda á venjulega lífsvenjur, sem fram að því samanstóð af útiverum og hlýjum, vinalegum eða rómantískum samskiptum. Fjarlægð er nú sett á og eftir að hafa þjáðst af afleiðingum margra framhjáhalds og ótal skilnaðar vegna eigingirni, springur fjölskyldueining mannkynsins í mola sem færast frá hvor öðrum eins og sprenging stjörnu í alheiminum. Í Frakklandi gat slík breyting þó aðeins orðið með því að ungur forseti, fæddur á tímum fimmtu lýðveldisins, kæmi til valda og þessi smáatriði hefur sínar afleiðingar. Árið 1958 var samþykkt þessarar stjórnarskrár, sem De Gaulle hershöfðingi lagði til, fordæmd sem dulbúin einræði af allri stjórn málaandstöðu þess tíma. Þetta var sannarlega einræði, vel skipulagt, þar sem fyrirmælin voru fengin með stuðningi löggjafarmeirihluta í þjónustu nýkjörins prins. Þrátt fyrir mótspyrnu hinna sönnu lýðveldissinna í fjórða lýðveldinu var stjórnarskrá fimmtu lýðveldisins samþykkt. Lengi vel, á tímum

velmegunar, þjáðist Frakkland ekki af því. Það var ekki vandamál, en þótt hugsanir Frakka hafi verið uppteknar af ýmsum neysluformum hafa forsetarnir leitt landið í ákvarðanir og átt sem eru hörmulegar til langs tíma litið. Og þetta varðar okkar tíma, þar sem þörfin á að semja við aðrar Evrópuþjóðir sviptir forseta Frakklands tækifæri til að grípa til aðgerða til hagsbóta fyrir land sitt. Í sameinuðu Evrópu, sem er opin fjölmörgum innflytjendaöflum, eru erfiðleikar heimsins að festa rætur og auka byrðar á fólk sem þegar hefur eyðilaggt vegna atvinnumissis eftir flutninga innan og utan Evrópu. Og í þessu samhengi, þar sem allt fólk er séð fyrir af Kína, þaðan sem það einnig kom upp, veldur Covid-19 veiran ófyrirséðum aukaverkunum: sundrunu milli þeirra sem láta bólusetja sig og þeirra sem vilja ekki láta bólusetja sig. Eins og trúarleg og stjórnmálaleg álitamál séu ekki nóg, þá er bóluefnið nú enn á ný að sundra frönsku samfélagi. Það þurfti virkilega á þessu að halda!

Allir finna ástæður til að réttlæta afstöðu sína. Meirihlutinn, sem ég kalla „sauðina“, hunsa þetta vers úr Biblíunni sem vitnað er í í Jer. 17:5: „*Svo segir Drottinn: Bölvaður er sá maður, sem treystir mönnum, sem gjörir hold að armlegg sínum og hjarta hans víkur frá Drottinn!*“ Allir eru þeir sannfærðir af rökum vísindamanna og heilbrigðisvísindamanna. Samt sem áður hafa þeir rangt fyrir sér vegna þess að þeir taka ekki tillit til tilvistar Guðs og eru á allan hátt rangir um raunveruleg gildi lífsins. Ég veit af reynslu að með mesta vilja og allri nauðsynlegri varúð hef ég oft eyðilaggt hluti sem ég vildi gera við. Sama áhætta á við um heilsu manna. Og að sprauta sameindum inn í líkamann sem hann framleiðir ekki sjálfur er langt frá því að vera skaðlaus og getur haft eituráhrif til lengri tíma litið. Fórnarlömb eineltis sem vísindaleg og stjórnmálaleg stjórnun beitir, kenna bólusettingu um frelsissviptingu sína þeim sem neita bóluefninu. Þeir gleyma að ástandið er skapað af ákvörðunum þeirra sem eru við völd. En þar sem þeir geta eða vilja ekki gagnrýna þessa pólitísku heilbrigðisreglu og forðast að mótmæla yfirvöldum, kjósa þeir að beina gremju sinni gegn þeim sem eru ekki þeirrar skoðunar. Sauðfé er líka hugleysingi og umfram allt auðvelt að stjórna.

Hinu sjónarhorni, þeirra sem greina og hugsa sjálfstætt, er vandamálið litið öðruvísi á. Bóluefnið þjónar nú aðeins til að öðlast rétt til að lifa frjálsara lífi. Það verndar ekki 100% gegn Covid, það kemur ekki í veg fyrir smit, en það dregur úr hættu á tilfellum sem versna vegna aldursbrests og sjúkdóma sem orsakast af slæmum venjum sem hafa komið fram í nútímalífinu (tóbak, áfengi, fíkniefni o.s.frv.). Þrátt fyrir að 90% fólks séu bólusett, leggjast óbólusettir inn á sjúkrahús og deyja þar. Þessi staða minnir mig á aðferðina sem notuð er í lífrænni ræktun. Á heilum sáðum reit er langstærsti hluti yfirborðsins mjög létt meðhöndlaður með lífrænum skordýraeitri, og lítill hluti alls er alls ekki meðhöndlaður; hann er skilinn eftir skordýrunum. Og meginreglan virkar fullkomlega vel því á milli létt meðhöndlaða svæðisins og ómeðhöndlaða svæðisins gera skordýrin ekki mistök. Þau yfirgefa meðhöndlaða svæðið og flýta sér að seðja sig á ómeðhöndlaða svæðinu. Okkar Covid-19 gerir slíkt hið sama. Það ræðst inn í óbólusetta líkamann og finnur sjaldan náttúrulega ónæmisvörn sem getur hlutleysi hana. Vegna þess að nútíma mannkynið lifir undir efnalögmáli sem Bandaríkin fundu upp frá 1945 og fram til dagsins í dag. Í bili laðar óbólusettir líkamar að sér það, en þetta aðdráttarafl gæti magnast með smám saman aðlögun þess að mótefnum

sem myndast í bólusetnum einstaklingum. Meginreglan hefur verið notuð fyrir sýklalyf, en virkni þeirra hefur minnkað og í sumum tilfellum hefur hún ekki lengur nein áhrif. Í mannúðlegri þrjósku telur Macron forseti að bólusetning allra þjóða hans geti bundið enda á líf veirunnar. Án þess að ég misskilji fullyrði ég að þetta sé blekking, og það af nokkrum ástæðum. Að því gefnu að allir séu bólusettir, hvað gerir Covid? Það stökkbreytist og aðlagast mótefnunum sem berjast gegn því og heldur áfram baráttunni í nýrri, enn árásargjarnari og smitandi mynd. Í þessu stríði sem háð er gegn honum er ungi forsetinn undirpinn eyðileggjandi krafti hins mikla skapara Guðs, sem einn er fær um að binda enda á núverandi plágu sína. En þar sem ég þekki áætlun sína veit ég að hann hefur enga áform um að gera það. Því þegar, í nafnleynd ósýnileika síns, er hann að undirbúa eftirfarandi refsingar. Meirihluti mannkyns er ófær um að setta sig við þá hugmynd að vera kominn inn í skeið smám saman eyðileggingar allra mannlífa sem dreifð eru um jörðina. Covid-19, og lág dánartíðni þess, er aðeins merki um upphaf þessarar skipulagðu alheimseyðingar. Hvar eru mannréttindin? Hvar eru rópín gegn þjóðarmorðinu sem Guð skipulagði? Gerir þú þér grein fyrir því hversu mikið okkar tími líkist þessum átökum milli Faraós og töframanna hans, og Móse, Arons og almáttugs Guðs?

Meðal þeirra sem hafna bóluefninu treysta margir á líkamlega heilsu sína, ómeðvitaðir um að það er Guð sem notar veiruna sem drepur og raskar efnahagslegri, félagslegri og stjórnmálalegri stöðu alls mannkyns. Það kemur í ljós að hvorki náttúrulegt ónæmi, né besta líkamlega ástand, né bóluefni vernda gegn dómi Guðs. Dauðinn mun slá alla sem eru ekki sannarlega verndaðir af friðþægingarblóði Jesú Krists. Eftir tíma hlátursins kemur nú tími táranna, og alls staðar á jörðinni syrgja syrgjandi fjölskyldur sína látnu sem hurfu skyndilega. Á tímum Faraós gerðu egypskar fjölskyldur slíkt hið sama, og Hebrear syrgðu síðan sína látnu sem féllu í eyðimerkurferð í 40 ár, og í hvert skipti refsaði Guð þeim fyrir syndir þeirra. Það er hér sem ég verð að snúa aftur að þessu viðmiði, sem er svo grundvallaratriði til að skilja það sem við erum að upplifa. Allir leiðtogar okkar eru ungir og ólust upp í 5. ^{lýðveldinu}, sem enginn af stjórnmálamönnum sem hafa tekið við hver öðrum hefur nokkurn tíma dregið í efa. Þetta einræði, dulbúið sem lýðræði, var og er enn talið vera fyrirmynd lýðræðis af þeirri einu ástæðu að konungar okkar, sem völdu hver á fætur öðrum, hafa leyft fólkinu rétt til að njóta frelsis síns, bæði í nautn og óhófi. Í þessu andrúmslofti kæruleysis gætu hinir ríku orðið enn ríkari og hinir fátæku reynt gæfu sína í lottóinu og PMU. „Makroníska“ æskan (hálf-anagram = mín heimska) er því ófær um að líta á vald á annan hátt en í algerri mynd þessa fimmta ^{lýðveldis}. Fyrir Guð er talan 5 tala mannsins. Hún markar hámark þessarar mannúðlegu stjórnarháttanna í lýðveldisstjórn Frakklands og í almennu sinnuleysi hefur hún komið frönsku þjóðinni fyrir í aðstæðum gamla konungsstjórnarinnar eða heimsveldisins, einræðislegri en opinni og velkominni. Chirac forseti bjó til hugtakið „ein hugsun“. Þetta var raunin í um 70 ár eftir síðari heimsstyrjöldina. Þjóðin, sem nasistar Þýskalands höfðu sundrað, var þrælsöm og auðmjúk á öllum sviðum, bæði stjórnmálalega og efnahagslega, allt til síðustu daga okkar, þegar ungi þjóðhöfðinginn stendur frammi fyrir óendanlega og óleysanlega vandamálum sem gera hann pirraðan og sífellt árásargjarnari; í dag meira en í gær en minna en á morgun, þar til hann sjálfur er

brotinn og tortímdur, þegar Guð sér það rétt. Og eins er það versta enn ókomið fyrir fólk Frakklands og heimsins. Tárin hafa ekki enn hætt að renna. „Til tára, borgarar!“ Því að stolt hegðun ráðandi æskulýðsins gerir það ómögulegt að draga í efa ákvarðanir sem þau hafa tekið. Svo lengi sem þau verða ekki meðvituð um aðgerðir Guðs geta þau aðeins rökrætt á vísindalegum grunni og þekkingu. Andstaðan milli bólusettra og óbólusettra hefur því trúarlega orsök sem báðar fylkingar hunsa. Skaparinn veitir þannig orsök fyrir sundrandi og sundrandi verk sitt. Þjóðir sem „ljós er aðeins myrkur og myrkur er ljós þeirra“ eru háðar rangri greiningu vegna algjörar blindu sinnar sem orsakast af guðleysi þeirra og fyrirlitningu á Guði og máttugum opinberunum hans.

Við lesum í Amos 3:6: „*Er lúður blásinn í borg og fólkið óttast ekki? Er ógæfa í borginni og Drottinn hefur ekki valdið henni?*» Þetta vers vísar til tveggja hluta sem varða atburði okkar í dag á tvöfaldan hátt. Hið fyrra varðar „*lúðurið*“ sem brátt mun hljóma í „sjötta“ sinn í verkefninu sem Guð opinberaði í Opinberunarbók sinni, í Opinberunarbókinni 9:13. Það mun hljóma, að þessu sinni, ekki „í einni borg“, heldur yfir alla Evrópu og yfir alla jörðina. Þessi reiðisprenging hins almennt fyrirlitna krossfesta Krists er sýnd með „*fjórum hornum gullaltarsins sem er frammi fyrir Guði*“. Í svar við þessari fyrirlitningu sleppir hann illu englunum, illum öndum, sem hafa verið haldnir samkvæmt Opinberunarbókinni 7:1 til 3, frá 1798 og aftur árið 1843. Vegna þess að það verður að skilja, þá beinist Guð að trúarstríði, sem er ekki aðalorsök fyrstu tveggja heimsstyrjaldanna. Um þriðja engilinn segir textinn: „*og við sjötta engilinn, sem hafði lúðurinn: Leysið fjóra englana, sem bundnir eru við hið mikla fljót, Efrat.*“ Þessi frelsun er þó, og í þriðja sinn, enn mjög ófullkomin, því þrjár heimsstyrjaldirnar fylgja hver annarri með vaxandi eyðileggingarmátt. Þetta er vegna þess að þær eru allar **viðvaranir** frá Guði til jarðneskra syndara áður en þeir verða útrýmdir, sem aðeins munu koma eftir að náðartími rennur út. Fjöldi fórnarlambanna er því minnkaður í „*þriðjung*“ mannkynsins: „*Og fjórir englar, sem búnir voru til stundarinnar, dagsins, mánaðarins og ársins, voru leystir út til að deyða þriðjung mannkynsins.*“ Seinni hluti verssins í Amos 3:6 segir: „*Gerist óheppni í borg án þess að JaHWéH geri það?*“ Guð er ekki skyldugur til að leiða aðgerðina sjálfur þar sem það nægir honum að sleppa illu englunum til að valda þeim mönnunum sem reiði hans beinist að. En takið eftir með mér að hann tekur fulla ábyrgð á því illsku sem dynur yfir samkvæmt réttlæti sínu, mönnunum sem syndga gegn lögum hans, skipunum hans og vitnisburði um kærleika hans sem sýndur er og magnaður er í Jesú Kristi.“

Í samanburði við þá illsku sem mun koma yfir mannkynið með þessum „*sjötta lúður*“ eru smávægilegu eyðileggingarnar af völdum Covid-19 óverulegar. Hins vegar hljómar það og staðfestir breytinguna á hegðun hins almáttuga Guðs, sem hræðilegar eyðileggingar munu smám saman magnast, þar til lokaútrýming hans útvöldu verður tilkynnt vorið 2030. Skiljið þetta vel: hvorki maður né illar vættir hafa mátt til að skapa líf. En með hjálp illra anda hefur mannvísindin lært hvernig líf getur gengist undir breytingar með því að grípa inn í erfðamengi lifenda. Nútíma galdramannalæringar beittu þessari aðferð á matjurtir áður en þeir beittu henni á menn. Árangurinn sem náðst hefur með plöntum hvatti þá til að þróast lengra og í geðveikri oflæti framleiddu þeir í rannsóknarstofum sínum

skrímslið sem er að drepa þá í dag. Eru þeir sem bera ábyrgð á plágunni best í stakk búnir til að frelsa mannkynið frá henni? Það virðist sem svarið sé já, samkvæmt þeim ákvörðunum sem blindir og hræddir stjórnendur allrar plánetunnar hafa tekið. En Guð og hans útvöldu hafa allt aðra skoðun og hún er sú eina sem mun að lokum sigrar og þröngva sér upp á alla aðra.

Við skulum ekki efast um eina stund um þá einlægu sannfæringu sem knýr og hvetur unga forsetavörðinn áfram, því þar liggur vandamálið. Eins og máltækið segir: „Leiðin til helvítis er malbikuð góðum ásetningi“ og sagan hlýtur að kenna okkur að, knúinn áfram af bestu og félagslega knúnum hvötum, til að bæta líf fátækra, fórnaði forseti François Mitterrand framtíð Frakklands til að leysa brýnt vandamál. Eftir að hafa yfirgefið vefnaðariðnaðinn í þágu Asíu fórnaði hann einnig stáliðnaðinum í Austurhlutanum og svipti þannig Frakkland sjálfstæði sínu og skapaði þar með gríðarlegt atvinnuleysi í norðri og öllu austurhluta landsins. Hver sem er getur gert mistök, en þegar sá sem gerir mistök er þjóðhöfðingi með nær algjört vald, eru afleiðingarnar fyrir fólkið sem er undir forystu hræðilegar og óafturkræfar. Þess vegna upplýsir val þjóðhöfðingja sem koma til valda, valinn af Guði, kjörna embættismenn hans um framtíðina sem hann spáir fyrir um þjóðir jarðarinnar og sérstaklega þá sem búa í hinu ótrúa kristna Vesturlöndum, aðalmarkmið hans sem hann tilnefnir undir táknrænu nafni „*Efrat*“ vegna þess að það er sett undir bölvun rómversk-kaþólskrar arfleifðar sinnar sem hann kallar í sömu mynd „*Babýlon hina miklu*“, opinbera stofnunina sem erfingi Konstantínusar I ^{mikla}, stofnuð árið 538. En án vopnaðs stuðnings konunga Frakklands og borgarinnar Parísar sem Guð nefnir táknrænt „*Sódómu og Egyptaland*“ í Opinberunarbókinni 11:7, hefði þessi yfirráð ekki haldið áfram fram á okkar daga. Þess vegna hafa Róm, París og Evrópa orðið forréttindaskotmörk reiði hins almáttuga skapara Guðs, í samræmi við tímaröð framvindu Covid-19. En aðrar þjóðir, kristnar eða ekki, eru ekki síður sekar og deila Covid-19 nú þegar með sér og munu eiga sinn hlut í komandi eyðileggingu.

Stafræn uppgötvun með óvæntum afleiðingum

Við höfum sannanir fyrir því að í því sem hann byggir, skilur Guð lítið svigrúm eftir fyrir tilviljun; öll Biblían byggir á tölulegum tölum sem rússneski stærðfræðingurinn Yvan Panin opinberaði og sýndi fram á. Í innblæstri mínum í dag, 7. janúar 2022, leiðbeindi andinn mér til betri skilnings á atburðum 1. Mósebókar; þetta með því að reiða sig á dulkóðaðan kóða sem opinberaður er í tölum kaflanna sem mynda Opinberunarbókina (ítarleg útskýring í „**Útskýrðu Daníel og Opinberunarbókina fyrir mér**“ á bls. 156-157). Þannig, með því að fækka um eina einingu dagsetningunni 1656 sem fram að þessu var haldið sem ár vatnsflóðsins, fáum við dagsetninguna 1655 sem er samtals 17, það er táknræn tala guðlegs dóms. Og flóðið var vissulega fyrsti mikli dómurinn sem Guð framkvæmdi í allri mannkynssögunni. En þessi fækkun um eitt ár á dagsetningunum sem ættartölurnar sem vitnað er í í 1. Mósebók mynda, færir aðrar opinberanir um gang snemma ævi Adams og Evu. Þessi fækkun um eitt ár gefur til kynna eftirfarandi staðreyndir. Adam og Eva lifðu heilt ár, það er 12 mánuði, í sakleysi sínu og fullkominni hreinleika. Á þessu ári ól Eva fyrsta son

sinn, Kain, og hún fæddi hann **án óhóflegrar sársauka** . Þetta skýrir merkingu orðanna sem Guð ávarpar hana í 1. Mós. 3:16, eftir synd hennar: „ *Við konuna sagði hann: **Mikla mun ég auka þjáningar þínar í barneign. Með þjáningu munt þú börn fæða** , og girnd þín mun vera til manns þíns, og hann mun ríkja yfir þér.* “ Það var ekki fyrr en eftir syndina að Eva, að þessu sinni í þjáningu, fæddi Abel, og hann sjálfur varð erfingi syndarinnar, eins og Kristur verður, með endurlausnarvilja sínum, og lærisveinar hans. Í þessu tilviki er Kain eins og fyrsta andstæðan sem Guð skapaði, fyrsti fullkomna engillinn sem kallaður var „ *Stjarna eða Morgunstjarna* “ í Jesaja 14:12: „ *Hvernig ert þú fallin af himni, morgunstjarna, dóttir dögunar? Þú sem fótum troðir þjóðirnar, ert höggin niður til jarðar.* “ Þessi „Marteins“ útgáfa staðfestir þetta nafn „ *Morgunstjarna* “. Með því að bera það saman við „sól“ kerfisins okkar, vitnar Guð um að sköpun þessa fyrsta engils hafi veitt honum gleði. Ég tek fram að aðeins Martins- og Jerúsalemútgáfurnar virða nafn hebreska textans. Hinar hafa tekið upp myndina „Björt stjarna“ sem gaf djöflinum nafnið „Lúsífer“ í kaþólskri og mótmælendahefð.

Kain er því spámannlega ímynd djöfulsins sem mun drepa bróður sinn, Jesú, sem Abel lýsir. Og eftir hann mun morðhatur hans beinast gegn andlegum erfingjum hans, það er að segja öllum útvöldum Jesú Krists. Í kennslu sinni sagði Jesús um djöfulinn í Jóhannesi 8:44: „ *Hann er lygari og manndrápari frá upphafi* “: „ *Þér eigið djöfulinn að föður og viljið gjöra það sem föður yðar girnist. Hann var manndrápari frá upphafi og er ekki stöðugur í sannleikanum, því að enginn sannleikur er í honum. Þegar hann lýgur, talar hann af eiginni sálu, því að hann er lygari og lyginnaðir* . “ Nú var fyrsta morðið í mannkynssögunni framið af Kain; sem staðfestir ímynd hans af djöflinum. Og vegna þessa spámannlega hlutverks sem lýsir djöflinum, getum við betur skilið hvers vegna, eftir að hann drap bróður sinn Abel, setur Guð tákn á Kain, svo að enginn myndi drepa hann. Ímynd djöfulsins nær svo langt, því í raun átti djöfullinn ekki heldur að djöfullinn deyja fyrir heimsendi, líkt og Kain nýtur hann sérstakrar verndar vegna þess að hann ber með sér opinberandi hlutverk sem gerir hann að leiðtoga hersins sem gerði uppreisn gegn yfirvaldi Guðs. Þannig, rétt eins og lenging lífs djöfulsins gerði kleift að endurskipuleggja illa anda og menn sem ganga til liðs við hann með því að herma eftir honum, þá skapaði lifun Kains eftirlíkingar eins og Lameks, hins andstyggilega spottara og hæðnis, sem vitnað er í 1Mós 4:23: „ *Lamek sagði við konur sínar : Ada og Silla, hlýðið á raust mína! Konur Lameks , hlýðið á orð mín! Ég hef drepið mann fyrir sár mín og ungmann fyrir marbletti mína.* “ Því eftir að hafa stært sig af þessum glæpum og opinberlega hædd Guði, bætir hann við í vers 24: „ *Hefnið Kains sjöfalt og Lameks sjötíu og sjöfalt* .“ Lamek var ekki aðeins glæpamaður, heldur einnig saurlífismaður og hórkarl, því að hann hafði tekið sér tvær konur í andstöðu við boðorð Guðs í 1. Mós. 2:24: „ *Þess vegna skal maður yfirgefa föður sinn og móður sína og búa við konu sína , og þau skulu verða eitt hold.* “

Í þessum fjórða kafla 1. Mósebókar, þar sem merking tölunnar 4 er einkenni alheims, varpar Guð í mynd framvindu illskunnar á jörðinni, sem tekur á sig mynd í Kain og mun enda, við endurkomu Jesú Krists í dýrð, með átökum hans við fjölda fólks sem mun leggja fram viðmið fyrsta „Lameks“. Í lýsingu hans

finnum við þegar ímynd mannveranna sem lifa á okkar tímum. Jafnvel þótt þeir beri ekki nafnið „Lamek“, finnum við í þeim sömu óguðleika, sömu fyrirlitningu fyrir guðdómlegri dýrð og sama smekk fyrir kaldhæðni og háði. Við þetta verður að bæta því við að, fyrir Guð, munu síðustu uppreisnarmennirnir gerast sekir um að hafa skipulagt útrýmingu síðustu útvöldu. Uppreisnarmennirnir munu að lokum hafa dæmt þá til dauða fyrir að hafna rómversk-kaþólskum sunnudegi og þrjósku sinni í að halda trúfastlega hvíldardaginn sem Guð helgaði; sem staðfestir enn frekar tengsl þeirra við „Lamek“ sem myrti mennina tvo. Í 1. Mósebók 4 heldur Guð áfram að spá fyrir um framtíð mannkynsins.

Í þessari nýju sýn á upphaf jarðlífsins virðist sem frumsyndin, sem Eva framdi fyrst og Adam í öðru lagi, hafi verið framin eftir eitt ár af fullkomnu lífi. Og syndin sem fullnægði, sá 6.000 ára tími sem var frátekin syndinni í áætlun Guðs, hófst. Einu ári eftir sköpun Adams og Evu, hallandi um möndul sinn, varð jörðin fyrir breytingum hinna fjögurra árstíða, þar sem líf og dauði skiptast á stöðugt.

Styttingin um eitt ár, frá útreikningum sem gerðir voru fram að því, varðar einnig árið 1948 sem rakið var til fæðingar Abrahams. Stytt um eitt ár verður það 1947, og að þessu sinni nemur tala ársins tölunni 21, eða 3 sinnum 7, sem táknar fullkomnun helgunar. Þessi tala er meira í samræmi við guðdómlega táknfræði til að marka fæðingu stofnanda bandalaganna sem gerð voru milli Guðs og sköpunarvera hans. Því í táknrænni mynd sinni, í Rómverjabréfinu 11, „*rót hins vætta olíutrés*“, eins og Páll postuli lýsir, er það hann, Abraham, faðir sanntrúaðra sem Guð „*tilreiknar*“ sannarlega réttlæti sitt í Kristi samkvæmt 1. Mós. 15:6: „*Abram trúði á Jahve, og hann tilreiknaði það honum til réttlætis.*“

Þessi stytting um eitt ár á útreikningunum sem settir eru fram í 1. Mósebók hefur engin áhrif á lokadagsetningu vorsins 2030, sem er enn upphaf ársins 2001 frá dauða Krists á páskum árið 30. Skýringin er mjög einföld að skilja. Útreikningar ættartala 1. Mósebókar eru í hækkandi formi og gefa okkur möguleika á að búa til dagsetningar með því að safna tölulegum gögnum. Uppbyggingin er rökrétt og nokkuð örugg, en þessari uppbyggingu er ekki hægt að halda áfram til enda veraldar vegna skorts á biblíulegum tölulegum gögnum. Í hina áttina, sem markar upphaf ársins 4001, er dauði Krists staðfestur á grundvelli falsks tímatala okkar árið 30 og það er ekki hægt að nota þetta falska tímatal til að staðfesta mótið við hækkandi útreikninginn sem boðið er upp á í 1. Mósebók. Í þessum röngu útreikningi, sem byggir á röngu fæðingardegi Jesú Krists, hafa hækkandi og lækkandi dagsetningar verið kynntar, en hvorugt tekur tillit til raunverulegs tíma sem Guð hefur talið frá frumsyndinni. Einnig er dauði hans í Kristi þann 3. apríl, sem er traustur festur í okkar falska tímatali, miðpunktur síðasta þriðjungs þeirra sex þúsund ára sem eru frátekin syndinni og útvali hinna útvöldu sem Guð finnur meðal syndara um alla jörðina.

Lögmál hins mikla dómara

Það er augljóst að allir dómar verða að byggjast á lagatextum sem, til þess að vera lögmætir, verða að vera þekktir og viðurkenndir af þeim sem verða fyrir

dómnum. Menn hafa skilið þetta vel og til að falla ekki fyrir þessu skilyrði hafa þeir ákveðið að enginn megi vera fáfróður um lögin. Í vestrænum siðmenningum okkar hafa borgaraleg lög forgang fram yfir trúarleg lög; og eftir að hafa fallið í fráhvarf viðurkenndu hinar miklu kristnu stofnanir Evrópu þessa staðreynd og samþykktu veraldlega reglu sem Napóleon I ^{og} leiðtogarnir sem komu á eftir honum settu á. Nú, eins og allir geta skilið, er það sjálfsvígsákvörðun eða ómeðvituð ákvörðun vantrúaðra að setja lög skapara Guðs ofar mannlegum lögum. Saga liðinna tíma ber vitni um þá staðreynd að Frakkland hefur erfitt byltingarkennda trúleysi sem enn ræður að mestu leyti hugum fólks síns. Svörum þess, jafnvel fyrirlitning þess fyrir trúarbrögðum og reynslu sinni, hefur mengað margar þjóðir á jörðinni. Hins vegar getur trúleysi aðeins hentað mönnum sem neita að hugleiða og vilja hunska óþægilegar spurningar. Þar sem ég hafði tekið hina sömu ákvörðun, þráði ég og fékk frá Guði öll svör við hinum ýmsu spurningum sem mér voru lagðar á herðar. Einnig í þessari grein mun ég kynna þau skref sem gera það mögulegt að fylla tómmt ílát með heilagri olíu af anda Guðs. En þessi guðdómlega aðgerð byggist á raunverulegum staðreyndum, ólíkt fölskum heiðnum trúarbrögðum þar sem guðirnir þvinguðu handahófskennt ákvarðanir sínar fram, sem miðluðust af galdramönnum innblásnum af djöflinum og tengdum illum öndum hans.

Hinn sanni Guð einkennist af því að hann leyfir sér ekki að brjóta lög sín og meginreglur. Hann gerir aldrei undantekningar fyrir neinn. Undir hans valdi er lögmálinu kerfisbundið beitt. En eins og sést hér að ofan verður það fyrst að vera gefið út til að það sé beitt. Þetta er hlutverk Heilagrar Biblíunnar, sem myndar, frá 1. Mósebók til Opinberunarbókarinnar, guðdómlega lögmálið. Trúarbrögð hafa rangt fyrir sér að draga guðdómlega lögmálið niður í tíu boðorðin. Því þótt þau séu sannarlega dýrmæt og mikilvæg, þá tákna þau ekki guðdómlega lögmálið í sjálfu sér. Jesús sagði skýrt við djöfulinn í Matteusi 4:4: „*Ritað er: Maðurinn lifir ekki á einu saman brauði, heldur á hverju því orði sem fram gengur af Guðs munni*“ .“ Þetta var svar hans við djöflinum sem hvatti hann til að skapa brauð. Og þetta guðdómlega „*orð*“ er uppruni allrar heilagrar ritningar um gamla og nýja sáttmálann. Tölulegar tölur sem þær innihalda bera eingöngu vitni um þessa ofurháu heilagleika. Fyrstu fimm bækurnar, 1. Mósebók, 2. Mósebók, 3. Mósebók, 4. Mósebók og 5. Mósebók, voru skrifaðar af Móse, undir fyrirmælum Guðs, í samfundatjaldinu. Þau eru því, einstök, „*orð af Guðs munni*“ .“ Og tölulega kóðinn sem helgar þau er óhjákvæmilegur. Aðstæðurnar sem hinar bækurnar voru skrifaðar við eru ólíkar, en hvort sem þær eru til staðar eða ekki, þá er innblásandi andi Guðs uppspretta þeirra, því þær eru einnig helgaðar af tölulega kóða hans. Til að skilja að ritningar nýja sáttmálans eru jafn verðmætar og þær gamla, sagði Jesús í Jóhannesi 12:48: „*Sá sem hafnar mér og tekur ekki við orðum mínum, hefur sinn dóm: orðið sem ég hef talað, það mun dæma hann á efsta degi*“ .“ Þannig var guðdómlega lögmálið útvíkkað í gegnum guðspjallaritin og hin ýmsu bréf biblíuritaranna Páls, Péturs, Jakobs, Júdasar og Jóhannesar. Og í upprunalegu grísku útgáfunum þeirra er guðdómlega tölulega kóðinn enn til staðar.

Í öllum þessum textum hefur Guð talað, hann hefur lýst yfir dóm sínum, allt sem eftir er fyrir manninn er að sýna hlýðni til að þóknast honum. Í 1. Kor. 4:9

sagði Páll: „Því að mér virðist Guð hafa gert okkur postulana síðast allra, dæmda til dauða á vissan hátt, þar sem **við erum orðnir að sjónarspili fyrir heiminum, fyrir englum og mönnum**. „Hvað gera þessir ósýnilegu augu sem fylgjast með okkur? Þau dæma verk okkar og vitnisburð. Og þau eru vitni fyrir Guð sem fylgist með okkur og dæmir okkur sjálfur alla ævi okkar á jörðinni. Og í hvert skipti sem þetta verður mögulegt, myndast samband milli sköpunarverunnar og skapara hennar. Hér er það aftur lögmálið sem setur skilyrði þessa möguleika, og í tveimur sáttmálum sem fylgja í röð er sameiginlega tengslin hlýðni. Þetta fer eftir ljósinu sem menn taka á móti. Við vitum ekki í hvaða formi Guð kynnti lögmál sitt fyrir flóðið, en staðallinn fyrir „*góð og illt*“ var þekktur, þar sem dómur Guðs benti fyrst á trúfesti þjóns síns Enoks; trúfesti sem náði yfir þrjú hundruð ár. Guð gat ekki staðist og tók þennan trúa vin til sín, lifandi. Í gamla sáttmálanum eru guðdómleg lög skýrt staðfest. Sá sem brýtur þau verður sekur og á skilið annan dauða. En þegar getur framtíðar friðþægingardauði Krists komið syndaranum til góða með því að færa dýraförn sem fyrirhugar og fyrirboðar, eða spáir, þennan dauða sem fórnaður er fyrir syndir hinna útvöldu. Í nýja sáttmálanum...“ Í sáttmálanum hefur dýrafórinn verið skipt út fyrir sjálfviljugan dauða Krists og fyrirgefning synda fæst beint með bæn skírðs syndara; að því tilskildu að sá síðarnefndi iðrist einlæglega og iðrist syndar sinnar gegn guðdómlegu lögmáli. Við sjáum að leiðirnar til að öðlast fyrirgefningu þróast með tímanum, en þörfin fyrir fyrirgefningu er stöðug, því lögmál ákærunnar er sívirk. Hlutverk þess mun ekki ljúka fyrr en sameiginlega og einstaklingsbundna náðartímanum lýkur, sem kemur örlítið á undan augnabliki dýrðlegrar endurkomu Jesú Krists.

Sá sem heyrir um þennan eina Guð og vill hlýða honum mun leiðast af anda hans til hans. Óháð uppruna hans, kynþætti eða erfðatrú getur Guð snúið honum frá hræðilegri örlög. Og ef hann gerir það ekki, þá er það vegna þess að viðkomandi skepna er þess ekki verðug. Óskeikul dómgreind hans greinir styrk mannlegrar einlægni, svo að ekki er hægt að blekkja hann. Menn hunsa þetta vald, sem aðeins tilheyrir Guði, og dæma hann ranglátan án þess að gera sér grein fyrir því að það er ómögulegt fyrir hann að iðka ranglæti; réttlæti er staðall guðdómlegs eðlis hans.

Til að fræða og móta staðal sinn í lífi sinna útvöldu leiðir Guð þá til ritaðs orðs síns, heilagrar Biblíu sinnar. Heilagur vegna þess að hann sjálfur er heilagur í fullkomnun staðalsins. Þótt margir heyri orð Jesú Krists og læri að hjálpræðið kemur fyrir tilstilli hans, skilja fáir þörfina á að lesa alla Biblíuna frá 1. Mósebók til Opinberunarbókarinnar. Afleiðingin fyrir þá er að þeir skilja ekki hver Guð í raun og veru er. Sú hugmynd sem þeir hafa um hann er röng vegna þess að hún er ófullkomin. Ég verð því að benda á þann hátt sem fyrstu kristnu menn af heiðnum uppruna fengu fræðslu frá fyrstu gyðinglegu lærisveinum Jesú Krists. Lexían er gefin okkur í Postulasögunni 15. Ráðstefna var haldin í Jerúsalem vegna umskurnarinnar, sem sumir töldu skyldubundna til hjálpræðis. Við skulum þegar taka fram að þróun þess tíma var ekki lágmarks. Og að fyrir þetta fólk var hvíldardagurinn kenndur venja, þar sem hann var ekki deiluefni neins þátttakenda á þessum fundi. Það sagt, þá sannfærðu vitnisburðir Páls um gagnsleysi þessarar

umskurnunar, en áhugaverðasta er að finna í frásögn Jakobs, í versum 13 til 21 sem eru eftirfarandi:

Vers 13: „*Þegar þeir höfðu lokið máli sínu, svaraði Jakob og sagði: „Bræður og menn, hlýðið á mig! “*

Hvar er Pétur, stofnandi Kristskirkju samkvæmt rómversk-kaþólsku kirkjunni? Þessi páfalega lygi kemur greinilega fram hér, þar sem Páll sakar Pétur um uppgerð og hræsni í Galatabréfinu 2:11-14, og í þessum kafla er það Jakob postuli sem kynnir niðurstöðu umræðna kirkjuþingsins.

Vers 14: „*Símon lýsti því, hvernig Guð fyrst leit til þjóðanna til að velja úr þeim þjóð, er bæri nafn sitt. “*

Valið féll á Úr í Kaldeu þar sem Abram bjó.

Vers 15: „***Og þessu samræmast orðum spámannanna, eins og ritað er:** „*

Trú frumkristinna manna var byggð á orði Guðs, sem er stöðugt frá upphafi til enda. Orðasambandið „***ritað er***“, sem Jesús notaði til að standast freistingar djöfulsins, hefur alla tíð verið staðall og grundvöllur sannrar trúar, það er að segja guðlegs sannleika.

Vers 16: „*Eftir það mun ég snúa aftur og endurreisa hina föllnu tjaldbúð Davíðs, og ég mun gjöra við rústir hennar og reisa hana upp aftur. “*

Guð spáir tveimur hrunum á hinum heilaga gamla sáttmála. Sá fyrsti leiddi Ísrael í útlegð til Babýlonar, til Kaldeu, þaðan sem hann hafði leitt Abram. Sá seinni setti Ísrael undir yfirráð Rómverja. Það er því í Kristi sem Guð mun gera við rústirnar og endurreisa Ísrael sinn, sem héðan í frá verður andlegur; þjóðin var eytt af Rómverjum árið 70, í samræmi við guðdómlega spádómsboðun Daníels 9:26.

Vers 17: „*Til þess að leifar mannkynsins leiti Drottins og allar þjóðir, sem nafn mitt er nefnt yfir, segir Drottinn, sem gjörir þetta , “*

Með náð Krists geta aðrir menn gengið inn í nýja sáttmálann sem Guð lagði til. Þetta vers talar um „*þjóðir sem nafn hans er nefnt yfir*“. Í Mið-Austurlöndum, í kringum Ísrael, hafði trúin á hinn eina Guð þegar breiðst út, eins og dæmi Samverjanna sem tilbáðu hann á Garísímfjalli sannar. Nágrannaþjóðir voru einnig undir áhrifum trúarbragða þessarar fyrstu þjóðar sem var leidd af hinum eina Guði. En öfugt, nán tengsl studdu einnig til þess að sumir Gyðingar tileinkuðu sér heiðna siði.

Vers 18: „*Og þeim hefur verið kunnugt frá eilífð .“*

Þetta vers fjallar um „*hlutina*“ sem Guð gerir. Hann er sá sem „*þekkir þá frá eilífð*“. Hann skipulagði þá, spáði þeim og lét þá rætast.

Vers 19: „*Þess vegna er það mín skoðun, að enginn skuli angra þá af heiðingjunum, sem snúa sér til Guðs. “*

Þar sem Guð viðurkenndi að trúskipti heiðingjanna hefðu verið fyrirhuguð af Guði, þá er engin ástæða til að þröngva umskurninni, sem gaf Gyðingum sérstakt merki um að tilheyra skaparanum Guði, upp á restina af mannkyninu, sem getur, ef það vill, gengið inn í sáttmála Guðs. Páll mun styrkja þessa hugmynd með því að segja í Galatabréfinu 3:28-29: „*Hér er hvorki Gyðingur né grískur, þar er hvorki þræll né frjálss, þar er hvorki karl né kona , því að þér eruð allir eitt í Kristi Jesú. “ En ef þér eruð Krists, þá eruð þér niðjar Abrahams og erfingjar samkvæmt fyrirheitinu .*

Vers 20: „ *En þeim skal ritað að halda sig frá því sem óhreinkað er af skurðgoðum, frá saurlifnaði, frá því sem köfnuð er og frá blóði .“*

Valið á þessum þremur viðmiðum er skynsamlegt því að í sögu Ísraels refsaði Guð þessum þremur tegundum synda harðlega. Óhreinkun „skurðgoða“ minnir á gullkálfinn sem Aron smíðaði, „óhreinkleiki“ fylgdi í kjölfar þessarar skurðgoðadýrkunar og neysla „kyrföra dýra og blóðs“ gerir matinn ómeltanlegan og gerir þá að hægfara eitri sem stuðla að dauða þeirra sem neyta þeirra.

Vers 21: „ *Því að frá örófi alda hefur Móse í hverri borg prédikað hann, og hann er lesinn upp í samkunduhúsunum á hverjum hvíldardegi .“*

Þetta vers veitir mikilvægustu skýringuna. Það staðfestir nauðsyn þess að læra Móse, jafnvel fyrir trúskiptinga af heiðnum uppruna. Og að læra Móse þýðir að byrja Biblíuna frá upphafi, með 1. Mósebók. Ennfremur staðfestir þetta vers varanlega lögmæti hins heilaga hvíldardags Guðs, þar sem fyrstu heiðnu trúskiptingunum var boðið að uppgötva rit Móse í samkunduhúsunum þar sem það var lesið upp á hverjum hvíldardegi.

Ég býð þér að gera þér grein fyrir því hversu heppin þú ert að hafa Biblíuna svona aðgengilega, þetta guðdómlega orð sem fyrstu heiðingjarnir sem snerust til trúar komu til að „gáfa“ í í samkunduhúsum gyðinga. Því maður gæti velt því fyrir sér hvernig ákveðnir Gyðingar, sem öfunduðu forréttindi sín, tóku á móti þeim. En þeir höfðu ekkert val; bókrollurnar sem guðdómlega orðið var skrifað á voru bara þarna. Og samkvæmt Matteusi 15:27 var það eins og „*litlu hundar sem étu brauðmylsnurnar sem féllu af borðinu*“ sem þessir fyrstu ákafu kristnu menn áttu að næra trú sína og óseðjandi löngun til að skilja.

Á okkar tímum útbreidds fráhvarfs er andleg fæða fánæg, en hún er vanrækt og fullir diskar eru ekki lengur tæmdir. Menn nærast á gagnslausum hlutum og sóa þolinmæðinni sem Guð veitir þeim. Þessi athugasemd ætti að hjálpa þér að skilja þá brennandi reiði sem brátt mun koma yfir þennan vanþakkláta og heimskulega heim.

Í samræmi við leiðbeiningar Jakobs leiðir andi hins lifandi Guðs þig að fyrstu Mósebók: 1. Mósebók. Í upphafi er þetta síða svört eins og blek og myrkur tómleikans. Því áður en hann skapaði jörðina er vídd okkar þetta tómleika algjör myrkurs sem aðeins blindir þekkja. Og úr þessu tómleika, eins og töframaður, frammi fyrir aðdáunaraugum engla sinna, birtir Guð sjónarspil ólýsanlegrar dýrðar. Að hans skipun, í þessu myrkri, fyrirskipar Guð að jörðin birtist og hún birtist í formi risavaxins vatnskúlu.

Fyrsti kaflinn í 1. Mósebók er einræða um skaparann Guð. Enginn annar talar. Með orðum sínum smíðar Guð lögmálið sem hann mun gefa og leggja á efnið, á dýrin, og sem hann kynnir fyrir mannverurnar sem reglur fyrir líf þeirra. Hann lýsir fyrstu orðunum sem skrifa heilagt lögmál hans sem ætlað er að **aðgreina** í tvo hópa, hina útvöldu sem munu lifa að eilífu og hina föllnu sem munu ekki hafa getað notið góðs af náðarboðinu og munu að lokum hverfa að eilífu í tómnið sem Guð dró þá úr og skapaði.

Guð faðirinn, kennari andlegra nýfæddra barna

Sú hugsjón sem Guð krefst er fullkomnun því hann sjálfur er fullkominn á allan hátt sem hann er skoðaður og dæmdur út frá; fullkominn í kærleika og fullkominn í réttlæti. Í augum hans birtumst við, sköpunarverur hans, óháð aldri okkar, aðeins sem „ungbörn“ sem hafa allt að læra. Þess vegna er biblíuleg opinberun hans byggð á kennslufræðilegum grunni lífs „ungbarns“.

Frá getnaði, þegar fæðingin nálgast, þekkir „barnið“ ekki merkingu orðanna sem það heyrir úr móðurkviði, en það gerir þegar greinarmun á mjúkri rödd og hörku röddinni. Sem barn opnast augu þess og það uppgötvar myndir lífsins og strax koma upp spurningarnar sem birtast í huga þess: „Hvar er ég? Hvaða merking hefur það sem ég sé?“ Þess vegna svarar Guð fullorðnum „börnum“ sem leita svara hjá honum í 1. Mósebók 1: „Þér eruð á jörðinni sem ég skapaði á sex dögum, og þér eruð afkomendur mannsins míns sem ég skapaði á sjötta degi.“ Það er á þessum upplýsingamáta sem Guð vildi byggja upp nýja fæðingu sinna útvöldu sem, eins og ungbörn, þurfa að fá frá honum allar skýringar sem gefa merkingu tilvistar góðs og ills sem veldur þjáningum. Í nýlegri rannsókn sýndi ég fram á hvernig nafn Guðs, sem hann sjálfur talaði, bar tölulega merkingu dómara. Nú, í 1. Mósebók, dæmir Guð sín eigin verk eftir því sem dagarnir líða. Fyrsti dómur hans varðar, í 4. versni, „ljósið“ sem hann telur „gott“ í samanburði við „myrkrið“ sem kemur á undan því. Hann lýsir dóminum sínum enn frekar í versum 10-12-18-21-25-31 á þennan hátt: „Guð sá að það var gott.“ Hann setur þennan dóm fram frá þeirri stundu sem hann **aðskildi** „jörðina og þurrlendið“ frá „hafinu“, hinum miklu vötnum. Í gegnum opinberun sína í 1. Mósebók opinberar Guð umhyggju sína fyrir hreinleika með því að aðgreina **frumefnin** og sköpuð lífverur. Blöndun tegunda er bönnuð og hann telur þær „óhreinar“. Það sem gerir þessa **aðgreiningu** „góða“ leiðir í ljós framtíðardóm hans yfir mótmælendatrúnni, táknrænu „jörðinni“, **aðskildri** frá dauðans óvini sínum, kapólsku trúnni, táknræna „hafinu“. Hins vegar er báðum ætlað að tákna, í röð í tímaröð, tvær árásargjarnar „dýr“ sem vanvirða samviskufrelsið sem Guð býður mannum. Þau mynda tvö þemu Opinberunarbókarinnar 13. Í upphafi tilveru sinnar naut mótmælenda „jörðin“ blessunar Guðs þar til árið 1843, sem var aldrei raunin með kapólska „hafið“, sem Guð viðurkenndi aldrei sem sitt eigið. „Góði“ dómur Guðs byggist á þeirri staðreynd að þurrlendið muni bera manninn sem jarðneska sköpunin er gerð fyrir. Á þessum þriðja degi, tala fullkomnunarinnar, gerir þessi fyrsta tenging við framtíðar Adam „jörðina“ að herberginu og vögggunni þar sem hin fullkomna skepna, maðurinn, verður sköpuð umfram öll dýr, því hún er „skapuð í mynd Guðs“.

Þriðji „góði“ dómurinn sem Guð kvað upp í versni 12 varðar sköpun jurtafæðu sem einnig verður fullkomlega hentug fæða fyrir manninn.

Fjórði „góði“ dómurinn fjallar, í versni 18, um sköpun hinna björtu stjarna á fjórða degi. Guð nýtur, af þessari sköpun, framtíðarupplifunar mannsins á hita og sólarljósi. Hann veit fyrirfram hversu mikið hann mun meta það þegar vetrarkulduinn ræðst á hann eftir syndina. Og hann nýtir sér sköpun þessara stjarna til að gera þær að táknnum sem bera dýrmæt skilaboð til að vita. Vísindin hafa loksins unnið baráttu sína gegn kapólskri trúarofstæki með því að sanna að jörðin snýst um sólina, öfugt við það sem myrka, djöfullega, lygandi, ofsækjandi og morðóða rómverska páfakirkjan kenndi. Og þessi sannleikur sýnir fram á þá

meginreglu að, eins og sólin, er Guð í miðju alls, umkringdur sköpunum sínum eins og sólin er umkringd fimm meginplánetunum sem snúast um hana á brautum sem eru mjög ólíkar, í okkar sólkerfi, frá nöfnum sem gefin eru dögum rómversku vikunnar. Í mynd illsku og myrkurs skapaði Guð einnig „*tunglið*“ sem, séð frá jörðinni, tekur á sig sömu stærð og sólarhringurinn. Þessi falska jafnrétti spáir fyrir um falskan, sýnilegan kraft herbúða hins illa sem mun berjast gegn Guði og góðu í 6000 ár þar sem dagar munu fylgja í kjölfar nætur. Vísindin í dag leyfa okkur að uppgötva raunverulegt samband andstæðra krafta; táknræna ímynd Guðs, „*sólin*“, er í raun brennandi, eyðandi og 400 sinnum stærri en „*tunglið*“, táknræn ímynd trúarlegra óvina hans sem Jesús nefndi og fordæmdi sem „*myrkraöfl*“ sem djöfullinn ræður yfir. „*Tunglið*“ snýst ekki um eigin möndul og þegar tækifæri gefst, eins og í tilviki sólmyrkva, fer það svo langt að hylja og hylja „*sólina*“ fyrir sjónum mannsins sem býr á „*jörðinni*“. Þetta er einmitt það sem djöfullinn reynir að gera í gegnum jarðneska trúarlega umboðsmenn sína. Falsk trúarbrögð vinna að því að fela guðdómlegan sannleika fyrir syndurum, svo að geislar ljóssins nái ekki til þeirra og þeir farast úr andlegri blóðleysi. En þau eru ekki meðvituð um að þau eru virkjuð af illum öndum og djöflinum sem þeir allir fullyrða ranglega að berjast gegn. Og þessi blindandi ölvun uppfyllir orð Jesú sem vitnað er í í Matteusi 6:23: „*En ef auga þitt er spillt, þá verður allur líkami þinn myrkur. Ef því ljósið í þér er myrkur, hversu mikið er þá myrkrið!*“ » Fjöldi blekktra og blekktra manna ruglar fölsku ljósi djöfulsins saman við ósvikið guðlegt ljós. Þeir vita ekki hversu sterkt hið sanna guðdómlega ljós er og eru ánægðir með trúarkenninguna sem þeim er gefin. Og ef kærleikur sannleikans vekur þá ekki, munu þeir farast í ómeðvitaðri fáfræði sinni. Myndin er lýsandi, „*tunglið*“ felur sig fyrir mönnum, sem búa á jörðinni, á bakhlið þess, því það snýst ekki um möndul sinn, heldur sýnir mönnum alltaf sama andlit sitt. Verurnar sem Guð mun tengja það við hafa því, trúarlega séð, dularfulla djöfullega eðli sem þeir fela fyrir mönnum. Með því að fylgja þessu tungltákni uppgötva hinir útvöldu guðdómlegan dóm og hverjir sameiginlegir óvinir þeirra eru. Í Opinberunarbókinni 6:12 táknar „*allt tunglið*“ djöfullegt bandalag páfavelðisins og franska konungsfjölskyldunnar: „*Ég sá þegar hann opnaði sjötta innsiglið, og þá varð mikill jarðskjálfti, sólin varð svört eins og hársekkur, allt tunglið varð eins og blóð.*“ Þetta á einnig við í Opinberunarbókinni 8:12: „*Fjórði engillinn básúnaði, og þriðjungur sólarinnar varð lostinn, þriðjungur tunglsins og þriðjungur stjarnanna, svo að þriðjungur þeirra myrkvaðist og dagurinn skein ekki þriðjung sinn af lengd sinni, og nóttin sömuleiðis.*“ Þessir tveir verk sem úthella „*blóði*“ óvina Guðs eru þau sem fylgja tveimur „ógnum“ sem frönsku byltingarmennirnir unnu á árunum 1793 og 1794, frá einu sumri til annars. Hinir útvöldu vita að kristin trú er einstök og einkarétt leið, og þess vegna er tákn „*heilmánnasins*“ tengt fölskri kristinni trú en ekki íslam sem táknun er með „*hálfmána*“ og þeir skilja og viðurkenna rökrétt og skýrt að hún sé ólögmat.

Meðal stjarnanna eru einnig „*stjörnurnar*“ sem eru sólar eða reikistjörnur. Sumar glitra, aðrar ekki, og þær eru allar ólíkar að útliti og ljósstyrk. Þær eru í mynd hinna útvöldu Krists, einnig falið hlutverki að „*gefa jörðinni ljós*“ samkvæmt 1. Mósebók 1:15, og samkvæmt einstaklingsbundinni hæfni sinni sem Guð hefur gefið hverjum og einum þeirra. Hinir útvöldu eru allir ólíkir en bæta

hvor aðra upp, eins og „*stjörnurnar*“, þær skína í miðju umlykjandi myrkrinu sem ræður lífi fólksins. Og Guð staðfestir þessa táknfræði í Dan 12:3: „*Og hinir vitru munu skína eins og björt himinsins, og þeir sem leiða marga til réttlætis munu skína eins og stjörnur um aldir alda*“; og í Opinberunarbókinni 12:1: „*Og mikið tákn birtist á himni: Kona klædd sólinni, tunglið undir fótum sér og á höfði sér kóróna af tólf stjörnum*“. „*Krónan*“ staðfestir sigursælan útvalda Krists. En verið varkár, „einu sinni hólpinn þýðir ekki alltaf hólpinn.“ Dómur Guðs, hins eilífa dómara verka okkar, yfirgefur djöfulinn þá sem kallaðir eru og ekki standast sannleika hans. Dæmið er gefið í Opinberunarbókinni 12:4: „*Hala hans dró þriðjung af stjörnum himinsins og kastaði þeim á jörðina*. Og drekinn stóð frammi fyrir konu sem var að fara að fæða, til að gleypa barn hennar þegar hún hafði fætt“. Þetta „*barn*“ táknar nýja fæðingu sem gerir þá sem Kristur hefur kallað að sínum sönnu útvöldu. Þessi niðurstaða, sem vegsama Jesú og fórn hans, er aðalmarkmið djöfulsins sem vinnur að því að koma í veg fyrir sigur hinna útvöldu. Og í þessu versi spáir Guð því að þriðjungur kristinna manna verði „*dreginn burt*“ af djöflinum til að deila lokamissi hans. Andinn miðar á afleiðingar þess að hvíldardagurinn var afnuminn¹, sem Konstantínus 1. keisari fyrirskipaði frá 7. mars 321. Bölvunin sem af því hlýst tók á sig mynd stofnunar páfadómsins árið 538. Páfadómurinn felur í sér táknrænan „*hala*“ drekans, sem táknar djöfulinn sem starfar undir valdi rómversku keisaranna. Hér er „*halinn*“, sem vísar til „*spámannsins sem kennir lygar*“ í Jesaja 9:14, tengdur hinum keisaralega, djöfulega „*dreka*“, eins og Opinberunarbókin 13:2 staðfestir og segir: „*Dýrið, sem ég sá, var líkt pardus, fætur þess voru eins og bjarnarfætur og munnur þess eins og ljónsmunnur. Og drekinn gaf því mátt sinn og háseti sitt og mikið vald.*“ » Bölvæður sögulegur arfleifð Rómaveldis og páfastjórnarinnar er þar með staðfestur.

Á sköpunardögum lýsir Guð aftur yfir „*gott*“ það sem hann skapar á fimmta degi. Fiskar og öll sjávardýr, sem og fuglar himinsins, eru skapaðir og hafa áhrif. Hér birtist viska Guðs aftur í þessari sköpun ólíkra en samhæfðra tegunda, því þær mynda hlekki í keðju sem tengir þær hver við aðra, hver þeirra gegnir sérstöku hlutverki á tímum jarðneskrar syndar. Þessi keðja verður næringarrík, en einnig hagnýt, því sumar þessara tegunda munu bera ábyrgð á að hreinsa hafið og vötnin af óhreinindum sem allar lifandi tegundir framleiða. Allar þær sem Guð mun banna manninum, til fæðu, eiga þátt í þessu hlutverki að hreinsa síur. Skelfiskur, krabbadýr og lindýr eru þessi hreinsiefni sem neysla stofnar mannlífum í hættu. Og þökk sé virkri samhæfingu þeirra munu höfin vera umhverfi fullt af dýra- og plöntulífi þar til heimsendir þegar maðurinn, vegna þéttleika íbúa og efnafræðilegrar tækni, mun stofna tilvist sjávardýra í hættu; eitthvað sem er þegar verið að undirbúa og er þegar að birtast í dag. Kórallar eru að missa lit sinn og hverfa í djúp hafsins.

Á þessum sama fimmta^{degi} telur Guð það enn „*gott*“ að hafa skapað á jörðinni dýr sem eru jafn samhæfð og dýr sjávarins. Sum þeirra, eins og svín, villisvín, froskar og ránfuglar, eru einnig hreinsiefni sem bera ábyrgð á endurvinnslu úrgangs frá öðrum tegundum. Guð mun með góðri ástæðu banna neyslu þeirra af mönnum sem hafa orðið syndarar. Í óteljandi fjölbreytni þessara dýrategunda mun Guð velja úr þeim sumar sem munu bera táknrænan boðskap

eins og auðmýkt lambsins, ímynd réttlætisins, fnyk geitarinnar, sem verður ímynd syndarinnar, þrældóm uxans, styrk ljónsins, kraft bjarnarins, hraða pardusins, aðra ímynd syndar sem blettir hans tákna, öll þessi ták munu Guð nota í spádómsboðskap sínum í Daníel 7 og 8 og Opinb. 13:2.

Að lokum, á sjötta ^{degi}, eftir að hafa skapað karl og konu og eftir að hafa ákveðið mataræði þeirra og dýranna, rís dómur Guðs upp til að skilgreina, að þessu sinni, „**harla gott**“, allt verkið sem unnið var samkvæmt 1. Mós. 1:31: „*Guð leit allt sem hann hafði gert og sjá, það var **harla gott**. Það varð kvöld og það varð morgunn. Það var sjötti dagur.*“

Þannig útskýrði Guð fyrir andlega nýfæddu barni sínu, hvað eftir annað, hvar það er og hvað fylgir því í lífi sínu á jörðinni. Þessar skýringar eru nægar til að lifa, en þær svara ekki annarri spurningu: „Hvers vegna og í hvaða tilgangi skapaðir þú mig?“

Guð mun gefa svar sitt í 1. Mósebók 2 með því að leggja til hliðar í þessum 2. kafla boðskapinn um **helgun** „**sjöunda dagsins**“. Vers 1: „*Þannig fullkomnaðist himinn og jörð og allur þeirra her.*“ Með þessu versí staðfestir Guð að efnislegur hluti sköpunar sinnar, sem varðaði fyrstu sex dagana, hafi verið fullgerður. Með því að tilnefna lifandi tegundir með orðinu „*her*“ minnir Guð á yfirráð sín sem herforingja sem stýrir þeim og leiðir. Vers 2 segir síðan: „*Á sjöunda degi lauk Guð verki sínu, sem hann hafði gjört, og hvíldist á sjöunda degi af öllu verki sínu, sem hann hafði gjört.*“ Þessi tvöfalda endurtekning undirstrikar gildi sem Guð leggur alla sína dýrð á. Sköpunin er „*verkið, sem hann hefur gjört*“ og hann mun ekki leyfa að þessi dýrlega athöfn, ávöxtur sköpunarkrafts síns, verði tekin frá honum til frambúðar. „*Hvíldin*“ sem Guð hafði notið var raunveruleg og fullkomin á þessari stundu jarðneskrar sköpunar hans. En hún myndi ekki vara mjög lengi, í mesta lagi eitt ár, áður en Eva og Adam syndguðu gegn honum í staðinn. Og þessi hvíld var í samræmi við þessa einu jarðnesku sköpun sem Guð skapaði til að leysa vandamál alheimssyndar sem djöfullinn og englar hans höfðu áður stundað; syndin sem kom í veg fyrir að Guð upplifði sanna og ósvikna fullkomna „*hvíld*“. „*Hvíld*“ augnabliksins var því tímabundin og í raun frekar ófullkomin. Þess vegna, með því að „*helga sjöunda daginn*“, vekur Guð spámannlega upp hina fullkomnu „*hvíld*“ sem hann mun öðlast fyrir sjálfan sig og sína útvöldu þegar val þeirra lýkur við lok 6.000 ára sem fyrstu sex dagar vikunnar, sem Guð setti, táknuðu. Í upphafi sjöundu árþúsundsins mun hann snúa aftur í dýrðlega Kristi til að binda enda á uppreisn engla og manna. Þeir verða allir útrýmdir og djöfullinn einn mun lifa af þá á sjöundu árþúsundinni, einangraður á jörðinni sem hefur verið umbreytt í eyðimörk; jörðin varð fangelsi hans í „*þúsund ár*“ samkvæmt Opinberunarbókinni 20:2-3.

1Mós 2:3: „**Og Guð blessaði sjöunda daginn og helgaði hann**, því að á honum hvíldist Guð af öllu verki sínu, sem hann hafði skapað og gjört.“

Þessi kenning er lykilvers alls verkefnisins sem Guð hefur skipulagt. Guð minnir okkur á að hann „*blessaði og helgaði sjöunda daginn*“ vegna „*verksins sem hann skapaði með því að gera hann*“. Til að öðlast þessa vel skilda fullkomna „*hvíld*“ verður hann, í eigin persónu, að smíða lagalegar leiðir sem gera honum kleift að útrýma alheimsuppreisn; þetta verður „**verk hans**“. „*Verk*“ sem mun byggjast á „*friðþægingu syndarinnar*“ hans og sýningu á fullkominni

hlýðni í holdi sem er eins og sköpunarverur hans; hlutir sem Dan 9:24 kennir. Á jarðneskri þjónustu sinni, dag eftir dag, þar til hann dó á krossinum, „ **vann** “ Jesús Kristur að því að sigrast á syndinni, að dæma hana til að hverfa endanlega í eilífu lífi sem er forritað til að taka á móti ástkærum útvöldum sínum. Við skiljum betur hvers vegna Guð í þessu versni krefst svo mikillar „ *verksins sem hann vinnur* “, því verkið sem mun endurleysa útvöldu hans verður sérstaklega hræðilegt og erfitt að þola. Og það er aðeins með því að uppfylla þessa skyldu allt til dauða síns að hann mun öðlast sigurinn sem mun leyfa sanna loka andlega „ *hvíld* “ Anda Guðs og hans útvöldu sem endurleyst eru með blóði hans.

Fyrir Guð hafa orðin nákvæma merkingu. Orðið „ *helgun* “ er tákn um eilíft líf fyrir hina útvöldu sem hann hefur valið, eina dómarann, eina friðþægingarfórnarlambið, eina talsmann sinna útvöldu; en einnig eina útrýmingaraðilann yfir þeim sem hindra guðlega hamingju.

Á „ *sjöunda degi* “ sköpunar sinnar tengdi Guð við „ *helgun sjöunda dagsins* “ „ *verkin* “ sem hann ætlaði að vinna í Kristi, því það eru þessi sigursælu „ *verk* “ gegn syndinni sem munu gera mögulega *hina* eilífu „*hvíld*“ sem helguð og spáð er fyrir um hverja helgi, í 6000 ár, af trúföstum útvöldum hans. Takið því eftir þeirri staðreynd að fjórða boðorðið af tíu boðorðum Guðs miðar aðeins að því að minna á „ *helgun sjöunda dagsins* “ sem stofnað var frá sköpun heimsins. Hvíldardagurinn var stofnaður, ekki aðeins fyrir Gyðinga gamla sáttmálans sem voru ekki enn til, heldur fyrir alla útvöldu sem valdir voru á þeim 6000 árum sem forrituð voru í þessu skyni, frá Adam til síðustu aðventistaútvöldu, á síðustu klukkustundum mannkynsins.

Covid-19 og synd

Þessi titill gæti verið dæmisögur eftir Jean Lafontaine, en það er ekki raunin. Hins vegar, eins og dæmisögur þessa fræga franska sagnamanns, er þessi titill siðferðileg lexía sem hinn mikli skapari Guð beinir að mannkyni síðustu 10 árin, en niðurtalningin hófst vorið 2020.

Hér er skýringin: Covid er sjúkdómur sem í öfgafullum tilfellum leiðir til dauða þeirra sem verða fyrir áhrifum af honum. Fyrsta sameiginlega atriðið sem við getum greint á milli syndar og Covid er dauði, þar sem ritað er í Rómverjabréfinu 6:23: „ **Því að laun syndarinnar er dauði** , en náðargjöf Guðs er eilíft líf í Kristi Jesú, Drottni vorum. “

Annað sameiginlegt atriði: hinir heilögu smitberar. Menn sem bera þessa veiru finna ekki fyrir áhrifum og með því að nudda sér við aðra menga þeir hver annan og smita ómeðvitað þessa þöglu, ósýnilegu veiru. Syndin smitast einnig með mengun, með áhrifum sem sumir hafa á aðra. Þetta á einnig við, eins og við skulum taka fram, um sannleika himnaríkis, en Jesús varaði sína útvöldu við „ *súrdeigi farísea* “; „ *súrdeigi hræsni* “ samkvæmt Lúkasi 12:1; syndinni sem „ *yfirgefur allan deigið* “ samkvæmt Páli í 1. Kor. 5:6: „ *Þið eruð ranglát. Vitið þið ekki að lítið súrdeig sýrir allan deigið?* “ Sem þýðir að það mengar allt mannkynið. Dæmið um synd Kains sem leiðir til synda Lameks staðfestir, í 1. Mós. 4, þessa mengun og þessa erfðafraðilegu erfðabreytingu.

Þriðja sameiginlega atriðið er lúmskari en ekki síður augljóslega satt. Synd og Covid varða andardrátt manna. Við vitum að þeir sem deyja úr Covid deyja vegna þess að þeir geta ekki lengur andað; þeir deyja því úr köfnun. Og vísindin reyna, þegar mögulegt er, að bæta upp fyrir þennan skort með því að nota gerviöndunargrímur. Nú, rétturinn til að anda var það fyrsta sem Guð gaf mönnum svo að þeir gætu orðið lifandi verur. Öndun er því viðfangsefni sem Guð ræður yfir af fullum krafti og þessi texti úr 1. Mósebók 2:7 staðfestir þetta: „ *Og Drottinn Guð myndaði manninn af leiri jarðar og blés lífsanda í nasir hans* „ og þannig varð maðurinn lifandi sál.“

Í Sálmi 39:5, fyrir milligöngu Davíðs, minnir Guð okkur á þennan mikilvæga sannleika: „ *Sjá, þú hefur gert daga mína sem handarbreidd, og líf mitt er sem ekkert í augum þínum. Vissulega er hver sá sem stendur eins og andardráttur* .“ - ***Stöðva*** . Fyrirmælin um að „ ***stöðva*** “ eftir þessi orð bjóða okkur upp á að hugleiða efnið.

Og í þessari hugleiðingu verðum við að gera okkur grein fyrir því að öll sköpun var gerð eftir kennslufræðilegri fyrirmynd sem veitir lexíu. Hún afhjúpar orsök tilvistar jarðneska kerfisins; alla jarðneska og himneska vídd þess. Markmiðið sem Guð setur sér er að leysa vandamál „ *syndarinnar* “ sem skapað er af frelsisreglunni sem gefin er sköpunum hans. Himneska vídd Guðsríkis er menguð af „ *synd* “ og allar sköpunarverur hans þurftu að vera „ *hreinsaðar* “ frá henni. Og þetta hreinsunarverkefni ***skrifaði*** Guð í sköpun sinni á manninum, þar sem ***hreinsun*** blóðsins sem streymir í honum er gerð með öndun lungna hans. Líf okkar er háð þessari ***hreinsun*** sem fer fram með hverjum andardrætti sem byggir á tveimur grunnhringrásum sem endurtaka sig stöðugt á eilífan hátt: súrefnissög úr loftinu sem hreinsar blóðið og síðan útskolun koltvísýrings sem ber með sér óhreinindin. Til langs tíma litið, eftir sigur Krists yfir „ *syndinni* “, verður eilíft líf allra eftirlifenda, engla og manna, fullkomlega hreint og því laust við alla „ *synd* “. Við verðum því að leggja áherslu á grundvallarþýðingu þessarar ***hreinsunar*** sem er, frá upphafi til enda, miðpunktur alheims lífsáætlunar hans. Þannig er hægt að skilja réttláta kröfu Jesú Krists um að sjá útvöldu sína brjóta af sér iðkun „ *syndar* “, miðað við að hann gaf fullkomið líf sitt í „ *fríðþægingu* “ fyrir þá sem hann frelsar sannarlega, vegna þess að þeir bregðast jákvætt við kröfu hans. Þannig, hvort sem menn eru meðvitaðir um það eða ekki, segir Guð við þá með hverjum andardrætti þeirra: „Verið hreinir! Hafnið illsku! Verið hreinir! Hafnið illsku! Verið hreinir! Hafnið illsku.“ Á jarðneskri þjónustu sinni margfaldaði Jesús tækifærin til að kenna þennan sannleika. Við sjúka sem hann læknaði á kraftaverk sagði hann, samkvæmt Matteusi 8:2-3: „ *Ég vil; verðið hreinir* “: „ *Og sjá, holdsveikur maður kom og tilbað hann og sagði: Herra, ef þú vilt, getur þú hreinsað mig*.“ Jesús rétti út höndina, snerti hann og sagði: „ ***Ég vil; verðið hreinn*** .“ „ ***Og jafnskjótt hreinsaðist holdsveiki hans*** .“ „ *Holdsveiki* “ er tákn um óhreinleika, en hún er ekki einstök. Allir sjúkdómar stafa af synd, annað hvort vegna erfða eða sem afleiðing af því að brjóta gegn góðum lífsreglum sem Guð hefur skilgreint. Því að sjúkdómurinn talar: illskan hefur talað. Og illskan lýsir syndinni, sem birtist í formi „fylgisjúkdóma“, eins og heilbrigðisstarfsmenn kalla þá.

Með því að beina fyrstu plágu sinni gegn öndun karla og kvenna, þar sem karlar eru meira áhyggjufullir vegna þess að þeir „*drottna*“ yfir konum og taka þar af leiðandi ábyrgð á syndinni, gefur Guð Covid eðli lokarefsingar sem kemur á undan öðrum mikilvægari refsingum, en sem eru í algjörri andstöðu við meginregluna um sköpun heimsins.

Frá upphafi til enda beinist Covid-sjúkdómurinn að öndun manna. Í fyrsta lagi gátu banvænir einstaklingar ekki lengur andað, en í öðru lagi eru aðrir menn neyddir til að nota grímu sem dregur úr öndunargæðum þeirra. Því heilbrigðisyfirvöld telja að hin fullkomna gríma sé sú loftþéttasta og vatnsheldasta. Vandamálið er að til að vernda sig fyrir utanaðkomandi áhrifum veikir einstaklingurinn hreinsun eigin blóðs. Hin fullkomna gríma má því ekki festast við andlitið, til að leyfa nefinu að losa sig frjálsglega við útöndað koltvísýring og til að auðvelda innöndun súrefnisríks lofts. Með þessari plágu staðfestir Guð fyrir okkur að í þetta skiptið er skotmark hans í raun allt mannlífið; líf hinna viðurstygðu samfélaga sem hafa náð sama stigi siðleysis og guðleysis og fyrir flóðið á tímum Nóa.

Miðað við einlæga óánægju heiðarlegustu veirufræðinga, sem viðurkenna að þeir skilji ekki virkni þessarar veiru sem aðeins breytir eðli hennar og hegðun, þá hefur skaparinn Guð sannarlega tekið til starfa, hann sem stjórnar, skapar og lætur allt sem lifir deyja eða lifa. Við erum vöruð við afleiðingum skorts á trú; fjöldinn mun hunsa þessa skýringu, sem einnig er óásættanleg fyrir stjórnámálamenn fullra drambis og hroka. Það er því nóg fyrir Jesú Krist, almáttugan Guð okkar, að láta mennina bregðast við, gefin upp á vald vísvitandi blindu sinni, þannig að þeir, í þeirri trú að lækna mein sín, ýti þeim undir það versta. Þetta er það sem Guð gerir þegar hann segir í Sálmi 7:15 til 17 (eða 14 til 16) að hann „*leggi illsku hins óguðlega í hans eigin höfði*“: „*Sjá, hinn óguðlegi leggur illt í hausinn, hugsar upp ranglæti en ber ekkert fram. Hann opnar gryfju og grefur hana og fellur í gryfjuna sem hann hefur gjört. Misgjörð hans kemur í hans eigin höfði aftur og ofbeldi hans lendir á enni hans*“ . Þannig birtist refsing syndarinnar með því að draga andann sem Guð gaf manninum til að hann mætti lifa. Og guðdómlegu opinberanirnar í Daníel og Opinberunarbókinni hafa gert mér kleift að sýna fram á að þessi refsaða synd varðar brot á hvíldardeginum sem öll jörðin, utan Ísraelsþjóðarinnar án Krists, brýtur með því að heiðra, í staðinn, fyrsta daginn sem tekinn var upp undir heiðna nafninu „dagur hinnar ósigruðu sólar“ að skipun Konstantínusar I ^{mikla} keisara. Þessi mannlegi mikilmenni þorði að hætta að helga hvíldardaginn sem Guð hafði helgað frá sköpun heimsins. Látið þá hver sem er lesið þennan boðskap skilja að þessi fyrsta refsing Covid er aðeins sú fyrsta í röð sem mun enda með algjörri útrýmingu mannkynsins á jörðinni. „Covid og synd“ minna okkur á sambandið sem Guð leggur til milli „*alfa*“ tíma og „*ómega*“ tíma, „*upphafið og endirinn*“, sem hann vitnar í í formála opinberunar sinnar í Opinberunarbókinni 1:8: „*Ég er Alfa og Ómega, segir Drottinn Guð, sem er og sem var og sem kemur, hinn alvaldi*“ . Hann leggur enn frekar áherslu á þetta í eftirmálanum, í Opinberunarbókinni 22:13: „*Ég er Alfa og Ómega, hinn fyrsti og hinn síðasti, upphafið og endirinn*“ . Á tímum „*Alfa*“ gefur Guð lífsanda, á tímum „*Ómega*“ dregur hann hann til baka. Þetta er vegna þess að á tímum „*Alfa*“ slá synd og dauði mennina

þar til sá „ *Ómega* “ kemur þegar syndir varða, fyrir utan hina útvöldu, allt mannkynið. Á þessu óbærilega stigi slá Guð það sameiginlega með dauða til að tortíma því.“

Öndun, sem er lífsnauðsynleg starfsemi mannkynsins, er þversagnakennt meðhöndlað af sinnuleysi af syndugu mannkyni. Hvernig getur maðurinn réttlætt sjálfviljuga mengun lungna sinna vegna reykinga, tóbaks, kannabis eða annarra fíkniefna, eins og enn banvænni ópíums? Mannslíkaminn er brothætt hjúp þar sem býr mannlegur andi sem Guð gerir ábyrgan fyrir öllum gjörðum hans. Þess vegna kallar Guð, við lok mannkynssögunnar, mannlega anda sem spillt er af illu í fjölda til ábyrgðar, eins og hann hefur þegar gert við mörg tækifæri, en nú þegar með því að fordæma hnattrænt líf með alheimseyðingu vatnsflóðsins á tímum Nóa, árið 1656 frá synd Evu og Adams. Á þessum degi tilnefnir tölukóði guðlegrar gematrúu töluna 17 guðdómlegan dóm. Og ég minni ykkur á að frá 7. mars 321 eru liðnar 17 aldir þar til vorið 2020 í dagatali Guðs, þegar guðdómlega plágan Covid-19 birtist, búin til í rannsóknarstofum manna í Kína, þaðan sem hún breiddist út til að slá alla seka mannkynið. Kína er opinberlega fólkið sem tilbiður „ *drekann* “ sem vísar til „ *djöfulsins* “ í Opinberunarbókinni 12:9: „ *Og hinum mikla dreka var kastað niður, hinum gamla höggormi, sem kallast djöfull og Satan, sem afvegaleiðir allan heiminn, honum var kastað niður á jörðina, og englar hans voru kastaðir niður með honum* . “ Djöfullinn er fyrsti syndarinn og fyrsta skepnan sem Guð reisti upp. Það vill svo til að með vali skapara okkar, upphaflega í 1. Mós. 10:17, ber Kína nafnið „ *Sin* “ og á ensku, sem ræður yfir síðasta mannkyni syndarinnar í styrk, valdi og viðskiptalegum krafti, þýðir þetta orð „ *sin* “ einmitt „ *synd* “. Þar af leiðandi hefur refsingin fyrir „ *synd* “ komið úr dæmigerðu landi „ *syndarinnar* “, þar sem tilbeiðsla „ *drekans* “, „ *djöfulsins* “ er til staðar. En síðasta mannlega orðið mun vera áfram í Bandaríkjunum, öfluga tjáning þessa enska tungumáls. Þeir munu fela í sér endanlega sekt „ *syndar* “ með því að reyna að leggja á síðustu eftirlifendurnar restina af fyrsta deginum sem þeir erfðu frá Róm. Þannig mun ávöxtur mótmælenda fráhvarfsins, sem þetta land hefur fallið í síðan 1843, birtast sýnilega og mun fela í sér hlutverk síðasta uppreisnargjarna faraós mannkynssögunnar. Hann mun síðan gangast undir lögmál hins alvalda skapara Guðs, sem mun leggja á hann og Róm „ *sjó síðustu plágur reiði sinnar* “, en sú fyrsta er, merkilegt nokk, „ *sár, sár og banvæn*“, samkvæmt Opinb. 16:2: „ *Hinn fyrsti fór og hellti úr skál sinni yfir jörðina, og sár og sár féll á mennina, sem höfðu merki dýrsins og tilbáðu líkneski þess* . “ »; og sú síðasta, sú sjöunda, **endar** með hagléli, einni talentu að þyngd (um 42 kg) samkvæmt Opinb. 16:21: « *Og **mikið hagléli** , sem **vó talentu** , féll af himni á mennina, og menn lastmæltu Guði vegna haglplágunnar, því að plágan var mjög mikil* . » Framfarir í eyðileggingaraðgerðum Guðs birtast greinilega í samanburði á ósýnilegri og virkri Covid-19 veiru, hvort sem hún er eða ekki, við „ *illkynja sársaukafullt sár* “, sýnilegt og sannarlega banvænt í samhengi við lok náðartímans og endalok heimsins. Síðasta orðið í þessum 16. kafla sem fjallar um „ *sjó síðustu plágur reiði Guðs* “ er lýsingarorðið „ *mikill* “. Hann einn táknar Guð, þann mesta og voldugasta sem endar með að hafa síðasta orðið yfir öllum óvinum sínum, og sérstaklega yfir þeim sem hafa óhlýðnast honum í nafni meints mannlegs „mikils“. Kapólski „sunnudagurinn“, áður sólardagurinn, er nefndur

Konstantínus 1. „ hinn mikli“ árið 321 og Jústíníanus 1. „ hinn mikli“, sem Vigilius 1. stofnaði árið 538 páfastjórn Rómar, þar sem leiðtogar hans krefjast titilsins „*helgasti faðir*“ (Matt 23:9: „*Og kallið engan föður yðar á jörðu, því einn er faðir yðar, sem er á himnum*“). Vitið að Ítalir, sem eru **vel í stakk búnir til að dæma um hana, kalla þessa trúarstjórn** gælunafnið „Saccra -mafiar“. Þannig er „helgasti faðirinn“ í raun „helgasti guðfaðir“ trúarlegrar mafíu. Og það er ekki fyrirmynd Alexanders VI. Borgia páfa (16. ^{öld}), alræmds morðingja, sem mun neita þessari fullyrðingu.

Í þessari lokaprófraun trúarinnar mun upprunalega helgun hvíldardagsins, í síðasta sinn, aðgreina menn, til að helga og leyfa hinum útvöldu að lifa af og leiða til dauða fallna stuðningsmenn rómverska sunnudagsins, „*merki dýrsins*“; það er, „*merki*“ mannlegs valds þess sem erfðist frá Konstantínusi I ^{og} frá Vigiliusi I páfa ^{og} eftirmönnum hans þar til síðasta páfinn í embætti var.

Lögmálið um hefnd

Orðið talion á rætur sínar að rekja til latneska orðsins „*talis*“ sem þýðir: slíkt, þess vegna gagnkvæmni.

Hefndarlögin hafa ekki horfið í nýja sáttmálanum vegna þess að orð Krists voru misskilin. Guð heldur sig við þessi lög og ætlar sér ekki að svipta sig þeim, því það er á grundvelli þessarar meginreglu sem hann getur löglega tortímt og útrýmt öllum óvinum sínum. Þessi lög verða að gilda á þeim sjö þúsund árum sem eru ætluð til meðferðar á alheimssynd.

Þannig getum við skilið að endurlausn hinna útvöldu byggist á meginreglu hefndarlögmálsins: „*Þú munt gefa líf fyrir líf, Auga fyrir auga, tönn fyrir tönn...*“ Í upphafi var jarðneska lífið svo fullkomið að það gat varað að eilífu. Í upprunalegum hreinleika sínum nutu Adam og Eva þessa möguleika á að lifa að eilífu, því í þessu hreinleikaástandi voru þau bæði „*í mynd Guðs*“. Það er birtingarmynd syndarinnar sem breytir aðstæðum allrar sköpunarinnar þar sem maðurinn missir „*mynd Guðs*“ sína. Þar sem maðurinn er orðinn syndari leggur Guð hann undir hefndarlögin sem eiga við um dýr og aðra menn. Í gamla sáttmálanum spáir fórnarlögin fyrirgefningu Krists, án þess að fjarlægja syndina sem enn hvílir nánast á höfði hins seka syndara. Í gamla sáttmálanum er syndarinn áfram syndari þrátt fyrir trúarathafnir sem Guð hefur skipulagt. Maðurinn getur ekki endurheimt „*mynd Guðs*“ í þessari stöðu og staða hans er varla hærra en staða dýrs. Þegar hann myrðir á hann skilið dauða sem kveðið er á um í 6. ^{boðorðinu} í tíundu bréfunum sem segir: „*Þú skalt ekki myrða*“. Þegar hann drepur af slysniverður hann að bæta hinum brotna eignum sem jafngilda þeirri sem tapast hefur, samkvæmt meginreglu hefndarréttarins „*líf fyrir líf*“. „*Auga fyrir auga, tönn fyrir tönn, ...*“. Hér er nákvæmur texti sem vitnað er í 2. Mósebók 21:23 til 25: „*En ef slys ber að höndum, þá skuluð þið gefa líf fyrir líf, auga fyrir auga, tönn fyrir tönn, hönd fyrir hönd, fót fyrir fót, Bruni fyrir bruna, sár fyrir sár, marblettur fyrir marblett*“.

Við skulum skoða þetta hefndarlögmál undir stöðu guðlegrar náðar sem Jesús Kristur færir. Guð er misgjörður vegna þess að syndugur maður óhlýðnast honum. Hefndarlögmálið heimilar honum að taka seka aðila af lífi, þar sem laun

syndarinnar eru dauði. Nema hvað, Guð býður manninum tækifæri til að koma í hans stað, að þola refsingu hans í hans stað. Þannig býður hann upp á líf einkasonar síns sem heitir Jesús Kristur. Og hverjum verður þessi dauði reiknaður? Þeim sem munu njóta góðs af honum: útvöldum hans. Hinn útvaldi er því hinn sanni morðingi Jesú Krists, því synd hans krafðist þessa friðþægingardauða. Í þessu ferli missir Guð frumburð sinn, sem fórn var færður, en andlega, drepinn af útvöldum hans. Þessi dauði krefst bóta og endurnýjunar hins horfna sonar. Þá býður hinn útvaldi, sem nýtur góðs af og er sekur um þennan dauða, sig Guði til að bæta upp fyrir missi elsta sonar síns. Þessi aðferð tekur frá hinum frelsuðu útvöldu lagaleg réttindi hans sem gefin voru dýramanninum og hann verður, sjálfviljugur, þræll sem lútir vilja þess sem endurleysir hann. Það er því, í þessari afsögn mannréttinda sinna, sem hinn útvaldi finnur í sjálfum sér „mynd Guðs“ sem glatast hefur frá synd Adams og Evu. Það er áhugavert að taka eftir því að í 2. Mósebók 21 er staða sjálfboðaliðaprælsins nefnd áður en regla hefndarlaga er sett fram. Við höfum rétt í þessu séð tengslin sem sameina þessi tvö viðfangsefni.

Kenning Krists var því ætluð til að kenna að með því að falla undir náð hans hefði fyrirgefinn syndari ekki lengur rétt til að beita meginreglum hefndarlögmálsins, ólíkt öðrum mönnum sem héldu áfram að syndga. En fyrir Guð á þetta bann ekki heldur við, og það er í nafni þessa lögmáls sem útvöldu hans munu dæma hina óguðlegu, dáu, á sjöunda árpúsundinu í Guðs ríki. Því hefndarlögmálið táknar meginreglu réttlætis sem getur ekki horfið, því það er grafið í sjálfan persónuleika skaparans, löggjafans, lausnarans, endurnýjunarmannsins, réttláts og góðs í fullkomnun.

Í myrkrinu sem blindaði þá héldu menn, aðskildir frá Guði, að þeir gætu sýnt sig vera „góðari“ en hann með því að afneita dauðarefsingu gegn mönnum. Þeir afneituðu þannig sannri réttlæti, því að koma Krists, að hans hálfu, fékk hann ekki til að afneita því að krefjast dauða hinna seku. Brot á lögmáli hans mun valda, allt til enda veraldar, „synd sem laun“ þeirra er dauði“ samkvæmt Rómverjabréfinu 6:23. Og eina leiðin til að komast undan þessari fordæmingu er að ganga inn í náð Krists. En þar, til að forðast dauðann, krefst Guð algjörrar lífsbreytingar; syndin verður að hverfa óhjákvæmilega, eitthvað sem mannleg lög hvorki krefjast né ná fram. Sá sem lifir af uppreisnarseggjarmorðingja getur því frjáltslega snúið aftur til illsku sinnar þar til hann verður næst dæmdur af mannlegum dómurum. Afleiðing þessa falska réttlætis er sú að það ýtir undir vöxt illskunnar í stað þess að draga úr henni. Þess vegna, með því að viðhalda fordæmingu sinni á syndinni sem hann refsar með dauða, sýnir Guð alla sína visku sem gömlu Frakkarnir kölluðu sérstaklega „visku“ sína, einstaklega guðdómlega. Hann býður hinum útvöldu loforð um eilífa hamingju sem hann mun sannarlega geta boðið þeim vegna þess að hann hefur viturlega skipulagt skilyrðin sem gera þessa hamingju mögulega. Og til að koma þessum skilyrðum á fót mun verkefni hans hafa verið byggt á þeim sjö þúsund árum sem spáð er fyrir um í sjö daga vikum okkar. Með því að ganga inn í áttunda ^{árpúsundið}, við endurnýjun allra hluta, á nýju jörðinni, munu hinir útvöldu einróma deila þessari guðdómlegu hugsun sem Salómon konungur vitnar í í Préd. 7:8: „Betri er endir hlutar en upphaf, betri er þolinmóður andi en hrokafullur andi.“

Í stuttu máli spáir hefndarlögin hjálpræðisáætluninni sem leiðir hina útvöldu til að afsala sér mannréttindum sínum sem dýrum í þágu Guðs sem tekur við þeim og kemur í þeirra stað til að veita þeim réttlæti, eins og ritað er í 5. Mósebók 32:35: „*Mín er hefndin og hefndin þegar fótur þeirra skriðnar! Því að dagur glötunar þeirra er nálægur og það sem bíður þeirra mun ekki vara lengi.*“ og í Hebreabók 10:30: „*Því að vér þekkjum þann sem sagði: Mín er hefndin og mín er hefndin! Og aftur: Drottinn mun dæma lýð sinn.*“

Vissulega hefur sjálfboðaliðsþjónn engin réttindi en hann hefur skyldu til að hlýða húsbónda sínum í öllu. Og Jesús sagði þetta skýrt við þá sem vilja fylgja honum og útskýrði fyrir hverjum og einum þeirra: „*Hann afneiti sjálfum sér.*“ Allt versið er vitnað í í Matt. 16:24: „*Þá sagði Jesús við lærisveina sína: Ef einhver vill fylgja mér, þá afneiti hann sjálfum sér, taki kross sinn og fylgi mér.*“

Nokkrar gagnlegar upplýsingar

Saga gamla sáttmálans var rituð til að gera þjónum Guðs, hins nýja sáttmála í Kristi, kleift að ráða í merkingu mynda, tákna og tölulegra tímalengda sem andinn notar til að dulkóða spádóma sína varðandi, á kristna tímanum, sérstaklega dimma tímabilið milli 538 og 1798. Fordæming hans á djöfullegu eðli hins öflugasta jarðneska valds, sem byggir á bandalagi páfastjórnarinnar og franska konungsveldisins, sem hefur stutt það með vopnum og konungsvaldi, allt frá Clovis I, fyrsta konungi ^{þess}, krafðist notkunar á dulkóðun sem dylur þessa ásökun. Þar sem aðallyklarnir eru í þessum gamla sáttmála verður sá sem dulkóðar að lesa og leyfa sér að vera gegnsýrður af stíl og háttum guðlegra yfirlýsinga sem opinberast í þessum gömlu og nýju textum. Hins vegar er mikilvægt að skilja að mikilvægustu andlegu lyklarnir hafa verið faldir fyrir mönnum vegna mistaka sem þýðendur þessarar Heilögu Ritningar gerðu. En Guð veit af þessum villum, og rétt eins og hann auðveldaði opinberun Biblíunnar til að upplýsa mótmælendasiðbótartrúna á 16. ^{öld}, þá leyfði hann mér árið 1991 að uppgötva margar villur í þýðingum á Daníelsbók.

Og Guð gaf spámannlega árið form 12 mánaða með 30 dögum. Þessi staðall er ekki í samræmi við nákvæmni sóltímans, sem er nokkuð ónákvæmur, 365 dagar. En við verðum að taka tillit til þess að Ísrael notaði þetta tungldagatal með 12 mánuðum með 30 dögum. Þegar sú staða kom upp bættu Hebrearnir við 13. ^{mánuði} til að bæta upp mismuninn á sóltímanum. 360 daga árið er því sníð sem Gyðingar þekktu þegar. Og þar sem kristnin er framlenging þessa forna sáttmála, eru guðdómlegu kóðarnir sem notaðir eru í báðum sáttmálum þeir sömu. Guð gefur því öllum skriflegum opinberunum sínum fullkominn, rökréttan og samhangandi staðal. Hinar raunverulegu gildirur sem djöfullinn setur fyrir menn munu hvíla á opinberlega og víða kenndum trúarlegum lygum.

Spádómar og saga eru tvær hliðar á sama peningi. Spádómar boða söguna með myndum og táknum, og í staðinn, með uppfyllingum sínum sem fjölmargir sagnfræðingar á fætur öðrum hafa tekið eftir, af þessum meira og minna nafnlausu vitnum, staðfestir sagan túlkunina sem spádómarnir hafa fengið. Tvær uppsprettur trúarlegrar og borgaralegrar vitnisburðar skarast og staðfesta hvor aðra fullkomlega, þegar Guð stýrir túlkunarverkinu. Og þetta verður aðeins mögulegt

ef lyklarnir að túlkuninni eru vel teknir úr biblíutextanum sem er innblásinn frá einum enda til annars af skapara Guði sem heimsótti okkur í mynd Krists, skírður undir nafninu Jesús.

Lykillinn að kóðanum um að „*einn spádómsdagur jafngildir einu raunverulegu ári*“ er að finna í 4. Mósebók 14:34 og Esekíel 4:5-6. Í hinum fyrra lesum við: „*Þegar þú kannaði landið í fjörutíu daga, svo skaltu bera misgjörðir þínar í fjörutíu ár, eitt ár fyrir hvern dag*, og þú munt vita, hvernig það er að vera án nærveru minnar.“ Þetta dæmi sýnir og staðfestir val Guðs á þessum kóða, sem hann leggur þennan mikilvæga boðskap við: „*og þú munt vita, hvernig það er að vera án nærveru minnar*.“ Þetta þýðir að hlutverk spádómsboðskapar er enn eina tengingin við Guð þegar hann dregur sig í hlé og þegir. Þetta var raunin fyrir Ísrael þegar þeir voru fluttir til Babýlonar, og það var aftur það sem gerðist fyrir þá eftir að þeir höfnuðu Messías Jesú. En á kristinni tíð hafði það sömu afleiðingar fyrir ótrúa kristna menn að hvíldardagurinn var lagður niður 7. mars 321. Guð setti þá síðan undir harðstjórn einræðis og grimmdar páfastjórnar sem stofnuð var frá 538. Og þetta, í „1260“ dagaár sem lauk árið 1798. Tunglstaðallinn fyrir þessa lengd er því notaður til að tilgreina fjölda raunverulegra sólára. Til að sannfæra þig um gildi tveggja öfgakenndra dagsetninga sem fengust, þ.e. 538 og 1798, nægir að vita að árið 538 setti borgaralegt vald, undir stjórn Býsantínusar keisara, Jústíníusar I ' **fyrsta** páfann sem bar titilinn alheimshöfuð kristinnar kirkju, og hins vegar, árið 1798, sendi annað borgaralegt vald, að þessu sinni lýðveldislegt og franskt kallað „Directory“, herforingja sinn, hershöfðingja Berthier, til Rómar til að **fjarlægja** Píus VI páfa úr páfastóli hans. Yfirmaðurinn leiddi hann síðan í fangelsið í Citadel í Valence í Drôme (26) þar sem hann lést úr veikindum árið 1799. Í þessari borg er sögulega vígi franskra aðventista, þar sem Guð lét skírast árið 1980. Samantekt kenninga 7. og 8. kafla Daníelsbókar leiðir í ljós hvers vegna kristnir menn voru þannig framseldir rómverskum harðstjórnnum. Guð segir í Dan. 8:12: „*Herinn var framseldur með daglegri ~~förn~~-vegna syndarinnar*; og hornið kastaði sannleikanum til jarðar og dafnaði í því sem það ætlaði sér.“ Þar sem hinn kristni andlegi „*her*“ var „*framseldur*“ árið 538 til rómverskrar páfahyggju, hlýtur „*syndin*“ sem Guð tilreiknaði og fordæmdi að hafa verið iðkuð fyrir þennan dag 538. Þessi rökfærsla leiðir okkur að dagsetningunni 7. mars 321, þar sem hvíldardagshvöldin, sem Guð helgaði tvöfalt frá sköpun og í fjórða boðorði hans, var brotin að skipun Konstantínusar I. keisara. ^{Með því að} opinbera þetta deilir Guð með okkur þekkingunni á dómi sínum yfir mannlegri athöfn, óréttlátri, svívirðilegri og fyrirlitlegri gagnvart lögmætri dýrð hans. Hann gerir þannig þeim sem hann elskar kleift að bera kennsl á orsök stöðugrar reiði sinnar sem, á kristna tímanum frá 321, tekur á sig mynd „*sjö samfelldra lúðra*“ Opinberunarbókarinnar.

Lykillinn að öllum þeim óförum sem munu fylgja þessari viðurstyggilegu misgjörð liggur í þessari vanrækslu á hvíldardeginum sem upphaflega var helgaður og fyrirskipaður af Guði. Það er ekki fyrr en nýlega sem ástæðan fyrir þeirri mikilvægi sem Guð gefur honum hefur verið opinberuð mér. Fyrir flesta menn er vikulegur hvíldardagur einfaldlega mannlegt val. En vegna þess að nýi sáttmálinn kemur til að halda áfram gamla guðdómlega sáttmála Gyðinga, geta kristnir fylgjendur hans ekki deilt þessu sjónarmiði. Sannir fylgjendur Jesú Krists

vita að trú þeirra byggist á yfirlýsingum sem opinberaðar eru um alla Biblíuna, eins og Jesús gerði skýrt í Jóhannesi 4:22: „*Þér tilbiðjið það sem þér þekkið ekki; vér tilbiðjum það sem vér þekkjum, því að hjálpræðið er frá Gyðingum*.“ Það er þá aðeins eftir fyrir þá að samræma verk sín við það sem Guð kennir og helgar með orði sínu. Heilagleiki er í hvíldardeginum og í Jesú Kristi; hvíldardagurinn spáir aðeins hinni miklu eilífu hvíld sem aðeins hans útvöldu, sem hafa verið prófraun sannleikans, munu að lokum ganga inn í.

María, beita fyrir skurðgoðadýrkendur

Ég hef þegar fordæmt gildruna sem birtingar Maríu meylarinnar eru, en í dag kem ég til að styrkja rök mín.

Nafnið María, sem þýtt er úr hebresku Myriam, þýðir nú þegar: beiskja; heilt forrit af bölvunum sem Guð hefur lagt á. Fyrir Maríu sjálfa segir engillinn henni í tilkynningu sinni í Lúkasi 2:35: " *a „Sverð mun gegnum sál þína* „,“ og spáir þannig fyrir um áhrif dauða Jesú, krossfests sonar hennar. En bölvunin um höfnun sonar Maríu mun einnig vera orsök endanlegrar bölvunar fyrir falska þjóð Ísraels sem Guð hafði eytt af Rómverjum árið 70. Þriðja bölvunin verður fyrir skurðgoðadýrkun rómversk-kaþólsku trúarinnar sem mun falla í gildru Satans sem birtist fylgjendum sínum undir mynd og nafni „Maríu meylar“. Meðan hún bíður upprisunnar, í dufti jarðar, hefur hin sanna María ekkert að gera með þetta trúarlega svik sem framið er á nafni hennar.

Í kaþólsku trúnni er Jesús sonur Maríu. Þessi sögulega sannindi voru viðurkennd af Býsantísku rómversku kirkjunni, sem tók upp skurðgoðadýrkun Maríu á kirkjuþinginu í Efesus árið 431, það er að segja á milli áranna 321 og 538. Efesus er talinn staður grófar „Maríu meylar“, sem stangast þannig á við falska trúarkenninguna um himnaförina (himneska uppstigningu Maríu meylar), sem Píus XII páfi tók upp árið 1954. Hinir sannkölluðu útvöldu hafa tekið eftir þeirri fjarlægð sem Jesús var tilbúinn að marka, nokkrum sinnum, milli guðlegrar persónu sinnar og jarðneskrar fjölskyldu sinnar. Trúaðir Gyðingar, sem tóku Jesús fagnandi sem konung sinn, tilnefndu hann sjálfir „*son Davíðs*“. Og þetta er eina ástæðan fyrir guðdómlegu vali Maríu, sem enn var meyl, og Jósef, sem hún átti að giftast. Báðir voru afkomendur ættar Davíðs konungs, sem Guð hafði opinberað áætlun sína sem myndi rætast í Jesú Kristi. Meydómur hinnar sönnu Maríu var ekki ætlaður til að framkvæma kraftaverk sem aðeins María sjálf átti í raun að vita. Fyrir nágranna hinnar útvöldu fjölskyldu var fæðing Jesú bara önnur fæðing, meðal annars fæðing gyðingabarns. En fyrir Guð og hans útvöldu sýnir þessi smáatriði uppfyllingu áætlunar um alþjóðlegt hjálpræði. Sem meyl getur María aðeins fætt barn sem Guð getið hefur án minnstu erfðatengsla við móður sína, erfingja syndar Evu og Adams eins og allir afkomendur þeirra. Til að bæta upp fyrir mistök hins fyrsta Adams verður Jesús, sem kallast „nýi eða síðasti Adam“ samkvæmt 1. Korintubréfi 15:45, að taka þátt í jarðneskri raun með sama hreinleika og einkenndi hinn fyrsta Adam fyrir synd sína. Þannig viðhélt Jesús þessum fullkomna hreinleika frá getnaði til dauðadags. Raunveruleg barátta hans var barátta skaparans Guðs, staðráðinn í að sigrast á syndinni með miklum þjáningum, sem hann sjálfur spáði fyrir um í Biblíunni sinni. Hann barðist og

sígraði að lokum, stóðst óendanlegar freistingar til að hætta við hjálpræðisáætlun sína sem þróuð var til að frelsa sína útvöldu. Það var enginn skortur á ástæðum til að vera kjarklaus; Fráhvarf fólksins var gríðarlegt, mennirnir hæddu og spottuðu eins og í dag, og þar að auki skildu útvaldir postular hans ekki kenningar hans. Sem betur fer fyrir okkur fátæku syndarana var ákveðni hans til að sígra sterkust og hann sígraði syndina, dauðann og djöfulinn, fyrsta andstæðing sinn.

Frá 12 ára aldri, þegar Jesús var kominn á fullorðinsár, markaði Jesús fjarlægðina milli sín og jarðneskrar kjörfjölskyldu sinnar. Eftir að Jesús hafði verið einn í musterinu í Jerúsalem í þrjá daga ávítaði María hann og vakti áhyggjur hennar af honum. Svar Jesú „lagði málið“ því hann svaraði: „*Veistu þér ekki að mér ber að vera í erindum föður míns?*“ Reyndar er hið guðdómlega svar beitt en vel réttlætanlegt, því þessi mannlegi fjölskylda er aðeins gagnleg til að gefa frelsaranum, réttlættum og helguðum, mannlegan staðal, án þess að hann gæti ekki, löglega, frelsað neinn. Þessi augljósa hörku var nauðsynleg til að staðfesta guðdómleika Jesú sem, fyrir utan þessa reynslu, var fyrirmyndarbarn, hlýðið og ástúðlegt gagnvart jarðneskum „foreldrum“ sínum. Á þeim þremur árum og sex mánuðum sem Jesús starfaði vildi hann enn marka guðlega fjarlægð sína frá Maríu, kjörmóður sinni og bræðrum sínum. Þetta atriði er mikilvægt, það er skrifað í Matt. 12:46 til 48:

Vers 46: „*Meðan Jesús var enn að tala við mannfjöldann, sjá, þá stóðu móðir hans og bræður úti og vildu tala við hann.*“

Þetta er vissulega jarðnesk fjölskylda hennar, og enn fremur, með því að vísa í „*bræður hennar*“, staðfestir þetta vers að meydómur Maríu lauk eftir fæðingu Jesú.

Vers 47: „*Einhver sagði við hann: „Móðir þín og bræður eru úti og vilja tala við þig.*““

Vers 48: „*En Jesús svaraði þeim sem sagði við hann: „Hver er móðir mín og hverjir eru bræður mínir?*“

Í þessari spurningu slítur Jesús sig frá öllum jarðneskum fjölskylduböndum sínum. Í þessu opinberar hann sitt sanna guðdómlega eðli, handhafa hjálpræðisáætlunar sem hann mun leggja fyrir allt mannkynið sem er dreifð um jörðina.

Vers 49: „*Og hann rétti út höndina yfir lærisveina sína og sagði: „Sjá, móðir mín og bræður mínir.*“

Þessi látbragð Jesú kemur í veg fyrir að sögunni sé misskilið. Hann ber greinilega saman jarðneska fjölskyldu sína og andlega fjölskyldu sína, sem eru lærisveinar hans.

Vers 50: „*Því að hver sem gjörir vilja föður míns, sem er á himnum, sá er bróðir minn, systir og móðir.*“

Lexían er erfið fyrir jarðneska fjölskyldu hans, en Jesús er ekki tilfinningaþrunginn; orð hans kenna meginreglur um líf og dauða. Hann gefur til kynna lífsleiðina og skilgreinir hana með því að segja: „*Hver sem gjörir vilja föður míns, sem er á himnum.*“ Og það sem er víst og öll Biblían sýnir fram á er að Guð fordæmir staðfastlega þá skurðgoðadýrkun að tilbiðja hina blekkjandi og lokkandi Maríu mey í öðru boðorðinu af tíu boðorðum hans, sem, þótt Róm hafi bælt þau niður í kaþólskri kenningu milli 321 og 538, voru skrifuð í öllum

útgáfum Heilagrar Biblíu. Þannig geta allir skilið orsakir trúarstríðs hans sem háð var í fortíðinni gegn Biblíu Guðs og trúföstum stuðningsmönnum hennar, á tímum sem voru honum hagstæðar; þeim þegar veraldlegi armur franska konungsvaldsins og erlendir konungar studdu hann. Því það er mikilvægt að vanmeta ekki þessa smáatriði, harðstjórnarvald hans var tekið frá honum af borgaralegu hervaldi og það hefur aldrei, á þeim tíma og fram að okkar tíma, sýnt neinn vilja til að iðrast glæpsamlegra grimmdarverka sinna sem framin voru gegn Guði og mannlegum þjónum hans. Þá verður að beita þeim aðferðum sem Jesús benti á til að bera kennsl á og meta andlegt eðli trúarlegra vera. Hann sagði í Matteusi 7:

Vers 15: „*Varist falsspámenn. Þeir koma til yðar í sauðaklæðum en innra með sér eru þeir gráðugir úlfar.*“

„*Falsku spámennirnir*“ hafa, í Jes. 9:13-14-15, tvö tákni: „*halann*“ og við sérstakar aðstæður „*reyrið*“: „*Þess vegna mun Jahve tína úr Ísrael höfuð og hala, pálmagreininna og reyrið á einum degi. Öldungurinn og dómarinn eru höfuðið, og spámaðurinn sem kennir lygar er halinn. Þeir sem leiða þetta fólk leiða það afvega, og þeir sem láta leiðast glatast.*“ „Að koma til lærisveina Krists,“ í „*í sauðaklæðum*“, ganga þeir til liðs við hinn útvalda Krists og taka á sig, aðeins að útliti, ytra útlit kristinna trúaðra. Þetta er gert til að hegða sér eins og „*gráðugir úlfar*“, þar sem „*úlfiurinn*“ er rándýrið sem drepur og étur „*sauðina*“. Í þessari líkingarmynd boðar Jesús falskar kristnar trúskipti manna sem ómeðvitað þjóna djöflinum. Því það er nóg að hann sé ekki í kærleika sannleikans til þess að Guð leyfi þeim að falla undir yfirráð Satans og uppreisnargjarnra engla-djöfla hans. Jesús dregur saman framtíðar yfirráð páfa yfir alheimskristni sem jarðneskir konungar munu viðurkenna með því að segja: „*Þeir sem leiða þetta fólk leiða það afvega, og þeir sem láta leiða sig eru glataðir.*“ „Þessi guðdómlegi dómur varðaði þegar gyðingaklerka sína á sínum tíma, en meginreglan átti að endurtaka sig í kristinni trú sem hann kom til að byggja upp og sem hann var „*aðalhornsteinninn*“ að undirstöðu hennar. Sögulega vitum við að í upphafi baráttu sinnar gegn kristinni trú ofsótti djöfullinn hana í **opnu stríði**, þetta á tímum keisaralegrar yfirráða Rómar sem Opinberunarbókin 12:3 táknar með mynd „*drekans*“. En þá breytti djöfullinn um taktík og beitti þeirri „*slægð*“ sem Daníel 8:25 eignar Róm: „*Vegna velgengni sinnar og velgengni véla sinna mun hann vera hrokafullur í hjarta sínu, hann mun tortíma mörgum sem lifðu í friði, og hann mun rísa gegn höfðingja höfðingjanna, en hann mun brotinn verða án handavinnu.*“ „Slægðarstefnan“ tekst undir myndinni af „*halanum*“ sem „*drekinn*“ í Opinberunarbókinni 12:3. Og táknin um „*slægð*“ eru tengd „*drekanum, gamla höggorminum*“ „*slægðinni*“ í 1Mós. 3:1, sem er „*djöfullinn og Satan*“ samkvæmt Opinberunarbókinni 12:9. Að ganga inn í kirkju Krists til að tortíma henni innan frá felst í því að endurtaka þá aðferð sem gerði Grikkjum kleift að ná óvinaborginni Tróju. Trójumenn höfðu sjálfir flutt inn í borg sína, á meðan grískir hermenn bjuggu þar, hestinn sem gríski herinn skildi eftir á ströndinni eftir brottför hans. Þessi boðskapur er tvöfalt staðfestur í Opinberunarbókinni 2:12 með nafninu „*Pergamon*“ sem vísar til staðarins sögulega Tróju og merking þess vísar til „*hórdóms*“ sem einnig var orsök stríðsins milli Grikkja og Trójumanna. Og á bak við mynd þessara sögulegu tilvísana vísar Guð til óvinnar síns á kristna tímanum, kaþólsku páfadómsins

Rómar og klerkastétt þess sem samanstóð af kardinálum, biskupum, prestum, munkum og „góðum systur“. eða, samkvæmt Jesú Kristi, hinar ýmsu sýnilegu myndir af „*gráðugum úlfum*“ djöfulsins, en leiðtogar þeirra voru settir í embætti í Lateranhöllinni og síðan í Péturskirkjan í Róm í Vatíkaninu.

Vers 16: „*Af ávöxtunum skuluð þér þekkja þá. Hvort tína menn vínber af þyrnum eða fíkjur af þistlum?*“

„Ávextirnir“ eru fyrir trén það sem verk eru fyrir menn. Jesús tilnefnir „ávextina“, „þrúgur“, sem eru þeir sem eru í „víngarðinum“ sem Guð, „víngarðsstjórinn“, annast, samkvæmt Matt. 20:8: „*Um kvöldið sagði víngarðseigandinn við verkamanna sinn: Kalla þú á verkamennina og greiðið þeim launin, frá síðustu til fyrstu.*“; og 21:40: „*Þegar víngarðseigandinn kemur, hvað mun hann þá gera við þessa vínyrkja?*“ Góðverkin sem hinir sönnu þjónar Guðs vinna eru vegna þeirra verka sem hann vinnur í þeim. Og eins og þau sem Jesús sýndi í þjónustu sinni, einkennast þessi guðdómlegu verk af mildi og gæsku, en einnig af mikilli áköfum trúfesti gagnvart öllum þáttum sannleika hans sem tjáir og dregur saman vilja hans sem vers 21 í þessari rannsókn mun minna á. „Þyrnarnir og þistlarnir“ voru sköpuð af Guði vegna frumsyndarinnar samkvæmt 1Mós 3:17-18: „*Og við Adam sagði hann: Af því að þú hlýddir röddu konu þinnar og át af trénu, sem ég bauð þér og sagði: Þú mátt ekki eta af því, þá sé jörðin bölvuð þín vegna. Með harmi skalt þú eta af henni alla ævidaga þína. Þyrna og þistla skal hún bera þér, og þú skalt eta jurtir vallarins.*“ Syndin olli miklum breytingum á sköpunarverkinu. Fyrir syndina framleiddi jörðin ekkert skaðlegt, ekki minnsta eitur. Síðasta setningin, „*og þú skalt eta jurtir vallarins*“, sýnir breytta stöðu mannsins. Skapaður í mynd Guðs verður hann dýramaðurinn í því ástandi sem Nebúkadnesar konungur, undrandi af Guði, mun finna sig í, samkvæmt Dan. 4:25: „*Þeir munu reka þig burt úr mannahópnum og búa með dýrum merkurinnar. Þú munt gras eta eins og uxar. Dögg himinsins mun væta þig og sjö tíðir munu yfir þig líða, uns þú veist að Hinn hæsti ræður yfir ríki mannanna og gefur það hverjum sem honum þóknast.*“ Þessi refsing var af völdum drambsins sem einkennir „þyrna, þistla og uppreisnargjarna sporðdreka“, allt táknið um „ávexti“ sem þjónar djöfulsins bera.

Vers 17: „*Sérhvert gott tré ber góðan ávöxt, en slæmt tré slæman ávöxt.*“

Jesús býður okkur að beita þessari fullkomlega rökréttu meginreglu til að dæma andlegt eðli þeirra sem segjast vera fylgjendur hans.

Vers 18: „*Gott tré getur ekki borið vondan ávöxt, né heldur slæmt tré góðan ávöxt.*“

„Ávextirnir“, það er að segja verk mannsins eða trúarstofnunar, sýna sanna eðli hans, án möguleika á mistökum. Því að „ávextirnir“ sem Guð hefur aflað sér eru greinilega staðfestir í opinberunum hans um guðdómlega lögmál sem rituð eru í Biblíunni. Sérhver maður verður neyddur til að viðurkenna þessa staðreynd þegar hann stendur frammi fyrir dómi Guðs. En núverandi blekking djöfulsins byggist á þeirri túlkun sem menn gefa því sem Guð telur „gott“. Sem hæfur sálfræðingur býður djöfullinn upp á uppreisnargjarna menn skilgreiningu á orðinu „gott“ sem þeir elska og kjósa fremur en þá sem Guð gefur honum í Biblíunni sinni. Og það sem þeir meta varðar „vináttu þjóða sem forðast stríð sem eyðileggja gæði og menn“. Fyrir fjöldann er „gott“ innan þeirra staðla sem

alheims mannúðarstefna hefur sett. Þess vegna verndar kaþólska trúin, í nýjasta gervi sínum sem blekkjandi „*höggormur*“, þessi mannúðlegu gildi og sýnir algjöra fyrirlitningu á þeim staðli um biblíulegan sannleika sem Guð hefur sett í Biblíunni sinni. Til að forðast þennan rugling þýðir meginreglan sem Jesús gefur til kynna að þar sem heilagur hvíldardagur hans og stöðugar opinberanir eru, þar eru herbúðir hinna sönnu útvöldu dýrlinga hans. En hins vegar, þar sem rómverski sunnudagurinn er arfgengur frá Konstantínusi I keisara ^{árið} 321 og frá Vigiliusi páfa árið 538, þá er þar herbúðir djöfulsins, óvinar hans og útvalda hans. „Góði ávöxturinn“ er hlýðni við vilja Guðs; „vondi ávöxturinn“ er óhlýðni við þennan guðdómlega vilja sem opinberaður er og skrifaður í hans heilögu Biblíu.

Vers 19: „*Hvert það tré, sem ber ekki góðan ávöxt, verður höggvið upp og í eld kastað.*“

Freisting djöfulsins á uppreisnargjörnum mönnum varir aðeins um tíma. Því við endurkomu sína í dýrð mun Jesús frelsa sína útvöldu, sem hann mun rífa frá dauðanum sem uppreisnarherinn myndi leggja á þá. Trúarleg dulúð mun þannig skyndilega enda hjá djöfullegu herbúðunum, sem almáttugur Guð Jesús Kristur eyðileggur með andardrætti sínum. En þessi eyðilegging er ekki sú síðasta, því guðdómlega áætlunin felst í því að reisa þá upp í lok „*sjöundu*“ árbúsundarinnar, fyrir síðasta dóminn. Þeim verður síðan kastað lifandi í „*eldsdíkið*“ til að verða tortímt þar á tíma sem ákveðinn er fyrir hvern og einn þeirra með dómi sem Kristur og hans útvöldu munu framkvæma í „*þúsund ár*“.

Vers 20: „*Af ávöxtunum munuð þér þekkja þá.*“

Boðskapur Krists er einfaldur og skarpur. Sannir þjónar hans munu bera kennsl á sig með verkum sínum. Og þjónar djöfulsins munu gera það líka, þrátt fyrir allar yfirlýsingar sínar og kröfur um að þjóna Guði.

Hingað til höfum við einbeitt okkur að þeim illu ávöxtum sem gyðingaklerkastéttin og páfaleg rómversk-kaþólska trúin bar. En frá og með 1843, vegna tilskipunarinnar í Dan 8:14 sem tók gildi þann dag, féll guðleg bölvun yfir alla mótmælendatrúarhópa. Og fyrir okkur sem lifum á síðustu árum reynslu jarðneskrar syndar tekur þessi alheimsbölvun á sig margar myndir. Eftirfarandi vers munu staðfesta djöfullegt eðli ákveðinna falskra fylgjenda Krists, kaþólikka eða mótmælenda, og jafnvel, síðast frá 1994, sjöunda dags aðventista.

Vers 21: „*Ekki mun hver sá, sem við mig segir: ‚Herra, herra,‘ ganga inn í himnaríki, heldur sá sem gjörir vilja föður míns, sem er á himnum.*“

Með því að eigna þeim þá staðreynd að þeir ákalla hann með því að kalla hann „*Drottinn, Drottinn!*“, er Jesús að vísa til margra sem segjast frelsast fyrir hjálpræði hans og þjóna honum. Tvöföld endurtekning orðsins „*Drottinn*“ gefur til kynna að þessi þjónusta sé dregin saman í þessari einu trúarlegu mynd. Jesús er viðurkenndur sem „*Drottinn*“ en verk hlýðni við „*vilja föðurins*“ eru hunsuð og fjarverandi. Með því að minna á nauðsyn þess að gera „*vilja föðurins*“ staðfestir Jesús gagnsemi Biblíunnar, þar sem þessi guðdómlegi „*vilji*“ er opinberaður á einkaréttan og óhrekjanlegan hátt, frá 1. Mósebók til Opinberunarbókarinnar í upprunalegum hebreskum og grískum þýðingum. Milli hinna frelsuðu og hinna týndu mun Biblían því skipta öllu máli. Og á síðari árum þrengir skilningur á dulkóðuðum spádómsboðskap þessarar Biblíu enn frekar „*leiðina*“ sem Jesús kallaði „*þrönga*“.

Vers 22: „*Margir munu segja við mig á þeim degi: „Herra, herra, höfum vér ekki spáð í þínu nafni? Höfum vér ekki rekið út illa anda í þínu nafni og gjört mörg kraftaverk í þínu nafni?”*“

Þessir undrandi þjónar munu hins vegar hafa, segja þeir, „*spáð, rekið út illa anda og gert mörg kraftaverk, „í þínu nafni,”*“ nafni Jesú.

Vers 23: „*Þá mun ég játa fyrir þeim: Ég **þekkti yður aldrei**.* Farið frá mér, þér sem fremjið ranglæti.“

Ég legg hér áherslu á mikilvægi orðsins „**aldrei**“ í svari Jesú, sem leiðir okkur að þessari réttmætu spurningu: En hverjir framkvæmdu þá kraftaverkin og allt þetta? Djöfullinn og illar vættir hans, sem hafa getu til að gera það og geta gert hvað sem er með samþykki Guðs. Það sem Jesús kallar hér „*misgjörð*“ felst í því að fyrirlíta og rangfæra vilja Guðs, sem er skýrt skilgreindur í Biblíunni hans og spádómum hans sem eru undirbúnir fyrir okkar tíma og lokaprófaun hans á trú.

Varðandi þessa spádóma dáist ég að visku Guðs, þessari guðdómlegu visku sem er hafin langt yfir allt sem við köllum gáfur. Því hann smíðaði dulkóðaðar opinberanir sínar með því að gefa þeim nægilega óljósa mynd svo að hver einstaklingur gæti túlkað þær á þann hátt sem hentaði honum, í samræmi við trúarlegt val hans. Með þessum hætti gat hann verndað spádóma sína sem ætlaðir voru að upplýsa síðustu þjóna hans í samhengi við hagstætt trúfrelsi. Of augljós og of skýr boðskapur hefði verið eyðilagður af fölskum trúarbrögðum. Hrein og einföld niðurlæging, af rómverskri páfahyggju, á öðru af tíu boðorðum Guðs sem fordæmði skurðgoðadýrkun þess, var dæmigerð sönnun þess. Og með óljósri stöðu sinni og augljósri aðlögun gerði spádómurinn rómversk-kaþólsku kirkjunni kleift að gefa sér hlutverk „hins útvalda“. Með því að staðfesta, fyrir hverjum sem vill heyra hann, boðskap sinn „utan kirkjunnar er engin hjálpraði“, kynnir hann sig sem eina samkomuna sem Guð blessar. Í Opinberunarbókinni finnur hún í Opinberunarbókinni 12:1 tækifæri til að gefa sér forystuhlutverkið með því að gefa „konunni með 12 stjörnur á höfði sér“ mynd af Maríu meyjar sem hún þjónar og tilbiður. Guð gerði það jafnvel auðveldara með því að vitna í karlkynsbarnið sem hún fæddi í heiminn með því að fæða það í sársauka; María og sonur hennar Jesús eru því greinilega kölluð fram af Guði til hagsbóta fyrir kaþólska trúna. En útlitið blekkir því í spádómsbók sinni gefur Guð konunni merkingu sína sem „*brúður Krists*“ sem þegar var spáð í 1. Mósebók 2:18 af konunni sem mynduð var af manningum, með þessum orðum: „*Drottinn Guð sagði: Það er ekki gott að maðurinn sé einn. Ég mun gjöra honum meðhjálp við hans hæfi.*“ Samkvæmt áætlun Guðs verður konan, hans útvalda, að vera lík Kristi sem hún mun færa hjálp sína til að vegsama hlýðni við opinberaðan guðdómlegan vilja. Í þessari hegðun er konan sannarlega hin útvalda Krists og þessi sigursæla kona sem Opinberunarbókin 12:1 kynnir okkur. Og barnið sem kemur í heiminn í fæðingarþríðum táknar ávöxt hlýðni sem hinir útvöldu bera í endurfæðingu þeirra í Kristi. Því að kenning Jesú er formleg, sátt við Guð á sér aðeins stað í gegnum nýja fæðingu sem vatnið og andi Guðs fá í senn og sameiginlega, samkvæmt Jóhannesi 3:3-5: „*Jesús svaraði honum: Sannlega, sannlega segi ég þér: Nema maður fæðist að nýju, getur hann ekki séð Guðs ríki.... Jesús svaraði: Sannlega, sannlega segi ég þér: Nema maður fæðist af vatni*

og anda, getur hann ekki komist inn í Guðs ríki. „Vatn“ táknar iðrunarskírni sem gefur kristinni skuldbindingu merkingu og táknar dauða hins gamla synduga manns. Síðan táknar „andinn“ guðdómlega verknaðinn sem mun á sér stað í lífi hins nýja trúskiptinga. Og þar munu ávextirnir sem hinir skírðu bera skipta öllum trúskiptingum frá kristinni trú í mörgum myndum sínum í tvo flokka. „Ávextirnir“ sem „andinn“ ber verða hlýðni við „vilja föðurins“ og ávextir djöfulsins munu leiða til hlýðni við páfalegan „helgastan föður“ og í gegnum hann við Konstantínus I keisara⁹⁸ í fararbroddi allrar uppreisnarinnar við djöfulinn sjálfan, í eigin persónu.

Skírnin er orðin blekkjandi því fáir skírðir sýna áhuga á að greina verk sín til að finna samræmi við anda hins lifandi Guðs. Fyrir vikið er verk hins guðdómlega anda vanmetið og fær eingöngu fræðilegt gildi. Í þessu tilfelli er því aðeins vatnsskírni eftir, og jafnvel hún hefur verið vanmetin með falskri trú með því að skipta út algjörri niðurdýfingu líkama skírða einstaklingsins fyrir að stráða nokkrum dropum af vatni á höfuð hans. Þannig er öll trúskiptunarathöfnin gerð til einskis og dauð.

Sú hjartnæma mynd af konu sem ber barn sitt í fanginu er stranglega mannúðleg og byggir á næmni, eða nákvæmara sagt í þessu tilfelli, á tilfinningasemi manna sem virða ekki guðlegar meginreglur. Því að það verður að hafa í huga að í Jesú Kristi, í holdinu eins og okkar, sýndi Guð hvorki tilfinningasemi né óhlýðni við guðlegar meginreglur sínar. Hann var næmur fyrir mannlegum þjáningum og létti oft á þeim með því að framkvæma kraftaverk, en hlýðni hans við lögmál sín var stöðug þar til hann var krossfestur, sem var nauðsynleg til að friðþægja fyrir syndir sem hans útvöldu höfðu játað.

Tilbeiðsla „Maríu meyjar“ ber vitni gegn því að kaþólska kirkjan sé einungis kristin í fullyrðingu sinni um að vera það. Hún er í raun aðeins erfingi Konstantínusar I ' hins skurðgoðadýrkandi keisara sem stofnaði syndina vegna ruglings síns á milli Krists og sólarinnar, sköpunar hans. Það hefur verið lagt til að hún hafi seint snúist til kristinnar trúar. Þetta var enn auðveldara vegna þess að hann sjálfur hafði gefið henni skurðgoðadýrkunarform heiðins uppruna þess, þar sem hann ásamt móður sinni var dýrkandi „Sol Invictus“, hins ósigraða sólguðs. Restin af sjöunda deginum, sem Guð helgaði, var forgangsförn stríðsins sem háð var milli Jesú Krists og Satans. Í viðbrögðum við því að yfirgefa helga hvíldardag sinn, brást Guð við og hann hefur valdið og mun enn valda hefndum sem eru augljósari en sjaldgæfar birtingar hinnar fölsku „Maríu meyjar“. En mannkynið hefur ekki borið kennsl á guðdómlegar refsingar og mannfjöldi lætur tælast af boðskap og birtingum „meyjarinnar“. Í þessari hegðun sýnir þessi mannkynið réttlæti dómsins sem Jesús Kristur opinberaði, sem gaf veginum sem leiðir til hjálpræðis útlit „þröngs hliðs“, því hann liggur í gegnum biblíulegar guðdómlegar kröfur, og skurðgoðadýrkunar sem leiðir til eilífs dauða, sem tekur á sig útlit „vítt hlið og breiður vegur“. Matteus 7:13: „Gangið inn um þrönga hliðið. Því að vítt er hliðið og breiður er vegurinn sem leiðir til glötunar, og margir eru þeir sem ganga inn um það.“

Það er eftir fyrir mig að útskýra fyrir ykkur hvers vegna svo margir láta tælast af mynd Maríu meyjar. Skýringin stafar af þeim staðli sem Guð gaf sköpun sinni á jörðinni. Hann gaf manninum líkamlegan styrk sem er æðri konunni og

hann getur þannig líkamlega ráðið yfir henni. En í staðinn er hann heillaður og ráðinn af konunni, andlega, vegna þess að afkomendur hans eru háðir henni. Og þessi meginregla varðar alla menn óháð trúarbrögðum, kynþætti, þjóð eða ættbálki, hvort sem þeir eru upplýstir af Guði eða ekki. Það er auðvelt að skilja að aðskilin frá Guði munu karl og kona vera knúin til að guðgera þá einstaklinga sem þau elska mest. Karlmaðurinn mun guðgera styrk og einnig mynd konunnar sem ber barnið sem gefur honum arftaka, afkomanda og auðvitað mun karlkyns barnið, erfingi styrksins, njóta forgangs karlsins. Þessi forgangsröðun á karlkyns barninu leiddi til þess að Hinrik VIII. konungur Englands lét hálshöggva tvær af sex eiginkonum sínum, sem Guð gerði ófær um að gefa honum karlkyns erfingja til að tryggja arftaka hans á hásætinu, fyrir utan eitt barn (Edvarð VI), sem lést 15 ára að aldri. Hinrik VIII. vissi ekki að vandamálið lá hjá honum en ekki eiginkonum hans. Þessi bölvæði stofnandi anglikönsku trúarinnar, sem hataði Marteín Lúther, lést að lokum án þess að hafa fengið þessa fullnægju frá Guði. En alls staðar á jörðinni olli fjarvera karlkyns erfingja hörmungum. Annað stig guðdómlegrar fæðingar konunnar á rætur að rekja til tíma Babýlonsturnsins, eftir að vatnsflóðið eyddi óguðlegu lífi jarðarinnar. Í fyrstu dreifðust þeir sem lifðu af og flokkuðust saman í fjölskyldur, síðan í ættbálka, þar til Nimrod, konungur ættbálks, setti af stað byltingarkennda hugmynd. Á þeirri meginreglu að eining væri styrkur, sannfærði hann menn um að safnast saman á einum stað; sameiginlegt tungumál þeirra studdi lausn á samskiptum vandamála. Guð brást við þegar þessi samkoma tók á sig mynd áskorunar sem byggðist á því að reisa turn til að ná til himins. Á þeim tíma nutu Nimrod konungur, kona hans, Semiramis, og sonur þeirra, Tammús, mikillar virðingar, viðurkenndir og vegsamaðir af öllum íbúum Babýlon. Rétt eins og rómverski einræðisherrann Júlíus Caesar vildi vera guðlegur vegna hálfgerðrar dýrkunar fjölda Rómverja, kom sama skurðgoðadýrkunarhugsun fram áður meðal dýrkenda Nimrods konungs og fjölskyldu hans. Með því að grípa inn í og aðgreina þá með mismunandi, þar af leiðandi framandi, tungumálum, dreifði Guð þessum þjóðum á jörðinni, en þeir tóku með sér skurðgoðadýrkunarvenjur sínar að tilbiðja falska guði, þar á meðal fremstu voru Nimrod, Semiramis og Tammús. Semiramis og Tammús voru táknuð með mynd af konu sem bar son sinn í fanginu og hún var frjósemisgyðja, viðfangsefni aðalástarinnar hjá mannlegum hjónum. Styrkur og frjósemi hafa haldist alls staðar á jörðinni guðleg viðfangsefni undir mismunandi nöfnum, eftir þjóðum og ættbálka- eða þjóðtungu þeirra. Frá Babýlon hefur þessi heiðni dýrkun breiðst út um alla jörðina og norður á meginland Afríku þar sem heiðna borgin Karþagó (nú Túnis), stöðugur óvinur Rómverja, réð ríkjum. Áður en fólk í Norður-Afríku snerist til íslams voru það, líkt og fólk á allri meginlandi Evrópu, dýrkendur guðdómanna sem erfðir voru frá Babýlon. Með tímanum studdu líkindin milli þessara guða aðlögun og dýrkun á styrk og frjósemi gat haldið áfram undir mörgum nöfnum. Þessi heiðna arfleifð mun gera okkur kleift að skilja hvernig dýrkun Maríu meyjar tældi falskristna Evrópumenn og múslima. Því kristnir menn og múslimar finna í Maríu meyjar ímynd frjósemi sem hefur tæld þá alla tíð. Í lok sjöttu aldar e.Kr. viðurkenndi spámaðurinn Múhameð einn Guð sem grundvöll eingyðistrúarbragða, í gegnum kenningar rómversk-kaþólskrar trúar, sem Guð hafði fordæmt frá 7. mars 321. Upprisinn af Guði til að refsa kaþólskri

trú, aðskildi Múhameð sig frá áhrifum Býsantískra kristinna manna og stofnaði, með sverði, trú sína sem kallast Íslam, nafn sem þýðir undirgefni. Næsta spurning er: Já, en hverjum er kennt um að vera undirgefinn? Þekking á guðdómlegri áætlun veitir svarið sem allir geta fundið.

Trúarleg samtenging heiðinna guða er því uppspretta trúarlegs ruglings og blöndunar. Meðal Grikkja er guðlegur kraftur eignaður guði guðanna sem þeir kalla Seif og Rómverjar Júpíter.

Tilvitnun fannst á Netinu um frjósemisgyðjur: Í grískri trú, á fornöld og klassískum tíma, er það Demeter sem táknar gyðju móður jarðar, en einnig Ísis í Egyptalandi, Kýbele sem var yfirgefin fyrir Díönu í Litlu-Asíu, Astarte í Sýrlandi, Astarte í Föníkíu, Tanit í Karþagó. Undir öllum þessum nöfnum finnum við nákvæma mynd af „Maríu mey“ sem ber barn sitt Jesú.

Í Biblíunni opinberar Guð fordæmingu sína á þessum skurðgoðadýrkunar ...

Í raun og veru tilheyra styrkur og frjósemi hins eina skapara Guðs, föður alls sem lifir. En þar sem hann er skapari lífsins með orði sínu einu saman, er hlutverk hans ekki móðurhlutverk. Því að þetta hugtak móðir var fundið upp af honum, í eina skiptið á 6000 árum sem mannkynið hefur verið boðið að tengjast hinum eina sanna Guði á jörðinni. Og ótakmarkaður guðlegur sköpunarkraftur hans leyfði honum að fæðast í móðurkviði ungrar meyjarinnar sem notuð var sem staðgöngumóðir. Barnið Jesús sem hún gat tilheyrdi ekki Maríu og hún hafði ekki rangt fyrir sér að halda að Guð hefði veitt henni „náð“, það er að segja heiðurinn af því að hafa verið valin; orsök þessa vals var eingöngu ætterni hennar af Davíð konungi, svo að guðdómleg skrifleg loforð sem gefin voru þessum konungi yrðu uppfyllt og heiðruð.

Auðmýkt er styrkur okkar og hjálpræði okkar

Hinn mikli skapari Guð lýsti því yfir í Jakobsbréfinu 4:6 og 1. Pétursbréfi 5:5 að hann „*standi dramblátum en veiti auðmjúkum náð*“. Auðmýkt hefst þegar maðurinn gerir sér grein fyrir því hversu mikill veikleiki hans er. Svo lengi sem hann verður ekki meðvitaður um tilvist skaparans Guðs, með ótakmarkaðan kraft og vald, getur hann ekki áttað sig á því hversu veikur hann er í mannlegu eðli sínu. En allt breytist þegar hann fær sönnun fyrir lifandi veruleika sínum. Jafnvel þá verður þessi meðvitund að vera sterk og ráðandi í greiningu hans á lífinu. Auðmýkt leiðir mannveruna til að skilja að hún er aðeins leirker sem Guð verður að fylla; þetta krefst af henni hlýðni eins og uxinn, sem Guð leggur ok sitt á hálsinn til að fela honum verkefni. Þetta hugarástand er ekki vegsamaður af guðlausum heimi, heldur einmitt vegna þess að hugmyndir hans um lífsgildi eru í algjörri andstöðu við hans eigin. Virðist afar veikur, eru útvaldir Guðs styrktir af guðdómlegum styrk hans, þar sem hann gefur þeim allt sem þeim vantar. Að standa gegn djöflinum og mannlegum fulltrúum hans krefst styrks Jesú Krists. Sönnun sigurs hans er nú að baki. Enginn hefur rétt til að efast um það, því píslarvottar sannrar trúar fórnauðu lífi sínu til að sannfæra þig um það með því að fylgja trúfastlega fordæmi hins mikla meistara trúarinnar, Krists frelsarans. Það þurfti óvenjulegan persónuleikastyrk til að ljúka verkefni sínu. Og þrátt fyrir

blekkjandi útlit var það með því að fórna lífi sínu í dauðanum að hann vegsamaði og helgaði nafn sitt um eilífð. Í þeirri trú að þeir væru að refsa honum, hófu uppreisnargjarnir Gyðingar og Rómverjar hann til æðstu dýrðar. Til að nútímavæða ímyndina er hinn útvaldi lifandi „bréfastassi“ þar sem andi Krists setur öðru hvoru ástarbréf sín sem eru viðvaranir hans um hættur og ljós hans sem lýsir upp leyndardóma hans sem opinberaðir eru í biblíuorði hans.

Til að lýsa útvöldum sínum valdi Jesús að gefa börn sem dæmi. Ekki uppreisnargjörn börn okkar tíma sem eru ávextir spilltrar og óendanlega syndsamlegrar lýðveldisanda, heldur vitrir, hlýðnir og mjög gaumgæfir börn, því þau eru að leita að bestu mögulegu fyrirmynd. Feður húmanismans eru vonbrigði og mjög snemma taka börn þeirra eftir og dæma eigingirni þeirra og illsku sem þau erfðu frá djöflinum, en þau eru samt ekki meðvituð um þessa orsök. Barnið spyr margt vegna þess að það hefur allt að læra; það vill finna svör við spurningum sínum. Jesús Kristur, skapari okkar, væntir ekki minna frá þeim sem það vill og getur frelsað. Öll Biblían inniheldur enn nægilega leyndardóma til að fylla tíma okkar þar til hún kemur aftur vorið 2030, og vegna þess að hugmyndin hafði dottið í hug, tók Jesús Kristur mig á orðinu og hann færir mér í hverri viku námsefni sem hann gefur svör sín við sem auka ljós hans.

Aðeins himneskar verur sjá þetta, en á þeim tíma þegar heimurinn, sem er einangraður frá Guði, er angistarfullur vegna dauðans sem fylgir kórónaveirunni og alþjóðlegri spennu sem vekur ótta við stríð, nærast ástvinir hans ákaft á himneskri andlegri kenningu hans í friði hjálpræðis Krists. Og þessi lind, uppspretta lifandi vatns, mun ekki þorna upp. Hana má þó stöðva, en aðeins þegar hún er ekki lengur metin að verðleikum. En svo lengi sem sá sem tekur við henni kann að meta hana að verðleikum, getur hún haldið áfram. Dæmið er of gott fyrir mig til að bera það ekki vitni. Í lok hvíldardagsins 22. janúar 2022, þegar við vorum að búa okkur undir að ljúka heilögum degi Guðs með bæn, leiddi lokaorðaskipti við Jóel, bróður minn í Kristi, um spennuna í samskiptum Vesturlanda og Rússlands, mig til að rifja upp spádóm Daníels 11:40-45 sem lýsir almennri stefnu væntanlegrar þriðju heimsstyrjaldar. Þá datt mér í hug snilldarhugmynd sem staðfesti og varð óumdeilanleg túlkun mín sem kynnt var í Daníel 11, í skjalinu „Útskýrðu Daníel og opinberunina fyrir mér“. Ég lýsi efninu hér til að skilja merkingu þessa litla gimsteins. Daníel 11 fjallar um tvo megin, „konunga“ sem eru „konungur norðursins“ og „konungur suðursins“. Í fyrri hluta kaflans tákna þessir tveir „konungar“ forn-egyptsku Lagídaættirnar og sýrlensku Seleukídaættirnar. Frá og með vers 21 beinist Guð að Seleukída „konungi norðursins“, Antiokkusi IV, sem ofsótti Gyðinga árið 168 f.Kr. Síðan, frá og með vers 36, tekur hann sem skotmark og samhengi kristna tímann og ofsóknir páfakirkjunnar gegn kristnum mönnum, sem er viðfangsefni helstu fordæminga hans í Daníel 7:7 og 8:10 til 12. Breytingin á samhenginu skyldar okkur til að endurdreifa hlutverkunum, það er að segja að endurtúlka hverjir nýju „konungarnir norður og suður“ eru, sem vitnað er í, allt til loka kaflans. Í vers 40 setur andinn hernaðarárásir á svið sem varða ekki tvo, heldur þrjá „konunga“ sem tilnefna: frá og með vers 36, páfakapólsku Evrópu, skipulögðu undir verndarvæng Rómarsáttmálans, skotmark Guðs, fórnarlamb lokaárásanna, síðan nýja „konunginn suður“, það er að segja stríðsísland sem kom frá Mekka frá 632,

og nýja „*konunginn norður*“, núverandi rétttrúnaðar Rússland. Þegar þessi nauðsynlega áminning hefur verið gerð, þá er þetta það sem nýja perlan á hvíldardeginum 22. janúar 2022 samanstendur af. Spádómurinn lýsir, með því að nefna það skýrt að þessu sinni, „*Egyptaland*“, sem hefur gengið yfir í vestræna herbúðirnar síðan Camp David-samkomulagið var undirritað árið 1979. Það lendir í átökum við nýja stríðsíslandska „*konunginn suðursins*“, sem er í bandalagi við nýja rússneska „*konunginn norðursins*“. Þar sem það er sjálft kallað „*konungur suðursins*“ í upphafi *Daníelsbókar 11*, þá lendir „*Egyptaland*“ í síðustu heimsstyrjöldinni í átökum við þennan nýja „*konung suðursins*“ sem ræðst fyrst á kristna páfalega Evrópu. **Þannig er sýnt fram á breytinguna á samhenginu**. „*Egyptaland*“ getur ekki verið „*konungurinn suðursins*“ sem ræðst á kristna Vesturlönd þar sem það hefur orðið bandamaður þess og er sjálft rænt af „*Líbýumönnum og Eþíópíumönnum*“, múslimum sem birtast eftir ránsfeng rússneska „*konungsins norðursins*“.

Guðdómleg spádómsgáfa er ófyrstíganleg virki, maður getur aðeins gengið inn í hana með því að vera boðið og leiðsögn af Anda Guðs. Lítilill mannlegur andardráttur, þú ert ekki fær um að sjá neitt annað en það sem Guð lætur þig sjá. Hann leggur hönd sína og hula blindar greind okkar. Dæmið sem ég hef rétt í þessu gefið sýnir að hann lyftir hulunni þegar hann vill og telur það viðeigandi. Skilningur á guðlegum opinberunum er alltaf afar einfaldur og rökréttur, en jafnvel við þessar hagstæðu aðstæður skynja mannlegar greindar ekki einföldustu finleika hennar. Að átta sig á þessu leiðir manninn til sannrar auðmýktar og viðurkenningar á því að hlutverk hans er sannarlega einfalt „pósthólf“ sem leggur sig fram til umráða Guðs í Jesú Kristi. Hins vegar, í þessari auðmýkt og í því að sýna þakklæti fyrir opinberanir hans, verður það honum dýrmætt að til að réttlæta það, bauð hann lífi sínu til að endurleysa syndir sínar. Og þannig, við endurkomu hans í dýrð, mun hann geta boðið honum eilíft líf, samkvæmt fullkomnu réttlæti hjálpræðisáætlunar hans. „Pósthólfið“ eða „**óarðbæri þjónninn**“ mun þá verða engill sem mun sjá og tala beint við Krist sem hefur verið sýnilegur. Því samkvæmt Lúkasi 17:10 er enginn heiður fyrir þann sem hlýðir og gerir þannig aðeins skyldu sína, samkvæmt því sem Jesús sagði: „*Þegar þér hafið gjört allt sem ykkur var boðið, þá segið: Ónýtir þjónar erum við, því að við höfum gjört það sem okkur bar að gjöra.*“

Auðmýkt er ræktuð og verður að vernda hana, því stoltið sem getur komið í staðinn getur birst í aðstæðum þar sem þeir ná árangri og aðdáun frá þeim sem eru í kringum þá. Útvöldu Krists geta auðveldlega viðhaldið auðmýkt, en við minnsta árangur er hætta á stolti raunveruleg. Þess vegna er mikilvægt fyrir þá að vera auðmjúkir gagnvart þeim sem þeir kenna. Því Guð vakir yfir og fylgist með því hvernig stolt birtist, sem leiðir til dauðadóms fyrir djöfulinn og illu andana hans. Og vegna þess að þeir borga dýrt fyrir það, vita englar hins illa hversu áhrifaríkt stolt er til að missa mannsál og þeir gera allt sem þeir geta til að auka á hrokafulla tilhneigingu í huga sínum. Því þetta er enn ein ástæða til að réttlæta auðmýkt. Andstætt því sem þeir trúa eru stoltir einstaklingar stjórnaðar verur. Kannski tekst þeim að láta ekki mannverur stjórna sér, þó ég efist um það, en þeir eru vissulega stjórnaðir af ósýnilegum öndum Guðs eða Satans og englabræðra hans. Ef við berum heilann okkar saman við tölvu erum við fórnarlömb andlegra

„tölvuprjóta“. Úr fjarlægð erum við stjórnað, annað hvort af Guði okkur til góðs og lífs, eða af illum öndum, okkur til illsku og dauða sem því fylgir, frá þessu jarðneska lífi á öllum aldri, og í versta falli, við lokadóminn, að eilífu. Dramb birtist í innra sjálfinu þar sem það vex smám saman eins og vond planta sáð af illum öndum eða einfaldlega sem ávöxtur hins fullkomna frelsis sem Guð hefur gefið okkur. Mannveran getur fengið frá Guði að hann upplýsi greind sína, en einnig, í tilfalli hinna dramblátu, að hann geri þá andlega blinda. Þegar maðurinn lokar sig frá Guði sviptir hann sér þeim kostum að geta greint raunverulegar orsakir atburða sem eiga sér stað á hans tíma eða í öðrum; orsakir sem eru faldar vegna þess að þær eru andlegar. Þetta er lágmarks náttúruleg blinda sem er þegar banvæn. En blinda hugans getur tekið á sig öfgakenndar myndir, svo sem að sjá óvini í bestu vinum sínum; í bardaga getur maður barist gegn eigin herbúðum, í þeirri trú að þeir séu að eiga við óvini. Á þennan hátt gaf Guð sigur hebresku þjóð sinni, sem hafði orðið Ísrael hans. Óvinir hans voru að drepa hver annan án þess að Ísrael þyrfti að grípa inn í. Verum því sannarlega **auðmjúk í slíkri mannlegri stöðu !**

Mannkynið, sem er svipt þessari dýrmætu auðmýkt, er aðskilið frá Guði og treystir á vísindamenn sína, stórmenn sín, lærða menn sína, sem státa af því að geta útskýrt lífið. Það hefur sérfræðinga á öllum sínum mismunandi sviðum og viðfangsefnum, sem það vísar til. Þeir telja að allir hafi notið góðs af framförum vísinda og þekkingar. En þeir hunsa að þessi tæknivæðing er aðeins afleiðing útbreiddrar bölvunar sem skall á allt mannkynið árið 1843, dagsetningu sem „aðventista“-spádómurinn í Daníel 8:14 skapaði. Aðventista-prófraunirnar árin 1843 og 1844, sem aðallega áttu sér stað í Bandaríkjunum, einkenndu þetta land, sem hefur aðeins vaxið í krafti og sem við eigum núverandi tæknivæðingu að þakka. Í kjölfarið fylgdu járnbrautin, nýting olíu og bílar með brunahreyfli, glópera Edisons, kvikmyndahús, borgaraleg og hernaðarleg flug, kjarnorkusprengjan, geimflaugar, tölvur, internetið og núverandi ultra HD „snjallsími“ okkar. Það er ekki þessi „þekking“ sem Guð talar um í Dan 12:4, því þessi tæknilega „þekking“ gerir manninum aðeins kleift að smíða eyðileggingarvélarnar sem munu tortíma honum. Þvert á móti, til að efla líf sinna útvöldu, býður Guð upp á „þekkingu“ á verkefni sínu sem opinberað er með spádómum hans: „*Þú, Daníel, halt þessum orðum leyndum og innsiglaðu bókina þar til að endalokum . Þá munu margir lesa hana og þekkingin mun aukast.*“

Í þessu versí sjáum við greinilega áform Guðs um að láta kristna trú staðna þar til „endalokatími“ kemur. Við erum nú á þessum „endalokatíma“ og, eins og Guð spáði Daníel, hefur „þekking“ sannarlega „aukist“ mjög frá 1843, enn frekar á milli 1980 og 1994, og á óvæntan hátt frá 2018. Allt sem eftir er er að hún verði deilt með hinum útvöldu sem eru dreifðir meðal þjóða um alla jörðina; og meðal allra manna eru þeir auðmjúkastir, í samræmi við fyrirmynd Meistarans, Jesú Messíasar.

Það er líka til falsk, blekkjandi trúarleg auðmýkt sem byggir á því að fólk viðurkennir að Guð sé til. En þessi auðmýkt er fölsk vegna þess að það hunsar tilvist hans með því að lúta ekki vilja hans, sem það hefur enga þörf fyrir. Hinir útvöldu sem búa yfir sannri auðmýkt fremja ekki þessa órökréttu hegðunarvillu. Ef Guð er til, þar sem hann er líka almáttugur, er mikilvægt að vita hvernig hann

dæmir menn og gjörðir þeirra. Í þessari þekkingu er hlutverkið sem hann gefur staðreyndum opinberað og skilið. Því mannsheilinn greinir og greinir atburði með mikilli nákvæmni, vísindin hjálpa honum í þessu, en hann getur ekkert meira gert. Við höfum séð hvernig aðalhlutverk lifandi Guðs er að dæma stöðugt verur sínar og verk þeirra. Því er mikilvægt að skilja þá merkingu sem hann gefur fréttum sem eiga sér stað dag eftir dag. Fólk og fjölskyldur syrgja vegna slysa sem stöðugt slá alla seka og synduga mannkynið. Þessi slys geta stafað af skorti á varfærni fórnarlambanna, en það sem er víst er að allir þeir sem deyja á annan hátt en úr elli deyja vegna þess að Guð verndaði þá ekki. Og ef hann gerði það ekki, þá er það vegna þess að þetta fólk auðmýkti sig ekki fyrir dýrðlegri veruleika hans. Meðal þeirra vildu trúaðir hunsa það sem hann hugsaði og hver dómur hans var. Guð er Guð lifenda, ekki dauðra, og því verðum við að læra að þekkja hann meðan við lifum. Í Daníel og Opinberunarbókinni opinberar Guð fyrst og fremst auðmjúkustu þjónum sínum þá merkingu sem hann gaf miklum leikritum sem einkenndu sögu kristinnar aldar. Opinberunarbókin dregur þær saman með „*sjö lúðrum*“ og „*sjö síðustu plágunum*“ sem tjá réttláta „*reiði Guðs*“. Þannig, varðandi „*fyrsta lúðurinn*“, þar sem veraldlegir sagnfræðingar hafa aðeins tekið eftir innrásum barbara sem kveiktu eld og blóð í nútíma Evrópu á milli 321 og 538, greinir hinn útvaldi fyrsta dóm sem hinn móðgaði skapari Guð framdi árið 321 með því að yfirgefa helgaðan hvíldardag sinn. Og hinar sex „*lúðrarnir*“ og „*sjö síðustu plágurnar*“ koma, hver á eftir annarri, til að refsa sömu syndinni. Opinb. 15:4 staðfestir merkingu þeirra á guðdómlegum „*dómum*“ með því að segja um „*sjö síðustu plágurnar*“: „*Hver mun ekki óttast, Drottinn, og vegsama nafn þitt? Því að þú einn ert heilagur. Og allar þjóðir munu koma og tilbiðja fyrir þér, því að dómar þínir eru opinberir*.“ » Í þessu versí er orðasambandið „*því að þú einn ert heilagur*“ beint gegn fölskum trúarlegum heilagleika rómversk-kapólsku páfa- og mótmælendatrúarinnar sem „*dómar*“ þess miða á og ráðast á. Fjarvera „*óttans*“ „*Guðs*“ er um að ræða og það er vegna dráms og falskrar uppreisnargjarnrar **auðmýktar manna**. Reyndar, frá 1843, eftir myrku aldirnar undir páfavelðinu, í Opinberunarbókinni 14:7, býður boðskapur fyrsta engilsins hinum útvöldu að aðgreina sig frá fölskum trúarbrögðum með auðmýkt **sem** leiðir til „*ótta Guðs*“: „*Og hann sagði hárrí röddu: Óttist Guð og gefið honum dýrðina, því að komin er stund dóms hans*. Tilbiðjið hann, sem skapaði himininn og jörðina, hafið og uppsprettur vatnanna.“ „Sá sem býður hinum kölluðu að „*óttast*“ sig er kallaður Jesús Kristur, almáttugur Guð, skapari alls þess sem lifir og er til, sýnilegt eða ósýnilegt. Sannur dómur Guðs er óttalegur og andstæða þeirra hugmynda sem mönnum þóknast, því hann skiptir mannkyninu aðeins í tvo flokka, þá sem **eru auðmjúkir** útvöldu hans sem blóð Jesú frelsar, og alla aðra mannkynið sem hann eyðileggur og mun að lokum tortíma endanlega vegna dráms eða falskrar **auðmýktar** ríkra og fátækra, allra uppreisnargjarnra og þrjóskra, eins og egypski faraóinn sem herti hjarta sitt allt til dauða síns sem Guð gaf honum í Rauðahafinu.“

En aðeins er hægt að skynja auðmýkt og stolt augliti til auglitis, og eina skoðunin sem skiptir máli er auðvitað skoðun hins mikla alheimsdómara. Það er óttast að maður sýni of mikla sinnuleysi með því að dæma sjálfan sig. Gleymum því ekki að Guð er hvorki undanlátssamur né sinnulaus, heldur aðeins réttlátur,

kröfuharður en fullur samúðar með þeim sem leggja sig fram um að þóknast honum.

Jesús gefur okkur dæmi um auðmýkt sem allir sem vilja fylgja honum á sannleikaleið hans eiga að virða. Frá mannlegu sjónarhorni er þessi leið mjög fjölmenn, því svo margir eru þeir sem leggja hana. Og ef þeir eru svo margir, þá er það vegna þess að kristni staðallinn sem þeir beita er ekki í samræmi við reglur auðmýktar sem Guð hefur blessað. Margir falskristnir menn einkennast af brennandi ásetningi sínum um að gera eitthvað fyrir Jesú Krist eða Guð. Þetta fólk keppir í ákafa, til einskis, því það er dramb sem knýr þá áfram. Það er til að fordæma þessa tegund falskra þjóna sem Jesús tilgreinir í Lúkasi 14:8 til 11: „(8) *Þegar einhver býður þér í brúðkaup, þá set þig ekki fremstan, svo að boðsmaðurinn sé ekki fremri en þú,* (9) *og sá sem bauð ykkur báðum komi og segi við þig: „Vikið þessum manni.“ Þá myndir þú skammast þín fyrir að fara.* (10) *En þegar þú ert boðinn, farðu og settu þig í neðsta sætið, svo að sá sem bauð þér segi við þig, þegar hann kemur: „Vinur, farðu hærra upp.“ Þá munt þú njóta virðingar fyrir öllum þeim sem sitja til borðs með þér.* (11) Því að hver sem upphefur sjálfan sig mun auðmýktur verða, og hver sem auðmýkir sjálfan sig mun upphafinn verða.

Það er með þessari einföldu yfirlýsingu sem Jesús Kristur getur fordæmt hinn borgaralega og trúarlega heim sem er aðskilinn frá honum. Reyndar opinberar Jesús okkur í þessari dæmisögu grundvöll dóms síns: auðmýktina sem gerir eilíft líf með Guði og heilögum englum hans mögulegt. Dæmið um „brúðkaupið“ vísar til „*brúðkaupsveislu lambsins*“; gesturinn er sá útvaldi sem endurleystur er með blóði hans; sá sem býður er Guð Jesús Kristur. Guð spáir því að falskur ákafi verði afhjúpaður og auðmýktur.

Í reynslu sinni sendir Nebúkadnesar konungur einnig boðskap um auðmýkt til hinna útvöldu. Eftir að hafa verið agndofa af Guði í „*sjö ár*“ vegna „*drambs*“ síns, brotinn og auðmýktur, varð hann sér meðvitaður um óverðugleika sinn. Hann krafðist ekki sjálfur þess að snúa aftur til hásætisins í Kaldeu, því hann segir okkur í Dan 4:36-37: „*Þá kom skynsemi mín aftur til mín, dýrð ríkis míns, hátign mín og þrýði var mér aftur veitt, ráðgjafar mínir og tignarmenn báðu mig um að koma aftur, ég var aftur kominn í ríki mitt og vald mitt jókst aðeins.*“ ***Nú lofa, vegsama og heiðra ég, Nebúkadnesar, konung himnanna, því að öll verk hans eru sönn og vegir hans réttir, og þá sem ganga í drambsemi megnar hann að auðmýkja.***

Ef menn væru meðvitaðri um boðskap Jesú Krists, í orðum og verkum, myndu margir skilja að staðlar himnesks lífs henta þeim ekki: þeir vegsama dramb og fyrirlíta auðmýkt; óheppni fyrir þá vegna þess að Guð vegsama auðmýkt og tortíma dramb. Öll áætlun hans er dregin saman í þessu markmiði: að flokka menn, hafna hinum dramblátu og helga hina auðmjúku um eilífð. Allir geta þannig dáðst að visku hins mikla skapara Guðs sem veit að eftir þessa flokkun verður eilíf hamingja möguleg og öðlast.

Banvænar blöndur

Þrítugur að aldri, fórnarlamb atvinnuleysis, í klóm mikillar neyðar og missis starfsgetu, leitaði ég upp í Biblíuna, sem ég las alla frá upphafi til enda, frá

1. Mósebók 1 til Opinberunarbókarinnar 22. Þessi lestur gerði mér kleift að uppgötva að á öllu sem ég vildi sjá áorkað og sem ég kallaði gott, hafði Guð allt aðra skoðun og kallaði það slæmt. Fyrir þessa biblíulestur var ég húmanisti og vildi sjá afnumin mörk sem sett voru milli manna; þessi kynþátta- og þjóðernismörk sem aðgreina og koma í veg fyrir bróðurleg samskipti. Hins vegar uppgötvaði ég frá 1. Mósebók 1 að í sköpunarverki sínu leitast hinn sanni Guð við að koma á fót og festa staðla um aðskilnað. **Ég** hafði algjörlega rangt fyrir mér og hann hafði alveg rétt fyrir sér. Og mannkynið ber stöðugt afleiðingarnar af því að taka ekki tillit til viturrar og fullkomnar dómgreindar hans. Því að taka tillit til skoðunar hans er að reiða sig á þann sem getur **aldrei** rangt fyrir sér í dómgreind sinni um hluti og líf. Með því að skrifa þetta geri ég mér grein fyrir því hversu blessuð Ísrael var í að vera leiðsögn og leiðsögn Guðs, allt frá flóttu þeirra úr Egyptalandi. Hið heilaga ský fylgdi þeim á ferðum þeirra um arabísku eyðimörkina, en þetta ský verndaði aðeins dauðlega líkama þeirra; það dýrmætasta var fyrir Móse einn, sem andi Guðs talaði við í samfundatjaldinu. Já, það er ekki nauðsynlegt að sjá Guð til að trú á hann, því viska sem birtist í allri biblíulegri opinberun þess ber vitni um lifandi veruleika hans.

Í þessum boðskap mun ég enn og aftur vitna um mikilvægi þessarar fyrstu guðlegu yfirlýsingar sem er efni 1. Mósebókar 1, bókar sem ég hefði persónulega nefnt „ **aðskilnaður** “ þar sem það er þema allrar bókarinnar. Til að skilja mikilvægi Guðs á þessum **aðskilnaði** verðum við að taka tillit til þess að fyrstu verur hans, englarnir, erfðu ódauðlegt líf vegna þess að þær endurspegla grundvallarmarkmiðið sem Guð vill öðlast fyrir eilífðina. Rétturinn til að lifa og deyja tilheyrir einum skapara Guði og hann getur beitt honum á engla og menn; sem hann mun gera á sínum tíma. Fullkomið frelsi sem gefið er verum hans gerir allt mögulegt: gott sem illt. Guð vissi þetta áður en hann skapaði fyrsta frjálssa hliðstæðu sína, fyrsta engilinn sinn. Og möguleikinn á að skapa uppreisnargjarn líf fékk hann ekki til að hætta við verkefni sitt. Jæja, það verða uppreisnarmenn og trúfastir, svo hann þarf aðeins að flokka og velja verur sem geta aðlagð sig að lífsskoðun sinni. Og þetta forrit varðar engla og menn. Með því að átta sig á þessu leiðir Guð okkur í anda inn í andlegan heim sinn; Hann gerir okkur meðvituð um tilvist annars veruleika sem enn er fyrir okkur, hins jarðneska, algjörlega ósýnilegt augum okkar; en ekki huga okkar. Allt sem hann hefur gert, gerir og mun gera, byggir á æðstu vitsmunum hans. Hann hefur hugleitt, greint, sett saman og hrint í framkvæmd öllu sínu forriti sem miðar að því að útrýma illskunni og stuðningsmönnum þess löglega til að bjóða trúuðum sínum fullkomið eilíft líf í stöðugri friði og hamingju. Undir þessu andlega augnaráði verður dauðinn, sem hræðir uppreisnargjarna mannkynið í dag og á öllum tímum, nauðsynlegur, ómissandi bandamaður fyrir hina útvöldu til að öðlast það friðsæla og eilífa líf sem Guð vill bjóða þeim. Dauðinn er því meira en gagnlegur, hann er, segi ég, ómissandi. Hann leiðir til endanlegs „ **aðskilnaðar** “, því hinir látnu munu aldrei aftur fá tækifæri til að breyta örlögum sínum. Menn deyja annað hvort í Kristi, fyrir eilíft líf, eða þeir deyja sem djöflar, fyrir endanlega tortímingu sína í lok guðdómlegs forrits. Valið er algjörlega tvíþætt, eins og tvær leiðir sem Guð setur fyrir fótspor manna, en einnig fyrir þá fyrir himnesku englana. Og dauði hins sigursæla Krists hefur þegar haft hörmulegar afleiðingar fyrir þessa himnesku

engla fyrir hina óguðlegu sem hafa misst sæti sitt á himnum, en stórkostlegar fyrir hina góðu sem hafa verið frelsaðir undan illum áhrifum sínum; þetta er öll kenning Opinberunarbókarinnar 12:9 til 12. Þessari fyrstu himnesku hreinsun verður fylgt eftir á sínum tíma af loka jarðneskri hreinsun. Þá mun hjálpræðisáætlun Guðs fullkomnast. Fyrir Guð og hans útvöldu af himneskum eða jarðneskum uppruna mun hvíld andans hafa orðið möguleg.

Þetta er orsök allra þessara aðskilnaðar sem hann fyrirskipar í 1. Mósebók 1; lokamarkmiðið er **aðskilnaður** „*góðs og ills*“ eins og kennt er í þessu versi sem vitnað er í í Jesaja 7:15 þar sem sagt er um Krist: „*Hann mun eta súrmjólk og hunang, þar til hann veit að hann á að hafna hinu illa og velja hið góða.*“ Það sem var satt fyrir Krist er satt fyrir alla menn; englar og menn hafa allir þurft að velja á milli góðs og ills. Og það er vegna þess að hann fordæmir blöndu góðs og ills í sköpunum sínum að Guð sýnir áhuga sinn á að aðgreina þessa tvo lífsmöguleika. Í 1. Mósebók **aðgreinir hann fyrst** staði himnesks lífs frá þeim jarðneska. Hann setur þannig mörkin sem koma í veg fyrir að menn sjái himneskt líf engla. Jörðin verður að vera aðskilin frá himninum og íbúum hans. Síðan, í jarðneskri sköpun okkar, tekur illt nafnið myrkur og samsvarar nótt. Það er þannig **aðskilið** frá góðu, sem er táknað með dagsbirtu. Þegar í þessum gjörðum opinberar Guð að öll sú mynd sem hann gefur sköpun sinni flytur andlegan boðskap sem spáir fyrir um tilgang hans að aðgreina gott frá illu. Sköpuð jarðnesk vídd fær þannig merkingu sína sem vígvöllur sem boðinn er sem sýnikennsla fyrir englana og heiminn, því að stríð milli Guðs og Satans mun eiga sér stað þar. 1. Mósebók kennir okkur að það sem Guð aðskilur má ekki sameinast á ný, undir refsingu eilífs dauða. Himininn og andrúmsloft hans voru gefin fuglum, ekki mönnum, en knúin áfram af synd vildu uppreisnargjarnir menn ná flugkraftinum. Þeim tókst það, en á hvaða verði? Það að falla í efnahagslega þrældóm sem leiddi þá til mengunar og banvænnar orkuþörf fyrir tegundir sínar og allar tegundir sem lifa á landi og í sjónum. Því ferðamannaflugvélar neyta gríðarlegs magns af steinolíu sem flutt er á risastórum olíuskipum sem leka út á sjó og stundum sökkva, og valda þannig miklum olíulekum á ströndum þar sem karlar, konur og börn þeirra búa. Aðskilnaðurinn sem Guð hefur komið á hefur verið brotinn og ber nú banvænar afleiðingar. Nýir „Íkarusar“ eru drepnir í flugi á hátæknilegum fljúgandi vængjum eða fullkomnum fallhlífum. Maður brýtur ekki reglurnar sem Guð hefur sett án refsingar. Þessi áhætta er ekki í samræmi við þá miklu varfærni sem Jesús hvetur okkur til. Þeir eru því áfram ávextir uppreisnargjarnrar mannkyns. Í framhaldi af boðskap sínum um **aðskilnað** vildi Guð rökrétt beita þessari meginreglu til að vernda hebreska þjóð sína; sem leiddi til þess að hann bannaði þeim að giftast heiðnum útlendingum. Hamingja þeirra var undir því komin, því í gegnum hjónaband færir útlendingurinn inn í Ísrael það sem Guð helgar, menningu hans, trúarbrögð hans, allan lífsstaðla hans. Og rétt eins og súrdeig lætur allt brauðdeigið hefast, setur nærvera hans í Ísrael Guðs líf alls fólksins í lífshættu; eitthvað sem hann vill forðast fyrir þá sem hann elskar.

Frá dauða Krists og náðarboði hans til alls jarðneska alheimsins hafa kristnir menn ranglega talið að þessum **aðskilnaði** þjóðernishópa væri lokið. Því fáfræði eða fyrirlitning fyrir þessari meginreglu hefur enn sínar óheppilegu afleiðingar fyrir allar nútímaþjóðir sem eru að endurnýja reynsluna af „Babel“. Og

það verður að hafa í huga að endursameining þeirra sem Guð **aðgreindi** með tungumálum er studd af löngu friðartímabili sem Guð hefur veitt Evrópu frá 1945, árinu sem síðari heimsstyrjöldin lauk. Því lengur sem þessi friður varir, því alvarlegri eru afleiðingar hans og verða þær. Og miðað við ávöxtinn sem berst er dómur Guðs fullkomlega réttlætanlegur. Heimur okkar er orðinn nákvæmlega það sem Guð vildi að þjóð hans Ísrael forðaðist; staður spillingar, nautnaðar, falskrar ástar, haturs, þjófnaðar og morða, sem við bætist samkeppni trúarlegra ágreinings sem réttlætti stríð gegn nýlendustefnu og „Bosníu“-stríðið á Balkanskaga. Því menn sem eru aðskilnir frá Guði halda áfram að hunsa trúarlegar orsakir þessarar sambúðar sem gerðar eru ómögulegar vegna þess að þær eru ekki samþykktar af mönnum. Og ef ávöxtur þessara sambúða er svo óbærilegur fyrir þá, þá er það vegna bölvunarinnar sem Guð leggur á brot aðskilnaðar síns. Frá Babýlon áttu hin ólíku tungumál sem Guð skapaði **að aðgreina** fólk, en í dag er öll jörðin orðin að litlu þorpi þar sem upplýsingar dreifast í rauntíma. En fullkomnasta tækni fjarlægir ekki mannlegt líf frá valdi hins ódauðlega Guðs. Og endurfundur þeirra sem Guð hafði **aðgreint** mun, enn og aftur, hafa þær afleiðingar að kveikja í jörðinni og íbúum hennar. Sem fær mig til að segja: Of miklar faðmlög, of miklar bruna. Tilgangur nýja sáttmálans var að dreifa fagnaðarerindinu um hjálpræði til allra þjóða jarðar, en ekki að sameina þjóðirnar sem Guð hafði **aðgreint** með tungumálum. Þess vegna er sú hörmulega reynsla sem heimurinn er að fara að upplifa, og sem hann er þegar að upplifa í vægri mynd með smiti kórónuveirunnar, alfarið vegna fyrirlitningar hans á þeirri eilífu lexíu sem Guð vildi gefa mannkyninu í gegnum reynsluna af „*Babelsturninum*“. Fyrirlitningin sem Guði var sýnd sást þegar í persónu djöfulsins sem hunsaði merkingu sagnorðsins „að deyja“. Hann trúði því að hann gæti sigrað Guð sem skapaði hann allt til dauða Krists, sem var án syndar. Eftir að hafa valdið dauða fjölda manna lærði hann af Kristi að Guð hefði forritað sinn dauða. Ósvífinn vanþekking á guðdómlegum lexíum mun því bera afleiðingar fyrir alla engla og uppreisnargjarna menn.

Á sínum tíma gerði Hiskía konungur þau mistök að sýna kaldeskum gestum sínum auðæfi musteinsins. Fyrir vikið sneru þeir aftur til að ná tökum á þessum hlutum og allri þjóðinni. Vesturheimurinn gerir aftur á móti sömu mistök. Í gegnum sjónvarp og internetið birtist auðlegð vestræns lífs fyrir öfundsjúkum augum fólks sem enn lifir í fátækt og eynd. Hvernig getum við ekki skilið, í þessu tilfelli, löngun þeirra til að koma og njóta líka þessa rausnarlífs sem er til sýnis? Afleiðing þessarar nútímataekni er að valda öldum innflytjenda sem raska jafnvægi í félagslegri stjórnun fólks þessa ríka og þróaða Vesturlanda. En hver sem þessi auður er, þá eru kostnaðurinn sem nýkomumenn standa fyrir fjármagnaður á kostnað frumbyggjanna. Þá verður óstuddur innflytjendaflutningur aftur á móti orsök átaka og átaka milli þeirra sem samþykkja og þeirra sem andmæla þessari tegund móttöku. „Samtökin“ eru brotin og **þjóðernis- og trúarblöndun verður banvæn**. Hvað varðar Frakkland sér kjörorð sitt eyðilagt: frelsi, jafnrétti, bræðralag. Ekkert er eftir nema undirgefni þrælsins við húsbónda sinn, félagslegur ójöfnuður og mótlæti sem ýtir þeim sem deila ekki sömu hugmyndum til að horfast í augu við hver annan. En aðrar þjóðir sem voru byggðar á þessari fyrirmynd eru einnig dæmdar til að upplifa sömu sársaukafullu

reynsluna. Og að lokum mun máltækið staðfestast: skynsemi hins sterkasta er alltaf sá besti. Og þessi „sterkasti“ er skaparinn Guð sem skipuleggur bölvunina fyrir þá sem hann getur ekki blessað.

Aðskilnaðurinn **sem** Guð veldur er ætlaður til að velja hlýðna trú, því hlýðni er tjáning á trausti sem hinn útvaldi gefur Guði sem skipar og skipuleggur líf hans. Dauði Krists gaf kristnum mönnum enn eina ástæðu til að vera trúir og hlýðnir honum, og í engu tilviki rétt til að fyrirvíta boðorð hans og fyrirmæli.

Hugsun Drottins opinberaðist mér að morgni mánudagsins 31. janúar 2022. Hið opinbera efni varðar enn „dauðlega blöndu“. Í 1. Mósebók fylgir sköpunarröðin sem tengist hverjum degi rökfræði sem byggir á hugsuninni „*myrkur og ljós*“ sem þýðir boðskapinn „*dauði og líf*“. Við getum því tekið eftir því að Guð skapar plöntulíf á þriðja degi áður en hann skapar sólar- og tunglljós á fjórða degi. Þetta ljós mun varða dýralífið sem skapað var á fimmta degi. Andlega séð er dýrastaðan einskis virði fyrir Guð, þar sem hann skapar dýr aðeins til að vera undir stjórn mannsins, sem hann mun að þessu sinni skapa „*í sinni mynd*“ á sjötta degi. 1Mós 1:26: „*Og Guð sagði: Vér skulum skapa manninn **eftir vorri mynd**, eftir vorri líkingu, og hann skal drottna yfir fiskum sjávarins, fuglum himinsins, fænaðinum, allri jörðinni og öllum skriðkvikindum, sem skriða á jörðinni*“. „» Ég nefni að Guð segir „*eftir vorri mynd*“ vegna þess að hann nýtur aðstoðar við jarðneska sköpun sína af englum sínum, sem þegar deila með honum „*mynd sinni*“. Hann segir því „*vér skulum skapa*“ vegna þess að hann tengir þá við verk sitt. Þetta fleirtöluorð er því ekki réttlætt með heilögum þrenningum, heldur einfaldlega með tengslum Guðs anda Kærleikans við ástkæra, trúfasta engla sína. Athugið að í þessu vers gefur Guð manninum vald til að „*ráða yfir skriðdýrunum, sem skriða á jörðinni*“, eins og „*höggorminn*“, sem mun engu að síður taka yfirráð yfir honum, þegar hann lætur sig „*ráða yfir*“ honum með því að óhlýðnast Guði, að djöfullegu ráði hans.

Á „*fimmta degi*“ skapar Guð sjávardýr. Nú er talan „*fimm*“ táknrænt tala mannsins. Lífið sem skapað er í „*hafinu*“ verður þannig táknrænt fyrir það dýr sem maðurinn verður þegar hann hefur misst líkindi sín við „*mynd Guðs*“ eftir syndina, þar til hann hylur nekt sína með skinnklæði sem spáir fyrir um guðlega náð Jesú Krists.

Á „*sjötta degi*“ skapaði Guð manninn „*í sinni mynd*“ á þurru landi sem hafði risið upp úr hafinu. Talan „*sex*“ er tala engilsins, annað hvort himnesks eða jarðnesks sendiboða. Hér táknar hún staðal himnesks lífs sem endurleystir menn Krists, sem útvaldir eru á jörðinni, munu að lokum öðlast. Orðin sem Guð talar staðfesta þessa hugmynd þar sem hann segir, þegar hann talar við engla sína: „*Vér skulum skapa manninn í vorri mynd*“. Maðurinn, sem skapaður er „*í Guðs mynd*“, er því einnig í mynd himnesks engils. Jesús staðfesti einnig þennan englastaðal sem er frátekinn útvöldum sínum með því að segja í Matteusi 22:30: „*Því að í upprisunni giftast þeir hvorki né giftast, heldur eru þeir eins og englar Guðs á himnum*“. Í upprunalegum hreinleika sínum var Adam því eins og englar Guðs, nema að honum var ekki leyft að sjá þá; Guð hafði sett manninum þessi takmörk. Ólíkt hafinu er jörðin lífsberi sem skapað er í Guðs mynd. Og þetta undirbýr það hlutverk sem þessi tvö andstæðu orð munu fá í spádómi Opinberunarbókarinnar sem Guð mun gefa Jóhannesi postula. Ég tilgreini: fyrir

„hafið“, líf dýramannsins, og fyrir „jörðina“, líf mannsins sem skapaður er í mynd Guðs, það er að segja, myndin sem Jesús Kristur kemur til að endurskapa í sínum útvöldu sem hann frelsar frá dauðlegri fordæmingu syndarinnar. Þeir sem hann frelsar verða að gangast undir skírn, en hebresku prestarnir iðkuðu spádómslíkanið. Áður en þeir gengu inn í musterið þurftu þeir að þvo sig í stóru vatnsskálinni sem kallaðist „hafið“. Í skírninni táknar niðurdýfing alls líkamans dauða dýramannsins sem er endurfæddur í Kristi, í mynd Guðs. „Hafið“ fær þannig greinilega merkingu dauðans.

Þar af leiðandi táknar hafið dauða og jörðin líf. Hins vegar lifir dýrið maðurinn einnig á jörðinni, sem ber þannig líf og dauða eftir syndina. Í spádóminum mun jörðin, sem Guð hefur bölvuð, bera þessa tvo eiginleika: dauða og lífs. Til staðfestingar mun yfirborð jarðarinnar innihalda eyðimerkur (myndir dauða) og gróskumikla skóga (myndir lífsins). En þetta á ekki við um „hafið“ sem táknar aðeins líf dýrsins sem er aðeins ætlað að deyja. Í 1Mós 2:9 eru „líf og dauði“ táknuefni með „tveimur trjám“: „Og YaHWéH Guð lét upp úr jörðinni alls konar tré vaxa, sem voru gírnileg á að sjá og góð til að eta af, og lífsins tré í miðjum aldingarðinum og tré skilnings góðs og ills“. Í þessu versni er orðið „dauði“ skipt út fyrir „þekkingu góðs og ills“; orðatiltæki sem hentar fullkomlega til að skilgreina hið tvítré „jörð“ sem ber „líf og dauða“.

Vitandi að fyrir Guð þýðir það að vita að upplifa, þá lýsir þessi orðatiltæki sérstaklega vel mótmælendatrúnni, sem að hluta til var blessuð og að hluta til bölvuð af Guði, frá upphafi. Hinir blessuðu þöldu illsku eins og Guðs lamb, og hinir bölvuðu sneru aftur með vopn, högg fyrir högg, til rómversk-kaþólsku páfabandalaganna sem réðust á þá. Hin fyrrnefndu báru vitni um „lifandi“ trú, hin síðarnefndu um „dauða“ trú. Boðskapurinn um „líf og dauða“ er grundvallaratriði í Opinberunarbókinni. Guð gefur okkur sönnun fyrir þessu í Opinberunarbókinni 3:1: „Rita þú engli kirkjunnar í Sardes: Þetta segir sá sem hefur sjö anda Guðs og sjö stjörnur: Ég þekki verk þín, að þú ert sagður vera lifandi og að þú ert dauður“. Guð réttlætir þennan boðskap með því að eigna mótmælendatrú sem upplifað var á milli 1831 og 1844 „þekkingu á góðu og illu“. Blessaður sé sá sem er „lifandi“ fyrir 1843, eftir þann dag er hann bölvuður af Guði og andlegt ástand hans er „dauði“. Þessi breyting á andlegri stöðu mótmælendatrúarinnar vegna virkunar guðdómlega tilskipunar Daníels 8:14, leiðir til þess að táknin „haf“ og „jörð“ deila merkingu „dauða“. Frá 1843 og áfram er „lifandi trú“ borin af þeim einu og fáu útvöldu sem Jesús Kristur valdi í tveimur aðventistarannsóknnum 1843 og 1844, og í upphafi aðeins í Bandaríkjunum. Í öðrum þjóðum verða útvöldu valdir, en aðeins eftir 1873, í samræmi við samsíða yfirlýsingar í Daníel 12:12 og Opinberunarbókinni 3:7. Þannig, ásamt táknunum „haf og land“, verður þessi lifandi aðventistatrú táknuefni með „leifum konunnar“ í Opinberunarbókinni 12:17: „Og drekkinn reiddist konunni og fór að heyja stríð við leifar af niðjum hennar, þá sem varðveita boðorð Guðs og hafa vitnisburð Jesú.“

Frá árinu 1843 hefur „drekkinn“ eða „djöfullinn“ verið reiður lifandi aðventistatrú, sem einkennist af tveimur óaðskiljanlegum og ómissandi viðmiðum: „þeir sem halda boðorð Guðs og hafa vitnisburð Jesú“. Hins vegar, frá árinu 1995, hefur stofnanabundin aðventismi ekki lengur verið geymsla „

vitnisburðar Jesú “. Trúarprófið frá 1994, byggt á boðskap „fimmtu lúðursins“, var banvænt fyrir hana. Ég skrifa um síðasta „vitnisburð Jesú“ í hverri viku í þessari bók og gef frekari skýringar á þeim efnum sem hún velur að varpa ljósi á. Og einmitt þessi fordæming Krists á opinberri aðventisma er staðfest með óeðlilegu bandalagi hennar við herbúðir „dauðrar trúar“, sem „er talin lifandi“, einmitt frá árinu 1995. Við finnum okkur því aftur með þema þessarar greinar, sem fjallar um „dauðlegu blönduna“. Að lokum framdi opinber aðventismi þessa „dauðlegu blöndu“ og frá 1843 hefur hin dauða mótmælendatrú einnig framið hana með því að gera bandalag við óvin Guðs, páfalega rómversk-kaþólsku trú. Staðfesting á þessu birtist í Opinberunarbókinni 13:11-18, í lýsingunni á „dýrinu sem stígur upp af jörðinni“ og fær yfirlit í návist „dýrsins sem stígur upp af hafinu“. Sem vitnisburður um þennan spádóm urðu Bandaríkin árið 2022 að mestu leyti kaþólsk; þannig að eftir að hafa myndað sig undir tákni „lambins“ Jesú Krists munu þau enda tíma sinn á jörðinni og tala á síðustu dögum sem djöfullegur rómversk-kaþólskur „dreki“. Skipunin um að „taka af lífi“ eða „drepa“ síðustu útvöldu, sem er spáð í Opinberunarbókinni 13:15, samanstendur af „dauðum“ mótmælendatrú og „dauðum“ kaþólskum trúarbrögðum og virðist vera eðlilegur rökréttur ávöxtur falskrar kristni: „Og því var gefið vald að gefa líf í líkneski dýrsins, svo að það bæði gæti talað og látið alla þá sem ekki vildu tilbiðja líkneski dýrsins **verða deyða**.“

Þessi nýjasta „dauðlega blanda“ mannkynssögunnar er í algjörri andstöðu við þá umhyggju og mikilvægi sem Guð gefur aðskilnaðinum **sem** opinberaður er í allri 1. Mósebók. Og frá upphafi til enda **aðgreinir Guð** þá sem erfa „lífið“ frá þeim sem erfa „dauðann“, lokaniðurstöður „tveggja vega“ sem hann hefur lagt fyrir mennina. Mikilvægi fyrirhugaðs **aðskilnaðar Guðs** er enn frekar sýnt í þessu versni úr Hebreabréfinu 4:12, varðandi ritað orð hans: „Því að orð Guðs er lifandi og kröftugt og beittara en nokkurt tvíeggjað sverð og smýgur **inn í innstu fylgsni sálar og anda**, liða og mergjar og dæmir hugsanir og hugrenningar hjartans.“ Jesús sagði einnig í Matteusi 25:32: „Fyrir frammi fyrir honum munu allar þjóðir safnast, **og hann mun aðgreina** þær hverja frá öðrum, eins og hirðir **aðgreinir** sauði frá geitum, trúaða „sauði“ til „lífs“ og uppreisnargjarna „geitur“ til „dauðs“.

Lífið gefur allar „ástæður“ til að trúa á Guð

Rökhyggja og trú

Sönnunargögnin fyrir tilvist Guðs eru svo fjölmörg að ég óttast að ég geti aðeins nefnt fáein. Því að fyrir hvern mann er lífið eins konar kraftaverk, frá fæðingu til dauðadags er hann réttilega leiddur til að efast um tilgang lífs síns. Þess vegna treystu fólk heiðinna þjóða á guði sem dýrkun þeirra var framlengd með hefðbundnum trúararfleifð. Hefðir eru góðar þegar þær leyfa viðhald sannrar trúar, en þær verða banvænar þegar þær felast í því að framlengja falskar trúarbrögð.

Í Vestur-Evrópu réðu hefðir ríkjum í hugum manna í gervi „skynseminnar“, reistar sem trúarlegt tótem af Maximilien Robespierre, formanni

öryggisnefndarinnar sem stofnuð var í frönsku byltingunni eftir að Loðvík XVI konungur var hálshöggvinn. Fornafn hans, Maximilien, gerir hann að eins konar páfa „Maximus“ og nafn hans endurspeglar páfalegan þátt þess að klæðast „skirtu Péturs“. Undir forystu hans upplifði Frakkland heilt ár af „ógn“ milli 27. júlí 1793 og 27. júlí 1794. „Eitt ár“ spáði í dag trúleysingjareglunni „maxi þúsundasta“ af nýju „árþúsundi“, „maximus“, sem þýðir mikill, mjög mikill. Líftími þessa „andkrists“, sem lést 28. júlí 1794, 35 ára að aldri, er eins og líftími Jesú Krists. Mikilvæg smáatriði er að guðlegi munnur hans var skotmark hans, þar sem hann var sleginn í „hámarksárásinni“ af kúlu sem lögreglumaðurinn „Merda“ skaut. „Tyrantinn“ dó í fallöxinni í klóm óbærilegra sársauka. Illgjarn jarðnesk þjónusta hans lauk 9. „Thermidor“ í byltingartímatalinu sem þá var í gildi og fram til 1806. Þessi líkindi við Krist og páfann kenna okkur að gjörðir hans voru refsing sem Guð, hinn mikli dómari manna og engla, skipulögðu. Þessi spádómur um nafn og fornafn þessa leiðtoga „skynseminnar“ hefur ræst þar sem hún ræður enn ríkjum, þessi „skynsemi“, hugum manna í dag um alla Evrópu og afsprengi hennar í Bandaríkjunum og Ástralíu. „Skynsemin“ hefur notið mikilla hjálpar af tækniþróun, sem hefur einnig, samhliða því, unnið yfir og sigrað hugsanir manna. Í Jesú Kristi hafði Guð spáð þessum eyðileggingum vegna framfara vestrænnar siðmenningar og sagði í Matteusi 24:24: „*Því að fram munu koma falskristar og falsspámenn og þeir munu gjöra stór tákn og undur til að leiða afvega, ef mögulegt er, hina útvöldu.*“ Hins vegar verð ég að vera heiðarlegur, Jesús miðaði aðeins við andlegar athafnir vegna falskrista og falsspámannanna í þessu versi. Og þetta af einfaldri ástæðu: Fyrir Guð eru vísindalegar framfarir ekki gild afsökun til að réttlæta vantrú á hann. Því óháð því stigi sem náð er, mun vísindaleg þekking vera ófær um að sanna að Guð sé ekki til. Og öfugt, fyrir þá sem vilja fá þær frá honum, eru sannanir fyrir tilvist hans fjölmargar.

Þar sem menn setja „skynsemi“ ofar trúarbrögðum, ætti þessi skynsemi að leiða til „skynsamlegra“ hugsana. Hins vegar er það ekki raunin; „skynsemi“ hverfur þegar hún verður að beita á trú hins sanna Guðs. Allir sjá hversu mikla fyrirhöfn vantrúaðir munu leggja í að leita vísindalega skýringa á ótal hlutum. Þeir grafa upp jörðina og rífa upp grafir til að finna vísbendingar um fortíðina. Þeir fara yfir höf og höf til að uppgötva ummerki um siðmenningu eða útdauð dýrategund. Þeir senda jafnvel eldflaugar út í geiminn í von um að finna ummerki um líf á tunglinu, á Mars og annars staðar, ef mögulegt er. Og þeir sem eru færir um slíka viðleitni til að fá svör vanrækja þau sem Guð hefur undirbúið fyrir þá í opinberunum Biblíunnar sinnar. Þeir skilja ekki að ákafi þeirra verður orsök meiri sektar gagnvart honum. „Skilsemi“ ætti að leiða til greind, en er hægt að kalla þá greinda sem ekki forgangsraða eilífum örlögum eigin lífs? Skynsemi þeirra er jafn dauð og trú þeirra, því dauðinn hefur komið inn í þá; hún hefur verið viðurkennd sem norm mannlegs lífs og þeir hafa sætt sig við þessa meginreglu.

Samt, fyrir tvö þúsund árum, árið 2030, dó maður á krossi og þremur dögum síðar birtist hann lifandi trúföstum vottum sínum; þetta til að kenna þeim að dauðinn hefur verið sigraður af þeim sem gefur eilíft líf. Jesús Kristur kom til að endurskapa mannlega hugsun til að gefa henni merkingu eilífdarinnar. Kostir hinna útvöldu eru gríðarlegir, því dauðinn hefur misst óbætanlegan karakter sinn sem hinir vantrúuðu sætta sig við. Og með því að beina sjónum okkar að

Biblíunni lærum við hvernig dauðinn birtist eftir syndina; hann hefur því tilviljunarkennda orsök og varanlegan, og því ekki eilífan, tíma. Sýn okkar á lífið og merkingu þess er því breytt, algjörlega breytt; við förum þannig í allri sál okkar „frá dauða til lífs.“ Vitundin um veruleika Guðs „ **aðskilur** “ okkur frá hinum vantrúðu, því við erum nú sannfærð um að í öllum kringumstæðum kemur dauðinn aðeins þar sem Guð leyfir það. Þessi kristna hugsun leiddi Pál postula til að líkja fyrsta, svokallaða náttúrulega, dauða við svefn. „ *Þeir sem sofa* ,“ segir hann í 1. Þess. 4:13 og Dan. 12:2 segir um hina dáu að þeir „ *muni vakna* “ fyrir fyrstu eða aðra upprisuna samkvæmt Opinberunarbókinni 20. Við sem trúum á Guð vitum, eins og vantrúaðir, að efnislegir líkamar hinna dáu rotna; þeir sem eru útvöldu, eins og þeir sem eru vantrúaðir og trúleysingir vantrúaðir. En það sem Biblían og Jesús Kristur hafa kennt okkur er að Guð er Andi og að hið sanna eilífa líf er einnig andi. Jesús Kristur lýsti þessu yfir fyrir milligöngu Páls postula í 1. Kor. 15:50: „ *Þetta segi ég, bræður, að hold og blóð geta ekki erfð Guðs ríki, né heldur erfir forgengileikinn óforgengileikann* . “ En hvað er „ *holdið* “? Þetta er aðeins tímabundið form þess hjúps sem mannsandinn fæðist í á jörðinni okkar og er byggður upp af lífsreynslu. Af tveimur börnum sem fæðast á jörðinni, tvíburum eða ekki, mun annað geta lifað að eilífu með lifandi trú sinni, hitt mun ekki geta það vegna vantrúar sinnar. Í 1. Kor. 15:29, Páll útskýrir enn frekar: „ *Hvað munu þeir annars gera sem skírðir eru fyrir hina dáu? Ef hinir dáu rísa alls ekki upp, hvers vegna skírast þeir þá fyrir þá?* “ Þrátt fyrir samhljóða val þýðenda, útskýri ég að orðið „ *fyrir hina dáu* “ hefur merkingu: „ *vegna hinna dáu* “; rétt eins og regnkápan eða regnhlífin eru gerð „fyrir“ rigninguna, en ekki „til gagns þess“, það er að segja „vegna“ og „gegna“ rigningunni. Í gríska textanum er orðið sem þýtt er með „ *fyrir* “ „efri“ og það hefur tvöfalda merkingu „ *fyrir* “ og „ *vegna* “. Heilbrigð skynsemi ein leiðir valið, annað hvort upplýsir andi Drottins Jesú hug þýðandans eða upplýsir hann ekki. Því miður fyrir „mormónana“ sem féllu í þessa gildru, en greind Drottins vill að skírnin fái merkingu sína „vegna dauðans“ en ekki „til gagns þess“. Þetta atriði er mjög mikilvægt, því skírnarstundin markar einmitt fyrir útvalda ferð hans „ *frá dauða til lífs* “. Í framhaldi af fyrra efninu færast hann frá fæðu „ *dauðans* “ trésins, „ *þekking góðs og ills* “, yfir í ávöxt hins eina „ *góða* “, fullkomlega hreina og heilaga „ *lífsins trés* “ Jesú Krists. Trú á upprisú dauðra er í grundvallaratriðum undirstaða sannrar trúar. Það er þessi trú sem eyðileggur hræðilegan draug „dauðans“ og mun aðeins gagnast hinum útvöldu sem Jesús Kristur, hinn lifandi himneski Guð, hefur valið. Sá sem þyrstir að skilja hina sönnu merkingu sem Guð gefur hlutunum finnur í honum svör við öllum spurningum sínum. Þess vegna er það átakanlegt að sjá menn þreyta sig í hégómafullum og dauðhreinsuðum rannsóknnum sem hafa engan kraft til að láta þá öðlast eilífð. Guð hefur lengi leyft vantrúuðum að byggja vonir sínar á framfarir vísindanna, en eftir að hafa komið næstum 8 árum fyrir sína miklu og endanlega dýrðlegu endurkomu, leggur hann refsingar sínar á þá, sem aðaltilgangurinn er að kalla þá í síðasta sinn til iðrunar. Iðrun sem er vel réttlætanleg þar sem þeir hafa gerst sekir um andstyggilega fyrirlitningu gagnvart honum. Ennfremur, með því að neita að trúa yfirlýsingum hans, gera þeir Guð sannleikans að höfund „ *lyginna* “ sem hann eignar „ *djöflinum* “ og herbúðum hans. Iðrun er því nauðsynleg og enn möguleg einstaklingsbundið. Aðeins einstaklingsbundið vegna

Þess að það er þegar of seint, sameiginlega séð; uppreisnarhópar hafa verið myndaðir og styrktir síðan 1843 og fyrir opinbera uppreisnaraðventismann síðan 1994. Lífandi Guð lifir og er virkur með sínum einu útvöldu sem fá, auk daglegs brauðs, þá andlegu næringu sem „streymir“ frá heilögu spádómsorði hans sem ritað er í heilögu Biblíunni. Jesús sagði við postula sína: „*Sjá, ég hef sagt yður allt fyrirfram*.“ Ég ber vitni um áreiðanleika orða hans, því allt það nýja ljós sem ég fæ frá honum lýsir upp þessa texta sem ritaðir eru í heilögu Biblíunni. Saga trúarinnar er þar skrifuð í heild sinni, gerð úr óteljandi vitnisburðum sem varða 6.000 ár guðlegrar útvalningar hinna jarðnesku útvöldu. Orð Krists vörðuðu aðeins andlegt líf, því staðall þess þróast með tímanum, samkvæmt spádri áætlun hans, en það er í hans augum eina viðfangsefnið sem vert er að vekja áhuga hans, þrátt fyrir þá siðmenningu sem hefur birst á endalokatímanum. Hvað varðar „framfarir“ hefur fólk „skynseminnar“ aðeins tekist að ná árangri með óhófi á öllum sviðum, og undirgefin mannkynið er þegar að greiða verðið og mun halda áfram að greiða dýrt verð. Of mikil smitgáta hefur, þversagnakennt, tvær andstæðar afleiðingar: lífið lengist, en það verður brothættara og verður fórnarlamb sjúkdóma þar sem hlutverk ónæmisvarna er nauðsynlegt. Rétt eins og her sem haldið er í kyrrð missir bardagagetu sína, verður náttúrulegt ónæmi stöðugt að horfast í augu við veiru- og bakteríuárásaraðila. Eftir að hafa fallið í tæknilega þrældóm er mannkynið fórnarlamb stafrænnar þrældóms sem stjórnar lífsháttum þess. Heilbrigð skynsemi er að finna í lífandi Guði okkar Jesú Kristi. En hvers vegna ætti Guð að vernda þá sem fyrirlíta hann? Hans mikla samúð nær ekki svo langt og hann er enn fullkominn dómari „*sem gjaldar hverjum og einum eftir verkum hans*“, eins og hann tilkynnti í Opinberunarbókinni 22:12: „*Sjá, ég kem skjótt og launin eru með mér til að gjalda hverjum og einum eftir verkum hans*.“ Og vegna þess að hann rannsakar hjörtu þeirra og hugsanir, getur Jesús Kristur ekki rangt dómur sinn yfir mönnum. Fyrir dómi hans molna falskar fullyrðingar um rétt til réttlætis hans.

Hér er nú upptalning á ákveðnum veruleikum sem sanna tilvist Guðs sem gerir sig, samkvæmt vilja sínum, sýnilegan eða ósýnilegan, sem blessar eða bölvur, samkvæmt þeim staðli sem hann hefur sett fyrir útval sitt af jarðneskum útvöldum.

Þótt Biblían sé mikilvæg, þá eru rit hennar ekki í fyrsta sæti, því sem sönnun krefst maðurinn aðgerða. Þess vegna eru óumdeilanlegar sögulegar staðreyndir eins og tilvist Gyðinga sem kallast Ísrael efst á þessum lista. Tilvist Gyðinga er svo mikilvæg að Guð notar þá til að beina athygli manna að guðdómlegri persónu þeirra. Í þessu skyni gerði hann fallna þjóð Ísraels, vegna höfnunar þess á Kristi, að bölvun fyrir allar þjóðir jarðar. Þessi bölvun var byggð á endurkomu Gyðinga til þjóðar sinnar árið 1947 eftir dauða 6 milljóna Gyðinga í líkbrennslustöðvum nasistabúða Þýskalands. Þeir höfðu sagt við Pílatus varðandi Krist sem kallaður var Jesús frá Nasaret: „*Komi blóð hans yfir okkur og yfir börn okkar*.“ Guð hafði innblásið þá með orðum þessarar tilkynningar um áframhaldandi framtíðarbölvun þeirra, þar á meðal „Sóah“, „lokalausnina“ sem Adolf Hitler, nasistaleiðtoginn, fyrirskipaði sem lokaviðvörðun frá Guði til hinna vantrúuðu kristnu eða gyðinga sem dreifðir eru um jörðina. Eftir þennan lærdóm veitti Guð vestrænum mannkyni langan friðartíma, sem var hagstæður fyrir

viðskipti og efnislegan auðgun Bandaríkjanna, Evrópu og alþjóðlegra útlima þess. Þetta, í duldu samhengi alþjóðlegra hryðjuverkaógna, síðan palestínsk, síðan múslimskt, svokallað „íslamskt“. Því að óréttlætið sem múslimskir Palestínnumenn hafa orðið fyrir hefur vakið og endurvakið reiði múslimskra þjóða gegn fyrrverandi vestrænum „krossförum“. Það er því satt óp, jafnvel úlf, sem Guð mælir með þessum ávöxtum bölvunar sem Gyðingum ber vegna endurkomu þeirra til sögulega þjóðar síns. Fólk sem segist reiða sig á „skynsemi“ ætti að skilja tengslin sem tengja bölvunina sem öll jörðin hefur orðið fyrir við Gyðinga, höfund og ábyrgð á orsök hennar. En á trúarlegu sviði, eins og á veraldlegu sviði, hindrar skynsemin sönnunargögnin sem lögð eru fram. Sannleikurinn dreifist, en hann er aldrei magnaður upp. Á síðustu dögum okkar virðist það sífellt meira sem staðallinn um eina hugsun standist allar hugmyndir um spurningar. Sérhver endurskoðun á málefni er túlkuð sem óásættanlegt skref aftur á bak af stjórn mála-, efnahags-, heilbrigðis- og auðvitað trúarlegum yfirstéttum. Einnig, þversagnakennt, ber þessi alþjóðlega hegðun leiðtoga vitni um að Guð er að búa þá undir að þola refsingar sínar sem verða stigvaxandi og þar til mannkynið verður útrýmt á jörðinni, við endurkomu Krists frelsara og hefndara. En auðvitað er þessi sönnun aðeins innan seilingar hans útvöldu, upplýst af óskeikulu spádómsorði hans.

Ef við förum aftur í tímann, frá ávextinum til stofnsins og rótarinnar, höfum við sögulegan vitnisburð um næstum 2.000 ára kristna trú. Þótt þetta tímabil sé hræðilega merkt af dökkum þætti ber það vitni um verk og tilvist Jesú Krists. En óháð þessum vitnisburði væntir „skynsemin“ ekki sannana frekar en hún gerði á tímum grunaðra laga á tímum frönsku byltingarinnar. Sá sem stangast á við afstöðu þjóðarleiðtoga verður grunaður og ómenntaður og vantrúaður almúgi lútir, hlutlaus af ótta. Við komum að lokastigi harðnunar hjartans hjá egypska faraóinu, sem Guð ætlaði að taka af lífi, því að frammi fyrir Belsasar, konungi Kaldea, hafði Guð einnig vegið hann og fundið hann lélegan á vogarskálum réttlætis síns.

Fyrir Jesú Krist sjáum við flóttann úr Egyptalandi og myndun Gyðingapjóðarinnar Ísraels af Guði. Dag eftir dag voru reynslur þessa fólks skráðar í rit; þetta ætti að vera túlkað sem sönnun fyrir tilvist hins frelsandi Guðs af hverjum svokölluðum „skynsömum“ huga. Þessi skriflega vitnisburður sýnir fram á áhyggju fyrir yfirburðagreind sem Gyðingapjóðin var fyrst til að sýna fram á. Samfellan sem sést hefur í ritun þessara rita í um það bil 15 aldir greinir enn frekar reynslu þessa fólks frá reynslu annarra jarðneskra þjóða. Eitt smáatriði er vert að taka fram: Guð knúði fólk sitt til að bera vitni um refsingarnar sem hann lagði á það. Engin önnur þjóð hefur gert það, því að aðskild frá Guði eru þjóðir gefnar upp á vald mannlegs dráms, sem knýr þá til að viðhalda dýrðlegri ímynd af reynslu sinni. Sönnunargögn um þessa hegðun voru veitt í Egyptalandi, þar sem nafnið og öll minning um blessaða stjórn Jósefs sem stórvesíris var eytt af Faraóinn, sem var fjandsamlegur Hebreska þjóðinni, úr menningar- og söguskrá Egypta. Og á öldum kristinnar voru vitnisburðir sem konungar gáfu í arf oft skreyttir í þágu viðkomandi einstaklings. Biblían ber hins vegar vitni um sannleika sem staðfestir bæði blessun og bölvun; sem gerir hana verðuga trúar sannarlega „skynsamlega“ útvalda.

Fegurð sköpunarverksins ber vitni um umhyggju fyrir góðum smekk sem birtist í sýnilegum hlutum. Blóm, útlit þeirra og ilmur þeirra, vitna enn frekar um fínleika skapara Guðs. Einkum og sér í lagi gefur vorið, ímynd hins syndlausa Eden, náttúrunni gróskumikla þátt blóma-, jurta- og dýralífs og virkni. Þessir hlutir eru skapaðir til að vera metnir af veru sem er aðlöguð að þessari metun. Mannleg greind er einungis afleiðing af greind Guðs sem skapaði hana. Og það er á þessu stigi íhugunar sem dýramaðurinn aðskilur sig frá andlegum manni. Dýramaðurinn sér hlutina, en hann tengir þá ekki við skapara Guð, greindarstig hans hafnar þessum sönnunargögnum, vegna skorts á greind eða vegna frjálsrar ákvörðunar uppreisnargjarns vilja, vegna þess að hann vill hvorki að Guð né meistari hlýði honum, og þetta sérstaklega í Frakklandi, frá maí 1968, þar sem þetta orðatiltæki var tekið upp sem slagorð af ungmennum sem höfðu gert uppreisn gegn gömlu samfélagsgerðinni.

Biblían ber enn vitni um ótal hluti, þar á meðal frásögnin af flóðinu sem átti sér stað á jörðinni okkar fyrir aðeins 4.337 árum. Þetta er ekki mikið þegar við vitum að innan þessara 4.337 ára eru um 2.000 ár af kristinni öld. Þessi þrjú tímabil, sem námu 2.000 árum, einkenndust því af þessum þremur samfelldu upplifunum: flóðinu, stofnun Ísraels, kristinni reynslu; og hvert stig ber með sér guðdómlega lexíu; hin tvö fyrstu kenna dauða og líf. Hið þriðja kemur í Kristi sem aðskilur, með trú á sjálfviljuga fórn sína, hina dánunni frá hinum lifandi.

Það er ljóst að í dag, árið 2022, hafa sönnunargögnin sem lögð hafa verið fram engin áhrif á hugi manna. 76 ára friðurinn sem hefur ríkt frá lokum síðari heimsstyrjaldarinnar, það er að segja frá 1945, hefur þvegið heila manna. Valdatökur bandarískra og evrópskra ungmenna hafa skapað uppreisnargjarnt samfélag sem hefur það að markmiði að ná stöðlum Sódómu og Gómorru. Á Vesturlöndum er trúarhugsun jafn hafnað og tilraunir Lots til að breyta slæmri hegðun íbúa Sódómu. Á þessum 76 árum, frá kynslóð til kynslóðar, hefur uppreisnartilhneigingin styrkst og magnað. Að lifa án Guðs er ekki lengur vandamál í huga fólks sem fætt er í þessu andrúmslofti sem trúleysi ræður ríkjum. Líf þeirra er fullt af fjölbreyttum athöfnum sem hvetja verkefni þeirra og vonir. Í stuttu máli, fætt án Guðs finna þau enga þörf fyrir hann. Full af stolti og hroka vegna mikillar tæknilegrar og vísindalegrar þekkingar sinnar fyrir líta þau trúarandann, sem þau telja vera „risaeðlu“ liðinna tíma. Frammi fyrir þessari tegund anda geta hinir útvöldu ekki lengur gert neitt; Sérhver sönnun sannleikans verður gagnslaus og hégómleg. Þess vegna munu hinir útvöldu á endalokatímanum aldrei vera fjöldi sem enginn getur talið, eins og Guð boðaði Abraham, heldur munu þeir alltaf vera þessi „litla hjörð“ sem er kær og dýrmæt í hjarta hins trúa lifandi Guðs.

Og þeim sem enn trúa því að skynsemin geti verndað mannkynið, minni ég á að Guð hefur getu til að leggja það á vald blindu eða blekkingar, eins og 2. Þess. 2:10-12 kennir: „*Og með alls kyns ranglætisblekkingu fyrir þá sem glatast, af því að þeir tóku ekki á-móti-kærleika sannleikans, svo að þeir mættu frelsast. Þess vegna sendir Guð þeim sterka villu, til þess að þeir trúi lyginni, til þess að allir verði dæmdir, sem ekki trúðu sannleikanum, heldur höfðu unun af ranglætinu.*“ ”.

Hjálpræði mannsins kostar sitt

Þetta hugleiðingarefni mun gera okkur kleift að skilja hvers vegna leiðin sem liggur til eilífs lífs er, samkvæmt Jesú, „*þröng og þröng*“ og fáfarin. Til að flækja skilninginn á hjálpræðisáætlun hans lét Guð byggja hana á röð tveggja sáttmála sem gerðir voru milli hans og manna. Því verðum við að skilja að án þess að samþykkja nýja sáttmálann í Kristi er gyðingatrú gamla sáttmálans eins og ókláruð sínfónía. Síðar, á kristinni tíð, mun þetta einnig eiga við um mótmælendatrúna sem, án þess að samþykkja endurreisn hvíldardagsins og alls sannleika sem Guð endurreisti, varð einnig ókláruð sínfónía eftir að dagsetningar vorsins 1843 og haustsins 1844 voru liðnar; þetta vegna þess að guðdómlega tilskipunin sem vitnað er í í Daníel 8:14 tók gildi með öllum sínum afleiðingum, góð fyrir hina útvöldu og hræðileg fyrir hina föllnu: viðeigandi þýtt: „*Og hann sagði við mig: Til kvölds og morguns, 2300, og mun réttlætast, heilagleiki*.“ Hið hræðilega felst í því að draga í efa skilyrðin fyrir boði um guðlega „*réttlæti*“ sem syndaranum var veitt, að loknum tilgreindum tíma, það er árið 1843.

Það er einmitt í Daníel 10:12 sem Guð sýnir okkur mynd hins útvalda; þetta með því að láta engil sinn segja við Daníel: „*Hann sagði við mig: Daníel, vertu ekki hræddur, því að frá fyrsta degi, er þú lagðir þig fram um að skilja og auðmýkja þig fyrir Guði þínum, hafa orð þín heyrst, og vegna orða þinna kem ég*.“ Það er með því að lesa slíkt vers sem menn læra hvað Guð væntir af þeim. Guð er auðvitað ósýnilegur, en hann er hvorki mállaus, dauður né blindur. Ætlun hans er að opinbera hver hann er fyrir sínum útvöldu, og þetta aðeins með tilliti til persónuleika hans, þar sem hann er enn hinn ósýnilegi andi. Taktu eftir því sem fjarlægir ástæðuna til að „*óttast*“ hann: „*því að frá fyrsta degi, er þú lagðir þig fram um að skilja og auðmýkja þig fyrir Guði þínum*.“ Þetta vers hjálpar okkur að skilja hvers vegna Guð ávarpaði mönnum árið 1843 boðskap fyrsta engilsins í Opinberunarbókinni 14:7: „*Og hann sagði hárri röddu: Óttist Guð og gefið honum dýrð, því að komin er stund dóms hans, og tilbiðjið hann, sem skapaði himininn og jörðina, hafið og uppsprettur vatnanna*.“ Þversagnakennt hvetur Guð sína útvöldu til að „*óttast*“ hann svo að með endurreisn nauðsynlegra sanninda hafi þeir, eins og Daníel, ekki lengur ástæðu til að „*óttast*“ hann. Boðskapurinn sem þessi fyrsti engill boðar er ávarpaður árið 1843, á þeirri stundu þegar tilskipun Daníels 8:14 krefst þess að hinir útvöldu endurtaki ímynd hegðunar Daníels. Tíminn er síðan settur undir spádómsmerki og munurinn á hinum útvöldu og hinum föllnu hvílir á þessu eilífa viðmiði: „*því að frá fyrsta degi sem þú lagðir þig fram um að skilja og auðmýktu þig fyrir Guði þínum*.“ Krafan um endurreisn hvíldardagsins sést í tilkynningu engilsins sem sagði við kristna menn, erfingjar rómversk-kaþólsku sunnudagsins: „*og tilbiðjið hann, sem skapaði himininn og jörðina, hafið og uppsprettur vatnanna*.“; „*sá sem skapaði*“ er skaparinn Guð í 1. Mósebók 2:1-2: „*Og Guð lauk á sjöunda degi verki sínu, sem hann hafði gjört, og hvíldist á sjöunda degi af öllu verki sínu, sem hann hafði gjört*. Og Guð blessaði sjöunda daginn og helgaði hann, því að á honum hvíldist hann af öllu verki sínu, sem hann hafði skapað og gjört.“ Og texti fjórða boðorðsins^{af} tíu boðorðum Guðs minnir menn á þessa skyldu sem hann krefst af þeim eftir myrku aldir rómverskrar kristni. Við lesum í 2. Mósebók 20:11: „*Því að á sex dögum gjörði Drottinn himin og jörð, hafið og allt sem í þeim er, og hvíldist hinn*

sjöunda dag. Þess vegna blessaði Drottinn hvíldardaginn og helgaði hann. “ Þannig, með því að endurtaka hegðun Daníels, sem Guð hefur samþykkt og blessað frá 1843, eru allir hinir sannarlega útvöldu aðgreindir frá hinum föllnu sem uppfylla ekki þennan persónuleikastaðal. Og hverjir eru þessir föllnu? Í Opinberunarbókinni 14:8, í boðskap annars engilsins, veitir Guð svarið með því að benda á „Babýlon hina miklu “, sem hann segir að hafi „fallið“. Þetta nafn vísar til páfakirkjunnar í rómversk-kaþólsku, en hvenær „féll“ hún? Ekki árið 1843, heldur á 16. öld, þegar hún kaus að berjast gegn boðskap mótmælendasiðbótarinnar. Og í þessari hegðun stólt og fyrirlitningar á guðlegum sannleika er hún dæmi um algjöra andstæðu hins auðmjúka Daníels. Með því að endurheimta algjöra samþykki Guðs hafa hlýðnir og greindir útvöldu hans ekkert meira að óttast frá honum vegna þess að hann elskar þá og verndar þá. Í þessari hegðun endurheimta hinir útvöldu ímynd Guðs sem glataðist vegna frumsyndarinnar. Dauðinn, sem var laun hans, og ótti Guðs voru greiddir af Guði sjálfum í Jesú Kristi: skuldin er greidd, en einhver varð algerlega að gera það, í nafni þeirrar meginreglu sem guðleg lög kveða á um og sem Páll minnir okkur á með því að segja í Róm 6:23: „Því að laun syndarinnar er dauði, en náðargjöf Guðs er eilíft líf í Kristi Jesú, Drottni vorum.“ Hvað þýðir þessi „nonnákvæma gjöf Guðs“? Þetta er mjög mikilvægt að hafa í huga, hjálpræðistilboðið er guðlegt frumkvæði sem er óháð viðbrögðum manna við því. Með því að deyja á krossinum setur Jesús fram fyrir mennska syndara valið um að gera sáttmála við sig með úthelltu blóði sem greiddi upp skuldina við misgjörðan guðdómlegan réttlæti. Tilboðið er þannig borið fram fyrir syndarann, en þetta tilboð er ekki skilyrðislaust og það er þar sem orð Jesú í Opinberunarbókinni 3:18 eru réttlætanager: „Ég ráði þér að kaupa af mér gull, skírt í eldi, til þess að þú verðir ríkur, og hvít klæði, til þess að þú getir klæðst og vanvirða nektar þinnar verði ekki sýnileg, og smyrsl við augnsmyrslum um augu þín, til þess að þú sjáir.“ Hjálpræði, sem borið er fram sem „ókeypis“, er því í raun „greitt“. En ekki með peningum, verðið sem þarf að greiða er: breyting á hegðun hins kallaða sem mun öðlast, með því að laga sig að guðlegum kröfum, stöðu hins útvalda sem þarf ekki lengur að óttast Guð, heldur þarf aðeins að elska hann meira á hverjum degi þar til hann tekur síðasta andardrátt sinn, eða verður himinlifandi, þegar Kristur kemur aftur, það er að segja vorið 2030. Jesús tilgreinir síðan í Opinberunarbókinni 3:19: „Alla sem ég elska, þá ávita ég og aga. Ver því kostgæfinn og iðrast.“ Þessi kostgæfni og ávöxtur iðrunar felst í því að endurskapa myndina í Daníel 10:12: „Óttast þú ekki, Daníel, því að frá fyrsta degi, er þú lagðir þig fram um að skilja og auðmýkja þig fyrir Guði þínum, hafa orð þín verið heyrð, og vegna orða þinna kem ég.“

Með því að segja: „Ég ávita og aga alla þá sem ég elska“, staðfestir Jesús bandalag sitt við adventistatrúna frá 1843 til 1873, þar sem „Filadelfíutímabilið“ fjallar sérstaklega um það. En það er einmitt vegna þess að þessi opinbera stofnun er hans að hann telur hegðun sína hafa orðið köld og formleg með tímanum, í „Laódíkeu“, trúarbrögðum sem eru miðluð af anda hefðarinnar, eins og var raunin með gamla gyðingabandalagið og mótmælendatrúna á milli 16. aldar og 1843.

Verð hjálpræðisins er svo mikilvægt efni að það setur allar falskar trúarbrögð í prófraun um áreiðanleika. Og án rétttrar túlkunar eru allar eins og

ókláruð sinfónía eða eins og lygasögur sem foreldrar kenna börnum sínum. Allar falskar trúarbrögð lofa fylgjendum sínum „paradís“ eða „Eden“ Guðs. Og þessir fylgjendur verða hræðilega vonsviknir vegna þess að þeir hafa ekki skilið að aðgangur að „paradís“ kemur á verði sem engin manneskja hefði getað greitt vegna þess að synd erfist af öllum í gegnum mannkynssöguna. Hvað getur Gyðingur sem trúir á gamla sáttmálann boðið Guði til að öðlast „paradís“ þar sem Jesús dó og gaf líf sitt sem friðþægingarfórn? Án blóðs Krists getur hann aðeins fært dýrafórnir, sem Hebreabréfið 10:4 tilgreinir um: „*því að það er ómögulegt að blóð nauta og geita taki burt syndir.*“; því enginn aðgangur að „paradís“ án mannsblóðs hins guðdómlega Krists. Í 16 aldir afbakaði kaþólska trúin merkingu verðs hjálpræðisins. Á 16. öld seldi hún „paradís“ fyrir peninga; sem gerði kennslumunknum Marteini Lúther kleift að uppgötva djöfullega eðli þess. Það lét jafnvel frjálsa boð Guðs hverfa með því að skipa fylgjendum sínum að refsa sér með líkamlegum refsingum sem voru jafn óréttmætar og þær voru gagnslausar, húðstrýkingum, göngu á hnjónum ... o.s.frv. Náðarboðið var þannig bælt niður. Þá kom til mótmælendatrúarinnar sem endurreisti meginregluna um náð og eina vald Biblíunnar, hins heilaga orðs Guðs. Hins vegar var þessi umbóta trú í reynd aðeins hálf umbótaðri, þess vegna líkist hún ókláruðu sinfóníunni. Því þótt mótmælendur fordæmdu kaþólskar lygar, heiðruðu þeir enn falska hvíldardaginn sem Konstantínus I. rómverski keisarin stofnaði frá 7. mars 321. Með því að krefjast endurreisnar hins sanna hvíldardags á hinum sanna sjöunda degi, sem er laugardagur, eru dyrnar að „paradís“ lokaðar fyrir mótmælendum sem ekki hlýða þessari guðlegu kröfu sem hann fyrirskipaði í Daníel 8:14. Að lokum er komið að opinberri aðventisma, sem Jesús minnir á verð hjálpræðisins. Í ljósi þess gríðarlega verðs sem hann greiddi persónulega til að bjóða inngöngu í „paradís“ sína, hefur hann rétt til að krefjast þess af aðventistum sem vilja njóta góðs af tilboði hans að fá það verð sem allir hans sannir útvöldu hafa greitt um alla tíð; þetta verð er sú hegðun sem finnst í Daníelsbók: „*því frá fyrsta degi sem þú lagðir þig fram um að skilja og auðmýkja þig fyrir Guði þínum.*“ Þetta var öll merkingin sem Guð vildi gefa trúarprófinu frá 1994; trúarpróf sem byggir á því að sýna áhuga á spámannlegu orði sem boðaði aðventistum endurkomu Krists árið 1994; þetta samkvæmt innblásinni túlkun sem Jesús Kristur gaf mér til að skipuleggja þetta próf. Trúin sem sýndi sig hafa verið ósamrýmanleg vitnisburði stofnfeðra sinna, prófuð og valin árið 1843 og 1844 með fölskum tilkynningum sem William Miller sendi frá sér, sér opinbera og stofnanabundna aðventistatrú dyrnar að „paradís“ lokaðar fyrir framan sig og meðlimi sína, en trú þeirra er ófullgerð sinfónía sem opinberast af áhugaleysi og vantrú; hegðun sem er ekki hjálpræðisverður. Að lokum kemur að Íslam sem einnig fullyrðir að vera í „paradís“ Guðs. Hér er verð hjálpræðisins sem Guð gefur ekki viðurkennt og dyrnar að „paradísinni“ verða lokaðar og óaðgengilegar. Með Íslam er Guð ekkert annað en harðstjóri, handahófskenndur og harðstjórnandi konungur alheimsins. Merking syndarinnar er óljós þar sem biblíuleg guðleg lög eru skipt út fyrir trú á Kóraninn, sem kynnir ekki boðorðin tíu og varðar eingöngu trú á stríðsherra sinn, Múhamed. En trú Íslams felur þegar aðeins í sér hættu fyrir vantrúaða kristna sem gefa henni gildi hjá Guði. Þar sem trúarbrögð Íslams byggjast ekki á sjálfviljugum dauða Messíasar Jesú, vita hinir sönnu útvöldu að aðgangur að hjálpræði er

ómögulegur fyrir múslima. Með Íslam eru ýmsar hliðar trúarbragða sem fullyrða að vera sá eini Guð sem opinberaði sig þó aðeins í gegnum Gyðingabjórðina, lokaðar.

Verð hjálpræðisins hvílir á komu Messíasar sem fær nafnið: „Jesús“, nafn sem þýðir: YaHweh frelsar. Þetta nafn gefur alla sína merkingu nýja sáttmálanum sem Guð mun stofna á blóði hins krossfesta Krists. Reyndar, fram að komu hans, þekktu Hebearnir Guð aðeins undir nafninu YaHweh, sem staðfestir eilífa tilvist sína. En án Jesú Krists, sem ber nafnið yfir hjálpræðið, var sambandið við Guð ófullkomið og aðeins tímabundið. Það er því, með því að viðurkenna Messías Jesú Krist, að hægt er að lengja bráðabirgða trú Gyðinga og öðlast þá velþóknun og blessun sem fylgir trú á Messías sem Guð boðaði í Dan 9:24 til 27.

Í stuttu máli eru Gyðingar, kaþólikkar, rétttrúnaðarmenn, anglíkanar, mótmælendur, aðventistar og múslimar allir týndir vegna þess að þeir hafa rangt fyrir sér varðandi „verð hjálpræðisins“, bæði það sem Guð greiddi í Kristi og það sem hinir útvöldu verða að greiða til að öðlast náð hans. Það er þessi sameiginlega hegðun sem gefur þeim öllum þessa mynd af „ókláraðri sinfóníu“. Og þessi ávitur um ófullkomleika sannleikastaðals er staðfestur í Opinberunarbókinni 6:13 með tákni „óþroskuðu *fíkjanna*“ í þessu versi: „og stjórnur himinsins féllu til jarðar, eins og fíkjutré kastar *óþroskuðum* fíkjum sínum þegar það hristist af sterkum vindi“; „*óþroskaðar*“ það er, áður en þær ná þroska sínum. Og að hafa rangt fyrir sér varðandi verð hjálpræðisins er mjög alvarlegt, því það sviptir skapara Guð ávinningi af öflugri sýningu á kærleika sem hann beinir til allra sköpunarvera sinna sem búa á himni og jörðu; himnesku englunum sem og jarðneskum mönnum. Án þess að það hafi áhrif á himneskar verur sem Jesús framkvæmdi hlutdeild sína í og dæmdi eftir upprisu hans, leiðir missir á sýnikennslu kærleika Guðs til framlengingar á vantrú á jörðinni sem leiðir illa menntað fólk til eilífs, það er að segja endanlegs, dauða. Nú gefur hugtakið sáttmáli til kynna ákvæði og gagnkvæmar skyldur samningsaðila. Eins og í hjónabandinu eru skuldbindingar um gagnkvæma tryggð gerðar af hjónunum, verður að halda skuldbindingarnar og virða þær trúfastlega í sáttmálanum sem gerður er við Guð í Kristi. Og hér aftur, ef ákvæðin eru brotin, aðskilur skilnaður sundurlausu hjónin að eilífu. Og Guð gerir slíkt hið sama við menn sem krefjast hjálpræðis hans og taka ekki tillit til ákvæða hans sem hann tilgreindi í Jesú Kristi.

Rómversku guðdómlegu lexiurnar

Í gegnum spámannlega opinberun sína gaf Guð Rómaborg forystuhlutverk. Ástæðan fyrir þessari alls staðar nærveru Rómar liggur í því hlutverki sem hún myndi gegna í áætlun hans um að draga úr og kúga völd Gyðinga á jarðneskri þjónustu Jesú Krists. Reyndar, án hernáms Rómverja í Jerúsalem og allri Júdeu, hefði þjónusta Jesú ekki getað farið fram í fullkomnu frelsi. Á þeim þremur árum og sex mánuðum sem hann starfaði opinberlega voru gyðingaklerkar múgaðir og komið í veg fyrir að þeir gætu skaðað hann. En þegar tíminn kom til að uppfylla síðustu „páskana“ og síðasta „friðþægingardaginn“ varð rómverski verndarinn

böðullinn og framkvæmdi refsingu fyrir synd sem Guð dæmdi og fordæmdi. Í þessu öðru hlutverki gerði Róm aðeins það sem Guð fól því að gera.

Í Opinberunarbókinni 17:10 segir engillinn Jóhannesi frá „*sjö höfðum dýrsins*“: „*Þau eru líka sjö konungar: fimm eru fallnir, einn er nú kominn, hinn er ekki enn kominn, og þegar hann kemur, verður hann að vera stuttur.*“ Þessir „*sjö konungar*“ tákna sjö stjórnartegundir sem Róm hefur upplifað í gegnum sögu sína. Ég man að samkvæmt Jesaja 9:14: „*höfuðið er dómari eða öldungur og halinn er spámaðurinn sem kennir lygar.*“ Í tilviki heiðnu Rómar voru „*höfuðið og halinn*“ táknaðir af einni manneskju sem leiddi fólkið. Sjö stjórnartegundir Rómar voru, hver á fætur annarri, konungsveldið, lýðveldið, ræðismannsskrifstofan, einræðisstjórnin, þríeykið, heimsveldið, fjórðungsveldið (fjórir tengdir keisarahöfðingjar). Eftir að hafa upplifað þessar ýmsu stjórnartegundir hefur rómverska líkanið þegar sannað að vandamál þjóða liggur ekki í formi stjórnar þeirra heldur eingöngu í aðskilnaði þeirra frá æðsta skapara Guði. Því engin af þeim fyrirmyndum sem prófaðar voru skilaði þeim árangri sem Rómarbúar leitaðu að. Þetta er eðlilegt þar sem það sem veldur vandanum er maðurinn þegar hann er aðskilinn frá Guði. Engin af þeim stjórnarháttum sem tekin voru upp tókst að forðast blóðug átök milli andstæðra flokksmanna. Og þegar Guð vildi reyna upprennandi kristna trú, var það aftur til Rómar og grimmasta og brjálaðasta fulltrúa hennar, Neró, sem hann höfðaði til. Þegar litið er á þessa fortíð Rómar spáir sögulegum örlögum franska þjóðarinnar. Þegar franska þjóðin, þreytt á grimmum og óréttlátum kúgun konunganna og rómversk-kapólsku klerkastéttarinnar, hóf byltingu, trúði hún því að hún hefði endanlega losað sig við blóðþyrsta skrímsli. En frá 1793 leiddi sjóðandi umhverfi og hættan á að sjá konungsvaldið rísa á ný byltingarmennina til að fremja þjóðarmorð gegn aðalsstéttinni. Blóðuga skrímslið var ekki lengur konungsvaldið og rómversk-kapólska trú þess, heldur byltingaraðgerðirnar sjálfar. Í allri sögu sinni hafði Parísarfljótið, sem kallast Signa, aldrei fengið jafn mikið mannsblóð. París bauð þá upp á „vettvang“ kerfisbundinnar slátrunar fyrir áhorfendur af jörðu og himni.

Vitnisburður sagnfræðinga er mjög gagnlegur, en þar sem þeir geta ekki metið staðreyndirnar í gegnum andlegt prisma, hafa skýringar þeirra litla þýðingu. Til að ná markmiðum sínum stjórnar Guð mönnum frá smáum til stórum, og þessir litlu lækir enda með því að mynda stórar ár, síðan stóra læki, sem enda leið sína með því að renna út í sjóinn. Áður en lýðveldið settist að varanlega, upplifði það bakslag og stutta endurkomu til konungsveldis og heimsveldis, allt á sama hátt einkennst af úthellingum mannsblóðs. Og ef við skoðum sögu Frakklands sjáum við löngu eftir 1789 röð stjórnarfara sem Róm upplifði, fyrsta lýðveldið tók við af konungsveldinu. Þá tók einræðisherra að nafni Maximilien Robespierre, sem nýlega var nefndur í grein, völdin í blóðugu Frakklandi í eitt ár, til dagsins í dag. Með Robespierre tekinn af lífi fól Lýðveldisstjórnin ungum korsískum ræðismanni, Napóleon Bonaparte, völdin. Gegn korsískum þjóð sinni, sem nýlega hafði verið afhent Frakklandi, tók hann afstöðu með Frakklandi og vann sér inn rendur sínar sem fallbyssuforingi í bardaga. Þannig forðaðist hann „góða hlutann“ sem hann myndi brátt ríkja yfir sem keisari, sem alvaldur herra. Þannig voru aðeins þríeykið og fjórðungsveldið eftir sem einkaréttur Rómverja. En þetta er

ekki kjarninn, sem varðar, fyrir Róm sem Frakkland, leitina að hugsjónastjórn; sem leiðir aldrei til tilætlaðs árangurs.

Þótt reynsla franskra stjórnvalda hafi gegnt lykilhlutverki í samskiptum þeirra við páfa Rómaveldi á kristna tímum, þá upplifði Frakkland engu að síður ekkert meira en Rómaborg, nema að umbreyting landsins í lýðveldi einkenndist af kerfisbundinni höfnun á alls kyns trúarbrögðum. Róm hafði ekki gert þetta og lýðveldi þess kom ekki í veg fyrir skurðgoðadýrkunardýrkun í fjölmörgum myndum sem Rómverjar iðkuðu. Í Frakklandi er andi trúleysingja raunveruleg nýjung. En athugið vel að þetta þjóðernislega trúleysi kom ekki fram fyrr en eftir að postullega trúin, fyrirmynd fullkomnunar, síðan höfðu falska kaþólska trúin og hin sanna og falska mótmælendatrú, hvert á fætur öðru, gefið sögulegan vitnisburð sinn. Eftir vitnisburð trúleysingja Frakklands lýkur hringrásinni. Þegar öllum lærdómunum hefur verið gefinn bauð Guð mannkyninu langt tímabil trúarlegs friðar sem við njótum enn góðs af í dag. Þetta langa tímabil friðar var jafn nauðsynlegt og þrjú ár og sex mánuðir þjónustu Jesú Krists. Það var til að stuðla að uppbyggingu boðskapar sjöunda dags aðventista og boðun hans um alla jörðina. Þannig hefur aðventismi, í trúarlegum friði, breiðst út til allra landa þar sem það var mögulegt, jafnvel þótt mjög fáir séu fulltrúar þess. Árið 1994 kastaði Jesús Kristur opinberri aðventisma upp en eftir að hafa verið rekinn af samtökunum hlaut ég þá uppljómun aðventista frá Jesú Kristi og í þeim trúarfriði sem hélt áfram samdi ég lög, skrifaði rit og skýringar og ég held áfram að gera það í þessari grein. Hins vegar veit ég að nú, á þeim 8 árum sem aðskilja okkur frá endurkomu Jesú Krists, mun friðurinn linna og tortúming mun falla á jörðina og taka burt í dauða fjölda óupplýstra manna, vegna þess að Guð mun ekki hafa fundið kærleika sannleika síns í þeim. Áhugaleysi þeirra gagnvart sannleika hans mun jafnvel hafa leitt þá til að styðja stofnun íslams, trúarbragða sem keppa við einkarétt kristinnar trúar, í landi sínu. Þess vegna mun Guð framselja þá til grimmdarverka sem ofstækisfullir múslimar fremja. Og þar sem þessi refsing mun ekki duga, mun hann kalla á öfluga rétttrúnaðar Rússland, skriðdreka þess, skip þess, kaþóla þess, ofurhljóðflugvélar þess, ofurhljóðflaugar þess með kjarnorkusprenghuðum (nýjasta nýjungin) í samræmi við spádóm sinn sem kynntur er í Daníel 11:40 til 45. Heimurinn mun uppgötva hvað „reiði Guðs“ þýðir. Dauði „þriðjungs mannanna“ í þessum átökum, samkvæmt Opinb. 9:15, verður aðeins síðasta viðvörðunin fyrir lokaútrýminguna sem Jesús Kristur mun framkvæma við dýrlega endurkomu sína; þetta, eftir að hafa látið síðustu uppreisnarmennina þjást af „sjö síðustu plágum“ sínum sem lýst er í Opinb. 16.

Í Opinberunarbókinni 17 segir andinn um „sjö konunga“ Rómar: „Þetta eru sjö konungar: fimm eru fallnir, einn er nú, hinn er enn ekki kominn, og þegar hann kemur, verður hann að vera stuttur.“ „Fimm eru fallnir“: konungsvaldið, lýðveldið, ræðismannsríkið, einræðisríkið og þríeykið (Krassus, Pompeius, Caesar); „einn er til“: heimsveldið, frá því að Octavius keisari kallaði Ágústus. Það var á valdatíma hans sem Jesús fæddist, samkvæmt Lúkasi 2:1: „Á þeim tíma kom út tilskipun frá Ágústusi keisara um að manntal skyldi fara um alla heimsbyggðina.“ Sjöundi konungurinn tilnefnir fjórðungsveldið sem myndast af samtökum fjögurra keisara og nánar tiltekið tveggja aðalkeisara að nafni Diónetíanus og Maxentius, sem sameinast tveir aðrir keisarar að nafni

Konstantíus Klórus og Galeríus. Guð segir um þessa fjögurra keisarastjórn að hún verði að „*vara stuttur*“. Það kemur í ljós að lengd þessa tíma er opinberuð í Opinberunarbókinni 2:10 og að hann er „*tíu spádómsdagar*“ eða tíu raunveruleg ár. Þessi „*tíu ár*“ verðskulda að vera undirstrikuð af Andanum, því þau voru síðustu hræðilegu ofsóknirnar sem heiðna keisaradæmið Róm beitti kristnum mönnum heimsveldisins. En trúarlegur friður átti að vera bölvun með ævarandi afleiðingum þar til Jesú Kristur endurkomur dýrðlegrar endurkomu, því þessi friður, sem náðist árið 313, frá 321, gerði Konstantínusi I kleift að fá falskristna, sem höfðu orðið fjölmennir í heimsveldinu, til að hætta að iðka hinn sanna hvíldardag sem Guð helgaði. Með því að ganga inn í friðinn féll kristin trú því í guðdómlega bölvun og réttlætti þannig refsingarnar með „*sjö lúðrunum*“ sem lýst er í Opinberunarbókinni 8, 9 og 11:15. Á okkar tímum höfum við séð hugarfar vestræns samfélags gjörbreytast á fáeinum árum friðar: það fordæmir það sem það réttlætti og réttlætir það sem það fordæmdi. Guð verður því að refsar Konstantínusi fyrir synd sína, að þessu sinni fyrst með „*sjötta lúðurinum*“, síðan eftir lok náðartímans með „*sjö síðustu plágunum*“ og „*sjöunda lúðurinum*“ sem mun útrýma seku uppreisnargjöfnum mannkyni vorið 2030.

Spádómurinn fjallar um „*dýrið*“ í Opinberunarbókinni 17:11: „*Og dýrið, sem var en er ekki, er sjálft áttundi konungurinn og er af þeim sjö og fer til glötunar.*“ Til að skilja þennan leyndardóm varðandi „*dýrið, sem rís upp úr hafinu*“ í upphafi 13. kafla, tekur Guð aftur sem tilvísun trúarreglu heiðnu Rómar, sem skilgreind er með „*sjö konungum*“ eða sjö stjórnnum. Áttunda stjórnin sem Róm hefur upplifað er páfastjórn hennar; stjórn sem er sett undir æðsta vald rómverska páfans, kallaður „Æðsti páfi“ eða á latínu „Pontifex Maximus“. Og þessi titill hefur alltaf verið til í gegnum sögu heiðnu Rómar, frá konungsveldi til fjórðungsveldis. Trúarleg eining „*dýrsins*“ er því að finna í heiðnu sögu Rómar, en páfaveldið eitt og sér myndar ekki „*dýrið*“. Því „*dýrið*“ er framleitt af bandalagi trúarlegs valds og fólksins í heimsveldinu sem styður það og verndar það í gegnum konunglega leiðtoga þess og heri þeirra. Nú, frá Daníel 7:7, hefur Guð lýst „*dýrinu*“ fyrir okkur og opinberað tvöfalda samsetningu þess: rómverska sjálfsmynd þess í Daníel 8:9, þar sem heiðna Róm er táknuð með tákni „*litla hornsins*“ og stuðningsfólkið sem er táknað með „*tíu hornunum*“ sem heiðna Róm réði þar til „*litla hornið*“ birtist aftur, að þessu sinni undir stjórn Rómar páfa árið 538, í Daníel 7:8. Samkvæmt gögnunum sem vitnað er í í Daníel 7:24, voru „*tíu hornin*“ sem styðja páfastjórn áttunda konungsins þegar til staðar í fjórða dýrinu sem táknar Rómaveldi í Daníel 7:7. Það er því með því að vísa til myndanna og gagna sem vitnað er í í Daníel 7 að Guð staðfestir gátu sína í Opinberunarbókinni 17:11. Hér finnum við frábæra guðlega sýningu á því viðbótarhlutverki sem Guð gefur spádómum Daníels og Opinberunarbókarinnar.

Í Opinberunarbókinni 17:11 er gátan „*dýrið var og er ekki*“ greind í samhenginu sem skilgreint er í Opinberunarbókinni 17:3: „*Það leiddi mig burt í andanum út í óbyggðirnar*. Og ég sá konu sitja á skarlatsrauðu dýri, fullu af guðlastanöfnum, sem hafði sjö höfuð og tíu horn.“ Þetta samhengi er trúarpróf sem táknað er með orðinu „*óbyggðir*“. Þetta sögulega samhengi er samhengi endalokatímans þegar „*dýrið*“ missti yfirráð sín þar sem við tókum eftir fjarveru höfuðkúpa eða krónu á rómversku „*sjö höfðunum*“ og „*tíu hornunum*“ á

vesturlöndum. Sögulega samhengið sýnir það bíða eftir lokarefsingu sinni sem, undir táknrænu nafni „*árgangsins*“ í Opinberunarbókinni 14:18 til 20, mun slá trúarleiðtoga sem hafa blekkt menn með fölskum kenningum sínum. Lykillinn að þessari túlkun er að finna í Opinberunarbókinni 18:6 þar sem Guð segir fórnarlömbum illra anda: „*Gjaldið henni eins og hún hefur goldið og tvöfaldið eftir verkum hennar. Gefið henni tvöfalt í bikarinn, sem hún hefur hellt úr.*“ Þessi lokarefsing er fullnægt eftir dýrlega komu Jesú Krists. Það er endurkoma hans sem gerir fórnarlömbum falskenninga kleift að uppgötva hið sanna andlega eðli trúarkennara sinna og þannig beinist réttlát reiði þeirra gegn hinum seku eins og spáð er í Opinberunarbókinni 16:19: „*Og borgin mikla skiptist í þrjá hluta og borgir þjóðanna féllu. Og hin mikla Babýlon varð minnst fyrir augliti Guðs til að gefa henni bikarinn með víni heiftarreiði hans.*“

Í bandalagi sem myndar „*dýrið*“ ber fólkið mikla sekt gagnvart Guði. Og í þessu sambandi verðum við að muna eftir stöðugum stuðningi Parísarbúa við kaþólsku trúna, synjun þeirra á því að mótmælendakonungurinn Hinrik IV, sem neyddur var til að taka þátt í hásætinu í Frakklandi, snerist til rómversk-kaþólskrar trúar Parísarbúa. Við skulum einnig bæta við aðstoð þeirra við kaþólsku bandalög hertoga af Guise til að myrða mótmælendur á degi hins illgjarna Saint-Barthélemy árið 1572. Þess vegna munu göfugmennsku og auðugu fjölskyldurnar, sem tengdust konungsveldinu á þeim tíma, verða fórnarlömb fallöxu byltingarmanna í París. Til að klára þetta verkefni sem spáð er í Opinberunarbókinni 2:22-23, sneri Guð almenningi Parísar gegn aðalsstéttinni, **kaþólsku**, eins og konungi sínum, Louis XVI, og konu hans sem dóu samkvæmt Guði eingöngu vegna þess að þau erfðu þessa kaþólsku trú sem hann líkir við „*vændiskonu*“ í þessu versi og í Opinberunarbókinni 17: „*Sjá, ég mun kasta henni í sæng og þeim sem drygja hór með henni í mikla þrenging, nema þeir iðrist verka hennar.*“ *Ég mun deyða börn hennar, og allir söfnuðirnir munu vita, að ég er sá, sem rannsakar nýr og hjörtu, og ég mun umbuna hverjum og einum yðar eftir verkum yðar.*“ Í frumgrísku orðinu er það sannarlega „*verk hennar*“ en ekki „*verk þeirra*“. Í ljósi þessara versa uppfyllti þjóðarmorðin, sem byltingarmenn framdu með fallöxinni, guðdómlegan vilja, þar sem Guð segir: „*Ég mun deyða börn hennar.*“ Orðatiltækið „*að deyja til dauða*“ útilokar alla táknræna túlkun á orðinu „*dauði*“ í þeirri refsingu sem hér er lýst. Og það er í gegnum það sem Guð „*særir dauðann*“, „*dýrið*“ sem átti að „*græða*“ samkvæmt Opinberunarbókinni 13:3: „*Og ég sá eitt af höfðum þess eins og það væri dauðans sært, og banasár þess varð grætt.*“ Og allur heimurinn elti dýrið í aðdáun.“ „Í þessu versi, með þeirri afstöðu sem eignuð er „*jörðinni*“, spáir Guð þeim aðdáunarverða stuðningi sem föllnu og ótrúu mótmælendatrúnni mun veita rómversk-kaþólsku trúnni, eftir að Guð yfirgaf hana eftir 1843.“

Fyrir Guð og hans útvöldu kom Frakkland í staðinn fyrir heiðna Rómaveldi á kristna tímanum, og bandalag þess og stuðningur við páfakaþólsku trúna gerði „*dýrinu*“ kleift að taka á sig mynd og drottna með „*hroka*“ yfir þjóðum jarðarinnar, sem oft snerust til kaþólskrar trúar með valdi og dauðaógn. Þrír frægir einstaklingar frömdu þessi glæpi á valdatíma sínum: Karlamagnús, Filippus hinn fagri og Frans I. Sá fyrsti sneri Germaníu með sverði og sá annar brenndi Templarana og leiðtoga þeirra Jacques de Molay á báli. Hvað varðar þann

þriðja, Frans I þá hóf hann fjandskap gegn siðbótartrúnni, fyrstu mótmælendum. Frá fyrsta konungi sínum, Clovis, hefur það gert kleift að endurskapa fyrirmyndina sem heiðna Róm upplifði. Þannig getur Guð sagt að „*dýrið sé einn af sjö konungum*“, þótt það hafi komið fram í kristinni mynd, eftir „*sjö*“ rómversku stjórnirnar.

Versið í Opinberunarbókinni 17:7 hjálpar okkur að skilja betur hvað „*dýrið*“ er: „*Og engillinn sagði við mig: „Hví undrar þú þig? Ég mun segja þér leyndardóm konunnar og dýrsins, sem ber hana, það sem hefur sjö höfuð og tíu horn.*“ Andinn aðskilur „*konuna*“ sem vísar til Rómar sem borg. Þetta verður staðfest í versi 18: „*Og konan, sem þú sást, er hin mikla borg, sem ríkir yfir konungum jarðarinnar.*“ Áður fyrr hafði hann þegar líkt Jerúsalem við vændiskonu vegna ótrúmennsku hennar við hann. Til dæmis, í Jesaja 1:21: „*Hin trúa borg er orðin að vændiskonu! Hún var full af réttlæti og réttlæti bjó í henni, en nú eru þar morðingjar!*“ Borgin Róm er borin í átt að vestrænum yfirráðum með stuðningi „*dýrsins*“ sem sjálft er myndað af tengslum konungsvaldsins og tíu ríkja þess, táknuð með „*tíu hornunum*“, við rómversk-kaþólsku trúarbrögðin, sem sjálf eru táknuð með „*sjö höfðunum*“. Í stuttan tíma, með því að reiða mig á þá merkingu sem Guð gefur henni í 1Mós 2:2, gef ég tölunni „*sjö*“ merkingu „**helgunar**“, einnig þýðir orðasambandið „*sjö höfuð*“: heilagt vald, þar sem orðið „*höfuð*“ táknar „*dómarann eða öldunginn*“ í Jes 9:14. Og undir þessu hugtaki er túlkunarvilla ekki lengur möguleg, það vísar greinilega til svokallaðs „heilags valds“ páfastjórnarinnar sem hefur alltaf setið í Róm, ef ekki um stund í Frakklandi í Avignon; fyrst í Róm, í Lateranhöllinni, síðan í Vatíkaninu, í Péturskirkjunni í Róm. Páfaleg auðkenning byggist á auðkenningu landfræðilegrar staðsetningar þar sem hún er staðsett, þ.e. Róm á Ítalíu. Guð vekur einnig athygli okkar á táknum sem gera kleift að bera kennsl á þessa borg; smáatriðin sem gefin eru í versi 9 eru afgerandi: „*Hér er vitið sem hefur visku. **Sjö höfuðin eru sjö fjöll, sem konan situr á.***“ Þetta eru ekki sjö há fjöll heldur sjö litlar hæðir sem borgin Róm var byggð á. Þau fengu nöfn: Kapítól, Palatínuskirkja, Caelíuskirkja, Aventínuskirkja, Viminal, Esquilínuskirkja og Kvírinál. Að baki þessum nöfnum liggur spádómur allrar heiðinnar rómverskrar og síðan páfalegrar yfirlætis.

Kapítólið: Kemur frá latneska orðinu „caput“ sem þýðir „höfuð“.

Palatínusarhöllin: þýðir: höllin, hvelvingin.

Caelian: þýðir: himinninn. Þar stendur Lateranhöllin þar sem páfarnir sátu fyrir framan Vatíkanið. Við hlið hallarinnar stendur stærsta egypska obeliskinn sem svar við ósk Konstantínusar I ^{mikla}. Tilbeiðsla guðsins „Ósigræða sólin“ er þannig staðfest og tengd páfadýrkuninni.

Aventínushæð: þýðir: Kveðja; dregið af latneska orðinu „ave“. Róm mun ávarpa Maríu, nýju Astartu kristninnar.

Vínið: þýðir: sem framleiðir vín... af saurlifnaður eða saurlifnaður, samkvæmt Opinb. 17:2: „*Með henni drýgðu konungar jarðarinnar saurlifnað, og íbúar jarðarinnar urðu drukknir af saurlifnaðarvíni hennar.*“; en einnig 2:20-21: „*En ég hef nokkuð á móti þér: Þú leyfir konunni Jesebel, sem kallar sig spákonu, að kenna og tæla þjóna mína til að drýgja saurlifnað og eta kjöt fórnað skurðgoðum. Ég gaf henni frest til að iðrast, en hún mun ekki iðrast saurlifnaðar síns.*“ Það er í þessari hegðun að neita að iðrast að „*Babýlon hin mikla féll*“

samkvæmt Opinb. 14:8 og 18:2, á milli 1170 og 16.^{aldr}, það er frá vitnisburði Pierre Waldo (eða Pierre Vaudés) til vitnisburðar Martins Luther, kaþólska kennslumunksins, opinbers stofnanda mótmælendasiðbótarinnar.

Esquilina: þýðir: það sem borið er fram á borðum. Tákn um auð og yfirburði, en einnig vísun í borð Drottins sem páfadaemið segist bera fram.

Kvínalinn: Þetta er nafn á lensu eða geddu. Þetta er vopnið sem svissnesku lífvörðarnir í Vatíkaninu búa yfir. Þangað til konungsstuðningurinn og franska þjóðin missti stuðning sinn, þröngvaði páfastjórnin sér upp með lendum og geddu og drap sanna þjóna lifanda Guðs án þess að hafa samviskubit. Rétt eins og Jerúsalem á sínum tíma drap spámennina sem Guð sendi til hennar. Að lokum, í Kristi, var Guði komið fram á sama hátt.

Á tindi þessara „*sjö hæða*“ reisti rómversk heiðni musteri sín sem þegar höfðu saurgað Rómaborg. En það var undir páfastjórn hans að þessi nöfn urðu að lygandi „*guðlasti*“ fyrir Guð, eins og hann segir í Opinberunarbókinni 17:3 og 13:1-5-6.

Andstætt því sem menn, sem blekkir voru af því að trúa því að Rómaveldi snerist til kristinnar trúar, hélt það áfram að vera í sömu heiðnu andlegu stöðu fyrir Guð. Þetta er boðskapurinn sem kemur fram í Daníelsbók þar sem sama táknið „*litla hornið*“ vísar til sigursælu lýðveldisheiðingjanna í Rómaveldi í Daníel 8:9 og páfaveldisins í Daníel 7:8. Stöðurnar tvær eru greindar eftir því hvort „*litla hornið*“ birtist í samhengi sem er staðsett fyrir eða eftir að „*tíu hornin*“ í Rómaveldi fengu ríki sitt í sínar hendur, það er frá 395, á okkar tímum, dagsetningu upphafs falls Rómaveldis sem er einnig upphaf myndunar sjálfstæðra „*tíu ríkja*“ í Vestur-Evrópu. Þetta kennileiti er svo mikilvægt að það birtist í Daníel 7:24 og Opinb. 17:12: „*Tíu hornin, sem þú sást, eru tíu konungar, sem enn hafa ekki fengið ríki, en þeir fá vald sem konungar í eina stund með dýrinu.*“ Ég færi mikilvægar skýringar á þessu versi. Guð talar við Jóhannes og það er aðeins á hans tíma sem „*tíu hornin*“ höfðu ekki enn fengið ríki sitt. Síðan miðar seinni hluti verssins við tíma endaloka veraldar eins og hann er ákveðinn í Opinb. 17:3 þar sem, samkvæmt Opinb. 16:13 til 17, í samhengi við 6.^{af} „*7 síðustu plágum Guðs*“, takast Vesturlandabúar á við hræðilega örlög sín með því að lúta, í síðasta sinn, tákni páfavaldsins, skyldusunnudagsins, þar til lokaúrskurður dauða, sem mun beinast að hinum útvöldu sem voru trúir hvíldardeginum sem Guð helgaði, frá sjöunda degi sköpunar hans á jörðinni og allri jarðneskri og himneskri vídd hennar. En Opinb. 13:11 setur allar þessar lokaofsóknir undir Yfirvald bandarískrar mótmælendatrúar er fallið en sætt og bundið með sáttmála við rómversk-kaþólsku trúna. Blekkingin er nú greinilega sýnd og aðeins þær mannlegu sálir sem fyrirlíta hinn guðdómlega sannleika sem felst í spádómlegum opinberunum hennar munu vera fangar þessarar augljósu blekkingar.

Þessi lokastaða mun setja þá sem lifðu af þriðju heimsstyrjöldina í sömu stöðu og Eva og síðan Adam stóðu frammi fyrir freistandi orðum höggormsins sem djöfullinn bjó í, innblés og notaði sem miðil. Eins og í 1. Mósebók í Eden Guðs, mun valið á „*tveggja trjáanna*“, „*lífsins tré*“, mynd af hlýðni í Kristi, og „*þekkingartré góðs og ills*“, mynd af uppreisnargjarnri óhlýðni djöfulsins, hafa eilífar og endanlegar afleiðingar lífs eða dauða.

Í hinni endanlegu andlegu jarðnesku baráttu sem kölluð er í Opinb. 16:16, „*Harmagedón*“, hebreskt orð sem þýðir dýrmætt fjall, mun hlýðni við hvíldardaginn tákna „*lífsins tré*“ og hlýðni við sunnudaginn, sem var óhreinn frá uppruna sínum vegna þess að hann var helgaður heiðnum sólguðinum, mun tákna „*skilningstré góðs og ills*“ sem ber ávöxt til eilífs dauða.

Þannig, þar til Kristur kemur aftur, sem mun skýra trúarstöðu mannkynsins, mun bölvunin sem kaþólska trúin hefur fært bera banvæna ávexti sína yfir allt uppreisnargjarnt kristið mannkyn. Hún mun ekki yfirgefa þau fyrr en þau verða tortímd af anda skaparans Guðs, sem kallaður er mörgum nöfnum, en aðallega „*Jesú Kristur*“, sem opinberar sig sem eini frelsari iðrandi og sárbiðinna syndara. Hann hefur einnig, frá sigri sínum yfir djöflinum og syndinni, orðið eini handhafi alheimsdóms yfir mönnum og himneskum englum. Dýrð sé nafni hans! Sannarlega!

Hefðu þeir verið vitrir og innblásnir af Guði, hefðu leiðtogar jarðneskra þjóða getað notið góðs af vitnisburði um reynslu Rómaborgar. Þeir hefðu ekki lagt upp í þetta brjálæðislega ævintýri að sameina Evrópu, sem er dæmt til að mistakast til lengri tíma litið. Því þeir hefðu lært hvernig Róm missti einingu sína eftir að hafa verið ráðist inn af íbúum sem það hafði lagt undir sig. Þjóðernisblöndun er eins og sprengja sem sprengingin er frestað, en á engan hátt komin í veg fyrir; almáttugur Guð Jesús Kristur sér um það og tekur að sér að koma sprengingunni af stað á þeim tíma sem hann kýs.

Ég vek nú athygli ykkar á nafninu „*Babylon hin mikla*“, sem andinn notar til að nefna borgina Rómaborg því hann getur ekki nefnt nafn hennar skýrt. Samkvæmt Opinberunarbókinni 17:5 felur þetta nafn „*leyndardóm*“: „**Á enni hennar var skrifað nafn, leyndardómur: *Babylon hin mikla*, móðir vændiskvenna og viðurstyggða jarðarinnar.**“ Við getum þegar tekið eftir því að þetta nafn er skrifað „**á enni hennar**“, sem gefur til kynna miðju vilja hennar og þar með tákn persónuleika hennar. Til samanburðar bera útvöldu hans í herbúðum Krists í Opinberunarbókinni 14:1 „*nafn Jesú og nafn föður hans á ennum sér*“: „*Ég sá, og sjá, lambið stóð á Síonfjalli og með því hundrað fjörutíu og fjórar þúsundir manna, sem höfðu nafn þess og nafn föður þess skrifað á ennum sér.*“ » Nafn Jesú er tengt nafni föður hans vegna þess að endurreisn guðlegra sanninda, sem hefur átt sér stað frá 1843, gerir útvöldu sjöunda dags adventista að einu kristnu mönnum sem uppfylla sannarlega skilyrðin sem skilgreind eru í Opinberunarbókinni 14:12: „*Hér reynist þolinmæði hinna heilögu vera, þeir sem varðveita boðorð Guðs og trú Jesú.*“ Án þess að hvíldardagurinn sé virtur frá 1843 getur þessi skilgreining ekki átt við. Þannig helga verkin, sem trúin framleiðir, raunverulega hina síðustu útvöldu Jesú Krists þar til hann kemur aftur til loka, guðdómlega dýrlega.

Hvers vegna er nafnið „*Babylon hin mikla*“ dularfullt? Ástæðan er einföld að skilja: borgin sem bar þetta nafn í Kaldeu Nebúkadnesars konungs er ekki lengur til, því þegar Jóhannes fékk sýn sína frá Guði hafði hún þegar verið gjöreyðilögð og á þeim stað þar sem hún hafði verið voru aðeins rústir eftir, múrsteinshrúgur. Þetta þýðir að Guð eignar nafnið „*Babylon hin mikla*“ Róm af táknrænni ástæðu. Pétur hafði þegar, frá Róm, dregið samanburð á hinni miklu rómversku borg og „*Babylon*“ fornaldar eins og sannast með þessu versi sem

vitnað er í 1. Pétursbréfi 5:13: „*Söfnuður hinna útvöldu í **Babýlon** heilsar þér, og Markús sonur minn líka*.“

Önnur spurningin sem vaknar er því: hvers vegna er Róm gefið þetta nafn? Svarið er enn mjög einfalt: vegna þess að keisaralega Rómaveldið endurskapar á öflugan hátt borgar Nebúkadnesars konungs. Á tímum Jóhannesar laðaði Róm að sér ótal fjölskyldur sem komu til þessarar höfuðborgar í leit að velmegun og hlutdeild í gífurlegum auðæfum hennar. Í okkar tíma laða stórborgir að sér íbúa af sömu ástæðum. Við getum því sagt að á okkar tímum fjölgi „*Babýlonar*“ sér. En á tímum Jóhannesar réð Róm ein og sér yfir öllu Rómaveldi sínu, sem náði yfir alla Evrópu í dag nema Þýskaland, sem og Vestur-Asíu og alla Norður-Afríku. Nafnið „*Babýlon*“ var valið af Nebúkadnesar konungi áður en hann snerist til trúar og viðurkenndi dýrð Guðs Daníels. Það er einmitt vegna þess að hann lýsti opinberlega yfirráðum sínum og skapaði þessarar ótrúlega fallegu borgar, að hann var agndofaður af Guði í „*sjö ár*“ samkvæmt Dan 4; Mikilvægt atriði er að hafa í huga að Guð spáði konungi um framtíðar refsingu hans í sýn sem hann gaf ári áður en munnur hans lýsti stolti sínu. Nafnið „*Babýlon*“ er því sérstaklega tengt þessu versí í Dan 4:30: „*Konungurinn tók til máls og sagði: Er þetta ekki hin mikla Babýlon, sem ég hef reist að konungsríki með mætti mínum og til dýrðar hátignar minnar?*“ Rómversku keisararnir voru allir einnig uppteknir af því að fegra höfuðborg sína, „*konungsbústað sinn*“. „*með krafti máttar síns og til dýrðar mikilfengleika síns*“. Og nafnaval Nebúkadnesars var réttlætt með nafni borgarinnar sem nefndist „*Babel*“ þar sem Nimrod konungur reisti háan „*turn*“ á sínum tíma eftir hið eyðileggjandi vatnsflóð. Sem spádómleg fyrirmynd höfuðborga okkar hafði „*Babel*“ þann sérstaka eiginleika að hafa verið fyrsti samkomustaður mannkynsins eftir flóðið. Og nafnið „*Babel*“, sem þýðir ruglingur, ber með sér tilkynningu um að þessir sameinaðir samkomur mannkynsins hafi mistekist. Guð sér til þess að lokaniðurstaðan verði ruglingur, hvort sem það er með sköpun tungumála, eins og í tilviki fyrstu „*Babel*“, eða með átökum borgarastyrjalda eins og var raunin með rómversku höfuðborgina eftir 395.

Ef nafnið „*Babýlon hin mikla*“ vísar hins vegar til Rómarborgar sjálftrar, þá vísar restin af nafninu, sem er ritað „*á enni hennar*“, „*móðir vændiskvenna og viðurstyggða jarðarinnar*“, til páfalegrar kaþólsku trúarstofnunar sem stofnaði þar ríkjandi aðsetur. Við skulum samt sem áður hafa í huga að heiðna Róm allra tíma á skilið að deila þessum viðmiðum og þetta er sannarlega sú hugmynd sem Guð vill að við deilum, því að fyrir hann var Róm í tveimur stigum sínum, heiðni og síðan kristinni, samfelldni viðurstyggðra heiðinna trúariðkana. Til að sannfæra um þessa réttlátu guðdómlegu sýn er nóg að bera saman verkin sem framleidd eru í tveimur þáttum hennar. Í báðum tilfellum er ofbeldi, ofsóknir, dauði andstæðingsins sem páfatrú og rannsóknardómstóll hennar kallar „*villutrúarmann*“. Villutrú felst í því að stangast á við orð og dóma Guðs? Nei! Ekki þær sem Guð hefur, heldur þær sem páfinn og klerkastétt hans hefur, sem hinn réttláti Jesús Kristur deilir ekki og hefur alltaf fordæmt, allt frá því að hann tók upp hvíld fyrsta dagsins sem helguð var dýrð rómversku „*ósigrðu sólarinnar*“ sem Konstantínus I setti á 7. mars 321; aðeins 8 árum eftir friðartilskipunina sem hann undirritaði í Mílanó árið 313. Þess vegna, þegar í Daníel 8:12, fjallar „

syndin “ sem vitnað er í, sem reiknuð er til Rómar, um að hafna hvíldardeginum á sjöunda degi í þágu sólarhvíldar fyrsta dagsins. Þessi ótrúmennska var orsök stofnunar páfastjórnarinnar sem stofnuð var í Róm frá 538. Við getum auðveldlega skilið hegðun hins endurleysandi skapara Guðs. Þar sem dýrlingar hans kjósa frekar að hlýða Róm en honum, þá gefur hann þá, til refsingar, hinum grimmilega og ofsækjandi páfastjórn, sem stofnuð var einmitt árið 538. Í Daníel 7:25 og Opinberunarbókinni 11:2-3, 12:6-14 og 13:5 tilkynnir hann, með spádómsgildi, ár, mánuð og dag, þann tíma sem páfavelðið mun ríkja yfir þeim í 1260 ár. Í lok þessa tímabils, árið 1798, missir páfavelðið opinbert vald sitt, Píus VI páfi er fangi og haldið í Valence í Drôme þar sem hann lést enn í haldi árið eftir, árið 1799. Hins vegar mun kaþólska bölvunin halda áfram en yfirráð og stuðningur við „dag sólarinnar“ hennar færist undir stjórn mótmælenda Ameríku sem þróast á hefðbundinn hátt og er því áfram tengdur „fölskum“ „degi Drottins“ sínum sem erfðist frá kaþólskri páfakirkju. Þessi mótmælendatrú, sem Guð hefur yfirgefið frá árinu 1843 og „*talið er lifandi en er dauð*“, samkvæmt réttlátum dómi Krists sem opinberaður er í Opinberunarbókinni 3:1, mun ráða ríkjum í alheimsstjórninni sem mynduð er af þeim sem lifðu af þriðju heimsstyrjöldina. Þeir munu þjást síðustu plágur Guðs og að lokum ákveða að útrýma kristnum mönnum sem voru trúir helguðum hvíldardegi Guðs, en Jesús bíður þangað til að grípa inn í fyrir sína eigin gegn síðustu uppreisnarmönnum. Þannig verða morðingjarnir lík sem eftir eru á jörðinni fyrir síðustu ránfuglana. Þeir munu hafa fæðu í „*þúsund ár*“, þar sem jörðin verður auðn og svipt öllu mannlegu lífi. Hinir útvöldu sem voru trúir helguðum hvíldardegi Guðs munu ganga inn í hvíldardagshvíld sjöunda árþúsundarinnar til að lifa í himnesku öryggi Guðsríkis. Þar munu þeir vinna að því að dæma hina óguðlegu dánunni og kveða upp dóm í hverju máli sem skoðað er. Þjáningartíminn sem þeir gangast undir við „*annar dauðann*“ verður þannig ákveðinn fyrir hvern og einn á stranglega einstaklingsbundinn hátt. Á sama tíma verður „*djöfullinn, Satan*“ haldið föngnum á jörðinni þar til „*þúsund ára*“ lýkur þegar hann, ásamt öllum upprisnum uppreisnarmönnum, mun farast í eldi „*annar dauða*“ síðasta dómsins sem getið er um í Opinberunarbókinni 20:11 til 15. Hlutverk og ávextir Rómar munu þannig hverfa, tortímdir að eilífu. Róm mun hafa trúfastlega uppfyllt örlög sín sem stofnendur hennar, Rómulus og Remus, fyrrverandi morðingi hins síðarnefnda, spáðu fyrir um, í mynd hins djöfullega Kains sem drap bróður sinn Abel. Hefðin rekur þá til þess að hafa verið sogaðir af „úlfkonu“, í sinni mynd af „*gráðugum úlf*“ hefur Róm enn heiðrað nafn sitt. Við skulum einnig taka fram að latneska orðið „lupa“, þýtt sem „úlfur“, vísar einnig til „*vændiskonu*“.

Hinar guðdómlegu lexíur Rómverja geta enn breytt örlögum mannkynsins í dag, en tíminn er að styttest og átta ár, eða nánar tiltekið sjö ár fyrir lok tímabils sameiginlegrar og einstaklingsbundinnar náðar, eru tiltæk til að leiðrétta val þeirra. Og þessi tími er enn styttri fyrir þá sem munu deyja í komandi heimsstyrjöld; eins og Guð hefur kunngjört útvöldum sínum, í gegnum Daníel 11:40 til 45 og Opinberunarbókina 9:15. Sannarlega!

Sjö banvænu lygarnar

Hér tek ég afstöðu með hinu fræga orðatiltæki sem er erft í dogma frá kaþólsku kirkjunni „hinar sjö dauðasyndir“ eða, samkvæmt Róm: dramb, ofát, leti, girnd, ágirnd, reiði og öfund. Ef það er satt að þessir persónuleikagallar séu ámælisverðir og fordæmdir af Guði sjálfum, þá er ekki réttlætanlegt að kynna þá sem dauðasyndir. Hugtakið „dauðasyndir“ veikir aðrar tegundir synda sem Guð hefur sett í forgang. Og í forgangi sínum, samkvæmt Jesú Kristi, er dauðasyndin guðlast, eða lygi, gegn heilögum anda Guðs. Til að skilja til fulls mikilvægi hennar verður þú þegar að vita hvað felst í þessari synd: það snýst um að eigna djöflinum verkið sem Jesús Kristur vann. Með þessari útskýringu verður allt skiljanlegt. Þar sem friðþægingardauði Jesú Krists er boðinn jarðneskum syndurum sem eina leiðin til að komast undan eilífum dauða og öðlast eilíft líf frá Guði, þá jafngildir það að eigna djöflinum þessa meginreglu að fjarlægja einu dynnar að hjálpræði sem Guð býður upp á. Sá sem drýgir þessa synd sviptir sig öllum möguleikum á að frelsast frá réttlátri guðdómlegri fordæmingu sem hvílir á honum.

Hvað þá með hinar syndirnar? Við skulum nú þegar segja að samkvæmt Guði og töflum þessara tíu boðorða, sem fingur hans hefur grafið á steintöflur, til að marka forgang þeirra yfir allar aðrar helgiathafnir, er fjöldi dauðasyndanna tíu, en ekki sjö, eins og rómversk hefð kennir. Því synd stafar af broti á þessum tíu forgangsboðorðum, þess vegna eru þau sannarlega „höfuð“, orð tekið úr latneska orðinu „caput“ sem þýðir: höfuðið. Og að tengja tíu boðorð Guðs við mannlegt „höfuð“ er veruleiki því í höfði mannsins er heili hans, stuðningur hugsana hans og persónulegs vilja. Jakob líkti, mjög guðdómlega, guðdómlegu lögmáli við spegil í Jakobsbréfinu 1:23: „*Því að ef einhver heyrir orðið en gjörir það ekki, þá er hann eins og maður sem horfir á andlit sitt í spegli.*“ Þetta lögmál tíu boðorðanna skilgreinir staðal eilífs lífs í jarðnesku ástandi þess. Því að í eilífðinni verður enginn faðir eða móðir lengur til að heiðra. Þetta lögmál setur fullkominn staðal sem enginn jarðneskur maður hefur nokkurn tíma uppfyllt síðan frumsynd Evu og Adams. Það var nauðsynlegt að bíða eftir komu Guðs til jarðar í Jesú Kristi til að uppfylla þessa kröfu. Þess vegna hefur fórn lífs síns, fullkomlega réttlát, til að greiða fyrir syndir hinna einu trúföstu útvöldu, fullkomna virkni. Syndir hinna útvöldu eru því friðþægðar af Jesú Kristi, en syndir annarra manna standa á höfði þeirra, og án þess að öðlast náð hans er eilífur dauði, það er endanleg tortíming, geymdur þeim.

Í fyrstu dæmir lögmálið syndarann sem brýtur gegn því til dauða, og án iðrunar og ávaxtar iðrunar standa hlutirnir þar. Hjá hinum útvöldu gerast hlutirnir öðruvísi. Eins og í fyrri tilfellum uppgötvar hinn útvöldi fordæmingu sína af Guði, en hann sér í hinu guðdómlega lögmáli fullkomna mynd sem hann stefnir að því að laga sig að. Guð, sem rannsakar hann, þekkir löngun hans og í Jesú Kristi tekur hann á sig stjórn hans til að hjálpa honum að breytast, til að líkjast sem best fyrirmynd sinni: Guð sem skapaði manninn Jesú.

Lögmál boðorðanna tíu leiðir okkur því til Jesú Krists, en með það að markmiði að fá frá honum ómissandi hjálp til að ná fullkomnu gildi lögmálsins. Og þessi ómissandi hjálp, undir öllum himni og á allri jörðu, er aðeins tiltæk í Jesú Kristi.

Við fyrstu sýn virðist lögmálið vera handan okkar mannlegu möguleika. Hins vegar, þar sem hinn útvaldi öðlast stöðu þræls í Kristi, verður lögmálið framkvæmanlegt. Því með því að bregðast við skipun Jesú um að „*afneita sjálfum sér*“ hverfur möguleikinn á að syndga gegn þessu lögmáli. Reyndar upplifir sá sem deyr andlega ekki lengur neina persónulega eigingjarna löngun. Hann getur þannig heiðrað síðustu „sex“ boðorðin varðandi skyldur sínar gagnvart náunganum, og enn frekar fyrstu fjögur. Því að varðandi skyldur sínar gagnvart Guði, stýrt af kærleika sínum til hans, hefur hinn útvaldi ekki í sálu sinni minnstu löngun til að óhlýðnast honum og láta hann þjást.

Ef ég fordæmi þessa orðatiltæki um „sjö dauðasyndirnar“ í dag, þá er það vegna þess að það hefur ráðist inn í vestræna mannkynið. Það hefur komist inn í huga og kemur í veg fyrir að syndarar sjái boðorðin tíu sem Guð dæmir þá til dauða, ekki einu sinni heldur tvisvar. Rómversk-kaþólska trúin, sem er uppruni þessarar dogmu, vekur athygli á „sjö dauðasyndum“ sínum til að hunsa eigin árásir á texta boðorðanna tíu sem Guð mótaði. Árásir djöfulsins beinast að meginþætti guðlegrar helgunar. Eftir að hvíldardagurinn 7. mars 321 var afnuminn, í kaþólsku útgáfunni, fyrirskipar fjórða guðdómlega boðorðið, sem varð það þriðja, restina af „sunnudeginum“ og að aðlaga boðorðin tíu að hefðbundnum iðkunarstaðli sínum, „annað boðorðið“ sem bannar og fordæmir dýrkun sína á útskornum líkneskjum, hefur það einfaldlega og á „*óhlýðinn og hrokafullan*“ hátt, sem Guð fordæmdi í Dan 7:8 og Opinberunarbókinni 13:5, **bælt niður**. En til að fela glæp sinn skapaði það boðorðið um „holdsins verk“ til að halda þeim í tölunni „tíu“. En hverjum er ekki sama um breytingarnar sem mannleg yfirvöld hafa gert á guðdómlegum lögum? Útvöldu Krists og þeir einir.

Til að ljúka þessu efni minni ég ykkur því á að blóð Krists er áhrifaríkt til að þvo burt allar tegundir syndar, að því gefnu að hinn seki iðrist og sýni einlægni sína með breytingu á hegðun sem Guð kallar „*ávöxt iðrunar*“. Það er þessi „*ávöxtur iðrunar*“ sem Guð krefst sem fjarlægir frá kristinni hjálpræðisstefnu þann „stimpla“ sem falskristni hefur gefið því hvar sem hún er táknuð á jörðinni.

Dauðans friður og svik

MIKILVÆGT - MIKILVÆGT - MIKILVÆGT

Ég er hér að fjalla um málefni sem ég hef mjög alvarlegar íhuganir og hefur afleiðingar.

Í öllum löndum, sérstaklega á stríðstímum, varðar landráð dauða. Fyrir stjórn himinsins er þetta enn sannara og kerfisbundið beitt. Í fyrsta lagi sveik Júdas Ískariót, einn af tólf postulunum sem Jesús Kristur réði, hann með því að framselja hann musterisvarðunum kvöldið þriðjudaginn 3. apríl 30. Júdas vildi einfaldlega neyða Jesú til að ná völdum og ríkja sem konungur Gyðinga. Í upphafi páska vikunnar hafði Gyðingapjóðin tekið á móti honum og veitt honum dýrð í þessu hlutverki. Vandamálið var að enginn maður á þeim tíma hafði rétta skilning á hlutverki hins spáða og væntanlega Messíasar. Guð einn hafði þessa þekkingu. Yfirbugaður af sterkri iðrun og sá enga leið út fyrir vonir sínar sem stangast á við

staðreyndirnar, ákvað Júdas að hengja sig. Eftir jarðneska þjónustu Jesú var hann fyrsti svikarinn og tók þann dauða sem svik hans verðskulduðu.

Eftir Júdas varð Jesús fórnarlamb þjóðarsvika af hálfu nánast allrar Gyðingabjóðarinnar. Keisarinn var valinn fram yfir Jesú og morðinginn Barabbas fram yfir hinn milda og guðdómlega Messías. Árið 70 e.Kr. fékk þjóðarsvik guðlega refsingu sína í gegnum rómverska herinn, eins og Dan 9:26 hafði spáð.

Árið 321, þann 7. mars, sveik kristin trú í Vesturheiminum Jesú Krist með því að hlýða Konstantínusi keisara, til tjóns á skapara Guði sem kom til að holdgast í holdi Jesú Krists. Þessu svikum var þegar refsað með fyrstu fimm lúðrunum sem opinberaðar eru í Opinberunarbókinni 8. og 9. Allar þessar refsingar leiða til dauða mannkynsins, refsingar svikara.

Á tímum mótmælendasiðbótarinnar byggðist svik við Krist í raun á fáfræði um tímann. Hinir trúuðustu héldu trúnni þar til þeir fóru í fangelsi, á galeiður eða dauða. Guð tók þennan tíma fáfræðinnar með í reikninginn, því trúarlegt myrkur réð ríkjum í öllu kristna Vesturheimi frá 321 til 12.^{og} 16.^{aldar}, sem einkenndist af tveimur boðberum guðlegs ljóss, Pétri Valda og Marteini Lúther. Meirihluti annarra mótmælenda þessarar siðaskipta, einkum húgenottar í Cévennes, brugðust við eins og Júdas og holdlegur andi þeirra hvatti þá til að grípa til vopna og berjast gegn herbúðum hins illa með eigin vopnum. Þeir vanræktu einfaldlega að hlýða fyrimælum Jesú Krists, sem bannaði postulum sínum að nota vopnin sem hann hafði beðið þá um að taka með sér; þetta, á þeirri stundu sem hann var handtekinn. Þótt þeir væru mjög ákafir og hugrakkir voru þeir sem hegðuðu sér á þennan hátt ekki í samræmi við trúarstaðlana sem Jesús Kristur kenndi. Þegar tími drekanadanna Loðvíks XIV var liðinn, ofsóknirnar veiktust og mótmælendatrúin rekin úr Frakklandi og öllum löndum sem kaþólska trúin réði ríkjum í, var páfaleg rómversk-kaþólska trúin án samkeppni. Þá vakti Guð upp frönsku byltinguna árið 1789 til að refsa þessari trú og konungsstuðningi hennar sem var daufur og uppreisnargjarn gagnvart boði um iðrun sem boðskapur umbóta trúarinnar táknaði. Þetta skal vel skilið. Kaþólska trúin var reist upp af Guði til að refsa fyrir að vanrækja hvíldardaginn 7. mars árið 321. Aldir myrkurs fylgdu síðan hver annarri þar til boðskapur um siðbótina kom fram. Og þessir boðskapir bjóða erfingjum kaþólsku trúarinnar tækifæri til að snúast sannarlega til hinnar sönnu kristnu trúar, ef ekki í fullkomnun 1844, þá að minnsta kosti á mótmælendagrundvelli sem gefa hjálpræði af náð og Biblíunni grundvallarstöðu í trúarjótningu sinni.

Annað svik kemur næst, svik aðventista. En við skulum taka eftir mikilvægi breytingarinnar á samhenginu. Fyrri svikin voru framin á tímum varanlegra trúarstríðs, meira og minna harðnandi. Og með því að ganga inn í tíma trúarlegs friðar sem stofnaður var yfir alla vestræna kristna þjóð, eins og opinberað er í Opinberunarbókinni 7:1, mun hlutverk friðar taka á sig bölvun fyrir trúna almennt. Eftir trúarprófraunir sem upplifðust í Bandaríkjunum, fyllist litli, útvaldi aðventistahópurinn eldmóði fyrir hvíldardaginn, sem var smám saman tekinn upp þar til 1873 þegar Jesús hóf verk sitt um alhliða trúskipti til sjöunda dags aðventista. Svo lengi sem boðskapurinn er fluttur án þess að vera veikur, næst trúskipti. Því ég er að leggja áherslu á mikilvægan boðskap hér. Í hvaða tilgangi frelsar Jesús okkur? Eða enn skýrar, hvað væntir Jesús af þeim sem hann

frelsar? Margir hafa kannski ekki enn skilið, en hinir frelsuðu útvöldu verða hermenn Krists. Hermaður af sérstakri gerð, þar sem búnaður hans er hjálmur hjálpræðisins, brynja réttlætisins, belti sannleikans, sverð andans og, sem skór, ákafi fagnaðarerindisins. En eins og allir hermenn eru þeir sem Kristur berjast gegn óvini Guðs með herklæðum Guðs. Belti sannleikans gefur til kynna getu til að kynna opinberlega guðdómlegan sannleika. Návígi við óvininn er vörn og um leið og tækifæri gefst, sókn. Að vera óvirkur í hernaði er engum til gagns. Hið sama á við um stríðið sem Jesús heyjar gegn jarðneskum herbúðum djöfulsins. Allir sem heyra og svara kalli hans í náð verða að vera sannfærðir um að, hversu veikir sem þeir kunna að vera, verða karlar og konur sem Jesús frelsar að setja sig undir yfirráð hans og vera tiltæk honum til notkunar eftir þörfum hans. Þessar kröfur voru virtar af stofnfeðrum aðventisma. En á stuttum tíma varð aðventistastofnunin skrifræðisleg, ákafi fyrir sannleikanum veiklaðist vegna arfleifðar trúarlegrar arfleifðar og þegar á ævi sinni fordæmdi sendiboði Drottins, Ellen Gould-White, fráharf kirkjunnar. Við skulum greina hvað gerðist. Stofnfeðurnir voru valdir eftir að trú þeirra hafði verið prófuð, en erfingjarnir hófu verkið án þess að Guð hefði prófað trú þeirra. Allt verkið fór því undir yfirráð fólks sem ekki hafði snúist til trúar, heldur einfaldlega sannfært um að trú föður síns væri sú besta. Ást á sannleikanum er ekki til umræðu hér; viðbrögðin byggjast á augljósum sönnunargögnum og því réttlætanleg. Ávöxturinn sem Guð fær er lítill, eins og volgnin í Laódíkeu. Og á þessu trúarstigi eru líkurnar á svikum mjög litlar. Þar sem ákafi í sannleikanum sjóðar ekki, birtast svik óhjákvæmilega. Þetta er þar sem áhugi á friði milli manna kemur við sögu. Og þessi friður er enn meira metinn vegna þess að Guð hefur komið honum á fót í öllum vestrænum kristnum þjóðum. Friður eflir alþjóðatengsl, sem eflir viðskipti og alþjóðleg ferðalög, og opinber kirkja Krists sleppur ekki við þetta freistandi og ánægjulega aðdráttarafl. Friður verður skyndilega markmið kristinnar trúar. Svikin eru á þeirri stundu algjör, því að Jesús, frelsari sinna útvöldu, sagði fyrir sitt leyti: „*Haldið ekki að ég sé kominn til að færa frið á jörðu, ég er ekki kominn til að færa frið heldur sverð.*“ Hann áttar sig þá á bilinu milli þessara orða Krists og þessarar hugmyndar um frið opinberrar trúar. Stofnunin hefur vikið af veginum og beygt af leið; hún er komin á breiða veginn sem liggur um frið til eilífrar glötunar. Því á sannleikaleiðinni sem Jesús braut berjast hinir sönnu útvöldu hans með sverði andans gegn lygunum sem falskristar dreifa og ýmsum þáttum falskrar trúar.

Til að útskýra þessa tilhneigingu til sviksemi á raunverulegan hátt verðum við að skilja þetta: Í upphafi boðar aðventismi væntingu um endurkomu Krists en hefur ekki lengur dagsetningu til að ákveða hana; hann kennir hlýðni við hvíldardaginn og fordæmir djöfullegan uppruna sunnudagsins. Þessi aðgerð ber ávöxt vegna þess að hún gefur þeim sem heyra þennan boðskap góðar og heilnæmar ástæður til að bregðast við boðum hans, sem felast í því að efast um trúararfleifð sem hefðin hefur miðlað. Síðan, í öðru stigi, tekur áhugi á friði við. Hvað gerum við þá? Við kennum enn hvíldardaginn, en forðumst að gagnrýna andstæða ákvörðun andstæðra trúarbragða. Því er lokið; Kristur er svikinn, það verða aðeins fáeinar fljótfærnislegar, tímabundnar og sannarlega hlutar

trúskiptingar. Viðmælandinn heyrir ekki lengur boðskapinn sem neyddi hann til að efast um arfgenga trúarlega afstöðu sína.

Þess vegna, hver sem þú ert og hver sem veikleiki þinn er, hafðu í huga að þú getur aðeins snúið þér til hins guðdómlega hvíldardags hins sanna „sjöunda dags“, sem er „**laugardagur**“, **ef þú berð hann fram sem „innsigli hins lifandi Guðs**“ með andstæðu hans, „*merki dýrsins*“, sem þú getur eignað „**sunnudegi**“ páfakaþólskrar trúar sem við erfðum frá Konstantínusi I keisara ' undir nafninu „Ósigræða sólin“; athöfn sem hefur vanhelgað fyrsta dag vikunnar og gert hann að eilífu óverðugan að tilbiðja skaparann Guð af einhverju tagi. Dauðinn sem Guð leggur við restina af fyrsta deginum réttlætir að fullu þörfina fyrir þessa nákvæmu auðkenningu. Þessi guðdómlegi dómur hefur verið hunsaður af mönnum of lengi. Við höfum aðeins fáein ár eftir til að láta þá uppgötva þessi heilnæmu sannindi, því stríðið sem Jesús Kristur háði mun ekki enda fyrr en hann kemur aftur, með fullkomnum sigri yfir öllum óvinum sínum. En í þessu stríði erum við hermenn hans. Við, sem erum lærisveinar hans, kölluð til að öðlast frá honum þá útnefningu sem er langtum verðmætari en stríðskrossar eða krossar Heiðurslegionar manna. Laun okkar verða miklu meiri og eilíf.

Gagnleg áminning: í Opinberunarbók sinni refsar Jesús „hugleysingjunum“ og við höfum einmitt séð hversu mikill áhugi á friði einkennir þá.

Guð gefur gott og illt

Þetta námsefni er nauðsynlegt á okkar tímum af tveimur ástæðum: annars vegar er trú og áhugi á sannri trúarbrögðum orðinn sjaldgæfur og hins vegar hefur asísk trúarhugsun náð til fjölda Vesturlandabúa. Fyrir Kínverja stendur lífið í andstöðu við gott og illt, „Ying“ og „Yang“, tvö hugtök sem eru algerlega andstæð en jafn öflug. Án guðlegrar innblásturs er þessi hugsun samt rökrétt þar sem allt á jörðinni hefur sína algeru andstæðu. Og margar heiðnar trúarbrögð endurskapa þessa fyrirmynd þar sem guðir horfast í augu við og berjast hver við annan og endurskapa galla mannlegra persónueinkenna.

Í andstöðu við þessa fyrirmynd kennir trúarbrögð hins eina Guðs, sem opinberuð eru af lífsreynslu Hebreaþjóðarinnar, okkur að allt, allt líf og lífsform, á tilvist sína að þakka þessum eina Guði, ótakmarkaðan á öllum hugsanlegum sviðum. Á móti þessum „almáttuga“ „Ying“ er enginn „almáttugur“ „Yang“, því bæði eru í honum. Hins vegar lifum við enn í samhengi þar sem illskan hefur enn ástæðu til að vera til. Áður en vandamál illskunnar er að fullu leyst með eyðingu og tortímingu allra óvina Guðs, vegna þess að þeir hafa kosið að fylgja illskuleiðinni, veldur skaparinn Guð, sem hinn mikli alheimsdómari, illsku á óhlýðna menn með því að skipuleggja refsingarskilyrði á jörðinni. Enginn getur þröngvað vilja sínum upp á hann og herbúðir himneskra eða jarðnesku „Yangs“ geta ekki komið í veg fyrir að hann framfylgi refsidómum sínum. Þannig, þökk sé Biblíunni sem er skrifuð að hans fyrirmælum og innblæstri, verndar trúin á hinn sanna Guð sanna trúaða gegn heiðnum lygum og svindli sem nýtir þá. Því að í heiðnum skilningi reyna menn að öðlast hylli yfir fjandsamlegum og illum guðum með því að greiða peninga. Hins vegar er ekki hægt að kaupa hinn sanna Guð, því

hann hefur enga þörf sem hann getur ekki fullnægt sjálfum sér. Hann er ekki aðeins ekki keyptur, heldur er hann einnig sá sem endurleysir sálir sinna útvöldu. Og til að eignast þær kom hann til jarðar til að friðþægja fyrir syndir þeirra í þeirra stað, í sársauka og hægum angist. Hann var því krossfestur við rætur Golgatafjalls. Og ég minnst þessa vegna þess að það er fyrir hann viðfangsefni dýrðar hans, hann gaf, sjálfviljugur, líf sitt sem fórn friðþægingar. Hann vildi vara postula sína við og sagði þeim í Amos 3:6: „*Er lúður blásinn í borg og fólkið óttast ekki? Gerist óheppni í borg og YaHWÉH er ekki sá sem gerir það?*“ Þessi spurning er í raun jákvætt svar Guðs, talað fyrir munn spámannsins Amosar.

Slík sjálfsafneitun gaf Jesú Kristi allt vald á himni og jörðu samkvæmt Matteusi 28:18: „*Jesús kom og talaði til þeirra og sagði: „Allt vald er mér gefið á himni og jörðu.“*“ Upprisinn er það í eðli hins almáttuga Guðs, dulbúið af mannlegu útliti, að hann boðaði þetta þannig ástkærum postulum sínum og lærisveinum. Fullkomin guðdómleiki Krists á ekki lengur að sýna fram á, heldur staðfesta hann öllum öfundsjúkum og illu andstæðingum sínum. Sannur trúaður finnur sannanir vegna þess að hann leitar þeirra þar sem Guð hefur sett þær: í sinni heilögu Biblíu og henni einni. Því hvað eru vitnisburðir manna virði í samanburði við þá sem Guð hefur safnað saman í sínu heilaga rituðu orði Biblíunnar, heldur aðeins Biblíuna? Því að öll önnur trúarrit verða að vera samhæfð guðdómlegum eða innblásnum yfirlýsingum hans. Guð hefur skipulagt það til að mynda staðalinn fyrir allar opinberanir sínar þar til Kristur kemur aftur í dýrð. Þess vegna eru allar rannsóknir mínar sem kynntar eru í þessu verki, og í öðrum sem þegar hafa verið gerðar, byggðar á lyklum sem Biblían gefur.

Í Jesú Kristi hefur Guð, satt að segja, opinberað mikinn kærleika sinn til sinna útvöldu og allra sköpunarvera, sem hann mun enn kalla á með ýmsum hætti þar til náðin endar, sem nálgast og er sjö ár á undan okkur vorið 2022. En þessi yfirgnæfandi kærleikur má ekki hylja fyrir augum okkar þá staðreynd að Jesús Kristur er einnig fær um að refsa eigingjörnum, uppreisnargjörnum, grimnum og morðóðskum mannkyni harðlega og miskunnarlaust, því hann sjálfur er algjör andstæða þessara persónueinkenna. Þessir gallar finnast aðeins á jörðinni hjá mönnum og Guð telur þá enn ábyrgari vegna þess að hann hefur gefið þeim hæfileikann til greind. Oftast drepa dýr sér til matar, en maðurinn getur drepíð sér til ánægju. Illska hans byggir upp óheppni hans og þjáningar sem þær valda. Fyrir Guð kærleikans er það sársaukafullt að verða vitni að þessu meðan hann bíður eftir blessaðri stund þegar illskan verður útrýmt af honum. Þessi tími er að koma og nálgast, en framundan eru „sjö ár“ af keðju hræðilegra atburða sem enn verða að líða á reglulegum takti klukkustunda, daga, mánaða og ára.

Þegar hann refsar getur Guð gert það beint sjálfur, og jafnvel þótt hann sendi engla, þá er það hann sem slær. Því að uppspretta máttarins er í honum einum; hvort sem er að skapa eða eyða. Allt sem lifir og er til er undir hans varanlegri stjórn. Ekkert sleppur honum undan og guðlegt minni hans er ótakmarkað. Það er eingöngu af kærleika til þeirra sem eru honum trúir að Guð deilir verkum sínum með þeim: himneskir englar og jarðneskir sendiboðar eru aðeins „*gagnslausir þjónar*“ sem hann treystir verkum sínum til að framkvæma, því hann gat gert allt sjálfur. Nú eru til tvenns konar illska: þær sem eru ávöxtur illsku djöfulsins og þær sem hinn góði og réttláti Guð beitir á hina ótrúu og þá

sem fyrirhlíta hann. Guð stjórnar náttúrunni og ekkert eldfjall gýs án heimildar Guðs. Á stærðargráðu reikistjörnunnar og minnsta svæðisins stýrir hann vindunum, býr til storma, eyðileggjandi hvirfilbyl og kyngjandi fellibyljir sem virkja áhrifamikil völd sem maðurinn getur ekki haft áhrif á. En samhliða þessum beinu persónulegu verkum leggur Guð einnig uppreisnargjarna mannkynið undir bölvani sem djöfullinn beitir stöðugt á það. Satan og illar vættir hans verða þannig aðstoðarmenn sem dreifa illu í hans stað. En illskuverk þeirra, innblásin af hinum óguðlegu mönnum sem hrinda þeim í framkvæmd, eru vegna ákvörðunar hins æðsta skapara Guðs sem því er áfram góður, eini höfundurinn sem gefur „gott og illt“.

Að elska Guð og náungann: kærleikur sem par

Þessi nýja rannsókn mun skoða mismunandi aðstæður og afleiðingar kærleika til Guðs fyrir mannfólkið.

Í guðlegri visku sinni fann Guð orðin sem skilgreindu vandamálið fullkomlega, og sagði fyrir milligöngu Jesú Krists í Matt. 22:36-40: „**Meistari, hvert er hið æðsta boðorð í lögmálinu?** *Jesús svaraði honum: „Elska skalt þú Drottin, Guð þinn, af öllu hjarta þínu, allri sálu þinni og öllum huga þínum.“ **Þetta er hið fyrsta og æðsta boðorð . Annað er eins og það :** „Þú skalt elska náunga þinn eins og sjálfan þig.“ *Á þessum tveimur boðorðum hvílir allt lögmálið og spámennirnir.*“*

Þessi fullkomna guðdómlega skilgreining á ást mun engu að síður valda vandræðum í beitingu sinni í ýmsum aðstæðum. Í þessari hugsjónarmynd vantar eina veru sem mun breyta mörgu með skaðlegu hlutverki: djöfulsins eða uppreisnargjarnra samstarfsmanna hans. Fyrir einhleypan eins og mig koma þrjár verur „inn á svið“: Guð, djöfullinn og maðurinn. Andleg staða hans er eingöngu háð hans eigin vali: hann hlustar á Guð eða hlustar á djöfulinn. Ef hann elskar Guð, samkvæmt skipun Jesú, hlustar hann ekki lengur á djöfulinn og gætir þess að hlýða ekki tillögum hans. Vandamálið er þá auðveldlega leyst. En þegar um par er að ræða eru það ekki lengur þrjár, heldur fjórar verur sem eru að verki: Guð, djöfullinn, maðurinn og konan.

Í besta falli, afar sjaldgæft, eru báðir hjónar á sama andlega stigi; báðir elska Guð umfram allt, og í þessu samkomulagi eru kærleikur og skilningur fullkominn. En eins og ég hef nefnt, er þetta tilfelli mjög, mjög sjaldgæft og Jesús deilir einnig þessari hugsun, þar sem hann lýsti sjálfur yfir í Lúkasi 17:34: „*Ég segi yður: Á þeirri nóttu munu tveir vera í einni rúmi , annar verður tekinn og hinn eftir skilinn.*“ Það er áhugavert að taka eftir því að aðskilnaðurinn milli hins útvalda og hins fallna á ekki að eiga sér stað fyrr en við endurkomu hins dýrlega Krists. Þetta þýðir að þeir geta og verða, eins og mögulegt er, að vera saman meðan á dvöl þeirra á jörðinni stendur. En ég segi: eins og mögulegt er, því það eru tilvik þar sem þetta verður ómögulegt.

Næst algengasta tilfellið er þegar bæði hjónin þjóna djöflinum án þess að vita af því eða vilja það, og þar af leiðandi ómeðvitað. Þversagnakennt er að líf hjónanna getur hér aftur tekið á sig sýnilega farsæla mynd. Samhljómur er

mögulegur vegna þess að makarnir geta verið sammála, sameinaðir í gagnkvæmri kærleika eða sameinaðir í viðurkenndri eigingirni. Vandamál vegna þessarar eigingirni geta engu að síður komið upp, en án alvarleika, því illu andarnir munu leitast við að stuðla að velgengni þessarar tegundar hjóna, til að hindra Guð betur. Og í verstu tilfellum geta deilur leitt til morðs. Því þetta er mögulegt fyrir samband sem Guð verndar ekki. Dómurinn sem Guð opinberar leyfir mér að taka sem dæmi þar sem mótmælendamaki myndar með kaþólskum eða gyðinglegum, rétttrúnaðar-, múslimskum eða aðventista maka samkvæmt hefð. Með sömu andlegu stöðu og án ofstækisfullrar trúarlegrar skuldbindingar er samhljómur hjónanna áfram mögulegur og friðsæll.

Þriðja tilfellið er þar sem myndast af kjörnum maka og efasemdarmanni. Fyrir kjörinn maka er kosturinn við efasemdarmanninn sá að hann er ekki skuldbundinn ákveðinni hugmynd. Hann er því umbreytanlegur. Það er samt nauðsynlegt að þessi efasemd taki ekki á sig mynd herskárrar trúleysis sem myndi þá samsvara fjórðu aðstæðunum sem nefndar eru í þessari rannsókn. Hér aftur, án ofstækis milli maka, er samkomulagið mögulegt en sambúð tveggja andstæðra anda, Guðs og djöfulsins, mun gera hlutina erfiða. Hins vegar minni ég á hér að maðurinn hefur alla möguleika á að standast djöfulinn og hafna honum eins og ritað er í Jakobsbréfinu 4:7: „*Gefið yður því Guði á vald, standið gegn djöflinum, og hann mun flýja yður.*“ Hins vegar trúir efasemdarmaðurinn ekki á tilvist djöfulsins frekar en Guðs. Það verður því erfitt og jafnvel ómögulegt að standast hann án hjálpar Guðs. Allt mun því hvíla á andlega makanum, sem er meðvitaður um aðstæðurnar. Hann þarf því ekki að breyta neinu og auka athygli sína og kærleika til maka síns sem ekki er andlegur. Þannig að vantrúaði makinn, fjarri því að ávíta hann fyrir kærleika hans til þessa ósýnilega Guðs, meti nýju trúarlegu skuldbindingu hans. Og í þessari þakklæti getur tiltækt hjarta hans og hugur verið unninn af kærleika Guðs. En jafnvel þótt svo sé ekki, getur parið lifað af og haldið áfram þar til Kristur kemur aftur þegar Guð mun aðskilja þau endanlega.

Fjórða tilfellið er þar sem myndast af kjörnum maka og andlega hollum, föllnum maka. Í þessari tegund þars er átökin milli Guðs og djöfulsins varanleg. Í þessari nánú baráttu mun hatrið, sem innblásið er í makanum sem er undirorpinn stöðu djöfulsins, gera alla nálægð milli makanna ómögulega. Í þessu tilfelli verða tilraunir hinna útvöldu til einskis og gagnslausar. Við höfum hér form sambandsins sem Jesús Kristur boðaði í Matt. 10:34-35-36: „*Ætlið ekki að ég sé kominn til að senda frið á jörðina. Ég er ekki kominn til að senda frið, heldur sverð. Því að ég er kominn til að gjöra mann ósáttan við föður sinn, dóttur við móður hennar og tengdadóttur við tengdamóður hennar. Og heimilismenn mannsins verða óvinir hans.*“ Og hann bætir við eftir þessi orð í versni 37: „*Sá sem elskar föður eða móður meira en mig er mín ekki verður, og sá sem elskar son eða dóttur meira en mig er mín ekki verður.*“

Við verðum að hafa í huga að Jesús Kristur nefnir ekki konuna í orðum sínum. Og ástæðan fyrir því að hún er ekki nefnd er sú að Guð skapaði parið að „*eitt hold*“ sem verður að berjast fyrir hjálpræði sínu. Saman verða hjónin að standast og vera sameinuð gegn hinum ýmsu ytri mótlæti sem faðirinn, móðirinn og börnin sjálf tákna, því þau eru einstaklingar í sjálfu sér sem, fyrst og fremst fyrir foreldra sína, eru verur skapaðar af Guði samkvæmt meginreglu holdsins. Á

tímum Jesú var hjónabandið byggt á yfirráðum karlsins, karlsins og konan hafði engan rétt til að véfengja þetta vald sem Guð og fólk hans lögmættu. Þess vegna, þar sem konan bar skyldu til að fylgja eiginmanni sínum, var trúarlegt val hins síðarnefnda þröngvað upp á eigin konu hans. Í gyðingapörum gerði trúin á Krist ekki sambúð við ótrúaða maka ómögulega. Ég minni ykkur á að sambandið við lifandi Guð Jesú Krist er andlegt eðli. Það er upplifað af trúskiptum maka í leyndardómi hjartans eða nánar tiltekið í innstu hugsunum þeirra. Fyrstu kristnu mennirnir héldu hvíldardaginn og trúarreglur gyðinga sem þeir erfðu frá feðrum sínum. Eini munurinn á þeim var sá að þeir iðkuðu ekki lengur helgisiði sem tengdust „**fórnum** og **fórnum**“; þetta í samræmi við guðdómlega áætlun sem fylgir nýja sáttmálanum í Kristi, eins og opinberað er í Dan 9:27: „**Hann mun gjöra fastan sáttmála** við marga í eina viku og í hálfa vikuna **mun hann hætta að slátra fórnum og fórnum**. Hinir einmana munu fremja viðurstyggilega hluti, þar til tortíming og það sem ákveðið hefur verið fellur yfir hina einmana.“

Við sjáum að fyrir utan þessa sérstöðu gæti sameining hjónanna, sem mynduð eru af trúskiptum til Krists og ótrúskiptum, óofstækisfullum Gyðingi, gert þeim kleift að búa saman. Kærleikur til Guðs er ekki andstæður jarðneskri og holdlegri ást hjóna sem eru sameinuð í gagnkvæmri **tryggð** sem ein og sér myndar sanna hjónaband. Guð upphefur og lyftir yfir alla þessa meginreglu um tryggð, við skiljum þá að hann réttlætir ekki auðveldlega aðskilnað hjóna, en frá 1. Mósebók felst athöfn hans einmitt í því að aðskilja skapaða hluti. Staða hjónanna er sú að „*mynda aðeins eitt hold*“, því í grundvallaratriðum óaðskiljanleg. Og þegar hún á sér stað, má aðskilnaðurinn ekki koma frá vali andlegs makans sem er sameinaður Guði, heldur frá þeim sem ómeðvitað er undirgefinn djöflinum. Hann verður að vera sá fyrsti sem þreytist á átökum saman. Því hjónin hafa köllun til að lifa saman til að deila gagnkvæmri ást. Í nútímalífinu hefur lögmæti hjúskaparjafnréttis gert lífið enn erfiðara fyrir hjón. Eigin konan, sem er ekki lengur neydd til að fylgja vali eiginmanns síns, lendir í átökum við hann. Líkur á að halda saman þar til Kristur kemur aftur eru minnkaðar, næstum því alveg að hverfa. Því andstæðan milli tveggja einstaklinga er án lausnar; þess vegna er talan „tveir“ í guðdómlegri táknfræði tákn ófullkomleika. Hið fullkomna þar er leitt af „*höfuði*“ sem verður sjálfur að vera í mynd „*Krists*“ samkvæmt Ef. 5:23: „*Því að maðurinn er höfuð konunnar, eins og Kristur er höfuð kirkjunnar, líkama síns, og sem hann er frelsari.*“ Þetta vers undirstrikar gríðarlega ábyrgð mannsins, því yfirráð hans krefjast af honum mótaðila: hann verður að hegða sér gagnvart konu sinni eins og Kristur gerir gagnvart kirkjunni, sínum útvalda. Og ef hann uppfyllir ekki þessa kröfu, þá hefur undirgefni konu hans við hann enga merkingu lengur samkvæmt dómi Guðs.

Að hans mati krefst Guð alltaf meira af þeim sem hann upplýsir. Yfirburðapekking hans gerir hann enn ábyrgari gagnvart þeim sem ekki hafa þekkingu hans. Þess vegna, í tilviki trúarlegra átaka, ætti upplýsti maðurinn aðeins að ákveða að aðskilja líkama sinn þegar aðstæður skapast af vali hins óupplýsta makans neyða hann og takmarka hann. Útvöldu Jesú Krists ættu ekki að bera saman ást sína til Guðs við jarðneska ást sem helguð er maka sínum. Þessar tvær tegundir ástar eru fullkomlega samhæfðar og bæta hvor aðra upp, því ef himinninn hefur sínar kröfur, þá hefur holdlegt líf einnig sínar eigin. Og með

uppruna sinn í sama skapara Guði eru þessar tvær ástir jafn lögmætar. Þetta þýðir að andlegar skyldur ættu ekki að skaða holdlegar skyldur og öfugt.

Frá upphafi, í 1. Mósebók 2:24, spáði Guð um nauðsyn þess að hjón einangruðu sig, aðskilja sig frá foreldrum sínum: „*Þess vegna mun maður yfirgefa föður sinn og móður og bindast konu sinni, og þau skulu verða eitt hold*.“ Á jörðinni var þessi fyrirmynd, sem Guð valdi, ætluð til að vernda hjónin sem mynduðust. En í raun og veru var Guð, með því að segja þetta, að spá fyrir um áætlun sáttmála síns í Kristi við „brúði“ sína sem mynduð var af söfnuði útvöldu sinna sem endurleystir voru frá lífi á jörðinni. Því miður mun þessi fullkomna hugsjón sjaldan nást í mannlegri beitingu sinni. Hinir miklu útvöldu í Biblíunni, eins og Nói, Abraham, Ísak, Móse og Job, virðast hafa náð árangri í lífi sínu sem hjón, að vísu í uppáhaldi vegna ættfeðralífs síns tíma. En árangurinn sem náðist var fyrst og fremst sú staðreynd að konur þeirra höfðu verið valdar fyrir þau af Guði, áður en þau hittu þau. Þetta var ástæðan fyrir sjaldgæfum árangri þeirra og tilfelli Ísaks og Rebekku er sérstaklega afhjúpanði.

Frammi fyrir ýmsum mótlæti mun lifun hjónanna ráðast af þeirri kærleika sem sameinar tvær verur. Og í þessu efni verður það, þegar mögulegt er, að nota öll þau vopn sem það hefur til ráðstöfunar, sérstaklega þá holdlegu ánægju sem hjónin veita hvort öðru. Páll kenndi um þetta efni í 1. Kor 7:1 til 7. Í vers 1 nefnir hann hugsjónina um sanna kynlífsbið og segir: „*Varðandi það sem þér rituðuð mér um, þá tel ég gott fyrir mann að snerta ekki konu*.“ En hann skýrir síðan og segir: „*Til að forðast siðleysi skal hver maður hafa sína eiginkonu og hver kona hafa sinn eiginmann*.“ Guð getur aðeins samþykkt þessa hugmynd og því hafnað fjölkvæni. Og Páll útskýrir enn fremur: „*Maðurinn gjaldi konu sinni það sem henni ber, og konan gjöri slíkt við eiginmann sinn*.“ » Hann réttlætir síðan orð sín: „*Konan hefur ekki vald yfir eigin líkama, heldur maðurinn; og á sama hátt hefur maðurinn ekki vald yfir eigin líkama, heldur konan*.“ Hér býð ég upp á frekari skýringu: einvera er bönnuð vegna þess að hún raskar hjálpræðisáætlun Guðs: Hinn útvaldi, „brúður“ Krists, verður aðeins að öðlast ánægju sína í „eiginmanni“ sínum, Jesú Kristi. Með því að brjóta þessa holdlegu meginreglu raska menn áætlun Guðs, eitthvað sem þeir refsa harkalega, í kjölfar fordæmi Móse sem sló tvisvar á klettinn við Hóreb, en spáði um dauða Krists og átti aðeins að slá hann einu sinni. Með því að skilja ástæðuna fyrir kröfum Guðs finnur hinn útvaldi hvata til að taka þær til greina. Fyrir skapara Guð eru andlegt líf og holdlegt líf eitt. Það sem hann krefst á andlegan hátt er einnig krafist í jarðneskri holdlegri mynd hans. Páll segir síðan í vers 5: „*Hættið ekki hvort öðru, nema með samkomulagi um tíma, til að þið getið helgað ykkur bæninni. Komið síðan saman aftur, svo að Satan freisti ykkar ekki með óstjórn ykkar*.“ En hann skýrir síðan: „*Ég segi þetta í niðrandi tón, ekki sem skipun*.“ Þetta er ekki skipun, heldur viturleg og upplýst ráð. Því að röksemdafærslan hefur þyngd, því að líkamlegar og sálfræðilegar þarfir sem ekki eru uppfylltar hjá hjónunum munu verða leitaðar af einhverjum utan hjónanna, í hórdómi sem Guð fordæmir. Holdleg sambönd hjónanna eru ekki aðeins ætluð til æxlunar. Þau eru einnig gagnleg til að efla böndin sem sameina hjónin tvö.

Í ljósi þessara kenninga getum við skilið að af ákafa fyrir Guð fremja þeir sem Kristur hefur kallað alvarleg hegðunarbrest með því að hindra, að eigin vali,

holdlegar þarfir maka síns. Giftir karlar og konur eiga ekki að hegða sér eins og einhleypir. Guð krefst þessa ekki af neinum jarðneskum maka. Og það eina sem hann krefst af hjónum sínum er tryggð þeirra við maka sinn. Guð hefur sagt að hann fyrirlíti hórdóm og fordæmi hann bæði holdlega og andlega. Þannig, án þess að fremja það sjálfur, hvetur hjónin sem hindrar maka sinn í að hindra hann í að framkvæma hórdóm í framtíðinni. Guð getur því aðeins hafnað þeirri gremju sem veldur þessu hórdómi. Eins og Páll kenndi verður bindindi hjónanna að vera ákveðið með gagnkvæmu samkomulagi beggja hjóna; aldrei bara af öðru þeirra.

Þrátt fyrir þetta er mannlegt líf háð miklum veikleika og bæði hinir útvöldu og hinir föllnu fremja öll mistök í hegðun. Þessi mistök sem hinir útvöldu drýgðu eru fyrirgefin í Kristi sem bar og friðþægði fyrir syndir þeirra. En hjálpræðið er ekki lengur umdeilt hér, það sem kemur á eftir er áhyggjuefni að ná sem bestum árangri í lífsferð okkar á jörðinni til að vegsama þennan Guð sem við elskum af öllu hjarta. Og þessi göfuga og guðhrædda löngun er aðeins hægt að ná með því að skilja „*hvað er gott og Guði þóknanlegt*“ eins og kennt er í Ef. 5:10, 1. Tím. 2:3 og aftur í 1. Jóhannesarbréfi 3:22: „*Og hvað sem vér biðjum um, það fáum vér frá honum, því að vér höldum boðorð hans og gjörum það sem honum þóknanlegt er.*“ Páll dregur þetta efni mjög vel saman þegar hann segir í Róm. 12:1-2: „*Ég áminni yður því, bræður, fyrir miskunn Guðs, að þér bjóðið fram líkama yðar að lifandi, heilagri, Guði þóknanlegri fórn, sem er sanngjörn guðsþjónusta yðar.*“ *Og hegðið yður ekki eftir þessum heimi, heldur umbreytið yður með endurnýjun hugans, svo að þér megið reyna, hver er vilji Guðs, hið góða, velþóknanlega og fullkomna.*“

Meira en nokkur annar er útvaldi Krists knúinn áfram af náttúrunnar hendi til að taka eigingjarnar ákvarðanir, þar sem hjálpræði hans er háð sjálfstæði hugsunar hans. Þaðan í frá, til þess að þröngva ákvörðunum sínum upp á maka sem tekur við þeim í formi grimmdar, er aðeins eitt auðvelt skref að stíga. Og þessi tegund hegðunar stafar af skorti á tillitssemi við maka sinn. Það sem vantar í þessa tegund pars er þekking á persónuleika maka. Þör myndast af líkamlegu aðdráttarafli þar sem ástríða gegnir aðalhlutverki. Það ætti ekki að líta fram hjá því að þessi ástríða getur eingöngu verið vegna djöfulsins, sem er alger meistara í málinu, því hann hefur þetta vald yfir öllum mannlegum öndum sem Guð verndar ekki. Ég hef upplifað þetta. Eftir að hafa náð bandalagi parsins dregur Satan til baka innblásnu ástríðuna og þá eru aðeins tveir makar eftir sem átta sig á því að þeir þekkjast ekki. Undrunin er mikil og getur leitt til hraðra aðskilnaðar. Mistök vegna þessarar fáfræði skýra hvers vegna Guð, sem er ófús til að þola þetta mistök, í Kristi setur sína útvöldu í prófraun alla ævi þeirra á jörðinni. Í lok þessarar prófraunar nær gagnkvæm þekking á Guði og hans útvöldu þeirri fullkomnun sem krafist er. Fyrir þetta dæmi, þegar á jörðinni, geturðu skilið hvernig djúp þekking hjóna er afgerandi fyrir lifun parsins. Þetta er vanmetið, en parið sem er sameinað mun þurfa að ganga í gegnum raunir sem munu reyna á seiglu þeirra, og þess vegna er djúp þekking á tilvonandi maka lífsnauðsynleg og nauðsynleg. En þessi viska finnst aðeins í Guði, og hjón sem myndast, þegar þau eru ekki nægilega upplýst, þjást af afleiðingum skorts á undirbúningi. Og niðurstaðan er opinberlega sýnileg í nútímasamfélagi. Hjón myndast, skilja, móðga hvort annað og stundum rífa hvort annað í sundur. Fólki giftist aftur í

annað, jafnvel þriðja og jafnvel oftár, en hugsjónin um tryggð sem Guð þráir hefur horfið um alla jörðina. Því að auki hefur þessi tryggð ekkert gildi nema í honum, sem er, í sannri trú á Jesú Krist, jafn sjaldgæft og farsæl hjónabönd.

Þekkingin sem krafist er er eins og kynferðisleg innlifun þar sem þetta er merkingin sem Guð gefur sögninni „að þekkja“ í 1. Mósebók 4:1: „Adam **þekkti** Evu, konu sína, og hún varð þunguð og ól Kain. Og hún sagði: „Ég hef myndað mann með hjálp Jahve.“ Þessi merking sem Guð gefur sögninni „að þekkja“ er því tengd hugmyndinni um reynslu sem hefur það að markmiði að verða eitt. Ef kynferðisleg athöfn gerir það líkamlega að veruleika, og parið myndar í athöfninni „eitt hold“, þá er það lokasamband hins útvalda við Krist sem er andleg beiting sem spád er fyrir um, einmitt, með holdlegu athöfninni. Fullnægingin sem fylgir þessari kynferðislegu athöfn er sjálf vitnisburður um það alsæluástand sem hinn útvaldi mun finna sig í í návist Guðs hjálpræðis síns í upphafi sjöundu árþúsundarinnar. En í stað þess að vara stutta og skammvinn stund eins og er raunin á jörðinni, mun þetta alsæluástand vara lengi í návist hins heilaga Guðs. Og ef þessi nærvera er eilíf, þá mun alsælan einnig vera það. Ég get með vissu borið vitni um þessa alsælu því ég upplifði hana í guðlegri sýn sem ég fékk vorið 1975. Ólíkt draumnum er sýnin lifuð í vakningarástandi allra skilningarvita okkar, og í mínu tilfelli léku sjón og heyrn aðalhlutverkið. Alsælan jókst á sama tíma og viðvarandi hljóð, sambærilegt við hljóð líffærisins, náði tókum á öllum líkama mínum sem virtist fara í titring. Sýnin er því upplifuð eins og raunveruleikinn nema hvað samhengið og myndirnar sem mynda hana eru valdar og smíðaðar af Guði í huga okkar, það er að segja í heilanum okkar; í sýninni tekur Guð fulla stjórn á heilanum okkar sem síðan er aftengdur frá líkamlegum holdlegum líffærum okkar.

Í Jóhannesi 17:19-23 bað Jesús fyrir þessari fullkomnu einingu fyrir sína útvöldu, postula og lærisveina, sem blóð hans, sem átti að úthellast, átti að endurleysa: „Og fyrir þá **helga ég** mig, til þess að þeir séu einnig **helgaðir** í sannleikanum. Ég hef gefið þeim dýrðina, sem þú gafst mér, **til þess að þeir séu eitt.**“ **Eins og vér erum eitt, svo að þeir séu allir eitt, eins og þú, faðir, ert í mér og ég í þér, svo að þeir séu einnig í oss**, til þess að heimurinn trúi, að þú hafir sent mig. Ég hef gefið þeim dýrðina, sem þú gafst mér, **til þess að þeir séu eitt, eins og vér erum eitt, ég í þeim og þú í mér, til þess að þeir verði fullkomnaðir í einu**, og til þess að heimurinn viti, að þú sendir mig og hefur elskað þá, eins og þú hefur elskað mig. Hugtakið „**einn**“ er vitnað „sjö“ sinnum í þessum fjórum versum. Guð tengir hugsunina um einingu við töluna „sjö“, sem táknræn merking er helgun, einmitt eins og vitnað er í versu 19. Þessi eining lýsir samruna anda hinna útvöldu í anda Guðs. Þar sem raunverulegt líf er líf anda, hefur Guð sett í jarðneska lífið mynd af stöðu mannsandans, sem var aðskilinn frá anda Guðs vegna syndar Adams og Evu. Í Jesú Kristi, krossfestum til að friðþægja fyrir syndir hinna útvöldu, næst sát þessara endurleystu útvöldu við Guð og hún á sér stað. Einingin sem Jesús bað um er að fullu komin í framkvæmd og náð. Og þessi eining gerir í raun markmið helgunar að veruleika. Kynlífsathöfnin sem spáði fyrir um þetta verkefni er miklu meiri andlega en menn geta ímyndað sér.

Af öllu hjarta vona ég að þessi vitnisburður, sem lifað er í holdi mínu og anda, muni hvetja þann útvalda sem les hann.

Þegar barnið birtist

Ástin í pari tekur breytingum eftir fæðingu barns. Þau tvö augnaráð sem mætast beinast að þriðja aðilanum, barninu. Í flestum tilfellum kemur eiginmaðurinn út úr reynslunni pirraður vegna þess að athygli konu hans beinist nú fyrst og fremst að barninu. Og margar ofuráfandi mæður veikja óviljandi samband sitt við eiginmann sinn. Andleg sýn á lífið getur komið í veg fyrir þetta vandamál. Báðir foreldrar þurfa einfaldlega að íhuga þá staðreynd að barnið sem fæðist í heiminn tilheyrir þeim aðeins að litlu leyti; hinn sanni forgangseigandi þessa nýja lífs er skaparinn Guð. Foreldrar eru aðeins efnisleg verkfæri sem hann notar til að færa nýjar framtíðarverur inn í jarðneskt líf, frambjóðendur eilífðarinnar sem boðið er upp á í Jesú Kristi. Við höfum rétt í þessu séð að Jesús, andlegi „brúðguminn“, sagði: „*Sá sem elskar börn sín meira en mig er ekki verður mín.*“ Jarðneski eiginmaðurinn, sem móðir ófædds barns hefur svipt ást og athygli, á rétt á að gera þessar sömu athugasemdir. Fyrir parið hefur barnið ekki forgang. Þessi núverandi forgangur stafar af snúningi nútímahugsunar. Til forna hafði dánartíðni mikil áhrif á fæðingar og foreldrar sættu sig við að búast við því versta, og tengslin við barnið minnkaði þannig eðlilega.

Í Opinberunarbókinni 12 notar Guð táknræna kenningu „*barnsins*“ sem var Jesús Kristur til að lýsa „*nýfæðingu*“ sem hans útvöldu verða að upplifa á jörðinni. Nýfæðing fædd „*af vatni og anda*“. Í þessari mynd „*gengur barnið inn í himnaríki*“ og þessi innganga í Guðsríki mun aðeins eiga sér stað við endalok veraldar, við dýrlega endurkomu Jesú Krists. Í þessari táknrænu kenningu er „*barnið*“ kynnt sem lokamarkmiðið sem á að ná. En það sem er satt á táknrænu stigi á ekki við á efnislegu stigi. Barnið má á engan hátt blása dauðaklukkunni fyrir ást parsins. Með eða án barns, sameinað í kærleika og tryggð, vegsama parið Guð, og trúa ófrjóa parið vegsama hann jafn mikið og barnsfæðingarparið. Barnsfæðing og ófrjósemi eru ákveðin af skapara Guði, jafnvel þótt vísindalegar skýringar varpi ljósi á okkar tíma á orsök þessa ófrjósemi. Rakel, útvalda eiginkona Jakobs, var ófrjó og Guð leyfði henni engu að síður að fæða tvo syni. Að skilja og taka tillit til þess að allir þættir lífsins eru skipulagðir samkvæmt góðum vilja hins alvalda skapara Guðs gerir okkur kleift að forðast vandamál og mikla óþarfa andlega þjáningu. Myndin sem gefin er í Opinberunarbókinni 12 sýnir hina sönnu hjálpræðisáætlun lifanda Guðs. Líf Krists er fullkomið frá fæðingu til dauða; hann syndgaði aldrei. Þetta líf, sem aðeins er boðið til að friðþægja fyrir syndir hinna endurleystu útvöldu, kemur frá himnum þar sem það bar nafnið „*Míkael, einn af æðstu höfðingjunum*“, eins og engillinn Gabríel sagði við Daníel. Dauði Jesú var ekki eini tilgangur komu hans til jarðar. Því að aðalmarkmið Guðs er að ná fram umbreytingu, það er að segja hinni sönnu umbreytingu sem gerir syndara að útvöldum. Þessi útvalning næst þegar fyrirmyndin sem kynnt er í Jesú er endurgerð í lífi lærisveinsins sem kallaður er til útvalningar. Að taka tillit til þessarar guðdómlegu kröfu er eingöngu frátekið fyrir sanna heilagleika. Þannig, ef hann leitar ekki þessa staðals helgunar, „*mun enginn sjá Drottin*“, eins og Páll postuli sagði sannarlega í Hebr 12:14. Því aðeins hinir helguðu útvöldu þróa, með trúskiptum sínum, í sjálfum sér, „*barnið*“ sem Guð „*mun reisa á hásæti sitt*“ samkvæmt mynd Opinberunarbókarinnar 12, og þetta „*barn*“ verður að endurskapa persónuleika og alla fullkomnun Krists. Er þetta

ómögulegt? Alls ekki. Jesús staðfesti að hans útvöldu myndu gera og herma eftir verkum hans og að þeir myndu jafnvel gera „*stærri verk*“. Jesús kenndi og sýndi okkur að hjartað sem unnið er af kærleika Guðs getur ekki lengur syndgað gegn honum, því það verður ófært um að skaða þann sem það elskar „*af öllu hjarta sínu, allri sálu sinni, öllum mætti sínum og öllum huga sínum*“ það er, samkvæmt þeim staðli sem hann hefur sett. Í þessu hugarástandi fordæmir lögmál boðorðanna tíu ekki lengur, heldur réttlætir það.

Í þessari táknrænu mynd er Guð einfaldlega að endurtaka spámannlega merkingu sem hann gaf „*konunni*“ og „*barninu*“ í jarðneskri sköpun sinni. Þetta er einstök tilraunakennd sköpun, sköpuð í mynd björgunaráætlunar hans. Og það er alltaf gagnlegt að muna að jarðneska víddin var sköpuð til að leyfa djöflinum og öllum himneskum og jarðneskum uppreisnarmönnum að sýna afleiðingar illsku sinnar, sem eru þjáningar, áhyggjur, ótti, veikindi og dauði. Á jörðinni stendur ástin sem þar frammi fyrir þessum andlegu og líkamlegu árásum. Og það er sannarlega æskilegt að valinn maki sem lifir sem þau muni að þau mynda aðeins eitt hold með maka sínum af gagnstæðu kyni, sem verður að vernda gegn þessari sýnilegu eða ósýnilegu mótlæti; þessi maki verður samt að vera sannfærður.

Það var eftir að hafa orðið fórnarlamb „*syndar*“ að „*konan*“ var dæmd af Guði til að sjá „*fæðingarþjáningar sínar aukast*“. Þessar „*þjáningar*“ áttu eftir að verða, í gegnum sögu kristinnar kirkju, táknræn ímynd ofsókna sem falskristnar trúarbrögð, undir djöfullegum innblæstri og veraldlegum borgaralegum armi hennar, beittu hinum útvöldu Krists. Þess vegna lýsir Jesús, innblásinn af anda föðurins, yfir í Jóhannesi 16:21 til 23: „*Konan er hrygg þegar hún hefur fæðingu, því að stund hennar er komin, en þegar hún hefur fætt barn, minnst hún ekki framfarir þjáningarinnar, því hún gleður sig yfir því að maður er fæddur í heiminn.*“ Eftir að hafa sett fram þessa mynd gefur hann skýringu sína í eftirfarandi versi: „*Nú hafið þið líka hryggð, en ég mun sjá yður aftur, og hjarta yðar mun fagna, og enginn mun taka gleði yðar frá yður.*“ Jesús ber þannig saman „*þjáningar og sorg*“ jarðnesks lífs við „*hamingjuna, hina fullkomnu gleði*“ sem hans útvöldu munu öðlast með því að ganga inn í eilíft himneskt líf. Einnig, þar sem hans útvöldu hafa orðið, í þessu samhengi, eins og hann, getur hann sagt við þá: „*Á þeim degi munuð þér ekki lengur biðja mín neins*. Sannlega, sannlega segi ég yður: Hvað sem þér biðjið föðurinn um, það mun hann gefa yður í mínu nafni.“ Síðan Jesús mælti þessi orð hafa fjölmargir kristnir beðið föðurinn, í „*hans nafni*“, um alls konar hluti sem Guð gefur þeim ekki endilega. Ástæðan er gefin okkur í Matt. 7:21 þar sem Jesús segir: „*Ekki mun hver sá sem segir við mig: 'Drottinn, Drottinn,' ganga inn í himnaríki, heldur aðeins sá sem gjörir vilja föður míns, sem er á himnum*.“ Og eftir að þessir falskristnir menn hafa fullyrt að verk þeirra séu í raun djöfulsins að þakka, hafa þeir „*spáð sér, rekið út illa anda, gert kraftaverk*“, allt sem þeir segjast hafa gert í „*hans nafni*“, tilgreinir hann orsök neikvæðrar dóms síns: „*Þá mun ég játa fyrir þeim: Ég þekkti yður aldrei*. Farið frá mér, þér sem fremjið ranglæti.“ „*Ranglæti*“ er algjört andstæða réttlætis, sem gefur til kynna réttlátan dóm. Jesús ávitar því þessa falskristna menn fyrir að hafa rangmetið tilboðið um guðlega hjálpraði og fyrir að hafa aðeins haldið eftir rangri túlkun á því. Til að vera enn skýrari skulum við segja að þeir hafa ekki yfirgefið syndina, en gera kröfu um náðina sem boðið er

upp á í „**hans nafni**“, Jesú, eina „**nafninu**“ sem frelsar undir öllum himnunum, samkvæmt Postulasögunni 4:12: „*Ekki er hjálpræðið í neinum öðrum, því að ekkert annað nafn er undir himninum gefið mönnum, sem getur frelsað okkur með.*“

Þessi síðasta biblíuvitnun gat staðfest tengslin sem tengja saman hjálpræðið, sem Guð lagði til í nafni Jesú Krists, og aðstæðurnar sem hinir útvöldu verða að finna sig í, undir mynd „*barns*“ endurfæðingar sinnar í sannleika Krists og í eðli hans, til að bregðast við réttlátri kröfu skaparans, endurlausnarans og endurnýjunar Guðs; þetta nýja ástand er „**helgun**“ þar sem syndarinn syndgar ekki lengur af kærleika til Guðs í Kristi. Og til að réttlæta að öðlast ekki þessa helgun hefur maðurinn enga afsökun því einmitt í Guði skapanum, í Jesú Kristi, hefur Guð endurleyst syndir sinna útvöldu og í hlutverki Heilags Anda setur Jesús Kristur sínum útvöldu alla sína hjálpar byggða á jarðneskri reynslu sinni til ráðstöfunar.

Guðlegar leiðir og mannlegar leiðir

Guð lýsti yfir í Jesaja 55:3-11: „*Hneiðið eyra yðar og komið til mín, hlustið á mig, og sálir yðar munu lifa. Ég mun gjöra við yður **eilífa sáttmála** og staðfesta miskunn mína við **Davíð**.*“ Sjá, ég gjöri hann að vitni fyrir þjóðirnar, að höfðingja og drottara yfir þjóðirnar.

Guð sendir þennan boðskap til þjóna sinna hins „*eilífa sáttmála*“ undir forystu „*sonar Davíðs*“ sem myndi fá nafnið „*Jesús*“ frá undraverðri fæðingu sinni í ætt Davíðs sem varðaði Jósef og Maríu, opinbera foreldra hans, samkvæmt holdinu, eins og staðfest er í Lúkasi 2:4: „*Jósef fór einnig frá Galíleu, frá borginni Nasaret, til Júdeu, til borgar Davíðs, sem heitir Betlehem, því að hann var af ætt og ætt Davíðs,*“

„*Sjá, þú munt kalla á þjóðir, sem þú þekkir ekki, og þjóðir, sem þekkja þig ekki, munu hlaupa til þín, vegna Drottins Guðs þíns, Hins heilaga í Ísrael, sem gjörir þig dýrlegan.*“

Guð spáði fyrir um hjálpræðistilboðið til þjóðanna sem dreifðar voru um jörðina og það átti aðeins að rætast eftir dauða og upprisu Jesú Krists. En ákveðnar þjóðir þurftu að samþykkja og taka við þessu guðdómlega tilboði, og hinar héldu í aldagamla heiðna trúararfleifi sína. Þar að auki hafa því miður allar kristnu þjóðirnar sem halda þessari trú fram verið unnar á sitt band með lygum og trúarlegri formshyggju, þannig að trúin er aðeins boðin á einstaklingsgrundvelli.

„*Leitið Drottins meðan hann er að finna, kallið á hann meðan hann er nálægur. Hinn óguðlegi yfirgefi veg sinn og rangláti maðurinn hugsanir sínar. Hann snúi sér til Drottins, þá mun hann miskunna honum, og til Guðs vors, því að hann mun fyrirgefa.*“

Í dag, þegar hræðilegustu atburðir eru í þann mund að dynja yfir mannkynið, fær þessi tegund boðskapar guðlega þýðingu. Í þessu versi staðfestir tilvísunin í Guð sem „*fyrirgefur*“ þá hugmynd að hún sé beint til þeirra sem njóta réttlætis Krists og með sjálfviljugum dauða fengu þeir „*fyrirgefningu*“ synda sinna sem spáð var fyrir um á hátíðinni „Yom Kippur“ eða

„friðþægingardeginum“, og ég legg enn fremur fram að þessir sem njóta eru eingöngu endurleystir af honum, útvaldir og valdir af honum.

„**Því að mínar hugsanir eru ekki yðar hugsanir, og yðar vegir eru ekki mínir vegir**“, segir Jahve. Eins og himinninn er hærri en jörðin, svo eru mínir vegir hærri en yðar vegir og mínar hugsanir hærri en yðar hugsanir.

Þetta vers vekur upp viðfangsefni þessarar rannsóknar: „Guðdómlegar leiðir og mannlegar leiðir.“

„Eins og regn og snjór fellur af himni og hverfur ekki þangað aftur, án þess að vökva **jörðina** og láta hana **spretta**, gefa sáðmanninum sæði og brauð **þeim** sem eta, svo er með **orði mínu**, það sem útgengur af munni mínum. Það hverfur ekki aftur til mín án þess að vera tóm, heldur mun það framkvæma það sem ég **vil** og **framkvæma** það sem ég ætla mér.“

Samkvæmt orðunum sem koma fram í þessu versi eru vegir Guðs þegar leiddir til fullkomnunar. Sérstaklega þar sem enginn kraftur eða vilji annar en hans eigin getur komið í veg fyrir það. Í myndunum sem kynntar eru, ber Guð jarðneska ferð Messíasar Jesú saman við verkin sem „**regnið og snjórinn**“ unnu, þannig að Jesús er: **kímið, sæðið, brauðið og orð Guðs**. Þetta vers undirbýr dæmisögurnar sem Jesús mun kenna á jarðneskri þjónustu sinni. Hann mun vitna með því að kynna hið fullkomna líf og mun síðan deyja til að friðþægja fyrir syndir. Með þessu tvennu hefur hann komið á fót guðdómlegu tilboði um hjálpræði og mun þannig ná fram hjálpræðismarkmiði Guðs. Þess vegna gat hann sagt á krossinum: „*Allt er...*“ „**áorkað**“; í samræmi við „**vilja**“ hins alvalda skapara Guðs. Fyrsta koma hans til jarðar hefur borið öll sín áhrif.

Við heyrum oft fólk segja: „Vegir Guðs eru órannsakanlegir.“ Og þessi hugsun hugar þá sem eru sannfærðir um þessa stöðu. Tvö vers „**virðast**“ réttlæta þessa hugsun: Sál. 139:17: „*Hversu órannsakanlegar eru hugsanir þínar, ó Guð! Hversu margar eru þær!*“ Annað versið er Okv. 25:2-3: „*Það er Guði dýrð að dylja hluti, en konungum er dýrð að rannsaka þá. Himinninn er hár og jörðin djúp og hjörtu konunganna eru órannsakanleg.*“

Ef annað versið lýsir hlutum sem eru sannarlega óyfistíganlegir, þá tilgreinir það fyrsta, sem varðar hugsanir Guðs, að þeir „**virðast**“ „**órannsakanlegt**“. Við fyrstu sýn er sá sem ekki gengur í samband við hann fáfróður um hugsanir hans. En þetta á ekki við um þann sem hefur gert sáttmála hans. Svokölluð „**órannsakanleg**“ hugsanir verða skiljanlegar. Því hið sanna samband við Guð birtist með því að deila hugsunum sínum með þjónum hans, eins og ritað er í Amos 3:7: „*Því að Drottinn, Jahve, gjörir ekkert án þess að opinbera ráð sitt þjónum sínum, spámönnunum.*“ Í ljósi þessa vers virðist ljóst að hugsun Guðs, þar sem hún hefur verið opinberuð þjónum sínum, spámönnunum, er ekki „**órannsakanleg**“. Hins vegar er aðeins það sem er opinberað „**órannsakanlegt**“ samkvæmt 5. Mósebók 29:29: „*Hin leyndu hlutir eru Jahve, Guði okkar, en það sem opinberað er, er oss og börnum vorum að eilífu, svo að vér megum varðveita öll orð þessa lögmáls.*“

Þar sem ég hef fengið skýrar skýringar frá Guði á spádómsljósunum sem áttu að lýsa upp skilning okkar á dómi Guðs, get ég boðið þér mjög einfalda leið

til að vita hvað Guð hugsar um tiltekið mál. Þú þarft bara að hlusta á skoðun óvina hans á málinu; að jafnaði verður skoðun Guðs nákvæmlega andstæð, gjörólík.

Guð er á móti öllu sem þeir samþykkja; þess vegna er kerfið mjög einfalt í notkun. Þess vegna er algerlega nauðsynlegt að bera kennsl á þessa óvini Guðs. Og þetta er einmitt það sem hann kynnir okkur í spádómum sínum í Daníel og Opinberunarbókinni og mörgum öðrum bókum Biblíunnar sem vitna í spádóma.

Hvað er spádómur? Það er fyrirsjáanleg opinberun um dóm Guðs yfir verkum eða verum sem hafa komið fram í gegnum aldir mannkynssögunnar. Þegar samhengið sem verið er að rannsaka er greint, opinberast okkur leyndardómur dóms Guðs yfir viðkomandi verum á tilteknum tíma.

Á grundvelli spádómanna sem helgaðir eru endalokatímanum er Daníelsbók, nafn sem þýðir einmitt „dómari minn er Guð“. Nú, frá þessari fyrstu bók, hefur Guð byggt opinberun dóms síns yfir Róm í allri sögu hennar og falskri trúarbreytingu hennar til kristinnar trúar. Því er uppáhaldsóvinur Guðs skilgreindur: kaþólska trúin. Og frá 1843 er annar uppáhaldsóvinur hans mótmælendatrúin, sem réttlætir arfleifið hans á rómverska sunnudeginum sem hefur verið spilltur af helgun sinni við „guðdómlega“ „sól“ rómverskra heiðingja og annarra. Við vitum að til að aflétta bölvun krefst Guð þess að syndin sé yfirgefin og ávöxtur iðrunar sé ávöxtur. Þar sem við uppfyllum ekki þessa kröfu vitum við að gyðingatrú er fyrir Jesú, „*samkunduhús Satans*“ samkvæmt Opinberunarbókinni 2:9: „*Ég þekki þrenging þína og fátækt (þótt þú sért ríkur) og lastmæli þeirra sem segjast vera Gyðingar en eru það ekki, heldur eru þeir samkunduhús Satans*“ . Þessi dómur Krists er greinilega opinberaður, því á tímum Jóhannesar er opinberlega viðurkennd höfnun þjóðarinnar á Kristi sem kallaður er Jesús frá Nasaret. Guð mun nota táknið sem styðja leyndardóminn til að tilnefna svikara kristinnar trúar, því að guðdómlegu bölvunarinnar sem varða þá munu ná yfir um það bil eitt þúsund sjö hundruð ára sögu sem hefst á örlagaríka bölvaða árinu 321. Athugið að þessar tölur virðast fyrirskipa upphaf kynþáttar, í raun upphaf eilífrar sársaukafullrar trúarprófraunar. Á þessum tíma slá sjö morðbölvunar á sekt mannkyn, Opinberunarbókin 8, 9 og 11 kynna þær undir mynd „*sjö lúðra*“ sem sýna hlutverk þeirra sem viðvaranir sem koma fram af vilja hins móðgaða Guðs.

Nú þegar vorið 2022 nálgast, það er að segja 8 árum fyrir dýrlega endurkomu Krists og um 7 árum fyrir lok reynslutímans, hafa trúarfélögin sem bölvun Guðs hefur fallið fyrir ekki iðrast og því viðhalda þau andlegri stöðu sem Guð hefur bölvað.

Fréttir frá 24. febrúar 2022 einkenndust af árás rússneskra hermanna á úkraínskt landsvæði. Og þótt áhorfendur á þessum atburðum nefni aðeins málið og þjóðernishyggjuástæður átakanna, þá býð ég upp á greiningu mína á málinu með því að taka fram að stríðsaðilarnir tveir, aðallega í ræturnar, standa gegn hefðbundnum trúarlegum valkostum sem hafa verið erfðir í aldir. Reyndar er hatrið sem setur þessar tvær fylkingar hvor gegn annarri afleiðing aldagamallar andstöðu milli kaþólskrar trúar og rétttrúnaðar. En í úkraínsku fylkingunni verðum við að bæta gyðingatrúnni við, þar sem nýr forseti Úkraínu frá árinu 2019 er Volodymyr Zelensky, gyðingatrúarmaður. Þannig, samkvæmt dómi Jesú Krists sem opinberaður er í Opinberunarbókinni 2:10 og 3:9, er „*samkunda Satans*“

flækt í átökunum og leiðir kaþólsku og gyðinglegu fylkinguna. Ég hef þegar afhjúpað þá bölvun sem heimurinn hefur orðið fyrir frá árinu 1947 vegna heimkomu Gyðinga til Palestínu. Helsta ágreiningsefnið er kaþólska trú Úkraínu og gyðingdómur hennar, sem Rússar hafa ekki tekið vel, en báðir þættirnir hafa gert uppreisn gegn yfirráðum rússneskra rétttrúnaðarmanna. Þetta er almennt því sérstök tilvik eru til í öllum myndum, þar á meðal val efasemdarmanna. Í langan tíma hefur þetta úkraínska land samanstðið af rússneskum ríkisborgurum á austurhliðinni og fólki sem tengist kaþólsku Póllandi á vesturhliðinni. Eftir að hafa verið undir stjórn Rússa frá lokum síðari heimsstyrjaldarinnar gekk Pólland, eftir að hafa orðið sjálfstætt, til liðs við Vestur-Evrópu og gaf því virðulegan páfa, Jóhannes Pál II, sem hét Karol Wojtyła. Og margir pólskir Gyðingar sem ofsóttir voru í Póllandi af „nasistum“ fundu hæli í Vestur-Úkraínu. Þetta Pólland var „Trójuhesturinn“ sem Evrópumenn komu með í bandalag sitt. Pólland, sem endurskapað var á milli fyrstu tveggja heimsstyrjaldanna, bar ábyrgð á árás Þjóðverja á það vegna þess að það fór illa með Þjóðverja sem bjuggu á yfirráðasvæði þess; þetta markaði upphaf síðari heimsstyrjaldarinnar. Eins og í öllum átökum í sambúð stuðla langir friðartímabil að því að þessir þrír trúarlegir valkostir blandist saman og dreifist um allt landsvæðið. En á þeim degi sem Guð velur, brýst deilan út og ástandið versnar og verður átakakennt, jafnvel svo að barist er til að drepa andstæðinginn. Sigurvegarinn hyggst stjórna landsvæðinu í heild sinni. Visku þess að samþykkja málamiðlunina og skipta landinu í tvö svæði er hafnað af ofstækisfullum hætti af pólsku-úkraínsku herbúðunum. Þar sem Rússland hafði ekkert annað val, greip það einnig inn í með öllum herafla sínum til að styðja málstað rússneskumælandi Úkraínnumanna.

Rót vandans liggur útþenslustefna Bandaríkjanna, skipuleggjenda NATO (Norður-Atlantshafsbandalagsins). Eftir stríðið 1939-1945 samþykktu Rússar, Bandaríkjamenn og bandamenn þeirra skilyrðin sem Sovétríkin, undir forystu Stalíns, lögðu til. Þýska landsvæðið, sem hið sigraða fólk átti að vera, var skipt og varð að mörkum milli Austurblokkarinnar og Vesturblokkarinnar. Baráttan milli þessara tveggja blokka var stöðug. Bandaríkin börðust fyrir því að ná löndum frá Rússlandi. Þau náðu markmiði sínu með því að stuðla að efnahagslegri og pólitískri tortímingu Sovétríkjanna og fóru svo langt að neita að selja hveiti til rústaða og sveltandi Rússlands. Með því að notfæra sér þessa tortímingu og breytingu á stefnu Rússa endurheimtu Eystrasaltslöndin og Pólland, ásamt hatri þeirra á Rússlandi, sjálfstæði sitt og önnur lönd fylgdu í kjölfarið, þar á meðal Rúmenía. Undir sögulegu nafninu „Balkanstríðið“ braust Júgóslavía, bandamaður Rússa, sem einræðisherrann Títo sameinaði, út í Þjóðernisstríð eftir dauða hans milli rétttrúnaðar Serba, múslimskra Bosníumanna og rómversk-kaþólskra Króatíu. Og hér var aftur ástæða reiði Serba gegn Albönum sem fóru illa með serbneska ríkisborgara í Kosovo (eins og Pólverjar fóru illa með Þjóðverja) ekki viðurkennd af vestrænum herbúðum Bandaríkjanna og Evrópu. Bandaríski flugherinn lét þúsundum sprengja rigna yfir serbnesku herbúðirnar og þvingaði skiptingu Kosovo, sem var dýrmætt fyrir Serba vegna þess að það var fæðingarstaður fólks þeirra. Óréttlátlega var Kosovo tekið frá þeim og gefið albönskum innflytjendum. Serbar voru bandamenn Rússa, sem voru veikari á þeim tíma. Í þessari reynslu tók Evrópa afstöðu og dæmdi gegn Serbíu. Dómstólar

hennar handtóku serbneska leiðtogann Slobodan Milosevic og hann lést í fangelsi, grunaður um eitrun. Öll þessi grimmdarverk sem Bandaríkin og Evrópu frömdu hafa verið skráð af Rússlandi, ófær um að verja bandamenn sína. En hefnd er réttur sem best er borinn fram kaldur, eins og máltækið segir, og núverandi mjög öflugur leiðtogi núverandi öfluga og sterka Rússlands hefur haldið frá öllu þessu óréttlæti biturri minningu og gremju sem breytist með tímanum í djúpt hatr á Vesturlöndum. Þetta hatr er knúið áfram af dómi hans yfir þeirri tegund samfélags sem Vesturlönd standa fyrir, sem hafa losað sig við öll trúarleg tabú og státa af öllum siðferðilegum og kynferðislegum öfgum og óhófi. Þessi persónulega dómur Vladímírs Pútíns mun gegna lykilhlutverki þegar hann verður að hefja innrás í vestræn lönd og berja niður veikburða vopnaða mótspyrnu sem mun vera á móti honum. Reynsla Úkraínu, sem heitir landamæri, mun gefa Vestur-Evrópuhernum dæmi um örlögin sem hann áskilur þeim. Þetta nafn „landamæri“ spáir hlutverki þessa landsvæða, þar sem löngunin til að tengjast NATO-herbúðunum er að fara yfir mörk þess sem er þolanlegt fyrir Rússa. Óseðjandi matarlyst NATO-herbúðanna verður refsað og kæfð af rússneskum herjum. Landamærin verða endurheimt og Rússar munu flæða yfir og ráðast inn í alla Vestur-Evrópu og jafnvel Ísrael. Þetta er spáð í Dan 11:40-45, þar sem Rússland er nefnt „*konungur norðursins*“ og múslimskir herir „*konungur suðursins*“. Innrásarsvæðið er Evrópa sem er skotmark spádómsins vegna rómverskrar páfaættar. Í Opinberunarbókinni 18:24 segir Guð um Róm, sem kölluð er „*Babýlon hin mikla*“: „... og því að í henni fannst blóð spámannna og heilagra og allra þeirra, sem drepnir eru á jörðinni.“ Guð tilreiknar Róm ábyrgð á fjöldamorðunum sem hafa blóðgað vestrænt líf. Og það er mjög uppbyggilegt að átta sig á hlutverki þess í stríðinu sem setur núverandi kaþólsku og trúleysingja Evrópu, sem fæddist undir tveimur „Rómarsáttmálum“, gegn Rússlandi, sem hefur orðið eingöngu rétttrúnaðar aftur en ekki lengur kommúnískt. Undir djöfullegum hvötum meistarinnar eru kaþólskir þjóðir ýttir til að snúa rétttrúnaðarþjóðum Austurlanda til trúar. Og hlutverk þessarar páfalegu rómversk-kaþólsku trúar er grundvallaratriði í að útskýra frumkvæði vesturlandabúa, eins og raunin var í Balkanskagastríðinu, þar sem Bandaríkin og Evrópa tóku afstöðu með króatísku páfalegu rómversk-kaþólsku herbúðunum gegn rétttrúnaðarmönnum Serbíu. Sönn heilagleiki er ekki frekar í rétttrúnaði en í kaþólskri trú eða mótmælendatrú, ekki frekar en í íslam, en óréttlætið sem framið er gerir Guði kleift að koma eyðileggjandi reiði sinni yfir höfuð hinna seku. Eins og er mun þessi guðdómlega reiði taka á sig myndir sem mannkynið hefur aldrei áður séð, eins og rússneski leiðtoginn hefur rétt í þessu lýst. Hræðileg eyðileggjandi vopn hafa verið þróuð til að framkvæma, án þess að notendur þeirra viti af því, eyðileggjandi áform skaparans Guðs sem gefur líf eða dauða samkvæmt fullkomnu og óspilltu réttlæti sínu.

Í umfangi trúarlegrar sektar kristinnar trúar höfum við grunninn að hvíldardagurinn var afnuminn og rómverskur sunnudagur var innleiddur í rómversk-kaþólskri trú frá 321, til 1843 og lengur, einnig í rétttrúnaðinum, erfingja kaþólsku sunnudagsins, en einnig í mótmælendatrúnni sem flutti til Bandaríkjanna frá þeim degi, 1843, sem einnig varðveitti hann.

Ómeðvituð um dóm Guðs eru evrópsk yfirvöld einróma staðráðin í að veita kaþólsku úkraínsku herbúðunum aðstoð og aðstoð. Þessir þjóðir, sem eru vanar hrokafullum efnahagslegum yfirráðum sínum, eru að grípa til frumkvæða sem rússneska þjóðin og leiðtogi hennar geta löglega samþykkt sem stríðsskuldbindingu, með hliðsjón af, eins og Guð gerir, verkum en ekki orðum. Í ótrúlegu ómeðvitundarleysi eru þeir að margfalda fjandskap sem miðar að því að eyðileggja Rússland og gefa úkraínska óvininum vopn. Þannig eru þeir að undirbúa rússneska reiði enn sterkari vegna þess að Guð er að kynda undir henni til að ráðast á þá, eins og Dan 11:40 til 45 og Esekíel 38 sanna og opinbera. Ef þetta svo árásgjarna fólk þekkti áætlun Guðs, hefðu þeir orðið skelfingu lostnir við að uppgötva örlögin sem það hefur búið sér til. Í spádómi Esekíels 38 er nútíma Rússland kallað „Góg“ og Guð staðsetur eina af borgum þess, „Tógarma“, „í ysta norðurhlutanum“, sem staðfestir nafn hans sem „konungur norðursins“ í Dan 11:40. Í Esek. Í 38:4 finnum við þessa yfirlýsingu frá Guði: „**Ég mun draga þig út og setja króka í kjálka þína ; ég mun leiða þig út, þig og allan her þinn , hesta og riddara, alla stórkostlega búna, mikinn her sem ber skjöldu og skjöldu, alla með sverðum í höndum;**“ Ef vopnabúnaðurinn sem lýst er er úreltur, þá er stríðsreglan sú sama; kúlur úr vélbyssum koma í stað sverðs og skriðdrekar koma í stað skilda. Það sem vert er að taka eftir er orðatiltækið „Ég mun draga þig út og setja króka í kjálka þína.“ Þessi guðdómlega þvingun stangast á við þá hugmynd sem núverandi vestrænir áhorfendur eigna rússneska leiðtoganum. Þörfin fyrir að vera knúinn af Guði til að fara í stríð lýsir rússneskum leiðtoga sem stuðlar að friði og ró fyrir fólk sitt. Og þessi skýring staðfestir að V. Pútín fann sig knúinn til að grípa til aðgerða með valdi, vegna ofstækisfullrar ákvörðunar úkraínsku hermanna um að losa sig alveg undan pólitískri forsjón sinni. V. Pútín getur ekki sætt sig við að missa „landamæri sín“, sem vestrænir hermenn hafa viðurkennt frá lokum síðari heimsstyrjaldarinnar. Staðreyndir staðfesta þó orsök þessarar hömlunar. Úkraína gerði uppreisn gegn Rússlandi árið 2014 með því að steypa ólöglega af stóli rússneska forseta sínum, sem var löglega og löglega kjörinn af allri úkraínsku þjóðinni. Fyrir og eftir þessa aðgerð voru nokkur forsetaembætti steypt af stóli vegna spillingar. Og lokaákvörðunin um að ganga til liðs við NATO var of langt gengið, sú sem reif V. Pútín frá friðsamlegri stjórn landsins. Samræður milli Vesturlanda og Austurlanda eru ómögulegar vegna þess að hugarfar er svo ólíkt. Vesturlönd, sem aðeins skipta máli peningar og frelsi á kostnað öðryggis almennings, skilja ekki mjög íhaldssama rússneska anda, sem virðir gömul mannleg gildi sem forgangsraða öryggi og reglu, gildi sem eru algerlega andstæð gildum vestræns samfélags. Athugið að til að refsa þeim sem eru sekir kallar Guð á þá sem eru síst sekir. Á sama hátt kallaði Guð á heiðna konunginn Nebúkadnesar til að refsa ótrúmennsku þjóðar sinnar Ísraels, sem féll í algjört fráhvarf. Og á sama hátt mun siðlaus Evrópa verða fyrir barðinu á dyggðugu og mjög siðferðilegu Rússlandi. Lýðræðisríki greiða í öðryggi afleiðingar frelsisins sem þau veita öllum straumum borgaralegrar og trúarlegrar hugsunar. Slappleiki þessarar tegundar samfélags ýtir undir þróun illskunnar. Og frelsið sem öllum er boðið upp á gerir hinum ríku kleift að nýta sér þetta frelsi til að auðga sig enn frekar, með spillingu og pólitískum brögðum. Í Frakklandi hefur þessi slöppleiki náð slíku stigi að möguleikarnir á að búa saman eru í hættu.

Þjóðernis- og trúarblöndun hefur skapað sprengifimt ástand, svo mikið að innganga í Þriðju heimsstyrjöldina mun binda enda á ástand sem er orðið óbærilegt. Á þessu stigi leysir stríð öll vandamál og minnir mannkynið á sönn andleg gildi. Því það hefur verið sýnt fram á að aðeins innganga í Síðari heimsstyrjöldina mun geta vakið samvisku ákveðinna Evrópubúa sem Guð sannleikans getur endurleyst. Óréttlætið sem Rússland hefur orðið fyrir hefur skilið eigingjarna, stolta og uppreisnargjarna Vestur-Evrópubúa eftir kalda. Þeir hafa þannig sýnt fram á sama sinnuleysi gagnvart borgaralegum og trúarlegum málum og sýnt að illskan er djúp og rótgróin í sálum þeirra.

Í lok tilraunarinnar verður fyrst útrýmt þessu Rússlandi, sem Guð mun fyrst nota til að rústa kaþólsku og trúleysingjum, frjálslyndum og frjálslyndum Evrópu með yfirráðum sínum. Það ætti greinilega ekki að nota kjarnorkuvopn fyrst. Hefðbundinn hernaðarmáttur þess gerir því kleift að rústa veikri, óvopnaðri Evrópu. En á hátindi yfirráða sinna yfir allri Evrópu, „frá Atlantshafi til Úralfjölla“, samkvæmt gömlu áætlun sinni, mun kjarnorkuárás Bandaríkjanna á landsvæði þess breyta stríðsástandinu. En í örvæntingarástandi munu hræðileg fjöldamorð á íbúum og herjum fækka mannkyni *um táknrænan „þriðjung“*, sem getur í raun auðveldlega valdið mörgum fleiri fórnarlömbum. Menn hafa hunsað að notkun kjarnorkuvopna er ekki háð mannlegri ákvörðun heldur guðlegri. Þess vegna verður þetta kjarnorkuvopn notað þegar Guð vill undirbúa útrýmingu mannkynsins á jörðinni.

Síðasta trúarprófið mun varða þá sem lifa af hræðilegt fjöldamorð. Og samkvæmt Opinberunarbókinni 9:20-21 verður siðferðislegt ástand þeirra eins og uppreisnarmennirnir fyrir flóðið, en illskan tók eðli þeirra algerlega yfir: „*Aðrir menn, sem ekki voru drepnir í þessum plágum, iðruðust ekki handaverka sinna, svo að þeir tilbáðu ekki illa anda og skurðgoð úr gulli, silfri, eiri, steini og tré, sem hvorki sjá né heyra né ganga. Þeir iðruðust ekki manndrápa sinna, galdra, siðleysis né þjófnadar.*“ Á sama tíma verða hinir útvöldu Krists, sem lifa, hins vegar að tileinka sér eðli og hegðun Jesú Krists og postula hans. „Vegir Guðs“ opinberuðust og boða dauðaógn gegn síðustu hvíldardagshaldurum. Þessi síðasta árás á hvíldardag Guðs afhjúpar hver helsti hvatamaðurinn og hvatamaðurinn er, falinn í ósýnileika himnesks englaeðlis hans: Satan, sá sem hvatti Evu til að eta af trénu sem Guð bannaði. Þess vegna, í lokaprófraun trúarinnar, hyggst Guð veita Satan lokasigur, meistaralegan. Guðleg dýrð mun skína fram í gegnum trúfesti síðustu útvöldu hans. Dæmdir til dauða ef þeir neita að vanrækja hvíldardagshelgi sína til að heiðra rómverska sunnudaginn, verða þeir að bæta fyrir synd Evu. Og til að hjálpa þeim að standa staðfastir frammi fyrir þessum dauðadómi mun einstaklingsbundin trú skipta máli, því spádómar hafa opinberað íhlutun Jesú fyrir þeirra hönd, áður en hann verður aflífaður. Þannig munu síðustu útvöldu vera ósviknir vitni að þeirri trú sem lögð er í guðdómlega spádómlega opinberun sem gefin er í nafni Jesú Krists. Upplýst og innblásin ráð Péturs postula munu þannig öðlast mikla þýðingu: 2. Pétursbréf 1:19: „*Og oss er spámannlega orðið enn traustara, sem þér gjörðið vel að gefa gaum eins og ljósi sem skín á myrkum stað, þangað til dagurinn rennur upp og morgunstjarnan rennur upp í hjörtum yðar.*“ Vitið þetta fyrst, að enginn spádómur Ritningarinnar er túlkaður af neinum

sjálfum sér. Því að aldrei er spádómur kominn að vilja manns, heldur töluðu heilagir menn Guðs, knúðir af heilögum anda .

Guðdómlegir vegir spá sigri Guðs og síðustu útvöldu hans, og á jörðinni eru síðustu fulltrúar uppreisnargjarnrar mannkyns tortímdir með blóðugum uppgjörum. Lygar kennaranna eru síðan bættar með fjöldamorðum á trúarlegum blekkingarmönnum, af mörgum fórnarlömbum þeirra sem nú vita að hjálpræðið er endanlega glatað fyrir þá.

Ég hef tekið eftir því í viðbrögðum Vesturlanda , í kjölfar átakanna milli Rússlands og Póllands í Úkraínu, að hegðun sannar blindu hugans af Guði. Reyndar var einróma viðbrögðin, að refsa Rússlandi með fjárhagslegum og efnahagslegum refsiaðgerðum og vopnasendingum, réttlæt看leg til að veikja Rússland í von um að rússneska þjóðin, fórnarlömb þessarar fátæktar, myndi rísa gegn leiðtoga sínum. En, furðulegt nokk, á mannlegu stigi hefur enginn, hvorki meðal stjórnámálamanna né blaðamanna, vakið upp þá hugmynd að afleiðing þessara refsiaðgerða gæti leitt til gagnstæðra áhrifa. Rússar sem eru fórnarlömb vestrænna refsiaðgerða geta fundið þar ástæðu til að sameinast á bak við þjóðarleiðtoga sinn og búa sig undir hatursfulla hefndarþrá sem mun leiða þá til að ráðast inn í Vesturlönd, til að refsa höfundum þessara refsiaðgerða sem hafa eyðilagt þá alla.

Þar sem ég þekki út frá spádómum tilgang Guðs get ég greint ramma túlkunar staðreyndanna og hlutverk viðkomandi aðila.

Markmiðið er að eyðileggja hrokafulla og vantrúaða Evrópu. **Leiðin** að þessari eyðileggingu er reiði Rússa. **Orsök** þessarar rússnesku reiði er þjóðernissinnuð óbilgirni pólsku og úkraínsku stjórnarinnar, sem hefur ráðist á austurland sitt, Donbass, sem rússneskir Úkraínnumenn hafa tekið yfir. Þessi endurskipulagning rússneskra stuðningsmanna átti sér stað eftir að rússneski forseti Úkraínu var ólöglega steypt af stóli. Ástæðan fyrir úkraínsku borgarastyrjöldinni er trúarleg: kaþólska pólska vestrið gegn rétttrúnaðarrússneska austurhlutanum. **Og að lokum var innrás Rússa í Evrópu** knúin áfram af stuðningi þeirra við og hlutdrægni gagnvart Úkraínu.

Ég benti einnig á færibreytu sem útskýrir hvers vegna umræddur atburður breyttist í stórslys. Það er ungdómurinn og þar með reynsluleysi embættismanna. Ég tek sérstaklega eftir því hversu breytileg dómgreind þeirra er. Til að tæla þá nægir að segja að maður vilji ganga til liðs við Evrópu. Evrópa hefur þegar tekið á móti mörgum og alþjóðlegur þáttur hennar, eins og sá sem er í Bandaríkjunum, hefur þegar fært henni fleiri vandamál en lausnir. En ég legg sérstaklega áherslu á að Evrópa, þar sem málamiðlun er reglan, vill með ákafa taka á móti þessu úkraínska „lýðræði“, sem berst gegn og vill þröngva upp á rússneskusinnaða samlanda sína og bræður, einkarétt yfirráðum sínum yfir öllu úkraínska landsvæðinu. Þetta á sérstaklega við þar sem Rússland undir stjórn V. Pútíns bregst við á sama hátt og vill endurheimta vagga fólks síns í Kíev. En þetta er eðlileg órókrétt hegðun Evrópu sem er dæmd og skotmörk Guðs og mikillar reiði hans. Þeim sem eru hissa á að sjá þjóðir fara í borgarastyrjöld minni ég á að Frakkland hefur upplifað slíkt nokkrum sinnum. Og ekki gleyma bróðurstríði í Bandaríkjunum sem kallast „Bandaríska borgarastyrjöldin“.

Á „*endalokatímanum*“ sem getið er um í Dan. 11:40 eru öll eingyðistrúarbrögð höggð af bölvun Guðs. En sektarkenndin eykst með tímanum, því sönnunargögnin um bölvun Guðs láta þá sem hunsa vitnisburð sögunnar fyrir framan sig finna enn meiri sektarkennd. Þannig hafnaði gyðingdómurinn Messías Jesú; eftir hann afbakaði kaþólska trúin boðorð Guðs og gerði kristna trú að einungis „merki“ sem, samkvæmt henni, opnar „hlið“ himinsins. Frá upphafi fordæmdi hin sanna mótmælendatrú þessar kaþólsku syndir, en með tímanum hefur hún umbreytt sér í „merki“ sem endurtekur syndir kaþólskunnar og þar af leiðandi er sekt hennar enn meiri. Næst kemur málið um sjöunda dags aðventismann, sem hefur að baki sér kaþólsk og mótmælendatrúarleg fordæmi sem hún myndaði formlega bræðralag með árið 1995. Eftir kenningar Jesú Krists sem opinberuðu brautryðjendum sínum um kaþólsku trúna, er mál hennar enn fordæmilegra af hinum heilaga opinberandi Guði.

Átökin milli Rússlands og Úkraínu hefðu ekki komið til ef fyrrverandi ríki Austurblokkarinnar, sem frelsuðust vegna efnahagslegs og pólitísku hruns Rússlands, hefðu ekki sett von sína á virkan hernaðarstuðning frá Bandaríkjunum. Þessi Bandaríkin mótuðu Evrópu, sem var rifin í sundur eftir síðari heimsstyrjöldina, eins og þeim fannst best, og gerðu hana, frá Þýskalandi, að stefnumótandi landsvæði baráttu sinnar gegn Sovétríkjunum. Bætið við þetta efnislegum árangri NATO-herbúðanna, og þá má skilja löngun þjóðanna sem tengdust fátæku Rússlandi til að ganga til liðs við þennan freistandi og efnislega öfundsverða herbúða. En þessir þjóðir gerðu mistök í að setja von sína á vopnaða vernd Bandaríkjanna. Enginn meðal þeirra sem Guð hafði ekki upplýst fyrir spádóma Dan. 11:40-45 hefði getað vitað að Bandaríkin myndu neita að taka hernaðarlega þátt í beinum bardögum gegn Rússlandi. Og í núverandi stöðu okkar, síðan Trump forseti, hefur þessi hernaðarlega brottför Bandaríkjanna sannað sig. Bandaríkin yfirgefa Evrópu, þennan „pappírstígis“, til að bera afleiðingar aðildar að NATO. Og þannig dregur Evrópa að sér reiði hins volduga Rússlands, sem er staðráðið í að endurheimta dýrlega yfirráð Sovétríkjanna frá fortíðinni. En það sem heimurinn hunsar er að þessi átök hefjast átta árum fyrir heimsendi og að þess vegna er notkun kjarnorkuvopna fyrirséð af Guði. Það er einmitt sending kjarnorkusprengr á Rússland af hálfu Bandaríkjanna, sem héldu sig í bakgrunni um stund, sem leiðir þetta Rússland, „*konunginn norðursins*“ í Dan 11:44, til að „*útrýma*“, síðan „*mörgum*“ sem höfðu ráðið ríkjum fram að þeirri stundu: „*Tíðindi frá austri og norðri munu berast honum, og hann mun fara út með mikilli reiði til að eyða og útrýma fjölda.*“ Og það eru þessar útrýmingar sem munu valda dauða hins táknræna „*þriðjungs*“ mannkynsins, í þessum átökum sem munu virkja „*200 milljónir*“ bardagamanna, samkvæmt kenningum sem gefnar eru í „*sjöttu lúðurnum*“ í Opinberunarbókinni 9:11 til 21.

Rússland hefur tekið eftir nærveru „nasista“-hópa í herbúðum Úkraínu. Það er ekki eina landið sem hefur tekið eftir þeim, því á þeim tíma sem vinsæla „byltingin“ sem steypti úkraínska forsetanum af stóli árið 2014, fordæmdu allir evrópskir fjölmiðlar einnig þessa nærveru „nasista“. En hvað er „nasismi“? Evrópubúar hafa tengt það við löngunina til að útrýma Gyðingum, byggt á sögulegum heimildum sem ákveðin var í júlí 1942, einmitt „9. Av“ sem Gyðingar óttuðust, því hann var þegar merktur þeim af mörgum bölvunum. En áður en valið

var „lokalausnina“ sem í raun miðaði að útrýmingu Gyðinga, var „nasista“-hugmyndafræðin nasista-sósíalismi. Þessi tvö orð eru freistandi, en í notkun „nasisma“ einkennast þau af öfgafullustu öfgahyggi sem samþykkir engar málamiðlanir og drepur alla sem deila ekki sjónarmiðum flokksins. Í Þýskalandi birtist nasismi, flokkur Adolfs Hitlers, í „Nótt hinna löngu hnífa“ þegar „nasistar“, sem þegar voru „SS“, tóku af lífi sveitir hins minna ofstækisfulla „SA“. Er ekki ákveðin líkindi við hina hörðu og eyðileggjandi baráttu í Vestur-Úkraínu gegn Úkraínunönnum í Donbass, sem hafa verið sprengdir daglega síðan 2014?

Því verður að endurskoða raunverulega skilgreiningu á „nasisma“.

Félag skrímsla

Þetta samfélag skrímsla er nýjasti ávöxturinn sem „nýi heimurinn“ hefur borið. Það varð mögulegt vegna samspils tveggja þátta: tíma og vísinda. Langt friðartímabil frá lokum síðari heimsstyrjaldarinnar hefur stuðlað að bæði útbreiðslu frelsisanda og tækniframförum í vísindum og læknisfræði.

Þetta er þversagnakennt, en þetta er mjög afhjúpandi um andlegt ástand þeirra, Bandaríkjanna, og því, frá fjarlægum vesturlöndum, að viðurstyggilegar og skrímslafullar hugsanir fæddust. Þversagnakenndi þátturinn liggur í þeirri staðreynd að forseti Bandaríkjanna leggur hönd sína á Biblíuna þegar hann sver eið að þjóna landi sínu. Og samt, í þessu mjög trúarlega landi, eru réttindi til heilags frelsis forréttindi að því marki að allir hafa rétt til að tjá og kenna alls kyns hugsanir sem eru viðurstyggilegar skapara Guði. Hins vegar, á síðustu dögum okkar, eru hugmyndir settar á markað á netnetum sem virða engin landamæri og engin takmörk. Brjáluðustu og djöfullegustu hugmyndirnar ná þannig til fjölda fólks sem hefur áhrif á og snúist til trúar. Ég hef lengi með réttu óttast afleiðingar þróunar þessa áróðursvopns sem Bandaríkin bjóða heiminum. Nútímasamfélög okkar endurskapa syndir manna fyrir flóðið, þær frá Sódómu og Gómorru, en þau bæta við þær syndir frjálshyggjutímans okkar. Trúleysi, eða einfaldara sagt, rofið sem myndast hefur milli Guðs og ótrúrra kristinna manna, leiðir til spurninga um það sem Guð skapaði og helgaði frá sköpun heimsins. Þannig vitnar Guð á sjötta ^{degi} um að hann hafi skapað karlkynið, manninn, og að hann hafi myndað úr einu af rifbeinum sínum, kvenkyns útgáfuna sína, konuna. Mannveran er því líkamlega og sálfræðilega karl eða kona. Möguleikinn er því tvíþættur. En á okkar tímum hefur vísindin fengið leiðir til að breyta kynferðislegu eðli með hormónameðferð og þessar efnafræðilegu aðferðir stuðla að líkamlegum breytingum á mannlíkamanum. Á sama tíma hafa illar vættir í ákveðnum mannheilum, sem Guð verndar ekki, innblásið þá hugsun að raunveruleg kynhneigð þeirra sé ekki sú sem líkamlegt útlit þeirra sýnir. Þaðan kom hugsunin um möguleikann á að velja kyn sitt. Áður en þessi öfgakennda mynd kom til sögunnar leiddu frávik vegna sömu illra anda til þess að menn breyttu útliti sínu. Þessir svokölluðu „kynskiptar“ tóku hlutverk hins kynsins við sitt eigið. En með skurðlækningavísindum voru þeim gefnir nýir möguleikar. Þannig, með notkun hormóna, er hægt að ná fram algjörrri líkamlegri breytingu. Þessar líkamlegu breytingar hafa þó ekki áhrif á huga þeirrar veru sem þannig breytist. Því í raun og veru er hann í

grundvallaratriðum sá sami og hann var við fæðingu. Og ef illu andarnir draga sig til baka eða breyta hvötum sínum, getur hin „umbreytta“ mannbrúða lent í hugarástandi sem missir alla átt. Skrímslið fæðist.

Til að skilja betur aðdráttarafl þessara hugrænu nýjunga verðum við að gera okkur grein fyrir afleiðingum þess að mannshugurinn hefur verið nánast temdur, með hljóð- og myndtækni og sýndartengslum sem stofnuð eru á netkerfum. Helsta sökudólgurinn í hugrænum leikritum okkar er upplýsingatækni, sem kom fram á eftir rafmagni og rafeindatækni. Fyrir mannlegan huga er ástandið sorglegt og óbætanlegt, bæði vegna tvöfaldrar þrældóms þessarar innrásar upplýsingatækni og stöðugar innblásturs ósýnilegra himnesku djöfla til háþróaðs ímyndunarafls. Hvar getur hugsunin um verur Guðs stöðvast? Ég hef ekki svarið, en tíminn sem hann hefur sett, sem nú er takmarkaður við átta ár, mun örugglega stöðva hana.

Frá „lokalausninni“ til „lokalausnarinnar“

Þangað til í dag, 16. mars 2022, hefur hugtakið „lokalausn“ verið notað af öllum sagnfræðingum til að vísa til tilraunar þýskra „nasista“ til að útrýma öllum Gyðingum í Evrópu, frá og með 1942. En í þessu skjali mun ég bæta við auka spádómsboðskap við þetta hugtak.

Um alla jörðina leita menn að orsökum átaka sem eru að þróast, en þeir eru að leita að mannlegum orsökum. Greiningarnar sem ég legg fram tjá dóm hins lifandi Guðs, skapara alls sem til er. Einnig verður að skilja að orsakir núverandi harmleikja okkar finnast í fortíðinni, langt frá okkar tíma. Biblían gerir okkur kleift að uppgötva hvað Guð hugsaði á þeim 6.000 árum sem spáð var fyrir jarðneska synd. Spádómar Daníels og Opinberunarbókarinnar varpa viðbótarljósi á dóm Guðs í um það bil 26 aldir, frá 605 f.Kr. til endurkomu Krists vorið 2030. Á meðan menn skoða og geyma jarðneskar holdlegar skýringar, kynnir Guð okkur sjónarhorn sitt, sem opinberar andlegar orsakir. Milli þessara tveggja hugmynda víkkar hyldýpið. Mannkynið hefur aldrei hætt að bæta fyrir óheppni fyrir fyrirlitningu sem það hefur sýnt alvalda, opinberaða vilja Guðs. En líf mannanna er takmarkað, ólíkt lífi hins eilífa Guðs, og menn deyja og taka við hver öðrum. Sjötíu eða áttatíu ár stutts lífs þeirra eru ekki nóg í sjálfu sér til að skilja reiði Guðs. Einn á fætur öðrum erfa menn guðdómlega bölvun og synir þeirra, erfingjar, endurtaka galla feðra sinna. Það er því í fortíðinni, þegar Guð talaði og skrifaði lög sín, fyrirmæli sín, boðorð sín og spádómlegar yfirlýsingar, að útvaldir hans geta í dag uppgötvað ástæður eilífs dóms hans. Þetta á við um „lokalausnina“ sem skall á Gyðingum árið 1942. Og með þessari aðgerð kom Guð kröftuglega til leiðar það svar sem hann vildi gefa orðum uppreisnargjarnra Gyðinga sem voru kyndir undir af gyðingaklerkastéttinni sem var fullur haturs gagnvart Jesú Kristi, staðráðinn í að sjá hann deyja krossfestan frekar en morðingjann, Barabbas.

Samkvæmt Matteusi 27:25 hrópuðu þeir til Pontíusar Pílatusar, rómverska landstjórans: „*Komi blóð hans yfir oss og yfir börn vor!*“ Í aldanna rás hafa „feður“ verið ofsóttir og börn þeirra eftir þá. Þannig var þeim heyrt frammar von. Árið 1942 voru börn þess tíma högginn ásamt foreldrum sínum af sömu guðdómlegu reiði sem kviknaði vegna sögulegrar reiði feðra þeirra og harðneskju sona þeirra í aldanna rás.

Vissulega mun þessi atburður sem hefur hrist vestræn samfélög gerast aftur við endurkomu Krists, því samkvæmt Opinberunarbókinni 13:15 er spáð tilraun til að útrýma síðustu útvöldu sem voru trúir hinum guðdómlega hvíldardegi: „*Og því var gefið vald til að gefa líf í líkneski dýrsins, svo að líkneski dýrsins skyldi bæði tala og láta alla þá sem ekki vildu tilbiðja líkneski dýrsins verða drepna.*“ Þetta þýðir að uppreisnarmennirnir sem lifðu af og skipulögðu þessa aðra „lokalausn“ verða í sama hugarástandi og þýsku „nasistarnir“ árið 1942. Þriðji boðskapurinn er fluttur með þessari orðatiltæki „lokalausn“. Það opinberar áætlun sem Guð hefur undirbúið og spáði refsingum gegn þeim sem brjóta sáttmála sína. Þessi áætlun birtist í þessu versni úr Rómverjabréfinu 2:9: „*Þrenging og angist mun koma yfir hverja sál þeirra manna sem illt gjörir, fyrst yfir Gyðing og einnig yfir Grikk.*“ ! » Í þessu versni tákna orðin „**Gyðingur**“ og „**Grikkland**“ tvo sáttmála sem komu í röð, þann gamla, sem gerður var við hebresku þjóðina, og þann nýja, sem heiðingjum „**Grikkjum**“ eða öðrum uppruna er heimilt að ganga inn í með því að viðurkenna friðþægingarfórnina sem Jesús Kristur framkvæmdi. Fyrir að hafa ekki viðurkennt Messías sinn, sem Guð sendi, hefur „**Gyðingurinn**“ þolað eilífar „þrengingar“ sem Guð hefur valdið, af ýmsum ofsóknum manna. Með því að gera „**Gyðingana**“ að aðalmarkmiði reiði sinnar árið 1942 vildi Guð beina hátíðlegri og mjög alvarlegri viðvörðun til alls mannkyns, því fyrir ótrúmennsku sína mun falskristni, „**Grikkinn**“, aftur á móti þurfa að svara honum til saka. Þetta er sú merkingu sem við verðum að gefa „Þriðja heimsstyrjöldinni“ eða „*sjöttu lúðurinum*“ í Opinberunarbókinni 9:13, sem við höfum séð þróast í fréttum frá 24. febrúar 2022, byrjandi með átökunum milli Rússlands og Úkraínu. Því í þessum nýjasta átökum mun kjarnorkueldur koma í stað nasistabrennslustöðva. Hin mikla fjandskapur sem viðskiptaþvinganir gegn Rússlandi birtust í ljós verður ekki gleymdur og í þessari fáránlegu hegðun finnum við þá hvöt sem mun brátt leiða til þess að Rússland leggur tímabundið alla Evrópu undir yfirráð sín.

Í Frakklandi bregst ungi, metnaðarfulli en óreyndi forseti við eins og heiðursmaður sem kemur náunga sínum til hjálpar sem hann sér vera undir árás. Þessi viðbrögð eru réttlætt með ofmati á því gildi sem Evrópa gefur orðinu lýðræði. Þetta hugtak, sem er af grískum uppruna, þýðir „borgríki“ þar sem skipulag er valið af íbúum þess. Lýðræði getur því tekið á sig mjög mismunandi myndir, allt eftir því hvaða form fólkið velur. Þess vegna finnum við á bak við þetta orð samtök þar sem völd eru framseld stjórnendum lögreglustöðvar, eins og er raunin með Sameinuðu Evrópu. Val fólksins er hunsað og ákvarðanir sem teknar eru eru samþykktar og viðurkenndar af kjörnum embættismönnum á staðnum sem þjóna sem fjarvistarsönnun fyrir hugtakið „lýðræði“. Í upphafi þessarar samkomu er persónulegt val þjóðarleiðtoga sem þröngvuðu ákvörðun sinni upp á evrópska fólkið. Í þessum lýðræðisríkjum skiptir skoðun fólksins ekki

lengur máli, því efnahagslegir fjárhagslegir hagsmunir eru í húfi. Vegna þess að aðstæður voru þeim hagstæðar í efnahagsmálum fundu leiðtogar ESB fyrir styrk og yfirburðum og þeir fyrirlitu Rússland, hrún þess og ósigur árið 1992. Síðan þá hefur Rússland orðið fyrir mörgum niðurlægingum, jafnvel séð bandamann sinn, Serbíu, sprengja af bandarískum flugvélum og berjast af frönskum og breskum herjum í Balkanskagastríðinu. Á þeim tíma gat sigursælt Vesturlönd sett lög sín samkvæmt þeirri meginreglu að veita hinum sterkustu sigur: „Röksemdafærsla hinna sterkustu er alltaf sú besta,“ segir í dæmisögu Jean de la Fontaine.

Í febrúar 2022, eftir að hafa náð sér, endurbyggði Rússland styrk sinn og hernaðarmátt. Og þar með sýnir það Vesturlöndum að það hefur lært af hegðun þeirra. Allir þessir atburðir miðuðu að því að leiða til núverandi aðstæðna. Þess vegna er tilraun Úkraínu til að slíta tengslum sínum við Rússland sú orsök sem Guð myndar með því að „*setja krók í kjálka*“ rússneska leiðtogans í Esekíel 38:4: „*Ég mun þjálfa þig og setja krók í kjálka þína. Ég mun leiða þig út, þig og allan her þinn, hesta og riddara, alla glæsilega klædda, stóran hóp með skjöld og skjöld, alla með sverðum.*“ Og fjandsamleg viðbrögð sem koma fram vegna aðgerða og refsiaðgerða sem eru eyðileggjandi fyrir Rússland munu vekja reiði Rússa á öllum þjóðum evrópskra leiðtoga sem eru sammála um að grípa til þessara refsiaðgerða, nema nýlega leiðtoga Ungverjalands.

Er örlög Evrópu svona öfundsverð? Þar til í byrjun árs 2020 gat efnahagslegur árangur hennar gert hana aðlaðandi, en eftir efnahagslega lokun vegna ákvarðana sem teknar voru til að berjast gegn „faraldrinum“ Covid-19 veirunnar í tvö ár var Evrópa ekki lengur í sama ástandi. Ennfremur huldi þessi tímabundna lokun raunverulega eyðileggingu landsins Frakklands, fórnarlamb útflutnings þess og innflutnings frá Kína sem varð eini birgir þess. Það var einnig í borginni Wuhan í Kína sem Covid-19 veiran birtist opinberlega í fyrsta skipti; Kína, land „drekans“ eða djöfulsins samkvæmt Opinberunarbókinni 12:9: „*Og hinum mikla dreka var kastað niður, hinum gamla höggormi, sem heitir djöfull og Satan, sem blekkir allan heiminn, honum var kastað niður á jörðina, og englar hans voru kastaðir niður með honum.*“

Evrópubúar gátu sameinast og nýtt sér langt friðartímabil sem Guð veitti þeim. En hvað gerðu þeir við þennan friðartíma? Þeir reyndu, enn á ný, að sameinast til að vera sterkari, eins og íbúar Babýlon undir stjórn Nimrods konungs höfðu gert á sínum tíma. Og niðurstaðan var sú sama: þessi sameining leiddi til stöðugar óréttlætis gegn þjóðum og óvinum Evrópu. Þar sem Guð gat ekki lengur aðgreint menn eftir tungumáli, ofurseldi hann hina seku stríð og dauða og blandaði þannig blóði þeirra saman.

Hin endanlega „lokalausn“ mun hafa tvær merkingar og afrek því ef útrýming uppreisnarmanna mun beinast að hinum útvöldu trúföstu hinum guðdómlega hvíldardegi, þá mun „lokalausn“ Guðs felast í því að útrýma öllum jarðneskum og himneskum uppreisnarmönnum, nema Satan sem mun vera einn á eyðilegri jörðinni á „þúsund árum“ sjöundu árþúsundarinnar.

Þannig var þjóðarmorðið, sem þýskir nasistar skipulögðu, framið til að vara menn við þeim örlögum sem Guð hefur í vændum þeim á degi réttlátrar reiði sinnar.

Lokalausnin hefur vakið samúð og samúð manna með Gyðingum, sem eru taldir píslarvottar, fórnarlömb mannlegrar morðbrjálæðis. Þessi hegðun, sem stafar af meðvitundarleysi þeirra og andlegri fáfræði, hylur fyrir augum þeirra guðdómlega ógn sem varðar þá persónulega.

Til að skilja staðreyndir síðustu daga verðum við að læra af reynslu „nasista“ Þýskalands frá 1930 til 1944. Í þessu dæmi sjáum við hvernig „*lítið súrdeig sýrir allt deigið*“, eins og Páll kenndi í 1. Kor. 5:6 og Gal. 5:9, samkvæmt Matteusi 16:6: „*Jesús sagði við þá: „Varist súrdeig farísea og saddúkea.*““ Jesús líkti „*súrdeigi*“ við hugsanir sem blekkja fólkið. Lítill minnihluti getur með þessum hætti blekkt og að lokum drottnað yfir heilli þjóð, og þetta var það sem gerðist í Þýskalandi árið 1930. Alþýðuarangur nasistaflokksins náðist í kjölfarið með hagstæðum félagslegum aðgerðum, efnahagslegum árangri, Þýskalandi sem náði sér á strík og stríðssigrum. Og þessar þrjár orsakir gerðu Bandaríkin einnig farsæl í seinni heimsstyrjöldinni. Evrópa dáðist að þeim og öfundaði þau og vildi að lokum líkja eftir þeim. En þá greip Guð inn í og stöðvaði drauminn í upphafi og þróun hans. Frá því að Trump forseti tók við embætti hafa Bandaríkin verið að draga sig til baka frá Evrópu og skilja landið eftir einangrað til að takast á við vandamál Rússa og Úkraínu. Þannig mun Evrópa, sem brátt verður eyðilögð af rússneskum herjum, rísa upp úr vandamálum sínum í rúst og eyðileggingu. Síðan, eftir að Rússland og herir þess hafa verið útrýmt með kjarnorkuvopnum Bandaríkjanna, mun leiðin opnast fyrir þau og þau munu ráða yfir alheimsstjórninni sem mynduð er af öllum eftirlifendum jarðar. Lokahlutverk Bandaríkjanna í hinni fullkomnu „lokalausn“ hvetur okkur til að veita þessu öflugra landi sérstaka athygli. Bandarískt vald er ekki blíðlegt og mun minna mannúðlegt en Evrópu. Hvar sem fjárhagslegir hagsmunir þess eru í húfi er það hart, hvasst, stríðslegt og morðlegt. Peningar eru guð þess og viðskiptaárangur gyðja þess. Þessir guðir eru minna áberandi en stórkostlega gyðja hans „frelsis“ sem rís í New York-flóa. Þegar Bandaríkin vilja forðast hernaðaraðgerðir höfðar það til meginreglunnar um sniðgöngu og rússneski forsetinn hefur nýlega borið saman vestrænar refsiaðgerðir og nasista-pogroms sem Gyðingar voru beittir. Það er rétt að fyrir 1942 fólst hatur nasista gegn Gyðingum í því að svipta þá réttindum sínum sem borgarar, þeim var „einnig“ meinað að „*kaupa og selja*“ eins og síðustu „nasistarnir“ munu gera við síðustu útvöldu Jesú Krists sem voru trúir hvíldardeginum sem Guð helgaði, samkvæmt Opinberunarbókinni 13:17: „*og enginn mætti kaupa eða selja nema sá sem hefði merkið eða nafn dýrsins eða tölu nafns þess*.“ Þessi ávöxtur illskunnar er endanleg afleiðing andlegs falls mótmælendatrúarinnar sem sameinaðist vorið 1843, undir bölvun Guðs, rómversk-kaþólsku trúnni þar sem „jesúíta“-reglan var fyrirmyndin sem tekin var til að mynda „SS“-deildir „nasista“-herbúða Adolfs Hitlers, hóp sem stofnaður var að undirlagi þýska sendiherrans (í Vatíkaninu) og utanríkisráðherrans Von Papen (sem þýðir: „páfans“). Það kemur því ekki á óvart að finna, grafið á blað „langra hnífa“ þeirra, þýsku orðin „Gott mit uns“ sem þýðir: Guð með okkur. Og það er því þetta bandalag tveggja trúarbragða, sem Guð fordæmdi, sem mun endurskapa „nasista“-fyrirmynd Þýskalands frá 1930 og 1942. Alheimsyfirræð Bandaríkjanna voru undirbúin á milli 1945 og okkar tíma og þau gátu nýtt sér langa friðarár til að styðja „alþjóðlega“ stjórnun hagkerfisins. Þrælkaðar af „internet“-tækninni sem

Bandaríkin bjuggu til hafa þjóðir orðið efnahagslega og stjórnmálalega háðar bandarískum dómum. Og þessi viðskiptayfirráð gera þeim kleift að láta allar þjóðir sem eru háðar þeim sæta sniðgöngum þeirra og refsiaðgerðum og bönnum. Þau ríkja því þegar yfir öllum vestrænum heimi og hinir verða fyrir barðinu á þeim í gegnum kjarnorkueyðileggingu þriðju heimsstyrjaldarinnar.

Útvalinn af Jesú Kristi ert þú að fara að endurlifa reynslu spámannanna Jeremía, Daníels og Esekíels, samtímamanna refsingar fyrir syndir hebreska gyðinga Ísraels. Nýi Nebúkadnesar heitir Vladímír Pútín og er rússneskur. Eins og Kaldeakonungurinn á tímum Jeremía sendi Guð hann til að tortíma vestrænni guðleysi, sem sameinaðist í dýrkun og lotningu fyrir „frjálslynda“ samfélaginu sem upphaflega var skapað af Bandaríkjunum og Frakklandi. Átökin milli Rússlands og Úkraínu eiga sér aðeins eina ástæðu: dýrkun á þessari fyrirmynd sem Guð fordæmdi af nýja forseta Úkraínu, Volodymyr Zelensky. Það er þessi áhugi á fyrirmynd vestræns samfélags sem leiddi hann til að vilja ganga til liðs við það. Hins vegar er blindni vestrænna huga slík að þeir státa af gildum sem Guð fordæmir, eins og þetta „samkynhneigða stolt“ sem dregur að sér reiði Guðs betur en sulta dregur að sér flugur. En til að bregðast við á refsandi hátt beið Guð eftir þeim tíma sem hann setti til þess, þ.e. 7 árum fyrir lok tímabils sameiginlegrar og einstaklingsbundinnar náðar. Sannfærðir um að hafa komið á fót bestu gerð samfélagsins, urðu Vesturlandabúar uppblásnir af stolti og hroka og þeir fyrirhlíta fólk sem deilir ekki samfélagslegum hugmyndum þeirra. Hins vegar er það úr munni andstæðinga sinna sem Guð lætur ávítur sínar heyrast. Í gegnum munn múslima fordæmir hann guðleysi og ótrúmennsku og kallar þá „vantrúaða“. Í gegnum munn rússneska forsetans og þjóðar hans fordæmir hann samfélag þeirra sem hann kallar „spillt“; spilling er ávöxtur afbrigðilegrar skynfærni og huga sem leiðir til kynferðislegra og sálfræðilegra frávika í siðferði, framsækinnar spillingar, sem þegar birtist meðal frönsku byltingarmannanna á milli 1789 og 1798, sem nútíma Frakkland hefur erft að því marki að Guð nefndi höfuðborg sína, París, táknrænt „*Sódómu og Egyptaland*“ í Opinberunarbókinni 11:8; sjálfa birtingarmynd syndar og uppreisnar manna gegn Guði og gildum hans. Með lúmskum samanburðarleik tengir Guð í Opinberunarbók sinni frönsku byltinguna og „*sjöttu lúðurinn*“ eða þriðju heimsstyrjöldina. Hvað þýðir þessi tenging? Það opinberar hinum sönnu útvöldu að sameiginleg aðgerð þessara staðreynda er að refsa kristinni guðleysi, kaþólskri í fyrsta lagi og fjöltrúarlegri í öðru lagi, því allar tegundir eingyðistrúar eru þar fulltrúaðar og eru aðallega skotmark. Árið 1917 var rétttrúnaðartrú einnig skotmark bolsévíkabyltingarinnar og trúleysis hennar. Allir þessir atburðir höfðu sérstaka merkingu og hlutverk fyrir Guð sem hans sönnu útvöldu verða að þekkja og deila með honum. Forréttindin að skilja þetta eru gríðarleg og eru sönnun á þakklæti af hálfu Jesú Krists. Það er á þennan hátt sem spámannleg opinberun hans á skilið nafnið „*vitnisburður Jesú*“ sem vitnað er í í Opinberunarbókinni 1:9, 12:17 og 19:10. Sekt allra kristinna kirkna liggur í áhugaleysi þeirra á þessu spámannlega orði sem lagt hefur verið til frá 1831, dagsetningu fyrstu tilkynningar aðventista sem spámaðurinn William Miller gaf í Bandaríkjunum. Frá þeim degi hafa endurteknar guðlegar opinberanir leitt sanna kristna menn til að endurreisa iðkun hvíldardagsins sem Guð helgaði frá sjöunda degi jarðneskrar sköpunar hans. Fyrirlitning fyrir spámannsorðinu hefur því leitt

til þess að öll kristin trúarbrögð hafa afvegaleitt Guð frá lögmætum rétti hans til að vera heiðruð með hlýðni sköpunarvera sinna. Einnig, eftir að hafa dæmt og fordæmt þá eins og bilaða ílát, mun leirkerasmiðurinn brjóta þá og tortíma þeim. Þótt aðventistatrúin iðki, samkvæmt trúarlegri arfleifð eða hefðbundinni hefðbundinni hvíld á réttum degi, laugardegi, féll hún undir dóm Guðs fyrir sama áhugaleysi á guðdómlegum spádómlegum opinberunum á milli 1873 og endanlega árið 1995. Reyndar vitnar bandalag hennar við kaþólsku og mótmælendahópana frá 1995 gegn henni um fyrirlitningu hennar á guðdómlegum dómi sem opinberaði henni fordæmingu hennar á rómverska sunnudeginum sem þessir tveir kristnu hópar og rétttrúnaðarmenn heiðra hefðbundið. En brot á hinum heilaga guðdómlega hvíldardegi er aðeins toppurinn á ísjakanum í synd þessara trúarbragða því eins og Jakobsbréfið 2:10 kennir, „*brot á einu boðorði gerir mann sekan um allt*“. „*Því að hver sem heldur allt lögmálið en brýtur í einu atriði, er sekur um allt*.“ Fáir gera sér grein fyrir því en brot á hvíldardegi fjórða boðorðsins skapar brot á fyrsta boðorðinu: „*Þú skalt ekki hafa aðra guði en mig*.“ Nú er óhlýðni við Guð afleiðing hlýðni við djöfulinn, myrkrahöfðingjann, Satan. Það er sjálfsagt að í þessu tilfelli verður þriðja boðorðið einnig brotið: „*Þú skalt ekki leggja nafn Jahve Guðs þíns við hégóma, því að Jahve mun ekki láta þann óhegnt, sem leggur nafn hans við hégóma*.“ Síðustu sex boðorðin, sem hlýðni við fæst með beinni hjálp anda Jesú Krists, verða ekki virt frekar en þau fyrri. Kaþólska trúin og rétttrúnaðurinn eru aðgreindir með sameiginlegu broti sínu á öðru boðorðinu vegna þess að skurðgoðadýrkun þeirra leiðir þá til að tilbiðja líkneski sem menn hafa höggvið eða málað í andstöðu við bann Guðs við því: „*Þú skalt ekki gjöra þér skurðgoð né neina mynd af neinu því sem er á himnum uppi eða því sem er á jörðinni niðri eða því sem er í vatninu undir jörðinni*.“ » Þetta brot er enn alvarlegra vegna þess að sama boðorðið tilgreinir og spáir fyrir um afleiðingar brotsins: „*Þú skalt ekki tilbiðja þá né þjóna þeim, því að ég, Jahve, Guð þinn, er vandlátur Guð, sem vitja misgjörða feðranna á börnunum, allt til þriðja og fjórða ættliðar þeirra sem hata mig*.“ En fyrir sína trúföstu útvöldu spáir Guð eilífri blessun sinni: „*og auðsýni miskunn þúsundum þeirra sem elska mig og halda boðorð mín*.“

Í nútímanum lætur Guð ljós sitt skína á hátindi sínum fyrir sína útvöldu, og fyrir þá sem hann hefur fordæmt einkennir og umlykur mesta myrkur þá. Þannig fær hver og einn frá honum eftir því sem hann á skilið.

Í líflegri og lofsamlegri ræðu sagði forseti Úkraínu við Joe Biden, Bandaríkjaforseta, og ég vitna í: „Ég vil að þú ráðir heiminum til að koma á friði.“ Eins og allir vestrænir hermenn er Joe Biden mjög viðkvæmur fyrir smjæðri og með því að umorða dæmisöguna um krákuna og refinn eftir hinn snjalla og fínlega Jean de la Fontaine, þýði ég aðstæðurnar á eftirfarandi hátt: „Við þessi orð, án þess að finna lengur til gleði, opnar Joe Biden veskið sitt og lætur falla“ milljarð dollara sem úkraínska leiðtoganum var boðinn til að styðja við andstöðu hans gegn Rússlandi. Jean de la Fontaine lauk dæmisögu sinni með því að segja: „Sérhver smjæðrari lifir á kostnað þess sem hlustar á hann.“ Þess vegna hlýtur smjæðraði gjafarinn að vera mjög ríkur. Bandaríkin eru ekki dæmigert dæmi um örlæti og þegar þau sýna sig örlát, vonast þau til að hagnast gríðarlega á bendingu sinni. Hins vegar vitum við að þau eru knúin áfram af langvarandi hatri gagnvart

Rússlandi, öflugum keppinaut sínum í Austurlöndum. Markmið þeirra er að ná einokun á efnahagslegum yfirráðum jarðarinnar. Það hefur þegar fengið frá þjóðunum að allir gjaldmiðlar jarðar verði vísitölubundnir við dollara þess eftir að gullstaðallinn verður lagður niður. Reyndar mun þriðja heimsstyrjöldin leyfa því að tortíma Rússlandi og ná markmiði sínu. Joe Biden er, eftir John Kennedy, einnig kaþólskur og af þessari ástæðu getur hann aðeins stutt pólsku herbúðirnar, einnig kaþólskar, og uppreisnargjarna Úkraínu, að mestu leyti kaþólska í vesturhluta þess. Þannig eru kaþólsku þjóðirnar flokkaðar undir bandaríska fána NATO-hersins með rétttrúnaðar Rússland sem sameiginlegan andstæðing. Smjæður tælir páfastjórnina í spádómi Dan 11:39: „*Það er með útlendum guði sem hann mun bregðast við víggirtum stöðum og fylla með heiðri þá sem viðurkenna hann, hann mun gjöra þá að drottnum yfir mörgum, hann mun úthluta þeim löndum að umbun.*“ Þetta er dæmigerð hegðun herbúðanna sem Guð hefur bölvað og sýnir fram á nærveru dráms, þessa synd sem djöfullinn sjálfur hefur eignað sér, frá falli hans.

Þar sem orsök stríðsins sem er hafin er andleg og Guð hefur viljað það sem refsing fyrir að hvíldardagurinn hefur verið rofinn frá 7. mars 321, er auðvelt að skilja hvers vegna Guð lýsti því yfir í Dan 12:10: „*Margir munu hreinsaðir verða, hvítir og skírðir. Hinir óguðlegu munu breyta óguðlega og **enginn hinna óguðlegu mun skilja**, en þeir sem skilja munu skilja.*“ Guðdómlegi andi staðfesti þessa meginreglu með því að segja í Opinberunarbókinni 17:8: „*Dýrið sem þú sást var og er ekki lengur. Það á að stíga upp úr botninum og fara til tortímingar. Og þeir sem búa á jörðinni munu undrast, þeir sem ekki hafa nöfn sín skrifuð í lífsins bók frá upphafi veraldar, þegar þeir **sjá dýrið**; því að það var og er ekki lengur og kemur enn.*“ Í fréttum erum við vitni að þessari „undrun“ blaðamanna, stjórnmalamála og vantrúaðra og vantrúaðra þjóða, sem og allra trúarpresta, sem stríð í Evrópu var orðið ómögulegt fyrir. Ég tek fram að með guðlegri innblæstri hef ég beðið eftir þessum átökum síðan 1982, þeim degi sem ég skildi fyrst boðskapinn sem opinberaður er í Opinberunarbók Jesú Krists. Að lokum, hvað sem menn hugsa, þá staðfestir hinn mikli skapari og löggjafi, Guð, upphaf „lokalausnar“ sinnar þar sem fjöldi óbreyttra borgara og hermanna hefur þegar farist og mun enn farast vegna „*fjóra hræðilegra refsinga*“ hans sem vitnað er í Esekíel 14:21: „*Já, svo segir Drottinn Guð: Þótt ég sendi **fjóra hræðilegu refsingar mínar gegn Jerúsalem**, sverðið, hungursneyðina, villidýrin og drepsóttina, **til að útrýma úr henni** mönnum og skepnum,*“; þetta þangað til jörðin er auðn, í rúst og án nokkurra lifandi íbúa. Eftir að hafa orðið englar munu síðustu lifandi mennirnir vera í „*þúsund ár*“ í starfi „*dóms hinna dauðu*“, í himneska ríki Guðs, með Jesú Kristi, í samræmi við tilkynninguna í Opinberunarbókinni 11:18: „*Þjóðirnar reiddust, og reiði þín er komin, **og tíminn er kominn til að dæma hina dauðu**, til að umbuna þjónum þínum, spámönnunum, hinum heilögu og þeim sem óttast nafn þitt, smáum sem stórum, og til að tortíma þeim sem eyða jörðinni.*“

Eftir þennan dóm mun koma tími hins síðasta dóms, hin endanlega „lausn“ þar sem, upprisnir til að gangast undir „*annar dauðann*“ í „*eldsdíkinu*“, í samræmi við útlit jarðarinnar sem hulin er neðanjarðareldinum, verða þeir

sekustu, ofsækjendurnir, Gyðingar, „kristnir“ kaþólikkar, rétttrúnaðarmenn og mótmælendur eða uppreisnarmenn aðventistar, tortímdir og útrýmt endanlega.

EINKARÉTT

Ég tók eftir þessari ræðu eftir V. Pútín á fréttastöð sem gerði mér kleift að skilja og útskýra hvers vegna hann tengir vestræn samfélög við „nasista“ hugmyndafræði. Ég man að á öllum fjölmiðlum veltir fólk fyrir sér ástæðunum fyrir því að Vladímír Pútín fordæmir „nasista“ Úkraínu og því þörfinni fyrir hann til að „afnazíva“ þetta land.

Nasisti = æðri kynþáttur – ræða V. Pútíns varðandi rússnesku fámennina sem settust að á Vesturlöndum í lúxus og auð. Fámennin eiga honum auð sinn að þakka, þeir eiga honum allt: „Ég dæmi alls ekki þá sem eiga einbýlishús í Miami eða á frönsku rívírunni, sem geta ekki verið án gæsalifur, ostrur eða svokallaðs kynfrelsis. Það er alls ekki vandamálið. Vandamálið er að þetta fólk er **andlega** þarna en ekki hér, með fólki okkar, með Rússlandi. **Samkvæmt þeim er það merki um að tilheyra æðri kasta, æðri kynþætti**.“ V. Pútín ber saman vestrænan hroka við hroka þýsku „nasistanna“ árið 1933. Og staðreyndirnar sanna að hann hefur rétt fyrir sér, því eitt af markmiðum „nasista“ hugmyndafræðinnar var að mynda „**æðri mannkynskynþátt**“ sem kallast aríski. Hann fann í kapítalískri útþenslu Bandaríkjanna þetta hugarástand sem kúgar og fyrirliður þá sem deila ekki þessari hugmynd um tilveruna. Síðan benti hann á hvernig Evrópuþjóðir, þar sem þær töldu sig verndaðar af hernaðarmætti Bandaríkjanna í gegnum NATO-samninginn, hafa sýnt sig hrokafulla og ósanngjarna gagnvart Rússlandi og bandamönnum sínum í austri, sérstaklega Serbíu, sem varð fyrir loftárásum í Balkanskaga-stríðinu. Hann sá ríki Varsjárbandalagsins yfirgefa veikt Rússland til að ganga til liðs við Vesturlönd. Að lokum benti hann á að rússneski forseti Úkraínu var steypt af stóli árið 2014 og síðan þá stöðugar loftárásir úkraínska hersins á Úkraínumenn sem studdu rússneska stuðningsmenn, einbeittar að Donbass-svæðinu; þetta í augljósri löngun til að þvinga þá eða útrýma þeim. Hann ber þessa eyðileggjandi árásargirni saman við þá sem kom „nasistum“ Adolfs Hitlers til valda eftir „löngu hnífana“ þegar þeir drápu leiðtoga „SA“, eins og ég útskýrði hér að ofan. Fyrir Vladímír Pútín, eins og fyrir Guð, er tréð dæmt af ávöxtum sínum. Og þó að það myndi ekki koma til hugar Vesturlandabúa að þjóð hans myndi haga sér eins og „nasistarnir“, þá er það ekki það sama í þeim herbúðum sem þjást af þessu óréttlæti dag og nótt. Þessi ræða V. Pútíns var gefin mér af Guði sem opinberandi „perla“. Og þessi nýjasta sjónvarpsþáttur hefur staðfest fyrri greiningar mínar og skýringar. Fyrir hvern greindan mann er nasismi fyrst og fremst hugarástand sem birtist í verkum. Og vestræn kapítalísk samfélög hafa sannað að mannslíf hefur lítið gildi þegar fjárhagslegir hagsmunir eru í húfi. Ég bæti við þetta að notkun skurðlækninga og læknisfræði til að umbreyta kynferði manna getur virst sem framlenging á tilraunum nasistalæknisins Joseph Mengélé sem nýtti sér lík fanga í útrýmingarþáttum nasista til að framkvæma viðurstyggilegar og grimmilegar tilraunir.

Rétt eins og meirihluti Þjóðverja var ekki nasistar heldur studdi valdatöku nasismans, þá studdi meirihluti mjög mannúðlegra manna á Vesturlöndum óréttlát, kaldhæðnisleg og óbilandi völd á Balkanskaga og meðferð Líbíu. Ákvarðanirnar sem framkvæmdastjórn Evrópusambandsins tók og lagði á

Evrópuþjóðir eru af þessari gerð. Hæstiréttur Haag hefur gefið sér rétt til að dæma og fordæma gjörðir leiðtoga Austurlanda sem viðurkenna ekki vestrænar venjur. Þess vegna mun hinn mikli himneski dómari afhenda óréttlátu dómarana í hendur fórnarlamba þeirra. Vesturlandahroki verður refsað með innrás hefndarþyrstra Rússa en einnig fjöldamorðum sem fyrrverandi nýlenduþjóðir af afrískri jarðvegi og Austurlandabúar frömdu. Hrokafull Vestur-Evrópa, sem pirrar Guð, verður knébeygð fyrir óvinum sínum, í rúst og eyðilögð. Breytingin á aðstæðum mun koma með kjarnorkuinnngrip Bandaríkjanna gegn Rússlandi. Og þeir sem lifa af verða að samþykkja nýjustu „nasista“ staðlana sem núverandi sigurvegarar hafa lagt til og lagt á: Bandaríkin.

Í von um að losna undan yfirráðum Bandaríkjanna greiddi de Gaulle hershöfðingi stríðsskuld sína og stöðvaði uppsetningu bandarískra herbúða um allt Frakkland. En hann féll í gildruna sem sigrað Þýskaland táknar og táknar enn. Viðvera Bandaríkjanna þar hélt áfram og áhrif þeirra jukust aðeins þar til þau höfðu fjárhagslegt vald yfir Evrópusambandinu. Í skuldbindingu sinni við Evrópu missti Frakkland sjálfstæði sitt frá Bandaríkjunum með því að endurheimta sæti sitt í NATO-bandalaginu. Það er því skiljanlegt að sameinað Evrópa sé ímynd bandarísks samfélags, sem Bandaríkin styðja í leit sinni að hnattrænum völdum.

UPPLÝSINGAR – RANGUN UPPLÝSINGA

Tveimur dögum eftir útsendingu ræðu V. Pútíns um rússnesku fámennina sýndi sama fréttastöðin og minntist á þessa ræðu hana, að þessu sinni í formi skrunarlínu. Og óvænt, óvænt, fann ég fyrri ræðuna aftur, nema að síðasta setningin, sem hljóðaði svo: „Samkvæmt þeim er þetta merki um að tilheyra æðri kasta, æðri kynþætti,“ var fjarlægð. Blaðamaðurinn vitnaði í þessa ræðu til að leggja áherslu á þjóðernisanda rússneska forsetans, en það var nauðsynlegt að fela fyrir áhorfendum ásanir hans um nasisma, sem hann rekur til evrópskra hermanna NATO.

Stríðsástandið milli Rússlands og Úkraínu hefur þegar afleiðingar sem leyfa mér að staðfesta spádóminn í Daníel 11:40 til 45. Reyndar mun helsta afleiðingin af röð viðskiptaþvingana sem lagðar voru á Rússland, en einnig efnahagsleg hindrun Úkraínu, sem er stór útflutningsaðili hveitis til margra landa, þar á meðal Egyptalands, leiða til alþjóðlegrar matvælakreppu sem verður sérstaklega dramatísk fyrir minna þróuð lönd. Hungursneyðin mun því ýta þessum afrísku þjóðum til uppreisnar og valda öldum innflytjenda til Evrópu. Hungur, ásamt borgaralegu og trúarlegu hatri múslima gegn fyrrverandi nýlenduveldi Evrópu, mun gefa form og hvata til árásargirni „konungsins í suðri“ sem getið er í Daníel 11:40. Uppreisn Úkraínu mun í raun aðeins hafa verið kveikjan að hatrinu sem mun leiða til þess að Rússland ræðst inn í Vestur-Evrópu á réttum tíma. En það er þegar hægt að skilja að öfugt við það sem lengi var kynnt sem huggun fyrir efnahagslegt hrun Frakklands og sjálfstæðismissi þess, þ.e. „stofnun Evrópu til að forðast stríð milli þjóða sinna“, mun komandi hrun hafa stafað af inngöngu Póllands í Evrópu. Eins og ég hef þegar sagt, þá er trúarleg andstaða vopn Guðs til að refsa ótrúmennsku kristinnar Evrópu. Pólland, sem hafði verið undir rússneskri

hernámi frá 1945, fékk sjálfstæði árið 1990 og þráði hefnd gegn Rússlandi. Þetta pólska fólk var staðsett beggja vegna úkraínsku landamæra. Einnig, rétt eins og Vestur-Þýskaland endurheimti Austur-Þýskaland þegar sovéska herbúðirnar hrundu, vildi evrópska rómversk-kaþólska Pólland fá úkraínska hluta þjóðarinnar aftur inn í vesturfylkinguna. Þessi stefnumótandi staða er enn réttlætanlegri þar sem þjóðir eru hefðbundið skilgreindar og sameinaðar af trúarbrögðum, sem eru arfgengar og erfðar frá föður til sonar. Frakkland kom út úr þessari stöðu með því að tileinka sér veraldlegan lýðveldislegan karakter, en það er undantekning og þessi valkostur hefur undirbúið sína endanlegu bölvun, þar sem mörg hugsanlega andstæð og óvinveitt trúarbrögð hafa þróast á jörðinni. Á undirliggjandi hátt hafa kaþólsku og mótmælendasamfélög Bandaríkjanna, þar sem núverandi leiðtogi þeirra er kaþólskur, nýtt sér kaþólsku trúna á Póllandi til að ræna áhrifasvæði sínu frá rétttrúnaðar Rússlandi. Þar sem páfinn finnur trúarlega hvöt, finna Bandaríkin pólitíska hvöt sem efnahagslegur og pólitískur leiðtogi í heiminum. Og fyrir Guð er hvöt hans sameiginleg refsing mannkyns sem samanstendur af þjóðum sem hafa verið beittar öllum vindum trúarkenninga, hver sekari en hin fyrri.

Nöfn þeirra miklu persóna sem gegna mikilvægu hlutverki í að stýra örlögum heimsins færa okkur mjög fræðandi falin skilaboð. Rússnesku og úkraínsku forsetarnir bera sama fornafnið á rússnesku og pólsku, Vladimir og Volodymyr, sem þýðir „prins heimsins“. Það kemur í ljós að á bak við þessi tvö rússnesku og pólsku þjóðríki liggur aldagömul barátta milli rússnesku rétttrúnaðartrúarinnar og pólsku rómversk-kaþólsku trúarinnar. Þau hafa lengi barist fyrir því að vera fulltrúi kristinnar trúar á jörðinni og þar með ráða ríkjum í heiminum. Báðir, slegnir af bölvun Guðs, eru leiddir af Satan, „*prins þessa heims*“, samkvæmt Jesú Kristi. Þá þýðir pólska nafnið á forseta Úkraínu, „Zelensky“, ekki að hann sé ákafur skíðamaður, heldur lýsingarorðið „*grænn*“, litur „*dauðans*“ í Opinberunarbókinni 6:8: „*Og ég sá, og sjá, grænleitur hestur.*“ *Og nafn hans sem sat á honum var Dauði, og Helvíti fylgdi honum. Og þeim var gefið vald yfir fjórðungi jarðarinnar til að deyða með sverði, hungri, dauða og dýrum jarðarinnar.*

Af þessu getum við skilið að þessi hugrakka maður, allt að því kæruleysislegu, er notaður af Guði sem beitu til að laða, með augljósri freistingu sinni, vestræn yfirvöld inn í stríð sitt. Það er langt síðan... Viðurlögin gegn Rússlandi hafa gert þessi fyrirtæki að samherjum úkraínska andstæðingsins. En af ótta við hugsanlegar afleiðingar í framtíðinni, ómeðvituð um að þeim er spáð í Dan 11:40-45, þykjast þessir yfirvöld trúa á æskilegar framtíðarsamningar við Rússa. Við erum þannig vitni að uppbyggingu dramatískrar alþjóðlegrar stöðu sem í raun verður eyðilegging þjóða og að miklu leyti íbúa þeirra.

Leitið ekki á jörðinni að þjóð sem Guð hefur blessað; hún er engin eða ekki lengur til. En meðal allra þeirra sem til eru, getið þið fundið suma minna bölvada, en samt sem áður bölvada.

AÐ VITA HVERNIG Á AÐ HLUSTA

Gæði skilnings okkar eru háð góðri hlustun. Í ræðu man vitur maður aðeins eftir þeim orðum sem hann heyrir, án þess að oftúlka eða útskýra

skilaboðin sem flutt eru. Atburðir samtímans leyfa mér að staðfesta þennan lærdóm. Varðandi stríðið milli Rússlands og Úkraínu gaf rússneskur hershöfðingi út yfirlýsingu í hnitmiðuðum tón og tilkynnti brottför rússneskra hermanna frá Kænugarði, höfuðborg Úkraínu. Fjölmiðlar greip þennan boðskap og innan fárra daga varð hann óvænt að loforði frá V. Pútín um að láta þetta svæði vera í friði. Hins vegar, að sögn rússneska hershöfðingjans, var enginn friðarboðskapur kynntur og ég myndi segja að þvert á móti hafi þessi hnitmiðaði boðskapur leitt í ljós brottför hermanna á vettvangi, sem hefði getað vakið ótta við mikla notkun loftárása. Því Rússar sprengja ekki staðinn þar sem eigin bardagamenn þeirra eru staðsettir. Eins og maður hefði getað óttast, hófust reyndar nokkrum dögum síðar ákafar loftárásir á ný. Og í fjölmiðlum er V. Pútín sakaður um að vera lygari, um að vera maðurinn sem aldrei stendur við loforð sín. En hvenær gaf V. Pútín þetta loforð? Aldrei, því þetta loforð var eingöngu smíðað í huga blaðamanna og sérfræðinga sem fylgja þeim í bjartsýni þeirra. Þeir vilja allir að þessu stríði ljúki svo illa að bjartsýni þeirra sigrar orðin og þau orð sem heyrst eru. Með því að gera það sýna uppljóstrararnir sig óverðuga starfsgrein sína því mannfjöldinn sem hlustar á þá er rangfærður í stað þess að vera upplýstur. Ég hef þegar sagt að að mínu mati og byggt á sönnunargögnum aðlagar V. Pútín stefnu sína að hegðun óvinabúðanna. Þvingaðir af hörðum mótspyrnu Úkraínnumanna mæta rússnesku herbúðirnar leyniskyttum sem eru faldar í gólfum niðurníddra og rústaða bygginga, tilbúnar að hrynja. Á þennan hátt verður landvinningur borga mjög erfiður og fæst á kostnað of margra fallinna hermanna. Í Balkanskagastríðinu létu Bandaríkin sér nægja að sprengja „Belgrad“, höfuðborg Serbíu, úr tíu þúsund metra hæð, án þess að stofna sprengjuflugvélum sínum og áhöfnum í hættu. Og í síðari heimsstyrjöldinni tókst Rússunum sjálfum að koma í veg fyrir að þýskir hermenn gætu náð borginni Stalingrad á sitt vald. Milli múranna og rústanna kostaði framrás hermanna mannlíf og þýski herinn upplifði upphaf ósigranna þar. Með slíkri sögulegri reynslu hlýtur rússneski herinn að hafa búist við þessum erfiðleikum og þetta sannar að þessi rússneska herbúðir létu draga sig inn í uppstigunina og enduruppgötvaðu á vettvangi virka mótspyrnu Úkraínnumanna í borgunum. Að auki er notkun sjónauka, sem áður var eingöngu ætluð leyniskyttum, útbreidd á nútíma endurteknum vopnum. Og afleiðingin er hræðileg banvæn virkni fyrir báða aðila.

Það er vel þekkt að manneskja sem er aðskilin frá Guði heyrir aðeins það sem hún vill heyra. Vegna þess að hún byggir dóm sinn á persónulegum tilfinningum sínum. Einnig hefur þessi persónulega dómgreind forgang fram yfir þá ræðu sem hún heyrir. Í hugsun þessa manns fá orð niðrandi túlkun sem gerir orðin sem hún heyrir ótrúverðug. Ég sé blaðamenn sýna hatur sitt á V. Pútín og skoðun þeirra er alltaf sú sama. Og mannfjöldinn, bæði hlustendur og áhorfendur, nærast stöðugt á þessu vestræna hatri. Þetta óhóflega hatur leiðir til réttlætningar á refsiaðgerðum sem hefndarþrungið Rússland mun brátt refsast.

„Slæm hlustun“ afbakar skilaboðin sem eru miðluð, bæði borgaraleg og trúarleg. Það kemur því ekki á óvart að þeir sem bera ábyrgð á þessu eru jafnframt ófærir um að skilja skýrt hinar guðdómlegu trúarlegu kröfur sem andi Guðs hefur sett fram í gegnum alla sína heilögu Biblíu.

Gallar Vesturlanda

Í samræmi við fyrri lexíu vita þeir sem ekki kunna að hlusta ekki að dæma sjálfa sig af hörku og heiðarleika. Þegar þeir heyra ávítur V. Pútíns um þá tegund vestræns samfélags sem hann lýsir sem Guði „ **dekadenti** “ og fordæmir þrjósklega hugrænar breytingar þess og kollvarp fornum veraldlegum gildum þess, neita þeir þessum sönnunargögnum og snúa orðum hans gegn honum, jafnvel svo langt að eigna honum brjálæði. Hins vegar getur enginn deilt því að á undanförunum árum hefur samkynhneigð, sem lengi hefur verið talin skammarleg og fordæmd, verið lögleidd, réttlæt看anleg og bönnuð í dag. Hlustum á það sem Guð hefur lýst yfir um þetta efni.

Fyrsti lærdómurinn birtist í reynslunni af eyðingu „ *Sódómu og Gómorru* “ eftir heimsókn tveggja engla sem „ *Lot* “, frændi „ *Abrahams* “, leiddi inn í heimili sitt. Hinir illu íbúar, sem iðkuðu samkynhneigð og grimmd, vildu láta gesti sína beita andstyggilegri kynlífsiðkun sinni og til að flýja ævareid slógu englarnir tveir þá blinda. Þeir sáu ekki eldinn sem féll af himni í brennandi steinum sem eyddu þeim, ásamt tveimur illu borgum hins blómlega dals. Við finnum þessa frásögn í 1. Mós. 19:1 til 29.

Annað guðdómlega boðskapurinn er gefinn Hebreunum, fólki Guðs, í 3. Mósebók 20:13: „ *Ef maður leggst með karlmanni eins og kona, þá hafa þeir báðir framið viðurstyggilegt verk; þeir skulu vissulega líflátnir verða; blóð þeirra skal vera yfir þeim.* “ En þetta mál er aðeins eitt bann meðal annarra sem nefnd eru í 3. Mósebók 20:1 til 27. Og ég legg áherslu á að allar þessar reglur halda gildi sínu í nýja sáttmálanum. Þar af leiðandi er Vesturlönd dæmd sek af Guði um að fremja margar viðurstyggðir sem hann refsar með dauða. Dauðleikinn sem herjar á mannkynið á okkar tímum, með veirum, sjúkdómum, hungursneyð eða stríðum, uppfyllir því réttlátan dóm sinn. Í gamla sáttmálanum tók þessi dómur þegar á sig þá mynd sem lýst er í Esek. 9:4 til 7:

„ *Drottinn sagði við hann: „Far þú um borgina, um Jerúsalemborg, og settu merki á enni þeirra manna, sem andvarpa og kveina yfir öllum þeim viðurstyggðum, sem framdar eru í borginni.‘ Og hann sagði við hina, sem voru fyrir mér, „Farið á eftir honum um borgina og höggvið niður! Látið ekki augun vera vægðarlaus og sýnið ekki meðaumkun.‘ Drepið og tortímið öldungum, ungum mönnum, meyjar, börnum og konum, en komið ekki nærri neinum sem ber merkið á sér. Byrjið á helgidómi mínum! Þeir byrjuðu á öldungunum sem voru fyrir utan húsið. Hann sagði við þá: „Saurgið húsið og fyllið forgarðana dauðum! Farið út!“ Þeir fóru út og unnu borgina. »*

Vers 8 til 10 opinbera hugsun Guðs sem réttlætir þessa morðóðsku reiði, sem aðeins er aðgreind með heilagleika Guðs frá hugsun Heródesar konungs sem fyrirskipaði fjöldamorðin á börnum Betlehem. Eftir þessa eyðileggingu árið -586 árið +70 framkvæmdu Rómverjar sömu morðóðu og eyðileggjandi ákvörðun fyrir Jerúsalemborg, íbúa hennar og heilaga musteri þeirra, sem staðfestir spádóminn í Dan 9:26.

Vers 8 til 10

„ *Meðan þeir börðust, og ég var enn eftir, féll ég fram á ásjónu mína og hrópaði: „Æ, Drottinn Drottinn, munt þú eyða öllum þeim sem eftir eru af Ísrael*

með því að úthella reiði þinni yfir Jerúsalem?“ Hann svaraði mér: „Misdægur Ísraelsmanna og Júdamanna er mikill og óbærilegur. Landið er fullt af blóðsúthellingum og borgin full af ranglæti. Því að þeir segja: „Drottinn hefur yfirgefið landið og Drottinn sér það ekki.“ Ég mun heldur ekki sýna meðaumkun né miskunn. Ég mun láta verk þeirra koma þeim sjálfum í koll. »

Með því að tilgreina að misgjörð Ísraels sé „óhófleg“ staðfestir Guð að þolinmæði hans sé takmörkuð og fyrirgefningartilboð hans sé mælt.

Hversu skaðlegt og ógnvekjandi er ósýnileiki hins lifandi Guðs í afleiðingum sínum. Algengt máltæki segir: „Þegar kötturinn er í burtu, leika mýsnar.“ Mannlegar mýs láta blekkjast af augum sínum, því þótt þær séu ósýnilegar, þá er hinn mikli „köttur“ þar, og því dansa þær undir augum hans. Sá sem aldrei sefur, heldur vakir yfir öllum sköpunarverkum sínum að eilífu, vissi jafnvel fyrirfram hversu mikil óguðlegð og viðurstyggð myndi einkenna síðasta mannkynið, og hann gat því spáð fyrir um síðustu refsingar sínar. Eftir tvær fyrri refsingar sem nefndar voru, mun sú sem felst í „sjötta lúðurnum“ verða framkvæmd með sömu heift og magnaða eyðileggingarkrafti.

Þá munum við finna fordæmingu á viðurstyggilegri samkynhneigð í orðum Páls, hins trúa votts Jesú Krists, í Róm 1:24 til 32.

„**Þess vegna gaf Guð þá á vald girndum hjartna sinna til óhreindleika, svo að þeir vanvirtu líkama sinn sín á milli.**“ Þeir skiptu sannleika Guðs fyrir lygi og dýrkuðu og þjónuðu sköpuninni í stað skaparans, sem er blessaður að eilífu. Amen! Þess vegna ofurseldi Guð þá svívirðilegum girndum, því að jafnvel konur þeirra skiptu eðlilegum hegðum út í það sem er gegn eðli náttúrunnar. **Og eins yfirgáfu karlmennirnir eðlilega hegningu konunnar og brunnu í girnd hver til annars. Karlmenn frömdu ósæmilegt með körlum og tóku á sig verðuga greiðslu villu sinnar.** Og þar sem þeim líkaði ekki að hafa Guð í höndum sér, ofurseldi Guð þá ósæmilegu hugarfari, **til að gjöra það sem ekki er viðeigandi.** Þeir eru fullir alls kyns ranglætis, vonsku, ágirnd og illsku, fullir af öfund, manndrápum, þrætu, sviksemi, illsku, slúðri, rógberum, óguðlegum, hrokafullum, dramblátum, rabbfullum, upphugsandi illra hluta, foreldrum óhlýðnir, skilningslausir, trúlausir, kærleikslausir, miskunnarlausir. Og **þótt þeir viti... dómur Guðs, sem lýsir þá dauðaverða, sem slíkt fremja, ekki aðeins gjöra slíkt hið sama, heldur einnig samþykkja þá, sem það gjöra.** »

Strax í upphafi þessarar tilvitnunar vísar orðið óhreindleiki til þessara kynferðislegu frávika og við munum finna það aftur í því sem Jakob, bróðir Jesú, fyrirskipar í nafni „tólf postulanna“ til nýrra trúskiptinga frá heiðni. Þessi kenning birtist í Postulasögunni 15:19 til 21.

„Þess vegna er ég þeirrar skoðunar að erfiðleikar ættu ekki að skapast fyrir þá heiðingja sem snúast til Guðs.“ Þessir „erfiðleikar“ sem nefndir voru tengdust „umskurn“ holdsins, sem er því ekki lagður á nýja kristna menn af heiðnum uppruna.

„En þeim sé ritað að halda sig frá óhreindum skurðgoða, **frá saurlifnaði**, frá köfnuðum hlutum og frá blóði.“ „**Siðleysið**“ sem vitnað er í í þessu versi vísar til „óhreindleikans“ í fyrri athugasemdum Páls. Athugið að Jakob vitnar einnig í bannið við að borða „köfnuð hlut og **blóð**“. „hlutir sem eru helgiathafnir gamla sáttmálans og eru kynntir í Þriðju Mósebók, þriðju bókinni

sem Móse skrifaði. Með þessu nafni er tengingin við versið sem fylgir, og þessi tenging staðfestir samfellu hins guðdómlega sáttmála sem hefur engan mun á hinum gamla nema grundvelli sínum á dýrablóði og hinum nýja, grundvelli sínum á mannsblóði Jesú Krists.“

„Því að Móse hefur í hverri borg frá kynslóð til kyns prédikað hann, þar sem hann er lesinn upp í samkunduhúsunum á hverjum hvíldardegi.“

Þetta sýnir að skilyrði sáttmálans milli Guðs og hans útvöldu eru ævarandi frá upphafi til enda. Nema hvað, í tveimur þriðju hluta af sex þúsund árum frá tíma tillögunnar um hjálpræði, kom mannsblóðið, sem Jesús Kristur úthelti sjálfviljugur, til að staðfesta dýrafórinnar sem táknuðu hann þar til hann kom. Í gegnum jarðneska þjónustu hans varð táknræni fornra helgiathafna skiljanlegur og mannkynið lærði að skapari þess býður því upp á möguleikann á að njóta góðs af hjálpræði sínu sem boðið er upp á með „náð“ hans. Ef hugtakið „náð“ birtist skyndilega í Kristi, þá hefur notkun þess hins vegar verið ævarandi frá Adam þar til síðasti útvaldi frelsast við endurkomu Krists en fyrir lok „náðartímans“ sem á undan honum kemur.

Hjálpræði af náð hefur verið ranglega borið saman við hjálpræðið sem boðið var upp á samkvæmt gamla sáttmálanum. Áætlun Guðs hefur þannig verið brengluð og syndin hefur verið endurreist, berandi og orsök bölvanna sem refsa henni. Það er ekkert boðorð í Biblíunni sem kom af munni Guðs sem það er réttmætt að fyrirlíta. Guð talar til sinna útvöldu, vera sem eru gáfaðar greind, sem greina allt og varðveita það sem er gott og réttlátt. Lögmál spádómshátíðanna féllu niður með uppfyllingu þess sem þær spáðu; og blóð Jesú kom í stað dýrablós, en allt annað heldur gildi sínu og er verðugt að vera virt og fylgt með því að framkvæma það. Það er á þennan hátt að með því að endurreisa hinn sanna staðal trúarinnar vegsama síðustu útvöldu hans himneskan föður sinn, í Jesú Kristi sem snýr aftur.

Freisting frelsisins

Þessi freisting frelsis er rót núverandi átaka milli Úkraínu og Rússlands. Og raunverulegur sökudólgur þessarar stöðu er þetta gamla land sem kallast Frakkland. Aðdráttarafl frelsisins hefur þróast með tímanum frá byltingarreynslu þess á milli 1789 og 1798, en einnig í framlengingu sögu þess allt til okkar tíma. Og lykilatriðið í stofnun þessa lýðveldisfrelsis var að leiða Frakkland til að losa sig við hlýðni við Guð, reglur hans og fyrirmæli. Þetta efni er svo mikilvægt að Guð spáði því í Opinberunarbókinni 11:10: „Og vegna þeirra munu þeir fagna og fagna og senda hver öðrum gjafir, því að þessir tveir spámenn kvelja þá sem búa á jörðinni.“ » „Spámennirnir tveir“ eru biblíurit tveggja sáttmála þar sem Guð opinberar dóma sína yfir mannkynið. Spádómurinn vekur upp sjálfsmyndina þar sem þessi trúarrit voru brennd í hrúgum á Place de la Liberté, nú Place de la Concorde í París. Allt vestrænt samfélag okkar var byggt á „gleði og gleði“ sem vitnað er í í þessu versi. Og Guð getur verið enn reiðari vegna þess að þessi gleði byggist á útilokun hans. Aðgangur að fullkomnu frelsi hefur gert þessar nútímaþjóðir að syndsamlegum stjórnkerfum sem Guð dæmir til dauðarefsingar. Með tímanum hefur Guð ofið örlög þjóða. Frakkland þróaðist frá lýðveldi til

lýðveldis þar til það var fimmta lýðveldið, þar sem þjóðarforsetinn endurheimti hálfgerða konungsvaldið. En á siðferðislegu plani hefur það sífellt lækkað. Á síðustu árum okkar tíma hefur það misst áhrif sín og er tekið fram úr og haft áhrif á brjálaðar hugmyndir sem birtast í Bandaríkjunum og Kanada; tvær aðrar mikilvægar syndsamlegar stjórnkerfum fyrir YaHWéH.

Í Úkraínu, sem hefur orðið sjálfstæð, hefur fyrirmynd vestræns frelsis sem birtist í Frakklandi vakið hjá hálf-pólskum, hálf-rússneskum íbúum löngun til að fagna með því að líkja eftir Frakklandi, sem hefur hafnað trúarlegum tabúum og sett mörk eigin laga. Þannig lærum við að frá árinu 2014, undir hverri ríkisstjórn, hefur Úkraína lifað hamingjudaga; hamingju sem Guð hefur ekki velþóknun á. Og hunsandi dóm Guðs endurskapar ungi forseti Zelensky fyrir augum okkar þessa löngun í vestrænt líf laust við öll tabú sín. Sagan endurtekur sig aðeins, til staðfestingar á þessari yfirlýsingu Salómons konungs sem vitnað er í Préd. 1:9: „*Það sem hefur verið, það mun verða, og það sem hefur verið, það mun verða, það er ekkert nýtt undir sólinni.*“

Í Evrópu á andstæðan milli Austurs og Vesturs rætur alda aftur í tímann og byggist fyrst og fremst á trúarlegum aðskilnaði þeirra; Austurlönd hafa hafnað yfirráðum Rómar páfa frá 11. öld. Í Gamla sáttmálanum var aðskilnaður þjóða refsivopn Guðs gegn sáttmálaþjóð sinni þegar hún reyndist ótrú. Filistar gegndu þessu hlutverki fyrir Guð á tímum dómaranna og konunga Ísraels og Júda. Undir stjórn Daníels var þetta hlutverk falið Nebúkadnesars kaldeska konungs. Síðan, á tímum Kristis, var það falið Rómverjum. Og á okkar endalokatíma er refsihlutverkið gefið hinu volduga Rússlandi. Þetta rússneska fólk hefði einnig getað látið tælast af vestrænu frelsi og í raun myndu ungt fólk sérstaklega taka þessa ákvörðun. En Guð setti fólkið undir forystu einræðismanns og Rússland fann í Vladímír Pútín forsetann sem var „faðir fólksins“ sem Jósef Stalín var á sínum tíma. Guð setti í þennan mann, sem upphaflega var spilltur eins og meirihluti mannkyns sem aðskilinn er frá honum, dóm sinn á vestrænt samfélag sem og löngun til að berjast gegn því. Í upphafi setti hann sér það markmið að vernda Rússland sitt, en allt Rússland, því hann samþykkti aldrei hugmyndina um að missa endanlega rússnesku landsvæðin sem fengu sjálfstæði sitt við fall Sovétstjórnarinnar. Með mikilli kæruleysi margfaldaði Vestur-Evrópa hrokafullt niðurlægingu sína fyrir hið misheppnaða Rússland. Þetta dæmi mun skýra skilning þinn: í heimsókn til Frakklands var háttsettur embættismaður rússneska stjórnarinnar að nafni Vladimir Zhirinovsky, sérstaklega árásargjarn gagnvart Vesturlöndum, kastað eggjum á af blaðamönnum. Og af hálfu Rússa eru þess konar fréttir ekki gleymdar. Hið sama á við um loftárásir Bandaríkjanna á serbneska bandamann sinn í Balkanskagastríðinu; efni sem þegar hefur verið nefnt. Rússland hefur því margar ástæður til að vilja hefna heiðurs síns, sem Vesturlönd hafa fótum troðið og fyrirlitið, sem hafa orðið hrokafull vegna þess að þau eru of örugg með vernd kjarnorkuvopna Bandaríkjanna, aðallega.

Reyndar hafa Evrópumenn fallið í gildruna sem Guð lagði fyrir þá. Í stað þess að slökkva eldinn sem úkraínska mótspyrnan kveikti, helltu þeir eldsneyti á hana með því að ákveða að ráðast á fjárhagslega og efnahagslega hagsmuni Rússa; í þessu hvatti Joe Biden, leiðtogi Bandaríkjanna. Þótt Rússland hefði getað látið sér nægja að endurheimta fyrrverandi landsvæði sín, þá gefur gremja þeirra

gegn Vesturlöndum sem ofsækja það nú ástæðu til að berjast beint gegn því. Og það er með þessum jarðnesku málum sem Guð nær andlegum tilgangi sínum, dómi sínum er spáð samhliða og á samhliða hátt, sem gerir páfa Evrópu og Ísrael að tveimur skotmörkum reiði hans, í Daníel 11:40 til 45; Esekíel 38 og 39; Sakaríá 14:2; og Opinberunarbókinni 9:13 til 21. Það er mikilvægt að skilja að til að sundra mönnum og leiða þá til bardaga, hefur Guð aðskilnað vegna trúarlegra valkosta, en einnig þeirra sem stafa af öllum þeim hugmyndum sem mannshugurinn getur gefið samfélagsskipulagi. Um alla jörðina staðfestast þessar andlegu skiptingar í stofnun stjórn mála flokka, þar sem tvær algjörar andstæður voru einmitt enski kapítalismi Bandaríkjanna og kommúnismi sem fæddist í októberbyltingunni árið 1917 í rétttrúnaðar- og keisarastjórninni í Rússlandi. Með V. Pútín er Rússland ekki lengur kommúnistaríki heldur hefur það verið keppinautur sem Bandaríkin hata frá lokum síðari heimsstyrjaldarinnar. Árið 1945, til að útrýma nasista Þýskalandi, og rússnesku hermennirnir voru á barmi þess að ná til Berlínar, höfðu Bandaríkin hafið kapphlaup um að komast til Berlínar á sama tíma og þeir. Og strax í Jalta-samkomulaginu árið 1945 lýsti bandaríski hershöfðinginn George Smith Patton yfir með ljótum orðum, sem ég endurtek ekki hér, nauðsyn þess að berjast gegn kommúnista Rússlandi til að eyðileggja marxíska sameignarhugmyndafræði sína, sem hann hataði. En auk þessara orsaka aðskilnaðar notar Guð kynslóðaskipti, því hrokafull og óreynd ungmenni sem sett eru til valda gera mistök fortíðarinnar endurtekin að vild og heimila síðan öfgafullar árásargjarnar aðgerðir.

Synd og sönn trú endurskilgreind

Biblíutilvísunin í 1. Jóhannesarbréfi 3:4 setur fram eftirfarandi skilgreiningu á synd: „Því að syndin er lögmálsbrot.“ Og „lögmálið“ vísar til allrar þeirrar kenningar sem er að finna í allri Biblíunni. Þessi skilgreining er sönn, en hún hentar ekki lengur rökvísunum hugum okkar hágreindu tíma. Þess vegna mun ég endurskilgreina hana með hliðsjón af hinni miklu eilífu áætlun sem Guð hefur undirbúið fyrir sína útvöldu. Syndin dregur saman allt sem aðskilur mann eða engil frá Guði. Og það sem aðskilur sköpunarverur hans frá honum er að finna í frjálsri hugmynd um lífskjör sem hver og einn samþykkir, það er að segja í vilja hvernar sköpunarveru hans. Þannig að í raun felst syndin í því að samþykkja ekki þær ákvarðanir sem Guð gerir.

Ég hitti einu sinni manneskju sem virtist hafa gaman af spádómlegum skýringum mínum og hún hafði borið sterklega vitni um trú sína á endurkomu Krists árið 1994 sem ég hafði gefið henni. Þrátt fyrir þennan vitnisburð til dýrðar Guðs þáði hún ekki tilkynningu mína um þriðju heimsstyrjöldina sem táknuð var með „sjöttu lúðurinum“ í Opinberunarbókinni 9. Þar af leiðandi, þegar ártalið 1994 var liðið, yfirgaf hún trú aðventista. Þessi reynsla sýnir hvernig Guð gefur mönnum ekki rétt til að flokka í opinberunum sínum á milli þess sem okkur líkar og þess sem okkur líkar ekki. Flokkunin leiðir til óhjákvæmilegs rofs því hver skynsamur hugur getur skilið það, Guð ætlar ekki að færa uppreisnargjarnan anda inn í eilífð sína eftir að hann hefur þolað synd og afleiðingar hennar í 6000 ár á jörðinni, þetta til að útrýma honum endanlega.

Þessi algjöra samþykki á guðlegum verkum og lögum skýrir hvers vegna fjöldi hinna útvöldu er táknaður í Biblíunni með „ *litlum hjörð* “, „ *leifum* “ samkvæmt Opinberunarbókinni 12:17.

Slík guðleg krafa er rökrétt óskiljanleg nútíma vestrænum hugum sem nærast á lýðræðislegum lýðveldishugsunum. Fyrir venjulegan vestrænan mann eru lögin samþykkt með atkvæðagreiðslu sem lúta meirihlutastjórn. Ekkert eins og þetta er í formi guðlegs lífs þar sem það er Guð sem setur staðalinn fyrir gott, það er að segja það sem hann samþykkir og blessar, og staðalinn fyrir illt, það er að segja það sem hann hafnar og fordæmir til að deyja eða ekki lifa af. Vinsæll söngvari hefur réttilega bent á þá staðreynd að ekki er hægt að gera samkomulag við Guð eins og hægt er við djöfulinn. Það er því með fullri vitneskju um staðreyndirnar sem hann hafnar honum og mál hans er deilt af öllum þeim sem lesa Biblíuna, eða segjast vera fylgjendur hennar, eða segjast vera fylgjendur Guðs sjálfs, án þess að taka tillit til opinberunar áætlana hans.

Það er heldur ekki að ástæðulausu að Guð opinberar sínar sönnu útvöldu hvað hann gerir, því opinberanir hans eru eingöngu ætlaðar þeim. Með því að uppgötva áætlanir sínar samþykkja og meta útvöldu þær. Aftur á móti munu þeir sem ekki tilheyra honum ekki líka þær og þannig gera sig óhæfa til eilífðarinnar sem hann býður upp á í Jesú Kristi. Heimildin til að skilja leyndardóma hans, sem opinberaðir eru á dulkóðaðan hátt, er fegursti fjársjóður sem manneskja getur öðlast á jarðneskri lífsleið. Og ég ætla að gefa ykkur góða ástæðu til að gefa ykkur Guði okkar, skapara allra lífsforma og hluta, trú, það er fullkomnu trausti. Þessi ástæða er óstöðvandi og óumdeilanleg: **hann er fullkominn** . Nú, samkvæmt skilgreiningu, er fullkomnun ekki fullkomin, hann táknar æðsta stig á öllum sviðum; fullkominn í kærleika, fullkominn í réttlæti, fullkominn í refsingum og fullkominn í umbun. Eina hindrunin fyrir þessari fullkomnun er ófullkomleiki mannsins, sem leiðir hinn náttúrulega, holdlega mann til að elska að gera það sem Guð kallar illt. Í slíku tilviki er það eina sem eftir er fyrir manninn að setta sig við vanmátt sinn gagnvart eilífum, himneskum gildum og sem slíkur verður hann að setta sig við örlög þess að deyja í óánægju sinni. Því að enginn staður verður í eilífðinni fyrir andstæðing. Þess vegna, þegar Guð velur þá, dæmir hann hvern og einn af sínum útvöldum með fullkominni sanngirni; hann gerir enga undantekningu fyrir neinn og er ekki sekur um neina mismunun. Með slíku réttlæti getur hann aðeins mettað með réttlæti þá sem elska ástríðufullt sanna réttlæti; sitt eigið.

Núverandi stríð milli Rússlands og Úkraínu leiðir okkur til að taka afstöðu undir augum æðsta dómarans, sem einnig er sá sem skipuleggur manndrápin sem fylgja því. Til að samþykkja þessa hræðilegu hluti verður maður þó að samþykkja og deila dómi Guðs og þeirri sekt sem hann rekur til tveggja helstu stríðsaðila. Það er á þessu stigi sem þú verður að skilja fordæmingu hans á kaþólsku og rétttrúnaðartrúarbrögðunum sem taka þátt í þessum bardögum. Það er engin réttlætanleg ástæða fyrir mannverur sem Guð dæmir óréttláta. Eins og ég útskýrði áður, hefur núverandi stríð, að mati Guðs, þann eina tilgang að fá Vestur-Evrópuþjóðirnar til að taka þátt í aðgerðunum. Með því að taka afstöðu með Úkraínuhernum gegn Rússlandi, setja þeir sig fram sem óvini hins síðarnefnda. Reyndar neyðir núverandi stríð fólk til að koma sér fyrir í aðdraganda þeirrar

miklu evrópsku og alþjóðlegu árekstra sem Guð spáði fyrir um, af Daníel í Daníel 11:40 til 45, og af Jóhannesi í Opinb. 9:13 til 21. Við erum vitni að myndun og endursameiningu tveggja helstu andstæðra herfylkinga. Þessar tvær gagnlegustu og mikilvægustu tilvísanir gefa þessu stríði ástæðu refsingarinnar fyrir því að hvíldardagurinn var hafnaður og rómverski sunnudagurinn kom í staðinn frá 7. mars 321. Hins vegar verðum við að bíða og sjá hversu langt þessi átök ná til að uppgötva þá miklu sekt sem hinn guðdómlegi Drottinn Jesús Kristur gefur þessu broti á heilögum hvíldardegi sínum. Því hann spáði himneskri hvíld sjöundu árpúsundarinnar sem hann vann, fyrir sína útvöldu og með þeim eina sigri sem hann vann yfir synd og dauða, með jarðneskri holdgun sinni. Brot á hvíldardeginum er árás gegn þeirri biturðu og sársaukafullu baráttu sem hann háði á jarðneskri þjónustu sinni til að frelsa sína útvöldu; að berjast gegn hvíldardeginum er eins og að berjast gegn umbuninni fyrir frelsunarbaráttu sína sem hann sigraði úr. Þetta er boðskapurinn sem hann flytur sínum útvöldu í gegnum táknrænar myndir þessa vers úr Opinberunarbókinni 9:13 þar sem ritað er: „*Sjötti engillinn básúnaði. Og ég heyrði rödd frá fjórum hornum gullaltarsins sem er frammi fyrir Guði.*“ Þessi „*rödd*“ kemur frá alheims (fjórum) krafti (hornum) krossins sem táknað er með „*altarinu*“; Það er því „*rödd*“ Jesú Krists. Reiði hins guðdómlega Krists opinberast okkur með þeirri hræðilegu skipun sem munnur hans tjáir í versum 14 og 15 sem fylgja: „*og segir við sjötta engilinn, sem hafði lúðurinn: Leys þú fjóra englana, sem bundnir eru við hið mikla fljót Efrat.*“ Og fjórir englar voru leystir lausir, sem voru búnir til stundarinnar, dagsins, mánaðarins og ársins **til að deyða þriðjung mannkynsins.** „Í vers 14 vísar „*hin mikla fljót Efrat*“ til Evrópu, þar sem stríð geisar í dag. Það er þegar nauðsynlegt að taka eftir líkindum milli orðanna Efrat og Evrópu, þar sem fyrstu tveir sérhljóðar þeirra eru í samræmi við skammstöfunina „EU“, sem táknar, á vesturhliðinni, núverandi Sameinuðu Evrópu. Haldið ekki að þið getið rakið þessa smáatriði tilviljun; það er aðeins lúmsk vísun sem hugvitssamlegur og skapandi hugur almáttugs Guðs hefur hugsað sér. En auk þessarar vísunar vísar þetta nafn „*Efrat*“ til Evrópu sem er trúarlega undir stjórn rómversk-kaþólsku páfastjórnarinnar, táknað með „*skækjanni*“ „**Babýlon hinn miklu**“ sem situr við þetta „*fljót*“ sem táknað er með „*hinum mörgu vötnum*“ í Opinberunarbókinni 17:1: „*Þá kom einn af sjö englunum, sem höfðu sjö skálarnar, og talaði við mig og sagði: „Komdu, ég mun sýna þér dóminn yfir hinni miklu skækja, sem situr við mörg vötn.*““ Nafn hennar er opinberað í vers 5: „*Og á enni hennar var skrifað nafn: Leynardómur: Babýlon hin mikla*, móðir vændiskvenna og viðurstyggða jarðarinnar.“

Þessi samanburður við kaldesku borgina „*Babýlon*“ undir stjórn Nebúkadnesars konungs leiðir í ljós refsingarhlutverkið sem Guð úthlutaði páfa Róm eftir að hafa gefið Nebúkadnesar konungi sama hlutverk. Aðgerðir þess refsuðu í þremur áföngum hinum seka Gyðinga Ísrael sem Guð fordæmdi í boðskap spámannsins Jeremía. Á tímum Krists gegndi keisaralega Róm einnig þessu refsingarhlutverki, og eftir það var þetta hlutverk gefið Róm, í páfalegri kaþólskri kristinni mynd sinni. Í Dan 8:12 staðfestir Guð þessa yfirgefningu kristinnar trúar, sem hafði orðið ótrú grimmri páfalegri yfirráðum, vegna þess að hún yfirgaf hvíldardaginn 7. mars 321; augnablikið þegar yfirvaldi Konstantínusar

keisara var hlýtt til tjóns á hinum mikla skapara Guði, sem skipulagði laugardagshvöldina, hinn eina sanna „*sjöunda dag*“ sem hann hafði helgað fyrir restina af Guði og mönnum frá upphafi jarðneskrar sköpunar sinnar. Ljósara er að hlýðni við keisaradæmið í Róm leiddi kristna trú til undirgefni við óréttláta og ofsóknarfulla skipan páfaveldisins í Róm á árunum 538 til 1798, samkvæmt þeim tíma sem spáð er í Dan 7:25 og Opinberunarbókinni 12:6-14; 11:5; 13:2-3. Þannig rættist þetta vers úr Dan 8:12: „***Herinn var gefinn með daglegri fórn vegna syndarinnar***, hornið varpaði sannleikanum til jarðar og dafnaði í því sem það tók sér fyrir hendur.“ „Frá árinu 1798 hefur páfavelðið í Róm misst getuna til að ofsækja andstæðinga sína og keppinauta, þar sem það hefur aðallega misst stuðning franskra konunga. En þrátt fyrir allt þetta hafa lygar og skurðgoðadýrkunarkenningar þess haldist eins og þær voru þegar það naut stuðnings veraldlegrar, borgaralegrar armars konunga. Það sem Guð bölvur einu sinni er bölvað að eilífu. Og frá árinu 1843 hefur fordæming þess náð til mótmælendatrúarinnar með gildistöku tilskipunar þess sem vitnað er í og opinberaður í Dan 8:14, réttlæga leiðrétt: „*Og hann sagði við mig: Kvöld og morgun tvö þúsund þrjú hundruð; þá mun heilagleiki réttlætast.*“ Sú staðreynd að mikill meirihluti kristinna manna er ómeðvitaður um þessa staðreynd kemur ekki í veg fyrir að Guð beiti dómi sínum yfir þá. Þess vegna hefur trúarleg hlið vesturheimsins orðið sérstaklega villandi og mannfjöldi fólks fer til einskis í kirkjur eða musteri á hverjum sunnudegi. Því aðeins djöfullinn kann að meta tilbeiðslu þeirra, því Guð hlustar ekki lengur á þá. Nú, ef hann hlustar ekki lengur á þá, er ólíklegt að hann svari bænum þeirra og allir munu geta séð það, á meðan þeir allir biðja um frið, gefur Guð þá í hræðilegasta stríð mannkynssögunnar. Í því viðhorfi og andlegu ástandi sem þeir eru í, geta þeir ekki samþykkt framkvæmd eyðileggingaráætlunar hans. Og við sjáum, áþreifanlega, afleiðingar þess að hunsa opinberanir spádóma hans og þar af leiðandi ómögulegt að samþykkja réttlátan dóm hans. Taktu því ekki áhættuna á að flokka í gegnum Biblíuna sem Jesús Kristur dæmir þig eftir, fyrirmæli og skoðanir Guðs sem henta þér á meðan þú hafnar þeim sem gera það ekki. Biblían er heild, taktu hana eða láttu hana vera, og augljósar mótsagnir sem þar má finna stafa alltaf af veikleika skilnings okkar. Því að Guð fann upp fínleika fyrir framan menn og án anda síns, er hann algjörlega hunsaður og misskilinn af mannlegum huga. Þess vegna tengir Guð alltaf „*visku*“ við orðið „*greind*“ í orðum sínum, sem einkennir að hluta til náttúrulega og eðlilega mannveru í tengslum við dýrið.

Rómverskur sunnudagur var tekinn upp af öllum kristnum þjóðum sem saman mynda núverandi Sameinaða Evrópu, en hver þessara þjóða bar með sér sín sérstöku vandamál. Heimsstyrjöldin sem myndi brjótast út eftir Rússnesk-úkraínska stríðið yrði bein afleiðing þessara sameiginlegu reynslu. Þannig breytist trúarleg aðskilnaður þjóða í hræðilegar bölvunar þegar þær koma saman innan sömu stofnunar og þegar Guð vill það. Rússnesk-úkraínska stríðið á rætur sínar að rekja til þess að þjóðir sem dvöldu lengi á milli 1945 og 1990 undir handleiðslu rússnesku Sovétríkjanna gengu til Evrópu. Á meðan guðleysingi kommúnismi réð ríkjum voru trúariðkanir þessara ríkja kæfðar. Einnig, við fall Sovétstjórnarinnar, fengu þessi lönd og trúarbrögð þeirra algjört sjálfstæði en þau vildu ganga til liðs við Sameinaða Evrópu, NATO og vernd þess með kjarnorkuvopnum

Bandaríkjanna. Með því að ganga til liðs við Sameinaða Evrópu færðu þau gremju sína gagnvart ríkjandi Rússlandi sem þau voru beitt gegn vilja sínum á bak við landamæri sem lengi voru kölluð „Járntjaldið“. Hatur gagnvart Rússlandi er orðinn hluti af persónu þeirra og þessi harðneskja hjartans uppfyllir að hluta til myndina af „risanum“ „*með fætur úr leir og járn*“ í Daníelsbók 2. Í dag, innan Sameinuðu Evrópu, dregur þetta „*járn*“ alla Evrópu inn í stríðslega uppþrappun með því að styðja eindregið viðurlögin sem eru að eyðileggja Rússland. Í fréttum fyrstu viku aprílmánaðar er hlutverk „Tékklands“ og „Slóvakíu“ til fyrirmyndar. Þessi fyrrverandi austblokkarlönd tóku persónulegt frumkvæðið að því að gefa Úkraínu stríðsskriðdreka sína og Úkraínu hátæknivopn: S-300 loftvarnakerfið, og þannig virkja allar þjóðir Evrópu með einstökum aðgerðum sínum. England lýsir því yfir að það vilji gera slíkt hið sama og við erum vitni að því að ótti rússneska fólksins hverfur smám saman. Þetta mistök verða banvæn fyrir alla Evrópu, sem Bandaríkin munu yfirgefa Rússum um tíma sem aðeins Guð þekkir, en endurkoma Kristis, sem er áætluð vorið 2030, setur mörk. Andi arfgengrar hefðar á við um trúarbrögð og er enn orsök refsinga Guðs. Það var banvænt fyrir Gyðingabjóðina og verður jafn banvænt fyrir falskri kristinni trú sem markaðist frá 7. mars 321 af bölvun rómversks sunnudags, fyrsta dags vikunnar samkvæmt Guði, sem Konstantínus keisari I ' en ekki Guð, hafði helgað vikulegri hvíld sem kallast „sunnudagur“. Aðskilnaðurinn sem gerður var eftir þennan dag fæddi kristnar trúarleiðir, kaþólska, rétttrúnaðar, anglíkönsku og mótmælenda, en allir eru erfingjar þessarar sömu bölvunar. Páfatrú bað til Guðs um að snúa hinu öfluga Sovét-Rússlandi til kaþólskrar trúar, en endalok sovéska stjórnarinnar endurlífuguðu aðeins rétttrúnaðartrúna, sem er vel meðvituð um tilraunir Rómverja til að tortíma henni og skipta henni út. Fyrir vikið nærir hún í dag, í Rússlandi V. Pútíns, hatur á kaþólskri trú, sem hún barðist þegar gegn á meðan hún réð yfir Póllandi. Trúarlegar lygar einkenna öll þessi trúarbrögð, sem Guð setur hvert gegn öðru vegna þess að aðeins sannleikur hans getur sameinað mannkynið. En eins og á tímum flóðsins gera mannlegir andar illt dag og nótt. Einnig, í samræmi við loforð sitt um að drekkja þeim ekki aftur með flóðvatni, framselur hann þá að hluta (*þriðjung mannkynsins* samkvæmt Opinberunarbókinni 9:15) til tortúmingar í stríðinu mikla sem er að hefjast og mun sannarlega taka á sig fullt gildi eftir að múslimar hafa komið þeim í innri stríðsstöðu. Því að vitur maður lærir af fortíðinni, eins og ritað er í Préd. 1:9: „*Það sem hefur verið, það mun verða, og það sem hefur verið, það mun verða, það er ekkert nýtt undir sólinni.*“ Og máltækið staðfestir: „Sömu orsakir leiða alltaf til sömu afleiðinga.“ Sú sársaukafulla reynsla af nýlenduvæðingu múslimalanda hefur sýnt fram á að það er ómögulegt að láta kristna og múslimska trúarbrögð lifa saman á sjálfbæran hátt. Sem þjónn Guðs get ég aðeins samþykkt verðskuldaða refsingu fólks sem sýnir sig vera ótrú og áhugalaus um að heiðra hina heilögu og einstöku guðdómlegu opinberun sem lögð er öllum mönnum sem dreifðir eru um jörðina svo að þeir geti frelsast, hver fyrir sig. Til að ljúka rannsókn á þessu þema legg ég til þetta vers úr Préd. 9:18 sem á sérstaklega vel við núverandi aðstæður okkar: „***Viska er betri en hergögn, en einn syndari eyðileggur mikið gott.***“ Þeir sem gefa uppreisnargjörnum Úkraínu vopn eru því allir uppreisnargjarnir „*syndarar*“, jafnt sem þeir sem ráðast á hana.

Og til að gefa þessari kenningu um samþykki hinna útvöldu á guðlegum verkum biblíulega áreiðanleika, legg ég fyrir ykkur þetta vers úr Opinberunarbókinni 15:3: „*Og þeir sungu söng Móse, þjóns Guðs, og söng lambsins og segja: Mikil og undursamleg eru verk þín, Drottinn Guð alvaldi! Réttlátir og sannir eru vegir þínir, þú konungur þjóðanna!*“ »

En til að milda og kynna þetta þema varðandi refsingar Guðs, verð ég að benda á að þar til tímar sameiginlegrar og einstaklingsbundinnar náðar eru þessar refsingar réttlætanager af miskunn skapara okkar. Reyndar, rétt eins og þjáningar sem veikur líkami finnur fyrir eru ætlaðar til að hvetja sjúklinginn til að bæta úr opinberu vandamáli, bjóða refsingar Guðs syndurum til iðrunar svo að með því að breyta hegðun sinni verði þeir Guði þóknanlegir og geti lengt líf sitt á jörðinni, og eftir það, á eilífum himni, ef undirbúningur þeirra nær þeim kröfum sem Guð krefst. Að sjálfsögðu varðar þetta tilboð þá sem lifa af þar sem dauðleg refsing sem veikindi eða stríð valda tekur á sig endanlegan blæ fyrir þá sem verða fyrir barðinu á þessum dauða. En Guð, sem er Guð lifenda en ekki dauðra, þreytist aldrei á að bjóða fyrirgefningu sína, jafnvel á okkar tímum sem eru högginn af veirum, stríði og brátt hungursneyð sem skapast hefur af hnattrænni efnahagsóreiðu af völdum vestrænna refsiaðgerða á Rússland.

Til athygli þeirra sem ranglega halda að fáfræði þeirra um guðleg lög og óhlýðni þeirra létti sekt þeirra, hefur Guð skrifað í lögmáli sínu, í 3. Mósebók 5:17: „*Þegar einhver syndgar með því að gjöra, án þess að vita af því, gegn einu af boðorðum Jahve, það sem ekki á að gjöra, þá verður hann sekur og verður ákærður fyrir misgjörð sína.*“ Það er á þessari meginreglu að, samkvæmt Dan. 8:14, frá vorinu 1843, er brot á sjöunda degi hvíldardagsins reiknað öllum kristnum mönnum sem halda rómverska sunnudaginn fyrsta daginn; þetta, **þrátt fyrir fáfræði þeirra** um beitingu þessarar tilskipunar sem gefin var út um 25 öldum fyrir ákveðinn dag. Því að fyrir guðleg lög og mannleg lög, „á enginn að vera fáfróður um lögin“, eins og lýðveldisstjórn franska lýðræðisins okkar hefur mælt fyrir um.

Eftir að synd hefur verið endurskilgreind er auðvelt að skilja hvað sönn trú er, þar sem það er beiting hegðunar sem er algjör andstæða syndar. En verið varkár! Orðið „trú“ er ofnotað. Utan sannrar trúar er notkun þess óréttmæt og skaðleg. Því þetta orð vísar eingöngu til beitingar á þeim staðli sem Guð skilgreinir í heilögum ritum Biblíunnar. Í biblíuþýðingu Hugues Oltramare, sem Louis Segond tók upp, var orðið „trú“ óréttmætt skipt út fyrir orðið sannfæring í þessum boðskap frá Páli postula í Róm 14:23: „*En sá sem efast um mat sinn er dæmdur, því hann starfar ekki af sannfæringu-trúar. Allt sem ekki er afrakstur sannfæringar-trúar er synd.*“ » Þannig leiðrétt endurheimtir þessi boðskapur Páls áreiðanleika sinn því hann segir annars staðar, varðandi „trú“, í Róm 10:17: „*Trúin kemur því af heyrninni, en heyrnin af orði Krists.*“ Hugtakið „trú“ er því ætlað til takmarkaðrar notkunar til að skilgreina aðeins þennan staðal „góðs og ills“ sem opinberaður er í Biblíunni og aðeins í henni. Utan þessarar ströngu notkunar, fyrir falska „trú“ eða falska trúarbrögð, verður að nota orðið „trú“. Ennfremur, fyrir veraldlega notkun eins og íþróttir eða ævintýralegar áskoranir, er orðið „sannfæring“ fullkomlega viðeigandi. Jakob postuli segir okkur, í Jakobsbréfinu 2:17, um „trú“, að hún geti verið „lifandi eða dauð“; „lifandi“

þegar hún er í samræmi við opinberaðar væntingar Guðs og „*dauð*“ þegar hún er það ekki. Lifandi trú er byggð á **gagnkvæmni** kærleika sem deilt er með Guði, eingöngu í Jesú Kristi. Þetta atriði er nauðsynlegt, því margir munu missa hjálpræðið fyrir að hafa ekki endurgoldið Guði kærleikanum sem hann fékk frá. „*Trú*“ krefst næmni, en í engu tilviki tilfinningasemi. Að elska Guð og sannleika hans byggist eingöngu og einfaldlega á hlýðni. Frá þessu sambandi við Guð ættum við ekki að búast við yfirnáttúrulegum tilfinningum, því „*friður*“ sem Jesús Kristur gefur skapar einfaldlega í huga okkar friðsæla ró sem byggist á tilfinningunni um að skylda sé fullnægt. Það fæst því aðeins þegar þessari skyldu er sannarlega sinnt. „*Orð*“ eru blekking, þannig að Guð væntir af sínum útvöldu raunverulegra „*verka*“, samkvæmt því sem Jóhannes, „*postulinn sem Jesús elskaði*“ segir okkur sérstaklega í 1. Jóhannesarbréfi 3:18: „***Börnin mín, elskum ekki með orði né tungu, heldur í verki og sannleika.***“

SANNFÆRA með öllum lögmætum ráðum

Í þessari fjórðu viku frá vorinu 2022 heldur stríð Rússa og Úkraínu áfram í hættulegri stigmagnun sem staðfestir aðeins þá dramatísku stóru niðurstöðu sem Guð spáði. Bandaríkin undir stjórn Joe Bidens eru að blanda sér enn frekar í málið með því að útvega Úkraínu þungavopn. Úkraína hefur nýlega sökkt rússneska flaggskipinu „Moskva“ eða „Moskva“; þetta 14. apríl, daginn sem hið fræga „Titanic“ sökk eftir að hafa rekist á ísjaka árið 1912. „Moskva“ var mjög hátækniskip, búið stórum eldflaugum. Sönnun hefur verið lögð fram fyrir því að notkun dróna og eldflauga sem beint er nákvæmlega að skotmörkum sínum breytir stríðsaðstæðum verulega. Ennfremur, eftir fyrstu umferð atkvæðagreiðslunnar 10. apríl í Frakklandi, staðfestir val hins unga forseta Macron og forseta Þjóðarfundarins, Marine le Pen, þá staðreynd að það er í raun Guð sem velur sigurvegarana. Hann er að þröngva sömu atburðarás upp á Frakka og árið 2017, og ég tel að niðurstaða annarrar umferðar muni halda hinum unga, metnaðarfulla og óreynda forseta í skaðlegu hlutverki sínu, sem er eyðileggjandi fyrir alla þjóðina.

Andi Guðs hefur vakið athygli mína á nýju andlegu efni. Það snýst um að íhuga **leiðir til að sannfæra**. Við munum sjá að við sviptum okkur ranglega sumum af þessum leiðum. Sem ákafur þjónn kynni ég, eins og aðrir, guðdómlegan sannleika með því að vitna í vers úr Biblíunni og eru því óyggjandi. Hins vegar, frammi fyrir þessum sannarlega óyggjandi sönnunargögnum, lokast menn og hafna skýringum okkar. Einnig, frammi fyrir þessari hegðun, teljum við að þessi einstaklingur, sem er svo ónæmur fyrir sannleikanum, sé glataður fyrir Guði. Þessi fljótfærnislega rökfærsla er ekki réttlætánleg vegna þess að hún byggist á mikilli fáfræði okkar á lífsferlum. Einnig verðum við að taka með í íhugun okkar breytur sem við höfum enga stjórn á, því Guð einn þekkir þær og stjórnar þeim. Líf mannsins er skipulagt af keðjum viðbragða sem orsakast af athöfnum, rétt eins og í vélfræði þjóna tannhjól og vogarstöng sem miðlarar skipana og athafna. Þegar þessi meginregla er beitt á mannleg sambönd skipar hún samkomulag og ágreining. Milli tveggja orða sem skipst er á gegnir breytan um persónuleika viðmælenda aðalhlutverki. Og án þess að kalla það „stolt“ getur eðli stoltsins verið tímabundin hindrun. Allir eðlilegir menn sýna stolt þegar þeim tekst

verkefni sínu. Stolt er bein ávöxtur fullnægingar samvisku okkar. Sá sem stefnir að því að þjóna Guði réttlátlega er eðlislægt stoltur af því að þjóna honum. Í örlítið meiri mæli verður stolt skaðlegt ef sönn auðmýkt bætir það ekki upp. Þannig, þegar vera heyrir sannleikann, mun hún geta hafnað því sem henni berst frá einhverjum öðrum, og það enn frekar ef hún fyrirfílur þann sem talar við hana. Þessi tegund hegðunar er mjög útbreidd og frá mannlegu sjónarhorni virðist ástandið óleysanlegt. Þá getur lævísí aðferðin tekist þar sem bein munnleg átök bregðast.

Slægð hefur haft slæmt orðspor allt frá því að Guð eignaði hana „*orminum*“ í Eden, sem djöfullinn notaði sjálfur. En það sem var einmitt ámælisvert við slægð í Eden var eina markmið Satans: að tortíma mannkyninu sem Guð skapaði. Reyndar sagði Guð um „*orminn*“ að hann væri „*slægasta dýrið*“, en í þessu sambandi átti hann sér meistara: Guð sjálfan. Því við verðum að gera okkur grein fyrir því að öll undirbúin barátta hans til að sigra Satan og syndina byggðist á slægðaraðferð. Djöfullinn var veiddur í þeirri gildru sem Guð lagði fyrir hann og fyrir hann. Þessi gildra er jarðnesk vídd okkar og mannlegt líf. Viss um staðreynd sína og framtíðarsigur sinn í Kristi, spáði Guð því frá upphafi: „*mannsins sæði mun merja höfuð höggormsins*.“ Í eðli sínu illsku ýtti Satan mönnum til morða, hörku og alls kyns ofbeldis. Guð faldi fyrir djöflinum og mönnum þá slægðaraðferð sem hann myndi nota til að sigra hann. 4.000 árum eftir syndina tók guðleg slægð hans á sig göfuga mynd þegar hann fórnaði mannlífi sínu í Kristi til friðþægingar fyrir syndir sinna útvöldu, eingöngu þeirra sem frelsaðir voru með fullkomlega saklausu og réttlátu blóði hans.

Guðleg slægð tekur nafnið „viska“ sem lýsir mjög mikilli visku hennar. Slægð er ávöxtur viskunnar og Guð byggði björgunaráætlun sína á þessum tveimur orðum: viska og slægð. Guðleg slægð byggist á hugarreikningi sem spáir fyrir um afleiðingar aðgerðar. Dæmigert dæmi um þessa aðferð birtist í reynslu Salómons konungs sem, sem sá fyrir viðbrögð raunverulegrar móður umdeilds barns, hikaði ekki við að fyrirskipa að líkami barnsins yrði skorinn í tvennt. Hin raunverulega móðir kys í þessu tilfelli að afsala sér barni sínu frekar en að láta það deyja. Eftir þessu fordæmi sem gefið er mönnum, virkar Guð á sama hátt með því að verða holdgervingur í Jesú. Nema að í þetta skiptið er barnið drepíð, en óréttlátur dauði þess mun fá óhugsandi skýringu: hann gaf líf sitt fyrir sína útvöldu. Niðurstaðan, sem Guð reiknaði út fyrirfram, birtist þá: sálir hinna útvöldu uppgötva gífurlegan kærleika skapara síns Guðs og vilja tilheyra honum og þjóna honum. Þannig, með því að sýna kærleika sinn, nær Guð því sem djöfullinn getur ekki náð með ofbeldi sínu og illsku.

Guð notar aftur lævísí í þeirri aðferð að búa til falskar væntingar um endurkomu Krists, sem hann skipuleggur ítrekað vorið 1843, haustið 1844 og árið 1994. Í hverri þessara reynslu ætlaði Guð sér að leiða mannkynið til að opinbera opinberlega djúpa og hulda eðli trúar sinnar. Læknisaðferð hans hefur því tvöfalda afleiðingu að varpa ljósi á þá sem eru verðugir hjálpræðis hans og þá sem eru það ekki.

Náttúrulegt líf býður okkur upp á dæmi eins og slægð „gauksins“ sem setur egg sitt í hreiður annarrar tegundar til að láta aðra fuglategund klekja það út og fæða það. Þessi aðferð kennir okkur lexíu sem er æskilegt að heimfæra.

Vissulega hryggist stoltur maður hugmyndum sem honum eru lagðar fram, lausnin er því að leiða hann til að gera þessar hugmyndir að sínum eigin, eins og þær komi frá honum sjálfum, að eigin ákvörðun. Í þessari aðferð þurfum við samvinnu Guðs því íhlutun hans er ómissandi hér. Hann einn getur starfað á stigi mannlegrar meðvitundar og náð árangri þegar það er enn mögulegt. Fyrir þann sem hafnar staðfastlega þeirri hugmynd að þurfa að hlýða Guði eða jafnvel mönnum eru líkurnar á árangri engar eða næstum engar. En fyrir þá sem elska Drottin og þjóna honum á þann hátt sem er ekki í samræmi við þá staðla sem hann krefst, leyfa tími og aðstæður okkur að viðhalda voninni um fullkomna velgengni.

Samhliða biblíuversum eru til sögulegar heimildir sem geta verið mjög áhrifaríkar til að sannfæra nokkuð þrjóska trúaða. Að taka dæmi um einstakling sem fylgir kaþólskri trú og láta hann uppgötva að sunnudagurinn varð hvíldardagur að skipun Konstantínusar I keisara, ^{þekktur} sem „hinn mikli“, frá 7. mars 321, getur haft hamingjusöm áhrif. Því eftir að þessi þekking hefur komist inn í huga þessa einstaklings mun Guð kvelja samvisku hans varðandi þetta efni. Og eftir því hversu djúpt eðli viðkomandi einstaklings er, mun hann leita friðar við Guð eða loka sig inni í algjörri höfnun sinni. Eitt er víst: Þjónar Guðs verða að vona afdráttarlaust gegn öllum vonum og vera þolinmóðir, vitandi að það sem er hafnað í dag getur kannski verið samþykkt á morgun. Því Guð hefur enn mörg vopn og leiðir sem mennskir þjónar hans ráða ekki við.

Þegar ég lít til baka sé ég afleiðingar takmarkana okkar. Gæði mannlegra samskipta verður að hlúa að og forgangsraða, vitandi að ástúð gegnir grundvallarhlutverki í viðbrögðum og hegðun manna. Eins og Guð sýndi fram á í Kristi getur kærleikur sannfært betur en hörkuleg, köld orð sem skipst eru á. Hver einstaklingur getur, eftir eigin aðstæðum, fundið aðferð til að sannfæra náungann um að hann sé í raun sá sem tekur ákvarðanirnar; bæklingur sem er skilinn eftir í auglýsingu, bók opin á síðu, eru leiðir sem gefa mönnum tækifæri til að vera einir frammi fyrir samvisku sinni, undir dómi Guðs.

Jesús Kristur sjálfur beitti þessari meginreglu á jarðneskri þjónustu sinni. Aðeins postuli Pétur, einn af tólf postulum hans, þekkti Jesú sérstaklega. Og hann gerði það með þessum orðum: „*Símon Pétur svaraði: Þú ert Kristur, sonur hins lifanda Guðs.*“ Hann bannaði þá postulum sínum að segja að hann væri „Kristur“ samkvæmt Lúkasi 9:21: „*Jesús bauð þeim strangar að segja þetta engum frá sér.*“ og Markúsi 8:30: „*Jesús bauð þeim strangar að segja þetta engum frá sér.*“ En þeim sem hann læknaði bauð hann að fara og vitna í musterinu um kraftaverkalækningu þeirra samkvæmt Matteusi 1:44: „*og sagði við hann: Gæt þess að þú segir engum neitt, heldur farðu og sýndu þig prestinum og fórnaðu fyrir hreinsun þína það sem Móse fyrirskipaði, þeim til vitnisburðar.*“ Þeir sem heyrðu þessa vitnisburði fengu því val um að draga sjálfir þær rökréttu ályktanir sem þeim voru lagðar á herðar. Samkvæmt meginreglunni sem vitnað er í í Matt. 25:29, „... *Því að hverjum sem hefur, mun gefið verða, og honum mun gnægð verða, en frá þeim sem ekki hefur, mun tekið verða jafnvel það sem hann hefur.*“ Jesús gefur sínum útvalda, sem hann sjálfur valdi, þau forréttindi að staðfesta ósvikinn Messíasardóm sinn með heilögum anda Guðs. Val í trú krafðist þagnar um hlutverk hans sem Messíasar. Fyrir æðsta prestinn, allt niður í auðmjúkustu og fátækustu Hebrea, áttu aðeins verk Jesú að bera vitni. Þess vegna tóku hinir

vantrúuðu fáfróða og árásargjarna ákvörðun hinir vantrúuðu og hinir trúuðu hegðuðu sér eins og trúaðir, með því að taka við guðdómlegum orðum skaparans Guðs, fyrir munn Jesú.

Til að undirbúa uppfyllingu spádómanna um endalokatímana hefur Guð gefið Frakkland stjórn ungs forseta, sjálfsöruggs, kaldhæðnislegs og hrokafulls. Hann einn er ímynd afrakstur uppsöfnunar prófskírteina sem menn hafa veitt. Þessi mikli ræðumaður hefur þá gjöf að kynna galla sína sem eiginleika og endurtekna mistök sín sem velgengni, langar einræður hans studdar af fjölmiðlum sem „miklar umræður“. Þannig er hann fyrirmynd hins lokkandi leiðtoga og tekst honum þannig að tæla fjölda karla og kvenna af erlendum uppruna, og af tveimur eða jafnvel þreföldum þjóðernum, aðallega, sem og auðugu yfirstétt landsins. Það hefur réttilega verið sagt um hann að hann sé „forseti hinna ríku“, sem er rökrétt fyrir fyrrverandi þjón ríkustu bankamanna.

Reynsla Rómar hefur sýnt og vitnað um þróun stjórnarfarsins. Eftir lýðveldið og einræðisræðisræðin enda hinir ríkustu með því að þrýsta fólkinu undir heimsvaldastefnu, og það er ekki að ástæðulausu að eftir að hafa kennt mannkyninu lexíur sínar, færðist Róm yfir í keisarastjórn frá Octavius Caesar Augustus, rétt fyrir komu Jesú Krists til jarðar. Eftir þessar lexíur átti Róm enn eftir að gegna lokahlutverki, enn skaðlegra og skaðlegra fyrir allt mannkynið, en sérstaklega fyrir vestræna þjóðir. Þessi nýja tegund af freistingu og yfirráðum átti að vera trúarleg og falskristin, og það var framkvæmt af rómverska páfastjórninni sem var komið á fót í harðstjórn og grimmd milli 538 og 1798, í samræmi við spádómsboðskapinn sem vitnað er í í Daníel 7:25 og Opinberunarbókinni 11, 12 og 13 í myndinni „*tími tíðar og hálf títíma, fjöru tíu og tveir mánuðir, eitt þúsund tvö hundruð og sextíu dagar*“ af spádómsgildi sem Guð hefur ákveðið í Esekíel 4:5-6 og 4. Mósebók 14:34. Meginreglan gefur hinum spáða „*degi*“ gildi raunverulegs „*árs*“.

Leikhúslýðræði

Að segja að þróun mannkynsins sé uppbyggð sem mikil „hræsni“ á heimsvísu er sannleikur sem þegar er gefið í skyn með titlinum „Hin mikla deila“ sem aðventistaboðberi Guðs, Ellen Gould-White, gaf fræga verki sínu.

Nútíma lýðræðisríki byggja öll á upprunalegri grísku fyrirmynd borgarinnar Aþenu. Ég minni á að orðið lýðræði er byggt á tveimur grískum rótum: „Demos“ sem þýðir **borg** og „cratos“ sem þýðir **ríki**. Uppruni lýðræðis er byggður á sjálfstæði borgarinnar Aþenu í grísku þjóðinni sem á þeim tíma samanstóð af nokkrum borgum, þar á meðal Spórtu sem barðist gegn henni. Við getum því þegar tekið eftir því að lýðræði varð til með því að vekja stríð. Við verðum að taka eftir algengum svikum sem gerðar eru í dag gagnvart þessu orði lýðræði sem táknar, samkvæmt því sem sagt er, stjórn fólksins af fólki. Hins vegar kemur gríska hugtakið „laos“ sem þýðir „fólk“ alls ekki við sögu í orðinu

lýðræði. Annað sem vert er að hafa í huga er að nútíma lýðræðisríki okkar eru táknuð með þjóðum en ekki borgum. Þetta orð hefur orðið fjarvístarsönnun fyrir gríðarlegu sviksemi sem fellur aðallega vestræna þjóðir af kristnum uppruna í gildru.

Í frönsku lýðveldiskerfi okkar er allt skipulagt til að láta hvern borgara trúa því að hann velji stjórnarfyriðkomulag lands síns. Fjölmíðlar nærast sérstaklega á þessu kerfi vegna þess að reglur og form lýðræðisleiksins vekja aðallega áhuga þeirra, eins og stjórnámálamennirnir sjálfir. Kosningaleikurinn varpar ljósi á þá og gefur þeim ástæðu til að lifa og virðast ómissandi þegar svo er ekki.

Nútímalífið er í auknum mæli að víkja fyrir viðskiptafyrirtækjum sem skipuleggja skoðanakannanir. Niðurstöðurnar sem kynntar eru eru sífellt nákvæmari og þær gætu auðveldlega komið í staðinn fyrir kosningar sem þjóðin skipuleggur með miklum kostnaði. Reyndar var meginreglan um úrtök, sem notuð eru í tilraun, fundin upp af Guði sjálfum, löngu áður en mannkynið uppgötvaði hana. Og beiting þessarar meginreglu skýrir hvers vegna aðventistar, dreifðir um jörðina, hunsuðu það sem áunnist hafði í Frakklandi, í suðurhlutanum og sérstaklega í Valence-sur-Rhône, á milli 1980 og 1994. Í sögu gamla sáttmálans, frá tímum Davíðs konungs og áfram, tók borgin Jebús, hin forna, yfirburðahlutverk yfir allar aðrar borgir. Undir stjórn Salómons byggði Guð musteri sitt þar í staðinn fyrir fornu tjaldbúðina. Borgin var þá helguð og yrði það þar til jarðnesk þjónusta Krists hófst. Borgin Jerúsalem ein varð sýnishorn af öllu Gyðingapjóðinni. Trúarprófið varðar hana meira en nokkurn annan jarðneskan stað. Fordæming höfnunar Krists í Jerúsalem mun nægja í sjálfu sér til þess að Guð beiti dómi sínum yfir alla Gyðingapjóðina. Þetta er þegar beiting úrtaks úr minnihlutahópi sem er undir tilraun, því það er dæmigert fyrir allan viðkomandi hóp.

Á árunum 1980 til 1994 vakti sami skapari Guð vonina um endurkomu Krists í sjöunda dags aðventistakirkjunni í Valence-sur-Rhône árið 1994. Upphaf þessarar væntingar var þegar Guð opnaði leyndardómana sem fólgin voru í spádómsbókunum Daníelsbókar og Opinberunarbókarinnar, sem samtökin höfðu aðeins skilið að hluta til fram að þeim tíma árið 1980. Eftir skírn mína 14. júní 1980, undir leiðsögn Andans, hóf ég ítarlega rannsókn á Opinberunarbók Jesú Krists með því að leita að merkingu tákanna um alla Biblíuna, og undir ósýnilegri leiðsögn Guðs tók boðskapurinn á sig mynd; spádómurinn var túlkaður í samræmi við sögulegar dagsetningar sem staðfestar voru af spáðum tímalengdum. Á þeim tíma virtist mér dagsetningin 1994 marka endalok trúarlegra jarðneskra upplifana. Rök fyrir þessari túlkun voru til staðar og þau voru svo fjölmörg að Guð gat fordæmt staðbundna aðventistasamtökin og suðurhluta Frakklands, sem höfnuðu honum opinberlega með því að fella mig úr kirkjunni í nóvember 1991; það er að segja 3 árum áður en Jesús kom ekki aftur. Trúr meginreglu sinni færði Guð ljós sitt inn í elsta aðventistasamfélagið sem stofnað var í Frakklandi. Þess vegna voru á þeim tíma, í undantekningartilvikum, um 150 aðventistameðlimir í þessum litla bæ með færri en 70.000 íbúa. Eins og Jerúsalem á sínum tíma þjónaði Valence Guði sem fyrirmynd aðventista um allan heim, og trúarprófraunin sem þar átti sér stað hafði afleiðingar sem Guð beitir á alþjóðlega aðventisma. Fyrsta afleiðing réttláts dóms hans er að opinber

aðventismi gekk til liðs við kaþólska og mótmælenda trúarbrögð Vestur-Evrópu sem Guð hafði þegar fordæmt; kaþólska trú frá stofnun hennar og mótmælendatrú frá 1843, þeim degi sem tilskipun Dans tók gildi. 8:14: „*Til kvölds og morguns, klukkan 23:00, og heilagleiki mun réttlættur verða*.“ Fyrir mótmælendatrúna, sem prófuð var á árunum 1831 til 1844, markaði 1843 endalok réttlætingarinnar fyrir tilstilli Jesú Krists. Árið 1994 tengdist sami guðdómlegi dómur aðventistatrú opinberu stofnunarinnar.

Sýnishornið endurspeglar eðli og einkenni þess alþjóðlega samfélags sem það stendur fyrir. Þess vegna þurfti Guð ekki, á árunum 1980 til 1994, að láta alla aðventistapjódina gangast undir prófraun spámannlegrar trúar. Alls staðar einkennir sama syfjan, sama skortur á kærleika og ákafa fyrir opinberuðum guðlegum sannleika erfingja upprunalegu aðventismans. Aðventistatrúarbrögðin eru orðin formsmíðuð og þeir sem eru fulltrúar hennar hafa lítinn áhuga á að skilja spádómana sem Guð kynnir; þetta er sýnt í Opinberunarbókinni 3:15 með orðunum „*hvorki kaldur né heitur, heldur volgur*“; sem leiðir til þess að hann „*spýr*“ því upp á þessum degi 1994 sem var kynntur þeim sem gildra sem þeir voru veiddir í.

Í núverandi kosningaumhverfi margfalda frambjóðendur tilraunir sínar til að breyta niðurstöðum skoðanakannana **án árangurs**. Vegna þess að alvarlegar skoðanakannanir endurspeglar alla íbúana og ekkert tal getur breytt því. Hver kjósandi velur eða hafnar frambjóðendum út frá óbreytanlegum gögnum, sem byggjast á óskum og skyldleika. En lýðræðisblekkingin verður enn augljósari þegar við vitum að Guð grípur persónulega inn í val og kosningu sigurframbjóðandans. Þessi texti úr Dan 10:13 sýnir fram á grundvallarþýðingu hlutverks ósýnilegra aðila í þessum mannlegu atburðum: „*Höfðingi Persaríkisins stóðst mig í tuttugu og einn dag, en sjá, Míkael, einn af helstu höfðingjunum, kom mér til hjálpar, og ég varð eftir þar hjá Persakonungum*.“ Þannig, í stjórnmálabaráttu okkar manna, standa Guð og djöfullinn gegn áhrifum þeirra, og auðvitað vinnur Guð bardagann. En hann stendur ekki kerfisbundið gegn djöflinum sem hann afhendir sálirnar sem hann dæmir. Og í tilviki bölvæðra landa, þá hyggst Guð sigur leiðtogans sem er illgjarnast fyrir þjóð sína. Nú eru öll löndin sem mynduð voru á jörðinni öll einsleitlega högginn af bölvun hans. Þess vegna vinna Guð og djöfullinn saman gegn alþjóðlegri uppreisnarbaráttu mannkynsins. Og allir leiðtogar heimsins styðja, með vali sínu og ákvörðunum, þá stríðsátök sem hinn mikli skapari Guð þráir og fyrirskipaði, hunsuð og fyrirlitin. Hlutirnir eru að taka á sig mynd og við heyrum nú þegar frá sumum að þriðja heimsstyrjöldin sé þegar hafin í Úkraínu vegna þess að á bak við hana berjast Bandaríkin gegn Rússlandi. Einnig, þegar hefðbundin vopn hafa leyft Rússlandi að ráða yfir allri rústinni og eyðilagðri Vestur-Evrópu, munu Bandaríkin verða fyrst til að skjóta kjarnorkuvopnum á landsvæði Rússlands. Þá mun leiðtogi þeirra, „*konungurinn norður frá*“ eins og fram kemur í Dan 11:44, verða fyrir þessum hræðilegu fréttum: „*Tíðindi frá austri og norðri munu koma til að skelfa hann, og hann mun fara út með mikilli reiði til að eyða og útrýma mannfjölda*.“

Þessir leiðtogar, sem njóta þeirrar virðingar sem þjóð þeirra veitir þeim, geta ekki ímyndað sér að þeir séu í raun ekkert annað en brúður sem Guð og Satan stjórna. Þjóðarkosningar kveikja vonir sem aldrei munu rætast, því Guð hefur

ákveðið að svipta fólkið allri velgengni. Rústirnar í Úkraínu verða ekki endurreistar og koma aðeins á undan þeim sem brátt munu einkenna allar þjóðir jarðar sem hafa orðið fyrir barðinu á gríðarlegri kjarnorkueyðileggingu á ýmsum stöðum.

Hvert er gildi mannlegs vals ef Guð samþykkir það ekki? Í vestrænum hópi hafa menn gert frelsið að verndarvæng og tákni samfélagsgerðar sinnar. Þessi löngun í frelsi byggist á frelsun siðferðis sem tekur á sig myndir sem aldrei hafa verið ímyndaðar. Í öfgum sínum og oflæti ræðst vestrænt samfélag á allar þær reglur sem Guð hefur sett; þannig er hægt að útskýra ákvörðun sína um að framselja þær í stórum stíl til tortímingar og finna biblíulega réttlætingu.

Ég hef þegar minnst á þetta efni, en ég vil minna ykkur á að fullkomið fulltrúabjórðfélags getur ekki verið kerfisbundið til góðs fyrir mannlegt samfélag. Jesús Kristur minnti okkur á að á jörðinni verða alltaf, allt til enda veraldar, fátækir og ríkir sem hafa eins gagnstæða hagsmuni og dagur og nótt; sem réttlætir borgarastyrjöld eða alþjóðlegar styrjaldir. Í Vestur-Evrópu voru að lokum samþykktir og settir á staðla, sem leiddi til þess að kjörnar ríkisstjórnir, hver á fætur annarri, beittu í raun sömu ráðstöfunum. Fyrir vikið hverfur áhugi á kosningum og fjöldi þeirra sem sitja hjá eykst aðeins með tímanum. Sannir trúaðir finna í Guði ástæðu til að gefa þessum reynslum ekki lengur mikilvægi, vitandi að hann stýrir öllu. Því guðlegur kraftur er settur í allar stjórnarform þjóða, allt frá konungsveldi til lýðveldis, kristinna, múslima eða trúleysingja.

Kosningar eru því ekkert annað en blekkjandi **leikræn leið** fyrir fólk til að trúa því að það stjórnir eða geti stjórnað örlögum sínum. Þær eru því í raun aðeins afleiðing af aðskilnaði þeirra frá skaparanum og löggjafanum Guði, sem þeir sýna algjöra fyrirlitningu fyrir, svo mikið að þeir trúa ekki á tilvist hans. Þótt þeir séu nánast ósýnilegir minnihluti, munu þeir sigra alla óvini sína og Guð mun hafa síðasta orðið gegn þeim.

Vanhæfni manna til að koma á fót stjórnarfari sem getur fullnægt öllum byggist á því að fjöldi fólks kýs án sérstakrar þekkingar á stjórnámálum og efnahagsmálum. Sumir kjósa eingöngu út frá útliti frambjóðandans, aðrir út frá andlegu útliti eða prófskírteinum. Samanlagt getur þetta aðeins verið óhagstætt fyrir allt landið. Að skilja þennan ómöguleika og þessa mannlegu takmörkun gerir okkur kleift að setja alla von okkar í dýrlega komu hins mikla, ráðandi Guðs, sem hefur nafnið Jesús Kristur. Þetta er enn nauðsynlegra þar sem undirbúningsstig þriðju heimsstyrjaldarinnar hófust fimmtudaginn 24. febrúar 2022 í Úkraínu. Herskár viðbrögð vesturlandabúa munu brátt gera kleift að ljúka átökunum sem lýst er í Daníel 11:40 til 45. Stefna þessa stríðs hefst með átökum stríðsgjarns íslams gegn efasemdarmönnum eða fölskum kristnum Vesturlöndum. Þá mun augnablikið stefna að hefndarþrá Rússlands, sem hefur verið auðmýkt og barist efnahagslega gegn af Vestur-Evrópu, sem flokkað er undir skammstöfuninni ESB, sem ásamt Bandaríkjunum beitir viðskiptaþvingunum gegn því og býður andstæðingi sínum, Úkraínu, vopn. Evrópuþjóðirnar, sem eru stoltar af 75 ára friði og velgengni í iðnaði og viðskiptum, standa frammi fyrir grimmilega stöðu sem þær töldu ekki lengur mögulega. Þessi hegðun stafar beint af áhugaleysi þeirra á Guði og spáðum boðskap hans. Ólíkt þeim hef ég beðið eftir uppfyllingu þessarar átöks frá árinu 1982, þar sem mikil ógn um átök milli Evrópu og Rússlands var

vakinn upp og fundinn af öllum þeim sem lifðu á þeim tíma. Uppgötvun mín á átökunum í Daníel 11:40 til 45 féll saman við tilkynninguna sem byggð var á spádómum Michel Nostradamusar, samkvæmt túlkun sem Jean de Fontbrune lagði til. Tíminn og trúarprófaunir eru liðnar og tíminn er kominn til að þetta skelfilega drama uppfyllist í samræmi við opinbera löngun Guðs.

Í fréttum þessarar fimmtu viku, sem Guð hefur ákveðið, hefur Rússland nýlega skotið á loft 200 tonna ofurflaug sem ber 10 kjarnorkusprengrar með tvö þúsund sinnum meiri krafti en sú sem Bandaríkin notuðu í Hiroshima gegn Japan. Hún ferðast á 7 km hraða á sekúndu og getur breytt braut sinni á meðan á flugi stendur. Hún fer frá Moskvu og nær til Parísar á 6 mínútum. Hún hittir skotmark sitt með 10 metra nákvæmni. Rússland verður þó ekki fyrst til að nota þetta hræðilega vopn sem kallast „Sarmat 28“ en fær viðeigandi gælunafnið „Satan 2“. Það mun aðeins gera það eftir að Bandaríkin hafa skotið á það með kjarnorkuvopnum. En þessi tilkynning boðar framtíðina sem íbúar allrar jarðar eiga von á.

Þar sem afstöður landanna festast sífellt í sessi er fyrirhuguð banvæn átök óhjákvæmileg. Rússneskar hótanir eru að verða nákvæmari í munnlegum útvarpi og sjónvarpi. Fyrir suma Rússa er þriðja heimsstyrjöldin þegar hafin, þar sem vestrænar venjur eru settar upp á móti austurlenskum venjum Rússlands og austurblokkarinnar. Aðallega rekast kaþólsk og mótmælendatrú á við rétttrúnaðar- og múslimsk trúarbrögð sem eru bandamenn gegn sameiginlegum vestrænum óvini. En þrátt fyrir þessar ógnir trúa margir Vesturlandabúar ekki á notkun þeirra, sannfærðir um að engin þjóð geti notað þessi vopn án þess að hætta á að verða fyrir sömu vopnum sjálf. En þessi rökfærsla er gölluð því hún hunsar tilvist Guðs og eyðileggjandi dóm hans, sem er boðaður og forritaður sem spáð vissu.

Og til að ljúka þessu máli verðum við að gera okkur grein fyrir því að „mikilvægi skipti“ sem frambjóðandinn Eric Zemmour fordæmdi hefur þegar verið náð með stöðugri móttöku flóttamanna af öllum uppruna í meira en fimmtíu ár, þannig að þjóðernissinnað mál er ekki lengur að mestu leyti sjálfbært í Frakklandi. Þetta skýrir ómögulegt fyrir þjóðernisflokk hans, sem síðar fékk nafnið „Þjóðarfylkingin“ og síðan „Þjóðarsamkoma“, að vinna sigur með löglegum kosningaleiðum.

Guð er að skipuleggja hina miklu endurnýjun

Þessi mikla skipting er ekki aðeins orsök þeirra erfiðleika sem Frakkland hefur orðið fyrir, heldur er hún einnig leið Guðs til að veikja það.

Greining mín á málefnum er staðfest: Evrópusinnar hafa unnið forsetakosningarnar; ungi forsetinn Emmanuel Macron hefur verið endurkjörinn forseti franska þjóðarinnar. En sigur hans er minni en sá fyrri. Hann tók eftir þessu og sigraði með meiri hófsemi, greinilega að reyna að fullvissa kjósendur sem voru vonsviknir með endurkjör sitt. Fyrir mitt leyti eru engin vonbrigði, þar sem ég var viss um þessa niðurstöðu. Hins vegar tek ég eftir einhverju óréttlætlanlegu við tölurnar sem skoðanakannanir gáfu. Hvernig geta sömu aðferðir leyft þeim að rekja um það bil 46% til þjóðernissinna daginn fyrir kosningarnar, og aðeins

41,5% strax á eftir, áður en opinberu tölurnar voru birtar? Gat það ekki verið vísitandi ofmat í þágu þess að viðhalda áhættunni til að hvetja til atkvæðagreiðslu um fráfandi forseta? Lýðræði yfir undir svo margar spilltar aðgerðir í frelsi, og hvers vegna ekki, kosningasvik sem þegar eru stunduð í Bandaríkjunum... Hverjar sem orsakirnar eru, þá er núverandi ástand eins og Guð ætlaði sér. Og samkvæmt hræðilegri áætlun hans breytir maður ekki liði sem tapar... Frakklandi og þjóð þess.

Guð skipuleggur þessa miklu breytingu og þetta er ekki í fyrsta skipti sem hann nýtir sér þessa aðferð. Allt skýrist af reynslu Hebrea af dvöl þeirra í Egyptalandi. Í þessari reynslu Egyptalands finnum við upplýsandi þátt: Guð var hlynntur frjósemi kvenna Hebrea, samkvæmt 2Mós 1:7: „*Ísraelsbörn urðu frjósöm og fjölguðu sér, þau urðu æ fleiri og öflugri, og landið fylltist þeim.*“ Fyrir Frakkland gegndi þessi þáttur einnig lykilhlutverki. Þó að innflytjendafjölskyldur frá Maghreb, sem höfðu verið velkomnar frá fjölskyldusameiningarlögunum frá 1976, hafi fjölgað sér, samkvæmt trúarlegum meginreglum, bauð vísindin frönskum konum getnaðarvarnarpillur á sama tíma og fæðingartíðni innfæddra Frakka minnkaði aðeins og á sama tíma jókst fæðingartíðni innflytjenda. Þannig, eins og í Egyptalandi, var Guð að undirbúa alvarlegt vandamál fyrir Frakkland vegna frjósemi. Við lesum aftur í 2. Mósebók 1:8: „*Nýr konungur reis upp yfir Egyptalandi, sem ekki þekkti Jósef.*“ Hér er aftur skýringin á vandamálunum sem dundu yfir Hebreum: breyting á leiðtoga sem bar völdin, það er að segja, skipting stjórnar og þar af leiðandi komu ungs, óreynds faraós, sem hafði ekki persónulega upplifað og metið guðsblessaða stjórnarfar Jósefs. Með því að umorða þetta vers segi ég í dag: „þá reis upp yfir Frakklandi forseti sem ekki þekkti dýrð sjálfstæðs Frakklands undir stjórn hershöfðingjans de Gaulle.“ Vegna þess að skýringin á sigri Evrópusinna byggist á þessari reynsluleysi af fortíðinni. Ungu fólkið sem kom til valda frá árinu 2017 fæddist undir evrópskum stjórnkerfum, það er að segja undir táknu „*Efrat*“ sem Guð gefur þeim í Opinberunarbókinni 9:14: „*og sagði við sjötta engilinn sem hafði lúðurinn: Leysið fjóra englana sem bundnir eru við **hið mikla fljót Efrat.***“ Þetta tákn bætir því við táknið um „*tíu hornin*“ án „*kórónuhausu*“, hvorki á „*hornunum*“ né á *rómværsku* „*sjö höfðunum*“ í Opinberunarbókinni 17:3. Nú, þar sem við erum stödd á síðustu dögum – árum jarðvistar, finnum við í 2. Tímóteusarbréfi 3 ítarlega lýsingu á dómi Guðs yfir þessari síðustu mannkyns kynslóð, með upplýstum andlegum dómi Páls postula, trús þjóns hans og vitnis.

2 *Tím 3:1* Vitið þetta, að á síðustu dögum munu koma örðugar tímar.

2 *Tím 3:2* Því að mennirnir verða sérgóðir, fégjarnir, raupsamir, hrokafullir, lastmælendur, óhlýðnir foreldrum, vanþakklátir, vanheilagir,

2 *Tím 3:3* kærleikslausir, sviksamir, rógberar, taumlausir, grimmir, fyrirlíta þá sem eru góðir,

2 *Tím 3:4* svikari, hovmodir, hrokafullir, elska munaðarlíf meira en Guð,

2 *Tím 3:5* Þeir sem hafa á sér yfirskin guðhræðslunnar en afneita krafti hennar. Snúið ykkur frá slíkum.

2 *Tím 3:6* Og meðal þeirra eru þeir, sem smeygja sér inn í hús og leiða burt heimskulegar konur, hlaðnar syndum og leiðast af ýmsum girndum,

2. *Tím 3:7* alltaf að læra en aldrei fær um að komast til þekkingar á sannleikanum.

2 *Tím 3:8* Eins og Jannes og Jambres stóðu gegn Móse, svo standa einnig þessir gegn sannleikanum. Þeir eru spilltir í hugsun og óréttlátir í trúnni.

2 *Tím 3:9* En þeir munu ekki komast lengra, því að heimska þeirra mun öllum verða augljós, eins og heimska þessara tveggja manna .

„ 2. *Tím 3:12* Og allir þeir, sem vilja lifa guðrækilega í samfélagi við Krist Jesú, munu ofsóttir verða. “

2 *Tím 3:13* En vondir menn og villuráfendur munu fara æ verr, þeir villa og láta blekkjast .

Þessi kynslóð kom fram í maí 1968 og setti af stað slagorð sín: „Hvorki Guð né meistari“; „það er bannað að banna.“ Síðari kynslóðir voru aldar upp við þetta hugarfar, svo það kemur ekki á óvart að þær hafa „ farið lengra í illsku “, eins og Guð spáði. En nú er kominn tími til loka viðvörunarrefsingar áður en mannkynið verður algjörlega útrýmt syndinni á jörðinni.

Sú mikla skipti sem frambjóðandinn Eric Zemmour nefndi fyrst varðar því ekki aðeins móttöku erlendra innflytjenda; hún er fyrst og fremst framkvæmd með því að skipta út öldruðum fyrir ungt fólk. Og til að staðfesta þessa staðreynd hefur Guð verið hlyntur dauða aldraðra í Covid-19 faraldrinum og þannig aukið þessa skipti.

Almennt séð hef ég komist að þeirri niðurstöðu að mannverur hafa ekki gaman af breytingum, sem tákna hið óþekkt og áhættu sem fylgir því. Þetta á við bæði á trúarlegu og borgaralegu plani. Menn leita umfram allt öryggisins sem þeir tengja við það sem þeir ná tökum á vegna þess að þeir vita það, hafa upplifað það. Sérhver breyting er hætta í þeirra augum. Þess vegna verða þeir eðlilega íhaldssamir og styðja, gegn raunverulegum hagsmunum sínum, hið falskt hughreystandi óhreyfanleika. Hvaða aðventistapjónn Krists hefur ekki heyrt þessa setningu: „Ég fæddist kaþólskur og ég mun deyja kaþólskur“? Látið þá vera huggað! Bænir þeirra munu heyrast; þeir munu deyja kaþólikkar, bera sekt synda sinna og þeirrar páfadóms Rómar sem þeir studdu.

Önnur ástæða skýrir stuðning ungs fólks við evrópskt hugsunarhátt. Þau fæddust Evrópubúar og voru kynnt fyrir Evrópu sem orsök friðar sem komið var á á yfirráðasvæðum sínum. Heilapvotturinn sem þau gengust undir gerði þau fjandsamleg gagnvart þjóðernishugsunum sem, samkvæmt sömu kennurum, voru orsök evrópskra styrjalda. Upplýstur þjónn Guðs veit að svo er ekki. Stríð eru afleiðing bölvunar Guðs; þau stafa eingöngu af fyrirlitningu sem honum var sýnd. Þetta sannaðist á ævi Salómons konungs. Líf Ísraels einkenndist af friði og mikilli velmegun, þetta vegna viturlegs vals Salómons þegar Guð bauð honum nokkra mögulega valkosti, þar á meðal auð, sem hann hafnaði. Þessi yfirsíkin um að styðja frið hefur falið fyrir þessum unglingi skaðlegt hlutverk ESB (Sameinaða Evrópa) eða ESB (Evrópusambandsins), þar sem ókjörnir fulltrúar eyða tíma sínum í að eyðileggja þjóðir, draga stöðugt úr frelsi þeirra til athafna, veikja rík lönd til að auðga betur með því að nýta þau, fátækustu; síðustu til að komast inn. Ungt fólk hefur ekki þekkt Frakkland, sem var fjórða ^{heimsveldið}; þeir hafa aðeins þekkt þá sem Sameinuð Evrópa hefur leitt, í kaupmætti, í 15. ^{sæti} af 42 Evrópuþjóðum. Þeir

hafa heldur ekki þekkt fulla atvinnu sjálfstæðs Frakklands, heldur aðeins 10% atvinnuleysis sem skapast hefur vegna flutninga sem Evrópa hvatti til, til austurs, í röð, Japan, Kóreu og Kína, en einnig innan Evrópu sjálfrar, og í forrættindavænum vinalöndum eins og Marokkó. Í raun hafa Frakkar verið sviknir af stjórn málaelítum sínum, sem hafa gefið land sitt ákvörðunum Evrópusinnaðra evrópskra tæknirata. Innan þessarar Evrópu eru sömu reglur settar frá Brussel og Haag. Fyrir vikið leiða breytingar á vinstri og hægri stjórnunum til þess að „eina hugsun“ sem Jacques Chirac forseti vakti upp á forsetakjöri sínu er óhreyfanleg. Fyrir vikið er áhugi á innanlandskosningum að minnka og eini flokkurinn sem nær framförum er bindindisflokkurinn, sem samanstendur af útópískum stjórnleysingja og kannski innsæisríku fólki sem skildi, á undan öðrum, lýðræðisleg svik Fimmta lýðveldisins sem Evrópu var beitt.

Líf hinna „guðlausu“ byggist á fölskum skýringum, en mannshugurinn verður að finna skýringar til að réttlæta vandamál sín. Í lokaprófrauninni, þegar uppreisnarmennirnir verða fyrir síðustu plágum Guðs, mun andi djöfulsins sannfæra þá um að þeir sem bera ábyrgð á þjáningum þeirra séu þeir sem halda og heiðra gyðinglega hvíldardaginn ranglega. Þessi hugsun, studd og staðfest af fulltrúum kristinna trúarbragða sem Guð fordæmir, mun fjöldi mannkyns sem lifir af eftir þriðju heimsstyrjöldina samþykkja ofsóknir á hendur „síðustu útvöldum“ Jesú Krists; allt að því marki að þeir verði dæmdir dauðaverðir.

Djöfullinn hafði þegar notfært sér hörmungarnar sem síðari heimsstyrjöldin olli af mikilli snilld. Í kjölfarið óx hatur á þjóðernishyggju og í maí 1968 tók alheimshyggja á sig mynd. Æska þess tíma beindi sjónum sínum að bandarískri æsku, yfirfullri af eldmóði og æsispennu til hins ýtrasta. Bandaríkin studdu fyrst æskuna, því smekkur þeirra fyrir nútímalegri, árásargjarnri tónlist ýtti undir viðskipti með sölu á vínýlplötum sem voru prentaðar í miklum upplögum. Bandarísk menning nærði þannig evrópska æsku, sem tók hana sem fyrirmynd. Og í Bandaríkjunum er borgin „New York“, sem samanstóð af innflytjendum frá öllum löndum heims, var sérstaklega fulltrúi „Babel“-móðelsins sem endurnýjaðist á síðustu dögum. Og þessi „Babel“ studdi þróun skurðgoðadýrkunar með því að gefa ungu fólki söngvara, nútíma skurðgoð, en ekki síður skaðleg en þau fornu hjá heiðnum þjóðum til forna eða nútíma Austurlöndum fjær.

Í trúarbrögðum, eins og í borgaralegum eignum, er mjög erfitt að slíta mannshugann frá þeim hugsunum sem hann styður. Hins vegar eru undantekningar til, sem betur fer fyrir guðdómlega málstaðinn, og jafnvel í veraldlegum eignum skera ungt fólk sig úr með því að meta lærdóminn sem fortíðin hefur gefið. En þau eru í minnihluta og meginhluti hjarðarinnar hegðar sér eins og sauðir, á meðan þau eru leidd til slátrunar. En þegar bjóða fréttirnar af opnu stríði í Úkraínu, þeim sem eru skarpskyggnastir, upp á möguleikann á að átta sig á því að þeir hafa verið lognir að í langan tíma, með því að tengja frið við myndun sameinaðrar Evrópu. Því hernaðarstuðningurinn sem veittur er stríðsþrunginni Úkraínu, sem hún er að vopna ásamt Bandaríkjunum gegn Rússlandi, ber vitni um að hún hvetur og styður hræsnisfullt stríð á eigin landi. Og þessi aðgerð mun leiða til þess að hún verður sífellt meira þátttakandi, þar til hún verður skotmark og bráð rússneska fólksins sem Guð mun framselja það til refsingar.

Friðurinn sem Guð bauð Evrópubúum á árunum 1945 til 2022 var hvorki ávöxtur guðlegrar blessunar né stofnunar evrópskra samninga, heldur „eitrað“ gjöf frá hinum mikla guðdómlega dómara. Því í þessum friði blandast karlar og þjóðerni saman og undirbúa óbærilega sambúð fyrir endalokin, svo mikið aðskilja siðir og trúarbrögð mannlega hugi. Og til að magna þessar andstæður sáum við múslimatrú vakna og þröngva í siðum sínum upp á konur að bera slæður sem er arfur frá siðum austurlenskra þjóða og á karla að bera djellaba, burnous hefðbundins íslams; þetta, til að aðgreina sig betur, til að minna innfædda Frakka á hrokafullan hátt á að íslam er nú jafn franskt og þeir eru.

Þannig er ungi forsetinn endurráðinn í embætti sitt, en hvað getur hann gert ef ekki að framkvæma þau hörmulegu verk sem Guð sjálfur innblæs í hann?

Nýtt fimm ára kjörtímabil, en það síðasta, hefst, en það mun ekki ná lokum, því á leiðinni mun harmleikur rússneskrar íhlutunar stöðva það. Franska þjóðin býr sig undir að upplifa síðustu tvö eða þrjú ár tilveru sinnar. Og eftir rússnesku kúgunina mun koma að síðustu alheimsstjórninni sem Guð mun skipuleggja til að prófa trú síðustu eftirlifenda jarðarinnar. Henni mun ljúka vorið 2030, með dýrlegri endurkomu guðdómlegs frelsara okkar Jesú Krists. Sannarlega!

Hin mikla áætlun Guðs er að verða framkvæmd og við getum þegar rakið röð uppbyggingarfasa hennar. Árið 1843, með því að vekja upp trúarpróf aðventista, minnti Guð menn á staðalinn um fullkomna trú, sem krefst þess að hvíldardagurinn, sem varðar hinn sanna sjöunda dag, laugardag en ekki sunnudag, verði endurtekinn. Síðan, árin 1914 og 1939, komu tvær heimsstyrjaldir til að undirbúa hatr gegn þjóðernishyggju sem leiddi Vesturlönd til að andmæla Rússlandi árið 2022. Hins vegar er þetta hatr blint því, þversagnakennt, er þessi andstaða gegn Rússlandi, sem talið er „þjóðernishyggja“, réttlætt með stuðningi við „þjóðernishyggju“ Úkraínu. Það er rétt að sú fyrri er rétttrúnaðarleg, en sú síðari er stjórnað af kapólsku, rómversku Póllandi, eins og Evrópa Rómarsáttmálans. Orsök stuðningsins sem veittur er Úkraínu virðist því greinilega vera löngun Vesturlandabúa Bandaríkjanna og Evrópu til að efla samfélagslíkan sitt með það að markmiði að láta það sigra yfir öllum þjóðum jarðar. Nema hvað Rússland sér þetta ekki þannig og hefur greinilega skilið markmið vestrænnar hugsunar; þetta réttlætir vopnaða árásargjarna vakningu þeirra.

Ég minnst þess að þessi áætlun Guðs endurnýjar aðeins það sem náðist fyrir Gyðingapjóðina samkvæmt gamla sáttmálanum, á árunum 605 til 586. Þrjár brottvísanir í röð leiddu til tortímingar Ísraelsþjóðarinnar. Undir lok kristnitímans hljóta þrjár heimsstyrjaldir að leiða til sömu niðurstöðu og fyrir sömu málstað, fyrir sameinaða Evrópu og Austur-Evrópu: syndina sem drýgð var gegn Guði.

Ég hef tekið eftir tveimur afhjúpanði táknum sem fylgdu tveimur sigrum hins unga forseta Emmanuel Macron í röð. Kvöldið sem fyrsta kjörtímabil hans hófst valdi hann Louvre-safnið til að kynna sig fyrir frönsku þjóðinni; sem benti til fimm ára kjörtímabils með konungsvaldi. Kvöldið sem hann tók við öðru kjörtímabili sínu féll val hans á „Marsvöllinn“, þar sem Mars er gríski stríðsguðinn. Þetta annað fimm ára kjörtímabil mun gera hann að stríðsherra, og ekki minniháttar, þar sem hann mun þurfa að takast á við aðstæður þriðju heimsstyrjaldarinnar, sem refsiaðgerðir hans gegn Rússlandi munu hafa hrundið af

stað gagnvart Bandaríkjunum og öðrum Evrópulöndum. Þannig virðist forsetasigur hans andlega réttlátur, þar sem það er eðlilegt að sá sem byrjar stríðið taki síðan á sig afleiðingarnar sem hann og fólkíð sem studdi hann bera.

Í fréttum í byrjun þessarar viku, sjötta vorsins 2022, eru diplómatískir fundir að aukast í tilraun til að slökkva eldinn sem logar í Úkraínu. Aðalritari Sameinuðu þjóðanna fundar með leiðtogum Rússa og Úkraínu. En er hægt að slökkva eldinn sem Guð hefur kveikt?

Þessi mánudagur, 26. apríl 2022, er dagur til að minnast. Í Þýskalandi var haldinn fundur 30 aðildarríkja í viðurvist leiðtoga NATO. Í lok fundarins var tekin sú ákvörðun að útvega Úkraínu öll nauðsynleg vopn til að „**veikja**“ Rússland til frambúðar. Frumstæða óttinn við viðbrögð þess hverfur. Þýskaland mun sjálft útvega um þrjátíu árásarskriðdreka og hin löndin munu útvega ýmsan annan búnað, þar á meðal öflugar fallbyssur kallaðar „Caesar“ sem Frakkar buðu upp á. Sama dag hótaði Rússland þriðju heimsstyrjöldinni. Ég vitna í vitnisburð sem heyrðist: „Þriðja heimsstyrjöldin er hafin í Úkraínu.“ Ég tek því eftir því að með því að gefa Úkraínu vopn sín eru NATO-ríkin að veikja sig í möguleikum á beinum átökum við Rússland. Þannig er NATO að veikja sig með því að vilja veikja Rússland og aðgerðir þess munu að lokum snúast gegn þessum löndum. Þannig verður Evrópa enn auðveldara boðin múslimskum og rússneskum innrásaraðilum sínum.

Í vestrænum herbúðum reiðum við okkur á þá reglu sem hefur verið notuð hingað til, sem segir að sekt „samstríðsmannsins“ hefjist með því að hermenn eru sendir inn í átökin. Orðabók Larousse gefur það eftirfarandi skilgreiningu: „sagt um land sem er í stríði á sama tíma og annað gegn sameiginlegum óvini.“ Það sem villir samtímamenn okkar er þessi orðatiltæki „sem er í stríði“, því fram að þessu síðasta stríði var þátttaka í stríði byggð á opinberri yfirlýsingu. Þessu hefur nú verið skipt út fyrir opinberar yfirlýsingar í fjölmiðlum. Sala á hervopnum hefur alltaf verið til staðar en hún var meira og minna falin. Þvert á móti, í tilfelli Úkraínu, með fjölmiðlaupplýsingum sem styðja málið, tilkynna NATO-ríkin opinberlega þær tegundir vopna sem þau munu útvega og eru þegar að útvega Úkraínu. Engin þeirra virðist taka rússnesku ógnirnar alvarlega núna því þau eru öll ómeðvituð um þá hræðilegu áætlun sem Guð hefur hugsað fyrir þau. En þessi uppstigun orða og gjörða mun leiða til verstu átaka í mannkynssögunni; því að fyrir V. Pútín hefst staða samstríðsaðila með þeim stuðningi sem Úkraínu er opinberlega veittur, og vestrænu þjóðirnar munu læra þetta á sinn kostnað. Úkraína og Rússland eru aðeins kveikjur þessa „*sjöttu lúðurs*“ Opinberunarbókarinnar Jesú Krists, eða fyrir leikmenn, „þriðju heimsstyrjaldarinnar“, enn fremur þeirrar síðustu, fyrir algjöra tortímingu sem á sér stað fyrir dýrlega endurkomu Krists, þegar „*sjöundi lúðurinn*“ mun hljóma, það er að segja vorið 2030.

En þriðjudaginn 27. apríl hefur Rússland sett viðskiptaþvinganir á Pólland og Búlgaríu og stöðvað framboð þeirra á rússnesku gasi. Þingið sem sætt hefur viðskiptaþvingunum setur viðskiptaþvinganir á í dag og þrátt fyrir montandi viðbrögð framkvæmdastjórnar Evrópusambandsins mun þessi ákvörðun vera banvænt högg fyrir fyrirtækin sem hafa flutt framleiðslu sína til þessara tveggja landa, en sérstaklega til Búlgaríu, þar sem gasþjónusta þeirra er að 75% háð

rússnesku gasi. Í kjölfarið munu öll lönd Vestur-Evrópu sjá verð hækka. Þá munu óánægðir og pirraðir einstaklingar kenna yfirstéttum sínum um viðskiptaþvinganirnar sem lagðar voru á Rússland. Þessi pirringur mun einnig birtast í Maghreb-löndunum og Afríkulöndunum, þar sem hungursneyð mun herja á íbúana. Því að „þriðjungur“ af framleiðslu hveiti og annarra korntegunda, sem og sólblómaolíu, var áður framleiddur af Úkraínu. „*Hungursneyðin “er ein af „fjórum hræðilegum refsingum“ Guðs samkvæmt Esek. 14:20: „Því að svo segir Drottinn Guð: Þótt ég sendi fjórar hræðilegar refsingar mínar gegn Jerúsalem, sverðið, hungursneyðina, villidýrin og drepsóttina, til að útrýma úr henni mönnum og dýrum,“* og Opinberunarbókin 6:5-6: „Þegar hann opnaði þriðja innsiglið, heyrði ég þriðju veruna segja: Komdu og sjá! Og ég sá, og sjá, svartan hest, og sá sem á honum sat hafði vog í hendi sér. Og ég heyrði rödd meðal hinna fjögurra verna segja: Mælikvarði hveitis fyrir eyri og þrír mælir byggs fyrir eyri, en spillið ekki olúnni og víninu.“

Stríðið í Úkraínu hefur leyst úr læðingi reiði Bandaríkjanna og tímabundin hörfun gegn þeim hefur verið skipt út fyrir alþjóðlega skuldbindingu; þetta vegna þess að æðri hagsmunir þeirra eru fyrir áhrifum. Það er ekki að ástæðulausu að Guð tilnefni þetta land og bandamenn þess með orðunum „*kaupmenn jarðarinnar*“ sem arftaka „*kaupmanna*“ sem auðgaðir eru af kaþólskri trú, í Opinberunarbókinni 18:3: „... því að allar þjóðir hafa drukkið af reiðivíni saurlifnaðar hennar, og konungar jarðarinnar hafa drýgt saurlifnað með henni, og kaupmenn *jarðarinnar hafa* auðgast af gnægð kræsinga hennar.“ Og það er til að staðfesta þennan dóm að Guð lét öfgasinnaða íslam ráðast á tvíburaturnana „World Trade Center“ eða „World Trade Center“ árið 2001 í New York. Rússland hefur þorað að brjóta niður verkefni kapítalískrar heimsvaldastefnu, sem miðar að því að markaðslögmál hennar verði tekið upp um allan heim, sem aðeins getur þróast með því að brjóta niður landamæri eða með því að fá inn í ættbálk sinn, NATO, ný aðildarríki eins og Pólland, Eystrasaltsríkin, Tékkland, Rúmeníu, sem þegar eru meðlimir, og síðan 2013 nýja umsóknarríkið, Úkraínu. En viðskipti virka aðeins vel í friðarsamhengi. Og stríðið sem hefst getur aðeins eyðilaggt Rússland, Evrópu, Bandaríkin sjálf og restina af heiminum, algjörlega óstöðugt. Þess vegna, með auð sinn í húfi, eru Bandaríkin enn og aftur að verða íhlutunarsinnar í þetta stríð í Úkraínu. Og með hverri stigvaxandi stöðu Úkraínnumanna sem samstríðsaðila er að styrkjast og verða skýrari fyrir Evrópulöndin sem aðstoða þau opinberlega og styðja þau, í orðum og gjörðum; þetta þrátt fyrir rússneskar hótanir, sem einnig eru að verða sífellt nákvæmari.

Langvarandi viðurkenning á hálfgerðum konungsstjórnnum fimmta ^{lýðveldisins}, sem hefur stjórnað Frakklandi síðan 1958, byggist á áfalli sem síðari heimsstyrjöldin olli. Þetta tímabil sem Frakkar upplifðu skildi eftir mótsagnakenndar hugmyndir í hugum frelsisástar og beiskju uppgjafar og undirgefni við nasista Þýskalands. Eftir þessa sársaukafullu reynslu gat franska þjóðin sætt sig við allt og óleysanlegt Alsírstríðið studdi kjör hershöfðingjans de Gaulle og þjóðarskrá hans, fimmta lýðveldið. En í dag eru þessi áföll ekki lengur til staðar hjá ungu fólki, því meirihluti núverandi leiðtoga fæddist eftir þessa síðari heimsstyrjöld og þeir síðustu fæddust innan viðurkenndra evrópskra norma. Fyrir vikið er einræðisstjórn konungsvaldsins illa studd og öfugsnúnir þættir þessa

fimmta ^{lýðveldis} eru sífellt augljósari. Kosningar þjóna nú aðeins til að útrýma mest hataða forseta- eða löggjafarframbjóðendum. Tveggja umferða kosningakerfið má draga saman á eftirfarandi hátt: í fyrstu umferð velur maður, í þeirri seinni útilokar maður. Kjósandinn er því settur undir vald leiðtoga sem honum mislíkar eða jafnvel hatar. Og ákvarðanir þessarar hataðu persónu skuldbinda alla þjóðina. Lífshvöt þeirra skarpskyggjunnustu knýr þá til að krefjast tafarlausra breytinga á þessari stjórnarskrá. Hún var fordæmd frá upphafi sem einræði, og á okkar tímum sýnir hún sig vera í raun lýðveldisleg einræðisform. Þegar yfirvofandi afleiðingar viðskiptaþvingana sem gripið hefur verið til gegn Rússlandi hafa alvarleg áhrif á lífsviðurværi Frakka, má búast við óróa og pirringi, jafnvel uppreisnum almennings. Og það er ljóst að aðalþátturinn í þessum breytingum á viðbrögðum er að kynslóðir **skipta út**.

Fyrri plága Guðs, sem nefndist Covid-19, hefur þegar svipt vestræna þjóðir, þar á meðal Frakkland, frelsi sínu, en refsiaðgerðirnar sem lagðar hafa verið á Rússland munu stofna kaupmætti þeirra í hættu, áður en þau sjá eyðilegginguna sem stríð veldur breiðast út um land þeirra.

Ég verð að leggja áherslu á þessa staðreynd. Þriðja heimsstyrjöldin er ekki hægt að bera saman við stríðin sem á undan henni komu. Munurinn á þeim er gríðarlegur því, ólíkt hinum, er hún viðfangsefni guðlegs spádóms, sem opinberaður er í Opinberunarbókinni 9:13 til 21, undir táknrænu tákni „*sjötta lúðursins*“, sem Guð blæs. Einnig verður að skilja að í þessu stríði eru óbreyttir borgarar jafn mikið skotmark Guðs og herinn, og þessi meginregla er þegar staðfest í stríðinu sem hófst á jörðu Úkraínu. Í lok langs friðar, vegna langrar þolinmæði sinnar, kallar Guð kristna þjóðir fyrst til ábyrgðar. En aðrar þjóðir munu aftur á móti lenda í eyðileggjandi átökum; „*konan, gamli maðurinn og barnið*“ munu ekki hlífa við þessum eyðileggingum eins og Guð kenndi í Esekíel 9:5-6-7, þar sem hann gefur dæmið sem beitt var gegn Ísrael í – 586: „*Og, í mínum eyrum, sagði hann við hina: Farið á eftir honum inn í borgina og berjið; látið augu ykkar ekki hlífa og sýnið enga meðaumkun!*“ ***Drepið og tortúmið öldungum, ungum mönnum, meyjar, börnum og konum, en komið ekki nærri neinum sem ber merkið á sér, og byrjið á helgidómi mínum! Þeir byrjuðu á öldungunum sem voru fyrir utan húsið. Hann sagði við þá: „Saurgið húsið og fyllið forgarðana dauðum! ... Farið út!*“ Þeir fóru út og unnu borgina.**

„Sjötta lúðurinn“ og „sjötta“ af „sjö síðustu plágum Guðs“: „Harmagedón“

Þessi tvö áreiti sem koma hver á fætur annarri í tímanum sýna margt líkt sem getur valdið ruglingi, svo ég minnst þess að sá fyrsti, „*sjötti lúðurinn*“, vísar til þriðju heimsstyrjaldarinnar sem er nýhafin á úkraínskri grundu og þar sem í síðasta sinn stefndu jarðnesku þjóðunum upp á móti hvor annarri. Sá seinni, „*hinn „Sjötta af sjö síðustu plágum Guðs*“, sem kemur á eftir henni, lýsir baráttunni sem síðustu uppreisnarmennirnir háðu gegn Jesú Kristi og síðustu útvöldu heilögu hans. Í upphafi, fyrir dýrlega endurkomu Messíasar, kenna uppreisnarmennirnir hvíldardagshaldurum um guðdómlegu plágurnar sem slá þá,

og þeir eru ekki meðvitaðir um að þeir ofsækja sanna þjóna Jesú Krists. Þeir munu ekki uppgötva dómgreindarvillu sína fyrr en þegar hann kemur til dýrðar, alheims á himnum, og því óviðjafnanlega, með því að verða fyrir barðinu á guðlegri reiði hans, samkvæmt Opinberunarbókinni 6:15 til 17: „*Konungar jarðarinnar, höfðingjarnir, hershöfðingjarnir, ríkir, völdugir, allir þrælar og allir frjálsir menn, földu sig í hellum og í klettum fjallanna og sögðu við fjöllin og klettana: „Hrynjið yfir oss og felið oss fyrir ásjónu hans, sem situr í hásetinu, og fyrir reiði lambsins*“, því að hinn mikli dagur reiði hans er kominn, og hver mun standast?“

Í raun og veru þurfa þeir ekki að spyrja „*hver mun standast*“ „?“, því þeir munu fá svarið samstundis, sjá Jesú bjarga og taka til himna einmitt það fólk sem þeir voru að ofsækja og búa sig undir að útrýma með því að taka það af lífi, samkvæmt Opinberunarbókinni 13:15: „*Og því var gefið vald að gefa líf líkneskis dýrsins, svo að það bæði gæti talað og komið í veg fyrir að allir þeir, sem ekki vildu tilbiðja líkneski dýrsins, yrðu deyddir*.“ Þessi spurning, „*og hver getur staðist*“ „?“, er aðeins áhugavert að skilja leyndardóm spádómsins og Guð gaf svar sitt í Opinberunarbókinni 7 þar sem hann tilnefnir táknræna „*144.000*“ sem eru innsiglið með „*innsigli hins lifandi Guðs*“, það er að segja samþykki hans fyrir raunverulegri ást á sannleika sínum sem birtist á raunverulegan hátt með því að iðka hinn sanna hvíldardag, virka „*innsigli*“ Guðs á laugardegi, og ást á spámannlegum opinberunum hans, það er að segja andlega „*innsigli*“ hans. Ég nýti mér þessa skilgreiningu til að minna ykkur á að „*sjötta lúðurinn*“, sem nú hefur verið virkur frá 24. febrúar 2022, felur í sér guðdómlegan dóm sem refsar fyrir brot á hvíldardeginum sem Guð hefur krafist frá vorinu 1843, það er að segja við lok „*2300 daga*“ ára skipunarinnar í Daníel 8:14, þar sem Guð segir, í rétttri og góðri þýðingu: „*Til kvölds og morguns, 2300, og heilagleiki mun réttlætast*“. Frá þeim degi, 1843, hafa vestrænar þjóðir þróast undir bölvun Guðs og yfirráð þeirra og velmegun ættu að... ekki má rugla þessu saman við guðlega blessun. Þvert á móti hefur þessi afkomandi komið til að hvetja til fjarlægingar frá Guði, þannig að Vesturlöndin einkennast af ást á auð og vellíðan. Þannig ánægðir finnur mannfjöldinn ekki lengur þörf fyrir frelsara Guð og missir sjónar á réttlátri fordæmingu hans á syndum sínum og þroskast eins og aðrar dýrategundir sem lifa á jörðinni: án samviskubits og án skyldna að uppfylla gagnvart honum og náunganum.

ruglingnum milli „*sjöttu lúðursins*“ og „*sjöttu af sjö síðustu plágum Guðs*“ sem kemur á undan endurkomu Krists, hefndarmannsins og réttlætisgjafans, verðum við að gera okkur grein fyrir og taka eftir mörgum líkindum milli þessara tveggja athafna sem spáð er fyrir um í Opinberunarbók Jesú Krists. Fyrir Guð er aðalástæðan sú að benda útvöldum sínum á að verurnar sem taka þátt og eiga hlut að máli í báðum atburðunum, þ.e. aðalpersónurnar, séu þær sömu. Í öðru lagi er orsökina sú sama: Guð refsar fyrir að vanrækja hinn sanna hvíldardag. Líkindin varða augljóslega einnig stefnu þróunar þeirra athafna sem lýst er.

Ég bygg þessa lýsingu á „*sjöttu plágunni*“ sem vitnað er í í Opinberunarbókinni 16:13-14: „*Og ég sá þrjá óhreina anda koma út úr munni dregans og úr munni dýrsins og úr munni falsspámannsins, eins og froska. Því að þeir eru illar andar, sem vinna kraftaverk, og fara út til konunga allrar*

jarðarinnar til að safna þeim saman til stríðsins á hinum mikla degi Guðs hins alvalda . “ Þessi „sjötta plága“ lýsir „söfnun“ sem framkvæmd er vegna andlegs málefnis sem tengir saman „drekann“ eða djöfulinn, „dýrið“ eða kapólsku trúna og „falsspámanninn“ eða mótmælendatrúna sem Guð hefur fordæmt frá 1843. Myndin er því mikil alheimsráðgjöf, sem miðar að því að útiloka og útrýma endanlega þeim heiðri sem veittur er hvíldardeginum, sem verður að hætta og hverfa, sem og trúföstum fylgjendum hans, með því að leggja á rómverska sunnudaginn sem uppreisnarherinn krafðist.

Þessi almenna þáttur samráðs finnst í atburðum okkar samtímans, í vestrænum herbúðum, þar sem Bandaríkin, í hlutverki djöfulsins, sameina NATO-ríkin til baráttu þeirra. Markmið þessa samkomu er að tortíma Rússlandi, þessum óbærilega keppinaut bandaríska stjórnarinnar. Að lokum mun tortíming Rússlands veita þeim alheimsyfirráð á jörðinni sem þau stefna að. Þessi barátta verður því, einnig fyrir þau, „mikill dagur“ alheimssigurs þeirra. Samráðið er aðallega ýtt undir af unga úkraínska þjóðhöfðingjanum, Volodymyr Zelensky, en ákall hans er víða útvarpað og stutt af sjónvarpsstöðvum sem sérhæfa sig í stöðugum fréttum. Hann ræður og sektarkenndar evrópska leiðtoga til að draga þá inn í stríð sitt gegn Rússlandi, rétt eins og djöfullinn, í gegnum illa anda sína, mun hvetja til áætlana sinna gegn kjörnum embættismönnum í huga síðustu uppreisnarmanna.

En á bak við þessa átök, sem setja mannlega krafta upp á móti hvor öðrum, liggur andleg orsök fyrirlitningar gagnvart hvíldardeginum, þessum „**mikla degi**“ **sem Guð hefur helgað** frá sköpun jarðneska heimsins.

Það er annað dæmigert bandarískt atriði sem vert er að taka fram, sameiginlegt báðum tilvikum. Við finnum það varðandi samhengi „*sjö síðustu pláganna Guðs*“ í verkum sem eignaðar eru „*dýrinu sem stígur upp af jörðinni*“ í Opinberunarbókinni 13:15-17: „*Og því var gefið vald að gefa líf líkneski dýrsins, svo að líkneski dýrsins skyldi bæði tala og láta alla þá sem ekki vildu tilbiðja líkneski dýrsins verða deydda. Og það lætur alla, smáa og stóra, ríka og fátæka, frjálsa og ófrjálsa, fá merki á hægri hönd sér eða á enni sér.*“ **og að enginn mætti kaupa eða selja, nema hann hefði merkið eða nafn dýrsins eða tölu nafns þess.** „Þetta síðasta vers afhjúpar raunveruleg einkenni þessa nýja bandaríska heims þar sem viðskipti eru grundvallarvopn þar sem þau stuðla að eða ekki auðnum sem er eina gildi hans. Betri en öll önnur lönd uppgötvuðu Bandaríkin, eftir „gull Klettafjalla“, að viðskipti geta verið notuð sem fælingarmáttur til að þvinga lönd til harðstjórnar efnahagslegrar yfirráða. Fyrst myrtu þau raunverulega frumbyggja Ameríku, síðan, þökk sé sigri sínum í seinni heimsstyrjöldinni, settu þau sér viðskiptareglur með því að taka upp dollarann, þjóðargjaldmiðil sinn, sem alþjóðlegan gjaldmiðilsstaðal í stað gullstaðalsins. Síðar skipulagði þau alþjóðaviðskipti með því að stofna Alþjóðaviðskiptastofnunina (WTO). Í Íraksstríðinu setti þau viðskiptahneigð sína gegn Írak, óvini sínum. Þau beittu viðskiptabanni sínu gegn Sovétríkjunum og stuðlaði þannig að rústum þeirra. Þegar þau vildu heimilaði þau aðild Kína að Alþjóðaviðskiptastofnuninni til að njóta góðs af flutningi framleiðslu sinnar til þessa lands þar sem þau auðguðust með vinnu arðrænds vinnuafls með stöðu sem er sambærileg við þræla. Að baki þeirra komu Evrópulönd, fyrst og fremst Englendingar og Þjóðverjar, á sama hátt. Gífurlegur hagnaður setti

efnahagsástandið í Evrópu algjörlega í óstöðugleika og Frakkland féll í rúst og missti stöðu sína sem fjórða ^{heimsveldi}, og er í dag í 15. sæti af 42 Evrópulöndum hvað kaupmátt varðar.

Eins og er það enn í gegnum viðskiptahnekki sem það hefur hafið stríð sitt gegn Rússlandi, arfgengum óvini sínum. Og þar sem þessi aðgerð virðist árangurslaus í þessu samhengi, er það í auknum mæli að vopna Úkraínu, sem berst sannarlega fyrir hana. Líf hermanna hennar eru ekki lengur í hættu; Úkraínumenn deyja í þeirra stað, til dýrðar og vonaðrar auðgunar frjálslyndra og frjálslyndra kapítalismans, en umfram allt, óseðjandi græðgi hennar. Þess vegna hefur Rússland sent heiminum ótvíræð skilaboð. Miðvikudaginn 27. apríl hitti Antonio Guterres, forseti Sameinuðu þjóðanna, Vladímír Pútín og fimmtudaginn 28. apríl ferðaðist hann til Kænugarðs til að hitta unga forseta Úkraínu. Kvöldið sem þessi heimsókn fór fram í Kænugarði voru tvær rússneskar eldflaugar skotnar á borgina, á meðan yfirmaður Sameinuðu þjóðanna var enn þar í heimsókn. Önnur eldflaugin var hleruð af úkraínsku varnarliðinu, en sú seinni sprakk, reif upp eina byggingu og dreifði eldi í aðra; þetta var 3 km frá þar sem yfirmaður Sameinuðu þjóðanna stóð. Vladímír Pútín sendir þannig skilaboð um fyrirlitningu og hatur til þessarar stofnunar þar sem hann hefur neitunarvald. Hann tekur þannig forystu landa sem eru fjandsamlegir Vesturlöndum, undirgefnir Bandaríkjunum, sem þennan sama dag, að beiðni Joe Biden forseta, eru að búa sig undir að losa um 33 milljarða dollara til að hjálpa Úkraínu að sigra Rússland. Þau munu afhenda þungavopn og hvetja opinberlega til framlengingar átakanna.

Að lokum benti ég á í fjölmiðlum hvernig sjálfstraust nærast af sjálfu sér. Fyrir alla sem vilja hlusta eru Úkraínumenn, og sérstaklega úkraínskar konur sem tjá sig í frönskum fjölmiðlum, sannfærðir um að þeir geti sigrað Rússland. Þegar Bandaríkin sjá þessa sannfæringu eru þau aftur sannfærð um að Úkraína geti unnið. Og þegar þau sjá sjálfstraust Bandaríkjanna styrkja Úkraínumenn sannfæringu sína um að þeir geti sigrað Rússland. Þessi meginregla er tálsýn og allir þeir sem „trúa á jólasveininn“ myndu gera miklu betur í að trúa á Guð; því hann einn er traustverður og ólíkt þeim sem treysta á holdið munu þeir sem treysta á hann ekki verða fyrir vonbrigðum. Bandaríkin saka V. Pútín um „spillingu“. Hvílíkt hugrekki! Þeir sem réttlæta og lögleiða andlega spillingu og kynferðislega öfugsnúninga í nafni frelsis. V. Pútín, fyrir sitt leyti, berst gegn og fordæmir þessar fráviksvenjur vestræns samfélags, sem hann telur „spilltar“. Þeir saka hann einnig um „grimmd“ og gleyma því að napalm-eldsprengjur þeirra kveiktu í skógum Kóreu og Víetnam og eyðilögðu með þeim borgara og hermenn. Þeir gleymdu líka loftárásum sínum á Serbíu í Balkanskagastríðinu, þar sem hvorki var tekið upp né talið þá sem féllu á jörðu niðri. Í öðru lagi eru margir hissa á þeim erfiðleikum sem Rússar eiga við að stríða við að sigra úkraínska hermenn. Þrennt verður að gera sér grein fyrir. Í fyrsta lagi hefur ekki átt sér stað átök milli tveggja herja sem búnir eru sömu hefðbundnu vopnum síðan í síðari heimsstyrjöldinni. Í öðru lagi er notkun nýrra, háþróaðra og nákvæmra vopna sem gera brynvarða árásartanka sjálfa, sem og skip og flugvélar, afar viðkvæma. Og hér er þriðja ástæðan: á átta árum Donbass-stríðsins grófu úkraínskir hermenn skotgrafir og neðanjarðarskýli sem auðvelduðu vörn, vernd úkraínskra hermanna og eyðingu óvinarins sem birtist fyrir framan þá í opnu landslagi. Þessi staða er svipuð

skotgrafastríðinu 1914-1918, þar sem hernaðarsigur fyrir hvora hlið virtist ómögulegur. Þjóðverjar voru fyrstir til að þreytast, sem gaf frönsku herbúðunum og bandamönnum þeirra forskot. En í Úkraínu, hvor hliðin gat þreytt á að berjast? Þau eru jafn staðráðin í að sigra hvort annað og hitt, og það kemur ekki á óvart, því með þessari hegðun staðfestir Úkraína rússneskan uppruna sinn. Í upphafi þessa stríðs, verður einnig að skilja, fann rússneski leiðtoginn fyrir óbeit á að eyðileggja bræðraþjóð sína og fallega og næringarríka landi sitt. Hann vonaðist eftir auðveldari sigri byggðum á einfaldri hernaðarógn, en Guð, hinn alvaldi skapari, hafði aðra áætlun.

Hins vegar endurspeglar hegðun vestrænna þjóða, sem eru nánast einróma í að beita viðskiptaþvingunum gegn Rússlandi og útvega andstæðingi sínum öflug vopn, fullkomlega þann uppreisnaranda sem Guð spáði fyrir síðustu daga. Og í þessu sambandi verður að hafa í huga að öll löndin sem um tíma voru undir einræði veltu sér upp úr óhreinindum, siðleysi og siðleysi þegar þau öðluðust frelsi. Dæmið um Spán er dæmigert fyrir þessa hegðun. Eftir dauða Francos hershöfðingja, einræðisherra síns, losnaði það við öll tabú og kynhneigðir íbúa þess fóru fram úr öðrum Evrópuþjóðum. Uppgötvun Úkraínu á vestrænu frelsi leiddi til sömu niðurstöðu. Einnig breyttist þessi réttur til að lifa eins og maður vill í þjóðernissinnaðan stríðsáka um leið og Rússland vildi koma í veg fyrir að það gengi í Evrópuherinn og hernaðarbandalag NATO.

Hvort kristni sé gyðingur eða ekki

Já, kristni er gyðingleg eða ekki. Þessi stutta setning ein og sér dregur saman orsök bölvanna sem nú dynja yfir alla opinbera þætti kristinnar trúar. Saga þessarar kristni er röð umbreytinga með banvænum afleiðingum. Þess vegna verða allir útvöldu Jesú Krists að skilja þetta efni vel. Því að skilningur á þessu gerir hinn kallaða að föllnum manni sem djöfullinn hefur fangað.

Í Jóhannesi 4:20-22 leyfa samskipti Jesú og samversku konunnar okkur að skilja forganginn sem Guð gefur gyðingatrúnni í hjálpræðisáætlun sinni: „*Feður vorir tilbáðu Guð á þessu fjalli, og þér segið, að í Jerúsalem sé staðurinn, þar sem tilbiðja skuli.*“ *Jesús sagði við hana: „Kona, trúðu mér, sú stund kemur, að þér munuð hvorki tilbiðja föðurinn á þessu fjalli né í Jerúsalem . Þér tilbiðjið það, sem þér þekkið ekki, en vér tilbiðjum það, sem vér þekkjum, því að hjálpræðið kemur frá Gyðingum .*“

Vitnisburður Biblíunnar staðfestir val Guðs að láta Salómon konung byggja sér hús í Jerúsalem. En fyrir utan þennan stað hefur enginn annar jarðneskur staður köllun til að koma í hans stað. Nú eru margir umsækjendur í eingyðistrúarbrögðum; í röð Rómar, Mekka, Konstantínópel, Moskva. Og allar þessar borgir eru ólögmætar þegar þær gera tilkall til að vera fulltrúar skapara Guðs. Hann valdi Jerúsalem og eftir hana ekkert annað, hvergi á öllu yfirborði jarðar. Þegar hann sagði: „*Því að hjálpræðið kemur frá Gyðingum*“ „, lagði Jesús grunn að kenningunni. Í dag eru allar þessar trúarborgir og trúarbrögð þeirra í sömu stöðu og samverska konan, sem hann sagði við: „*Þér tilbiðjið það sem þér*

þekkið ekki; „ Við tilbiðjum það sem við þekkjum .“ Í þessari sögn, að vita, gefur Guð til kynna tilraunakennda þekkingu, sem aðeins verður að veruleika í sáttmála sem Guð sjálfur og menn hafa samþykkt. Ef Guð hefur ekki skipulagt hana og samþykkt, þá er það aðeins hégómleg krafa manna sem leiðir engan til hjálpræðis. Falsk trúarbrögð nýta sér ósýnileika Guðs til að segjast þjóna honum á meðan þau svíkja hann öll. Því það er á mjög skýran hátt sem Guð hefur smíðað og opinberað sannleikastaðal sinn sem leiðir til eilífrar hjálpræðis. Í þessu skyni gerði hann sáttmála við Abraham og alla afkomendur hans; sem þýðir ekki að það hafi verið nóg að vera gyðingur til að frelsast. En það er engu að síður í gegnum alla ættliði hans sem vonin um hjálpræði hefur borist frá kynslóð til kynslóðar. Eftir endurteknar vitnisburðir sem kynntir voru í lífi ættföðranna Ísaks og Jakobs, er það með þeim síðarnefnda, Jakob sem verður Ísrael, eftir að hafa barist og staðist gegn YaHWÉH á nóttunni, að hin mikla sýning á hinum heilaga sáttmála verður að veruleika. Útferðin úr Egyptalandi er valin af Guði til að staðfesta áreiðanleika sáttmála síns sem hann gerði við Móse, Hebreá sem varð um tíma prins Egyptalands. Þekkingin sem Jesús vakti var síðan byggð upp af einstakri jarðneskri reynslu: Guð á jörðu mitt á meðal fólks síns. Og þessi forréttindi kostuðu hann oft dýrt því Guð er fullkomlega hreinn og heilagur og maðurinn fullkomlega óhreinn og saurgaður. Þannig, þar sem Guð er sannarlega að finna, er synd refsað harkalega. En synd er skilgreind sem brot á öllu guðdómlega lögmálinu sem er dreift í fimm bókum Móse sem skrifaðar voru undir fyrirmælum Guðs. Þessi ritningagrundvöllur er grundvallaratriði og öll trúarleg krafa um hinn eina Guð verður að horfast í augu við og finna samhæfð og í samræmi við þennan einstaka staðal sem Guð hefur gefið mönnum sem eru dreifðir um allt yfirborð jarðar.

Viðurkenning Móselögmálsins er því fyrsta stig sannrar trúar sem leitast við að heiðra skaparann Guð. Þessi nauðsyn er fyrsta sigtið sem mun útrýma öllum fölskum fullyrðingum trúarbragðanna sem Guð kallar heiðnar þrátt fyrir yfirlýsingar sínar.

Með því að segja Móse sögu mannkynsins frá upphafi, þar sem fyrstu fulltrúar þess voru Adam og Eva, reynir Guð ekki að svala forvitni hans. Hann kynnir honum grunninn að verkefni sínu og opinberar honum, án þess að hann skilji það, hvernig björgunarverkefni hans mun enda. Og hamingjusamur endi þessa verkefnis verður fyrir hann og hans útvöldu, ávinningur sannrar hvíldar fyrir anda sem eru frelsaðir frá synd, því hans útvöldu munu hafa verið valdir og helgaðir með óbrigðulum dómi hans. Og þessi eilífa hvíld var boðuð með hvíld sjöunda dagsins sem hann helgaði, samkvæmt 1. Mósebók 2:3: „ *Guð blessaði sjöunda daginn og helgaði hann, því að á honum hvíldist hann af öllu verki sínu, sem hann hafði skapað og gjört.* “ En auðvitað yrði Guð sjálfur að ávinna sér þessa hvíld á kostnað hræðilegrar þjáningar sem hann upplifði í holdi Jesú Krists. En það var of snemmt að nefna Jesú Krist, en þjónusta hans og hjálpræðisverk áttu aðeins að vera kynnt í gegnum gamla sáttmálann í formi táknrænna helgiathafna, þar sem Jesús sjálfur var aðallega táknaður með mynd páskalambins, unga hrútsins sem Guð gaf Abram svo að hann gæti verið fórnaður í stað sonar síns Ísaks, sem fæddist af Söru, lögmætri konu hans. Íslam heldur því fram að þessi sonur hafi verið Ísmael, en Biblían neitar þessu og allir

geta skilið að lögmæti sonurinn Ísak hafði forgang fram yfir soninn sem fæddist af egyptsku ambáttinni Hagar. Milli þessara tveggja frásagna er rökfræðin sú sem Móse skrifaði undir fyrirmælum Guðs eftir að hann hafði frelsað fólk sitt úr þrældómi Egyptalands, táknræn mynd af þrældómi syndarinnar.

Hvíldardagurinn er fyrir Gyðinga sjálft tákn þess að þeir tilheyri Guði, sem staðfest er í Esek. 20:12-20, þannig að við getum skilið að þeir eru sérstaklega tengdir honum: „*Ég gaf þeim hvíldardaga mína sem tákn milli mín og þeirra, svo að þeir viti að ég er Drottinn, sem helgar þá. ... / ... Helgið hvíldardaga mína og þeir séu tákn milli mín og ykkar, svo að þeir viti að ég er Drottinn, Guð ykkar.*“ Hins vegar, í áætlun Guðs, hafði hvíldardagurinn aðeins gildi í ljósi sigursins sem Jesús Kristur vann síðar. Þess vegna var guðdómleg blessun sem erfðafræðilega veitt Gyðingum háð því að þeir viðurkenndu þjónustu hans sem spád var fyrir á margvíslegan hátt í heilagri ritningu, á spádómlegum tungumálum en einnig og umfram allt í táknfræði hátíða þeirra og trúarlegra helgiathafna. Trúaráætlun Guðs er greind og samhangandi. Þessi greind og samræmi getur aðeins birst í biblíuritningunni, sem réttilega er kölluð: orð Guðs. Með því að neita að viðurkenna Jesú Krist sem Messías, sendur af Guði, sviptu Gyðingar hvíldardagshaldi sínu spádómlegri merkingu þess, sem boðaði umbun þeirra fyrir trúna sem þeir sýndu. En þeir syndguðu einmitt gegn Guði, vegna skorts á trú, með því að neita að viðurkenna hann, og samkvæmt meginreglunni sem Jesús kenndi í Matteusi 25:29, „... Því að hverjum sem hefur, honum mun gefið verða, og hann mun hafa gnægð, en frá þeim sem ekki hefur, mun tekið verða jafnvel það sem hann hefur.“ Gyðingar sáu þannig blessun Guðs hverfa og jafnvel trúfast hvíldardagshald þeirra hafði ekki lengur neitt gildi fyrir þá.

Þetta er þar sem þú verður að átta þig á þessu. Gyðingar féllu, ekki vegna hvíldardagsins, heldur vegna þess að þeir höfnuðu Kristi, þannig að hvíldardagurinn ber engan ábyrgð á missi þeirra. Hann er, fyrir þá sem ekki skortir trú, tákn þess að tilheyra Guði sem Esekíel 20:12-20 staðfestir. Og í hjálpræðisáætlun sinni breytir Guð ekki trúarlegum viðmiðum sínum; fyrirmynd hinna útvöldu er áfram trú og hlýðinn Gyðingur, hlýðinn boðum hans, lögum hans, skipunum hans, boðorðum hans; öllu því sem Abraham fylgdi fyrst til blessunar sinnar, samkvæmt 1. Mós. 26:5. Hins vegar bauð framkvæmd endurlausnar synda hinna útvöldu, fyrir tilstilli Jesú Krists, Guði möguleikann á að útvíkka tillöguna um hjálpræði til allra manna sem búa á jörðinni. Það er vissulega tillaga en ekki þvingun. Hjálpræði er lagt fram af Guði undir nákvæmum, óhjákvæmilegum skilyrðum. Tilgangur endurlausnarinnar er að útrýma syndinni í lífi þess sem nýtur þessarar endurlausnar. Því, eins og þú getur skilið, greiddi Jesús fyrir hjálpræðið á verði hræðilegrar þjáningar sem krefst algjörar yfirgefningar hinnar endurleystu verur. Sönn hjálpræði er andstæða falskrar trúar, þjappað niður í siðareglur. Það er skrifað í Matt. 16:24: „*Þá sagði Jesús við lærisveina sína: Ef einhver vill fylgja mér, þá afneiti hann sjálfum sér, taki kross sinn og fylgi mér.*“ Sjálfsafneitun er ekki merki, heldur ávöxtur innri og ytri baráttu sem fæst með fórnaranda, afneitun alls sem er hindrun á helguðum vegi guðdómlegs sannleika, sem Jesús gekk fyrst á sem fyrirmynd.

Undir þeim fölsku yfirskini að afgyðingavæða kristna trú, hætti Konstantínus 1. keisari 'þekktur sem „hinn mikli“, við iðkun hins sanna

hvíldardags sem Guð helgaði og kom í staðinn fyrir restina af fyrsta degi guðlegrar skipunar sem rómversk trú hans helgaði heiðna guðinum „ósigrðuð sólinni“, á latínu „SOL INVICTUS“. Það var engin ástæða fyrir Guð að afgyðingavæða kristna trú, þar sem öll kennsla sem byggð var á 16 öldum gyðingasögu, frá 1500 til ársins 30, kynnti gyðinglega normið sem normið sem Guð krafðist. Hin sanna afleiðing þessarar kenningarbreytingar er sú að það er kristna trúin sem hefur orðið rómversk og heiðin, það er að segja andstæða þeirrar trúarbreytingar sem Guð krafðist. Í gamla sáttmálanum hafði hann harðlega fordæmt brot á vikulegum hvíldardegi sínum og hann ávitaði Gyðinga ítrekað fyrir þetta. Í nýja sáttmálanum, styrktur af gyðinglegu vitnisburðinum sem kom á undan honum, hóf hann refsiaðgerðir til að vara trúaða við því að bölvun hans hvíldi þungt á þeim. Hins vegar var Biblían ekki enn þekkt öllum. Það var geymt og endurtekið í leyni af munkum kaþólskrar trúar. Mannkynið var því að gangast undir refsingar sem það gat ekki skilið raunverulega orsök þeirra. Þessar margvíslegu refsingar áttu aðeins að fá skýringu á síðustu dögum, þegar textar spádóma Daníels og Opinberunarbókarinnar yrðu skýrir. Það er okkar forréttindi í dag, þar sem Guð veitir mér náðina að kynna fyrir honum og ykkur allar þessar dýrmætu opinberanir. Í Opinberunarbók sinni kallaði hann þessar refsingar „*lúðra*“ sem þjónuðu til að vara kristna menn við og vekja athygli á bölvun þess að yfirgefa heilagan hvíldardag sinn. Í Dan 8:12 kynnir hann brot sitt, eða „*synd*“, sem „*orsök*“ þess að kristin trú var yfirgefin blekkjandi og ofsækjandi rómverska páfastjórninni: „*Herinn var framseldur með daglegri ~~förn~~-vegna syndarinnar ; hornið felldi sannleikann en dafnaði í viðleitni sinni.*“ Í þessu frumkvæði sýnir Guð fullkomna samhangandi rökfræði sína sem gerir fullkomna réttlæti sitt aðdáunarvert. Þar sem kristnir menn kusu að hlýða keisara Rómar árið 321, skyldu þeir framseldir páfaveldinu í Róm sem stofnað var árið 538. Guð vildi blessa þá og gefa þeim frið sinn; það yrði þeim bölvun og hann mun ofsækja þá í nafni sínu.

Það skal tekið fram að í Daníelsbók opinberar Guð ekki hlutverk mótmælendasiðbótarinnar. Í þessari bók kynnir hann aðeins tvö meginstig kristinnar trúar, hreina og ósvikna fram til 7. mars 321, og síðan óhreina af synd fram til vorsins 1843, þegar tilskipun hans sem vitnað er í í Dan 8:14 tekur gildi. Þessi dagsetning er spámannlega sett af Guði til að aflétta leyndardómnum varðandi rómversk-kaþólsku kirkjuna og fordæma hræðilega sekt hennar í þjáningum sem refsaðir kristnir menn hafa gengið í gegnum. Á þessum degi er bölvun sunnudagsins, „dags sólarinnar“, opinberuð, afgyðingavæðing Konstantínusar varpar ljósi á orsök refsinganna með „*sjö lúðrunum*“ sem vitnað er í í Opinberunarbókinni. Á sama tíma varpar bölvun sunnudagsins ljósi á örlög trúaðra eða ótrúaðra mótmælenda, vegna þess að viðurkennd kenning var ófullkomin. Og þessi ófullkomleiki, sem varðveittur var og erfður frá kaþólsku trúnni, kom fram í þessari orðalagningu þessa vers í Opinberunarbókinni 2:25-26: „*Yður, öllum þeim sem eruð í Þýatíru og hafið ekki þessa kenningu og ekki þekkt djúp Satans, eins og þeir kalla það, segi ég yður: Aðra byrði legg ég ekki á yður.* „*Haltu aðeins því sem þú hefur, þangað til ég kem.*“ Einfaldlega sagt þýðir þetta vers undantekningartilvik vegna tíma fáfræði. Því að Guð gerir engan sérstakan undantekningu því krafa hans er sú sama fyrir alla menn. En hér er ekki

um undantekningu einstaklingsbundinnar hylli að ræða, heldur sameiginlega undantekningu sem lýst er með atviksorðinu „aðeins“. Skortur á ljósi á hinum sanna hvíldardegi réttlætir þessa sameiginlegu undantekningu sem gagnast trúföstustu mótmælendum á 16. ^o 17. ^o og 18. ^{öld}. Guð þekkir vel hugarástand mótmælendatrúarinnar gagnvart hvíldardagskröfu sinni sem sett var fram árið 1843 og líkir því við „byrði“. Og ég verð að segja að ég, sem elska hann og met, finn þessa „byrði“ sæta og létt. Því hvíldardagurinn er byrði fyrir suma, uppreisnarmenn, og himneskir vængir fyrir aðra, hina trúföstu útvöldu.

Þannig er kristin trú annað hvort gyðingleg eða ekki, og þessi kenning er staðfest af Páli postula í Róm 2:28-29: „**Sá er ekki Gyðingur sem er það hið ytra**, og umskurn er ekki sú sem er hið ytra á holdinu.“ **En Gyðingur er sá sem er það innra með sér**; og umskurn er umskurn hjartans, samkvæmt andanum en ekki samkvæmt bókstafnum. Lof þessa Gyðings kemur ekki frá mönnum, heldur frá Guði. „Óumskorinn geri ég kröfu um þessa gyðingdóm að fullu. Og þú verður að skilja, Guð mun aðeins frelsa Gyðinga af þessu tagi, í samræmi við þessa fyrirmynd sem Páll postuli lýsti. Hinir útvöldu geta komið af hvaða uppruna sem er, en í Guði eru þeir háðir sömu kröfum og njóta góðs af sömu guðdómlegu blessunum. Litur húðarinnar hefur enga þýðingu, því undir þessari húð rennur rautt blóð sem einkennir Adam-gerðina, þar sem þetta hebreska nafn hefur sem rót orðið „Edóm“ sem þýðir rauður. Hvað varðar innri andann, þá hefur hann engan lit og andinn hjá körlunum, konunum, sem Guð velur, er svipaður og í samræmi við hugsunina sem finnst í Jesú; það sem Jesús táknaði með „brúðkaupsklæðunum“ í dæmisögu sinni.

Árið 2022 gengur það gegn útbreiddri hugsun manna að tala um hlýðni. En þetta á sérstaklega við í vestrænu samfélagi, sem elskar frelsi sitt, því aðrar þjóðir, sem eru ekki kristnar, hafa verið nærmar og undirgefnar trúarlegum skyldum. Trúskipti þeirra til sannrar kristinnar trúar er möguleg án þess að vera sjálfvirk og almenn. En það verður að skilja að gæði sálarinnar ein og sér greinir á milli hinna frelsuðu og hinna týndu. Skiptingin í margar trúarbrögð er tímabundin og Guð mun taka úr hópi allra þjóða jarðarinnar, eftir að hafa snúið þeim til staðar síns um sannleika Krists, alla þá sem elska hann fyrir það sem hann er og hefur gert til að ávinna sér hjálpræði sitt. Trúararfleifð er einskis virði. Trú sem Guði þóknast byggist á þeirri þekkingu sem aflað er með því að rannsaka hjálpræðisáætlun hans sem opinberuð er í allri Biblíunni. Hún varpar ljósi á merkingu 6.000 ára mannlífs á jörðinni. Og í þessari Biblíu finna hinir útvöldu síðustu daga dýrmæta spádómstexta þar sem Guð afhjúpar og opinberar form gildranna sem settar eru undir yfirskini falskra trúarbragða. Þegar guðdómlega áætlunin er að fullu skilin og náð tökum á henni, þá öðlast við grundvallaratriði í hjálpræðinu. Það er huglægi þátturinn í þessu hjálpræði sem krefst, að loknu því, trúfesti við Guð á hverjum degi og allt til hins síðasta dags.

Páll hefur aftur gefið okkur mynd af skilningi á stöðu kristinna manna af heiðnum uppruna, það er meirihluta hinna útvöldu. Í Rómverjabréfinu 11 ber hann saman Gyðinga af kynþætti og andlega Gyðinga sem eru ættleiddir í Kristi, með myndinni af tveimur gerðum af olíutré, hinu sanna olíutré fyrir Gyðing af kynþætti og villta olíutrénu fyrir kristna manna af heiðnum uppruna. Tveir meginboðskapar eru til staðar: sá fyrsti er græðsla greina villta olíutrésins á stofn

og rót hins sanna olíutrés; sem staðfestir þá staðreynd að það er sannarlega heiðinginn sem verður að **gera gyðingdóm** en ekki öfugt. Sá seinni varar hinn trúaða heiðingja við því að stæra sig og gefa sér rétt til að syndga gegn Guði. Í versum 20 til 22 er Páll nákvæmur og talar um vantrúaða Gyðinga og segir: „*Þetta er satt; Þeir voru höggðir af vegna vantrúar, en þú stendur stöðugur í trúnni. Vertu ekki hrokafullur, heldur óttast, því að ef Guð þyrmdi ekki hinum náttúrulegu greinum, þá mun hann heldur ekki þyrma þér.*“ Íhugaðu því gæsku Guðs og strangleika: yfir þá sem féllu, strangleika, en gagnvart þér gæsku Guðs, ef þú heldur áfram í gæsku hans; **ella verður þú líka afhjúpaður**. » Nú kemur í ljós að mótmælendatrúin og kaþólska trúin á undan henni hafa bæði stolt vegsama sig og fullyrt að vera frá Guði, en kenningar þeirra einkennast af „*syndinni*“ sem fylgdi hvíld fyrsta dagsins, „sólardagsins“ sem tekinn var upp árið 321. Einnig, frá árinu 2020, hafa guðlegar refsingar dunið yfir og fylgt hver annarri, eftir Covid-19, í fréttum og frá 24. febrúar 2022 hefur mannkynið, sem má „**ekki hlífa**“, verið að byggja upp, í stigvaxandi mæli, stigvaxandi stig þriðju heimsstyrjaldarinnar sem mun mynda, undir titlinum „*sjötta lúðurinn*“, sjötta sinn sem guðleg bölvun slær kristna þjóðir, sem brjóta hinn heilaga hvíldardag sjöunda dagsins, sem Guð hefur helgað frá fyrstu viku jarðneskrar sköpunar hans.

Sérhver lesandi Biblíunnar getur séð að hvíldardagshaldið er gildi sem Guð hefur sett í kenningunni um sannleika sinn sem Gyðingapjóð gamla sáttmálans þurfti að heiðra. Á sama hátt neyðist samtímamannkynið til að taka eftir því að dæmigerðustu kristnu kirkjurnar, svo sem kaþólikkar, rétttrúnaðarkirkjan og mótmælendur, hafa yfirgefið þessa iðkun. Þetta hvarf hins sanna upprunalega hvíldardags getur ekki verið viðurkennt á sjálfbæran hátt af hinum mikla skapara og löggjafa Guði. Skipun Dan 8:14, sem Guð hefur undirbúið fyrirfram, hefur sett sögulegan tíma fyrir kröfuna um að snúa aftur til þessarar iðkunar. Frammi fyrir öllum þessum gögnum felst síðasta prófraun trúarinnar í því að vitna, einstaklingsbundið, um mikilvægi þess sem við leggjum þessa væntanlegu skipun, sem spámaðurinn Daníel skrifaði, sem fékk frá Guði, fyrir milligöngu engilsins Gabríels, í sýn, þessa kenningu, á 6. ^{öld} f.Kr.

Kenning kristinnar trúar telur Biblíuna vera orð Guðs. Hún er Guði og mönnum eina leiðin til að kynna hugsanir sínar, dóm sinn og áætlanir. Fyrir sína útvöldu heldur boðorð Guðs fyrir næstum sex þúsund árum varðandi hvíldardaginn, eða boðorð endurreisnar hans sem skrifað var á sjöttu öld f.Kr., öllu gildi sínu og krefst hlýðni frá sköpun hans. Hvað finnst þér um þetta?

Staða mótmælendatrúarinnar hefur breyst með tímanum, frá og með vorinu 1843, þegar Guð lagði hana undir trúarpróf, sem varðar kærleika spámannlegra opinberana. Þess vegna mun ég telja upp og taka saman alla texta úr Daníelsbók og Opinberunarbókinni sem fjalla um hana og lýsa henni til að varpa ljósi á þessa breytingu á andlegri stöðu hennar.

Í Daníelsbók eru friðsælu, trúföstu, píslarvottar mótmælendurnir, sem kaþólsku konungsveldin ofsóttu, almennt nefndir „*hinir heilögu*“. Blóð Krists réttlætir og „*helgar*“ þá þar til vorsins 1843. Þar sem mótmælendatrú kom fram á 16. ^{öld} verða aðeins textarnir sem varða þetta tímabil og tímabilin sem fylgdu varðveittir.

Dan 7:21: „ Og ég sá sama hornið heyja stríð við hina heilögu og sigra þá. “ Páfaveldið ofsækir mótmælendur.

Dan. 7:25: „ Hann mun mæla orð gegn hinum hæsta og kúga heilögu hins hæsta og ætla sér að breyta tímum og lögum, og hinir heilögu munu gefnir verða í hendur honum um eina tíð, tíðir og hálfa tíð. “ Páfaveldið réði í 1260 ár yfir kaþólikkum og síðan yfir mótmælendum.

Dan 8:13: „ Ég heyrði einn heilagan tala , og annar heilagan sagði við þann sem talaði: Hversu lengi á sýnin að vera um daglegu fórnina og um syndina sem veldur eyðileggingu? Hversu lengi á helgidómurinn og herinn að vera troðnir niður? “

Dan 8:14: „ ~~Og hann sagði við mig: Tvö þúsund og þrjú hundruð dagar, og eftir það skal helgidómurinn hreinsaður.~~ “ „;“ Og hann sagði við mig til kvölds og morguns, tvö þúsund og þrjú hundruð og heilagleiki mun réttlætast. „Þetta er bókstafleg þýðing hebreska textans sem Guð opinberaði mér fyrst einhvern tímann fyrir 1991. Ég staðfesti að hann sé nákvæmur og áreiðanlegur.“

Dan 8:24: „ Máttur hans verður mikill, en ekki af eigin mætti. Hann mun valda usla og dafna, og hann mun tortíma voldugum og heilögum lýð. “

Dan 11:33: „ Og hinir vitru meðal þeirra munu fræða marga, en sumir munu falla um tíma fyrir sverði og loga, fyrir herleiðingum og ránsfeng. “

Dan. 11:34: „ **Og þegar þeir falla, mun þeim lítillaga hjálpað , og margir munu sameinast þeim í hræsninni.** “ Hverjir eru þessir „ heilögu “ „ hræsnarar “? Mótmælendurnir sem rugluðu saman sannri trú og pólitískri skuldbindingu og tóku upp vopn frammi fyrir byltingarmönnum árið 1789 til að verja líf sitt. Þessi ásökun um hræsni mun varða trúna sem Jóhannes Kalvín, hinn kaldlyndi og grimmi Genfarbúi, stofnaði, en kenning hans mun breiðast út til nýja heimsins í Bandaríkjunum. Þessi dómur Guðs, sem fordæmir „ hræsni “, er réttlættur með því að þetta vers er ekki virt: „ Því að hver sem vill bjarga lífi sínu, mun týna því, en hver sem týnir lífi sínu mín vegna, mun finna það. “ Þessi meginregla er svo mikilvæg að þrjú guðspjöll vitna í hana: Matt. 16:25; Mark. 8:35; Lúkas 9:24. Og Jesús kenndi postulum sínum bannið við vopnaátökum þegar hann var handtekinn í Getsemanegarðinum, samkvæmt Matteusi 26:51-52: „ Og sjá, einn þeirra sem voru með Jesú rétti út höndina, dró sverðið sitt og hjó til þjóns æðsta prestsins og hjó af honum eyrað. “ Þá sagði Jesús við hann: „ **Setjið sverðið aftur í sinn stað, því að allir sem sverði bregðast munu fyrir sverði falla.** “ » ; sjá einnig Jóhannes 18:10-11. Það var með notkun þessara vopna, sem bönnuð voru af „ hræsnisfullum “ og óhlýðnum kristnum mönnum, að hinir sannarlega útvöldu fengu, á tímum drekanadaga Loðvíks XIV, „ **lítið hjálp** “, eins og þetta vers útskýrir. Þannig kunni Guð ekki að meta vopnaða baráttu Húgenottanna og Kamisardanna í Cévennes nálægt Anduze, ekki frekar en mótmælendaþingið sem var myrt í fjöldamorðum á Bartólómeusardegi árið 1572, á meðan fallin mótmælendatrú gerði þá að hetjum sínum.

Dan 11:35: „ **Og sumir af vitringunum munu falla frá, til þess að þeir verði hreinsaðir, hreinsaðir og gjörðir hvítir** , allt til endalokatímans, því að hann mun enn koma á ákveðnum tíma. “

Opinb. 2:19: Svokallað „ Þýatíra “-tímabil á 16. ‘ 17. ^{og} 18. ^{öld} : „ Ég þekki verk þín, kærleika þinn, trú þína, trúfasta þjónustu þína, **staðfestu þína** og síðustu

verk þín eru fleiri en þau fyrstu. “ Hin sanna friðsæla mótmælendatrú sem viðurkennir píslarvætti og lætur undan ofsóknum kaþólskra manna án þess að kvarta er blessuð af Jesú Kristi. Finn smáatriði er að taka eftir í þessu versi: orðinu „ **staðfesta** “, því Marie Durand, fyrirmyndar friðsæll vottur sannrar trúar á þessum tíma, var einmitt meðal fárra annarra, læst inni í 38 ár efst í „Konstanzturninum“ í Aigues-Mortes (Eaux mortes), sem er staðsettur í suðurhluta Frakklands við bakka Rhône-skurðarins. Í Saint-Jean du Gard varðveitir og kynnir „trúarsafnið“ stein sem hún hafði grafið á orðið „mótspyrna“. Eftir 38 ára friðsamlega mótspyrnu var hún frelsuð og hélt lífi. Hlýðni við Krist er því vel umbunuð. Í Opinberunarbókinni 13:10 minnir andinn á þessa meginreglu sem Jesús Kristur hefur ákveðið: „ *Sá sem leiðir í herleiðingu mun fara í herleiðingu; sá sem drepur með sverði verður drepinn með sverði. Hér reynir á þolinmæði og trú hinna heilögu.* “

Þetta vers á skilið skýringar. Í ofsóknaraðgerð sinni leiðir hin konunglega kaþólska trú dýrlinga Jesú í fangelsi og drepur aðra með sverði. Réttlæti Guðs mun frelsa þá til að vera teknir í fangelsi og drepnir af fallöx frönsku byltingarmannanna; dæmið um Loðvík XVI konung. Fallöxin gegnir hlutverki „ sverðsins sem hefnir sáttmála Guðs “ sem þriðja refsing, í 3. Mós. 26:25: „ *Ég mun leiða sverð gegn yður, sem mun hefna sáttmála míns. Þegar þér safnist saman í borgum yðar mun ég senda drepsótt meðal yðar og þér munuð verða seldir í hendur óvinarins.* “ »

Opinb. 2:24: „En ég segi **yður: Allir sem eru í Þýatíru og hafa ekki þessa kenningu og hafa ekki þekkt djúp Satans, eins og þeir kalla þau**, ég legg enga aðra byrði á yður, heldur það sem er í djúpum Satans. “ Trúaðir mótmælendur fordæma lygar kaþólskrar trúar, sem þeir kalla „ *djúp Satans* “. Það skal tekið fram að í sögu kristinnar var kaþólska trúin ekki fordæmd sem „ *satanísk* “ fyrr en á 12. ^{öld} af Peter Waldo og síðan af John Wycliffe á 14. ^{öld}. En hún tók ekki opinbera, skipulagða mynd fyrr en á 16. ^{öld} með veggspjöldum Marteins Lúthers á dyrum Augsburg-dómkirkjunnar árið 1517. Það er þessari opinberu fordæmingu sem mótmælendastarfið á nafn sitt að þakka. Guð er hér að vísa lúmskt til framtíðar hvíldardagskröfu sinnar frá vorinu 1843; hvíldardaginn sem fallin mótmælendatrú, dæmd af Guði sem „ *hræsni* “, samkvæmt Dan. 11:34, mun líta á það sem „ *byrði* “ sem það mun neita að bera.

Opinb. 3:2: Táknrænt kallað „ *Sardes* “ tímabilið, sem nær yfir tvær reynslur bandarískra aðventista sem áttu sér stað vorið 1843 og haustið 1844; spádómleg trú „*hinna heilögu*“ er prófuð og sett í prófraun tvisvar: „ *Til engils safnaðarins í Sardes skalt þú skrifa: Þetta segir sá sem hefur sjö anda Guðs og sjö stjörnur: Ég þekki verk þín, að þú virðist lifandi en ert dauður.* “

Opinb. 3:2: „ *Ver vakandi og styrk það sem eftir er og er að deyja, því að ég hef ekki fundið verk þín fullkomin fyrir Guði mínum.* “ Jesús er hér að vísa til verka sem Guð faðirinn, í hans nafni, krafðist. Með þessu hugtaki „ *verk* “ í fleirtölu fordæmir hann áhugaleysið á spádómlegum opinberunum sínum, á endurkomu sinni sem tilkynnt var um árin 1843 og 1844, og á sjöunda degi hvíldardagsins sem mótmælendatrúin hefur fyrirliðið með því að erfa rómversk-kaþólska sunnudagsvenju. Hér verðum við að taka eftir kröfu Krists um „ **fullkomin verk** “ sem stafar af breytingunni sem varð við gildistöku

tilskipunarinnar í Dan. 8:14; þetta er í rökréttri andstöðu við fyrri boðskapinn sem um ræðir frá 16. ^{til} 18. ^{aldar}: „Ég legg enga aðra byrði á yður.“ Á „sardínsku“ tímum er „byrði“ hvíldardagsins krafist sem „réttlæt看leg heilagleiki“ samkvæmt Dan. 8:14.

Opinb. 6:9: Undir þema „innsiglanna“ eru ofsóttir „heilagir“ tilnefndir með „fimmta innsiglinu“: „Þegar lambið opnaði ^{fimmta} innsiglið, sá ég undir altarinu sálir þeirra, sem höfðu verið drepnir vegna orðs Guðs og vegna vitnisburðar þeirra.“ Tilvísun orðsins „vitnisburður“, á grísku „marturia“, staðfestir dauða þeirra sem píslarvotta trúarinnar.

Opinb. 6:10: „Og þeir hrópuðu hárrí röddu og sögðu: Hversu lengi, Drottinn, þú heilagi og sanni, mun það taka þig að dæma og hefna blóðs okkar á þeim sem á jörðinni búa?“ Þessir heilögu tóku við dauðanum á meðan þeir biðu eftir „hefnd“ Guðs sem sagði í 5. Mósebók 32:35: „Mín er hefndin og umbunin.“

Opinb. 6:11: „Hverjum þeirra var gefin hvít skikkja og þeim sagt að þeir skyldu hvílast um litla stund enn, þar til samþjónar þeirra og bræður þeirra, sem áttu að verða deyddir eins og þeir voru, væru fullir.“ Þessir píslarvottar trúarinnar lýsa fyrstu kristnu mönnum sem vitnað er í á svokölluðu „Smýrnu“ tímabili, sem vísar til „tíu daga“ ára ofsókna af hálfu Dókletíanusar keisara og fjórðungsveldisins á milli 303 og 313. Eftir þessar hræðilegu ofsóknir sem Rómaveldi beitti, spáir andinn fyrir um framtíðar píslarvætti sem páfadómurinn mun leggja á mótmælenda „heilagra“ af hálfu Rómarveldisins.

Opinb. 6:13: „Og stjörnur himinsins féllu til jarðar, eins og fíkjutré fellur **ótímabærar** fíkjur sínar þegar það er hrist af miklum vindi.“ Þessi mynd vekur upp fallna mótmælendatrú því hún, sem fyrirleit guðdómlegar spádómslegar opinberanir, hlýddi ekki breytingunni sem sett var á árið 1843, þannig að í mynd ávaxtar fíkjutrésins var hann „grænn“ án þess að ná þeim þroskastigi sem Guð krafðist, frá þeim allra helgasta degi vorsins 1843, sem hann ákvað af fullum krafti. Tímabilið 1843 sem um ræðir er auðkennt því það fylgir táknrænni mynd sem lýsir verkum frönsku byltingarinnar sem lýst er með táknum „sólarinnar svartrar eins og sekk“ og „blóðmánanum“. Þessi tákn varða, í rétttri röð, dauða Biblíunnar, guðdómlegu „tvo vitni“ Opinb. 11:3; og aftökur seku, einvalda og kaþólskra presta, framkvæmdar með fallöx byltingarsinna, til uppfyllingar boðskapnum sem vitnað er í í Opinberunarbókinni 2:22-23: „Sjá, ég mun varpa henni í sæng og þeim sem drýgja hór með henni í mikla þrenging, nema þeir iðrist verka hennar.“ Ég mun deyða börn hennar, og allir söfnuðirnir munu vita, að ég er sá, sem rannsakar nýrun og hjörtu, og ég mun umbuna hverjum og einum yðar eftir verkum yðar. „Staða fallinna mótmælenda mun ekki breytast, samanlagt, fyrr en við dýrlega endurkomu hins guðdómlega Krists þegar þeir munu hegða sér samkvæmt lýsingunni í eftirfarandi versi.“

Opinb. 6:16-17: „Og þeir sögðu við fjöllin og klettana: Hrynjið yfir oss og felið oss fyrir ásjónu hans, sem í hásetinu situr, og fyrir reiði lambsins.“ Því að hinn mikli dagur reiði hans er kominn, og hver mun geta staðist? Orsök þessarar skelfingar er gefin í Sálmi 50:6: „Og himnarnir munu kunngjöra réttlæti hans, því að Guð er dómari.“ Opinberunarbókin 11:19 staðfestir þetta með því að tilgreina: „Og musteri Guðs opnaðist á himni, og í musteri hans sást sáttmálsörk hans. Og

þar komu eldingar og raddir og þrumur og jarðskjálfti og hagléi mikið . “ Og í þessari örku er hvíldardagsboðorðið grafið með fingri Guðs á steintöflur. Árás þeirra á hvíldardaginn og þá sem halda hann fordæmir þá án áfrýjunar. Svarið við spurningunni „*hver getur staðist*“ er gefið í uppbyggingu bókarinnar, í næsta 7. kafla: Aðeins „*hinir heilögu sem eru innsiglaðir*“ með hvíldardaginn og kærleika spámannlegs sannleika munu geta staðist. „*Innsiglið*“ „*Guðs*“ er sett á „*höndina*“ eða verknaðinn og á „*ennið*“ eða andlegan anda. Þau vitna á viðbótar hátt um guðlega samþykki og taka andlega við „*innsigli hins lifandi Guðs*“.

Eftir þessar hlutar af uppköllunum helgar andinn allt þema „*fimmtu lúðursins*“ í Opinberunarbókinni 9:1 til 12 því að lýsa mótmælendatrúnni sem hefur fallið frá vorinu 1843. Vers 11 sýnir „eyðileggjandi“ notkun hennar á Biblíunni: „*Þeir höfðu yfir sér engil botnlausrar gryfju sem hét Abaddon á hebresku og Apollyon á grísku.*“ Röðin sem vitnað er í er í samræmi við túlkun Biblíunnar: 1. „*hebreski*“ textinn, 2. „*gríski*“ textinn. Orðin „*Abaddon og Apollyon*“ þýða bæði Eyðandi; þetta nafn lýsir notkun Biblíunnar á „*djöflinum*“, „*englinum*“ sem verður haldið föngnum í „*þúsund ár*“ á „*botnlausri gryfju*“, það er að segja, eyðilegri jörð án mannaþúsunda, í Opinberunarbókinni 20:3. Hann hvetur og knýr menn til óhlýðni sem „eyðileggur“ möguleikann á hjálpræði sem Guð hefur lagt til.

Þetta eru allar opinberanir sem Guð hefur gefið útvöldum sínum, svo að þeir þekki dóm hans yfir mótmælendatrúnni og geri ekki þannig samning við óvini Guðs, Gyðinga, kaþólikka, rétttrúnaðarmenn, mótmælendur og að lokum, frá 1994, aðventista, sem einmitt hafa gengið í samkirkjulegt bandalag óvina Jesú Krists frá 1995.

Staðallinn sem Guð blessar er aðventismi, sem er trúr fyrstu guðdómlegu opinberunum sem greinilega skiptu kristinni trú í tvo andstæða hópa: hópinn sem er trúr hinum guðdómlega hvíldardegi og hópinn sem er meðal skurðgoðadýrkenda sem heiðra hinn rómverska heiðna sunnudag. Þessir tveir valkostir eru andstæðir hvor öðrum, eins og guðleg blessun og bölvun, dagur og nótt, ljós og myrkur, líf og dauði. Og á milli þessara tveggja valkosta verður þú að velja samkvæmt boði Guðs í 5. Mósebók 30:19: „*Ég kalla himin og jörð til vitnis gegn yður í dag að ég hef lagt fyrir þig líf og dauða, blessun og bölvun. Veldu lífið, til þess að þú og niðjar þínir megið lifa.*“.

Gyðingdómur hinnar sönnu trúar er staðfestur með myndinni af „*tólf ættkvíslunum*“, *tákni sem hann notar til* að kynna hina einu sönnu útvöldu sjöunda dags aðventista sem voru blessaðir frá vori 1843 til endurkomu Krists vorið 2030. Ég bendi á að það að hætta að iðka hinn sanna hvíldardag hefur lokað dyrum aðgangs að kristinni náð fyrir Gyðinga af kynþætti frá 7. mars 321. Aftur á móti hefur endurreisn þess, sem fram fór frá vori 1843, stuðlað að trúskiptum þeirra og inngöngu í sjöunda dags aðventistatrúna. Þessi kenning er opinberuð í Opinberunarbókinni 3:9 á þennan hátt: „*Sjá, ég mun gjöra til þín af þeim sem eru af samkundu Satans, sem segjast vera Gyðingar en eru það ekki, heldur ljúga. Sjá, ég mun láta þá koma og tilbiðja fyrir fótum þínum og vita að ég hef elskað þig.*“

Deila hlutverkum

Það er ekki auðvelt að aðgreina verk Guðs skýrt frá verkum djöfulsins. Það sem er auðveldara er að eigna skaparanum Guði viljann til að frelsa syndara og djöflinum hinar öfgustu tilraunir til að tortíma þeim. Sem skapari alls lífs og hluta hefur Guð í verkum sínum engin takmörk önnur en þau sem hann setur sjálfum sér vegna virðingar sinnar fyrir reglu fullkomins réttlætis. Í herbúðum djöfulsins eru takmörkin þau sem Guð setur. Þess vegna verðum við að skilja greinilega þá meginreglu að Guð leyfir djöflinum að starfa frjálslega án þess að halda honum niðri. Djöfullinn getur starfað og ofsótt alla einstaka verur sem eru ekki verndaðar af blóði Jesú Krists. Þetta skýrir slysatilvik og morð, og aðeins að hluta til dauðsföll af völdum sjúkdóma. Guð áskilur sér rétt til að takmarka þessi dauðsföll vegna þess að lífið er skipulagt samkvæmt áætlun hans á þann hátt að djöfullinn er aðeins það sem hann notar samkvæmt æðsta vilja sínum. Reynsla „Jobs“ varpar töluverðu ljósi á aðstæðurnar og kynnir okkur fyrir okkur fund Guðs og Satans varðandi Job, sem er tákn um trúan dýrkanda Guðs. Þótt Guð væri almáttugur missti hann guðdómlegan rétt sinn yfir mannverum sínum eftir synd Adams og Evu; þau kusu að trúa lygum hins djöfullega „höggorms“ og síðan þá er það djöfullinn sem hefur orðið ríkjandi prins á jörðinni. Markmið Guðs er því að kúga frá djöflinum og yfirráðum hans fáeinar verur sem munu tákna hans útvöldu. En til þess að þetta sé mögulegt verður hinn útvaldi að gefa sjálfur sannanir fyrir löngun sinni til að tilheyra Guði. Þetta er sönnunin sem Guð mun sýna djöflinum. Í þessu skyni verður Job sleginn í hold sitt til að þrýsta á hann til að gera Guð ábyrgan og þannig ganga svo langt að bölvu honum. En þetta markmið er aðeins það sem djöfullinn sækist eftir, því Guð þekkir djúp hjarta Jobs og er viss um staðreynd sína: Job er skilyrðislaust með honum. Þannig býr Guð sig undir að veita djöflinum mikinn ósigur. En til að ná þessu markmiði á jörðinni verður fátæki „Job“, þrátt fyrir gífurlegan auð sinn, að afsala sér öllu: auðæfum sínum og börnum sínum. Og til að krýna reynsluna mun illkynja sár gleypa hold hans og valda honum hræðilegum þjáningum. Ég nýti mér þetta þema til að rifja upp að í þessari sögu um Job í inngripum sínum býður kona hans honum að lofa Guð og enda daga sína en ekki að bölvu honum. Þýðingarvillan stafar af rangfærslu á hebresku sögninni „barek“ sem, sem þýðir að blessa, hefur með tímanum orðið að andstæðu sinni, það er að segja að bölvu í hebresku myndinni „berek“. Ennfremur sýnir svarið sem Job gefur henni greinilega að hún ráðleggur honum aðeins að enda líf sitt eftir að hafa lofað Guð fyrir innihaldsríkt líf fram að því. Í svari sínu svarar hann aðeins tillögunni um að fremja sjálfsmorð og segir í Jobsbók 2:10: „*En Job svaraði henni: „Þú talar eins og heimskuleg kona. Hvað! Vér þiggjum gott frá Guði, og eigum vér þá ekki líka að þiggja illt? Í öllu þessu syndgaði Job ekki með vörum sínum. “*“ Athugið að boðið um að bölvu Guði hefði gert konu hans ekki að heimskulegri konu, heldur að óguðlegri konu. Job veit ekki að djöfullinn skaðar menn, og í fáfræði sinni þekkir hann aðeins Guð, sem hann eignar bæði máttinn til að gera gott og máttinn til að gera illt. Í þessu hefur hann rétt fyrir sér, og Biblían staðfestir þetta sjónarmið með því að segja í Amos 3:6: „*Er lúður blásinn í borg og fólkíð óttast ekki?*“ *Gerist óheppni í borg án þess að Jahve sé höfundur hennar?* » Hins vegar, í rökfræði sinni, hélt Job að Guð gæti aðeins skaðað þá sem fyrirlíta hann og óhlýðnast. Ómeðvitaður um að hann væri

viðfangsefni trúarsýningar í einvíginu þar sem Guð og djöfullinn stóðu hvor gegn öðrum, gat hann aðeins verið órólegur yfir skilningsleysi sínu. En jafnvel án svars kaus hann að vera uppréttur og varðveita ást sína á hinum mikla skapara Guði. Job var ekki einn um að halda að Guð slæji aðeins þá sem verðskulda það vegna syndar sinnar. Þess vegna eru samskipti Jobs og gesta hans áfram ein af gagnkvæmum skilningsleysi. Fyrir vini sína, sem hafa samúð með þjáningum hans, hlýtur Job að hafa haft galla sem gerðu hann sekan frammi fyrir Guði, annars hefði hann ekki slegið hann svona. Og samt eru þeir á villigötum um hann. Það var erfitt fyrir þá að skilja að þjónn gæti verið sleginn með leyfi Guðs einmitt vegna þess að hann var „*réttlátur og saklaus*“ samkvæmt eigin dómi Guðs. Með tímanum kom dauði hins réttláta Jesú Krists til að beita þessari meginreglu, og eftir hann dauði trúfastra lærisveina hans og postula. En lexían sem reynsla Jobs gaf gerði gyðingapjóðina sérstaklega sek um að skilja ekki hvers vegna hinn réttláti og fullkominn Jesús þurfti að deyja krossfestur. Fyrir hann hafði reynsla Jobs sannað að hægt er að slá réttláta til dýrðar Guðs. Og athugið að Gyðingar brugðust aftur á móti við eins og félagar Jobs, og Guð hafði spáð því þegar hann sagði í Jesaja 53:5: „*En hann var særður fyrir afbrot vor, hann var kraminn fyrir misgjörðir vorar. Hegtunin sem færði okkur frið kom á hann, og með benjum hans erum við heilbrigð.*“ » Tilfelli Jesú er þó nokkuð öðruvísi en tilfelli Jobs, því Jesús deyr ekki aðeins til að sýna fram á fullkomna trúfesti við Guð, heldur einnig til að deyja í stað sinna endurleystu fortíðar, svo sem hinna trúuðu Gyðinga og þeirra sem í framtíðinni verða kallaðir kristnir, hvort sem þeir eru af gyðinglegum eða heiðnum uppruna. Eftir dauða og upprisú Krists frelsarans verður reynsla Jobs heimfærð á kristna menn, en að þessu sinni mun Guð heimila dauða þeirra því eftir upprisú Jesú ætti dauðinn ekki lengur að hræða sanna þjóna hins lifandi Guðs. Hann varð ekki fyrir vonbrigðum með væntingar sínar, því að endurleystir hans vitnuðu hugrökklega í fjöldanum með því að gefa líf sitt á rómverska vettvangi áður en reiði Guðs féll yfir Jerúsalem og vantrúaða íbúa hennar árið 70.

Í hlutverkaskiptingu smíðar Guð sögulegt verkefni sitt og djöfullinn stígur inn í hlutverk hans til að koma því til framkvæmda. Hið mikla spáða verkefni er eingöngu verk Guðs. Þess vegna er þetta verkefni smíðað af djúpri greind sem vekur aðdáun hjá þeim sem uppgötva það. Þótt mannkynið hinsi það næstum almennt heldur Guð áfram að stýra mannkyninu, sem framkvæmir stig verkefnis hans. Jafnvel uppreisnargjarnir og vantrúaðir taka þátt í að framkvæma áætlanir hans. Sá sem, samkvæmt Opinberunarbókinni, lagði af stað sem sigurvegari og til að sigra, nýtur þegar lokasigurs síns. Eins og skákmeistari kann hann að fórna þeim, en mun enda leik sinn með máti sem lagður er á herbúðir djöfulsins. Í hverri viku, sjöundi dagurinn, helgaður sem hvíld, laugardagurinn, spáir niðurstöðu þessa fyrirhugaða sigurs. Trúfastir þjónar hans finna spádóma og lykla að skýringum þeirra um alla Biblíuna. Endalokatímarnir sem varða okkur eru fyrst og fremst þema spádóma Daníels og Opinberunarbókarinnar. En fyrir þá sem fyrirhlíta trú og Biblíuna færir Guð spádóma sína til síns sviðs. Til að skilja þessa nálgun verðum við að taka eftir dæmunum sem Sál konungur gaf, sem aðeins fær frá sjáanda sannleikann sem Guð vill að hann heyri; annað dæmi, um spillta spámanninn „Bíleam“, sem færir heiðna konunginum Barak aðeins þau skilaboð sem Guð vill beina til hans. Og á 16. öld e.Kr., mitt í djúpu myrkri sem réði ríkjum

í hugum, fékk spámaðurinn Michel Nostradamus sýnir sem hann miðlaði í formi ferhyrninga og annarra, þar á meðal voru stórir atburðir sýnilega framkvæmdir. Hinir munu verða framkvæmdir með tímanum, og sumar þessara tilkynninga varða aðgerðir fyrir síðustu daga okkar.

Ég minnst þess í þessu sambandi að árið 1982 tilkynnti túlkun herra Jean de Fontbrune um þriðju heimsstyrjöldina fyrir árið 1983. Lýsingin á stefnu hans við framkvæmd aðgerða var svipuð þeim sem Daníel 11:40 til 45 kynnti í greiningu minni. Þessir tveir spádómar boða sama atburðinn, afleiðingarnar voru lagðar á, sami andi var uppruni hans og í þessu tilfelli var það andi skaparans Guðs.

Fyrir flesta fara verk Guðs og verk djöfulsins ekki saman: Guð gerir gott og djöfullinn gerir illt. Þessi „snögga“ dómur hunsar veruleikann, sem er ekki svo einfaldur. Er spádómur að gera illt eða gott? Tilgangur spádóms er að vekja ótta mannsins við Guð. Er þetta að gera illt eða gott? Í dæmisögum sínum kenndi Jesús okkur að hann kom til að leita að týnda sauðinum. Hvar er þessi sauður, meðal góðra manna eða illra? Ef hann er kallaður „týndur“, þá er hann því meðal illra manna, syndara, tollheimtumanna, og sumir þeirra eru framtíðarútvaldir Krists frelsarans.

Það er því í stíl sem er mjög ólíkur þeim sem Biblían notar að Guð lét spá fyrir um framtíðina með þessum langt frá því að vera fyrirmyndarmanni, Michel Nostradamus. Hann bjó til ástarelixír, kynörvandi blöndur sem gerðu hann aðlaðandi meðal aðalsmanna þess tíma. Þar að auki, sem stjörnuspekingur, tókst honum að vinna vináttu og aðdáun drottningarmóðurinnar Catherine de Medici, ákafra fylgjanda stjörnuspeki og kaþólskrar trúar, eins og ítalskir uppruni hennar réttlætir. Á meðan Biblían var barist við konungshirðina voru ítarlegir atburðir mannkynssögunnar þróaðir og skrifaðir niður og lagðir fyrir augu manna. Um það bil þúsund ferhyrningar, erfiðar að túlka, myndu heilla fólk með tímanum. En ég er nú sannfærður um að þessir spádómar varða aðgerðir sem myndu rætast í þriðju heimsstyrjöldinni, á ýmsum stöðum í Frakklandi og Evrópu. Frakkland, sem Nostradamus tók við í Frakklandi í Saint-Rémy de Provence, er sérstaklega skotmark þessara þúsund tilkynninga. Atburðir samtímans hafa minnt okkur á að Frakkland er nú eina sanna evrópska herveldið en samt er það mjög veikt miðað við möguleika óvinar síns, Rússlands. Við þennan veikleika bætum við þeirri staðreynd að það verður að horfast í augu við árás Rússa í norðri og innrásir múslima og afrískra barbara í suðri. Og þessi stríðsstefna er að fullu staðfest í Daníel 11:40 til 45. Ég hef tekið eftir því að fólk sem gagnrýnir spádóma Nostradamusar fyrir lítur á sama hátt spádómana í Daníel 11:40 til 45 sem Guð gefur í Biblíunni sinni. Þannig að ég get sagt að gagnrýni þeirra jafngildir andlegri fáfræði þeirra, jafnvel vantrú.

Hvað mig varðar, þá gerðu spádómar Jean de Fontbrune mér gagn árið 1982 með því að staðfesta túlkun mína á Dan 11:40 til 45. Reyndar var túlkunin góð og réttlát, en tíminn sem spáð var fyrir um uppfyllingu hennar var ekki enn kominn og er enn á þessum tíma; en hver dagur sem líður undirbýr þessa uppfyllingu. Það var sannarlega mjög gagnlegt fyrir mig að heyra tilkynningu um átök við íslam, sem var víða fagnað og komið á fót á franskri grundu. Bókin Michel Nostradamus varð „metsölubók“ árið 1982 og margir voru sannfærðir um

yfirvofandi hið óttaða drama, sem tilkynnt var um árið 1983. Þegar ástandið versnaði hélt ég að ég myndi sjá þessa uppfyllingu árið 1993, sem gerði komu Krists árið 1994 rökrétta, þar sem þessi dagsetning tilgreindi árið 2000 sem raunveruleg fæðing Krists. Og að lokum skipulagði Guð þetta hræðilega drama fyrir árin 2022 til 2029 og dýrlega endurkomu sína vorið 2030.

Biblían opinberar andlegan dóm Guðs og spádómar hans í Daníel og Opinberunarbókinni varpa ljósi á þennan dóm með því að vekja upp trúarleg skiptingar. Daníel 11:40-45 lýsir greinilega evrópskri kaþólskri trú, múslimskri trú og rétttrúnaðri trú. Spádómar Nostradamusar halda hins vegar borgaralegum blæ, vekja upp athafnir en fella engan gildisdóm. Þessi þrjú trúarbrögð eru vissulega til staðar í ákveðnum fjórðungum tilkynninga hans, en þau eru merkt með óljósum nöfnum og orðum. Nostradamus spáir fjölmörgum fjöldamorðum og eyðileggingum á auðþekkjanlegum stöðum. Dauði Hinriks II, sem féll í riddaraslag á hestbaki, hafði verið spáður af Michel Nostradamus fyrir atburðina. Þessi tilkynning veitti honum mikla frægð. Og í gegnum þennan mann minnti Guð okkur einfaldlega á að hann var til og hafði þegar mótað áætlun fyrir sögu mannkynsins. Með þessari aðgerð kom hann til að skora á vantrúaða manninn sem fylgdi blint erfðri ofsóknarkenndri trúarhefð. Því að sýning hans á að boða framtíðina var í raun að beina viðkvæmri sál að Biblíunni sinni, þar sem það var í henni sem hann lagði alla sína andlegu opinberun. Mannfiskarinn kastaði þannig neti í óhreint vatn í tilraun til að bjarga því sem bjargað mátti. Reyndar er líkindin milli Nostradamusar og Bíleams óþægileg, en Bíleam var opinberlega hebreskur spámaður Guðs; sem var ekki raunin með Nostradamus. En báðir reyndust ófærir um að ljúga að viðmælendum sínum. Og hvað hann varðaði tilkynnti Nostradamus guðdómlegar refsingar sem myndu með tímanum dynja á kaþólsku konungunum. Um 1555 tilkynnti hann, fyrir Guð, í fjórðungi, fjöldamorðin á Bartólómeusardegi sem myndu eiga sér stað árið 1572. Hlutverk hans var að tilkynna erfingjum kaþólsku uppreisnarinnar harmleikinn sem myndi dynja á þeim fram á okkar tíma. En hann kynnti þessar harmleikir aðeins á kurteisan hátt án þess að fella inn minnstu fordóma. Þannig var borgaralegt hlutverk hans viðbót við Biblíuna, sem opinberar andlegan dóm hugsunar skapara Guðs. En Nostradamus spáir fyrir um fjölda athafna sem Biblían lýsir ekki. Einnig virðist Guð segja við trúa útvöldu sína sem taka þessa spádóma um framtíðina alvarlega: Hér lýkur hlutverki Biblíunnar og nánari upplýsingar um athafnirnar er að finna í ferhyrningum Nostradamusar. Því Biblían og spádómar Nostradamusar opinbera framtíðina sem Guð einn þekkir, spáir fyrir um og lætur rætast.

Hvert er þá spámannshlutverk djöfulsins? Það er takmarkað, því djöfullinn getur aðeins lítt hinni miklu áætlun Guðs. Hann starfar sem leiðtogi hins illa herbúða en getur ekkert gert meira en það sem Guð heimilar honum að gera. Hann getur spáð um einstaklingsbundna framtíð fólks sem Guð verndar ekki, og þetta skýrir fjölgun „spámanna“, miðla sem boða framtíðina og afrískra spámanna, sem allir eru meira og minna færir um að boða framtíðarupplifanir sem illar vættir geta skipulagt og komið á. Því við verðum að gera okkur grein fyrir því hversu mikið sífellt lengra líf þeirra auðveldar þekkingu þeirra og vald á skipulagi mannlífa. Svo lengi sem Guð stendur ekki gegn þeim geta þeir brugðist við og komið spám á framfæri. Fólk er heillað og verður háð þessari tilkynningu um framtíðina, en

það er oft ruglað saman um tegundina og rekur eingöngu djöfullegar athafnir til guðlegs valds. Þar sem töframenn Faraós störfuðu fyrir Móse hafa svartagaldur djöfulsins og hvítagaldur Guðs alltaf rekist á, og því miður fyrir þá rugla margir þeim saman. Almennt séð eru töfrabrögð djöfullegs eðlis vegna þess að Guð notar sjaldan töfra sína. Ólíkt djöflinum leitast hann ekki við að tæla skepnur sínar og tengist aðeins þeim sem leita hans með kærleika og þakklæti fyrir fórn hans í Kristi.

Kapólikkar lesa nú einnig Biblíuna og þegar þeir lesa spádómstextana gefa djöfullinn og klerkastéttin þeim túlkanir sínar. Fyrir kapólikka er „*dýrið*“ Rússland. Þegar landið var sovéskt og trúleysingi var ásökunin auðveldlega samþykkt, en það er ekki lengur trúleysingi og hefur jafnvel endurheimt ákafa fyrir rétttrúnaðartrú sinni. Með sýnum sem hann gaf þegar hann birtist í mynd „Meyjar“ vakti Satan áhuga á leyndardómi spádómanna sem komu til Portúgals í „Fátímu“. Þriðja boðskapurinn krafðist þess að Sovét-Rússland yrði snúið til dýrkunar „Meyjar“ og til kapólskrar trúar. Nú þegar Rússland er trúað og rétttrúað hefur þriðji boðskapurinn ekki lengur neina ástæðu til að vera til. En rétttrúnaðar Rússland keppir við kapólsku Rómaborg, svo hatur Rómar margfaldar brögð sín til að veikja það og í núverandi atburðum styðja mótmælenda- og kapítalísk Bandaríkin það í baráttu þess. Páfavelðið var óánægt með samkeppnina frá þessari austurlensku kristnu trú, sem hafði sinn eigin páfa, sem tók sér nafnið páfi. Upphaflega sat páfinn í Konstantínópel, sem keppti við Róm, en síðar var rétttrúnaðarstóllinn stofnaður í Moskvu. Þannig beindist hatur Rómverja gegn þessari rússnesku höfuðborg.

Þekkir djöfullinn áætlun Guðs? Ef hann gat, í upphafi uppreisnar sinnar gegn Guði, trúað því að hann gæti unnið sigur og látið hugmyndir sínar sigra, þá hins vegar tók ósigur hans fyrir Jesú Kristi frá honum, á sársaukafullri stundu fyrir Jesú, allar blekkingar hans og vonir. Ennfremur er nákvæmni opinberuð um hann og samkvæmt Opinberunarbókinni 12:12 „*veit hann að **hann hefur nauman tíma***“ til að bregðast við hjálpræðisáætlun Guðs: „*Fagnið því, himnar og þér sem í þeim búið! **Vei jörðinni og hafinu!** Því að djöfullinn er stiginn niður til yðar í miklum reiði, því að hann veit að hann hefur nauman tíma.*“ „Reiði hans er afleiðing af því að Guð, sem sigraði hann í Jesú Kristi, dæmdi hann til dauða. Og reiði hans beinist að „*jörðinni og hafinu*“, sem táknar bæði plánetuna sem við búum á, en einnig, sem andlegt tákn, mótmælendatrúnni og kapólsku trúnni, sem hegða sér eins og árásargjörn „*dýr*“ gagnvart hinum sönnu útvöldu Jesú Krists, hvert á sínum tíma. Djöfullinn sá Krist grípa inn í lok fyrstu 4.000 ára sögu jarðarinnar. Hann gat þá skilið þá merkingu sem Guð vildi gefa sjö daga vikunni, táknræna einingu sjö þúsund ára hnattræns tíma. Hvíldardagurinn spáði ósigri hans og lokahvöld sem Guð og hans útvöldu fengu; hann hafði því aðeins tvö árþúsund eftir til að hefna sín á Guði og hans útvöldu. Og þegar Jóhannes fékk opinberun opinberunarinnar var Satan fyrstur til að ráða hana, en hann vann ekkert með því að deila uppgötvun sinni með mönnum. Hann kaus að skilja þá eftir í blekkingum sínum og láta þá trúa að eilífðin væri framundan. Engu að síður, vitandi að tvö þúsund ár voru honum gefin til að... Með athöfn gat hann skipulagt stríðsáætlanir sínar út frá útbreiðslu tælendi lyga með tvöföldum banvænum afleiðingum. Hinir barbarísku þjóðir sem við vorum hluti af lögðu litla

áherslu á menntun, ólíkt hebresku þjóðinni sem börn þeirra lærðu að lesa og skrifa mjög snemma. Þessi menntun gerði þeim kleift að bera kennsl á guðlegar skipanir og mannlegar skipanir. Í Vesturlöndum gerði fáfræði og vanhæfni til að lesa ósvikin biblíurit djöflinum auðvelt að dreifa lygakenndinni sem barst frá Róm eftir Konstantínus I, ^{þekktan} sem hinn mikli (hin mikla gildra, hinn mikli lygari). Samviskufrelsið og trúfrelsið, sem hann veitti með tilskipun sinni í Mílanó sem gefin var út árið 313, studdi falskar kristnar trúskiptingar og mótmælaumræðurnar sem fylgdu í kjölfarið. Kenningin um sannleikann drukknaði þannig í flóði frjálslyndra hugsana sem biskup Rómar gerði sig að gæslumanni þeirra. Þannig fæddist rómversk-kaþólska trúin sem yrði páfaleg og lögð á af konungsvaldinu með tilskipun Justinianusar, undirrituð árið 533 en framkvæmd aðeins árið 538; því fram að þessum degi var Róm hernumin af Austgotum. Árið 538, hershöfðinginn Belisarius rak þá burt og hinn slægjandi Vigilius gat gengið til páfaþjónustu sinnar. Spádómur innblásinn af djöflinum, þekktur sem „spádómar heilags Malachysar“, tilkynnti um röð 120 páfa í Rómarstól. Þetta er dæmi um getu djöfulsins, sem getur einnig, fyrir tilstilli falskra kaþólskra dýrlinga og „meyjarinnar“ sem á að vera María, móðir Jesú, miðlað spádómum sínum til þeirra sem eru enn undir jarðneskum yfirráðum hans.

Forréttindi sannrar trúar

Þau eru mjög fjölmörg og í raun og veru stafa þau öll af einu: því að njóta góðs af þeirri greind sem Guð hefur gefið.

Í lífi kjörinna fulltrúa er fyrsta forréttindin að vita að daglegt líf er hræðilega blekkjandi. Til að skilja þessa blekkingu betur verður þú að gera þér grein fyrir því hversu mikið nútíma vestræn samfélög eru stillt á fréttir: mannleg samskipti byggjast fyrst og fremst á fjölmiðlum, internetinu, sjónvarpi og útvarpi. Í öllum þessum miðlum eru skoðanir sérfræðinga stöðugt dreifðar. Og nútímamaðurinn verður að flokka í gegnum fjölda andstæðra skoðana sem standast hver aðra. Þegar valið verður sífellt erfiðara, jafnvel fyrir þá einföldustu, flakka hugir þessa fólks frá einni hugmynd til annarrar án þess að geta sett sig í spor þeirra.

Útvaldir Krists falla ekki í gildru blekkinga sem byggjast á bandalögum sem eru jafn sviksamleg og hræsnileg og brothætt og tímabundin. Með öllu fjölmiðlavaldi eru samningar og sáttmálar undirritaðir af stjórnmálamönnum. Síðan, þökk sé leiðtogaskiptum, eru þessar skuldbindingar dregnar í efa og yfirgefnar. Og þegar við skoðum sögu mannkynsins, gerum við okkur grein fyrir því að hún var byggð á stöðugum áskorunum við samninga og sáttmála. Hinir útvöldu eru ekki hissa á þessu því þeir vita að jörðin var sköpuð af Guði til að bjóða djöflinum lén þar sem hann hefur heimild til að berjast gegn Guði og trúföstum herbúðum hans. Friðurinn sem stjórnmálaleiðtogar leitast við er alltaf blekking og hégómlegur. Því eðli jarðarinnar er stríð milli manna, milli engla og milli Guðs og Satans. Í núverandi atburðum er stríðið í Úkraínu dramatískt dæmi um skilningsleysi atburðanna. Menn vita hvernig á að útskýra atburðarásina sem leiddi þetta land í stríð. En skýringar þeirra skortir aðalviðmiðið: Guð. Því það er

undir hans dómi sem raunverulegar orsakir stríða liggja. Og það sem hefur hafist er sérstaklega ógnvekjandi vegna þess að það er það síðasta. Fjöldi karla, kvenna, aldraðra og barna mun farast og hverfa í þessum eyðileggjandi stormi. En með því að hunsa Guð og áætlun hans eru menn á villigötum í röksemdafærslu sinni, sem í raun byggir aðeins á fölskum vonum þeirra. Höfum við ekki sungið „Það verður betra á morgun“ í útvarpi okkar? Og þessi boðskapur sýnir fram á ótrúlega tengingu við von, sem samkvæmt máltækinu „heldur okkur á lífi“. Von er einnig til staðar meðal hinna útvöldu, en ólíkt mannfjöldanum sem er einangraður frá Guði er von þeirra ekki tálsýn, því Guðinn sem þeir setja vonir sínar á er alvaldur Guð sem getur látið áætlun sína rætast og náð þeim dýrðlega sigri sem hann spáði. Með því að hunsa Guð og yfirvofandi eyðileggjandi áætlun hans vanmeta fréttaskýrendur ógnina af því að Rússar noti kjarnorkuvopn. Byggt á löngu friðartímabili sem liðið hefur frá lokum síðari heimsstyrjaldarinnar vilja þeir sannfæra sig um að enginn á jörðinni sé nógu brjáláður til að nota þetta vopn, sem myndi leiða til eyðileggingar lífs á jörðinni, vegna hefndaraðgerðir landa sem eru búin þessu vopni. Þeir hafa farið að trúa því að tilvist þessa kjarnorkuvopns hafi aðeins fælingartilgang. Og því eru rússneskar ógnir ekki teknar alvarlega og leiðtogar Evrópu og Bandaríkjanna eru hvattir til að auka á banvænar aðgerðir. Það er rétt að rússneskar ógnir eru fyrst og fremst letjandi vegna þess að Rússland metur enn líf mikils og leitast við að vernda þau svæði sem, undir yfirráðum þeirra, hafa gert það ríkt og öflugt. Slíkt var Úkraínusvæðið, „brauðkórfa“ þess. Það vill því ekki hverfa. Og samt mun það hverfa, því Bandaríkin munu ekki hafa sömu hroka og aðhald. Allir þeir sem fyrirhlíta rússneskar ógnir eru ómeðvitaðir um að raunveruleg hætta fyrir þjóðir er bandarísk. Með því að greina núverandi hegðun þeirra getum við þegar skilið hvers vegna, þegar tíminn er réttur, munu þeir ekki hika við að eyðileggja rússneskt landsvæði, jafnvel þótt það þýði að sumar bandarískar borgir leysist einnig upp vegna viðbragða Rússa. Og höfuðborgir Evrópu verða einnig gerðar árásir af Rússlandi, sem hefur verið hernumið. Reyndar vilja Bandaríkjamenn ekki lengur taka þátt í bardaga. Þeir hafa lært lexíur sínar af alþjóðlegum inngrípum sínum þar sem þeir misstu marga hermenn; það er búið, þeir vilja ekki lengur afhjúpa hermenn sína. Reyndar sannar stríðið í Úkraínu að þeir hafi rétt fyrir sér, því á jörðu niðri eiga hermenn sífellt minni lífslíkur. Nútímaleg, afar nákvæm vopn og notkun dróna skýra afleiðingarnar: skriðdrekin, þótt hann sé þungbrynjaður, er varnarlaus og enginn orrustubota er öruggur, hvorki á landi, í lofti, á sjó né neðansjávar. Háþróuð vestræn vopnagerð er að sanna árangur sinn í Úkraínu gegn rússneskum herjum. En verið á varðbergi, þessi vopnagerð eyðileggur lönd, því hún er hræðilega dýr. Raunverulegt stríð fær á sig mynd tölvuleiks. Sameiginlegt atriðið á milli þessara tveggja er tölvutækni. Eldflaugar taka á loft og hitta skotmark sitt, en hver vinnur að lokum? Sá sem getur haldið áfram að berjast gegn þeim sem hefur klárað árásar- eða varnareldflaugar sínar. Ég er að hugsa um hvernig í síðari heimsstyrjöldinni, í orrustunni við austurströndina, tók bandaríski hershöfðinginn ákvörðun um að fórna litlu „Sherman“-skriðdrekjunum sínum til að halda þýsku skriðdrekunum eins lengi og mögulegt var á vígvellinum, og þessi ákvörðun reyndist þess virði, því þegar eldsneytið var uppuríð yfirgáfu þýsku áhafnirnar öflugtu „Tiger“-skriðdrekan sína og lögðu af stað fótgangandi til Þýskalands.

Þannig féll síðasta brynvarnakerfi Þjóðverja; leiðin til Berlínar var opin fyrir Bandaríkjamenn og bandamenn þeirra.

Þessi gífurlega notkun nútíma eyðingarvopna leiðir mig til að skilja betur hlutverk þessa stríðs í Úkraínu, sem kemur ekki fram í spádómi Daníels 11:40 til 45. Tilgangur þess er að tæma auðlindir Evrópuþjóða og svipta þær möguleikanum á að verja sig á áhrifaríkan hátt þegar Rússland ræðst inn í þær, eins og Daníel 11:40 spáir: „*Á endalokatímum mun konungur suðursins ráðast á hann. **Og konungur norðursins mun koma á móti honum eins og hvirfilvindur með vögnum, riddurum og mörgum skipum. Hann mun sækja inn í landið, breiðast út eins og lækur og flóð.***“ Í þessum áfanga átakanna munu rússneskir herir „konungsins norðursins“ kæfa veika mótspyrnu sem mun standa gegn honum. Og þessi veika mótspyrna á sér skýringu í almennri fátækt ESB-þjóða í kjölfar útbreiddrar efnahagslegrar óstöðugleika sem afleiðingar viðskiptaþvingana gegn Rússlandi. Þessar ákvarðanir sem framkvæmdastjórn Evrópusambandsins hefur varið munu kosta evrópska íbúa sem verða fyrir barðinu á tortúmingu dýrt.

Á þessum tíma ríkir enn óvissa um „konunginn í suðri“, sem ég tengi við hefndargjarna og stríðsgjarna íslam. Hefur aðgerðin sem varðar hann í þessu versi þegar verið framkvæmd, eða verður hún framkvæmd fyrir innrás Rússa? Eyðilegging Evrópubúa vegna úkraínsku hörmunganna gæti verið skýringin á árásum múslima. Því þegar Evrópa er eyðilögð mun hún missa virðingu sína og náttúrulegir óvinir hennar munu hætta að óttast hana. Hún er þegar varnarlaus vegna mannúðlegra gilda sinna og auðveldrar móttöku, en verður enn varnarlausari þegar hún er eyðilögð. Og á bak við Al-Kaída og Daesh mun almenn múslimahreyfing geta barist gegn Suður-Evrópu, þ.e. Ítalíu páfans, mjög kaþólsku Spáni og Portúgal, sem og Frakklandi, „elstu dóttur kirkjunnar“, skotmarki trúarlegrar haturs.

Forréttindi útvalda Jesú Krists varða einnig dóminn sem fellur yfir allt sem mannkynið kallar „framfarir“. Orðsifjafræðilega séð þróast mannkynið aðeins, en er það að þróast í átt að góðu eða illu? Eru framfarir eins jákvæðar og fullyrt er? Hinn upplýsti útvaldi getur greinilega sagt að fólk sé að þróast í átt að siðleysi sem aldrei hefur verið náð áður. En hvað með tækniframfarirnar sem við á Vesturlöndum erum orðin svo háð? Ég mun veita skýringar sem sýna að þessar tækniframfarir eru að drepa augu okkar, eyru, líkama okkar og huga.

Framfarir drepa augun okkar

Að stara á sjónvarp eða tölvuskjá dregur úr líkamlegri áreynslu augnvöðvanna. Heilinn yfirgefur upprunalega forritun sína um leið og fókus hans er skipt út fyrir leiðréttingarlinsur framleiddar af sjóntækjafræðingum. Framfarir eru einnig útgáfa fjölda bóka, skáldsagna, þar sem lestur þeirra hvetur einnig til festingar augnaráðsins, en hættan er minni en tölvumyndin því ólíkt sjónvarpi er bókin nákvæm mynd á meðan sjónvarpið býr til gervigerðar, ónákvæma mynd í algjörri andstöðu við náttúrulega lífsreglu. Heilinn okkar er aðeins fær um að aðlagast náttúrulegum myndum lífsins og hann virkar í mjög hárri upplausn náttúrulega svo framarlega sem hann er ekki skemmdur og áreittur af gervi sýndarmyndum. Áður fyrr var sjónvarp með katóðugeislarörum sérstaklega skaðlegt fyrir augu okkar; algjörlega óskýr myndútsending gerði heilann brjáláðan því hann reyndi til einskis að einbeita sér að skerpu. En ósýnileg og miklu

hættulegri voru geislarnir sem þessar agnabyssur vörpuðu. Í miðjum friði voru augu okkar sprengd af skotfærum sem eyðilögðu sjónhimnurnar okkar.

Framfarir eru að drepa eyrun okkar

Náttúruleg hljóð lífsins áður fyrr voru alls ekki árásargjörn. Mesta hættan var að vera á stað þar sem byssupúður sprengdi, sem var raunin hjá fallbyssumönnum. Þeir voru meðvitaðir um áhættuna og vissu hvernig þeir ættu að vernda eyrun. Eldingar gátu einnig deytt mannveru, en þessi tilvik voru undantekning. Með þróun rafmagns kom tími rafeindatækni og möguleikans á að magna upp hljóðkraft. Fyrst voru notaðar rör sem hitnuðu mikið og endurgerðu hljóðið með náttúrulegri þjöppun. Síðan kom tími smára, mjög lítilla og orkunotandi. Og útvarp, segulbandstæki og síðan myndbandstæki þróuðust með svokallaðri „hliðrænni“ tækni. Þetta hélt í skipulagningu sem takmarkaði hljóðdynamíkina sem náðist. Hins vegar gátu mjög mikil afköst, sem endurgerð voru með öflugum hátalorum, smám saman deytt mann sem var of nálægt hátalara á diskótekum eða opinberum dansleikjum. Harmleikurinn átti sér stað með útbreiddri útbreiðslu stafrænnar tækni, sem hefur þann kost og galla að endurskapa að lokum nákvæmlega hljóðdynamíkina sem var tekið upp. Það sem ég meina er að útsendingar sem gerðar eru á stafrænu formi eru hávaðabyssur. Hljóðið er ekki lengur þjappað og krafturinn endurskapar hæstu tinda hljóðrófsins. Í sjónvarpsútsendingum ráðast hljóðtindar á hljóðhimnuna okkar án þess að við finnum fyrir áhrifunum. Þetta snýst ekki um almennan styrk hljóðsins, heldur um tinda sem ráðast á heyrnina okkar, því hljóðið er ekki lengur þjappað. Til að skilja betur hvað ég er að segja er hægt að hlusta á hljóð úr gömlum kvikmyndum og bera það saman við áhrif nútíma stafrænna hljóða. Í gömlum kvikmyndum var hljóðið heyranlegt og reglulegt, en það er ekki lengur raunin; með stafrænu förum við frá varla heyranlegu hvísli yfir í hvassan odd sem ræðst á eyrað. Sjónræn sönnun þess sem ég er að segja er að finna í stöðugri aukningu á notkun heyrnartækja, sem seld eru á gull- eða platínuverði, á ósanngjarnan, græðgisfullan og hneykslanlegan hátt. En eins og lestin heldur framþróunin áfram og ef þú tekur hana ekki, þá siturðu einn eftir á stöðvarpallinum. Sérfræðingar, sem eru meðvitaðir um vandamálið sem heyrnartól valda, hafa breytt staðlinum fyrir viðnám heyrnartólanna. 8 Ohm innri spóluviðnámsstaðallinn hefur verið horfinn og 32 Ohm staðallinn kemur í staðinn, sem dregur úr hljóðstyrk heyrnartólanna. Vandamálið var þó aðeins að hluta til aflið, en sá raunverulegi árásargjarni þáttur var ótakmörkuð kraftmikilleiki.

Vesturlandasamfélög okkar eru nú neydd til að grípa til rafrænna tækja, þar sem Evrópuríki hafa byggt þjónustu sína á notkun internetsins, farsíma eða tölvu. Þessi valkostur gerir vesturlandabúum kleift að nota sjón- og heyrnartæki til að auðga sérfræðinga.

Framfarir eru að drepa líkama okkar

Vinna í þéttbýli hefur komið í staðinn fyrir vinnu á landsbyggðinni. Kyrrsetuástand starfa stuðlar að offitu, þar sem líkaminn hættir að hreyfa sig, lendir í lokuðu umhverfi eða undir loftkælingu, í skaðlegum líkamsstöðum, sitjandi eða standandi, sem allt veitir mannslíkamanum ekki lengur þá líkamsrækt undir berum himni sem gamli lífsstíllinn bauð mönnum upp á. Ennfremur, vegna tímaþröngs, vanrækja menn gæði næringar sinnar. Samlokan hefur komið í

staðinn fyrir alla máltíðina. Hún er gleypst meira en neytt og heilsa manna borgar verðið. Framfarir þýða einnig einbeitingu í þéttbýli og afleiðandi streituvaldandi líf. Í borgum fylgir þessari einbeitingu ööryggi og líkamarnir sjálfir eru undir árásum. Þversagnakennt er að líkamarnir eru einnig fórnarlömb misnotkunar alls kyns lyfja sem vísindarannsóknarstofur búa til. Vegna þess að á Vesturlöndum er notkun lyfja misnotkunar: við tökum eitt lyf til að sofa, annað til að vakna og á daginn fylgja bollar af svörtu kaffi hver á eftir öðrum til að takast á við starfsálag. Framfarir drepa líkama með breytingum sem gerðar eru á matvælum. Iðnaðurinn hreinsar þá og gerir þá minna meltanlega fyrir líkamann. Heilhveiti er skipt út fyrir fínt hveiti og heil hrísgrjón missa húðina. Efnafræði eittrar jörðina, og ávöxtur hennar verður neytt af mönnum.

Framfarir drepa hugann okkar

Gamalt máltæki segir: „Heilbrigður hugur býr í heilbrigðum líkama.“ Hvernig getur hugurinn þá verið heilbrigður ef líkaminn er saurgaður og ráðist á hann, eins og ég nefndi rétt í þessu? Þegar líkamlegum líkama er misþyrmt, virkar mannshugurinn ekki lengur rétt. Andleg áhrif fjölmiðla, sem ráðast inn í hugsanir manna, breyta honum í vélmenni, ófært um að hugsa sjálft vegna þess að fjölmiðlarnir gegnsýra hann af skýringum. Sú leið sem nútímamaðurinn hefur orðið þræll farsíma síns eða tölvu er dæmi um vélmennavæðingu hans. Og hér aftur, í þessari misnotkun, finnur hann streitu sem gleypir og eyðileggur hæfileikann til að hugsa; þannig að maðurinn forgangsraðar brýnni þörf sinni og getur ekki lengur varið tíma í hugleiðslu og íhugun um þá merkingu sem hann verður að gefa lífi sínu. Brýnt er í forgangi og allt hraðar, þar á meðal flæði orða hans. Mannshugurinn reika, færast frá einni aðstæðu til annarrar, alltaf í flýti, og ég verð að vitna hér, ég skulda andlega blessun mína leit minni að Guði sem var studd af umhverfi atvinnuleysis. Þessi stöðvun sem aðstæðurnar settu fram var mér til mikils gagns. En vestrænt líf hvetur ekki til atvinnuleysis og það er rökrétt, því borgarlífið hefur sitt verð og útgjöldin sem greiða þarf eru þau sömu þegar maður er atvinnulaus, eins og í atvinnulífinu. Gildi sem Vesturlandabúar verja eru í beinni andstöðu við þau gildi sem Guð hvetur til. Atvinnuárangur er markmiðið fyrir vantrúaða til að ná árangri í lífinu. En með því að einblína aðeins á þetta markmið hunsa menn tilboðið um eilíft líf sem Guð býður upp á í Jesú Kristi. Framfarir stefna að auðgun og dæmigerð fyrirmynd þessa staðals er bandarísk. Það er kallað „ameríski draumurinn“ og hann felst í því að afla sér auðs og sumum hefur tekist svo vel í þessum „draumi“ að þeir einir eiga meiri auð en heilar þjóðir. Slíkt ofgnótt gefur til kynna yfirvofandi mikinn guðdómlegan dóm. Því þessar fjárhæðir eru notaðar til að gera mannkynið enn þrælara neysluförum. Peningar kaupa allt: eignir, ást og jafnvel dauða óvina.

Við skuldum einnig framþróuninni það sem við köllum sjúkdóma siðmenningarinnar. Þeir eru allir vegna uppfinninga manna, þar sem maðurinn hefur orðið fær um, með efnafræði, að setja saman sameindir nýrra efna úr íhlutum sem unnir eru úr jarðolíu. Plast varð til og flæddi yfir siðmenntað líf. Sjúkdómar siðmenningarinnar eru lúmskir og lengi hafa verið hunsaðir. Vegna þess að skaðsemi þeirra kemur aðeins fram eftir langan tíma. Þannig, eftir síðustu heimsstyrjöldina, voru heimilisáhöld mótuð úr hinu verðmæta bráðna áli orsök margs konar krabbameins. Hið sama á við um misnotkun asbests, og þeir sem

framleiddu það, starfsmennirnir, voru fyrstir til að greiða hátt verð. Þetta á einnig við um útsetningu fyrir blýi, sem veldur sjúkdómnum blýeitrun. Skapari okkar gaf okkur ekki sameindir þessara skaðlegu efna. Og í dag erum við neydd til að viðurkenna að einu heilbrigðu efnin eru tré, steinn, terrakotta og jafnvel stál sem menn hafa búið til úr ryðfríu stáli.

Áður en tækniþróun átti sér stað drap fátækt marga vegna matarskorts, ofvinnu og þreytu, eða vegna skorts á hita og of mikillar raka. En þessar orsakir ollu skjótum dauða. Þróun tækni hefur skipt þessum orsökum út fyrir hæga og versnandi sjúkdóma sem eru ógreinanlegir til skamms tíma. En innan fárra kynslóða hafa þeir tekið á sig langvinna mynd sem einstaklingar bera með sér í gegnum erfðir. Þannig er erfðamengi mannsins, fyrir fjöldann, ráðist á, umbreytt og vansköpað. Börn fæðast fyrr og fyrr með sjónskerðingu og verða að nota gleraugu, og þetta eru framfarir aftur. Börn sem fæðast erfa galla foreldra sinna og eiga ekki lengur rétt á fullkomnu heilsu sem saklaust fólk átti rétt á fyrir breytingarnar sem mannvísindin ollu. Þversagnakennt þjáist siðmenningin af sjúkdómum ofgnóttar sinnar í sóttþreinsun. Hreinsiefni sem eiga að vernda valda hægfara sjúkdómum vegna lyktar þeirra og gerviefnasamsetningar sem er óbærileg fyrir frumur mannslíkamans. Frumur húðarinnar eru náttúrulega verndaðar og viðhaldið af náttúrulegum fyrirbærum sem halda henni smurðri. Og þessi náttúrulega smurning er nauðsynleg til að hún haldist sveigjanleg. En borgarvatn er fullt af nítrötum og árásargjarnum kalksteinsleifum. Guð gaf ekki manninum þessar vörur sem finnast ekki í fjallalindum. Vatn er fórnarlamb sjúkdóma siðmenningarinnar og mannslíkami okkar er 75% úr vatni; þetta sýnir hversu alvarlegt, langt gengið og óafturkræft illskan sem ræðst á mannkynið er! Vatnið sem á að gefa líf er eitrað við grunnvatnsborð þess og eitur þess var framleitt af mönnum, ekki af Guði.

Berðu saman og skildu hvað mannkynið hefur misst. Fyrir siðmenningu og borgarlífi fullnægði hver og einn þörf sinni fyrir vatn með því að fá það ókeypis með því að grafa brunn á landi sínu. Í dag verður að greiða fyrir vatn, og það á sífellt herra verði, á meðan gæði þess versna dag frá degi. Í dreifbýli fæða ræktað land heimamenn, enn ókeypis. Í dag er iðnaðarunninn matur, efnameðhöndlaður, seldur á sífellt herra verði, vegna uppsöfnunar milliliða sem koma sér inn á markaðinn milli framleiðanda og neytanda. Þessir milliliðir geyma matinn sem þeir spáka í, því þeir halda í hann á meðan þeir bíða eftir að fá besta verðið. Þessi tvö dæmi sýna hvernig siðmenningin hefur skorið mannkynið frá jarðneskum rótum sínum. Einfalt og náttúrulegt líf, skipulagt í tengslum við náttúruna, skapað af Guði, hefur verið yfirgefið af manninum sem hefur sjálfur, í þessu ferli, yfirgefið tengsl sín við Guð, skapað sinn, en orð hans er ómissandi andleg næring til að byggja upp og viðhalda lífi. Afleiðingar hans eru því banvænar, hann hefur tekið þá ákvörðun að deyja.

Nasistar! Eða Nýju Rómverjarnir?

Meðal þeirra sem lifa af eru sannir sjónarvottar að síðari heimsstyrjöldinni orðnir sjaldgæfir. Og ég fæddist sjálfur í lok þess stríðs og hef því engar lifandi

minningar um það. Hins vegar hefur andi Guðs veitt mér áhuga á lærdómi sögunnar, í ljósi spámannlegrar þjónustu sem ég hef gegnt fyrir hann og hans útvöldu síðan 1980. Fyrir utan atvinnusagnfræðinga, hver getur sagt í dag hvað nasismi var? Ungt fólk hefur aðeins það sem opinber orðrómur hefur lengi og stöðugt minnt það á: Nasismi er hatur á Gyðingum sem þeir vildu útrýma af jörðinni. Það sem Gyðingar kalla „Shoah“. En þessi skilgreining er langt frá því að vera tæmandi, jafnvel þótt hún sé réttlæt看anleg. Því að nasistahugmyndafræðin gegn Gyðingum fæddist í huga Adolfs Hitlers og þetta var sérstaða hennar á fjórða áratug síðustu aldar í lok 20.^{aldar}. Í fyrsta lagi verðum við að taka tillit til þess að Gyðingapjóðin var bölvuð af Guði og Biblían staðfestir þetta, eins og Páll segir í Galatabréfinu. 3:10: „Því að allir þeir sem lifa eftir lögmálsverkum eru undir bölvun, því að ritað er: „Bölvður er hver sá sem ekki heldur allt það sem ritað er í lögmálsbókinni til að gjöra það.““ Páll fordæmir þannig þá sem eru svo tengdir lögmálsverkum að þeir neita að trúa á Krist. Þess vegna hrópuðu þeir opinberlega á stund höfnunarinnar: „Komi blóð hans yfir oss og yfir börn vor!“ samkvæmt Matt. 27:25. Er þá nokkur furða að Guð taki þá á orðinu til að gefa síðustu kynslóðum mannkynsins alvarlega lexíu? Því þessi nasistahugsun og hatur gagnvart Gyðingum var innblásið af Guði í Hitler, á sama hátt og hann kallaði Filístea gegn Ísrael á tímum dómaranna, Nebúkadnesars konungs árið 605, 597 og 586, sem og Rómverja árið 70. Refsing vantrúaðra og uppreisnargjarnra Gyðinga er guðdómlegt forréttindi og enginn mannlegur máttur getur komið í veg fyrir hana þegar Guð hefur framkvæmt hana. Það skiptir ekki máli hvaða mannlegum verkfærum hann treystir fyrir þessu hlutverki réttlætisins því það sem við verðum að hafa í huga í þessum refsingum er beiting réttláts dóms Guðs. Í dæmunum sem ég hef rétt í þessu kynnt getum við þegar komið á tengslum milli nasisma Hitlers og hermanna rómverskrar heimsvaldastefnu þar sem sagan ber vitni um að á sínum tíma réðust báðir á Gyðinga.

Líkindin enda ekki þar. Í báðum þessum þýsku og bandarísku aðilum finnum við táknrænt keisaralegt merki sem táknað er með „örninum“. Báðar höfðu það markmið að þvinga, með valdi, aðrar þjóðir jarðar til að taka upp sínar reglur og lífsreglur. Og á þessu samanburðarstigi getum við bætt við þessar tvær aðilum keisaralega lýðveldisstjórn Napóleons I ' sem Frakkland þröngvaði upp á evrópskar þjóðir með blóði. Og það er ekki að ástæðulausu að Adolf Hitler dáðist að henni. Allar þessar keisarastjórnir þröngvuðu upp lögum sínum og valdi vegna þess að þær voru djúpt sannfærðar um að þær héldu staðlinum fyrir hugsjónarsamfélag mannsins. Og þetta er þar sem raunverulegur grundvöllur „nasista“ hugsunar liggur. Þetta, jafnvel svo mikið að það skilgreinir staðalinn fyrir hinn fullkomna mann í kynþáttalegum skilningi: fyrir Hitler var hann arískur, þurfti að vera ljóshærður, með blá augu, og lögun höfuðkúpu hans var einnig sett af nasistavísindamönnum. Þessi staðall var því þegar skilgreindur fyrir Hitler, „**æðri kasta, æðri kynþáttur**“, samkvæmt orðum V. Pútíns; orð sem hann notar til að skilgreina núverandi vestrænt samfélag í skilaboðum sínum til rússnesku fámennanna sem eru komnir á Vesturlönd. Lengi aðskilinn frá þessu vestræna samfélagi fylgdist V. Pútín með því og dæmdi það með gagnrýnum augum sem Evrópubúum skortir. Ég sé á fjölmiðlum sannanir þess sem V. Pútín fordæmir: stolt, hroka, fyrirlitningu og umfram allt hættulega og saknæma fáfræði gagnvart

fólki sem verður fórnarlömb fólks sem hefur blekkst það og vill fullvissa það um ógnir Rússa. Því skoðanakönnun sýnir að 72% Frakka óttast og taka alvarlega kjarnorkuógnir Rússa og afleiðingar þriðju heimsstyrjaldarinnar. Ólíkt 72% venjulegs fólks, þá vitna hershöfðingjar, sérhæfðir blaðamenn, um að þeir efist um þessa möguleika. Þessi staða endurtekur aðstæður frá 1914 og 1939, þegar herforingjar, sem voru öruggir í mætti sínum, búnaði og skilvirkni, héldu að þeir gætu sigrað Þýskaland á nokkrum dögum eða vikum. Og sagan staðfestir hversu rangt þeir höfðu í að ofmeta styrk sinn og, umfram allt, að vanmeta styrk óvinarins; það er að segja, það sem þeir eru að gera aftur árið 2022 gagnvart Rússlandi.

Atburðir samtímans sanna enn á ný hversu mikið stolt getur blindað mannlega greind og innsæi. Og þar sem nasistar og Rómverjar deildu sömu hugmyndum og hegðun, getum við litið á hrokafulla og sigursæla Vesturlönd sem nýja mynd af sögulegri „**rómverskri**“ heimsvaldastefnu. En undir þessari ímynd gegnir bandaríska þjóðin í grundvallaratriðum ráðandi hlutverki. Því nýja Evrópa Evrópusambandsins var byggð á þeirra ímynd. Og Bandaríkin hafa löngu ekki gert neina leynd af metnaði sínum og áætlun sinni um að stjórna heiminum. Sigur þeirra í síðari heimsstyrjöldinni lyfti þeim yfir allar þjóðir. Síðari heimsstyrjöldin gerði Bandaríkjamönnum kleift að átta sig á því hversu öflugir þeir voru. Og í fyrstu sendu Bandaríkin bardagamenn sína, hermenn, til að tryggja áhrif sín í Asíulöndum, síðan í Austurlöndum, síðan í Írak og Afganistan. Öflug í lofti, á sjó og á landi, en þau urðu þó fyrir áföllum og hörfuðu að lokum. En síðan þá hafa aðrar þjóðir, nýlega Kína, vaxið í mikilvægi og keppa við þau. Rússland, hinn lengi hataði andstæðingur, hefur einnig risið upp úr falli sínu og hefur þannig einnig hafið samkeppni við þau. Bandarísk yfirráð eru, umfram allt, efnahagsleg; þau hafa aðeins áhuga á markaðnum og þeim hagnaði sem þau geta fært. Þau ráðast ekki inn í neitt land með hernaðaraðgerðum til að stofna þar nýlendu og setjast að. Og það er þessi friðsamlega hegðun sem hefur leitt til þess að fólk hefur ekki tekið eftir þeirri hættu sem þau skapa og skapa enn fyrir þau. Því líkt og hið forna sigurveldi Rómaveldis dregur það íbúa NATO inn í stríð sitt gegn erfðaóvini sínum, Rússlandi. En hvers vegna hefur það orðið óvinur þess? Vegna gjörólíkra efnahagslegra hugmynda þeirra. Kapítalismi, sem auðgar manninn með arðráni sínu, fyrir Bandaríkin, og kommúnismi, sem bannar þessa iðkun, fyrir Rússland í sovískum stíl. Frá Sovéttímanum hefur Rússland ekki lengur verið opinberlega kommúnískt, en stjórnarfar þess hefur varðveitt þætti þess.

Til að skilja orsök vopnaðrar árássar Rússa gegn Úkraínu verðum við að hafa í huga allt sem NATO hefur rænt Rússlandi frá skiptingu Jalta. Með tímanum voru landamærin milli vesturs og austurs, sem lágu í gegnum Berlín, að fara að enda á vettvangi Hvíta-Rússlands og Rússlands. Rússland samþykkti að Austur-Þýskaland, Pólland, Eystrasaltsríkin, Tékkland, Slóvakía, Rúmenía og jafnvel Úkraína ættu að vera sjálfstæð og ekki ganga til liðs við NATO. Augljóslega er þessi ótti við NATO misskilinn á Vesturlöndum þar sem samfélag þess er talið hugsjónarfyrirmynd. Vesturlönd geta ekki sýnt fram á hlutlægni og eru ófær um heilbrigða sjálfsgagnrýni. Samanburðurinn við rómversk lýðveldis- og heimsveldissamfélag hjálpar okkur að skilja hvað við erum að upplifa á Vesturlöndum. Rómverjar sendu hersveitir sínar, sem með yfirþyrmandi krafti

herja sinna þvinguðu undirgefni á þjóðir sem áður höfðu verið frjálsar og sjálfstæðar. Á þeim 77 árum sem liðin eru frá skiptingu Jalta hafa Bandaríkin og evrópskir bandamenn þeirra beitt sama hernaðarþrýstingi til að ná völdum og áhrifum um allan heim. Pútín hefur tekið eftir þessum staðreyndum að baki eigin landamæra og fordæmt það sem hann telur nýjan sögulegan þátt í þýsku nasistafyrirmyndinni. SS-sveitirnar voru mjög líkar herdeildum Rómar og síðan þá herjum bandarískra hermanna. Járnagði var styrkur allra. Í tilviki rómversku herdeildanna voru þeir sem hegðuðu sér eins og hugleysingir í bardaga miskunnarlaust kastað út í tómið úr mikilli hæð. V. Pútín hefur lært af sögunni um ákvarðanir Póllands og Frakklands um að vinna með nasistum í Þýskalandi fyrir ósigur Þjóðverja árið 1945. Hann hefur heldur ekki gleymt hvernig Úkraína barðist við Rússland ásamt þýsku herjunum.

Hvernig birtist þessi nýnasistahegðun Rómverja í heimsveldi? Við sjáum hana í evrópskum nýlenduherferðum, sérstaklega þeim ensku. Frakkland gerði slíkt hið sama þegar það lagði Norður- og Mið-Afríku undir sig, sem og Asíulöndin Kambódía og Víetnam; allt var það lagt undir sig með vopnvaldi, eins og Rómverjar gerðu.

9. maí 1945, 9. maí 1950 og 9. maí 2022

Þessi dagsetning, 9. maí 2022, mun líklega marka jarðneska sögu okkar. Í fyrsta lagi tek ég fram að þessi dagsetning minnir á 77 ára ^{afmæli} þess að Rússland barði þýsku nasistana niður. Hins vegar mun þessi minningarathöfn fara fram í samhengi þar sem Rússland hefur enn á ný tekið þátt í hernaðaraðgerð sem miðar að því að afnázísera Úkraínu, að þessu sinni. En V. Pútín hefur nýlega uppgötvað, með stuðningi sínum við Úkraínu, að Evrópusambandið er að standa gegn honum í þessum átökum. Hann hefur því rétt til að líta svo á að þetta ESB sé einnig nasistamál. Hefur hann rangt fyrir sér í þessari niðurstöðu? Til að svara þessari spurningu verðum við að tileinka okkur raunverulega hlutlægt sjónarmið, án hlutdrægni. Það sem gerir hlutina ekki auðveldari er að Evrópa og Úkraína gera ekki opinberlega og opinskátt tilkall til nasistahugmyndafræði eins og þýsku Hitlers-nasistarnir gerðu. Þvert á móti hefur Vesturlöndin stöðugt fordæmt þennan þýska þjóðernisnasma og hefur fram á okkar tíma fordæmt þjóðarmorð á Gyðingum. Hvað með Úkraínu? Frelsið sem það fékk árið 1995 studdi myndun hópanna sem fundust á þessum samkomustað, og meðal þessara hópa er sjálfskipaður nýnasistahópur Azov-hersveitarinnar. Úkraína er ekki alfarið nasisti, en hópur sem dáist að nasistahugsun á opinberan fulltrúa þar, og í upphafi skaðaði þessi sjálfskipaða nasistavera Úkraínumál í samskiptum sínum við Evrópu. Árið 2014 steypti úkraínski málstaðurinn af stóli almennt kjörnum rússneskum forseta með hjálp nasistahópsins. Merkilegt nokk studdi framkvæmdastjórn Evrópusambandsins þetta grimmilega og ólögmdæta valdarán og þjóðir Evrópu samþykktu þetta þjóðarbyltingarbyltingu. Eins og í hverri byltingu hefur Úkraínu stuðningsmenn og andstæðinga: Kapólskir Úkraínumenn af pólskum uppruna og þeir sem eru af rússneskum uppruna andmæla rússneskum stuðningsmönnum

Úkraínumanna úr hinum fallnu herbúðum. Þeir síðarnefndu hörfa til Donbass, þar sem stríðið hefst, til að standa gegn hinum herbúðunum, sem eru staðráðnir í að vera ekki lengur í rússneska bandalaginu. Eftir átta ára samfelld stríð gegn rússneskum stuðningsmönnum Donbass lýsir ungi forsetinn yfir löngun sinni til að ganga til liðs við evrópska herbúðirnar og hernaðarlega vörn sína fyrir NATO-sáttmálanum. Í rússneskum herbúðum er þessi yfirlýsing móttækin sem skilnaðarbréf. Og aðskilnaðurinn mun, með frjálsri Úkraínu, koma fulltrúa NATO-hersins nær Rússlandi, það er að segja á Donbass-stigi. Þar sem öryggislokan sem Úkraína var fyrir Rússland hverfur, finnst Rússland vera í hættu; næsta skotmark NATO verður að þessu sinni Rússland sjálft. V. Pútín brást þá við, tilbúinn að gera hvað sem er til að koma í veg fyrir að Úkraína gangi til liðs við NATO, og eini kosturinn sem hann hafði var vopnuð átök.

Ég snúi mér nú aftur að þessum hópi Evrópu með Úkraínu, sem varði meðal annars af sjálfskipaðri nasistahópi. Það er erfitt fyrir Pútín að taka ekki eftir að hugmyndafræði hefur verið samþætt í þessum hópi. Það er þar sem smáatriði sögunnar fá fulla þýðingu. Árið 1944, eftir ósigur Þjóðverja, nutu fjölmargir stríðsglæpamenn frá nasistapýsku þjóðinni aðstoðar heilbrigðisstofnunar Rauða krossins til að vera fluttir frá Þýskalandi og finna hæli í Suður-Ameríku, Chile og Argentínu. Rauði krossinn var eingöngu kaþólsk stofnun sem var sett í þjónustu páfans á þeim tíma. Þýsku nasistarnir voru allir trúaðir kaþólikkar, tryggir kirkju páfans og skipulögðust samkvæmt venjum rómversk-kaþólsku jesúíta. Í Evrópu sem endurbyggði sig eftir 1945 tóku nasistar við stjórnmalastöðum og strax árið 1944 tóku Bandaríkin fagnandi á móti snjöllum hugum þýsku nasistanna. Svo dó nasisminn virkilega árið 1945? Naut það ekki, þvert á móti, góðs af krafti Bandaríkjanna til að rísa úr ösku sinni eins og „föenix“, nafn á bandarískri borg? Ég tel að spurningar mínar séu í raun jákvætt svar. En svo lengi sem það styður málstað Gyðinga, mun enginn skilgreina það sem slíkt.

Það vill svo til að dagsetningin 9. maí 1950 varð dagsetning hátíðarhalda Evrópu í kjölfar yfirlýsingar Roberts Schuman sem ákvað að sameina framleiðslu stáls og kola í sameiginlegu bandalagi. Þessi ákvörðun var haldið sem stofnunardagur Evrópusambandsins árið 1985 á fundi sem haldinn var í Mílanó. Nafn sem erfitt er að gleyma, þar sem þar voru samþykktir samningar Konstantínusar I. hins mikla ' árið 313, sá sem veitir frið og trúfrelsi, og árið 321, sá sem fyrirskipar að fyrsta daginn skuli tekið upp og sjöunda daginn, sem Guð helgaði, verði hafnað.

Þessi dagsetning, 9. maí, hefur gildi fyrir báða hugsanlega andstæða hópa. Hvað mun gerast á þessum tiltekna degi? Opinber stríðsyfirlýsing beint til NATO eða, hógværa sagt, til ESB? Ég hlakka til að heyra svörin í fréttum. En rökrétt ætti páfaleg rómversk-kaþólska Evrópa að hafa sérstakar áhyggjur, þar sem í Dan 11:40 er rætt um „*konunginn*“ sem er ráðinn á af „*konungi suðursins*“ og „*konungi norðursins*“. Rússneski leiðtoginn gæti þegar bent fólki sínu á löndin sem, vegna hollustu sinnar við málstað Úkraínu, sem hann kallar „nasista“, og þátttöku þeirra í að eyðileggja rússneska herinn með því að gefa honum vopn sín, eru dæmd til að verða refsað og högginn af reiði hans.

Lögmæti andstæðra landa tveggja er ekki aðalástæðan fyrir áframhaldandi átökum. Fjölmíðlar og stjórnmalamenn taka ekki eftir raunverulegri orsök, því

hún er andleg: Úkraína er á þeirri línu þar sem kaþólska trúin, á vesturhliðinni, og rétttrúnaðartrúin, á austurhliðinni, standa andstæð. Fyrir Guð er Úkraína aðeins stuðningur við ágreining sem hefur það að markmiði að ráðast á kaþólsku Evrópu og tortíma rétttrúnaðar Rússlandi. Í gegnum söguna hefur Úkraína verið undir pólskum yfirráðum, síðan undir rússneskum yfirráðum, þannig að hún hefur stöðugt verið klofin á milli fylkinganna tveggja. Í sögu Ísraels á tímum dómarans Samsons var gáta sem Samson lagði fyrir Filistea upptök stríðsins þar sem Guð rak þá úr hebreska landi.

Í Biblíunni, í Daníelsbók, opinberar Guð þjónum sínum fordæmingu sína á rómversk-kaþólskri trú, en hann opinberar einnig í Esekíel 38-39 áætlun sína um að nota Rússland, sem nefnt er „*Góg*“, til að ráðast á Ísrael, „það *feegursta landið*“, samkvæmt Dan 11:41, og þessi spádómur rætist „*á endalokatímanum*“ (v. 40), þegar Rússland fullyrðir að vera rétttrúnaðarkristni hans, því miður fyrir hann, jafn bölvður og páfaga Rómaborg, sem hann erfði frá vikulega hvíld fyrsta dagsins sem Konstantínus I mikli stofnaði. Guð hafði enn og aftur **aðskilið** kaþólska og rétttrúnaðarmenn til að horfast í augu við þá á þeim tíma sem síðustu viðvörunarrefsingin kemur til að refsa fyrirlitningu sem veitt er heilögum hvíldardegi hans, sjöunda deginum. Það er spáð undir táknrænni mynd „*sjötta lúðursins*“ í Opinberunarbókinni **9:13** til 21.

Lokatíminn

Þessi orðatiltæki fær mikla þýðingu fyrir síðustu þjóna Jesú. Á þeim tíma upplýsir spádómar þá um spáða áætlun Guðs og þeir njóta góðs af sögulegum framförum til að túlka betur merkingu atburðanna sem upplifðust. Þar sem reynsla gamla og nýja sáttmálans var uppbyggð á svipaðan hátt, finnst mér rökrétt að líta svo á að „endalokatími“ gamla sáttmálans hafi hafist með refsingu þriggja herleiðinga í röð til Babýlonar; það er að segja árið -605, árið -597 og árið -586. Síðan hélt saga Gyðingabjódarinnar áfram í meira en sex aldir í undirbúningi fyrir þá velkomu sem Messías var boðaður í Daníel 9:24 til 27.

Fyrir nýja bandalagið hefst „*tími endalokanna*“ því árið 1914 með fyrri heimsstyrjöldinni, sem lauk árið 1918, þeirri seinni árið 1939 og lauk formlega 8. eða 9. maí 1945.

Á þessum degi, 1914, er skotmark reiði Guðs greinilega skilgreint sem Vestur-Evrópa. Því fyrri heimsstyrjöldin braust út á jörðu hennar. Bölvður ávöxtur rómversk-kaþólskrar trúar er rót drambs evrópskra hirða og þar með hegðunar Vilhjálms II. þýska keisara. Morð er upptök keðjuverkunar frá viðkomandi þjóðum. Og á þessum tíma styðja þjóðirnar tvær, Frakkland og Þýskaland, sem standa frammi fyrir hvor annarri, rómversk-kaþólsku trúna; Vestur-Evrópa er, umfram allar aðrar heimsálfur, aðsetur páfafulltrúa síns á Ítalíu í Vatíkaninu. Þýskaland, sem sigraði 11. nóvember 1918 af Frakklandi og enskum og bandarískum bandamönnum sínum, vill hefna sín. Og árið 1939, öfluglega

vopnuð, kyndir það átökin á ný með aðgerðum sem Frakkland og bandamenn þess studdu ekki og lýstu yfir stríði á hendur því. Yfirburðir þýsks búnaðar drógu átökin á langinn til 1944, þegar örlög Þýskalands breyttust. Rússland og Bandaríkjamenn hertóku Berlín, þar sem Adolf Hitler, „Führerinn“, hafði framið sjálfsmorð. Frakkar, sem höfðu tapað frá upphafi átakanna, samþykktu samstarf við nasista Þýskaland og tóku þátt í útrýmingu Gyðinga. Þetta varð gagnrýnt. En eftir að hafa leitað hælis í Englandi var de Gaulle hershöfðingi fulltrúi hinnar hliðar Frakklands; þeirrar hliðar sem neitaði að setta sig við ósigur og vildi halda áfram baráttunni. Hins vegar veitti þessi síðari heimsstyrjöld banahögg fyrir yfirráð sín. Nýlenduvelðið Frakkland missti alla virðingu sína meðal nýlenduþjóðanna. Þannig mótmæltu Asíu-, Afríku- og Maghreb-nýlendurnar, hver á fætur annarri, og sumar frelsuðu sig með vopnavaldi. Frakkland var ekki lengur óttað; hægt var að berjast gegn því og sigra. Þessi afleiðing síðari heimsstyrjaldarinnar er uppruni árásargirni „konungsins í suðri“ sem vitnað er í Dan 11:40. Biblían vitnar ekki annars staðar í þessu samhengi „endalokatímans“ þetta nafn „konungur í suðri“, en þar sem „suðrið“ er á sama tíma Evrópu og Ísraels, er Afríkuálfan greinilega tilnefnd. Páfakonungurinn í vers 36 er trúarlegur konungur, kaþólska trúin, „konungur Suðurríkjanna“ er það líka, og það lýsir íslam; trúarbrögð Norður-Afríkulandanna sem Frakkar voru nýlenduvelði í.

Daníel 11:40: Undirbúningurinn fyrir þriðju heimsstyrjöldina

Ný skilningur á þessu efni leiðir mig til að leiðrétta túlkanir mínar sem ég hef hingað til kynnt.

Vers 40: „Og þegar að endalokum kemur mun konungur suðursins ráðast á hann, og konungur norðursins mun koma í móti honum eins og hvirfilvindur með vögnum, riddurum og mörgum skipum. Hann mun koma inn í landið og flæða yfir eins og lækur og flæða yfir.“

Á „endalokatímanum“ árið 1945 lauk síðari heimsstyrjöldinni, nasistaþýskaland var sigrað og sigursælu fylkingarnar tvær, rússneskar og bandarískar, skiptu Evrópu á milli sín eftir Berlínarlínunni. Stuðningur Rússa gerði Frökkum kleift að standa með sigurvegurunum. Samningurinn var undirritaður í Jalta á Krímskaga í Rússlandi. Frá þeim degi var særð Evrópa skipt í tvær fylkingar sem voru opinskátt fjandsamlegar hver gagnvart annarri. Efnahagsmálin voru í húfi: bandarískur kapítalismi gegn rússneskum kommúnisma og Evrópulönd voru sett undir aðra hvora þessara tveggja efnahagslegu og stjórnmálalegu hugmynda. En trúarbrögð voru einnig í húfi: bandarísk mótmælendatrú og kaþólska trú gegn rússneskri rétttrúnaðarkirkju. Þá, undirokuð um tíma af Þýskalandi, misstu nýlendlöndin, þar á meðal Frakkland, virðingu sína og nýlendlöndin gerðu uppreisn hvert á fætur öðru. Til að bæta fyrir þjáningar Gyðinga skipuleggur Bandaríkin, sem hafa fjölda þeirra í landi sínu, með atkvæðagreiðslu að Gyðingar snúi aftur til sögulegrar jarðar sinnar, sem eftir brottför þeirra varð Palestína. Evrópa er í friði, eða næstum því, en stríð setur nú Gyðingaríkið upp á móti Palestínunönnum. Það er á þessum tímamarki í

sögunni sem „*konungur suðursins*“ í þessu versí kemur upp. Spáðu átökin gegn kristna Vesturlöndum munu fyrst birtast í formi ræningja vestrænna ferðamannaflugvéla. Palestína, sem er af múslimskri trú, berst með sjóræningjum og ræðst á vestræna ferðapjónustu. Þessi átök munu síðan framlengjast vegna baráttu nýlenduherranna; Indókína, Afríku og sérstaklega Maghreb-ríkjanna af „múslimskri“ trú, sem gerir það að samstarfsaðila í herbúðum „*konungsins suðursins*“. Þessi átök varða sérstaklega Frakkland, sem hefur ekki tekist að leysa á áhrifaríkan hátt samband sitt við Íslam. En með Evian-samkomulaginu undirbjó það ný tengslavandamál fyrir síðari tíma með því að stuðla að þróun þessarar trúar á evrópsku yfirráðasvæði sínu. Veraldleg staða þess kom í veg fyrir að það skildi hættuna sem Íslam stafar af kristnu landi, jafnvel í veraldlegri, agnostískri mynd.

Andinn dregur saman helstu þætti þriðju heimsstyrjaldarinnar, því að vinsæla máltækið „aldrei tveir án þriggja“ er einnig meginregla sem Guð beitir, fyrst varðandi Gyðinga, árið -605, árið -597 og árið -586, dagsetningar þriggja brottvísana fólksins til Babýlonar í röð. Fyrir Guð verða refsingarnar fyrir syndir gamla og nýja sáttmálans að vera þær sömu og skipulag þessara refsinga eins. Frá og með versí 36 beinist andinn aðallega að rómverska páfavelðinu, sem þegar hefur verið fordæmt í 7. og 8. köflum. Markmið reiði hans og árásanna sem vitnað er í er því Ítalía þar sem páfavelðið hefur Vatíkánríkið sitt. Í Opinberunarbókinni 18:24 lýsir Guð yfir um það: „*og því að í henni fannst blóð spámannna og heilagra og allra þeirra, sem drepnir hafa verið á jörðinni.*“ Þess vegna gegnir það aðalhlutverki á refsingartímanum. Þótt það beinist að evrópskri kaþólskri trú verður að hafa í huga að spádómurinn er gefinn Gyðingum; sem var Daníel sjálfur. Þetta er enn frekar þar sem endurreista gyðingaríkið á einnig við í þessari lokarefsingu. Þannig verður að greina smáatriðin „*suður og norður*“ frá þessu gyðingaríki. Og hverja finnum við í suðurhluta Ísraels? Arabíu og Mekka, upprunastað íslams. Hverja finnum við í norðurhluta Ísraels? Hið víðfeðma landsvæði Rússlands. Þessi gögn hafa gert okkur kleift að bera kennsl á þrjá „*konunga*“ sem lýst er í þessu versí. Og andinn greinir þá eftir trúarlegum eiginleikum þeirra: í röð kynningar, rómversk-kaþólsk trú, arabísk íslam og rússnesk rétttrúnaðarkirkja. Þetta vers 40 sýnir samantekt á þeim aðgerðum sem leiða til þessarar þriðju heimsstyrjaldar, eða „*sjöttu lúðursins*“ í Opinberunarbókinni 9:13 til 21. Deilurnar milli Vesturlanda og hefndarþrunginnar stríðsmanns Íslams hafa ekki horfið, en frá og með 24. febrúar 2022 hófst árásargirni Rússa með inngripum sínum gegn Úkraínu.

Fyrsta inngrip ársins 2014 flytur mikilvæg skilaboð, þar sem Rússland innlimaði í upphafi Krímskaga; aðgerð sem vísar til Jalta-sáttmálans, sem var illa farið með eftir 1945 af bandarískum vestrænum herjum. Sífelld framrás NATO á rússneska grundu eru orsakir þess að Rússland gekk inn í stríðið, þar sem það fann sig sífellt ógnandi af þessu sigursæla NATO. Þrá Bandaríkjanna eftir völdum, sem birtist í Opinberunarbókinni 13:11-18, sannar ekki að það hafi rangt fyrir sér. Við skiptingu Jalta tók Rússland undir sig Pólland og kaþólsku Úkraínunennina frá Vesturlöndum sem höfðu barist við hlið nasistaherja Þýskalands. Þessi tvö lönd voru þannig arðrænd af Rússlandi og svipt raunverulegri sjálfstjórn. Þau héldu í kjölfarið hatri og gremju. Þess vegna vildi Pólland, sem var leyst undan þessari forsjá við fall Sovétríkjanna, strax ganga til liðs við NATO og setja sig undir

bandaríska vernd. Eftir að hafa gengið til liðs við NATO hvatti hegðun þess Úkraínu til að vilja gera slíkt hið sama. En Rússland gat ekki sætt sig við að landsvæði þess yrði beint landamæri að NATO.

Í vers 40 talar spádómurinn um þá stund þegar „*konungur norðursins*“, rétttrúnaðar Rússland, mun opinberlega ráðast á Evrópulönd; þetta verður afleiðing einróma, eða næstum einróma, refsiaðgerða sem leiðtogar Evrópu og þjóðarleiðtogar hennar hafa gripið til. Og það verður að hafa í huga að Evrópa var byggð á sáttmálum „Rómar“, þannig að þjóðir ESB deila rómversk-kaþólskri sök með rómverska páfastjórninni. Þannig að öll árás á Evrópu er einnig árás á ítalska og rómversk-kaþólska trú. Rússnesk árás á Evrópu er enn framundan, en hún er ekki mjög langt í burtu, því að framboð öflugra vopna til Úkraínumanna drepur rússneska hermenn og eyðileggur vopn þeirra, svo jafnvel þótt Rússland verði fyrir tímabundnu hernaðaráfalli mun það, sem er í hættu á tortímingu, brátt ráðast beint á birgjana. Þá fyrst mun seinni hluti verssins rætast: „*Og konungur norðursins mun koma á hann eins og hvirfilvindur, með vögnum og riddurum og með mörgum skipum; hann mun sækja inn í landið og breiðast út eins og straumur og flæða yfir*.“ Rússland hefst þá handa við mikla endurheimt landsins sem varðar Ísrael og Egyptaland.

Vers 41: „*Hann mun ganga inn í **hið dýrlega land** og margir munu falla, en Edóm, Móab og höfðingjar Ammóníta munu frelsast undan hans hendi*.“

Eftir að hafa vakið athygli á árásgirni sinni gegn Vestur-Evrópu tilkynnir Andinn rússneska íhlutun gegn Ísrael, „*fegursta landinu*“. Bandalag Bandaríkjamanna við Gyðinga réttlætir rökfræði þessarar árásar. Rússar þyrma bandalagi þeirra við Vesturlönd og Ísrael og draga í efa „*Edóm, Móab og höfðingja Ammóníta*“, sem tákna núverandi Jórdaníu, múslimska nágranna Ísraels.

Vers 42: „*Hann mun rétta út hönd sína gegn löndunum, og Egyptaland mun ekki komast undan*.“

„*Egyptaland*“ er í samræmi við bandalagið sem Ísrael gerði við árið 1979. Þessi tækifærissinnaða ákvörðun er gefin til kynna með þeirri staðreynd að Guð eignar því tilraun til að „*flýja*“, með því að ganga til liðs við þá, reiði ríkjandi vesturvelda á þeim tíma.

Vers 43: „*Hann mun hafa vald yfir fjársjóðum gulls og silfurs og yfir öllum dýrmætum hlutum Egyptalands, Líbýumenn og Blálendingar munu fylgja honum*.“

Þessi ránsfengur sem Rússum er eignaður hefur verið réttlættur síðan Rússar réðust á Úkraínu. Sterk mótspyrna sem Úkraínumenn veita gegn landinu er að eyðileggja hergögn landsins, skip, skriðdreka, flugvélar og bardagamenn sjálfa. Ennfremur, frá upphafi þessara átaka, hafa efnahagsþvinganir sem vestrænir hermenn hafa sett gegn landinu byrjað að draga úr auðæfum landsins með það yfirlýsta markmið að eyðileggja það. Ránsfengur á auðæfum vestrænna hermanna verður því svar þeirra til að bæta upp fyrir tapið sem þeir hafa orðið fyrir. Ég er aðeins í dag að benda á mikilvægi þessarar skýringar: „*Líbýumenn og Epíópíumenn munu fylgja því*.“ „*Líbýumenn*“ eru múslimskar þjóðir Norður-Afríku, en „*Epíópíumenn*“ tákna svarta þjóðir í restinni af Afríku, sem langflestir eru nú einnig múslimar. Skýringin, „*mun fylgja því*“, gerir okkur kleift að

endurskapa tímaröð spáðra aðgerða. Múslimskar þjóðir fara ekki í stríð fyrr en eftir árás Rússa á Evrópuþjóðirnar og Ísrael. Þeir eru rökrétt og hentuglega að notfæra sér ringulreiðina í suðurhluta ESB-þjóðanna, sem eru neyddar til að berjast gegn tveimur samtímis árásum. Í þessari árás á múslimska Afríku er Frakkland, fyrrverandi nýlenduland, sérstaklega skotmark þjóðanna sem það setti undir sig. Suðurhéruð þess verða rænd og íbúar þess að hluta til fjöldamorðaðir á ýmsum stöðum sem Michel Nostradamus spáði fyrir um. Eins og vers 40 segir, ræðst rússneski „*konungurinn norðursins*“ inn í alla Evrópu og stundar rán. Í samræmi við núverandi ákvörðun sína grípa Bandaríkin í fyrstu ekki inn í til að koma í veg fyrir þessa innrás og leyfa Rússlandi að breiðast út um lönd Evrópuþjóða. Þangað til nota stríðsmennirnir aðeins hefðbundin vopn. Og sigrðu löndin eru beitt ránsfeng. Rússland er búið öflugum, ógnvekjandi kjarnorkuvopnum, en það vill ekki nota þau, vitandi að notkun þeirra myndi leiða til þjóðarmorðs á landi. En í bandaríska herbúðunum eru engar slíkar hikstanir, og til að tortíma eilífum rússneska óvininum munu þeir fyrst sprengja land hans.

Vers 44: „*Fréttir frá austri og norðri munu skelfa hann, og hann mun út fara í mikilli reiði til að eyða mörgum og gjöreyða þeim.*“

Fyrir Evrópu, sem Rússar réðust inn í, er Rússland staðsett „*austan megin*“ og fyrir Ísrael er það staðsett „*norður megin*“. Þannig kemst rússneski innrásarmaðurinn að því að hræðileg harmleikur hefur nýlega dunið yfir Rússland á yfirráðasvæði þess, sem þessar höfuðáttir gefa til kynna á lúmskan hátt. Þegar Rússland er klofið í sundur fara rússnesku bardagamennirnir í brjáláða morðtilfinningu. Þetta snýst ekki lengur um að ræna, heldur um að „*eyða og útrýma mannfjölda*“ og til að gera þetta nota þeir aftur á móti ógnvekjandi kjarnorkuvopn sín gegn Bandaríkjamönnum og Evrópuþjóðum. Þannig rætist dauði „*þriðungs mannkynsins*“ sem Jesús Kristur spáði og fyrirskipaði í boðskap „*sjöttu lúðursins*“ í Opinberunarbókinni 9:13-14: „*Og fjórir englar, sem búnir voru til stundarinnar og dagsins og mánaðarins og ársins, voru leystir út til að deyða þriðjung mannkynsins.*“ Vers 16 í þessu þema tilgreinir enn frekar þátttöku 200 milljóna bardagamanna í þessu endanlega alheimsstríði. Við lesum: „*Taldi riddara hersins var tveir þúsundir þúsunda þúsunda: Ég heyrði tölu þeirra.*“ Skipanir um kjarnorkueyðingu sem leiðtogar ríkja, þjóða og fólka gáfu fyrirmæli um eru spáðar með þessari orðatiltæki í vers 18: „*Þriðjungur mannkynsins var drepinn í þessum þremur plágum, af eldinum, af reyknun og af brennisteini, sem gekk út úr munnum þeirra.*“ Trúaráttök eru táknuð með orðinu „*reykur*“ sem táknar bænir í Opinberunarbókinni 8:4: „*Reykurinn af reykelsti steig upp ásamt bænum hinna heilögu úr hendi engilsins frammi fyrir Guði.*“ Því er endirinn á höfuðborgum Vesturlanda nálægur, yfirvofandi. Sérstaklega, skotmark reiði Guðs sem nefndi hana „*Sódómu og Egyptaland*“ í Opinberunarbókinni 11:7, verður París sprengd og eyðilögð af rússneskum kjarnorkuvopnum.

Vers 45: „*Hann mun reisa tjaldbúðir hallar sinnar milli hafsins, á dýrðarfjallinu og helga, og hann mun líða undir lok og enginn mun hjálpa honum.*“

Að þessu sinni er það í Esek. 38:22 sem við finnum staðfestingu á þessari eyðileggingu rússnesku hermanna á Ísraelslandi: „*Ég mun framkvæma dóma gegn honum með drepsótt og blóði, með úrhellisrigningu og hagléli; ég mun rigna*

niður eldi og brennisteini. “ „yfir hann og yfir hermenn hans og yfir þær mörku þjóðir sem með honum munu vera. “ Þannig voru rússnesku hermennirnir eltir til Ísraels af bandarískum herjum og eftirlifendum Evrópumanna, og þar voru þeir tortímdir ásamt múslimsku þjóðunum sem höfðu stutt þá.

Hér lýkur opinberun Guðs í Daníel 11: Rússland er tortímt. En eftir þessa atburði byrjar Daníel 12:1 á því að segja: „*Á þeim tíma mun Míkael fram ganga, hinn mikli höfðingi, sem verndar börn fólks þíns. Þá mun koma hörmungatími, sem ekki hefur verið frá því að þjóð var til og allt til þess tíma. Á þeim tíma mun fólk þitt frelsast, hver sá sem er skráður í bókinni.*“ Nú, á milli þessarar dýrlegu endurkomu og tortímingar Rússlands sem á undan henni kom, skipuleggur Guð á jörðinni síðustu trúarprófaunina sem ætlað er að aðgreina, í síðasta sinn, hina útvöldu frá hinum föllnu. Á þeim tíma munu hinir útvöldu allir hafa orðið „*aðventistar*“ í þeim skilningi að þeir bíða endurkomu Krists vorið 2030, en þeir verða einnig að vitna um að þeir séu „*sjöunda dagsins*“. Í þessu skyni verður að prófa og sýna fram á trú þeirra með því að heiðra hvíldardaginn, þar á meðal og sérstaklega þegar þeim er hótad dauða fyrir þessa hlýðni við Guð. Þessi prófaun er spád af Guði og opinberuð í Opinberunarbókinni 3:10, með þessum orðum: „*Af því að þú hefur varðveitt orðið um þolgæði mitt, mun ég og varðveita þig frá þeirri freistingarstund, sem kemur mun yfir alla heimsbyggðina til að freista þeirra, sem á jörðinni búa.*“

Spádómurinn um „*endalokatíma*“ varðar „*tíma þjóðanna*“ sem eru eyðilagðar af endurteknum guðlegum árásum, banvænum vírusum, hungursneyð vegna efnahagslegra hindrana af völdum stríða og vopna þessara stríða. Eins og Jesús lýsti yfir, þá skilgreinir „*að heyra af stríðum og sögusagnir um stríð*“ ekki endalok heimsins, heldur aðeins „*endalok þjóðanna*“. Þessi „*endalok þjóðanna*“ stafar því af verulegri fækkun á fulltrúa mannlífsins á jörðinni. Þjóðirnar munu hafa misst allt vald og skipulag, hræðilega eyddar. Þess vegna eru þeir sem lifðu af þessa síðustu kjarnorkustríð neyddir vegna aðstæðna til að afneita þjóðernisvitund sinni og mynda alheimsbandalag undir forystu Bandaríkjanna, sem hefur haldist sterkt.

Bandaríkin munu loksins rætast, alheimsríkjandi draumur sinn, og stjórn þeirra um „*dýr sem stígur upp af jörðinni*“, sem vitnað er í Opinberunarbókinni 13:11, mun taka gildi í mjög stuttan tíma: „*Og ég sá annað dýr stíga upp af jörðinni, það hafði tvö horn eins og lamb og talaði eins og dreki.*“ Lögmálið sem gerir rómverska sunnudagshvöldina skyldubundna, útvaldir trúir hinum guðdómlega hvíldardegi verða ofsóttir og fórnarlömb dæmigerðrar bandarískrar viðskiptahneigðar, samkvæmt versí 17; athugið að þessi hegðun er þegar beitt gegn Rússlandi og Rússum af vestrænum herbúðum, þar á meðal svokölluðu lýðræðislegu og lýðveldislegu Frakklandi; frá 24. febrúar 2022: „*og að enginn gæti keypt eða selt, nema hann hefði merkið, nafn dýrsins eða tölu nafns þess.*“; þetta áður en hann var dæmdur til dauða, samkvæmt versí 15: „*Og því var gefið vald til að gefa líf líkneskis dýrsins, svo að líkneski dýrsins bæði gæti talað og látið alla þá sem ekki vildu tilbiðja líkneski dýrsins verða deyddir.*“ Opinberunarbókin 9:20-21 lýsir stöðlum þeirra sem lifðu af jarðneska þjóðarmorðið: „*Aðrir menn, sem ekki voru drepnir í þessum plágum, iðruðust ekki handaverka sinna, svo að þeir tilbáðu ekki illa anda og skurðgoð úr gulli,*

silfri, eiri, steini og tré, sem hvorki sjá né heyra né ganga. Þeir iðruðust ekki manndrápa sinna, galdra, saurlífis né þjófnáðar. “

Dýrleg endurkoma Krists mun binda enda á falskar vonir og rangar greiningar á trúarlegum viðfangsefnum. Hinir útvöldu eru teknir upp til himins, hinir föllnu eru útrýmdir á jörðinni, þeir myrða hver annan og hafna ábyrgð á sameiginlegu tapi.

Þegar ég er kominn að lokum þessara skýringa verð ég að bæta við þessari síðustu hugmynd.

Án þess að draga í efa gildi dagsetningarinnar 1945, gæti „*endalokatíminn*“ hafa hafist strax vorið 1843, vegna þess að trúarbrögðin þrjú sem nefnd eru í Dan 11:40 voru tvö kristin trúarbrögð sek um mjög alvarleg mistök, því þessar syndir eru reiknaðar til þjónustu Jesú Krists og þau þola refsingu í tengslum við þessi mistök. Allt virðist byggjast á þessari meginreglu guðdómlegs réttlætis um hefndaraðgerðir, sem Guð breytir í beitingu sinni gegn páfadóminum í Róm í Opinberunarbókinni 18:6: „*Gjaldið henni eins og hún hefur goldið og tvöfalt eftir verkum hennar. Gefið henni tvöfalt í bikarinn, sem hún hefur hellt.*“ Það er ekki lengur auga fyrir auga, tönn fyrir tönn, heldur tvö augu fyrir auga og tvær tennur fyrir tönn. Í fullkomnu réttlæti sínu tryggir Guð að refsingar séu beitt samkvæmt meginreglunni um gagnkvæmni.

Í fyrsta lagi, frá 1830, tók Frakkland, sem síðar varð stofnandi Evrópusambandsins, yfirráð yfir svæðum sem voru byggð múslimum; í kjölfar þessarar aðgerðar spáir andinn viðbrögðum nýlenduþjóðarinnar: árásargirni gegn fyrrverandi nýlenduherra og fjöldamorðum þar til nauðsynlegt sjálfstæði næst: „*konungur Suðurlanda ræðst á hann.*“ Vegna þess að nýlenduvæðing er eins konar „herleiðing“ heillar þjóðar til að eigna sér landsvæði hennar. Ég man að þegar Guð vildi gefa þjóð sinni Ísrael, Kanaanlandið, til að forðast vandamál í framtíðinni, þá gætti hann þess að taka alla íbúa þess af lífi, skipulagði útrýminguna með geitungastungum og högg með sverði gyðingaherja. Enginn íbúi átti að vera eftir á lífi sem gæti reynt að hefna þessarar þjóðarmorðs. En þessi hörku sem krafist er í þessum aðstæðum lætur of mannúðlega hugi manna skjálfa af hryllingi.

Á sama hátt hefur Evrópa innan NATO notfært sér tímabundna veikingu Sovétríkjanna til að stækka markað sinn og rústa Rússlandi. Þessi slæma aðgerð hefur, í kjölfarið, fengið vopnaða viðbrögð endurreisnar Rússlands. Með öllum sínum herjum mun „*konungurinn norður frá stíga á hann.*“ og mun flæða það eins og stormur.“

Rússland vildi aftur á móti notfæra sér sigur sinn yfir nasistum til að kúga pólsku og úkraínsku þjóðirnar. Og í staðinn, í viðbrögðum, þoldi það reiði hefndarfulls haturs þessara landa ... og Bandaríkjanna, sem yrði síðast refsað og útrýmt af Guði sjálfum.

Þriðja ástæðan gerir vorið 1843 að upphafi „*endalokatímans*“, einnig andlegs, þar sem Guð velur þennan dag til að endurreisa sannleikann sem rómversk-kaþólska kirkjan hefur rangfært. Daníel 8:14 byggir hann upp, en Daníel 12:11-12 undirstrikar mikilvægi hans. Og samkvæmt Opinberunarbókinni 3:2 krefst Guð á þessum tíma „*fullkominna*“ trúarverka; sem er í samræmi við kröfu sem tengist „*endalokatímanum*“.

Fjórða réttlætingin byggist á augljósri vakningu tækniþróunar, sem mun valda mengun allt til enda veraldar, þannig að hún undirbýr einnig tortímingu mannkynsins.

Dæmisagan um „glaða soninn“ ... öfug

Þessi dæmisaga um „glaða soninn“ sem Jesús Kristur kenndi er svo vel þekkt á Vesturlöndum að hún er orðin algeng táknræn orðatiltæki. Ég mun því snúa mér aftur að þessari dæmisögu, en upphaf hennar lýsir fullkomlega þeirri stöðu sem Rússland og Úkraínu hafa nýlega háð í bræðralagsstríði vegna löngunar til frelsunar þessa unga lýðveldis í Austurlöndum.

Upprunalega dæmisagan er sett fram í Lúkasi 15:11-32, en óvænt kemur orðið „glaði sonurinn“ ekki fyrir þar.

Vers 11: „Og hann sagði: Maður nokkur átti tvo sonu.“

Vers 12: „Yngri sonurinn sagði við föður sinn: ‘Faðir, gefðu mér þann hluta eignanna sem mér ber.’ Og faðirinn skipti eignum sínum á milli þeirra.“

Vers 13: „En fáum dögum síðar safnaði yngri sonurinn öllu saman og fór burt í fjarlægt land og **sóaði þar eignum sínum í óhófsemi.**“ »

Hér endar samanburðurinn við upprunalegu dæmisöguna, því þessi dæmisaga, sem Jesús Kristur gaf, vildi kenna guðdómlega blessun „iðrunar“ eins og vers 10 gefur til kynna: „Eins segi ég yður: Það er gleði meðal engla Guðs yfir einum syndara **sem iðrast.**“ Hins vegar uppgötvaði úkraínski sonur veruleika okkar gleði algjör frelsis, gleymsku trúarlegra tabúa, það er að segja frjálslyndislíf sem þegar hafði þróast í samfélögum vestrænna heima. Hann varð svo tengdur þessu frelsi að ólíkt syni raunverulegu dæmisögunnar sneri hann sér gegn föður sínum, Rússlandi þar sem Úkraína gegndi mjög mikilvægu hlutverki.

Raunveruleikinn í dag sýnir siðlaus samfélög með hörðum hjörtum sem eru orðin ófær um að iðrast. Og þessi staða endurspeglar þá sem ríkti rétt fyrir vatnsflóðið sem Guð olli á tímum Nóa. Í óróleikanum vegna stöðugra pirrings veiruárása og ósigrandi átaka tekur vestræn hugsun á sig mjög óþægilega fasíska þætti. En hvers vegna að vera hissa? Enda sömu orsakir ekki með sömu afleiðingum? Og þetta er enn auðveldara vegna þess að með tímanum eru leiðtogar skipt út fyrir unga menn og konur sem hafa ekki verið merktar af sársaukafullum reynslum fortíðarinnar. Í vestrænum uppreisnarbúðum finnum við nú aðeins ungt fólk um þrítugt, allt fætt á tímum blómlegs friðar. Og öll, svipt visku Guðs, hegða sér hrokafullt og eins og einræðisherrar, þröngva hættulegum skoðunum sínum upp á fólk sitt. Á hverjum degi, fyrir augum okkar og með miklum stuðningi fjölmiðla, sjáum við hræðilegustu átök í allri mannkynssögunni skipulögð. Fyrir öldungana, sem ég er einn af, var þetta talið ómögulegt, en það var án þess að treysta á endurnýjun ráðandi kynslóða. Og þær nýjustu eru þær verstu, innan normsins. Fyrirlitningin sem sýnd er hinum mikla ósýnilega skapara

Guði endar með því að kosta mannkynið verð framsækinnar en engu að síður spáðrar og öruggrar tortímingar.

Þeim sem þekkja orsök slits Úkraínumanna við Rússland getum við skilið hvað Guð kennir vestrænum samfélögum okkar um að styðja þessa ákvörðun Úkraínumanna. Ungi forsetinn Zelensky hafði lýst því opinberlega yfir við þjóðir ESB: „Við erum eins og þið.“ Og þetta óp frá hjarta hans er, því miður, staðfesting og tjáning á sannri guðlegri fordæmingu. Því þessir valkostir staðfesta góðan skilning á þessari kenningu í Okv. 29:18: „*Þar sem engin sýn er, glatast fólkið; sæll er sá sem heldur lögmálið!*“ Í þessu versni er orðið „*opinberun* eða *sýn*“. Ég held að það sé almennt misskilið vegna þess að guðlegi höfundurinn ber saman „sýn“ og „lögmálið“. Í þessu tilfelli vísar „sýn“ til sjónrænnar guðlegrar leiðsagnar eins og hún var þegar Guð talaði við Móse. Það sem Guð er að segja er að jafnvel án sýnilegrar nærveru sinnar mun fólkið hljóta blessun ef það hlýðir lögum hans. Þetta vers upphefur því trú þess sem hlýðir guðlegum lögum á öllum tímum. Þetta gerir okkur kleift að skilja orsök spillingar og siðferðislegrar röskunar í vestrænum samfélögum okkar, sem íbúar jarðar telja „kristin“ en Guð dæmir ranglega sem „kristin“. Í Evrópu nærðist kristin trú ekki á sannleikann sem Jesús Kristur gaf, en verk hans var komið í veg fyrir með sýnilegri nærveru páfalegs jarðnesks leiðtoga frá 538. Í dag geta allir séð að „*fólkið er án taumhalds*“ um allt ESB, en aðeins á siðferðislegu plani, því einstaklingsfrelsi íbúa þess er í raun aðeins verið að skerða til að mæta fjárhagslegum, efnahagslegum og pólitískum þörfum. Hálf-þvingun „internetsins“ kerfisins, sem greiðslur fyrir kaup eru gerðar í gegnum, er smám saman að koma í stað notkunar seðla. Þannig tekur bandaríska efnahagsstjórnin algjört vald yfir málefninu og getur þegar heimilað eða hafnað „*kaupum og sölu*“, í samræmi við góðan vilja sinn og dómgreind. Evrópskir bankar, að beiðni Bandaríkjanna, leggja nú þegar á viðskiptavinum sína undirritaða yfirlýsingu um einstaklingsskattvottorð. Ef greiðslum er hafnað verða ekki lengur inntar af hendi greiðslur. Bandaríkin fundu upp samskiptanetið „Internetið“, sem upphaflega var notað til hernaðar, eins og net sem fann alla íbúa jarðarinnar. Nú, undir þessari ósjálfstæði, geta þau fengið frá þeim allt sem þau vilja. En í dag varðar þetta ósjálfstæði aðeins íbúa ESB því Bandaríkin ráða ekki enn yfir allri jörðinni. Og við erum vitni að aðskilnaði og endurskipulagningu fylkinga sem heimsstyrjöldin mun brátt berjast gegn með ofbeldi og hræðilegum afleiðingum. Neytandinn er þegar orðinn þræll fjármálastofnana og hann getur ekki lengur staðist þær. Nýja Atlantis skipuleggur meginreglur sínar og lög; við hlýðum eða við deyjum.

Þannig lét úkraínski „glataði sonurinn“ árið 2022 tælast af bandarískum frelsistilburðum, á eftir Evrópubúum, sem fyrst voru tæltir eftir síðari heimsstyrjöldina. Í New York-flóa staðfestir nærvera stytunnar með sama nafni, „Frelsi“, örlög hans og köllun. Einn á fætur öðrum sameinast allir þeir sem eru eins, ekki til hins betra, heldur til verstu lokaátaka sem mun fækka þeim um táknrænan „*priðjung*“, samkvæmt Opinberunarbókinni 9:15.

Í forsetakosningunum í Frakklandi sá Guð rétt að setja þjóðina undir formennsku hins unga Emmanuel Macron, sem var kjörinn í **annað sinn gegn vali Frakka**, vegna þess að hið gagnstæða val snerist í **annað sinn** um enn hataðari „Þjóðfylkinguna“, sem í millitíðinni var endurnefnd „Þjóðarfundurinn“. Í

lok þessa dags, 16. maí 2022, gætti hinn hrokafulli, stolti og metnaðarfulli ungi maður, sem sér í hverjum manni „þrjóskufullan Gallíumann“, þess að láta ekki stjórnast með því að velja, að þessu sinni, sem forsætisráðherra, konu meðal trúustu og skilyrðislausustu flokks síns, sem kallast „La République en Marche“. Með þessum stjórnmalaflokki er mannkynið vissulega á ferðinni, en ekki í átt að vonast eftir velgengni og hamingju.

En þar sem titill þessarar greinar er dæmisagan um „glaða soninn“, skulum við nýta okkur það til að varpa ljósi á þá fallegu lexíu sem Jesús Kristur gaf. Í því skyni skulum við halda áfram námi okkar á versum 14 og því sem á eftir fylgir.

Vers 14: „*Og er hann hafði eytt öllu, varð mikil hungursneyð í því landi, og hann tók að líða skort.*“

Vers 15: „*Hann fór og vann fyrir einn af íbúum landsins, sem sendi hann út á akra sína til að gæta svína.*“

Vers 16: „*Hann þráði að fá að metta svartþrestina sem svínin voru að éta, en enginn gaf honum.*“

Vers 17: „*Þá kom hann til sjálfs sín og sagði: Hversu margir daglaunamenn föður míns hafa gnægð brauðs, og ég ferst hér úr hungri!*“

Í þessu dæmi sem Jesús Kristur leggur til er speglun glataða sonarins nokkuð tækifærissinnuð. Þess vegna verðum við að gefa „brauðinu“ sem það skortir hreina andlega merkingu samkvæmt þeirri staðreynd að „*maðurinn lifir á hverju því orði sem kemur af Guðs munni*“.

Vers 18: „*Ég mun rísa upp og fara til föður míns og segja við hann: Faðir, ég hef syndgað gegn himninum og gegn þér.*“

Syndin sem drýgð er gegn föðurnum er fyrst og fremst synd drýgð gegn himninum.

Vers 19: „*Ég er ekki lengur verður að kallast sonur þinn. Far með mig eins og einn af daglaunamönnum þínum.*“

Guð gefur okkur dæmi um sanna iðrun. Sonurinn viðurkennir ekki aðeins sekt sína heldur einnig réttmæti þess að missa réttindi sín sem sonur.

Vers 20: „*Hann reis upp og fór til föður síns. Meðan hann var enn langt í burtu, sá faðir hans hann og kenndi í brjósti um hann, hljóp til hans, féll um háls honum og kyssti hann.*“

Í hegðun þessa föður opinberar Guð sína eigin hegðun gagnvart iðrandi syndara. Kærleikur hans er jafn sterkur og mikill og réttlæti hans. Og langlyndi hans gagnvart syndurum ber vitni um einstaka samúð hans.

Vers 21: „*Sonurinn sagði við hann: Faðir, ég hef syndgað gegn himninum og fyrir þér og er ekki lengur verður að kallast sonur þinn.*“

Vers 22: „*En faðirinn sagði við þjóna sína: Komið fljótt með bestu skikkjuna og færið hann í, dragið hring á hönd hans og skó á fætur honum.*“

Fyrir glataða soninn er undrunin mikil því faðir hans ávarpar hann ekki með neinum af þeim ávítum sem hann hafði beint að sjálfum sér. Í stað þess að ávíta hann heiðrar hann hann meira en son sem hefur verið trúr og verðugur.

Vers 23: „*Komið með alikálfinn og slátrið honum. Við skulum eta og gleðjast.*“

Skipulagning veislu finnur skýringu sína í þessum tveimur sögnum „við skulum borða og vera glöð.“ Lærdómurinn verður settur fram í lok sögunnar, en

Þegar þessi sögn „við skulum fagna“ vitnar um gleðina sem himneski faðirinn finnur; gleði sem stafar af iðrun þessa sonar sem virtist hafa verið týndur.

Vers 24: „*Þessi sonur minn var dauður og lifnaði aftur, hann var týndur og er fundinn.*“ Og þeir tóku að fagna.

Meginreglan er staðfest: að finna það sem glatast veitir enn meiri gleði en það sem varðveitist lengi. Þetta kennir okkur að gróin meiðsli geta veitt meiri hamingju en að vera heill.

Vers 25: „*Eldri sonurinn var úti á akri. Þegar hann kom og nálgadist húsið heyrði hann tónlist og dans.*“

Vers 26: „*Hann kallaði á einn af þjónunum og spurði hann, hvað það væri.*“

Vers 27: „*Þá sagði þjónninn við hann: „Bróðir þinn er kominn heim og af því að hann hefur fundið hann heilan, hefur faðir þinn slátrað alikálfinum.*““

Vers 28: „*Hann reiddist og vildi ekki fara inn.*“ Faðir hans kom út og bað hann að fara inn.

Vers 29: „*En hann sagði við föður sinn: „Sjá, nú hef ég þjónað þér í mörg ár og aldrei brotið boðorð þín, og samt gafst þú mér aldrei kiðling, svo að ég skyldi gleðjast með vinum mínum.*“

Vers 30: „*Og þegar sonur þinn kom, sem gleypti eignir þínar með vændiskonum, þá slátraðir þú alikálfinum fyrir hann!*“

Vers 31: „*Son minn,*“ sagði faðirinn við hann, „*þú ert alltaf hjá mér og allt sem ég á er þitt.*“

Vers 32: „*En vér urðum að gleðjast og fagna, því að þessi bróðir þinn var dauður og lifnaði aftur, var týndur og er fundinn.*“

Í þessari dæmisögu er hegðun og rökfærsla sonarins, sem var trúr í húsi föður síns, ekki óeðlileg og hann getur aðeins verið undrandi að sjá svo mikla virðingu veitta þeim sem hafði hagað sér óverðuglega. Í þessari lexíu sýnir Guð okkur hversu mikils virði kærleikurinn hefur í dómi hans yfir mönnum. Þessi lexía var sérstaklega til þess fallin að opna hjörtu Gyðinga sem mótuð voru af bókstaf laganna. Gamli sáttmálinn virkaði aðeins undir stjórn réttlætis sem byggðist á guðlegum tilskipunum; kærleikur og samúð birtust ekki þar. Þessi dæmisaga undirbjó hjörtu Gyðinga fyrir að sýna fram á ómælanlegan kærleika Guðs til sköpunarvera sinna, sem hann þekkir vel veikleika þeirra og náttúrulega aðdráttarafl til syndar. Í Jesú Kristi mun Guð geta veitt fyrirgefningu og heiður öllum sannarlega iðrandi syndurum; þetta í samræmi við kenningu þessarar dæmisögu.

Í hlutverki hins trúa sonar vísar Guð til Gyðinga gamla sáttmálans, sem lögmálið kenndi allt frá brottförinni úr Egyptalandi. Staða þeirra sem frumburðir sýnir gefur þeim forgang fram yfir alla aðra menn þar til Jesú Krist. Þess vegna birtist Messías í Jerúsalem, sem heyrði hann tala og vitna en endaði samt með því að láta krossfesta hann að beiðni gyðingaklerkastéttarinnar. Í þessari senu mun reiði frumburðar sonarins einkenna Gyðinga gamla sáttmálans, sem munu finna fyrir hatri gagnvart útvöldum nýja sáttmálans, sem voru valdir úr hópi heiðingja. Því að fyrir þessa Gyðinga er þessi krafa heiðingjanna um að þjóna Guði sínum óþolandi og óásættanleg. Það sem dæmisagan segir ekki er að þessi misskilningur á guðlegri samúð, sem náðist í Jesú Kristi, muni kosta þá missi eilífs lífs, sem

hlýðni þeirra átti að færa þeim. En boðskapurinn var samt sem áður gefinn sá sami og Jesús lét spá honum fyrir munni Gyðinganna sem hann kynnti dæmisögu sína um „*víngarðseigandann og vínyrkjumennina*“ eins og ritað er í Matt. 21:41: „*Þeir svöruðu honum: Hann mun ömurlega tortíma þessum vesalingum og leigja víngarðinn öðrum vínyrkjum, sem gefa honum ávöxtinn á uppskerutímanum.*“

Frelsi, jafnrétti, bræðralag ... goðsögnin um lýðveldið

Í dag, sem hermaður Krists, gríp ég til vopna gegn þessari goðsögn um lýðveldisútópíu sem er mótefnið gegn sannri trú.

Það er blekkjandi að því leyti að það kveikir falskar vonir. Það býr til blekkingu um hamingju, svo ég kem til að taka í sundur og sýna fram á hvernig það er raunverulegt svik sem tælir meirihluta allrar mannkynsins.

Það er satt að þegar þessir þrír eiginleikar eru sameinaðir á þennan hátt geta þeir verið draumur. Og ef niðurstaðan næðist myndi maðurinn öðlast mikla hamingju. Því miður, eins og allar hugmyndafræðir sem syndugir menn hafa hugsað sér, þá framleiðir þessi aðeins hið gagnstæða af því sem hún segist bjóða upp á. Frelsi breytist í fjöttra, jafnrétti í djúpstæðan mismun og bræðralag í eilífa baráttu.

Frelsi.

Þar sem fjölbreytileiki skapar mörg vandamál í sambúð er frelsið að þrengjast sífellt. Einnig er frelsið blekkjandi blekking því Biblían segir okkur í 2. Pétursbréfi 2:19: „*Þeir lofa þeim frelsi, en eru sjálfir þrælar spillingarinnar, því að það sem hefur sigrað þá er þræll.*“ Og í þessu tilliti er hver maður, aðskilinn frá Guði vegna syndar sinnar, þræll syndar sinnar. Frelsið sem hann notar til að syndga hylur hræðilega guðlega fordæmingu; þess vegna er þetta frelsi sannarlega blekkjandi. En iðrunarlaus syndari er ánægður með þetta ástand og notar eigingjarnlega frelsi sitt til að nýta sér frelsi náungans sér til hagsbóta. Og þessi misnotkun er svik fyrir fórnarlömb kerfisins. Frelsið er enn mjög takmarkað af aðstæðum nútíma efnahagslífs. Matur fæst aðeins með peningum, eins og föt og húsaskjól, það þak sem er nauðsynlegt til að finna lágmarksvernd á jörðinni. Vöxtur borga á kostnað sveitanna hefur magnað vandamálið. Að vinna landið fæði marga sem í dag eru eingöngu háðir launum og stórum birgðum til að fullnægja brýnum þörfum sínum. Frelsi er enn blekking í þeim skilningi að hver manneskja hlýðir erfðafræðilegri eðli sínu. Allir bera erfðavísa sem þeir hafa erfð frá forfeðrum sínum og ljóshærða konan með blá augu verður aldrei brúnhærða konan með svört augu. Og hér liggur vandamálið með fegurðarviðmiðin, smekk og liti sem allir hafa sína eigin hugmynd um, hlutir sem eru ekki til umræðu. Hins vegar, ef þeir eru ekki til umræðu, geta þeir auðveldlega leitt til rifrilda og banvænna átaka.

Lögmæti

Náttúran gefur okkur líkamlegan og sálrænan ójöfnuð frá fæðingu. En auðvitað lætur lýðveldishugmyndafræðin það eftir vísindum og skurðlækningum

að bæta úr þessu. Hún fullyrðir að bjóða mönnum jafnrétti og leitast við að berjast gegn bilinu sem skapast hefur milli ríkra og fátækra, heilbrigðra og veikra. Við skulum lofa þessar tilraunir vegna þess að þær eru verjanlegar, en hver er niðurstaðan, fyrir utan hugsjónarreglu? Hinir ríku stuðla að auðgun sinni og hinir fátæku draga alltaf óaðskiljanlega fátækt sína með sér. Hér bendi ég á fyrsta ósamrýmanleika milli orðanna „frelsi“ og „jöfnuði“, því það er einmitt vegna frelsis sem jöfnuður er gerður ómögulegur. Jesús gaf mönnum engar falskar blekkingar því hann sagði sjálfur í Matt 26:11: „*Því að fátæka hafið þér alltaf hjá yður, en mig hafið þér ekki alltaf.*“ Á sama hátt, þegar andinn spáir síðustu dögum, lýsir hann yfir í Opinberunarbókinni 13:16: „*Og hann lét alla, smáa og stóra, ríka og fátæka, frjálssa og þræla, fá merki á hægri hönd sér eða á enni sér.*“ Takið eftir í þessu versi nærveru „*frjálssa*“ „*manna*“ og „*þræla*“ á þessum síðustu dögum jarðneskrar sögu mannkynsins sem varða okkar tíma og þau átta ár sem eftir eru að líða. Það er ljóst að jafnrétti verður áfram goðsögn fyrir alla, og þetta enn frekar þar sem illska mannhjartanna eykst aðeins með tímanum.

Jafnrétti er enn eins og tálsýn í eyðimörk lýðveldisins því allir sjá að hinir ríku kaupa sér völd, hinir dýru og duglegu lögfræðingar kaupa sér samþykki spilltra dómara. Er það ekki að ástæðulausu að Jesús lýsti því yfir í Lúkasi 6:24: „*Vei yður, þér auðmenn, því að þér hafið huggun yðar fengið!*“ Og Jakob 5:1 staðfestir það og segir: „*Nú yður, þér auðmenn, grátið og kveinkið yfir þeirri ógæfu, sem yfir yður mun koma.*“ Jafnrétti í réttlætismálum er því ekki náð en lýðveldið býður öllum upp á jöfn tækifæri, segir það. En eru heilar jafnir til að öðlast sömu hluti með sömu hætti? Nei, augljóslega ekki. Og vandamálið með lýðveldið er að það hefur kosið að forgangsraða, meðal allra mögulegra og gagnlegra athafna, þeim menntuðu sem best eru menntaðir. Prófskírteinið skiptir öllu máli og auður, sem sjálfur kaupir völd. Þannig lokast vítahringurinn og innan lýðveldislýðræðis er komið á fót æðra stjórnunarsamfélagi, skipað auðugu og vel menntuðu fólki. Með árunum endurskapar þessi staða það forrættindasamfélag sem lýðveldislýðræðið stefndi að því að tortíma. Í Frakklandi endurskapaði fimmta ^{lýðveldið} forrættindasamfélag sem var skipulagt eftir meginreglum sem líktust mjög þeirri sem ríkti í gamla konungsveldinu. En viðmiðið fyrir aðgang að völdum er nú þekking, prófskírteini sem fæst frá menntaskólum landsins. Þannig ýta stjórnámálamenn börnum sínum niður þessa pólitísku braut og frá föður til sonar skiptast nýja aðallinn á að stjórna völdum.

Ungi Oktavíanus, frændi einræðisherrans Caesars, hafði, eins og frændi hans, skilið mikilvægi þess að afla sér stuðnings fólksins, rómverska almennings. Til að afla sér stuðnings almennings hefur aðferðin þó haldist sú sama: það er nauðsynlegt að bjóða þeim tækifæri til að skemmta sér, afvegaleiða sig og ýta á mörk einstaklingsbundinna og sameiginlegra ánægjuástanda. Kyrrðin og langi friðurinn í 77 ár, sem hefur ríkt fram að okkar tíma, var náð með þessum sömu aðferðum. Það er í neyslu á vörum sem eru skapaðar og endurnýjaðar stöðugt, að vestræn samfélög hafa orðið friðsæl og auðmjúk eins og ráðandi stéttir óska sér. Á meðan fátækir gera sig að fíflum fyrir framan sjónvarpsstöðvar og á íþróttavöllum, skipuleggja þessir ráðandi stéttir sig og skapa einstaklingsbundna og sameiginlega auðgun sína. Frá árinu 1976 hefur móttaka íbúa af afrískum uppruna, norður og suður, leitt til algjörðs ójöfnuðar í sambúð. Sumir deila ekki

vonum sínum, en allir deila lönguninni til að auðga sig. Því þegar þeir komast í beint samband við hina ríku uppgötva fátækir umfang fátæktar sinnar og sumir eru tilbúnir að gera hvað sem er til að öðlast þann eftirsóttu auð. Þannig undirbýr ójöfnuður brautina fyrir átök milli ójöfnuðar fólks í Franska lýðveldinu.

Bræðralagið

Það er erfitt, ef ekki ómögulegt, að ná þessu þriðja markmiði lýðveldisins, þegar vegna þess að þeir tveir eiginleikar sem áður voru rannsakaðir hafa ekki náð árangri. Bræðralagið sem lýðveldið talar um er alþjóðlegt mannkyn. Nú er gott að muna að frá fyrstu börnum Adams og Evu drap elsti Kain yngri bróður sinn, Abel, af öfund. Og þessi vitnisburður einn og sér segir að draumurinn um alheimsbræðralag muni að eilífu vera óuppfyllanleg goðsögn. Orðið bræðralag minnir okkur á að við erum bræður, en bræður rífast jafnvel þótt þeir drepji ekki alltaf hvor annan. Og þegar, auk kynþáttararfs, trúarlegs ágreinings bætist við, hverfur möguleikinn á vonuðum bróðurlegum skilningi alveg. Það sem sumir telja heilagt, telja aðrir vanhelgan og án réttlætningar. Og þegar hið heilaga er ráðist á af vantrúuðum, verður vanhelgunin orsök banvænna stríðsátaka. Vantrúaði skilur ekki reiðina sem trúaði finnur fyrir. Þjóðernisblöndun felst í því að blanda saman mjög sprengifimur vörum. Jesús Kristur sagði í Matteusi 28:19-20: „*Farið því og gerið allar þjóðir að lærisveinum, skírið þá í nafni föðurins, sonarins og heilags anda og kennið þeim að halda allt það, sem ég hef boðið yður. Og sjá, ég er með yður alla daga allt til enda veraldar.*“ Boðorðið var vissulega að „*gera allar þjóðir að lærisveinum*“, en ekki að hneppa þá í þrældóm eða stofna nýlendu. Fyrstu trúboðarnir færðu þannig fagnaðarerindið um hjálpraðið, en á eftir þeim komu herir til að kúga óréttlátlega þá þjóðir, sem höfðu verið frjálsar fram að því. Nýlenduvæðing kom í stað trúboðanna og frjálsir þjóðir voru þrælar vestrænna efnahagsaðstæðna. Jafnvel eftir að nýlenduvæðingunni lauk voru þessir þjóðir áfram þrælar nýju afrísku þjóðhöfðingjanna sinna, sem héldu eigingjarnlega fyrir sig auðnum sem fyrrverandi nýlenduherrar nýttu sér. Fyrir vikið gátu þessi lönd, sem lútu efnahagslögum, ekki auðgað sig eða jafnvel leyft fólki sínu að eiga hlutdeild í afurðum lands síns. Ójöfnuður var sársaukafullt merktur af hámarki ójöfnuðar: þrældómi. Raðir af keðjuðu svörtum voru leiddar af múslimskum þrælakaupmönnum frá Níger til landa sinna. Síðar gerðu Portúgalar, og síðar aðrar Evrópuþjóðir, slíkt hið sama og leiddu hópa svartra þræla að bryggjum í afrískum höfnum, þar á meðal Ouidah í Benín, þar sem þeim var hlaðið, eins og nautgripum, í lestarrými skipa sem útveguðu Brasilíu verkamenn til að nýta sykurreyrakrana og síðar til að tína bómull í suðurhluta Bandaríkjanna í Norður-Ameríku. Svart fólk hefur því verið merkt af tveimur mismunandi reynslum eftir því hvort það var hneppt í þrældóm á Vesturlöndum eða varð eftir í landi sínu undir nýlenduveli. En á okkar tímum hefur vitund, sem fjölmiðlar hafa vakið, skapað blöndu af þessum tveimur reynslum og svart fólk dregur af henni sama lærdóm: illskan var framin af hvítu fólki. Það er allt þetta óréttlæti sem framið hefur verið frammi fyrir Guði og mönnum sem Jesús Kristur nýtir sér á okkar síðustu tímum til að vekja hatur og stríð. Og þau eiga öll að orsök sinni augljósa misnotkun á **náttúrulegum ójöfnuði** sem einkennir mannkynið, samkvæmt vilja Guðs, frá upphafi sögu þess. Svo mikið að að lokum á einkunnarorð lýðveldisins,

frelsi, jafnrétti, bræðralag, við um samfélag þræla, ójöfnuðar, óvinveittra og andstæðinga. Það versta er að með þeirri einingu sem skapar styrk, tekur þessi styrkur á sig mynd einræðislegs stjórnunarsamfélags sem er nálægt fasisma. Rétturinn til einstaklingsbundinnar hugsunar og skoðana er í dag barist og fylgt eftir með lögum lýðveldisins. Og rétt eins og hæfni til að þola andstöðu mun veikjast með höggi Guðs plága á síðustu dögum, er hæfni til að samþykkja einstaklingsbundnar skoðanir að minnka vegna átaka og ógnana sem hafa hvílt á þjóðum NATO frá 24. febrúar 2022. Fasismi er kominn aftur og hann á enn nokkra góða daga fyrir höndum. Það virðist sem bræðralag sé aðeins viðurkennt fyrir þá sem samþykkja og réttlæta staðlana sem þessi nýi sameiginlegi bandaríski og evrópski fasismi hefur sett; húsbóndinn og þjónn hans.

Í höndum hins almáttuga Guðs

Óháð andlegri stöðu okkar erum við mannverurnar öll í höndum hins almáttuga Guðs. Hvort sem við erum blessuð af honum eða bölvuð af fullkomlega réttlátum og sanngjörnum dómi hans, getum við ekki annað en orðið fyrir uppfyllingu óhjákvæmilegs og óförgengilegs æðsta vilja hans. Og þetta á einnig við um alla himnesku englana, þá góðu sem voru trúfastir og þá óguðlegu sem fylgdu Satan í uppreisn hans gegn hinum eina og alvalda skapara Guði.

Í langan tíma og allt fram á okkar tíma viðurkenndu venjulegir menn auðveldlega tilvist Guðs; þetta, svo mikið að innblásnir af illum öndum, þjónuðu þeir falsguðum eða fundu þá upp sjálfir, því lífið ber vitni um svo mikla greindarvísi í sjónrænum þáttum sínum og virkni að maðurinn, vitni, móttakandi og ávinningur af þessu, vissi að hann sjálfur var ekki höfundur þessarar sköpunar; þar af leiðandi hljóta faldar greindarvísir, öflugri en hann, að vera uppruni þessara smíða. Einnig verður að hafa í huga að þrátt fyrir fáfræði sína á hinum sanna skapara Guði, sýndu þeir meiri greindarvísi en nútíma efasemdarmenn eða trúleysingir sem eru ánægðir með að rekja afar flóknar smíðar tilviljun og það sem þeir kalla „náttúruna“. Eftir að hafa tekið eftir því að hæð jarðar hækkar með tímanum, álykta þeir að það sé mögulegt að gefa jörðinni tilvist í milljónir eða milljarða ára. Svo ég spyr þessarar spurningar, hvaðan komu jarðlögin og steinarnir sem þekja brennandi kjarna jarðarinnar? Og þessi kjarni, hvernig var hann myndaður? Hver var hæð jarðar við fæðingu jarðar?

Sem betur fer fyrir okkur sem höfum sanna trú þurfum við ekki að búast við að menn veiti svör við þessum réttmætu spurningum. Nútímamenn hafa fundið upp skáldskap, hugtak sem lýsir því sem er rangt og eingöngu ímyndað af mönnum. En í allri sinni ímyndunaraflsgetu hafa þeir haldist langt frá raunveruleikanum; því mannlegt ímyndunarafl er takmarkað, en lífið sem Guð skapaði er það aðeins tímabundið í núverandi mynd. Umfram alla skáldskap er Guð sannarlega ótakmarkaður og hann þarf aðeins að skipa um að skapa líf eða efni. Og eftir lok jarðneskrar sögu, þegar sjöunda himneska árþúsundið lýkur, við endurnýjun allra hluta, munu hinir útvöldu sem Jesús Kristur hefur endurleyst verða vitni að krafti skapara síns, Guðs, sem mun skyndilega, að hans skipun, umbreyta gömlu óreiðu jörðinni í eilífan, friðsælan Edengarð.

Það er rétt að með tímanum og slæmu veðri bera rigningar og ofsafengnir stormar með sér massa af jarðvegi og leðju sem hylur eyðibýli eða byggðar staði. Og þú verður að skilja að í ljósi slíkra plága gáfust menn upp og aðlöguðust nýjum aðstæðum sem valdamikil náttúrufyrirbæri ollu. Í dag býr nútímamaðurinn yfir öflugum vélum eins og jarðýtum sem geta þolinmóður rifið burt heilt fjall. Þetta var ekki raunin áður fyrr og leðjuskriður breyttu útliti landslagsins varanlega. Þekja nokkurra metra hefur því eðlilega skýringu, en fjölmörg lög jarðarinnar hafa það ekki. Og þær yfirlætislegu falskenningar sem vísindamenn kenndu og eignu jörðinni milljarða ára tilvist virtust aðeins beina athygli manna frá óttanum við skapara Guð sem Biblían sjálf opinberaði, skrifuð af vottum Gyðinga-hebreska þjóðarinnar.

Spyrðu sjálfan þig þessarar spurningar: hvers vegna beita þessir vísindamenn ekki greind sinni til að reyna að skilja þær óþægilegu og ótrúlegu vitnisburðir sem fram koma í Biblíunni? Samt sem áður eru hlutir í þessum opinberunum sem eru áskorunarverðir; og nú þegar tilvist þessa gyðingafólks? Greind þeirra er því sértæk og aðeins einstaklingsbundinn og sameiginlegur vilji þeirra er til umræðu: þeir velja vísindin fram yfir Guð.

Ég hef tekið hina sömu ákvörðun frá fæðingu, vegna þess að ég hafði notið þeirrar gæfu að vera fæddur í trúarlegu andrúmslofti vegna ákafa frænda míns og frænku föður míns, sem voru hlýðin mótmælendum Darbys. Ég hef aldrei efast um tilvist Guðs alla mína ævi, þótt ég hafi lengi verið fáfróð um raunverulega mynd kenningar hans. Ég vissi að uppspretta opinberana hans var Biblían og ekkert annað en Biblían. Einnig, þegar Guði þóknaðist, eftir bitra jarðneska reynslu, las ég og rannsakaði alla Biblíuna sem fullorðinn maður, þetta orð hins lifandi Guðs sem skrifað var fyrir sína útvöldu.

Síðan, þegar ég var beint að aðventistatrúnni, uppgötvaði ég svörin við þeim ósamræmi sem ég hafði tekið eftir í falskri kristinni trú. Hlutverk hvíldardagsins var afgerandi og undirstaða spádómlegra skýringa sannfærði mig algjörlega. Einnig er ég nú miður mín að sjá í þessum heimi svo mikla afvegaleiðandi vitsmuni, sem er frávikinn frá lifandi Guði og settur í þjónustu Satans og illum öndum hans. Á sama tíma mæli ég og met með hverjum degi, og meira og meira, hámark forréttinda minna sem leiðir mig til að skilja hina huldu hugsun, þótt opinberuð sé, um endurleysandi skapara Guð. Það er satt! Jesús frelsar sína útvöldu með blóðinu sem úthellt var á krossinum þar sem hann fórnaði sjálfviljugur sem friðþægingarfórn, og þessi aðgerð er eini grundvöllur hjálpræðisins sem Guð hefur lagt til. En hvers vegna sýndi hann svona mikla örlæti og samúð? Hver getur sagt að hann hafi gert það svo að sá sem hann frelsar fengi að halda áfram að syndga, af ásettu ráði, gegn boðorðum og helgiathöfnum Guðs? Enginn hefur auðvitað þetta hrokafulla kjark, og samt, án þess að segja nokkuð, er þetta einmitt það sem fólks trú réttlætir og lögleiðir með verkum sínum. Þannig varðar sekt hennar vitnisburði nýja sáttmálans, því það er Páll sem lýsir yfir í Róm 6:1-2-12-15: „*Hvað eigum við þá að segja? Eigum við að halda áfram í syndinni, til þess að náðin aukist? Fjarri sé það! Hvernig eigum við, sem erum dánir frá syndinni, að lifa lengur í henni? .../ ... Látum því ekki syndina ríkjá í dauðlegum líkama yðar, svo að þér hlýðið girndum hennar. .../...Hvað þá? Eigum við að syndga, af því að við erum ekki undir lögmálinu, heldur undir*

náðinni? *Fjarri sé það!* » Og í versí 23 gefur Páll okkur góða ástæðu til að syndga ekki lengur af ásettu ráði: „*Því að laun syndarinnar er dauði, en gjöf Guðs er eilíft líf í Kristi Jesú, Drottni vorum.*“ „Og þessi „*dauði*“ verður enn frekar verðskuldaður af óhlýðnum uppreisnarmönnum, því með því að krefjast réttlætis hans og hjálpræðis gera þeir Jesú Krist sjálfan, samkvæmt Galatabréfinu 2:17, að „*þjóni syndarinnar*“, það er að segja, þeir fremja þannig verstu móðgun sem hægt er að beita honum: „*En ef vér leitumst við að réttlætast fyrir Krist, ef vér sjálfir stæðum syndarar, væri Kristur þá þjónn syndarinnar? Fjarri því!*“

Það er mjög áhugavert að taka eftir því að þetta efni um „*synd*“, sem Páll varar útvöldu Krists við, kemur aðallega fyrir í bréfinu sem hann sendir Rómverjum. Því að núverandi kristna Vesturlönd okkar eru afkomendur þessara þjóða sem eru undirgefin Rómverjum sem í dag mynda Evrópusambandið og ensku framlengingar þess af Bandaríkjunum og Ástralíu, en einnig rétttrúnað Austurlanda. Reyndar fordæma þessar viðvaranir Páls þá alla, þar sem þeir heiðra alla hinn viðurstyggilega falska „dag Drottins“ sem kom á fyrsta degi til að koma í stað hins sjöunda, sem Guð helgaði frá sköpun heimsins; hans heilaga hvíldardag. Er ekki guðdómleg reiði sem kemur gegn þessum uppreisnargjörnu þjóðum réttlætt þannig?

Frá fyrsta degi sköpunar Guðs hefur maðurinn, sem upphaflega var mótaður úr leir af höndum skaparans, verið í höndum hans. Áður en Guð gaf honum útlit holds og beina, mótaði hann hann upphaflega eins og leirkerasmiðurinn mótar leirker á hjóli. Þessi opinberun ein setur mörk stöðu mannsins frammi fyrir Guði sem skapar allt, byggir allt og spáir fyrir um þá hluti sem hann mun framkvæma á sínum tíma. Ég verð hér að vitna um hversu mikið ítarleg rannsókn á biblíuspádómum hans hefur nært trú mína og fengið mig til að uppgötva sanna hvíld fyrir sálina. Því leyndarmál sannrar hvíldar felst í því að fá svör um merkingu þeirra hluta og atburða sem við sjáum gerast, dag eftir dag, í samtímalífi okkar. Á meðan fræðimenn leita svara á sínum tíma, finna útvaldir Krists þá sem upplýsa þá á áhrifaríkan hátt í rannsókn á liðnum tímum; hluti sem opinberaðir eru í spádómum sem skilja fylgjendur falskrar trúar eftir kalda og áhugalaus. Þetta hefur dregið saman kristna trú í einföldustu mynd sinni með því að endurtaka svarið sem vitnað er í þessum biblíuversum úr Postulasögunni 16:30-31: „*Hann leiddi þá út og sagði: „Herra minn, hvað á ég að gjöra til þess að ég verði hólpinn?“ Páll og Sílas svöruðu: „Trúðu á Drottin Jesú og þú munt verða hólpinn, þú og heimili þitt.*““ En til að skilja þetta stutta svar verðum við að fylgjast vel með versunum sem fylgja og þegar versí 32: „*Og þeir töluðu orð Drottins til hans og allra þeirra sem voru í húsi hans.*“ Fyrir þessa heiðnu fjölskyldu sem bjó í Filippí í Makedóníu var trúskiptin raunveruleg og einlæg og þau þurftu aðeins að heyra „*orð Drottins*“ til að vera metin verðug skírnarinnar sem fram fór eftir það. En þessi trúskipti gerðu þau að nýju fólki sem líf þeirra myndi breytast og umbreytast af guðlegum gildum sem þau myndu héðan í frá hlýða. „*Orð Drottins*“ gerði þau að uppgötva boðorðin og bönnin sem Guð kenndi. Þetta var skilyrðið fyrir því að hjálpræði Krists yrði eignað þeim. Og það hefur verið eins alla tíð, jafnvel fram á okkar tíma.

Spádómsorðið veitir sálinni hvíld því það veitir okkur vissu um að þrátt fyrir blekkingar er allur heimurinn sá leir sem Guð mótar til að frelsa eða tortíma.

Í spádómum sínum hefur hann ekki hætt að boða endanlegan sigur sinn yfir öllum óvinum sínum, einkum í Jes 45:23: „*Ég sver við sjálfan mig, sannleikur gengur út af munni mínum og orð mitt mun ekki verða ónýtt. Fyrir mér mun hvert kné beygja sig og við mig mun hver tunga sverja.*“ Páll tekur upp þetta vers í Róm 14:11. En Guð lætur sér ekki nægja að boða sigur sinn, því til þess að hans útvöldu geti einnig sigrað, opinberar hann þeim í spádómslegum opinberunum sínum í samsettri mynd, með táknum, hverjir eru óvinir hans og þeirra. Og til að komast sigursæll úr baráttu trúarinnar er þetta skilyrði ómissandi. Sem meginregla, hver getur sigrað óþekktan óvin? Enginn, hvorki á jörðu né á himni.

Þess vegna er nauðsynlegt að þekkja alla sögu kristinnar trúar í dag til að skilja trúarástandið á heimsvísu. Áður en ég gekk til liðs við aðventista hafði ég beðið mótmælendaprest um skjöl sem sögðu frá sögu kristinnar trúar. Þannig lærði ég sögu átaka milli kaþólikka og mótmælenda. Síðan, í gegnum aðventistatrúna, uppgötvaði ég tilskipun Daníels 8:14 og gat þannig skilið að mótmælendatrúnni hafði verið hafnað af Guði frá vorinu 1843. Spámannsorðið upplýsti mig, mótaði mig og gaf trú minni óvænta vissu. Í þessari reynslu skil ég réttlætingu þessara versa úr 1. Kor. 2:14 til 16: „En hinn náttúrlegi maður tekur ekki við því sem Guðs anda er, því að það er honum heimska og hann getur ekki skilið það, því það er andlega metið.“ **En hinn andlegi maður dæmir allt og sjálfur verður hann ekki dæmdur af neinum** . Því að hver hefur þekkt huga Drottins, svo að hann geti kennt honum? **En vér höfum huga Krists** .

Í stigvaxandi uppbyggingu spádóma sinna leyfði Guð viturlega öllum að túlka grundvöll þessarar uppbyggingar. Táknin eru auðveldlega auðkennd með skýringum sem spámaðurinn Daníel setti fram. Þetta á við um röð ríkjandi heiðinna heimsvelda í Daníel 2, Daníel 7 og Daníel 8. En opinberanirnar varðandi kristna tíma kalla á mun meiri fínleika af hans hálfu. Leyndarmálið á bak við þann einstaka skilning á þessum leyndardómum sem mér var gefinn liggur í þeirri tilbúnu greiningu sem ég gerði með því að bera saman fullkomlega afkóðaðar kenningar sem fjalla, í hverjum kafla, um sömu tímabil sem spáð var fyrir með mismunandi táknum. Með því að sameina áður aðskildar kenningar voru samsettar myndir búnar til með þessari aðferð byggðar á viðbót dreifðra smáatriða. Þannig var hægt að fá rómverska auðkenningu á „*litla horninu*“ í Daníel 7 og í Daníel 8 á sannfærandi og ruglandi hátt fyrir páfalega rómversk-kaþólsku trúna. Upphaflegi dularfulli þátturinn í þessari spádómlegu uppbyggingu var að leyfa kaþólsku trúnni að vinna illt verk sitt án þess að vera rugluð af of nákvæmri og óyggjandi auðkenningu. Ennfremur valdi hinn guðlegi andi tímabilið trúarlegs friðar sem fylgdi frönsku byltingunni til að beina huga sinna útvöldu að rannsókn á þessum sérhæfðu spádómum um kristna tíma allt til „*endalokatímans*“. Og fyrsta mannlega verkfæri hans var Bandaríkjamaðurinn William Miller. Uppbygging bókarinnar Apocalypse, sem þýðir greinilega Opinberunarbókin, er byggð á þeim grunni sem Daníelsbók skilgreinir, og vegna þess að þessi Apocalypse afhjúpar enn fleiri upplýsingar um alla kristna tímann, eru guðdómlegu fínlegheitin enn fjölmörg, þannig að bókin er greinilega óskiljanleg; sem þannig heldur frá og letur illa innblásna og illa meinandi forvitna.

Hugur minn hefur í dag verið gripinn af þessari mynd af skapara Guði sem heldur öllu í höndum sér. Og hann heldur áfram að móta atburði mannlífsins

stöðugt og gefur þeim þá mynd sem hann spáði fyrir í spádómum sínum. Þessir spádómar sýna aðeins það nauðsynlegasta, því hans útvöldu uppgötva óspáða atburði eftir því sem dagarnir líða. Hins vegar eru þeir enn mótaðir af almáttugum Guði sem ákveður uppfyllingu þeirra. Ég bý í Frakklandi, í þessu landi sem getur enn í dag boðið upp á það besta sem Guð færði því í Valence-sur-Rhône í formi dulkóðaðra spádómlegra opinberana sinna, og það versta, hinsegin hroka kynferðislegra öfugugga sem fyrirlíta Guð og trúarbrögð, eða iðka þau í sínum andstyggilegustu og viðurstyggilegustu myndum. Þetta er lokaávöxtur arfleifðar þjóðernishyggju og frjálshyggjumanna fimm lýðvelda þess í röð. Og rökrétt er síðasta formið það óhóflegasta og það harðnasta. Gráa og hvíta hárið mitt ber vitni um stöðuga athygli á franskri sögu frá lokum síðari heimsstyrjaldarinnar og til okkar tíma. Að spádómarnir opnuðu hug minn hefur gert mér kleift að skilja betur hvernig Guð undirbjó þær hörmungar sem við upplifum í dag. Því að áætlanir Guðs eru byggðar yfir aldir og um allan heim yfir sjö árþúsundir. Sá sem fyrirlítur fortíðina hefur engan möguleika á að skilja hvað er verið að áorka á hans tíma. Með því að taka upp mynd leirkerasmiðsins hefst undirbúningur ílátsins sem á að móta og snúa með því að safna leir úr náttúrunni. Hann er síðan unninn, mýktur og settur á hjólið. Á sama hátt þurfti árásir kristinna krossferða gegn múslimum sem settust að í Jerúsalem til að öðlast varanlegt hatur á íslam gegn uppreisnargjarnri kristni. Og þetta hatur, endurvakið og magnað, tekur á sig mynd árásar öfgafullra stríðsmúslima gegn vestrænum kristnum löndum og gegn heiðnum Asíulöndum. Trúarbrögð eru æðsta vopnið sem Guð beitir á þeim tímum sem hann velur til að refsa uppreisnargjarnri mannkyni. Trúarofstæki er miklu hættulegri en landhelgisandinn sem einkenndi fyrstu tvær heimsstyrjöldirnar. Þess vegna mun þessi trúarofstæki gegna forystuhlutverki í þessari þriðju heimsstyrjöld, sem er að hefjast í Úkraínu, og hún mun vera hræðileg og eyðileggjandi fyrir líf hermanna og almennra borgara. Í þessum úkraínsku átökum eru fjórar trúarbrögð sem Guð hafnaði þegar að taka þátt í bardögunum. Bandarísk mótmælendatrú, tengd rómverskri, evrópskri, pólskri og úkraínskri kaþólskri trú, að ekki sé minnst á Gyðinga, er á móti rétttrúnaðarkirkjunni í Rússlandi, aðstoðuð af múslimskum tsjetsjenum. Og í komandi útbreiðslu þessarar átaka munu trúarlegir bandamenn koma til að styðja trúsystkini sína, sem mun hefja fjölmörg staðbundin átök annars staðar en í Úkraínu. En eingyðistrú verður ekki sú eina sem verður fyrir barðinu á þessu stríði. Í austri mun hindúatrú Indland mæta múslimska Pakistan og Kína mun berjast gegn Japan og Indlandi. Sýn þessarar framtíðar er auðveld að ákvarða, því hvert þessara landa hefur sinn hugsanlega arfgenga óvin sem hefur verið greindur frá síðari heimsstyrjöldinni. Og til að flýta fyrir loka eyðileggingunni sem kemur á undan og undirbýr endalok heimsins, vekur Guð upp allt þetta gamla hatur og gremju sem hefur tímabundið legið í dvala.

Þú getur því skilið að þar sem allt er í höndum Guðs eru örlög óvina hans vonlaus. En þessar sömu guðdómlegu hendur vernda, dag eftir dag, hans útvöldu, þar til sú stund kemur að þeir verði himneskir, þar sem Jesús hefur, samkvæmt loforði sínu, búið þeim stað um tíma, „þúsund ár“. Þá verður eilífðin lifuð á endurnýjaðri jörð, „nýju jörðinni“.

Sá sem mótar líf sköpunarvera sinna hefur kosið að vera ósýnilegur. Og í þessu opinberar hann einstaka og einstaka visku sína, sem fornmenn kölluðu skynsemi. Vissulega er tilgangur Guðs að velja hina útvöldu til að fylgja honum inn í eilífðina. Þessi val krefst prófunar á hverjum þessara útvöldu. Þess vegna lætur Guð í fyrstu sköpunarverur sínar reika og drýgja syndir vegna þess að hann bíður eftir viðbrögðum þeirra og afleiðingum reynslu þeirra. Í iðkun syndar verða hinir útvöldu fyrir þjáningum sem leiða þá til ótta við syndina og ýtir þeim til góðrar hegðunar; leiðar iðrunar. Þeir sem eru óverðugir hjálpræðis finna hins vegar ánægju af iðkun syndar. Þeir tileinka sér síðan syndina, sem verður norm lífs þeirra. Í þeirri þjáningu sem þeir skulda syndinni eru hinir útvöldu þroskaðir til umbreytingar. Guð getur þá komið fram í lífi þeirra og hjálpað þeim að uppgötva frelsandi sannleika sinn. Þú getur bent á að í kenningum sínum í dæmisögum lagði Jesús áherslu á meginregluna um áhrif fyrirgefningar Guðs. Iðrandi syndarinn er fullkomin fyrirmynd hins útvalda sem almáttugur elskar. Og Jesús dró saman þessa kenningu með því að segja í Lúkasi 7:47, um hórkonuna: „**Þess vegna segi ég yður: Margar syndir hennar eru fyrirgefnar, því að hún elskaði mikið. En sá sem lítið er fyrirgefið, elskar lítið.**“ Og hann gerði það ljóst: „**En sá sem lítið er fyrirgefið, elskar lítið.**“ Og þessi nákvæmni leiðir í ljós orsök ósýnileika hans, því ef Guð væri sýnilegur, myndu fáir þora að ögra honum og mótmæla eins og Satan, sem sá og þjónaði Guði í upphafi tilveru sinnar, þorði að gera. Guð tók sex þúsund ár að velja engla og menn sem verðugir voru eilífðar hans. Og sex þúsund ár til að ná þessum árangri er þegar, jafnvel fyrir hann, mjög langur tími. Því til að bjarga nokkrum milljónum sálna þurfti hann að þola óbærilegar sektarkenndar kröfur milljarða annarra sem tóku við hver öðrum á jörðinni eða voru virkir á himnum. Þolinmæði Guðs er á stöðlum eilífðar hans, það er að segja, gríðarleg, en ekki óendanleg.

Þar hef ég svarað þessari oft spurðu spurningu: „Hvers vegna felur Guð sig, ef hann er til?“ Og ég tek upp þessa mynd sem dregur saman svar hans: „**Því það er þegar kötturinn er í burtu sem mýsnar leika sér.**“ Og fullvissað af ósýnileika sínum **hafa mannamýsnar sannarlega dansað á marga vegu, velt sér að vild í syndum holds og anda**, svo að Guð getur nú ákveðið að gefa þeim dauða með því að beita á þær, eftir gyðingabjóðina árið 70, refsingunni sem vitnað er í Esek. 14:21: „*Já, svo segir Drottinn, Jahve: Þótt ég sendi fjórar hræðilegar refsingar mínar gegn Jerúsalem, sverðið, hungursneyðina, villidýrin og dregsóttina, til að útrýma úr henni mönnum og skepnum*, ...“.

Meistari leirkerasmiðurinn býr til heiðursílát en einnig ílát sem eru sköpuð til glötunar. Báðir hafa hlutverki að gegna. Að leiða þjóðir til glötunar; á síðustu tímum hefur hann sett til valda marga unga menn og konur sem tæla og þóknast almenningi mjög. Þessir eru ómeðvitaðir um hættuna sem fylgir þessu vali, því þótt þeir virðist greindir og menntaðir, hlaðnir prófskírteinum og menntaðir í framhaldsskólum, eiga þeir allir sameiginlegt æsku sína og helsta hunsaða galla hennar. Og það er afar mikilvægt sem ég legg áherslu á með krafti og ákefð: Unga fólkið er óreyndur svo að allt virðist mögulegt fyrir þau, þar á meðal það sem er ómögulegt. Því aðeins lífsreynsla mótar í manninum hæfileikann til að greina hið mögulega og hið ómögulega. Það er vegna þessarar meginreglu sem Guð kynnir í Biblíunni „*hvítt hár sem heiðurskórónu*“ að því tilskildu að þetta „*hár*“ hafi „

orðið hvítt “ með því að ganga á „ réttlætisbrautinni “ sem Jesús Kristur braut samkvæmt Okv. 16:31: „ Hvítt hár er heiðurskóróna; á réttlætisbrautinni finnst hún. “ Og við verðum að skilja þennan lærdóm sem gefinn er í Jobsbók 32:7 til 9: „ Ég sagði við sjálfan mig: Dagarnir munu tala, fjöldi ára mun kenna visku. En í raun og veru er það andinn, andardráttur hins almáttka, sem gefur visku í mannum; **það er ekki aldurinn sem gefur visku, það er ekki gamall aldur sem gerir mann hæfan til að dæma** . “ Einnig, til að staðfesta þessa skoðun innblásna af Guði, sjáum við gamla menn með hvítt hár láta tælast af hrokafullum og klaufalegum unglingi sem öllum mistökum og slæmum ákvörðunum er fyrirgefið. Þessi gráu hár skortir greinilega guðlega visku vegna þess að þau styðja þá sem eru að undirbúa sameiginlega tortímingu sína. En hér verð ég að veita skýringu fyrir þá sem gætu séð guðlegt óréttlæti í þeirri staðreynd að Guð veitir sumum visku en öðrum ekki. Guð hegðar sér samkvæmt þessum orðum Jesú Krists: „ Þeim sem hefur, mun gefið verða það sem hann hefur, og frá þeim sem hefur ekki, mun tekið verða það sem hann hefur .“ Það sem gefið er er viska. Menn eru, frá fæðingu, handhafar sömu möguleika til að velja, en það er frjáls vilji þeirra sem ræður vali þeirra í samræmi við persónuleika þeirra. Þannig getur sá sem þegar býr yfir visku innra með sér séð að viska hefur aukist af Guði. Hins vegar, fyrir þann sem fyrirlítur visku, mun Guð draga úr greind hans og svipta hann allri visku. Og með þessari viðbót eða afturköllun visku og greind sýnir Guð að hann mótar skepnur sínar eins og leirkerasmiðurinn mótar leir á hjóli sínu.

„Sláhöfuðið“

Þetta orðatiltæki vísar til óhlýðins barns sem pirrar foreldra sína og gerir þá „brjálaða“. Þau vita ekki lengur hvað þau eiga að gera, því þau hafa reynt allt: mildi, ávítur og að lokum líkamlega leiðréttingu. Og barnið snýr uppreisnargjörnum augum að foreldrum sínum og segir: „Ekki einu sinni hrædd!“ Foreldrarnir velta fyrir sér: „Hvernig komumst við á þennan stað?“ En ekkert svar kemur og þeim finnst eins og þau hafi fætt í heiminn algerlega ónæman og ótemjanlegan djöful. Þetta er reynsla þúsunda eða milljóna para sem búa aðallega á Vesturlöndum. Og orsök þessa vandamáls má finna í röð atburða sem hafa átt sér stað síðan síðari heimsstyrjöldinni lauk. Ég hef þegar haft tækifæri til að segja þetta, en upphaf þessarar þróunar átti sér stað í Bandaríkjunum. Þar kom ungdómurinn fram í andrúmslofti kynþáttabaráttu þar sem ættbálkahópar úr hvítum, svörtum og rómönskumælandi samfélögum, og sérstaklega Púertó Ríkóbúum, börðust. Þetta borgarofbeldi tók á sig mynd kvikmynda sem tældu evrópska ungmenni sem „reiði lífsins“. Evrópa sá æsku sína taka þátt í ofbeldi, búningurinn sem var byggður á bandarískri fyrirmynd var svartur leðurjakki, stígvél á fótunum; gallabuxur í stað buxna og belti með naglum til að halda þeim uppi. Ofbeldisfullustu atriðin í bardaga voru hjólakeðjan, málmhnúaþurrkur og nauðsynlegur snúningsshnífur með sjálfvirkri opnun. Það er erfitt að trúa því að þessi æska á sjöunda áratugnum (1960) hafi rétt sloppið við hörmungar síðari heimsstyrjaldarinnar með 60 milljón dauðsföllum. En andlegi þáttur þessarar æsku var spádómlegur því hann sýndi ímynd endalokatímans, þar sem þetta ofbeldi

kemur á undan og styður þróun þriðju heimsstyrjaldarinnar. Þetta ofbeldi á sjöunda áratugnum þróaðist samhliða tónlist rokksins (Swing and roll), grimmilegri tvíþættri útgáfu af djassstílnum sem svartir sköpuðu. Árangur þessara nýjunga var auðvitað vegna mikillar djöfulegrar virkni, en einnig vegna uppfinninga á þessu hljóðfæri sem ég þekki vel, gítarsins, rafmagnaðs og magnaðs með sífellt öflugri magnurum. Takturinn og hljóðkrafturinn mynduðu sprengikraft sem greip mannfjöldann og kom þeim í einstaklingsbundna og sameiginlega leiðslu. Neysla fíkniefna auðveldaði og magnaði áhrifin og þannig kom nýtt illt frá nýja heiminum og breiddist út um alla Evrópu.

De Gaulle hershöfðingi, sem kjörinn var forseti Frakklands árið 1958, mætti uppreisn ungra námsmanna. Þrá eftir algjöru, næstum stjórnsleysi, kviknaði meðal ungmenna og þau hófu byltingu, rifu upp hellur af götunum og reistu hindranir. Þau börðust harkalega gegn öryggissveitum Lýðveldisins, verndara reglu og ríkis, með því að boða og sýna slagorð sín: „Það er bannað að banna“, „Hvorki Guð né herra“. Á sjöunda áratugnum nutu ungmenni góðs af þróun útvarpsins. Einkareknar útvarpsstöðvar sendu út tónlist sína, umræður sínar, dreifðu hugmyndum sínum og á þennan hátt jókst bilið milli þessa unga fólks og öldunga þeirra sífellt; fólk talaði þá um „illsku unga fólksins“, „nýju bylgjuna“ og foreldrar, sem voru sífellt meira uppteknir af áhyggjum af starfi, gáfust upp og leyfðu þessari bylgju að ráðast inn og stjórna sér. Ungmenni nutu góðs af því að þau, frekar en foreldrar þeirra, voru dregin að nýju þróuninni sem tæknin skapaði. Og þegar kerfið naut góðs af þessum nýju, mjög tryggu viðskiptavinum, varð æ meiri áhugi á æsku.

Á sjöunda áratugnum gerðist eitthvað grundvallaratriði: mótmælaandi. Þangað til höfðu ungt fólk verið bundið fjölskyldum sínum, en þá fóru þau að ögra öllum hefðbundnum fjölskyldugildum. Ungt fólk leitaði eingöngu félagsskapar annarra ungmenna og bilið við fjölskyldur þeirra stækkaði sífellt, foreldra þeirra til mikillar örvæntingar. Í Frakklandi fólst nýlendustyrjöldin í ungmennum sem voru sífellt fjandsamlegri gagnvart ferlinu. Í þorsta sínum eftir frelsi var nýlenduvæðing óhugsandi. Einnig, eftir stríðið í Alsír, tóku ungt Frakkar vel á móti ungum alsírskum innflytjendum, síðan Túnisbúum og Marokkóbúum. Kynslóðin „ekki snerta vin minn“ þróaðist undir formennsku Giscard d'Estaing og François Mitterrand. Því eitt nauðsynlegt fylgdi þessum sigri æskunnar: höfnun Guðs og allrar trúarbragða.

Í þessari breytingu á viðmiðum gegndu alls kyns sálfræðingar afar mikilvægu hlutverki í að magna upp stöðuna, því þegar á þeim tíma voru vísindin og útskrifaðir nemendur þeirra ráðandi. Og þeir fundu ekkert betra að gera en að réttlæta kröfur ungmenna. Þeir voru sammála þeim í hvert skipti. Einn þeirra, af norður-afrískum uppruna, réttlætti ofbeldi sitt með því að segja að það væri merki um góða heilsu... En aðrir réðust á rétt foreldra til að aga óhlýðin börn holdlega, jafnvel með því að fá það bannað með lögum. Frá samfélagi án Guðs er ekkert óvænt við þetta, en að stangast á við guðleg ráð gæti aðeins skapað óviðráðanlega stöðu til langs tíma litið. Guð lýsir því yfir í Orðskv. 22:15: „*Heimsku er bundin í hjarta sveinsins, agasprautan mun reka hana langt frá honum.*“ Í Orðskv. 23:13: „*Synjaðu ekki aga frá sveini; þótt þú slærð hann með sprungunni, mun hann ekki*

deyja. “ og í Orðskv. 29:15: „ Vöndur og umvöndun veita visku, en einangraður sonur veldur móður sinni skömm. “

Í dag, 24. maí 2022, eru uppreisnarbörnin frá árinu 1968 tekin frá völdum og ný kynslóð, enn uppreisnargjarnari en þau voru, kemur í staðinn. Tveir helstu stjórnmalaflokkarnir, sem undir ýmsum nöfnum mynduðu Frakkland nútímans, voru að lokum hafnað af almennum atkvæðum. En fólkið fann engan fullkomna arftaka og þurfti að velja á milli tveggja frambjóðenda sem helmingur þjóðarinnar hataði. Reyndar snýst vandamálið síður um leiðtogana en fólkið sjálft, því þeir eru skipt í marga borgaralega og trúarlega hugmyndafræði, alheimssinnaða og evrópsk- eða þjóðernissinnaða. Fyrir vikið getur enginn meirihluti tekist að sameina þjóðina. Eingöngu pólitískar ákvarðanir eru skipt út fyrir mun árásargjarnari og ósamrýmanlegri hugmyndafræðilegar ákvarðanir. Í opinberuðum dómi sínum yfir Ísrael, áður en hann gaf Jerúsalem til eyðingar fyrir höndum Nebúkadnesars konungs, hafði Guð tekið sér mynd af staf sem kallaður var „ sameining “ og hann segir um það í Sak 11:14 að hann hafi brotið hann: „ Þá braut ég annan staf minn, Sameining, til að rjúfa bræðralagið milli Júda og Ísraels. “ Sama bölvun herjar á frönsku þjóðina í dag og sundrunin í Gallíu ber vitni um þetta.

Árið 2022 er „sláhausinn“ alls staðar, allt frá forsetaembættinu til óákveðinna og sífellt óánægðra kjósenda. Það er rökrétt þróun mannkynsins, sem kveður á um að ómeðhöndlaður sjúkdómur endar með því að spilla öllum líkamanum, sem skýrir þessa dapurlegu athugun. Því miður fyrir mannkynið banna lögin „slá“ og kjósandi vildi beita forseta Macron eina, sem lét hann borga dýrt. Hins vegar fundu margir fyrir leyndri ánægju, því hroki stuðlar ekki að stuðningi eða þakklæti. Og hvernig gat hann ekki tekið við prikinum þegar hugmynd hans um sögnina að stjórna felst í, ég vitna í orð hans sem beinast að andstæðingum hans, „þrjóskum Gallum“: „Ég ætla að pirra þá.“ Stjórnmal síðustu daga hafa breyst mikið og samræðurnar sem eiga sér stað eru harðar og ósvífnar og jafnvel óhreinar. Samskipti á samfélagsmiðlum hafa eitthvað með það að gera. Því það er á „netinu“ sem, í nafnleynd, hafa verið stofnað til freistandi og lygandi tengsla. Svindlarar elska það og einmana sálir koma þangað til að leita að sálufélaga sínum. En orð eru sýnd og dreift með öllum þeim góðu og slæmu afleiðingum sem þau geta haft í för með sér. Eftir að lífsreglurnar hafa verið settar hefur tjáningin einnig verið frelsuð. Og versta afleiðingin var 7. janúar 2015 af teiknurum „Charlie Hebdo“ sem öfgafullir múslimar þöldu ekki guðlast. Eftir þetta fjöldamorð, sem vildu réttlæta myndir, þar á meðal vægast sagt óhreinar, lét sögukennarinn Samuel Paty hálshöggva sig á götunni um leið og hann yfirgaf háskólann þar sem hann kenndi. Lærdómur ætti að draga af þessu, sá sem segir: „Mál er silfur, en þögn er gull.“ En orðtak og málshættir kenna aðeins hinum vitru, ekki „haushausunum“. Verjendur íslams hafa sannað og munu sanna enn og aftur að höfuð óvina sinna fá ekki slegið ... þau velja. Og það er hér sem barn Drottins Jesú Krists verður að skilja að í fjarveru iðrunar af hálfu vestrænna syndara, þá er það hann, kærleikurinn og réttlætið holdgervingur, sem fyrirskipar gjörðir og fjöldamorðin sem þessir stríðsgjarnu dýrkendur Múhameðs fremja.

Hinn mikli aðskiljandi Guð nýtir sér aðskilnað og orsakir þeirra eru svo fjölmargar að hann skortir ekki valkosti, á allri jörðinni, í nokkur ár í viðbót, byggðum.

Bandarísku fréttirnar frá 24. maí 2022 bjóða okkur upp á dæmigert dæmi um útgáfu hans af „sleglinu í andlitið“. Átján ára gamall gekk Salvador Ramos, vopnaður og eltur af lögreglu, inn í skóla og drap 19 börn og tvo fullorðna. Og enn og aftur vekur þessi atburður í Uvalde í Texas upp spurninguna um að leyfa fólki að eiga vopn. Þessi staðreynd færir okkur aftur til uppruna landnáms hvíttra Evrópubúa á fjandsamlegum löndum þar sem hinir sönnu og ósviknu „Bandaríkjamenn“ voru ranglega kallaðir Indíánar. Þessi innrásarþjóð, aðallega frá Evrópu, var skipuð óheiðarlegu fólki, gráðugu í auð og öðrum sem komu einfaldlega til að finna næringarríkt land. Frá upphafi einkenndi ofbeldi þetta land. Sífellt fleiri hvítu mennirnir útrýmdu „rauðskinnunum“ og ræningjarnir rændu ferðalanga og hurfu eftir glæpi sína í hinu víðáttumikla „Fjarvestri“. Uppfinning skotvopnanna hefur gert það auðveldara að drepa. Að skjóta úr fjarlægð er auðveldara en að berjast í návígi. Bandaríkin hafa komið á lögum og dómstólum og almenningur hefur því að einhverju leyti verið hlífður við. En þetta land á sannarlega skilið nafn sitt því það ber með sér „beiskju“. Það slær öll heimsmet hvað varðar óöryggi og tölfræði um hræðileg morð. Að kenna byssueign um er auðveldast að gera, en ritskoðunin hefur engan annan kost. Reyndar eru þau öll ómeðvituð um að land þeirra hefur verið lamað af bölvun Guðs á ákveðinn hátt frá vorinu 1843. Ungbarnamorðingjar eru taldir fórnarlömb sálrænna og geðsjúkdóma; þegar í raun eru þeir einfaldlega ávextir sem berast af fólki sem er haldið af illum öndum sem Guð er smám saman að frelsa. Geðlæknar halda áfram að hunsa tilvist himneskra anda sem eru aðskildir frá Guði og ef það tekst ekki rekja þeir athafnirnar sem sjást til sjúkdóma. Vandamálið er ekki vopnið heldur „slæðurinn“ sem á það og notar það til að valda eins miklum skaða og mögulegt er. Hins vegar er þessi löngun til að skaða mannverur í huga hatursfullra illu anda sem hafa Satan sem leiðtoga sinn. Eins og Opinberunarbókin 12:12 gefur til kynna, vita þeir frá sigri Jesú Krists að þeir hafa „*skammt tímabil*“ og eru að lokum dæmdir til dauða. Þessi ávöxtur, sem skapar þjáningar og sorg, ber vitni um hversu skaðleg fyrirlitning á Guði og gildum hans er. En hinir upplýstu útvöldu láta ekki blekkjast af túlkunum hinna guðlausu. Því spádómar hafa varað þá við hræðilegum og illum örlögum hinna tælandi Bandaríkjanna. Komandi eyðilegging hins volduga Rússlands og bandamanna þess mun leyfa því að heyja, gegn Guði og trúföstum útvöldum hans, síðustu alheims andlegu orrustu sína sem Opinberunarbókin 16:16 kallar „*Harmagedón*“. Það mun ljúka henni undir titlinum „*dýrið sem stígur upp af jörðinni*“, sem vitnað er í og útfært í Opinberunarbókinni 13:11 til 18.

Þannig, þar sem hann fékk ekki á réttum tíma verðskuldaðar „sláur“ eða „högg með stöngum“, endar „sláhausinn“, bandarískur og sjaldnar evrópskur fyrirmynd, líf sitt sem viðurstyggilegan morðingja barna og fullorðinna. En aðrar útgáfur af „sláhausum“ eru til í öllum löndum jarðar. Þeir eru ávextir alheims guðlegrar bölvunar, vopnaðir eða ekki. Í löndum þar sem aðgangur að skotvopnum er bannaður eða erfiður kemur hnífurinn í þeirra stað. Og þar deyr fólk líka, vegna illsku og ofbeldis sem breiðist út um jörðina.

Það er bandarísk tækni, sem dreifir þekkingu sinni um allan heim, sem stendur að baki gríðarlegri þróun tölvuleikja. Mannverur á öllum aldri eyða klukkustundum í þessum leikjum þar sem þau taka þátt í sýndarbardögum. Markmiðið er að „drepa“ og „sprengja“ andstæðinga sína. Þessir leikir ná svo miklum tökum á hugum þessara leikmanna að þeir ná tökum á hugum þeirra svo að að lokum skapast ruglingur milli hins raunverulega og hins sýndarlega... Hætta... Hætta... Hætta... fyrir þessa leikmenn og fyrir allt mannkynið. Vegna þess að þessi Ameríka hefur verið tekin sem fyrirmynd af öllum vestrænum þjóðum og við finnum meðal þeirra sömu gildi fyrir velgengni, áskorun, bardaga og áhuga á fjárhættuspilum. Munið að í Texas og um allt „Villta Vestrið“ létust margir menn, einfaldlega til að skora á byssumann sem er talinn vera mjög hraður. Í dag halda áskoranirnar áfram fyrir dómstólum og þær berjast gegn öflugum fjárhagslegum hagsmunum. Vopnaðar áskoranir eru enn sérgrein almennings, sem berst alltaf gegn öðru samfélagi. Reyndar er tíminn liðinn, bílar hafa komið í stað hesta, en ekkert hefur breyst í Bandaríkjunum; hugsunarháttur manna hefur haldist sá sami.

Afneita tilvist Guðs hvað sem það kostar

Lýðveldið vill viðhalda ímynd sinni sem hugsjónaríkt umburðarlynt samfélag og ofsækir því ekki trúarbrögð. Opinberlega geta allir Evrópubúar iðkað frjálsglega þá trú sem þeir hafa erfð frá uppruna sínum. Lýðveldið gerir engan greinarmun á eingyðistrú og fjölgyðistrú. Það stjórnar Frakklandi á stranglega veraldlegan hátt. Hins vegar hefur það forgang á agnostisma og trúleysi. Þetta sýnilega umburðarlyndi felur í raun harða baráttu sem miðar að því að tortíma trúnni á Guð. Heimilaðar trúarlegar útsendingar sýna aðeins vitnisburði fimm helstu trúarbragða: í fararbroddi, á morgnana á fölskum „Drottinsdegi“, rómversk-kaþólsku trúnni, mótmælendatrúnni, rétttrúnaðartrúnni og gyðingatrúnni, og þeirri nýjustu, íslam. Þeir hafa þannig stutta stund til að kynna áróður sinn á hverjum „sunnudags“ morgni. En restin af tímanum er helguð ólgusömum rökum guðlausra, stjórnámamanna og fjölmiðla. Í Frakklandi er mikið talað, í raun og veru, að engu, en þessar umræður gefa sumum blekkingu um gagnsemi þeirra; metnaðarfullir og stoltir eru smjaðraðir og heiðraðir. Fyrir utan múslima tala nánast allir af frönskum kristnum uppruna ekki um Guð né hugsa um hann. Og allt er gert til að tryggja að svo verði áfram.

Dæmið um „Balkanstríðin“ sýnir þetta á áhrifaríkan hátt. Í fyrrum Júgóslavíu, eftir dauða marskálsins Títos, sem hafði sameinað landið, aðskildu átök þjóðernishópana sem mynduðu það. Þar var rétttrúnaðar Serbía, kaþólska Króatía og múslimsk Bosnía. Þrátt fyrir þessar ólíku trúarbrögð vildu stjórnmalaskýrendur og fjölmiðlaskýrendur ekki heyra um trúaráttök. Gamalt, strangtrúarlegt hatur, sem hafði þegar valdið því að kaþólsku króatísku Ústasja (hermenn) börðust gegn rétttrúnaðar Serbum í síðari heimsstyrjöldinni, endurnýjaðist eftir að hafa búið saman í friði sem Júgóslavar. En nei! Fyrir stjórnmalamenn og blaðamenn var vandamálið ekki trúarlegt. Slík afneitun á hinu augljósa á sér endilega réttlæt看legt gildi. Og já! Það er vissulega skýring sem ég legg fram hér: Veraldarhyggja getur aðeins virkað ef fólkið helst veraldlegt. Og til

að halda því veraldlegu verður að koma í veg fyrir að það trúi á tilvist Guðs. Hins vegar getur viðurkenning á trúarlegu eðli stríðs hvatt til þess að líta til hins ósýnilega Guðs, því að fyrir hann er tilgangur stríða einmitt að sökkva mannum í neyð, þannig að í óheppni fer hann að hugleiða orsakir þeirra hörmunga sem dynja yfir hann. Það er ritað í Préd. 7:14: „*Gleðjist á góðum tímum, hugleiðið á slæmum tímum*.“ Guð veit mætavel að þegar jörðin gefur eftir undir fótum hans byrja menn skyndilega að trúa á tilvist Guðs og oft, jafnvel til einskis, í örvæntingarfullri stöðu sinni, ákalla þeir hann. Þess vegna óttast Lýðveldið að þurfa að vekja athygli á trúarlegu málefni. Og það er ekki aðeins í stríðstilfellum sem það hegðar sér á þennan hátt. Það gerir slíkt hið sama fyrir hverja hryðjuverkaárás sem stríðsmaður Íslam framdi. Snemma álitsgjafar benda, þegar mögulegt er, á aðgerðir ójafnvægis einstaklings, brjálæðings eða ofstækismanns. Trúarlegri ábyrgð er því oft vísað frá. Í Toulouse, af sömu ástæðu, var árás á AZF verksmiðjuna túlkuð með ákvörðun forseta og ríkisstjórnar, sem send var af héraðsstjóranum, sem slys sem rakið var til verksmiðjustjórnarinnar. Þetta er þrátt fyrir vitnisburð RG, almennu leyniþjónustunnar, sem forseti Sarkozy lagði síðar upp. Að styðja veraldarhyggju krefst stöðugra lyga ríkisins og rangra upplýsinga frá fjölmiðlum.

Stríðið í Úkraínu er enn eitt dæmið. Fjölmiðlar sjá aðallega aðeins áreksturinn milli úkraínskra og rússneskra þjóðernishyggju. Vitni staðfestu hins vegar að stríðsaðilarnir tveir höfðu ólíkar trúarlegar venjur. En þeir kynntu ekki þessar trúarlegar ákvarðanir sem helstu orsakir árekstrarins. Og það er synd, því trúarlegar ákvarðanir eru orsök hindrunar á einingu. Í tilfelli Úkraínu er það vissulega trúarleg ákvörðun sem skýrir hvers vegna úkraínskir Rússar andmæla Rússum í Moskvu. Þeir sögðu sig úr embætti og hættu að viðurkenna Kirill páfa frá Moskvu sem andlegan leiðtoga sinn; því er orsök mótlætisins í grundvallaratriðum trúarleg. Ennfremur eru í vesturhluta Úkraínu Úkraínnumenn af kaþólskri trú, sem tengjast landamærum við kaþólska Pólland, og einnig eru gyðingasamfélög dreifð um Úkraínu.

Til að lifa af trúarlegar deilur er veraldleg stefna neydd til að ljúga að almenningi. En ekki er allt lygi, því það er auðvelt að beina hugsunum manna að ótrúarlegum þáttum, eins og persónu rússneska forsetans, sem Guð hefur áhrif á, eins og opinberast í Esekíel 38.

Í sjónvarpsstöðvum sem sérhæfa sig í stöðugum fréttum heyrir ég aðeins rangfærslur. Fyrrverandi hershöfðingjar koma með athugasemdir sínar, en gamlar reynslur þeirra eru algjörlega yfirgnæfðar af aðstæðum þessa samtímastríðs. Smáar „drónar“ stuðla að eyðileggingu skipa, þyrlla, skriðdreka og fallbyssar, svo mikið að myndin sem gefin er af Davíð með slöngvu sína, sem drap filisteaskan risann Golíat með einum steini. Nema hvað, í þessu stríði er hvorki Davíð né Golíat, heldur tvö lönd sem eru staðráðin í að sigra andstæðinginn, og Guð blessar ekki annað frekar en hitt, og þótt fréttaskýrendur hunsu það, þá er það hann sem skapaði orsakir þessarar átök. En ég minni ykkur á að eyðileggingarverkefni hans beinist að Evrópu, þessum gamla óvini sem hefur heiðrað kaþólsku trúna, lygatrú sem hefur ofsótt spámenn sína og útvöldu: eins og áður hafði seka og uppreisnargjarna gyðingabjóðin gert á sínum tíma.

Augun eru gildra fyrir manninn og ósýnileg guðleg málefni eru í miklum óhag. Samt sem áður ætlar Guð ekki að breyta þessari stöðu því fyrir hann er engin spurning um að „neyða“ uppreisnarmenn til að viðurkenna tilvist sína. Það sem einföld heilbrigð skynsemi ætti að skapa er nóg fyrir hann. Hvort sem hann trúir á Guð eða ekki, skiptir hann litlu máli; heimski maðurinn deyr rétt eins og falstrúarmaðurinn. Í augum Guðs skipta aðeins hans útvöldu, endurleyst af sannri trú, máli. Tilfinningar og dómar þeirra sem fyrirlíta hann falla að lokum aftur á þeirra eigin höfuð.

Þessar skýringar hjálpa þér að skilja betur hvers vegna repúblikanskir stjórnmálamenn forðast að ræða trúarbrögð og munu halda því áfram þar til þeir gefast upp. Fyrir þá er veraldleg stefna betri því minna sem við tölum um Guð.

Þessi „tímabáttur“ sem breytir öllu

Tíminn er vandamál fyrir mannkynið því hann hefur í för með sér framsæknar afleiðingar sem vaxa svo hægt að þær fara fram hjá neinum. Vísindamenn hafa þó verið vel meðvitaðir um þessa meginreglu allt frá því að þeir gerðu tilraun með frosk sem var sökkt í bað sem var smám saman hitað upp að suðumarki: hann deyr án þess að bregðast við hitanum því hann eykst smám saman. Eins og örlög þessa frosks sýna hefur þessi meginregla banvænar afleiðingar. Í hagfræði vita menn hvernig á að reikna út spár um tíma. Því miður fyrir þá verður þessi varúðarráðstöfun tilgangslaus vegna skyndilegra breytinga sem kreppur og stríð valda. Heimsfréttir bera daglega vitni um umbyltinguna sem dregur í efa áætlanir um frið og velmegun fólks, ríkja og þjóða.

Gull hefur verið kallað öruggt skjól vegna þess stöðugleika sem það býður hagfræðingum heimsins. Valið á „gull“ var enn viðeigandi vegna þess að það táknar fyrir Guð „trú hreinsuð með prófun“ í 1. Pétursbréfi 1:7: „þannig að **prófun á** „**Trú ykkar, sem er dýrmætari en gull sem forgengist (þótt það sé reynt í eldi)**, á að leiða til lofs, dýrðar og heiðurs við opinberun Jesú Krists.“ Bandaríski dollarinn sem kom í staðinn er, ólíkt gulli, loforð um óstöðugleika. Og þessi skipti eru opinberandi merki um andlega stöðu Ameríku sem setur dollar sinn, nýja Mammon, í stað hinnar sönnu trúar sem hann framleiðir ekki lengur. Og það er loforð um óstöðugleika, einfaldlega vegna þess að raunverulegt gildi hans er háð góðri heilsu bandaríska hagkerfisins. Þegar auðlegð þessa lands minnkar er dollarinn ofmetinn. Og þá þarf aðeins hlutabréfamarkaðsótti til að öll peningagildi hrynji og byrji að sveiflast. Ameríka fær auð sinn frá nýtingu jarðvegs síns, stórfyrirtækja sinna og alþjóðlegra fjármálafjárfestinga, þar á meðal frægu „lífeyrissjóðunum“ sem, lánaðir með okurvöxtum, fjármagna eftirlaun bandarískra verkamanna og starfsmanna, eftirlaun allra starfsmanna sinna. Þannig valda breytingar á aðstæðum með tímanum kreppum og gengissveiflum frá dollaranum sjálfum. En þar sem hann er peningastaðallinn er hann verndaður og helst ósnert; þrátt fyrir galla sína.

Í samanburði við þetta er trú á Krist, hinn sanna, öruggt gildi sem sveiflast ekki með tímanum. Sá sem metur hana er eilíf og hefur fastsett gildi hennar frá stofnun veraldar; bækur Biblíunnar bera vitni um þetta. Rómversk-kaþólska trúin, stofnuð árið 538 og byggð á kenningarlegum grunni sem Konstantínus I, heiðni

Rómarkeisari, lagði á hana ' hefur aldrei haft neitt gildi fyrir Guð og hin mikla og langa saga þessarar fyrstu myndar kristinnar trúar, sem varðaði Frakkland, var því fyrir Guð aðeins löng blekkingarleiksetning sem djöfullinn stjórnaði. Verk hans var auðveldað af því að biblíurit voru ekki tiltæk, geymd af skrifamunkum í klaustum. Á eftir kaþólsku kirkjunni er mótmælendatrúin dæmigerð mynd af bráðabirgðafjárgildi sem rétt mat átti að hætta frá 1843, þeim degi þegar fullkomin kenningarleg krafa Guðs fjarlægði gildi þess sem þá varðaði aðeins aðventistatrúna. Þessi stutta og hraðvirka yfirlitsgrein yfir tímann ber því vitni um að trúin, hrein og fullkomin á tímum postulanna, missti með tímanum gildi sitt, en fann það síðan aftur að hluta og að fullu árið 1843. En sú athugun sem hér er nefnd sýnir að fjöldi hinna sönnu útvöldu Jesú Krists hefur í gegnum söguna verið normið fyrir litlar „leifar“.

Í sögu Frakklands frá lokum síðari heimsstyrjaldarinnar hefur tímabátturinn aftur haft alvarlegar afleiðingar. Saga fimmta ^{lýðveldisins} er saga „frosksins“ okkar, þessa óhreina, græna dýrs, sem kaldhæðnislegi pólitíski gamanþátturinn „Bébéte Show“ hafði tengt forseta Frakklands, François Mitterrand, við. Það var í raun valdataka þessa sósíalíska forseta árið 1981 sem olli miklum breytingum í Frakklandi. Hann setti mannúðlegan staðal sem bar mynd af „rósinni“, þessu blómataáni ástarinnar. Hann svaraði þannig óskum og kröfum æskunnar, sem hafði orðið að freyðivíðri. Gamall „vitur maður“ gaf þannig ungum „brjáluðum mönnum“ vald og yfirráð. Hann hafði enga hugmynd um hvert þessi nálgun myndi leiða allt landið. Því æskan gleypir útrétta hönd, síðan handlegginn og jafnvel allan líkamann, síðan gleypir hún sjálfa sig.

Tímabátturinn hefur gegn Frakklandi frá árinu 1976, þegar það heimilaði endursameiningu fjölskyldna innflytjenda sinna, aðallega frá Alsír, Túnis og Marokkó. Árið 1976, lítill minnihluti, þessi innflytjendahópur var kalda vatnið sem franskir „froskurinn“ okkar var settur í. En þessi minnihluti átti eftir að vaxa og stækka þar til hann varð kröfuharður hluti af frönsku þjóðinni. Hér nær samanburðurinn við „froskinn“ sinni endanlegu mynd, því kalda vatnið er orðið sjóðandi og það brennir og drepur franska „froskinn“. Milli upphafs og enda innflytjendaáranna sem tengjast árinu okkar 2022 eru liðin 66 ár, þar sem tíð átök gerðu það mögulegt að spá fyrir um lokaástandið.

Sósíalistaflokkurinn vildi fela í sér fullkomna, óaðfinnanlega mannúðarstefnu, því að nýlendutímar Frakklands þyngju samvisku sína. Þess vegna sýndi hann, til að bæta fyrir þessa sekt, mikla umhyggju gagnvart misgjörðum sem borgarar þessarar innflytjendaflokks frömdu. Hann studdi sjálfan baráttuna gegn kynþáttahatri, þar til þessi barátta sneri við og skipti um stefnu. En þegar síðustu ávextirnir koma fram er það þegar of seint. Of seint fyrir stolta leiðtoga að viðurkenna mistök sín, of seint að svipta SOS Rasisma réttindum sem honum voru veittir. Því óneitanlega vildi sósíalismi, aðskilinn frá Guði, vinna ást útlendinga með því að iðka óréttlæti. Því umhyggjusemin sem þeim var sýnd sýndi aðeins veikleika sem hvatti þá til að afla sér enn meira. Rétt hegðun gagnvart útlendingum er að beita þeim lögum sem refsar og umbuna innfæddum borgurum landsins, hvorki meira né minna. Og fyrstu merki um uppreisn og slæma hegðun hefðu átt að vera refsað harkalega og á þekktan hátt, til að setja fyrirmynd fyrir alla útlendinga sem eru velkomnir á franskri grundu.

Lærdómurinn sem við þurfum að draga er þessi: minnihlutahópur íslams er nærgætinn og auðveldur, en þegar hann verður meirihluti breytist hann og verður árásargjarn, kröfuharður og takmarkandi og endar með því að krefjast beitingar á „sharia“, reglum sem settar eru fram í Kóraninum og hefðbundinni arfleifð. Í Evrópu er trúboðsstarf bannað og fram að þessu hafa falskristnir virt þetta bann. En íslam, eins og kristin trú, hefur köllun til að gera trúskiptingar og snúa vantrúuðum til Múhameðs trúar og þeir hafa þegar sannað að ákvarðanir vantrúaðra hafa engin áhrif á þá. Þess vegna er barátta veraldarhyggjunnar, sem unnið hefur verið gegn kristnum mönnum, dregin í efa gagnvart íslam, sem er miklu minna auðveldur og miklu meira stríðsgjarn.

Þessi reynsla sem land okkar gengur í gegnum fordæmir lífið án Guðs og upphefur dýrð fullkomins réttlætis hans. Því Guð breytir ekki dómi sínum. Hann aðlagar hann ekki að þeim sem dæmdur er. Sömu lögmálið, sömu reglurnar gilda um alla, bæði hina útvöldu og hina föllnu.

Á frönsku sjónvarpsstöðvunum TF1 og LCI var einkaviðtal við rússneska ráðherrann Sergei Lavrov. Hann lýsti öllu sem Rússland hefur lært af hegðun vesturhluta NATO-fylkingarinnar frá árinu 1945. Hann fordæmdi stöðug og endurtekin brot á samningum sem gerðir voru á þeim tíma. Ég er ekki Rússi, en ég hef sjálfur tekið eftir þessum sömu brotum og hrokafullu aðgerðum sem vesturhlutafylkingin hefur framkvæmt undir áhrifum Bandaríkjanna. Ég hafði fylgst með þeim og fordæmt þau, hvert á sínum tíma. Ég heyrði aðeins rússneska fulltrúann nefna staðreyndir sem staðfestar eru af sögunni. Þannig hefur með tímanum orðið heitt, tilbúið til að sjóða, með tímanum. En gerendur þessara glæpa, þótt þeir játi stundum að hluta til sögulegan sannleika, saka Rússland engu að síður um lygar. Þeir sýna þannig fram á hvernig óbrúanlegt gjá hefur vaxið á milli þeirra og merkingar sannleikans. Og máltækið er staðfest aftur: "Sá sem vill drepa hund sinn sakar hann um hundaæði." Sem góðir og heimskir húmanistar telja þeir að skylda þeirra sé að styðja þá veikustu gegn þeim sterkustu, fátæka gegn hinum ríku, en jafnvel með þessari nálgun eru þeir í algjöru ósamræmi, því þeir styðja, gagnvart Úkraínu, öll þau þjóðernislegu og önnur gildi sem þeir fordæma og berjast gegn í Frakklandi og Evrópulöndum. Eru fátækir varðir gegn hinum ríku, í Evrópu og Bandaríkjunum, þessu vígi kapítalismans og heimsviðskipta? Samkvæmt þessu fólki er V. Pútín að kúga, en evrópskar og bandarískar refsiaðgerðir og vopnaafhending til Úkraínnumanna, hvað eru þær ef ekki efnahagsleg og hernaðarleg kúgun gegn Rússlandi? Fátækir eiga ekki endilega rétt fyrir sér gegn hinum ríku og Guð getur réttlætt ríkan mann og dæmt fátækan mann ef hann á það skilið. Réttlæti, sannur réttlæti, byggist ekki á forsendum eða fyrirfram ákveðnum hugmyndum. Það fordæmir slæmar gjörðir og réttlætir góðar. Umbyltingin sem skapast hefur af stormasömum þjóðernisvakningum hefur oft verið orsök hræðilegra styrjalda. Evrópa okkar var byggð á svipuðum hlutum og Frakkland okkar gegndi mjög mikilvægu hlutverki í því. En sameining Frakklands er mjög yfirborðskennd afrek. Frakkland nútímans er afrakstur sameiningar upphaflega sjálfstæðra svæða. Hvernig getum við réttlætt, „á sama tíma“, samkvæmt formúlu Macrons, stuðning við úkraínska þjóðernishyggju og höfnun Korsíkubúa á þjóðernishyggju?

Hinn óguðlegi maður hefur sjálfur lagt netin sem hann endar í. Þetta er afleiðing rangláttrar hegðunar sem, í þeirri löngun að vera réttlátari en Guð, sekkur í mótsögnina og ruglinginn sem „*Babel*“ var spádómlegur undanfari.

Nú þegar þessir sannleikar hafa verið sagðir, skulum við ekki gleyma þessari hvatningu Jesú Krists sem segir okkur í Róm 12:18, fyrir munn Páls: „*Ef það er mögulegt, svo framarlega sem það er á ykkar valdi, þá lifið í friði við alla menn.*“ Við getum ekki neytt heimskingja til að elska okkur og samþykkja það sem við samþykkjum. Þess vegna skulum við nýta okkur viturleg ráð sem Salómon konungur skrifaði, þar á meðal þau í Okv 23:9: „*Tala þú ekki í eyru heimskingjans, því að hann mun fyrirlíta visku orða þinna.*“ Og það eru líka þessi tvö vers sem virðast mótsagnakennd í Okv 26:4-5: „*Svaraðu ekki heimskingja eftir heimsku hans, svo að þú verðir ekki eins og hann. Svaraðu heimskingja eftir heimsku hans, svo að hann sé ekki vitur í eigin augum.*“ „Reyndar er það sem Andinn er að segja okkur að bera vitni um það sem er satt, en ekki að krefjast þess, að óþörfu, hjá þeim sem deila ekki skoðun okkar. Sannleikurinn er ekki þröngvaður upp á heimskingja og þekking okkar á guðdómlegri áætlun var okkur ekki gefin til að snúa við andlegri stöðu sem þjóðir jarðar hafa komið á. Hinir vondu vantrúuðu og vantrúuðu hafa sjálfir, með guðleysi sínu, byggt upp þá dramatísku stöðu sem hefur komið aftur til að ásækja þá, í dag og fram á vorið 2030, í ýmsum myndum.“

Tímabátturinn hefur enn margar óþægilegar óvæntar upppákomur í vændum fyrir þjóðir jarðar. Og í Frakklandi, þennan laugardag, 28. maí, í heiðnu musteri Stade de France í Saint-Denis, átti sér stað hræðilegt klúður í Frakklandi. Vegna notkunar prentaðra falsaðra miða voru handhafar ekta miða sviptir leik tímabilsins. Þetta vandamál undirstrikar þá miklu græðgi sem einkennir þróun knattspyrnu í Vestur-Evrópu. Fjárdrátturinn og svikin sem um ræðir stafa af verðinu sem náðist við sölu miða, 70 til 690 evrur á sæti en seldir á sérhæfðum kauphöllum og á svörtum markaði fyrir allt að 5.000 evrur. Svikin sem um ræðir sýna ójöfnuð sem áður hafði farið fram hjá ómerkilegu. En hversu hneykslanlegt er þetta hámark óheyrilegrar auðlegðar fyrir þá um allan heim sem berjast fyrir að fæða sig til að lifa af! Þetta er ávöxtur skurðgoðadýrkunar sem fordæmir allt þetta samfélag fyrir Guði. Í uppnáminu og óreiðu sem skapaðist skarst öryggislögreglan inn í og því var komið í veg fyrir það versta. En með því að notfæra sér aðstæðurnar réðust þrjótar eða óþokkar á ensku stuðningsmennina og rændu þá. Og þessi aðgerð sýnir hversu langt græðgi getur leitt mannkynið, þ.e. til ránsfengs. Þetta, knúið áfram af ótemdum og óbugandi erlendum innflytjendum og erlendum gestum, á sér stað rétt eftir kosningu Macrons forseta. En rétt fyrir þingkosningarnar staðfesta þessi ránsfengsverk þá áhættu sem þjóðernisflokkar frönsku hægri manna fordæma. Við erum því að verða vitni að nýju stigi aukningar í tjáningu haturs gagnvart Frakklandi af innflytjendum frá allri Afríku. Og þetta hatur mun aðeins vaxa með tímanum. Frakkland hefur þannig hulið sig skömm frammi fyrir sjónvarpsáhorfendum um allan heim; vanvirðing sem ungi forseti þess, sem tímabundið var skipaður sem leiðtogi Evrópu, hefur valdið.

Tímabátturinn er mjög mismunandi eftir því hvort trú er til staðar í manninum sem greinir hann eða ekki. Fyrir mann án trúar er það sem fortíðin hefur byggt upp afrek. Og það gefur þessum árangri möguleika á að halda áfram í

fram tíðinni. Það er með þessari meginreglu sem vestrænir þjóðir, sem nutu 77 ára friðar, héldu að þær hefðu náð menningar- og reynslustigi sem gæti tryggt framlengingu þessa friðar. En þvert á móti veit trúarmaðurinn að friður getur aðeins verið tímabundinn, þegar hann ríkir yfir samfélagi sem Guð hafnar og fordæmir. En til að skilja þennan guðdómlega dóm er samt nauðsynlegt að uppgötva hann með því að rannsaka biblíulegar opinberanir hans. Einnig gerir viska sem erfð erfð frá Guði upplýstum manni kleift að segja: Þangað til nú hefur friður ríkt. En eftir hann, hversu lengi sem hann kann að vera, munu vindar reiði mannlegra stríða blása aftur og þeir eru aðeins jarðneskur sjónrænn þáttur reiði hins himneska og ósýnilega almáttuga Guðs, það er að segja, raunverulegar sannanir fyrir bölvun hans.

Það sem hefur verið er það sem verður

Titill þessarar greinar er tekinn úr Préd. 1:9: „*Það sem hefur verið, það mun verða, og það sem hefur verið, það mun verða. Ekkert er nýtt undir sólinni.*“ Það eitt réttlætir áhugann á lestri okkar á Biblíunni, sem fyrir sanna trúaða er orð Guðs, skrifað af mönnum, undir fyrirmælum eða innblæstri. Í þessari biblíulegu opinberun vildi Guð efla skilning sinna trúðu útvöldu með því að skipuleggja sögulegar staðreyndir þannig að þær endurspegli, í raun, sömu birtingarmyndir á augljósan hátt fyrir tvö bandalög, sem hann stofnaði við þjóna sína í röð. Þessi nálgun hefur tvöfaldan áhuga. Sú fyrri er að sanna að hinar fullkomnu staðreyndir eru ekki afrakstur tilviljunar, heldur afrakstur guðlegrar sköpunar vitsmuna. Sú seinni er að með því að lesa reynslu gamla sáttmálans geta hinir trúðu útvöldu Krists skilið greinilega merkingu boðskaparins sem fluttur er með hliðstæðum myndum varðandi staðreyndir sem fullnægðust í nýja sáttmálanum.

Til að staðfesta þessa skýringu geturðu tekið eftir, eins og ég, þessum líktustu örlögum sem náðust í bandalögunum tveimur.

Báðar bandalögin hefja reynslu sína í þjóðareiningu eða trúarlegri einingu; 12 ættkvíslir Ísraels, fyrir hina gömlu; 12 gyðingapostular Jesú Krists, fyrir hina nýju. Í sögu þeirra á sér stað trúarleg klofningur; tíu ættkvíslir Ísraels aðskilja sig frá ættkvíslum Júda og Levítunum á tímum Rehabeams, sonar Salómons konungs. Í nýja bandalaginu, í fölsku, ótrúu kristni, frá 12. öld og áfram ' aðskilur siðbótartrúin sig frá rómversk-kaþólsku trúnni. Og í báðum bandalögum styðja þessi aðskilnaður ekki guðdómlegan sannleika, hvorki fyrir tíu ættkvíslir Ísraels sem kjósa að slíta sig frá, né fyrir mótmælendatrúna. Ég veit að það getur komið á óvart að kynna trúarsögu á þennan hátt, en þessi undrun byggist eingöngu á vanþekkingu á þeim dómi sem Guð hefur fellt yfir þessari mótmælendatrú, sem hann telur að mestu leyti „hræsni“. Því á þessum tíma skína hinir sannarlega útvöldu ekki með dýrlegum stríðsverkum; þeir sætta sig einfaldlega við að þola, án þess að skilja eftir nöfn sín, örlög píslarvotta sem Guð leggur þeim fyrir. Og þetta skýrir hvers vegna mannkynið geymir úr sögunni aðeins þá trúarhópa sem

eru hvað fjarlægastir Jesú Kristi: rómversk-kaþólsku trúna og kalvínska mótmælendatrú; og þetta, aðeins á vestursvæði Evrópu sem er táknad í Daníelsbók og Opinberunarbókinni með táknuinu „*tíu hornunum*“. Á jaðri þessara tveggja trúarbragða, í austri, er rétttrúnaðurinn, sem aðskildist frá kaþólsku trúnni og tók með sér bölvada „sunnudaginn“ Konstantínusar I' rökrétt einnig sleginn af bölvun Guðs frá 1843, þeim degi þegar endurreisn hins heilaga hvíldardags var spámannlega krafist með fyrirsjáanlegri guðlegri skipun Daníels 8:14.

Eftir upphaf og aðskilnað eru bandalögin tvö lokið með þremur refsistyrjöldum í röð; þremur brottvísunum til Babýlonar, fyrir gamla bandalagið, árin 605 f.Kr., 597 f.Kr. og 586 f.Kr.; þremur heimsstyrjöldum í röð fyrir rómversk-kaþólsku Evrópu fyrir nýja bandalagið, árin 1914, 1939 og 2022. Ég minni ykkur á að núverandi stríð í Úkraínu hefur þann eina tilgang að draga inn í þessi átök þjóðir ESB sem eru enn skotmörk reiði Jesú Krists. Það eru engir biblíuspádómar sem boða sérstaklega fyrstu tvær heimsstyrjaldirnar. En það er einmitt hér sem tilkynningin um þrjár brottvísanir gamla bandalagsins til Babýlonar upplýsir okkur og gerir okkur kleift að skilja hlutverk fyrstu tveggja heimsstyrjaldanna í áætlun Guðs. Eins og með Gamla sáttmálann, vöruðu þeir útvöldu hans við „*endalokatímanum*“, við undirbúningi hans fyrir þriðju heimsstyrjöldina, sem hefur svo mikil áhrif á eyðileggingu sína að Guð spáir henni á nokkra vegu, í Daníel 11:40 til 45, Opinberunarbókinni 9:13 til 21 og Esekíel 38 og 39. Þessi þrefalda röð heimsstyrjalda staðfestir táknræna merkingu tölunnar „þriggja“ sem táknar fullkomnun fyrir Guð og upplýsta útvöldu hans. Samsvörun þriðju heimsstyrjaldarinnar byggist á því að bera kenningar 3. Mósebók 26 saman við þemað „*sjö lúðra*“ í Opinberunarbókinni 8 og 9. Í báðum sáttmálum beitir Guð refsingum í röð til að refsa fyrirlitningu sem sýnd er gagnvart „*lögum sínum og boðorðum*“, samkvæmt 3. Mósebók 26:14-15-16: „*En ef þér hlýðið mér ekki og haldið ekki öll þessi boðorð, heldur fyrirlítið boðorð mín og ef sál yðar hefur andstyggð á dómum mínum, svo að þér haldið ekki öll boðorð mín heldur þrjótið sáttmála minn,*“ *Þetta mun ég gjöra við þig* : Ég mun senda yfir þig skelfingu, tæringu og hita, sem mun gjöra augu þín dapur og sál þína kvala, og þú munt sá fræ þitt til einskis og óvinir þínir munu gleypa það. „, sem í fréttunum fjallar um úkraínska hveiti sem Rússar stálu. Í 3. Mósebók 26 fylgja refsingarnar hver annarri þar til kaflinn lýkur. Og það sama á við um „*sjö lúðrana*“ í Opinberunarbókinni; sömu guðdómlegu viðbrögð við ótrúum trúuðum í báðum sáttmálum. Guð staðfestir þannig yfirlýsingu sína í Mal. 3:6: „*Því að ég er Jahve, ég breytist ekki, og þér, Jakobs synir, eruð ekki tortímdir.*“

Guð beinir öðrum lexíu að þjónum sínum á síðustu tímum: reynsla sáttmálanna tveggja er byggð á eins formum, mjög svipuð, því hjálpræðisstaðallinn er einnig sá sami; alltaf byggður á fullkominni hlýðni við vilja Guðs; sömu heilsufarslögmál, sömu siðferðislögmál og sömu boðorð, fyrir Krist og eftir hann; aðeins trúarhátíðirnar sem uppfylltar eru í Kristi hætta og hverfa. Og allar þessar opinberanir, sem eru byggðar hver á annarri, hafa aðeins eitt markmið fyrir Guð: að sannfæra sína útvöldu og alla menn sem eru verðugir þessa tíma, um að hann sé sannarlega skipuleggjandi lífsins og rauna þess; raunir síðustu daga eru sérstaklega erfiðar og hræðilegar fyrir menn, dýr og alla náttúruna.

Síðustu þrjár heimsstyrjaldirnar eiga einnig sameiginlegt, ásamt þremur brottvísunum Ísraels til forna, uppreisnargjarni og grimmt hugarfar samtímamanna sinna. Þetta hugarfar var sérstaklega auðkennt með orðinu „nasisti“ í seinni heimsstyrjöldinni, en þetta hugtak hræðir aðeins þá sem voru varanlega merktir af þessu stríði sem snerist um Evrópu. Gerið ykkur grein fyrir því að fyrir nýju kynslóðina sem er komin til valda meðal þjóða nútímans er „nasisti“ aðeins ímyndunin sem hrylli feður þeirra, óttinn við forfeðurna við „pabba“. Með endurnýjun fólks er reynsla fortíðarinnar gerð að engu og tilgangslaus. Og nýju leiðtogarnir eru tilbúnir að endurtaka mistök og galla fortíðarinnar. Í dag verja úkraínsk ungmenni af hörku rétt sinn til grimmrar og miskunnarlausrar stríðsþjóðernishyggju, á sama hátt og næstum öll þýska þjóðin studdi stríðin sem „leiðtogi“ þeirra hóf. Og í Frakklandi og öðrum Evrópuþjóðum, að Ungverjalandi undanskildum, er sama stuðningur veittur Úkraínu. Í stað „SS“-sveitanna kemur Azov-sveitin, sem hefur umsjón með opinbera úkraínska hernum, rétt eins og „SS“ Adolfs Hitlers hafði umsjón með yfirmönnum „Wehrmacht“, hins venjulega þýska hers. En verið ekki hissa á því að í öllum stórstyrjöldum skera menn sig úr með ógnvekjandi öfgakenndri hegðun. Það var það sama á öllum dramatískum tímum. Ógnað af innrás herja Nebúkadnesars konungs ofsóttu Gyðingar til dauða þá sem, eins og Jeremía, voru taldir ósigrandi og því skaðlegir allri þjóðinni. Með sömu ákveðni og af sömu ástæðum, í „nótt hinna löngu hnífa“, myrtu „nasista“ vopnaðir hópar leiðtoga „SA“-hópanna sem taldir voru of friðsamir og siðlausir. Og við íhugun eru þessar yfirlýstu öfgakenndu hegðunarmynstur æskilegri, því þær leiða ekki til ruglings. Jesús sjálfur samþykkir ekki hálfar ráðstafanir, þar sem hann biður Síðari daga aðventista að vera „*kaldir eða heitir*“ í Opinberunarbókinni 3:15-16. En blaðamenn okkar og stjórnámálamenn tengja ekki þessa öfgakenndu þjóðernishyggju við nasisma, því hún beinist ekki opinberlega að málstað Gyðinga; og það er enn erfiðara að bera kennsl á nasista vegna þess að forseti Úkraínu er sjálfur gyðingur. Þar að auki er nasismi hunsaður fyrir ungt fólk sem hefur komist til valda og hann er ekkert annað en minning um liðna og úrelta stríðstíma. Nýi nasisminn á því bjarta framtíð þar sem hann er lögmætur af svokölluðum lýðræðisþjóðum. Nasismi hefur verið og er aftur, og staðfestir þannig biblíuversioð: „*Það sem hefur verið er það sem verður*.“

Unga úkraínska þjóðin gerir okkur kleift að sjá allar afleiðingar kynslóðaendurnýjunar. Hún vildi losa sig við ströng lífsreglur sem Rússland verndaði, sem var mjög íhaldssamt og hafði þar að auki orðið trúað á ný. Og í sjálfstæði sínu upplifði hún, eins og Frakkland gerði á byltingartíma sínum, erfiðleikana við að sættast og láta fólk búa saman, hvert með sína eigin hugmynd um frelsi. Og meðal æskulýðsins var, eins og alls staðar, fólk sem dáðist að ofbeldinu, styrknum og valdabyrðinni sem einkenndi þýsku nasistahópana árið 1939. En það er enginn tilgangur að líta svona langt aftur, því það er þessi sama smekkur fyrir ánægjunni af því að drottna og geta löglega drepíð og skorið á háls óvina sinna sem er uppruni trúarbreytinga ungra hvíttra Vesturlandabúa til öfgafullrar íslams. Og það var í Frakklandi sem fóstur Daesh-hópsins myndaðist, en frægustu gerendur hans voru Frakkar. Í hvert skipti sem þeir verða sjálfstæðir uppgötva fólk sömu afleiðingar frelsisins og endurtaka síðan þá ofbeldisreynslu

sem aðrar þjóðir hafa þegar uppgötvað á undan þeim. Og það verður að hafa í huga að reynsla annarra er aldrei tekin sem fyrirmynd. Við upphaf lífsins endurskapar hver maður sína eigin reynslu og það sem á við um hina fyrirlitnu Biblíu á alveg eins við um reynslu annarra. Þetta skýrir hvers vegna Frakkland, þrátt fyrir langa reynslu af frelsi, er engin undantekning og þjáist einnig af afleiðingum endurnýjunar ungs íbúafjölda. Við skulum vera vel meðvitað um að allt nýtt felur í sér hættu, því nýjung er enn óþekkt. Og þetta skýrir hvers vegna menn verða mjög íhaldssamir með aldrinum. Og þessi ótti við nýjung er án efa orsökina sem skýrir lifun mannkynsins til okkar síðasta tíma. Í dag, vegna þess að stjórn mála vegna völd hafa farið í hendur metnaðarfullra, stoltra og óreyndra ungmenna, í löndum þar sem blanda af þjóðerni og trúarbrögðum er normið, eru árekstrar manna enn og aftur ekki mögulegir heldur óhjákvæmilegir. Samúð Evrópubúa með Úkraínu byggist á þeirri staðreynd að hún er fórnarlamb rússneskrar herárásar. En það sem þessir Evrópubúar eru ekki meðvitaðir um er að í þessari ungu, frelsuðu Úkraínu eru hlutir að gerast sem myndu hneykslast þessa sömu Evrópubúa. Hins vegar eru myndbönd og ljósmyndir að dreifast á netinu sem sýna miðalda venjur opinberra refsinga gegn andstæðingum eða meðlimum sem eru taldir ekki nægilega ákafir fyrir málstað Úkraínu. Einn sjónarvottur fordæmdi jafnvel dæmigerðar nasistaaðferðir gegn handteknum rússneskum hermönnum. En það er stríð sem ýtir undir þessa þróun algjörshaturs og grimmdarverk þess. Til að hvetja til ofbeldis manna býður djöfullinn upp á fjölmarga valkosti eða hvata í hillum matvöruverslana sinna; trúarlegar ástæður, margvíslegar hugmyndafræðilegar ástæður, þar á meðal öfgakennda þjóðernishyggju, sem oft er réttlætunleg en hversu banvæn. Það eru líka anarkistar sem vilja „hvorki Guð né herra“ heldur krefjast algjörshatris fyrir alla og einn.

Aðskilin frá Guði lifir dýramennskan samkvæmt lögmáli dýranna, sem gefur þeim sterkustu skynsemi. Hinir veiku eru því skyldugir til að lúta sigurvegara sínum, deyja eða flytja sig langt frá andstæðingnum. Jean de la Fontaine, samtímamaður Loðvíks XIV, var vel meðvitaður um þetta og skrifaði: „skynsemi hins sterkasta er alltaf sú besta“; og heimfært á Guð, „hinn sterkasti“, getur þetta mottó aðeins notið samþykkis allra hans sönnu útvöldu. Í millistöðunni eru hinir óákveðnu, hikandi, áhyggjufullu og hræsnisfullu, ófærir um að taka skýra afstöðu til ólíkra mála. Það er meðal þeirra sem gríðarlegir ósamhengislausir dómar birtast, sem dylja djúpar hugsanir þeirra undir mannúðlegum yfirbragði. Í raun eru þeir huglausir og taka ekki að fullu afleiðingar skoðana sinna.

Ef við kafa dýpra í opinberanir Biblíunnar finnum við aðra líkindi í sáttmálum tveggja. Einkum nafnið „*konan Jesebel*“, sem upphaflega var fyrirmynd heiðinnar eiginkonu Akabs konungs. Með því að lesa frásögnina af henni í 1. Konungabók 16:31 og fram að 2. Konungabók 9:37 getum við skilið hvernig hún varð tákn rómversk-kaþólsku páfakirkjunnar á kristinni tíð. Báðar „*Jesebelar*“ eiga það sameiginlegt að berjast djöfullega gegn sönnum þjónum Guðs, sem þær leitast við að tortíma. Og það er þessi ofsókn sem gerði fyrstu mótmælendum kleift að kalla falskristna og í raun heiðna rómverska kenningu hans „*djúp Satans*“. Þar að auki, þar sem nafnið „*Jesebel*“ þýðir „*þar sem Bel* (eða Baal) er“, ásakar Guð páfakirkjuna lúmskt um að vera í raun dýrkandi

djöfulsins, sem er nefndur „*Baal*“ eða „*Bel*“. Með þessari rökréttu tengingu mun hann einnig geta gefið því nafnið „*Babýlon hin mikla*“ þar sem það, sem nýr „*Babel*“ –skapari trúarlegs ruglings, sýnir fram á „*stoltið og hrokann*“ sem refsað var í Nebúkadnesar konungi, byggingaraðila og fegrunarmanni hinnar fornu borgar sem bar þetta nafn. En með því að nefna hana „*Babýlon hina miklu*“ fordæmir Guð einnig kaþólsku trúna sem heiðna völd, því þetta var raunin með hina fornu borg sem Nebúkadnesar konungur byggði, sem síðar var sá eini sem snerist til guðs Daníels. Með því að bjóða fylgjendum sínum upp á möguleikann á að tilbiðja marga „dýrlinga“ tekur kaþólska trúin á sig svipaða hlið og heiðnar fjölgjðistrúarbrögð.

Önnur mynd sem endurgerð er varðar aðventisma sem stofnaður var árið 1843 en aðeins stofnfestur í Bandaríkjunum árið 1863. Í Opinberunarbókinni 7 gefur Guð honum mynd af „*tólf ættkvíslum*“ sem, varðandi kristna menn af heiðnum uppruna í nýja sáttmálanum sem byggir á postulunum 12, hafa engin raunveruleg holdleg tengsl við 12 upprunalegu gyðingaættkvíslirnar. En með því að taka þessa mynd segir Guð okkur að hann finni eftir 1843, í útvöldum aðventistum sínum, flokkaða og valda með tveimur trúarprófum í röð, vorið 1843 og haustið 1844, andlega Ísraelinn sem kærleikur hans krafðist. Þannig, eftir algjöra óhlýðni kaþólskra og hluta óhlýðni mótmælenda, krafðist Guð, í Dan 8:14, endurreisnar allra kenningarlegra sanninda sinna og aðventistakynslóðirnar, sem hann taldi verðugar, tóku við og endurreistu með tímanum öll þessi endurminntu sannindi. Því að Guð elskar mjög sína útvöldu sem elska mjög persónu hans, endurlausn hans og lög hans. Og eilíf áætlun hans er aðeins að deila þessum mikla kærleika með þeim sem elska hann. En þessi kærleikur er ekki aðeins fræðilegur og andlegur, því hann er, rökrétt séð, mjög krefjandi og í beinu sambandi við þá einstöku mynd sem hans eigin kærleikssýning hefur tekið á sig. Holdgun hans í Jesú Kristi krefst óvenjulegrar getu til sjálfsafneitunar. Þess vegna fer viðurkenning á hans útvöldu fram í gegnum skírnarathöfnina, þar sem syndugur maður á að deyja, rísa upp í Kristi og lifa sem þræll hans. Guð vitnar um að hann finni sinn útvalda í aðventistatrúnni með því að hann gefur þessari síðustu stofnun, sem stofnuð var árið 1863 í Bandaríkjunum, nafnið „Sjöunda dags aðventisti“. Í þessu nafni finnum við orðið „aðventisti“ sem staðfestir prófraun væntingarinnar um endurkomu Krists sem er uppruni vals hans; vænting eða latneska „adventus“, tvisvar spáð, árin 1843 og 1844. Önnur orsök helgunar þess, tilvísunin í „*sjöunda daginn*“, staðfestir endurreisn hins heilaga guðdómlega hvíldardags sem skaparinn Guð, hinn alvaldi, stofnaði í lok fyrstu viku daga jarðneskrar sköpunar. Sú móðgun, sem var hvíld fyrsta dagsins, sem heiðni rómverski keisarinn Konstantínus I „hinn mikli“ lagði á frá 7. mars 321, var þannig fjarlægð haustið 1844, en aðeins í herbúðum „aðventistanna“ sem árið 1863 áttu að sameinast opinberlega undir stofnanaheitinu „sjöunda dags aðventista“ kirkjan. Önnur orðatiltæki sem Guð valdi lýsir þessum staðli endurreistrar trúar á þennan hátt í Opinberunarbókinni 14:12: „*Hér er þolgæði hinna heilögu: hér eru þeir sem varðveita boðorð Guðs og trú Jesú.*“ » Frammi fyrir þessari skilgreiningu er ekki hægt að blekkja, því að heiðrunin sem veitt er rómverska „sunnudeginum“ er brot á fjórða boðorðinu sem tengist sjöunda degi hvíldardagsins. Þess vegna uppfylla þeir sem heiðra þennan sunnudag ekki þetta

skilyrði sem Guð setur. Og þegar hann segir „*þeir sem halda boðorð Guðs*“ er hann að vísa til virðingar fyrir tíu boðorðunum; ekki níu eða átta. Endurreisn hvíldardagsins, sem krafist var frá 1843 og áfram, var einmitt ætluð til að fá þessa virðingu fyrir þessu boðorði sem enn er brotið af föllnum kaþólskum, rétttrúnaðar- og mótmælendateymum. En það versta fyrir þá er að frá 1843 gerir þetta eina brot kröfuna um hin níu boðorð Guðs að engu og gagnslausu. Þetta er það sem Jakob kennir okkur þegar hann segir í Jakobsbréfi 2:10: „*Því að hver sem heldur allt lögmálið en brýtur í einu atriði, er sekur við öll.*“ Þessi fullyrðing þarfnast skýringa. Sá sem brýtur boðorðið um hina sönnu hvíld á sjöunda degi getur ekki fullyrt að heiðra Guð og hlýða honum eingöngu, eins og fyrsta boðorðið krefst, með því að segja við menn: „*Þér skuluð ekki hafa aðra guði en mig.*“ Ef hinn sanni skapari Guð krefst virðingar fyrir hvíld á sjöunda degi, þá er hlýðni við hvíld á fyrsta degi því gerð til hagsbóta fyrir annan guð en sjálfan sig, í þessu tilfelli Satan, leiðtoga uppreisnarmanna. Og eftir brot á fyrsta boðorðinu er það virðing fyrir hinum tíu sem hrynur og krafan um hlýðni missir þá allt lögmæti. Því með því að tákna síðustu kirkju sína með tákni „*tólf ættkvíslanna*“ geta allir skilið að skyldur þessa síðasta andlega Ísraels eru ekki síðri en skyldur þess fyrsta. Frá því að Guð dó fyrir syndir í Kristi hafa kröfur hans til fyrirgefninga syndara ekki minnkað, þær hafa aukist samkvæmt Matteusi 5:21-22: „**Þér hafið heyrt að sagt var við forfeðurna** : *Þú skalt ekki morð fremja.*‘ *Sá sem morð fremur skal sæta dóminum. En ég segi yður:* Hver sem reiðist bróður sínum skal sæta dóminum. Og sá sem segir við bróður sinn: *‘Raka!’ skal sæta dóminum. Og sá sem segir við hann: ‘Þú heimskingi!’ skal sæta helvítiseldi.*“

Meginreglan „*það sem hefur verið er það sem verður*“ varðar einnig tilkomu ráðríkra valdhafa sem einkennast af ástríðu fyrir leikhúsi og leikhúsi. Þetta fólk breytist í harðstjóra sem eru færir um mikla grimmd; eins og Neró, son Messalínu, sem hún kom til valda með því að eitra fyrir Kládíusi keisara og lögmætum erfingja hans, Britannicus. Hættan við þessa leikhússmekk felst í því að þessar persónur gera ekki lengur greinarmun á venjulegu lífi og leikhúsi. Þær gegna stöðugt hlutverki og eru aðeins uppteknar af því að tæla og þóknast þeim sem eru í kringum sig. Listamenn eru fullkomunarsinnar sem finna sig knúna til að ganga alla leið í öllu sem þeir taka sér fyrir hendur. Og þessi knýjandi þörf breytti Neró í þennan illgjarna og fræga blóðþyrsta móðurmorða slátrara, verðugan móður sinnar. Eftir hann finnum við í sögunni, í Frakklandi, barnið sem varð konungur fimm ára gamall, ekki síður illgjarnan, Lúðvík XIV. Við finnum í honum allt sem einkenndi Neró, að frádregnum brjálæðinu. En löngun hans til að þóknast og tæla þá sem eru í kringum sig var sú sama. Hann lék líf sitt, sem varð hans leiksvið. Og djöfullegt stolt hans leiddi hann til að bera sig saman við „sólina“, tákn Guðs fyrir mennina sem hann bjargar. Þar af leiðandi setti Guð langa valdatíð hans undir óvenju kalt, dimmt og vetrarlegt umhverfi sem vitnar um reiði hans og reiði, því hann ofsótti Biblíuna og verndara hennar meira en nokkur annar konungur Frakklands; fór svo langt að stofna refsingarlið „dreka“ til að elta mótmælendur upp í einangruð fjöll og sveitir landsins. Um leið og hann dó, sneri tíminn aftur til síns venjulega horfs. Og miklu síðar, þegar hann opnaði kistuna sína, virtist líkami hans í góðu ástandi en einsleitt svartur; hámark kaldhæðni fyrir „sólkonunginn“. Og þessi svarti litur tengir hann við hinn illgjarna

Nero, sem upprunalega nafnið „Nero“ þýðir svartur á latínu og ítölsku. Þessir tveir persónur ofsóttu þjóna Guðs sannleikans, þar sem þeir voru sjálfir í þjónustu við myrku lygina sem djöfullinn kom á fót. Á okkar tímum, í Bandaríkjunum, færðist forseti Ronald Reagan einnig frá listalífínu yfir í forsetaembættið í landinu. Hann var einnig þekktur fyrir einræðislegt eðli sitt og hatur sitt gagnvart Rússlandi, sem var Sovétríkjunum á þeim tíma. Þá komum við að þeim tíma þegar ungi forsetinn Volodymyr Zelensky nýlega hefur komið fram í Úkraínu. Hann hefur einnig færst frá sviðinu til valda. Og á okkar tímum mikillar og opinberrar upplýsingaöflunar var þessari valdatöku undanfarið forsetahlutverk í sjónvarpsþáttaröð sem kallast "Þjónn fólksins". Lítil, mikilvæg spádómleg smáatriði sem vert er að hafa í huga: í lok þessarar þáttaraðar skýtur forsetinn alla pólitíska samstarfsmenn sína með tveimur vélbyssum. Eins og Neró og Lúdvík XIV, leikur ungi forsetinn, ákafur að þóknast og tæla, hlutverk sitt í lífinu eins og hann gerði á sviðinu, þegar „harðlínumaður“ hvað varðar taumleysi. Til að verja þjóðfrelsi lands síns breytti hann sér í stríðsherra og djöfulleg tæling hans virkar svo vel að næstum allir þjóðhöfðingjar NATO láta tælast af hugrekki hans og óendanlegar ræður og ákall. Hann mun ekki víkja frá hlutverki sínu og mun halda því til enda, það er að segja til dauða síns. Litrænt eðli hans krefst þess og knýr hann til þess. Og enn á ný vekur listamaðurinn, með valdi sínu og freistingum, dauða þúsunda hermanna og óbreyttra borgara og eyðileggingu lands síns, sem var kramið undir rússneskum sprengjum og eldflaugum. Í Frakklandi, frá árinu 2017, hefur ungur maður, sem hefur brennandi áhuga á listlífi og sótt leiklistarnámskeið, Emmanuel Macron, orðið forseti Frakklands, eftir að hafa sjálfur „gert tilkall til“, fyrir kjörtímabilið, og með eigin orðum, „reynsluleysis síns og óþroska“. Þversagnakennt leiddi einræðisleg og einræðisleg hugmynd hans um vald til kreppu sem vakti upp fjandsamlegar og kröfuharðar mótmæli „gulu vestanna“. Þessi vesti hafði upphaflega það hlutverk að auka sýnileika ökumanna sem strandaglópar voru á vegum, sem og ökumanna tveggja hjóla ökutækja. Þessi hluti Frakka, fórnarlömb efnahagslegra ákvarðana sem leiðtogarnir tóku, var í raun skilinn eftir „við vegkantinn“ og „gulu vestin“ þeirra gerðu þau þekkt fyrir alla þjóðina. Eftir þessi vandamál fór Guð í stríð við þjóðir jarðarinnar og hann lagði þær undir ótta við heimsfaraldurinn sem var ekkert annað en heimsfaraldur vegna Covid-19 veirunnar. Efnahagslífið var því lamað í tvö ár, að ákvörðun hins unga, örvæntingarfulla „óþroskaða“ forseta. Og rétt úr þessari hrikalegu kreppu braust út átökin milli Úkraínu og Rússlands. Á sama tíma tók ungi forseti okkar við formennsku í ESB. Og undir hans valdi og ákvörðun framkvæmdastjórnar Evrópusambandsins tók Evrópa málið upp og tók afstöðu með Úkraínu gegn Rússlandi og útvegaði óvini sínum vopn sem eru að drepa rússneska hermenn og almenning. Vegna þess að þessi átök hófust sem borgarastyrjöld, þar sem valdið fór í hendur úkraínskra kaþólskra hermanna í Vestur-Úkraínu, undir áhrifum tengsla sinna við rómversk-kaþólska Pólland, sem hefðbundið er fjandsamlegt rússnesku rétttrúnaðartrúnni. Stöðugt knúið áfram af vopnum sem Bandaríkin og Evrópumenn buðu upp á, örlátlega en ekki án áhuga, er átökin að aukast í banvænum styrk, og hræðilegt útlit eyðilagðrar Úkraínu sýnir aðeins framtíðarútlit allrar Evrópu, sem hefur verið eyðilögð og eyðilögð af Rússlandi, reiði yfir þessari hernaðaraðstoð og efnahagsþvingunum sem gripið hefur verið til gegn því.

Já, listamenn, fólk í skemmtanaíðnaðinum, eru sannarlega hræðilega hættulegt fólk sem aldrei hefði átt að vera falið stjórnmálalegt vald. Þeir eru náttúrulega hæfileikaríkir í að tæla mannfjölda, sem verður dáleiddur og meðhöndlaður af áhorfendum, og þeir hafa ótrúlega meistaralega þekkingu á málflutningi og opinberri umræðu. En öfugt við það sem þeir halda og fullyrða, hafa þeir aðeins skaðleg áhrif á fólk sitt og leiða það til tortúmingar. Í óbiblíulegu dæmisögunni um „vagninn og fluguna“ ímynda þeir fullkomlega hlutverk flugunnar. Þegar hestarnir berjast við að draga þunghlaðinn vagni upp hæð, áreitir fluga þá og stingur. Þegar þeir eru komnir upp á hæðina heyra hestarnir, úrvinda af áreynslunni, skaðlegu fluguna segja: „Það var heppni að ég var þarna.“ Þetta eru lexíur sögunnar sem synduga mannkynið hefur hvorki lært né viljað læra né hlustað á. Því er það leitt til að endurlifa sömu eyðileggjandi leikritin, og þegar, dag eftir dag, í Úkraínu, er hörmuleg loka „stigmögnun“ hafin og hafin. Og samt hafði Guð skrifað í Biblíunni sinni: „*það sem hefur verið er það sem verður*.“ Útvöldu hans, sem trúa á orð hans, eru hvorki undrandi né hissa á endurkomu morðingjanna. Þeir eru vottar Guðs sem upplýsir þá og gerir ekkert án þess að vara þjóna sína, spámennina, við, eins og Amos 3:7 kennir: „*Því að Drottinn, Jahve, gerir ekkert án þess að opinbera þjónum sínum, spámönnunum, ráð sitt.*“ Og þannig varað við, ekkert getur blekkst þá, samkvæmt Matt 24:24: „*Því að fram munu koma falskristar og falsspámenn og þeir munu gjöra mikil tákn og undur, svo að þeir leiði jafnvel hina útvöldu afvega, ef mögulegt er.*“

Ást, samkvæmt Guði

Þegar ástin gerir það að skyldu sinni að vera líka fullkomlega réttlát, tekur ástandið á sig flókna mynd sem aðeins guðleg viska gæti leyst.

Þegar mannverur reyna að uppfylla þetta skilyrði, lenda þær í náttúrulegu vandamáli, sem er hlutdrægni þeirra. Vissulega hefur hver skepna persónulega skoðun á öllu sem gerir þær hlutdrægar. Sálfræðingar ræða hlutlægni og huglægni fólks, en algjör raunveruleg hlutlægni er ekki til, því skoðanir okkar eru háðar algjörlega frjálssu einstaklingsbundnu eðli okkar. Þannig eru þeir sem hafa trú háðir þessu viðmiði. Og þeir eru þá ófærir um að réttlæta röksemdafærslu þeirra sem ekki hafa trú. Það er þetta grundvallarviðmið sem gerir okkur, undir augum Guðs, eins og fræ sáð í jörðina, sum hver munu spíra og framleiða góða plöntu, en önnur munu þorna upp og aldrei spíra, eða framleiða veika, lélega plöntu. Mannlegt eðli okkar, algerlega huglægt, leiðir okkur til að kjósa annan hvorn kostinn í óhag hins, um leið og þeir virðast vera í algjörri andstöðu; þetta er það sem einkennir ást og réttlæti. En við þurfum samt að skilja hvað orðið réttlæti þýðir, því ólíkt orðinu ást hefur orðið réttlæti tvær merkingar þar sem notkun þess felst í að refsa eða fyrirgefa. Í mannlegri hugsun er orðið réttlæti aðeins skynjað í merkingu refsingar; þess sem færir þjófinn eða morðingjann fyrir dómara til fangelsisvistar. Þessi hugmynd ein og sér hylur hinn mjög jákvæða þátt réttlætisins sem gerir Guði kleift að heiðra og blessa hlýðna útvöldu sína. Einstaklingsbundin persónuleiki hverrar verur gerir sameiginlega stjórnun manna ómögulega. Mannlegir leiðtogar eru of ófullkomnir til að geta fullnægt

mannlegum fjölda sem samanstendur af mjög ólíku fólki. Og þessi ómöguleiki er þýddur með sífelldum pólitískum spurningum; mótmæli eru norm uppreisnargjarnrar og óútreiknanlegrar mannlegrar náttúru. Fullkomin eining er því aðeins möguleg eftir val og flokkun mannlegra sálna, þar sem Guð mun varðveita þá sem hann hefur fundið siðferðilega í samræmi við hugsjónarfyrirmynd sína sem hann hefur kynnt í persónu Jesú Krists. Án þessarar samræmingar er eilíft líf ekki mögulegt.

Í Opinberunarbókinni 3:19 segir Jesús Kristur, „*hinn trúi vottur*“: „*Alla þá sem ég elska, þá ávita ég og aga. Verið því kostgæfin og iðrist.*“ Jesús gefur öllu mannkyni lexíu sem stangast á við nútíma heimspekinga og geðlækna. Að hans guðdómlega skoðun felst kærleikurinn í því að aga hina seku. En ekki eru allir agaðir af kærleika og Guð sjálfur gerir mjög skýran greinarmun á þeim sem elska hann og þeim sem elska hann ekki nægilega. Í þessu versí ávarpar hann kristna menn sem skírðir eru í síðustu stofnun hans í mannkynssögunni: Sjöunda dags aðventistakirkjunni. Fólk gengur inn í þessa kirkju af ýmsum ástæðum: erfðafræðilegum, tilviljunarkenndum atburðum eða persónulegri sannfæringu eftir að hafa kynnt sér efnið. Og jafnvel í síðara tilvikinu mun námið bera mjög mismunandi ávöxt eftir því hvers konar einstaklingsbundið eðli umsækjandans er; námið getur verið yfirborðskennt eða, þvert á móti, afar ítarlegt. Þess vegna eru hvatningarorð Krists beint til allra en munu aðeins hafa áhrif á hans sönnu útvöldu. Því til að njóta góðs af þessari hvatningu verður maður að vita í hverju ávítur hins guðdómlega Jesú Krists felast í raun og veru. Þegar ég var meðlimur þessarar opinberu kirkju heyrði ég og sá mann gráta í prédíkun sinni og bæn. Hann talaði um skort á kærleika sem Jesús ávítar síðustu stofnun sína fyrir. En hann misskildi þessa fjarverandi kærleika því hann túlkaði hana sem bróðurkærleika, en Guð gefur henni merkingu sannleikakærleika. Og varanleg miðlun spádómlegra túlkana sem erfðust frá kenningum sem brautryðjendur verksins þróuðu, án þess að villur þeirra væru leiðréttar, er enn í dag skýringin og réttlætingin. Með tímanum beið Guð eftir andlegri endurvakningu sem kom ekki og þannig fann þjónusta mín ástæðu sína. Eftir að hafa gengið inn í kirkjuna rannsakaði ég spádómana fyrir Jesú Krist, hans útvöldu og sjálfan mig. Ljós var gefið mér og spádómurinn talaði skýrt og skiljanlega. Þrátt fyrir þennan skýrleika var tilkynningunni um endurkomu Krists árið 1994 hafnað ásamt öllum boðskapnum; samkvæmt veraldlegri mynd: "barnið fór út með baðvatninu." Og þessi skortur á visku, sem fólst í því að flokka áður en því var hent, var honum banvænn. Því þessi opinberun, sem ég fékk frá Kristi frá árinu 1982, táknaði samtímamynd ómælanlegs kærleika hans. Og bandalag fallinnar konu við fyrri föllnu konuna hefur, frá árinu 1995, aðeins staðfest „uppköst“ hennar af hálfu hins eina frelsara og Drottins.

Guðdómleg ást er óviðjafnanleg því hún er umfram allt og uppruni alls. Við skulum íhuga hvað það kostaði skaparann Guð að skipuleggja að fullnægja þörf sinni fyrir ást. Frá eilífð lifði hann einn og gat skapað allt sem hann vildi sjónrænt, eins og maðurinn getur að hluta til gert í dag raunverulega á tölvuskjá; þó með mikilli vinnu, ólíkt Guði, sem fær það sem hann skapar samstundis og án þreytu. Í kjarna sínum af ást var Guð ekki lengur ánægður með kyrrstæðar sköpunarverk sín; hann fann þörf fyrir endurgjald ástarinnar sem hlutirnir

endurgjalda ekki. Einveran, þegar hún er algjör, birtist eins og fangelsi og Guð byrjaði að geta ekki þolað hana lengur. Þá fékk ótakmarkaður andi hans áætlun sína um að skapa frjáls líf fyrir framan sig. En með því að leyfa endurgjald ástarinnar frá sumum af þessum frjálsu lífum, hefði þetta frelsi þann ókost að leyfa einnig sinnuleysi, jafnvel fjandskap, frá mörgum öðrum. Og þessi afleiðing skýrir þegar orsakir sambúðar góðra manna og illra manna. Gott og illt áttu að vera til um tíma sem við þekkjum ekki heildargildi. En á þessum tíma gæti Guð valið útvalda úr hópi himneskra engla og síðan, á eftir þeim, úr hópi jarðneskra vera. Þannig gaf Guð líf fyrsta englinum sem hann lofar upphaflega fullkomnun sína í Esek. 28:12: „*Mannsson, hef upp harmljóð yfir konungi Týrusar! Þú skalt segja við hann: Svo segir Drottinn Guð: Þú settir innsigli fullkomnunarinnar, þú varst fullur af visku, fullkominn í feegurð.*“ Guð líkir fyrsta engli sínum við konung Týrusar, sem hann gerir svipaða fyrirmynd af. Við skulum taka eftir þessari nákvæmni: „*Þú settir innsigli fullkomnunarinnar, þú varst fullur af visku, fullkominn í feegurð.*“ Hvernig gat það verið öðruvísi? Í þessa frumgerð verunnar setti Guð allan sinn kærleika, hann skapaði hann fullkominn og það er aðeins með persónulegu vali, algjörlega frjálst, að þessi fullkomni engill varð síðar óvinur Guðs, djöfulsins, andstæðingur hans sem hét Satan. Guð spáir einnig fyrir um þetta stig, sem segir síðan í vers 15: „*Þú varst fullkominn í þínum vegum frá þeim degi sem þú varst skapaður þar til ranglæti fannst í þér.*“ Ranglætið sem fannst í Satan var því í algjöru frelsi sem hann naut, eins og allar sköpunarverur Guðs eftir hann. Og það er því mjög mikilvægt fyrir Guð að þegar vantrúaðir eða frambjóðendur til hjálpræðis spyrja okkur: Hvers vegna er illska til? getum við svarað: „Vegna þess að Guð hefur gefið öllum sköpunarverum sínum algjört frelsi. Þetta er vegna þess að það er skilyrðið fyrir því að hver og ein þeirra geti valið gott eða illt og gerist sýnilegt.“ Ég minnst þess að staðlarnir um gott og illt eru eingöngu skilgreindir af Guði og opinberaðir Jarðarbúum með heilögum Biblíunni hans og tveimur sáttmálum hans eða tveimur vitnisburðum.

Vegna fullkomlega ótakmarkaðrar guðlegrar eðlis síns sá Guð fyrir alla framtíðarþróun hins frjálsa lífs sem hann skapaði. Hann vissi, jafnvel áður en hann skapaði sig, að fyrsti fullkominn engill hans myndi enda sem djöfull. Og að þar af leiðandi yrði endanlegur dauði geymdur og lagður á hann. En hann geymdi þessa þekkingu innra með sér og hegðaði sér gagnvart honum í samræmi við hegðun sína á þeim tíma; margfaldaði merki um kærleika sinn til hans á tíma fullkomnunar hans. En reynsla djöfulsins staðfestir meginregluna um dóm Guðs yfir syndurum, eins og opinberað er í Esek. 18:24 (rétt áður en fjallað er um mál Satans í Esek. 19:15): „*Ef réttlátur maður snýr baki við réttlæti sínu og drýgir ranglæti og framdi allar svívirðingar óguðlegra, mun hann þá lifa? Öll réttlæti hans mun gleymast, því að hann hefur drýgt ranglæti og synd; vegna þess mun hann deyja.*“ » Réttlæti Guðs á því við á sama hátt um engla og menn. Og það er einmitt til að útskýra aðstæðurnar sem áttu við um djöfulinn að þessi skýring er gefin okkur.

Annað vers opinberar guðlega meginreglu í 1. Pétursbréfi 4:17: „*Því að tíminn er kominn, að dómurinn byrji á húsi Guðs.* Og ef hann byrjar fyrst á okkur, hver verður þá endirinn á þeim, sem ekki hlýða fagnaðarerindinu um Guð?“ Miðað við alla sköpun sína á frjálsu lífi er fyrsta „*hús Guðs*“ englalegt og

himneskt. Það er því þetta sem verður dæmt fyrst. Guð heldur endurlausnarverki sínu leyndu, sem er englar hans algerlega óþekktir. Einnig er það í fullkomnu frelsi sem ættbálkarnir eru myndaðir vegna þess að himneskir englar samþykkja deilur sem tælandi, höfðingi englanna, leggur fram. Þegar fylkingarnar eru stofnaðar skapar Guð jarðneska víddina og þar skapar hann manninn og bölvæða afkomendur hans vegna syndar óhlýðni sem stafar af trúarprófinu sem byggir á banni við að eta ávöxt þekkingartrésins góðs og ills; sjálft táknræn mynd og sögulegur stuðningur við persónu uppreisnargjarns djöfulsins. Að þessu sinni, með því að koma á sjö daga vikunni, setur Guð tímamörkin sem leiða til endaloka hins alþjóðlega reynslutíma, það er að segja við lok sjö þúsund ára. Með því að skapa jörðina og íbúa hennar, karla og konur, mun Guð opinbera á margvíslegan táknrænan hátt framtíðar holdgun sína sem mannleg manneskja og endurlausn sína fyrir syndir sem fæst með fórn sinni til friðþægingardauða í fullkomlega réttlátu lífi sínu. En þessi boðskapur er engla og menn hunsaðir. Hinir síðarnefndu sjá í guðdómlegum helgiathöfnum aðeins það sem hinn hræðilegi og yfirráðamikli Guð, sem æskilegra er að hlýða, krefst. En aðrir taka þátt í vegi djöfulsins og velja að óhlýðnast honum. Á fyrstu tveimur árþúsundunum spáir allt mannkynið fyrir og staðfestir náttúrulega uppreisnargjarna eðli sköpunar Guðs. Þannig spáir Guð, í staðinn, um dóm þessara uppreisnarmanna og lét allt mannkyn farast í flóðinu árið 1655 frá synd Adams. En í samræmi við heildaráætlun sína var „*leifum*“, sem voru valdar fyrir hlýðna trú sína, hlíft og bjargað í örkinni sem Nói og synir hans byggðu.

Þetta dæmi um flóðið ber vitni um gildi Guðs um kærleika og réttlæti. Þetta er ekki fyrsta dæmið sem hann sýnir fram á, en þetta dæmi fær opinberan og alheimsblæ sem sjávarsteingervingar, sem finnast enn í dag á þurru landi, jafnvel á hæstu fjöllum, sanna óyggjandi.

Eftir þennan alheimslexíu kemur sú seinni, enn mikilvægari, í lok ársins 4000 eftir synd Adams. Það er sú stund þegar Guð opinberar hönd sína gegn óvini sínum, djöflinum. Hann kemur í Kristi til að takast á við áskorunina og sanna að fullkomin hlýðni frelsar syndarann sem hefur sanna trú. Guð hefur ekkert meira að sanna fyrir djöflinum, sem hann hefur þekkt forherðingu hans frá sköpun sinni. En sigur hans, sem hann fékk með því að samþykkja dauðann, gerir honum kleift að frelsa iðrandi syndara vegna þess að krafa um dauða fyrir brot á lögmálinu er uppfyllt með sjálfviljugum dauða hans. Til að frelsa fjölda mannlífa hefði eðlilegt mannlíf ekki getað dugað. En krossfesti Kristur var ekki bara maður; hann var líka Guð, hinn alvaldi skapari sem öll líf eru mótuð og lífguð í.

Dauði Jesú Krists sýnir á stórkostlegan hátt hvernig Guði tekst að virða kröfur réttlætis síns og um leið sýna hann óhugsandi styrk kærleika síns. En ef nýr sáttmáli hefst fyrir trúaða menn, þá hefst dómurinn hins vegar fyrir uppreisnargjarna engla og Satan, leiðtoga þeirra, með brottrekstri þeirra af himnum, fyrsta „*húsi Guðs*“; þetta á meðan þeir bíða eftir óumflýjanlegum dauða. Þeir eru kastaðir til jarðar og missa því möguleikann á að komast í snertingu við englana sem urðu eftir í himnaríki vegna frjálstrar ákvörðunar sinnar um að vera trúir Guði. Það er sjálfsagt að, bundnir við jörðina sem mannkynið og vitandi að þeir eru dæmdir til dauða, mun hegðun þeirra og illverk magnast og ná enn meiri hryllingi en fyrir sigur Jesú Krists. Ekkert er verra en þeir sem eru

dæmdir til dauða og hafa heimild til að starfa frjálsglega. Þessi kenning er opinberuð í Opinberunarbókinni 12:7 til 12: „*Og stríð varð á himni. Mikael og englar hans börðust við drekann. Drekin og englar hans börðust, en þeir fengu ekki sigur og staður þeirra fannst ekki lengur á himni. Og hinn mikli dreki var kastað niður, hinn gamli höggormur, sem kallast djöfull og Satan, sem blekkir allan heiminn. Hann var kastað niður á jörðina og englar hans voru kastaðir niður með honum. Og ég heyrði hávaða á himni segja: Nú er komið hjálpræðið og mátturinn og ríki Guðs vors og máttur Krists hans. Því að kærandi bræðra vorra er kastað niður, hann sem kærði þá fyrir Guði vorum dag og nótt. Og þeir sigruðu hann fyrir blóð lambsins og fyrir orð vitnisburðar síns og þeir elskuðu ekki líf sitt allt til dauða. **Fagnið því, himnar, og þér sem í þeim búið** . Vei jörðinni og hafinu! **Því að djöfullinn er stigin niður til yðar í mikilli reiði, því að hann veit að hann hefur nauman tíma** . “ Þetta er ástandið sem á við um allt mannkynið eftir sigurinn. Jesú Krists. Hins vegar mun þetta frelsi vera undir stjórn og takmörkunum sem Guð setur eins og sést í Opinberunarbókinni 7:3: „*Gjörið ekki jörðinni skaða, hafinu né trjánum, fyrr en vér höfum innsiglað þjóna Guðs vors á enni þeirra*. “*

Þannig var fyrst dæmt *hið himneska „hús Guðs“* og náðartími englanna lauk. Náðartími mannanna mun ekki ljúka fyrr en árið 2029, áður en Kristur kemur aftur vorið 2030, þegar fyrstu sex þúsund árin af sjö þúsund árum hins guðdómlega verkefnis munu ljúka. Þannig, með góðri ástæðu, getur Jesús Kristur, sem varð aftur „*Mikael*“ fyrir trúa engla sína, hvatt þá til gleði og gleði. Fyrir þá er hættan á að glatast lokið. Sigur Krists hafði því gríðarlegar afleiðingar fyrir þá, en friðþægingardauði hans réttlætti aldrei val þeirra. Það var eingöngu af frjálssu vali þeirra að þeir ákváðu að vera trúir Guði sem þeir nudduðu öxlum við án leyndardóms eða ósýnileika, ólíkt mönnum. Á jörðinni gegnir trú á Krist aðalhlutverki í vali hinna útvöldu, vegna þessa ósýnileika skaparans Guðs. Hver getur útskýrt hvers vegna sumir menn eru trúaðir og aðrir trúa aðeins því sem þeir sjá, eins og postulinn Tómas? Sömu gögn sem kynnt eru þessum tveimur gerðum manna fá mismunandi niðurstöður; sem sannar að virki þátturinn er í raun frjáls einstaklingseðli hvers og eins. Og við þessi tvö tilvik bætist svo dæmið um djöfulinn og illu andana hans sem sáu Guð en völdu samt leið uppreisnarinnar. Séð frá þessu sjónarhorni, hversu fallett og viturlegt frelsið sem Guð gefur okkur virðist! Fyrir nútíma vísindamenn skapaði Guð meginreglu reynslu og athugunar. Og í hans tilfelli hefði mátt einfalda hlutina þar sem Guð, vitandi fyrirfram ávextina sem sköpunarverur hans báru, hefði getað valið að skapa aðeins sína framtíðar útvöldu í hreinni englaeðli. En þetta val hefði tekið á sig handahófskennda mynd sem var ekki í samræmi við kærleika hans. Hann vildi ekki birtast sem slíkur á nokkurn hátt og tók því á sig dauðlegar afleiðingar vals síns. Og með því að samþykkja að deyja til að bjarga sínum útvöldu gaf hann sér lögmætan rétt til að útrýma, með dauða, uppreisnargjörnum, föllnum engla- og mannverum. Það er til að fá stuðning og samþykki þessara engla sem Guð neyðir allar sköpunarverur sínar til að sýna áþreifanlega eðli einstaklingsbundins persónuleika síns. Hver sál er einstök og á skilið sömu tækifæri og aðrar til að frelsast. Það er samt nauðsynlegt að það hafi notið góðrar trúarlegrar kennslu og

að það hafi kosið að hlýða Guði. Og þegar svo er ekki, þá er málefnið tapað frá upphafi, eða næstum því.

Á jörðinni, sem nú er byggð illum englum, hefst nýi sáttmálinn á tímum ofsókna, fyrst stundaðar af uppreisnargjörnum Gyðingum, síðan af Rómverjum, sem þeir höfðu þegar kallað á til að krossfesta Messías sinn. Trúföstum píslarvottum sínum, vottum sínum, sem voru slegin af priki, býður Jesús Kristur „gulrót“ væntingarinnar um dýrlega endurkomu sína. Þeir vita ekki hvenær hann kemur aftur, en allir vonast þeir til að hún verði framkvæmd á meðan þeir eru enn á lífi. Þessi tegund nákvæmni er geymd fyrir hina útvöldu á „*endatímanum*“. Eftir hræðilegar ofsóknir sem Neró lagði á hina útvöldu kristnu, gerði djöfullinn mann, keisara Rómverja, í lok fyrstu aldar kynnrir Jesús Jóhannesi postula í sýn spádómlega opinberun sína, þekkt sem Opinberunin. Englendingar kalla hana „Revelation“, það er að segja, samkvæmt þýðingu hennar, en latnesku þjóðirnar hafa haldið óljósri upprunalegu grísku myndinni „Apocalypse“. Þessir tveir valkostir eru vísbendingar um tvær sögulegar andlegar upplifanir. Í áætlun Guðs mun áhugi og rannsókn á þessum spádómi fyrst uppfyllast í mótmælenda- og enskumælandi Bandaríkjunum. Það er til þeirra sem opinberun Jesú Krists mun byrja að tala undir formerkjum aðventistatrúarinnar frá 1816; William Miller var fyrsti sendiboði hennar. Í löndum Rómönsku Evrópu sem einkenndust af rómversk-kaþólskri trú var opinberun Jesú Krists aðeins „Opinberunardagurinn“ sem óttast var vegna tilkynninga sinna um hörmungar. Þannig vitna þessar tvær hugmyndir manna um guðdómlegan dóm sem samþykkir annan og fordæmir hinn. Hér er aftur munur sem varðar kærleika Guðs og réttlæti hans.

Í þessari afar mikilvægu „opinberun“ kynnrir Jesús í formála sínum þema dýrðlegrar endurkomu sinnar: „gulrótin“ er aftur kynnt um ókomna tíð. Og við ættum ekki að vera hissa, því áhuginn og löngunin til að upplifa þessa endurkomu er stöðug sönnun á kærleika mannsins til Guðs Jesú Krists. Að bíða eftir þessari dýrðlegu endurkomu og ganga inn í eilífan frið er von allra hinna sannarlega útvöldu. Og þeir sem vanmeta gildi þessa efnis gera trú sína að engu, því Jesús tók við dauðanum einmitt til að bjóða þessa dýrðlegu endurkomu þeim sem elska hann sannarlega. Allan kristna tímann, í lok Biblíunnar, kynnti þessi bók, jafnvel óráðin, þessa „gulrót“ sem boðin var sannri trú, eins sjaldgæfa og gullið í Ófir. En frá 1843 hafa opinberanir hennar aðeins aukist; því frá 1983, og í andstöðu frá 1991, hef ég ráðið hana að fullu og kynnt hana aðventistaköllunum sem ég hef getað hitt, ég hef einnig gert hana aðgengilega á vefsíðum. Og þar sem ég þekki efnið get ég kynnt það fyrir ykkur sem raunverulega mynd af kærleika og réttlæti hins hæsta Guðs; sönnun á kærleika sem þeir sem hann elska bjóða og taka á móti. Aðeins sannleikskærleikurinn gerir kærleikann til frelsarans og Drottins Jesú Krists raunverulegan. Þeir sem fyrirlíta þessa guðdómlegu „opinberun“ elska Guð aðeins í orðum, og hann er ekki ánægður með það.

Refsing getur haft nokkrar merkingar. Ef hún kemur frá vantrúuðum getur hún stafað af löngun til að hefna pirrings og vera aðeins ávöxtur reiðinnar eingöngu. Við endalok veraldar og meðan á viðvörunarrefsingum hans stendur, sem táknaðar eru með fyrstu sex „*lúðrum*“ í Opinberunarbókinni 8. og 9. kafla, lýsir Guð einnig guðdómlegri reiði sinni gegn uppreisnargjörnum þjóðum. En þegar hann segir í Opinberunarbókinni 3:16: „*Alla sem ég elska, ávíta ég og aga*

„tekur refsing hans á sig mynd vitnisburðar um kærleika hans, það er að segja sönnun á áhuga hans á þeim sem er agaður. Þetta er eina jákvæða form refsingar, sem er ekki bara reiði, heldur umfram allt tjáning á löngun til breytinga á hegðun af hálfu hins agaða einstaklings. Útvöld og greind börn læra að greina á milli viðbragða sem reiði stýrir og þeirra sem stafa af einföldum réttlætanlegum reiði. Refsingar sem umhyggjusamir og ástríkir foreldrar beita eru samþykktar og samþykktar af börnunum sem þola þær. Og þegar þau skilja þær ekki sem börn, skilja þau þær þegar þau þroskast og eldast. Í samanburði við kærleika Guðs, sem er laus við alla illsku, er mannlegur kærleikur því miður oft fullur af illsku, og enn því miður er refsing of oft reiðileg viðbrögð. Þess vegna hafa mennirnir margt að læra og taka á móti frá hinum fullkomna, almáttuga og ósýnilega Guði, en aðeins ósýnilegur augum okkar; því hugur okkar er fullkomlega fær um að skilja hann og deila hugsunum með honum, sérstaklega þar sem hann þekkir þær fyrir framan okkur; þetta á meðan við bíðum eftir komu hans þegar við munum sjá hann með augum okkar, eins og hann er, í öllum mætti sínum og guðdómlegri dýrð.

Guð er svo kærleiksríkur að það er honum mjög óþægilegt að þjást og þess vegna er þess konar aðgerð falin óheiðarlegum og taumlausum verum: hinum vondu englum. Að skaða menn og náttúruna er þeirra eina ánægja. Þeir reynast þannig mjög gagnlegir Guði og gera líf þeirra sem fyrirlíta hann mjög óþægilegt. Og þessi gagnlegleiki réttlætir áframhaldandi tilvist þeirra þar til Kristur kemur aftur vorið 2030. Þeir munu þá geta dáið og horfið með hinum uppreisnarmönnum manna og beðið eftir lokadómi. En leiðtogi uppreisnarenglanna mun ekki deyja við endurkomu Krists. Guð hefur geymt honum líf í algjörri einveru á eyðilegri jörð í „*þúsund ár*“. Allan þann tíma sem hinir útvöldu á himnum munu dæma uppreisnargjarna engla og menn sem dæmdir eru til „*annars dauða*“, samkvæmt Opinberunarbókinni 20:2 til 4: „*Og hann greip drekann, hinn gamla höggorm, sem er djöfullinn og Satan, og batt hann um þúsund ár.*“ *Og hann kastaði honum í botnlausa gryfjuna*, lokaði hann inni og innsiglaði hann, svo að hann skyldi ekki framar leiða *þjóðirnar afvega*, allt til þess að þúsund árin væru liðin. Eftir það skyldi hann leystur um skamma stund. Og ég sá hásæti, og *þeim sem á þeim sátu var gefinn dómur*. Og ég sá sálir þeirra, sem hálshögnir voru fyrir vitnisburð Jesú og fyrir orð Guðs, og þeir, sem ekki höfðu tilbeðið dýrið né líkneski þess, né höfðu tekið við merki þess á enni sér og hendur. Og þeir lifnuðu við og *ríktu með Kristi í þúsund ár*. Í þessu versi vísa „*þjóðirnar*“ til hinna útvöldu, sem Jesús Kristur endurleysti, og undir nafninu „*undirdjúp*“ vísar Guð til eyðilegrar jarðar, sviptrar öllu lífi, orðin óreiðukennd aftur eins og fyrir sköpun jarðnesks lífs, samkvæmt 1. Mós. 1:2: „*Jörðin var þá auð og tóm, og myrkur grúfði yfir djúpinu, og andi Guðs sveif yfir vötnunum.*“

Fullkominn kærleikur Guðs verður að lokum staðfestur með jafn fullkomnu réttlæti. Sönnunargögn frá góðum englum verða lögð fyrir hina heilögu dómara og hinir óguðlegu verða allir fullkomlega dæmdir, þar sem Guð sjálfur stýrir og hefur umsjón með rannsókn hvers máls. Engin málsmeðferðarvilla eða tæknilegir gallar verða í þessum dómi; dómurinn verður öruggur og guðdómlega réttlátur. Lagaleg grundvöllur þessa dóms er allur lýstur og skrifaður í Biblíunni, rituðu orði hins lifandi Guðs. Þess vegna lýsti Jesús yfir í Jóhannesi 12:48: „*Sá*

sem hafnar mér og tekur ekki við orðum mínum, hefur sinn dóm. **Orðið, sem ég hef talað, mun dæma hann á efsta degi.**“ ”.

Sannleikur: stranglega guðlegur staðall

Mikið hefur verið sagt og ritað um „sannleikann“, en efnið er svo víðfeðmt að það hefur ekki verið útrýmt. Til að gera það verður maður að vera Guð, sem hefur ótakmarkaðan anda, og í þessu tilfelli er merkingin sem hann gefur orðinu „sannleikur“ líklega það líka. En fyrir okkar litlu, jarðnesku, holdlegu mannlegu huga er mikilvægt að skilja hvað hefur verið innan seilingar okkar. Við minnumst þessarar spurningar frá rómverska landstjóranum Pontíusi Pílatusi og stuttra samskipta hans við Jesú, sem hann ætlaði að láta krossfesta.

Fyrir Pontíus Pílatus hófst allt þegar reiðir Gyðingar lögðu honum mál Jesú Krists fyrir, samkvæmt Jóhannesi 18:28: „*Þeir leiddu Jesú frá Kaífasi til dómshússins. Það var morgunn. Sjálfir gengu þeir ekki inn í dómshúsið, svo að þeir óhreinkuðust ekki og gætu neytt páskamáltíðarinnar.*“ Hinn innblásni andi þessarar sögu sýnir hér hræsni þessa gyðinglega trúarklerkastéttar. Samkvæmt bókstaf laganna óhreinka þeir sig ekki, heldur með því að framselja hinn réttláta eins og hann væri sekur, gera þeir verra en að brjóta lögin og afhjúpa myrku tilfinningar sálar sinnar. Hér hefst fyrsta samskipti Pontíusar Pílatusar, rómverska landstjórans sem keisari Rómur setti í Jerúsalem, og Jesú Krists. Jóhannes 18:29: „*Pílatus gekk þá út til þeirra og sagði: Hvaða ásökun berið þið gegn þessum manni?*“ » Heiðingi, vissulega, en Pílatus er fulltrúi háþróaðrar siðmenningar þess tíma og hvert mál glæpamanns verður að vera dæmt og varið af lögmanni. Svar Gyðinga kemur fram í eftirfarandi vers 30: „*Þeir svöruðu honum: Ef hann væri ekki glæpamaður, hefðum við ekki selt hann þér.*“ Frá komu Rómverja höfðu Gyðingar ekki lengur rétt til að grýta handtekna glæpamenn og þetta útskýrir vers 30: „*Þá sagði Pílatus við þá: Takið hann sjálfir og dæmið hann eftir lögum yðar.*“ Gyðingar sögðu við hann: „*Það er ekki leyfilegt okkur að taka neinn af lífi.*“ Þetta vers sýnir hræðilega illsku uppreisnargjarnra Gyðinga því grýting virtist of væg fyrir þann sem þeir hötuðu af öllu hjarta. Það sem þeir komu til Pílatusar til að krefjast var krossfesting, sem aðeins Rómverjar löglega stunduðu um allt heimsveldið. Þetta mál er mjög áhugavert að taka eftir því að þessir Gyðingar sýna sig áhyggjufulla um að „*saurga sig ekki*“ í vers 28. Nú er sektin sem þeir saka Jesú um trúarleg sekt sem samkvæmt gyðingalögum er hægt að refsfa með dauða sem Gyðingar framkalla með grýtingu. Þessi áfrýjun til rómverska landstjórans er því hvorki lögleg né réttlætanleg af skriflegum guðlegum lögum. Orsök þess er því eingöngu hræsnileg illska fólks sem notar trúarbrögð, ekki Guði til dýrðar, heldur til að fullnægja löngun sinni til að drottna yfir mönnum með því að notfæra sér trúarlegan titil sinn. Gyðingar kynna okkur hér fyrirmyndina sem páfakaþólska Róm mun endurskapa á „1260“ árum einræðis- og ofsóknarstjórnar, á milli 538 og 1798. Vers 31: „*Til þess að rætast skyldi orð Jesú, sem hann hafði talað, er hann gaf til kynna með hvaða dauða hann ætti að deyja.*“ » Þessi skýring staðfestir þá staðreynd að ef hann hefði verið svikari, þá verðskuldaði Jesús, samkvæmt túlkun lögmálsins,

grýtingardauða. En Guð nýtir sér uppreisnargjarna illsku Gyðinga til að koma sér fyrir sem endurleysandi Messías, hræðilegasta dauða þess tíma: krossfesting, þar sem líkami hins pyntaða manns, sem hangir á þremur nöglum, blæðir hægt út og kafnar smám saman í hægum og sársaukafullum kvölum. Þökk sé opinberunum sem Ron Wyatt uppgötvaði árið 1982 vitum við að staður þessarar krossfestingar sá yfir sáttmálsörkina sem var falin í neðanjarðarhelli nokkrum metrum fyrir neðan krossinn. Sprunga í jörðinni sem myndaðist vegna jarðskjálftans olli því að blóð hans féll á náðarstól örkarinnar. Þannig rættist táknræna siðferðið „friðþægingardagsins“ sem fyrirskipaði þetta bókstaflega. Til að opinbera dóm sinn gegn syndinni lagði Guð á sjálfan sig hræðilegasta dauða. Þetta var leiðin sem hann fann til að kenna útvöldum sínum að hata syndina eins og hann hatar sjálfan sig.

Jóhannes 18:33-34: „*Pílatus gekk þá aftur inn í prétoríum borgarinnar, kallaði Jesú fyrir sig og sagði við hann: „Ert þú konungur Gyðinga?“ Jesús svaraði: „Segir þú þetta af sjálfum þér eða hafa aðrir sagt þér frá mér?“*“ Hér verðum við að muna að í byrjun vikunnar var Jesús dýrlega fagnað af mannfjölda Gyðinga sem lýsti hann „konung Gyðinga.“ Viku áður hafði Jesús reist Lasarus upp frá dauðum og mannfjöldinn hélt að Messías þeirra væri meðal þeirra og vegsömuðu hann sem „konung Gyðinga.“ Og Jesús hafði ekki mótmælt þeim. Jóhannes 12:12: „*Daginn eftir heyrði mikill mannfjöldi, sem kominn var til hátíðarinnar, að Jesús væri að koma til Jerúsalem. Þeir tóku pálmagreinar og gengu út á móti honum og hrópuðu: „Hósanna!“ „Blessaður sé sá sem kemur í nafni Drottins, konungur Ísraels!“*“ Þessi mannfjöldi sá í Jesú nýjan Davíð konung sem myndi reka Rómverja úr Ísraelslandi. Og þjáningarnar sem rómverski herinn þoldi réttlættu áhuga þeirra og gleði. Þannig, í lok þriggja og hálfis árs jarðneskrar þjónustu hans, var Messías, sem Daníel 9:24 til 27 boðaði, stuttlega viðurkenndur af hluta Gyðingapjódarinnar. En þessi viðurkenning var ekki að skapi trúarleiddoganna sem fólkið átti að snúa baki við. Þannig fundu þeir í lögmálinu sem Móse skrifaði undir fyrirmælum Guðs, leiðir til að ásaka hann um guðlast, það er að segja um lygar, vegna þess að hann hélt því fram að vera „*konungur Gyðinga*“, en hann sýndi aðeins einfalda mannlega ásýnd. Vissulega voru mörg kraftaverk honum í hag, en þeir kusu að eigna þau krafti djöfulsins sem þeir kölluðu „*Bel-Sebúl*“. Og þar var mál þeirra óbætanlegt, fordæming Guðs yfir þeim var endanleg. Jesús segir því við Pílatus í Jóhannesi 18:34: „*Segir þú þetta um sjálfur, eða sögðu aðrir þér frá mér?*“ Takið eftir hvernig Jesús svarar Pílatusi með spurningu sem inniheldur svar hans. Sem dómariinn sem falið er að dæma Jesú eru útbreiddu vitnisburðirnir um hann afar mikilvægir, sem hann hefur skyldu til að taka tillit til. Þessi guðdómlega viska er aðdáunarverð og hinn voldugi landstjóri er órólegur og áhyggjufullur yfir þessari guðdómlegu aðferð, þar sem spurningin sem Jesús leggur fram er lúmsk ásökun gegn honum, gegn skorti á heiðarleika hans og yfirborðskenndri nálgun. Ef fólkið telur hann konung, þá er það fólkið sem Pílatus verður að spyrja spurninga en ekki Jesús. Aðstæðurnar pirra hann en maðurinn sem stendur frammi fyrir honum sýnir svo dularfulla greind að hinn harði og ósveigjanlegi Pílatus hefur áhuga á honum, eins og eftirfarandi vers 35 sannar: „*Pílatus svaraði: Er ég Gyðingur? Þjóð þín og æðstu prestarnir hafa selt þig mér í hendur. Hvað hefur þú gert?*“ Jesús hefði getað

svarað: „Ég hef læknað, ég hef annast, ég hef elskað, ég hef reist upp dauða, og nú mun ég frelsa mína útvöldu.“ En í staðinn sagði hann honum þennan undarlega sannleika: „ *Mitt ríki er ekki af þessum heimi,*“ svaraði Jesús. „*Ef mitt ríki væri...*“ af þessum heimi, hefðu þjónar mínir barist fyrir mig, svo að ég yrði ekki framseldur Gyðingum, en **nú** er ríki mitt ekki þaðan. „Með því að segja „ *ríki mitt er ekki af þessum heimi* “ staðfestir Jesús konungdóm sinn en fjarlægir allar jarðneskar myndir þess og ómögulegt samtal hefst milli mannsins af holdi og hins himneska Guðs, Anda og skapara allra lífsforma. Í vitnisburði lífs síns sýndi Jesús fram á að hann fordæmir þær myndir sem gefnar eru hinum ýmsu jarðnesku konungdómum, sem frá upphafi voru byggðar á heiðinni, djöfullegri fyrirmynd sem Gyðingar höfðu öfundað og vildu koma í staðinn fyrir nærveru Guðs. Í útskýringu sinni tilgreinir Jesús: „ **Nú** er ríki mitt ekki héðan neðan .“ Og þessi skýring, „ **núna** “, inniheldur tilkynningu um kristið ríki sem einn daginn verður stofnað á þessari jörð, „ *héðan neðan* .“ Guð hefur sannarlega ætlað að setjast að á endurnýjaðri og dýrðlegri jörð, samkvæmt Opinberunarbókinni 21:3: „ *Og ég heyrði húa rödd frá hásetinu segja: „Sjá, tjaldbúð Guðs er meðal mannanna, og hann mun búa hjá þeim, og þeir munu vera fólk hans, og Guð sjálfur mun vera hjá þeim.*“ „ og Opinb. 22. En án friðþægingardauða Messíasar verður ekkert mögulegt. Þess vegna kallar Jesús ekki á sína máttugu engla til að frelsa hann úr höndum Rómverja. Fyrir hann er tíminn ekki kominn til að krefjast jarðnesks ríkis sem djöfullinn, „ *höfðingi þessa heims* “, stjórnar tímabundið. Þess vegna kallar Jesús, með orðum sínum, sína útvöldu „ *borgara himnaríkis* “ , ekki „jarðarinnar“. „Konungar jarðarinnar“ höfðu ekkert að óttast frá honum þegar hann var handtekinn, en aftur, með tímanum mun ástandið breytast og hann mun dæma þá og tortíma þeim á þeim dögum sem til þess eru ákveðnir. Jóhannes 18:36: „ *Pílatus sagði við hann: „Ert þú þá konungur?“ Jesús svaraði: „Þú segir að ég sé konungur. Til þess er ég fæddur og kominn í heiminn til að vitna um sannleikann.*“ „ *Hver sem er af sannleikanum hlýðir á mína rödd* .“ Jesús sýnir Rómverska Pílatusi mikla virðingu því hann er ekki Gyðingur. Hugmyndin um einstakan anda Guðs er honum framandi og Jesús talar opinskátt við hann um raunverulega himneska hluti sem samræmast sannleikanum um aðstæður alheims himnesks og jarðnesks lífs. Þessi sannleikur sem hann deilir með honum er tækifæri lífs hans eða orsök eilífs dauða hans. Pílatus hefði átt að leitast við að skilja betur merkingu orða Jesú, sérstaklega þar sem hann fann enga ástæðu hjá honum sem gerði hann dauðaverðan, svo sem þjófnað eða morð. Eftirfarandi vers sýnir yfirborðskennda eðli þess. Jóhannes 18:38: „ *Pílatus sagði við hann: „Hvað er sannleikur?“ Eftir að hafa sagt þetta gekk hann aftur út til Gyðinga og sagði við þá: „Ég finn enga sök hjá honum.*“ „Pílatus gerir hér mistök lífs síns. Eftir að hafa spurt: „ *Hvað er sannleikur?* “ hefði hann átt að búast við svari frá Jesú, en nei, hans eigið svar nægir honum og efnið lætur hann ráðalausán því hann getur ekki gefið því nákvæma merkingu. Við munum snúa aftur að þessum „ **sannleika** “ sem Jesús „ **kom til að vitna um** “, samkvæmt hans eigin orðum.

Þetta er endirinn á fyrstu samskiptunum milli Pílatusar og Jesú. Og Pílatus, sem var vanur að drepa óvini Rómar miskunnarlaust, sér ekki Jesú sem slíkan óvin. Jafnvel þótt hann sjái að ásakanirnar gegn honum eru augljóslega tilhæfulausar reynir hann að bjarga lífi sínu. Og það er þar sem uppreisnargjarnir

Gyðingar ná hámarki misgjörðar sinnar; smán þeirra nær hámarki hryllingsins. Jóhannes 18:39-40: „*En fyrst það er vani yðar að ég gefi yður einhvern lausan á páska, viljið þér þá að ég gefi yður lausan konung Gyðinga?*“ Þá hrópuðu allir aftur og sögðu: „*Ekki þennan, heldur Barabbas.*“ Barabbas var ræningi. „Athugið að Pílatus vísar til Jesú sem „konung Gyðinga“. Hvað varðar Rómaveldi skildi Pílatus að þessi andlegi titill væri Róm og heimsveldi þess ekki í hættu. Einnig, undir guðlegum innblæstri, mun hann halda þessari orðtöku til að tákna hann jafnvel á krossinum sínum þar sem þessi titill verður skrifaður á skilti á þremur tungumálum staðarins og tímans, hebresku, grísku og latínu. Það verður einnig á þessum þremur tungumálum sem síðar verður guðlegur vitnisburður kenndur í nafni Jesú Krists. Mannleg hugur þurfti að vera myrkur til að kjósa að bjarga morðóðum ræningja fremur en hinum blíða og hjálpsama Jesú. En þversagnakennt er það þessi öfg sem mynda öflugasta vitnisburðinn um áreiðanleika guðlegrar þjónustu hans. Hafið í huga að það var fullkominn maður, óaðfinnanlegur, vegna þess að guðlegur, sem var þannig dæmdur og kaus frekar en morðingja að þjást krossfestingardauða; sem gerir það að einstöku tilfelli í allri jarðneskri sögu. Slík úthelling af alþýðuhatri án ástæðu mun aldrei gerast aftur nema gegn útvöldum Krists, syndurum sem hafa verið fyrirgefnir með blóði hans.

Jóhannes 19:1: „*Þá tók Pílatus Jesú og lét húðstrýkja hann.*“ Pílatus gafst upp á beiðni fólksins en hélt samt að hann gæti róað reiði þeirra gegn Jesú með því að svipa hann. Þrír leðurþræðir höfðu bein eða járnstykki í endunum sem rifu hold fórnarlambins. Þessi venja leyfði fjölda húðstrýkinga og líkami Krists, sem er afmyndaður á líkklæðinu í Tórínó, ber vitni um 120 blóðug högg af völdum málmenda svipunnar sem notaður var. Pílatus gerði sitt fyrsta mistök hér því há staða hans gaf honum allt rétt til að varðveita saklaust líf Jesú. En þar sem hann hafði ekki trú óttaðist hann reiði fólksins meira en reiði hins sanna Guðs sem hann hafði talað við án þess að skilja hann. Sem rómverskur landstjóri þurfti hann að svara völduga rómverska keisaranum sem hafði líf hans í höndum. Þar sem hann óttaðist að hann yrði ábyrgur fyrir skipulögðum óeirðum og uppreisnum í Ísrael valdi hann að bregðast við Gyðingum með því að veita þeim smám saman dauða hins guðdómlega Messíasar.

Jóhannes 19:2: „*Hermennirnir fléttuðu saman þyrnikórónu og settu hana á höfuð honum og klæddu hann í purpura skikkju. Og þegar þeir komu til hans,*“ grunuðu hinir grimmu og hrjúfu menn hans, sem voru vanir blóðsúthellingum, ekki að gjörðir þeirra væru viljandi og innblásnar af Guði sjálfum. Því að með því að setja þessa „þyrnikórónu“ á höfuð sér, ávann Jesús sér titilinn konungur Gyðinga og verðskuldaði hann, og purpura skikkjan sem þeir klæddu hann í bar mikla andlega merkingu: Hann tók á móti í gegnum þessa purpura skikkju syndum sinna útvöldu, fortíðar og framtíðar, og uppfyllti þannig bókstaflega og táknrænt það sem helgiathöfn „friðþægingardagsins“ spáði fyrir um, með því að leggja syndirnar á höfuð geitarinnar sem valinn var til að bera syndir út í eyðimörkina, þar sem hann myndi farast. „*Purpura*“ og „*skarlatrauður*“ eru táknrænir litir „syndar“, samkvæmt Jesaja 1:18: „*Komið nú og skulum ræða saman,*“ *segir Jahve.* „*Þótt syndir yðar séu sem skarlat, skulu þær verða hvítar sem snjór, og þótt þær séu rauðar sem purpur, skulu þær verða sem ull.*“ Hið sama á við um „*skarlat*“ samkvæmt Opinberunarbókinni 17:4: „*Konan var*

klædd purpura og skarlati og skreytt gulli, gimsteinum og perlum. Í hendi hennar var gullbikar fullur af viðurstygðum og óhreinindum vændis hennar. “ Rauði liturinn er mannsblóð, sem verður að úthella til að friðþægja fyrir syndir; þess vegna er synd táknrænt tengd þessum rauða lit. Þannig fullyrðir fáni sem inniheldur þennan rauða lit óafvitandi að fólkið sem hann tilheyrir tengist syndinni. Og allir geta tekið eftir því í dag að þessi rauði litur birtist í fjölda landa á jörðinni.

Frelsara okkar var ekkert hlíft, eins og Jóhannes 19:3 ber vitni um: „*Þeir sögðu: „Heill sért þú, konungur Gyðinga!“ Og þeir slógu hann með höndunum. “ Þessir holdlegu menn, sem höfðu engin tengsl við hinn sanna Guð eða þekkingu á lögmálum hans, fundu í Jesú grimmilega skemmtun. Til að skilja þessa óþarfa illsku verðum við að gera okkur grein fyrir því sem í húfi er í þeirri baráttu sem Jesús á í. Hann er berskjaldaður fyrir öllu sem gæti fengið hann til að afneita því að ganga í gegnum friðþægingarverkefnið sem hann felur í sér á þessari stundu á jörð syndarinnar. Djöfullinn vonast enn til þess að Jesús segi: „Það er of erfitt, ég mun hætta og ég mun grípa guðdómlegan kraft minn til að komast út úr þessari hræðilegu og óbærilegu stöðu.“ En Jesús þolir augljósa óréttlætið sem slær hann og veitir mótspyrnu án þess að segja nokkuð. Hann veit að sem syndarberi refsar ofbeldið sem yfirgnæfir hann syndinni en ekki fullkomið réttlæti hans sem mun leyfa honum að rísa upp eftir krossfestingu sína. Hann verður að þola til að frelsa, með þessari friðþægingu sem hann gengst undir í þeirra stað, líf sinna útvöldu sem munu fylgja honum um alla eilífð. Og með því að fylgja þessari sögu er hægt að skilja að kristna trú getur á engan hátt takmarkast við einfalda merkingu og hvers vegna Jesús biður sína útvöldu að afneita sjálfum sér og verða guðdómlega hlýðnir.*

Jóhannes 19:4: „*Pílatus gekk aftur út og sagði við Gyðingana: „Sjáið, ég hef leitt hann út til ykkar, svo að þið vitið, að ég finn enga sök hjá honum. ““ A þessum tímapunkti vonast Pílatus enn til þess að refsingin með svipunni nægi til að róa reiði hins safnaða Gyðinga. En hann notar þetta tækifæri til að tjá sig skýrt um Jesús: „Ég finn enga sök hjá honum.““ Þannig vottar hann um fullkomna sakleysi þess sem dauða er óréttmætt krafist. Þessi opinbera viðurkenning rómverska landstjórans leggur því alla ábyrgð á komandi óréttlæti á Gyðingabjóðina og trúarleiddtoga þeirra. Hins vegar, með því að vitna um sakleysi Jesú, mun Pílatus taka á sig synd óréttlætis með því að samþykkja krossfestingu Messíasar. Þótt syndin sé minni en synd Gyðinga, verður syndin reiknuð landstjóranum, eins og Jesús mun leggja til við hann í versí 11.*

Jóhannes 19:5: „*Jesús kom þá út, klæddur þyrnikórónunni og purpurakápunni. Pílatus sagði við þá: „Sjáið manninn!“ Þessi atriði er mjög þýðingarmikil. Messías sem birtist er alþakinn blóði, blóð litar andlit hans af þyrnum kórónunnar sem þrýst var inn í höfuð hans, og hann getur varla staðið. Pílatus kynnir Messías þeirra fyrir Gyðingum á þann hátt sem Jesaja 53 lýsir mjög nákvæmlega:*

Jes. 53:1: „*Hver trúði boðskap okkar? Hver þekkti arm Jahve?“*

Jes. 53:2: „*Hann óx upp fyrir augum hans eins og viðkvæm planta, eins og kvistur úr þurri jörð. Hann var ófrjór og ófrjór, né ásýnd hans vakti athygli okkar, og lögun hans geðjaðist okkur ekki.“*

Jes. 53:3: „Hann var fyrirlitinn og menn hafnuðu honum, maður harmkvæla og kunnugur þjáningum. Eins og maður sem menn hylja andlit sín fyrir, fyrirlitum vér hann og matum hann ekki.“

Jes. 53:4: „Vissulega bar hann vorar þjáningar og bar vorar kvalir, en vér töldum hann sleginn, sleginn af Guði og hrjáðan.“

Á þessum aðfangadag gyðingapáska var örlög þjóðarinnar ráðin. Þann dag afhjúpaði Guð vantrú hennar, því að þjóðin og klerkar hennar, eins og varað var við með lýsingunni í Jesaja 53, voru sekir um hræðilega fyrirlitningu á spámannlegu orðinu. Og Ísrael var fyrsta fórnarlamb þessarar spámannlegu fyrirlitningar, sem síðar fannst aftur árið 1843, fyrir mótmælendatrúna sem aðallega hafði verið stofnuð í Bandaríkjunum.

Kynning Jesú fyrir mannfjöldanum er lykilatriði í hjálpræðisáætlun Guðs. Sárin, sem þegar láta blóð hans renna, eru þegar merki um refsingu fyrir syndir sem hann ber í stað sinna útvöldu einna. Jesús er þannig kynntur trú manna, hvort sem þeir eru viðstaddir eða fjarverandi. Merking sára hans er greinilega gefin til kynna í Jesaja 53:4: „Þó bar hann vorar kvalir og bar vorar kvalir. Vér álitum hann sleginn, sleginn af Guði og hrjáðan.“ Ef þessi texti væri ekki til, væri Ísrael afsakað fyrir mistök sín, sem einnig er spáð fyrir um í þessu versi. En svo er ekki, og þetta vers vitnar gegn Gyðingapjóðinni, því hún er til og gefur skýringar sem Guð hefur gefið varðandi verkefnið sem undirbúið hefur Messías Gyðinga.

Jes. 53:6: „Vér villtumst allir eins og sauðir, hver stefndi sína leið, og Drottinn lét misgjörð vor allra niður á honum.“ Jesaja sýnir okkur Messías í mynd „lambkins sem ber synd heimsins“ en einnig „góða hirðisins“ sem „leggur líf sitt í sölurnar fyrir sauði sína“ samkvæmt Jóhannesi 10:14-15: „Ég þekki mína sauði og þeir þekkja mig, eins og faðirinn þekkir mig og ég þekki föðurinn, og ég legg líf mitt í sölurnar fyrir mína sauði.“ En versin sem fylgja ljúka þessu verkefni: Vers 16: „Og ég á aðra sauði, sem eru ekki af þessu sauðabyrgi. Þá verð ég að leiða, og þeir munu heyra raust mína, og það mun verða ein hjörð, einn hirðir.“ Þetta vers sannar að hjálpræðið yrði boðið heiðingjum og þetta var náð með skilyrðunum sem nýi sáttmálinn setti á grundvelli friðþægingarblóðs Messíasar eða Krists, sem heitir Jesús; nafn sem þýðir: YaHWéH frelsar. Takið eftir merkingu ákvæðisins: „Ég verð að leiða þá.“ Það sannar að áætlun Guðs er að leiða heiðingjana til liðs við Gyðinga Ísrael; og ekki öfugt. Vers 17 og 18 bæta við: „Faðirinn“ *elskar mig, því að ég legg líf mitt í sölurnar til þess að ég fái það aftur.* Enginn tekur það frá mér, heldur legg ég það í sölurnar af sjálfum mér. **Ég hef máttinn til að leggja það í sölurnar og ég hef máttinn til að taka það aftur**, eins og ég hef fengið frá föður mínum. „Yfirlitið blekkti hræðilega; hver hefði trúað því að þessi marblettaði og afmyndaði maður hefði í sér „máttinn til að leggja líf sitt í sölurnar og taka það aftur?“ Lesandi Biblíunnar sem þekkti áætlun Guðs, og þar sem slíkur maður var ekki til, var það Jesús sjálfur sem útskýrði þetta fyrir lærisveinum sínum og postulum eftir upprisú sína.

Á þeirri stundu sem Jesús er kynntur, kynnir Pílatus hann fyrir sér með því að segja: „Sjáðu manninn!“ Stundin er hátíðleg, í aumkunarverðri mynd sinni ber Jesús og táknar örlög mannkynsins sem talið er verðugt eilífðar sinnar. Hann býr sig undir að gefa líf sitt í miklum sársauka til að greiða fyrir sekt Adams og Evu;

syndina sem olli því að þau misstu réttinn til að lifa að eilífu. Og einstakt gildi einkalífs hans, laust við alla synd, það er að segja fullkomlega réttlátt, gefur honum möguleika á að frelsa ekki eina sál, heldur fjölda sálna sinna útvöldu. Lífið sem fæst með þessari endurlausn varðar tvö líf í röð, jarðneska lífið og himneska lífið sem mun vara að eilífu. Andlega séð er maðurinn sem kynntur er fyrir gyðingahópnum nýi Adam sem kemur til að taka við þar sem Adam og Eva höfðu brugðist. Orsök mistaka þeirra var óhlýðni við bann Guðs „*að eta ávöxt skilningstrésins á góðu og illu*“. Að þessu sinni þekkir keppinauturinn óvin sinn sem hann hefur alltaf vitað hvernig á að standast. Frá fæðingu sinni hefur Jesús vitað að hann kom til að berjast við djöfulinn og verkfæri hans, bæði menn og englar. Í upphafi þjónustu sinnar, þegar hann var freistaður í sýn, gafst hann ekki upp fyrir honum, hann stóðst og vann sigursælan bardaga. Sú sem hann verður að vinna núna er miklu erfiðari; dauðinn sem bíður hans er sá kvalafyllsti hvað varðar sársauka. En frá kvöldinu áður, í Getsemanegarðinum, hefur hann loksins tekið ákvörðun sína og mun ganga til enda til að frelsa sína útvöldu. Við skulum skoða aftur þessa lýsingu á Kristi sem kynnt var fyrir gyðingapjóðinni: „*Jesús kom þá út, klæddur þyrnikórónunni og purpurakápunni. Og Pílatus sagði við þá: „Hér er maðurinn!*“ Purpurakápan er ekki hans eigið hold; hún er aðeins klæði sem kastað er yfir axlir hans sem gefur honum konungslegt útlit en táknar um leið allar syndir hans útvöldu sem játaðar eru á honum. Í þessum þætti táknar Jesús algjöra andstæðu þess sem konungsvald táknar í lífi syndara. Og það sem er ótrúlegast fyrir jarðneska hugsun er að Jesús gaf sig sjálfviljugur fyrir þessa auðmýkingu og niðurlægingu persónu sinnar. Hvaða jarðneskur konungur væri tilbúinn að gera slíkt hið sama? Í gegnum alla þjónustu sína leitaðist Jesús við að láta sína útvöldu uppgötva himnesk gildi. Að lokum, kvöldið fyrir þann dag, þvoði hann fætur postula sinna og kollvarpaði þannig öllum siðferðisgildum sem ríktu á jörðinni hjá uppreisnargjörnum mönnum sem voru aðskilnir Guði. Fyrir munn Pílatusar tilnefnir Guð Krist hlýðinn allt til dauða til að kynna hann sem fullkomna fyrirmynd mannsins samkvæmt hjarta hans og öllum gildum hans.

Seinni skiptin

Jóhannes 19:7-8: „*Gyðingar svöruðu honum: „Vér höfum lögmál, og samkvæmt lögmáli vorum á hann að deyja, því að hann gjörði sig að syni Guðs*“.“ Þegar Pílatus heyrði þetta **jókst ótti hans**. Þessi ótti skýrist af því að Jesús hefur þegar staðfest titil sinn „**konungur Gyðinga**“ og að auki kemst Pílatus að því að hann segist vera „**sonur Guðs**“. Ólíkt Gyðingum sem trúa aðeins á einn skapara Guð, er Pontíus Pílatus heiðinn maður sem er vanur helgisíðum sem helgaðir eru ótal guðum sem heiðnir þjóðir þjóna og óttast. Sú hugmynd að einn af þessum guðum birtist á vegi hans var nóg til að „hræða“ hann. Því í þessu máli voru vantrúaðir á hlið Gyðinga, ekki Rómverja. Einfaldlega höfðu þessir Rómverjar ekki verið kennt á gyðinglegan hátt og trúarbrögð þeirra fólst í því að þjóna sérhæfðum guðum, svo sem Bakkusi, vínviðarguðinum, eða Askúlapíusi, höggormsguðinum; alls kyns eiginleikar og gallar voru guðgerðir og þessi andstaða sem sást hjá manninum átti því uppruna sinn í ósýnilegum guðum, því fyrir þessa heiðingja voru myndirnar aðeins sjónrænir stuðningar sem táknuðu hina sönnu faldu guði.

Í örvæntingu er það Pílatús sem að þessu sinni flýtir sér að spyrja Jesú. Jóhannes 19:9: „*Hann gekk aftur inn í prétoríum borgarinnar og sagði við Jesú: „**Hvaðan ert þú?**“ En Jesús svaraði honum engu. “ Kvíði Pílatúsar birtist í spurningunni sem hann spyr Jesú: „**Hvaðan ert þú ?**“ ekki „Hver ert þú?“ Hann bjóst við svari eins og: „Frá Ólympskirkju, þar sem ég bjó meðal guðanna,“ en Jesús þagði og svaraði ekki. Þessi þögn róaði hann frekar en pirringur hans kom í stað ótta og við lesum í Jóhannesi 19:10: „*Pílatús sagði við hann: „Talar þú ekki við mig? Veistu ekki að ég hef vald til að krossfesta þig og að ég hef vald til að láta þig lausan?*““ Þetta eru orðin sem munu dæma Pontíus Pílatús frammi fyrir Guði þar sem hann viðurkennir að hafa fullt vald til að „*krossfesta hann eða láta hann lausan*.“ Þessi orð myndu skelfa hvern venjulegan mann. Og frammi fyrir þessari ógn hafði Pílatús alltaf séð hjá þeim sem heyrðu þá hegðun hrylling eða, öfugt, sjaldgæfari, hroka. En Jesús ruglar hann því hann bregst hvorki við með hræðslu né hroka og með rólegri og friðsælli röddu segir hann honum sannleikann: Jóhannes 19:11: „*Jesús svaraði: Þú hefur ekkert vald yfir mér nema þér væri gefið það að ofan*“. Þess vegna ber sá sem framselur mig þér **meiri synd**.“ Svar hans er ekki hrokafullt, það er einfaldlega rökrétt og þar að auki, með því að vísa til „*kraftsins sem gefinn er að ofan*“ sýnir Jesús að hann trúir líka á ósýnilegan guðdómlegan kraft; eitthvað sem heiðnir dýrkendur falskra guðdóma eiga sameiginlegt. En orð Jesú staðfesta fordæmingu Pílatúsar, þar sem hann fremur líka „*synd*“ með því að framselja saklausan mann til dauða. Sekt Gyðinganna sem skipulögðu og kröfðust þessa dauða er hins vegar miklu meiri; synd þeirra er miklu „*stærri*“. Syndin er miklu „*stærri*“ og þessi sekt verður greidd með dauða gyðingabjóðarinnar; dauða íbúa hennar og dreifingu eftirlifenda hennar um alla byggða jörðina frá árinu 70 til 1948.*

Pílatús er heillaður af göfugri og friðsamlegri hegðun Jesú og sér í svörum sínum aðeins visku og ruglandi og afvopnandi rökfræði sannleikans. Í fyrsta skipti á ævinni sér hann með eigin augum fullkomlega saklausan mann sem Gyðingar biðja hann um að krossfesta. Og Jóhannes 19:12 ber vitni um dóm hans: „*Upp frá þeim tíma reyndi Pílatús að láta hann lausan. En Gyðingar hrópuðu og sögðu: „Ef þú lætur hann lausan, ert þú ekki vinur keisarans. Sá sem gjörir sig að konungi, lýsir sig gegn keisaranum*.““ Ótti við þennan rómverska keisara mun endanlega leiða til þess að Pílatús hlýðir beiðni Gyðinga á allan hátt og Jesús verður tekinn að rætur Golgatafjalls til að vera krossfestur þar.

Út frá þessum mikilvægu samskiptum Jesú og Pílatúsar verðum við að minnast mikillar hreinskilni beggja ræðumanna. Og á þeim tíma þegar Jesús talaði til Gyðinga í oft misskilnum dæmisögum, tjáði hann sig á fullkomlega skýru máli í athugasemdum sínum við Pílatús. Þetta, þótt hann vissi að skýringar hans myndu engu breyta í jarðneskum örlögum hans, sem hann hafði samþykkt. Og persónuleiki hans, heilshugar og heiðarlegur, sýnir enn og aftur einstakan guðdómlegan persónuleika hans. Hann er hreinskilinn og heiðarlegur í öllum aðstæðum og ber þannig vitni um að hann er sannarlega sýnileg birtingarmynd guðlegs sannleika.

Það er kominn tími til að snúa aftur að þessari yfirlýsingu Jesú við Pílatús: „*Ég fæddist og er kominn til jarðar til að vitna um sannleikann*.“ Biblían vitnar oft í þetta orð „*sannleikur*“, alltaf tengt Guði sjálfum, lögmáli hans, boðorðum

hans, og hér í formi framkvæmdar hjálpræðisáætlunar hans. Þetta orð á skilið að vera sett í algjöra andstöðu við lygina sem einkennir djöfulinn og gildi hans, áform hans og blekkingar. En til að skilja raunverulega merkingu þessa orðs verðum við að uppgötva virkni Anda Guðs, þar sem orðið lygi er algerlega útilokað. Hugsun hans og orð hans eru skapandi, og það sem þessi hugsun eða orð skapar er í fullkomnu samræmi við það sem þeim var ætlað að vera. Guð þolir ekki ósamkvæmni vegna þess að hann er einstaklega samkvæmur að eðlisfari. Þess vegna verða áætlanir hans, frammi fyrir augliti sínu, að vera framkvæmdar í fullkomnu samræmi við það sem þeim var ætlað að vera í huga hans. Þessi afbökun á áætlun hans var opinberlega og opinberlega greidd dýrt af Móse, sem Guð dæmdi til að fara ekki inn í Kanaanland. Þetta er vegna þess að hann sló tvisvar á klettinn við Hóreb, en í annað skiptið var skipun Guðs einfaldlega að tala við hann um að fá dýrmætt vatn sem allt hold deyr án úr ofþornun. Fyrir Guð hefur sannleikurinn þessa kröfu og með því að skilja hana gæta hans útvöldu þess að virða þessa meginreglu. Guð kann að meta virðingu okkar fyrir smáatriðum þegar þessi virðing hefur aðeins það markmið að þóknast honum. Hans útvöldu eru að búa sig undir að lifa eilífðinni í návist hans og þessi undirbúningur felst í því að vita hvað þóknast honum, hvað veitir honum gleði og hamingju. Og frá upphafi til enda vitnar Biblían um að Guð samsetur kærleika sinna útvöldu við hlýðni þeirra. Hann er þessi guðdómlegi faðir sem börn hans verða að hlýða lögmætt og rökrétt án þess að afbaka eða svíkja væntingar hans. Sannleikurinn krefst þess að börn Guðs hegði sér eins og börn Guðs ættu að, í allri rökfræði guðdómlegs föður síns. Guð lýsti yfir: „*Eins og mínir vegir eru andstæðir ykkar vegum ...*“ Uppruni Guðs er fullkominn hreinleiki, en mennirnir sem hann endurleysir á jörðinni eru fæddir syndarar og því saurgaðir af synd. Við getum þá orðið meðvituð um þær gríðarlegu umbreytingar sem jarðnesk eðli okkar verður að gangast undir. Og þessi umbreyting á illu eðli okkar er erfið vegna þess að við lifum í viðurstyggilegu sameiginlegu andrúmslofti sem einkennist af synd. Mannkynið þráir alltaf meira frelsi og það leiðir til meiri illsku og þjáninga. Opinberu kristnu trúarbrögðin eru í stöðu Pontíusar Pílatusar, sem vissi ekki að hann var að tala við Guð. Án hlýðni og löngunar til að hlýða honum er kristin trú ekki meira virði en það versta í rómverskri eða annarri heiðni, og þar að auki gerir þessi þekkingargrundvöllur hana enn sekari. Frá ómunatíð hefur sönn trú hvílt á einstaklingsbundnu bandi sem er ofið þessum opinberandi Guði, mjög krefjandi í nafni fullkomnunar hans. Eilíft verkefni hans hvílir alfarið á framkvæmd þessarar fullkomnunar. Þekking á kröfum hennar verður frambjóðandinn til eilífs lífs að aðlaga hana eða afneita henni.

Í opinberun sinni táknar Guð „*sannleikann*“ sem hans útvöldu, bæði af himneskum og jarðneskum uppruna, upplifa með myndinni af „*glerhafi, tærum sem kristall*“ í Opinberunarbókinni 4:6. Betur en nokkur orð afhjúpar þessi mynd tengslin sem tengja saman „*sannleika og fullkominn hreinleika*“ sem eru tveir óaðskiljanlegir eiginleikar Guðs. Í Jóhannesi 13, undir nafninu „*kærleikur*“ eða „*persónuleg framkoma*“, gefur Jesús okkur lýsingu á eiginleikum „*sannleikans*“ sem lifað er samkvæmt Guði. Og þessir eiginleikar ákvarða möguleikann á sameiginlegri hamingju sem aðeins hinir útvöldu munu njóta góðs af því að með

samstarfi þeirra mun Jesús hafa umbreytt þeim í sína mynd, í guðdómlega persónuleika sínum.

Guð er Andi og ótakmarkaður hugsunarandi. Ólíkt honum er maðurinn háður augum sínum og fimm skilningarvitum; hugsanir annarra manna eru haldnar leyndar og dularfullar, því þær eru ekki sýnilegar mannlegu auga. En ef þetta er ómögulegt fyrir menn, þá er það ekki fyrir Guð, fyrir hvern þekking byrjar á hugsunarstigi og jafnvel áður en hún myndast í huga sköpunarvera hans. Það er þessi staða sem leiðir Jesú til að kenna okkur að synd byrjar frá því að hugmynd hennar birtist í huga þeirra. Í Matteusi 5:27-28 gefur Jesús okkur þetta dæmi: „*Þér hafið heyrt að sagt var: ‘Þú skalt ekki drýgja hór.’ En ég segi yður: Hver sem horfir á konu í girndarhug hefur þegar drýgt hór með henni í hjarta sínu.*“ Þetta kann að koma mönnum á óvart, en fyrir Guð eru hugsanir sköpunarvera hans þegar tjáning á lífi þeirra. Þess vegna, ólíkt mannlegri framkvæmd, gerir hann engan greinarmun á illu hugsuninni sem myndast í huganum og raunverulegri framkvæmd hennar, það er að segja, leiðinni til aðgerða. Jesús opinberaði þessa hugmynd og hvetur sína útvöldu til að hreinsa hugsanir sínar. Sannleikurinn samkvæmt Guði varðar hreinleika hugsunar miklu fremur en hreinleika holdsins, sem menn leggja mesta áherslu á. En í Matteusi 15:20 kenndi Jesús hið gagnstæða og réttlætti postula sína sem þvoðu ekki hendur sínar fyrir máltíðir, eins og hræsnisfullir farísear ávítuðu þá, þar sem þeir voru sjálfir saurgaðir af orðum sem komu frá hjörtum þeirra. Hreinleikinn sem skiptir Guð máli er heild, bæði holdlegur og andlegur. Í ávítum sínum vísar Jesús til þess að þvo diskinn að utan en vanrækja innra ástand hans. Þetta er aftur afleiðing af hreinleika sannleikans sem er framkvæmdur. Fyrir Guð er andlegt ástand jafnmikið virði og líkamlegt ástand, en umhyggja fyrir því felur í sér að virða mataræðis- og heilsufarsreglurnar sem hann hafði skrifað fyrir milligöngu Móse. Iðkun þessara hluta er enn form af lifandi sannleika sem Guð krefst, og því má skilja að hugmynd hans um sannleikann nær yfir alla þætti lífsins. Skapað frjálst, tekur líf sköpunarvera hans sér auðveldlega frelsi með þessum guðdómlega sannleikastaðli, því frjálsa lífið fer á slóðir sem eru hættulegar sálinni og nýtur ekki öryggis þvingaðrar leiðar eins og teina í lest. Þess vegna býður Jesús sínum útvöldu að fylgjast með og gæta varúðar því vegurinn er háll og það er auðvelt og einfalt að renna út af veginum.

Sannleikurinn samkvæmt Guði felst einnig í vali hans á aðgreiningu tegunda. Frá upphafi sköpunar sinnar skapaði Guð dýrategundir áður en hann myndaði manninn í sinni mynd. Dýrategundir þekkja ekki rangsnúna hegðun; þær fjölga sér innan tegundar sinnar og fremja ekki illt. Rangsnúningur er stranglega mannlegur galli því hann er afleiðing mannlegrar greindar, sem verður rangsnúinn um leið og hún fæðir af sér illar hugsanir, óeðlilegar og gegn reglum sem Guð hefur sett. Kynferðisleg frávik breyta lifandi sannleika í lifandi lygi; samkvæmt myndinni hefur lestin yfirgefið teinana sem tryggðu öryggi hennar. Sálin, fórnarlamb þessa ávaxtar sem frelsið skapaði, verður að reikistjarna sem hreyfist án þess að vita hvert hún er að fara. Jesús kom til að bjarga sálum úr hinum ýmsu gildrum sem einstaklingsfrelsi mannanna hefur sett. Hann kynnti okkur guðdómlegan staðal sannleika síns og frá þeim degi eru þeir sem heyra og svara kalli hans „endurfæddir í sannleikanum“ en í valinni stöðu sem þrælur Guðs. Þessi

andlega tjáning þýðir að þeir telja sig dauða gagnvart venjum syndsamlegs lífs og endurbyggja, með Guði, líf sitt á guðdómlegum gildum sem Jesús Kristur opinberaði. En þessi gildi eru ekki ný; textar gamla sáttmálans hafa þegar tjáð þau í gegnum bókstaf Biblíunnar, bókstaf lögmálsins sem Móse skrifaði. Það sem þessum skriflegu vitnisburði vantaði var fullkomin fyrirmynd fyrir beitingu þeirra; og Jesús kom til að ímynda það. Þannig tók „*sannleikurinn*“ á sig raunverulega, sýnilega mannlega mynd og öðlaðist einnig áhrif í að sigra hjörtu hinna útvöldu sem Guð valdi, í gegnum einstakt nafn Jesú og blóð hans sem úthellt var á Golgata. Jesús sjálfur dró saman þessa meginreglu með því að segja um sjálfan sig: „*Ég er vegurinn, sannleikurinn og lífið; enginn kemur til föðurins nema fyrir mig*.“ Þessi kenning kom á undan henni þar sem í gamla sáttmálanum var guðlegur sannleikur þegar kenndur og persóna hins krossfesta Krists var einnig viðstödd, spámannlega, í mynd lambsins sem fórnað var sem brenniförn á hverjum degi, og tvisvar á sólarhring, kvölds og morgna. Þessi fórn var „eilíf“ og hún átti ekki að hætta fyrr en Jesús Kristur kom í hennar stað, en dauði hans fullgerði hina fullkomnu „*eilífu*“ fórn. Í honum fordæmdi Guð syndina og eftir hann urðu dýrafórnið algjörlega gagnslausar. Framlenging þess var ekkert annað en sönnun þess að hann neitaði að viðurkenna hjálpræðisáætlunina sem Guð hafði hugsað og framkvæmt. Eftir Jesú Krist varð fórn dýrafórna ástæða til fordæmingar af hálfu Guðs og bölvun hans sló þannig alla uppreisnargjarna gyðingabjóðina, sem var eytt árið 70 af rómverskum hermönnum, í samræmi við spádómlega tilkynningu sem vitnað er í Dan 9:26: „*Eftir sextíu og tvær vikur mun smurður verða afmáður, og hann mun engan eftirmann eiga. Þjóð höfðingja, sem kemur, mun eyða borgina og helgidóminn. heilagleiki*, og endir þess mun koma eins og flóð; það er ákveðið að eyðileggingin muni vara þar til stríðinu lýkur.

Fyrirlitningin sem sýnd hefur verið „*sannleikur*“ Guðs hefur alltaf verið dýrkeypt af fólki, jafnvel á okkar tímum þar sem sameiginleg refsing er rétt að hefjast, frá Úkraínu. Frá þeim tíma er ótrúr kristni Vesturlöndin í stöðu Gyðingabjóðarinnar, í samhengi við stigvaxandi tortímingu hennar undir forystu Nebúkadnesars konungs, V. Pútíns þess tíma.

Jeremía 8:14-15: „*Hví sitjum vér kyrrir? Safnist saman og förum inn í víggirtu borgirnar og tortímist þar! Því að Drottinn, Guð vor, hefur ætlað oss dauðanum*, hann hefur látið oss drekka gallvatn, *af því að vér höfum syndgað gegn Drottni*. *Vér væntum friðar, en ekkert gott kemur, lækningatíma, en nú skelfing.*“ ! »

Þetta sannleiksefni er víðfeðmt og rofið við Guð hefur gríðarlegar afleiðingar. Þótt Guð upphefji hreinleika, gegnsæi og heiðarlegt og heilsteyp persónuleika, þróa hópar sem eru aðskilnir frá honum persónuleika sem er algjörlega andstæður. Mannverur eru orðnar falskar, undirförnar og blekkjandi; þær þykjast vera einhver annar en þær sjálfar, lifa lífi sínu sem hlutverki til að líkjast dáðstum fyrirmyndum samtímans. Afleiðing þessarar útbreiddu grundvallarlygi er aukin skilnaður og sambandsslit meðal þara sem búa saman án þess að vera formlega gift. Ástæðan er einföld: þau giftast eða búa í sambúð með einhverjum þar til þau uppgötva að þessi manneskja er ekki lengur sú sama. Þetta er óhjákvæmileg afleiðing þess að leika líf sitt sem hlutverk, í stað þess að

einfaldlega samþykkja okkar sanna eðli og persónuleika. Í vonbrigðunum sem við mætum eru ofbeldisfull viðbrögð mynduð. Nútíma mannleg sambönd sem byggjast á notkun „internetsins“ hafa gríðarlega stutt þessa grímu sem felur persónuleika. Og of oft verða menn fyrir vonbrigðum með sambönd sín, draga sig inn í sjálfa sig í samskiptabitarleika. Þá verða þeir að átta sig á því að þessi viðurstygilegi ávöxtur samfélags þeirra stafar eingöngu af fyrirlitningu þeirra á Guði sannleikans, sem myndar botnlausan brunn visku og þekkir, einn, reglurnar sem stuðla að hamingju. Í Biblíunni höfðu allir menn sem Guð elskaði þessa náttúrulegu réttisýni og einfaldleika sem gerir þá elskulega. Sagði Jesús ekki: „*Sælir eru hjartahreindir, því að þeir munu Guð sjá*“? Og hér verð ég að minna á að hreinleikinn sem Guð upphefur er í fyrsta lagi siðferðilegur og í öðru lagi holdlegur. Ég er hér að leiðrétta þá skipan sem kennd er af fölsku kaþólsku trúnni, sem hefur aldrei hætt að blekkja kristna með því að beina athyglinni að synd holdsins. Upphaflega byrjaði hún að dreifa í hugum manna þeirri hugmynd að erfðasyndin væri kynferðislegs eðlis, sem nú er vinsælt orðatiltæki „að bíta í eplið“ sýnir. Og ég minni ykkur á að þessi nálgun var staðfest með tvöföldun holdlegrar syndar í umbreyttri útgáfu af tíu boðorðum Guðs. Þetta, þar sem hrein og einföld niðurfelling annars boðorðsins neyddi hana til að finna upp eitt, til að skipta því út. Hún tók þannig viðfangsefnið kynlíf til að gera það að holdlegri synd par excellence. Hins vegar verður þú að skilja að sú iðja að krjúpa fyrir framan falska dýrlinga sem hafa orðið himneskar verur sem eru í raun aðeins vondir englar, er synd holdsins og andans; þar sem það varðar skurðgoðadýrkun líkamlega og andlega sem Guð fordæmir í þessu öðru boðorði sem hefur ekki horfið úr ritningum Biblíunnar og í hugsun Guðs; 2Mós 20:4 til 6: „*Þú skalt ekki gjöra þér skurðgoð né neina mynd af neinu því sem er á himnum uppi eða því sem er á jörðinni niðri eða því sem er í vatninu undir jörðinni. Þú skalt ekki tilbiðja þau né þjóna þeim, því að ég, Drottinn, Guð þinn, er vandlátur Guð, sem vitja misgjörða feðranna á börnunum, allt til þriðja og fjórða liðs, þeirra sem hata mig, og auðsýni miskunn þúsundum þeirra sem elska mig og halda boðorð mín.*“ Það er erfitt að trúa því að menn þori að fjarlægja texta sem upphaflega var skrifaður með fingri Guðs á steintöflur, en það var það sem páfavaldið gerði. Þessi blekking breytir þó engu og Guð tilreiknar synd og dauða sem henni fylgir þeim sem brjóta boðorð hans. Þá verðum við að átta okkur á því að dapurlegt ástand vestrænna samfélaga okkar stafar af fölskum kenningum falskra kristinna trúarbragða okkar sem, fyrir framan mannkynið, tóku á sig falskt útlit heilagleika sem Jesús Kristur fordæmir af mikilli ákefð í opinberun sinni. Reyndar, í Opinberunarbókinni 9:1 til 11, þar sem Jesús kynnir þema „*fimmtu lúðursins*“ sem varðar mótmælendatrúna sem hefur verið hafnað og framseld djöflinum frá vorinu 1843, tökum við eftir notkun hugtaksins „*sem*“ 9 sinnum í 11 versum; dæmi vers 8: „*Þeir höfðu hár eins og kvennahár og tennur þeirra voru eins og ljónstennur.*“ Afkóðað segir þessi boðskapur: „*Þeir höfðu ytra útlit (hár) kirkna (kvenna) en voru, þversagnakennt, grimmir (tennur) og sterkir (ljón).*“ Þessi áhersla fordæmir falska, blekkjandi sýn sem Jesús lýsir greinilega í Opinberunarbókinni 3:2 með því að segja: „*Þér þykist lifandi en þér eruð dauðir*.“ En einnig verður að hafa í huga að í Opinberunarbókinni 8:8 felur páfaleg stofnun „*annar lúðursins*“ árið 538 einnig í sér hugtakið „*sem*“: „*Annar*

engillinn básúnaði. Og eitthvað **eins og** stórt fjall, logandi af eldi, var kastað í hafið, og þriðjungur hafsins varð að blóði. “ Og tilvísunin í þetta hugtak „ sem “ er enn réttlætanlegri vegna þess að rómversk-kaþólska trú páfa var fyrsta formið af blekkjandi og fölskum yfirtökum hins útvalda, kirkjunnar eða samkomu Krists, í allri sögu kristninnar. Að lokum verðum við að muna þá staðreynd að þessi ávöxtur blekkjandi fals birtist aðeins í viðkomandi stofnun eftir að Kristur hefur hafnað henni til að vera yfirgefin djöflinum. Ég verð líka að minna ykkur á að þessi dapurlegu örlög hafa síðast snert opinbera stofnun „sjöunda dags aðventista“ trúarinnar frá árinu 1994, eins og spádómurinn „ *fimm mánuðir* “ eða 150 ár í Opinberunarbókinni 9:5-10 ákvarðaði. Þar sem það gekk til liðs við alkirkjubandalagið sem Guð bölvaði árið 1995, birtir það því þessa fölsku mynd sem Jesús Kristur, Guð sannleikans og gagnsæisins, fordæmdi.

Athugasemd mín við fréttina frá 15. júní 2022

Brellur franska Scapinsins

Forsetakosningarnar hafa endurheimt E. Macron við stjórnvölinn í Frakklandi í fimm ár. Í þessu landi, sem Guð hefur bölvað fyrir óhóflegt frelsi, er mannlegt val aðeins ytri speglun á guðdómlegum vilja sem allir geta tekið eftir, þar sem E. Macron var tvisvar í röð kjörinn, **án þess að kjósa**, gegn Þjóðfylkingunni, sem Marine Le Pen er fulltrúi fyrir. Fyrir þennan hrokafulla, framalínugjarna og yfirlætislega unga mann skiptir það litlu máli hversu margir Frakkar styðja hann; aðeins úrslitin skipta máli, hann er kjörinn. Hann hafði þegar sýnt fram á óréttlátt eðli sitt með því að sanna að honum var lítið annt um ójöfnuðinn í þeim aðgerðum sem hann lagði til fyrir fyrirtæki. Samkvæmt orðum hans ættu þeir sem „gætu“ að veita hundrað evrur í aðstoð til fátækra starfsmanna sinna, á þeim tíma sem „gulu vestarnir“ urðu fórnarlömb efnahagskreppunnar. Því miður fyrir þá sem ekki fengu hana. Við höfum hér gott dæmi um skort á sanngirni í þessum persónuleika. Hann trúði jafnvel, á fyrsta kjörtímabili sínu, að atkvæðin sem greidd voru honum, þar sem Marine Le Pen var hafnað, væru honum í hag. Og þegar hann var kjörinn aftur hélt hann að allt væri sjálfgefið. Og nú, í löggjafarkosningunum, uppgötvar hann að fjöldi Frakka vill ekki veita LREM-flokki hans hreinan meirihluta. Þangað til nú hefur honum tekist að blekkja og stjórna skoðunum fólksins með því að skipuleggja sjónvarpsfundi sem eru alltaf honum í hag, eins og sýndarmennsku í „miklum umræðum“ hans eða öllu heldur „miklum einræðum“. Eins klár og api eða Satan forðast hann óþægilegar aðstæður og reynir að beina athygli Frakka, eins og staðreyndir sýna í þessari viku milli tveggja umferða löggjafarkosninganna okkar. Skoðanir almennings sem spurðir voru, eftir að hafa leitt í ljós fjandsamlega afstöðu, hafa ungi forsetinn uppgötvað að verulegur meirihluti fólksins líkar ekki við hann, jafnvel hatar hann. Hvað gerir hann þá? Hann flúði óþægilegar aðstæður og skipulagði ferð til Rúmeníu til að hitta franska hermenn sem voru staðsettir þar í landi, á NATO-herstöð. Á hernaðarmáli beitti hann afvegaleiðingaraðferð og vitandi að allir fjölmiðlar beindust að honum, notaði hann þær til að sannfæra Frakka um að sem stríðsherra væri að hluta til glataður stuðningur þeirra

nauðsynlegur. Einfaldara sagt, hann „forðaðist“ Frakka og fór að leita meðal útlendinga þeirrar tilbeiðslu og heiðursmerkja sem hann dáði. Ákvarðanatökuvald er ávanabindandi og „lystin kemur með matnum“ eins og vinsælt máltæki segir. Því það var til að öðlast þessa virðulegu og undirgefnu virðingu sem hann vildi verða forseti Frakka; þótt hann sjálfur viðurkenndi og viðurkenndi „reynsluleysi sitt og óþroska“. Árangurinn sem náðist með færni hans ber vitni um orð hans. Á þeim tveimur árum sem Covid-19 veiruárásin geisaði, hindraði hann efnahagsstarfsemi hins auðmjúka og undirgefna Frakklands, sem hann eyðilagði, með því að fela sig á bak við ákvarðanir heilbrigðisstjórnar. Þegar stríðið í Úkraínu braust út, eftir að það hafði æst rússneska risann, samkvæmt frægri „á sama tíma“ meginreglu sinni, tók hann opinberlega afstöðu með Úkraínu og fylgdi þannig afstöðu framkvæmdastjórnar Evrópusambandsins. Þar sem næstum allar þjóðir fylgdu í kjölfarið voru vopn gefin til að drepa Rússa. En þetta kom ekki í veg fyrir að hann trúði því að hann gæti „á sama tíma“ varðveitt hlutleysi sitt með því að tala við rússneska leiðtogann í síma. Í þessari almennu blindu, sem fyrst og fremst stafar af blekkingarkrafti sem Guð hefur sett á, verðum við að hafa í huga að með því að vopna andstæðing sinn hefur Frakklandi og evrópskum „samstarfsaðilum“ eða öllu heldur „keppinautum“ tekist að gera hið volduga Rússland að dauðans óvini sínum. Nálæg framtíð mun staðfesta þessa hræðilegu sýn um hluti sem Guð hefur þegar spáð fyrir um. Þetta er enn frekar vegna þess að í dag geta allir þegar séð veikingu úkraínska hersins og hæga en raunverulega sigurför rússneska hersins.

Lífið ber í skauti sér óvæntar uppákomur á hverjum degi. Ég komst að því að í opinberri yfirlýsingu, þegar Frans páfi var spurður út í stríðið í Úkraínu, skipti hann sökinni á milli NATO og Rússlands. Þessi ótrúlega nákvæma greining skýrist án efa af þeirri staðreynd að þessi páfi er af suður-amerískum uppruna; hann er ekki páfi af evrópskum, eða öllu heldur ítölskum, uppruna eins og flestir forverar hans. En það sem verður að hafa í huga er að páfinn deilir ekki sjónarmiði Póllands, sem er mjög kaþólskt og styður skilyrðislaust úkraínska „síamska tvíbura“ sinn. Hins vegar er hann enn langt frá því að vita og viðurkenna að orsök vaxandi dramatíkarinnar er refsing fyrir „sunnudagshvöld“ hans, sem iðkuð er fyrsta dag vikunnar í þeirri tímaröð sem Guð hefur ákveðið. Þetta, til skaða fyrir hinn sanna hvíldardag hans, sem fjórða boðorðið hans hefur fyrirskipað. En jafnvægisdómur hans sannar persónulega greind hans; sem gerir hann enn sekari frammi fyrir Guði.

Ég heyri stöðugt í fjölmiðlum blaðamenn, stjórnmálamenn og svokallaða „sérfræðinga“, kallaða „ráðgjafa“, endurtaka óþreytandi að Frakkland og Evrópa séu ekki í stríði við Rússland. Hvílík viðurstyggileg hræsni! Þetta fólk veit að þegar fallbyssur okkar, skriðdrekar okkar, öll vopn okkar drepa rússneska hermenn, þá tökum við þátt í stríðinu, en við verðum að fullvissa fólkið um að viðhalda samþykki þess. Og besta sönnunin er sú að þessi vopnaði stuðningur miðar að því að neyða Rússland, sem er of öflugt til að vera tortímt, til að gefast upp vegna þess að það getur ekki eyðilagt það. Og ákveðnin í að halda áfram baráttunni gegn því stafar af ótta við að verða einn daginn tortímt af því.

Vantrú og hroki neytlusamfélagsins sem skapað var á Vesturlöndum hefur leitt til afleiðinga sem eru aðeins núna að koma í ljós. Frakkland, sem lengi var

sannfært um að stofnun ESB hefði útrýmt hættunni á stórstríði í Evrópu, hætti almennri herþjónustu og allir franskir stjórnmála- og herleiðtogar voru sannfærðir um að hefðbundin vopn yrðu ekki lengur notuð nema í litlum aðgerðum á svæðum utan Evrópu. Afleiðing þessarar blekkjandi blekkingar er sú að í dag hafa Evrópa og Bandaríkin ekki lengur nóg af þess konar búnaði, og þótt Guð hafi búið Rússland undir þetta í þessum tilgangi hefur það framleitt vopnabúr þúsunda gamalla vopna og nýrra, áhrifaríkari og hræðilegri. Þess vegna er sigur þeirra gegn Evrópuþjóðunum vís og Guð hefur þegar spáð honum. Ljóst er að Vesturveldin vanmátu það og þetta mistök verða þeim banvæn.

Við heyrum ekki hvað hver einstakur Evrópubúi eða Frakki hugsar. En skoðanamunur um stríðið í Úkraínu er farinn að birtast. Á fjölmiðlum birtast einstaklingar hver á fætur öðrum sem eru fórnarlömb þeirrar meginreglu að „eining sé styrkur“. En hvað Evrópu varðar er styrkur hennar og vald tálsýn. Peningarnir sem gera Vesturheiminn ríkan eru óvirkir gegn sprengjum og byssukúlum. Og nú þegar birtist öll Evrópa okkar eins og þessi „*risi með fætur úr leir og járn*“, sem Guð kynnti fyrir spámanninum Daniel til að spá fyrir um raunverulegan veikleika hins ríka Vesturheims okkar tíma, sem er átta ár á undan því sem ætti að kalla „endi veraldar“.

Þessir „*fætur*“, sem eru að hluta til *úr „leir“* og að hluta til *úr „járn“*, spá fyrir um andstæða tvíþætta eiginleika sem við finnum í stjórnmálasamsetningu Vesturlanda. Dæmigert dæmi um þetta er Bandaríkin þar sem stjórnmálin eru skipt á milli „harðra“ hermanna Repúblikana og „mjúkra“ hermanna, eða félagslegra, Demókrata. Í Frakklandi er sama fyrirbærið andstætt hægri og vinstri og þetta einkennir meira og minna öll vestræn lýðræðisríki. Meirihlutinn ræður en þegar hermennirnir tveir eru næstum jafnir, eins og raunin er í Bandaríkjunum, verður erfiðara að setta sig við stjórnina og lýðræðið sjálft er í hættu; hættan á ofbeldisfullum átökum eykst hættulega. (Þetta er staðfest með því að alríkislagið sem heimilar fóstureyðingar í Bandaríkjunum, frá 24. júní 2022, er felld úr gildi.)

Það kemur í ljós að Evrópa er að klofna vegna Úkraínu, sem er studd af kaþólsku Póllandi, sem táknar „*járn*“, og friðarfylkingin, sem Ítalía og Þýskaland tákna, er verðug, í þessu tilfelli, táknsins „*leir*“. Hvar eigum við að staðsetja Frakkland E. Macrons? Samkvæmt freistandi „kameljóns“-reglu hans, sem gerir hann óflokkanlegan, er Frakkland herra Macrons „á sama tíma“ í báðum fylkingum. Síðan ég byrjaði að hlusta á ræður hans hef ég tekið eftir hæfileika hans til að segja öllum það sem þeir vilja heyra. Hann talar, talar, býr til og segir hvað sem er, en allt líður hjá og að lokum tekst honum að tæla viðmælendur sína, en ekki alla. Í öllu falli veit hann hvernig á að forðast átök við hæfustu andstæðinga sína. Reyndar hegðar hann sér ekki aðeins eins og „kameljón“, hann er líka eins óáreiðanlegur og „áll“. Fréttir frá 15. júní gefa okkur gott dæmi um þessa lýsingu. Í opinberri ræðu sinni í Rúmeníu, þar sem hann vísaði til vandamála Úkraínu, sér forseti Macron aðeins tvo möguleika: að styðja Úkraínu með vopnabúrum þar til landið sigrar og í öðru lagi að ná diplómatískum samningi við Rússland. Ótrúlegt en satt útilokar þessi ungi maður þriðja möguleikann: að Rússland vinni sigur gegn Úkraínu í þessum átökum. Og allir eru enn fáfróðari, þar á meðal Rússland, um að það verði einnig að sigra og rústa allri Evrópu, þar á meðal Frakklandi undir stjórn E. Macrons. Aldrei hefur fornafn

hans, „Emmanuel“, sem þýðir „Guð með okkur“, verið svona misskilið, því það er augljóst að Guð er ekki með honum. En forsetatitillinn og virðing hans frá blindum Frökkum leyfa honum allt, þú getur skilið hvers vegna ég, þegar hann komst til valda, gaf honum nafnið: „Grafari“ Frakklands; síðasti þjóðarleiðtoginn í sögu þess sem hefur staðið yfir í um 1.600 ár og mun þannig líða undir lok, á þeim tíma sem „*endir þjóðanna*“ spáði Guð. Tvöföld sýn hans er bölvuð og hann hunsar að fyrir Guð og hans útvöldu táknar talan tvö ófullkomleika og talan þrjú tákn fullkomnunar.

Í áratugi eftir síðari heimsstyrjöldina var Evrópa skipt í tvo fylkinga og í austri dró Sovétríkin sig til baka og lokaði sig á bak við „járntrjaldið“ sitt. Pólland, sem lengi hafði verið nýtt og undir stjórn þess, bar með sér hatur til þess sem birtist aftur í stríðinu í Úkraínu. Táknræn „*járn*“-ímynd þess og núverandi hörku eiga rætur sínar að rekja til þess tíma þegar það var á bak við þetta „járntrjald“. Útvíkkun ESB mun því láta Evrópubúa borga fyrir aðild fyrirverandi þjóða sem Rússar lögðu undir sig. Því með því að ganga til Evrópu komu þeir með hatur sitt á Rússlandi og hefndarþrá. Hins vegar mun komandi tími að lokum réttlæta þá hörðu afstöðu sem ungir Úkraínumenn verja. Því að til lengri tíma lituð munu Bandaríkin eyðileggja Rússland með kjarnorkuárás á yfirráðasvæði þess. Og reyndar hafa þessir Úkraínumenn rétt fyrir sér aftur þegar þeir saka Evrópuþjóðir um að endurtaka „München“-mistökin frá síðari heimsstyrjöldinni, því enn og aftur eru ótti og hugleysi ríku vestrænna þjóða að styðja útrás nýja sigurvegarans; að þessu sinni Rússlands. Þessi ótti er þó ekki ólögmætur að þessu sinni, því hann er knúinn áfram af ógn Rússa sem byggir á eignum þeirra á hræðilegum kjarnorkuvopnum. Og hámarkið er að kjarnorkuvopnin munu fyrst eyðileggja þá. En er þetta í raun ótti og hugleysi? Nei, því raunveruleg orsök er sú að þjóðir eru ekki sameinaðar þrátt fyrir að þær fullyrði það (Sameinuðu þjóðirnar). Reyndar er það Guð sem hefur aðskilið þær með tungumálum og einstaklingsbundnum hagsmunum. Og það er vegna þessara sérstöku hagsmuna sem sjálfsprottin sameiginleg skuldbinding er gerð ómöguleg, þrátt fyrir fyrri bandalög og samninga. Það verður að hafa í huga að þetta er í síðasta skipti sem aðskilnaður þjóða kemur í veg fyrir sameiginlega þátttöku þeirra í stríði, því stríðið sem hefst mun eyðileggja þær allar. Eftir þetta mun koma að síðustu alheimsstjórninni sem mynduð verður af þeim sem lifðu af kjarnorkustríðið.

Frá árinu 1958 hefur Frakkland verið undir stjórn Fimmtu ^{lýðveldisins}. Og þessi stjórn hefur undirbúið eyðileggingu sína. Verkfæri þessarar eyðileggingar var stofnun Evrópusambandsins. Því hver á fætur öðrum hafa forsetar Frakklands forgangsraðað samskiptum við evrópska starfsbræður sína og vanrækt að vernda hagsmuni frönsku þjóðarinnar. Frakkland hefur þannig greitt með efnahagslegri og fjárhagslegri tortímingu sinni fyrir alheimshyggju sína í mannúðarhugsun. Það vildi fagna „allri eynd heimsins“ og endar í dag með því að deila þessari eynd, sem getur aðeins aukist. Það hefur litla sem enga iðnað, er háð innflutningi frá Kína og Asíu og er fjárhagslega í rúst, lifir á gríðarlegri skuld sinni. Þar að auki er það ekki nægilega vopnað og verður því mjög viðkvæmt fyrir árásum frá óvinum sínum, miklu fjölmennari en það vildi eða þóttist trúa.

Stríðið í Úkraínu ögrar öllum þjóðum jarðar og leiðtogum þeirra, og hver þeirra getur haft sitt eigið svar við þessu efni. En enn og aftur hefur Guð skipulagt

hlutina þannig að ástandið virðist óleyst, á sama hátt og það sem hann skapaði með því að flytja Gyðinga aftur til Palestínu árið 1948. En með því að taka sem fyrirmynd kennslu Guðs sem gefin var spámanninum Jeremía, sem sagði „*lát líf þitt vera herfang*“ og sem hvatti fólk til að standast ekki sigurvegarann Nebúkadnesar, hef ég persónulega aðeins þessa spurningu til að spyrja úkraínska þjóðina: Var löngunin eftir sjálfstæði frá Rússlandi þess virði sem úkraínska þjóðin hefur þegar greitt; hörmung eyðileggingar, dauða og þjáninga sem mun aukast enn frekar? Og einfaldara sagt, er frelsið þess virði að deyja fyrir það aftur? Að svara játandi er að setja það á píslarvott fyrir Krist; sem myndi ekki þóknast honum. Hversu langan tíma mun það taka fyrir alla þessa meintu „greindu“ leiðtoga að viðurkenna að Rússland er ósigrandi með hefðbundnum vopnum, sem það býr yfir í meira magni en nokkur önnur þjóð á jörðinni? Hvað varðar ákveðni landsins til að sigrar, þá er hún á sama stigi og Úkraínu. Við munum því verða vitni að töluverðri pólitískri og hernaðarlegri stellingu þar til óhjákvæmileg alþjóðleg átök koma upp. Og hvað varðar Frakkland og örlög þess, þá lofa ég Jesú Krist og gef honum dýrðina, innblásturinn á bak við nafnið sem E. Macron gaf forsetaflokk sínum: „La République En Marche“; hann sagði honum einfaldlega ekki að það stefndi að „*undirdjúpinu*“, það er að segja afmennsku lands hans og að lokum allrar jarðarinnar. Og þeir sem fagna dómum stríðsglæpa munu læra á sinn kostnað að aðeins réttlæti sigurvegarans sigrar.

Reyndar er vandamálið með kynslóð okkar á Vesturlöndum að hún hefur orðið ófær um að setta sig við mikinn, óleysanlegan erfiðleika. Þetta er afleiðing 77 ára friðar og sigurs eigingjarnra frelsis af svokölluðum „frjálslyndum“ samfélögum sem byggð voru á bandarískri fyrirmynd. Uppreisnargjarna barnið, „slapphausinn“ sem fær ekkert lengur, verður óútreiknanlegur og þrjóskur. En leirpotturinn endar með því að brotna þegar hann rekst á járnþott.

Dýratákn voru eitt sinn eignuð helstu löndum Vesturlanda, allt frá Michel Nostradamus. Fyrir Frakkland, haninn; fyrir Þýskaland, úlfinn; fyrir England, ljónið; fyrir Ameríku, örninn; en umfram allt, fyrir Rússland, björninn. Nú er ólíklegt að þessi björn verði sigraður af neinu af hinum dýrunum, jafnvel með hópárás.

Í nýjustu fréttum, fimmtudaginn 16. júní, fóru þjóðhöfðingjar Frakklands, Þýskalands, Ítalíu og Rúmeníu til Kænugarðs til að hitta forseta Selenskíj. Loforð voru gefin sem ómögulegt var að standa við með tímanum, sem endurræsti stríðið og leiddi til falskrar vonar um sigur Úkraínu. Því tími Evrópu er að renna út og eyðileggjandi hennar er enn fullur af styrk og krafti, því Guð hefur undirbúið hana fyrir þetta eyðileggjandi verk. Í mjög fjandsamlegum og ógnandi skilaboðum beint til leiðtoganna og Evrópubúa sem hann telur, að eigin orðum, „úrkynjaða“, lauk fyrrverandi forseti Rússlands, Medvedev (þýðing: Björn), athugasemdum sínum með þessum orðum: „Klukkan tikkar...“; Guð hefði ekki getað orðað það betur, en í raun er það hann sem talar og sem innblæs þessa viðvörun. Það verða nýjar vopnasendingar til Úkraínu og fánýt loforð um viðurkennda og studda framboð Evrópubúa... o.s.frv.

Skipanir Guðs: Sannar og rangar

Hinar sönnu helgiathafnir Guðs komu frá munni hans þegar hann dictaði þær fyrir Móse Hebraea. Eftir hann voru allar opinberanir hans innblásnar þjónum hans, spámönnunum, og Guð sjálfur skipulagði safn þeirra í sinni heilögu Biblíu, en fyrsti sáttmálinn var upphaflega skrifaður á hebresku og annar eða nýi sáttmálinn á grísku.

Andstætt því sem fölsk trú sýnir í verki, ber að taka allar fyrirmæli Guðs til greina. Jafnvel þegar þau eru orðin úrelt vegna þeirra staðla sem settir eru í alheimssamhengi nýja sáttmálans. Að uppgötva allt verkefnið sem Guð hefur skrifað er ekki að sóa tíma, heldur að næra trúna. Vissulega nærast trúin af vissu, ekki efa. Og þessi vissu er byggð upp af þekkingu á trúarlegu efni. Það er aðeins á þennan hátt sem hinir útvöldu geta aðgreint sig frá hinum kölluðu sem, samkvæmt Jesú, eru mjög fjölmennir, en til einskis. Án dýpri rannsóknar á sáttmálunum tveimur taka gamli og nýi sáttmálinn á sig mynd tveggja **keppinautandi trúarbragða**. En að mati Guðs er þessi sýn á hlutina röng, því hið nýja hefur komið í stað þess gamla sem hefur því misst allt lögmæti og getur ekki lengur frelsað neinn upp á eigin spýtur. En í hinum skilningi fær þjónusta Jesú Krists og hjálpræðið sem hann kom til að bjóða og framkvæma aðeins merkingu í tilkynningum um þetta verkefni í þeim táknrænu myndum sem það tók á sig í gamla sáttmálanum.

Guðspjallið kennir að Jesús Kristur sé frelsarinn, en frá hverju frelsaður og hvers vegna? Nýi sáttmálinn segir að það sé synd, en hvað er synd? 1. Jóhannesarbréf 3:4 gefur þetta svar: „*Því að synd er brot á lögmálinu*.“ Jæja, en hvað er lögmálið? Fyrir Gyðinga eru það fimm helgu textarnir sem Móse skrifaði og spámannabækurnar, sögubækurnar, Sálarnir og Orðskviðirnir sem Salómon skrifaði. Því miður, fyrir þetta fólk hætti lögmál Guðs ekki þar, því eftir þessa texta krefst Guð virðingar og hlýðni við allt sem ritað er í nýja sáttmálanum. Og meðal þessara texta er, í Markúsi 16:16, þetta vers þar sem Jesús segir: „*Sá sem trúir og lætur skírast, mun hólpin verða, en sá sem ekki trúir, mun dæmdur verða*.“ Fyrir Gyðing sem þegar var vel menntaður, eins og postularnir sem Jesús valdi, fólst „trú“ einfaldlega í því að viðurkenna í dauða Jesú Krists fullkomna uppfyllingu „*ævarandi fórnar*“ eða „*ævarandi brennifórnar*“ þar sem „lamb“ var fórnað stöðugt, alla daga, kvöld og morgna, það er að segja við sólsetur og sólarupprás, sem fyrirboði „*lambið sem ber syndir heimsins*“. Með þessari helgiathöfn sýndi Guð að réttlætið sem Jesús öðlaðist síðar kom stöðugt til að bjóða hjálpræði fyrir sína útvöldu og þá eina. Ég held þessu fram, vegna þess að fölsk trú, eins og skemmtileg dæmisaga, hefur blekkst fjölda fólks sem heldur að það verði hólpið, þar sem hirðar þeirra og prestar hafa sagt þeim það. Fjöldi fólks treystir á skírn til að hólpnast. En þeir hafa ekki lesið það sem textinn segir vel og hafa ekki skilið hvað Guð á við með „*sá sem trúir*“. Ég mun reyna að vera eins skýr og mögulegt er, því að fyrir Guð felst „*trú*“ í hlýðni. En að hlýða öllu skrifuðu guðdómlegu lögmáli, bæði gamla og nýja sáttmálanum. Þetta þýðir að til að vera „*sá sem mun trúa*“ verður maður að hafa lesið og skilið allt þetta skriflega lögmál. Leynardómarnir sem eru faldir í helgiathöfnum Guðs gáfu normi gamla sáttmálans mynd svipaða „*nótt*“ og „*myrkri*“ hennar. Og þegar Jesús Kristur hóf þjónustu sína, byrjaði sólrikur dagur að renna upp. Þá dó Jesús

Kristur krossfestur, hafði fórnað sjálfum sér sem fórn, og þremur dögum og þremur nóttum síðar, eftir að hafa risið upp frá dauðum, birtist hann lærisveinum sínum. Fullur „*dagurinn*“ kom þá vegna þess að hin almáttuga andlega „*sól*“ útskýrði fyrir þeim hvernig dauði hans væri nauðsynlegur til að frelsa þá, vegna þess að hún ein hafði mátt til að staðfesta allar syndir hinna sönnu útvöldu Guðs, sem voru útvaldir frá Adam og Evu. „Nóttin“ í gamla sáttmálanum var þannig tekin í staðinn af *sólrikum* „*degi*“ í nýja sáttmálanum. Þessi guðdómlega hjálpræðisáætlun var skrifuð frá fyrsta 24 tíma sköpunardegi, í sinni röð; Í fyrsta lagi „*nótt*“; í öðru lagi „*dagur*“. Þessi táknræni dagur nær yfir 6.000 ára hjálpræðisáætlun Guðs, byggð á hlutfallinu 2/3 nætur og 1/3 dags, samkvæmt lengd 4.000 ára sem leiða til Krists og stofnunar nýja sáttmála hans. En þetta hlutfall er eins og dagur um miðjan vetur, sem kallast dauðatímabilið. Á þennan hátt eru 6.000 árin sem valið var á hinum útvöldu í áætlun Guðs alfarið sett undir merki dauðans og því tengd þeim tíma syndarinnar sem var orsök hennar. Í upphafi guðspjalls síns talar Jóhannes um að „*ljósið komi inn í myrkrið*“, það er að segja, hjálpræðisstaðall nýja sáttmálans sem kemur til að lýsa upp gamla sáttmálann með „myrkri“ helgisíðum sínum. Þessi „nótt“ hófst með syndinni sem Adam og Eva drýgðu þegar þau uppgötvuðu að þau voru nakin. Og í þeirri andlegu nótt sem þá féll yfir mannkynið, gafst synduga bikarnum vonargeisli þegar Guð fórnaði fyrsta dýralífinu til að búa til klæði úr húð þess til að hylja nekt þeirra; þetta var fyrsta táknið sem mönnunum var gefið um hjálpræðisstilboðið sem myndi koma í Kristi. Eftir þessa mjög táknrænu reynslu kom önnur jafn mikilvæg upplifun, á fyrstu dögum sköpunarinnar, með dularfullri ósk Guðs um fórn Abels; að bróðir hans Kain hefði verið fyrirlitinn af Guði. Ástæðan fyrir þessari ósk kemur aðeins í ljós þegar Abram, að boði Guðs, samþykkir að fórna einum lögmætum syni sínum sem fórn. Á síðustu stundu er syni hans Ísak skipt út fyrir ungan hrút sem Guð gefur Abram til fórnar. Það er þessi aðgerð sem lýsir upp ósk Guðs um dýrafórnina sem Abel færði, því þessi fórn þar sem dýrablóð var úthellt spáði dauða Krists, „Guðs lambsins“, sem þannig var þríþætt af reynslu Adams og Evu, síðan Abels og Abrams, en nöfn þeirra tvö, án hugsanlegrar tilviljunar, byrja á hebreska orðinu „ab“, sem þýðir faðir. Abel þýðir: Faðir er Guð; og Abram: faðir fólks. Eftir að hafa reynt trú sína og hlýðni mun Guð breyta nafni hans í Abraham: faðir fjölda. Leynardómur þessara þriggja upplifana verður því þróaður en ekki skýrður í kenningum gamla sáttmálans. Aðeins jarðneska reynslan sem Jesús Kristur vann kom til að skýra og merkja þessa fornu hluti. Ávöxtur jarðarinnar sem Kain færði táknaði ekkert fyrir Guð; ekkert annað en ávöxt verks jarðarinnar. Þvert á móti var fórnardýrið sem Abel færði táknrænt fyrir hjálpræðisáætlunina sem Guð hafði þegar ætlað að framkvæma í Kristi, á þeim tíma sem hann valdi til þess. Í stuttu máli var hjálpræðisstilboð Jesú Krists sjálft ímynd sólríks vetrardags, því þjónusta dauðans heldur áfram eftir hann, fyrir íbúa jarðarinnar, þar til hann kemur aftur í dýrð. Þessi dauði skýrir þörf okkar fyrir svefn. Sumir hafa kallað svefninn „litla dauða“. Og þeir voru vel innblásnir, því þörfin fyrir svefn er af völdum þreytu sem birtist eftir syndina. Og það var Guð sjálfur sem líkti „*dauðanum*“ við svefn þegar hann sagði við Daníel fyrir milligöngu engilsins Gabríels í Dan 12:2: „*Og margir þeirra, sem sofa í dufti jarðar, munu upp vakna, sumir til eilífs lífs, sumir til smáunar og eilífrar*

fyrirlitningar.“ » Síðan tók Páll postuli þessa hugsun upp og skrifaði í 1. Þess 4:13: „*Ekki viljum við, bræður, að þér vitið ekki af þeim, sem sofa*, svo að þér syrgið ekki eins og hinir, sem vonlausir eru.“ En samanburðurinn á „*dauðanum*“ og svefni hefur sín takmörk, því að hin dauða sál, sem er svipt meðvitund vegna þess að hún er aftur orðin tóm, hefur ekki lengur möguleika á að dreyma. „*Minningin um hana gleymist*“, segir Salómon í Préd. 9:5-6: „*Því að hinir lifandi vita að þeir munu deyja, en hinir dauðu vita ekkert, og þeim er engin laun framar veitt, því að minning þeirra er gleymd*. Kærleikur þeirra, hatur þeirra og öfund er þegar horfin, og *þeir munu ekki framar eiga hlutdeild í neinu því sem gjörist undir sólinni*.“ „Ef vestrænt mannkyn tæki þennan síðasta sannleika til greina, myndum við ekki lengur sjá fólk tala, heimskulega og hégómlega, við sína látnu sem eru orðnir að ryki fyrir framan grafirnar í kirkjugörðunum; og það myndi ekki lengur færa þeim blóm, kransa eða dýrindis marmaraáklæði. Hvað varðar krossana sem eru settir á þessar grafir, þá eru þeir aðeins sönnun fyrir fölskum fullyrðingum um hjálpræði sem Jesús mun mótmæla á degi „síðasta dómsins“ með því að vekja þá upp til að gangast undir „*annar dauða*“, endanlegt laun syndarinnar, sem þeir hafa verið berar.“

Trú byggist ekki á trú annarrar manneskju, nema í „merkimiðanum“ sem drepur hana. Það sem Guð á við með orðinu „**trú**“ er algjör, óaðskiljanleg skuldbinding sálar sinna útvöldu, sem samanstendur af holdlegum líkama og hugsandi anda. Líkaminn og andinn tilheyra bæði skaparanum Guði og þurfa bæði sína sérstöku næringu. Og það er samt Guð sem hefur séð fyrir báðum. Ólíkt falskri trú trúir sönn trú að „*maðurinn lifi ekki á brauði einu saman heldur á hverju því orði sem fram gengur af Guðs munni*“ Matteus 4:4. Þú heyrir vel! „**Á hverju orði**“, það er að segja öllu sem er að finna í Biblíunni, gamla og nýja sáttmálanum, sem við verða að bætast þeir sendiboðar sem hann heldur áfram að upplýsa og hvetja til að nota þá allt til enda veraldar. Og frá 1994 er þetta verk sem þú ert að lesa eitt af þessum fjölda. Rit mín voru á undan milli 1843 og 1994 af ritum Ellen G. White. Báðar nutu góðs af sömu opinberunarinnbæstri guðdómlega Drottins okkar Jesú Krists.

Ég var 36 ára gamall þegar ég loksins fann, í trú sjöunda dags aðventista, ástæðu til að láta skírast í nafni Jesú Krists. Ég var ekki, Guði til dýrðar, skírður sem barn og hafði aldrei áður ákveðið að gera það, því trúin sem kristnir menn á mínum tíma sýndu virtist mér langt undir því stigi sem Guð hafði rétt til að krefjast af þeim sem hann frelsar. Hans eigin fórn var svo miklu ofar öllu. Lítil nauðsynleg skýring, ég var þegar að læra Opinberunarbókina áður en ég gekk til liðs við aðventistakirkjuna en ég skildi ekki boðskap hennar. Með því að kynna mér hvíldardagskröfuna var allt skynsamlegt; slæmi ávöxturinn hafði sína skýringu: fyrirlitningu á lögmáli hans. Söngvinur minn sem hafði þegar kynnt mér grænmetisætu snerist fyrst til aðventisma og kynnti mig fyrir henni í gegnum mikilvægu bók Ellen Gould White: "The Great Controversy". Þessi andlega næring veitti mér grunnatriðin og löngun mín til að skilja ýtti mér síðan til að læra Opinberunarbókina og Daníelsbók miklu dýpra, því, merkilegt nokk, var það í þessari röð sem þetta var framkvæmt. Og í dag skil ég merkinguna; ljósið er Opinberunarbókin, og Daníel var enn mjög myrkrið. Árið 1982 voru báðar bækurnar afkóðaðar og boðskapur „*fimmtu lúðursins*“ í Opinberunarbókinni 9

lagði til dagsetninguna 1994. Þetta var fengið með því að taka „*fimm mánuðina*“ sem spáð er í Opinberunarbókinni 9:5-10, sem tilgreindi 150 raunveruleg ár sem bætt voru við dagsetninguna 1844 (á þeim tíma; 1843 eftir leiðréttingu). Þessi viðbót var rökrétt þar sem skipting þema Opinberunarbókarinnar er staðfest á þessum degi sem myndaður er í Daníel 8:14. Í þessu þema „lúðranna“ aðskilur dagsetningin 1843, sem nú er skilgreind, Opinberunarbókina 8 frá Opinberunarbókinni 9; og þessir tveir kaflar ná í samfellu yfir alla kristna tímanna, frá árinu 321 þegar „*syndin*“, sem vitnað er í Daníel ... 8:12, var stofnað af Konstantínusi keisara¹. Það er ritað í Opinberunarbókinni 10:6-7: „... og sór við þann sem lifir um aldir alda, sem skapaði himininn og það sem í honum er, jörðina og það sem í henni er, hafið og það sem í því er, **að tíminn skuli ekki lengur vera til**. En á dögum rausts sjöunda engilsins, þegar hann byrjar að básúna, mun leyndardómur Guðs fullkomnast, eins og hann hefur boðað þjónum sínum, spámönnunum.“ Með slíkum gögnum og staðfestingu Guðs **um að „tíminn skuli ekki lengur vera**“ var auðvelt fyrir Drottin að sannfæra mig um að „150 árin“ sem vitnað var í væru biðtími eftir sannri endurkomu Jesú Krists. Og þessi röksemdafærsla huldi í huga mínum nákvæmnina sem þó leyfði manni ekki að tengja 1994 við endurkomu Krists. Það var því að hluta til blindað af Guði að ég kynnti, samkvæmt vilja hans, fyrir hverjum sem vildi heyra það, að Jesús væri að búa sig undir að koma aftur árið 1994. Þetta var orsök útgeislunar minnar frá opinberu kirkjunni í Valence sur Rhône í Frakklandi haustið 1991. Hins vegar hafði dagsetningin 1994 verið kynnt, opinberlega, fyrir samtökin sem skyndilega urðu ábyrg, þá sek, um fyrirlitningarfulla höfnun á ósviknu guðlegu ljósi. Þar sem höfnunin hafði haldið áfram til ársins 1994, féll dómur Guðs yfir þau; ekki fyrir að neita að trú á endurkomu Krists, þó ... heldur sérstaklega fyrir að hafa fyrirlitið dagsetninguna þegar Guð kom spámannlega til að prófa hana og sem þannig varð dagsetning höfnunar hennar og samkvæmt Apo. 3:16, um „uppköst“ þess af Jesú Kristi: „*Því þar sem þú ert hálfvolgur og hvorki kaldur né heitur, mun ég uppkjósa þig af munni mínum*.“ Athugið að maður uppkjósar aðeins það sem er þegar í sjálfum sér; sem staðfestir framvindu adventista frá upphafi 3. kafla: Í „*Sardes*“: „*féeinir menn sem hafa ekki saurgað klæði sín*“; síðan „*Fíladelfía*“, síðan „*Laódíkea*“. Athugið einnig að yfirlýsing Krists er ekki skilyrt heldur staðfestandi, það sem stafar af athugun á aðstæðum sem munu ekki breytast, fordæmingin er því föst og endanleg.

Á árunum 1982 til 1991 mætti ég kuldanum sem Jesús fordæmdi í þessu versni og hitti aðeins fáa sem tóku við þessum boðskap á þeim tíma. Árið 1991 fengu ég til liðs við mig þrjá bræður, við skipulögðum ráðstefnur og þar birtist mér aftur vantrúaði heimur Nóa í dapurlegum veruleika sínum; árið 1992, fimm ráðstefnur til að sýna fram á hina háleitu útskýringu á guðdómlegum spádómum og fimm kvíðafull mistök. Þegar árið 1994 nálgadist, og þriðja heimsstyrjöldin eða „*sjötta lúðurinn*“ hafði ekki ræst, skildi ég að Jesús myndi ekki koma árið 1994. Og þegar dagsetningin var liðin leyfði andinn mér að skilja guðdómlegan tilgang þessarar „villu“ í túlkun. Af hreinni virðingu fyrir sannleikanum verður að skilja að þessi túlkun var ekki „villa“, þar sem Guð vildi hana á þeim nákvæmlega tíma í þeirri mynd. Reyndar, 150 árum eftir William Miller, bar ég og boðaði fyrir Guði endurkomu Jesú Krists af sömu ástæðu og hann hafði gert á undan mér.

Prédikun hans hafði gert það mögulegt að rannsaka og prófa trú hinna ýmsu mótmælendakirkna samtímans. Eftir hann, á árunum 1982 til 1991, beindist prédikun mín að því að trú aðventista, forgangsverkefni til að taka á móti ljósi Krists, og reynslan átti sér stað í elsta vígi aðventista Frakklands; í allra fyrstu opinberu kirkjunni sem stofnuð var í þessu landi. Í mótmælunum voru með tímanum stöðugar úrbætur gerðar á þessum síðasta aðventistaboðskap. En það var vorið 2018 að Drottinn upplýsti mig til að gera mér kunnugt skýringuna sem réttlætir tilkynningu um raunverulega endurkomu hans vorið 2030. Frá þeim degi er þetta fjársjóður sem ég hef ánægju af að deila með nokkrum bræðrum og systur. Það sem virtist vonlaust að vita hefur gerst, á þeim tíma sem hinn almáttugi valdi í nafni Jesú Krists. En það er ekki að ástæðulausu að hann bauð okkur þessa guðdómlegu gjöf. Hann sá í hegðun okkar ávöxt sannrar trúar sem nærast af námi allrar heilagrar Biblíu hans og dularfullra og óvenjulegra spádóma hans. Í huga mínum, þrátt fyrir ósýnileika sinn, hefur Guð í mér raunverulega samræmi, sem ekki er hægt að snerta heldur aðeins ímynda sér. Samband okkar byggist á þessari meginreglu: Ég hugsa og hann hugsar og stýrir hugsunum mínum eins og stýrið stýrir skipi. Hugmyndirnar koma frá YaHWeH (tala nafns hans = 26) eins og allar skýringar hans hafa verið óútskýrðar frá tímum Daníels, það er að segja 6. öld f.Kr., það er að segja 26 öldum fyrir okkar tíma og í Dröme-héraði þar sem talan er 26.

Varðandi næringu líkamans skilgreindi Guð og staðfesti val sitt á því sem er neysluhæft í 3. Mósebók 11: það sem er hreint er neysluhæft, það sem er óhreint ekki. En þetta mataræði sem lagt var til Gyðinga var réttlætanlegt af tveimur ástæðum. Sú fyrri er sú að frá lokum flóðsins hefur Guð heimilað manninum að neyta dýrakjöts ef það er flokkað sem hreint. Sú seinni er sú að þetta leyfi var gefið til að leyfa Gyðingum að borða, meðal annars, hold dýra sem, fórnað, táknuðu framtíðar líkamlegan og andlegan „líkama“ Messíasar Jesú. Lömb og hrútar voru þannig táknrænt fyrirboði meginreglunnar um hina heilögu kvöldmáltíð nýja sáttmálans; eitthvað sem Jesús bauð. Brauðið, tákn líkama hans, og vínberjasafinn, tákn blóðs hans, hafa verið neytt í hátíðlegri samkomu af sannkristnum mönnum frá því aðfangadag páska þegar Kristur stofnaði pá. En aðeins aðventistar fara á undan þessari andlegu máltíð með fótaþvottarathöfninni, sem minnir á kröfu Guðs um fullkomna auðmýkt, sem hann mun aðeins finna í persónu og eðli sinna útvöldu, en ekki í öllum hinum kölluðu. Falskar yfirlýsingar eru til, en Guð dæmir hugsanir og hjörtu. Samkvæmt meginreglunni er líkaminn gerður úr því sem hann nærast á. Að borða líkama Krists táknrænt þýðir því að persónuleiki Jesú verður að vera innritaður í okkur til að birtast í tilveru okkar. Persónuleiki okkar og eðli **verður að** vera í samræmi við hans. Þessar faldu lexíur verða aðeins gagnlegar, auðvitað, þeim sem eru sannarlega kallaðir trúaðir, sem Guð dæmir verðuga lokaútkjörsins; sem mun aðeins birtast í lokin, við lok hins alheimsprófs trúarinnar. Því til að vera verðugur hjálpraðis verður synduga dýrið maðurinn, sem hver manneskja er arfgeng frá fæðingu, að endurbyggja og enduruppgröta í sjálfu sér mynd Guðs; eitthvað ómögulegt án hjálpar Jesú Krists.

Hins vegar, frá árinu 1843, hefur Guð aukið kröfur sínar til sinna útvöldu. Hinir gáfuðustu greina hvað er gott og æskilegra, jafnvel þegar Guð gerir það ekki að skipun. Nú hefst lestur allrar Biblíunnar í 1. Mósebók 1 og 2. Og þar sjáum við

að eftir að hafa verið myndaður af Guði átti maðurinn aðeins að borða vegan mat sem náttúran bauð honum rausnarlega án þess að þreytast. Þessi tegund mataræðis var því tilvalin fyrir karla, konur og afkomendur þeirra. Þar sem hugsjón Guðs stuðlar að gæðum alls lífsins, líkama og anda, verður þetta mataræðisval ósvikin trúarathöfn og vertu viss um að Guð hefur ekki rangt fyrir sér. Að heiðra það sem hann hefur lýst „*gott*“ getur aðeins verið metið og blessað af honum. Og ef líkaminn fær fullkomna næringu, þá mun andinn, sem er svo dýrmætur til að greina guðlegt ljós, sjálfur vera fyrsti ávinningurinn. Ég hef nefnt einu skyldurnar sem Guð leggur sem viðmið um trú á hina útvöldu nýja sáttmálans. Í Jesú Kristi, eftir skírn með algjörri niðurdýfingu líkamans, eru helgiathafnirnar takmarkaðar við restina af laugardags hvíldardeginum og handahófskennda helgiathöfn heilagrar kvöldmáltíðar. Kristur frelsaði lærisveina sína sannarlega undan byrðum helgisiða gamla sáttmálans og gaf þeim aðgang að sannri frelsi.

Eftir þetta dæmi um sanna trú sem Guð hefur greinilega og áþreifanlega blessað, mun ég fjalla um falska trú sem kennir falskar helgiathafnir sem eru eignaðar skaparanum Guði.

Óþarfi að taka það fram að þessi falska trú er algjörlega bölvuð af Guði. En skiljið hvað þessi bölvun felur í sér. Fólk grætur yfir syndum sínum og biður Guð í áköfum bænum að fyrirgefa þeim. Það er hrífandi, er það ekki! En þetta sama fólk neitar að heyra skýringar sem tilgreina nákvæmlega þær syndir sem Guð tilreiknar þeim. Getur maður ímyndað sér nokkuð hræðilegra fyrir þann sem væntir hjálpraðis Guðs en að hljóta reiði hans í þeirra stað? Hugmyndin um að vera hólpinn er ánægjuleg fyrir alla sem trúa á tilvist guðlegs dóms. Og lengi hefur falsktrú fært falska hamingju til fjölda ómenntaðs en auðtrúa fólks. Rómverska kúrían hefur notið góðs af þessu og gerir enn. Á okkar tímum var kristin trú fyrst ofsótt á tímum postulanna af heiðnu keisaradæminu í Róm, síðan aftur ofsótt, en að þessu sinni af kaþólsku páfadóminum í Róm, þar til hún var sjálf slegin af blóðþyrstu frönsku byltingarmönnum og trúleysi þeirra árið 1793-1794. Þessir atburðir leiða okkur til vorsins 1843. Á þessum tíma bættist falska-kaþólska trúin við falska mótmælendatrú og herbúðir falskrar trúar uxu aðeins í styrk og krafti; kenningar þeirra voru endanlega fordæmdar af Guði, því að þær, sem prófaðar voru með tilkynningu um endurkomu Krists árin 1843 og 1844, höfðu báðir fyrirlitið spámanninn, boðskap hans og Guð sem hafði falið honum verkefni. Hins vegar myndi samviskufrelsið, sem komið var á fót og viðurkennt í vestrænum heimi, styðja blöndu af falskri kristinni trú og trúleysi byltingarkenndra frjálshugsenda. Árið 1994 bættist hin reynda og „*uppköstuðu*“ opinberu aðventismi við þá og á sama tíma breytti vestrænt samfélag siðferði sínu og gildum; frjáls kynhneigð var krafist eftir smábyltinguna í maí 1968 í Frakklandi. Samkynhneigð var bæði sett á svið og í leikhúsi og varð smám saman viðurkennd norm. Árið 2013 var hjónaband samkynhneigðra lögleitt og verndað af frönskum lögum, í fótspor margra annarra vestrænna landa. Á árunum 2013 til 2022 vakti verndun hinsegin fólks (LGBT) af hálfu Vesturlandabúa fyrirlitningu frá rússnesku þjóðinni og leiðtoga hennar, V. Pútín. Vesturlönd, sem nú eru talin „úrkynduð“ og spillt, líkjast sífellt meira borginni Sódómu sem eyðilagðist í eldi af

himni, sem féll í formi brennandi brennisteinssteina, samkvæmt biblíulegum vitnisburði í 1. Mósebók 19:24 og 28: „ *Og Drottinn lét rigna yfir Sódómu og Gómorru brennisteini og eldi frá Drottni af himni ... Hann leit til Sódómu og Gómorru og til alls sléttlendisins, og sjá, **reykur steig upp af jörðinni, eins og reykur úr ofni.*** “ Þessi feitletraða orðatiltæki er tekið upp af Guði í upphafi þema „ *fimmtu lúðursins* “ í Opinberunarbókinni 9. Guð hefur nokkrar ástæður fyrir þessu. Þessi eldur af himni kemur til að eyða algerlega spilltu mannkyni og þetta stig spillingar finnst við endi veraldar í Vesturlöndum, vegna endurtekinna höfnunar á Guði af mótmælendum og kaþólskum trúarbrögðum sem hafa verið afhent djöflinum frá árinu 1843, sem er þannig staðfest sem grundvöllur fyrir upphaf „ *fimmtu lúðursins* “. Og á þennan hátt er ártalið 1994 staðfest og lögmætt; viðurstygigilega herbúðirnar fá ótrúa aðventismanninn sem Guð hafnaði til að deila hörmulegum örlögum sínum.

Hvaða ávöxt, annan en þann sem Sódóma bar, gat falskrú borið? Sömu syndir fela í sér sömu refsingu í dómi Guðs. Og einmitt, Bandaríkin voru fyrsta landið til að endurtaka, með því að ná tökum á kjarnorkuvopnum, árið 1945, og gegn Japan, eyðileggjandi áhrif „eldsins af himni“ sem Guð kastaði. Nú er þessi Bandaríkin þjóðareiningin sem mótmælendatrúin sem miðar að í „ *fimmta lúðurnum* “ varðar. Guðlegi boðskapurinn verður skýr: í staðinn mun það þola eldinn af himni eins og Opinberunarbókin 20:9 kennir: „ *Og þeir stigu upp á jörðina og umkringdu herbúðir hinna heilögu og hina elskuðu borg. En eldur kom niður af himni og eyddi þeim.* “ Og það mun í staðinn taka á sig mynd dalsins þar sem tvær vondu borgirnar Sódóma og Gómorra stóðu. Í hans tilfelli verður það ekki „ *eldur eins og ofn* “ heldur, samkvæmt alheimsstaðli um aðgerðir, „ *eldur eins og mikill ofn* “. Munið: Siðferðisbreytingar og breytingar í þágu siðferðislegrar ranglætis sem tengjast efnahagslegri eigingirni eru augljósustu sönnunargögnin fyrir djöfulegu eðli fólks sem fædd er af kristinni trú. Þau enda með að afrita og jafnvel fara fram úr siðleysi fólks sem hefur haldið sér heiðnum. Í Opinberunarbók sinni undirstrikar Jesús Kristur röð „ *fimmtu lúðursins* “ sem kemur þannig í kjölfar frönsku byltingarinnar og trúleysi hennar „ *fjórðu lúðursins* “. Á þennan hátt bendir hann á áhrif trúleysis á bandarísku mótmælendatrúna sem hafnað var árið 1843. Hann staðfesti þannig og spáði fyrir um þá andstyggilegu blöndu af formlegri trú og vantrú sem nú ber sína síðustu hörmulegu ávexti fyrir trúna, og sem finnst í henni, undir merkjum frímúrarareglunnar, sem, líkt og samkirkjulegt bandalag sem kaþólska kirkjan myndaði eftir hana, sameinar í eitt bandalag mismunandi og persónuleg trúarleg sjónarmið; viðskiptavænan trúarlegan stórmarkað. Og til að staðfesta þetta eru tákn þessarar frímúrarareglu prentuð á Bandaríkjadalinn, bandaríska gjaldmiðilinn.

Falsk trú eða fölsk eingyðistrú tekur ekki tillit til þeirra óska sem Guð hefur lýst í **einu** helgu bók sinni, Biblíunni, heldur býr hún til helgisiði sem gagnlegir eru til að bera kennsl á. Falsk trúarbrögð eru aðgreind með trúarhátíðum sínum. Hátíðin sameinar fylgjendur og gleður þá. Bræðralagsböndin sem myndast milli eingingjarnra manna styrkjast þannig við þetta eina tækifæri. Því um leið og hátíðinni er lokið snúa allir aftur til óguðlegs persónulegs lífs síns og synda. Í eingyðistrúnni eru allir fylgjendur hvattir til að biðja til hins eina Guðs. En miðað við muninn sem einkennir og aðgreinir þá virðist þessi eini Guð ekki vera eins

einstakur og þessir „óguðlegu“ einstaklingar halda fram. Því að „ranglæti“ er einmitt sá galli sem Jesús Kristur ávítar og mun ávíta ótrúa kristna menn fyrir við dýrlega endurkomu sína, eins og hann kenndi sjálfur í Matteusi 7:23: „*Þá mun ég guðlast við þá: „Ég þekkti yður aldrei; farið frá mér, þér sem fremjið ranglæti.*““ Og hvað er „ranglæti“? Jesús gefur okkur dæmi um ranglátan dómara sem veitir þeim sem leitar réttlætis réttlætis, ekki vegna þess að hann á það skilið vegna sakleysis síns, heldur til að losna fljótt við óþægilega byrði, faglegri skyldu sem er illa studd og finnst sársaukafull. Reyndar veitir hann honum réttlæti til að losna við hann, svo að ágengar áfrýjanir hans geti hætt. Ljóst er að þessi dómari er ekki verður embættis síns, og prestarnir og hirðmennirnir sem svíkja Guð, lög hans, viðmið hans og öll gildi hans eru jafn óverðugir faglegs embættis síns og þessi vondi dómari. Þegar þeir brjóta gegn guðlegum lögum með því að óhlýðnast boðorðum þess, fremja þeir „misgjörð“, sem felst í því að iðka synd, eftir að hafa ekki skilið beiðnina sem Guð krefst. Sú afsökun sem notuð er til að réttlæta óhlýðni er oftast orsök arfgengrar hefðbundinnar iðkunar. En Guð fordæmdi gyðingatrúna fyrir að hafa í fyrsta lagi kosið hefðbundna helgisiði sína fram yfir staðalinn fyrir afrek sín í Kristi. Þeir eru því óafsakanlegir. Því menntaðri sem menn eru, því hæfileikaríkari eru þeir í að flækja það sem er einfalt. Í þjónustu þjóðarherja krefst reglu hlýðni ávallt og enginn þorir að draga þessa meginreglu í efa. En með því að notfæra sér ósýnileika Guðs leyfa falskir trúarbrögð sér allar tegundir fyrirlitningar á honum. Bænirnar sem beint er til hans eru því óheyrðar og aldrei svaraðar. En með því að hlusta reyna illu andarnir að fá svör sem munu þannig styrkja og réttlæta lygatrúarbrögðin; því falsk trú þarfnast einnig næringar sinnar; og í fjarveru guðlegs ljóss koma kraftaverkasvör í staðinn. Og þannig koma svörin sem djöfullinn og illu andarnir hans gefa í staðinn fyrir svar Guðs. Að blekkja menn er eina athöfn þeirra og það er til þess að þeir hegða sér á þennan hátt, gagnvart vantrúuðum, að Guð hefur leyft þeim að lifa af þar til dýrðleg komu hans kemur.

Ég fjalla hér um föstuna, sem fölsk trú hefur mikið gildi fyrir. Ég bendi fyrst á að Guð fyrirskipaði þessa siðvenju aðeins hebresku þjóð sinni og að hann hefur aldrei fyrirskipað öðrum mönnum að fasta. Föstuið sækir rökfræði sína í mannlega hugsun. Maðurinn getur sannað fyrir skaparanum Guði hversu mikil beiðni er, eins og hún birtist í þeirri staðreynd að hann er fær um að svipta sig mat þar til hann deyr, ef nauðsyn krefur... Hlustið á hvað Guði finnst um föstu; Jes.58:3: „*Hvað stoðar það okkur að fasta, ef þér sjáið það ekki? Að kvelja sálu okkar, ef þér gefið því ekki gaum? Sjá, á föstudegi yðar látið þér undan eigin girndum og farið harkalega með alla daglaunamenn yðar . 4 Sjá, þér fastið til að deila og þræta, til að slá illgjarnlega með hnefanum ; þér fastið ekki eins og þennan dag, til þess að rödd yðar megi heyrast á hæðum. 5 Er þetta fastan, sem ég hef valið, dagur fyrir manninn til að kvelja sál sína? Að beygja höfuðið eins og sef og leggjast í sekk og ösku, munið þér kalla þetta föstu, dag sem Jahve þóknast? 6 Þetta er fastan, sem ég hef valið : Leysið fjötra illskunnar, leysið fjötra þrældómsins, látið kúgaða lausa og lát hvert ok brotna. 7 Deildu brauði þínu með hungruðum og færðu heimilislausa inn í hús þitt. Ef þú sérð einhvern nakinn, þá hyljið hann og snúðu ekki baki við náunga þínum. 8 Þá mun ljós þitt brjótast fram eins og...“ Morgunninn kemur og lækning þín mun skjótt koma*

fram; réttlæti þitt mun ganga fyrir þér og dýrð Jahve mun fylgja þér. Á sinni stundu mun Jesús Kristur uppfylla í fullkomnun sinni reglu þessarar föstu. Hann mun þá vera hermt eftir af trúföstustu lærisveinum sínum. Hins vegar verður að gæta að bókstaflegri lestur þessa texta, því Guð er ekki að tala hér um snauða einstaklinga með greinilega uppreisnargjarna hegðun, sem því verðskulda örlög sín. Ennfremur, í mjög andlegu táknmáli, táknar nekt fjarveru náðar Krists og matur varðar sannleika Biblíunnar.

Það sem Guð er að segja okkur hér er að fasta er plús, sem hinir útvöldu geta iðkað, til að sýna Guði að næring anda hans er æðri þeirri sem líkami hans þarfnast. Það er sjálfsagt að utan þessa tilviks hefur trúarleg fasta enga merkingu lengur. Guð getur aðeins samþykkt hana ef sá sem gerir hana heiðrar hann þegar með hlýðni sinni og kærleika. Og utan þessa tilviks er fasta ekkert annað en fjarvistarsönnun blekkjandi og falskrar trúarlegrar afstöðu. Í þessu öðru tilviki fasta ótrúir trúaðir til einskis, eins og Guð tilreiknar í Jesaja 58 „*vundu og þrjóskufullu*“ Gyðingunum. Og þetta er það sem vestrænn maður, kristinn eða ekki, er orðinn. Hins vegar, á heilsufarslegu stigi, hefur fasta lækningaráhrif þar sem hún stuðlar að hvíld fyrir meltingarfærin og lagar þannig mataræðisvillur með því að forðast alvarlega sjúkdóma sem eru erfiðir eða jafnvel ómögulegir að meðhöndla.

Kapólska trúin hefur sett trúarhátíði sína á dögum hátíða sinna í fornri heiðnu rómversku trúar. Þannig að það að heiðra þá sættir ekki syndarann við skapara Guð, sem fyrst móðgaðist af sunnudagshvöld sinni sem hann erfði frá heiðna keisaranum Konstantínus I ' frá 7. mars 321. Tilbeiðsla hans á fölsku „meyjunni“ leiðir til nýrra hátíða og það eru allar þessar helgiathafnir sem veita honum á tilbúna hátt mikilvæga alheims trúarlega virðingu. Við skulum taka eftir því að í Opinberunarbók sinni líkir Guð messum sínum við „***galdra***“ í Opinberunarbókinni 18:23: „*Ljós lampans mun ekki skína í þér og rödd brúðgumans og brúðar mun ekki heyrast í þér, því að kaupmenn þínir voru stórmenn jarðarinnar, því að **allar þjóðir létu blekkjast af galdrum þínum**.*“

Til að ljúka þessu þema um reglugerðir vil ég vekja athygli ykkar á þessu atriði. Dáist að yfirburðum skaparans Guðs sem vissi hvernig á að semja lagatexta sem varðveita gildi sitt og áhrif að eilífu. Frammi fyrir honum semja þingmenn lýðveldi okkar stöðugt ný lög, fella úr gildi gamla texta og skipta þeim út fyrir þá sem henta nýja forsetameirihlutanum. Þeir trúa því að lagatextar geti leyst öll vandamál og þeir eru þeir einu sem halda áfram að trúa því; þeir einu, frammi fyrir Guði, því að hans mati trúði hann því aldrei, og hann sannaði það með því að lýsa því yfir í 2. Kor. 3:6, fyrir munn Páls: „*Hann hefur einnig gert okkur hæfa til að vera þjóna nýs sáttmála, **ekki bókstafsins**, heldur andans*. *Því að bókstafurinn deyðir, en andinn lifgar. Ef þjónusta dauðans, sem leturgröftur var á steina, var svo dýrleg, að Ísraelsmenn gátu ekki horft á andlit Móse vegna dýrðar ásýndar hans, þótt dýrðin væri hverful, hversu miklu dýrlegri verður þá þjónusta andans!*“

Guð segir okkur að bókstafurinn deyði. Og hvaða bókstaf er hann að tala um? Þá sem mynda texta boðorðanna tíu, sem upphaflega voru grafin með guðdómlegum fingri hans á steintöflur sem hann sjálfur gaf Móse. Þú verður að skilja samhengi gamla sáttmálans þar sem dauðinn ræður. Eins og heiðingjarnir

erfði Hebrearnir frumsyndina, sem gerði hann verðugan dauða. Í sáttmála sínum kynnir Guð Hebreunum lögmál sitt, þar sem hvert boðorð er dauðadómur vegna þess að venjulegur maður hefur brotið það og mun brjóta það aftur, jafnvel eftir að hafa lært af því. Þetta atriði er nauðsynlegt til að skilja brýna þörfina fyrir frelsara, því að fundur mannsins við Guð fær hann til að uppgötva að hann er fæddur til að deyja. Og þessi ómissandi frelsari mun koma í Jesú Kristi, en hann er þegar til staðar í gamla sáttmálanum fyrir lambið „*eilífu fórnarinnar*“, eins og ég hef þegar minnst á. Ef dauðinn opinberast, er möguleikinn á fyrirgefningu frá hinum mikla guðdómlega dómara þegar einnig kynntur iðrandi syndara, hjartabrotinn fyrir að vanvirða Guð sinn. Allt er skipulagt, til að öðlast fyrirgefningu, án þess að hann viti af því, í nafni réttlætis Krists sem mun koma í Jesú, verður hann að færa dýralíf sem fórn, og ef hann er fátækur, ódýrari fórn; fullkomlega saklaust dýralíf eins og verður hið fullkomna líf, án nokkurrar syndar, Jesú Krists. Þú getur þannig skilið að allar helgisiðir gamla sáttmálans höfðu aðeins gildi í ljósi dauða Jesú, grundvallar nýja sáttmálans. Einnig, mjög rökrétt, hverfa allar þessar fornu trúarlegu helgisiðir eftir dauða Jesú, yfirgefnar, ef ekki gleymdar. Þess vegna bjargaði blóð Krists öllum syndurum sem hann viðurkenndi sem sína útvöldu, allt frá Adam og Evu.

Eftir að hafa verið yfirgefnir og afhentir Rómverjum, gerðu Gyðingar sér grein fyrir því að Guð upplýsti þá ekki lengur; svo þeir ákváðu að leysa vandamál sín sjálfir. Og aðalvandamálið sem þurfti að leysa var að syndga ekki lengur gegn guðlegum lögum. Þannig sköpuðu þekktir rabbínar og fræðimenn Talmúðinn; verk þar sem þeir reyndu að telja upp alla möguleika á að brjóta lögin og sjá fyrir fáránlegar aðstæður. Þannig, til dæmis, til að auka fjölda skrefa sem leyfð voru að taka á hvíldardeginum, þurfti að fara með fætuna í vatnsskál... Ég lét þar staðar numið. Við höfum hér afleiðingu af höfnun þeirra á Kristi sem svipti þá viturlegri innblæstri hins guðdómlega anda sem gefinn var í nafni þessa eina Krists. Því að til að leysa öll sín vandamál þurfti maðurinn að finna lausnirnar í viskuanda skaparans Guðs sem var tilbúinn að leiðbeina, leiða og innblása aðeins sína ástkæru útvöldu. Það er víst að þessi lögmál Talmúðsins eru sannarlega 100% mannleg og þau vanvirða Guð. Þetta réttlætir þessar ávítur sem vitnað er í í Esek. 22:26 og 36:22: „*Prestar hennar brjóta lögmál mitt og vanhelga helgidóma mína. Þeir gera ekki greinarmun á heilögum og óheilögum, þeir kunngerá ekki muninn á óhreinum og hreinum hlutum. Þeir hylja augu sín fyrir hvíldardögum mínum, og ég vanhelgaðist mitt á meðal þeirra.*“ .../... Segðu því við Ísraelsmenn: Svo segir Drottinn Guð: *Ég gjöri þetta ekki yðar vegna, Ísraelsmenn, heldur vegna míns heilaga nafns, sem þér hafið vanhelgað meðal þjóðanna, þangað sem þér fóruð*

Hér bendi ég á helsta galla rómversk-kaþólskrar trúar. Í miðri nýja sáttmálanum hefur hann endurskapað helgisiði sem voru afritaðir úr gamla sáttmálanum og þannig gert kröfu hans um að þjóna Guði í nafni Jesú Krists að engu. Sem dæmi nefni ég þetta mál. Barnið, eða fullorðinn, kemur til að játa syndir sínar fyrir prestinum sem tekur við því í játningarstólnum. Sem refsingu krefst það þess að það lesi „Ave“ og „Pater Noster“. Sjálf hugmyndin um refsingu gerir friðþægingardauða Krists úreltan. Ennfremur eru sumar þessara refsinga líkamlegar og sársaukafullar, því enn minna lögmætar. Á sama hátt endurnýjar og

framfylgir kaþólska meginreglan um játningu helgisiði gamla sáttmálans; en frá Jesú Kristi eru játning og fyrirgefning synda eingöngu hans, því hann einn hefur vald til að fyrirgefa syndir. Enginn maður er nógu réttlátur og fullkominn til að veita fyrirgefningu í nafni Guðs. Með sigri sínum yfir synd og dauða ávann Jesús sér þennan einkarétt vegna þess að hann er Guð. Lengi vel hunsuðu fylgjendur kaþólskrar trúar kenningar biblíutexta guðspjallanna, sem gerðu þá að auðveldum fórnarlömbum sem þeir gátu beitt sér fyrir meintu valdi presta og páfa. Ennfremur, með því að játa syndir sínar, tók presturinn vald yfir þeim sem játuðu syndir sínar. Játningar um skammarleg verk settu hann undir háð prestum og öllum rómverskum klerkum. Þessa ásökun gegn rómversk-kaþólsku kirkjunni bar Guð fyrst fram og sagði í Opinberunarbókinni 13:6: „*Og hún lauk upp munni sínum í guðlasti **gegn Guði**, til að guðlasta nafn hans og tjaldbúð hans og þá sem búa á himnum.*“; „*guðlasta*“ það er að segja, að ljúga með því að smána „*tjaldbúð hans*.“ Hvar er lygin? Í því að endurskapa það sem Guð hefur útrýmt. Hvar er móðgunin? Með því að eigna Guði faðerni skurðgoðadýrkunar sinnar sem annað boðorð hans fordæmir sérstaklega; en í raun eru þær allar brotnar. Varðandi „*þá sem búa á himnum*“ eru aðeins englar hans á himnum, nálægt Guði, sem hafa verið trúfastir og meðal þeirra eru gamli Enok, Móse, Elía og frá dauða Krists nokkrir nafnlausir dýrlingar, en það er allt og sumt. Því allir hinir lærisveinarnir og postularnir sem sannarlega hafa dáið í Drottni sofa og bíða, í engu, eftir að vera reistir upp af Jesú Kristi við dýrlega endurkomu hans; eins og María, systir Lasarusar, hafði svo skýrt lýst. Þess vegna er tilbeiðsla dýrlinganna sem hún gerir að dýrlingum gríðarleg lygi fyrir Guð, og aftur móðgun, vegna skurðgoðadýrkunar rómverskra viðmiða sem krafist er fyrir dýrlingatöku; meðal þeirra eru morðingjar, sannir skrímsli.

Frumkvæði kaþólsku kirkjunnar um að endurreisa trúarsiði gyðingaklerkastéttarinnar á jörðinni var bæði reiði gegn Guði og freistandi gildra, ógnvekjandi áhrifarík til að fella yfirborðskennda og skurðgoðadýrkandi menn. Það er ekki að ástæðulausu að árið 70, eftir 40 táknræn ár trúarprófsins sem Gyðingum var veitt samkvæmt gamla sáttmálanum til að ganga inn í nýja sáttmálann, sem sjálfur var stofnaður árið 30 með dauða og upprisu Krists, lét Guð Rómverja eyðileggja borgina og ótrúa og úrelta heilagleika hennar; ótrúa, hvað klerkastéttina varðaði, og úrelta hvað varðar musterið og trúarsiði þess. Þessum siðum varð að linna á jörðinni vegna þess að spámannlegt hlutverk þeirra var fullnægt. Augnaráðið og sambandið við Guð beindust nú einstaklingsbundið að hinum guðdómlega drottnanda og sigurvegara sem var orðinn himneskur aftur: Jesú Kristi, einum himneskum milligöngumanni, þeim eina sem er fær og verðugur þess að geta fyrirgefið syndir sinna útvöldu sem hann sjálfur velur og kýs, samkvæmt grundvelli einstaks guðdómlegs dóms síns.

Menntun gerir fólk ekki klárara; hún gerir það aðeins menntaðara; en menntaðara af hverju? Aðeins af hlutum sem eru gagnlegir fyrir fagleg verkefni í veraldlegu lífi. Því á trúarlegu plani hefur maðurinn ekki þróast; hann hefur jafnvel hrakað mikið. Árið 2022 er hann sá sami og á tímum Nóa. Ég minni ykkur á að þessi reynsla af flóðinu er vitnisburður frá Guði, þannig að þeir sem trúa á þessa biblíusögu trúa einnig á áætlun hans um alþjóðlega eyðingu mannkynsins á síðustu dögum. Þess vegna, eins og á tímum Nóa, leyfir maðurinn sér enn að láta

tæla sig af blekkjandi dæmisögum af djöfulegri heiðni innblæstri. Trú hans á ódauðleika sálarinnar gerir hann að auðveldu fórnarlambi fyrir djöflaanda sem eru takmarkaðir við jörðina okkar og jarðneska vídd okkar. Þeir birtast sem „dýrlingar“ og síðan sem „meyjar“ og tæla trúaða án biblíuþekkingar. Gamla gildir fornnar heiðni virka enn jafn vel með menntuðum mönnum okkar tíma. Menntun hefur því ekkert breytt. Já, á okkar tímum eru enn fleiri vantrúaðir trúleysingjar. En trúleysingjar hversu lengi? Þangað til eyðileggjandi harmleikir leiða hugann aftur til himins. En hér aftur, þeir sem ekki hafa innra með sér kærleika sannleikans til að frelsast af Jesú Kristi, munu láta blekkjast af ógnvekjandi vélræðum Satans og ganga til liðs við marga hópa falskrar trúar.

Guðleg bölvun sannað

Sönnunargögn hans eru margvísleg, en mannkynið, aðskilið frá Guði, getur ekki greint þau sem slík, því greiningar hans á lífinu eru eingöngu borgaralegar og guðlausar. Trúarleg form eru enn til, en þau eru gagnslaus, þar sem jafnvel kristnar stofnanir hunsu dóm Guðs; kristna leiðin er sú eina sem á að geta opinberað guðdómleg spádóma. Og þannig eru hlutirnir vissulega, en röddin sem talar í hans nafni stendur í andstöðu við sjöunda dags aðventismann, hunsuð og fyrirlitin af meirihluta þeirra sem uppgötva tilvist hans og boðskap hans. Og þar sem ég hef þau forréttindi að þekkja þau og deila þeim með fóstri hins útvalda Krists, mun ég vitna í þau hér, byrjandi á nýlegum sönnunargögnum sem teknar eru úr núverandi atburðum í frönsku lífi okkar.

Frá árinu 1958 samþykktu Frakkar stjórnarskrá Fimmtu ^{lýðveldisins} vegna erfiðleika sem það átti í við ^{að} leysa vandamál Frakka í nýlenduvæðingu Alsír. Stríð hafði staðið yfir í átta ár milli alsírka FLN og franska regluhersins. Eftir um 130 ára nýlenduvæðingu hafði aðlögun og bráðnun upprunans tveggja enn ekki tekist og það sem frönsku yfirvöldunum var ókunnugt um var að það var einfaldlega ómögulegt; þetta vegna hefðbundinnar múslima trúar þeirra sem gerir það að þjóðerni sem vill vernda trúariðkun sína. Þessi mistök spáðu aðeins fyrir um þá sem við sjáum í dag, eftir að múslimar hafa verið teknir á jörðu meginlands Frakklands. Endureining tveggja samfélaga sem Guð hefur bölvað ber ávöxt sinn, stríð, þennan sýnilega ávöxt guðlegrar bölvunar hans. En bölvun Fimmtu ^{lýðveldisins} endar ekki við þetta stríð. Því stjórnarskrá Fimmtu ^{lýðveldisins} hafði þann kost fram yfir Fimmtu ^{ad} takmarka ákvarðanatökuvald framkvæmdastjórnarinnar. Til að fá stuðning þingmanna þurftu tillögur að aðgerðum og lögum að vera sanngjarnar og fá samþykki meirihluta atkvæða. Í 5. lýðveldinu ^{heldur} franska þjóðin stóran fund, fyrst á sjö ára fresti og síðan á fimm ára fresti frá Jacques Chirac, til að kjósa forseta sinn. Þeir stjórna ekki bara; nú stjórna þeir og framfylgja persónulegum ákvörðunum sínum með forsetakosningum, sem eru skipaðir af „godillot“ þingmönnum sem eru eingöngu til staðar í þessum tilgangi. Þetta tryggir að lýðræðis-lýðveldispátturinn sé til staðar og sýnilegur. Á árunum 1958 til 2017 heimilaði notkun 49-3. greinarinnar að frumvarp yrði samþykkt eins oft og nauðsyn krefði. Frá 2017 hefur þessi réttur aðeins verið heimilaður einu sinni á ári. Afleiðing þessarar 5. ^{stjórnarskrár} er sú að Frakkland hefur verið látið reiða sig

eingöngu á ákvarðanir átta forseta í röð. Átta menn bera ábyrgð á hnignuninni og efnahagslegri og pólitískri hörmung sem má sjá í þessu landi í dag, þrátt fyrir stuðning „hægrisinnaðra“ og „vinstrisinnaðra“ stjórnmalahópa. Orsök þessarar hörmungar er leit að auðæfum hvað sem það kostar, og til að öðlast hann voru alþjóðasambönd sett í forgang til að efla viðskipti. Því miður breyttust viðskipti smám saman og Frakkland flutti minna og minna út og inn meira og meira, þar til það varð algjörlega háð innflutningi frá Kína og Asíu. Og orka þess er einnig alfarið innflutt, nýlega rússneskt gas og í lengri tíma alsírskt gas. Hægrimenn hafa reynt að telja fólki trú um að þetta sé nýtt með því að breyta nafni þess nokkrum sinnum, eitthvað sem síðasti forseti og fyrrverandi Þjóðfylkingin gerðu líka. En að breyta nafni krukunnar breytir ekki innihaldi hennar, sem helst alltaf það sama.

Árin 2017 og 2022 gaf Guð kjörnum fulltrúum sínum tækifæri til að benda á sannanir fyrir bölvun sinni, sem hefur hrjáð Frakkland frá upphafi þess. Á þessum tveimur dögum lenti ungi forsetinn Emmanuel Macron í annarri umferð forsetakosninganna gegn Marine Le Pen, frambjóðanda Þjóðfylkingarinnar (FN), sem síðan hafði orðið að Þjóðarsamkomunni (RN). Sama atburðarásin með fimm ára millibili; það er samt eitthvað að athuga hér. Eitthvað sem ætti að hvetja menn til að spyrja sig þessarar forvitnilegu tilviljunar, að þeirra mati. En ég veit mætavel að tilviljun er ekki orsök, og að aðeins guðleg bölvun réttlætir þessar staðreyndir. Hvað er í raun að gerast? Á árunum 1958 til 2022 tóku sumir Frakkar, sem smám saman fjölgaði, eftir að forsetaskipti og pólitískar breytingar breyttu ekki örlögum þeirra. Ennfremur setti stofnun Evrópusambandsins þá undir fyrirmæli þess, æðri fyrirmælum þjóðar sinnar. Flokkar „hægri og vinstri“, sem lengi höfðu verið að djöflast yfir þjóðernishyggju og opinberum flokki sínum, tóku völdin ítrekað og héldu áfram að lúta ákvörðunum framkvæmdastjóra og varþingmanna ESB. Þar sem allar breytingar virtust og virðast enn ómögulegar, hvers vegna að kjósa? Þess vegna ákváðu 52% kjósenda í forsetakosningunum 2022 og síðan 54% í þingkosningunum að „svipa“ kosningaréttinn og sátu hjá við atkvæðagreiðsluna. Franska þingið er þannig yfirgefið, afhent stjórnmalamönnum sem „á sama tíma“ lýsa yfir löngun sinni til að auðga Frakkland og afhenda það evrópskri og alþjóðlegri samkeppni sem eyðileggur það. Stöðug aukning á atkvæðagreiðsluhlutfallinu á sér einnig aðra ástæðu. Hvarf trúarlegra gilda fær fólk, þar á meðal Frakkland, til að trúa því að tími alheimsfriðar sé kominn og að þökk sé alþjóðasamningum sé ekki lengur hægt að óttast það versta. Það er rétt að „þriðja heimsstyrjöldin“ hófst rétt í þessu í Úkraínu, 24. febrúar 2022. En hver trúir þessari túlkun á því sem eftir er fyrir marga, stríð sem varðar aðeins Úkraínurmenn og Rússland? Er þeim ekki sagt allan daginn í útvarpi og sjónvarpi að, að upplýstri skoðun stjórnmalamanna, sé það ekki þátttaka í þessum átökum að útvega Úkraínu vopn? Með þessari raunverulegu lygi, sem byggir eingöngu á von þessara stjórnmalamanna og blaðamanna sem dreifa henni, fær fólk brenglaða sýn á ástandið í löndum sínum. Þetta er í raun bara von því enginn veit hversu langt þolinmæði rússneska leiðtogans, Vladimir Putin, nær. Og á bak við þessa kæruleysislegu afstöðu kvelur þetta efni þá og veldur þeim áhyggjum. Þetta svikul fólk leikur sér að eldinum, og ekki bara hvaða eld sem er; þeim sem Guð mun kveikja til að gleypa þá og verk þeirra. En bölvun Guðs er ekki aðeins yfir leiðtogunum og fjölmiðlunum, hún er fyrst og fremst yfir fólkinu sjálftu, og það

fær frá Guði þá bölvuðu leiðtoga sem það á skilið, bæði sameiginlega og einstaklingsbundið.

Auk 54% atkvæðagreiðslunnar er lokaniðurstaða annarrar umferðar löggjafarkosninganna bitur og sársaukafull fyrir forsetaherinn, sem missti hreinan meirihluta sinn. Guð hefur gefið okkur enn eina sönnunina fyrir bölvun sinni, sem slær Frakkland og örlög þess. Hann hefur brotið stýrið á þeim tíma þegar skip Frakklands gengur í gegnum storm innri vandamála og þeirra sem orsakast af miklum alþjóðlegum átökum í heiminum; sýnilega til að senda það til botns. Þannig verður Frakkland, sem hefur verið svo auðvelt að stýra hingað til, ekki lengur svo auðvelt. Á þeirri stundu þegar alvarleiki innlendra og alþjóðlegra aðstæðna eykst, minnkar möguleikinn á að leiða Frakkland. Og án þess að hverfa alveg, verður þessi möguleiki mjög erfiður, vægast sagt, því skoðanir hópanna sem eru fulltrúar eru mjög ólíkar og stundum andstæðar í algerum skilningi. Þegar blaðamenn og stjórnámálamenn uppgötvuðu þessa niðurstöðu atkvæðagreiðslunnar í fjölmiðlum hafa þeir þróað margar sviðsmyndir fyrir viðbrögð unga forsetans, sem margir kjósendur hafa sýnilega hafnað og hatað. Þeir tóku eftir hroka hans og kölluðu hann stundum „Júpíter“; sem er ekki óverðskuldað, og þetta eftir að hafa kallað François Mitterrand „guð“ á tveimur forsetakjörtímabilum sínum, sem mynda enn eitt sambandið milli þessara tveggja einstaklinga. Jæja, þeir höfðu rangt fyrir sér að halda að ungi „hrokafulli“ myndi sýna merki um auðmýkingu með því að segja að atkvæði þeirra um refsingu hefði verið heyrt og tekið. Komdu nú! „Júpíter“ getur ekki lækkað sig í sessi og viðurkennt að hann sé refsaður af þjóð sinni! Eftir mjög athyglisverða fjarveru, í átta mínútna ræðu, staðfastur í skónum sínum og viss um óskeikulan dómgreind sína, færði „Júpíter“ ábyrgðina á niðurstöðunni yfir á þjóðina. Það er hans sök, því hann skildi ekki hagsmuni og áhættu Frakklands sem tengjast, til hins betra eða illra, örlögum Evrópu. Fyrir hann er þetta annað kjörtímabil það síðasta mögulega og hann hefur ekkert eftir að tapa, en hann vonast samt til að geta unnið allt. Í misskilningi á þessu sambandi mun Frakkland upplifa síðustu stjórn málaátök sín sem verða verri vegna nýrra vandamála sem munu koma upp, á yfirráðasvæði þess, í Evrópu og um allan heim.

Varðandi stjórn málafréttamenn verð ég að benda á tíðar notkun þeirra á orðatiltækinu „Frakkar þetta, Frakkar hitt“. Varðandi atkvæðagreiðsluhlutfallið, þá eru það aðeins, en að mestu leyti, 54% allra Frakka sem tóku þessa ákvörðun; og jafnvel þá, hver af persónulegum ástæðum. Þingmennirnir endurtaka einnig þessa algjörlega rangu orðatiltæki, því niðurstaðan sem fæst með atkvæðagreiðslunni er ekki ávöxtur samráðs allra Frakka, heldur aðeins afleiðing ýmissa persónulegra ákvarðana. Og ég minni ykkur á að niðurstaðan sem fæst er sú sem Guð hefur náð með verkum sínum á hugum manna, vitandi að enginn þeirra kemst undan henni. Þannig verður að skilja orðtakið: „fólkið hefur þá leiðtoga sem það á skilið“. Ennfremur, sem merki um mikla bölvun, er Evrópu og Frakklandi stjórnað af konum sem hafa tekið þátt í stjórn málaembætti í stórum stíl; Ursula Von Der Leyen, forseti framkvæmdastjórnar Evrópusambandsins, og Elizabeth Borne, forsætisráðherra í Frakklandi og margir aðrir í forsetameirihlutanum og öðrum stjórn mála flokkum, þar á meðal Þjóðflokknum. Þannig ræður sú sem, samkvæmt Guði, í 1Mós 3:16, átti að vera „*undirgefna og undirgefin*“ eiginmanni sínum, yfir Evrópu og Vestur-Evrópuþjóðum: „*Hann*

sagði við konuna: *Ég mun stórauka þjáningar þínar í barneignum, með þjáningum munt þú fæða, og girndar þín mun vera til eiginmanns þíns, og hann mun ríkja yfir þér.* “ Samkvæmt 1Mós 2:18 var hún aðeins „*hjálp*“ en hún varð leiðtogi og ræður í dag yfir manninum: „*YaHWéH Guð sagði: Það er ekki gott að maðurinn sé einn; ég mun gjöra honum hjálparhönd sem honum hæfir* . “ Það kemur í ljós að þessi staðall gerir Evrópu að skotmarki alhliða reiði múslima vegna þess að múslimar samþykkja hann ekki. Og í nafni kærleikans skilja fáir kristnir menn þetta, en í Biblíunni eru þessir staðlar sem Guð setti í upphafi sköpunarinnar varanlegir. Þau eru hvorki valfrjáls né háð persónulegu vali, eins og máltíðir með matseðli að eigin vali.

Uppruni bölvunarinnar yfir Frakklandi liggur í því að það tilheyrir Vestur-Evrópu, sem hefur verið undir bölvuðum trúarlegum áhrifum páfaveldisins í Róm frá árinu 538. Reyndar er Frakkland, áður Gallía, í Daníel 7, eitt af „*tú hornunum*“ sem í fyrstu var undir keisaralegu yfirráði Rómar, táknað með táknuinu „*litla hornið*“ í Daníel 8:9. Og í Daníel 7 er það enn undir bölvun Rómar, en að þessu sinni, undir páfakristnum trúarlegum þætti sínum, einnig táknað með formúlunni „*litla hornið*“ í Daníel 7:8: „*Ég leit á hornin, og sjá, annað lítið horn kom upp úr miðjum þeim, og þrjú af fyrri hornunum voru rifin upp fyrir framan það; og sjá, það hafði augu eins og mannsaugu og munn, sem talaði hrokafullt.*“ Andinn tilgreinir „*annað*“, því Ítalía er þegar meðal „*tú hornanna*“ og þetta nýja „*litla horn*“ er því ellefta „*hornið*“. Rómverska páfavelðið er í raun óháð Ítalíu. Það myndar frjálst og sjálfstætt ríki staðsett nálægt Róm og ber nafnið Vatíkanið.

Bölvun Frakklands á því rætur að rekja til uppruna síns, til þess að fyrsti konungur þess af frönsku þjóðinni, sem hét Clovis I, snerist til páfalegrar rómversk-kaþólskrar trúar. Það var þessi fyrsta konunglega og þjóðlega undirgefni við páfastjórnina sem aflaði Frakklandi titilsins „*elsta dóttir kirkjunnar*“. Og þessi stuðningur frá „*elstu dótturinni*“ brást henni sjaldan í sögu Frakklands. Þjóð þessa fólks hunsaði dóm Guðs og lögleiddi konungsarfirnar. Samt sem áður voru merki um bölvunir gefin af Guði. Og það mikilvægasta og sýnilegasta var hegðun, óréttlát og grimm eðli trúarleiðtoganna og einvaldanna sem voru erfingjar þessarar svokölluðu „*kristnu*“ trúar. Því hvernig getum við samt sem áður kennt þessari grimmu trúarbrögðum hinum blíða og kærleiksríka Jesú, sem endaði líf sitt með því að fórna því sjálfviljuglega sem friðþægingarförn? Því að kærleikur Krists var ekki falinn, fjölmargir krossar minntu á fórn hans, en líf hans var ekki hermt eftir. Líf leiðtoganna var jafnvel algjör andstæða lífs Krists. Var þetta ekki skýr sönnun á bölvun? Það var vissulega trúarbrögð, en trúarbrögð voru þröngvuð upp á fólk sem valdi þau ekki. Þess vegna bar þessi tegund kristni, og ber enn í dag, ávexti lífs heiðingja. Í Jóhannesi 10. kafla lagði Jesús áherslu á þetta atriði: „*hirðirinn kallar á sauði sína*“, en meðal allra koma aðeins þeir sem „*þekkja*“ „*rödd*“ hans til hans til að fylgja honum.

Ofsóknir gegn „*Templurunum*“ voru frekari sönnun fyrir bölvun kaþólsku Frakklands. Konungur hennar, Filippus hári, var ekki trúaður, en þörf hans fyrir auð leiddi hann til að mynda bandalag við páfavelðið til að dæma „*Templurana*“ til dauða, og fylgjendur hennar, þar á meðal leiðtogi þeirra, Jacques de Molay, og nokkrir aðrir, voru brenndir á báli; þetta, af tveimur mjög ólíkum ástæðum: fyrir páfakirkjuna, útrýmingu hættulegs keppinautar; og fyrir konung Frakklands, rán

og upptöku auðs sem regla og fylgjendur hennar áttu. Hvað er hægt að segja? Á þessum enn mjög dimmu tímum var „Templurana“ langt frá því að vera fullkomin, en það sem er víst er að hún var ekki skotmark reiði Guðs, í spádómi sínum í Daníel og Opinberunarbókinni, ólíkt rómversku páfakirkjunni, sem var samsek við konunglega veraldlega arminn. Það er jafnvel leyfilegt að halda að Guð hafi fundið þessa hræðilegu aðgerð svo óréttláta að hann hafi verið ánægður með að veita bölvunina sem Jacques de Molay lýsti yfir frá hæð bálkósts síns; áður en hann dó og gaf Guði anda sinn. Með orðum sínum spáði hann því að Guð myndi hefna dauða þeirra á þeim sem báru ábyrgðina. Það var ekki fyrr en á 16.^{öld} sem honum var eignað að hafa tilkynnt dauða Filippusar hins fagra, samsekur Klemensar V páfa, og Vilhjálms frá Nogaret, kæranda konungsins, á þessu ári. Og bölvunin sem Jacques de Molay lýsti yfir rættist, á Filippusi hins fagra og þremur sonum hans, því staðreyndirnar náðu til fjölskyldu konungsins þar sem tvær tengdadætur hans voru hetjur tveggja hórdómsfullra kynferðislegra hneykslismála sem leiddu til þess að elskendur þeirra urðu fyrir verstu grimmdarverkum sem hægt var að ímynda sér á þeim tíma, að taka þær af lífi. Málið er svo vel þekkt í Frakklandi að sjónvarps- og kvikmyndahús hafa gripið málið til sín og gert sjónvarpsþáttaröð með hinu þýðingarmikla nafni „Bölvuðu konungarnir“. Reyndar tók bölvunin á sig mynd þess að arfleifð Filippusar hins fagra var útrýmt, þar sem allir eftirmenn hans fórust þar til sá síðasti. Þannig, undir sömu bölvun, tóku allar konungaættirnar hver við af annarri, Merovingaættir, Karolingaættir, Kapetar (sá síðasti var Filippus fagri), Valois og aftur Kapetar; síðasti konungurinn var Karl 10.

Á tímum mótmælendasiðbótarinnar, sem fyrst var ofsótt af Frans 1. konungi, skulu önnur merki bölvunar yfir kaþólsku konungsfjölskylduna í Frakklandi, einkum tengd hjónabandi við ítölsku Medici-fjölskylduna. Þannig sá Katrín af Medici þrjá syni sína og erfingja deyja hver á fætur öðrum og sá þannig spádóm sem Michel Nostradamus hafði borið henni uppfyllast. Bætið við þessar bölvunar faraldrar hræðilegra og eyðileggjandi plága og fjöldi guðlegra bölvana er þegar mjög augljós og afgerandi.

Það skal tekið fram að í frekar ítarlegri spámannlegri opinberun sinni í Opinberunarbókinni heldur Guð aðeins eftir fjórum meginmerkjum bölvunarinnar sem kom yfir Vestur-Evrópu frá andlegu hórdómsbroti sem framið var 7. mars 321, þ.e. að helgi hvíldardagurinn var yfirgefinn í þágu heiðins „sólardags“. Hann opinberaði undir táknfræði „fjögurra“ fyrstu „lúðra“ í röð: innrásir barbaranna frá Norður-Evrópu; stofnun páfastjórnarinnar í Róm árið 538, stríð kaþólsku og mótmælenda sem hófust á 12.^{öld} gegn Valdensíumönnum í ítalska Píemont; endalok ofsóknarvalds páfaveldisins sem varð fyrir barðinu á trúleysi frjálshyggju frönsku byltingarmannanna frá 1793.

Sagan, sem lifði allt til okkar daga, ber vitni um að án þeirrar þekkingar sem spádómar Daníels og Opinberunarbókarinnar veita, eru guðlegar bölvunar ekki greindar eins og þær eru. Og merki þeirra gætu aðeins endað með vitund fólksins sem ætti enn að breyta hegðun sinni og færa Guði hinn sanna ávöxt sem er verðugur og opinberandi sannrar iðrunar. En þessi merki bölvana sjást aðeins af hans útvöldu, og hinum? Með vantrú sinni endurtaka þau aðeins hegðun hinna vantrúuðu sem jörðin hefur borið frá upphafi; af þeirri tegund sem Kain og enn

frekar Lamek, spottandi morðingjann „*hrokafullan*“, hann líka, eins og páfadaemið í Dan 7:8 og nær okkur, ungi forseti nútíma Frakklands.

Það var aftur þessi vanþekking á guðdómlegum dómi sem opinberaðist í spádómum hans sem gerði Lúdvík XIV kleift að verða hinn frægi „sólkonungur“ fyrir fólk sitt. Í Frakklandi, eins og annars staðar, þar sem konungsvaldið hafði verið blekkjandi talið guðlegur réttur, studdi almenningur konungsvilja, jafnvel í ofsóknum sem húgenottar og aðrir umbótasinnar voru lagðir á herðar; sumir gerðu það af trúarlegri skyldu, aðrir til ánægju af að drepa. Því Jesús Kristur hafði spáð þessu þegar hann sagði í Jóhannesi 16:1-2-3: „*Þetta hef ég sagt yður, til þess að þér hneykslist ekki á því. Þeir munu reka yður úr samkunduhúsum. Og sú stund kemur, þegar hver sem drepur yður mun halda að hann sé að þjóna Guði. Og þeir munu gera þetta, af því að þeir þekkja hvorki föðurinn né mig* .“ Þannig voru hinir útvöldu, sem boðið var að afneita mótmælendatru sinni, brenndir á báli Rannsóknarréttarins. Samhliða böðlum sínum héldu trúarmunkar krossi fyrir augum sér og hvöttu þá, allt til síðasta andardráttar, til að ganga til liðs við herbúðir þeirra, sem segjast vera eina fulltrúar Krists og valds hans. Þetta er eitthvað sem Guð mælir greinilega gegn og afneitar með því að gera Róm, í spádómum sínum, að skotspónni eilífrar reiði sinnar.

Í algjörri andstöðu við trúföstu útvöldu sína býður Jesús frið sinn. Hvað þýðir þessi friður? Jesús segir nú þegar við þá sem elska hann og sem hann elskar og samþykkir: Ég heyja ekki stríð gegn ykkur. Því að Guð hefur verið í stöðugri stríði frá uppreisn aðalengilsins og óvinir hans eru mjög fjölmargir; löngunin í frelsi hefur valdið usla á himni fyrst og á jörðu; þar sem nýjasta fórnarlambið í fréttum er Úkraína. Friðurinn sem Jesús gefur er ekkert kraftaverk; hann er aðeins afleiðing af þeirri ró sem fæst með algjöru trausti á þeim sem dæmir okkur. Friðurinn sem Jesús gefur er trygging fyrir stöðu samþykkis. Hann býður öllum frið sinn eins og hann býður ást sína, en eins og boltakastarinn verður sá sem tillagan er gerð til að grípa hana. Hann gefur frið sinn vegna þess að, þar sem hann er ást í allri sinni eðli, býður hann upp á það sem hann er. Með því að gera það er ekki hægt að eigna honum neina ábyrgð á höfnun eða höfnun andstæðings síns. Ástin er það, ástin er hún. Og þeir sem ekki bregðast við þessum ást bera einir ábyrgð á missi sálar sinnar. Með því að skapa frjálsar andstæður hefur þessi Guð kærleikur fært illsku og hatur inn í líf sitt. Eftir að hafa valið hina útvöldu, gert þær aðlöguð eðli sínu að kærleika og eytt synd og syndurum, öllum þeim sem hafa verið merktir af illsku, mun Guð finna fullkomna frið og hreinleika upprunalegs kærleika síns um alla eilífð, að þessu sinni, **aðeins deilt með hinum** útvöldu, flokkuðum og útvöldum.

Úkraína: Ímynd biblíulegrar dæmisögu

Þjóðir heimsins einblína nú á átökin milli Úkraínu og Rússlands. Hvers vegna þessi sameiginlegi áhugi? Vegna þess að þessi átök hafa afleiðingar sem hafa áhrif á alla sem búa um allan heim.

Vestur-Evrópubúar og Bandaríkjamenn töldu skynsamlegt að útvega Úkraínu vopn. Stoltir, jafnvel hrokafullir, vildu þeir styðja málstað þessa stóra

lands, því það var undir árás frá landi, **Rússlandi**, sem Vesturlönd hatuðu, sem var enn stærra og víðfeðmara en það. Dæmið í Biblíunni um Gyðinginn Davíð sem drap filisteska risann Golíat með slöngvu sinni vakti vonir um nýtt kraftaverk. En því miður fyrir þá sem treystu á þessa von, þá eru stríðsaðilarnir hvorki Davíð né Golíat, heldur tvær þjóðir undir bölvun Guðs. Davíð, að sinni hálfu, hafði sannarlega Guð með sér, sem er ekki raunin, jafnvel ekki fyrir hina mörgu „Emmanúel“, sem nafn þýðir: Guð með okkur. Í fjarveru kraftaverks er lokaniðurstaðan fyrirsjáanleg: hinir sterkustu munu tortíma hinum veikustu, í samræmi við regluna sem framleidd er og fylgt er í mannlegu dýrasamfélagi.

Í andstöðunni milli þjóðanna tveggja fullyrðir hvor um sig mátt sinn og dag frá degi kemur í ljós að máttur Rússlands er miklu meiri. Vesturlandabúar höfðu gleymt þessu því þeir höfðu aðeins haldið ímynd þessa rústaða lands frá tímum Gorbatsjovs leiðtoga og Jeltsíns Rússlandsforseta. En þeir tóku ekki eftir þeirri staðreynd að þótt Rússland sé í rúst og í molum efnahagslega og pólitískt, hefur það aldrei hætt að framleiða vopn til að verjast stöðugt óttaðri árás frá Vesturlöndum; reyndar frá Bandaríkjunum. Safnað í molum, í dapurlegu spillingarástandi af „vestrænum“ eða „Chicago“ gerð, hefur ungi forsetinn Vladímír Pútín komið á reglu í mafiúlíku ástandi. Strangt vald hefur haft áhrif, rússnesku fámennin hafa verið beitt, fúslega eða með valdi, undir nýja þjóðarstjórn þar sem stýrt frelsi hefur komið í stað kommúnistafyrirmyndar Sovéttímans. En það sem hefur ekki breyst meðal Rússa er tengsl þeirra við þjóð sína, sem þeir setja ofar öllu öðru. Og á meðan Rússland var að endurbyggja sig á þessum þjóðargildum, hvað var þá að gerast á Vesturlöndum? Þvert á móti. Undir áhrifum Bandaríkjanna var heimurinn háður „markaðshagkerfi“. Er þetta eitthvað nýtt? Við fyrstu sýn gæti maður sagt nei, því fram að því voru alþjóðaviðskipti þegar til staðar, en þau fóru fram frjáltslega og á grundvelli einstaklingsbundinna samninga milli birgja og kaupanda. Með bandaríska stjórninni við völd byggjast viðskiptin á samningum og bandalögum sem binda fólk og neyða það til að uppfylla skuldbindingar. Besta dæmið sem hægt er að taka eru „GATT“-samningarnir (Almennur samningur um tolla og viðskipti) sem Evrópumenn og Bandaríkjamenn undirrituðu. Í þessum samningum var Frakklandi skylt að kaupa ákveðið magn af korni frá Bandaríkjunum, á kostnað þess að þurfa að minnka svæðin sem nýtt voru til eigin framleiðslu; þetta kallast að setja land í hvíld. Þannig voru viðskipti skipulögð um allan heim milli þjóða sem sérhæfðu sig í fáum framleiðslugreinum, sem gerði þær háðar öðrum löndum fyrir hluti sem þær framleiddu ekki lengur sjálfar. Til dæmis, eftir að hafa sjálfviljugt lagt niður textíliðnað sinn til hagsbóta fyrir Asíu, leyfði Frakkland að stálframleiðslugeta sinn (stálframleiðsla í Austurlöndum) yrði eyðilögð. Síðan, vegna flutninga innan Evrópu og til Kína, var efnahagskerfi landsins dregið úr í einfaldasta birtingarmynd þess; fólks sem var orðið algjörlega háð kínverskum innflutningi. Þá var vakningin hörð og skörp; hrúnið birtist æ skýrar og áþreifanlegra, þó hulið gríðarlegri skuld. Að sjálfsögðu sköpuðust ný störf í þessari aðlögun, en hvers konar störf voru þau? Störf sem voru nauðsynleg til að halda Frakklandi á lífi, en ekki til að auðga það nægilega til að greiða niður gríðarlegar skuldir þess. Staðbundið líf krefst starfa sem eru greinilega gagnleg fyrir líf fólksins, en sem auka ekki endilega þjóðarauðinn sem aðeins útflutningur færir landi. Og þetta var

orsök efnahagshamfaranna sem skall á Frakklandi og öðrum löndum sem flytja inn meira en þau flytja út. Efnahagsjöfnuðurinn verður því neikvæður og landið lifir þá eingöngu á lánum og skuldum.

Að afhenda Úkraínu vopn hafði þegar mjög alvarlegar afleiðingar. Með því að gera það stöðuðu Evrópulönd sig greinilega sem óvinir Rússlands og þessi mistök í mati munu gjalda dýrt í framtíðinni. En fyrstu skaðlegu afleiðingarnar eru afleiðingar efnahagslegra og fjárhagslegra refsiaðgerða sem lagðar voru á Rússland. Þar sem allur heimurinn hefur gengið inn í markaðshagkerfið sem Bandaríkin komu á, eyðileggur óstöðugleikinn sem þessar refsiaðgerðir skapa, viðskiptajöfnuðinn sem náðst hefur með erfiðismunum og miklu tvískinnungi af hálfu þjóðhöfðingja heimsins, Evrópu og Frakklands. Til að hlýða þessari viðskiptareglu urðu þessir forsetar og konungar að afsala sér frelsi sínu og afhenda lönd sín bandarískri viðskiptaeinræði. Í dag, vegna refsiaðgerða sem lagðar voru á Rússland, veldur ójafnvægið í viðskiptum eyðileggingu og ringulreið í mörgum landþjóðum sem eru orðnar algjörlega háðar góðri velmegun Vestur-Evrópu og Ameríkuþjóða. Evrópuþjóðirnar eru táknaðar með tákni „*tú hornanna*“ sem Guð bölvaði í Opinberunarbókinni 17:3: „*Hann leiddi mig burt í anda út í óbyggðirnar. Og ég sá konu sitja á skarlatsrauðu dýri, fullu af guðlastanöfnum, með sjö höfuð og tú horn*“. Guð beinist að þeim þjóðum sem nafn hans er nefnt yfir í persónu Jesú Krists. Þess vegna, í þessu versi, undir mynd „konunnar sem situr“, tilnefnir hann kirkju rómversk-kaþólsku trúarinnar, sem afbakar staðal sannleika hans. Hún er „*sitjandi*“ á Evrópu, safnað saman með alþjóðlegum diplómátískum viðleitni hennar. Því að samningar þessarar samkomu eru kallaðir „sáttmálar Rómar“. Og í þessum táknum er borgin Róm sýnd með tákni „*sjö höfuðanna*“, sem er staðfest með orðtakinu „borg með sjö hæðum“ sem fyrir löngu var eignað henni.

Í kjölfar viðskiptaþvingana er spilaborgin, sem reist hefur verið með miklum erfiðleikum og skaða, að hrynja. Fyrir Evrópu og auðæfi hennar er tíminn að renna út. Kreppan sem stafar af þessu stefnumissi kæfir Evrópubúa sem eru vanir friðsælu og farsælu lífi. Markaðir eru í ótta og verð á vörum er aðeins að aukast. Ójafnvægið í aðstæðunum hefur áhrif á bæði seljendur og kaupendur; enginn er hlífður. Og auk þessarar hörmungar eru afleiðingar þeirrar ákvörðunar að nýta upplýsingatækni, sem hefur orðið grundvallaratriði í efnahagslegri, stjórnmálalegri og félagslegri stjórnun auðugra þjóða. Verðmæti eru að hrynja. Sprotafyrirtæki, sem hafa komist inn sem sníkjudýr í innri hagkerfi þjóða, eru að fara á hausinn og hætta starfsemi sinni. Óreiðan er því útbreidd í öllum þeim löndum sem hafa ráðið ríkjum yfir öðrum þjóðum jarðar með auðæfum sínum. Og ef kreppan er sársaukafull fyrir þessi ríku lönd, þá er hún enn alvarlegri og hefur gríðarlega banvænar afleiðingar fyrir fátæku löndin sem voru háð þessum vestrænu löndum. Mylsnurnar sem safnast hafa hingað til eru að hverfa og fyrir þessi háðu lönd er hrúð banvænt.

En í slíkum aðstæðum reyna fórnarlömbin að finna þá sem bera ábyrgð á orsökum hörmunganna. Vesturlönd kenna Rússum um, en Rússar benda á að það hafi verið Vesturlönd sem skapaði alþjóðlegt ójafnvægi með því að beita þeim viðskiptaþvingunum. Og það voru reyndar Vesturlönd sem spilltu fyrir viðskiptajöfnuðinum með því að ákveða að hætta að kaupa gas og olíu frá

Rússlandi, sem flutt er til Evrópu um kostnaðarsamar gas- og olíuleiðslur. Þetta er einmitt vandamálið, í Evrópu okkar sem er stjórnað af tæknifræðingum, óskynsömum tæknimönnum með stuttum, textalegum dómum. Þeir hafa einmitt sýnt fram á hæfni sína til að taka ákvarðanir án þess að sjá fyrir afleiðingarnar fyrir Evrópu sjálfa og fátæk lönd sem eru dreifð um allan heim. Til að skapa slíka stöðu verða þessir evrópsku leiðtogar að vera lausir við alla visku. En þetta er óhjákvæmilegt þegar við vitum að þeir eru undir bölvun Guðs. Hver var grundvöllur ákvörðunarinnar um að beita Rússa viðskiptaþvingunum? Um nauðsyn þess að verja alþjóðlegan rétt til frelsis, rétt sem Rússland ræðst á í Úkraínu. Slík ákvörðun er undarleg frá leiðtogum sem hafa leyft sér að vera fjöttraðir af fjölmörgum og gagnkvæmum skuldbindingum sem lagðar eru á innan ESB. Og meðvitaðir um hernaðarlegan veikleika sinn sameinast þessir þjóðir og halda að þeir muni þannig hræða Rússland. Hundar, eins og úlfar, gelta og ýlfra í hópum. En peningar, svo gagnlegir á friðartímum, gera mann ekki sterkan í bardaga; þeir koma ekki í staðinn fyrir eyðileggjandi eldflaugar og eldflaugar sem Rússland býr yfir í miklu magni. Ólíkt Evrópuþjóðum eru íbúar fátækra landa ekki tæknifræðingar og þeir rökræða einfaldlega út frá staðreyndum. Reiði þeirra og hatur mun snúast gegn vestrænum þjóðum, sem þeir munu gera ábyrga fyrir óheppni sinni, tortímingu sinni og hungri.

Rétt eins og hungrið í Frakklandi rak reiða þjóðina inn í höll Loðvíks XVI konungs, mun evrópsk jarðvegur sjá reiði Afríku koma yfir sig, sem er lýst í Dan 11:43 með „*Líbyu og Eþíópíu*“: „*Hann mun taka fjársjóði af gulli og silfri og alla dýrmæta hluti Egyptalands; Líbýumenn og Eþíópíumenn munu fylgja honum.*“ Þetta mun gerast á þeirri stundu þegar Evrópa mun þola rússneska hernámið, sem er komið til að ræna vestrænum auðæfum til að bæta sér fyrir tjónið sem evrópskar viðskiptaþvinganir hafa orðið fyrir.

Uppfylling samtímaatburða varpar sífellt ljósi á þessa spádómsáætlun Guðs. Reyndar hafa refsiaðgerðirnar gegn Rússlandi valdið því að landið hefur tapað miklum peningum og verðmætum sem vestræn ríki hafa gert upptæk. Hvað gæti verið rökréttara og eðlilegra en að eftir að hafa þvingað Úkraínu til valda, komi það til Vesturlanda til að refsa og ræna íbúum til að endurgjalda sjálfa sér fyrir ranglætið sem það hefur orðið fyrir? Allt er orðið rökrétt og uppfylling þessara hluta er nú rétt fyrir framan okkur, á milli dagsins í dag og ársins 2028, því árið 2029 verður stundin þegar náðartímin rennur upp og vorið 2030, stundin þegar Jesús Kristur mun koma til að fjarlægja sína útvöldu af jörðinni og tortíma öllu mannkyni. Yfirvofandi reiði Afríku er nú skýrð með stöðvun birgða á hveiti sem ræktað er og framleitt af Úkraínu, sem hefur, til að vernda viðskiptahöfn sína í Ódessa fyrir rússneskum skipum, komið fyrir sprengiefnum í vötnum „Svartahafsins“. Þar af leiðandi er ekki lengur hægt að afhenda hveiti til fátækra kaupendalanda, sem óhjákvæmilega munu upplifa hungursneyð. Þetta er þegar þú verður að muna að „*hungursneyð*“ er ein af „*fjórum hræðilegum refsingum*“ JaHWéH, hins alvalda Guðs, samkvæmt Esek. 14:21: „*Því að svo segir Drottinn JaHWéH: Þótt ég sendi fjórar hræðilegar refsingar mínar gegn Jerúsalem, sverðið, **hungursneyðið**, villidýrin og drepsóttina, til að útrýma úr henni mönnum og skepnum, ...*“ Önnur tilviljun, sem er heldur ekki tilviljun, er að í Harmljóðum Jeremía er liturinn „*svartur*“ tengdur „*hungursneyð*“. Við lesum í

Harmljóðunum 4:8-9: „**Útlit þeirra er dekkra en svart ; þeir eru ekki þekktir á götunum; húð þeirra er föst við bein þeirra, þurr eins og viður.**“ *Þeir sem farast fyrir sverði eru hamingjusamari en þeir sem farast úr hungri , sem falla úrvinda, sviptir ávexti akrana.* » „Svarta hafið“ opinberar okkur þannig leyndardóminn sem er falinn í nafni þess. Hann spáði þeirri stund þegar það yrði orsök hræðilegrar dauðsfalla vegna „*hungursneyðar*“. Ásamt þeim sem féllu fyrir eyðileggjandi „sverði“ þriðju heimsstyrjaldarinnar eða „sjöttu lúðurinn“ Guðs, sem, líkt og „fjórði lúðurinn“, kemur, samkvæmt 3. Mós. 26:25-26, eins og „sverð“, til að „hefna sáttmála“ Guðs: „Ég mun leiða **sverð gegn ykkur, sem mun hefna sáttmála míns** . Þegar þið safnist saman í borgum ykkar, **mun ég senda drepsótt** meðal ykkar, og þið munuð verða seld í hendur óvinarins. **Þegar ég brýt brauðstaf ykkar** , munu tíu konur baka brauð ykkar í einum ofni og bera fram brauð ykkar eftir vigtn; þið munuð eta, en ekki verða saddir. “ Við skulum einnig taka eftir í þessu versi að minnst er á þrjár af fjórum hræðilegum refsingum Guðs, en í réttri röð: „**sverð , drepsótt , brauðstafur , hungursneyð** .“ Ég minnst þess að Guð gefur okkur til kynna tengsl milli „fjórðu og sjöttu lúðursins“ með því að nefna „*annað veið*“ sem „*fjórða*“ í Opinberunarbókinni 11:14: „*Annað veið er liðið hjá. Sjá, þriðja veið kemur skjótt.*“ Þótt þessi orðatiltæki vísi til „sjöttu“ samkvæmt Opinberunarbókinni 9:12-13: „**Fyrri veið er liðið hjá . Sjá, tvö vei koma eftir þetta .**“ **Sjötti engillinn básúnaði . Og ég heyrði rödd frá fjórum hornum gullaltarsins, sem er frammi fyrir Guði.**“ Ennfremur, með því að setja þemað frönsku byltingarinnar, sem villandi er kallað „*annað veið*“, rétt áður en hann nefnir „sjöunda lúðurinn“ sem „*þriðja veið*“, staðfestir finlegi andi Guðs enn frekar tengslin sem hann setur á milli frönsku byltingarinnar og þriðju heimsstyrjaldarinnar. Þessar tvær aðgerðir, sem framkvæmdar eru í mjög ólíku sögulegu samhengi, Frakklands fyrir byltinguna og Evrópu og alls heimsins fyrir þriðju heimsstyrjöldina, koma til að hefna sáttmála Guðs. Hvor um sig grípur inn í til að refsa mannkyni sem var ótrúr Jesú Kristi við lok tveggja spádóms tímabila sem aðskildir voru með árinu 1843; byltingin kom til að refsa kaþólsku trúnni og þriðja heimsstyrjöldin kom til að refsa einstaklingsbundnum eða sameiginlegum ótrúmennsku trúarbragðanna, kaþólskra, rétttrúnaðar, mótmælenda, anglíkönskra og aðventista.

Til að ljúka rannsókn á þessu efni, sem varðar þriðju heimsstyrjöldina, sem hófst á umdeildu svæði Úkraínu og Rússlands, munum við beina athygli okkar að dæmisögunni um „*endi veraldar*“ í Matteusi 13:40-41: „*Eins og illgresið er safnað og brennt, svo mun verða við endi veraldar.*“

Mér finnst það afar áhugavert að Vladímír Pútín, leiðtogi Rússlands, hafi hafið stríð til að „afnvæða“ Úkraínu, því þessi hvatning er svipuð hugmyndinni um að „reyna illgresið“, úkraínsku, í okkar núverandi tilfelli. Rússlandsforsetinn hegðar sér samkvæmt mati sínu á nasistaandanum, rétt eins og Guð dæmir illgresið fyrir slæman andlegan ávöxt þess. Rússland hefur opinberlega lýst yfir dóm sínum yfir vestrænum samfélögum sem það telur vera spillt og úrkynjað; og Guð dæmir andlega illgresið af sömu ástæðum. Þetta, þannig að vestræna herbúðirnar taka hlutverk illgresiðsins í dæmisögunni; sem kemur ekki á óvart í sjálfa sér. Og þessi önnur vers styrkja enn frekar þessa samanburð: vers 28-29-30: „*Hann svaraði þeim: Óvinur hefur gert þetta. Og þjónarnir sögðu við hann: Viltu*

að við förum og reytum það upp?“ Nei, sagði hann, svo að á meðan þú tínir illgresið rifir þú ekki upp hveitið með því. Láttu hvort tveggja vaxa saman þar til uppskeran kemur. Og þegar kemur að uppskerunni mun ég segja við kornskurðarmennina: „Safnið fyrst illgresinu og bindið það í knippi til að brenna það, en safnaið hveitinu í hlöðu mína. ’

Þessi ótti við að „eyðileggja hveitið með því að rífa upp illgresið“ er einnig til staðar hjá rússneska forsetanum, því hann ræðst á Úkraínu til að varðveita í henni fólkið sem vill að sigur Rússlands verði fjarlægður frá slæmum áhrifum frá Vesturlöndum, það er að segja að það verði frelsað frá hugsunum og siðferði „illgresiðsins“. Ég þori að gera þessa samanburðargreiningu, með því að hegða mér eins og hann gerir, leitar Vladímír Pútín í Úkraínu að því sem er í hans augum og að hans mati „týnda sauðinn“, eins og Jesús gerir, af sömu ástæðum: þeim að rífa hana frá siðleysi umhverfisins þar sem hún býr. Og þessi hvöt Pútíns forseta fer fram hjá Vesturlandabúum sem sjá sig ekki sem úrkynjaða og þar af leiðandi túlka þeir sem rússneska veikleika hægaganginn á landvinningum Úkraínu. Þeir hafa ekki skilið að án þessarar hvatningar hefði Úkraína verið sigruð frá fyrstu dögum átakanna. Hægaganginn sem gripið hefur til stafar eingöngu af áhyggjum rússneska leiðtogans um að hlífa „... gott korn“ sem lifir meðal „illgresisins“. Ef þetta hefði ekki verið raunin, hefðum við orðið vitni að þjóðarmorði í Úkraínu. Reyndar er endalok Úkraínu mynd sem spáir og boðar komu „enda veraldar“. Eins og Guð hefur V. Pútín verið þolinmóður síðan valdarán úkraínskra almennings á „Maidan-torgi“ sem steypiti, á milli 2013 og 2014, með valdi og vopnum, löglega kjörnum rússneskum forseta sem komið var á fót yfir Úkraínu. Það var í þessari aðgerð sem óreiðu og fjandskapur Úkraínnumanna gagnvart Rússlandi hófst. Árið 2014, reiður, kom rússneski forsetinn til að frelsa að mestu leyti rússneska íbúa Krímskaga frá Úkraínu. Þetta var þegar viðvörðun til eldfimrar Úkraínu og unga leiðtoga hennar, Volodymyr Zelensky. En jafn þrjóskur og þrjóskur og „illgresið“ voru þeir tveir daufir gagnvart ógnum Rússa. Þannig, þann 24. febrúar 2022, voru ákallirnar til Vesturlanda, sem þeir vildu ganga til liðs við með því að ganga í NATO, síðasta dropinn; sú sem neyddi Rússland til að heyja stríð á úkraínskri grundu. Fyrir V. Pútín, 24. febrúar var upphafsdagur „uppskeru“ hans og, eins og Guð við endalok veraldar, er verkefni hans að „reyta upp illgresið og brenna það“; svo að rússneskir stuðningsmenn hans geti endurheimt frelsi sitt og gildi fornrar rússnesku þjóðar sinnar. Eins og „góða kornið“ finna þeir í Rússlandi, „kornhlaða“ óska sinna og vona.

En í þessu stríðslega samhengi gegnir „hveitið“, sem er svo mikilvægt í dæmisögunni, afar mikilvægu hlutverki fyrir allan heiminn á okkar tímum. Á meðan menn berjast um hveitibirgðir til að selja það áfram, lokast þetta hveiti og það er ekki flutt, nema í litlu magni. Það sem enn fer fram hjá mönnum, úrkynjaðum eða ekki, er að eini eigandi þessa hveitis er hvorki Úkraína, Rússland né Vesturlönd, heldur eingöngu og fullvalda Guð. Það er Hann, hinn dýrlegi, hunsaður og fyrirlitinn af öllum þjóðum jarðar, sem hefur nú ákveðið að svelta mannkynið með því að skipuleggja óleysanlegar og óleysanlegar aðstæður sem fella allt mannkynið í gildru. Ef Þriðja heimsstyrjöldin er ekki í sjálfu sér „endir heimsins“, þá er víst að hún býr sig undir það með því að eyðileggja þjóðir og

bandalög þeirra. Því samkvæmt Opinberunarbókinni 9:13-14-15 er „*uppskera heimsins*“ fullnuð þegar reiði og bræði Jesú Krists er á hátindi sínum: „*Sjötti engillinn básúnaði. Og ég heyrði rödd frá fjórum hornum gullaltarsins, sem er frammi fyrir Guði, segja við sjötta engilinn, sem hafði lúðurinn: Leysið fjóra englana, sem eru bundnir við hið mikla fljót, Efrat. Og fjórir englarnir voru leystir, sem búnir voru til klukkustundar, dags, mánaðar og árs til að deyða þriðjung manna.*“

Í þessum táknum er reiði Jesú Krists, sem kemur út úr himneska „*musterinu*“, tákn um hlutverk hans sem milligöngumaður fyrir fólk sitt, auðkennd með banvænum aðgerðum sem hann fyrirskipar: „*svo að þeir deyi þriðjung mannkynsins.*“ Því munu eftir þessa grafhvelfingu mjög fáir eftirlifendur lifa af síðustu alheimsprófraun trúarinnar á Jesú Krist. Það snýst ekki um að vita hvort hann var til heldur að sanna í verki að allar lexíur hans hafa verið lærðar og gerðar í samræmi við staðal sannleikans. Þá munu þeir sem verða útvaldir ganga inn í eilífðina, settir við enda leiðarinnar sem kallast Kristur.

Frá draumi til sannleika

Ég fæddist í lok síðari heimsstyrjaldarinnar, sem ég man ekki eftir nema rústunum sem urðu eftir loftárásir Bandaríkjanna, sem voru ógnvekjandi sýnilegar í nokkur ár eftir stríðið. Frá fæðingu bar ég innra með mér ást á friði sem virtist eftirsóknarverð meðal allra manna. Því í lok stríðsins voru kvikmyndir sem sýndu grimmilega hegðun þýska hersins og hræðilega „Gestapo“ (lögreglu nasista Þýskalands) gagnvart fullorðnum og jafnvel börnum varpað á hvít rúmföt sem teygð voru út á opinberum samkomum. Þannig, án þess að hafa upplifað þau, birtust mér hryllingur stríðsins. Þörf mín fyrir friði var því gríðarleg til að bæta upp fyrir þessi hræðilegu áhrif. Darbystísk trú fjölskyldu föður míns kenndi mér sögu Jesú Krists, sem opinberuð er í fjórum guðspjöllunum. Hinar stórkostlegu dæmisögur sem Jesús kenndi upphéðu mildi og þennan frið sem andi minn þurfti mest á að halda. Það er satt að sem barn höfum við aðeins raunverulegan áhuga á því sem við leitum og þráum. Ég hélt aðeins eftir þessum gífurlega kærleika sem stafaði frá Jesú Kristi, „syni Guðs“. Þegar ég óx úr grasi og færðist tímabundið frá biblíutextanum, hélt þessi hugsjón um frið í mér og þá fór ég að „**dreyma**“ um alþjóðlegan skilning milli karla af öllum litum og kynþáttum; þetta, umfram trúarleg ágreining þeirra, og hélt að kærleikurinn gæti sigrast á þessum hindrunum. Ég var því, sem unglingur, fullkominn mannúðarsinni, en ég var líka sannur trúaður. Þá leiddu erfið vandamál í starfi til þess að ég fann, í lestri Biblíunnar, þá huggun sem sál mín þurfti sárlega á að halda. Og því hóf ég þennan lestur, byrjandi á upphafi Biblíunnar, 1. Mósebók. Og þessi persónulegi lestur, án utanaðkomandi áhrifa, hefur alið í mér vitund um mikilvægi frumsyndarinnar sem Eva, síðan Adam, drýgði. Hins vegar, þegar kemur að því að gera grein fyrir

Þessari óhlýðnisynd, er það Adam sem Guð spyr fyrst út í, vegna yfirráða karlsins yfir kvenkyninu. Því Adam var skapaður fyrst og Eva var mynduð úr einu af „*rifbeinum*“ hans, sem þýddi fyrir Guð að hún yrði „*hjálpari*“ settur við „hlið“ hans; „*hjálpari*“ en ekki jafningi á holdlegu plani. Ef jafnrétti hefði verið val Guðs, hefði maðurinn átt félagsskap við annan mann, skapaðan af Guði, eins og hann gerði við himnesku englana. Þess vegna er jafnrétti karls og konu, sem femínistahópar krefjast, synd gegn þeirri skipan sem Guð hefur komið á fót, frá jarðneskri sköpun hans. Ég veit vel að þetta val Guðs byggðist, fremur en nokkur önnur ástæða, á spádómsverkefni hans sem gerði Adam að spádómsmynd Jesú Krists og Evu, mynd hans útvalda, safnaðar sálna sem hann valdi til að lifa að eilífu í félagsskap hans. Hins vegar hefur konan sömu réttindi og karlinn á andlegu plani, sama eilífa örlög eru henni boðin í Jesú Kristi. Hún er aðeins aðgreind frá karlinum með kynferðislegri kvenleika sínum og í mynd hins útvalda Krists ber hún, fæðir og nærir börn mannsins, mynd Jesú Krists.

Sú staðreynd að Guð opinberar sköpun mannsins og tekur sem mynd af því að „*mynda*“ hann úr leir jarðarinnar, „*dufti jarðarinnar*“, bar með sér tvöfaldan boðskap; annan banvænan og illgjarnan og hinn vonina um möguleika á siðbót. Því það sem Guð mótar getur hann afmyndað og eyðilagt, og þetta er því miður örlögin sem munu dynja yfir honum eftir synd hans; í fyrsta skipti síðan hann skapaði frjálst gagnvart, drepur Guð sköpun sína, dauðinn birtist í algjörrí andstöðu við lífið. Þú varst ekkert, þú fæddist og lifðir, og þú verður ekkert aftur; allt þetta undir augum og dómi Guðs. En öfugt, þar sem ekkert er ómögulegt fyrir Guð, getur hann lagað unninn leirinn til að fjarlægja galla hans. Það sem mér fannst svo rökrétt var þó ekki öllum sammála. Því að furðulega trúðu kristnir menn á mínum tíma á ódauðleika sálarinnar sem kennd var af heiðnum grískum heimspekingi að nafni Platon; eitthvað sem Biblían stangast formlega og óafturkallanlega á við. Mannleg og djöfulleg hugsun þessa heimspekings á engan stað í trúarlegum sannleika áætlunar Guðs. Þessi kristni átti því í miklum vandræðum í sambandi sínu við hinn mikla skapara Guð. Og skaðlegt hlutverk kaþólsku trúarinnar hafði þegar fengið rökrétta merkingu fyrir mér, auk þess hafði hún hafnað þeirri norm sem mótmælendasiðbótarmenn settu fram. Vandamálið var ekki leyst þrátt fyrir allt, því mótmælendur trúa einnig á þennan ódauðleika sálarinnar.

Þannig, **eftir drauminn um alheimsfrið**, gerði lestur minn á Biblíunni, bók hins guðdómlega sannleika, mér kleift að uppgötva **veruleikann og afleiðingar hans**. Því dauði og illska höfðu orsök: guðdómlegan dóm. Fyrir manninn var því ekki allt mögulegt og draumar hans um frið voru óframkvæmanlegir án Guðs. Slíkur var dapurlegi veruleikinn. Og ég hélt áfram, kafla eftir kafla og bók eftir bók, að lesa alla Biblíuna og uppgötvaði þannig, í yfirliti yfir aldir og árþúsundir, hina háleitu áætlun Guðs. Allt virtist mér ljóst, nema hvað spádómarnir virtust vera lokaðir, þrátt fyrir tilraunir mínar til að ná árangri í að skilja merkingu þeirra. Ég get nú, og síðan 1980, útskýrt orsök þessarar stíflu: fáfræði um mikilvægi þess að yfirgefa hinn sanna hvíldardag. Eins og margir vissi ég að Gyðingar hvíldust á laugardögum og að kristnir menn heiðruðu vikulega hvíld sína, fyrsta daginn, sem kallaður er „sunnudagur“. Eins og hjá öðrum kristnum mönnum olli erfðasunnudagurinn mér engum vandræðum,

en ég man að ég lýsti undrun minni við mömmu, ég vitna í: hvernig er hægt að réttlæta þennan öðruvísi hvíldardag þegar kristna trúin er erfðaframlenging gyðingatrárar? Mamma hafði ekki svarið, en Guð hafði það, þess vegna kynnti hann mig fyrir aðventistatrúnni árið 1979. Guð sannleikans lét mig uppgötva að þekking á veruleikanum gerir okkur hæf fyrir sannleika hans; síðasta skrefið í að byggja upp eilíft líf.

Ég get nú vitnað um að allt á sér skýringu sem allir geta fundið í gildum og stöðlum sem Guð hefur sett. Hinir óguðlegu geta lagt áform sín án þess að ég viti af því, þar til Guð ákveður að láta mig vita. Því hann fylgist með og er ekki ókunnugur um allt sem gerist í öllum alheimum hans, himneskum víddum hans, þar á meðal á jörðinni okkar þar sem samsæri og spilling margfaldast til hins ýtrasta. Það er hvíldarríkt fyrir sál ástkærs lærisveins að vita að allt illt á jörðinni er greint, skráð í biðtíma hins síðasta dóms.

Laus við tálsýnir mínar um frið og alheimshamingju var ég tilbúinn að uppgötva réttlætisþátt hins mikla skapara Guðs sem var móðgaður af uppreisnargjörnum öndum, allt frá Satan til síðasta mannlegs syndara. Því að fyrir marga, og þeim til óheppni, hafa kristnir menn þá mynd Guðs sem þeir þrá en ekki hans raunverulega mynd. Guðinn sem Biblían opinberar er jafn mikill kærleikur og réttlæti. En fyrsta bandalag hans var holdlegt, fólk hans samanstóð af trúuðum, vantrúuðum og áhugalausum eigingjörnum - sýnishorn af hnattrænni mannkyni. Með þessari tegund samfélags leitast Guð við að sýna bæði kærleika sinn og refsandi réttlæti. Og það verður að viðurkenna að í þessu forna bandalagi, þar sem aðeins fáeinir konungar heiðruðu hann, þurfti Guð sérstaklega að draga saman ferðalag þessara fjölmörgu konunga Júda og Ísraels á jörðinni og segja um hvern og einn þeirra: " *Hann gjörði algjörlega illt, rétt eins og faðir hans hafði gjört á undan honum, og hann dó.* " Þetta skýrir hvers vegna vitnisburður gamla sáttmálans er lítt metinn af mörgum kristnum mönnum sem kjósa miklu fremur hin ljúfu orð sem koma frá munni Jesú Krists. En hér hafa þeir aftur rangt fyrir sér, því Jesús Kristur ætlaði orðum sínum að beina athygli sinni að einu sönnu þjónum sínum, eða til að vera nákvæmari, einu sönnu þrælum sínum. Þannig verður að skilja orð sæluboða hans, sem hátíðlega eru lýst yfir í Matteusi 5, og við munum skoða hvert þeirra í smáatriðum. En áður en það gerist vil ég sýna fram á mikilvægi þess að lesa alla Biblíuna frá upphafi til enda. Aðeins opinberanirnar sem er að finna í textum gamla sáttmálans sýna Guð í eyðileggjandi aðgerðum, þar sem hann gefur skipanir um að „ **drepa** “ „ *karla, konur, gamalmenni og börn* .“ Þetta á fyrst við um mannkynið á flóðinu, síðan eftir Móse á tímum Jósúa verður það raunin fyrir íbúana sem bjuggu í Kanaan. Fyrir Guð, samkvæmt orðum sínum við Abraham, „ *hafði misgjörð Amoríta náð hámarki* .“ Þeir allir þurftu að útrýma svo að land þeirra gæti orðið Ísrael Guðs. Og að lokum, samkvæmt Esekíel 9, voru það „ *karlar, konur, gamlir menn og börn* “ Ísraels sem féllu fyrir sverði Kaldea við þriðju inngrip Nebúkadnesars konungs árið 586. Það er algerlega nauðsynlegt að vita þessar staðreyndir til að falla ekki í gildru þeirrar einstöku guðdómlegu gæsku sem sýnd er í Jesú Kristi. Og það er enn nauðsynlegra þar sem Guðinn sem fyrirskipaði þessi fjöldamorð var sami andinn holdgervingur í hinum milda Jesú Kristi. Jesús sjálfur hefur lýst því yfir í Jóhannesi 17:3: „ *Og þetta er hið eilífa líf að þekkja þig, hinn eina sanna Guð, og*

*Jesú Krist, sem þú sendir .“ Án þekkingar á verkunum sem Guð fyrirskipaði í gamla sáttmálanum er þessi þekking á „hinum eina sanna Guði og Jesú Kristi “, sem gerir „ eilíft líf “, ógild og ekki til. Þannig eru sáttmálarnir tveir sem Guð hefur stofnað til, hver á eftir öðrum, því saman opinbera þeir heildstæðan persónuleika skapara Guðs. Athugið þó að þar sem Guð hefur sjálfur verið líflátinn í Kristi til að greiða lausnargjald fyrir syndir, er nýi sáttmállinn jafnmikið réttlæti og kærleikur og gæska. Öll kennsla hans nær hámarki í úthellingu dýrmætasta blóðs Guðs: blóðs Jesú Krists hins réttláta. Þegar þetta er sagt og skilið get ég nálgast rannsókn á þessum stórkostlegu níu sæluboðum sem Jesús helgaði einu blessuðu og heilögu trúföstu þrælum sínum, sönnnum útvöldum sínum, í Matteusi 5. Ég hef skipt út hugtakinu „ *blessaður* “ fyrir „ *blessaður* “ sem hefur andlegri merkingu sem er réttlætt í þessu tilfelli og vísar til ósvikins heilagleika.*

Vers 3: „ *Sælir eru fátækir í anda, því að þeirra er himnaríki!* “ Fólk sem er algjörlega einangrað Guði hefur þorað að túlka þessi orð með því að segja: Sælir eru fávísir. En hvað segir Jesús í raun og veru? „ *Sælir* “ eru þeir sem finna innra með sér skort á guðdómlega Andanum. Við sjáum ekki lengur marga sem gefa í skyn að þeir hafi áhyggjur af slíkum skorti. Persónulega leita ég þeirra og finn þá ekki, eða aðeins mjög sjaldan. Þannig að eins og er eru þeir sem njóta þessarar blessunar jafn sjaldgæfir og gullið sem er falið í vatni gullberandi áa eða steinefnaæða í fjöllum. Hver sem upplifir skortinn sem Jesús talar um leitast við að gera allt til að öðlast hann, og það fyrsta sem þarf að gera er að uppgötva hvað kemur í veg fyrir þetta samfélag við Andann - Guð. Fyrir mig, árið 1979, uppgötvaði ég að það var ótrúmennska mín við hvíldardag hans, því ég hafði hunsað fram að þeim tíma, að Guð hafði krafist endurreisnar hans frá árinu 1844 á þeim tíma (en 1843 eftir leiðréttingu). Og þessi reynsla mín opinberar dóm Guðs, eins og hann hefur verið beitt á allt fólkið sem myndar kristni. Guð tilreiknar öllum þetta brot á heilögum hvíldardegi sínum, sem endurnýjaður var Gyðingum eftir sköpunina, í fjórða boðorðinu af tíu boðorðum sínum; og því hefur það, rökrétt og réttilega, verið minnt á trúa útvöldu sína frá 1843 með tilskipun sinni í Dan 8:14: „ *réttlætanleg heilagleiki* .“

Vers 4: „ *Sælir eru syrgjendur, því að þeir munu huggaðir verða!* “ Hér sjá lesendur sem eru sviptir Andanum aftur í hrjáðum hans þá sem eru fórnarlömb mannlegrar illsku og aðeins þeirra. En hvað segir Jesús? Sælir eru þeir sem syrgja yfir því að geta ekki uppfyllt kröfur heilagleikans sem Guð setur fram. Þessi ómöguleiki er orsök einlægrar þjáningar þeirra; sem réttlætir, í dæminu sem hann kenndi í Lúkasi 18:13-14, að Kristur kys fyrirgefna, iðrandi syndara fremur en sjálfumglaða farísea. Jesús sér fyrir hjálpina sem dauði hans myndi leyfa honum að veita þeim og boðar aðeins sínum útvöldu yfirvofandi huggun sína; sem mun halda áfram eftir að hann snýr aftur til himna, í gegnum himneska þjónustu sína sem „huggari“ sem kallast „Heilagur Andi“.

Vers 5: „ *Sælir eru hinir hógværu, því að þeir munu jörðina erfa!* “ Hinir „ *hógværu* “ eru, samkvæmt Larousse-orðabókinni, þeir sem eru góðir allt að því að vera „veikleikar“. Ég held ekki að Jesús sé sammála þessari skilgreiningu. Því útvalning kallar ekki á „veikleika“ heldur á mikinn sálarstyrk sem er fær um að

standast djöfulinn og lúmskar freistingar hans. Fyrir Jesú er „*hógværi*“ náttúrulega góður, af gæsku sem er sambærileg við gæsku Guðs, sem er allt annað en „*veikleiki*“. Það er þessi líkindi og fullkomin samhæfni milli þessara tveggja gæsku, guðdómlegrar og mannlegrar, sem mun aðeins leyfa útvöldum Krists að „*erfa jörðina*“. En þar sem gæskan er háð réttlæti getur hún ekki verið veik og beiting hennar er því takmörkuð og háð greind. Ég vil benda á að náttúruleg mannleg gæska er fullkomin, ólíkt gæsku Guðs, sem er náttúrulega fullkomin.

Vers 6: „*Sælir eru þeir sem hungrar og þyrstir eftir réttlæti, því að þeir munu saddir verða!*“ Mannlegir dómstólar eru, að eðlisfari, ófærir um að bregðast við þessari „*hungri*“ og „*þorsta eftir réttlæti*“; þess vegna vísa orð Jesú ekki til þeirra. Jesús boðar að öðlast sé guðlegt „*réttlæti*“ sem er eftirsóknarvert og eftirsóknarvert vegna þess að það er fullkomið; fært um að „*seðja*“ hungraða eða þyrsta sál. En auk þessa almenna þáttar „*réttlætisins*“ er syndaranum ógnað með dauða vegna iðkunar sinnar og arfleifðar „*syndar*“. Jesús boðar þannig að þetta vandamál verði leyst með yfirvofandi friðþægingardauða sínum. Skipti munu eiga sér stað, Jesús mun bera „*syndir*“ sinna útvöldu, en ég tilgreini aftur, sinna **útvöldu einum**, sem hann mun tilreikna fullkomna „*réttlæti*“ sitt, án nokkurs bletts. Þörfin fyrir „*réttlæti*“ sinna útvöldu verður þannig fullkomlega fullnægð og þeir verða að fullu „*sáttir*“.

7: „*Sælir eru miskunnsamir, því að þeim mun miskunn öðlast!*“ Þetta orð miskunn gefur til kynna vitnisburð um hjartans lund í neyðaraðstæðum. Konungar, hinir voldugu og meirihluti hinna ríku eru ófærir um að iðka miskunn. Mannkynssagan ber vitni um þetta: hinir ríku heiðra hina ríku og skilja hina fátæku eftir til að takast á við fátækt sína. Miskunn er einstakur guðlegur eiginleiki, en þökk sé sáttum hinna útvöldu og Guðs, sem Jesús mun gera mögulega með friðþægingardauða sínum, mun guðleg miskunn gróðursetjast í þá. Og endurbyggðir í mynd Krists munu hans útvöldu geta sýnt miskunn vegna þess að þeir munu hafa metið þennan eiginleika Guðs í réttu gildi. Hann gefur sínum útvöldu, sem sönnun á „*miskunn*“ sinni gagnvart þeim, sjálfviljugan dauða Jesú Krists, „*Guðs lambsins sem ber syndir heimsins*.“ Hver er ömurlegri en syndarinn sem dæmdur er til dauða fyrir syndir sínar? Hver þarfnast miskunnar Guðs meira en hann? Enn og aftur lofar þessi sæla og boðar að vandamálið verði leyst.

Vers 8: „*Sælir eru hjartahreindir, því að þeir munu Guð sjá!*“ Í fyrsta lagi, hver nema Guð getur metið gæði hjartans og talið það hreint? Enginn. Falskar fullyrðingar manna um að uppfylla þetta skilyrði eru því hégómlegar, án nokkurs gildis. Guð einn hefur getu til að meta hreinleika tilfinninga sköpunarvera sinna, því andi hans „*skannar*“ þær betur en leysigeisli. Fyrir Guð er hreint hjarta hjarta sem hann þekkir hreinleika sinn, það er sanna einlægni. Hér snýst þetta aftur ekki um einlægni sem mannverur fullyrða heldur það sem Guð staðfestir. Og fyrir hann er þetta auðvelt að sýna fram á: hreint hjarta hlýðir boðorðum hans um leið og hann uppgötvar tilvist þeirra. Hreint hjarta hlýðir samvisku sinni og því sem greind þess býður því að gera. Slíkt ástand mun aðeins leyfa hinum útvöldu að geta „*séð Guð*“ þegar hann snýr aftur í Kristi til að leita þeirra uppi og færa þá inn í eilífð sína, fyrst í „*þúsund ár*“ á himnum til að dæma hina óguðlegu dánun sem hafa verið tortímdir, síðan á endurnýjaðri jörð, um eilífð.

Vers 9: „*Sælir eru friðarsinnar, því að þeir munu Guðs börn kallaðir verða!*“ Hér megum við ekki misskilja orðið friður, því Jesús lýsir einnig yfir við lærisveina sína: „*Ég kom ekki til að færa frið, heldur sverð ...* Matt. 10:34.“ Sá „*friður*“ sem hann talar um í sæluboðskap sínum er því sérstakur og guðlegur. Þetta hugtak „*friður*“ hefur algjöra andstæðu við orðið „*stríð*“. Og þetta er mikilvægur punktur í boðskap hans, Jesús kennir okkur að syndugt ástand okkar bindur okkur við djöfulinn sem Guð á í „*stríði*“ gegn. Sem mannvera verður hvert og eitt okkar að velja frjáltslega hlið okkar, vitandi að það eru aðeins tvær hliðar til að velja á milli: hlið Guðs og hlið Satans. Til þess að Guð hætti stríði gegn okkur verðum við nauðsynlega að bregðast við kröfum hans með því að ganga inn í herbúðir hans, þar sem dauði Jesú Krists gerði þessa inngöngu mögulega. En hér aftur, varist falskar trúskiptingar, því eftir þjónustu Jesú breytti djöfullinn aðferðum sínum og eftir opinbera ofsóknarárás „*drekans*“ gekk hann inn í kirkjurnar sem lokkandi „*höggormur*“ og beitir þeim þar sem hann tælir og blekkir fólk sem heldur að það sé að snúast til kristinnar trúar en Guð viðurkennir það ekki. Gamalt máltæki fullt af visku segir að „*maður geti aðeins gefið það sem maður hefur fengið.*“ Einnig, í framkvæmd, geta aðeins þeir sem sannarlega taka á móti friði Guðs miðlað honum til annarra sem eru kallaðir. Og hér aftur er valið gert af Guði sem gefur frið sinn, aðeins kristnum mönnum sem hlýða skipunum hans og öllum opinberuðum vilja hans. Nú er þessi staðall sá sem Jesús Kristur, fyrsti „*sonur Guðs*“. Einnig verða hans útvöldu, sem leyfa honum að umbreyta mynd sinni í þeim á stigi persónuleika síns, aftur á móti, með guðlegri ættleiðingu, „*synir Guðs*“. Faðirinn einn getur viðurkennt sonarhlutverk sona sinna.

Vers 10: „*Sælir eru þeir, sem ofsóttir eru fyrir réttlætis sakir, því að þeirra er himnaríki.*“ ! » Með þessu versí vildi Jesús hvetja útvöld sín til að sætta sig við og þola ofsóknir djöfulsins og jarðneskra umboðsmanna hans sem berjast gegn hjálpraðisverkefninu sem Guð stýrir og skipulagði. Jesús upphefur þá fyrirmynd sem hann sjálfur mun fyrst sýna frammi fyrir útvöldum sínum sem munu líkja eftir honum til að fylgja honum á þeirri sannleikaleið sem hann hefur rutt fyrir þá. Útvöld Krists eru vel meðvituð um að þau eru á jörðinni undir tímabundnu yfirráðum djöfulsins og illra anda hans. Þau vita að lögmál hinna óguðlegu gilda og ráða ríkjum gegn Jesú. Himnaríki sem þeim er eignað er réttur til sigursællar framtíðar herbúða Guðs. Það er aðeins hægt að meta með sannri trú og Páll hefur rétt fyrir sér að minna okkur á í Róm 8:24 að „*það er aðeins í von að við frelsumst.*“ Það er því einnig í von að „*Guðsríki muni tilheyra þeim sem ofsóttir eru fyrir réttlæti*“ eins og Guð kennir í allri sinni heilögu Biblíu. Athugið að í þessu versí má sá sem hlýtur sæluna ekki endurgjalda högginn sem honum eru veitt, heldur bera með þolinmæði og undirgefni þau sem honum eru óréttlátlega veitt. Við getum ekki metið raunverulegt gildi nokkurs konar ofbeldis sem einkennir „*vonda tréð og ávöxt þess*“.

Vers 11: „*Sælir eruð þér, þegar menn smána yður, ofsækja yður og ljúga að yður alls kyns illt, mín vegna.*“ Hér verður fyrsti „*sæli*“ maðurinn Jesús sjálfur, því að hann verður fyrst sakaður um alls kyns illt af Gyðingum vegna þess að hann tilheyrir Guði. Hann var ofsóttur og sakaður um guðlast gegn Guði af Gyðingum og krossfestur af Rómverjum. En í þessu versí varar Jesús útvalda trúaða sína við því að trúfesti þeirra muni skila þeim sömu meðferð frá herbúðum

djöfulsins. Jesús tilgreinir: „og að alls kyns illt verður **ljúglega sagt um yður**.“ Blessun mun aðeins gagnast kristnum mönnum sem eru „**rösklega**“ sakaðir, því illska, sem er tekin til ofsóknar, getur einnig komið frá Guði sjálfum og verið ekkert annað en réttlát refsing sem sá sem þjáist af henni á skilið. Þetta er örlögin sem dynja á óvinum hans sem kynna sig undir kristnum merkimiða. Á okkar tímum mikillar trúarlegrar ruglings eru falskir píslarvottar mjög fjölmargir og þeir gefa trúarhreyfingum sem eru þess ekki verðugar falskt lögmæti. Fölsku ásakanirnar verða oft aðeins bornar fram af Guði, svo blekkjandi eru ásýndir fyrir menn. En það er í raun hans eina dómur sem skiptir máli, því það er ómögulegt að blekkja hann. Á degi lokasigurs síns mun hann þannig geta eignað sæluboð sín hinum útvöldu sem hafa sannarlega verið verðugir þeirra á sex þúsund ára jarðnesku lífi.

Þessar níu sæluboðskapur sem Jesús lýsti yfir skilgreina fullkomlega það sem hann kallaði oft sannleikann. Hann sjálfur framkvæmdi öll þessi skilyrði, sem hann hefur því rétt til að krefjast af þeim sem hann frelsar. Þau mynda staðalinn fyrir hjálpræði sem er almennt lagður fyrir alla menn; eins og sést af brúðkaupsklæðunum í dæmisögunni.

Það eru til villandi útgáfur af þessum sæluboðum á jörðinni sem eru aðeins lesnar á yfirborðskenndan, holdlegan og vitsmunalegan hátt. Öll guðleg gildi eru túlkuð á jarðneskan hátt og þannig fæðast kaþólskar kærleiksríkar trúarreglur. Kirkjan, sem lengi ofsótti sannleikann, hylur sig í dag undir því að hún beiti faglegri kærleika til að hylja mikla sök sína frammi fyrir Guði. Þessi aðferð blekkir vissulega menn, en hún blekkir ekki skaparann Guð sem dæmir hana.

Í Jóhannesi 17:17 sagði Jesús við föðurinn: „*Helga þá í þínum sannleika, því að þitt orð er sannleikur.*“ Það er einungis virðing fyrir þessum sannleika eða opinberaða orði Guðs sem gerir honum kleift að biðja fyrir einingu bræðra sinna í versi 21: „*að allir séu þeir eitt, eins og þú, faðir, ert í mér og ég í þér, svo að þeir séu einnig í okkur, til þess að heimurinn trúi, að þú hafir sent mig.*“ Það er því auðvelt og rökrétt að skilja að þessi eining verður aðeins möguleg í þeirri litlu hjörð sem mynduð er af hinum sönnu útvöldu. En heimurinn er í dag blekkur af fölskum bandalögum sem föllnu kirkjurnar hafa myndað, sem eru flokkaðar saman í alkirkjubandalaginu sem skipulagt er að frumkvæði rómversk-kaþólsku trúarinnar: helsta óvinar Guðs sem spádómur hans, í Daníel og Opinberunarbókinni, hefur skotið á. Í öllum sínum myndum og hugsunarháttum féll mótmælendatrúin í gildru sína eftir 1843, eins og að lokum adventistatrúin, frá 1994.

Ástæður reiðinnar

Reiði Guðs er langt frá því að vera réttlætanleg og til að skilja hana betur nægir að uppgötva orsakir hennar. Sem dæmi um refsingu sem fyrirhuguð var fyrir uppreisnarmenn manna skildi Guð eftir í Biblíunni sinni hræðilegan vitnisburð um vatnsflóðið sem sópaði burt öllu mannkyni sem þá lifði á jörðinni og hélt aðeins átta manns á lífi: Nóa, konu hans, þremur sonum hans og eiginkonum þeirra. Mannkynið var tortímt vegna þess að andi mannanna var,

samkvæmt 1. Mós. 6:5, " *stöðugt snúið að ...* " „ *illt* “; sem gerir ráð fyrir að hið góða sem Guð skilgreindi hafi verið þekkt og kennt, og sönnun þess sé að finna í trúföstu og hlýðnu hegðun Nóa. En á þeim tíma var hjálpræði byggt á dauða Jesú Krists ekki einu sinni ímyndað sér. Óhlýðni var þegar til staðar og þrátt fyrir kröfur um breytingar á hegðun sem Enok, síðan Nói, endurtóku, var herðing mannlegrar hugsunar á hátindi sínum, án lækninga og án vonar. Hinn mikli skapari Guð skapaði úr engu allt vatnsmagn sem þurfti til að þekja alla jörðina, hæstu fjöllin þar sem hæsti tindurinn var þakinn 15 fetum af vatni. Þetta er hinn mikli kraftur skapara Guðs sem skapar úr engu (sjá Sálms 33:9: „ *Því að hann talar og það verður, hann býður og það verður* “) og gefur því sem hann býður að vera. Jörð okkar var sköpuð af honum á sama hátt, úr engu.

Þegar Drottinn okkar og frelsari Jesú Kristur kemur aftur, sem búist hefur verið við vorið 2030 árið 2018, mun uppreisnargjarn mannkyn vera gríðarlega sekari en mennirnir fyrir flóðið á tímum Nóa, því þeir munu hafa neitað að taka tillit til alls þess ljóss sem kom og opinberaðist í og af Jesú Kristi; brenglað fagnaðarerindi, fyrirlitið spádóma, hunsað guðlegar viðvaranir, öll þessi mistök sem trúarkennarar stunda vekja upp sérstaka guðlega reiði. Því meira ljós sem Guð gefur, því meiri gerir fyrirlitning hans á mönnum þá verðugan stærri refsingar. Og þessi sérstaka refsing er kölluð í Opinberunarbókinni 14 „ *árgangurinn* “ því þeir sem Jesús mun „ *tramma undir fótum* “ eru fyrir hann „ *þrúgur reiði hans* “. Þetta snýst ekki lengur um blíðan dauða heldur um blóðug fjöldamorð. Þessi „ *árgangur* “ á sér stað eftir að hinir útvöldu sem lifa og þeir sem verða upprisnir hafa yfirgefið jörðina til að ganga inn í himneskt ríki Guðs. Jesús mun hlífa þeim við þessu blóðuga sjónarspili. En hvers vegna svona mikla blóðsúthellingu? Vegna þess að þeir sem varpa því út hafa orðið fórnarlömb trúarlyganna sem falshirðar hans hafa borið þeim fyrir. Hvers vegna hafa þeir ekki heyrt þessa viðvörun frá postulanum Jakobi sem vitnað er í í Jakobsbréfinu 3:1: „ *Bræður mínir, látið ekki marga ykkar verða kennarar, því að þið vitið að vér munum fá strangari dóm.* “ Slík viðvörun hefði getað breytt örlögum þeirra, en uppreisnargjarnir andar heyra aldrei ákall Guðs til þeirra fyrir milligöngu trúrra þjóna sinna. Þeir hlusta ekki aðeins ekki á þá, heldur snúast þeir einnig gegn þeim og ofsækja þá. Þess vegna, hver sem umfang framtíðarrefsingar þeirra verður, verður hún ríkulega réttlæt看leg. Þema þessa „ *árgangs* “ var þróað í spádómsbók gamla sáttmálans, í Jesaja 63 þar sem Jesús lýsir yfir:

Vers 1: „ *Hver er þessi, sem kemur frá Edóm, frá Bosra, í skarlatsrauðum klæðum, í skínandi klæðum, stendur hátt uppi í allri mætti sínum? Ég hefi lofað hjálpræði og megna að frelsa.* “

„ *Edóm* “: Táknrænt setur Guð athöfn „ *árgangs* “ undir merki „ *Edóms* “, upphaflega land Esaú, mannsins sem fyrirleit andlegan frumburðarrétt sinn og skipti honum út fyrir rétt af „ *rauðum* linsubaunum“ sem bróðir hans Jakob útbjó. Athugið að nafnið „ *Edóm* “, sem þýðir rauður, hefur sömu merkingu og nafnið á Adam sem Guð skapaði. Þessi rauði eða „ *rauði* “ litur einkennir Esaú fullkomlega: hár hans og hárið sem haldi líkama hans var einnig „ *rautt* “; og í Opinberunarbókinni er þetta „ *rautt* “ tengt djöflinum og jarðneskum öflum sem hann ræður yfir og notar til að berjast gegn Guði og frelsandi sannleika hans; „ *rauða hestinum* “ í „ *annar innsiglinu* “ í Opinberunarbókinni 6:2; „ *rauða drekanum* “ í

Opinberunarbókinni 12:3. Orsök refsingarinnar er þannig greind: fyrirlitning manna á andlegu viðfangsefni, það er að segja frelsunarverkefninu sem Guð hugsaði upp.

„*Bosra* “: Við lesum í Jer. 49:13: „*Því að ég hef svarið við sjálfan mig, segir Drottinn, að Bosra skal verða að auðn, að háðung, að tortímingu og að bölvun, og allar borgir hennar skulu verða að eilífri auðn.*“ Þessi borg „*Edóm*“ verður þannig tákn um bölvun Guðs; bölvun sem stafar af uppreisnargjarnri skurðgoðadýrkun íbúa hennar, einnig borin saman við „*Sódómu og Gómorru*“ í Jer. 49:18, þar sem Guð segir um „*Edóm*“: „*Eins og Sódóma og Gómorra og nágrannaborgirnar, sem voru eyddar, segir Drottinn, skal hún ekki vera byggð og enginn maður mun búa þar.*“

Síðan ákveður og skilgreinir Andinn grunnþema þessa kafla, þ.e. þema hins fyrirlitna andlega viðfangsefnis: hjálpraðið sem eingöngu er veitt af Jesú Kristi sem segir: „*Það er ég sem hef lofað hjálpraði, sem hef mátt til að frelsa.*“ Hann tekur á sig mynd þess að framkvæma guðdómlegan dóm, Guð sjálfur. Í samhengi þessarar refsingar sjá þeir sem efuðust að minnsta kosti um tilvist hans Jesú Krist „*stolt og í fullum krafti sínum.*“ Það er ekki lengur spurning um kærleika eða miskunn, tíminn er kominn fyrir bindandi „*kraft*“ sem hvorki hold né himneskur andi getur staðist gegn.

Vers 2: „*Hví eru klæði þín rauð og klæði þín eins og klæði þess sem treður vínþröngina?*“ Það er þessi spurning sem afhjúpar og staðfestir hér þróun þemunnar um „*vínarganginn*“ sem vakið er upp í Opinberunarbókinni 14:18 til 20. Ég tek eftir því að í Opinberunarbókinni 14:15 til 20, í tveimur þemum sem kynnt eru í röð, „*uppskeran*“ eða himnesk upphefð hinna útvöldu og „*vínargangurinn*“, refsing falshirðanna, notar böðulengillinn „*sigð*“, en sá seinni er tilgreindur sem „*hvass*“. Mynd sigðarinnar gefur athöfninni afgerandi blæ sem samsvarar fullkomlega endalokum veraldar sem markaður er með dýrlegri endurkomu Jesú Krists. Böðulengillinn í þessum tveimur þemum er tengdur við Jesú Krist í Jesaja 63:1. „*Rauðu klæðin*“ koma á eftir orðinu „*Edóm*“ og staðfesta markmið reiði Guðs: mannlegt blóð sem verður að úthella til að friðþægja fyrir syndir sem Jesús friðþægði ekki fyrir í hans stað.

Vers 3: „*Ég hefi troðið vínþröngina einn, og enginn af þjóðunum var með mér. Ég hefi troðið þá í reiði minni, ég hefi kramið þá í heift minni. Blóð þeirra hefur runnið niður á klæði mín og ég hef óhreinkað öll mín föt.*“

Það sem Jesús er að segja í þessu vers er að hann sé guðlegur skipuleggjandi og skipulagsmaður þessa fjöldamorða, sem fyrst og fremst beinist að falshirðunum, „*vínberjum reiðinnar*“. Í raun og veru eru þessir atburðir framkvæmdir af öðrum mönnum sem hafa fallið fyrir trúarlegum lygum þeirra. Endurkoma Krists og upptökur hans útvöldu frá „*uppskerunni*“ hafa steypit grímunum af stóli og grimmi veruleikinn hefur þröngvað sér yfir öll þessi blekktu, en samt týndu, fórnarlömb. Því orð Guðs, hans heilaga Biblía, var alls staðar aðgengilegt og þeir sem týna sjálfum sér munu gera það með fullri ábyrgð.

Í orðatiltækinu „*ég hef troðið vínþröngina einn*“ greini ég tvo boðskapi. Sá fyrsti: Jesús „*einn*“ bar krossinn sem gaf honum sigur og rétt til að tortíma hinum falsktrúuðu uppreisnargjörnu vantrúuðum. Sá seinni: Eftir að hinir útvöldu voru hrifnir upp til himna, endurskapaðir „*hinir einu*“ sönnu menn í mynd Guðs;

á jörðinni sér Jesús ekki lengur menn, heldur dýr ganga á báðum fótum. Í þessari lokarefsingu, sem markar lok sex þúsund ára jarðneskrar uppreisnar manna, „*hefnir*“ Jesús Kristur fyrirlitninguna sem sýnd var hinna stórfenglegu sýningu á kærleika sínum, sem nú viku fyrir „*reiði hans og heift*“.

Vers 4: „*Því að hefndardagurinn var í hjarta mínu, og ár endurlausnar minnar er komið.*“ Þannig er hvatning hins fyrirlitna og svikna Krists til „*hefndar*“ staðfest. En aðalvænting hans var að færa blessaða „*endurleysta*“ sína inn í eilífð sína. Og *hið langþráða „ár“* mun koma árið 2030. Það er þessi þörf fyrir „*hefnd*“ sem birtist gegn seka mannkyni með „*reiði hans og heift*“.

Vers 5: „*Ég litaðist um, en enginn hjálpaði mér, ég var agndofa, en enginn studdi mig. Þá hjálpaði mér armleggur minn, og reiði mín varð mér stuðningur.*“

Í þessu versi vekur Guð upp raunverulega einveru sína frammi fyrir öllum sköpunum sínum; hann talar sem Guð, faðirinn, en með því að vísa til „*arms*“ síns vísar hann til holdtekju sinnar sem „*sonar*“ Guðs, í holdi Jesú Krists. Sama hugtakið „*armur*“ vísar til Krists í Jesaja 53:1 þar sem faðirinn segir: „*Hver hefur trúað því sem oss var boðað? Hver hefur þekkt arm JaHWÉH?*“ Hann spáir fyrir um spurningarnar sem vantrúaðir Hebrear Ísraels gamla sáttmálans munu einn daginn spyrja sig.

Við munum finna orsakir þessarar reiði í trúarkenningu páfakirkjunnar, rómversk-kaþólskrar trúar, sem sameinar þær allar; mótmælendatrúarbrögðin hafa varðveitt í arf aðeins sumar af syndum sínum, en þær sem þegar hafa verið banvænar.

Ég hef þegar haft tækifæri til að fordæma endurgerð þess á þeim helgisiðum sem erfðir voru frá Gyðingum Gamla sáttmálans; eitthvað sem það deilir með rétttrúnaðarklerkastéttinni, sem er jafn skurðgoðadýrkunarkennd og það, sem og anglíkönsku trúarbrögðin. Aðalefni rannsóknar minnar í dag eru „*messur þess*“. Kaþólska „*messan*“ er fyrir þessa trú öflugasta og hátíðlegasta stund helgiathafna sinna. Nafn þess er af latneskum uppruna, „*missa*“, sem þýðir: að senda burt. Upphaflega enduðu trúarsamkomur með latneska orðasambandinu: „*ite, est missa*“, sem þýðir: „*farðu, það er að senda burt*“. Þetta orð „*missa*“ gaf tilefni til orðsins trúboð. Persónulega finnst mér það mjög líkt orðinu „*messías*“, sem þessi helgiathöfn ræðst sérstaklega á. Þegar vegna þess að í hinna heilögu kvöldmáltíð, sem Jesús stofnaði, er hlutverk blóðsins, sem vínið táknar og allir kristnir fylgjendur verða að drekka, grundvallaratriði, þar sem það er undirstöðuatriði nýja „*sáttmálans*“ samkvæmt kenningu Jesú sem lýst er í Matt. 26:27-28: „*Þá tók hann bikar, gjörði þakkir, gaf þeim og sagði: Drekkið allir af honum, því að þetta er blóð mitt, blóð sáttmálans, sem úthellt er fyrir margar til fyrirgefningar synda.*“ Sama hugtakið „*margir*“ vísar til þeirra sem njóta sáttmála Krists og vitnað er í Dan. 9:27. Hins vegar drekkur aðeins presturinn í messunni vínið sem er, eins og hjá mótmælendum, áfengisríkt, það er að segja eittrað og skaðlegt. Staðreyndin er sú að messan miðar að því að fagna, í gegnum evkaristíuna, dýrð upprisnu Krists, og hér, þegar, tek ég eftir þessari mótsögn við þessi orð Jesú sem segir fyrir munn Páls, í 1. Kor. 11:26: „*Því að svo oft sem þér etið þetta brauð og drekkið þennan bikar, þá kunngjörði þér dauða Drottins, þangað til hann kemur.*“ Það er augljóst að Jesús setur heilaga kvöldmáltíð sína

undir dýrð „ **dauða síns** “ en ekki undir upprisu sína. Ennfremur hverfur upprisa Jesú í þágu loforðs hans um að koma aftur; þannig undirbýr hann aðventistapema síðustu daga. Frá þessari grundvallaróvirðingu mun spretta dýrð „sunnudagsins“, orðs sem þýðir „Drottins dagur“; upprisu hans en ekki „ **dauða hans** “. Sambandið við Guð er þegar orðið ómögulegt, en kaþólsk kenning stoppar ekki þar; það er verra. Með því að eigna sér kraft Guðs boðar hún kenningar sínar um umbreytingu þar sem efni oblátunnar verður á undraverðan hátt hinn sanni líkami Krists. Jesús hafði ekki hugsað um þetta, en hvers vegna ekki að endurnýja ánægjuna af því að deyja fyrir synd? Því þetta er það sem evkaristían í messunni segist áorka. Þetta er í andstöðu við þennan texta úr Heb. 9:27-28: „ *Og eins og mönnunum er ætlað að deyja einu sinni* , en eftir það kemur dómurinn, svo mun **Kristur, sem var fórnað einu sinni til að bera syndir margra** , birtast í annað sinn án syndar til hjálpræðis þeim sem bíða hans. “ Frammi fyrir þessari athugun verðum við að muna hvernig sama mistökin, á þeim tíma þegar kröfur fólksins um vatn höfðu pirrað hann, sneru Móse aftur að Hóreb-klettinum og **í stað þess að tala við hann** eins og Guð hafði sagt honum að gera við þessa aðra beiðni, sló hann klettinn **í annað sinn** . Með þessu mistöki hafði Móse einmitt afbakað framtíðarbjörgunarhlutverk Jesú Krists sem táknað var með sleginn „ **klettinum** “. Einnig, til að skilja eftir sig alvarlega lexíu sem viðvörun, refsaði Guð honum frammi fyrir öllu fólki sínu með því að koma í veg fyrir að það gæti farið með honum inn í fyrirheitna landið, Kanaanlandið. Hvað varðar kaþólsku trúna, þá sló hún ekki „klettinn “ tvisvar, heldur milljón sinnum, þar sem þetta hefur verið endurtekið í öllum sínum fjölda síðan „ **eitt þúsund sex hundruð** “. » **ára** starfsemi, sem Guð vísar til í „ **árgangi** “ sínum með því að segja í Opinberunarbókinni 14:20: „ *Og vínþröngin var troðin fyrir utan borgina og blóð rann út úr vínþrönginni, allt að beisli hestanna, eitt þúsund og sex hundruð skeið* . “ Ég man að orðatiltækið „ **beisli hestanna** “ vísar til trúarlegra hirða sem leiða fólkið í Jakobsbréfinu 3:3: „ *Ef vér leggjum beisli í munn hestanna* svo að þeir hlýði okkur, þá drottum vér einni yfir öllum líkama þeirra. “ Skotmörk guðlegrar reiði, eða „ **vínberja reiðinnar** “ , eru því þeir sem „ **leiða** “ trúarhópana sem „ **hlýða** “ þeim. En eftir þessa hlýðni mun koma morðóð reiði þeirra.

Sönn trú, sú sem heimilar sambandið milli syndarans og Guðs, skapara hans og dómara, byggist eingöngu á hugarástandi hans, einlægni hans, sem Guð viðurkennir sem raunverulegt eða ekki. Falsk trúarbrögð leita lögmætis í iðkun helgisiða sem fylgjendur þeirra hlýða án þess að sættast við Guð. Þess vegna mun endanleg vonbrigði þeirra birtast í réttlátri reiði sem mun tjá reiði Jesú Krists, hins eina sanna Guðs. Reyndar hefur kaþólska trúin endurreist þrældóm helgisiðaforms sem leitast við að hylja áframhaldandi þrældóm syndarinnar sem Jesús vill frelsa endurleysta sína frá til að leyfa þeim að njóta góðs af dýrðlegu frelsi hans, sem aðeins fæst í hlýðni sinni sem hvert og eitt þeirra endurskapar. Fyrirmynd jarðnesks lífs hans verður að vera fyrirmynd endurleysta útvöldu hans. Og kærleikur allra sannleika hennar er nægur í sjálfu sér til að endurbyggja með miskunnsömum hjálp hennar sálina sem verður verðug eilífrar hjálpræðis.

Í Opinberunarbókinni 18, þar sem hún gengst undir refsingu hins síðasta „ **árgangs** “ , segir Guð um hana í versí 5: „ *Því að syndir hennar hafa náð allt til himins og Guð hefur minnst misgjörða hennar*. “ Þær eru svo margar að ég get

aðeins nefnt þær augljósustu. En með því að eigna henni mynd af turni sem er gerður upp úr syndum sem rísa upp til himins, gefur Guð henni eðli nýs Babýlonsturns. Sá fyrsti, eins og hún, hafði þann tilgang að safna saman dreifðu mannkyni; kaþólska trúin gerir slíkt hið sama með því að leitast við að sameina, undir yfirráðum sínum, hinar ýmsu gerðir kristinnar trúar. Í Babýlon miðaði samkoman að því að vernda mannkynið fyrir guðlegri refsingu. Fyrir kaþólsku Rómaborg er hin tálsýna von eins; hún treystir á einingu til að sigra með styrk safnaða hópsins; en hún óttast ekki refsingar Guðs, þar sem hún telur að hann samþykki hana og innblæsi hana. Í Opinberunarbókinni 13:2 stangast andinn á við fullyrðingu hans með því að segja: „... *drekinna gaf honum mátt sinn og hásæti sitt og mikinn mátt* .“ Í hlutverki „*drekan*“ stendur „*djöfullinn*“ samkvæmt Opinb. 12:9, en einnig rómverska keisarastjórnin sem kom á undan honum, samkvæmt Opinb. 12:3. Hann „*gaf*“ honum í raun, sem erfðamiðlara, „*hásæti sitt*“; og auk þess titillinn: Æðsti páfi, eða á latínu: Pontifex maximus.

Þessi önnur synd, sem beinist gegn Guði, á skilið að vera minnst. Jesús lýsir því yfir í Matteusi 23:9-10: „*Og kallið engan föður yðar á jörðu, því einn er yðar faðir, sem er á himnum. Og látið ekki kalla yður höfðingja, því einn er yðar höfðingi, Kristur.*“ Þannig, til að reiða Guð, kallar djöfullinn kaþólska páfann „helgastan föður“ og aðstoðarmenn klerka hans „feður“. Þeir krefjast einnig titilsins „samviskuleiðtogar“ og vísa til páfans sem „heilagleika hans“, eitthvað sem stangast á við í Opinberunarbókinni 15:4: „*Hver mun ekki óttast, Drottinn, og vegsama nafn þitt? Því að þú einn ert heilagur.*“ Þessi vanvirðing fyrir boðum Jesú einn leiðir í ljós djöfullegt eðli þessarar trúar.

Tilbeiðsla sem Guði þóknast

Hvert og eitt okkar hefur sína eigin hugmynd um hvað við teljum ánægjulegt og skapari okkar er engin undantekning frá þessari meginreglu. Í Biblíunni sinni opinberaði hann okkur hvað honum þykir ánægjulegt með því að kalla það „gott“. Og rökrétt er að hið gagnstæða, það sem honum þykir óþægilegt, er kallað „illt“. Öll guðleg opinberun hans felst í því að sýna okkur dæmi um þetta „góða“ og þetta „illa“. Hið góða færir honum gleði, en illt leggur þjáningar á. Við getum auðveldlega skilið hvernig honum líður því hann skapaði okkur, mannverur eftir himneskum englum, í sinni mynd. Líkindi okkar við Guð takmarkast við þessar grunnvirkni, því hann er almáttugur, alvitur, alls staðar og ótakmarkaður, og við, jarðneskar verur hans, erum algjört andstæða þessa hluta. Líkamleg samskipti við Guð eru því óþörf, þar sem hann hefur gert okkur kunnugt hvað hann væntir af okkur í tveimur sáttmálum sínum í röð. Í formi fyrsta sáttmálans setti Guð og afhjúpaði reglur sínar sem mynda lög hans og setur þannig mannverur í prófraun hlýðni. Að hlýða krefst ekki skilnings, og sársaukafull en blessuð trúarprófraun Abrahams er besta dæmið sem veitir honum titillinn faðir trúaðra. Þessi reynsla Abrahams sýnir sannarlega fram á þá hegðunarstaðla sem Guð krefst og leitar að meðal sköpunarvera sinna. Hann gaf Abraham engar skýringar, hann gaf honum aðeins skipun. Og eins hræðileg og þessi skipun var, hlýddi Abraham Guði án þess að skilja hvernig Guð gat beðið hann um eitthvað

eins hræðilegt og að fórna Ísak, einum lögmætum syni sínum, sem fórn. Fæðing þessa barns, sem var fætt í heiminn þegar hann var hundrað ára gamall, hafði verið kraftaverkagjöf frá Guði, því frekar þar sem Sara, lögmæt kona hans, hafði verið ófrjó fram að því. Hann var því fyrstur til að bregðast við eins og Job, sem eftir að hafa verið sleginn af Satan án þess að vita hvers vegna, sagði í Jobsbók 1:21: „*...Nakinn kom ég af móðurlífi og nakinn mun ég snúa þangað aftur. Drottinn gaf og Drottinn tók. Lofað veri nafn Drottinns!*“ Á tímum Abrahams bar jörðin fjölda mannslífa sem voru ófærir um að rökhugsa og hegða sér eins og hann. Munurinn á þessari hegðun byggist á tveimur þáttum: Persónuleika Nóa og hagnýtri lífsreynslu sem hann hafði með því að hlusta alltaf og hlýða skipunum hans. Skiljið að Guð valdi Abram meðal allra samtímamanna sinna vegna hlýðni, undirgefni og trúfastrar persónuleika hans, sem var einstakur á sínum tíma. Abraham uppgötvaði fljótt þann kærleika sem Guð sýndi honum og raunveruleg vinátta gat myndast á milli þeirra. Fyrir Guð voru hlýðni Abrahams og Jobs tvö dæmi um tilbeiðslu sem honum þóknaðist. Og síðar, í Jesú Kristi, kom Guð til að sýna fram á fullkomna þóknanlega tilbeiðslu; fyrirmyndina þar excellence. Í jarðneskri þjónustu sinni, í Jesú, gerði Guð sig svo mikinn þjón Guðs að honum tókst að dylja guðdómleika sinn. Reyndar, í öllum orðum sínum og verkum, beindi maðurinn af holdi, sem kallaður var Jesús, augum samtímamanna sinna að himneskum Guði, föður alls lífs. Hann lifði þjónustu sinni í fullkominni og algjörri afneitun. Hins vegar er hægt að giska á guðdómleika hans í formi orða hans þar sem hann talar alltaf um sjálfan sig í „þriðju persónu“... Mannssonurinn gerir þetta, Mannssonurinn gerir hitt; hann hverfur alveg á bak við þennan „Mannsson“ sem er líka sannarlega „Guðs sonur“. Jesús dró saman jarðneska þjónustu sína með því að segja í Matteusi 20:28: „*Eins kom Mannssonurinn ekki til að láta þjóna sér, heldur til að þjóna og gefa líf sitt til lausnargjalds fyrir marga.*“ »

„Að þjóna en ekki vera þjónaður og tilbúinn að gefa líf sitt“; slík er skilgreiningin á útvöldum sem mun, fyrir Guð, taka á sig ánægjulegan blæ og verða ánægjuleg tilbeiðsla. Orðið tilbeiðsla fær fulla merkingu sína hér, því sönn tilbeiðsla er lifað í samfellu lífsins sem hættir aðeins í manninum þegar hann sefur. Því jafnvel meðan hann sefur vakir Guð yfir honum. Hann er meðvitaður um drauma sína og stundum skipuleggur þá. Og um leið og hann vaknar hefst tilbeiðslan sem veitt er Guði því það er á þessum tíma í fullri meðvitund sem hann stýrir tilveru sinni á braut góðs eða ills. Í tilbeiðslunni sem Jesús Kristur veitti var aldrei stigið skref á braut ills og það er þessum einstaka eiginleika tilbeiðslu sem við eigum möguleika á að vera frelsaðir af honum.

Með því að uppgötva fullkomnun og staðal Jesú Krists getum við auðveldlega greint þá sértrúarsöfnuði sem Guð telur óþægilega. Egóíð, sjálfið, er alls staðar nálægur. Og það eru ótal menn sem segjast þóknast náunga sínum en eru í raun aðeins að leita að eigin ánægju. Það er þessi meginregla sem skýrir mistök hjónabandsins. Hið sama á við um sambönd foreldra og barna, og rómverska jólahátíðin er gott dæmi. Barnið er fórnarlamb „undursamlegrar“ lygar, en foreldrarnir hafa svo mikla ánægju af því að sjá viðbrögð blekktra barnanna. Hvaða afleiðingar? Duttlungafull börn sem eiga allt að þakka, nema að í lífinu eftir dauðann uppgötva þau að ekkert er ókeypis né fæst á kraftaverk. Foreldrarnir

létu þau trú á „jólasveininn“, en lífið leggur harða veruleika sinn á þau. Fyrir vikið verða þau tortryggir og vantrúuð. Og sálir þeirra munu glatast Guði. Því trú krefst þess sem þau eru ekki lengur fær um: trúgirn. Því að skýring á veruleika lífsins fer fram úr öllum sögum sem mannleg hugsun og illar vættir hafa fundið upp. Og til að skilja það verður fullorðinn maður að geta hegðað sér eins og barnið sem er látið trú á „jólasveininn.“ Því að sannanir fyrir himnesku lífi eru aðeins faldar og skynjanlegar í andanum og huglægri íhugun.

Með óhlýðni syndarinnar iðkuðu Adam og Eva fyrstu jarðnesku tilbeiðsluformin sem Guði var ógeðfellt. Og guðdómlegi dómur sem kveðinn var upp var dauði sem kom á undan lífi í þjáningum. Þannig lét Guð manninn uppgötva hvað synd hans hafði valdið honum; þjáningu sem átti að teygja sig til dauða hans í Jesú Kristi. Líf syndarans varð þannig skóli hins guðdómlega lífs; hann lærði í eigin lífi hvað hann lagði á himneskan föður sinn.

Fórnirnar sem Abel og Kain færðu bera fyrst vitni um tvenns konar tilbeiðslu sem Guði er veitt: þá ánægjulegu og þá óþægilegu. Hins vegar, án þjónustu Jesú Krists, er ómögulegt að skilja dóm Guðs yfir þessum tveimur fórnunum. Í versta falli, án þessa ljóss, tekur dómur hans á sig óréttláta mynd. Reyndar er það aðeins þekking á hjálpræðisáætluninni sem framkvæmt er í Jesú Kristi, „lambinu sem ber syndir heimsins“, sem gerir okkur kleift að skilja hvers vegna fórn Abels á lambinu eða sauðkindinni var samþykkt sem tilbeiðsluform sem Guði þóknarlegt, þar sem ávöxtur jarðarinnar sem Kain færði var ekkert tilefni til. Þessi staða var sambærileg við stöðu Jobs, það er að segja, óútskýranleg fyrir syndarana tvo, en Guð hafði sína ástæðu til að réttlæta val sitt á blóðinu sem dýrið sem Abel færði úthellti.

Í dag, í júlí 2022, staðfestir Guð enn þá val sitt á þeirri tilbeiðslu sem honum þóknast og fyrirlítur jafnframt allar þær fjölbreyttu tilbeiðsluform sem honum þóknast ekki. Þess vegna hefur lexían sem Abel og Kain gáfu borið með sér og mun bera með sér allt til hins síðasta náðardags, varanlega og ævarandi kennslu um dóm sinn á trú manna. Með því að byggja kirkju sína, söfnuð sinn útvöldu, á kenningum sem postular hans skildu, setti Guð staðalinn fyrir tilbeiðslu sem honum þóknast. En með tímanum, undir rómverskum yfirráðum, bæði keisaralegum og páfalegum, var syndin endurreist í kristinni trú frá 7. mars 321, af óverðugum heiðnum keisara, Konstantínusi I. ^{mikla}, en aðeins á jörð syndugra manna. Frá því að páfavelði Rómar náði tökum á í Róm árið 538, hefur Guð í 1260 löng ár leyft kaþólsku trúnni að kenna synd undir merkjum kristinna trúarbragða. Og árið 1798, með frönsku byltingunni, batt hann enda á harðstjórn sína og ofsóknir. Hann mat reynslu mótmælenda frá 12. ^{til} 18. ^{aldar} svo ófullkomna að hann vísar aðeins stuttlega í hana í Dan 11:33-34: „*Og hinir vitru meðal þeirra munu fræða marga. Og sumir munu falla um tíma fyrir sverði og loga, fyrir herleiðingum og ránsfeng. Og þegar þeir falla, mun þeim lítil hjálp hljóta, og margir munu sameinast þeim í hræsni.*“ Ég hef undirstrikað með „feitlettraðri“ letur þessi tvö atriði sem eru uppspretta þeirrar miklu óþægilegu tilbeiðslu sem mótmælendur veita Guði enn í dag. Við verðum að sameina í þessu versí orðin „*lítil hjálp*“ og „*hræsni*“. Hvers vegna að sameina þau? Vegna þess að hið fyrri útskýrir hið síðara. Í áætlun Guðs er engin ákvæði um hjálp fyrir sanna píslarvotta trúarinnar. Þetta er það sem hann opinberar í boðskapnum sem hann sendir

útvöldum sínum á tímum ofsókna Díókletíanusar og fjórðungsveldis hans á milli 3030 og 313, því hann segir þeim í Opinberunarbókinni 2:10: „*Óttist ekki það sem þér munuð þola. Sjá, djöfullinn mun varpa nokkrum yðar í fangelsi, til þess að þér verðið freistaðir, og þér munuð þrenging hafa í tíu daga. Verið trúir allt til dauða, og ég mun gefa yður lífsins kórónu.*“ Við sjáum enga hjálp frá Guði á þessum tíma. En í Opinberunarbókinni 12:16 birtist hjálp hræsnaranna: „*Og jörðin hjálpaði konunni, og jörðin opnaði munn sinn og svelgdi ána sem drekinn hafði kastað úr munni sér.*“ „Jörðin“ í þessu versí táknað mót-mælendatrúna sem Guð dæmir „*hræsni*“ vegna vopnanotkunar og drápa á kaþólskum bardagamönnum. Í „trúarbragðastríðinu“ sem er hafið greinir Guð á milli þriggja aðskildra fylkinga sem því eru; „*jörðin*“ eða hræsni mót-mælendatrúarinnar; „*konan*“ eða hin trúaða mót-mælendatrú; og „*áin*“ eða konunglegu kaþólsku bandalögin. Og sagan ber vitni um að þessi trúarstríð voru langvinn og framkvæmd á milli 1200 og 1798. Önnur „hjálp“ kom síðan á árunum 1793-1794 í formi fallöxu franskrar byltingartrúleysis. Með því að slá konungsvaldið og kaþólsku trúna til bana, eins og tilkynnt er í Opinberunarbókinni 2:20, sannar Guð að hann dæmir kaþólsku trúna afar ógeðfellda og einnig trú svokallaðra „*hrænisfullra*“ mót-mælenda: „*Sjá, ég mun kasta henni í sæng og þeim sem drýgja hór með henni í mikla þrenging, nema þeir iðrist verka hennar. Ég mun láta börn hennar verða deydd, og allir söfnuðirnir munu vita að ég er sá sem rannsakar nýrnir og hjörtun, og ég mun umbuna hverjum og einum yðar eftir verkum hans.*“ Nú sláir þessi aðgerð falskri og hrænisfullri trúarbrögðum því í 3. Mós. 26, í hliðstæðu við „fjórða lúðurinn“ í Opinberunarbókinni 8:12, gefur Guð þessari aðgerð merki „*sverðsins sem kemur til að hefna sáttmála síns*“, það er að segja, til að svara táknrænni kröfu um „*hefnd*“ hinna heilögu í Opinberunarbókinni 6:9-10: „*Þegar Guð opnaði fimmta innsiglið, sá ég undir altarinu sálir þeirra sem höfðu verið drepnir fyrir orð Guðs og fyrir vitnisburðinn sem þeir höfðu haft. Þeir hrópuðu hárrí röddu og sögðu: Hversu lengi, Drottinn, heilagur og sannur, frestar þú að dæma og hefna blóðs okkar á þeim sem á jörðinni búa?*“

Ég legg áherslu á þetta atriði vegna þess að rökfræði spáðrar áætlunar Guðs verður skýr og augljós. Guð spáir 1260 árum fyrir ofsóknarvald páfaveldisins í Róm. En hver beitir trúarlegum dómi? Konungsveldið. Þess vegna mun „*hefndin*“ sem krafist er með óréttlátum aftökum dýrlinga þess koma fyrst niður á þessu konungsveldi, aðallega með fallöx frönsku byltingarmannanna á árunum 1793 til 1794. Höfuð Loðvíks XVI, konungs Frakklands, féll vegna landráða, fyrir karla, en vegna andlegs „*hórdóms*“, fyrir Guð. Þessi aðgerð er spáð með „*miklu þrengingunni*“ í Opinberunarbókinni 2:22: „*Sjá, ég mun kasta henni í sæng og þá sem drýgja hór með henni í mikla þrengingu, nema þeir iðrist verk hennar. Ég mun deyða börn hennar með dauða, og allar kirkjurnar munu vita að ég er sá sem rannsakar taugar og hjörtu, og ég mun umbuna hverjum og einum yðar eftir verkum yðar.*“ Orðatiltækið „*að deyja dauða*“ kann að koma á óvart, en það hefur sína skýringu. Guð á við að þessi spáði „*dauði*“ valdi því að mannlegt blóð flæði, því það er fyrsti „*dauðinn*“ en ekki sá „*annar*“, sá sem einkennir síðasta dóminn, sem hann vísar til með því að segja, að þessu sinni, til sömu mót-mælenda, eftir vorið 1843, „*Sardes*“-tímabilið, í

Opinberunarbókinni 3:2: „...Ég þekki verk þín. Ég veit að þú ert talinn lifandi en þú ert dauður.“ Þannig sérðu að þessi refsing kemur rétt fyrir árið 1798, þar sem ofsóknartími Rómar lýkur, með sem sönnun handtöku Píusar VI páfa sem lést árið eftir, árið 1799, í fangelsi í Valence sur Rhône, þar sem ég bý. Og það er einnig undir nafninu „*dýrið sem stígur upp úr botnlausu gryfjunni*“ sem þessi franska bylting er nefnd í Opinberunarbókinni 11:7: „*Og þegar þeir hafa lokið vitnisburði sínum mun dýrið sem stígur upp úr botnlausu gryfjunni heyja stríð gegn þeim, sigrá þá og drepa þá*.“ Markmið þessa „*stríðs*“ er hin guðdómlega heilaga Biblía, kölluð „*mín*“ „*tveir vitni*“, í Opinb. 11:3: „*Ég mun gefa mínum tveimur vitnum vald, og þeir munu spá í eitt þúsund, tvö hundruð og sextíu daga, klæddir í sekk*.“

Almenna reglan er sú að tilbeiðsla sem Guði er óþægileg er sú sem byggist ekki á námi og iðkun þess sem hann hefur lýst yfir að sé honum þóknanlegt. Og hvort sem hún er kristin eða ekki, þá hafnar hann þessari tegund trúarbragða og fordæmir hana. Og vegna þess að Guð hefur sínar óskir og hjálpræði hans fer aðeins í gegnum Jesú Krist sem sagði skýrt: „*Enginn kemur til föðurins nema fyrir mig*“, þá beinist spádómleg opinberun hans aðeins að kristinni trú; hinni sönnu og hinni fölsku, því samkvæmt Opinberunarbókinni 17:5 er kaþólska trúin, sem táknuð er með nafninu „*Babýlon hin mikla*“, „*móðir*“ annarra trúarbragða sem einnig eru kallaðar „*saurlífismenn*“: „*Á enni hennar var skrifað nafn, leyndardómur: Babýlon hin mikla, móðir saurlífismanna og viðurstyggða jarðarinnar*.“ Og auðvitað eru þessir „*saurlífismenn*“ hin ýmsu kristnu trúarbrögð sem Guð dæmir mótmælendapersónurnar sem „*hræsnarar*“.

Þessi kristna trú einkennir þá vestrænu herbúðir sem nú standa gegn hinu völduga Rússlandi, en hótanir þeirra gegn Vesturlöndum verða sífellt tíðari og nákvæmari. Í þessari viku skoraði Vladímír Pútín á Vesturlandabúa: „Ef þeir vilja heyja stríð gegn Rússlandi, þá skulu þeir reyna!“ Og ég skulda blaðamanni það sem benti á til að staðfesta að vestrænu herbúðirnar tákna „*þriðjung*“ mannkyns jarðarbúa og að hinir „*tveir þriðju hlutar*“ séu andvígir og meira og minna fjandsamlegir. Þetta gefur „*þriðjungi mannkynsins*“ sem er skotmark „*dráps*“ í Opinberunarbókinni 9:15 ótrúa vestræna kristna sjálfsmynd: „*Og fjórir englar, sem voru búnir til klukkustundar, dags, mánaðar og árs, voru látnir lausir til að drepa þriðjung mannkynsins*.“ Reyndar samanstendur þessi vestræna herbúð af evrópsku „*tíu hornunum*“ en einnig af gríðarstórum afkvæmum þeirra, Bandaríkjunum, Suður-Ameríku og Ástralíu. Þessi „*þriðjungur*“ er því ekki aðeins táknrænn; hann beinist í raun að kristnum þjóðum sem, vegna guðleysis síns og sérstaklega óþægilegra sértrúarsöfnuða, verða að vera bráðabirgða tortímdir með dómi reiði Jesú Krists. Hinar þjóðir jarðarinnar koma ekki fyrir í opinberun Jesú Krists, sem hunsar þær algjörlega; sem mun ekki koma í veg fyrir að þær tortími einnig hver annarri. En skotmark reiði hans er enn hin brenglaða kristna trúarbrögð, og þess vegna þurfti þriðja heimsstyrjöldin eða „*sjötta lúðurinn*“ í Opinberunarbók Jesú Krists að eiga sér stað í Evrópu eins og tvær fyrri heimsstyrjaldirnar. Þriðja heimsstyrjöldin mun þó ekki útrýma íbúum þessarar vestrænu herbúða. En þeir sem lifa af munu aðeins lifa nógu lengi til að upplifa lokapróf trúarinnar og þeir munu hverfa þegar Jesús kemur til að bjarga síðustu útvöldum sínum úr höndum illra manna vorið 2030.

Tilbeiðsla sem er Guði þóknanleg byggist því á einfaldleika kærleiksríks sambands þar sem tillitsemi er gagnkvæm, lifað í fullkominni auðmýkt og trúfesti eins og Jesús sýndi. Tengslin sem eru ofin milli Guðs og hans útvalda eru ósýnileg og persónuleg eins og þau sem tengdu Guð og Abraham. Algjör sjálfsafneitun er einnig nauðsynleg, því sá sem þjónar Guði gerir það ekki til að vera dádur af mönnum því fyrir hann skiptir aðeins skoðun hins guðdómlega föður máli. Ennfremur gerir trúfesti hans hann að skotspónni haturs djöfulsins og uppreisnargjarnra syndara manna. Nafnleynd er því miklu betri en frægð. Samkvæmt vinsælu máltæki: "Til að lifa hamingjusömum skulum við lifa í felum."

Dýrka kristinna manna varð skyndilega ógeðfelld í augum Guðs frá 7. mars 321, þeim degi þegar Konstantínus I., með keisaralegri tilskipun, ^{tilkynnti} opinberlega að sjöunda dags hvíldardagurinn skyldi skipta út fyrir fyrsta daginn sem helgaður var í sinni eigin heiðnu rómversku trúarbrögðum tilbeiðslu á SOL INVICTUS, sólguðinum sem hann erfði frá Egyptum. Dýrka sólguðsins breiddist út um Austurlönd; í Japan, heimsveldi „upprennandi sólar“, var keisarinn guðdómaður sem sonur sólguðsins sem kallaður var „Banzai“. Sólin býður mönnum upp á svo marga kosti að það er auðvelt fyrir djöfulinn og illa anda hans að þrýsta á menn til að tilbiðja hana sem guðdóm. Og vitandi hversu mikið þessi athöfn mislíkar skapara Guði sem dæmdi hana til dauða, þá hefur Satan opinberlega, frá sigri Jesú Krists, gróðursett þessa andstyggilegu heiðnu dýrkun í kristna trú, sem Guð hefur fordæmt frá þeim tíma. En vandamálið með brotna hvíldardaginn er hulið af grundvallarhlutverki sem Jesú Kristi er gefið í næstum öllum kristnum kirkjudeildum. Guðdómlegi kærleikurinn sem hann birtir fær okkur til að gleyma kröfunni um fullkomna réttlæti hans því að maðurinn heldur aðeins eftir því sem hann vill halda eftir: tilboði sínu um hjálpræði. Hins vegar birtist orsök bölvunarinnar og þar með ásökun Guðs gegn ótrúri kristni aðeins í spádómlegum opinberunum hans sem kynntar eru á lúmskan og óskýran hátt. Þetta er þar sem kristnir menn, sameiginlega og einstaklingsbundið, fremja fyrsta mistök sín: þeir vanmeta mikilvægi spádómstextanna sem þeir skilja ekki merkingu. Einnig, þar sem Jesús Kristur sá fyrir þessa hegðun, innblés hann postulanum Péttri með þessari alvarlegu viðvörun sem vitnað er í 2. Pétursbréf 1:19-20-21: " *Og oss er spámannsorðið enn öruggara, og þér gerið vel að gefa gaum að því eins og ljósi sem skín á myrkum stað, þangað til dagurinn rennur upp og morgunstjarnan rennur upp í hjörtum yðar. Vitið þetta fyrst, að enginn spádómur Ritningarinnar er túlkaður af neinum sjálfum sér, því að aldrei er spádómur kominn að vilja manns, heldur töluðu heilagir menn Guðs, knúðir af heilögum anda.* "

Þessi texti er aðdáunarverður af Guði, því hann hvetur lærisveina Jesú Krists til að gefa spádómunum alla þá mikilvægi sem þeir verðskulda, en þar að auki segir hann okkur skýrt með hvaða aðferð er hægt að túlka þá: þessir spádómar, sem guðdómlegi andi hefur hugsað, nota dæmisögumál sem þessi sami andi notar við ritun allrar hinnar allrar helgustu Biblíu, sem réttilega er kölluð: orð Guðs. Og þetta orð Guðs tjáir hugsun Anda síns.

Takið eftir mikilvægi þessarar viðvörunar sem vitnað er í í vitnisburði um nýja sáttmálann. Hún er ekki falin í bókum gamla sáttmálans, heldur kynnt öllum

þeim sem segjast vera hluti af nýja sáttmálanum: vanmat þeirra á þessari hátíðlegu viðvörun gerir þá því mjög seka frammi fyrir Guði föðurnum og Guði syninum, í hverjum hún er sett fram. Nú, annað vers sem Páll vitnar í í 1. Þess. 5:19-20-21 og 22, er einnig hunsað og fyrirlítið af þeim: „*Því að aldrei er spádómur kominn að vilja manns, heldur töluðu heilagir menn Guðs, knúnir af heilögum anda. Fyrirlítið ekki spádóma, heldur reynið allt, haldið fast við það sem gott er, haldið ykkur frá öllu illsku.*“ Í guðlegri visku sinni vildi Guð benda á tengsl spádómsþemunnar við tvö tilvitnanir frá Pétri og Páli, með því að eigna í báðum tilvikum sömu tölu úr versum 19-20-21. Og enn fremur er mikilvægi „*spádóms*“ minnt á í Opinb. 19:10, með þessum orðum: „*...því að vitnisburður Jesú er andi spádómsins.*“ Skilningur á spádómum gerir síðan kleift í Opinb. 20 að vekja upp dóm þeirra yfir hinum óguðlegu, sem þeir verða sakaðir um í „*þúsund ár*“; það er, á hinum mikla hvíldardegi sjöundu himnesku árþúsundar. Og í Opinb. 21 eru þeir táknaðir með táknrænni mynd „*tólf perla*“, svo dýrmætar eru þær í augum Guðs í Jesú Kristi. Við sjáum þannig að Andi Guðs tjái sig jafn mikið með tölum og með orðum og samanburðarmyndum. Pétur postuli upplýsti okkur því skýrt um að aðeins væri hægt að ráða í biblíuspádóma með hjálp Heilagrar Ritningar. Og frá árinu 1982, þegar ég kynnti fyrstu niðurstöður vinnu minnar fyrir bræðrum mínum í Sjöunda dags aðventistum, hefur verið staðfest að þessi aðferð sé áreiðanleg. Þess vegna er það mikilvægur hluti af tilbeiðslunni sem Guð veitir Guði, sem í þessu tilfelli er honum **þóknanleg**. Þetta skilyrði, sem er uppfyllt og virt, helgar þá. Því að sannur heilagleiki byggist á verkum sem Guð krefst. Þess vegna segir Jesús við þá í dómum sínum yfir hina heilögu sjö tímabila, í Opinberunarbókinni 2 og 3: „*Ég þekki verk ykkar.*“ Hann staðfestir þannig orð Jakobs í Jakobsbréfinu 2:17: „*Trúin, ef hún hefur ekki verk, er dauð í sjálfri sér.*“

Friðþægingardauði Jesú Krists opnaði og lagði grunninn að nýja sáttmálanum, en í upphafi hans innblés guðdómlegi andi Krists Heilaga ritningu fyrir nýju vitni hans. Á þennan hátt var guðdómlega lögmálið aukið með viðbót þessara nýju bókmenntavitnisburða. Nú, sættir við Guð fyrir tilstilli Jesú Krists, hafa hinir endurleystu rökrétta skyldu til að framfylgja öllu guðdómlega lögmálinu eins og Jesús hafði gert fullkomlega fyrir þá sem fyrirmynd hins fullkomna manns, Guði þóknans. Og það er til að réttlæta þessa rökfræði sem Páll postuli skrifaði í Róm 8:7: „*Því að holdlegt hugarfar er fjandskapur gegn Guði, því að það lýtur ekki lögmáli Guðs, né getur það verið.*“ Því er auðvelt að skilja að hlýðni „*við lögmáli Guðs*“ í heild sinni, sem gerð er möguleg í Kristi, er öfugt við það eina ávöxt sannrar „*trúar*“ sem Guð tekur **með ánægju**.

Í Róm 12:1 segir Páll okkur: „*Ég áminni yður því, bræður, að þér, vegna miskunnar Guðs, bjóðið fram líkama yðar að lifandi, heilagri, Guði þóknanlegri fórn. Þetta er sanngjörn guðsdýrkun yðar.*“ Guðs þóknunar er því aðeins svokölluð sanngjörn guðsdýrkun, það er ávöxtur sem berst með einfaldri, rökréttri greiningu mannlegrar skynsemi.

Í Róm 12:2 segir Páll einnig: „*Hegðið yður ekki eftir þessum heimi, heldur látið umbreytast með endurnýjun hugans, svo að þér getið reynt, hver sé vilji Guðs, hið góða, fagra og fullkomna.*“ Þetta vers er svo mikilvægt! Það hvetur okkur til að vera skynsöm með því að sýna okkur fær um að aðlagast breyttum aðferðum djöfulsins og illu andanna hans. Því að allar biblíuritningar nýja

sáttmálans voru innblásnar og skrifaðar í samhengi þar sem djöfullinn barðist opinberlega gegn kristinni trú í gegnum gyðinglega og rómverska mennska umboðsmenn sína. Einnig misstu sumar þessara tilvitnana lögmæti sitt þegar djöfullinn breytti formi baráttu sinnar með því að berjast gegn kristinni trú með því að starfa innan kristinnar söfnuðar, sem er það sem Guð opinberar í spádómi sínum í Dan 7 og allri opinberun sinni. Þessi breyting hófst með stofnun páfastjórnarinnar í Róm árið 538. Sem dæmi um vers sem hefur misst gildi sitt vitna ég í 1. Jóhannesarbréf 4:2: „*Á þessu þekkið þér anda Guðs: Sérhver andi sem játar, að Jesús Kristur sé kominn í holdi, er frá Guði.*“ Þetta var satt á dögum Jóhannesar; Á okkar tímum er það ekki lengur satt; í raun er það algjörlega rangt og banvænt blekking. Því að öll kristin trúarbrögð sem hafa orðið sek vegna brots síns á hvíldardeginum frá 1843 játa öll „*Jesú Krist kominn í holdinu.*“ Á sama hátt, fyrir 1843, var óvopnuð, en friðsæl og undirgefin mótmælendatrú **bráðabirgða samþykkt** af Guði, eins og Opinberunarbókin 2:24-25 kennir: „*Yður öllum þeim sem eruð í Þýatíru, þér sem hafið ekki þessa kenningu og þér hafið ekki þekkt djúp Satans, eins og þeir segja: Ég segi yður, ég legg enga aðra byrði á yður ; haldið aðeins því sem þér hafið, þanqað til ég kem.*“ En gildistaka tilskipunarinnar í Dan 8:14 árið 1843 breytti stöðlum þessarar guðlegu samþykkis og á einni nóttu, vorið 1843, breyttist andleg staða þeirra; ný „*byrði*“, hvíldardagurinn sem helgaður var frá stofnun heimsins var krafist af Guði í stöðlum kristinnar trúar; Stofnanirnar voru sameiginlega hafnað og ofurgefnar freistingum og ávöxtum djöfulsins og þeirra illu anda sem fylgja honum og deila jarðneskum örlögum hans.

Þetta hugtak „*byrði*“ sannar að Guð þekkir mannlega hugsun vel. Þar sem hvíldardagurinn er settur fram sem skylda, þar sem hann er þema fjórða boðorðsins af tíu, var hann talinn vera „*byrði*“ af holdlegum mönnum; því maðurinn á mjög erfitt með þá hugmynd að þurfa að hlýða, bæði Guði og öðrum mönnum. Nú vildi Jesús Kristur gefa endurleystum útvöldum sínum aðra merkingu á þessu hugtaki „*byrði*“, því hlýðni er ekki óþægileg fyrir þá sem hlýða í svari við kærleika Guðs. Hann sagði í Matteusi 11:28-29-30: „*Komið til mín, allir þér sem erfiðið og þungar eruð, og ég mun veita yður hvíld . **Takið á yður mitt ok og lærið af mér** , því að ég er hógvær og af hjarta lítillátur, og þér munuð finna hvíld sálum yðar. Því að mitt ok er ljúft og **byrði mín létt** .*“ Það sem gerir þessa „*byrði*“ „*létt*“ er eingöngu hugarástand þess sem dæmir hana.

Takið eftir í þessu versí tengslunum sem tengja tilboðið um „*hvíld*“ við að samþykkja að bera „*byrðina*“ af hlýðni við guðdómlegar leiðbeiningar hans. Jesús tilkynnti þannig hvernig trú á persónu hans myndi veita hina miklu hvíldardagshvíld í spádómi sjöundu árpúsundarinnar, þar til hann kemur aftur árið 2030, í gegnum **vikulegan „hvíldardag“** heilags lögmáls hans. Þess vegna, ólíkt öðrum hátíðum sem stofnaðar voru í gamla sáttmálanum, heldur iðkun vikulegs „**hvíldardags**“ í Jesú Kristi öllu sínu réttmæti frammi fyrir Guði, mönnum og himneskum englum. Og með þessum einstaka skilningi, þegar hann er framkvæmdur, verður tilbeiðsla hinna endurleystu sannarlega þóknarleg skaparanum Guði sem hann gefur hana, þar sem hún enduruppgötvar normið sem Jesús Kristur sjálfur iðkaði.

Ég man að þessi skilningur var sá sem postular Jesú höfðu, en þeir véfengdu ekki hvíldardagshaldið á nokkurn hátt. Vorið 1843 krafðist Guð aðeins þess að þessi iðja, sem kristnir menn höfðu ranglega yfirgefið, yrði endurreist. Þeir kusu að heiðra Konstantínus I keisara frá 7. mars 321 ' frekar en hinn mikla Guð, skapara alls og alls lífs. Bölvanir „ *sjö lúðra* “ Opinberunarbókarinnar eru svör hans við þessari andstyggilegu og óréttlátu ákvörðun. Og eftir „ *sjöttu* “ munu „ *sjö síðustu plágurnar* “ frá Opinberunarbókinni 16 koma til að slá síðustu uppreisnarmennina sem eftir eru eftir þriðju heimsstyrjöldina í þessum „ *sjöttu lúðra* “.

Hvers vegna tekur mannkynið slíka áhættu með skapara Guði? Einfaldlega vegna þess að hann er ósýnilegur augum þeirra. Og í fjarveru sýnilegra viðbragða frá honum hunsa uppreisnargjarnir mannlegir andar hann eða þykjast hunsa hann. Þeir hegða sér ekki á þennan hátt gagnvart manninum sem þeir sjá, sem er samt langt frá því að vera jafn ógnvekjandi. Og þetta hegðunarval sýnir ekkert minna en skort á greind þeirra. Svo mikið að, þversagnakennt, er mannfjöldinn leiddur og stjórnaður af mönnum sem skortir sanna greind sem væri öllum til góðs. Og þversögnin liggur í þeirri staðreynd að þessir leiðtogar eru kjörnir vegna þess að þeir eiga að vera gáfaðastir mannverur og að minnsta kosti þegar þeir menntuðust best. Það er því rétt að Guð noti myndina af „ *sandi sjávarins* “ til að tákna mannkynið sem er kallað til hjálpræðis en undirgefinn djöflinum í Opinberunarbókinni 12:17: „ *og hann stóð á sandi sjávarins* .“ Og í þessu tilviki er um að ræða færandi „ *sand* “ þar sem mannkynið sjálft mun hverfa vegna djöfulsins sem ræður yfir því. Í hinu veraldlega sem andlega sviði treysta menn öðrum mönnum og þannig býr allt mannkynið sig undir að sökkva í stórt skipbrot, því það hefur ekki þekkt eða tekið tillit til þessa verss sem vitnað er í Jer. 17:5-6: „ *Svo segir Drottinn: Bölvaður er sá maður sem treystir mönnum, sem gjörir hold að armlegg sínum og hjarta hans snýr sér frá Drottinn!*“ *Hann er eins og fátækur maður í eyðimörkinni og sér ekki hið góða koma; hann býr á sviðingum stöðum í eyðimörkinni, í saltlandi án íbúa* .“ „ *Stuðningurinn* “ sem hann þurfti að taka var eingöngu öll Heilög Biblían, eina skrifaða orð hins lifandi Guðs, eini staðallinn fyrir sannleika hans. Eru þessi önnur örlög, sem lýst er í versum 7 og 8, ekki æskilegri?: „ *Sæll er sá maður sem treystir Jahve og á Jahve von sína! Hann er eins og tré gróðursett við vatn og teygir rætur sínar út að lækjunum; það tekur ekki eftir hitanum þegar hann kemur og lauf þess helst grænt; á þurrkaári óttast það ekki og hættir ekki að bera ávöxt* .“

Atburðir samtímans fá mig til að lýsa því yfir að bjartsýni manna sé það versta sem til er. Því bjartsýnismaðurinn tekur ekki tillit til raunveruleikans, ólíkt raunsæismanninum sem gerir það. Bjartsýnismaðurinn lýsir því sem hann óskar sér, en raunsæismaðurinn lýsir því sem áorkað verður; hann brást því við á rökréttan og skynsamlegan hátt. Stríðið sem setur vesturhluta NATO upp á móti Rússlandi í gegnum Úkraínu sýnir fram á þessa tvo þætti. Bjartsýnismenn vonast eftir sigri Úkraínu; raunsæismenn vita að Rússland mun sigra Úkraínu, og hinir útvöldu sem Guð hefur upplýst vita að þetta Rússland mun ráðast inn í og eyðileggja Evrópuveldin eins og Guð spáði í Dan 11:40 til 45.

„Barnakonungurinn“ við völd

Þetta nýja þema var innblásið af sjónarmiðum þings Úkraínumanna á meðan forseti franska öldungadeildarinnar, herra Gérard Larcher, heimsótti þingið og var mér þakklát. Ég varð fyrir miklum áhuga á fjölmenni ungs fólks og þetta skýrir fullkomlega og rökrétt hegðun og ákvarðanir úkraínskra yfirvalda.

Í Frakklandi er „barnakonungurinn“ orðatiltæki sem fjölmiðlar bjuggu til á áttunda áratugnum og undirstrikaði réttilega óútreiknanlega hegðun barna og um leið slakandi foreldravald. Á sama tíma fóru geðlæknar og sálfræðingar að réttlæta frelsi og réttindi barna og fordæmdu þannig líkamlegar refsingar sem foreldrar beittu og misstu þar af leiðandi allt vald yfir eigin börnum sínum. Foreldrar í Norður-Afríku, sem höfðu alltaf tekist að fá börnin sín undirgefin, voru neyddir með lögum til að hætta við harða en áhrifaríka aðferð sína. Belti föðurins þjónaði oft sem svipa.

Það tók nokkur ár fyrir óafturkræfar afleiðingar þessara ákvarðana frönsku yfirstéttarinnar að koma í ljós í formi afbrota, uppreisnargjarnra og fjandsamlegra ungmenna. Íslamskir trúarhópar mynduðust og gripu til aðgerða, drápu og hálshöggvu óvini sína.

Árið 1981 reyndi sósíalísk stjórn að þóknast ungu fólki og veitti því kynfrelsi sem það krafðist. Sátt við það hóf ungt fólk þátttöku í stjórnámálum til að styðja forystu þessa skilningsríka forseta Mitterrands.

Árið 2012 komst ólgusöm, byltingarkennd og frjálsslynd æska maímánaðar 1968 til valda undir stjórn hins unga forseta Nicolas Sarkozy. Strax breyttist stíll forsetaembættisins og grófar almennar árásir birtust, sem hneyksluðu aðeins þá sem höfðu verið felldir frá völdum vegna aldurs. Það verður að segjast að með þróun internetsins og samfélagsmiðla hefur þessi tegund af grimmilegum orðaskiptum orðið að venju sem „hinir gömlu“ venjast ekki; því góðu gömlu meginreglurnar um réttmæti eru enn tengdar eðli þeirra. En þetta gamla fólk er ýtt til hliðar og hverfur inn í stjórnunarsviðið. Því meiri tíma sem líður, því fleiri ungmenni taka við völdum. Og áhrif þessarar æsku öðlast þýðingu sem skýrir þá hörmulegu atburði sem við höfum byrjað að afhjúpa frá árinu 2017.

Í forsetakosningunum árið 2017 eyðilögðu gömlu hefðbundnu stjórnámálaflokkarnir, sem báðir báru ábyrgð á efnahagslegum og pólitískum mistökum Frakklands, hvor annan að mati almennings. Hatrið og gremjan gegn elsta franska þjóðernisflokknum, Þjóðfylkingunni, leiddi til bandalaga sem mynduðust með það eina markmið að koma „þennan djöful“ frá völdum. En Jesús Kristur, skipuleggjandi alls mannlífs, lagði á frönsku þjóðina hinn unga forseta, E. Macron, sem hann lagði á sig, jafnvel yngri en N. Sarkozy forseti, og umfram allt miklu hættulegri fyrir landið en hinn hataði og hafnaði Þjóðfylkingunni. Hrokafulli og óreyndi ungi maðurinn stóð frammi fyrir Þjóðfylkingunni, sem allir aðrir stjórnámálamenn hatuðu, og var valinn og færður til valda; þversagnakennt, þótt hann væri kjörinn, ekki útvalinn. Reyndar er það ekki lengur fólkið sem velur leiðtoga sinn, heldur Guð sem leggur á val sitt. Samkvæmt hinu þekkta máltæki: „fólkið hefur þá leiðtoga sem það á skilið.“

Hér kemur þörfin á að skilgreina hvað ungt fólk er. Eins og ég sagði rétt í þessu, þá er skortur á reynslu á öllum sviðum, nema samfélagsmiðlum og

internetinu, þegar augljós. Því ungt fólk hefur allt að uppgötva og eldra fólk getur vitnað um að það lærir til æviloka; það er að segja það sem vantar hjá ungum manni eða konu. Samfélagið metur þessa ungmenni eftir prófskírteinum sem það hefur aflað sér. En hvað inniheldur menntun þeirra? Aðeins fræðilega hluti sem eru mjög erfiðir í framkvæmd í raunveruleikanum, stjórnað af kröfum stórra iðnaðar-, viðskipta- og fjármálaauðlinda, sem framkvæmdastjórn Evrópusambandsins setur fram. Þetta er mikill kostur miðaldra fólks: það hefur þegar uppgötvað takmörk hlutanna og er fær um að taka skynsamlegar ákvarðanir. Því miður er þetta ekki raunin með ungt fólk; sérstaklega á efri árum þegar það hefur orðið sérstaklega uppreisnargjarnt og hrokafullt, hégómlegt og sjálfsdýrkandi. Með slíkan karakter er ekki lengur hægt að viðurkenna ranglæti. Og í stað þess að samþykkja að auðmýkja sig og viðurkenna mistök sín, fer ungi, skapstóri leiðtoginn dýpra í villu sína, að því marki að valda þjóðarskipbroti alls lands síns. Í átökum sínum við raunverulegar staðreyndir ruglar ungi maðurinn löngunum sínum saman við raunveruleikann; hann veit ekki hvernig á að þekkja takmörkin sem hann verður að setja ákvörðunum sínum; allt virðist honum mögulegt og hann veit ekki hvernig á að bera kennsl á afleiðingar ákvarðana sinna. Og þegar þær birtast er þegar of seint að snúa við, sem er auk þess eðlis útilokað. Ungi maðurinn virkar eins og bíll með fimm gíra en þar sem bakkgír er ekki til staðar. Ófær um að snúa við verður hann að halda áfram þar til hann rekst á vegg; vegg óhjákvæmilegs veruleika. Þess vegna, þori ég að fullyrða, er mátturinn sem æskunni er gefinn aðeins ávöxtur hræðilegrar bölvunar Guðs í Jesú Kristi; sem er staðfest í Préd. 10:16: „*Vei þér, landi sem hefur ungt barn sem konung og höfðingjar sem eta að morgni!*“ Þetta er fyrir hann leiðin til að leiða Frakkland inn í hörmung sem mun eyðileggja það og aðrar Evrópuþjóðir sem guðleg reiði hans beinist að.

Frá árinu 1945 hefur það tekið Guð 77 ár fyrir syni og dætur uppreisnargjarnrar kynslóðar eftir stríð að komast til valda um allan vestræna heiminn, og fyrir eldri kynslóðirnar, sem upplifðu síðari heimsstyrjöldina, að hverfa í dauðasvefni. Þetta á við um Frakkland, það á við um Evrópu, en einnig um allar aðrar þjóðir jarðar sem upplifðu ekki þessa byltingu æsku sinnar, sem héldu áfram að vera undirgefnar og virðulegar hefðum sínum. Sú breyting á hegðun sem sést hefur á Vesturlöndum er ekki til staðar í öðrum heimshlutum þar sem feðraveldislög hafa verið varðveitt. Hugsunarháttur þar er því mjög ólíkur og siðferðisgildi aðgreina þá mjög sterkt frá Vesturlöndum. Hvernig getum við í þessu tilfelli verið hissa á árekstri menningarheima? Hann var undirbúningur og óhjákvæmilegur. Hins vegar var það sem gerði hann mögulegan unglegur eðli leiðtoganna sem komust til valda alls staðar.

Í upphafi þessarar skilaboða minntist ég á samkomu úkraínskra þingmanna. Það er ljóst að löngun þessa fólks til þjóðfrelsis hefur náð hámarki vegna ungs fólks sem er tilbúið að gera hvað sem er til að fá það sem það vill. Rússneska pólitíska spennitreyjan hentaði þeim ekki lengur og knúin áfram af illum öndum sem biðu bara eftir því kröfðust þeir þess að lögmætum rússneskum forseta Úkraínu yrði steipt af stóli og að Bandaríkin myndu ráða ríkjum í tengslum við Evrópu og NATO. Í Rússlandi, á bak við nánast „járntrjaldið“, fylgdist forseti Vladímír Pútín með atburðum og breytingum á vestrænum

siðferðisgildum. Að hans mati gæti Úkraína verið sjálfstæð, en aðeins innan rússneska bandalagsins. Hins vegar, með því að krefjast tengsla við NATO, myndi Úkraína svíkja siðferðissáttmálann sem bindur lýðveldi austantjaldsríkjanna. Þótt opinberlega sé í friði hafa Austur og Vestur verið í pólitískri og efnahagslegri andstöðu frá lokum síðari heimsstyrjaldarinnar árið 1945. Reyndar, með Úkraínu og undir vopnaðri stuðningi NATO, er gamla „kalda stríðið“ að hitna upp og almennt brjótast út þriðju heimsstyrjöldin.

Ég finn í unga Úkraínuforsetanum Volodymyr Zelensky alla persónueinkenni æskunnar, og umfram allt þessa algjöru ákveðni og óhagganlegu trú á möguleikann á að sigra Rússland. Þessi dómur er dæmigerður fyrir æsku hans, því hann þekkti ekki Rússland í stríði. Rússland sem hann þekkti reis hægt en örugglega upp úr niðurlægjandi pólitískri og efnahagslegri tortímingu. Og það var á þessum tíma sem Vesturlöndin og gildi þeirra vöktu upp löngun til frelsis meðal þjóða Austurlanda, sem sameinast af arfleifð aldagamalla hefða. Í ógæfu sinni leyfði Rússland Eystrasaltsríkjunum og Póllandi að endurheimta sjálfstæði sitt og ganga í NATO til að koma sér undir verndarvæng Bandaríkjanna. En á þeim tíma var beiðni Úkraínu hafnað af vesturlandahópnum. Því hélt landið sér innan bandalags Austurlanda sem sameinuðust Rússlandi. Árið 2013, í Úkraínu, steypiti bylting rússneska forseta sínum af stóli og eftir nokkur misheppnuð forsetaembætti var ungi listamaðurinn V. Zelensky kjörinn forseti árið 2019. Æska hans réttlætti alla hegðun hans. Hann tók óskir sínar fyrir veruleika og vildi ganga í NATO og Evrópusambandið, hvað sem það kostaði. Ógnanir rússneskra hermanna sem safnast höfðu saman nálægt landamærum Úkraínu í Hvíta-Rússlandi breyttu engu um ákveðni hans. Og þessi þrjóska, með hræðilegum afleiðingum sínum, minnir mig á harðnun hjarta Faraós á meðan Hebrear flúðu frá Egyptalandi. Og það var Guð sem herti hjarta hans eftir að hafa þrisvar neitað að leyfa þrælum sínum að fara. Þessi algjöra þrjóska hafði ákveðið markmið; Guð var að undirbúa eyðileggingu Egyptalands. Á sama hátt undirbjó þrjóska forseta Zelensky eyðileggingu vestur-evrópsku herbúðanna sem hann vildi ganga til liðs við og studdu hann í stríði hans gegn Rússlandi. Ungu fólkið við völd er mjög staðráðið í að framfylgja ákvörðunum sínum, jafnvel þótt þær hafi hörmulegar afleiðingar. Næstum allir ungir evrópskir leiðtogar hegða sér á sama hátt. Þeir finna fyrir heiðri af beiðni Úkraínu um að ganga til liðs við þá og hætta eigin öryggi með því að útvega þeim vopn sem ætluð eru til að drepa rússneska hermenn og ímynda sér heimskulega að þeir hafi ekkert að óttast frá Rússlandi, sem þeir hafa gert að óvini. Hversu ósamkvæmt! Ég sé aðeins eina skýringu á þessari næstum samhljóða hegðun: brjálæði æskunnar, blindaðrar af anda Jesú Krists, sem þær fyrirlíta og hunsa algjörlega. Og þetta, alltaf með það að markmiði að koma til tortímingar þeirra, eins og fyrir Faraó.

Samanburðurinn á fólksflótta Hebrear og okkar tíma er svo líkur að fyrri reynslan gefur okkur alla lykla að því að skilja þá seinni. Ég tek eftir þessum sameiginlegu atriðum: ungi faraóinn sem komst til valda þekkti ekki Jósef; unga fólkið, Macron og Zelensky, upplifði ekki síðari heimsstyrjöldina og völd Sovétríkjanna, Sovétríkjanna. Staðreyndirnar voru sagðar þeim, en þeir upplifðu þær ekki. Þetta á við um faraóinn eins og það á við um núverandi unga leiðtoga okkar. Hins vegar er þetta allur munurinn á þjálfun með fræðslu og þjálfun með

reynslu. Hið fyrra er aðeins fræðilegt og hefur engin áhrif á mannshugann, en hið síðara markar djúpt alla sál mannsins. Faraóinn sem þekkti Jósef hafði persónulega ástæðu til að meta þjónustu hans við allt Egyptaland, þar sem Faraó hafði falið honum stjórn alls lands síns. Gjafirnar sem Guð hafði gefið Jósef höfðu gert hann að verðleikum og heiðruðum. Fjöldi mannlífa, þar á meðal hebresku fjölskyldu hans, var bjargað frá hungursneyð og gátu aðeins verið honum þakklátir. Án þessarar reynslu sér hinn ungi nýi faraó í þessu hebreska fólki aðeins þá hættu sem fjöldi þeirra skapar á hans tíma fyrir land hans og íbúa þess. Á sama hátt hafa núverandi ungu leiðtogar okkar aðeins verið upplýstir um fyrrum völd Sovétríkjanna; en eigin reynsla þeirra þekkir aðeins Rússland sem sigursælt og sigursælt Vesturland fyrirliðið. Fyrir ungt fólk er tengsl við fyrirliðið fólk ekki ánægjulegt og þeir metnaðarfyllstu vilja aðeins breyta þessari stöðu. Fyrir þau er lausnin því að ganga til liðs við ríka og frjálsa, en einnig rangsnúna og spillta, vestræna herbúðirnar. Og þessir tveir síðustu slæmu eiginleikar hafa vissulega fundist í frelsuðu Úkraínu, sem hefur orðið sjálfstæð frá rússnesku þjóðinni; sem réttlætir uppsögn hvernar forsetaembættis. Frammi fyrir valdatöku ungmenna í vestrænum herbúðum, í Rússlandi, er valdið lengi í höndum manns frá fyrrum KGB Sovétríkjanna. Við stöndum því frammi fyrir reynsluleysi og reynslu. Við getum þegar skilið að þessar tvær herbúðir munu aldrei geta skilið hvor aðra né deilt sömu dómgreind. Stríðið setur metnaðarfullan ungan mann, sem tekur drauma sína að veruleika, upp á móti þrjóska faraós, og hann stendur frammi fyrir reyndum gamalmönnum spekingi, jafn ákveðnum í að sigra og hann sjálfur. Þessi gamli spekingur vildi ekki stríðið sem eyðileggur alla velmegun og veldur mörgum dauðsföllum. En hann tók eftir siðspillingu vestræns samfélags og vildi vernda land sitt, sem Úkraína hafði verið aukaaðili af frá sjálfstæði þess. Gamli spekingurinn gat ekki ímyndað sér afleiðingar endurnýjunar vestrænna leiðtoga. Með gömlu leiðtogunum var skynsamlega forðast að valda algjöru sundrunu og hann gat ekki í eina einustu stund séð fyrir að ungu evrópsku leiðtogarnir væru nógu heimskir til að skora á hann með því að útvega andstæðingi sínum og nýjum óvini, Úkraínu, vopn. Þetta skýrir merkingu upphaflegrar nálgunar hans: „hljóð stígvéla og skriðdreka“ á úkraínsku landamærunum hefði átt að vera nóg til að róa metnað þessa unga fólks. En vitri gamli maðurinn hunsar það hlutverk sem Guð hefur undirbúið honum til að framkvæma hræðilega og hreinsandi áætlun sína. Þannig lendir hann í spíral stríðslegrar stigmagnunar sem hann hafði ekki fyrirfram ákveðið. Hann mun sjá áætlun Guðs til enda, áætlun sem enginn á jörðu eða himni getur komið í veg fyrir að verði uppfyllt. Ég hef lengi tekið eftir því hvernig tíminn styður við að breyta siðferðisgildum, en ég hafði ekki gert mér grein fyrir því að valdataka ráðandi æsku myndi leyfa þriðju heimsstyrjöldinni að hefjast. Í dag er sýnikennslan skilin og gerð. 77 ára friðurinn þurfti að líða svo að síðustu vitni að síðari heimsstyrjöldinni hefðu horfið eða ekki lengur haft áhrif á ákvarðanir ráðandi æsku. Og þetta skýrir hvers vegna Guð hefur tvisvar í röð þröngvað upp á Frakkland og íbúa þess unga forsetann E. Macron, sem er dæmigerður fyrir stolt, hrokafullur, metnaðarfullur og uppreisnargjarn. Þannig er hægt að skilja hvers vegna, með því að hlusta aðeins á reynsluleysi hans, hvetur eðli hans hann til að skora á hið völduga Rússland, því hann lifir draum sinn, heim þar sem mönnum tekst alltaf að forðast það versta, með löngum en árangursríkum

samningaviðræðum. Er þetta ekki það sem afrekssagan hefur staðfest á unga ævi sinni? Með því að víkja Guði og öflugum verkum hans til hliðar nærast mannsandinn á reynslu. Og hjá unga fólkinu sem komst til valda voru aðeins friður og diplómatísk fyrirkomulag. Hvernig gátu þessir vantrúuðu ungu menn, sem eingöngu voru nærðir af veraldlegri stefnu, skilið að hinn alvaldi, hinn ósýnilegi Guð, notar veikleika þeirra og galla til að framkvæma refsandi og eyðileggjandi verkefni sitt? Þessi skilningur er forréttindi sem aðeins þeim sem hann elskar eru veitt, vegna þess að hann elskar verk þeirra sem gera trú þeirra lifandi og því fyrirmynd trúar sem Guði þóknast.

Sem fyrirmynd hins unga nýja faraó í Frakklandi birtist fyrsti „barnakóngurinn“ fimm ára gamall undir nafninu Lúðvík XIV. Siðferðilegt og trúarlegt myrkur stjórnartíðar hans var hulið af ríkulegum veislum sem hann skipulagði í höll sinni í Versölum. Hann laðaði að sér alla ríku aðalsmennina að höll sinni til að umkringja sig og varð „sólkonungurinn“ og kom í staðinn fyrir hina sönnu sól sem Guð gerði sjaldgæfa og lághita á löngum stjórnartíma sínum, 70 árum saman. Kuldi, frost og ís voru í loftslaginu á meðan konungurinn gekk um Allée des Glaces í höll sinni, á milli tveggja stríða sem voru kostnaðarsamar og varanlegar, sannar bölvánir fyrir frönsku þjóðina. Í þessari reynslu sendi Guð til Frakklands skilaboð sem ekki var tekið við og ekki skilið. En þessi skilaboð öðlast fulla merkingu sína á okkar tímum þar sem sama meginreglan er endurnýjuð: þrítugur að aldri (tilfelli Zélenskys) býr leiðtogi hvorki yfir reynslu né visku eldra fólks, þótt þessi viska sé ekki sjálfvirk, eins og hinn eldfimi og stríðsþrjóski Joe Biden, forseti Bandaríkjanna, sannaði. Þannig getur maður verið gamall og reiður í lýðræðisríki. Sönn viska er gjöf frá Guði, hana er því sjaldgæft að finna miðað við útbreidda guðleysi heimsins. Hana er ekki hægt að gefa vantrúuðu og veraldlegu samfélagi sem hefur útskúfað Guð úr hugsunum sínum. En það kemur ekki í veg fyrir að það þröngvi upp á það áætlun sinni, þar sem það hefur undirbúið því dapurlegan og hræðilegan endi. „Barnakonungurinn“ er saga sem endar illa; ómögulegur draumur endar í martröð.

Ég tók eftir sláandi líkindum í atburðunum sem áttu sér stað í Frakklandi árið 2017 og síðan í Úkraínu árið 2019, varðandi kosningar tveggja ungra forseta um fertugt. Kosningar þeirra einkenndust af endurnýjun varaforseta, einnig skipað yfirgnæfandi meirihluta ungs fólks sem vildi ganga til liðs við manninn sem aðlagði sig að hugsjón þeirra: ungt, menntað, nútímalegt og sjálfstraust. Í þessu vali hverfur hefðbundin stjórnmálahugsun, ástandið hvílir frekar á ímynd hópsins sem gengur til liðs við átrúnaðargoð sitt. Þessar breytingar voru studdar af gremju fólksins vegna fyrri kosningaósigra, bæði í Frakklandi og Úkraínu.

Annað líkt er að báðir forsetarnir bjóða sig fram einir, án stuðnings fyrirbyggjandi stjórnmálaflokks. Og eftir kosingasigur sinn safna þeir saman aðdáendum sínum í gegnum þingkosningar. Enginn þessara ofstækisfulltrúa er tilbúinn að véfengja yfirráð skurðgoðs síns. Þeir eru eins og eftirlíkingar af persónuleika sínum. Þeir munu vera sammála þeim jafnvel þótt þeir hafi rangt fyrir sér. Frakkland árið 2017 og Úkraína árið 2019 eru undir dulrænu en trúlausu stjórnkerfi. Á þessum tveimur dögum hættir hefðbundin vestræn lýðræðisleg stjórnmálaregla og hverfur, og völdin fara í hendur ofstækisfullra ungmenna með gríðarlegt vald yfir báðum þjóðum.

Ég hef teiknað þessa vélmennamynd af frönsku forsetafulltrúunum okkar:

Þeir eru fyrir Evrópu og meira til, þeir stefna að alheimssambandi. Menntaðir og hæfir, þeir tala að minnsta kosti reiprennandi ensku og erlend tungumál trufla þá ekki. Þeir stjórna á tæknilegan hátt, smáatriði eru hunsuð kaldhæðnislega. Já, kaldhæðni er sérstaklega einkennandi fyrir þá. Í fyrri skilaboðum minntist ég á kæruleysi forseta Macrons varðandi tillögu hans um 100 evra bónus sem greiddur yrði til starfsmanna, en aðeins af fyrirtækjum sem samþykktu að greiða hann; synd fyrir aðra starfsmenn. Kaldhæðnin í yfirlýsingunni er augljós. Þessi kaldhæðni er einnig augljós í viðbrögðum ungu kjörnu embættismannanna. Þótt stór hluti kjósenda hafi mótmælt henni að hluta og færri en 15% af heildarfjölda skráðra kjósenda hafi stutt hana, þar sem 52% og 54% sitjandi atkvæðagreiðslur í forseta- og löggjafarkosningum eru ekki taldar með, bregðast þeir hrokafullir við með því að halda fram háu hlutfallinu í annarri umferð kosninganna, tölu sem er eingöngu réttlætt til að fá hataða Þjóðarfundinn hafnað. Og þetta hatur sannar að Frakkland tilheyrir ekki lengur hinum sönnu Frökkum; og það hefur verið raunin lengi. Þroskaður maður veit hvernig á að taka tillit til þeirra raunverulegu tölur sem koma honum til valda, en nýi ungi maðurinn hunsar þetta viðmið og hegðar sér kaldhæðnislega eins og öflugur einræðisherra. Aðeins hugmyndir hans og óskir skipta máli, og stjórnarskrá fimmta ^{lýðveldisins} styður þetta óréttláta brjálæði.

Til að hylma galla sína, stoltir af stöðu sinni, tala þeir hratt og halda að þessi orðaflóð sýni fram á fullkomna kunnáttu þeirra á þeim efnum sem ræður þeirra byggjast á. En með því að endurtaka ræður þeirra í hægfara myndum við uppgötva villur og lygar sem viðmælendurnir taka ekki einu sinni eftir. Þennan sama dag, boðið í sjónvarpsfréttarás, vildi nýi skýrslugjafinn, Olivier Véran, sannkallaður eftirlíking af Macron forseta, í hröðum málflutningi sínum fullvissa Frakka um 3,5% hækkun leiguverðs með því að segja að APL (persónuleg húsnæðisaðstoð) yrði einnig hækkuð um sama hlutfall. Og með sama hraða þorði hann að álykta að hækkunin yrði þannig felld niður. Veit þessi maður hvernig á að reikna? Þetta væri raunin ef APL næði yfir allt leiguverðið; en þessi aðstoð nær aðeins yfir hluta þess. Skilaboð hans voru því fölsk og villandi. En yfirborðskennd og kaldhæðnisleg eðli þessara nýju opinberu tælara kemur þannig fram. Bláðamennirnir sem viðstaddir voru tóku auðvitað ekkert eftir, hvorki í viðurvist hans né eftir að hann fór af settinu... Það verður að segjast að þeir fá ekki APL, há laun þeirra gera þá gagnslausa.

Ungu nýju þingmennirnir eru djúpt húmanistar og alheimshyggja þeirra leiðir til þess að þeir hata þjóðernishyggjuna sem veitir hinum sönnu Frökkum forréttindi. Aðstæðurnar eru því þversagnakenndar, því alheimshyggja þeirra, sem hvetur til móttöku, verður eingöngu að vera fjármögnuð af landi þeirra, en fjárhagslegir hagsmunir þeirra hafa löngu verið eyðilagðir af hnattvæðingu viðskipta og fjölmörgum flutningum þeirra til Kína, aðallega en einnig innanlands, til annarra ESB-þjóða. Og ungu stjórnámálamenn okkar rækta þversögnina af fullum krafti, því þeir hata franska þjóðernishyggju, þjóðernishyggju lands síns, og samþykkja eyðileggjandi útgjöld sem Úkraínu eru boðin fyrir baráttu hennar, sem er ekkert annað en algjör þjóðernishyggja verstu þrjósku sem hefur komið fram síðan í lok síðari heimsstyrjaldarinnar. Þversögn og

ósamræmi ríkja því yfir Frakklandi og til þess að það komist undan eyðileggingu þarf kraftaverk sem aldrei mun koma. Það sem er víst er að liðið sem er fært um að klára það er sannarlega til staðar. Og ef það tekst, þá verður það vegna stjórnarskrár fimmtu ^{franska} lýðveldisins, sem margir stjórn málafréttamenn gagnrýna þegar fyrir of mikil konungsveldi; en þessi nýlegu viðbrögð aðlagast aðeins vinsældum síðustu kosninga, sem voru ekki mjög hagstæðar fráfaramandi LREM-flokknum, sem var engu að síður endurkjörinn vegna kosningabandalaga aðstæðna. Lærdómurinn sem ég dreg af þessu er sá að frá árinu 1958, upphafi 5. lýðveldisins ' hefur lýðræðiskerfið verið notað af einræðisherrum eingöngu til að ná völdum. Eftir það, sérstaklega frá árinu 2012, stjórnar uppreisnargjarn „barnakóngur“ og framfylgir aðeins vilja sínum. Það sagt, þá er sú tegund stjórnar sem stjórnar aukaatriði; það sem er aðalatriðið er guðleg blessun sem hvílir á leiðtoganum; og þar liggur skýringin á öllum þeim mistökum sem sést hafa hjá öllum stjórnarkerfum, því það er enginn leiðtogi á allri jörðinni sem er blessaður af Guði, né neitt fólk sem er það.

Við völd vill ungt fólk þóknast og tæla almenning. Fylgi þeirra er háð þessum árangri. Einnig virðist stjórn þeirra vera þægileg með því að úthluta ávísunum til aðstoðar, fella niður skatta og skyldur eins og fólk myndi kasta brauði til þakklátra og kveinandi endur. En á sama tíma hafa ákvarðanir þeirra um að loka hagkerfinu og landinu í tvö ár í tengslum við Covid-19 faraldurinn eyðilagt Frakkland. Í dag er það hernaðaraðstoðin sem veitt hefur verið Úkraínu og viðskiptaþvinganirnar sem lagðar voru á Rússland sem munu gera út af við frönsku þjóðina, án þess að hún geti nokkurn tímann náð sér á strik.

Til að hrinda spádri eyðileggingaráætlun sinni í framkvæmd skapaði Guð sérstakar hagstæðar aðstæður á jörðinni; einkum skyndilega komu hrokafullra og óreyndra ungmenna til valda. En sú leið sem stendur mest upp úr er aðskilnaður tungumála sem er grundvöllur allra þjóðerniskrafna. Þannig veitir hann banahögg við anda „Babels“ sem sameinaði fólk í „bandalögum manna“. Og þrátt fyrir þessi „bandalög“ *snúa aðskilnaður og stríð aftur og þröngva sér upp. En hvernig myndu þessi „bandalög“ haldast? Þegar við vitum að Guð sagði í Dan 2:43: „Þú sást járníð blandast leir, því að bandalög manna munu blandast saman, en þau munu ekki sameinast hvert öðru, eins og járn blandast ekki leir.“*

Aðskilnaður tungumála er áréttaður í Opinberunarbókinni 10:11: „Og mér var sagt: „Þú skalt spá aftur frammi fyrir mörgum þjóðum, þjóðum, **tungum** og konungum.““ Þessi „tungumál“ aðgreina þjóðirnar sem hafa gengið inn í ESB og réttlæta yfirborðskennda „bandalagið“ sem Guð opinberaði. Ólíkt ESB eru Bandaríkin sameinuð af opinberu ensku „tungumáli“ landsins, en sameining þeirra er þegar í hættu vegna útbreiðslu spænsku „tungunnar“. Þannig hefur Guð, frá „Babel“, haft þetta öflugra vopn til að brjóta „bandalög manna“: talaða „tungumálið“, sem er sameinandi steypa hvernar þjóðar. Og alls staðar í Evrópu, en sérstaklega í Frakklandi, hefur mikil og nauðug móttaka útlendinga, sem flytja inn „tungumál“ sitt, menningu sína og trúarbrögð, drepið sameininguna og skapað orsakir fyrir frekari innri deilum, jafnvel hættulegri en þær sem stóðu gegn Frökkum með landi og blóði.

Forsetar 3. og 4. lýðveldisins voru allir kjörnir á háum aldri. Í 5. lýðveldinu er þetta enn raunin fyrir fyrstu tvo forsetana: Charles de Gaulle, hershöfðingja, og Georges Pompidou, fjármálastjóra. Sá þriðji, Valéry Giscard d'Estaing, var kjörinn mun yngri, árið 1974. Hann var þá 48 ára gamall og varð yngsti forsetinn sem kjörinn hafði verið í Frakklandi frá 1845. Í fyrri ríkisstjórn var hann fjármála- og efnahagsráðherra. Afleiðingar æsku hans eru athyglisverðar og þegar mjög skaðlegar fyrir landið. Með því að leggja grunn að ESB með Þýskalandi svipti hann Frakkland raunverulegu sjálfstæði þess. Hann vildi þóknast og lét undan frjálslyndum kröfum ungs fólks. Hann heimilaði fjölskyldum Maghreb-verkafólks að setjast að í Frakklandi með lögum sínum um fjölskyldusameiningu á milli 1976 og 12. ágúst 1978, þegar þau tóku á sig núverandi mynd. Jacques Chirac, forsætisráðherra, setti lögin árið 1976 til að mæta kröfum hins öfluga íbúðabyggingasamtaka Francis Bouygues, meðlims stjórnmalaflokks hans, RPR. Við þessar aðstæður hefur Maghrebískt íslam komið sér fyrir í stórum stíl í Frakklandi og heldur áfram að gera það enn þann dag í dag. Fjórði forsetinn var lögfræðingurinn François Mitterrand. Hann var kjörinn 65 ára gamall árið 1981 og leiddi til sósíalískra stjórnvalda í tvö heil sjö ára kjörtímabil undir verndarvæng „rósarinnar“, tákns um ást. Sem menningarmaður og mikill húanisti studdi hann einnig frjálslyndar kröfur ungs fólks. „Rósin“ breytti hugsunarhætti og efldi lögmæti kynferðislegrar andstyggðar. Undir hans forystu nutu Maghrebískir innflytjendur meiri vernd en nokkru sinni fyrr, á meðan afbrot þeirra jukust aðeins; og orðatiltækið „ekki snerta vin minn“ birtist. Athugið: Fyrir nærveru sína og vald fékk hann gælunafnið „guð“ frá gamansömum blaðamönnum og tákni græns frosks, vel verðskuldað, þar sem froskurinn er flokkaður sem óhreinn af Guði. Það var þó undir hans forystu sem guðlegar meginreglur voru ráðist á. Sem fimmti forseti tók Jacques Chirac við af honum, 63 ára gamall, árið 1995. Hann var sannur stjórnmalamaður, þjálfður af ENA. Eldfastur og harðgerður í æsku, 63 ára gamall, vildi hann umfram allt þóknast öllum. Eftir hann var sjötti forsetinn, Nicolas Sarkozy, kjörinn árið 2007, 52 ára gamall. Hann var viðskiptalögfræðingur. Með honum var Frakkland stjórnað af manni af ungverskum uppruna sem frá 1968 var talsmaður ungs fólks sem var aðdáandi RPR undir stjórn Jacques Chirac. Koma hans til valda markaði því þá stund þegar mótmælakynslóðin frá maí 1968 réði ríkjum í Frakklandi. Og bölvunin fyrir Frakkland magnaðist. Með pólitískum ákvörðunum sínum svipti hann Frakkland líbískri vernd og studdi íslamska landvinninga í Líbíu. Sjöundi forsetinn, François Hollande, þótt mjög franskur væri, var kjörinn 58 ára gamall árið 2012. Hann var einnig hrein afurð ENA (Þjóðarskóla stjórnsýslunnar). Með honum réð „Rósaflokkurinn“ aftur ríkjum. Og hann færði Frakklandi hámark kynferðislegrar viðurstyggðar sem Guð fordæmdi, með því að lögleiða hjónaband fyrir alla, gagnkynhneigða, samkynhneigða, tvíkynhneigða, transfólks, o.s.frv. Og áttundi og síðasti núverandi forseti Frakklands er Emmanuel Macron. Hann var kjörinn 39 ára gamall árið 2017. Hann var fjármálastjóri hjá Rothschild bankanum (eins og annar forsetinn, Georges Pompidou), ráðgjafi Hollande forseta og síðan ráðherra efnahags-, iðnaðar- og stafrænna mála. Hann varð þannig yngsti forsetinn síðan 1845. Og hann er ímynd bandaríska draumsins og tælir ungmennið sem hann sjálfur er fulltrúi fyrir. Til að koma á fót og þróa stafrænt samfélag er hann

að raska jafnvægi í frönsku samfélaginu. Þetta gerist á þeim tíma þegar flutningur til Kína sviptir Frakka störfum. Með kæruleysi og kaldhæðni er hann að þröngva breytingum innblásnum af evrópskum og alheimshygguanda sínum. Hann er að eyðileggja Frakkland með því að loka starfsemi þess í tvö ár vegna Covid-19 faraldursins. Síðan lýkur hann þessu með því að bjóða Úkraínu vopnaðan og fjárhagslegan stuðning. Viðurlögin sem gripið hefur verið til gegn Rússlandi eru að koma í bakið á Frökkum og öðrum evrópskum keppinautum. Frakkland er tilbúið til að vera framselt óvinum sínum.

Samkvæmt Esekíel 2, þar sem orðið „*uppreisnarmenn*“ kemur fyrir sex sinnum af tíu versum, er tíminn þegar guðdómlegir sáttmálar endaloka merktur með þessu viðmiði um „*uppreisnargjarna*“ hegðun. En á þeim tíma þegar Jerúsalem endaði, sem var fyrir síðustu útlegðina til Babýlonar, það er að segja á milli -605 og -586, verðum við að taka eftir aldri síðustu þriggja konunganna þegar valdatíð þeirra hófst.

Sá fyrsti, Jójakím, var 25 ára gamall samkvæmt 2. Konungabók 23:36-37: „*Jójakím var tuttugu og fimm ára gamall, þá er hann varð konungur*, og ellefu ár ríkti hann í Jerúsalem. Móðir hans hét Sebúdda, dóttir Pedaja frá Rúma. *Hann gjörði það, sem illt var í augum Drottins*, alveg eins og feður hans höfðu gjört.“

Annar, Jójakín, var 18 ára gamall samkvæmt 2. Konungabók 24:8-9 (eða 8 ára gamall samkvæmt 2. Kroníkubók 36:9, en þessi undantekningartilvik voru engu að síður lögmæt af Guði til að prófa trúna): „*Jójakín var átján ára gamall, þá er hann varð konungur*, og þrjá mánuði ríkti hann í Jerúsalem. Móðir hans hét Nehústa, dóttir Elnatans frá Jerúsalem. *Hann gjörði það, sem illt var í augum Drottins*, alveg eins og faðir hans hafði gjört.“

Sá þriðji, Sedekía, var 21 árs gamall samkvæmt 2. Konungabók 24:18-19-20: „*Sedekía var tuttugu og eins árs gamall, er hann varð konungur*, og ellefu ár ríkti hann í Jerúsalem. Móðir hans hét Hamútal, dóttir Jeremía frá Líbna. *Hann gjörði það, sem illt var í augum Drottins*, alveg eins og Jójakím hafði gjört. Og reiði Drottins reiddist Jerúsalem og Júda, svo að hann rak þá burt frá augliti sínu. *Þannig reis Sedekía upp gegn Babýlonarkonungi.*“

Á okkar tímum heitir „*Sedekía*“ okkar Emmanuel Macron. Hann er líka að taka þátt í og skuldbinda Frakkland til stríðslegrar „*uppreisnar*“ gegn „*Nebúkadnesar*“ okkar, Vladímír Pútín; forseta Rússlands, leiðandi kjarnorkuveldis heims. Eins og á tímum Jeremía, Daníels og Esekíels, með ESB, „*gerir*“ Frakkland „*illsku*“ og lögleiðir hana, eins og Ísrael til forna á sínum tíma, og „*uppreisnargjarnt*“ eðli æskunnar er í hvert skipti dregið í efa. Endalok þjóðanna eru eins og endalok Ísraels til forna, hins lifandi Guðs. Sömu orsakir leiða af sér sömu guðdómlegu dóma og refsingar.

Lærdómurinn sem við lærum er sá að beiting valds er mismunandi eftir aldri leiðtogans vegna stigvaxandi uppbyggingar reynslunnar sem mótar hann. Forsetarnir sem þekktu stjórn 4. lýðveldisins ^{notuðu} hóflega þau völd sem 5. ^{lýðveldið} veitti þeim. En sá síðastnefndi upplifði ekki þessa reynslu og í höndum hans tekur stjórnarskráin á sig raunverulegt og raunverulegt form einræðisstjórnarinnar sem hershöfðinginn de Gaulle kom á; þingræðisleg konungsstjórn sem ber alla ókosti alræðis, persónulegs, óutreiknanlegs og uppreisnargjarns valds. Óheppni hrjáir fólkið sem er skotmark réttlátrar reiði Guðs: veraldlega lýðveldis Frakklands og

Evrópusambands Rómarsáttmálans, það er að segja „skarlatsrauða dýrið“ frá Apó 17:3 þar sem páfagauðska Rómaborg „situr“; Róm, „borgin með sjö hæðum“: „*Hann leiddi mig burt í anda í eyðimörk. Og ég sá konu sitja á skarlatsrauðu dýri, fullu af guðlastanöfnum, með sjö höfuð og tíu horn.*“

Með stofnun Evrópusambandsins er eining styrkur, Evrópulönd hafa orðið örugg og hrokafull gagnvart öðrum jarðneskum þjóðum. Þar sem Evrópumenn finna fyrir vernd NATO-skildisins, sem ungi forsetinn Sarkozy færði Frakkland til, hafa þeir gefið sér rétt til að grípa inn í erlend stríð og framfylgja réttlæti sínu. Þetta er enn einn ávöxtur sem rekja má til æskunnar, sem verður enn hrokafyllri þegar hún nær sameiningu. Evrópsk uppbygging var auðveldað með vali yngsta forseta Frakklands frá 1845, Valéry Giscard d'Estaing. En nýjasti forseti Frakklands, Emmanuel Macron, sem er enn yngri, er enn hrokafyllri og einræðislegri. Og þessi réttur til að grípa inn í erlend átök, sem er orðinn eðlilegur venja í Evrópu, réttur sem kallast „réttur til mannúðaríhlutunar“, skýrir núverandi stuðning hans við Úkraínu og ungra evrópskra yfirvalda. Því miður fyrir þá er öflugt kjarnorkuveldi Rússland ekki veikburða Serbía sem NATO neyddi til að taka Kosovo frá þeim og gefa Albönum. Eining getur vissulega verið styrkur, en hún skapar líka hættulega hroka sem leiðir músina til að ráðast á köttinn, og í okkar tilviki gallíska hanann til að pirra rússneska björninn.

Í stuttu máli má segja að allir sjá orsök „hroka“ æskunnar: hún gerir ekki greinarmun á því að „vilja“ og „geta“ og veit ekki hvenær hún á að gefast upp og efast um sjálfa sig. Í Dan 7:8, eftir að hafa ávítað og fordæmt Nebúkadnesar konung í Dan 5:20, eignar Guð páfastjórninni „hroka“ og samanburðurinn við æsku nútímans er ríkur af lærdómi. Páfavelðið hegðar sér með „hroka“ vegna þess að það telur sig vera fjárfesta í og studd af Guði, en það svíkur hann með óhlýðni sinni. Æskan hegðar sér með „hroka“ vegna þess að hún trúir ekki á tilvist Guðs og hunsar kröfur hans. Þannig bera fölsk trú og trúleysi sama ávöxt „hroka“ sem er ávöxtur mannlegs dráms sem sjálft aðskilur hana frá Guði. Þar sem hann „standur dramblátum en veitir auðmjúkum náð“ samkvæmt 2. Pétursbréfi 5:5, þar sem boðskapur hans beinist sérstaklega að æskulýðnum sem eru eðlislægt „dramblátir“: „Eins skuluð þér, yngri menn, vera öldungunum undirgefnir. Og allir skuluð þér íklæðast auðmýkt í samskiptum yðar hver við annan. Því að Guð stendur gegn dramblátum en veitir auðmjúkum náð.“

Þetta lýkur þessari rannsókn á þema hrokafullra „barnakóna“.

Heimsendir: Trúarpróf

Í heiminum berjast eingyðistrúarbrögð um áreiðanleika framsetningar sinnar á Guði á jörðinni. Og í baráttu þeirra bætast ýmsar gerðir af meira og minna heimspekilegum trúarbrögðum. Frá 1843 hefur mótmælendatrúin klofnað í marga sjálfstæða hópa sem sundra henni og skapa rugling sem er skaðlegur málstað Krists. Meistari sundrungar er djöfullinn, því að Jesús blessar, að eigin frumkvæði, sína útvöldu í fullkominni einingu sannleika síns. Hann bað á jörðinni fyrir þessari einingu af mikilli ákefð samkvæmt Jóhannesi 17:21-22-23: „***að allir***

séu þeir eitt , eins og þú, faðir, ert í mér og ég í þér, *svo að þeir séu einnig í okkur* , til þess að heimurinn trúi að þú hafir sent mig. Ég hef gefið þeim dýrðina sem þú gafst mér, *svo að þeir séu eitt eins og „Vér erum eitt* , ég í þeim og þú í mér, *svo að þeir verði fullkomnir í einu* og heimurinn viti, að þú sendir mig og hefur elskað þá eins og þú hefur elskað mig. “ Takið eftir að það er aðeins í þessari einingu sannleikans, í samræmi við fullkomna fyrirmynd sína, að heimurinn getur borið kennsl á sína sönnu útvöldu. Frá árinu 1843 hefur klofin mótmælendatrú verið andstæða þessara viðmiða og í Opinberunarbókinni 9 fordæmir Jesús þessa blekkjandi trúarlegu ölvun undir þemanu „*fimmtu lúðursins*“: „*Lúðurin*“ eru guðlegar refsingar. Í hverju felst refsing þessa „*fimmtu lúðurs*“? Svarið er gefið í versum 5-6 og 11: „*Og þeim var gefið, ekki að deyða þá, heldur að kvelja þá í fimm mánuði; og kvalir þeirra voru eins og kvalir sporðdreka þegar hann stingur mann*.“ » Guð lýsir aðstæðum „*annars dauða*“ *sem þegar er getið í „Sardes*“ boðskapnum í Opinberunarbókinni 3:1: „*Þér eruð taldir lifandi og eruð dauðir*.“ Vers 6 lýsir „*annars dauða*“ og segir: „*Á þeim dögum munu menn leita dauðans og ekki finna hann, þeir munu þrá að deyja, og dauðinn mun flýja þá*.“ Og vers 11 opinberar yfirgefningu þeirra á vald djöfulsins: „*Og þeir höfðu yfir sér engil botnlausrar gryfju, sem heitir Abaddon á hebresku og Apollyon á grísku*.“ „Og með því að setja verk hins tilnefnda eyðileggjanda á hebresku og grísku fordæmir Guð svik Biblíunnar sem leiðir til þess að mótmælendur eru framseldir djöflinum: Æðsta eyðileggjandanum. Afleiðing þessarar eyðileggingar Biblíunnar er því fjölgun hópa sem túlka hana á sinn hátt. Þess vegna er augljóst að ástandið er hræsnisfullt bandalag, þar sem hvor fordæmir í huga sínum val hins. Ég er hér að koma með nýja einkaréttarhugmynd sem hefur verið innblásin mér á þessari stundu. Orðin Abaddon og Apollyon þýða, í hebresku og grísku, „eyðileggjandi“ og „sem eyðileggur“. En það er ekki allt, því hebreska orðið „Abaddon“ er samsett úr tveimur hebreskum rótum sem eru: „Ab“ sem þýðir „faðir“ og „Adon“ sem þýðir Drottinn; síðan er gríska orðið „Apollyon“ samsett úr tveimur grískum rótum sem eru: „Apo“ og „Lyon“ eða, fyrir „apo“, atviksorð sem gefur til kynna fjarlægð, brottför eða aðskilnað frá „*Ljóninu af Júða ættkvísl*“, samkvæmt Opinberunarbók 5:5: „*Og einn af öldungunum sagði við mig: Grát þú ekki! Sjá, ljónið af Júða ættkvísl* , rôtarkjöt Davíðs, hefur sigrað til að opna bókina og sjö innsigli hennar.“ „Þannig er vitnisburður Biblíunnar um gamla sáttmálann settur undir verndarvæng Drottins föðurins og vitnisburður hins nýja sáttmála undir verndarvæng aðskilnaðar ljónsins af Júða eða brottfarar, upphafs vitnisburðar hans. Og þessi aðskilnaður er sannarlega staðfestur þar sem Guð hafnaði fyrst gyðingapjóðinni vegna höfnunar hennar á Messías Jesú, „*Ljóninu af Júða ættkvísl*“ og vitnisburði hans um nýja sáttmálann. En þessi boðskapur varðar, að þessu sinni, mótmælendatrúna sem, viðurkennir Jesú, fyrirlítur gamla sáttmálann, vitnisburð „Drottins föðurins“. Einnig, rökrétt, verður hann aftur fyrir höfnun af Guði. Þessi uppgötvun leiddi mig til að leita að djúpri merkingu orðsins „Opinberunardagur“. Hér mynda tvær grískar rætur þetta orð aftur. Við finnum atviksorðið „apo“ tengt sögninni „calypto“ sem þýðir að hylja, að fela. Atviksorðið „apo“ sem kemur á undan því gefur til kynna að hulunni eða skýlunni sem hylur sé vikið frá eða fjarlægð, þess vegna heildarmerking þess: opinberun.

Með þessum nýju dýrmætu perlum sem lagðar eru inn, fyrir heiminn sem fylgist með og er fórnarlamb, er trúarleg ruglingur algjör, svo margir og ólíkir eru ...“ tillagðir valkostir. Hins vegar, frá 1843, hefur Guð boðið okkur mjög einfalda leið til að aðgreina herbúðir falskra kristinna óvina sinna: þeir þjóna og tilbiðja hann á sunnudegi, hvíldardegi sem Konstantínus 1., keisari ^{rómversku} landvinninganna, stofnaði 7. mars 321.

Samt er til leið til að fá alla til að samþykkja, að því gefnu að allir samþykki að taka tillit til ákveðinna augljósra staðreynda. Á tímum Salómons leiddi orðspor þessa Hebreakonungs fyrir visku drottningarinnar af Saba frá Eþíópíu til að hitta hann persónulega. Fundurinn var svo áhrifaríkur að hún sneri aftur til lands síns, dýrkandi hins sanna skapara Guðs, eins og sjá má af orðum hennar í þessu versí úr 1. Konungabók 10:9: „*Lofaður sé Drottinn, Guð þinn, sem hefur veitt þér velþóknun að setja þig á háseti Ísraels! Því að Drottinn elskar Ísrael að eilífu, hefur hann gjört þig að konungi til að iðka rétt og réttlæti.*“ Þá, á dögum Jesú, leiddi andinn Filippus á veg þar sem hann hitti eþíópískan hirðmann sem hann kenndi og skírði í nafni Jesú Krists samkvæmt Postulasögunni 8:34 til 39: versum 37-38: „*Filippus sagði: Ef þú trúir af öllu hjarta, þá getur þú það.*“ *Hirðmaðurinn svaraði: „Ég trúi að Jesús Kristur sé sonur Guðs.“ Hann bauð vagninum að nema staðar, og bæði Filippus og hirðmaðurinn stigu niður í vatnið, og Filippus skírði hirðmanninn.*“ Biblían er ekki bara einföld bók, hún er umfram allt hið skrifaða „orð Guðs“ sem hann notar beint sjálfur, kröftuglega, með anda sínum til að kenna þeim sem hann snýr til. Skýringin á fámennum upplýstum einstaklingum liggur ekki í takmörkunum á skilningi Biblíunnar. Á okkar tímum liggur hún í raunverulegu áhugaleysi almennings á ósýnilegu lífi, sérstaklega á Vesturlöndum, og í rófestu arfgengra hefða í Austurlöndum og Maghreb.

Samt sem áður er einn mikilvægur boðskapur sem hver einstaklingur á þessari jörð þarfnast. Það er vitneskjan um að Guð hefur spáð endalokum jarðlífsins. Reyndar er helsti galli mannkynsins fáfræði um forritun Guðs fyrir þennan endalok veraldar. Vantrúaðir, sem trúa ekki bókstaflegri túlkun frásagnarinnar í 1. Mósebók, hlusta á vísindamenn sem eigna jörðinni okkar tilvist sem nær milljónir og milljarða ára aftur í tímann; þetta er algjörlega rangt, en án trúar á Guð verða þeir fórnarlömb eigin rangra röksemda. En þetta fólk sér alls ekki fyrir sér endalok veraldar og ár eftir ár heyri ég þá gera áætlanir fyrir árið 2050 og jafnvel, nýlega, fyrir árið 2100, þegar þeir eiga í mesta lagi átta ár eftir af lífi sínu; og hvað þá fyrir framtíðarfórnarlömb komandi þriðju heimsstyrjaldarinnar.

Ég tel því að mikilvægasti þátturinn sem Guð opinberar mönnunum sé forritun hans um endalok veraldar sem mun binda enda á allar falskar vonir eða rangar túlkanir á mannlífi. Sem umbun sem boðin er sönnun, endurleystum, ástkærum útvöldum sínum, gengur Guð lengra, þar sem hann hafði ætlað að opinbera þeim dagsetningu þessara endaloka veraldar. Og hvers vegna eru þeir hans ástkærir? Vegna þess að þeir trúðu fyrst á þennan endalok veraldar. Sá sem trúir á endalok veraldar sannar að hann trúir sannarlega á tilvist Guðs sem getur þannig blessað hann með öllu réttmæti; þetta er norm sannrar trúar. Restin er rökrétt samfella: ef ég trúi á Guð, þá trúi ég á það sem hann segir og ég rannsaka allt sem hann hefur sagt. Það kemur mest fram í spádómstextum hans. Að

uppgötva að fornir spádómar rættust fullkomlega á sínum tíma nærir traust á þeim sem eru það ekki enn.

Endir veraldar birtist, skýrt boðaður, í Daníel 2, í kenningunni sem stytta ber með sér og spáir fimm jarðneskum yfirráðum þar til Kristur kemur aftur. Og tilkynningin um sundrun allrar stytunnar vegna höggsins á steininum boðar skýrt endalok mannkynsins á jörðinni. Með því að uppgötva þessa kenningu lærir maðurinn að tíminn tilheyrir honum ekki. Það er Guð og hann einn sem stofnaði hann á þeim sex þúsund árum sem biblíusagan nær yfir. Endir veraldar er jafn rökréttur og upphaf hans. Upprisin á augabragði og reis upp úr engu, birtist jörðin í formi einfaldrar vatnskúlu sem var búin til í algjöru tómi. Á næstu sex dögum, alltaf að hans stjórn, skipulagði hann hana þar til á sjötta degi þegar hann myndaði manninn í sinni mynd. Og þessi maður var stórkostlegur, dýrlegur og fullkominn; á engan hátt fiskur eða api. En vegna frumsyndarinnar, óhlýðni við boðorð Guðs, var þessi dýrð aðeins hverful. Dauðinn, laun syndarinnar, samkvæmt Róm 6:23, kom inn í manninn og alla jarðneska sköpun. Flóð kom og eyddi öllu lífi sem illskan hafði óafturkræft unnið, en fyrir tilstilli Nóa og fjölskyldu hans barst þekking á Guði og siðferðis- og eðlisfræðilögmálum hans í gegnum tímann og niður til okkar.

Við verðum að vera meðvituð um að venjulegt, eðlilegt mannlegt líf leyfir okkur ekki að hugsa um heimsendi. Menn deyja og aðrir fæðast; í augum manna virðist ferlið ótakmarkað í tíma. Ennfremur, á tímum Nóa, sem voru sannfærðir um að sameiginlegt líf hefði engin takmörk, trúðu mennirnir fyrir flóðið ekki Nóa þegar hann tilkynnti um komu vatnsflóðs. Einnig má ímynda sér hlátur og kaldhæðni þeirra sem sáu hann reisa byggingu sem átti að fljóta; þetta á fullkomlega þurru landi. Og dauði þeirra var vegna kraftaverka Guðs, því hann skapaði eins mikið vatn og nauðsynlegt var til að hylja hæstu fjöll jarðar. Heimsendir sem framundan er mun einnig vera vegna öflugs kraftaverka, en að þessu sinni mun Guð ekki kalla á vatn eða eld; hann mun birtast fullkomlega sýnilegur óvinum sínum til að berjast við þá og tortíma þeim sjálfur.

Tilkynningin um endalok heimsins er guðleg biblíuleg einkaréttur. Með því að opinbera þetta lokaverkefni knýr Guð karla og konur til að viðurkenna stöðu sína sem verur. Hann segir okkur öllum að líf okkar þróast samkvæmt áætlun sem hann hefur forritað. Og þessi áætlun er dregin saman í hvíldardagstexta fjórða boðorðsins af tíu boðorðum hans samkvæmt 2. Mósebók 20:8-9: „*Mundu hvíldardaginn til að halda hann heilagan. Sex daga skalt þú vinna og vinna allt þitt verk.*“ Þar sem vikan er mótuð eftir sex þúsund árum mannkynsins, segir Guð við manninn í gegnum þennan boðskap: „Þú hefur sex þúsund ár til að starfa á jörðinni, og þá mun endir veraldar koma.“ Og þessi endir heimsins mun marka inngöngu aðeins hinna útvöldu í „*þúsund ár*“ sjöundu jarðnesku árþúsundarinnar, sem mun mynda hina miklu hvíld eða hina miklu hvíldardagsstund fyrir Guð og hans útvöldu sem endurleyst eru með blóði Jesú Krists; „*þúsund árin*“ sem vitnað er í í Opinberunarbókinni 20.

Tilkynningin um endalok heimsins er því, eingöngu fyrir útvöldu, inngöngu í ólýsanlega hamingju, en fyrir vantrúaða er hún þvert á móti andstyggileg og óttuð, því hún mun marka endalok léttúðlegs og græðgisfulls lífs þeirra, endalok allra jarðneskra holdlegra ánægja þeirra. Þess vegna getur þetta

eina efni um endalok heimsins þjónað sem prófraun til að bera kennsl á leyndar hugsanir mannlegra hjartna.

Mitt á milli trúaðra og vantrúaðra vilja sumir trú á möguleikann á heimsendi, það er að segja endalok jarðneskrar venju sem yrði skipt út fyrir aðra jarðneska venju. Vegna þess að í fölskum trú trú fjölmargir á stofnun ríkis Jesú Krists á jörðu, blektir af texta tilvitnunanna sem boða það. Þetta er satt, en við verðum að kafa djúpt í lúmskar opinberanir Opinberunarbókarinnar 20 til að skilja að á milli dýrlegrar endurkomu Jesú Krists og innsetningar hinna útvöldu á nýju jörðinni, er innsetning „þúsund ára“ himnesks dóms. Keppendurnir munu segja að ekkert tilgreini að þessi dómur sé fullnægður á himnum í þessum 20. kafla. Þetta er enn satt, en þessi nákvæmni er greinilega gefin til kynna í Opinberunarbókinni 4:1: „**Eftir þetta sá ég, og sjá, dyr voru opnar á himni** . Fyrsta röddin, sem ég heyrði, eins og lúður, tala við mig, sagði: **Komdu hingað upp, og ég mun sýna þér það, sem verða á eftir** . “ Fylgdu leiðbeiningunum: Það sem kom á undan þessum boðskap var síðasta jarðneska tímabilið í kirkju Krists, sem var nefnt Laódíkea, nafn sem þýðir: dómur fólksins. Að lokum er aðventistatrúin prófraun árið 1994 og blessun Jesú Krists er haldið áfram af andstæðum aðventistatrú þar til dýrðleg endurkoma Jesú Krists. Þannig að eftir þennan dóm aðventistafólksins kemur, eftir endurkomu Krists, himneskur dómur „þúsund ára“ sjöundu árþúsundarinnar. Og í þessum 4. kafla leggur Guð mikla áherslu á „himnesku“ hugmyndina: „**dyr opnuðust á himni**“ og „**komdu hingað upp**“. En í Auk þess, í versinu sem fylgir, eru það hinir endurleystu heilögu sem finnast „á himnum“, „sitjandi á hásetum“ sem einnig er minnst á í Opinb. 20:4. Þannig er þetta efni um himneska dóminn, sem lýst er í táknrænum skilningi í Opinb. 4, þróað í Opinb. 20:4. Berið því saman þessi tvö fullkomlega samhæfandi vers:

Opinb. 4:4: „Og ég sá tuttugu og fjóra **hásæti** umhverfis hásetið, og á hásetunum **sitjandi tuttugu og fjóra öldunga**, klædda hvítum klæðum, og á höfðum sér höfðu gullkórónur.“

Opinb. 20:4: „Og ég sá **hásæti**, og þeim sem á þeim sátu var gefið **vald til að dæma**. Og ég sá sálir þeirra, sem hálshögnir voru vegna vitnisburðar Jesú og vegna orðs Guðs, og sem höfðu ekki tilbeðið dýrið né líkneski þess, né höfðu tekið við merki þess á enni sér né hendur. Og þeir lifnuðu og ríktu með Kristi í þúsund ár.“ Í þessu versí finnum við skýringu á „tuttugu og fjórum hásetum“ í hinu versinu og staðfestingu á himneskum dómi: „**vald til að dæma**.“ Fyrir tímabilið fyrir 1843: 12 háseti: „Og ég sá sálir þeirra, sem hálshögnir voru vegna vitnisburðar Jesú og vegna orðs Guðs.“ Fyrir tímabilið eftir 1843: 12 háseti: „og þeirra, sem höfðu ekki tilbeðið dýrið né líkneski þess, og sem höfðu ekki tekið við merki á enni sér og hendur.“; það er samtals „24 háseti.“

Til að skilja þá mynd sem heimsendir mun taka á sig er því nauðsynlegt að viðurkenna „himneska“ dóminn, því aðeins hann staðfestir algjört stöðvun allrar mannlegrar tilveru á jörðinni, á þeim „þúsund árum“ sem vitnað er í; sem felur í sér tortímingu alls mannlífs við dýrlega endurkomu Krists, í lok fyrstu sex þúsund ára sem eru forrituð og spáð fyrir um með röð sex vanhelgandi daga sjö daga vikna okkar. Spurningin er enn: hver er dæmdur af hinum útvöldu heilögu? Svarið er að finna í Opinberunarbókinni 11:18: „**Þjóðirnar reiddust, og reiði þín er komin, og tíminn er kominn til að dæma hina dónu**, til að umbuna þjónum

þínum, spámönnunum, hinum heilögu og þeim sem óttast nafn þitt, smáum sem stórum, og til að tortíma þeim sem eyða jörðinni. “ Svarið er: „ **og tíminn er kominn til að dæma hina dáu** “. Þessir „ *dáinu* “ voru drepnir við endurkomu Krists, og samkvæmt Opinberunarbókinni 20:5: „ *Aðrir hinir dáu lifnuðu ekki fyrr en þúsund árin voru liðin. Þetta er fyrsta upprisan.* “ Verið varkár! Þetta vers inniheldur gildru því orðatiltækið „ *þetta er fyrsta upprisan* “ tengist vers 6 sem fylgir. Hinir fallnu dáu taka þátt í „öðru“ „ *upprisunni* “, þar sem sú „ *fyrsta* “ á sér stað fyrir „ *þúsund árin* “ og sú „önnur“ eftir „ *þúsund árin* “.

Það er ómögulegt fyrir þann sem ekki trúir á heimsendi að taka alvarlega tilkynningu um þriðju heimsstyrjöldina. Því án þessarar hlutlægu sýnar á framtíðina er heimsstyrjöldin litið bjartsýn á og notkun kjarnorkuvopna talin svartsýn og óhófleg. Hins vegar samþykkir sá sem trúir á heimsendi rökrétt tilkynningu um notkun þessara hræðilega eyðileggjandi vopna, sem geta útrýmt milljónum manna með einni kjarnorkusprengju.

Sönn trú verður að setta sig við og búa sig undir það versta, þar sem Guð vildi það og spáði því. Og þú getur minnt kristna menn á að sá fyrsti sem talaði um „endi veraldar“ var Jesús Kristur, í Matt. 13:39: „ *Óvinurinn sem sáði því er djöfullinn; **uppskeran er endi veraldar** ; kornskurðarmennirnir eru englarnir.* “ Og þessi uppskera er þema Opinberunarbókarinnar 14:15-16: „ *Og annar engill kom út úr musterinu og kallaði hárri röddu til þess sem sat á skýinu: „Sláðu út sigð þína og skerðu upp, því að komin er uppskerustund, því að uppskera jarðarinnar er þroskuð.“ Og sá sem sat á skýinu sló út sigð sinni á jörðina, og jörðin var uppskorin.* “ „ *Uppskerustundin* “ er stund „ *endi veraldar* “; vorið 2030.

Fyrir endalok veraldar hafði Guð útbúið sérstaka andlega „fæðu“ sem var aðlöguð að þessu samhengi fyrir síðustu útvöldu sína: alla biblíulega spádómlega opinberun sína. Því þessi opinberun varðar Biblíuna frá sköpunarsögunni í 1. Mósebók 1 og 2 til Daníelsbókar og Opinberunarbókarinnar; sérstakar guðlegar opinberanir sem ég hef þau forréttindi og ábyrgð að kynna í verkum mínum sem vaxa með tímanum. Ég hef sýnt fram á mikilvægi þessarar opinberunar, án hennar værum við fórnarlömb lúmskra bragða djöfulsins. Og ég minnst þess að í Matt. 24:45-46 spáir hann fyrir um tilvist „fæðu “ á „tilsettum tíma“ „komu hans“: „ *Hver er þá sá trúi og hyggni þjónn, sem húsbóndi hans hefur sett yfir hjú sín til að gefa þeim **mat á réttum tíma** ? Sæll er sá þjónn, sem húsbóndi hans finnur gera svo **þegar hann kemur** !* “ Þetta vers væri betur skilið með því að segja: „ *mat sem hæfir komu hans* “. Því það er matur sem verður að aðlagast tímanum, ekki öfugt. Reyndar er fæðan sem útbúin er fyrir endurkomu Krists ríkuleg og afar áhrifarík fæða, byggð á sérstökum guðlegum opinberunum. Hún er ekki lengur mjólk guðspjallanna, og þeir sem hafa látið sér nægja þessa mjólk hafa verið andleg börn. Og þeir missa sanna trú og umbun hennar: eilíft líf.

Guð hefur gert það miklu auðveldara að bera kennsl á sanna þjóna sína á endalokatímanum. Já, vissulega! Getur einhver fullyrt að hann tilheyri Drottni Jesú Kristi án þess að taka tillit til þeirra sérstöku viðmiða sem hann skilgreinir þá eftir í Opinberunarbókinni 12:17: „ *Og drekinn reiddist konunni og fór að heyja stríð við leifar af sæði konunnar, þá sem varðveita boðorð Guðs og hafa vitnisburð Jesú.* “ Í fyrsta lagi eru hinir sönnu „ *heilögu* “ sem Jesús Kristur

viðurkennir ekki ofsækjendur heldur ofsóttir. Í öðru lagi „*halda þeir fast við vitnisburð Jesú*“ sem djöfullinn vill taka frá þeim. Og það er í Opinberunarbókinni 19:10 sem þessi nauðsynlegi „*vitnisburður Jesú*“ er auðkenndur við „*spádómsanda*“: „*Og ég féll fram fyrir fætur hans til að tilbiðja hann. Og hann sagði við mig: „Gerðu það ekki! Ég er samþjónn þinn og bræðra þinna, sem hafa vitnisburð Jesú. Tilbiðja þú Guð, því að vitnisburður Jesú er spádómsandi.*“ Hér gefur Guð okkur mynd af því sem hans sönnu útvöldu síðustu daga mega ekki gera undir neinum kringumstæðum; Eitthvað sem einkennir einmitt hinn mikla óvin Guðs, páfalega rómversk-kaþólsku trú, því að „falla frammi fyrir englum eða öðru, er bannað með öðru af tíu guðdómlegu boðorðum hans; sem var einmitt bælt niður af páfavaldi eins og spámaðurinn Daníel hafði spáð fyrir um í Dan 7:25: „*Hann mun tala orð gegn hinum hæsta og kúga heilögu hins hæsta og ætla sér að breyta tímum og lögum*“, og hinir heilögu munu gefnir verða í hendur hans um tíma, tíma og hálfan tíma.“ Eina gilda útgáfan af tíu boðorðum Guðs er sú sem okkur er kynnt í 2. Mósebók 20, í Biblíunni, eingöngu. Textinn sem er skrifaður á hebresku hefur aldrei breyst og má ekki breytast eins og Jesús spáði fyrir um í Matt. 5:17-18-19: „*Haldið ekki, að ég sé kominn til að afnema lögmálið eða spámennina. Ég er ekki kominn til að afnema, heldur til að uppfylla. Því að sannlega segi ég yður: Þar til himinn og jörð líða undir lok, mun ekki einn smástafur eða stafkrókur úr lögmálinu líða undir lok, uns allt er komið fram. Sá sem því brýtur eitt af þessum minnstu boðorðum og kennir mönnum það, mun kallast minnstur í himnaríki, en sá sem gerir þau og kennir þau, mun kallast mikill í himnaríki.*“ Drottinn hefur sagt þetta allt skýrt. Og í þessum versum varar hann óhlýðna kristna menn við falskri kristni hinna myrku aldanna og síðustu daga. Verið varkár! Látið ekki blekkjast! Að vera dæmdur „*lítill í himnaríki*“ þýðir: of „*lítill*“ til að komast inn í það.

Dagurinn sem himinninn féll á höfuð Galla

Það þarf ekki annað en kreppu af völdum stríðs til þess að þetta fyrirbæri, sem forfeður okkar Gallar óttuðust, eigi sér stað. Þeir voru, að mínu mati, þegar nokkuð spámannlegir. Því Guð vissi þegar á sínum tíma hvaða forystuhlutverk landsvæði þeirra myndi gegna á kristinni öld.

Við höfum séð hvernig núverandi kreppan í Frakklandi stafar af einræðislegum ákvörðunum unga mannsins sem hefur leitt Frakkland einn síðan 2017. Ef við hlustum vandlega á ræður hans tókum við eftir óþægilegu sjálfstrausti. Á fyrsta fimm ára kjörtímabili sínu staðfesti hann þetta vald og sýndi að aðeins dómur hans er sanngjarn og verðugur að beita. Þannig fæddist, eftir „guðinn“, François Mitterrand, „Júpíter“ eða Emmanuel Macron, eins og blaðamenn fylgjast með hegðun hans. Himinninn féll yfir höfuð Galla í byrjun árs 2020 og hryðjuverkamenn hræddu stjórnvöld með banvænum faraldri Covid-19. Og frammi fyrir þessari plágu sem vísindin voru máttlaus gegn ákvað ungi forsetinn að loka alla þjóð sína inni og herma eftir hegðun leiðtoga Ísraels. Þessi ákvörðun var tilkynnt á undan forsetaræðu þar sem E. Macron sagði þessa ógleymanlegu setningu: „Við erum í stríði.“ Óvinur tímans var ekkert annað en veira sem slapp úr kínverskri rannsóknarstofu í borginni Yuhan, sem var sú fyrsta

sem varð fyrir miklum dauðsföllum. Stóra vandamálið fyrir þennan unga forseta er upprunaleg starfsþjálfun hans: fjármálastjóri hjá Rothschild bankanum. Hann var þannig mótaður af hugsun hreinasta frjálslynda kapítalisma bandarískrar fyrirmyndar. Í þessu tilfelli, hvað var hann að gera í teymi sósíalistaforsetans François Hollande? Þetta er þar sem staða fransks sósíalisma reynist villandi og þversagnakennd. Á tímum François Mitterrand, fyrsta sósíalistaforsetans, vann sósíalisminn sigur sem minnihluti í bandalagi sínu við mikilvæga kommúnistaflokkinn. Mikil fulltrúar kommúnista eru uppspretta félagslegra aðgerða sem kynntar voru í Frakklandi frá embætti hershöfðingjans de Gaulle. En á tveimur kjörtímabilum Mitterrand forseta við völd hafði hlutfall vinstri sinnaðra bandalagsins snúist við, svo mikið að á tímum Hollande forseta árið 2012 var sósíalisminn orðinn mjög kapítalískur og mjög frjálslyndur, eins og François Mitterrand, lögfræðingur í borgaralegu starfi. Bláðamenn kölluðu þennan sósíalisma „vinstri kavíar“, sem skilur eftir litla löngun í félagsleg mál. Þegar vinstrið er til hægri eru kosningaleikir óskýrir og villandi fyrir kjósendur. En athugið að á sama tíma heimila lög það sem áður var talið andstyggilegt og bannað af samfélaginu í heild. Þetta er sá tími þegar gott er kallað illt og illt kallað gott; það er að segja, allt sem Guð fordæmir hvað harðast. Í nafni réttarins til einstaklingsfrelsis eru samkynhneigð og hjónaband samkynhneigðra, eða hjónaband fyrir alla, lögmæt. Andstæðingar eru orðnir að minnihluta og í öllu falli hæðist stjórnarskrá fimmta ^{lýðveldisins} að andstæðingum; grein 9-43 heimilar samþykkt með valdi þeirrar ráðstöfunar sem forseti styður. Hvað getum við sagt? Ættum við að iðrast? Ekki einu sinni, og hér er ástæðan. Kosturinn við þetta algjöra frelsi er að styðja athafnir allra sköpunarvera; athafnir sem byggjast á frjálsu vali þeirra. Sameiginleg vitnisburður verður þannig sýnilegur og þeir munu geta tekið persónulega ábyrgð á þeim valkostum sem þeir hafa tekið. Munið að Guð skapaði jörðina til að fá þessa sameiginlegu sönnun á illskunni sem djöfullinn og illu andarnir hans innblástur. Þetta fullkomna frelsi var því nauðsynlegt. Og að þessu sinni var það á grundvelli opinberra sönnunargagna sem Guð gat tekið þátt í „stríðinu“ sínu gegn hinu ótrúa og spillta Vesturlöndum. Og fyrsta aðgerð hans tók á sig mynd Covid-19 með milljónum dauðsfalla um allan heim. En þetta var aðeins upphafið að „stríði hans“. Ennfremur mun efnahagsleg veiking af völdum efnahagslegra hindrana vegna þessa veiru gegna lykilhlutverki í annarri árás hans. Þessi efnahagslega veiking, sem undirbýr heimsstyrjöld sem í þriðja sinn verður miðuð við Evrópu, mun skila Rússlandi rústum og afvopnuðum Evrópu. Frakkland deilir guðdómlegri bölvun sinni með öllum öðrum vestrænum þjóðum þar sem allur þessi herbúðir eru bölvadar af Guði vegna rómversk-kaþólskrar trúararfleifðar sinnar. En páfalega „elsta dóttir kirkjunnar“ hefur með tímanum verið „vita“-þjóð frelsis í Evrópu og heiminum. En þversögnin er sú að þetta fólk, hetja frelsis, hefur aldrei verið jafn ófrjálst. Og dramatíska samhengið mun ekki stuðla að endurkomu þess til frelsis.

Í dag, 14. júlí, lagði ég á mig klukkustund af þjáningum með því að hlusta gaumgæfilega á orð hins unga forseta í viðtali sem tekið var upp í Élysée-höllinni. Þjáningin, vegna þess að tvær kvenkyns blaðakonur sem voru viðstaddir, þótt þær væru harðneskjulegar um ákveðin málefni, létu hann segja óverjanlega hluti án þess að bregðast við. Ég nefni þetta dæmi, E. Macron sagði: „Nei, V. Pútín er ekki

að loka fyrir gasið vegna viðskiptaþvingana okkar. Hann notar gas til að kúga okkur.“ Hefur þessi maður heila? Hvað er þessi kúgun ef ekki rússnesk refsiaðgerð sem gripið er til í kjölfar evrópskra refsiaðgerða okkar? Þetta dæmi er óþægileg sönnun þess að hann er sannfærður af óskiljanlegri og óréttmætri röksemdafærslu; hegðun sem sámir geðveikum manni. Og geðveiki er aðeins form af djöfullegri eign sem ekki er hægt að efast um, hvorki hvað varðar hann persónulega né fyrir evrópska íbúa: stjórnámálamenn, listamenn og alla blaðamenn. Það kemur því ekki á óvart að enginn þeirra tekur afstöðu gegn fáránlegum ummælum hans. Málflutningur er hans endanlega vopn og hann beitir honum í nafni lögmætis síns sem forseta kjörinn af þjóðinni. Hann sýnir sannarlega að hann er ófær um að viðurkenna vinsæla áskorun sem varðar hann persónulega. Hann þykist hunsa þessa stöðu og gengur fram konunglega og ákveðinn, einokar umræðuna með flóði af skýringum sem svæfa viðmælendur hans og slá hann í dvala. Hann er ráðist á óréttlátar aðgerðir sem hann studdi varðandi stuðning sinn við stafrænu leigubílaþjónustuna UBER, langt frá því að breyta, heldur réttlætir hann val sitt, sannfærður um að þrælaverkamaður sé meira virði en atvinnulaus manneskja. Ef þetta er ekki kapítalísk fjárkúgun, hvað er það þá? Rothschild bankinn getur aðeins samþykkt þessa kaldhæðnislegu ákvörðun. Því við upphaf franska samfélagskerfisins, sem margir öfunda, var mikil mótspyrna gegn þessari kapítalísku hugmyndafræði. Að bjóða Uber tækifæri til að auðga sig á ótryggum vinnum sem atvinnulausum Frökkum eru veitt jafngildir því að gefa því þræla sem munu auðga Bandaríkin þar sem höfuðstöðvar þess eru staðsettar. Og þessi afstaða E. Macrons staðfestir vanhæfni hans til að rökræða rétt. Við höfum í raun í fararbroddi Frakklands mannlegan vélmanni sem er mótað af hagnaðaranda hreinasta kapítalisma, sem hefur það að leiðarljósi að „nýta mann af manni“. Hins vegar, frammi fyrir fátæktinni sem landi hans er þvingað yfir, dreifir hann aðstoð hér og þar, án þess að ráðast á raunverulegar orsakir þessarar fátæktar. Því orsakirnar eru skipulagslegar og voru settar fram löngu á undan honum af frjálslyndum stjórnámálamönnum sem, áhugalausir um Frakkland, hikuðu ekki við að veita hana, eða réttara sagt, selja hana, til erlendra hagsmunaaðila. Það var afleiðing hnattvæðingar viðskipta sem olli því að ríkustu og samfélagslega meðvituðustu löndin sáu störf sín flytjast til fátækra landa, þar sem kapítalismi lét nýju þræla sína vinna sér hagnaðarskyni. Og það er ekki fyrr en himinninn fellur á höfuð hans að meðal Galli, allt upp til forseta síns, uppgötvar eyðilegginguna vegna þessarar hörmulegu stefnu. En það er of seint, hugur forsetans er ófær um að efast um tengsl sín við sameiginlega einingu ESB. Frakkland hefur auk þess enga köllun til að ná sér, heldur þvert á móti, að drekka af botnfallinu, bikar bölvunarinnar sem Guð hefur búið því.

Í bili er himinninn sem fellur yfir Galla ekki enn kominn í sitt versta form; það versta er enn framundan og við getum skilið að samstaða með þessu óheppna úkraínska fólki sem hefur verið ráðist á á yfirráðasvæði þeirra er réttlæt看anleg. En þessi stuðningur verður brátt ræddur þegar Frakkar og allir Evrópubúar sjálfir finna fyrir raunverulegum afleiðingum refsiaðgerðanna sem lagðar voru á Rússa. Til þess að það gerist þurfum við að bíða aðeins lengur, reyndar aðeins nokkra mánuði. Því skyndileg hækkun orkuverðs og takmörkun á tiltæku magni mun skapa ótta.

Næsta stig verður óreiðu og óöryggi af völdum ójafnrar fátæktar. Og að lokum munu innri átök eiga sér stað; samfélög munu snúast hvert gegn öðru.

Næsta dramatík verður stríðsátökin gegn Rússlandi, sem mun notfæra sér uppreisnarumhverfið sem komið hefur verið á í Frakklandi til að hernema það með herjum sínum.

Að lokum mun himinninn falla yfir höfuð Parísar-Gallanna í formi sundrandi kjarnorkusveppaskýs. Fyrir París og nærliggjandi svæði er tíminn að renna út. Borgin sem Guð nefnir táknrænt „*Sódómu og Egyptaland*“ í Opinberunarbókinni 11:7 mun enda undir eldi af himni, eins og hin forna borg með sama nafni. Og sannarlega, á þeim degi munu Parísar-Gallarnir fá reiði Guðs himnanna yfir höfuð sér.

Refsing Guðs er hræðileg, en hún er í réttu hlutfalli við þá glæpi sem hann mátti þola af hendi uppreisnarmanna. Þeir fyrirlitu hina stórfenglegu sönnun kærleikans sem þeim var gefin í friðþægingardauða Jesú Krists, sem verður í allri sinni guðdómleika dómari þeirra og böðull. Eftir að hafa kynnt mér þetta efni veit ég hversu gríðarlegur og óréttlátur skaðinn sem skaparanum Guði hefur verið valdið er. Þess vegna er nauðsynlegt að rannsaka ritur gamla sáttmálans, því það er í þessu samhengi sem óendanlegar og margvíslegar uppreisnir mannkynsins og hins holdlega Ísraels opinberast, jafnvel þótt Guð hafi búið meðal fólks síns. Hvernig gat það hafa verið þegar hann dró sig í hlé og varð ósýnilegur? Núverandi samfélag okkar sendir okkur til baka mynd þessa Ísraels undir forystu konunga, hver uppreisnargjarnari en sá fyrri. Sýnilegur, Guð er ógnvekjandi, en ósýnilegur, hann er hunsaður og fyrirlitinn. Mannleg augu verða að hindrunum vegna þess að þau meta aðeins það sem fimm skilningarvit þeirra geta metið. En Guð er ekki sýnilegur í þessum fimm holdlegu skilningarvitum. Sjötta skilningarvitið er hugsun mannsins, og það er aðeins í gegnum þessa hugsun, sem er fær um að rökræða, reikna og dæma, að maðurinn verður dýr umfram allt annað. Þegar þessi guðsgefni hæfileiki er misnotaður breytist reiði hans í réttláta reiði. Og vonlausa málinu verður að útrýma.

Í gamla sáttmálanum sagði Guð um Júda í Sak 11:8: „*Ég eyddi þremur hirðunum á einum mánuði, sál mín þráði þá, og sál þeirra fyrirleit mig*.“ Á okkar tímum er útrýming miklu hraðari; á atómstundinni er hún samstundis. En við skulum vera viss um að Jesús sér þessa sömu fyrirlitningu fyrir sjálfum sér í núverandi vestrænum samfélögum okkar. Og vegna þess að þeir eru í meirihluta, þá stjórna og leiða þeir sem finna fyrir þessari fyrirlitningu fólk og þjóðfélög þeirra. Þeir sem deila ekki þessari fyrirlitningu eru of mikill minnihluti til að geta haft áhrif á þær ákvarðanir sem teknar eru. Í Frakklandi hefur fordæmi hjónabandslöganna fyrir alla gert það mögulegt að taka eftir tilvist andstöðu sem, þar sem hún er of veik, hefur verið fyrirlitin og hunsuð. Hversu mikil hlýtur reiðin að vera því í Opinberunarbókinni 9:13-14-15, þar sem himnesk fyrirbæn hans lýkur, fyrirskipar Kristur að „*þriðjungur mannanna verði drepinn*.“ Og stöðvun þessarar fyrirbænar markar tíma endaloka þjóðanna, en ekki enn, endaloka mannkynsins. Hins vegar, fyrir Guð, er innsigluð hinna útvöldu lokið og hann getur falið heilögum englum sínum vernd hinna innsigluðu útvöldu sem munu geta gengið í gegnum án þess að vera drepnir þjóðarmorðin sem Guð skipulagði undir tákni „*sjöttu lúðurs*“ hans. Fyrsti dauðinn sem uppreisnarmennirnir verða

fyrir ákvarðar ekki örlög þeirra, því eftir þúsund ár dóms hinna heilögu útvöldu munu þeir rísa upp og verða fyrir „*öðrum dauða*“ sem fullnægt er í „*eldsdíkinu*“. Það er við þetta „*eldsdík*“ sem minnst er á í Opinberunarbókinni 20:14 sem Pétur ber saman vatnsflóðið í 2. Pétursbréfi 3:5-6-7: „*Þeir vita ekki að fyrir orð Guðs voru himnar til forðum daga og jörðin varð til úr vatni og í vatni. Fyrir þetta fyrst heimurinn sem þá var, þegar hann flæddi yfir í vatni. En fyrir sama orð eru himnar og jörð, sem nú eru, varðveitt eldinum til dómsdags og tortímingar óguðlegra manna*“.

Að lokum, til að skilja nauðsyn þessarar útrýmingar, verður þú að taka tillit til þess að Guð skapaði jörðina í þeim eina tilgangi að hún skyldi um eilíft bera hásæti máttar síns og allra endurleystra trúaðra sinna.

Ég lærði í skólanum að forfeður okkar, Gallar, voru aðeins hræddir við eitt: að himininn myndi falla á höfuð þeirra. Á þeim tíma hló ég að því. Í dag held ég að þessar upplýsingar hafi haft spámannlegan tilgang sem fyrirboðaði lokaástand hans í anda „Babels“. Gallar eða Frakkar eru uppreisnargjarnir, óstýrilátir og uppreisnargjarnir. Einnig kom sköpun hans á fyrsta þjóðernishyggjunni í jarðneskri sögu Frakklandi í fararbroddi baráttunnar gegn guðdómlegum sannleika. Og með því að vekja reiði hans er aðeins hægt að sigra plágurnar sem guðdómleg himnesk stjórn sendi.

Hverjir voru ávinningarnir af frelsinu? Í fyrsta lagi, eftirminnilegt blóðbað, því frelsi eins manns er ekki frelsi annars, og það þurfti mörg dauðsföll áður en grundvöllur fannst fyrir viðurkenningu sem fengin var með málamiðlun. En frelsið hefur aldrei getað leyst vandamálið við að deila þeim auði sem þjóðin skapaði. Fljótlega tóku hinir ríkustu aftur stjórn á þjóðinni, og fimm lýðveldi Frakklands voru ögruð af þessari stöðugu baráttu sem setti ríka gegn fátækum. Því hinir fátæku neituðu að setta sig við að vera arðrændir af hinum ríku. Og eins og er mun efnahagskreppan, sem kom til vegna aðgerða sem gripið var til gegn Rússlandi, versna stöðu hinna fátæku, og réttlát reiði þeirra mun vakna á ný. Þökk sé þessari kreppu erum við að uppgötva, í Frakklandi, afleiðingar stjórnmálalegra ákvarðana sem teknar voru á áratugum blekkjandi velmegunar. En hverjir nutu góðs af þessum valkostum? Gráðugir fjárfestar frá öllum heimshornum. Fyrir vikið hafa frönsk fyrirtæki horfið hvert á fætur öðru. Og það tók Frakkland að vera í útgöngubanni í tvö ár fyrir stjórnmálamenn að uppgötva raunverulegar aðstæður í landi sínu. Þessi uppgötvun minnir mig á hvernig Jacques Chirac forseti lýsti undrun sinni í sjónvarpsþætti yfir því að sjá ungt fólk í mjög svartsýnu hugarástandi. Hann skildi ekki þessi viðbrögð. Og þessi vitnisburður sannar hvernig franska stjórnmálaelítan var og er enn fjárhagslega og hugmyndafræðilega aðskilin frá frönsku þjóðinni. Eftir trúarhægri hershöfðingjans de Gaulle kom viðskiptahægri, og síðan sósíalismi François Mitterrand, sem aftur á móti breyttist fljótt í kaviarvinstri. Illskan felst því í grundvallaratriðum í mannlegri eigingirni sem knýr hina ríku til að vilja verða sífellt ríkari. Og án peninga er vald utan seilingar hinna fátæku. Óréttlæti er því helsti ávöxtur aðgangs að frelsi.

Sýningin sem gerð var í Frakklandi er staðfest með skiptingu heimsins í tvo meginfylkinga sem stofnuð voru eftir lok síðari heimsstyrjaldarinnar: í vestri voru herbúðir hinna ríku NATO-sigurvegara, myndaðar af Bandaríkjunum og

Vestur-Evrópuþjóðum; í austri voru hinir fátæku stjórnaðir af kommúníska kerfinu, þjóðirnar sem settar voru undir stjórn Sovétríkjanna. Þessi tvískipting gerði Guði kleift að sýna fram á að hvorki kapítalismi né kommúnismi, algjör andstæða hans, væru fær um að veita mannkyni hamingju. Þessari guðdómlegu sýningu lauk með falli Sovétríkjanna um 1992. Eftir þetta fall hefur Rússland hægt og rólega endurbyggt sig frá forsetatíð V. Pútíns. Núverandi stjórn hefur verið einkennd af kommúnískum anda þótt hún hafi þróast á kapítalískum grunni. Þetta á einnig við í Kína. Þannig að andstæðingarnir setja ekki lengur kapítalisma upp á móti kommúnisma, heldur þjóðernissinna upp á móti hvor öðrum. Og það er þessi tegund þjóðernissinnaðrar andstöðu, sem keppir hver við aðra og vill útrýma óvininum til að ná tökum á heiminum, sem skapar skilyrði sem eru hagstæð fyrir endanlegri þriðju heimsstyrjöld. Og í þessu samhengi munu ríkir sem fátækir, Gallar eða aðrir, vissulega fá þá tilfinningu að „himinninn sé að hrynja á höfuð þeirra“ um alla jörðina. Mikil er undrun Vesturlandabúa þegar þeir uppgötva að Rússland er fært um að senda 50.000 sprengjur á dag á Úkraínu. En þessi geta er vegna stöðugar undirbúnings Rússa; þetta í samræmi við hlutverkið sem það átti að gegna í réttlætisáætlun Guðs. En Rússland hunsar áætlun Jesú sem varðar það og vopnabirgðir þess eru vegna ótta við árás Bandaríkjanna. Að lokum munu Gallar okkar ekki hafa haft svo mikla rangt fyrir sér, því við endurkomu Krists mun „*sjöunda síðasta plágan Guðs*“ verða framkvæmd með regni af „*stórum*“ steinum af „*hagli*“, samkvæmt Opinberunarbókinni 16:21: „*Og mikið hagl, sem vó talentu, féll af himni yfir mennina, og menn lastmæltu Guði vegna haglplágunnar, því að plágan var mjög mikil.*“

Þegar sýnt hefur verið fram á mannlegan vanrækslu getur hin fullkomna fyrirmynd, sem Guð hannaði, konunglega og dýrlega boðið hinum endurleystu útvöldu fullkomna hamingju, sem höfðu þá vitsmuni að skilja að hann einn gæti boðið hana. En Jesús varaði okkur við í Markúsi 10:23: „*Jesús leit í kringum sig og sagði við lærisveina sína: Hversu erfitt verður þeim, sem auðinn hafa, að ganga inn í Guðs ríki!*“ En ég bæti við á eftir honum, að þessi leið sé ekki lengur fær fátækum „*uppreisnarmönnum*“. Því að við síðasta dóminn eru meðal hinna föllnu og útvöldu „*stórir*“, ríkir og „*smáir*“, fátækir,“ samkvæmt Opinberunarbókinni 20:12: „*Og ég sá hina dónu, stóra og smáa, standa frammi fyrir hásetinu. Bókum var lokið upp. Og annarri bók var lokið upp, sem er lífsins bók.*“ *Og hinir dónu voru dæmdir eftir verkum sínum, eftir því sem ritað er í bókunum.*“ Athugið að dómurinn byggist á „*verkum*“, á trú, sem Guð nefnir ekki einu sinni. Auður og fátækt eru dæmd á sama hátt, samkvæmt sama guðdómlega biblíulögmáli, af Jesú Kristi, hinum fullkomna dómara.

Geturðu ímyndað þér dásamlegri lífsskilyrði en þau þar sem Guð, skapari alheimsins, verður þjónn sinna endurleystu útvöldu og jafnvel þvær fætur þeirra óhreina af dufti jarðar? Og þar sem þessi sami Guð býður mannlíf sitt til að endurleysa syndir þeirra sem elska hann og elska allan sannleika hans? Dag frá degi verður lífið erfiðara að horfast í augu við, bæði fyrir réttláta og rangláta, en hinir réttlátu vita hvers vegna þetta illska er þröngvað upp á, ólíkt hinum rangláta sem hunsa það.

TRÚARBRÖGÐ: ÞAÐ BESTA OG ÞAÐ VERSTA

Trúarbrögð eru eina athöfnin sem sýnir fram á löngun til að tengja okkur við Skapara Guð, eða, í tilviki heiðni, við meinta en falska guði. Þau tákna það besta þegar þau eru sönn og leyfa raunverulega tengingu við Anda hins lifandi Guðs, en verða það versta þegar þau tengja manninn við djöfulinn og illu andana hans vegna þess að þau iðka athafnir sem hinn sanni Guð bannar og fordæmir. Í þessu seinna tilviki er viðbrögð þeirra óhjákvæmilega þau sömu: lífið er lamað af margvíslegum bölvunarformum sínum.

Besta trúarbrögðin koma sjaldan fyrir í Biblíunni, en fallegasta dæmið er stjórnartíð Salómons konungs, sérstaklega vegna þess að hann valdi visku á meðan Guð gaf honum algjört valfrelsi samkvæmt 2. Kroníkubók 1:7 til 10: „*Um nóttina birtist Guð Salómon og sagði við hann: Biðjið mig, hvað þú vilt að ég gefi þér.*“ Salómon svaraði Guði: „*Þú sýndir Davíð föður mínum mikla miskunn og gjörðir mig að konungi í hans stað. Nú, Drottinn Guð, lát orð þitt við Davíð föður minn rætast, því að þú hefur gjört mig að konungi yfir þjóð sem er fjölmenn sem duft jarðar. Gef mér því visku og skilning, svo að ég viti, hvernig ég á að ganga fyrir augliti þessa fólks! Því að hver getur dæmt þitt fólk, þetta mikla fólk?*“ Guð sagði við Salómon: „*Því að þetta er það sem þú býrð í hjarta þínu, og þú hefur ekki beðið um auðæfi, fé eða heiður, né dauða óvina þinna, né jafnvel langa ævi, heldur hefur þú beðið um visku og skilning fyrir sjálfan þig, svo að þú getir dæmt mitt fólk, sem ég hef gjört þig að konungi yfir, þá er þér gefin viska og skilningur. Ég mun einnig gefa þér auðæfi,*“ *auður og heiður, sem enginn konungur hefur átt á undan þér, né mun nokkur konungur eiga eftir þig.* Þessi reynsla Salómons hefur alltaf heillað mig og blindað mig. Og Guð gerir það ljóst að í allri mannkynssögunni er hún einstök og mun ekki endurtaka sig. Viska er vissulega hæsta gildi sem lífið getur boðið upp á, en aðeins Guð getur gefið hana, og við vitum að hann gefur þeim sem hafa; sem þýðir að viska er gefin hinum sannarlega vitru samkvæmt Guði en ekki samkvæmt mannlegum stöðlum. Því að mannkynið gefur sér líka vitra menn, en þeir eru jafn spilltir og restin af mannkyninu, svo að ráð þeirra leiða til hins óttastlega versta. Með því að velja visku og fá hana frá Guði var Salómon fyrir fólk sitt blessun sem birtist í einstökum friðar- og velmegunartíma. Fyrir tilstilli hans nutu allir íbúar árbakkans og landamæranna góðs af þessum friði og velmegun: það var næstum því paradís á jörðu. Við verðum að gera okkur grein fyrir mikilvægi eldmóðs Líbanonskonungs sem útvegaði viðinn til byggingar musteisisins, bústaðarins sem reistur var fyrir Guð. Öll jörðin og ríki hennar virtust glöð og áköf að heiðra Salómon, sem var þekktur fyrir guðdómlega visku sína. Og allt, sem eitt... fólk, tók á einn eða annan hátt þátt í byggingu þessa húss hins sanna Guðs, án þess að hafa snúist til hans. En í þessari reynslu sýndi Guð að friður getur orðið mögulegur þegar hann vill. Sem þýðir að þegar hann hverfur, í staðinn kemur stríð, þá er það líka vegna þess að hann vill hann. Hann gat ekki sýnt betur fram á vald sitt yfir öllu lífi. Því miður breyttist þessi idyllíska mynd með öldrun Salómon og hann syndgaði stórlega gegn Guði eins og sést af sögunni í 1. Konungabók 11 sem ég vitna hér í vers 9 til 13: "*Drottinn reiddist Salómon því að hjarta hans hafði snúið sér frá Drottni, Ísraels Guði, sem hafði birst honum tvisvar. Hann hafði boðið honum að elta aðra guði;*

en Salómon hélt ekki boðorð Drottins. Og Drottinn sagði við Salómon: "Af því að þú hefur gjört þetta og ekki haldið sáttmála minn og lögmál sem ég lagði fyrir þig, mun ég rífa frá þér ríkið og gefa það þjóni þínum. En ég mun ekki gjöra það meðan þú lifir, vegna Davíðs föður þíns. Ég mun rífa það frá hendi sonar þíns." Ég mun þó ekki rífa allt ríkið frá mér; ég mun skilja eftir eina ættkvísl handa syni þínum, vegna Davíðs, þjóns míns, og vegna Jerúsalem, sem ég hef útvalið. "Eftir Salómon og visku hans kom tími deilna, haturs og að lokum rofs milli ættkvísla Ísraels og Júda, sem Rehabeam konungur réði yfir. Takið eftir að til að framkvæma rofsáætlun sína gerir Guð son Salómons óþreytandi gagnvart ættkvíslum Ísraels, sem hann segir við í 1. Konungabók 12:11: „Faðir minn lagði þungt ok á ykkur, en ég mun gera það þyngra fyrir ykkur. Faðir minn refsaði ykkur með svipum, en ég mun refsa ykkur með sporðdrekum.“ „Allt líf Salómons er lexía sem kennir blessun visku og hlýðni og síðan bölvun óhlýðni. Í þessum biblíulegu vitnisburðum virðist líf hans hafa endað mjög illa og að elli hans hafi ekki dregið úr mikilvægi síðustu ótrúmennsku hans fyrir Guð. Eins og Esek. 18:24 kennir, gleymdi Guð fyrra réttlæti hans og tími hans á jörðinni endaði með dauðlegri guðlegri fordæmingu: „Ef réttlátur snýr baki við réttlæti sínu og fremur ranglæti, ef hann hermir eftir öllum svívirðingum hins óguðlega, mun hann þá lifa? Allt réttlæti hans mun gleymast, því að hann hefur gefið sig á vald ranglætis og syndar; vegna þess mun hann deyja.“

Þar sem Guð stýrir öllu lífinu og virðir frjálsar ákvarðanir sköpunar sinnar, verður að skoða allar aðstæður sem skoðaðar eru á trúarlegan hátt. Það er ljóst að gott eða slæmt trúarlegt eðli hefur áhrif á góðan eða slæman ávöxt. Og í sögu Frakklands, trúarstríðunum þar sem mótmælendur og kaþólikkar börðust og drápu hvor annan af grimmd, var þessi ávöxtur sem andstæður trúarbrögðin tvö báru af sér stríð og grimmd. Friður Krists var hvorki yfir öðrum né öðrum þessara bardagamanna. Á sama tíma var hann aðeins yfir þeim sem voru aðeins andlegir í stríðsmannafötum sínum og báru ávöxt friðsamlegrar mildi Krists. Í þeirri blindu sem hefur slegið þá síðan 1843 hafa mótmælendurnir sem héldu trúfastlega fylgni við rómverska sunnudagshvöld ekki tekið eftir muninum á friðsælum andlegum hermanni og þeim sem drepur og tekur líf. En Jesús Kristur tók eftir þessu og hann þekkir þá sem tilheyra honum vegna þess að þeir geyma lærdóm hans.

Það er því enn í gegnum trúarbrögðin sem við getum betur skilið átök nútímans. Reyndar, til að skilja ástandið í Úkraínu árið 2022, verðum við að hafa skilið Balkanskagastríðið sem stóð frá 31. mars 1991 til 12. nóvember 2001, það er að segja tíu ára stríð, þegar, fyrir dyrum Evrópusambandsins. Uppruni vandans var dauði marskálks Títós, einræðisherra kommúnistastjórnar sem var stofnuð í Júgóslavíu, sem samanstóð af rétttrúnaðar Serbíu, kaþólsku Króatíu, múslimsku Bosníu-Hersegóvínu og kaþólsku Slóveníu. Slóvenía fékk sjálfstæði sitt, sem Þýskaland viðurkenndi fyrst, eftir dauða marskálks Títós. En trúarleg andstaða hinna fylkinganna leiddi til stríðs. Fyrsta lexían sem þarf að draga er að skilja að trúarbrögð sem Guð bölvar ala á stríði. Friðurinn sem kom á undan og sameinaði Júgóslavíu var vegna kommúnistastjórnarinnar sem kom í veg fyrir trúarlegar kröfur. Einnig var þessi Júgóslavía eins og pottur fullur af sjóðandi vatni haldið með loki sem marskálkurinn Títós táknaði. Við dauða hans losnaði lokin og trúarleg eðli sameinaðra fylkinga vaknaði og setti trúarbrögð hvert gegn öðru.

Trúarbrögð sem Guð hafði bölvað endurheimtu skaðlegt hlutverk sitt fyrir fylgjendur sína; stríð leiddi til nýrra dauðdaga. En því miður fyrir vestræna íbúa og heri þeirra, sem gripu inn í sem friðargæsluliðar þrátt fyrir loftárásir Bandaríkjanna og Frakklands á Serbíu, vildu áhorfendur og fréttaskýrendur í fjölmiðlum og stjórnámálamenn ekki sjá trúarlega þáttinn í átökunum taka þátt. Því var enginn lærdómur dreginn af því. Hins vegar, árið 2022, þann 24. febrúar, fór Rússland inn í Úkraínu með heri sína og skriðdreka; strax vöknudðu allir og urðu fyrir læti. Stríðið hafði aftur áhrif. Og fyrir marga á þetta stríð upptök sín í þessari árásargirni rússneska hersins. Hins vegar er þetta rússneska frumkvæði aðeins viðbrögð við öðrum staðreyndum sem komu á undan þessum tímapunkti. Þess vegna legg ég til skýringu sem leiðir okkur til að skoða uppruna sjálfstæðis Úkraínu eftir sundrun Sovétríkjanna 25. desember 1991. Þetta var án efa fyrir Vesturlönd fallegasta jólagjöfin sem þau fengu frá himnum. Og breytingin á rússneska fánanum sem fylgdi í kjölfarið er mjög þýðingarmikil; stjarnan, sigðin og hamarinn úr rauða fánanum, sem einkennir stjórn verkalýðsins, féllu niður og í staðinn komu tvær láréttar bláar og rauðar rendur; blái liturinn fyrir falskar trúarbrögð og rauði liturinn fyrir lýðveldissynd hins synduga fólks frammi fyrir Guði. Nýlega kom lítil hvít rönd til að aðgreina rauða litinn frá bláa litnum. Til samanburðar eru litirnir þrír jafnstórir í franska fánanum. Og hinn áhrifamikli hvíti hlutinn staðfestir Frakka smekk fyrir konungsstjórn, sem engu að síður er enn rammaður inn af trúarlegum bláum og rauðum litum vinsælla lýðveldissyndar. Fyrir Vesturlandabúa hafði sársaukafull og áhyggjuefnisrík blaðsíða verið snúið við, framtíðin virtist verða björt og farsæl. Hættan á stríði gegn Rússlandi hvarf; sem gerði þeim kleift að grípa inn í Balkanskaga stríðið sem hófst snemma vors sama ár, 1991; árið sem ég var rekinn úr aðventistakirkjunni, ár ríkt af mikilvægum atburðum. Og fyrir mig, sem kenndi dýrlega endurkomu Jesú Krists árið 1994, hefði þetta stríð á Balkanskaga getað þróast í heimsstyrjöld, nema að rússneski njósnarinn hefði verið tímabundið hlutleystur.

Mikilvæg staðreynd er þessi. Þegar Úkraína fékk sjálfstæði árið 1991 var þar búið rússneskumælandi rétttrúnaðarmenn og úkraínsk-kaþólskir menn. Hér, eins og í Júgóslavíu, hafði kommúnistastjórnin kæft trúarlegar kröfur og tengsl. En með því að vandamálin hurfu áttu að koma upp aftur. Og það er einmitt það sem gerðist. En það verður að skilja að árið 1991 voru réttindi rússneskumælandi og Úkraínumanna jöfn og jafngild. Í fyrstu voru þessi réttindi virt, en með tímanum vildi úkraínska kaþólska herbúðirnar ráða ríkjum yfir rússneskumælandi og árið 2014 steyptu þeir af stóli rússneskumælandi forseta og settu sér það markmið að koma á úkraínsku sem einu tungumáli. Rússneskumælandi menn andmæltu þessum breytingum og söfnuðust saman í austurhluta landsins í Donbass-héraði. Hvaða rétt hefur kaþólska deildin til að kæfa og útrýma tungumáli og trúarmenningu rússneskumælandi deildarinnar? Voru þeir ekki til staðar og jafnir þegar sjálfstæðið fékkst? Vesturlandastjórnámálamenn og fjölmiðlamenn taka ekki tillit til þessarar sektar kaþólsku Úkraínu. Samt sem áður er það einmitt vegna þessara óréttlátu aðgerða sem Donbass-stríðið, sem leiddi til þess að Rússland innlimaði Krímskaga, og þann 24. febrúar 2022, stríðið eða

„sérstaka aðgerðin“ sem Rússland háði gegn uppreisnarsinnaðri og umburðarlausri Úkraínu, verður hafin ítrekað.

Án nokkurrar hlutdrægni gagnvart rússneskum eða úkraínskum herbúðum, finn ég í þessum grimmilega aðgangi Úkraínnumanna að yfirráðum, sem eru staðráðnir í að drepa líkamlega rússneskumælandi hlutann, eitthvað sem staðfest var af Donbass-stríðið á átta löngum og sársaukafullum árum, líkindi við valdatöku Hitlers-nasista í Þýskalandi sem fengu þetta vald með því að útrýma líkamlega öllum andstæðingum sínum. En til að taka eftir þessum samanburði verður maður að kalla Vladímír Pútín eða Samúel, manninn sem greinir afleiðingar gjörða vegna falskra trúarbragða, í samræmi við andlega gjöf sem Guð gaf honum.

Til að stuðla að trúarlegum friði þegar hann vill, reisir Guð upp öflug og einræðisleg stjórnkerfi sem kæfa óhóflega trúarlega ákafa, til dæmis rómverska lýðveldisstjórnina og síðan keisarastjórnina sem vissi hvernig ætti að bæla niður árásargirni Gyðinga, og á sínum tíma frönsku byltingarkenndu trúleysingjastjórnina sem batt enda á harðstjórn páfakaþólskunnar. En til að vera nákvæmari, markmið Guðs var ekki að bjóða upp á friðinn sem uppreisnargjarn og óhlýðinn mannkyn átti ekki skilið. Þannig, til að binda enda á grimmdarverkin sem framin voru af bandalagi páfaveldisins og konungsvaldsins sem Opinb. 13:1 táknar undir myndinni „dýrið sem rís upp úr hafinu“, reisti Guð upp annað skrímsli, franskt þjóðernislegt trúleysi, sem hann nefnir í Opinb. 11:7 sem „dýrið sem rís upp úr undirdjúpinu“. Þú getur skilið að lykillinn að túlkuninni er falinn í þessum tveimur orðum „haf og undirdjúp“ sem vitnað er í í 1. Mósebók 1, í öfugri röð „undirdjúp“ og síðan „haf“ þegar „jörðin“ var sköpuð úr „hafinu“. Boðskapurinn er vísvitandi barnalegur en fullur af fínleika, því Guð ætlar skilning hans fyrir sannarlega einfaldan og rökréttan mann sem hefur haldið þessum viðmiðum bernskunnar. Og Jesús varaði við því að svo væri samkvæmt Matt. 19:14: „*Og Jesús sagði: Leyfið börnunum að koma til mín og varnið þeim ekki, því að slíkra er himnaríki.*“ Það er því þessi barnalega einfaldleiki sem gerði mig hæfan til að flytja skýringarnar sem andi Guðs gefur í nafni Jesú Krists. Því að þessi einfaldleiki er ekki til staðar meðal presta sem eru þjálfaðir í skólum opinberra trúarstofnana. Mjög náinn bróðir hafði jafnvel dæmt skýringar mínar „einfaldar“ og þetta var ekki eina mistök hans, honum til óheppni. Já, skaparinn Guð elskar einfaldleika og auðmýkt í sköpunum sínum og hann gerir opinberanir sínar aðgengilegar þeim. Þeir sem elska flókna hluti munu verða á kostnað þeirra, þeir munu ekki meðtaka guðdómlega ljósið. Þannig kynnir Guð í 1. Mósebók í mynd, í þessari röð, tengslin milli arftaka sem tengja „undirdjúpið, jörðina og hafið“. En á kristinni tíð er röð birtingarmynda önnur: „hafið, undirdjúpið og jörðin“. Hvert þessara orða fær merkingu í sköpuninni. „Hafið“ er nýja nafnið sem gefið var vötnunum sem fram að því voru kölluð „undirdjúp“ og undir þessu nafni kallaði Guð jörðina þakta vatni eins og í flóðinu, en land án lífs, jafnvel í vatninu. Undirdjúpið er því gefið sem tilvísun í upprunalegt stig nýsköpuðu jarðarinnar. Í spádóminum, andlega, mun undirdjúpið vera stig andlegs tómleika, og þess vegna spáir Guð í Opinberunarbókinni 17:8 um röð þriggja „dýranna“ sem öll þrjú tákna óþolandi stjórnir. Þú verður að skilja að þessi boðskapur er hugsaður út frá rökfræði aðstæðna sem munu ríkja á milli 1980 og 1991, dagsetningunni þegar

Þessi skýring var gefin mér. Guð segir mér, fyrir milligöngu Jóhannesar postula: „*Dýrið sem þú sást var*“, það er „*dýrið sem rís upp úr hafinu*“ sem táknar kaþólska trú rómverska páfastjórnarinnar í bandalagi við franska konungsfjölskylduna sem studdi hana sérstaklega; það „*var*“ á milli 538 og 1798; „*og það er ekki lengur til*“ árið 1980, þegar ég, skírður, tók að mér verkið að ráða spádóminn. Það er ekki lengur til vegna þess að „*dýrið sem rís upp úr botnlausu gryfjunni*“ í Opinberunarbókinni 11:7 eyðilagði hann. Franska byltingin og þjóðernishyggja hennar tók konung Louis XVI af lífi ítrekað og olli dauða Píusar VI páfa í fangelsi virkisborgarinnar í borginni minni Valence-sur-Rhône árið 1799. „Það verður að rísa upp úr botnlausu gryfjunni og fara til glötunar.“ Þessi uppstigning úr botnlausu gryfjunni sýnir áhrif umburðarlyndis á mótmælendatrúna undir yfirráðum hennar, þar sem síðasta kristna trúarumburðarlyndið mun birtast aftur. „*Og þeir sem á jörðinni búa, og nöfn þeirra eru ekki rituð í lífsins bók frá upphafi veraldar, munu undrast þegar þeir sjá dýrið, því að það var og er ekki lengur og verður enn*.“ Þessir þrír meginþættir eru þannig tekin saman í lok verssins: „*Það var, það er ekki lengur og það mun birtast aftur*.“ Ég dragi því saman: það var á milli 538 og 1798, það er ekki lengur árið 1980, það mun birtast aftur árið 2029, árið sem þetta umburðarlausu mótmælenda- og kaþólska bandalag verður sleginn af „*sjö síðustu plágum Guðs reiði*“. Tvær birtingar dýranna, það er að segja tvær kristnar trúarlegar umburðarleysisbreytingar, varða hvor á eftir annarri kaþólsku trúna, síðan mótmælendatrúna sem Opinberunarbókin 13 kynnir hvor á eftir annarri í versum 1 og 11. Og tekur eftir þessari áhrifamikilli fínleika: Í Opinberunarbókinni 13 tekur dýrið sem rís upp af jörðinni vers 11 sem stuðning sinn; sem tengir það við Opinb. 11 þar sem Guð kynnir í vers 7 „*dýrið sem rís úr undirdjúpinu*“. Með þessari finlegu túlkun staðfestir hann enn frekar nákvæmni sína „*það verður að rísa úr undirdjúpinu og fara til glötunar*“. En í annarri skýringu getur þessi orðatiltæki átt við „*dýrið sem rís úr hafinu*“. Og í þessu tilfelli er „upprisa“ þess úr „undirdjúpinu“ ætlað að staðfesta andlegt tómleika athafna þess og trúarkenninga. Reyndar, með þessari skýringu, setur Guð kaþólsku trúna á sama andlega stig og franskt trúleysi. Það er því eðlilegt að hún leiði fylgjendur sína „*til glötunar*“. Þessi túlkun er ekki án áhugaverðrar þegar við vitum að þessi kaþólska trú er aðal skotmark guðlegrar reiði, þar sem hann lýsir yfir um hana í Opinb. 18:24: „... *og vegna þess að í henni fannst blóð spámannna og heilagra og allra þeirra sem drepnir voru á jörðinni*.“ Við höfum hér VERSTA TRÚARBRÖGÐINA. Og við endalok veraldar mun VERSTA TRÚARBRÉFINS birtast aftur, að þessu sinni undir stjórn mótmælendatrúarinnar sem „*mun mynda dýrið*“; sem þýðir að meginreglan um umburðarleysi verður beitt aftur eftir lok þriðju heimsstyrjaldarinnar af þeim mótmælenda- og kaþólsku samtökum sem eftir eru. Ég verð að rifja upp hvað telst til „*dýrsins*“. Það er trúarlegt umburðarleysi sem er mögulegt vegna tengsla borgaralegs valds við trúarlegt vald. Ákvarðanir sem trúað fólk tekur eru lagðar á af borgaralegum og hernaðarlegum yfirvöldum undir ýmsum gerðum þvingunar; sú síðasta er dauðinn. Í tilviki mótmælenda „*dýrsins sem rís upp úr jörðinni*“ er borgaralegt vald ekki konunga, heldur þjóðhöfðingja, veraldlegra eða trúarleiðtoga. Þetta síðasta „*dýrslega*“ umburðarleysi mun ekki vara mjög lengi, í mesta lagi eitt ár, en undir

guðlegri reiði sem mun stöðugt slá það með síðustu plágum sínum mun það ná hámarki með því að lokum úrskurða dauða fyrir þá sem eru andvígir rómverskum sunnudegi. Í gegnum myrka tengsl spíritisma, sem Jóhannes kallar „*engladýrkun*“, munu illu andarnir ásaka hvíldardagshaldara, sem þeir munu kynna sem ábyrga fyrir guðdómlegum plágum. Þetta er allt sem þarf til að dauðadómur þeirra verði samþykktur og samþykktur sameiginlega. Hér er það sem Páll postuli segir um þessa „*engladýrkun*“ í Kól. 2:18-19: „*Enginn maður, sem er auðmjúkur og dýrkar engla, ræni yður verðlaunum kynslóðar yðar að vild, blekkur af sýnum og uppblásinn af holdlegum hugsun sinni án þess að halda sér við höfuðið, sem allur líkaminn, sem sameinast og tengist saman með liðum og böndum, vex með Guði.*“ Þessi líkami Krists er söfnuður hinna útvöldu. Og í þessari kenningu varar Páll þá sem eru kallaðir gegn tálunum VERSTA tælandi og blekkjandi TRÚARBRÚARINNAR.

Það er ekkert VERRA að óttast en falskar trúarbrögð. Vegna þess að þau eru fær um hið versta og stundum blekkjandi útlit þess „besta“ sem þóknast húanistum. Fyrirlitning þeirra fyrir sannleikanum sem Guð opinberar setur þau undir ákvarðanir djöfulsins. Og svo lengi sem Guð virðist ekki fordæma og afhjúpa aðstæðurnar, þá treystir yfirborðskenndur fjöldi mannkyns þeim allt.

Og þessi mannfjöldi elskar ekkert heitar en frið.

Frá árinu 1945 hefur Guð gefið Evrópubúum hlutfallslegan frið, en hann hefur varað í 77 ár, sem er töluvert og sjaldgæft í sögu þjóða. Þessu tímabili er spáð sem þeim tíma þegar „*dýrið er ekki framar til*“, eins og við höfum séð hér að ofan. En þessi friður var ekki vegna byggingu ESB, eins og við höfum svo lengi heyrt sannfærða Evrópubúa segja. Nei, þennan friður var gefinn af Guði til að leyfa vestrænum uppreisnarmönnum að framfylgja kröfum frelsis síns, sigraðra og lögmætra, smám saman en mjög hratt, frá árinu 1994, þegar á sama tíma var sjöunda dags aðventista kirkjan „*uppköst*“ af Jesú Kristi. Ávextirnir sem himnarnir bölvuðu hafa þannig magnast.

Hvort sem trúarbrögð eru sönn eða ósönn, þá leiðir þau mannssálina til eilífrar hamingju eða endanlegrar óhamingju tortímingar, og því er rétt að eigna þeim: ÞAÐ BESTA eða ÞAÐ VERSTA.

Reiði vantrúaðra og vantrúaðra

Í hugum vantrúaðra og vantrúaðra hefur fest rætur staðall um hvað sé ásættanlegt sem greinilega tekur ekki tillit til skoðana Guðs, sem meirihlutinn hrópar ekki einu sinni til eða fullyrðir ekki lengur að hann sé til, og þeir sem trúa á tilvist hans taka ekki tillit til opinberra óska hans. Mannúðleg hugsun ræður ríkjum og vei þeim sem ekki deila henni. Frá sjónarhóli mannúðar er hann endilega meira og minna hættulegur ofstækismaður, en samt hættulegur.

Í dag, sunnudaginn 17. júlí 2022, eru liðin 50 ^{ár í Frakklandi} frá því að gyðingar voru handteknir í „Vel d'Hiv“, sem er nafn stórs innanhússvelodrome í París. Í samræmi við fyrirmæli Þjóðverja skipulagði stjórn marskálks Pétains handtöku margra Gyðinga sem áttu að vera framseldir þeim. Frá 1942 hafði „lokalausnin“

hafist og Gyðingum var útrýmt í stórfelldum búðum „SS“ sem stofnaðar voru í Póllandi. Þar af leiðandi gat þýska þjóðin hunsað þennan harmleik og ábyrgðin lá eingöngu hjá Hitler og nasistaflokki hans. Og fyrir þessa mannúðarhugsun virðist málið hræðilegt og ómannlegt.

Hér læt ég þessa mannúðlegu hugsun standa og skoða þetta efni í tengslum við Biblíuna sem lýsir öllum opinberunum sem Guð gefur mannkyninu til að gera því kleift að skilja merkingu hlutanna og atburðanna sem eiga sér stað. Og það fyrsta sem mér dettur í hug er að Gyðingar eru ekki venjulegt fólk meðal annarra. Þeir eru eina fólkið sem var skapað með beinni íhlutun Guðs á jörðinni. Hann valdi Abraham, son sinn Ísak, son sinn Jakob sem varð Ísrael og úr þeim skapaði hann fólk byggt á tólf ættfeðrum sínum af tólf ættkvíslum. Þannig að allt sem varðar þetta fólk er ekki venjulegt. Til að bjóða þeim heimaland útrýmdi Guð körlum, konum, öldruðum og börnum sem bjuggu í Kanaan. Þetta var fyrsta guðdómlega þjóðarmorðið síðan flóðið á dögum Nóa. Og þessi mikla lífsfórn veitir Guði sérstök réttindi yfir lífi fólks síns Ísraels; Þetta er enn frekar þar sem þetta Ísrael var skipulagt til að vera fyrirmynd sem reynsla af Guði átti að þjóna sem lexía fyrir kynslóðirnar sem myndu taka við hver annarri til enda veraldar. Það var tími dómaranna, tími konunganna og svo mörg mistök að Guð endaði með því að afhenda þjóð sína kaldeskum heiðingjum Babýlon, en Nebúkadnesar konungur snerist til Guðs þökk sé vitnisburði spámannsins Daníels. Enn voru margir Gyðingar sem létust og aðeins þeir sem eftir lifðu voru leiddir til Babýlonar og víðáttumikils landsvæða hennar. Fyrir Gyðinga er dauðinn sem Guð gefur ekkert óeðlilegt, ekkert hneykslanlegt því dauðinn er laun syndarinnar. Og þetta fólk syndgar ríkulega, svo það er oft sleginn af dauðanum. Í lok gamla sáttmálans, með því að hafna Messías sínum Jesú Kristi, hafnar það nýja sáttmálanum sem Guð lagði til; það er gríðarleg synd sem að þessu sinni fordæmir alla gyðingabjóðina: hún verður að hverfa. Árið 70 tóku Rómverjar við málinu; Jerúsalem, musteri hennar, helgidómur Levíta, var eytt og fólkið að mestu leyti myrt. Á kristna tímanum voru þeir dreifðir meðal þjóðanna og sérstaklega á Spáni voru þeir skotmark og mjög ofsóttir. Þar til stríðið hófst 1939-1945 þegar Hitler gerði þá að skotspónni hefndar sinnar. Og þar, að þessu sinni, voru nútímalegar aðferðir skipulagðar til að kæfa þá og lík þeirra brennd í brennsluofnum, líkbrennslustöðvum. Dauðsföllin voru um sex milljónir sála. Það sem auðvitað kemur húmanistum á óvart er að sjá óbreytta borgara drepna, því á Vesturlöndum drepur stríð opinberlega, samkvæmt hefðum, aðeins hermenn, hermenn. Hér verður að muna fyrri refsingar sem voru aðeins guðlegar refsingar. Og sú nýjasta er engin undantekning, þjóðarmorðin sem nasistar skipulögðu voru framkvæmd af mönnum en undir guðlegum innblæstri, því Guð vildi senda öllu mannkyni áminningarboðskap um réttlæti sitt áður en hann undirbjó tíma síðustu prófraunar sem áætlaðar voru fyrir endalok heimsins.

Og fyrir þá sem trúa á Guð, hvernig er þessi gjörð hræðilegri en þjóðarmorð íbúa Kanaans? Hafði Guð ekki varað Abraham við því að „afkomendur hans myndu erfa þetta land, en misgjörð Amorítanna, sem þar bjuggu, væri ekki enn komin á hámark“? Fjórum hundruð árum síðar hafði hún það gert og Guð lét þá alla farast af völdum eitraðra geitunga og annarra banvænna sjúkdóma. Ég man að þetta mannkyn hafði haldið í risavaxna stærð

risanna frá flóðinu. Guð hafði því aðra ástæðu til að útrýma þeim. Án Guðs höfðu litlu Ísraelsmenn engan möguleika á að sigra þá, og þess vegna tók Guð það að sér að gera það. Árið 1942 valdi hann þýska nasistahugsun sem dauðaverkfæri sitt. Þessi saga leiðir okkur aftur til trúarprófsins sem Ísrael var beitt eftir flóttann frá Egyptalandi. Hinir vantrúðu meðal þeirra hrökkluðust undan takmörkunum manna á meðan sanntrúaðir eins og Móse, Jósúa og Kaleb vissu að með Guði er ekkert ómögulegt.

Í dag, í júlí 2022 og þar til Kristur kemur aftur, sem búist er við vorið 2030, einkennir þetta traust á Guð, sem ekkert er ómögulegt, enn sanna trú sem þóknast Guði.

En guðlausí heimurinn er æfur yfir öllu sem stangast á við og ræðst á gildi hans, ómeðvitaður um að Guð, að sínu leyti, er að gera slíkt hið sama við þá. Samt sem áður hafa gildi heimsins breyst mikið á aðeins fáeinum árum. Hvernig getum við útskýrt þessar gríðarlegu og hröðu breytingar? Aftur munu vantrúaðir ekki hafa raunverulegt svar, en þeir munu eflaust útskýra það með því að segja að þeir hafi orðið sífellt gáfaðri. Var þetta ekki það sem Satan hafði lagt til við Evu, sem var einangruð og aðskilin frá eiginmanni sínum Adam, til að þrýsta á hana til að óhlýðnast skipun Guðs: „Þú skalt ekki eta af því“? Og já, allt sem hefur enga rökrétta mannlega skýringu á sér skýringu í ósýnilegu himnesku lífi hinna illu engla; ósýnilegt, já, en mjög virkt og mjög áhrifaríkt. Vitandi að fyrir þá, eins og fyrir okkur, mun árið 2030 marka endalok himnesks lífs þeirra, er ekki erfitt að skilja að sá litli tími sem eftir er fyrir þá leiðir til þess að þeir tvöfalda viðleitni sína til að rangsnúa mannkyninu, sérstaklega þegar það er „falskt“ kristið; sem er raunin hjá vestrænum þjóðum.

Kynferðisleg öfugsnúningur hefur alltaf verið viðmiðið sem markar mörk þess sem Guði er þolanlegt. Þetta átti við um flóðið, eins og það átti við um endalok Kanverja og Hebreska Ísraels. Nær heima fyrir myrtu nasistar frávíkshópa samkynhneigðra í þýsku „SA“. Og í núverandi aðstæðum hafa tsjetsjenskir vopnaðir hópar tekið að sér það verkefni að gera slíkt hið sama, ásamt Rússlandi. Hatur þeirra á þessum venjum, sem setja manninn lægra en dýrið sem ekki stundar þær, er knúið áfram af anda Guðs, heilags, hreins og fullkomins. Fyrstu merki um árás frá himni gegn íbúum jarðarinnar urðu sýnileg með ótta stjórnmálaleiðtoga sem stóðu frammi fyrir alvarlegum Covid-19 faraldri. Í ótta sínum börðust þeir við hann eins og heimsfaraldur með miklum banvænni afleiðingum. Þeir eyðilögðu hagkerfi sín og veiktu þau með löngum lokunartímabilum sem dreifðust yfir tvö ár, sem hófust snemma árs 2020, svo mikið að fjárhagslegur möguleiki þeirra bráðnaði eins og snjór í sólinni. Áður en það gerðist, í mikilli kæruleysi, eins konar blindu, fluttu þeir ótal störf til Kína og juku þannig atvinnuleysið sem drepur þjóðir. Þetta er þar sem mikilvægi þess að byggja upp ESB verður að vera undirstrikað. Fyrir þessa uppbyggingu beindust augu þjóðhöfðingjans eingöngu að eigin landi og hann þurfti að koma á félagslegu og iðnaðarlegu jafnvægi sem myndi auðga alla þjóð sína á samræmdan hátt. Með því að koma Kína inn í alþjóðaviðskipti og flytja framleiðslu sína þangað voru Bandaríkin fyrst til að græða gríðarlegan fjárhagslegan hagnað sem lokkaði fjárfesta frá öllum heimshornum. Evrópskir fjárfestar beindust að fjárfestingum sínum frá Evrópu, sem því fór að minnka og verða fátækari. En þetta var ekki

strax sýnilegt, því hagnaðurinn sem aflað var var að hluta til notaður í Evrópu. Í Evrópu, þar sem meginreglan um útflutning var í auknum mæli innleidd í þágu nýrra aðildarríkja sem voru valin úr hópi þeirra fátækustu til að hafa sífellt ódýrara og minna kröfuharða vinnuafli í félagslegum málum, réð græðgi ríkjum í öllum vestrænum ríkisstjórnnum og forsetaembætti.

Árið 2012 kaus Frakkland François Hollande sem forseta, mann frá ENA, Þjóðarskóla stjórnsýslunnar, sem veitir ekki siðferðispróf því þessi forseti er algerlega laus við slíkt. Hann persónugerir, í eigin persónu, fjölda sviðspersóna með kaldhæðni sinni, sviksemi sinni verðugum Scapin Molières og ótrúmennsku í hjónabandi sínu og gagnvart kjósendum sínum; ímynd hins algjöra svikara. Þessi maður sem sagði kjósendum sínum „óvinur minn er fjármálin“ endaði með því að tvöfalda hagsmuni fjármálanna. Annars vegar með því að gera heilbrigðisvernd skyldubundna í gegnum gagnkvæm tryggingafélög, sem hafa tvöfaldað virkni þjóðnýtttra almannatrygginga; og þar með tvöfaldað kostnað við heilbrigðisstjórnun í Frakklandi. Og hins vegar með því að efla stjórn málaferil unga fjármálamannsins Emmanuel Macron sem varð forseti árið 2017. Þessi forseti Hollande er svo merkilegur fyrir óteljandi persónugalla sína að spámaðurinn Michel Nostradamus tileinkaði honum eftirfarandi ferhyrning: ferhyrningur annarrar aldar númer 88:

Hringrás hinnar miklu eyðileggjandi staðreyndar,
Sjöunda nafn hins fimmta verður,
Þriðjungur stærri en hinn undarlegi stríðsmaður
Mouton Lutèce Aix mun ekki ábyrgjast.

Ég þýði þennan ferhyrning svona:

Hringrásin : ferlið eða leiðin sem viðhaldið er með endurtekningu.

Um hina miklu eyðileggjandi staðreynd : um hina miklu eyðileggjandi athöfn.

Nafnið : maðurinn, persónan: François Hollande.

Sjöundi : sjöundi forseti í embætti

Frá fimmta verður : frá fimmtu lýðveldisstjórninni, þ.e. 5. lýðveldinu .
François Hollande (nafnið) „verður“ í forsetaembætti.

Frá þriðja aðila : stærsti einstaklingurinn frá þriðja heiminum eða þriðja stéttinni, það er frá frönsku þjóðinni. Einstaklingur sem tengist ekki málinu, samkvæmt orðabók Larousse. Þessi skilgreining hentar fullkomlega íslam sem var stofnaður í upphaflega kristnu landi.

Meiri : Heiðarlegri og ráðríkari en hið öfugsnúna Frakkland.

Hið undarlega : múslimski útlendingurinn.

Stríðsgjarn : uppreisnargjarn og fjandsamlegur

Sauðfé : sauðfé slátrað fyrir Eid í íslam: það er að segja, það sem múslimar skera á háls. Fjöldamorð á fórnarlömbum ISIS eru sýnd á internetinu.

Lútetía : París, konungssetur Norður-Frakklands á tímum Nostradamusar, þ.e. núverandi miðstöð lýðveldisvalds í norðri.

Aix : Aix en Provence, konungsstaður Suður-Frakklands á tímum Nostradamusar, þ.e. miðstöð lýðveldisstjórnar Suðurríkjanna.

Mun ekki tryggja : mun ekki geta verndað. François Hollande forseti (nafnið) mun ekki geta verndað frönsk fórnarlömb.

Hringrásin (söguleg leið eða ferli sem fylgt er) hinnar miklu eyðileggjandi staðreyndar (aðgerðarinnar) (sem veldur eyðileggingunni); nafnið (François Hollande) sjöundi (forseti) fimmtu (lýðveldisstjórnarinnar), verður (í verki, það er að segja, sá sem ber ábyrgð). Frá þriðja aðila (þriðja heiminum eða þriðja ríki, eða þriðja persónu), stærri (heiðarlegri vegna trúarlegrar og ráðandi), stríðsþræla útlendingsins (múslimska Arabann, eða stríðsísland) mun sauðfé (slátrað fyrir Eid í íslam) Lutetia (París), né Aix (borg konungsvaldsins í Suður-Frakklandi) tryggja (Eins og „sauðfé“ sem er afhent til dauða, verður íbúar Norður- og Suður-Frakklands ekki varðir fyrir árásum bókstafstrúarmanna íslams: Íslamskar árásir kalífatahópsins DAESH: Í París, 7. janúar 2015, gegn uppistandurum Charlie Hebdo: 12 látnir; og 13. nóvember 2015, gegn Stade de France: 1 látinn; gegn dansandi Bataclan og börum: 130 látnir - 413 særðir; í Nice í suðri, 14. júlí 2016: undir forystu íslamista ekur vörubíll inn í mannfjöldann: 86 látnir - 458 særðir). Orðið „sauðfé“, sem er sett á undan „Lutetiu og Aalborg“, beinist að þessum tveimur borgum að „þeim sem verða **slátraðir** í Norður- og Suður-Frakklandi“; fyrir Norðurlandið er þessu að hluta til lokið, en fyrir Suðurlandið eru fjöldamorðin enn ókomin. Eyðileggingin gefur því til kynna, á sama tíma, eyðileggingu stríðslegrar eyðileggingar á frönsku þjóðinni, en einnig siðferðilega eyðileggingu hennar, þar sem það er þessi óheiðarlegi forseti sem setti lögin um „hjólaband fyrir alla“ með meirihluta sínum í löggjafarþinginu. Eigingjörn ákvörðun eins manns var sett sem þjóðarlög á alla frönsku þjóðina, þótt fjöldi borgara væri því eindregið á móti henni. Þessi lög, sem komu til að réttlæta og lögleiða eitthvað sem Guð taldi viðurstyggt, höfðu því í för með sér að réttlæta eyðilegginguna sem Guð mun láta þá ganga í gegnum. Í þessum fjórðungi spáir Nostradamus að Frakkland muni verða fyrir mikilli eyðileggingu vegna sjöunda forseta fimmta lýðveldisins. Þessi staðreynd er nokkuð óvenjuleg og hefur í för með sér afgerandi afleiðingar sem Guð vildi tilkynna fyrirfram. Þessari eyðileggingu er einnig spáð á dulinn hátt í Opinberunarbókinni 11:7 þar sem hann nefnir París undir nafninu „*Sódóma*“ og spáir eyðileggingu hennar með kjarnorkueldi, nútímaútgáfu af „eldi af himni“. Þessi fjórðungur eftir Nostradamus staðfestir aðeins hlutverk „konungs *Suðursins*“ sem vitnað er í í spádómi Daníelsbókar 11:40 til 45. Ennfremur, varðandi orðið „hringrás“, leggur spámaðurinn til hugmyndina um endurtekningu og þar með kröfu um blinda og óskynsamlega mannúðlega ákvörðun sem mun leiða til eyðileggingar alls Frakklands. Og þessi krafa beinist beint að móttöku þessa stríðsþrjóska útlendings á yfirráðasvæði Frakklands; þetta eftir að hann sjálfur hafði rekið það úr landi sínu. Vegna þess að Frakkland nýlendu Maghreb, nýlega Alsír, en einnig Afríku, Líbanon og Asíulönd sem það þurfti að hörfa frá með tímanum.

Það er því auðvelt að skilja að húnastar, langt frá því að milda örlög sín, auka sektarkennd sína gagnvart Guði með því að margfalda reiði sína, sem hann hefur ekki velþóknun á. Þeir, sem eru aðeins leirker, ráðast, með því að lögleiða syndina, á skaparann Guð, sem er járnker. Þess vegna hefur hann margfaldað form opinberana sinna sem ætlaðar eru útvöldum sínum, til að láta þá vita að sigur hans gegn öllum óvinum sínum er vís og forritaður í jarðneskri áætlun hans. Hvað geta

þeir gert gegn börnum Guðs sem hafa ekki velþóknun á viðurstyggilegum og illa lyktandi frumkvæði þeirra? Ekkert nema það sem Guð leyfir þeim. Og ef Guð heimilar það, þá verður allt ásættanlegt og þolanlegt fyrir ástkæra útvöldu hans.

Lýðveldisstjórnin hefur lengi þvingað lög sín á trúaða kristna og gyðinga. En frá 1962 hefur mikil móttaka alsírsks og, víðara, maghrebísku íslams skapað veraldarhyggju vandamál sem Frakkland hélt að það hefði leyst. En staðreyndirnar sjálfar sanna að svo er ekki. Íslam og gildi þess, sem eru ósamrýmanleg lýðveldisgildum, svo sem gildum sannrar guðdómlegrar kristni, eru að vekja upp árekstra menningarheima innan Frakklands sjálfs. Íslam beygir sig ekki fyrir veraldlegum lýðveldisreglum og það af góðri ástæðu; nafnið Íslam þýðir undirgefni; en undirgefni við Guð, ekki við Lýðveldið Frakkland. Þess vegna komu múslimar, með því að setjast að í Frakklandi, til að festa sín gildi í sessi og þeir samþykkja aðeins að „búa í sambúð“ við veraldlega eða kristna lýðveldissinnaða Frakka. Því sambúð við Gyðinga hefur þegar orðið vandkvæð og árásargjörn, því vandamálin sem skapast milli Ísraels og Palestínumanna eru flutt inn til Frakklands, þar sem bæði samfélögin eru til staðar. Viðbrögð múslima, sem verða fljótt ofbeldisfull þegar þeir eru ráðist á, eru til góðs fyrir trúfrelsi landsins; því stjórnámálemenn óttast blóðugar afleiðingar takmarkandi aðgerða sem yrðu lagðar á þá. Þeir kjósa því að „taka málið í gegn“ eins og knattspyrnumenn gera til að róa hlutina niður. Því enginn múslimi sem er þess virði er tilbúinn að lögleiða samkynhneigð. Og í þessum lögum sem lögleiða það finnur hann aðeins eitt viðfangsefni í viðbót til að fyrirlíta enn frekar þá sem eru þegar fyrir þá „hundarnir, vantrúaðir“. Ég er sannfærður um að án nærveru þeirra í Frakklandi hefðu löginn orðið enn þvingandi og beitt með miklu bindandi gildi. Fyrir okkur, ástvini Jesú Krists, er þessi nærvera því verndandi; að minnsta kosti er það raunin fram á þennan dag, en það er gott að skilja það. Sannur múslimi virðir þá sem óttast Guð eins og sjálfa sig. Óvinur þeirra eru hinir óguðlegu, guðlausu, andstyggilegir í hugsunum sínum og verkum. Ennfremur hafa hinir sannarlega útvöldu í Jesú Kristi þá æðstu vernd sem múslimar hafa ekki.

Í daga, mánuði, ár og aldir hefur Guð skráð og safnað í ótakmarkað minni sínu öllum þeim viðurstyggilega reiði sem óguðlegir menn hafa borið fram, og því notar hann, til að lýsa aðstæðunum, mynd af „turni“ sem er gerður úr uppsöfnun „synda“ í Opinberunarbókinni 18:5: „*Því að syndir hennar ná allt til himins og Guð hefur minnst misgjörða hennar.*“ Þessi „*uppsöfnun*“ „*synda*“ minnir okkur á að Guð bregst ekki sjálfkrafa við í hvert skipti sem alvarleg „*synd*“ er drýgð, heldur segir hann okkur í þessum spámannlega boðskap að hann gleymi engu þeirra og að refsing muni koma að lokum til að gera grein fyrir öllum þeim sem drýgðir hafa verið með tímanum. Þetta á við, sameiginlega, um páfakirkjuna í rómversk-kaþólsku kirkjunni sem vísað er til í þessu versi, en einnig, hverja fyrir sig, um hverja skepnu sem hefur lifnað við á himni og jörðu. En þetta á ekki við um hina sönnu útvöldu, því Jesús Kristur hefur friðþægt fyrir óviljandi „*syndir*“ þeirra í þeirra stað.

Þessi sjöunda forsetatíð fimmtu lýðveldisins Frakklands átti skilið að vera nefnd af nokkrum ástæðum, því hrunið snerist í fyrsta lagi um Sósíalistaflokk Hollande forseta, fyrrverandi ritara hans sem var kynntur sem staðgengill uppáhaldsframbjóðandans Dominique Strauss-Kahn, sem var rekinn vegna

kynlífshneykslis sem framið var á hóteli í New York. Þar til árið 2012 hafði Sósíalístaflokkurinn verið kallaður „kavíarvinstri“, en frá og með 2012 verður að bæta við „njóttu þess“, svo mikið einkenndi kynhneigð fimm ára kjörtímabil þessa sjöunda franska forseta; frá leynilegum brottförum hans á vespu frá Élysée-höllinni til að ganga til liðs við nýju ástkonu sína, sem blaðamenn tóku upp, til innleiðingar hans á lögum um hjónaband fyrir alla. Og að lokum drápu ótrúmennska hans, ósvikin kosningasvik, Sósíalístaflokk hans, sem glataði endanlega trausti kjósenda: hrúnið sást því greinilega á öllum sviðum. Þannig notfærðu kjósendur, sem sáu Þjóðfylkinguna koma í annað sæti, sér útbreidda ringulreið og kusu, af illgirni, að kjósa unga fjármálamanninn, fyrrverandi ráðherra undir stjórn François Hollande sem skildi að það væri tilgangslaust fyrir hann að bjóða sig fram til forseta aftur. Siðferðilegt hrún kemur alltaf á undan efnahagslegu hrúni. Þetta var þegar raunin í Evrópu, meðal allra þjóða, léttúð réði ríkjum og stríð kom sem olli eyðileggingu með sprengjuárásum hennar. Við sjáum ferlið endurtaka sig; eftir „hollenska“ siðferðislega hrúnið kemur stríðslegt hrún sem er örvað og valdið af stríðsátökum sem unga forsetinn Macron og evrópsk stjórnvöld hafa tekið upp gegn Rússlandi eftir árás hans á Úkraínu. Svo við skulum bíða og sjá hvað gerist næst...

Í sögu Frakklands var hlutverk Sósíalístaflokksins, sem komst til valda, sérstaklega skaðlegt fyrir sanna Frakka af löngu ættingjaætt. Forsetatíð François Mitterrand og tákn hans, „rósarinnar“, var unnin með „popúlískum“ hugmyndum sem ýttu húmanisma út í öfgar. Það var með þessum hætti sem honum tókst að vinna kommúnistaatkvæði, sem þá voru mjög fjölmörg. Þessi stjórnmalavera, lögfræðingur í borgaralegu lífi, upplifði í lífi sínu andstæðustu og öfgafullustu pólitísku skuldbindingarnar: frá öfgahægri til öfgavinstri. En trúarbrögð vekja einnig miklar trúskiptingar og hæfni til að breyta skoðunum er mönnum eðlislæg. Dramatíkin í formennsku hans hvílir minna á honum og „guðdómlegum“ persónuleika hans heldur en á hroka ráðherra hans sem útskrifuðust úr ENA. Einn þeirra þorði að segja við blaðamenn sem voru að taka viðtal við hana á fréttastöð um atkvæðagreiðsluna um innflytjendamál sem 80% Frakka kröfðust, ég vitna, orðrétt: „Foreldrar vita betur en börn hvað er þeim fyrir bestu.“ Árið 2015 syrgðu Frakkar, þannig fyrirlitnir, hundruð látinna sem höfðu verið drepnir af jihadistum íslamska samtakanna Daesh.

Ég hef heldur ekkert á móti Gyðingum sem einstaklingum, þeir eru menn eins og allir hinir, nema hvað Biblían kennir okkur trúarlega að þeir hafi fyrst verið bölvaðir af Guði. Og þar breytist sýn mín á þá. Fyrir munn Páls postula, sem sjálfur var sannur Gyðingur, segir Guð okkur í Róm 10:1 til 4: „*Bræður, hjartans þrá mín og bæn til Guðs fyrir þessum er að þeir verði hólpnir. Ég ber þeim vitni um að þeir eru áhugasamir um Guð, en skilningslausir. Þeir þekkja ekki réttlæti Guðs og leitast við að koma á fót sínu eigin réttlæti og hafa ekki gefið sig undir réttlæti Guðs . Því að Kristur er endalok lögmálsins til réttlætningar hverjum þeim sem trúir*“; sem leiðir hann til að segja í Róm 10:1. 2:9-10: „*Þrenging og angist komi yfir hverja sál mannsins, sem illt gjörir, fyrst Gyðing og einnig Grikk. Dýrð, heiður og friður komi yfir alla, sem gott gjörir, fyrst Gyðing og einnig Grikk!*“ Og samkvæmt þeirri áætlun sem Guð spáði í Daníel 9:24 fólst góðverk í því að viðurkenna Jesú Krist sem Messías, sendur af Guði, og illverk í því að

hafna honum. Og þetta er það sem öll þjóðin gerði, að undanskildum postulunum og fyrstu lærisveinum Jesú Krists sem hann kallaði. Ef maðurinn hefði hlýtt hinni guðdómlegu áætlun, þá væri ekki lengur nein sérstök gyðingafulltrúi á jörðinni, eins og Páll kennir aftur í Róm 3:28-29: „*Hér er hvorki Gyðingur né Grikkir, þar er hvorki þræll né frjálfs, þar er hvorki karl né kona. Því að þér eruð allir eitt í Kristi Jesú. Og ef þér tilheyrið Kristi, þá eruð þér niðjar Abrahams og erfingjar samkvæmt fyrirheitinu.*“ Þar sem hann var sjálfur sannur Gyðingur átti Páll mjög erfitt með að tjá fordæmingu Guðs á gyðingapjóðinni. Þess vegna, fullur vonar fyrir fólk sitt, vitnar hann í fall „**sumra greina**“ Gyðinga í Róm 11:17-18: „*En ef nokkrar greinar voru brotnar af*, og þú, sem varst villiolíutré, varst græddur inn á meðal þeirra og fékkst hlutdeild í rót og feiti olíutrésins, þá stærið þig ekki af greinunum. Ef þú stærir þig, þá vitaðu að þú berð ekki rótina, heldur ber rótin þig.“ Þá gefur Páll skýringu á aðstæðunum sem ég efast um, því hann segir: „*Þú munt þá segja: Greinarnar voru brotnar af, til þess að ég yrði græddur inn.*“ Þetta er rangt! Reyndar var það ekki vantrúi Gyðinga sem gerði heiðingjunum kleift að snúast til trúar; þetta var aðeins ávöxtur áætlunar Guðs. Og greining mín, byggð á opinberunum spádómanna, gefur guðlegan dóm sem er mun skarpari og strangari en sá sem Páll lýsti yfir fyrir þjóð sína. Hann staðfestir engu að síður greinilega guðlega fordæmingu Gyðinga „*vegna vantrúar*“ og segir í Róm 11:1. 11:20 til 22: „*Það er satt, að vegna vantrúar voru þeir afhöggvinn*, en þú stendur í trúnni. Vertu ekki hrokafullur, heldur óttast, því að ef Guð þyrmdi ekki hinum náttúrulegu greinum, þá mun hann ekki heldur þyrma þér. Hygg því á gæsku Guðs og strangleika: strangleika við þá sem féllu, en gæsku við þig, ef þú heldur áfram í gæsku hans, ella verður þú líka afhöggvinn.“ Taktu síðan eftir mikilvægi „**ef**“ í þessu versí 23: „*Eins munu þeir, ef þeir halda ekki áfram í vantrúnni, græddir inn, því að Guð getur flækt þá aftur.*“ Máttur Guðs er ekki í vafa því Guð blindar ekki menn án þess að þeir hafni fyrst ljósi hans. Græðsla þeirra mun aðeins ráðast af einstaklingsbundinni trú þeirra, því sameiginleg umbreyting er ómöguleg. Einnig verð ég að vara þig við bjartsýni Páls postula. Það er satt að á síðustu dögum síðustu trúarprófsins munu einlægir Gyðingar, einstaklingar, að lokum þekkja Jesú Krist og söfnuð hans sannkristnu útvöldu eins og spáð er í Opinberunarbókinni 3:9: „*Sjá, ég mun láta yður koma úr samkundu Satans, þeim sem segjast vera Gyðingar, en eru það ekki, heldur ljúga.*“ Sjá, ég mun láta þá koma og tilbiðja við fætur yðar og vita, að ég hef elskað yður.“ Hér er að minnsta kosti dómur yfir Gyðingunum, skýrt mótaður af Anda Krists. Síðasta mögulega trúskiptin munu eiga sér stað á þeirri stundu þegar hvíldardagshaldið verður refsivert með dauða. Sönn trú mun þá birtast á raunverulegan hátt af hinum sönnu útvöldu af öllum trúarlegum uppruna, þar á meðal gyðingum. Í Jer. Í 26:6 spáði Guð: „*Þá mun ég fara með þetta hús eins og Síló og gjöra þessa borg að bölvun fyrir allar þjóðir jarðarinnar.*“ Sem dæmi um þessa „*bölvun*“ var borgin eyðilögð af hermönnum Nebúkadnesars konungs eftir tveggja ára umsátur árið 586. Synjun Krists var greidd og staðfest með sama tákni árið 70, með aðgerðum rómverskra hermanna Vespasianusars keisara, samkvæmt Dan 9:26: „*Eftir sextíu og tvær vikur mun smurður verða afmáður og hann mun engan eftirmann eiga. Þjóð leiðtoga sem kemur mun eyða borginni og helgidóminum*“ –og endirinn

mun koma eins og flóð; það er ákveðið að eyðileggingin muni vara til loka stríðsins. “

Það sem skapar trúarlega ruglingu á jörðinni okkar er viðhald trúarlegra ákvarðana sem Guð fordæmir, í röð, í framvindu jarðneskrar björgunarverkefnis síns. Nýi sáttmálinn fjarlægði allt lögmæti fyrir því að sá gamli gæti haldið áfram. Þá hefði kristinn sannleikur postulanna átt að halda áfram þar til Kristur kæmi aftur. En falskristin yfirráð páfastjórnarinnar, rómversk-kaþólska stjórnin, ruglaði þessa guðdómlegu áætlun. Þetta skýrir þörfina fyrir siðbót sem hófst undir lok spáðra 1260 ára páfastjórnar. Þessi siðbót átti að vera fullgerð og fullgerð af aðventistastarfinu sem stofnað var árið 1843. Guðdómlega áætlunin viðurkennir því aðeins fjórar opinberar trúarstöður í röð á kristna tímanum: Gyðinga, postula, mótmælenda og aðventista. Öll framhald eftir þessar boðleiðir er ólögmæt. Í Opinberunarbókinni er loka aðventismi miðaður við **upphaf hennar . blessað** , í Opinb. 3:7 og **bölvaður endi þess** , í Opinb. 3:14. Þess vegna geta hinir sönnu útvöldu aðventistar, á endalokatímanum, þekkt sig í þeim viðmiðum sem opinberuð voru í „ *Fíladelfíu* “-tímabilinu við upphaf trúar „sjöunda dags aðventista“ sem Jesús Kristur blessaði og lýsir þannig stöðlum aðventistanna sem hann mun geta frelsað við dýrlega endurkomu sína.

Þar sem bölvun Gyðinga er svo skýrt sýnd í Biblíunni, verður þú að gera þér grein fyrir því hversu skaðleg stjórnmálaleg gjörð þeirra getur verið fyrir mannkynið um allan heim, og það nú þegar í öllum löndum þar sem þeim er falið mikilvæg hlutverk. Í Bandaríkjunum tryggði mikilvæg fulltrúi þeirra og auður endurreisn Ísraelsríkis á landi forfeðra þeirra, sem varð Palestína. Og það er þessari endurkomu sem við skulduðum reiði múslima sem vaknaði og þróaðist gegn vestrænum heimi. Í Frakklandi, undir sósíalískri stjórnarháttum, gripu aðrir Gyðingar til skaðlegra aðgerða. Dómarinn Badinter afnam dauðarefsingu og taldi sig réttlátari en Guð, sem kom henni á fót; fyrir vikið vex illskan gríðarlega. Annar Gyðingur, Bernard Kouchner, lækni í borgaralegu lífi, tileinkaði sér meginregluna um mannúðaríhlutun, sem réttlætti þannig hernaðaraðgerðir á Balkanskaga. Annar Gyðingur, Bernard Henri Lévi, sannfærði Nicolas Sarkozy forseta um að útrýma líbverska varnarmanni okkar, ofursta Gaddafi. Og í fréttum, í Úkraínu, eru hjálparbeiðnir frá Zelensky forseta, einnig Gyðingi, að kynda undir fólki sem hann leiðir til að vekja upp þriðju heimsstyrjöldina. Hvað varðar bölvunarir, þá gæti það ekki verið betra. Og þessi frétt vekur athygli mína á núverandi vandamáli varðandi pólitískt vald ungs fólks.

Vitandi að maðurinn er mótaður af lífsreynslu, getum við þá kennt ungt fólk sem er ófært um að gera annað en það sem stutt lífsreynsla þeirra hefur gert úr því? Æskuárin sem við sjáum bæði í Úkraínu og Frakklandi eru ábyrg, en ekki sekt. Hin raunverulega sök liggur í trúleysi vestrænna samfélaga okkar. Skýringin liggur einnig í óhjákvæmileika tímans, sem lætur unga fólkið koma í staðinn fyrir öldruðum. Og nútímann hefur stuðlað að rofi milli tónlistarsmekks ungra og aldraðra. Árið 1930 vöktu Bebop og Charleston þegar reiði aldraðra sem voru vanir valsins. Í Úkraínu er forsetinn aldur þjóðar sinnar frá því hún varð frjálss og sjálfstæð frá Rússlandi. Hann var byggður á þessari hugsun um sjálfstæði, því hann lifði ekki þann tíma þegar Úkraína var aðeins yfirráðasvæði hins öflugra Sovétríkis; eitthvað sem Vladímír Pútín, að sinni hálfu, hefur ekki gleymt, eftir að

hafa sársaukafullt upplifað hrun þessa sovéska samnings. Í Frakklandi fæddist Emmanuel Macron í Evrópu, hann hefur aðeins upplifað þetta samhengi; Þetta réttlætir tengsl hans við Evrópusambandið og ótta hans við einangrað Frakkland, sem var engu að síður hans dýrðar- og valdatími. Hann hugsar aðeins um öryggi í sambandinu sem skapar styrk. Þetta á við ef þetta samband á við um sterk lönd, en það er langt frá því að vera raunin í Evrópu sem er eingöngu viðskiptaleg.

Þetta unga fólk komst til valda á friðartímum og vissi sjálf ekki hvernig það myndi haga sér á stríðstímum. Og þetta á einnig við um hvert og eitt okkar, því það er aðeins í rótgrónum aðstæðum sem við uppgötvum hugrekki okkar eða ótta. Þess vegna leiða fínar ræður og vitnisburðir sem gefnir eru á friðartímum suma höfundu þeirra til að sýna hugleysi sitt, aðeins á stríðstímum. Lífið ber í skauti sér gríðarlegar óvæntar uppákomur, bæði í besta og versta. Og reiði mannkynsins hefur ekki lokið við að láta í ljós, því mannkynið er reiðilegt yfir öllu sem stríðir gegn gildum þeirra; og Guð og hans útvöldu hegða sér á sama hátt, en fyrir himnesk gildi sín.

Í þessum skilaboðum hef ég kynnt fjórðungsstreng eftir spámanninn Michel Nostradamus. Ég veit að sumir þjónar Guðs kunna að vera órólegir eða jafnvel hneykslaðir yfir þessari nálgun. Ég verð því að útskýra þetta val. Þið verðið fyrst að skilja að Guð einn er fær um að boða framtíðina með þeirri nákvæmni sem kemur fram í spádómum Michel Nostradamus. Maðurinn var ekki fyrirmynd hreinleika og heilagleika, en spámaðurinn Bíleam var það heldur ekki; og Guð notaði þá báða; sem þýðir ekki að hann muni bjarga þeim. Þessir vandræðalegu persónur gáfu honum þann kost að nálgast konunga, drottningar, stórmenni þessa heims, og Katrín af Medici hafði gert Nostradamus að ráðgjafa sínum og stjórnspekingi, sem hún ráðfærði sig oft við. Ennfremur, á hans tíma, sem miðaðist við útgáfu verka hans árið 1555, var kristin trú enn mjög dökk, sérstaklega vegna fyrirlitningar margra stríðsgjarnra kalvínskra mótmælenda fyrir skipunum sem himneskur leiðtogi kristinna manna, Jesús Kristur, gaf. Þessir mótmælendur vörðu líf sitt með vopnum og störfuðu með sömu grimmd og kaþólsku bandalögin. Og í þessu tilfelli er trúarbrögð jafngild veraldlegri stjórnálalegri skuldbindingu. Ekki ætti að vanmeta jákvætt hlutverk spádóma Nostradamusar. Ég hafði orðið var við þá áður en ég þjónaði Guði í aðventistatrúnni. Og áhuginn sem spádómarnir vöktu hjá mér undirbjó mig fyrir þessa þjónustu við Guð. Ennfremur er hver manneskja sem sett er frammi fyrir sönnunargögnum um tilkynningu staðreyndar sem staðfest er öldum síðar skyldug til að viðurkenna tilvist ósýnilegs anda sem skipuleggur atburði. Og í þessari hugleiðingu er byggður grunnur að því sem getur leitt til sanna trú ef sá sem leiðir hana er einnig hlýðinn og ekki uppreisnargjarn.

Ennfremur er þessi spádómur gagnlegur Guði á stefnumótandi stigi. Því hann vildi beina hugsun manna að þeirri mikilvægi sem fæðingu Krists var gefin en ekki krossfestingu hans; þetta til að tryggja útvöldum yfirstéttum sínum á endalokatíma einkaréttinn á að vita raunverulegan tíma dýrðlegrar endurkomu hans. Nú, einmitt á 10. öld^{sinni}, setur Nostradamus fram 72. fjórðungskvæði sitt sem hvetur til mikilvægis fæðingardags Krists eins og hann var ranglega ákvarðaður af kaþólska munknum Diónýsíusi litlum á 6. öld^{öld}. Hér er texti þessa fjórðungskvæðis:

Árið eitt þúsund níu hundruð níutíu og níu sjö mánuðir

Af himnum mun koma mikill ógnarkonungur,
 Reisið upp hinn mikla konung Angoulmois,
 Áður en Mars ríkir af hamingju

Ég endurskapa uppbyggingu þessa vers og túlka það á eftirfarandi hátt:

Árið eitt þúsund níu hundruð níutíu og níu og sjö mánuðir
 Upprisinn, hinn mikli konungur englanna (latína: angelus),
 Hinn mikli konungur sem hræðir (syndara) mun koma af himnum
 Að ríkja fyrir hamingju (aðeins hinna útvöldu) fyrir Mars og eftir stríðið

(Mars: stríðsguð).

Í þessum fjórðungi staðfestir árið 1999 og 7 mánuðir þau 2000 ár sem hefðbundið eru tengd við tíma Krists; staðal sem ég treysti á lengi fram til ársins 2018. Allt virðist því satt, nema rómverska tímatalið sem notað var. En tímalengdin sem gefin er upp er í samræmi við guðdómlega verkefnið sem byggt var upp yfir 6000 ár fyrir val hinna útvöldu. Í raun og veru mun það sem þessi dagsetning 1999 og 7 mánuðir boða í raun nást árið 2029, það er að segja árið 5999, frá frumsyndinni. Á þessum degi dýrðar og algjörs sigurs Jesú Krists mun reiði hinna vantrúuðu og „hræddu“ vantrúuðu springa fram í síðasta sinn úr lygamunnum sínum. Ég held jafnvel að ég geti sagt að „sjö mánuðir“ sem vitnað er í marki upphaf „*sjö síðustu pláganna af reiði*“ hins guðdómlega Krists Jesú, það er að segja klukkustund endaloka tíma sameiginlegrar og einstaklingsbundinnar náðar. Reyndar tengir þessi spádómur endurkomu Krists við sjö mánuðina á undan henni, sem skýrir ráðgátuna „fyrir mars“. Sönn endurkoma Krists mun uppfyllast 20. mars 2030, á vordegi, það er að segja „eftir mars“.

Þú getur því skilið þá staðreynd að spádómar Nostradamusar innihalda allar þær sögulegu upplýsingar sem spádómar Daníels og Opinberunarbókarinnar sýna ekki. Hlutverk þessara biblíuspádómstexta er að opinbera dóm Guðs, eins og nafnið Daníel gefur til kynna: Guð er dómari minn. Nostradamus opinberar hins vegar þau stöðugu dramatísk atriði sem dómar Guðs valda uppreisnargjörnum verum sem hann dæmir. Þessar tvær uppruni og gerðir spádóma eru því samhæfandi og ekki gagnkvæmt útilokandi.

Sem stjörnuspekingur tekur Nostradamus enga afstöðu, hvorki með kaþólskri trú né mótmælendatrú. Hann lætur sér nægja að segja það sem hann fær. Og í bréfi sínu, stílað á Hinrik II, konung Frakklands, sem er ekki Hinrik II, óttast hann engu að síður ekki að segja honum að enginn kaþólikki muni komast til himna. Ég man að mikill orðstír hans byggðist á tilkynningu um dauða Hinriks II, við aðstæður sem hann lýsti fullkomlega ári fyrir atburðina. Í vingjarnlegum bardaga brotnaði lensa andstæðingsins, rann og stakk auga hans í gegnum gullhjálminn á hjálminum. Hann hafði skrifað í fjórðungi 1. aldar, 35. kafla:

Ungi Lyon mun sigra þá gömlu
 Í stríðslegum vígvöllum með einstökum einvígi,
 Í gullnu búi verða augu hans stungin út
 Tveir flokkar einn, og deyja svo grimmilegan dauða.

Ungi Lyon var jarlinn af Montgomery, mótmælendatrúarmaður, og fjölskyldu- og einkaskjaldarmerki hans var gullljón. Hið gamla táknar Hinrik II. Í

mótinu eru gerðar tvær stéttir eða árásir; í þeirri þriðju eða annarri verður harmleikur og Hinrik II deyr grimmilegum, hægum og sársaukafullum dauða.

Hér er annað spád leikrit sem tjáir guðdómlegan dóm í ritgerð sinni. Það mun brátt rætast og varðar okkur því, sérstaklega á okkar tímum þegar umræðuefnið um hina miklu endurnýjun hefur sett umræðuefni nýafstaðinna forsetakosninga í uppnám. Það er fjórðungur 18 frá 1. öld:

Vegna ósamræmis gallískrar gáleysis
Verður leiðin til Mahómet opin,
Landið og hafið í Senoise voru gegndreypt í blóði,
Seglahöfn og hulduskip í Fókeu.

Þessir Gallar eru Frakkar með mjög ólíkar skoðanir sem eru því oft í ósamræmi eins og forfeður þeirra: Gallar. En bætt við, síðustu daga, „vanrækslu“. Hegðun sem okkar tími sýnir mjög greinilega og hefur leitt þá til efnahagslegs gjaldþrots. Og til kosningar ungs fólks sem er jafn óreyndur og óútreiknanlegur, stoltur og þrjóskur. Í fréttum, föst í alheimshyggju sinni um mannúð, á þessi „vanræksla“ við hættuna sem felst í því að koma á fót íslam á franska grundu þar sem því „leiðin til Múhameðs hefur verið opnuð“. Ómögulegt samkomulag við þetta samfélag mun hafa þær afleiðingar sem tilkynnt er í þessum fjórðungi, þegar Rússar ráðast á Frakkland munu vopnaðir arabískir fjölmennir birtast í suðri á „skipum sem munu fylla Phocaeen-höfnina, Marseille“ og bardaginn mun hafa þessa afleiðingu: „landið og Sénoise-hafið () verður gegndreypt mannablóði.“ „Gallísk ósamræða og vanræksla“ verður því dýrkeypt. Þessi staður, La Seyne-sur-Mer, hefur verið merktur sem upphafspunktur fyrir nýlenduvæðingu Maghreb. Það skal tekið fram að þessi fjórðungur bætir við og staðfestir fjórðung 88 frá annarri öld, sem minnir á „stríðsgjarna útlendinginn“.

Margt hefur verið sagt og skrifað, bæði með og á móti Nostradamusi. Biblíuráðleggingin sem vitnað er í í 1. Þess. 5:20-21 segir okkur: „*Fyrirlítið ekki spádóma. Reynið allt, haldið því sem gott er.*“ Í þessari athugun tel ég það sem gott og skynsamlegt að vanræksla spádóms er ekki sönnun þess að hann sé ósönn, því eina viðmiðið sem leiðir til að dæma hann er dagsetningin sem túlkurinn tengir hann við. Það sem ekki rætist í dag, eða hefur ekki enn ræst fyrr en í dag, getur samt ræst á morgun eða síðar. Hvað mitt verk varðar þurfti ég að bíða til 1996 til að skilja að 1994 spáði ekki endurkomu Krists, heldur fordæmingu aðventistastofnunarinnar sem neitaði, án þess að réttlæta synjun sína, að tilkynna endurkomu hans fyrir þennan dag; því að trú á þessa endurkomu, jafnvel þótt hún væri röng, var trúarathöfn sem var ánægjuleg, væntanleg og krafist af Drottni.

Klámleiki hinna illa umbreyttu

Óþol er aðeins lögmætt gagnvart sjálfum sér, en aldrei gagnvart öðrum. Brot á þessari meginreglu hefur oft, réttilega, verið uppspretta þeirra grimmu viðbragða sem kerfisbundnar ofsóknir hefjast með. Orsök endurkomu ofbeldis er oft vegna grimmilegrar hegðunar þjóna Guðs, vegna þess að þeir eru illa trúaðir

og beita, án vitsmuna, því sem kostgæfir þjónar gamla sáttmálans iðkuðu Guði til dýrðar. Það er á þessu stigi hlutanna sem brýn þörfin fyrir „*endurnýjun hugans*“ birtist, sem Páll postuli talaði um í Róm 12:2: „*Hegðið yður ekki eftir þessum heimi, heldur látið umbreytast með endurnýjun hugans*, svo að þér getið reynt, hver er vilji Guðs, hvað er gott, þóknanlegt og fullkomið.“ Vissulega er samhengi þessara tveggja sáttmála mjög ólíkt.

Í gamla sáttmálanum voru þjónar safnaðir saman í þjóð sem tilheyrði Guði, því hann hafði sjálfur skapað hana og komið á fót í þeim tilgangi. Ísrael var hans einkaeign, fyrirmyndarþjóð þar sem synd var ólögmat, aðeins í grundvallaratriðum, því veruleikinn var allt annar. Í þessu Ísrael höfðu kostgæfir þjónar Guðs rétt til að eyða skurðgoðum sem skurðgoðadýrkendur landsins höfðu reist. Og konungar Ísraels og Júda voru taldir sekir og ábyrgir fyrir þessum hlutum sem Guð taldi „viðurstygðilega“. Þess vegna voru Króníku- og Konungabækurnar skrifaðar svo að minningin um þessa ótrúmennsku yrði varðveitt og gæti kennt þjónum Guðs allt til enda veraldar svo að þeir myndu ekki iðka syndir sínar. Hins vegar er samhengi gamla sáttmálans tengt þessum jarðneska, holdlega þjóðarþætti Ísraels Guðs; þetta til þess að sameina þá til að aðgreina þá frá öðrum þjóðum með tákni umskurnarinnar á holdinu.

Í nýja sáttmálanum er samhengið gjörbreytt. Jesús sendir þjóna sína „*eins og sauði meðalúlfa*“, samkvæmt Matteusi 10:16: „*Sjá, ég sendi yður eins og sauði meðalúlfa. Verið því kænir sem höggormar og saklausir sem dúfur*.“ Þeir búa ekki lengur innan þjóðarinnar sem tilheyrði eingöngu Guði; þeir búa meðal annarra heiðinna eða falskristinna þjóða jarðarinnar. Þeir skulda þá öryggi sitt og frið aðeins skynsamlegri notkun á athafnafrelsi sínu. Í nýja sáttmálanum byggist trúboðið á fyrirmyndarhegðun þeirra sem kallaðir eru til hjálpræðis. Þeir hafa engan rétt til að þröngva upp á, takmarka og enn síður eyða heiðnum skurðgoðum. Þeir hafa þó skyldu til að sýna þeim sem eru í kringum sig fyrirmynd sem líkist Kristi eins mikið og mögulegt er, eingöngu á hlýðnistigi. Því að þjónninn er ekki guðdómlegur meistari hans. Á jörðinni starfaði Jesús ekki aðeins sem maður, heldur einnig sem guðdómur. Þess vegna hafði hann rétt til að reka dýr sölumanna úr musterinu með svipu, eitthvað sem lærisveinar hans hafa ekki rétt til að gera. Sönn trú byggist á sjálfsþekkingu, aldrei fyrir aðra. Það er undir iðrandi og iðrandi syndara komið að eyðileggja skurðgoð sín sjálfur og engum öðrum. Samkvæmt Matteusi 22:9 verður trúboðið að vera eingöngu „*kall*“: „*Farið því út á vegina og bjóðið öllum sem þið finnið til brúðkaupsveislunnar*.“ Eina lögmæta hömlunin er sú sem notar sannfæringarkraftinn sem kærleikur til sannleikans býr yfir. Sá sem þessi kærleikur til sannleikans finnst í getur ekki staðist nauðsyn þess að hlýða boðum Guðs. Skýringarnar sem hann gefur okkur í gegnum spádóma sína mynda öflugt bindandi afl í öllum þeim sem eru næmir fyrir þeim. Og þetta er eina hömlunin sem hægt er að réttlæta í þeim sem kallaður er til útvalningar. Hógværð og biblíuleg rök eru einu vopnin sem Guð gefur þeim sem þjóna honum og vilja vera verðugir fulltrúar hans í landi syndaranna.

Jafnvel nýlega, í Írak, hafa íslamskir bardagamenn sýnt fordæmi um hvað sönn börn Guðs í Kristi mega ekki gera. Með mikilli trúarlegri ákefð eyðilögðu þeir risastórar stytur af tveimur Búddum. Þetta er heimilt fyrir bókstafstrúaða

múslima og Guð notar þá til að framkvæma þetta verk, sem hans útvöldu í Kristi mega ekki gera.

Í trúarstríðunum töldu illa trúskipt mótmælendur að þeir hefðu heimild til að svara höggum kaþólsku bandalaganna. Við getum því tekið eftir því að þessi trúarstríð tóku á sig mynd og héldu áfram vegna uppsveiflu sem stríðsátök mótmælendafylkingarinnar héldu áfram. Í sögu mótmælendatrúarinnar getum við greint tvö tímabil í röð. Og hegðun þriggja manna lýsir þeim fullkomlega: friðarstefna Pierre Valdo (1190) fram að Marteini Lúter (1521) og ofbeldi Genfarandans Jóhannesar Kalvíns (1541-1564). Sá síðarnefndi trúði því að hann þjónaði Guði með grimmilegri og jafnvel grimmri eldmóði. Hann hafði alveg gleymt þeirri fyrirmynd um mildi og frið sem Jesús hafði kynnt sem fyrirmynd til að endurtaka. Þetta er það sem fær Guð til að kalla fram í Dan 11:34, þá sem „*munu sameinast þeim í hræsni*“; „*þá*“, sem eru hinir sannarlega friðsömu og mildu útvöldu: „*Þegar þeir falla, munu þeir fá lítilsháttar hjálp, og margir munu sameinast þeim í hræsni*.“ Hræsnarinn þykist vera það sem hann er ekki. Og fyrir málefni Guðs er hlutverk hans hrikalegt. Fyrirmynd hans er endurgerð í stórum stíl og hann endar með því að dylja og láta okkur gleyma hegðunarstaðli hinna sannlega útvöldu. Samt sem áður miðar sjálf hugsun siðbótarinnar að því að endurreisa hin sönnu gildi og kenningar upprunalegu postullegu kristni. Þannig get ég skilgreint aðventismann sem Guð stofnaði frá 1843 sem síðustu mynd mótmælendatrúar sem hefur haldist mótmælendatrúar, vegna þess að opinber mótmælendatrú hefur að sinni hálfu ekki mótmælt í langan tíma; og verra, hún hefur bandað sig trúarlegum óvini sínum, páfalegu rómversk-kaþólsku trúnni, sem var áfram sek um syndirnar sem drýgðar voru á tímum siðbótarinnar; syndir sem hún hefur haldið áfram að iðka og réttlæta og hefur aldrei yfirgefið eða fordæmt. Þess vegna hefur opinbera stofnunin „**Sjöunda dags aðventista**“, með því að **ganga til liðs við þetta bandalag frá árinu 1995, ómeðvitað vitnað um „uppköst**“ Jesú Krists og staðfest þannig orðin sem hann ávarpaði hana í Opinberunarbókinni 3:16: „*Þar sem þú ert hálfvolgur og hvorki kaldur né heitur, mun ég spúa þér út af munni mínum*.“

Þangað til Jesú Krists kemur aftur í dýrð vita kostgæfir útvaldir þjónar hans að þeir eru ekki heima á þessari jörð sem óguðlegir syndarar ráða ríkjum í. Öll ofbeldi er þeim bannað því ofbeldið myndi koma til baka á þá. „*Sauðir meðal úlfa*“, öryggi þeirra felst í þeirri „*varúð*“ sem Jesús hvatti þá til í Matteusi 10:16: „*Sjá, ég sendi yður eins og sauði meðal úlfa. Verið því kænir sem höggormar og saklausir sem dúfur*.“ Og þessi „*varúð*“ birtist í blíðum og friðsælum framkomu sem stendur ekki gegn útbreiðslu og boðun opinberaðs sannleika. Margir óguðlegir verða aðeins pirraðir þegar frelsi þeirra til athafna er hindrað, en þeir geta verið áhugalausir gagnvart sannleikaorðum sem einfaldlega ögra þeim. Þetta á sérstaklega við á tímum trúarlegs friðar sem Guð býður upp á. Og það á ekki lengur við þegar hann sleppir illum öndum, þannig að trúarlegur friður hættir. Hins vegar, frá 24. febrúar 2022, hefur samhengi stríðsins, sem hófst í Úkraínu, haft áhrif á hugi manna sem munu verða sífellt pirraðari og sífellt minna umburðarlyndir. Illarnir eru leystir úr haldi. Því verða kostgæfir þjónar Jesú Krists að vera sérstaklega varkárir í hegðun sinni til að vekja ekki óþarfa reiði almennings gegn sér. Ég minnst þessara ráða frá andanum sem Páll kenndi í Róm

12:18: „Ef það er mögulegt, að því leyti sem það er á ykkar valdi, þá haldið frið við alla menn.“ Sannarlega!

Önnur tegund klaufaskapar byggist á þeirri trú að uppsöfnun röksemda fyrir sannleikanum muni endilega sannfæra viðmælanda. Þetta er alls ekki raunin því ekkert byggist á sjálfvirkri meginreglu. Í mannlegu lífi eru margir þættir að verki og fyrst og fremst er persónueinkenni einstaklingsins sem verður að snúast eini ákvarðandi þátturinn. Og Guð einn hefur þekkingu á lokaniðurstöðunni; maðurinn sem er í þjónustu hans hefur ekki þessa þekkingu; hann hefur aðeins von um að sjá þann sem hann kennir snúast til baka og samþykkja sannleikann sem kynntur er. Það er mikilvægt að vita þetta svo að kennarinn kenni ekki sjálfum sér um mistökin sem sjást. Jesús sjálfur, máttugur í sannleika, tókst ekki að snúa öllum þeim sem heyrðu hann tala eða urðu vitni að kraftaverkum hans. Lífið er svona: algjört frelsi sem Guð gefur öllum sköpunum sínum réttlætir velgengni fyrir suma og mistök fyrir aðra; þetta með því að kynna þeim sömu gögn um guðdómlegan sannleika. Fyrir þjón Guðs er lykilatriðið að vita hvernig á að greina mörk áþreifanar sinnar í framsetningu sannleikans. Í meginatriðum mun sá sem er umbreytanlegur bregðast hratt við með því að spyrja spurninga og biðja um skýringar; ef svo er ekki, „talaðu um veðrið“ því þetta verða einu umræðuefnin sem hægt er að fjalla um. Í allri Biblíunni er stöðugt minnst á tvíþætta þætti guðdómlega verkefnisins: Guð og Satan; „lífsins tré og skilningstré góðs og ills“, og þetta þar til lokapróf trúarinnar sem setur andstæða baráttu í staðinn, stöðugt frá 1843 og endurkomu Kristis, „innsigli hins lifandi Guðs“, hvíld hins sanna sjöunda dags, laugardags, eða guðdómlega helgaða hvíldardags og „merki dýrsins“, helgaða hvíld fyrsta dagsins, sunnudags, falsks mannlegs hvíldardags og fyrrverandi dags „ósígraðrar sólar“, heiðins rómversks guðs.

Viljastyrkur: allt vandamálið

Það hefur verið sagt um skaparann Guð að hann sé „Orðið“. Og þetta er satt vegna þess að hann skapaði líf allra sköpunarvera sinna, átti það sjálfur af eilífri eðli sínu, og að lífið er athöfn, hreyfing, í rúmi og tíma. En einn getur hann sagt: „Ég vil og ég öðlast.“ Himneskar og jarðneskar verur hans geta ekki sagt það sama, því allar langanir þeirra eru háðar æðsta vilja hans. Og ef dómur hans féll á verur hans um leið og þær syndguðu gegn honum, gat enginn efast um tilvist hans. En víska hans leiddi hann til annars vals: að fela sig til að láta jarðneskar verur sínar frjálsar til að bregðast við, eins og hann væri ekki til. Á þennan hátt, án þess að nokkur þrýstingur komi frá honum sjálfum, getur hann dæmt sjálfsprottin verk sem hvert þeirra framleiðir. Þannig kemur eðli hvers og eins í ljós. Sumum finnst óvænt að hugsun sé verk. Guð fylgir hugsun okkar eins og hann fylgir fótsporum okkar og veraldlegum eða trúarlegum frumkvæðum okkar. Jafnvel með því að loka munninum ásaka hugsanir okkar okkur eða réttlæta okkur. En Guð einn þekkir þá, og þar sem hann er ekki eigingjarn heldur tengir trúfasta engla sína við dómgreind sína, leiðir hann mannkynið til að móta, á sýnilegan og heyrnlegan hátt, val hjartna sinna. Þetta skýrir þá mikilvægi sem hann gefur í spádómlegum opinberunum sínum „verkunum“ þar sem trú eða fjarvera trúar er opinberuð.

Verk eru tjáð með „sögnum“ sem skilgreina þau nákvæmlega. Þannig segir Guð, jákvætt, í boðorðum sínum: „*Þú skalt ekki hafa, þú skalt ekki gjöra, þú skalt ekki beygja þig, muna, varðveita*.“ Í öllum tungumálum sem Guð reisti upp eftir uppreisnina í Babýlon, tjá sagnirnar á mismunandi vegu sömu aðgerðir sem framkvæmdar eru. Þetta er efnið sem við hugleiðum sem minnir okkur á þennan líkingarpunkt sem tengir okkur undir augum Guðs. Þess vegna er sögnin, í einni setningu, nauðsynlegur þáttur; hin hugtökin fullkomna hana og veita umgjörðina. Ef menn yrðu skyndilega mállausir, myndi ekkert aðgreina þá hver frá öðrum nema útlit þeirra. Og þetta er hvernig Guð lítur á sköpunarverur sínar, sem hann gaf mismunandi tungumál okkar.

Aðeins Guð getur sagt: „Ég vil og ég öðlast“; en þó ekki frá öllum sköpunum sínum, því hann krefst fullkominnar hlýðni frá þeim sem hann öðlast aðeins frá sínum útvöldu. Hinar sköpunarverurnar „óhlýðnast“ honum og þær munu örugglega þurfa að „deyja“. Óháð uppruna og kynþáttum, á himni og jörðu, munu þessar tvær sagnir „óhlýðnast og deyja“ eiga við um alla uppreisnargjarna hegðun sem uppfyllir ekki staðalinn sem Guð hefur sett. Hin frelsandi sannleikur er einn, eingöngu og óumdeilanlegur, því Guð gætti þess að afhjúpa hann skýrt í heilögu Biblíunni sinni og í uppfyllingu spádóma sinna þar sem jarðneskt friðþægingarverk Messíasar síns Jesú er spáð. Með öllum þessum sönnunargögnum er ósamræmi við væntingar og kröfur Guðs óafsakanlegt. Þannig að allir þeir sem „óhlýðnast“ verða að „deyja“.

Náttúrulegur maður skilur ekki takmarkanir hæfileika sinna til að beita sögnunum „að vilja“ og „að geta“. Að „vilja“ eitthvað er mögulegt, en að „geta“ „öðlast“ það er ekki endilega svo. Aðeins Guð, og jafnvel þá, mun öðlast það sem hann hefur viljað. Reynsla manna er mjög ólík því að á milli „að vilja“ og „að geta“ koma mörg skilyrði við sögu. En „að vilja“ er til staðar í öllum lifandi öndum sem Guð hefur skapað, og þetta er það sem kallast „vilji“. Guð blessar „menn sem hafa góðan vilja“, en sá sem hann dæmir „góðan“ er aðeins það sem hann samþykkir út frá því sem hann krefst. Skilgreiningin „góð“ á við um sögnina „að vilja“ í hvorum vilja. Fyrir Jesú Kristi er staða guðhrædds Gyðings lýst þannig: „Ég vil“ gera góð verk sem Guði þóknast, en einn „ég get það ekki“ eða get ekki gert það nægilega vel. Páll postuli orðaði þetta fallega í Róm. 7:14: „*Vér vitum, að lögmálið er andlegt, en ég er holdlegur, seldur undir syndina. Því að ég veit ekki, hvað ég gjöri. Því að það, sem ég vil, gjöri ég ekki, en það, sem ég hata, gjöri ég. En ef ég gjöri það, sem ég vil ekki, þá veit ég, að lögmálið er gott. Og nú er það ekki lengur ég, sem gjöri það, heldur býr syndin í mér. Ég veit, að í mér, það er að segja í holdi mínu, býr ekkert gott. Að vilja er það, sem ég get, en að gjöra það, sem gott er, get ég ekki. Því að það góða, sem ég vil, gjöri ég ekki, en það illa, sem ég vil ekki, það gjöri ég. Og ef ég gjöri það, sem ég vil ekki, þá er það ekki lengur ég, sem gjöri það, heldur býr syndin í mér. Þannig finn ég lögmálið í mér: Þegar ég vil gjöra gott, þá er það illt, sem ég er undir.*“ Því að ég hef yndi af lögmáli Guðs að innra manni. en ég sé annað lögmál í limum mínum, sem berst gegn lögmáli huga míns og hertekur mig undir lögmáli syndarinnar, sem er í limum mínum. Ó, ég aumingi maður! Hver mun frelsa mig frá líkama þessa dauðans?... Í þessari aðdáunarverðu og fullkomnu túlkun mannlegrar rökhugsunar segir andinn okkur fyrir milligöngu Páls hversu örvæntingarfull staða

jarðnesks syndara er. En svarið í Kristi er kallað fram eftir þessu versí: „ *Guði séu þakkir fyrir Jesú Krist, Drottin vorn!... Þannig er ég sjálfur í huganum þjónn lögmáls Guðs og í holdinu þjónn lögmáls syndarinnar.* “ Því er átök á milli „ *lögmáls holdsins* “ og „ *lögmáls hugans* “, það er að segja vilja mannlegs anda. Og það er til að veita ómissandi hjálp sína að Jesús kom, annars vegar, til að deyja til að friðþægja fyrir syndir sem hans útvöldu drýgðu óviljandi, og fyrst, frumsyndina sem þeir erfðu frá Adam og Evu, hins vegar, með því að rísa upp til að hjálpa þeim að sigrast á virku syndinni í holdlegum líkama sínum. Þessi hjálp er jafn ómissandi og sú fyrri því hún ein og sér býður upp á möguleikann á að ná því heilagleikastigi sem Guð krefst af hinum útvöldu svo að þeir njóti góðs af fyrirgefningu í Kristi og eilífu lífi sem hann hefur unnið þeim. Til að draga saman þessa kenningu nota ég tvær sagnir sem heita „að sigra“ og „að lifa“ að eilífu eða „að sigra ekki“ og „að deyja“ í algjörri tortímingu sem er eina merking fyrsta og annars dauða, samkvæmt Guði.

Vilji hans leiðir stolta manninn til að safna auðæfum til að öðlast virðingu og þjónustu auðmjúkra, undirgefina manna; en þessi löngun í jarðneskar hluti lokar hann frá himninum og eilífri framtíð sinni. Í þessum flokki vera finnast allar falskar trúarbrögð, leiðtogar þeirra og óandleg, guðlaus eða veraldleg fólk. Þetta val er sérstaklega heiðrað og eftt í vestrænum samfélögum okkar þar sem í auknum mæli hefur aðeins fagleg velgengni orðið heiðursverð og upphafin. Í stórum hópum styður fólk sem kallar sig „kristna“ þessi veraldlegu gildi, vegna þess að það hefur ekki tekið eftir eða skilið lexíurnar sem Jesús Kristur gaf. Það hefur aðeins haldið einu frá tíma hans á jörðinni: hann dó til að bera synd mína, og nú er himinninn opinn fyrir mér. Hvílik sorgleg og hræðileg mistök! Dauði Jesú hefur hulið í huga þeirra alla kröfuna um breytingar á gildum sem hann samþykkir og mun beita um alla eilífð. Allir sem hafa heyrt lexíu Krists vita að fagleg velgengni er aukaatriði og að það sem skiptir mestu máli er að bjóða Guði fyrirmyndar undirgefni í samræmi við fyrirmyndina sem Jesús táknar. Hvað er tilgangurinn með fyrirmynd, ef ekki að endurskapa hana? Það eru ekki trúarbrögð eða trúarleg merkimiðar sem aðgreina menn frá Guði, heldur staðallinn fyrir það sem þeir samþykkja og vilja framfylgja. Ég tek saman málið með því að segja: það er staðallinn fyrir „vilja“ þeirra sem er frábrugðinn því sem Guð gerir. Því það verður að skilja að til að lifa með Guði að eilífu er nauðsynlegt, fyrst og fremst, að vera sammála honum um gildi hans. Sá sem vill upphefja sig uppfyllir ekki skilyrði hans því í Jesú þvoði Guð rykuga fætur postula sinna og gerði sig þannig, bæði áþreifanlega og holdlega, að þjóni þjóna sinna. Það er nóg að taka tillit til þessarar hegðunar hins guðdómlega Krists til að skilja fyrir hverjum Guð lokar himni sínum og fyrir hverjum hann opnar hann.

„ *Vitnisburður Jesú* “ eða „ *trú Jesú* “, orðasambönd sem vitnað er í í Opinberunarbókinni, er ekki aðeins „ *spádómsandi* “ sem getið er í Opinberunarbókinni 19:10. Vitnisburður Jesú er einnig vitnisburður Jesú Krists á jörðu og sem slíkur myndar hann fyrirmyndina sem endurskapað er eftir Jesú, af Jóhannesi og öllum hinum útvöldu allt til enda veraldar. Það sama á við um „ *trú Jesú* “, það er að segja „ *trúna* “ sem Jesús Kristur vitnar um með jarðneskum verkum hans. Í kennslu sinni kom Jesús til að sýna í holdi og anda hvað hinir útvöldu verða að verða til að ganga inn í eilífð hans. Þess vegna fylgir ósvikin

kristin trú miklum breytingum í hegðun og skilningi á guðdómlegum hlutum, því það snýst um að framkvæma ósvikinn **undirbúning** sem miðar að hæfni til himneskrar eilífðar. Í Opinberunarbókinni 19:7-8 lesum við: „*Fögnum og fögnum og gefum honum dýrðina, því að brúðkaup lambsins er komið og brúður hans hefur búið sig. Henni var gefið að skríðast í hreint og hvítt lín. Því að fína línið er réttlæti hinna heilögu.*“ Í táknrænum myndum sínum gaf Jesús þessum raunverulega undirbúningi nafnið „brúðkaupsklæði“ „lambsins.“ Til að styðja þennan lærdóm tek ég þennan hluta af dæmisögu Jesú sem kynntur er í Matteusi 22:11-14: „*Konungurinn gekk inn til að sjá þá sem til borðs voru og sá þar mann sem ekki var í brúðkaupsklæðum.* Og hann sagði við hann: „*Vinur, hvernig komstu hingað inn án brúðkaupsklæða?*“ *Munnur mannsins var lokaður.*“ Þá sagði konungurinn við þjónana: „*Bindið hann á höndum og fótum og varpið honum út í ystu myrkur. Þar verður grátur og gnístran tanna. Því að margir eru kallaðir en fáir útvaldir.*“ Í þessari kenningu auðkennir „brúðkaupsklæðið“ hina útvöldu og afhjúpar hina kölluðu. Þessi maður, sem birtist án „brúðkaupsklæðanna“, gerir engu að síður kröfu um hjálpræði Krists. Þessi boðskapur staðfestir tilvist tveggja gerða kristinna manna: annars vegar hinna útvöldu, sem eru meðteknir, og hins vegar hinna uppreisnargjarnu, hinna kölluðu en ekki hinna útvöldu, sem eru hafnað. Munurinn á þessum tveimur flokkum liggur í andlegri næmni mannkynsins: sá sem heyrir og bregst við kröfum sem Guð hefur opinberað í spádómsboðskap sínum, sem í grundvallaratriðum fela í sér endurreisn kenningarlegra sannleika hans frá 1843, og hins vegar hinn sem hunsar þessar spáðu kröfur eða neitar að laga sig að þeim.

Það sem skiptir máli milli hinna útvöldu og hinna föllnu er staðallinn um frjálstan „vilja“. Hinir útvöldu hika ekki við að spyrja um arfgenga andlega arfleifð sína og persónuleikagalla, þegar það verður nauðsynlegt og þegar það er réttlætt samkvæmt Biblíunni og Guði; þetta krefst ítarlegrar rannsóknar og skoðunar. Hinir föllnu, vegna leti eða óréttmæts andlegs ótta, kjósa að halda sig við arfleifðina sem þeir hafa fengið og iðkað í aldir; þeir falla í gildru íhaldsseminnar. Því miður fyrir þá er trúin fyrst og fremst háð „greind“, þeirri grundvallaratriðum: sjálfsbjargarhvötinni sem Guð gaf jafnvel dýrunum. Þetta er aftur kennsla sem Jesús gaf í dæmisögu sinni um hæfileikana. Hinn óguðlegi, ranglega metinn, felur hæfileikana sem hann fékk og geymir hana eins og hann fékk hana. Aftur á móti lætur hinir blessuðu útvöldu hana bera ávöxt.

Það voru englarnir, sendir af Guði, sem tilkynntu fæðingu hins væntanlega Messíasar fyrir hirðum sem gættu hjarða sinna. Þessi guðdómlega ákvörðun var réttlætt vegna hlutverks Messíasar, sem kom sjálfur sem trúr hirðir til að gæta mannlegra sauða sinna. Boðskapur englanna segir í Lúkasi 2:14: „*Dýrð sé Guði í upphæðum og friður á jörðu með mönnum sem hafa velvilja.*“ Þetta er biblíuútgáfa Vigouroux, vel þýdd úr grísku. Þannig að fyrir Guð eru til fólk með „góðan vilja“, þeir sem finna „gott“ í guðdómlegri persónu hans og lögum hans, og fólk með „illan vilja“ sem finnur ekkert ánægjulegt í því að þurfa að hlýða honum. Og munið að á himnum hefur þessi sama staða þegar skipt himnesku englunum í tvo hópa, annan fyrir Guð, hinn fyrir Satan. Ég sé ykkur nú þegar spyrja þessarar spurningar: En hvernig getum við útskýrt þessi mjög ólíku val og hegðun? Svárið liggur í orðinu „frelsi“. En til að skilja betur skulum við snúa

okkur að skoðun á eðli Guðs. Áður en við sköpum frjálsa hliðstæðu, lifir hann einn. Og í þessari eilífu einveru hefur orðið „tími“ enga merkingu. Það mun aðeins öðlast merkingu þegar hann skapar, fyrir framan sig, lifandi og frjálsar verur, því ætlað til að vera prófaðar og sigtaðar, tíminn verður talinn fyrir þær, og fyrir uppreisnarmennina, talinn niður. Þetta mun eiga enn frekar við á jörðinni, þegar syndinni verður refsað með dauða mannanna: mynd tímaglassins öðlast þá fulla merkingu og notagildi, því á þessum tíma milli fæðingar og dauða, á sýnilegan og áþreifanlegan hátt, rennur lífstími eins og sandurinn í tímaglasinu. Allar verur sem Guð hefur skapað eru gæddar þeirri greind sem gerir þeim kleift að vega og meta kosti og galla, þegar þær standa frammi fyrir vandamálum sem þeim eru lögð fyrir íhugun. Dæmið um englana er afhjúpanði því þeir fjölga sér ekki og geta því ekki rakið val sitt til erfðagjafar. Það er því greinilega notkun frjálsrar greindar þeirra sem hefur leitt suma til hlýðni og kærleika til Guðs, og aðra til uppreisnar og væntingar um útrýmingu eins réttlætánlega og hún er nauðsynleg, fyrir eilífan frið sem mun fylgja tíma alheimsreynslu.

Á jörðinni varðar erfðafræðileg arfleifð fyrst og fremst líkamlega þætti. Persónuleikatilhneigingar geta erfst frá foreldrum, en mannleg greind ræður alltaf vali sínu. Þannig finnur Guð stundum sanna trú í börnum frjálslyndra trúleysingja. Hvaðan kemur þessi trú, í þessu tilfelli? Frá persónulegri greind barnsins þar sem sjálfsbjargarviðleitni og þakklæti gagnvart Guði eða náunganum virka fullkomlega. Það er sannarlega nóg að uppgötva kærleika Guðs sem birtist í friðþægingardauða Jesú Krists, að vilja fylgja honum og lifa að eilífu í návist hans. Að sjálfsögðu er sú skepna sem hefur aðeins ánægju af því að rísa upp yfir aðra ófær um að upplifa þessa löngun hinna útvöldu, og þessi vanhæfni gerir hana óhæfa til himneskrar köllunar; þetta var harmleikur djöfulsins og allra þeirra sem fylgdu honum. Himinninn og eilíf hamingja hans eru lokuð fyrir henni, vegna þess að hún klæðist ekki „brúðkaupsklæðunum“, anda „góðs vilja“ sem hyggst hlýðni við réttlátar kröfur Guðs.

Fréttir í lok júlí 2022: frá einu olíuáfalli til annars

Meðal þeirra ungu sem hafa komist til valda í stjórnámálum og fjölmiðlum, of mikið í þjónustu þeirra fyrrnefndu, eru fáir nóg gamlir til að hafa upplifað fyrsta olíuáfallið sem Frakkland varð fyrir árið 1973. Það var afleiðing þess að afnýlenduríkin tóku algjört vald yfir olíustjórnun. Á einum mánuði hækkaði olíuverð um 40%, sem auðgaði ekki aðeins arabísku löndin, heldur einnig Bandaríkin, sem eru mjög stór olíuframleiðandi. Þessi hækkun hafði keðjuverkandi áhrif á alla viðskipti og iðnað. Þetta var erfiður tími fyrir Frakka að komast í gegnum, en með tímanum var erfiðleikunum kyngt og yfirstigið. En þetta ár var það fyrsta þar sem fjárlagahalli var á Frakklandi og það fór að taka lán og því skuldaðist það.

Frá árinu 1973 hefur þessi skuld aukist ár hvert. Alþjóðleg viðskiptaskilyrði sem Bandaríkin hafa sett hafa verið sífellt óhagstæðari fyrir ríku löndin; Frakkland er enn á meðal þeirra þrátt fyrir hærri félagslegan kostnað en nokkurs staðar annars staðar. Markaðshagkerfið afnemur skatta sem settir eru

milli landa með mismunandi auðlegðarstig. Samkeppnin er þá miskunnarlaus; þegar framboð er minna en eftirspurn hækka verð vegna þess að græðgi er ekki hemill í kerfinu sem komið hefur verið á fót á Vesturlöndum. Yfirráð þess, studd af Bandaríkjunum, eru þvinguð yfir nánast öll lönd í heiminum, algjörlega háð reglum sem sigurvegarar landsins í síðari heimsstyrjöldinni setja. Jafnvel kommúnistaríkið Rússland samþykkir að lokum þessa reglu með því að taka upp tvöfalt ytra kapítalískt og innra kommúnískt kerfi. Ósigráð Japan beygir sig fyrir fyrimælunum og Rússland hrynur í efnahagslegu hruni um 1990. Bandaríkin sigrar og Kína gleypir framleiðslu vesturlanda á kostnað verkamanna í vesturlöndum. Þetta er hamingjutími kapítalista og fjárfesta sem eru að hagnast gríðarlega þökk sé flutningi framleiðslu til Kína, sem er að verða sífellt auðugra og sífellt óhjákvæmilegra og útilokandi. Þetta er svo langt komið að innri markaðurinn í Bandaríkjunum er farinn að þjást af þessari óvenjulegu kínversku samkeppni. Þannig fóru Bandaríkin að óttast kínverska samkeppni, sem þau sjálf hvöttu til með því að styðja aðild sína að Alþjóðaviðskiptastofnuninni (WTO). Bandaríkin, sem eru hugmyndahöfundar, eru alltaf fyrst til að uppgötva skaðlegar afleiðingar ákvarðana sinna. Evrópa fylgir alltaf, með sífellt styttri töf, sömu reynslu og Bandaríkin. Evrópa lét tælast af kapítalíska stjórninni með því að sjá ávexti auðsins sem barst í Þýskalandi, sem var áfram undir pólitískum og efnahagslegum áhrifum Bandaríkjanna. Frakkland, sem var mjög sterkt kommúnískt eftir heimsstyrjöldina, féll aftur á móti í átt að kapítalískri frjálslyndi og þar, tilskipun eftir tilskipun, endaði frjálslyndur sósíalismi með því að þröngva sér upp í óhag Kommúnistaflokksins sem árið 2022 er aðeins skuggi af sjálfum sér. Eftir nokkrar skipti milli frjálslyndra sósíalískra vinstri og jafn frjálslyndra viðskiptahægri, enduðu Frakkar á því að hafna þessum tveimur öflugum stjórnmálaflokkum sem misstu allt lögmæti í þeirra augum; og ekki að ástæðulausu. Á meðan þessum skiptum stóð var Frakkland selt, sundurliðað og neytt af fjárfestum dreifðum um allan heim. Leiðtogar okkar gleyma því að lánað fé færir aðeins lánveitendum peninga sem flytja hagnað sinn heim til síns eigin búsetustaðar, það er að segja til allra landa jarðar þar sem þeir búa. Önnur lán sem bandarískir lífeyrissjóðir veita á okurvöxtum skila ríkulegum hagnaði sem fjármagnar eftirlaun bandarískra verkamanna. Og fyrirtækin sem þáðu þessi lán náðu sér oft ekki á strik. Í rúst seldu lífeyrissjóðirnir þau aftur til hæstbjóðenda, erlendra eða, sjaldnar, franskra. Fyrirtækin urðu þannig sífellt erlendari og sífellt minna eingöngu frönsk. Það var í þessu þegar gríðarlega skuldsetta ástandi sem Frakkland var sett undir yfirráð ungs manns sem notfærði sér að lenda í annarri umferð kosninganna gegn Frönsku Þjóðfylkingunni, sem frjálslyndu flokkarnir höfðu unnið óþreytandi að djöflast í mörg ár. Svo mikið að með auknum fjölda erlendra kjósenda sem kusu missti þessi þjóðernisflokkur alla möguleika á að ná völdum. Og til að gera þetta ljóst endurskapaði skaparinn Guð árið 2022 sömu stöðu og árið 2017. Með þessari tölu 17 var árið sett undir merki guðdómlegs dóms. Og valdataka þessa unga manns, án raunverulegrar lífsreynslu, undirbjó Frakkland fyrir það versta, ekki það besta. Í aldaraðir hefur Frakkland verið í auglýsingu Guðs; sífelldur stuðningur þess við páfalega rómversk-kaþólsku trúna og síðan við frjálslynda trúleysi hefur gert það að aðalskotmarki hans, á eftir Róm þar sem páfadaemið hefur aðsetur.

Nýi ungi forsetinn var fjármálamaður í Rothschild bankanum, það er að segja ef hann getur deilt evrópskum afstöðum sem alfarið voru undir stjórn framkvæmdastjórnar Evrópusambandsins og setti sig í þjónustu helstu evrópskra og alþjóðlegra fjármálafyrirtækja. Því að gerið engin mistök, Evrópa var ekki stofnuð til hamingju fólksins, heldur eingöngu til að efla viðskipta- og fjármálaviðskipti á öllum yfirráðasvæðum sameinaðra landa. Evrópsku þingmennirnir, eins og í fimmta ^{lýðveldinu okkar}, eru aðeins þarna til að þjóna sem lýðræðisleg varnarlausnir til að hylja einræði stórra fjármálahagsmunaaðila sem eru þeir einu sem hagnast á þessu ESB. Og til að hagnast hagnast þeir og hafa mjög hvatt til útflutnings sem hefur eyðilaggt iðnaðarstörf okkar í Frakklandi, aðallega vegna þess að viðskipti eru jafn ánægð með að selja það sem er innflutt og það sem er framleitt á staðnum, á franskri grundu. Þetta er það sem skýrir núverandi atvinnuleysi sem, eftir að hafa hækkað mjög mikið á meðan á sóttkvínni stóð vegna Covid-19, hefur minnkað með bata. Því miður mun þessi athugun fljótt brotna niður af eyðileggingunni sem viðskiptaþvinganir gegn Rússlandi ollu síðan árás þeirra á Úkraínu. Á sínu sviði sýnir rússneski forsetinn fram á ótrúlega greind, rólegan og hugulsaman, hann gerir það sem hann tilkynnir, segir það sem hann muni gera og dregur afleiðingar af viðskiptaþvingunum; og hann tilkynnir að aðgerðir Vesturlandabúa gegn honum muni koma til baka fyrir fólkið í þessum löndum; og staðreyndirnar sanna að hann hefur 100% rétt fyrir sér. Fastir í eigin gildru saka vestrænir fjölmiðlar rússneska forsetann um fjárkúgun. En eru viðskiptaþvinganir þeirra ekki fjárkúgun gegn Rússlandi? Eru vopnabirgðir þeirra til óvinarins ekki banvænni en fjárkúgun? Ég er mér meðvitaður um að sjónarmið mitt er óásættanlegt og jafnvel óbærilegt fyrir fólk sem hefur ákveðið að það hafi verið rétt að gera eins og það gerði. En ég veit að þessar ákvarðanir hafa það eina markmið að undirbúa guðlega refsingu sína, sem verkfæri verður morðóð reiði Rússlands og múslimskra bandamanna þess.

Áður en Evrópulönd gátu gert það, og komu þeim á óvart, minnkaði rússneski leiðtoginn gasflutninga sína verulega og olli þeim ótta. Með fyrirsjáanlegum afleiðingum sem voru skelfilegar telur Evrópa vini sína meðal fólksins og uppgötvar að Rússland er langt frá því að vera einangrað eins og það vildi vera, heldur nýtur það stuðnings allra ríkja Austurlanda, og að það er í raun Evrópa sem er einangruð ásamt Bandaríkjunum og Ástralíu. Það lendir á móti fyrrverandi nýlenduríkjum Afríku, múslimskum löndum, Indlandi og Kína, sem og sumum Mið- og Suður-Ameríkulöndum. Evrópa er algjörlega háð innfluttri orku og er að uppgötva veikleika sinn og leitar örvæntingarfullur að birgjum til að koma í stað Rússlands. Og til að eyðileggja sig snýr hún sér að framleiðslulöndum sem eru enn minna virðuleg en Rússland; þetta er ekki í síðasta skipti sem hún tekur ósamsengjandi og þversagnakenndar ákvarðanir. Lausnir eru til, en þær verða afar kostnaðarsamar og taka langan tíma að hrinda í framkvæmd. Tíminn er að renna út, þar sem gasstöðvun Rússa hefur skyndilega fært erfiðleikastundina nær. Töfraherferðir eru í gangi, en gamalt hatur mun leiða þær til misheppnaðar, og fyrir Evrópubúa munu gríðarlegir fjárhagslegir og efnahagslegir erfiðleikar grafa algjörlega undan áhyggjulausu og farsælu lífi þeirra. Ljóst er að guðleg bölvun lendir fyrst og fremst á Evrópu. Og um allan heim eru stuðningsmenn tveggja helstu andstæðra fylkinga að sameinast. Á sama tíma er Rússland að vekja

athygli á ógninni um kjarnorkuvopn, en einnig Norður-Kórea, sem er ekki hrædd við að ógna Bandaríkjunum opinberlega. Kína, sem hyggst endurheimta eyjuna Taívan, á á hættu að Bandaríkin gripu inn í hana. Mögulegir eldsvoðar eru að kvikna alls staðar.

Og þessi endurvakning er aðeins birtingarmynd réttmætrar reiði hins almáttuga Drottins Guðs Jesú Krists, sem aðeins minnkaði og veiktist um stund á jarðneskri þjónustu hans. Einnig er tími hins krossfesta Krists, blæðandi, negldur á kross sinn, liðinn. Þar sem postular hans sáu hann, upprisinn og lifandi, og frá himnum, aðstoðaði hann síðan sanna þjóna sína, studdi þá í píslarvætti. Hann gaf Vesturlöndum langan friðartíma sem aðeins var notaður til að auka græðgi og kynferðisleg gildi þeirra til skaða fyrir trúna á hann. Fyrirlitningin sem hann er haldinn réttlætir guðdómlega reiði hans, en á þessari stundu er það ekki útlit hans sem er ógnvekjandi, heldur eru orð hans sem vitnað er í í Opinberunarbókinni 9:13: „*Og fjórir englar voru leystir lausir, sem búnir voru til klukkustundar, dags, mánaðar og árs til að deyða þriðjung mannkynsins.*“ » En að tilkynna stríðið og fjölda dauðsfalla þess er gagnslaust ef við tengjum ekki þessa tilkynningu við ákveðna málstað. Þetta er enn frekar vegna þess að margir samtímamenn sem eru ekki endilega trúaðir taka eftir staðreyndunum. Forskot mitt á þá er að benda á að þetta drama, sem fellur undir titilinn „*sjötta lúðurinn*“, réttlætir það áður en sá „*fyrsti*“ af þessum „*sex lúðrum*“ kemur til framkvæmda. Og þessi „*fyrsti lúður*“ var framkvæmdur með hinum ýmsu innrásum í Evrópu sem settu hana í norðurhluta hennar, í eld og blóð á milli ársins 375 og upphafs 5. aldar. Og þar verður að taka fram óvænta staðreynd, að hinir grimmu og blóðþyrstu Húnar, sem komu til að hræða þjóðir Mið-Evrópu, voru þegar komnir á land í Úkraínu. Þetta tengir saman „*fyrsta*“ og „*sjötta lúðurinn*“. Ef þeir í „*fyrsta*“ báru persónulega gegn ótrúri Evrópu, þá vekja þeir í „*sjötta*“ reiði Rússa yfir Evrópu sem mun eyðileggja hana með enn meiri krafti. Orsök þessara eyðileggjandi plága er að finna 7. mars 321, daginn þegar hinn heilagi guðdómlegi hvíldardagur var skipt út fyrir núverandi sunnudag, sem Konstantínus 1. keisari dýrkaði á þeim tíma^{og} fyrirskipaði tilskipunina um þessa breytingu. Hann settist að árið 330 í Konstantínópel í Austur-Evrópu. Og það var norðurhluti þessa austursvæðis sem Húnar lögðu grimmilega í rúst eftir 375. Tengsl hans við Krist og sólguð sinn voru talin kristin trúskipti; en það var ekki sannleikur Krists sem hann kaus að heiðra; val hans féll á heiðinn sólar-"guð" sinn sem kallaður var "Sol Invictus" á rómversku latínu, það er að segja "Ósigræða sólin" sem hann lét kristna menn heimsveldisins tilbiðja með tilskipun sinni sem setti hana sem vikulegan hvíldardag. En fyrir Guð var þetta upphaf auðmýkingar sem hinir seku yrðu að gjalda fyrir með bölvunum sem myndu slá sex sinnum í röð, á milli 7. mars 321 og 24. febrúar 2022-2028, á evrópskum kristnum mönnum sem voru saurgaðir af hvíldinni sem helguð var þessum heiðna guði. Sjötta skiptið hófst nýlega 22. febrúar 2022 frá Úkraínu. Ennfremur, í þessum „*sjötta lúður*“, samkvæmt Daníel 11:40 til 45, eru arabísku þjóðirnar, ræningjar að köllun, í aðgerðum á eftir rússneska hernum. Á þennan hátt birtist „*sjötta lúðurinn*“ sem endurnýjun á þeim „*fyrsta*“ með miklu meiri kjarnorkuskemmdum og þátttöku forn-Húna. Og þetta er afar mikilvægt að skilja: á þeim tíma sem Húnar réðust inn hélt hinn frægi Attila því fram að hann væri að starfa að skipun Guðs; sem aflaði honum

gælunafnsins „Attila, plága Guðs.“ Ég minnst hér á hræðilegt einkunnarorð hans: „Þar sem hestur minn fer, vex grasið ekki aftur.“ Eftir „sjötta“ og kjarnorkueldinn hans, „mun grasið ekki heldur vex aftur.“ Síðan ég leysti „*lúðrana*“ í Opinberunarbókinni, um 1982, hef ég getað sýnt fram á að hann var í raun falið af Guði að eyðileggja Evrópu með verðskulduðum titli „plága Guðs“. Og samsvörunin sem dregin er við „*sjöttu lúðurinn*“ gerir hann að „*sjöttu*“ „plága Guðs“ sem að þessu sinni hvílir á úkraínskum og rússneskum „grimmdarverkum“ og á leiðtogum þeirra og bandamönnum. En áhrifin eru að þessu sinni á vettvangi allrar Evrópu og um allan heim.

Því er nauðsynlegt að koma á fót og bera kennsl á sektarkeðjuna sem mun leiða Evrópubúa til hins versta; í „*orsök*“: „*synd*“, eins og Dan 8:12 leyfir okkur að skilja: „*Herinn var frelsaður með ~~fórinni~~ (himneska prestdæmið Krists) eilíflega, vegna syndar*“; *hornið steypiti sannleikanum niður og náði árangri í verkefnum sínum*.“ „*Vegna syndarinnar*“ árið 321 var „*her hinna heilögu*“ afhentur rómverska páfastjórninni, „*horninu*“, árið 538. Þetta hófst allt 7. mars 321, þegar Konstantínus keisari I. með tilskipun ^{staðfesti} brot á fjórða af tíu boðorðum Guðs varðandi hvíldina á sjöunda degi hvíldardagsins; sem leiðir í dag til þess að Jesús Kristur skipuleggur, eftir fimm fyrri plágur, átökin milli Úkraínu og Rússlands á síðustu tímum okkar. Hann skipulagði sjálfstæði Úkraínu árið 1991 og árið 2022 beiðni landsins um aðild að NATO, sem Rússland taldi óásættanlega landráð. Stríð braust út og Rússland réðst inn á úkraínska grundvöll. Hjálparbeiðnir Úkraínu frá Evrópubúum leiddu ESB inn í átökin og Rússland endaði með því að leggja Evrópu í rúst, með aðstoð múslima í Austurlöndum og arabískra og afrískra múslima. Samkvæmt Dan 11:44 var Rússland síðan eyðilaggt af kjarnorkusprengju frá Bandaríkjunum. Jörðin var síðan eyðilögð af fjölmörgum kjarnorkusprengingum sem áttu sér stað í stórborgum og hernaðarsvæðum. Í samræmi við tilkynningu Krists: „*Þriðjungur (táknrænn, en líklega miklu meiri) mannkynsins*“ var „*drepinn af eldi og brennisteini*“ kjarnorkuvopna. Óvarðar af Guði eyðilögðu hinar heiðnu þjóðirnar hver aðra. Þeir sem lifðu af voru tilbúnir fyrir loka jarðneska trúarprófið. Mjög rökrétt, eftir að hafa verið „*orsök*“ refsinganna með „*sex lúðrum*“, mun það byggjast á dýrð „*heilaga hvíldardags Guðs*“ sem dýrð hvílir á vitnisburði um trúfesti útvaldra heilagra hans; trúfastir að því marki að taka á sig áhættuna á dauðanum sem mun þyngja þá. Sem síðasta úrræði mun Jesús Kristur birtast til að frelsa þá frá dauðanum sem uppreisnargjarnir eftirlifendur boðuðu. Og eftir að þeir hafa verið himnaríkismenn, á jörðu, munu uppreisnargjarnir eftirlifendur útrýma sjálfum sér í hefndarþrungnu uppgjöri. Ég verð að minna ykkur á þetta aftur: því að Guð, öfugt við mannlegar hefðir, er skotmark reiði hans ekki aðeins hernaðarlegt; það er líka borgaralegt, því allar lifandi mannverur verða að gera grein fyrir hegðun sinni gagnvart honum og guðdómlegum heilögum lögum hans. Þetta er það sem greinir þessa þriðju og síðustu heimsstyrjöld frá fyrri, þar sem mannlegar hefðir réðu ríkjum og voru meira og minna viðurkenndar og virtar.

Mjög snemma tók ég eftir stigvaxandi og smám saman ákafa eðli röð „*sjö lúðra*“ Opinberunarbókarinnar; hlutir sem vitna um visku Guðs:

Fyrsta lúðurinn : á milli áranna 321 og 538 var kristna Evrópa, sem hafði orðið sek, ráðist á af heiðnum ofsóknum að **utan** : Barbörum frá Austurlöndum, aðferð sem ég lýsi þannig: Evrópa "---

Annar lúðurinn : árið 538 var páfastjórnin stofnuð; hún ofsótti, til að snúa þeim til trúar, heiðna þjóðir **utan** : á milli 700 og 1200, Þjóðverja og múslima. Myndskreyting: Evrópa --- »

Þriðji lúðurinn : Milli 12. og 18. aldar : Páfastjórnin ofsækir evrópska umbótasinnaða kristna; árásargirnir beinist **inn á við** innan Evrópu. Myndskreyting: Evrópa "---" Evrópa.

Fjórða lúðurinn : Á árunum 1789 til 1798: Guð eyðileggur vald rómversk-kaþólsku páfastjórnarinnar. Endir á trúarlegri árás kristinna manna.

Fimmti lúðurinn : Eftir trúarprófraunina sem Bandaríkin upplifðu árin 1843 og 1844 var mótmælendatrúin, erfingi rómversku sunnudagshvíldarinnar, ofurseld djöflinum af Jesú Kristi.

Sjötta lúðurinn : Frá 24. febrúar 2022 er hin enn seka og ótrúa kaþólska Evrópa háð hluta tortímingar; árásarmenn hennar koma frá Austurlöndum og Suðurlöndum. Þetta er síðasta „viðvörðunin“ sem Guð gefur.

Sjöundi lúðurinn : Eftir að tíma einstaklingsbundinnar og sameiginlegrar náðar er lokið snýr Jesús Kristur aftur til að frelsa sína útvöldu og tortíma öllum jarðneskum og himneskum uppreisnarmönnum, nema Satan, því hann verður að vera fangi í „þúsund ár“ á eyðilögðu jörðinni áður en hann verður tortímdur ásamt öllum hinum upprisnu uppreisnarmönnum til að þola refsingu „*annars dauða*“ í „*eldsdíkinu*“; eldgosid eða neðanjarðarkvikan sem dreifist um alla jörðina.

Við getum þannig fylgst með þróun árásargirni rómversk-kaþólsku páfastjórnarinnar, sem, sem enn var ekki skilgreind sem djöfulleg þegar „*annar lúðurinn*“ hljómaði, ræðst á erlend heiðingjaþjóðir til að snúa þeim með valdi; eitthvað sem Guð bauð aldrei. Síðan, þegar „*þriðji lúðurinn*“ hljómaði, þar sem djöfullegt eðli þess hefur verið opinberlega fordæmt af þýska munknum og kennaranum Marteini Lúther, beinist árásargirni þess gegn þeim sem afhjúpa það: mótmælendasiðbótarmönnum. En meðal þeirra, samkvæmt Dan 11:34, vopnast „hræsnisfyllstu“ sig og slá til baka. Eftir aðgerð „*fjórða lúðursins*“, frönsku byltingarinnar, er sviganum varðandi kaþólsku trúna lokað. Þegar „*fimmti lúðurinn*“ hljómaði, verður nýtt skotmark Guðs mótmælendatrúin, þar sem siðbótin hefur ekki verið lokið; hún hefur aðeins verið að hluta, og Guð er ekki ánægður með það sem er aðeins að hluta; hann krefst alltaf, að lokum, fullkomnunar. Þess vegna gerir sigtunin, sem byggir á raunum bandarískra aðventista, henni kleift að framselja djöfulinn þá sem hafa fallið úr raunum og jafnframt að ljúka og koma siðbótinni til leiðar með trú sjöunda dags aðventista. Því að þetta nafn eitt og sér dregur saman þá tvo sannleika sem mótmælendatrúin, erfingi rómverskrar sunnudagshvíldar, fyrirlitir: áhugann á spámannlegri tilkynningu um dýrlega endurkomu Drottins okkar Jesú Krists og helgunina sem framkvæmd er fyrir heilagan sjöunda dag hvíldardag hans, sem spáir fyrir um hina miklu hvíld sjöunda árþúsundsins sem hann vann með friðþægingardauða sínum fyrir sína útvöldu trúuðu eingöngu.

Þegar „*sjötta lúðurinn*“ hljómaði 24. febrúar 2022, af mismunandi eða sameiginlegum ástæðum, hafði Guð hafnað vestrænum kaþólskum, mótmælenda-

og aðventistatrúarbrögðum og þeim því gefið djöflinum og illum öndum hans. Þegar ófullkomleiki trúar þeirra hefur verið gefinn í ljós er það eina sem Guð á eftir að ávarpa þá með loka alvarlegri viðvörun sem tekur á sig, í stærri skala, mynd „*fyrsta lúðursins*“: Barbarismi af öllum uppruna snýr aftur til að slá á Vestur-Evrópu, merktri af synd Rómar; heiðinn dagur þess er kominn til að koma í stað hvíldardagsins sem almáttugur skapari Guð helgaði. Iðrun og ávöxtur iðrunar eru nú; þegar „sjöunda“ *trompet* „, það verður örugglega of seint.

Í hverri viku kynnir franskt ríkissjónvarp trúarlega tilbeiðslu sem iðkuð er á því sem kaþólska trúin hefur kallað: „Drottinsdag“ sem er þýðing á orðinu „sunnudagur“, frönsku útgáfunni af latneska nafninu: „*dies dominica*“. Framsett á þennan hátt, hver gæti grunað þennan Drottin um að vera djöfullinn? Því frá 1843 hefur hinn sanni Drottinn Guð, Jesús Kristur, aðeins viðurkennt laugardagstilbeiðsluna sem erfðir frá þeirri iðkun sem Gyðingum var fyrirskipuð. Ég minni einnig á að þessi „Drottinsdagur“ var aðeins sá dagur þegar Jesús, í fyrsta skipti eftir greftrun sína, birtist upprisinn postulum sínum og lærisveinum. Upphaf vikunnar til að marka upphaf sáttmála, hins nýja, og ekkert annað. Ennfremur, á fyrsta degi viku jarðneskrar sköpunar, skapaði Guð jörðina og meginregluna um „*aðskilnað*“ milli „*ljóss og myrkurs*“; þannig að þessi „*fyrsti dagur*“ er tengdur „*myrkri*“, í algjörrri andstöðu við hvíldardaginn á „*sjöunda degi*“ sem, **helgaður af Guði**, er sjálf ímynd „*ljóss*“ og fullkomins „*heilagleika*“. Fullkomin helgun hinna heilögu er því tengd helgun hvíldar sjöunda dagsins í fullkominni rökfræði jafn fullkomna hjálpræðisverkefnis Guðs. Sá sem gefur alla sál sína skapara sínum sér engan ófyrstíganlegan erfiðleika í að aðlaga líf sitt að kröfum Guðs síns. Þess vegna vitna þeir sem hika við og hafna þessari aðlögun gegn sjálfum sér að þeir neita að tilheyra honum, líkama og anda, öll sál.

Þar sem þetta efni er trúarmál, fjalla ég hér um vandamál loftslagsins sem er að hitna sífellt. Vantrúaðir eða vantrúaðir heiðingjar hafa fundið sína skýringu: mengun af mannavöldum. Án þess að neita tilvist þessarar mengunar minnst ég þess að fyrir tvö þúsund árum, á báti með postulum sínum sem urðu vitni að þessu, stöðvaði Jesús storminn sem ógnaði þeim; að hans skipun róaðist hann samstundis. Án þess að gleyma þessu öðru dæmi, því um spámanninn Elía sem lét rigninguna snúa aftur með orði sínu þegar Guði þóknaðist að gera það, samkvæmt 1. Konungabók 17:1: „*Elía Tisbíti, af íbúum Gíleaðs, sagði við Akab: „Svo sannarlega sem Drottinn lifir, Ísraels Guð, sem ég þjóna fyrir, mun hvorki dökk né regn falla þessi ár nema að mínu orði...*“ /1. Konungabók 18:44: „*Í sjöunda sinn sagði hann: „Sjá, lítið ský rís upp úr hafinu, eins og lófi manns.“ Þá sagði Elía: „Farðu upp og segðu Akab: Gerðu þig að beislinu og farðu ofan, svo að rigningin stöðvi þig ekki.*“ Þótt það sé óþægilegt er loftslagið komið á af Guði, eins og plága sem slær þjóðirnar sem hann refsar og býr sig undir að tortíma. Er Guð ekki skapari þessarar náttúru sem við þróumst í? Er þessi náttúra, sem hann stjórnar með orði sínu og hugsun, án hennar gýs ekkert eldfjall, enginn vindur byrjar að blása í eina átt eða hina, ekki í höndum hans svo að hann geti breytt henni í öflug vopn? Hver heldur aftur af eða sendir gagnlegt eða eyðileggjandi regn ef ekki hann? Þegar vantrúaðir leita annars staðar að orsökum þessara fyrirbæra sem hafa sést rekja þeir ástandið til hægfara hlýnunar jarðar sem orsakast af uppsöfnun koltvísýringsframleiðslu manna. En gagnvart þessari

kenningu andmælir Guð fyrri sögulegum vitnisburði þar sem, án mengunartækni, tímabil mikilla hita hafa verið á jörðinni. Og nær okkur, hvernig getum við útskýrt skyndilegt þurrkaár sem einkenndi árið 1976 eitt og sér? Og eftir það sneri loftslagið aftur í eðlilegt horf fram á þriðja áratuginn. Og til að taka af allan vafa um þetta efni minnst ég á að í Opinberunarbókinni 16:8-9 mun „*fjórða af sjö síðustu plágum Guðs*“ varða „*sólina*“ og Guð segir okkur að í þessu samhengi muni hann auka hita sinn. Hann mun ekki aðeins hita, heldur mun síðan „*brenna*“ hold til dauða: „*Hinn fjórði hellti út skál sinni yfir sólina, og henni var gefið vald til að brenna mennina í eldi; og mennirnir voru sviðnir af miklum hita og þeir lastmæltu nafni Guðs sem hefur vald yfir þessum plágum* og þeir iðruðust ekki til að gefa honum dýrð“. Athugið að í þessu samhengi vita hinir vantrúuðu uppreisnarmenn hverjum sólin hlýðir. Eins og „*sex lúðrarnir*“ fyrir framan þá eru „*sjö síðustu plágurnar Guðs*“ stigvaxandi eins og þær sem hann hafði spáð fyrir gamla sáttmálann í 3. Mósebók 26:18, eða orðatiltækið „*sjö sinnum meira*“ sem aðskilur plágurnar sannar það, þar sem við finnum það í versum 21, 24, 28: „*Ef þér hlýðið mér ekki þrátt fyrir þetta, mun ég refsa yður sjö sinnum meira fyrir syndir yðar*“. „Reyndar táknar talan „*sjö*“ helgun Guðs og þar með hvíldardaginn sem hann tengdi við sjöunda daginn vegna þess að hann spáir fyrir um sigurdag sinn yfir öllum óvinum sínum; þessi sjöundi dagur spáir sjöunda árþúsundi mikillar himneskrar hvíldar sinnar sem hann deilir með endurleystum sínum, trúföstum útvöldum. Þannig að á bak við þessa tölu „*sjö*“ er andi Guðs sem hefur „*helgað*“ hvíldardag sinn og sem refsar brot hans. Og brot á hinum heilaga guðdómlega hvíldardag var þegar til umræðu í gamla sáttmálanum, eins og þessi vers 34 og 35 í 3. Mós. 26 sanna: „*Þá mun landið njóta hvíldardaga sinna, svo lengi sem það liggur í eyði og þér eruð í landi óvina yðar; þá mun landið hvílast og njóta hvíldardaga sinna. Svo lengi sem það liggur í eyði, mun það fá hvíld sem það fékk ekki á hvíldardögum yðar, meðan þér bjugguð þar*“. „Ég hef sagt það áður, en ég mun endurtaka það hér: ef við verðum að finna orsök fyrir raunverulegri hlýnun lofthita jarðar, þá er það frekar í þeim 2.100 kjarnorkusprengingum sem gerðar hafa verið í tilraunum frá lokum síðari heimsstyrjaldarinnar en í losun koltvísýrings frá ökutækjum okkar og nútímaíðnaði. Sérstaklega þar sem koltvísýringur umbreytist í súrefni af grænum laufum trjána sem neyta þess og þannig umbreyta því fyrir okkar brýnustu þarfir. Og þótt yfirborðsflatarmálið sé mjög lítið, þá eru enn margir skógar á jörðinni.“

Varðandi blekkingar þá vitna ég í þetta trúarlega blekkingarspil sem byggir á því að setja kross á allar grafir Vesturlandabúa. Ég verð líka að minna ykkur á, en samkvæmt Esekíel 14 verða hinir útvöldu sem Jesús Kristur bjargar að vera á sama stigi og „*Nói, Daníel og Job*“. Þessi boðskapur ætti að binda enda á fjölda tálsýna og falskra vona; falskra vegna þess að þær eru ástæðulausar og stangast algerlega á við þennan texta úr Esekíel 14:13-14; 15-16; 17-18: „*Mannsson, ef þjóð syndgar gegn mér með því að fremja ótrúmennsku, og ég rétti út hönd mína gegn henni og brýt fyrir hana brauðstöngina og sendi hungursneyð yfir hana og útrými úr henni mönnum og skepnum, og þessir þrír menn, Nói, Daníel og Job, voru í miðri henni, þá myndu þeir frelsa sálir sínar með réttlæti sínu, segir Drottinn Jahve*“. „*Ef ég færi með villidýr um landið og eyddi því, og það yrði að eyðimörk, svo að enginn gæti farið um vegna þeirra, og þessir þrír menn væru í*

því , svo sannarlega sem ég lifi, segir Drottinn Guð, þá myndu þeir hvorki bjarga sonum né dætrum , heldur myndu þeir einungis frelsast , og landið yrði að eyðimörk . Eða ef ég færi með sverð yfir þetta land og segði: „Sverð fari um landið,“ og útrýmdi úr því mönnum og dýrum, og þessir þrír menn væru í því, svo sannarlega sem ég lifi, segir Drottinn Guð, þá myndu þeir hvorki bjarga sonum né dætrum , heldur myndu þeir einungis frelsast . “ Og þessi boðskapur er endurtekinn þrisvar sinnum og sýnir mikilvægi hans fyrir Guð og útvalið fólk hans á síðustu dögum. Því að reynsla þessara þriggja manna er vissulega skilyrði sem Guð krefst af síðasta útvalna fólki hans:

Nói: trúfesti við aðskilnað áður en mannkynið var útrýmt.

Daníel: Vitnisburður spádómsanda.

Job: Fórnarlamb vitnisburðar Guðs gegn Satan.

Rétttrúnaðartrúarbrögðin

Spádómar Biblíunnar sem beinast að endalokatímum hunsa það og segja ekkert sérstakt um kenningu þess. Hins vegar eiga lærdómarnir sem opinberaðir eru um kristnina við um hana af nokkrum ástæðum. Og það nú þegar vegna þess að hún er sannarlega kristin trúarbrögð og vegna þess að aðskilnaður hennar frá vestrænni kristni átti sér stað eftir 321, þannig að hún beitti, í Austur-Evrópu, sunnudagshvöldinni sem Guð bölvaði, sem Konstantínus I keisari stofnaði. ^{Trúarlegir} munir samanborið við Róm eru því hverfandi og aukaatriði. Því bölvun hins falska hvíldardags á við um öll trúarbrögð sem heiðra ekki sjöunda daginn sem Guð helgaði. Þar af leiðandi er nafnið „rétttrúnaðardagur“, sem þýðir: „rétt skoðun“, mótsagnakennt af staðreyndum þar sem „réttlæti“ þess er mótsagnakennt af biblíulegum sannleika.

Árið 1917, í Rússlandi, steypiti mikil bylting almennings keisaranum og konungsveldi hans af stóli, sem hafði gengið í arf í gegnum aldirnar. Það sem gerðist í Rússlandi var af sömu ástæðum og það sem gerðist í Frakklandi. Fyrir áhorfendur eins og okkur er guðdómlegi lærdómurinn sá sami. Og ég get jafnvel sagt að hvar sem byltingar eiga sér stað grípa þær inn í spilltar trúarlegar stjórnir sem Guð hefur ekki blessað. Í Mexíkó, á Kúbu, er orsökinn alltaf sú sama; trúarbrögðin sem á að steypa af stóli eru enn og alltaf kaþólska trúin. Alls staðar styður hún stjórn hinna ríku og völdugu, óréttlátu og eigingjarnu. Þess vegna lætur Guð byltingarmenn steypa þeim af stóli. Það sem spádómurinn talar ekki um er ekki sagt, því Guð höfðar til gáfna okkar. Það er undir okkur komið að skilja að lærdómurinn sem Guð gefur á við alla menn, öll stjórnir og öll trúarbrögð. Samsett mynd af fullkomnum trúarbrögðum birtist í hegðun Jesú Krists; það er eingöngu normið sem opnar hjálpraðið og leiðir að því.

Í Rússlandi var keisarastjórnin eins og vestrænar konungsveldi okkar, sterk með þeim veiku og klístrug með klerkastéttina, og þetta af sömu ástæðum og vestrænir konungar: óttinn við að sjá dyr himneskrar hjálpraðis lokaðar fyrir sér. Helsta galli allra þessara konungsstjórna var að treysta trúarlegum fulltrúum, að koma á góðu sambandi við Guð himnanna. Þeir gerðu þau mistök að treysta á manninn og fyrirlitu viðvaranirnar sem vitnað er í í Biblíunni, eingöngu: Jer. 17:5:

" *Svo segir Jahve: Bölvaður er sá maður sem treystir á manninn, sem gjörir hold að armlegg sínum og hjarta hans víkur frá Jahve!* " Þeir hefðu allir átt að lesa það persónulega, sem öryggisráðstöfun, til að vera vissir um að láta ekki blekkjast. En þar sem þeir höfðu ekki gert það, fyrirlitu þeir skapara Guðinn sem innblés það í gegnum aldirnar. Og þessi hegðun sýndi fram á mikilvægi sem þeir lögðu trúarbrögðum, þótt þeir, þversagnakennt, af ótta og hjátrú, reyndu oftast að forðast andstæðar páfar og páfa. Rétt eins og Eva, sem var aðskilin frá Adam um stund, var tælt af rökum djöfulsins, leyfa menn sem lesa ekki orð Guðs sjálfir, allt frá höfðingja til betlara, sér að tæla af lygum sem klerkar, prestar og hirðar segja. Biblían, þessir „*tveir vottar*“ Guðs samkvæmt Opinberunarbókinni 11:3, er vernd okkar, uppspretta röksemda sem eyðileggja lygar djöfulsins. Þetta dýrmæta vopn er öllum tiltækt; maður verður samt að ákveða að nota það. Og þar verður hver skepna ábyrg fyrir vali sínu með öllum þeim afleiðingum sem það leiðir af því fyrir hana.

Rómversk-kaþólska páfastjórnin skildi fljótt hættuna sem Biblían var fyrir tilvist sína, um leið og hinir sönnu siðbótarmenn, sem Guð kallaði til, fordæmdu opinberlega lygar hennar, trúarlegan óréttlæti og djöfullegan eðli hennar með beinum persónulegum lestri. Þegar í stað hóf hún að ofsækja lesendur þessa dýrmæta „orðs Guðs“ sem eigin skrifandi munkar endurrituðu í klaustrum sínum. Dauði eða galeiður voru áhættan sem hver sem átti Heilaga Biblíu tók. Og þökk sé uppfinningu prentvélarinnar margfaldaði hún og dreifði orði sannleika Guðs óafturkræft.

Í Rússlandi þýddi mikil fátækt og skortur á menntun að Biblían gat ekki upplýst almenning. Ef það mistókst byggði rétttrúnaðartrúin kenningar sínar á myndum af „heilögum“ táknum sínum; upphaflega menntakerfi sem var aðgengilegt ómenntuðum, síðar skurðgoðadýrkandi öfugsnúnum. Rússland og lönd Austur-Evrópu báru nafnið Esclavonia vegna þess að miðaldakerfið hélst þar til síðasta keisarin Nikulás II, sem bolsévíkir byltingarmenn myrtu ásamt fjölskyldu sinni. Á þessu svæði Evrópu voru bændurnir „þrælar“ sem voldugir og auðugir herrar réðu ríkjum yfir, á líkama og sál. Þeir voru ósvíknir þrælar, þaðan kemur nafnið Esclavonia. Þar sem þeir gátu hvorki lesið né skrifað var trúarkennsla þeirra munnleg og gat aðeins byggst á myndum, myndskreytingum af sögulegum atburðum sem báru vitni í Biblíunni. Þeir gátu aðeins reitt sig á minni sitt og geymdu aðeins það sem táknin sem sköpuðust kynntu þeim. Þetta skýrir velgengni kommúnismans og þjóðernishyggjunnar sem kom á fót eftir Frakkland. Með falli Sovétstjórnarinnar, í nýfundnu frelsi, voru rétttrúnaðartrúin og tákn hennar endurreist í nýja Rússlandi sem Vladímír Pútín endurlífgaði.

Það er mikilvægt að skilja trúarskiptingar Vestur- og Austur-Evrópu. Árið 313, eftir tíu ára ofsóknir Rómarveldis gegn kristnum mönnum, lögleiddi Konstantínus kristna trúariðkun í Róm. Hann bjó í Mílanó árið 321 og gaf út tilskipun um breytingu á vikulegum hvíldardegi. Eftir að hafa framið glæp sinn yfirgaf hann Mílanó til að setjast að í Býsans, sem hann endurbyggði og fékk nafnið Konstantínópel (síðar endurnefnt Istanbúl eftir Tyrkjahernaðinn). Þessi embættissetning keisarans í Austurlöndum, fjarri Róm, skildi Róm eftir með einkarétt á kristnum trúarlegum þáttum. Þetta var ekki páfaleg virðing, en einfaldur biskup Rómar naut þegar góðs af þeirri virðingu sem fylgdi Róm,

fyrirverandi keisaraborginni, umfram jafningja sína, dreifða um allt ríkið. Þannig yfirgaf ríkjandi keisarinn Róm til að rýma fyrir framtíðar páfakeisara sem myndi setjast þar að árið 538 samkvæmt tilskipun Justinianusar keisara, sem enn bjó í Austur-Evrópu. Þannig má skilja hvernig páfavaldið deildi, frá upphafi, sekt sinni gagnvart Guði með austurhluta kristinnar Evrópu, þar til árið 1054 að opinber klofningur aðskildi vestur-rómversk-kaþólsku trúna frá austur-rétttrúnaðartrúnni; þeir sem voru í austri neituðu að lúta yfirráðum rómverska páfans. Í algjöru sjálfstæði endurskipulögðu þeir klerkastéttina undir forystu „páfa“, en þessir geta gifst og eignast börn, ólíkt vesturpáfunum og prestum þeirra; auk þess leggur kirkjan ekki á þjóna sína kynleysi. Þess vegna iðkar þessi rétttrúnaður „sunnudag“, áður dag ósigraðrar sólar Konstantínusar keisara. Við brottför sína frá Róm hafði Konstantínus tekið bölvaðan ávöxt sinn til Austur-Evrópu og frá árinu 1843 þegar Guð krafðist endurreisnar á helgum hvíldardegi sínum, deilir þessi kristni sektinni fyrir að brjóta hann, rétt eins og vestur-kaþólsk og mótmælendatrú.

Austurlönd borguðu dýrt fyrir stofnun páfaveldisins sem Justinianus fyrirskipaði. Bölvun Guðs, sem þó vildi það sjálfur, birtist kröftuglega í banvænum faraldri plága og hungursneyða, sem stafaði af dimmu og köldu loftslagi vegna tveggja öflugra eldgosa á miðbaug, annars vegar í Indónesíu sem kallast „Krakatoa“ og hins vegar í Mið-Ameríku sem kallast „Ilopango“. Að auki varð austurhluti Evrópu fyrir árásum Tyrkja og landvinningum múslima sem réttlættu nærveru múslima í Albaníu og Bosníu-Hersegóvínu, svæði sem varð sprengifimt á tímum Balkanskagastríðsins á tíunda áratugnum; stríð sem virðist vera að fara að vakna aftur, samkvæmt nýjustu fréttum.

Í stuttu máli sagt, klofningurinn sem aðskildi rétttrúnaðinn frá rómversk-kaþólsku trúnni með gagnaði henni ekki og breytti ekki sambandi hennar við Guð, rétt eins og aðskilnaður tíu ættkvísla Ísraels frá Júda færði þessum tíu ættkvíslum enga guðlega blessun.

PARÍS, borg bölvuð í gegnum tíðina

Já, þessi borg var sannarlega sköpuð af Guði fyrir brennda, örlagaríka örlög. Í nútímanum hefur hún orðið staður sem ótal verur dreifðar um jörðina öfunda vegna orðspors síns sem höfuðborg frelsislands: Frakklands, stofnlands mannréttinda og borgararéttinda. Hún hefur einnig orðið griðastaður þar sem fólk með erlend tungumál býr saman; sem gefur henni ímynd sem minnir á ítölsku Rómaveldi heiðnu rómversku landvinningamanna fyrir okkar tíma og eftir hana. Róm lagði undir sig margar þjóðir, en siðmenning hennar laðaði einnig að sér marga sem deildu viðskiptagildum hennar; sem gerði hana enn ríkari og aðlaðandi.

Besta guðdómlega vísbendingin um hörmulegan endi sem geymdur er fyrir hina fallegu borg París byggir á nafninu Sódóma sem Guð tileinkar henni í Opinberunarbókinni 11:7: „*Og lík þeirra munu liggja á strætum hinnar miklu borgar, sem andlega kallast Sódóma og Egyptaland, þar sem Drottinn vor var*

krossfestur. “ Endirinn á versinu er vísvitandi villandi því orðalagið virðist vísa til Jerúsalem, borgarinnar þar sem Drottinn Jesús var í raun krossfestur miðvikudaginn 3. apríl árið 30 e.Kr. Hins vegar, samkvæmt Opinberunarbókinni 11:3, er borgin sem um ræðir við lok 1260 daga/ára ofsóknar Rómar páfaveldis, það er rétt fyrir 1798, dagsetningu loka þessa tímabils sem Guð spáði fyrir um. Með því að flokka þessi gögn er borgin París miðað við og greinilega tilnefnd sem staðurinn þar sem baráttan gegn hjálpræðinu sem Jesús Kristur lagði til náði hæsta stigi. Til að skilja betur orðalagið sem Guð notar verðum við að muna að Jesús sagði einu sinni við samtímaáheyrendur sína, postula sína og lærisveina, í Matt. 25:40: „ Og konungurinn mun svara þeim: *„Sannlega segi ég yður: Allt sem þér gjörðuð einum þessara minna minnstu bræðra, það gjörðuð þér mér* . ““ Og í Opinberunarbókinni 11:3 tengir Jesús sig við Heilagu Biblíuna, sitt guðdómlega orð, sem hann kallar sína „ *tvo votta* “. Og það voru þessi biblíurit sem voru brennd í sjálfsmorðsmyndum á Place Louis XV, sem síðan varð Place de la Révolution, og síðan Napóleon, Place de la Concorde. Byltingarmennirnir vildu hvorki lengur konunginn né Guðinn sem hann krafðist fullveldisréttar síns. Hin rótgróna þjóðernishyggi setti sig undir meginregluna um „skynsemi“, þótt upphaf hennar væri allt annað en sanngjarnt. Hatur á gamla valdinu leiddi til þjóðarmorðs á nánast allri aðalsstéttinni, en rómversk-kaþólsku klerkastéttin var aðalmarkmið hennar. Trúleysingar, lýðveldisbyltingarmenn, réðu ríkjum yfir höfuðborginni og um alla Frakkland, nema á Vendée-jörðinni. Og þar fundust bændastéttin og auðugu stétt arðrændra herra sameinaðir í sömu baráttu; öll sameinuð í nafni „Heilags hjarta Jesú“ og hinna þrjósku kaþólsku presta. Því þversagnakennt báðu þessir fallegu menn aðeins til „Hinnar blessuðu mey“. Bardagarnir voru hræðilegir í þessari Vendée, sem þá tók upp nafnið „Hefnd“. En í raun var hefnin aðeins hefnin Jesú, sem réðst bæði á Vendée-búa fyrir kaþólsku trú sína og á Repúblikana fyrir trúleysi þeirra. Vitandi að hið síðarnefnda var reist upp af Guði til að tortíma völdum ofsækjandi bandalags konungsvaldsins og páfalegs rómversk-kaþólsks klerkastéttar. Fjöldi sálna var þannig drepinn, drukknaður eða stunginn af blöðum og skotum bardagamannanna. Eftir þessar erfiðu byrjunar, milli heimsvelða og lýðvelða, fann Frakkland loksins undir fjórða lýðveldinu friðar- og samviskufrelsisástand sem skapaði sér heimsfræð.

Frá uppruna Parísar

Ef verk parísarguðleysisins réttlættu að bera París saman við hina fornu Sódómu, þá eru góðar líkur á að finna aðra líkindi sem tengja þessar tvær borgir. Og hér kennir sagan okkur að áður en þessi mikla borg var kölluð París var hún litla „Lútetía“ á latínu: „Lutetia“, sem opinberaði merkingu hennar: illa lyktandi mýri. Reyndar, þegar á gallíska tímanum, var svæðið í Parísarvatnasvæðinu mikið vökvað af hinni miklu á sinni, Signu. Og eftir árstíðunum flæddi bólinn yfir og svæðin birtust sem illa lyktandi drullufýr, sem urðu fyrir sjúkdómum og hinum óttuðu moskítóbitum. Þetta mikla vatnsmagn var vegna flatlendisins sem einkennir allt Parísarvatnasvæðið. Og ég tek eftir í þessu annarri líkingu við hina fornu Sódómu í Biblíunni sem einnig reis á frjósömum og auðugum sléttlendi. Við minnumst þess að Lot, sem var með okkur í valinu, valdi sléttuna af eigingirni

en Abraham kaus fjallið, eins og vitnað er í 1Mós 13:12-13: „*Abram bjó í Kanaanlandi, og Lot bjó í borgunum á sléttlendinu og setti tjöld sín allt til Sódómu.*“ Fólkið í Sódómu var vondur og miklir syndarar gegn Jahve. » Þessi frjálsa ákvörðun sem Abram gaf Lot gerir okkur kleift að uppgötva eigingjarnan og ágjarnan karakter hans. Þrátt fyrir þetta er tengsl hans við Guð einlæg en ákvörðun hans mun valda honum hræðilegum þjáningum, vonbrigðum og hann mun að lokum flýja þennan stað sem Guð hefur bölvað, eins og brenna dregin úr refsandi himneskum eldi, að skipun tveggja heilagra engla sem sendir voru til hans.

Við getum auðveldlega skilið aðdráttarafl þess að búa á sléttlendi frekar en í fjöllum. Á sléttlendinu er minna þreytandi að ferðast og vökvaðir akrar tryggja velmegun og efnislegan auð; Lot laðaðist að þessari framtíðarsýn. Með því að velja fjöllin varðveitti Abram ró sína, því þar sem lífið þar var erfiðara vildu fáir fara þangað til að girnast lönd hans; hann forgangsraðaði vali sínu öryggi fyrir sjálfan sig og fólk sitt, sem aðallega samanstóð af fjárhirðum.

Í andstöðu við þessa viturlegu ákvörðun bauð sléttan upp á leiðir til að fullnægja öllum löngunum. Og í auðæfum, fram á okkar tíma, eru menn öfugsnúnir, alltaf að leita nýrra tilfinninga á öllum sviðum, og fyrst á stigi kynferðislegrar öfugsnúningar þar sem Sódóma hefur orðið staðall kynferðislegrar iðkunar gegn náttúrunni, milli konu og karls, konu og konu, og sérstaklega karls og karls. Þannig, í París, laus við tabú og biblíuleg bönn, var þessi aðdráttarafl að öfugsnúningi af Sódómu-gerðinni endurnýjað og dómar Guðs yfir íbúum forn-Sódómu voru síðan beitt á íbúa Parísar á byltingartímanum en einnig á okkar tíma endalokanna. Þetta er vegna þess að andi Guðs gefur lúmskt til kynna endurnýjun á þessari tegund aðstæðna með því að setja þessa byltingarkenndu stöðu, sem þegar er táknuð með „*fjórða lúðurnum*“, sem „*annað veið*“ en hið sanna „*annað veið*“ varðar uppfyllingu „*sjötta lúðursins*“. Með þessari hugmynd um hugræna túlkun tengir Guð saman og fordæmir líkindi siðferðilegrar hnignunar íbúa þessara „*fjórðu og sjöttu lúðra*“. Það er því ekki aðeins „*djöfullinn sem er í smáatriðunum*“ og þeir sem hinn guðdómlegi andi bendir okkur á á þennan fínlega falda hátt eru dýrmætastir fyrir hans útvöldu sem „*vitnisburður Jesú*“ fær óviðjafnanlega, raunverulega merkingu fyrir. Guð tilnefnir París með formúlunni „*hina miklu borg*“. Í þessari mynd tilnefnir hann í meginatriðum stóru höfuðborgir þjóða sem teygja sig gríðarlega út í risaborgir yfir stór svæði byggðar lands.

Önnur „*mikil borg*“ er einnig nefnd í Opinberunarbókinni 17:18: „*Og konan, sem þú sást, er sú mikla borg, sem ríkir yfir konungum jarðarinnar.*“ Að þessu sinni er þessi höfuðborg Róm, sem Guð tilnefnir í versí 5 sem „*móður skækjudýra og viðurstyggða jarðarinnar.*“ Þessi staða „*móður*“ beinist að dætrum hennar, sem eru einnig „*skækjur*“, eins og hún. Og það skal tekið fram að kaþólska kirkjan telur Frakkland opinberlega vera „*elstu dóttur*“ sína, sem, til staðfestingar á þessu sambandi, hefur tengt höfuðborg sína París við Róm; þessa höfuðborg París, sem konungsstuðningur hennar kom frá, allt frá Merovingakonungnum Klovís I ' fyrsta konungi Franka sem snerist til rómversk-kaþólskrar trúar. Hann veitir þannig fyrsta vopnaða stuðninginn við málstað Rómarpáfans, sem á honum því sigra sína gegn óvinum sínum,

Langbarðafjölskyldunum, að þakka. Frankíska ríkið verður þannig smám saman algerlega sameinað og opinberlega snúið til kristinnar trúar sem er stofnuð á rómverskum páfafa. Þá yrði París endanlega tengd kaþólskri trú. Eftir að hafa séð þýðingu orðsins Lutetia, þá er hér uppruni nafnsins „Paris“. Stór keltneskur ættbálkur sem svaraði nafninu „Parisii“, sem þýðir „þeir sem eru í ketilnum“ (sem staðfestir örlög þeirra) settist að í Lutetia og nafnið þeirra kom í staðinn fyrir París. Þessi keltneski ættbálkur var eingöngu heiðinn og með orðaleik á latínu fékk nafnið merkinguna: „Við Ísis“, nafn gyðjunnar af egypskum uppruna „Ísis“ sem þau urðu að dýrkendum; öflug og illkvittin kvenkyns guðdómur sem Efesusmenn í Biblíunni kölluðu „Díönu“. Þannig dreifðust heiðnar trúarbrögð um alla jörðina og til að gera þetta gegndi Róm stórt hlutverki. Fjarri því að berjast við guði óvina sinna, tók það þá upp og bætti þeim við þá sem það þekkti nú þegar. Trúarbrögð voru því ekki deiluefni og við getum því betur skilið hvers vegna Guð vildi koma í veg fyrir að menn byggju saman á einum stað, í fyrsta skipti, í Babýlon. Þess vegna, til ruglings margfaldra guðdóma, brást hann við með því að aðskilja tungumál. En á þeim tíma sem endurskipulagningin átti sér stað í Róm lifðu erlend tungumál saman undir stjórn Rómar, sem ekki var á móti því. Róm fékk fyrst herlið sitt úr öllum þeim þjóðum sem tengdust heimsveldinu. Herliðið sem var skráð í embætti verður að læra skipanirnar sem gefnar voru út á latínu fljótt og annað er valfrjálst. Annað líkt atriði milli Parísar og Rómar er að báðar skipuleggja herlið sem samanstandur af útlendingum sem bjóða sig fram. Frakkland einkennist af virtum „erlendu herliði“. Ísis, eða Díana, er einnig táknuð sem móðir sem ber barn sitt í fanginu og því mun „heilagra meyin“ kaþólskrar trúar auðveldlega verða tekin upp af dýrkendum Díönu, Ísis, undir þessari mynd. Parísarbúar munu þannig geta auðveldlega tekið upp þá trú sem Róm lagði til og brátt þröngvaði henni og konunglega veraldlega arminum á. Á endurreisnartímanum, undir Frans I ' kom mótmælenda- og evangelísk endurvakning til að bjóða íbúum Parísar tækifæri til að snúast til umbóta rómverskrar kristinnar trúar. En þeir veittu því harkalega mótspyrnu, héldu fast eins og hengdur maður í reipi sitt við skurðgoðadýrkun sína á kaþólskri trú. Skurðgoðadýrkun hefur aldrei angrað þá, þetta fólk er skurðgoðadýrkandi að hefð. Parísarbúar voru og eru enn „Af Ísis“. Þeir hötuðu mótmælendurnar og tóku þátt í morðum þeirra í fjöldamorðum á Bartólómeusardegi árið 1572. Þeir samþykktu að fullu morðin sem Guises-fjölskyldan framdi, en einn meðlimur hennar var kardináli. „Dýrið“ sem opinberað er í Opinberunarbókinni 13:1 tók þá á sig spáða mynd sína; trúarbrögð þar sem borgaralegt fólk og trúarlegur hluti klerkastéttarinnar studdu saman meginregluna um skyldutru með þvingun líkama og huga manna. Ég hef tillögu að því að útskýra nafnið París, stytt úr Parisis. Guð notar stundum lærdóma sem erfðir eru frá grískum kenningum til stuðnings boðskap sínum, einkum hina frægu „Trójuhests“-stefnu, sem felst í því að færa hermenn sína inn í borgina, ósigrandi með valdi, með slægð; þetta með því að láta óvininn færa þá inn sjálfur án þess að hann gruni það. Þessi lexía fjallar um kristna trú á tímum „Pergamons“, nafn sem lýsir hórdómi, annað hvort með tveimur grískum orðum, hjónabandsbroti. Gríska blekkingin var síðan notuð um sanna kristna trú, sem varð fórnarlamb sýnilegs stuðnings frá Konstantínusi I keisara ^{árið} 313. Það er þessi djöfullega blekking sem undirbjó form kaþólsku

trúarinnar sem við þekkjum, erfingja „sunnudagshvíldarinnar“ sem þessi keisari setti á árið 321. Hún var síðan sett undir yfirráð páfavaldsins, opinberlega árið 538, með tilskipun Justinianusar I ' annars rómversks keisara. Fyrir Guð er þessi ásökun um andlegt hórdóm svo mikilvæg að orðið er greinilega vitnað í Opinberunarbókinni 2:22 þar sem það er gefið sem orsök refsingar „ *miklu þrengingar* “ sem tengist tveimur uppfyllingum í röð á tímum „ *fjórðu og sjöttu lúðranna* “. Þetta grundvallarhlutverk hórdómsins réttlætir enn frekar nafnið París, sem var nafn hins unga gríska Trójumanns, sonar Príamosar konungs; Þessi París hafði tælt og flutt til Tróju hina fögru Helenu, eiginkonu gríska konungsins Agamemnons. Þessi athöfn var upphaf „Trójustríðsins“. En reynslan var að lokum refsað með dauða skurðgoðadýrkenda Trójumanna sem komu með tréhestinn, sem Grikkir höfðu skilið eftir á ströndinni, innan múra Tróju. Og í þessum tréhesti biðu faldir grískir hermenn eftir þeirri nótt þegar Trójumenn væru brotnir niður af þreytu, áfengi og hátíðahöldum; sofandi borgin var varnarlaus. Síðan stigu grísku hermennirnir af hestinum og opnuðu borgarhliðin fyrir grísku hermönnunum sem höfðu hljóðlega snúið aftur á vettvang. Þannig fórst trójukonungsfjölskyldan með öllu sínu fólki og borgin var brennd og eyðilögð af eyðileggjandi reiði grísku hermannanna. Þessi vitnisburður, sem er arfur frá Hómer, hæfileikaríkum grískum sagnfræðingi og skáldi, er mjög gagnlegur til að skilja hegðun Frakka í gegnum sögu þeirra. Guð spáir fyrir Frakkland og höfuðborg þess, París, að það muni sjálft þvinga óvini sína innan múra sinna, eftir sem þeir muni eyða henni eins og reiðu Grikkir í sögu Hómers.

Með táknrænum titli „ *fjórða lúðursins* “ refsaði franska byltingin fyrsta „ *framhjáhaldinu* “ sem framið var af konunglegum stuðningi við páfalega rómversk-kaþólsku trúna. Þar sem Parísarþúar skorti brauð ávítuðu þeir Loðvík XVI konung fyrir að vanrækja þá og kjósa frekar að búa í Versölum en Louvre-safninu í París; og misheppnaður flótti sem uppgötvaður var í Varennes dæmdi hann til dauða fyrir landráð. Önnur refsingin kemur með „ *sjötta lúðurnum* “, þ.e. þriðju heimsstyrjöldinni. Að þessu sinni fordæmir „ *framhjáhald* “ öll kristin trúarbrögð, kaþólsku og mótmælendatrú, opinbera aðventisma og rétttrúnað, sem mótmæla alls ekki lengur, svo mikið að þau jafna íslamstrú sem stofnuð er á yfirráðasvæði þeirra. Sekt kristinna trúarbragða nær þannig hámarki, eða næstum því, og spád kjarnorkumorðin eru því, fyrir Guð og hans útvöldu, fullkomlega réttlætanleg; endi verðugur endi Trójumanna og íbúa Jerúsalem.

Í gegnum sögu sína hefur París verið þekkt fyrir umburðarleysi og stuðning við kaþólska stjórn hvers konungs síns á fætur öðrum. Í lok fimm lýðveldi sinna, í hegðun sem var algjörlega andstæð þeirri fyrri, varð hún velkomin og umburðarlynd umfram það sem var eðlilegt og skynsamlegt. Reyndar kom smám saman trúleysi frjálshyggjumanna í stað trúarlegrar tilbeiðslu á rómversk-kaþólskri trú. Hins vegar eru heiðursmerki enn veitt við opinberar athafnir, en eingöngu af hefðbundinni arfleifð, ekkert meira. Nú, fyrir Guð, jafngildir það sömu niðurstöðu að heiðra trúleysi eða kaþólsku trú og þar af leiðandi sömu sektarkennd gagnvart honum og sönnum trúarbrögðum hans. Þróun mannlegrar menntunar hefur ekki stuðlað að endurkomu sannrar trúar; þvert á móti hefur þekking í sjálfu sér orðið ný guðdómleiki sem nýju skurðgoðadýrkendur síðustu aldar helga sig.

Mikil breyting á hegðun Parísarbúa varð vegna sársaukafullrar reynslu síðari heimsstyrjaldarinnar, þar sem París var hernumin af þýskum óvinahermönnum. Á sama tíma, eftir frelsun sína, uppgötvaði París Ameríku og lífskjör sín byggðust á efnislegum og viðskiptalegum árangri; þetta var náð í friðsamlegu andrúmslofti sem stuðlaði að bjartsýni. Það var í þessu samhengi sem Frakkland uppgötvaði hina miklu „kaupmenn jarðarinnar“ sem getið er um í Opinberunarbókinni 18. Og með 77 ára „heims“-frið varð verslun það gildi sem Vesturlöndin fórnðu öllu fyrir. Einnig, eftir síðustu nýlendustyrjöld sína, vildi París aðeins þóknast og laða að ferðamenn til að auðga sig. Hún varð alþjóðlegur viti fegurðar, munaðar og bannaðrar ánægju þar til hún réttlætti þetta allt og gerði það löglegt. Og þar mun hringurinn lokast með því að rifja upp uppruna sinn, því Lutetia eða „lyktandi mýrin“ hefur varðveitt í París svæði sem kallast „Marais“ þar sem safnast saman og þyrpast saman listamenn af öllu tagi, en einnig kynferðislegir öfuguggar með margvíslega andstyggilega siðferði. Innblásinn af lífi miðalda skapaði rithöfundurinn Victor Hugo hið fræga verk sitt „Notre Dame de Paris“. Í sögu sinni nefnir hann tilvist „kraftaverkagarðsins“ sem samanstóð af glæpamönnum, hálsskærum, þjófum og lauslátum konum. Myndin af illa lyktandi mýrinni hefur því stöðugt sett mark sitt á hana. Endurbyggð og prýdd af barón Haussmann, undir Napóleon III, ávann borgin sér orðspor sem fegursta borg í heimi, en á siðferðislegu plani var hún óbreytt, fallegu íbúðarhúsin, fallegu byggingarnar hafa ekki látið siðferðislegt myrkur hennar, sem Guð fordæmdi, hverfa.

Árið 2022 er trúleysi svo djúpt rótgróin í hugum manna að enginn hugsar um að leita í Guði orsakir þeirra bölvana sem hafa sést hver á fætur annarri: Covid-19, Úkraínustríðið, metverðbólga í heiminum, orkukreppur, hætta á hungursneyð vegna hindrana í útflutningi á hveiti og öðru korni, en einnig vegna slæmra loftslagsaðstæðna, þurrs jarðvegs og ágreinings milli Bandaríkjanna og Kína. Það er því enn of snemmt fyrir hugi manna að vakna, og nánar tiltekið fyrir þá sem verða að vakna, því fyrir aðra mun vakningin aldrei eiga sér stað.

Að lokum kynnir Guð París sem dæmigerða uppreisnarborg. En þessi „elsta dóttir“ kapólsku kirkjunnar á margar systur sem létu frelsi hennar tæla sig; og þessi tæling gerði kleift að stofna ESB, en velgengni þess leiddi Evrópubúa til að trúa því að framlenging friðar væri því að þakka. Einnig er bitur undrun þeirra að sjá skyndilega stríð brjótast út aftur í Evrópu, eitthvað sem þeir héldu að hefði orðið ómögulegt. Ég tek því eftir þessum samanburði við Trójumenn sem þjáðu refsingu sína á þeirri stundu sem þeir fögnuðu augljósum og blekkjandi sigri sínum. Hið sama er að gerast aftur fyrir að sigra og taka á móti Evrópu, sem hefur vaxið úr sex í 27 aðildarríki sumarið 2022. Og það er sannarlega velgengni hennar sem leiddi hana til að styðja aðild Úkraínu, sem var slitin frá rússneska bandalaginu, að Evrópu. Og reið Rússland mun binda enda á allar hrokafullar vonir sínar með því að eyðileggja fólk sitt, hermenn og vopn þeirra. Í síðasta sinn mun uppreisnargjörn afstaða og stjórnarhættir Parísar verða orsök endanlegrar kjarnorkueyðingar hennar. París, uppreisnarborgin, mun hverfa og mun aldrei verða aftur. Það eina sem eftir verður af því verður útlit „katlsins“ frá upprunalegu Lútetíu, en að þessu sinni án íbúanna.

Vantrú og vantrú eru ekki lögmæt

Eftir því sem dagarnir líða og dramatíkin gerast, byrja blekkingarnar sem eru djúpt rótaðar í hugum Vesturlandabúa að titra vegna þess að þeir standa frammi fyrir atburðum samtímans. Hins vegar hefur kveikjan sem myndi leiða þá til að setta sig við að efast um sannfæringu sína og skoðanir ekki enn komið fram. Hins vegar ætti safn mistaka sem þeir hafa orðið fyrir að leiða vantrúaða hugi til að spyrja sig spurningarinnar og leita skýringa á þessari söfnun hluta í flóðum í ósýnilegum heimi andanna, því þar bíður Guð þeirra.

Margir vantrúaðir réttlæta sjálfa sig þegar þeir telja sig ekki skaða neinn – engan sýnilegan og holdlegan, verður að segjast. Nú, hér byrjar dómsvilla þeirra, því með því að hunsa Guð og tilskipanir hans skaða þeir sjálfa sig og Guð, sem er þannig fyrirlitinn. Það eru þegar tvö fórnarlömb í þessari afstöðu: hinn vantrúaði og Guð. Því er mikilvægt að skilja að Guð fordæmir ekki aðeins slæma verk sem framin eru heldur einnig skort á iðkun góðra verka sem ættu að vera framleidd. Eigin dómgreind einstaklingsins er því einskis virði, því aðeins mælikvarði á dóm Guðs skiptir máli.

Uppreisnargjarnir andar birtast í þrjósku sinni, órökréttri þrjósku, jafnvel frammi fyrir þeim sönnunargögnum sem nú eru farin að fjölga sér. Því eftir 77 ára hlutfallslegan frið og velmegun eru Vesturlandabúar neyddir til að viðurkenna keðjuverk af óheppni sem dynur yfir þá. En trúir uppreisnargjarnri eðli sínu, „ekki einu sinni hræddir“, eru þeir í vanda en halda sig á athugunarstigi; það er engin spurning að fara lengra. Samt sem áður, ef greind þeirra leyfði þeim, myndu þeir átta sig á því að ástandið sem blasir við í dag er aðeins afleiðing af margföldum og varanlegum neitunum þeirra á að hlusta á viðvörunarmerki sem hafa komið fram fyrir þá í gegnum tíðina.

Það vildi svo til að á föstudaginn 12. ágúst í New York í Bandaríkjunum var hinn frægi indó-múslimski rithöfundur Salman Rushdie stunginn í háls og kvið þegar hann ætlaði að tala á fundi. Árásarmaðurinn var 24 ára múslimsk kona. Þannig, 33 árum eftir að fatwa Ayatollah Khomeini var tilkynnt, var hún sett í framkvæmd. Á síðustu 33 árum hefur vanræksla á að framfylgja þessari fatwa alið á falskar blekkingar vantrúaðra Vesturlandabúa. Á öllum þessum árum sannfærðu þeir sig um að mannúðargildi þeirra gætu yfirstigið allar hindranir; árangur væri aðeins tímaspursmál. Og tíminn sem þeim var hagstæður virtist sanna að þeir hefðu rétt fyrir sér. Sannfæringin sem skapaðist hafði þannig orðið mjög sterk og þar af leiðandi tók vonin á sig hrokafulla mynd staðfestingar og trausts á lokasigri. Þessi sannfæring var enn sterkari vegna þess að reynsla Vesturlanda bauð upp á gott dæmi um þennan árangur. Hefur kristin trú ekki aðlagað sig að kröfum veraldlegs samfélags? Hvers vegna ætti íslam ekki að vera breytilegt í mynd kristinna manna? Friður í Evrópu náðist með þessari viðurkenningu á veraldlegum borgaralegum reglum. En ég bendi ykkur á að þessi rökfærsla gleymir einu mikilvægu; það er veraldlega samfélagið sem var byggt á kristinni fyrirmynd, en ekki öfugt. Lýðveldið var traustlega staðfest með viðmiðum Samþykktarinnar sem Napóleon I skipaði ' og sem grundvöll veraldleika þess tók keisarinn kristna samfélagið og aðeins það. Þessi kristni var kaþólsk og mótmælendatrú og

veraldlega borgaralega valdið lagði frið og umburðarlyndi á fyrrverandi stríðsaðilana tvo. En fyrir utan þessa friðarskyldu þurftu trúarbrögðin tvö engar málamiðlanir að gera, þar sem kenningar þeirra og trúarbrögð voru algerlega frjálsar. Þetta skýrir hvers vegna veraldleg stefna hefur ekki valdið neinum vandræðum, fyrr en í nútímaátökum sínum við Íslam og sérstaklega síðan hún lögleiddi kynferðislega öfugsnúninga þar sem gerendur hafa heimild til að giftast, körlum með körlum, konum með konum. Veraldarstefna hefur því nýlega tekið upp breytingar sem stangast á við gildi trúaðra kristinna eða múslima. Ástandið er því ljóst: fyrir viðurstyggileg lög sín var veraldleg stefna samhæf eingyðistrú; frá því að þessi lög voru samþykkt er hún það ekki lengur. Aðeins múslimar fordæma veraldlega valkostinn og það skýrist af útbreiddu kristnu fráhvarfi sem hefur einkennt kaþólsku og mótmælenda trúarbrögðin frá 1844 og stofnanabundinni aðventisma frá 1994.

Í veraldlegum hópum ríkir sú sannfæring að trúarbrögð eigi að aðlagast nýjum kröfum sem koma upp með framförum. Og hér aftur, vegna þess að falskristnir menn hafa samþykkt að slaka á kristnum gildum sínum, hefur þessi hugsun verið lögmæt og réttlætt. Því miður fyrir þá hefur Íslam enga köllun til að aðlagast reglum sem veraldlegir lýðveldissinnaðir „vantrúaðir“ setja; skipulagning þess, án æðsta jarðnesks leiðtoga, gerir þessa trú óbugandi. Í Íslam, sem þýðir „undirgefni“ við Guð einan, er hver og einn frjáls til að gera það sem hann vill svo lengi sem hann viðurkennir spámanninn Múhameð og Kóraninn sem sína helgu bók. Það er því eingöngu vegna fyrirlitningar sinnar á trúarlegu viðfangsefni að veraldlegir hópar hafa ekki séð eða skilið að Íslam og hann sjálfir eru ósamrýmanleg, vegna þess að meginreglur þeirra eru andstæðar; en þetta á einnig við um sanna kristna trú. Hins vegar gerði friðarstaðallinn sem Jesús kenndi kristna menn að staðli stjórnsamra og auðmjúkra vera, og í núverandi fráhvarfi hafa þeir orðið enn frekar slíkir. Gildi hreinleikans sem Guð kenndi eru því algjörlega hunsuð eins og þau hefðu aldrei verið kennd.

Þetta er þar sem Íslam er gagnlegt fyrir Guð; óbugandi eðli þess gerir það að stríðsanda sem eyðileggur trúarfrið vestrænna samfélaga. Fyrir skapara okkar er tími fyrir allt. Þangað til árásargjarnt hlutverk þess kom til sögunnar, á milli 1958 og 1995, festi sofandi Maghrebí-íslam sig smám saman í sessi í Frakklandi og frá 1945 í Þýskalandi, þar sem stórt tyrkneskt samfélag hefur sest að. Og í þessum tveimur löndum hefur múslimaþátturinn lengi aðlagast sig veraldlegum reglum gestgjafalandanna. Þessi hlýðni var aðeins tímabundin og stafaði af tímabundinni veikingu á iðkun Íslams. Smám saman, frá 1948, hefur heimkoma Gyðinga til Ísraels, sem síðan hefur orðið Palestína, valdið varanlegu stríði milli Gyðinga og Palestínumanna. Um öll múslimsk lönd hefur þessi heimkoma, sem talin er óréttlæti, vakið upp trúarlega hegðun og öfgafullar stríðsaðgerðir sem hafa smám saman breiðst út til vestrænna þjóða. Fyrsta syndþjóðin hefur þannig orðið orsök bölvunar fyrir allar vestrænar og austrænar þjóðir. Áætlun Guðs hefur verið uppfyllt eins og hann ætlaði sér. Allar aðstæður sem eru hagstæðar fyrir stríð eru til staðar og tilbúnar til að slá fólk sem er sektað um ýmsar syndir; fyrir íslam og gyðingdóm, höfnun þeirra á Messías Jesú; og fyrir kristna þjóðir, fyrirlitningu þeirra á Kristi og fyrirmynd hans um hlýðni.

Reiði Guðs er því mjög mikil, jafnvel þótt við sjáum aðeins lítinn hluta af henni í núverandi bölvunum. Þessi reiði er enn meiri vegna þess að mannkynið hefur fengið ótal vitnisburði sem hafa verið hafnað og fyrirlitnir. Nei, maðurinn er ekki lögmætur þegar hann kýs að trúa ekki á tilvist Guðs, þótt honum sé frjálst að taka þessa ákvörðun. En þetta frelsi verndar hann ekki fyrir afleiðingunum sem hann verður fyrir; því Guð dæmir til dauða þann seka sem þorir að fyrirlíta hann. Þetta er þar sem guðdómlega bölvunin einkennist af þeim myndum sem þessi dauði mun taka á sig: sverðið eða byssukúlurnar, sprengjurnar, eldurinn, drukknunin, alls kyns óeðlileg dauðsföll.

Guð telur nútímamanninn sekan fyrir að neita að hlusta á vitnisburði fortíðarinnar: vitnisburði píslarvotta trúarinnar, en þeir síðustu eru aðeins rúm tvö hundruð ára gamlir. Þeir eru taldir sekir fyrir að trúa því að þessir trúföstu þjónar Guðs hafi gefið líf sitt fyrir ekki neitt; án nokkurrar ástæðu fyrir því. Þó að uppruni þessarar hetjudáðar sé reynsla dauða og upprisu Jesú Krists, sem postular hans, sjónarvottar þessa krossfestingardauða og upprisu, hermdu fyrst eftir. Í veraldlegri kenningu eru sömu menn sammála um að trúa mörgum minna mikilvægum hlutum út frá vitnisburði sem eru svo verðugir efasemda þeirra.

Efi er aðeins lögmætur í upphafi íhugunar; aldrei til enda hennar. Því á milli upphafs íhugunar og enda hennar getur maðurinn byggt upp trú sína með því að taka tillit til fjölmargra gagna sem Guð býður upp á vitsmuni sinna útvöldu sem leita hans. Þannig gat ég uppgötvað í eigin reynslu að auk þeirra viðmiða sem textar guðspjöllanna fjögurra opinbera gat Guð boðið upp á enn meira í spádómsboðskap sínum sem boða framtíðina með slíkri nákvæmni að staðreyndirnar fá kraft lifandi veruleika. Einnig, vegna þess mikla magns gagna sem eru hagstæð trú og eru veitt hinum vantrúaða, er vantrú hans mjög og óhjákvæmilega óréttmæt og fordæmd af Guði.

Sönn trú stendur hverjum manni til boða sem er sannarlega heiðarlegur við sjálfan sig og náunga sinn. Sönn heiðarleiki er knýjandi afl sem ekki er hægt að berjast gegn. Það sem greinir útvalinn einstakling frá öðrum einstaklingi er þessi tilhneiging til að hlýða eigin samvisku. Aftur á móti stendur vantrúaður gegn samvisku sinni, sem hann kæfir með því að velja að taka ekki tillit til sannleiksroksemda sem hann fær. Þótt hann sé skapaður út frá sömu fyrirmyndarreglu líkamlegs og andlegs lífs, er útvaldi einstaklingurinn frábrugðinn föllnum einstaklingi að því leyti að hann getur ekki staðist það sem samviska hans ber fram fyrir honum, gott eða illt; gott og illt er eingöngu skilgreint af dómi Anda Guðs. Ef hann væri ekki til, væri ekki hægt að skilgreina gott og illt. Og þetta er einmitt það sem er að gerast í vestrænum samfélögum okkar, sem hafa aðskilið sig algjörlega frá Guði. Bein afleiðing þessarar aðskilnaðar er þessi vanhæfni til að skilgreina illt. Þar sem mannkynið hefur ekki lengur þau mörk sem Guð hefur sett, getur það þróast án takmarkana í öfgum sínum og óhófi. Og allir geta tekið eftir því að fyrsta merkið um þessa algjöru aðskilnað frá Guði var valið að lögleiða hjónaband samkynhneigðra og frávík þess sem sama samfélag fordæmdi fram að því.

Ég hryllist við þeirri tilhugsun að í þessu ferli gæti samfélagið gengið enn lengra og endað með því að lögleiða barnaníðingasambönd, eins og Asíubúar, sem eru að eilífu aðskildir frá Guði, gera nú þegar. Þetta er allt spurning um gefinn

tíma Guðs, en við vitum nú að þessu mun ljúka vorið 2030, á jörðinni, fyrir hina góðu, réttlátu og óguðlegu.

Guð hefur sett ótal sannanir fyrir því að hann hafi skapað náttúruna. Sjávarsteingervingar sem finnast á hæstu fjöllum vitna um vatnsflóðið sem Guð opinberaði Móse. En í vantrú er þessi náttúra tengd þróunarhugmyndum allt frá Charles Darwin, því fram að honum var náttúran talin guðleg sköpun. Aðskilinn frá Guði verður hinn vantrúaði fórnarlamb fjölmargra falskra kenninga sem miða að því að fullvissa hann. Vísindamenn fullvissa hann um að það sé enginn Guð að óttast og að allt líf þróist eins og náttúran sjálf. Við sjáum að aðlögunarreglan er grundvallaratriði þessarar vantrúarhugsunar og það er vegna þessarar skoðunar sem hinn vantrúaði telur að það séu trúarbrögð sem verði að aðlagast vísindunum en ekki öfugt. Nema hvað, í hugsun sinni, sviptir vísindin sig afleiðingum tilvistar skapara Guðs sem við skuldum varanlegt kraftaverk lífsins. Vísindamenn og trúaðir líta á sömu hluti með mismunandi skýringum og sem betur fer er Guð lifandi til að grípa inn í og binda enda á þessa eilífu átök, til hamingju og hjálpræðis trúföstu útvöldu sinna. Því enginn mannlegur yfirvald er hæfur til að gera það í hans stað. Það sem er víst er að meginregla Guðs er að láta verk óguðlegra falla aftur á hans eigin höfuð, og að á þessum síðustu endalokum eru örlög hans endanlega ráðin.

Vantrúaðir sjá vantrú sína hvatt af vísindamönnum sem gefa þeim rökréttar skýringar á því sem augun sjá. En hvað sjáum við af þessari náttúru sem talar til okkar? Aðeins efri hluta jarðskorpunnar, sem hefur gengist undir margar breytingar á 6.000 jarðárum vegna jarðskjálfta sem hafa myndað eða afmyndað fjöll, sléttur, þar sem bráðinn snjór hefur skapað læki, ár og læki. Trúarbrögð andmæla ekki athugun á þeim jarðlögum sem ofan á þau liggja og mynda fjöll og allan jarðveg. En þau andmæla kenningum sem gefa þessum hlutum tilvist milljóna og milljarða ára, vegna þess að Guð hefur staðfest hið gagnstæða með því að opinbera áætlun sína um sex þúsund ár, frá sköpun sinni til dýrlegrar endurkomu Jesú Krists. Sýnilegu jarðlögin vitna í mesta lagi um síðustu hundruð ára í þessum næstum 6.000 árum, og ekkert meira; Restin er aðeins ávöxtur mannlegs hugar sem er innblásinn af djöflinum, alltaf að vinna að því að mótmæla og eyðileggja guðdómlega sannleika. En það er einmitt vegna þessa blekkingarverks, sem fangar vantrúaðan, að Guð hefur skilið hann og uppreisnargjarna djöfla hans eftir á lífi.

Vatnsflóðið sem átti sér stað árið 1655 eftir frumsyndina gaf jarðgrunninum sérstakt, sannanlegt útlit. Því við verðum að gera okkur grein fyrir því hvað þetta vatnsflóð, sem haldi jarðveginn í um það bil ár, hafði í för með sér. Fyrsta afleiðingin var dauði alls sem lifði á jörðinni á þeim tíma. Önnur afleiðingin var mýking jarðvegsins og jarðgrunnsins á þeim tíma. Forn jarðlög voru blönduð ýmsum skeljum og beinum dauðra lands- og sjávardýra. Það er víst að þetta flóðár skapaði mjög þykkt, einstakt lag. Í Frakklandi, nálægt Nîmes, bjóða grjótnámur upp á þetta útlit: yfir tugi metra er steinninn gerður úr þjöppun meira og minna brotinna sjávarskelja blandaða við gulan sand; þessi mjög sérstaki steinn kallast „travertín“; og Nîmes er ekki við sjávarsíðuna, heldur um fjörutíu kílómetra frá Miðjarðarhafinu. Þessi nærvera sjávarsteingervinga á hæstu stöðum þurrlendis ber vitni um raunveruleika biblíuflóðsins. Því í frásögn sinni af 1.

Mósebók opinberar Guð stig jarðneskrar sköpunar sinnar og á þeirri stundu þegar þurrlendið reis upp úr vatninu er ekkert líf hvorki á landi né í vatninu. Einnig, án flóðs er ekki hægt að réttlæta tilvist þessara sjávarsteingervinga sem urðu til í vatninu eftir þessa aðskilnað frá þurrlendinu. Þess vegna er hver þessara steingervinga og sjávarskelja sýnilegt vitni, sem réttlætir og staðfestir tilvist hins ósýnilega Anda Guðs, eða sýnilegs jarðnesks holdlegs þáttar, eins og hann birtist í Jesú Kristi fyrir og eftir upprisu sína. Í ungum fjöllum, eins og Ölpunum, vitna tindar og nálar um mikla ringulreið sem Guð skipulagði og jarðlögin af umturnuðum og dreifðum klettum staðfesta merki um árin og aldirnar í árlegri röð jarðneskrar tíma. En ekkert af þessu heimilar manninum að gera Guð að lygara því ekkert í því stangast á við framkvæmd alþjóðlegs verkefnis hans í sex þúsund ár sem mun fylgja í kjölfar hins mikla hvíldardags sjöundu árpúsundar; alþjóðlegur tími byggður á stöðlum sjö daga vikunnar. Og þessi samlíking gefur restinni af vikulega hvíldardeginum alla sína dýrlegu merkingu sem umbun fyrir sigurinn sem guðdómlegi og mannlegi Drottinn okkar, Jesús Kristur, vann yfir syndinni.

Vantrúaður maður hefur alrangt fyrir sér að afneita tilvist Guðs, því vísindi og tæknileg þekking á lífi og efni hafa þróast. Allt sem maðurinn uppgötvar er aðeins það sem Guð skapaði fyrst. Ef sá sem uppgötvar eitthvað gerir kröfu um dýrð, þá er sá sem skapaði allt og allt líf verðugur hæstu hugsanlegu og sannanlegri dýrðar. Og frá fyrstu íslömsku árásum GIA árið 1995, á franska grundu, hafa franskir leiðtogar fengið sannanir fyrir þeirri hættu sem öfgahyggja eða trúarleg grundvallarhyggja íslams stafar þeim af. Þar sem þeir hafa skilið erfiðleikana við að hlutleysa hana, eina á fætur annarri, hafa leiðtogar Repúblikana aðeins vitað hvernig á að harma og taka eftir framvindu hættunnar. Mannúðlegur andi þeirra hefur verið fastur í tvíþættri þætti íslams: sumir múslimar eru friðsamir, aðrir árásargjarnir og morðóðir. Þessi tvöfalda andlit hefur leitt stjórnvöld til óhreyfanleika, sem hefur stuðlað að ofþróun íslamistahópa; þetta, þar til óhjákvæmileg lokaátök koma fram sem Guð hefur auk þess spáð. Því að Guð vildi ekki fela fyrir frönskum vantrúuðum örlögin sem hann hafði ætluð þeim. Og öfugt við spádóma Biblíunnar, sem Michel Nostradamus hefur ritað í biblíulegum skilningi, sagði hann þeim í 18. ^{fjórðungi} fyrstu ^{aldar}:

"Vegna ósamræmis gallískrar gáleysis

Verður leiðin til Mahómet opin,

Landið og hafið í Senoise voru gegndreypt í blóði,

Seglahöfn og hulduskip í Fókeu.

Þessi fjórðungur hefur tvíþættan áhuga, því hann boðar ekki aðeins skýrt komandi dramatík, heldur lýsir hann einnig guðdómlegum dómi yfir hegðun Frakka, sem hann eignar, ekki að ástæðulausu, anda „sundrunar“ og „vanrækslu“ sem ég eigna þessum stolti yfir sigursælli mannúðarstefnu sem hefur lengi einkennt þá, og allt fram á okkar dag. Viðvörðunin sem gefin var var mjög verðmæt, því fáfræði hennar er einmitt orsök þessarar vanrækslu sem nefnd er. Einnig skal tekið fram að, eins og hjá Gallum til forna, er sundrung fyrir Frakka í dag afleiðing af löngun til frelsis sem allir krefjast, en í stranglega einstaklingsbundnu formi og skoðun. Og afleiðing þessara hugmyndaátaka er óhreyfanleiki, hindrun á að leysa á áhrifaríkan hátt þau vandamál sem upp koma;

„með“ og „á móti“ hlutleysa hvort annað og til lengri tíma litið eyðileggja þau þjóð sína, auðvelda aðgerðir dauðlegra óvina sinna.

Í titli þessa skilaboða er minnst á „vantrúaða“ og „vantrúaða“, og munurinn á þeim verður að hafa í huga. Í Biblíunni er aðeins talað um vantrú, því þetta hugtak lýsir skorti á hlýðinni trú hjá trúðum verum. Því vantrú er sérkenni sem kom fram í Frakklandi á meðan frönsku byltingin hófst árið 1789. Fram að þessum tíma trúðu allir menn á einn eða fleiri guði, en allir trúðu á falda guðdómlega yfirráð; myndirnar og stytturnar sem táknuðu þá voru fyrir dýrkendur aðeins sýnilegir stuðningar anda ósýnilegra guðdóma. Það er enn fremur á þessu stigi sem tilbeiðsla hins sanna Guðs er aðgreind. Hann er einnig ósýnilegur, en hann bannar trúðum sínum að tilbiðja minnstu mynd sem táknar hann. Trú á hann er sýnd með því að beita kenningum hans, og það er nóg, því hinn sanni Guð vill aðeins velja gáfaða og hlýðna endurleysta útvölda, nákvæmlega andstæðu djöfulsins og uppreisnargjarnra djöfla hans, sem eru dæmdir til frestunar, fyrst og fremst sem dæmi. Þannig sýndi Ísrael vantrú með því að neita að viðurkenna Jesú sem Messías eða hinn guðdómlega Krist. En þetta var ekki eina syndin sem þjóðin og klerkar hennar drýgðu, því Jesús fordæmdi margar aðrar syndir þeirra á jarðneskri þjónustu sinni. Hins vegar var höfnun Messíasar síðasta syndin sem myndi hafa endanleg áhrif á tilvist gyðingaþjóðarinnar, sem var eytt árið 70 af rómverskum hermönnum til að staðfesta dóm Guðs.

Fyrir vestrænan mann samtímans er erfitt að átta sig á því að hegðun hans sé mannleg frávík, því að undarleiki vantrúar er orðinn eðlilegur fyrir nánast alla vestræna menn samtímans. En ég held því fram að þetta á aðeins við um vestræna herbúðirnar, erfingja falskrar „uppljómunar“ sem kenndar voru af vantrúuðum frjálshugurum 18. aldar. Því að Austurlandabúar hafa hins vegar verið mjög trúaðir og ofstækisfullir, jafnvel hjá meirihluta þeirra. Þannig, í kjölfar fyrirmyndar vantrúar Frakka, hafa allir Vesturlandabúar smám saman verið unnir á sitt band með höfnun hins lifandi Guðs á um tveimur öldum. Þannig að því meira sem Guð sýnir gæsku sína og kærleika, því meira hafnar mannkynið, menntað af vísindum, honum og fyrirlítur. Á Vesturlöndum árið 2022 eru gæska og kærleikur ekki lengur vinsæl. En hins vegar, á Austurlöndum og í Afríku, eru falskir, vondir og grimmir guðir trúfastlega heiðraðir og þjónaðir. Vantrú vesturlanda hefur aukist til muna á undanförunum áratugum, og sérstaklega á síðasta áratug, þar sem börn fá ekki lengur neina trúarlega kennslu í evrópskum fjölskyldum, og sérstaklega í Frakklandi, þar sem þessi vantrú hefur verið þjóðnýtt í fyrsta skipti í sögu mannkynsins. En við skulum hafa í huga að frjálsir hugsuðir 18. aldar höfnuðu ekki Guði kærleikans og góðvildarinnar; þeir höfnuðu óréttlátum og grimnum dómstólum páfadómsins og rómversk-kaþólsku rannsóknarréttarins, sem fullyrtu að vera fulltrúar hans en studdu ríka aðalsmanninn fram yfir fátæka. Og með því að hafna skapara Guði gáfu þeir sér gyðjuna „skynsemina“ sem guðdóm sinn, jafnvel þótt þeir gæfu með hegðun sinni sjálft fordæmi um „skynsemina“. Því mistök þeirra, sem hafa enn afleiðingar í dag, voru ekki að greina á milli Jesú Krists, Guðs guðspjöllanna, og hins viðurstyggilega og óhreina fólkska páfadóms sem ranglega krefst titils síns „staðgengils eða þjóns sonar Guðs“. Ennfremur huldi mótmælendatrú vopnaðra hræsnara, sem endurgoldu kaþólsku bandalögin högg fyrir högg, vitnisburð hinna

sönnu útvöldu, hlýðnu og friðsömu píslarvotta á sínum tíma. Trúarstríðin, sem voru skelfileg vegna hryllingsins sem framinn var í báðum fylkingum, mótmælenda og kaþólskra, afhjúpuðu grimmilegan og stríðsgjarnan skapara Guð sem verðskuldaði hatur. En Biblían og guðspjöll hennar kynntu fyrir Guði hið sanna andlit skapara Guðs, þannig að höfnun hennar af hálfu frjálsra hugsuða vitnar um uppreisnargjarna eðli þeirra og þeir nýttu sér réttmæta afsökun grimmдарverka sem framin voru af fólkskum kristnum mönnum til að hafna Guði og hlýðni sem allar skepnur hans skulda honum. Á sama hátt eru vísindin og tæknilegar skýringar þeirra í dag aðeins afsökunin sem liggur að baki hinni óheyrulegu löngun eftir frelsi manna sem hafa orðið vantrúaðir af frjálsu vali. Því auk Biblíunnar er vitnisburður píslarvotta sem skrifaðir eru með blóði þeirra hunsaður og fyrirlitinn af uppreisnargjarnu samfélagi sem iðkar endurskoðunarstefnu frammi fyrir andliti Guðs; þar sem þeir endurskrifa söguna og reyna að láta sögulegar trúarlegar tilvísanir hverfa. Ég man eftir því, frá árinu 1981, að sjöundi dagurinn var eignaður rómverska „sunnudeginum“, fyrsta degi vikunnar sem Guð setti; en einnig, nýlega, að tengsl okkar tíma við nafn Jesú Krists voru afnumin; eitthvað sem hefur sést síðan kristna tímatalið var stofnað af kaþólska munknum Diónýsíusi litla á 6. ^{öld}. Nafn Krists verður að hverfa til að þóknast múslimskum samfélögum, sem nú eru fjölmörg í Frakklandi, sem og gyðingasamfélaginu. Samræmið í þeirri málamiðlun sem sóst er eftir leiðir til algjors og algjors kretinisma. En við erum átta ár frá dýrlegri endurkomu Messíasar sem þannig er ráðist á, og reiði hans gegn hinum seku verður enn réttlætanlegri. Heimskusemi ræður ríkjum í uppreisnargjörnum hugum, þar sem menntað fólk þorir að eigna greind og flókin form hennar tilviljun einni saman; maðurinn er, í sinni samsetningu, einn og sér, fyrirmynd þessarar flækjustigs sem skapaður er af hinum eilífa, vitra, gáfaða, æðsta og alvalda skapara Guði.

Samkvæmt Okv. 22:6 hafði Guð boðið Gyðingum að kenna börnum sínum lögmál sín, svo að þegar þau yrðu gömul myndu þau ekki víkja frá þeim: „*Að þú barni um veginn sem það á að ganga, og þegar það er orðið gamalt mun það ekki víkja frá honum.*“ En í dag, þegar það er orðið gamalt, getur óupplýst barn aðeins verið fast í trúleysi sínu, ávöxt fáfræði þess um trúarlegt efni. Og þessi hegðun sem Guð refsar með dauða er síðari uppreisnarávöxtur frjálshyggjubyldingar siðferðisins sem náðist í Frakklandi í maí 1968.

Líf og dauði

Á dómsdegi kynnir Guð tvær tilraunir sem framkvæmdar voru í röð á himni og jörðu. Sú fyrri ber vitni um hegðun engla; hún er sett undir lífsmerki því englar deyja ekki né fjölga sér sín á milli. Þeir voru skapaðir í þeim fjölda sem Guð óskar, í eitt skipti fyrir öll. Og allir englarnir sem Guð skapaði höfðu þekkingu á Guði, lögum hans og skipunum, sem verur hans verða að hlýða til að skapa sameiginlega hamingju. Því hamingjan er háð hlýðni við reglur sem gilda

um alla. Og auðvitað, þar sem þessi nauðsyn er lögð á verur sem skaparinn ætlast til að vera frjálssar að eigin vali, gátu eigingjarnar hugsanir aðeins véfengt þessa nauðsynlegu hlýðni. Og í fyrsta lagi féll fyrsti skapaði engillinn í gildru frelsis síns. Það var ekki skortur á þekkingu á Guði og gæsku hans sem réttlætti uppreisn hans; það var frjálst val hans, það sem er ávöxtur persónuleika hans og alls sem myndar persónuleika hans. Við vitum ekki nákvæmlega fjölda engla sem Guð skapaði, en reynslan sem við lifðum á jörðinni vitnar um að fjöldi mótmælenda er miklu meiri en fjöldi útvaldra, hlýðinna, undirgefina í kærleika Guðs. Því það sem gildir um jörðina átti alveg eins við um lífið á himnum: „*Margir eru kallaðir, en fáir útvaldir*“; í samræmi við það sem Jesús sagði í Matteusi 22:14. Markmið þessarar himnesku reynslu er að sýna fram á náttúrulegan ávöxt sem hver skepna ber frjállega án þess að vera undirorpin ógn dauðans. Þannig söfnuðust þeir sem eru líkir saman á himnum og þannig mynduðust tveir hópar sem voru andstæðir í algerum skilningi og stóðu frammi fyrir þeim. Illska gat aðeins komið fram í gegnum hugsanir og hugmyndir þar sem andlegu líkamarnir voru verndaðir gegn öllum gerðum líkamlegrar þjáningar. En þessar ákvarðanir sem frjálssir andar gerðu höfðu að lokum banvænar afleiðingar fyrir herbúðir uppreisnargjarnra engla. Og það er á þessu stigi sem nauðsyn jarðneskrar reynslu kemur til sögunnar, því það er aðeins á jörðinni sem uppreisnargjörn illska mun taka á sig hræðilegustu myndir sínar; menn eru knúnir til hins versta af innblæstri satanískra djöfla.

Af öllum þeim 6.000 árum sem Guð setti fyrir útval sitt af jarðneskum útvöldum, voru 4.000 ár gefin englunum til að velja sér hlið. Þar sem endanleg fordæming þeirra kom aðeins á þeirri stundu sem Kristur sigraði synd og dauða, sem eru laun hennar, og þótt þeir héldust á lífi með frest, var „*annar dauðinn*“ frátekin þeim. Þeir lærðu þannig hvert uppreisnarandi leiðir og fundu í sálum sínum hversu hræðilegur dauðinn er. En jafnvel áður en þeir voru endanlega uppteknir af dauðanum, í 4.000 ár, sáu þeir hvað dauðinn var fyrir mannkynið og skildu að dauðinn var áhrifarík guðleg ógn til að neyða manninn til að hlýða sér. Til að brjóta niður þessa virkni, innblésu þeir mönnum falskar trúarbrögð, sem öll eiga það sameiginlegt að fullvissa mannkynið um dauðann. Hin mikla gríska siðmenning fornaldar kenndi mönnum, fyrir tilstilli heimspekingsins Platons, að mannsálin væri ódauðleg. Þetta er nóg til að fullvissa veruna sem sér sig ekki lengur sem slíka. Og samt er þessi hugarró aðeins byggð á heimskulegri röksemdafærslu um að það sem lifir einu sinni lifi að eilífu. Í raun og veru eru hlutirnir allt aðrir, þar sem Guð skapar líf úr engu og ekkert kemur í veg fyrir að hann tortími þessu lífi, sendi það aftur út í tómið, án þess að minnstu snefil af augnablikstilveru þess verði eftir.

Á jörðinni gerði Guð enn tilraunir með ýmis skilyrði mannlegs lífs: langt líf risanna, fyrir flóðið, og stutt líf smærri eftirmanna þeirra. Í báðum tilfellum hélt dauðinn áfram að kvelja anda mannkynsins, leiða hina auðmjúku aftur til Guðs og leiða uppreisnargjarna í átt að lygum djöfulsins og ofsóknum hans á himneskum og jarðneskum mönnum. 2000 árum eftir synd Adams og Evu og eftir vatnsflóðið vitnuðu afkomendur Abrahams um tengsl sín við Guð himinsins. Hlutverk hans var að undirbúa mannkynið svo það gæti þekkt Krist sem átti að koma til að binda enda á syndina og afleiðingar hennar, dauðann. Aðeins enn og aftur kom

djöfullinn inn í þetta verkefni, til að veita þessari endurlausn hinna útvöldu, miklu viðtækari tilgang en þá sem Guð gefur honum, samkvæmt meginreglu sinni: „*margir eru kallaðir en fáir útvaldir*“; eitthvað sem djöflinum hefur tekist að umbreyta í: „*margir eru kallaðir og allir eru útvaldir*“. Með því að leggja fram tryggingu hjálpræðis fyrir fólk sem réttlætir synd sína, nær djöfullinn markmiði sínu tvöfalt: hann leiðir til dauða mannvera og spillir fyrir endurlausnarverki Guðs í Jesú Kristi. En til að trúá á dæmisögur sem djöfullinn hefur fundið upp, verður maðurinn annað hvort að hunsa biblíutextann eða vanmeta hann. Og í báðum tilvikum er staðan sú sama fyrir hann, því Biblían er aðeins áhugaverð ef lesandinn tekur hana alvarlega og andi hans tekur á móti henni, eins og bréf skrifað af Guði hans sem ávarpar hana persónulega, í allri nánd.

Þannig, í 4.000 ár, létu uppreisnargjarnar himneskar andar uppreisnargjarnar mannlegar andar undir þær geðshræringar og leiki sem þær innblésu í þeim, sem leiddi til þess að sumir tilbáðu sólina, eins og Egyptar og alls kyns falskir guðdómar; og bættu við þetta samböndum við anda hinna látnu sem þeir stundum birtust á bak við. Og þessi falska vitnisburður var mjög áhrifaríkur við að rífa óttann við dauðann úr huga manna. Hver getur rífið frá særðri sál ánægjuna af því að viðhalda sambandi við kærú látna sína sem heldur áfram í dauðanum eftir lífið? Heiðni leyfði ótal heiðnum trúarbrögðum að viðhalda þessum freistandi blekkingum. Einnig kom Jesús og opinberaði kraft og gjörðir illu djöfulsins engla. Með þessari opinberun hefði maður getað vonað að mannkynið myndi sleppa undan fáfræði og blekkingum illu andanna, en nei, það er ekki það sem gerðist; Hið gagnstæða gerðist. Sjaldgæf nærvera kærleikans til sannleikans, sem gerir hina útvöldu fáa í fjölda, var staðfest með því að þeir sem Kristur kallaði til sín tóku upp heiðnar venjur. Því ríkjandi trúarbrögð vissu hvernig á að nýta sér ógn dauðans í eigin þágu í tilgangi sem var andstæður tilgangi Guðs. Vissulega hótar Guð dauðanum til að leiða aftur til hlýðni sinnar, náttúrulega uppreisnargjarnar mannlegar sálir. En kaþólska trúin hótar dauðanum til að neyða mannkynið til að hlýða djöfulegum kenningum sínum sem gera hjálpræði þeirra ómögulegt. Ógnin um dauðann er því til staðar í báðum flokkum í augljóslega gagnstæðum tilgangi. Langt tímabil algjörar fáfræði um efni Heilagrar Biblíunnar gæti réttlætt velgengni þessarar rómversk-kaþólsku páfablekkingar. En á 16.^{öld} gerði framleiðsla Biblíunnar, með prentvélum, kleift að margfalda dreifingu biblíutextans og færa mönnum hin sönnu orð sem Guð talaði. Þar sem kaþólska kirkjan fann einnig fyrir hættu á að vera rugluð og hafnað, tvöfaldaði hún árásir sínar og ofsóknir, ekki lengur aðeins hótaði dauðanum, heldur veitti hann mannfjöldanum sem stóðst hann. Hér gerði viðhorfið til dauðans það aftur mögulegt að greina hina útvöldu frá hinum kölluðu: fáir að tölu, hinir útvöldu þöldu píslarvætti og ýmsar myndir hans, en hinir kölluðu, mun fleiri, brugðust við með því að vilja bjarga eigin lífi. Og í þessu skyni tóku þeir upp vopn og svöruðu höggi fyrir högg við kaþólsku herina sem réðust á þá í nafni konunga og páfa. Þannig hefur blekkjandi kristni, skipuð samkvæmt Guði af „hræsnu fólki“ samkvæmt Dan. 11:34, lifað af fram á okkar tíma þar sem hún ræður ríkjum frá Bandaríkjunum, öllum þjóðum og þjóðum jarðarinnar. Núverandi „hræsni“ hennar birtist í kristinni trúarlegri kröfu hennar og raunverulegri tilbeiðslu hennar á Mammon, guði peninganna, sem er kallaður í

nafni hans, Dollar. Og þessi trúarbrögð eru aðeins arfleifð grimmrar kalvínisma, sem fæddist og þróaðist í borginni Genf á 16. öld. Brýn þörf hennar fyrir auð er uppruni kapítalískrar kenningar hennar, sem veitir henni rétt til að arðræna menn og allar þjóðir jarðarinnar. Og hér réttlætir mannlíf fólksins fórn mannlífa annarra þjóða. Eftir að hafa lengi barist fyrir því að koma sér á fót völdum yfir alla jörðina hefur það loksins aðeins fengið stuðning Vestur-Evrópu sem og nokkurra annarra staða af hernaðarlegum þýðingu í Austurlöndum, allt frá Japan og fyrrverandi kínversku eyjunni Formósu, sem nú er orðin Taívan. Í fréttum hefur heimsókn bandaríks stjórnámamanns til leiðtoga landsins vakið pirring Alþýðulýðveldisins Kína. Þessi staðreynd einangrar Bandaríkin enn frekar, sem eru ein með Vestur-Evrópu og Ástralíu, og standa frammi fyrir mörgum þjóðum sem þessi ráðandi arðránshópur hefur lengi lýst sem „þriðja heiminum“. Hernaðaraðgerð Rússa í Úkraínu hefur gríðarlegar afleiðingar, af völdum viðbragða vesturlandahópsins, þar sem refsiaðgerðir gegn Rússlandi eru að snúast til baka. Bandamenn beggja hópa eru að safnast saman og dag frá degi nálgast sú stund þegar þeir munu rekast á þar til „*þriðjungur mannkynsins*“ ferst, samkvæmt Opinberunarbókinni 9:15. Í nýlegri ræðu talaði Macron forseti um „stríð í Evrópu“ og tengdi það við árás Rússa á Úkraínu 24. febrúar 2022. Þetta er ekki rétt, því þetta grimmilega stríð hófst árið 2014 í formi borgarastyrjaldar þar sem and-rússneskir, pólskusinnaðir Úkraínumenn stóðu uppi gegn rússneskum Úkraínumönnum sem höfðu hörfað til Donbass-svæðisins. Vesturlönd hunsuðu þetta tímabil algjörlega, en þegar Rússland réðst inn á úkraínsk landsvæði árið 2022 brugðust þau við vegna þess að þau fundu sig sjálf ógnað. Þessi hegðun einkennir alla vestræna herbúðirnar, sem nýta sér þjóðir jarðar en leitast af eigingirni við að varðveita forréttindi sín. Að þessu sinni mistókst það, því Vesturlönd sjálf hafa gefið málinu mynd af því að óstöðugleiki verður í öllum heimshagkerfinu. Afleiðingar aðgerða og refsiaðgerða gegn Rússlandi þyngja allar þjóðir jarðar. Og óróinn sem þannig breiðist út vekur upp gamalt hatur sem var kæft eða haldið aftur af, gamalt gremju gagnvart nýlenduþjóðum sem nýta sér nýlendustefnur. Í guðlegri visku sinni lætur Guð hina óguðlegu falla aftur til eigin óguðleika.

Í þessum nýju aðstæðum eru fáir eða engir meðvitaðir um að þessi rússneski leiðtogi, Vladímír Pútín, er einnig háður fyrirætlum hins alvalda Guðs sem ræður gjörðum hans. Samkvæmt Esekíel 38 hefur Guð sett „*hring á kjálka hans*“ til að taka þátt í stríði sem er undirbúið og spáð fyrirfram í Dan 11:40 til 45, það er að segja 26 öldum fyrir okkar tíma. Þar sem Vesturlandabúar eigna honum vel undirbúna áætlun, þá lætur Vladímír Pútín í raun og veru leiða sig af viðbrögðum andstæðinganna, þar sem hann óttast sjálfur allsherjarelda; sem staðfestir löngun hans til að láta aðgerðir sínar aðeins líta út fyrir að vera sérstakt aðgerð en ekki stríð.

Frammi fyrir dauðanum birtist hegðun fólks í öllum ágreiningi þeirra. Í Úkraínu hvetur forsetaherinn til allsherjarstríðs og kallar eftir fórnfýsi meðal bardagamanna sinna, en fjöldi þeirra fer minnkandi með tímanum. Að baki þeim eru hræsnisfullir Vestur-Ameríkanar og Evrópubúar sem hvetja til bardaga og dauða með því að útvega peninga og vopn, en sérstaklega ekki menn sem myndu hætta á að deyja. Samt sem áður hefur Guð einnig sett „spennu á kjálka þeirra“ og

þeir munu finna sig líkamlega þátttakendur í átökunum sem þeir hafa efnislega hvatt til. Í fararbroddi stefna Bandaríkin að því að nýta sér fórnir úkraínskra bardagamanna til að veikja Rússland eins mikið og mögulegt er, langvarandi óvin sinn, sem þeir ollu þegar vitandi vitandi tortímingu á níunda áratugnum. Bandarísk heimsvaldastefna er raunveruleg; örninn er tákn hennar. Hann birtist á skjaldarmerki hennar og dollurum. Hins vegar getur þetta heimsvaldastefna aðeins náð árangri með því að eyðileggja samkeppnisþjóðir með hagfræði eða stríði. Og eftir að hafa sigrað Japan og aðeins að hluta til Þýskaland, í þessari keppni, finnum við í dag Rússland, hinn sigurvegarann Þýskalands og Kína; Kína sem Bandaríkin komu með inn í Alþjóðaviðskiptastofnunina til að nýta sér þrælavinnu sína. Þetta ríka og volduga Kína er því ávöxtur verka þess. Og í dag keppir þrællinn við fyrrverandi húsbónda sinn, en umfram allt sterkur með íbúafjölda upp á einn milljarð og fjögur hundruð milljónir sálna. Indland hefur einnig notið góðs af erlendum fjárfestingum og er einnig orðið stórveldi eins og múslimskur trúarlegur keppinautur þess, Pakistan.

Núverandi nýja alheimsástand gerir okkur kleift að skilja betur hlutverk þess langa tímabils trúarlegs friðar sem Guð hefur gefið vestrænum samfélögum. Þessi 77 ára friður hefur stuðlað að auðgun og styrkingu hernaðarlegs og efnahagslegs valds fyrrverandi nýlenduvelda. Þegar árið 1973 hafði olíukreppan auðgað múslimska arabíska löndin á kostnað öflugra evrópskra stjórnenda. Nauðsynleg orkupörf Evrópubúa hefur fyllt fjárhirslur þessara arabísku landa, því þótt Evrópa hafi notið góðs af vatni og grænum gróðri, hefur Guð ekki gefið henni olíu, sem hún hefur orðið algjörlega háð, ásamt gasi. Og þessi háð er á slíku stigi að truflun á framboði hennar getur aðeins valdið algjöru eyðileggingu hennar. Þar sem þessi hætta er raunveruleg, munu afleiðingarnar lenda á íbúum sem eru vanir munaðar og velmegun. En þótt það sé ánægjulegt að verða ríkur, er mjög erfitt að þola að verða fátækur. Það er við þessar aðstæður sem innri borgarastyrjöld brjótast út og taka á sig mynd. Banvæn átök eru því að magnast dag eftir dag af mörgum ástæðum. Þetta er enn frekar ástæðan fyrir því að með því að valda guðdómlega miklum hita á tempruðum löndum sem veldur þurrki, eru fjölmargir eldar að kvikna og eyða þúsundum hektara af þurrkuðum skógi og grænum gróðri. Eyðilegging yfirborðs jarðar er hafin. En þetta þegar sýnilega tjón er ekkert í samanburði við það sem vopn sem menn hafa hannað munu valda.

Guð hefur lagt fyrir manninn tvær leiðir, myndir af tveimur valkostum: „*lífi og góðu; dauða og illu*,“ samkvæmt 5. Mósebók 30:19. Örlögin sem maðurinn þjáist í dag bera vitni um að val hans var „*dauði og illska*“. Því ef valið hefði verið lífið, þá myndi gott ráða ríkjum og illskan yrði yfirbuguð af vellíðan og góðum hugsunum. Líf og dauði hefðu verið mjög gagnleg í áætlun Guðs sem skapaði hvort tveggja. Lífið gerir manni kleift að uppgötva allt sem er merkilegt; dauðinn hefur gert Guði kleift að stytta tímann sem illir uppreisnarmenn hafa framið. Og frá lokum síðari heimsstyrjaldarinnar árið 1945 hefur valið að útrýma dauðlegum aftökum í hugmyndum þeirra um réttlæti verið afar afhjúpandi fyrir huga og hugsanir manna. Barátta þeirra gegn Guði hefur leitt þá til að eyðileggja, afnema eða afbaka allt sem Guð hefur fyrirskipað í visku sinni. Þeir hafa þannig byggt upp frjálslynd samfélög þar sem illskan, að mati Guðs, gat aðeins notið góðs af og margfaldast. Í útvarpsstöðvum og sjónvarpstækjum, í viðtölum, taka

menn eftir og harma versnun alls kyns ofbeldis, óöryggis, þjófnaðar og nauðgana, en hvernig gæti það verið öðruvísi þegar guðleg viska er hunsuð og hafnað?

Guðlegar sýnikennslur varða einnig mismunandi pólitískar tilraunir sem hafa verið lagðar fram í gegnum tíðina af konungsstjórnnum, lýðveldisstjórnnum, kapítalískum stjórnnum eða öfugt, kommúnískum stjórnnum. Þannig hefur hverri hugsanlegri samfélagslíkani verið reynd og sannað að engin þeirra var fær um að færa körlum og konum hamingju. Frá 1945 hafa Bandaríkin og Rússland tekið upp gjörólík stjórnkerfi. Rússland andmælti eigingirni bandarísks kapítalisma þar sem fólkið deildi fátækt sinni jafnt. Eigingirni var ekki lengur vandamál, en þjóðin sem hafði fallið í þjóðernishyggju, á eftir Frakklandi, gat ekki borið ávöxtinn sem Guð blessaði. Þess vegna var deilan þjáning og „ógn“ eins og Frakkland frá sumri 1793 til sumars 1794. Þjóðarleiðtoginn Jósef Stalín vildi gera fólk sitt hamingjusamt, en þar sem hann var sjálfur aðskilinn frá Guði, sem hann barðist við, var hann ófær um að gera það og hann varð að köldu og tilfinningalaus blóðþyrstu skrímsli sem olli dauða milljóna manna í Síberíu og annars staðar, einnig í Úkraínu. Kommúnistastjórn Kína, þar sem „drekinn“ er dýrkaður, getur ekki heldur boðið fólki sínu hamingju, né heldur Norður-Kórea, þar sem hins vegar nýi leiðtoginn Kim Jong-un hefur tekist að sigra hjörtu fólks síns á meðan hann hefur verið settur í hættu í stríðsátökum gegn óvinum þeirra úr hinum hataða vestræna herbúðum; við skulum benda á að þetta land, sem ber nafn sitt Kore, er algerlega andvígt kristinni trú, sem það hefur alltaf barist við.

Til allra, til Vesturlandabúa sem vilja útrýma dauðanum og til Austurlandabúa sem elska dauðann, í Jesú Kristi boðar Guð þriðju heimsstyrjöldina sem mun taka frá íbúum jarðarinnar alla von um að lengja líf sitt þar á sjálfbæran hátt. *Táknrænn „þriðjungur mannkynsins“* verður „drepinn“ og líklega fleiri í rauntölu. Þetta verða síðustu **dauðsföllin** í mannkynssögunni, en þau verða vissulega mjög fjölmenn, þar sem dýrleg endurkoma Jesú Krists mun marka algjöra útrýmingu mannlífs á jörðinni. Þeir sem lifa af kunna að vera fáir að tölu, en vegna endaloka náðartímans mun Guð ekki lengur leyfa dauða neins af trúföstum útvöldum sínum. Þess vegna, í lokaprófraun alheims trúarinnar, verða síðustu útvöldu „aðeins“ ógnað með dauða af uppreisnargjörnum dómurum sínum. Og síðustu „látnu“ í jarðsögunni verða þeir: dómarar þeirra. Þeir munu þannig þjást dauðleg örlög sem Haman ætlaði Gyðingnum Mordekai á tímum Esterar drottningar og sem hann sjálfur þjáðist.

OPINBERUN SJÖUNDU TIMANNS OG FJÓRIR „Jóhannesar“

Á þeim tíma þegar hið fullkomna drama er að ljúka, legg ég fram þennan vitnisburð sem sýnir þróun reynslunnar sem fylgdi í kjölfarið á „vitnisburði Jesú“ sem varðar og myndar spámannlega opinberun hans í rituðu máli og í uppfyllingu. Því líkt og skaparinn Guð sem hugsaði það, er verkefni Guðs byggt upp í stigvaxandi þróun sem er einkenni alls sem lifir. Þetta vers úr Okv. 4:18 sannar það: „*Götu réttláttra er eins og bjartur ljómi, sem skín æ ...*“

„Opinberun sjöundu stundarinnar“ er nafnið sem gefið er síðustu útgáfu spádómlegra skýringa minna sem ég lagði til opinberu aðventistakirkjuna, sem sjálf kölluð er „sjöunda dags aðventistar“. Þannig, með tímanum, kemur stundin eftir daginn. Þetta nafn „sjöunda stundin“ er fullkomlega réttlætanlegt þar sem það er í samræmi við merkingu sjöunda tímans í guðlegri opinberun, sem er nákvæmlega tengdur í Opinberunarbókinni 3:14 við boðskapinn sem beint var til aðventista á tímabilinu sem kallast „*Laódíkea*“, grískt nafn sem þýðir: dómur fólksins. Myndin af klukku sem markar sjö klukkustundir í röð er gefin til kynna með framsetningu sjö boðskapa í Opinberunarbókinni 2 og 3. Þekking þessara spádómlegru „bréfa“ sem ná yfir allt kristna tímabilið er staðfest með nöfnum fyrsta, sjöunda og síðasta tímabilsins: „*Efesus*“ og „*Laódíkea*“, sem þýðir, í rétttri röð: Upphaf (kirkjunnar) og dómur fólksins (kirkjunnar).

Þessi hugmynd um klukkustund er afar mikilvæg, því það er þegar byggt á misskilningi í klukkustundarhugmyndinni að Gyðingapjóðin skuldaði bölvun sína á þeim tíma sem Jesús starfaði. Misskilningur Gyðinga fólst í þessu: Gyðingar töldu sig vera á stund „hefndar“ Guðs, eins og spáð er í Jesaja 61:2: en þeir voru aðeins á fyrstu stundu hins guðdómlegra verkefnis; það sem vitnað er í um „*náðarárið*“ sem kemur á undan „hefndarstund“ Guðs í texta þessa spádóms: Jesaja 61:1-2: „*Andi Drottins Jahve er yfir mér, því að Jahve hefur smurt mig til að færa hinum auðmjúku gleðifrétt. Hann hefur sent mig til að græða hina sem hafa sundurmarið hjarta, til að boða frelsi fönngum og frelsi fjötruðum, til að boða náðarár Jahve og hefndardag Guðs vors, til að hugga alla syrgjendur.*» Þess vegna hætti Jesús lestri sínum eftir „*náðarárið*“ þegar hann las þennan texta í samkunduhúsinu í Nasaret og lokaði biblíubókinni. Seinna, til að staðfesta bölvunina sem var að fara að falla á alla þjóðina, bölvaði Jesús „*fíkjutré*“ sem lýst var sem „*ófrjóu*“ vegna þess að það bar ekki ávöxt, sem var eðlilegt þar sem það er tekið fram í textanum að það væri ekki hagstæður tími fyrir ávöxt fíkjutrésins. Og til að styrkja og staðfesta réttlátan dóm Guðs gegn þessari gyðingapjóð tóku lærisveinar Krists fram að, Eftir bölvunina sem yfir því var kveðin upp visnaði fíkjutréd og dó; mynd af hörmulegum örlogum gyðingapjóðarinnar, fórnarlambis órökréttar tengingar við reglur gamla sáttmálans. Allan tímann og allt fram á okkar tíma hefur tenging við hefðir stöðugt komið í veg fyrir að trúaðir taki á móti nýju ljósunum sem Guð hefur gefið í trú.

Þessi sorglega lexía fyrir gyðingapjóðina var endurnýjuð og uppfyllt í fyrsta skipti fyrir kaþólsku trúna á 16.^{öld} og árið 1844 fyrir mótmælendatrúna, og að lokum fyrir opinbera stofnanabundna aðventisma árið 1994. Á milli 1982 og 1991, dagsetningarinnar sem ég sagði upp embætti opinberlega (nóvember 1991), lagði ég til nýja túlkun varðandi dagsetningarnar sem eignuð voru síðustu þremur kirkjunum í Opinberunarbókinni 3: „*Sardes, Fíladelfíu og Laódíkeu*.“ Þangað til hafði opinber aðventismi, á hefðbundinn hátt, tengt tilvist sína við eitt tímabil sem kallað var „*Laódíkeu*“. Stofnunin hafði haldið í túlkun aðventista sem settu endurkomu Krists, það er endalok heimsins, árið 1844. Verk mitt fólst í því að sýna fram á að þessi túlkun væri röng, því rökrétt nær hinn innblásni og ritaði spádómur yfir tímann fram að sannri og raunverulegri endurkomu Jesú. Þar af leiðandi varða dagsetningarnar sem ekki eru merktar með sannri endurkomu hans

tímabilin Sardes og Fíladelfíu og aðeins að hluta til tímabilin Laódíkeu. Ljósíð, sem kom til að lýsa upp skilning minn á Daníel, gerði mér kleift að staðfesta dagsetningu Sardesardagsins árið 1844 (1843) og Fíladelfíuardagsins árið 1873. Fram að þjónustu minni var engin skýring gefin á þessum 12. kafla Daníelsbókar í opinberri aðventisstefnu. Með því að varðveita spádómlega túlkun brautryðjenda verksins svipti þessi opinbera aðventisstefnu sig skilningi á þremur boðskap sem varða hana á tímum „*Sardesardags, Fíladelfíuardags og Laódíkeuar*“. Hún misskildi því tíma áætlunar Guðs eins og gyðingabjórðin á undan henni. Og það versta við hana er að þessi villa er greidd með sama verði: guðdómlegri bölvun og andlegum dauða.

Milli ársins 1980, skírdags míns, og ársins 1994, dagsetningarinnar sem ákveðin var við lok hinna spádómlegu „*fimm mánaða*“ eða *150 raunverulegra ára frá boðskap „fimmtu lúðursins“* í Opinberunarbókinni 9:5-10, kom trúarprófraun til að prófa opinbera aðventismanninn; prófraun sem gefur boðskapnum sem Jesús ávarpar hann í „*Laódíkeu*“ fulla merkingu; boðskapur sem þannig heimilar tímann þegar opinbera stofnunin kastaði upp henni, en ekki aðventistahreyfingunni sem ætlaði að halda áfram í andstöðu, utan hennar. Þetta er nú að baki og það er nauðsynlegt að draga lærdóminn sem Guð hefur gefið okkur í gegnum þessar reynslur.

Fyrsta lexían er að skilja að dagsetningarnar sem byggja á spádómskeðjum sem Daníel og Opinberunarbókin settu voru ekki ætlaðar til að ákvarða nákvæmlega dagsetningu sannrar endurkomu Jesú Krists. Þvert á móti notaði Guð þessa hvöt til að prófa trú þjóna sinna árin 1843, 1844 og 1994. Það var ekki fyrr en eftir þessar þrjár sögulegu prófanir í röð að Jesús opinberaði þeim sem hann elskar og sem elska og þjóna honum í andstöðu, árið 2018, dagsetningu sannrar endurkomu sinnar, vorið 2030, sem byggir ekki á neinum áður staðfestum spádómskeðjum. Ég verð einnig að skýra að rannsókn mín á spádómum var aldrei knúin áfram af leit að dagsetningu endurkomu Krists. Aðeins löngun mín til að skilja alla opinberuðu leyndardómanna var umdeilt. Og afleiðing þessarar rannsóknar var uppgötvun þessa spámannlega „*fimm mánaða*“ tímabils „*fimmtu lúðursins*“ sem notkun hans, frá árinu 1844, þvingaði mér ártalið 1994. Og eins og var raunin fyrir mótmælendur árið 1844, er ártalið 1994 staðfest af Guði og það hefur í för með sér banvænar andlegar afleiðingar fyrir hefðbundna aðventisma.

Önnur lexían varðar þrjár spádómsdagsetningar sem fengust, 1844 (í raun: 1843-1844), 1873 og 1994. Byggt á sömu keðju Daníelsbókar 9 og 8 og Opinberunarbókarinnar 9:5-10, marka dagsetningarnar 1844 og 1994 dramatísk endalok hins guðdómlega sáttmála, sem varðaði mótmælendakristna og síðan aðventista. Þessir tveir dagsetningar eru því merktir af guðdómlegri bölvun. En byggt á keðju Daníelsbókar 12:12, markar dagsetningin 1873 ein og sér boðskap um algjöra blessun sem varðaði „sjöunda dags aðventista“ kirkjuna þegar hún, sem varð bandarísk stofnun frá 1863, hóf verkefni alheimsvitnisburðar. Þessar túlkanir leyfa okkur að enduruppgötva alla rökfræði hins spáða boðskapar. Þannig, á tímum „*Sardesar*“ 1843-1844, blessar Jesús hina þrautseigu og trúföstu aðventista, en hann tilgreinir: „*þeir munu ganga með mér í hvítum klæðum*.“ Athugið að þetta er framtíðartíð, því þeir iðka ekki enn hvíldardaginn, heldur

erfðan rómverska sunnudag, og geta því ekki enn öðlast fulla helgun sem táknun er með þessum „*hvítu klæðum*“. Það var ekki fyrr en á milli 1844 og 1863 sem þessir brautryðjendur aðventistastarfsins tóku við og tækju upp hvíldardaginn. Og það var með því að tileinka sér iðkun heilags hvíldardags Guðs að þeir fengu þessi „*hvítu klæði*“ helgunarinnar. Árið 1873 var algjör og fullkomin helgun „sjöunda dags aðventista“ tjáð og staðfest af Guði með boðskap sínum sem beint var til „*Fíladelfíu*“, þar sem „bróðurkærleikur“ er ávöxtur andans. Þess vegna inniheldur þessi boðskapur enga bölvun. Hins vegar inniheldur hann viðvörunarboðskap, en vanþekking á honum mun kosta aðventisma næsta tíma, „*Laódíkeu*“, árið 1994, bölvun sína og uppköst Jesú Krists: „*Ég kem brátt. Haltu því sem þú hefur, svo að enginn taki kórónu þína.*“ Orð Krists hafa þversagnakenndan blæ sem verður að skilja. Með því að segja „*haldið fast í það sem þið hafið*“ er Jesús ekki að miða við spádómlegar túlkanir, heldur viðhorf trúar og áhuga sem frumkvöðlar þess sýndu þessu spádómlega orði. Og þversögnin felst í þeirri staðreynd að þessi áhugi felst einmitt í því að vita hvernig á að yfirgefa arfgenga skýringu sem er orðin úrelt og óréttmæt, þegar ný, samhangandi og réttlæt看legri skýring er kynnt; sem er raunin sem kom upp varðandi opinbera aðventisma á árunum 1982 til 1994. Með opinberri uppsögn minni í nóvember 1991 staðfesti og staðfesti „Sjöunda dags aðventista“ stofnunin höfnun sína á nýjustu ljósunum sem Jesús bauð henni í gegnum mig. Þannig, með því að mismeta stundina, eins og Gyðingarnir á undan henni, varð aðventistastofnunin fórnarlamb eigin slæmrar dómgreindar gagnvart „opinberun sjöundu stundarinnar“. Þessi „sjöunda stund“ var endalok bandalags hennar við Guð í Jesú Kristi.

Trúr skuldbindingu sinni veitti Jesús blessun sína yfir verk mitt og „Opinberun sjöundu stundarinnar“ fékk skýrari útskýringu frá honum og frá árinu 2018 hefur þekking á árinu þegar Jesús Kristur kemur aftur verið bætt við og að þessu sinni mun yfirvofandi uppfylling heimsstyrjaldarinnar með „*sjöttu lúðurnum*“ staðfesta endurkomu hans með „*sjöundu lúðurnum*“ vorið 2030.

Tilvísunin í þennan „*sjötta lúður*“ leiðir mig nú til að útskýra leyndardóm „fjórða Jóhannesar“, orðatiltæki sem vitnað er í í titli þessa boðskapar.

Árið 1989 voru ungir aðventistar skírðir í Valence og þeir höfðu strax áhuga á boðskap mínum sem birtist í skjali sem bar heitið „*Daníel og Opinberunarbókin*“; mjög ítarlegt verk sem útskýrir þessar tvær bækur. Þessi tengsl héldu áfram eftir að ég var opinberlega fjarlægður í nóvember 1991 og þeir vildu láta stofnunina í ljós þann stuðning sem þeir veittu mér og löngun sína til að vera fjarlægður úr opinberum skráðum stofnunarinnar. Einn þessara bræðra, Jean-Philippe, sneri vinnufélaga sínum að nafni Jean-François til trúar og þannig komumst við, ásamt Jean-Marie, öðrum vini Jean-Philippe, sem skírður var árið 1991, og ég, skírarnafn mitt var Jean-Claude, saman og mynduðum „fjóra Jóhannesana“ sem nefndir eru. Annar bróðir, hinn mjög ungi Joel (+ Jóhannes), sem skírður var 13 ára gamall sama dag, hafði mikinn áhuga á boðskap mínum á sjálfum skírardegi sínum og eftir ýmsa reynslu og tíma gekk hann til liðs við mig og kom með stuðning sinn og varanlega trúfesti sem og fjölbreytni hæfileika. Eftir skírni sína, til að rjúfa andlegt samband okkar, hikaði prestur kirkjunnar ekki við að fá lögregluna til að taka málið fyrir, en það var til einskis, Guði sé lof. Ég segi frá þessum vitnisburði vegna þess að hann er sönnun fyrir beinu verki Guðs sem

talar í gegnum tákni. Hvers vegna vildi hann safna saman „fjórum Jóhannesum“? Vegna táknafræði tölunnar fjögurra: alheimsgildi, og vegna merkingar nafnsins Jóhannes: **Guð hefur gefið**. Munið að spádómur Opinberunarbókarinnar var þegar upphaflega opinberaður „Jóhannesi postula“. Þannig, til að opinberlega flytja boðskap sinn um „sjöundu stundina“, „**hefur Guð**“ **gaf** „ljós sitt til fjögurra þjóna sem voru þannig „fjórir postular“ sem hann staðfesti á þeirri stundu. Þetta, óháð hegðun þeirra í framtíðinni. Þeir eru fjórir opinberir vitni sem gefin voru verki hans þegar það var sett af stað. Tveir þeirra, Jean-Philippe og Jean-François, eru hávaxnir og langir fætur þeirra þjónuðu Drottni af eldmóði og gleði, þegar við skipulögðum fimm opinberar ráðstefnur sem dreifðar voru yfir árið 1992. Þeir dreifðu, fyrir hvern og einn, 5000 bæklingum í póstkassana með boðum og skilaboðum þar sem fordæmt var svik við opinbera kaþólska og mótmælendakristni. Þessi sýndi eldmóð var áþreifanlegur ávöxtur vissu trúar okkar á endurkomu Krists árið 1994 og við höfðum sömu sannfæringu um að árið 1993 myndum við sjá uppfyllingu síðustu eða þriðju heimsstyrjaldarinnar. Enginn okkar efaðist um þetta. Árið 1991, kvöldið daginn sem ég, áður en ég var rekinn, gat ég kynnt afstöðu mína fyrir prestinum, með aðstoð þriggja aðventistavitna, Mireille, systur Jean-Philippe sem tók þátt í þessum vitnisburði, sem ég fékk frá Guði. Í sýn, „stjarna sem fellur af himni“ lóðrétt, á leið heim. „Opinberun sjöundu stundarinnar“ var því enn og aftur staðfest af Guði hvað varðar afleiðingar opinberrar höfnunar stofnunarinnar, og framsetning hennar, aðstoðuð af þremur vitnum, Jean-Marie, Jean-Philippe og systur hans Mireille, var í samræmi við staðalinn sem Guð setti sem skrifaði að „*vitnisburður tveggja manna sé sannur*“, eins og Jesús sagði um þjónustu sína og persónulegan vitnisburð: Jóhannes 8:17: „*Það er skrifað í lögmáli yðar að vitnisburður tveggja manna sé sannur*“; nú vorum við fjórir til að vitna um ljósið sem Jesús Kristur gaf.

Tíminn leið og eftir 1994 vorum við aðeins „fjórir“ eftir til að halda áfram að trúa á gildi spádómsdagsetninga okkar, en það var ekki fyrr en árið 1996 að andinn leiddi mig til að benda á bölvun aðventistastofnunarinnar, það er að segja, sanna merkingu boðskaparins sem tengdur var dagsetningunni 1994. Þessi dagsetning var sú síðasta sem hægt var að staðfesta með þeim tímalengdum sem spáð er fyrir um í Daníelsbók og Opinberunarbókinni. Með tímanum flutti Jean-Marie sig fyrst burt, síðan hafði langvarandi biðin áhrif, hópurinn leystist upp, því bræður mínir samþykktu og umborðu ekki lengur árangursleysi trúboðs okkar. Jean-Philippe leitaði til kristinna manna af ýmsum hópum og sérstaklega til Gyðinga. Jean-François hóf persónulegan vitnisburð og án þess að hafna skýringum mínum bætti hann við nýrri túlkun sem ég hafnaði í fyrstu vegna þess að biblíutextinn réttlætti hana ekki. Og það er þar sem þessi reynsla verður gagnleg til að skilja. Hann eignaði „*sjöttu lúðurinn*“ spádómlegu „*fimm mánuðina*“ í „*fimmta*“ og tók sem upphaf dagsetninguna 1873 sem eignuð var „*Fíladelfíu*“ tímabilinu. Hvað varðar túlkun spádómsins er þessi nálgun algerlega óréttlætanleg, þar sem 1844 er ekki 1873. Hins vegar segir spádómurinn ekki að ekkert kemur í veg fyrir að Guð velji þetta sama tímabil, 150 raunveruleg ár, til að uppfylla þennan „*sjötta lúður*“ árið 2023. Hann umbunar þannig trú aðventista, erfingja guðlegrar blessunar frá 1873, sem sjá loksins uppfyllingu hins spáða dramas um þriðju heimsstyrjöldina sem þeir biðu eftir og þar sem tími þjóðanna,

sem eyðilagðar voru af hræðilega eyðileggjandi nútímavopnum, lýkur. Þannig hef ég, mjög nýlega og frá upphafi stríðsins í Úkraínu, tekið upp þennan möguleika sem festir heimsstyrjöldina árið 2023. Ef textaleg rökfræði réttlætir það ekki, þá getur andleg rökfræði hins vegar sannarlega tengt guðdómlega blessun og framkvæmd „*sjöttu lúðursins*“ sem er sönnun þess að tilheyra opinberandi skapara Guði, samkvæmt því sem Opinberunarbókin 17:8 tilgreinir: „*Dýrið sem þú sást var og er ekki. Það á að stíga upp úr botnlausu gryfjunni og fara til glötunar. Og þeir sem búa á jörðinni, sem nöfn sín eru ekki rituð í lífsins bók frá upphafi veraldar, munu undrandi verða þegar þeir sjá dýrið*, því að það var og er ekki og mun birtast aftur.“ Ástæða „undrunar“ er tvíþætt: fáfræði um áætlun Guðs en einnig fáfræði um dagsetningu framkvæmdar hennar. Og það er á þessu stigi sem þekkingin á þessum degi verður tákn um spámannlega blessun Guðs fyrir sanna andófsmenn aðventista. Þeir eru erfingjar blessana hins ástkæra „*Filadelfíu*“ Jesú, á meðan þeir lifa í kjölfar hins hafnaða, volga og formshyggjufulla „*Laódíkeu*“.

Í Opinberunarbókinni 17:8 vísar hugtakið „*botnlausu gryfjan*“ til þess að „*sjötta lúðurinn*“ sé notaður sem önnur útgáfa af „*dýrinu sem rís upp úr botnlausu gryfjunni*“; sú upprunalega sem fjallar um frönsku byltingarhræðslan við „*fjórða lúðurinn*“. En samhengi boðskaparins í Opinberunarbókinni 17:8 beinist einnig að endurkomu „*dýrsins sem rís upp úr hafinu*“ í formi „*dýrsins sem rís upp úr jörðinni*“. Til að gera þetta ljóst minni ég á: undir titlinum „*vitnisburður Jesú*“ opinberar Guð hinum útvöldu aðventistum komu fjögurra „*dýra*“ eða drápsstjórna; í tímaröð, sú fyrsta: „*dýrið sem rís upp úr hafinu*“ (bandalag páfaveldisins og kaþólsku konungsveldisins); sú seinni: „*dýrið sem rís upp úr botnlausu gryfjunni*“ (franska hryllingurinn og *fjórða lúðurinn*); Þriðja og undrunarefni fallinna aðventista: „*dýrið sem stígur upp úr botnlausu gryfjunni*“: önnur og ósvikin mynd af „*öðru veii*“ í Opinberunarbókinni 9 (Þriðja heimsstyrjöldin: *annað vei* og *sjötti lúðurinn*); fjórða: „*dýrið sem stígur upp úr jörðinni*“ (mótmælenda- og kaþólsk stjórnkerfi alheimsstjórnar: *mynd fyrsta dýrsins*).

Ég nýt þessa skilaboða til að minna ykkur á að áætlun Guðs er örugg og að þjónar hans mega ekki láta núverandi áföll sem Rússland hefur orðið fyrir í þessu stríði í Úkraínu hafa áhrif á sig. Því líkt og vestrænar þjóðir sem það hefur myndað tengsl við og viðskiptatengsl við, hefur Rússland vanist friði og viðskiptum, tveimur gildum sem Vesturlönd hafa leitað eftir og notið í 77 ár. Síðustu árin fyrir 2018 einkenndust af augljósum árangri. Þetta skýrir slökun á herþjálfun, bæði í vestrænum heimi og í Rússlandi. En þó að Rússland hafi haldið sig við hefðbundin vopn með litlum framförum og kosið að þróa öflug eyðileggjandi kjarnorkuvopn vegna þess lokahlutverks sem Guð ætlar því, þá hefur tækni framfarir á Vesturlöndum gert kleift að smíða háþrúð vopn byggð á rafeindatækni og stafrænum örgjörvum; sem er mikill kostur hvað varðar nákvæmni, en vopn eru sérstaklega viðkvæm fyrir segulmögnun umhverfisins. Þetta fyrsta ár í bardögum milli Rússlands og Úkraínu hefur sýnt okkur ótrúlega skilvirkni athugunar- og drápsdróna, sem skora á kraft skriðdreka, fallbyssu og skipa. Þetta ár hefur einnig stuðlað að því að vopnabirgðir bæði á Vesturlöndum og í Rússlandi hafa minnkað, en þrátt fyrir allt hefur Rússland stærri birgðir. Kaup

Rússa á drónum frá Írönum leiðréttir ójafnvægið sem veikti það tímabundið. Leiðtoginn í Rússlandi treystir á að áhrif vetrarins muni sjá vestræna mótspyrnu, sem hefur ákveðið að svipta sig rússnesku gasi, veikjast. En þrjóska Vesturlöndin munu ekki beygja sig þrátt fyrir óróa sem hefur myndast meðal fólksins. Þess vegna mun Rússland neyða vestræn ríki til að taka beinan þátt í átökunum gegn því; annað hvort með því að ráðast á þau eða með því að neyða þau til að ráðast á það. Árið 2023 verður árið mikla vestræna dramatíksins, því frá stigmögnun til stigmögnunar mun það versta gerast þegar það ræður ríkjum í evrópskum herbúðum, eins og Guð boðaði í Daníel 11:44, rússneskt landsvæði þess verður eyðilagt af kjarnorkuvopnum Bandaríkjanna. Og það er í örvæntingarfullri og dæmdri aðgerð sem eftirstandandi rússneskir herir munu svara gegn vestrænum óvinum með kjarnorkuvopnum með kafbátum sínum og földum herstöðvum sem enn voru starfandi. Með því að eigna honum verknaðinn að „*útrýma mannfjölda*“, í Dan 11:44, staðfestir Guð tímann sem merktur er til að „*útrýma*“ uppreisnargjarnri mannkyni: „*Fréttir frá austri og norðri munu berast og skelfa hann, og hann mun fara út í mikilli reiði til að eyða og **tortíma mannfjölda**.*“

Öfugt við það sem sagt er í sjónvarpsþáttum hefur Rússland ekki skipulagt neitt fyrirfram, því frá falli Sovétríkjanna og skiptingu þeirra í sjálfstæð lýðræðislýðveldi, eins og Vesturlönd, hefur það leitast við viðskiptaárangur sem nýtur friðar við þjóðirnar; Rússland hafði engan áhuga á að fara í stríð gegn auðugum vestrænum viðskiptavinum sínum. Frá árinu 2022 hefur mótspyrna úkraínsku herjanna, sem Vesturlönd hafa útbúið, smám saman aukið reiði Rússa. Mistökin og bakslagin sem þau hafa orðið fyrir auka þessa reiði; sem staðfestir guðdómlegu orðin sem spá fyrir um fjarveru undirbúnings þeirra fyrir stríðsárásir síðan, samkvæmt myndinni sem birtist í Esek. 38:4, „*krókur settur á kjálka þess*“, skyldar Guð friðelskandi Rússland til að fara í stríð gegn vestrænum skotmörkum sínum: „*Ég mun þjálfa þig og ég mun setja krók á kjálka þína; ég mun leiða þig út, þig og allan her þinn, hesta og riddara, alla prýðilega klædda, fjölmennan her sem ber stóran og smáan skjöld, alla með sverði í höndum;*“ Og eftirfarandi vers 5 er staðfest af þeim hópi bandalaga sem við erum vitni að í dag: „*Og með þeim frá Persíu, Eþíópíu og Pút, allir með skjöld og hjálm;*“ Fyrir „*Persíu*“ eða Íran, og „*Eþíópíu*“ eða Svarta-Afríku, það er þegar staðfest; eftir stendur aðgerð „*Pút*“ eða Norður-Afríku sem mun ganga til liðs við rússneska herbúðir vegna trúarlegra tengsla sinna við Tsjetsjeníu, bæði múslima og rússneska, sem taka þátt ásamt rétttrúnaðarkristnum Rússlandi.

Trú birtist í algjöru trausti sem við setjum á Guð og spádómlega boðskap hans. Og Páll postuli kenndi í Hebr. 11:6: „*Án trúar er ómögulegt að þóknast Guði*“: „*Og án trúar er ómögulegt að þóknast honum. Því að sá sem kemur til Guðs verður að trúa því að hann sé til og að hann umbuni þeim sem leita hans.*“ Þessi trú getur því verndað okkur fyrir skaðlegum áhrifum staðreynda sem sjást í náinni framtíð og geta í bili virst boða hið gagnstæða af því sem spáð er. En reynslan er skipulögð af Guði, samkvæmt áætlun hans sem að lokum rætist með allri sinni nákvæmni. Og Guð okkar treystir á að traust okkar á honum verði dýrlegt frammi fyrir óvinum sínum sem eru einnig okkar. Áætlun hans fyrir sína útvöldu er stórkostleg og spádómlegar opinberanir hans eru mikilvægar fyrir þá í herbúðum þeirra sem enn eru á lífi.

Það er enn Guð og hann einn sem velur tímann þegar skilja þarf eða breyta spádómum hans um opinberanir, og það er hann sem gerir huga útvöldu sinna kleift að aðlagast þessum breytingum. Það er gott að skilja þetta vegna þess að við erum í öllum efnum auðmjúkar og veikar verur hans háðar honum í öllu.

Á okkar tímum eru þættir lífsins að hraða: allt gengur hraðar. Upplýsingar dreifast um alla jörðina í rauntíma. Þess vegna getur þriðja heimsstyrjöldin aðeins verið hröð og lokið á stuttum tíma á afar eyðileggjandi hátt. Upphafið er hægt, en endirinn er hraður og þessi hraði varðar einnig Guð vegna endaloka sáttmála hans. Hann setti það fram varðandi gamla sáttmálann og það mun einnig vera raunin fyrir þann nýja, því ég minni ykkur á að eyðilegging „*sjötta lúðursins*“ eða þriðja heimsstyrjaldarinnar er, fyrir nýja sáttmálann, sambærileg hvað varðar áhrif og guðlega hvatningu, við þriðju refsingu sem veldur eyðingu gyðingabjóðarinnar, af hálfu Nebúkadnesars kaldeska konungs og hersveita hans, árið 586.

Í þessum átökum staðfesta bandalög trúarbragða, sem Guð hefur fordæmt, sameiginlega bölvun sína sem Biblían opinberar. Og með gjörðum sínum sem afhjúpa og staðfesta andlega stöðu þeirra, afhjúpa þessi trúarbrögð grímuna sína og hinir útvöldu eru þannig tilbúnir að fylgja ekki þeim í þeim ákvörðunum sem þau munu taka í samhengi alheimsstjórnarinnar alveg í lokin, árið 2029. En þessi alheimsstjórn getur verið skipulögð strax árið 2024 þegar endurskipulagning þeirra sem lifa af alheimsgrafhvelvinguna hefst. Trúarprófið, það síðasta, verður skipulagt í lok sjö ára sem enn eru framundan.

Ég vek aftur athygli ykkar á þessu mistökum sem opinber stofnanabundin aðventismi framdi. Hún taldi ranglega að rómverski sunnudagurinn myndi aðeins taka á sig merkingu „*merkis dýrsins*“ þegar lokapróf trúarinnar yrði framið. Þannig veikti hún mikla sekt þessa uppreisnargjarna sataníska „*merkis*“ og gleymdi að þessi „sunnudagur“ hefur þegar verið, frá árinu 321, orsök refsinga fyrstu fimm „lúðranna“ og mun áfram vera orsök banvænna refsinga „*sjöttu* og „*sjöundu lúðranna*“ sem koma. Og þessi gleymska kostar hana uppköst Jesú Krists. Þess vegna, um leið og þeim er kunnugt um sanna eðli þessa dags og uppruni hans, verða þeir sem Kristur kallar að aðskilja sig frá iðkun hans og tileinka sér hina sönnu hvíldardagsvenju, án þess að bíða og án þess að missa tíma. Því tíminn mun ekki breyta eðli og guðdómlegri fordæmingu sem varðar „restina af fyrsta deginum“, frá því að hann var tekinn upp sem heiðinn „dagur sólarinnar“, sem Konstantínus I, rómverski keisarinn, ^{þekktur} sem „hinn mikli“, var fyrirskipaður 7. mars 321. Þannig má skilja réttlætinguna fyrir reiði Jesú Krists, þar sem hann, sem Guð, skapari og löggjafi, hefur þolað reiði þessa falska hvíldardags frá þeim degi og að opinber aðventismi krefst þess að hann þoli það enn, frá 1994 þar til hann kemur aftur í dýrð, að fordæma sanna eðli hans. Því hugsanir hans eru tjáðar í verkum hans; frá 1995 bera góð samskipti hans og bandalag við trúarbrögðin sem heiðra þetta „*merki*“ sem Guð hefur bölvad vitni um það, ásaka hann og fordæma hann. En þegar hann hefur gengið inn í þetta uppreisnarbandalag mun hann ekki geta, né vilja, fordæma djöfullega eðli hvíldardags bandamanna sinna. Þar sem andinn hefur yfirgefið hann frá 1994, mun hann þurfa að þola og deila með þeim réttlátri reiði hins lifandi Guðs, JaHWÉH, Míkaels, Immanuels, Jesú Krists.

Á árunum 1983 til 1991, á aðalfundi Suður-Adventistaráðstefnunnar sem haldinn var í Grenoble, rétti Jesús aðventisma í sökkvandi ástandi hjálparhönd með spurningu sem hann lét mig spyrja frammi fyrir öllum samkomunni til prestsins sem leiddi fundinn og athöfnina. Þessi spurning innihélt þegar svarið og var af þeirri gerð sem barnið Jesús spurði 12 ára gamalt til öldunga og presta Gyðinga á sínum tíma. Svo ég sagði við prestinn: „Bróðir, ef hvíldardagurinn hefur verið talinn innsigli Guðs frá 1844, getum við þá ekki sagt að sunnudagurinn hafi verið merki dýrsins frá þeim tíma?“ Í smá stund, undrandi, svaraði presturinn eitthvað á þessa leið: „Eins og þú kynnir hlutina væri erfitt að segja annað.“ Spurning mín var nokkuð óþægileg en samt, eftir almenna undrun, hafði hún því miður engin jákvæð áhrif. En þessi spurning var ávítur á húmanískan aðventisma, sem leitast fyrst og fremst við að koma á góðum samskiptum við þá sem spádómar Biblíunnar sýna að eru óvinir Guðs. Það er því fullkomlega réttlætjanlegt að Jesús hafi hafnað þessari tegund aðventisma árið 1994.

Uppfærsla fyrir Úkraínu frá og með 24.10.2022

Eftir því sem tíminn líður og nútímavopnin sem vestrænu NATO-veldin hafa gefið Úkraínu virðast gefa henni tímabundið forskot gegn Rússum, rifja sjaldgæfar raddir upp sannindi sem fáir vilja heyra. Reyndar höldum við okkur í vestrænum herbúðum aðeins við þá staðreynd að Rússland réðst á Úkraína, fullvalda þjóð, á sinni lóð 24. febrúar 2022; fyrir 8 mánuðum í dag. En hlutlægar raddir, og þar á meðal úkraínskir vitni sjálfir, rifja upp að stríðið í Úkraínu hófst árið 2014, átta árum áður, og barðist úkraínskir þjóðernissinnar endalaust gegn rússnesku stuðningsmönnum Úkraínu sem höfðu dregið sig til baka í Donbass-hérað í austurhluta landsins. Hins vegar gerðu Bandaríkin, Þýskaland og Frakkland samkomulag við úkraínsku ríkisstjórnina og Rússland árið 2014; þetta eru „Minsk“-samningarnir. Þessi vestrænu lönd skuldbundu sig til að tryggja öryggi Úkraínu, að því tilskildu að samkomulag næðist við rússnesku stuðningsmenn Donbass. Í stað þess að standa við skuldbindingu sína hóf úkraínska ríkisstjórnin stríð sitt á ný árið 2015 gegn þessum rússnesku stuðningsmönnum, sem voru eins úkraínskir og þeir voru. Í þessu tilfelli, voru þeir verðugir stuðnings Vesturlanda? Sagði Zelensky sannleikann þegar hann sagði við Vesturlönd: „Við erum eins og þið?“ Siðferðilega séð er það augljóst; þeir eru jafnvel verri en við, en pólitískt krefst Evrópa þess að aðildarríki sín virði skuldbindingar sínar. Þetta mál hefur verið algjörlega hunsað af vestrænum ákvarðanatökumönnum hjá NATO. Hér er mál sem gerir afstöðu beggja aðila ósamrýmanlega, en staðreyndirnar eru staðreyndir; það er Guð sem er dómari og hefur þegar fordæmt báða aðila af andlegum ástæðum sem þeir eru ekki einu sinni meðvitaðir um. Þannig að vond trú á réttmætan stað í þessu atburðarás sem kemur til að refsa, einmitt, skorti á trú allra þátttakenda, hvort sem þeir eru virkir eða stríðshetjur.

Eftir átta mánaða stríð er eitt öllum ljóst: stríð hefur gjörbreyst vegna tækniframfara sem byggjast á upplýsingatækni; afar nákvæmra fallbyssu og

fjarstýrðra dróna sem skriðdrekar og skip eru máttlaus gegn og verða viðkvæm skotmörk. Þess vegna eru allar mögulegar sviðsmyndir fyrir árið 2022, þar á meðal ósigur og brottför rússneskra hermanna, þó ólíklegt sé vegna ákveðni þeirra, sem er að mestu leyti jafn mikil og Úkraínnumanna. En hver sem útkoman verður, þá mun reiði Rússa gegn Vesturlöndum hafa magnast til hins ýtrasta; og þar af leiðandi verður árið 2023 ár refsingar fyrir ofsigrandi og „*hrokafulla*“ *Vesturlönd*; eins og „*litla hornið*“ rómverska páfa í Daníel 7:8, sem er grundvöllur allra bölvana þess.

Rannsókn mín á Biblíunni og spádómum hennar hefur leitt mig til að uppgötva mikilvægi þeirra nafna sem Guð hefur gefið hlutum, og það vill svo til að Úkraínu þýðir: landamæri. Fyrir land eins og Rússland eru landamæri þess viðkvæmasta viðfangsefnið; þau eru ósnertanleg og ekki er hægt að færa þau án þess að vekja reiði þjóðarinnar. Þannig hafa þjóðir um alla jörðina hagað sér í gegnum tíðina. Hins vegar, á Vesturlöndum, frá lokum síðari heimsstyrjaldarinnar, hefur eyðileggingin gjörbreytt hugarfari íbúanna og þjóðernishyggjan sem ber ábyrgð á þessum harmleik hefur verið óttuð og barist gegn. Þetta er það sem studdi afsal þjóðarmarka og viðurkenningu á stofnun Evrópusambandsins. Á þennan hátt misstu Vesturlandabúar sjónar á því hvað orðið „landamæri“ gæti enn táknað fyrir rússneska þjóðina og austurlenska samstarfsaðila þeirra. Vesturlönd afsaludu sér því, en Austurlönd varðveittu það sem ósnertanlegt gildi, tilbúið að berjast til að verja það. Vesturlönd hafa breytt gildum sínum, orðið sífellt snúið við, en Austurlönd hafa haldið sínum eigin ósnertum; þau eru í samræmi við það sem hefur alltaf verið. Þess vegna, auk stríðsins í Úkraínu, stöndum við sannarlega frammi fyrir „árekstrum siðmenningar“ sem er sífellt meira rætt í sjónvarpi. Tækniframfarir hafa komið inn í mörg lönd en þær eru ófærar um að sameina mannkyn sem er sundrað vegna trúarbragða og siða. Þrátt fyrir útlitið eru íbúar Bandaríkjanna, sem eru fyrirmynd þessarar tegundar, mjög sundraðir og rasistar. Verslun virðist sameina alla, en ofbeldi setur hvíta mótmælendur upp á móti spænskumælandi kaþólikkum, og með þeim er vel þróaður svartur hópur enn fórnarlamb eða gerandi kynþáttaofbeldis. Um allan heim dylur viðskipti í auknum mæli vöxt umburðarlyndra og ofstækisfullra anda sem djöflar sem Guð hefur sleppt lausum magna upp til hins ýtrasta. Þriðja heimsstyrjöldin, sem hófst 24. febrúar 2022, sannar að viðskiptahagsmunir eru máttlausir til að koma í veg fyrir stríðsátök þjóða sem kalla sig „siðmenntuðustu“. Þetta er eftir seinni heimsstyrjöldina, sem var ávöxtur ofstækisfullrar þjóðernishyggju. Það er sýnt fram á að núverandi forsetar eru að endurtaka verk fornra konunga og að skipulagningin í lýðræðisþjóðir breytir engu: „*Tími þjóðanna*“ getur því opinberlega „*endir*“ eins og Drottinn okkar Jesús Kristur sagði og spáði í Matteusi 24:14: „*Þetta fagnaðarerindi um ríkið verður prédikað um alla heimsbyggðina til vitnisburðar öllum þjóðum. Þá mun endirinn koma.*“; en einnig í Esekíel 30:3: „*Því að dagurinn er nálægur, dagur Jahve er nálægur, myrkur dagur: það mun vera tími þjóðanna.*“

Þetta mál er viðkvæmt og gengur gegn núverandi almennri hugsun, en á bak við lokkandi leikarann Volodymyr Zelensky leynist mun óhugnanlegri persóna. Þessi dómur byggist á sannri staðreynd: forsetaframboð hans var

fjármagnað af úkraínskum fámenni sem einnig fjármagnar nasistaflokkinn "Azov". Og í stefnuskrá hans var skuldbinding um að eyða rússnesku andspyrnuhreyfingunni í Donbass. Guð hefur yndi af því að niðurlægja óvini sína með því að leiða þá til að styðja nýja nasistastefnu. Og hér minni ég ykkur aftur á að í upphafi Hitlers tókst nasismanum að tæla nánast alla þýsku þjóðina; þetta var þar til útrýmingarþúðinnar með gasklefunum þeirra voru uppgötvaðar, sem lét alla Evrópu skjálfa af hryllingi. En það er nauðsynlegt að skilja: áður en þessar fjöldaeyðileggingar á Gyðingum voru skipulagðar, tældist nasisminn af festu leiðtoga sinna og á óvissutímum finna agaðir Norðurlandabúar þessa þörf fyrir sterkan og skarpan leiðtoga. Fyrir þýsku fyrirmyndina var fasismi ítalskur en fólkið kunni ekki að meta hann lengi. Þessir fasistar eru þó freistandi þegar þeir blása nýju lífi í efnahagslífið og endurvekja velmegun almennings. Þann 24. febrúar 2022 komu Ursula Von Der Leyen, forseti framkvæmdastjórnar Evrópusambandsins, og Charles Michel, forseti leiðtogaráðs Evrópusambandsins, leiðtogum Evrópuþjóða á óvart og tóku strax afstöðu með Úkraínu og fylgdu þannig þeirri ákvörðun sem Bandaríkin höfðu þegar tekið. Eftir þessa opinberu afstöðu gátu hin aðildarríkin aðeins fallist á þessa ákvörðun og stutt hana. Vesturlönd höfðu ekki haft áhuga á því sem var að gerast í Úkraínu, en samt verður að taka þessar staðreyndir með í reikninginn til að skilja hvað hefur verið að gerast frá 24. febrúar 2022.

Í ringulreiðinni sem fylgdi hruni Sovétríkjanna árið 1991 voru lýðveldi stofnuð. Frelsaða Pólland kom undir verndarvæng NATO. Rúmenía og Eystrasaltsríkin gerðu slíkt hið sama. Úkraína var þegar frambjóðandi, en spillingin gerði það ómögulegt. Reyndar fæddist landið í stjórnleysi sem skýrir hvers vegna Úkraína var eina landið þar sem nasistahópur var opinberlega og opinberlega krafist og fulltrúi: „Azov“-hópurinn. Úkraína hefur lengi heiðrað og heiðrar ímynd Stefans Bandera, Úkraínumanns sem gekk í þýska SS-herinn í síðari heimsstyrjöldinni. Og þessi andstaða milli kaþólskra Úkraínumanna og kommúnista eða rétttrúnaðar Rússa hefur komið fram hvenær sem tækifæri gafst. Tímabundinn friður var aðeins vegna krafts núverandi sigurvegara, Rússa eða Pólverja. Hegðun nútímamannkyns okkar má skýra með því að það upplifði ekki nasistahryllinginn í síðari heimsstyrjöldinni. Og það er vegna kynslóðaskipta sem sömu gildrurnar virka á öllum tímum. Nasismi byrjar með leik sínum um freistingar og sannfærandi ræður sem sameina hugann að málstað sínum, og í þessu tilliti eru þær sem Zelensky flytur fullkomlega árangursríkar. Hann skipar og setur þrýsting á leiðtoga og fólk sem hann kennir opinberlega um að fá fjárhagslega og hernaðarlega aðstoð þeirra. Og með þessari aðferð dregur hann þau inn í baráttu sína. Þannig styðja óvinir Hitlers frá því í gær, á kostnað eigin lífs, nýja nasistamálað okkar tíma. Þetta er afleiðing blindu nýrra kynslóða og jafnvel þeirra gömlu sem upplifðu ekki persónulega dramatík síðari heimsstyrjaldarinnar. Hugur Vesturlandabúa hefur aðeins áhuga á viðskiptum og efnislegum árangri. Þeir hafa fyrirlitið lærdóm sögunnar og hættur hugmyndafræðinnar á sama hátt og þeir hafa fyrirlitið trúarlegan arfleifð, þar á meðal mikilvægar spádómlegar opinberanir, synt í tómi trúleysis og lifað aðeins til að fullnægja fantasíum sínum. Þannig hefur Guð fangað þau í gildrum sínum og þau standa nú frammi fyrir átökum sem þau geta ekki lengur stöðvað,

fórnarlömb eigin hræsnivalds hafa í raun misst alla möguleika á að starfa frjálsglega vegna jafn hræsnivaldra „bandalaga manna“ ESB og NATO sem binda þau á höndum og fótum. Það er hér sem við verðum að muna þessi orð sem Guð gaf Daníel til skýringar fyrir Nebúkadnesar konungi, því að þau voru opinberuð fyrir okkar tíma; Daníel 2:43: „*Þú sást járn blandað saman við leir, því að bandalög manna munu þau blandast saman, en þau munu ekki festast hvert við annað, eins og járn festist ekki við leir.*“

Þeir sem studdu stofnun ESB hafa lengi haldið því fram að það hafi boðið Evrópubúum frið og muni halda áfram að bjóða honum. Í dag er það Evrópa sem kys frjálsglega að styðja og viðhalda stríði. Sameinuð Evrópa kom ekki í veg fyrir það, heldur hvatti það til þess, og það ber að hafa í huga, lítið en mikilvægt atriði, að aðalábyrgðin fyrir þessari ákvörðun er Þýskaland. Núverandi óhagstæða staða ýtir undir að sannleikurinn komi í ljós: fransk-þýska tvíeykið var aðeins í gallískri hugsun. Eftir lok síðari heimsstyrjaldarinnar, undir stjórn kapítalískra Bandaríkjanna, notaði Þýskaland Frakkland til að ná sér á strik pólitískt og val þeirra hallaði sér að þeim sem voru persónulega arðbærastir efnahagslega. Frakkland sóttist eftir virðingu allt að því að fórna miklu, Þýskaland hagnaði og auðgun. Um tíma fengu bæði löndin það sem þau vildu, þar til okkar tíma þegar bæði munu deila eyðileggingu og tortímingu. Orkuskorturinn mun hagnast mjög á evrópskum fylkingum í vetur ef það verður mjög kalt. Hvað varðar stríðið í Úkraínu, þá mun það halda áfram með ýmsum óvæntum beygjum og útpenslu.

Hvað varðar Frakkland, hver hefði trúað því að forseti Macron, óvinur frönsku þjóðfylkingarinnar eða samkomunnar, myndi skuldbinda tilvist þjóðar sinnar til að styðja tryllta úkraínska þjóðernishyggju? Hvílik þversögn sem afhjúpar ósamræmið sem stafar af guðdómlegri bölvun sem hefur slegið þjóðina og leiðtoga hennar frá fyrsta konungi hennar, Klodvíks I¹ Hann er neyddur til að leita til Frans páfa og hans góðu verka til að reyna að ná ómögulegum friði, einmitt á þessum degi. En hann er ekki meðvitaður um að hann er að ávarpa leiðtoga fyrstu jarðnesku trúarbragðanna sem er sekur frammi fyrir Guði og „fyrst ábyrgur“ fyrir bölvuninni sem réttlætir þriðju heimsstyrjöldina, refsinguna sem kallast „sjötta lúðurinn“ í Opinberunarbókinni 9:13.

Ögn vofir yfir Úkraínu og Evrópu vegna kosninga til fulltrúa í bandaríska þingið og öldungadeildina, sem fara fram 8. nóvember í þingkosningunum. Ef Repúblikanar vinna ætti að stöðva aðstoð sem núverandi forsetaflokkur Demókrataflokksins veitir Úkraínu. Og skoðanakannanir benda til þessarar hörmulegu stöðu fyrir Evrópu, sem verður ein og sér að bera byrðarnar af því að sjá um hernaðarþarfir Úkraínu. Þetta er þar sem Evrópa verður án efa klofin í fjóra vinda himinsins: endirinn á fallega samkomulaginu milli aðildarríkja ESB.

Frá 24. febrúar 2022 hefur Vesturheimurinn verið fórnarlamb satanískrar freistingar sem jafngildir uppruna jarðarinnar í freistingu Evu af höggormi sem Satan sjálfur notaði sem miðil. Og þetta ætti ekki að koma okkur á óvart þar sem þessi freisting, sem Volodymyr Zelensky birtir, miðar að því að koma af stað hinum endanlegu heimsstyrjöldum í sögu jarðar. Þessi harmleikur staðfestir titil virtrar og mjög verðmætrar bókar sem Ellen Gould-White, systur okkar í Kristi, skrifaði, „Mikil deila“, og byrjar með dramatískri fjöldamorðum sem hófust á úkraínskri grundu. Í upphafi hans er leikari, ósvikinn grínisti sem fer úr hlutverki

skemmtikrafts í hlutverk einræðisherra og freistandi stríðsherra, leiddur til valda af nasistamáli sem ekki lengur hrærir neinn á Vesturlöndum árið 2022 og frá 2014 þegar fjölmiðlar greindu frá þessari nærveru nasista. Alþjóðlega ástandið færast þannig frá mikilli gamanleik til mikils morðsárs, frá hlátri til tára sem felld eru vegna dauða óbreyttra borgara og hermanna. Því ég minni ykkur á að þessi átök eru umfram allt refsing frá Guði sem refsar bæði óbreyttum borgurum og hermönnum. Og þessi dómur varðar alla andstæðingahópa og stuðningsmenn þeirra því þeir eru allir trúarlega sekir frammi fyrir þeim. Frá útbreiðslu fjölmiðla eru atburðir jarðlífsins þekktir öllum íbúum jarðar hvar sem þeir eru staddir, í rauntíma og strax. Viðbrögð almennings sem vakna draga úr möguleikum leiðtoga þjóðanna til aðgerða. Sannleikur og lygi eru dreift með sama krafti og hlutleysa hvort annað, þannig að mannkynið nýtur ekki góðs af gagnsæi þess. Leiðtogar eru fórnarlömb þrýstings fjölmiðla og þeir taka stjórnmalalegar og efnahagslegar ákvarðanir sínar í flýti og í þessari þvinguðu hröðun fremja þeir óbætanleg mistök. Hér eru, í stuttu máli, kostir þess sem menn kalla þversagnakennt: framfarir.

En þetta hugtak „framfarir“ býður okkur upp á möguleika á að skilja stöðu mannkynsins á árunum 2022-2023 vegna þess að hugarástand Vesturlandabúa hefur stöðugt verið í „framþróun“ eða í breytingum sem hafa smám saman umbreytt því; fyrir vikið er maður okkar tíma mjög ólíkur þeim sem var árið 1945, þeim degi þegar sigurlöndin skipulögðu evrópska landhelgissskiptingu. Maður ársins 1945 var föðurlandsástfanginn landi sínu og þjóðfána sínum. Fyrstu tvær heimsstyrjöldirnar voru af völdum prússneskrar og þýskrar þjóðernishyggju Vilhjálmss II keisara og Adolfs Hitler. Á þeim tíma var þjóðin gildi sem allir vörðu, því ógnin af óvinaárás neyddi borgarana til að kjósa verndun landamæra sinna sem þeir gátu lifað á bak við í friði og dafnað á bak við. Í friðinum sem fylgdi, seinni heimsstyrjöldinni, færðu slakar alþjóðatengsl þjóðir nær hvor annarri og þaðan fæddist alheimshyggja. Sérstaklega í Frakklandi hefur þessi alheimshyggja verið orsök endurheimtar þemaðs „mannréttinda“ sem upprunalega franska þjóðernishyggjan hefur orðið alheimshyggja. Þetta atriði er mjög mikilvægt að skilja því að upphaflega miðaði þessi mannréttindakenning aðeins að því að endurreisa jafnrétti milli hinna ólíku stétta sem mynduðust í Frakklandi: aðalsmanna, embættismanna, kaupmanna, almúgafólks, allar þessar stéttir voru háðar sömu réttindum og skyldum samkvæmt sáttmálanum um „réttindi mannsins og borgarans“, en hún átti aðeins við í Frakklandi og í hvítu nýlenduvelðinu í Frakklandi, sem enn voru þrælachaldsmenn á þessum byltingartíma og jafnvel eftir hann. Með tímanum var þrælachald fordæmt og það var ekki fyrr en eftir frönsku námsmannauppreisnina í maí 1968 að í hálfgerðu stjórnleysi urðu frönsk „mannréttindi“ að alhliða „mannréttindum“. Franska vinstrið í stjórnmalum hefur tekið upp þessa hugmyndafræði og alhliða hugsun hefur ráðið ríkjum og gert þjóðernishyggju að hatri. Mannkynið virkar alltaf í algjörri gagnstæðri viðbrögðum, fylgir sveiflu snúnings. Þótt þjóðernishyggja hafi sameinað þjóðina var nú nauðsynlegt að hata hana og styðja móttöku útlendinga á þjóðargrundvelli; þessi grimmilega breyting var réttlætt í nafni sáttmálans um „mannréttindi“. Ættum við að vera hissa á þessari breytingu á norminu? Alls ekki, því í gegnum aldirnar og árþúsundirnar kom hugsun samtímamanna Nimrods konungs, sem

reistu Babýlonsturninn í tilraun til að komast undan guðlegum bölvunum, upp á yfirborðið aftur eftir 1968. Samhliða slagorðinu „það er bannað að banna“ var einnig þetta óþægilega „hvorki Guð né meistari“, því það var tjáning á hugsun íbúa Babýlon. Þess vegna hefur mikil móttaka innflytjenda frá öllum þjóðum jarðar orðið normið í Frakklandi, varið af einurð gegn þjóðernissinnuðum andstæðingum. En verið á varðbergi, í maí 1968 voru franskir nemendur undir sterkum áhrifum af bandarísku lífi, þar sem þessi alheimspjóðernisblöndun var þegar sýnileg í virðulegri borg á austurströndinni: New York. Hver gæti trúað því að Guð refsaði Babýlon með ruglingi tungumála, án þess að refsa nýjustu tjáningu hennar? Lexían sem rituð er í Biblíunni lætur „babelistana“ á 20. öld okkar finna til sektar og þessi sektarkennd mun fá refsingu sína. En að þessu sinni mun Guð ekki láta sér nægja að aðgreina menn með mismunandi tungumálum; að þessu sinni mun hann blanda úthelltu blóði þeirra á jörð nýju „Babýlanna“.

Á 77 árum, þar sem Satan hefur notið góðs af guðlegri bölvun, hefur tekist að umbreyta vestrænu samfélagi um 180°. Í dag styður hann það sem hann barðist gegn í gær og fordæmir nú það sem hann studdi fyrir „miklu breytinguna“ sína, sem í raun er í huga fólks, sem og í þjóðernishópum, fólki, siðferði, pörum og líkómum. Einnig, með slíkri breytingu á hegðun ætti það ekki að koma á óvart að þegar nýir nasistar birtast, eru þeir ekki greindir eða óttaðir, heldur hjálpaðir og bjargað. Sem betur fer drepur háð ekki, því ef svo væri, þá væri öll Evrópa þegar orðin afbyggð. Reyndar er núverandi staða Evrópubúa eftirfarandi: Zelensky segir við þá: „Gefið mér vopn og þegiðu!“ og hvað sjáum við: þeir gefa þeim vopn og þegiðu; hlutir eru sagðir á réttu máli; ég læt ykkur ímynda ykkur hvernig það hljómar á ljótu máli.

Guð aðgreindi þjóðirnar eftir tungumáli svo að hann gæti dæmt þær óháð hver annarri. Fyrir honum hefur engin þjóð skyldu gagnvart annarri. En allar þjóðir eru dæmdar af honum með sömu kröfum og sömu lögum, því þær hafa allar skyldur og skyldur gagnvart honum.

Atburðir nútímans leyfa mér að taka eftir tengslum sem tengja þriðju heimsstyrjöldina eða „sjöttu lúðurinn“ við „fjórðu lúðurinn“. Ég minnst þess að í Opinberunarbókinni 11, versí 14, er hugtakið „annað vei“ sem gefið er í versí 7 um „dýrið sem stígur upp úr botnlausu gryfjunni“, sem vísar til fjórðu lúðurrinnar eða frönsku byltingarinnar, í raun vísað til í Opinberunarbókinni 9, „sjöttu lúðurinn“.

Í þeim tveimur „lúðrum“ sem Guð tengir saman höfum við „jarðskjálftaáhrif“ sem vitnað er í í Opinberunarbókinni 11:13: „*Á þeirri stundu varð mikill jarðskjálfti og tíundi hluti borgarinnar féll. Í jarðskjálftanum létust sjö þúsund manns og hinir skelfdust og gáfu Guði himnanna dýrðina.*“ Ég hef þegar útskýrt þessa mynd í „Útskýrðu Daníel og Opinberunarbókina fyrir mér“ og ég endurtek hana hér: „Jarðskjálftaáhrifin“ felast í því að steypa ríkjandi valdinu af stóli svo að það verði undir stjórn þeirra sem það réð yfir. Nú, í þróun afleiðinga stríðsins sem geisar í Úkraínu, sjáum við stuðning myndast við tvær andstæðar fylkingar. Og meðal þeirra styðja þjóðir þriðja heimsins, sem lengi hafa verið undir stjórn Vesturlanda, Rússland gegn vestrænum fylkingum fyrrverandi nýlenduhermanna. Þannig mun „*sjötta lúðurinn*“ taka á sig mynd frönsku byltingarinnar, en að þessu sinni á alþjóðavettvangi. Stuðningur þriðja heimsins

mun taka á sig virka, stríðslega mynd sem mun koma vestrænum þjóðum á óvart, því þessi þriðji heimur, í hefndarþrá sinni, fullur af gremju, er að mestu leyti múslimi og varðar fyrrverandi nýlenduþjóðir; aðgerðin sem eignuð er „konungi *Suðursins*“ í Daníel 11:40 verður þannig staðfest. Rétt eins og byltingarkenndu „sans-culottes“ steypu konungi Frakklands af stóli, munu Maghreb-þjóðir og afrísk þjóðríki steypa fyrrverandi ráðandi nýlendunum af stóli um tíma. Og þessir tveir atburðir eiga það sameiginlegt að skapa „ógn“ í vestrænum herbúðum sem reiði Guðs í Jesú Kristi beinist að. Og allt þetta vegna þess að erfingjar kristinnar trúar halda áfram að heiðra falskan hvíldardag sem Róm stofnaði árið 321 og stofnsettur árið 538, og fyrirlíta þannig hinn heilaga hvíldardag sjöunda dags sem Guð helgaði frá sköpun heimsins fyrir 6000 árum, á vordegi árið 2030.

Tengslin milli „*fjórðu og sjöttu lúðranna*“ ^{eru} fjölmörg og mjög þýðingarmikil. Þessi finleiki sem Guð vildi aðeins deila með síðustu „sonum sannleikans“ sínum er ríkur af lærdómi. Samsvörun „*fjórðu lúðranna*“ og „*fjórðu refsingarinnar*“ í 3. Mósebók 26:25 leiðir í ljós þá merkingu sem Guð gefur „*refsingu*“ sinni: „*hefnd*“ sína gegn þeim sem svíkja „*sáttmála*“ hans: „*Ég mun leiða sverðið gegn ykkur, sem mun hefna sáttmála míns. Þegar þið safnist saman í borgum ykkar mun ég senda drepsótt meðal ykkar og þið munuð verða seld í hendur óvinarins.*“ Það er tekið fram að Guð dæmir á sama hátt, gamla og nýja „*sáttmálann*“, og staðfestir þannig þá staðreynd að hann „*gerir ekki*“. „*breytist ekki*“, eins og hann segir í Mal. 3:6. Í þessum boðskap í 3. Mósebók 26:25 táknar „*sverðið*“ stríð, vopnaða borgaralega eða hernaðarlega uppreisn, eftir því sem við á. Og við verðum einnig að taka eftir líkindum „*sjöttu lúðursins*“ við „*fyrsta*“: í báðum tilvikum innrás þjóða Norðaustur-Englands í Evrópu, fyrrum landsvæði hinna frægu og óttuðu Húna undir forystu leiðtoga síns, Attila, sem starfaði undir titlinum, sem nú er staðfestur, „plága Guðs“. Rétt eins og síðasta lexían sem Guð ávarpaði ótrúa kristna menn á tímabilinu sem lauk árið 1844 kom á árunum 1793-1794 í formi frönsku byltingarkenndu „Ógnar“, fyrir tímabilið sem hófst árið 1844, kemur dauðans refsing frá og með 24. febrúar 2022 með „*sjöttu lúðurnum*“ sem tekur á sig mynd „*fyrsta*“, og með þessari líkind endurnýjar andinn ásökun sína gegn óréttlætánlegri afneitun hins heilaga hvíldardags í guðdómlegu lögmáli sínu. „*Sjötta lúðurinn*“ hvílir á tveimur samfelldum áföngum: upphafið sem varðar stríðið í Úkraínu, þar sem Vestur-Evrópa verður óvinur Rússlands, með stuðningi sínum og vopna Úkraínu, óvin sinn. Annað áfanginn mun einkennast frá vorinu 2023 af stríði sem Rússland háir beint gegn Evrópuþjóðunum. Á sama tíma mun restin af heiminum eldast upp af því að austurlenskir múslimar og aðrir stuðningsmenn standa upp gegn vestrænum herbúðum: Bandaríkjunum, Suður-Kóreu, Japan og Taívan gegn Rússlandi, Kína og Norður-Kóreu, Indlandi gegn Pakistan og öðrum alþjóðlegum andstæðum.

Hugmyndin um „*hefnd*“ er grundvallaratriði því hún felur í sér viðbrögð við framdu óréttlæti. Óréttlæti gagnvart Guði varðandi hvíldardaginn, en einnig óréttlæti gagnvart þjóðum þriðja heimsins, sem lengi höfðu verið arðrændar, hnepptar í þrældóm og nýlenduheraðar af ríkum og öflugum vesturveldum. Friðurinn sem síðar var þröngvaður upp var af vesturlandinu sem vann síðari heimsstyrjöldina: kaupsýslu- og græðgisríku Bandaríkjunum, sem voru ónæg fyrir sönnu guðlegu réttlæti. Kalt og tilfinningalaust kapítalismi þeirra varð

normið og í gegnum það var arðrán mannsins framlengt. Það er vegna þessarar pólitísku og efnahagslegu harðstjórnar sem múslimar kölluðu hann „hinn mikla Satan“. Og opinberun Jesú Krists staðfestir réttlæti þessa dóms án þess að réttlæta eða lögmæta íslam, sem afneitar sjálfviljugum dauða okkar eina og alheims frelsara, hins guðdómlega Drottins Jesú Krists.

Þemað frelsi tengir einnig „^{fjórða} og sjötta ^{liðrana}“. Eftir að bandarísku uppreisnarmennirnir fengu frelsi í baráttu sinni gegn ensku konungsfjölskyldunni breiddist þetta efni út til Evrópu, byrjandi með Frakklandi og byltingunni þar, áður en þeir menguðu og lögðu undir sig alla Vestur-Evrópu, alla leið til Rússlands árið 1917. Frelsið hefur valdið miklu blóðsúthellingum og er óseðjandi. Það er þetta frelsi sem skýrir öfugsnúna öfga vestrænnar siðferðis, og það er enn þetta frelsi sem olli upphafi þriðju heimsstyrjaldarinnar. Það var vissulega af löngun í öfgafullt frelsi að Úkraína sagði skilið við Rússland. Við kunnum vissulega að meta frelsið, en við megum ekki gleyma að það er orsök missis fyrir fjöldann; Guð hefur dæmt það sem synd fyrir frjálslynda og frjálslynda öfga sína. Í hans augum er þetta þema frelsis svo mikilvægt að hann vísar til þessa skurðgoðs sem Frakkar reistu sem stytta **sem færðu** Bandaríkjunum í þessu versí úr Opinberunarbókinni 11:10: „*Og vegna þeirra munu íbúar jarðarinnar fagna og fagna og þeir munu senda hver öðrum gjafir*, því að þessir tveir spámenn kveldu íbúa jarðarinnar.“

Opinberlega, ólíkt Frökkunum árið 1793, höfðu Bandaríkjamenn ekki Guði og heilögu biblíu hans, „*tveimur vottum*“ hans eða „*tveimur spámönnum*“, en kalvínsk kristni þeirra var ekki í samræmi við guðdómlega norm. Og með því að styðja, samkvæmt kenningu sinni, réttinn til auðgunar sem tákn um guðlega blessun, gat hann ekki hlotið blessun Guðs og gat aðeins stutt frjálslynda öfgar, samkvæmt því sem Guð lýsir yfir fyrir munn Páls postula í 1. Tímóteusarbréfi 6:9-10: „*En þeir sem ríkir vilja verða falla í freistni og snöru og margar heimskulegar og skaðlegar girndir sem sökkva mönnunum í tortímingu og glötun.*“ Því að fégirndin er rót alls illis, og sumir, sem hafa orðið fyrir henni, hafa villst frá trúnni og valdið sjálfum sér mörgum harmkvælum. „Í Frakklandi og alls staðar annars staðar hefur aðgangur að óhóflegu frelsi drepíð trúna, því því meira sem maðurinn frelsar sig, því meira fjarlægist Guð hann. Í raun og veru er það ekki maðurinn sem hafnar Guði; það er Guð sem hafnar uppreisnargjörnum manni vegna þess að hann sýnir sig óverðugan ástar hans.“

felst hið sanna „*frelsi*“ sköpunarvera hans í undirgefni þeirra við réttlát lög hans og meginreglur, eins og 2. Kor. 3:17 kennir: „*Drottinn er andinn, og þar sem andi Drottins er, þar er frelsi.*“ Og aftur Gal. 5:1: „*Því að frelsið hefur Kristur frelsað oss. Standið því fastir og látið ekki aftur fjötra yður undir þrælaok.*“; Jak. 2:12: „*Talið og breytið eins og þér verðið dæmdir eftir lögmáli frelsisins.*“ Utan þessa staðals „*frelsis*“ verður maðurinn fórnarlamb stjórnleysis sem ýtir sífellt lengra en mörk sín, sem aðeins dauðinn bindur enda á.

Guð dæmir hjörtu og hugsanir

Þar sem Guð er ósýnilegur telur vantrúaði eða vantrúaði að hugsanir hans séu ósnertanlegar; þannig getur hann auðveldlega blekkst náunga sína með því að segja þeim ósannindi. Hann getur logið en einnig sagt sannleikann án þess að samþykkja hann, og í þessu tilfelli tekur sannleikurinn sjálfur gildi lygar fyrir hann. Lygar eru ávöxtur andlegrar svikunar. Hugsjónarmaðurinn samkvæmt Guði má ekki vera afmyndaður af neinum andlegum eða líkamlegum svikum. Réttisýnin sem krafist er er að bregðast við á náttúrulegan og sjálfsprottinn hátt án útreikninga, eins og uppsprettuvatnið sem kemur upp úr fjallinu og fylgir auðveldustu leiðinni fyrir það, alltaf á leið niður á við: það reiknar ekki heldur hlýðir lögmáli jarðnesks þyngdarafls, ófært um að standast það. Þannig sameinast uppspretturarnar á lægstu svæðum og mynda saman, hver á eftir annarri, ár og læk. Rétt eins og vatn getur ekki snúið aftur til uppsprettu sinnar, er sálin sem Guði þóknast ófær um að gera uppreisn gegn honum og siðferðilegum, eðlisfræðilegum, efnafræðilegum og andlegum lögmálum hans. Guð þekkir hugsanir sköpunar sinnar og þess vegna er líf hinna útvöldu hlaðið og fullt af ríkri reynslu, en fyrir þá sem Guð hunsar ekki gerist ekkert. Það er heilagur andi hans sem skiptir máli, því Jesús orðaði það vel í Matteusi 13:12: „*Þeim sem hefur mun gefið verða*“; en hver hefur hvað? Trú, ekkert nema trú, en allt saman. Og þetta litla orð „trú“ táknar margt, þar á meðal einmitt rökrétt og einföld viðbrögð við sannleikanum sem Guð opinberar. Því þegar hinir útvöldu standa frammi fyrir himneskum sannleika hegða þeir sér eins og uppspretta vatns. Þeir láta Anda Guðs leiða sig, sem innblæs og byggir upp hugleiðingar hans og skilning á opinberuðum leyndardómum.

Trú er ekki tengd tilfinningasemi mannshugans, því hvar sem Guð finnur hana, opnar hann greindina. Ávöxtur trúarinnar er því opnun greindar hins útvalda. En þessi greind sem Guð gefur bætist við náttúrulega greind okkar. Einnig, samkvæmt meginreglunni „*þeim sem hefur, mun meira gefið verða*“, fær sá sem notar náttúrulega greind sína vel frá Guði aukna greind í andlegum málum, en einnig jarðneskum og holdlegum. Því að sá sem Guð upplýsir andlega verður einnig að vera fær um að dæma verk sín í jarðnesku umhverfi sínu. Greind er því dýrmætasta gjöfin sem Guð getur boðið þeim sem hann elskar. Ég nefni, þeim sem hann elskar, því aðeins dómgreind hans skiptir máli. Útlitið blekkir því margir menn segjast elska Guð en eru ekki meðvitaðir um hvernig hann dæmir þá. Eins og líf mannlegs pars krefst, verður ástin að vera gagnkvæm því ef hún virkar aðeins á einn hátt, þá er ástin aðeins blekking. Ótrúir trúaðir gera þau mistök að leita ekki nægilega eftir svari Guðs við ást sinni til hans. Skaparinn Guð, uppspretta allrar vitsmuna, fordæmir þennan skort á vitsmunasemi, því sá sem elskar í sannleika krefst sönnunar fyrir endurgjaldi ástar. Sambandið sem byggist upp við Guð er svipað og samband karls og konu sem kölluð eru til að „*mynda aðeins eitt hold*“. Og hvað varðar mannlegt par, þá viðheldur andlega parið sem myndað er af hinum útvalda og skapara Guði hans sér með stöðugri umhyggju þeirra fyrir að sýna fram á þann kærleika sem gefinn er og þann kærleika sem finnst.

Með réttu kennir Andinn í 1. Kor. 13 margvíslega skilgreiningu á kærleika, kærleika eða, nákvæmara sagt, á „karisma“ eða „gjöf“ Guðs, þeirri ágætustu, eins og hann skilur hana. Hann lýsir því hvað það er og hvað það er ekki, og fordæmir

jafnvel falska „gjöf“ sem byggir á stranglega vitsmunalegri þekkingu á sannleikanum, sem í þessu tilfelli „*upphefur sálina*“ með því að smjæðra fyrir drambsemi hennar. Í andstöðu við þessa viðbrögð, hjá hinum sannarlega útvalda, færir þekking á sannleikanum gleði, gleði og mikla hamingju sem móttækin er í allri auðmýkt.

Í sex þúsund ára lífi á jörðinni skipuleggur Guð endurteknar prófanir, allar ætlaðar til að prófa mannlegar sálir til að sýna fram á trú þeirra eða skort á trú á honum. Og í öllum sínum prófraunum afhjúpar hann falsktrúaða og leyfir hinum sönnu að skera sig úr frá hinum. Öll áætlun hans er háð sameiginlegri hugsun og þær prófraunir sem hann býr til veita himneskum og jarðneskum útvöldum sönnun. Því ef hann hefði viljað hefði Guð getað leyft aðeins hinum útvöldu að lifa og komið í veg fyrir að hinir föllnu fæddust. En áætlun hans byggist á gleði þess að deila og það er til að öðlast þessa gleði sem faðir okkar gaf sér syni, sem flestir hafa orðið uppreisnargjarnir gegn honum, lögum hans og meginreglum. Val hans útvöldu, sem byggist á hræðilegri fórn lífs hans í Jesú Kristi, sýnir okkur umfang þessarar löngunar til að deila tilvist sinni með frjálsum hliðstæðum. Þessi hugsun er sú helsta sem við verðum að muna því hún er í miðju allra þeirra prófana sem hann hefur skipulagt í gegnum tíðina.

Þegar kemur að kærleika er Guð afar og háleitlega kröfuharður. Hann hefur forgang yfir allar aðrar lifandi verur. Og þetta réttlætir orð Krists sem vitnað er í Matteusi 10:37: „*Sá sem elskar son sinn eða dóttur meira en mig er mín ekki verður*.“ Fyrir mann er það ekki hindrun fyrir kærleika hans til Guðs að elska konu sína, og það sama á við um konu hans. En jarðnesk hjón verða að samþykkja að elska Guð fyrst, framar kærleika sínum hvort til annars og þar af leiðandi framar kærleika til barna sinna. Þessir tveir kærleikar eru viðbót og ekki andstæðir. En vandamálið kemur upp þegar annar hvor meðlimur hjónanna sviptir Guð forgangi hans, og því miður er þetta raunin fyrir nánast öll pör sem mynduð eru af Gyðingum og kristnum mönnum um alla jörðina. Hinir útvöldu eru sjaldgæfir um alla jörðina, og pör hinna útvöldu eru enn sjaldgæfari. Sambandið við Guð er svo einstaklingsbundið og svo krefjandi að það finnur varla uppfyllingu nema í einangruðu lífi einhleypra eða aðskildra maka. Hins vegar er staðan ekki vonlaus, því síðustu klukkustundir mannkynsins munu verða hagstæðar fyrir sannri trú fyrir alla síðustu útvöldu, gífta eða ekki. Jesús staðfesti þennan einstaklingsbundna dóm og sagði í Lúkasi 17:34: „*Ef tveir eru í sömu rúmi, verður annar tekinn en hinn skilinn eftir*.“ Trú er ekki holdlega sameiginleg og því er dómur hvernar sálar stranglega einstaklingsbundinn.

Trúarprófið frá 1843-1844 er fyrirmynd sinnar tegundar; sannarlega opinberandi fyrirmynd, því í fyrsta skipti spáði Guð þessu prófi í Biblíunni, opinberað spámanninum Daníel og á hans tíma spámanninum Jóhannesi, í lok fyrstu aldar kristni okkar. Í spádómum sínum opinberar Guð allar afleiðingar trúarprófs. Myrkur staða verður bjartur, því í ljósi opinberana sinna greinir sá útvaldi á hverjum tíma greinilega hver er bölvður af Guði og hver er blessaður. Þetta eru forréttindi guðlegrar útvalningar. En verið varkár, trúarprófin fylgja hvert öðru og sá sem stendur síðastur verður sá eini sem Kristur hefur sannarlega valið. Í gegnum líf okkar setur djöfullinn gildirur og snörur til að láta okkur falla og tapa útvalningu okkar. Þetta á við á einstaklingsbundnu stigi, en það á einnig

við á sameiginlegu stigi. Sögulega séð varð postullega kristna trúin sameiginlega að rómversk-kaþólskri trú, þeim til óheppni. Yfirráð hans og vald vitnuðu um guðlega bölvun hans; Guð spáði Daníel velgengni hans sem viðvörun: Dan 8:24-25: „*Máttur hans mun verða mikill, en ekki fyrir hans eigin kraft. Hann mun valda mikilli eyðileggingu og verða farsæll á vegum sínum. Hann mun tortíma voldugum og heilögum lýð.*“ *Vegna velmegunar sinnar og velgengni véla sinna mun hann vera hrokafullur í hjarta sínu og mun tortíma mörgum sem lifðu í friði og mun rísa gegn höfðingja höfðingjanna; en hann mun brotinn niður án áreynslu nokkurrar handar.* Þessari rómversku páfastjórn er því spáð um langa valdatíð sem nær yfir 16 aldir af evrópskri sögu okkar; 16 aldir sem munu enda með dýrlegri endurkomu hins volduga frelsara okkar og Drottins, Jesú Krists, og það er hann sem, í almáttugum Guði, „*án áreynslu nokkurrar mannlegrar handar*“, mun tortíma leiðtoga sínum, klerkastétt sinni, fólki sínu og stað hásetis síns: Róm, borg og ríki Vatíkansins. Í Evrópu var fyrirmynd kristinnar trúar, sem var þröngvuð upp frá 538, þessi kaþólska norm þar sem djöfullinn setti inn fornar gerðir rómverskrar heiðni. Þessi biblíulega fordæming gerir mér kleift að staðfesta að þessi trúarbrögð hafa aldrei verið viðurkennd af Guði og að þeir sem ranglega festast við hana gera það á kostnað þess að missa eilíft líf sitt. Til að staðfesta þennan guðdómlega dóm vakti Guð á 16. ^{öld} biblíulega áskorun gegn verki siðbótarinnar. Og langt frá því að iðrast verka sinna sneri kaþólska trúin í Róm, sem Guð kallar „*Babýlon hina miklu*“, harkalega gegn siðbótarmönnum og meðal þeirra sannra spámanna Guðs á þeim tíma. Menn lifa og deyja; líftími þeirra er stuttur og á stuttri tilvist þeirra hunsa og vanmeta meirihlutinn það sem áunnist hefur áður. Það er þetta áhugaleysi á sögulegri fortíð sem leiðir til þess að þeir hunsa galla sem Guð ásakar kaþólsku trúna frá stofnun hennar árið 538. Kosturinn við spádóma innblásna af Guði er að finna í opinberunum þeirra greiningu á þeim galla sem Róm hefur safnað saman með tímanum. Reyndar er stofnun páfastjórnarinnar árið 538 aðeins afleiðingin eða önnur refsingin sem Guð veitir evrópskum kristnum þjóðum til að refsa fyrir að taka upp heiðna „dag sólarinnar“ sem Konstantínus 1. lagði á ^{til að} koma í staðinn fyrir restina af sjöunda deginum sem Guð helgaði frá sköpun heimsins. Almennur maður nútíma dauðlegra er langt frá því að hafa áhyggjur af uppruna hvíldardagsins, sem hefur verið geymdur kynslóð eftir kynslóð frá 7. mars árið 321, dagsetningu sem hann er algerlega ókunnugur. En fyrir hinn eilífa Guð er þetta eitthvað annað, bölvunin er enn tengd „degi sólarinnar“ sem hefur fengið nafnið „sunnudagur“ eða „dagur Drottins“ og afleiðingar þessarar alvarlegu syndar sem drýgð var gegn honum, dýrð hans og hjálpræðisverkefni hans, halda áfram allt til enda veraldar.

Í dag njótum við þeirrar sérrettinda að hafa spámannlega opinberun Guðs að fullu afkóðaða eða dulráðna, þannig að skilningur á dómi hans fyrir okkar tíma er eins skýr og mögulegt er.

Kaþólska trúin var fordæmd af siðbótarmönnum 16. ^{aldar} og síðan eftir frönsku byltinguna og svokallaða „uppljómun“, heimspekilegar hugsanir frjálshugsenda, lauk fordæmingu kaþólskunnar. Ég get því sagt að mótmælendatrúin hafi leyst upp í hugsunum frjálshugsenda og frá þeim tíma sameinaði efnishyggja mannlega anda þessara þriggja hópa sem þannig voru sameinaðir og sættir í djöfullegu bræðralagi. Þetta fór fram hjá óáreittum, en með

því að opna vitsmuni mína um þessi efni leyfði Guð mér að staðfesta þessa greiningu með því að finna þetta spád í bókinni „Opinberun“ sem vel á skilið nafn sitt: „Opinberun“. Og þannig var það að í „Sardes“ í Opinberunarbókinni 3:1 fann ég staðfestingu á fordæmingu á í eðli sínu bandarískri mótmælendatrú sem mótmælti ekki lengur syndum Rómar árið 1843, heldur heiðraði sunnudag sinn án skammar, sjálft tákn valds síns og bölvunar.

Bölvunin féll yfir mótmælendatrúna árið 1843 eftir tvöfaldan dóm frá Guði sem „*rannsakar nýr, hjörtu og hugsanir*“ samkvæmt 2. Kron. 28:9, en hér er allur textinn: „*Og þú, Salómon sonur minn, þekktu Guð föður þíns og þjónaðu honum með hollustu hjarta og fúsu huga, því að Jahve rannsakar öll hjörtu og skilur allar áætlanir og allar hugsanir. Ef þú leitar hans, mun hann láta þig finna sig, en ef þú yfirgefur hann, mun hann hafna þér að eilífu.*“ Taktu eftir þessari nákvæmni „*allar áætlanir*“ sem þýðir að hann þekkir verkefni sem birtist í huga mannsins áður en það er framkvæmt. Meðal mótmælenda fann Guð ávexti Rómar og það eitt og sér var nóg til að bölvna þeim öllum, en til að bjarga því sem bjargað gat skipulagði hann „aðventista“ prófið þar sem mótmælendur gátu, einstaklingsbundið, sýnt fram á ást sína til Jesú með því að tengja sig við verkefnið um endurkomu hans sem spád var fyrir vorið 1843 af William Miller, bandarískum bændaprédikara. Um 30.000 sálir trúðu um stund á möguleikann á þessari endurkomu Krists. En þegar hún kom ekki á auglýstum degi, féll trúin eftir þessi vonbrigði. Sumir, meira léttir en vonsviknir, sneru aftur til jarðneskra mála. En andinn hélt fram mistökum og endurlífgaði vonina um endurkomu Jesú Krists haustið 1844. Og þar, í annað sinn, þar sem Jesús birtist ekki, var boðskapur aðventista hafnað af öllum þátttakendum; öllum nema 50. Þannig, með hjálp tveggja rauna í röð, gat Guð afhjúpað hræsni trúar 30.000 sálna og raunveruleg trú 50 sálna var opinberuð, án þess að gleyma hinum mótmælendum og kristnum trúuðum sem tóku ekki þátt í neinum af spámannlegum köllum hans og vakningum.

Í þessum tveimur aðventistavándum leitaði Guð gleðinnar sem hann fann fyrir endurkomu sinni í Kristi og í öllum bandarískum mótmælendateymum, þar af aðeins 30.000 sem biðu hans um tíma; aðeins 50 þeirra höfðu í sér kærleika til sannleikans og báru ávöxtinn sem blessaður er í 1. Kor. 13: „*kærleika*“ eða „*persónulega framkomu*“ sem „*gleðst yfir sannleikanum*.“ Og til að vera meðal þessa fjölda verður sá útvaldi að samþykkja allar aðferðir frá Guði, þar á meðal að „blekkja“, því það er vel þekkt og jafnvel iðkað af Guði í þessum aðventistarannsóknum: „*maður verður að prédika lygina til að þekkja sannleikann.*“ Það var með því að hegða sér á þennan hátt að Salómon konungur, sem fyrirskipaði að umdeilda barnið skyldi skorið í tvo hluta til að gefa þá tveimur keppinautandi mæðrum, varð frægur og heiðraður fyrir guðdómlega visku sem hann fékk frá Guði. Guð hafði þegar sagt um Ísrael í Jesaja 29:13: „*Drottinn sagði: Þetta fólk nálgast mig og heiðrar mig með munni sínum og vörum sínum, en hjarta þeirra er langt frá mér og ótti þeirra við mig er eftir mannakenningu.*“ Hvað þýðir þessi ávítur? Guð er að segja okkur að í þessu ástandi sé gyðingatrúarbrögðin ekki meira virði en heiðin trúarbrögð. Þessi ávítur varðar aftur á móti alla kristna sem hafa verið hafnað eftir að Guð hefur prófað trú þeirra með tímanum. Eftir mótmælendurnar árin 1843 og 1844 var það trú sjöunda dags

aðventista sem var aftur prófraun á milli 1982 og 1991. Árið 1994, dagsetning loka biðarinnar byggt á minni túlkun á Opinberunarbókinni 9:5-10, féll dómur Guðs yfir opinberu heimsskipulagið: „*uppköst*“ af Jesú Kristi, af sömu ástæðum og mótmælendurnir á undan þeim: fjarvera kærleikans til sannleikans sem sýndi fram á í verkum hans: höfnun spámannlegs ljóss.

Fyrirlitning fyrir vitnisburði Biblíunnar

Þótt guðlegar kröfur sem settar eru fram um kenningarlega endurreisn trúarlegs sannleika sem spáð er í Daníel 8:14 beini hugum hinna útvöldu að sönnnum stöðlum guðlegs laga, þá leiðir fyrirlitning á Biblíunni hinn vantrúaða til að íþyngja sér með þungri sektarkennd: fáfræði. Að mati manna er fáfræði talin orsök sem dregur úr gildi þeirrar sektar sem hinn seki aðili hefur framið; en hvað varðar fyrirlitningu á Heilögu Biblíunni, á Guði, þá minnkar þessi sektarkennd ekki. Fáfræði stafar annað hvort af arfleifð heiðins trúarbragða eða af fyrirlitningu og áhugaleysi manna sem lifa í arfleifð kristinnar.

Það sem fyrst og fremst fær hinn fyrirlitandi vantrúaða til að finna til sektar er viðhorf hans til vitnisburða sem skrifaðir voru af mönnum sem vildu arfleiða komandi kynslóðum vitnisburð um trúarlíf sitt, fullt af reynslu sem rekja má til samskipta þeirra við Guð, hinn ósýnilega heilaga. Hvernig gæti Guð ekki refsað þeim sem vill ekki vita, sem vill ekki vita eða fá sannanir fyrir gjörðum sínum? Því sjónin er ekki ómissandi til að réttlæta trú; gjörðir Guðs eru nógar til að skilja að hann er til og starfar með ótakmörkuðum mætti.

Meðal þessara biblíulegu vitnisburða tek ég eftir Nebúkadnesar konungs Kaldea, en trúskipti hans til skapara Guðs eru einstök fyrirmynd með miklum krafti. Þessi mikli konungur, sem réði ríkjum í öllu Mið-Austurlöndum í dag, var náttúrulegur erfingi heiðins trúarbragða þar til hann uppgötvaði vitnisburð fjögurra ungra hebresku manna sem komu í fangelsi til Babýlon ásamt mörgum öðrum. Trúskipti hans áttu eftir að taka tíma, en frá upphafi, með því að krefjast sönnunar á yfirnáttúrulegum krafti sínum frá vitringum sínum, sýndi hann sjálfur fram á sjaldgæfa greind. Hann bjó þegar yfir rökréttri hugsun sem gerði hann verðugan guðlegrar útvalningar þegar hann sneri sér algerlega til skapara Guðs sem Daníel og þrír félagar hans opinberuðu honum. Líf Nebúkadnesar konungs var allt annað en venjulegt; það var jafnvel einstakt. Guð valdi hann svo að hann myndi bera öflugasta vitnið um hann meðal allra syndara manna. Máttur hans var alger og stjórn hans var mikils metin af fólki hans. Hann bar með sér sanngirni og sýndi að hann var fær um að slá jafnt ríka, vitra og fátæka, þegar það var réttlætanlegt samkvæmt lögum Kaldea. Draumarnir sem Guð gaf honum voru útskýrðir af Daníel og þessir vitnisburðir ollu honum óþægindum, en ekki nægilega miklu til að snúa honum til trúar. Guð beitti því hörðum aðgerðum, sem sannar hversu mikilvægur hann sjálfur lagði trúskipti og vitnisburð þessa virta konungs, erfingja heiðni. Til að refsa honum og gera hann meðvitaðan um dramb sitt, lét Guð hann vera í sjö ár. Í þessu ástandi, þar sem hann hélt að hann væri dýr og hagaði sér eins og eitt, skildi hann enn ekki lexíuna sem Guð var að gefa honum. En að loknum sjö árum var mannlegur andi hans endurreistur og hann

uppgötvaði, til undrunar þeirra sem voru í kringum hann, örlögin sem Guð hafði rétt í þessu látið yfir hann falla. Og lexían bar hamingjuríkan ávöxt; hann snerist þá algerlega til skapara Guðs, sem hann upplifði gríðarlegan mátt. Þýðir þetta að það væri nóg fyrir Guð að láta alla menn ganga í gegnum sömu reynslu til að öðlast trúskipti? Alls ekki, því Guð hegðaði sér á þennan hátt gagnvart Nebúkadnesar konungi vegna þess að hann þekkti eðli sálar hans og taldi hann verðugan þess að vera leiddur til sín. En þetta á ekki við um alla menn; Sumir eru óbætánlega uppreisnargjarnir, eins og djöfullegi engillinn Satan, og engin raun myndi breyta uppreisnargjarnri eðli þeirra.

Jesús var ekki enn kominn til jarðar, en guðdómleiki hans var þegar farinn að starfa sem „*góði hirðirinn sem leitar að týndum sauðum sínum*“, í þessu tilfelli í heiðinni arfleifð. Konungurinn staðfesti reisu sína fyrir guðlega útvalningu og í nafni skapara Guðs sendi hann okkur þennan stórkostlega vitnisburð sem Daníel greinir frá í ritum sínum: Dan 4:34 til 37: „*Að tilteknum tíma hóf ég, Nebúkadnesar, augu mín til himins og skilningur minn sneri aftur til mín. Ég lofaði Hinn hæsta, ég lofaði og vegsamaði hann sem lifir að eilífu og veldi hans er eilíft veldi og ríki hans varir frá kyni til kyns. Allir íbúar jarðarinnar eru einskis virði í augum hans. Hann gerir við himinsins her og íbúa jarðarinnar eins og honum sýnist, og enginn getur stöðvað hann eða sagt við hann: „Hvað ert þú að gjöra?“ Þá sneri skilningur minn aftur til mín. Dýrð ríkis míns, vegsemd mín og þýði fékk ég aftur. Ráðgjafar mínir og tignarmenn báðu mig um að koma aftur. Ég var aftur kominn í ríki mitt og vald mitt jókst aðeins.“ Nú lofa, vegsama og heiðra ég, Nebúkadnesar, konung himnanna, því að öll verk hans eru sönn og vegir hans réttir, og þá sem ganga í drambsemi megnar hann að auðmýkja.*“

Það er því auðvelt að skilja mikilvægi Guðs þessara orða, sem ættu að sannfæra hvern þann mann sem ekki gerir uppreisn gagnvart honum, til að snúa sér til trúar og hjálpræðis. Það er líka, jafn auðvelt að skilja, hina miklu sektarkennd þess eyrna sem neitar að heyra þessi orð sem vitna um tilvist hins mikla ósýnilega Guðs. Synjunin á að heyra eða sjá er fyrsta stig sektarkenndar mannsins sem dæmir alla þá sem fremja þessa hegðunarvillu til eilífs og endanlegs dauða.

Allt of margir halda að þeir geti varið sig undir því yfirskini fáfræði, en í kristnum löndum þar sem Biblían er útbreidd og stundum boðin ókeypis, fordæmir þessi yfirskin þá. Hvað varðar ekki-kristna þjóðir, þá hafa þeir skyldu til að leita hins sanna Guðs og eru ekki réttlættir með því að vera bundnir við trúarhefð sína. Kristin trú ein og sér býður upp á rökrétta leið byggða á vitnisburði hebresku þjóðarinnar, opinberenda hins eina Guðs og skapara alls sem er og lifir. Og hver manneskja, sem hefur fengið frá Guði þá vitsmuni sem lyftir þeim yfir dýrið, dýrið, hefur skyldu til að rökræða rökrétt. Í sögunni af Jeríkó kaus vændiskonan Rahab, erfingi heiðni þjóðar sinnar, að yfirgefa hana til að ganga til liðs við fólk hins sanna Guðs. Þessi vitnisburður fær enn í dag alla þá sem ekki líkja eftir hegðun hennar meðal þjóða jarðarinnar til að finna til sektar. Því að trúa á tilvist Guðs og viðurkenna að sem skepna er hver manneskja ábyrg gagnvart honum er fyrsta stigið sem leiðir til útvalningar. Það er aðeins eftir þetta fyrsta skref sem skepnan mun uppgötva lög hans og reglur sem stjórna öllu lífi hinna útvöldu. Andleg kennslufræði byggist því á nokkrum stigvaxandi stigum sem

hverfa og á öllum þessum stigum leiðir rangt val til sektarkenndar gagnvart Guði: heiðinginn fyrirlítur Biblíuna og vitnisburði hennar; árið 30 hafnar hefðbundni Gyðingurinn hjálpræðisverkefninu sem Guð spáði fyrir um og framkvæmdi í Jesú Kristi og þar af leiðandi, í opinberun sinni, tengir Jesús hann við „*samkundu Satans*“ í Opinberunarbókinni 2:9 og 3:9; árið 538 breytir rómversk-kaþólski kristinn kristnum trúarlegum viðmiðum og endurreisir heiðnar viðmiðanir (það sem er erft í rétttrúnaðar- og anglíkönskum viðmiðum); árið 1843 réttlætti mótmælendatrú kaþólska sunnudaginn; árið 1994 studdi aðventismi mannleg samskipti við óvini Guðs. Í allri sinni reynslu neita hinir seku að taka tillit til guðdómlegs ljóss sem kom með á þeirra tíma. Önnur trúarbrögð hafa engan réttmæti í hjálpræðisáætluninni sem Guð hefur undirbúið og spámenn hans spáðu fyrir um í Biblíunni einni eða í ritum sem varpa ljósi á hana.

GUÐ: MESTI STRATEGISTINN

Þar sem hann stjórnar öllu, skipuleggur allt, er Guð án efa mesti stefnumótandi. Hjálpræðisáætlun hans byggist á stefnu sem byggir á viðbrögðum andstæðingsins/andstæðinganna. Eins og skákmaður undirbýr hann skákir sínar út frá mörgum röðum valkosta sem gera honum kleift að sigra andstæðing sinn og gera hann að „skákmáta“. Þegar uppreisnargjarn maður velur að óhlýðnast Guði eða jafnvel hunsa hann, skaðar hann aðeins sjálfan sig. Guð leyfir manninum að hafna honum, óhlýðnast honum, fyrirlíta hann alla ævi; þar af leiðandi mun hann deyja eins og dýr gæti dáíð, án vonar. Já, Guð getur þolað þessa fjandsamlegu hegðun í langan tíma, því hann hefur í raun aðeins áhuga á þeim mönnum sem sanna sig verðuga útvalningar hans, verðuga kærleika hans, verðuga eilífs lífs sem mun halda áfram í návist hans.

Guðdómlegi stefnumótandi skipulagði hjálpræðisáætlun sína með því að leiða útvöldu sína frá myrkri til ljóss; sem skýrir val hans að opinbera frelsandi kærleika sinn aðeins eftir 4.000 ár af myrkri. Ef Biblían lýsir nýja sáttmálanum sem tíma frelsis, þá er það vegna þess að gamli sáttmálinn var talinn vera trúarleg kenningarleg þrældómur. Hinir mörgu helgiathafnir sem Levítarnir framkvæmdu í helgidóminum sem menn reistu voru þungar og hættulegar fyrir brotlega sem vanvirtu smáatriðin sem Guð hafði fyrirskipað. Og við verðum að muna af þessari reynslu að Guð var óbreyttur eftir að hafa gefið líf sitt sem lausnargjald fyrir hjálpræði útvöldu sinna á 6.000 árum áætlunar sinnar sem spáð var fyrir hverja viku á fyrstu sex dögum hennar; sjöundi dagurinn eða hvíldardagurinn, helgaður af Guði, varðar aðeins hina útvöldu og sigursæla og dýrlega inngöngu þeirra í sjöundu árbúsundið. Og þetta efni leiðir mig til að benda þér á þetta mikilvæga atriði. Fyrir Guð er það alvarlegasta ekki tilbeiðsla „sólarinnar“ sem rómverski

trúardýrkunin „sunnudagsins“ iðkaði. Það sem er alvarlegt er vanvirðingin fyrir þeim heilaga degi sem hann hefur helgað frá sköpun heimsins, því þessi heilagi dagur er settur í lok vikunnar vegna spámannlegrar þýðingar hans, sem er að marka lok hinnar miklu hjálpræðisáætlunar sem hinn mikli skapari Guð undirbjó. Refsingin sem Móse var beitt kenndi okkur að Guð er jafn óþolandi gagnvart engu og röskun á áætlun sinni og verkefnum fyrir jörðina og íbúa hennar. Og að halda því fram að sólardagurinn sé síðasti dagurinn fjarlægir alla spámannlega merkingu úr skipulagi hans á vikunni.

Margar þjóðir tilbáðu sólina þar til árið 321 þegar Konstantínus 1. lét kristna menn í Rómaveldi taka upp fyrsta daginn til að fagna henni. Guð eyddi ekki Egyptalandi vegna tilbeiðslu þeirra á sólguðinum „Re“, heldur vegna ofsókna sem beitt var gegn hebresku þjóðinni. Þessir þjóðir voru allir heiðnir eins mikið og mögulegt er, án nokkurs sambands við Guð. Þess vegna skipti val þeirra á tilbeiðslu litlu máli fyrir hann. En þegar kristnir menn tóku upp sólardaginn árið 321 var staðan mjög önnur því að í þetta skiptið var kristin trú fólksins sonnum dýrlegum Guði, heiðri hans var ráðist á og nafni hans tengt heiðni. Þetta vers úr Jesaja 1:13 gerir okkur kleift að skilja orsök reiði hans og refsingarnar með „*lúðrunum og síðustu plágunum*“ sem af því munu leiða: „*Færið ekki frammar hégómafórnir; reykelsi, nýmánuðir, hvíldardagar og samkomur eru mér andstyggileg; ég mun ekki líta á ranglæti tengt hátíðarhátíðum.*“ Þetta er auðvitað vers úr gamla sáttmálanum og hinir seku munu enn segja að það hafi aðeins varðað Gyðinga, en sönn börn hans sem elska hann vita að svo er ekki. Þessi boðskapur varðar nýja sáttmálann sem og þann gamla. Við vitum að „*reykelsið*“ í helgidómsathafnunum táknaði bæn sæts ilms sem stígur upp til Guðs í nafni fórnar lambsins Jesú Krists. Í dag, árið 2022 og síðan 321 en nauðsynlega síðan 1843, eru „*samkomurnar*“ sem skipulagðar voru á „sólardegi“, „*skelfdar*“ af skapara Guði sem nefndur er Jesús Kristur á jörðinni. Þessi andstyggileg iðja er í hans augum „*glæpur*“ sem uppreisnargjarnir kristnir „*tengja*“ við hjálpræðisverk hans sem byggir á fórn hans í Kristi. Með því að vísa í „*hvíldardagana*“ beinist Guð að öllum „hvíldardögum“, það er að segja öllum trúarlegum hátíðum sem hann hefur fyrirskipað eða þeim sem menn hafa fundið upp til að helga honum. Guð væntir ekki af mannum fórnargjöfum og hátíðadögum, hann krefst aðeins einfaldrar hlýðni við það sem hann hefur fyrirskipað í Jesú Kristi. Og eftir eru aðeins fáein atriði af hinum fornu boðorðum, en allt sem er í hans augum hið nauðsynlega; hollt mataræði og hreinlætisstaðlar í lífinu, virðing fyrir tímaskipan hans og skyldan til að endurspegla í kærleika og samúð dýrð guðdómlegs eðlis síns. Nú eru þessir hlutir ekki þvingaðir fram, þeir eru valdir af hans sönnu útvöldu. Þetta er það sem gerir þessum sönnu útvöldu kleift að vera friðarbörn því kærleikur fæst ekki með stríði eða ofsóknum. Ávöxtur illskunnar er borinn af fölskri kristni sem notar trúarlegar kenningar til að ofsækja hina veiku og auðmjúku. Og fyrst sýndu Gyðingar þennan ávöxt illsku sinnar gegn fyrstu kristnu mönnum, síðan á eftir þeim gerðu Rómverjar á sama hátt, þar til sá lævísi og blekkjandi friður sem Konstantínus I keisari veitti 'hinn falski trúskiptingur sem alla sína ævi var dýrkandi „Ósigráðrar sólar“ sem feður hans og móðir hans, sem var æðstiprestur þessa guðdóms, heiðruðu. Það er frá

Þessari arfleifð sem sólin og sólargeislar hennar birtast í helgum myndum rómversk-kaþólskrar tilbeiðslu til að tákna dýrð Krists.

Í gamla og nýja sáttmálanum eru hinir útvöldu fáir og sjaldgæfir, Guð gerði þetta ljóst í þessu versu úr Jesaja sem Páll vitnar í í Róm 9:27: „*Jesaja hrópar hins vegar yfir Ísrael: Þótt fjöldi Ísraelsbarna sé sem sandur sjávarins, þá munu aðeins leifar frelsast* . “ » Það að tilheyra Ísraelsþjóðinni bauð því enga trygging fyrir guðlegri útvalningu og Guð leyfði útvöldum sínum að vita þetta fyrirfram. Þess vegna veitti hann páfavelði Róm falskristna yfirráð árið 538 sem safnaði undir sig öllum kristnum mönnum sem höfðu orðið fyrir barðinu á bölvun „sólardagsins“ Konstantínusar keisara, og þetta frá 7. mars 321. Undir páfavelði var þessu nafni breytt í „dagur Drottins“, á upprunalegu latínu „dies dominica“, þýtt á frönsku sem: sunnudagur. Hins vegar hefur heiðna nafnið verið haldið í ensku sem Bandaríkin nota. Og þetta er ekki að ástæðulausu, því það eru Bandaríkin sem munu verja falskan dag Drottins í síðustu trúarþrófrauninni sem Guð spáði fyrir um stund endurkomu hins dýrlega Krists. Það er skiljanlegt að skýr tilvist nafnsins „dagur sólarinnar“ í vikulegu dagatali hans, á ensku „sunnudagur“, muni fjarlægja allar afsakanir fyrir hann þegar Guð mun minna á kröfu sína um að halda helgan hvíldardag sinn í síðasta sinn. Enska tungumálið mun vitna um brögðin í þágu hins heilaga hvíldardags og allir þeir sem ekki taka þessa staðreynd til greina munu þola réttláta reiði Guðs og þeir munu tortímast af honum.

Með tímanum, vegna þess að hann rannsakar hugi manna, hefur Guð alltaf getu til að dæma mannverur og vita hver hver þeirra í raun er. Réttlæti hans gildir því án möguleika á villu fyrir alla. Það er vegna þess að ég trúði á hann og ótakmarkaðan mátt hans að ég hóf nám í spádómum hans, sem leiddi mig til að uppgötva þann aðdáunarverða og almáttuga stefnumótanda sem hann er. Þetta orð, stefnumótun, hentar best til að lýsa björgunaráætlun hans vegna þess að hann hefur í andstöðu við sig einn óvin: uppreisnarherinn og fjölmörg form hans. Ábyrgðin á þessari marghliða uppreisn er lögð á föllnu engilinn sem í dag kallast Satan, vegna þess að hann var, í sögu lífsins, fyrsta skepnan sem gerðist sekur um uppreisn gegn Guði. Þeir meðal englanna sem hermdu eftir honum og fylgdu honum eru ekki síður sekir, vegna þess að valið um uppreisn kom frá þeim í þekkingu á guðdómlegum kærleika. Á jörðinni kom fáfræði um sannleika Biblíunnar, sem kaþólskir munkar og klerkar gerðu upptæka, ekki í veg fyrir að Guð greindi fallegar sálir sem verðugar ást hans. Guð heldur þessu leyndu, en útgáfa Heilagrar Biblíunnar á 16.^{öld} breytti aðstæðunum. Hlýðni við fyrirskipaðar helgiathafnir varð staðall kosninga á þeim tíma, og meðal annarra stríðslegra falsa gat hin sanna friðsæla mótmælendatrú birtst á raunverulegan hátt með því að endurreisa Krist í minnkað frelsandi hlutverk hans í kaþólskri kenningu.

^{Bonaparte} kom á fót. Stríð um landvinninga fylgdu hvert öðru, en trúarbrögð voru ekki lengur hvöt árásgirni. Það er í þessu samhengi trúarfriðar sem Guð setur þema Opinberunarbókarinnar 7, samhengi vestræns trúarfriðar þar sem hann kynnti árið 1844 Joseph Bates, útvaldan mann í aðventistabaráttunni, fyrir iðkun hvíldardagsins, sem hafði verið yfirgefin síðan 7. mars 321. Hins vegar hafði hópur sem ekki var aðventisti endurreist og tekið upp iðkun hans, þeir hópuðust saman undir nafninu „Sjöunda dags baptistar“. Guð notaði því þennan hóp til að

kynna hvíldardaginn fyrir einum af þeim sem trúarprófun aðventista hafði valið og sem þannig sýndi sig verðugan þess að vera helgaður af þessu sýnilega „innsigli“ hins ósýnilega „lifandi Guðs“. Þessi reynsla kennir okkur að iðkun hvíldardagsins ásamt fyrirlitningu fyrir spámannlegu röddinni hefur ekkert gildi fyrir Guð. Fyrir eilífa hamingju sína hafði Joseph Bates báða þegnana í hag sínum; ást hans á guðdómlegum sannleika var fullkomlega sýnd. Og hann var þannig verðugur þess að njóta góðs af guðdómlegum kærleika og öllum blessunum hans. Eftir hann, á milli 1844 og 1867, tóku aðrir aðventistar einnig upp iðkun hvíldardagsins, en athugið að þeir voru allir „aðventistar“ fyrst, sem þýðir að þeir veittu mikinn áhuga spámannlegu opinberanirnar sem höfðu boðað endurkomu Krists vorið 1843 og haustið 1844. Það er þessi lexía sem mun sökkva hinum sjöunda dags aðventista sem voru prófaðir af tilkynningu minni um endurkomu Krists árið 1994 hræðilega; Jesús sýndi ekki þennan sama áhuga og spýtti þeim upp og yfirgaf þá djöfullegum bandalögum.

Trúarfriðurinn sem stofnaður var um 1800 leiddi til stríða, en umfram allt fyrstu tveggja heimsstyrjaldanna, 1914-1918 og 1939-1945. Þessi tvö stríð, sem þegar voru mjög banvæn, voru bein ávöxtur bölvunar Guðs sem skall á kaþólsku og mótmælendabjórð Evrópu. Guð gaf Evrópumönnum merki um að þeir væru ekki í samræmi við hann, meginreglur hans og lög. Og það verður að hafa í huga að þessi tvö mjög jafnvígu stríð eru, í nýja sáttmálanum, jafngildi fyrstu tveggja brottvísana Ísraels til Babýlon, sem framkvæmdir voru hver á eftir annarri, á tímum Jójakíms konungs árið 605 f.Kr. og á tímum Jójakíns konungs, eftirmanns hans, árið 597 f.Kr. Við þriðju brottvísunina, á tímum Sedekía konungs, árið 586 f.Kr., er Ísrael ekki lengur til sem þjóð, borgin og musterið hafa verið eyðilögð, fólkið er algerlega flutt í brott og fangelsað í löndum sem Nebúkadnesar konungur ræður yfir. Mjög rökrétt er að jafngildið á okkar kristna tímum sé þriðja heimsstyrjöldin. Í báðum upplifunum opinberar Guð á þriðja stigi takmörk þolinmæði sinnar gagnvart hinum seku og í hvert skipti birtist reiði hans með gríðarlegri eyðileggingu mannlífa og jarðneskra eigna. Fyrir þriðju heimsstyrjöldina, sem hann spáir fyrir um með tákni „*sjöttu lúðursins*“, gefur Jesús út morðskipun í Opinberunarbókinni 9:13 til 15: „*Sjötti engillinn básúnaði. Og ég heyrði rödd frá fjórum hornum gullaltarsins, sem er frammi fyrir Guði, segja við sjötta engilinn, sem hafði lúðurinn: Leysið fjóra englana, sem eru bundnir við hið mikla fljót, Efrat.*“ Og **fjórir englar, sem búnir voru fyrir stundina, daginn, mánuðinn og árið**, voru leystir út til að deyða þriðjung mannkynsins. “ Þetta vers er áhugavert vegna þess að það vitnar í „*fjóra engla sem búnir voru fyrir stundina, daginn, mánuðinn og árið*“ sem þegar eru kynntir í Opinberunarbókinni 7 þar sem Guð staðfestir langan trúarfrið sinn: vers 2-3: „*Og ég sá annan engil stíga upp frá austri, með innsigli hins lifandi Guðs. Hann hrópaði hárrí röddu til fjögurra engla, sem gefið var að skaða jörðina og hafið, og hann sagði: Gjörðið ekki jörðinni skaða, hafinu né trjánunum, fyrr en vér höfum innsiglað þjóna Guðs vors á enni þeirra.*» Þar af leiðandi getum við skilið að með því að leysa þessa djöfullegu „*fjóra engla*“ úr læðingi árið 2022 og 2023 er verkið við að innsigla útvöldu Krists lokið; sem þýðir að Guð hefur valið úr hópi allra þeirra sem nú lifa þá fáu útvöldu sem verða hjálpræðis hans. Hann hefur

þegar dæmt hjörtu þeirra og hugsanir sem vona aðeins á hann og bíða þolinmóð eftir dýrðlegri stund komu hans í Jesú Kristi, guðdómlega gerðum og dýrðlegum.

Hvað varðar frið er sá sem Guð veitti Vestur-Evrópu á árunum 1945 til 2022 einstakur og merkilegur. En hvaða stefna liggur að baki þessu mjög ánægjulega tilboði? Það er tvíþætt, það hefur blessaða merkingu til að stuðla að miðlun ljóss til sinna útvöldu og gagnstæða merkingu bölvunar fyrir hina, því langi friðurinn mun leyfa þeim að fara alla leið niður glötunarbrautina. Friður drepur trúna, maðurinn endar með að trúa því að hann hafi öðlast hana með verkum sínum, Guð er hunsaður, ýtt til hliðar, eytt úr hugsunum manna sem sjá eilífa framtíð sem sína. Í þessu hugarástandi geta þeir gefið ímyndunarafli sínu lausan tauminn, knúið áfram af fjölda ósýnilegra, en mjög virkra, djöfla. Þá birtast ávextirnir sem þegar hafa borist í Sódómu og Gómorru aftur: samkynhneigð og fjölkynja öfgar hennar sem rússneskar og múslimskar þjóðir fordæmdu. Til að ná þessu háa stigi guðleysis var nauðsynlegt að bíða þar til síðustu sjónarvottar að síðari heimsstyrjöldinni voru næstum allir horfnir, þess vegna þetta langa friðartímabil í 77 ár.

Íhugaðu því hag þinn, því ég legg fram í skýrum orðum þá stefnu sem Guð hefur opinberað fyrir þessa hræðilegu þriðju heimsstyrjöld, þá síðustu sem allir falskristnir menn tengja við orrustuna við „Harmagedón“ sem vitnað er í í Opinberunarbókinni 16:16. Þeir hafa hins vegar rangt fyrir sér varðandi tímann því „*sjötta lúðurinn*“ kemur á undan „Harmagedón“ og þeir, margir, sem verða drepnir af henni munu ekki lifa af þessa síðustu trúarprófraun sem kallast „Harmagedón“.

Á hverjum degi hlusta ég á hugleiðingar og greiningar svokallaðra „sérfræðinga“ fréttaskýrenda í fjölmiðlum. Ég heyri aðeins orð sem tjá von sálna þeirra: sigur Úkraínu og ósigur Rússlands. Nýtið ykkur forskot ykkar, því í ljósi guðlegra opinberana vitið þið áður en hlutirnir eru gerðir að Rússland mun sigra vestræna óvini sína, að það mun ráðast inn í Ísrael og Egyptaland og ræna fornleifaaudæfum sem hafa auðgað það svo mikið. Þið vitið líka að eftir að hafa notað eyðileggjandi kraft sinn gegn Evrópuþjóðum mun Guð láta eyðileggja Rússland með kjarnorkuvopnum Bandaríkjanna. Hverjar eru þá skoðanir þeirra sem Guð upplýsir ekki og innblæs ekki verðugleika? Hlutdeild þeirra verður, þar til enda, vonbrigði. Njótið því með mér þekkingar ykkar á opinberaðri guðlegri stefnu því hann hefur mátt til að láta allt sem hann boðar með spádómum rætast og þeir sem fá konunglega „*innsigli*“ hans munu aldrei aftur verða fyrir vonbrigðum, „*því að Drottinn, YaHWéH, gjörir ekkert án þess að opinbera ráð sitt fyrir þjónum sínum, spámönnunum.*“ „,, eins og Amos 3:7 lýsti yfir. Vonbrigði verða hjá þeim sem uppgötva gang stríðsins dag eftir dag og falla í gildru stundarhagstæðra aðstæðna því að eftir þær munu andstæðar aðstæður koma upp. En þetta er allur tilgangurinn með guðdómlegri stefnu: hagstæðar aðstæður sýna eðlilega hegðun manna. Sýnileg yfirráð Úkraínu um tíma leiðir menn til að sýna stuðning sinn og samþykki fyrir málstað þeirra. Rússland mun því finna í þessu góðar ástæður til að láta þessa tegund af fólki deyja og þjást. Guðdómleg stefna hefur einmitt stuðlað, á löngu friðartímabili sem hefur verið komið á síðan 1945, að hrúni Sovétríkjanna, á árunum 1989 til 1991, en skiljið hagsmuni þessa falls: Bandaríkin hafa orðið hrokafull og ráðrík og afhjúpað sanna eðli sitt sem og eðli

bandamanna vesturlanda sem studdu það. Með veiklað Rússland nýtti NATO sér aðstæðurnar til að stækka áhrifasvæði sitt í gegnum Balkanskagastríðið, loftárásir á bandamann Rússlands, Serbíu, móttöku Eystrasaltsríkjanna og Póllands, að ógleymdri stríðinu sem háð var gegn Írak undir fölskum stjórnvöldum. undir yfirskini að Írak væri að undirbúa kjarnorkuvopn. Og sönnunargögnin fyrir þessari ásökun voru þegar byggð á villandi túlkun á myndum sem teknar voru af bandarískum gervihnöttum. Þannig var Írak ráðist inn, herir þess eyddir, leiðtogi þess drepinn og olían þess undir stjórn Bandaríkjanna. Ef Rússland hefði ekki hrúnið hefði ekkert af þessu gerst. En þökk sé þessu tímabundna hrúni kom einræði bandarískis kapítalismans í ljós og afhjúpaði bandarískan karakter sem var dulbúinn í vinalegum samskiptum sínum við bandamenn sína í NATO. Upplýstir af spádómum vita útvaldir Drottins við hverja þeir eiga í viðskiptum. Bandaríkin verða síðustu ofsækjendurnir í mannkynssögunni. Þegar þeir hafa eyðilagt Rússland að fullu mun óviðjafnanlegt vald þeirra gera þeim kleift að skipuleggja líf þeirra sem lifðu af síðustu heimsstyrjöldina. „*Dýrið sem stígur upp af jörðinni*“ í Opinberunarbókinni 13:11 mun ljúka verki sínu gegn þeim sem halda helgan hvíldardag Guðs og refsiaðgerðirnar sem gripið var til árið 2022 gegn Rússlandi, eftir að Írak og Íran staðfesta hörku þeirra aðgerða sem þeir eru færir um að grípa til gegn trúarlegum andstæðingum sínum. Guð spáði þeim í Opinberunarbókinni 13:17: " ***Og að enginn mætti kaupa eða selja nema sá sem hefði merkið eða nafn dýrsins eða tölu nafns þess.***“ Allt þetta er spád og boðað af hinum mikla æðsta Guði í nafni Jesú Krists um tuttugu öldum áður en það rættist. Skiljið því og gerið ykkur grein fyrir því hversu mikilvæg og lífsnauðsynleg þekking á hernaðaraðferð hans er.

Í óviðjafnanlegri visku sinni veit Guð hversu mikilvægt það er að hugga þjóna sína, þess vegna segir hann þeim alltaf hvernig þeir ***að lokum*** munu vinna sigur með honum gegn óvinum sínum. Þetta leiddi hann til innblásturs þessa verss í vitru konunginum Salómon sem skrifaði það í Préd. 7:8: „***Betri er endir hluts en upphaf hans***“, *betri er þolinmæði en hroki*.“ Og við þessi skilyrði bætir sá útvaldi trú sinni, það er að segja trausti sem hann setur á loforð Guðs. Þess vegna eru smáatriði um þróun atburða aðeins þekkt í framkvæmd þeirra, eins og sést dag eftir dag, í raunverulegum verkum. Með öðrum orðum segir vinsælt máltæki: „Sá sem hlær síðast hlær best.“

Hvað varðar stefnumótun hef ég bent á nokkur dæmi í biblíusögum þar sem eyðileggingu er undanfarin af blekkingu um yfirpyrmandi gleði. Fyrsta tilfellið varðar egypska hermenn sem fagna því að Hebrear höfðu í fólksflóttu sínum lokað sig með því að snúa sér að hafinu. Miðað við aðstæðurnar var víst að þeir yrðu allir drepnir. Hins vegar gerðist hið ófyrirséða: Guð opnaði Rauðahafið fyrir fólki sínu og þegar Egyptar komu aftur inn í opna leiðina lokaðist hafið yfir þeim; og það voru þeir sem dóu. Á dögum Esterar drottningar hafði landstjórinn Haman búið til gálga fyrir Gyðinginn Mordekai, en það var hann sem var hengdur. Í Dan 11:29-30-31, í þriðja sinn, fullviss um yfirvofandi sigur, hóf gríski selevkídakonungurinn Antíokos IV árás á Egyptaland árið 168 f.Kr. En rómverskur sendiherra kom í veg fyrir að hann tæki við, sem gerði hann mjög reiðan. Þá frétti hann að orðrómur um dauða hans hefði vakið almenna gleði meðal Gyðinga. Önnur ástæða reiði bættist við þá fyrri, og við heimkomu sína til

lands síns sló hann það með hörðum og óvenju blóðugum ofsóknum. Guð hafði spáð Daníel þessum atburði sem „mikilli ógæfu“. Ótrúmennska nýja sáttmálans verðskuldaði einnig sína „miklu ógæfu“ og Jesús boðar það með myndmáli í fyrsta kafla Opinberunarbókarinnar. Það er ekki lengur grískt heldur tekur það á sig mynd „sólarinnar“ sem átti að verða orsök bölvunar kristinna manna frá 7. mars 321, þegar fyrsti dagurinn sem helgaður var því kom í stað hins heilaga hvíldardags Guðs. Þegar sjötta refsingin fyrir þessa hrokafullu gjörð er „miklu ógæfunni“ sérstaklega refsað. Í dag finnum við röð „blekkingar“ fyrir árið 2022 og „refsingar“ fyrir árið 2023. Það er því eðlilegt að á stund „blekkingarinnar“ verði framtíðar rússneski ofsækirinn fyrir bakslagi; það sem gleður fjölmiðlaálitsgjafa almenning, en gerið ykkur ekki grein fyrir því að það sem skiptir máli á vettvangi í Úkraínu er ekki hermaðurinn, heldur eru það bandarískar eða franskar fallbyssur með mikilli nákvæmni, heldur einnig skarpskyggnið frá gervihnettum vestrænna ríkja sem gerir það mögulegt að bera kennsl á rússnesku skotmörkin sem skotunum verður að miða á; þannig að rússnesk umræða hefur rétt fyrir sér þegar hún segir að það sé NATO sem berjist gegn Rússlandi. Þeir sem ráða ríkjum eiga það að þakka nútímataekni sem notuð er og það eru nákvæmu fallbyssurnar og drónarnir sem neyða Rússa til að hörfa af vígvellinum, stundum, á stöðum og í smá stund, áður en þeir snúast gegn birgjum þessarar hátækni til að ráðast á lönd Vestur-Evrópu.

Þann 11. nóvember 2022, í Úkraínu, hörfaði rússneski herinn, vegna stefnumótandi ákvörðunar, frá borginni Kherson, sem ekki var lengur varnarhæf vegna skorts á aðgangi að vopnum og skotfærum. Þessi borg á vesturbakka Dnjepr-árinnar fellur þannig aftur í hendur Úkraínumanna, sem greinilega hafa ekki allir verið sendir úr landi af Rússum til austurbúða sinna. Reyndar fagna íbúar sem eru hlynntir Úkraínu á Kherson-torgi; fólk dansar og syngur í kringum eld. Rússland gefst þó ekki upp á þessari borg og framtíð íbúa hennar verður líklega ekki eins gleðileg lengi. En þessi gleðisýning sannar enn og aftur að ásakanir Úkraínumanna og vestrænna bandamanna þeirra gegn Rússum eru ekki réttlætanlegar með staðreyndum. Eru þeir illgjarnari en Rússarnir sjálfir? Er ekki sagt að sá sem vill drepa hund sinn saki hann um hundaæði?

Þann 11. nóvember fagnar Franska lýðveldið vopnahléinu frá 1918 með öllum sínum hefðbundnu athöfnum. En hvað myndu þeir „poilus“ halda sem létust í skotgröfunum í Verdun og annars staðar til að verja sjálfstæði lands síns, þegar eftir dauða sinn afsaluðust pólitísku eftirlifendur þessu sjálfstæði með því að binda hendur, fætur og höfuð þeirra, fyrir tilstilli evrópsks bandalags sem ræður skyldum þess og lögum; og þetta, fyrir ógeðfellda viðskipta- og fjárhagslega hagsmuni? Og það versta er að í dag hefur tvísigrað Þýskaland orðið ríkara og Frakkland í rúst. Það er rétt að morðstríðið í Úkraínu minnir Frakka á gildi þess að hafa her til að verja þá, sem gæti réttlætt könnunina þar sem 80% þeirra elska heri sína og hátíðahöldin 11. nóvember. En hefur þessi hátíð ekki sameiginlegan blæ sem gerir það að verkum að stjórnámamenn og herir sem skruðganga stolt á þessum degi kunna að meta hana, og fjölmiðlar sem finna þetta tækifæri sem efni sem vekur athygli fólks með athugasemdum sínum.

Sannarlega beinist þriðja heimsstyrjöldin aðeins að fólki sem Guð hefur bölvað, og trúföst börn hans eru ekki skotmörk. Í þessum aðstæðum mun hinn

mildi Jesús láta reiði sína tala og selja menn í hendur hvers annars. Til að útskýra þessa reiði verðum við að gera okkur grein fyrir því að stórfengleg sýning á kærleika hans er hunsuð, fyrirlitin, hafnað eða hunsuð af nánast öllum samtímamönnum okkar. Þetta viðhorf er aðeins jafnað af því sem Gyðingar, árið 586 og 70. Þess vegna verða ranglátir og fyrirlitnir uppreisnarmenn nútímans framseldir til dauða af sömu guðdómlegu reiði, sömu heift sem orsakast af réttlátri reiði hans.

Á þessum hræðilegu tímum sendir Guð trúföstum börnum sínum þennan boðskap úr Jesaja 26:20-21: „ **Far þú, fólk mitt, gakk inn í herbergi þitt og lokaðu dyrunum á eftir þér, fel þig um stund, þar til reiðin er liðin hjá. Því sjá, Drottinn kemur út úr bústað sínum til að refsa íbúum jarðarinnar fyrir misgjörð þeirra.** Jörðin mun opinbera blóð og ekki lengur hylja blóðsúthellingar.“ Berðu þetta vers saman við versið í Opinberunarbókinni 9:13-15: „Sjötti engillinn básúnaði, og ég heyrði rödd frá fjórum hornum gullaltarisins, sem er frammi fyrir Guði.“ og við sjötta engilinn, sem hafði lúðurinn, sögðu þeir: „Leysið þá fjóra engla, sem bundnir eru við hið mikla fljót, Efrat.“ Og þeir fjórir englar voru leystir, sem búnir voru til að deyða þriðjung manna í eina klukkustund, einn dag, einn mánuð og eitt ár.

Þessi vers, sem vitnað er í í Sálmi 2:10-12, kynna fyrir okkur lítt þekktan og ókunnan þátt í Jesú Kristi: „Gangið nú viturlega, þér konungar, og látið yður fræða, þér dómara jarðarinnar.“ Þjónið Jahve með ótta og fagnið með skjálfta. **Kyssið soninn, svo að hann reiðist ekki og þér farist ekki á veginum, því að reiði hans blossar upp skjótt. Sælir eru allir þeir, sem treysta honum.** »

Reynslan af „lokalausninni“ sem nasistar Hitlers framkvæmdu gegn Gyðingum er boðskapur frá Guði beint til síðustu trúföstu barna hans. Hann sýndi þeim að það er fullkomlega mögulegt fyrir mannlegt stjórnkerfi að fyrirskipa útrýmingu fólks, kynþáttar eða tiltekins hóps; sem verður raunin fyrir síðustu hvíldardagshaldendurnar í síðustu jarðnesku trúarprófauninni. Hins vegar, þar sem þessi prófaun á sér stað í samhengi við lok tilboðs sameiginlegrar og einstaklingsbundinnar náðar, munu síðustu nasistarnir ekki fá heimild frá Jesú til að framkvæma banvæna áætlun sína. Það er réttlát og hefndarfull íhlutun hans sem mun gera dómara og böðla tímans að fórnarlömbum morðreiði hans. Og „synir trúfestisins“ munu ganga inn í eilífd hins mikla hvíldardags sjöundu árþúsundsins, vorið 2030. Öllum öðrum verður eytt „fyrir birtu komu hans“, „adventus“ hans; þetta í samræmi við áætlunina sem spáð er í 2. Þess. 2:8: „Þá mun lögleysinginn opinberast, sem Drottinn Jesús mun tortíma með anda munns síns og að engu gjöra með birtu komu sinnar.“

Hér fjalla ég um sérstök skilyrði fyrir „sjöttu lúðurinn“ sem Jesús Kristur blés.

Þessi hnattræna átök setja fólk, sem þegar er aðskilið vegna trúarbragða sinna, upp á móti öðru. Síðan, án þess að áætlun Guðs opinberist og nálægð heimsendisins, eru menn sannfærðir um að sá tími samningaviðræðna sem mun binda enda á átökin muni renna upp fyrr eða síðar; þótt framlenging þeirra sé farin að valda þeim meiri og meiri áhyggjum. Þessi átök, sem hefjast eftir langt friðartímabil, 77 ár, eru þegar af völdum í Úkraínu af þjóðernisblöndu af rússneskum rétttrúnaðarmönnum og pólskum rómversk-kaþólskum uppruna.

Ímyndið ykkur hvað alþjóðleg blanda þjóðernishópa getur framkallað í Frakklandi á þeim tíma sem Guð hefur valið! Ég hef þegar borið þessar alheimshugsanir saman við tímasprengjur.

Á hernaðarsviðinu erum við að uppgötva í Úkraínu mikilvægi tækniframfara, ekki aðeins dróna og stjórngervihnatta, heldur einnig farsíma sem útbúa menn beint á þann stað þar sem þeir berjast og nota þá. Notkun símanna þeirra olli dauða rússneskra hermanna, þar sem GPS farsímanna þeirra hafði gert Bandaríkjunum og Úkraínumönnum kleift að finna þá og drepa þá með drónum eða mjög nákvæmum sprengjuárásum. Venjur daglegs lífs verða að vera lagðar niður tafarlaust því þessi lífsstíll skerðir lífshætti hermannsins og einingar hans. Á þessum stríðstímum erum við að uppgötva tæknilega kosti Bandaríkjanna, eigenda símakerfa um allan heim; allar þjóðir jarðar nota „internet“-þjónustu sína og gervihnattaþjónustu sína, sem þær einar hafa fulla stjórn á. Hefðbundinn hernaður hefur sín takmörk. Við sjáum í Úkraínu að herveldi hlutleysa hvert annað vegna þess að þau hafa svipuð vopn á báðum hliðum. Frá mannlegu sjónarhorni getur stríðið því haldið áfram svo lengi sem báðir aðilar hafa hermenn og vopn. Þess vegna hefur Guð í stefnu sinni skipulagt versnun ástandsins með því að láta Vesturlönd taka þátt í þessu stríði, allt frá stigvaxandi áföllum til stigvaxandi áfalla; þangað til Bandaríkin eyðileggja Rússland og bandamenn þess með kjarnorkuvopnum og hinir dreifðu rússnesku herir, sem eftir eru, svara höggi fyrir höggi með gífurlegum kjarnorkumátt sínum áður en þeir hverfa alveg. Að lokum mun réttláti dómarinn Jesús Kristur hafa náð þeirri spáðu niðurstöðu: „*Þriðjungur mannanna mun hafa verið drepnir*.“ Vegna þess að þessi þriðjungur mannsins varðar bæði almenna borgara og hermenn, sem Guð dæmir báða. Þess vegna er notkun kjarnorkuvopna nauðsynleg til að framkvæma illgjarna áætlun hans.

Það sem hefur verið er það sem verður

Guð innblés hinn vitra Salómon með þessu versi sem vitnað er í Préd. 1:9: „*Það sem hefur verið, það mun verða, og það sem hefur verið, það mun verða. Ekkert er nýtt undir sólinni.*“ Auðvitað gat Salómon ekki ímyndað sér þær tækniframfarir sem þróuðust svo hratt frá miðri 19. ^{öld}. Á hans tíma var þekking manna mjög takmörkuð og stöðug. En við verðum að skilja í dag að Guð er ekki að tala um tæknilegar uppfinningar heldur um það sem er sannarlega varanlegt, það er að segja lífsregluna. Því að frá Adam og Evu setur þessi lífsregla þá veru sem nýlega hefur fæðst á undan þessum tveimur leiðum sem Guð nefnir; tveimur leiðum sem birtast honum: hlýðni og líf; óhlýðni og dauði. Veran fæðist til að nýta sér þetta frjálsa val. En þetta val er aðeins hægt að taka með þekkingu á norm þessara tveggja leiða; því er tími menntunar og fræðsla nauðsynlegur fyrirfram. Þetta annað vers úr Okv. 29:18: „*Þar sem engin opinberun er, glatast fólkið; sæll er sá sem heldur lögmálið!*“ Án þekkingar á guðlegri opinberun setur mannssálin engin takmörk á frelsi sitt. Og þessi meginregla endurnýjast á öllum tímum og á öllum tímum, að eilífu. Þetta er sérstaklega augljóst í núverandi vestrænu samfélagi okkar, sem hefur frelsað sig frá öllum skyldum gagnvart Guði undir því yfirskini að það efist um eða trúir ekki lengur á tilvist hans.

Þessi freisting sem frelsisþráin veldur er ekki ný af nálinni því hún tók á sig mynd í fyrstu verunni sem Guð skapaði, ljósenglinum sem hefur, eftir uppreisn sína, orðið að djöflinum og Satan. Nú var djöfullinn fyrsti berandi frávíksins sem kallað er illska vegna frelsisþrár sinnar. Hann var ekki vondur, heldur útbreiðslumaður þess. Og eftir hann tóku fjölmargar himneskar og síðan jarðneskar verur sömu ákvörðun til að fullnægja frelsisþrá sinni. Það var því um þessa þrælkun frelsisþrárinnar sem andinn talaði fyrir milligöngu Salómons. Það var auðvelt fyrir hann að spá fyrir um endurnýjun nærveru sinnar í gegnum jarðneska lífssöguna. Þó að frelsið neyðir okkur til að ganga sífellt lengra, segir Guð hins vegar við sína útvöldu: „Styrkið! Takmarkið frelsi ykkar!“ Þessi takmörkun tekur á sig fræðilegt form sem er ritað í Biblíunni í formi laga og reglugerða sem hinn útvaldi framfylgir.

Þessi sjálfviljuga ákvörðun hins útvalda um að takmarka frelsi sitt er lýst í lexíunni sem kynnt er í 2Mós 21:5-6: „*Ef þrællinn segir: „Ég elska húsbónda minn, konu mína og börn mín, þá mun ég ekki fara frjáls burt, Þá skal húsbóndi hans leiða hann fram fyrir Guð og leiða hann að hliðinu eða að dyrastafinu. Húsbóndi hans skal stinga al í gegnum eyrað á honum, og þrællinn skal þjóna honum alla tíð.*» Munið nú þegar eftir þessum boðskap: hinn útvaldi er „þræll“ Guðs í Jesú Kristi, sem hann endurleysti. Hinn útvaldi kýs fúslega að verða „þræll meistarans“ vegna þess að hann „elskar hann“. Í ljósi þessarar kenningar er hægt að skilja hvers vegna það er tilgangslaust að þröngva trúarbrögðum upp á fólk með valdi og að allir þeir sem iðka þessa aðferð vitni gegn trúarbrögðum sínum. Í þessari athöfn kýlir Guð „eyra“ síns útvalda. Hann tekur þetta „eyra“ í sínar hendur; sem þýðir að hinn útvaldi verður nú aðeins að hlusta á hann. Og þessi áhugi á *mannlegu* „eyra“ er réttlættur með þeirri staðreynd að Eva drýgði frumsyndina, vegna þess að hún „hlustaði“ á blekkingarorð miðilsins „ormsins“, sem Satan, hinn fallni uppreisnarengill, talaði við hana í gegnum. Á páskum flóttans úr Egyptalandi átti blóð lambsins að vera stráð á dyrastafi húsa trúaðra og hlýðinna Hebra. Á sama hátt er blóð hinna útvöldu tengt, með heyrn hans, við „*dyrnar, stafina*“ í húsi Guðs. Við minnumst þess að Jesús sagði í Jóhannesi 10:9: „*Ég er dyrnar. Sá sem kemur inn um mig, mun frelsast, hann mun ganga inn og út og finna haga.*“ Með öðrum orðum, „*hann mun finna*“ í eilífu lífi hina sönnu hamingju lífsins.

Sú sýning að Guð skapaði jörðina verður brátt lokið eftir sjö ár. Þannig finnum við á þessu tímabili afar uppreisnargjarna hegðun manna, ávöxt 77 ára friðar og trúfrelsis. Eftir nokkrar kynslóðir hafa börn á Vesturlöndum fæðst og alist upp algjörlega án kennslu Guðs. Eins og svampar gleypa þau allar rangar hliðar frelsisframfara; allt sem leiðtogi Rússlands fordæmir og lýsir yfir í opinberum ræðum sínum. Og þetta þema sem segir „*það sem hefur verið er það sem verður*“ leiddi mig til að átta mig á eftirfarandi. Mannkynið hefur alltaf verið tælt af einræðisfasisma. Þetta var þegar raunin í Frakklandi árið 1806, Napóleon I^{og} yfirvald hans færði dýrð til sigurs Frakklands. Síðan, um 1930, á Ítalíu, var það sama uppi á teningnum með „svartskyrtnu“ stjórnina sem Benito Mussolini kom á fót. Sterk persónuleiki hans tældi Ítala. Á sama hátt, eftir hann, árið 1933, tældi nasistastjórn Adolfs Hitlers, með stórfenglegum ræðum sínum sem duldu glæpi sína, Þjóðverja. Og það verður að hafa í huga að í Frakklandi, jafnvel á þeim tíma,

vakti fæðing þessara nasistastjórnar engar áhyggjur; ekki frekar en nasismi sem var til staðar í Úkraínu árið 2014; nærvera sem engu að síður var tekið eftir og afhjúpuð í fjölmiðlum, vitni að „byltingunni“ sem kollvarpaði lögmætri forsetaskipan. En hvað er nasismi? Orðið var fundið upp af Adolf Hitler til að skilgreina stjórnarfarsreglur hans, sem byggja eingöngu á valdi og fortölum. Nasismi upphefur hópinn í óhag einstaklingsins; hann státar af því að verja þjóðernissinnað mál, hann leitar hreinleika upprunalegs kynþáttar síns og líkamlegra og sálfræðilegra einkenna. Nýi nasisminn kann að hafa mun á þeim gamla, en hann á sameiginlega áherslu á valdi og þörfina á að útrýma andstæðingum líkamlega. Ég hugsaði með mér að ef Adolf Hitler myndi rísa aftur til lífsins, myndi hann vera agndofa yfir að sjá, árið 2022, afkomendur þeirra sem börðust við hann og réttuðu „SS“ félag hans og ráðherra hans í Nürnberg-dómstólnum árið 1945 styðja og verja með vopnum sínum nýja úkraínska nasismann. Það verður að segjast að fyrir Vesturlandabúa tengist nasismi aðeins árásargirni þeirra gegn öðru landi, sem er það sem Hitler gerði gegn Súdetahéruðum og Póllandi. Þannig að í dag er nasistinn fyrir þá Rússi. Ennfremur, hvernig er hægt að bera kennsl á nasista þegar hann er af gyðingatrú þegar nasismi er fyrst og fremst tengdur „Shoah“, tilraun nasista Þýskalands til að útrýma Gyðingum? Fyrir mér er sá fyrsti sem fullyrðir það þegar nasisti; það sem hernaðarvæddi hópinn „Azov“ er að gera í Úkraínu. Og að úkraínska þjóðin telji þessa nasista vera hetjur sínar er ekki undarlegt í sjálfu sér, þar sem Þjóðverjar gerðu slíkt hið sama á milli 1933 og 1945. Vissulega er Vesturlandabúar ekki í nasistaástandi eins og Úkraínumenn í „Azov“ og Úkraínumenn eru ekki allir taldir vera nasistar, en í stríðsástandi gerir þörfin fyrir ákafa og áhrifaríka bardagamenn þá að verðleikum hjá þjóð sinni. Á sínum tíma gladdi blóðþyrsti Neró þjóð sína með því að bjóða þeim blóðug sjónarspil á vígvöllum Rómar og heimsveldisins. Og nasismi Hitlers var í raun aðeins endurvakning þessara stjórnarháttar sem þröngva sér upp um tíma með valdi og nauðung.

Fyrir Guðs barn sem fylgist með þessu þarf aðeins eitt að hafa í huga: að tilkoma þessara stríðsmanna er viljug og skipulögð af Guði vegna þess að hann þarfnast þeirra til að refsa seku mannkyni. Þegar hann vildi frelsa Ísrael frá hernámi Filista, skipulagði Guð afsökun fyrir deilum sem leiddi Samson til að berjast gegn þeim þar til hann eyddi þeim. Árið 2022 gerði hann slíkt hið sama og nýtti sér tengingu Vesturlandabúa við alþjóðlegar reglur þeirra, sem Bandaríkin höfðu, sem sigurvegarar í síðari heimsstyrjöldinni, tekið upp á Vesturlöndum, og reynt að þröngva þeim upp á aðrar þjóðir og fólk jarðarinnar með opinberum hætti Sameinuðu þjóðanna. Og meðal þessara reglna hafa þær sem varða rétt þjóða til sjálfsákvörðunar og friðhelgi yfirráðasvæðis síns orðið orsök smám saman tortúmingar fyrir allar jarðneskar þjóðir.

Svo í stuttu máli held ég því fram að „*það sem hefur verið og það sem mun verða*“ varðar uppreisnargjarna hegðun manna sem Guð hefur þurft að refsa oft og mun halda áfram að refsa þar til síðustu refsing hans rennur út.

Þann 17. nóvember 2022 er staðan fyrir Rússland ekki björt, þar sem það hefur ekki búið sig undir hefðbundna hernaðaráttök. Þess vegna, knúinn áfram af hraðari atburðarás, þ.e. beiðni Úkraínu um að ganga til liðs við NATO, vildi Vladímír Pútín kalla inngríp sitt „sérstaka aðgerð“ en ekki stríð. Á jörðu niðri var

búnaður landsins eyðilagður af drónum sem Úkraínumenn notuðu, og síðan voru skotfæri og eldsneytisbirgðir eyðilagðar af nákvæmum Caesar og Himars fallbyssum. Þetta stríð er að drepa marga, en aðallega með fjarstýrðum loftárásum beggja vegna. Framfarir Úkraínumanna eru fyrst og fremst afleiðing af brottför rússneskra herja sem eru sviptir vopnum og skotfærum. Framfarir Rússa voru einnig vegna hörfun Úkraínumanna. Friðurinn sem hefur verið tryggður of lengi hefur veikt stríðsáka Rússlands nútímans. Það vaknar eins og björn eftir margra mánaða dvala og uppgötvar að gamli herbúnaðurinn er úreltur. En það hefur tíma og lýðfræði, eða öllu heldur tölur, á sinni hlið. Nýr íranskur drónabúnaður hennar hefur þegar gert henni kleift að eyðileggja franska Caesar-fallbyssu sem var á ferðinni 40 km innan úkraínska svæðisins í Úkraínu. Þeir munu brátt geta brugðist við, eins og Úkraínumenn. En til að ná þessum árangri þarf Vladímír Pútín að uppfylla brýnar þarfir hermanna sinna, hvað varðar vetrarbúnað, skilvirk nútíma skotfæri og vopn og leiðtoga sem geta skipulagt aðgerðir hermanna sinna sem standa frammi fyrir raunverulegu stríði, ekki einföldum „sérstakri aðgerð“. Vegna þess að rússneskir hermenn hafa orðið fórnarlömb löngunar hans til að takmarka aðgerðir sínar frá upphafi inngripa sinna á úkraínskri grundu. Reyndar hefur Guð undirbúið Rússland fyrir stórfelldar inn grip gegn Evrópu þar sem sérstök vopn þeirra, sem það hefur byggt sérgrein sína á, verða mjög áhrifarík og mjög banvæn. Því samkvæmt Jesú Kristi, í ótrúrri kristinni Evrópu, „*mun þriðjungur mannkyns drepinn*“; sérstaklega vegna fyrirlitningar sem falskristnir sýna hinum heilaga hvíldardegi hins sanna sjöunda dags, laugardags, sem Guð helgaði frá upphafi hans, í lok fyrstu viku sköpunarinnar og viðfangsefni fjórða af tíu boðorðum konungslögmáls hans; heldur einnig vegna þess að þeir sýndu engan áhuga á biblíuspádómum hans sem hann kallar „*vitnisburð Jesú*“ í Opinberunarbókinni 19:10: „*Og ég féll fram til að tilbiðja hann, en hann sagði við mig: „Gerðu það ekki! Ég er samþjónn þinn og bræðra þinna, sem hafa vitnisburð Jesú. Tilbið Guð, því að vitnisburður Jesú er andi spádómsins*.“

Ástandið í Evrópu

Núverandi ástand í Evrópu byggist á einstaklingsbundinni reynslu landanna sem hún samanstendur af frá 1945 til dagsins í dag.

Við höfum lengi séð Þýskaland leiða brautina í þessu Evrópusambandi. Nokkrar skýringar eru á þessu, þar á meðal sú staðreynd að, líkt og Japan, sem Bandaríkin sigruðu í síðari heimsstyrjöldinni, naut það stuðnings þessa öflugra efnahags- og fjármálaríkis á hernaðarstigi. Það naut góðs af bandaríska verndarsvæðinu og gat þannig forðast kostnaðarsaman hernaðarkostnað; sparnað sem fjárfestur var í iðnaðarþróun þjóðarinnar. Ég man að þegar Evrópusambandið var stofnað var þýski gjaldmiðillinn, „markið“, fjórum sinnum hærri en franskí „frankinn“ okkar. Því kaus það að gefa evrunni enn sterkara gildi, um 6,60 franka. Þetta gengi kom því til góða vegna þess að það var auðugt, en það setti minna

auðugt land eins og Frakkland og aðrar Evrópuþjóðir í óhag. Það skuldbatt sig að fullu til hnattvæðingar viðskipta og byrjaði á því að nýta Portúgal, það sem var minnst auðugt af þeim sex löndum sem sameinuðust í upphafi, innan Evrópu þegar það gekk inn í Evrópu. Evrópunefndarmenn hvöttu frumkvöðla til að flytja höfuðstöðvar sínar til þeirra Evrópulanda sem krefjast minnst skatta. Bilið jókst þannig innan Evrópu sjálfrar, þar sem miðlungs auðug lönd sáu auðlindir sínar flytjast til fátækari landa. Árið 1990 gerði auður Þýskalands því kleift að taka við endurkomu Austur-Þýskalands, sem arðrán þess auðgaði það síðan enn frekar.

Önnur ástæða sem skýrir efnahagsástand Frakklands og Englands er í grundvallaratriðum sú staðreynd að þessi tvö lönd byggðu auðgun sína á nýlendustefnu; þannig að afnýlenduvæðingin setti þau í skuld við nýlendubjóðirnar. Þessi tvö lönd töldu sig skyldug til að taka á móti allri þeirri eymd sem flutti frá fyrrverandi nýlendum sínum. Og af löndunum tveimur varð Frakkland fyrir mestum skaða, því lýðveldisreglur þess, kjörorð þess "frelsi, jafnrétti, bræðralag" og vörn þess fyrir mannréttindum, sem nýlegar kynslóðir hafa beitt almennt, gerðu þessa kerfisbundnu móttöku að þungri byrði sem eyðilagði hana. Atvinnuleysi meðal þjóða jókst enn frekar eftir því sem karlar og konur fóru að keppa í atvinnulífinu; ennfremur, hjá sumum, oftast, frá lokum síðari heimsstyrjaldarinnar, hefur húsmóðirin orðið sjaldgæf, kýs eða krefst atvinnustarfsemi. Til að réttlæta þessa móttöku er sagt í Frakklandi að erlendir verkamenn steli ekki frönskum störfum vegna þess að þeir gegna störfum sem Frakkar neita að vinna. Þetta er satt, en með því að gefa eftir þessari skyldu borgar allt Frakkland verðið. Hvernig tekst þjóðir sem vilja ekki taka á móti innflytjendum að takast á við? Hinir minna menntuðu gegna þessum óumbeðnu störfum og þjóðin nýtur góðs af þessu og forðast þannig alvarleg ókosti. En þótt starf hafi óþægilega hlið gerir það það ekki síður ómissandi og þar af leiðandi verðugt að fá viðeigandi laun.

Aðgreindi Guð fólk eftir tungumáli án ástæðu? Getur maðurinn brotið gegn þessari meginreglu án þess að þola óhagræði? Með því að varðveita kynþáttahreinleika Ísraels fólks síns, sem hann bannaði hjónaband við útlandinga, gaf Guð þá ekki mönnum um alla jörðina fyrirmynd til eftirlíkingar? Hvers vegna er kynþátta- og þjóðernisblöndun mikil hætta? Einfaldlega vegna þess að fjöldi ósýnilegra djöfla nýtir sér þessa stöðu til að gera hana að vandamáli. Þeir starfa og virkjast í hugum manna og reyna að sannfæra þá um að munur sé óbærilegur. Guð leyfir þeim að starfa frjáltslega og afleiðingar athafna þeirra eru aðeins þær sem fylgja fyrirlitningu gagnvart þeirri norm sem Guð hefur fyrirskipað. Kynþáttafordómar innblásnir af djöflum eru djöfullegir, en kynþáttafordómar innblásnir af Guði miða aðeins að því að forðast vandamál. Útvaldir hans eru valdir úr öllum þjóðum, þjóðum, tungumálum og ættkvíslum jarðarinnar; því er ekki hægt að saka þá um „kynþáttafordóma“ í niðrandi merkingu hugtaksins. Að baki húðlit eða tungumáli liggur mannsál sem himneskur Guð býður að ganga inn í dýrð himnesks líkama sem mun gera hana eins og trúfasta engla. Þess vegna skiptir útlit ekki máli fyrir útvalda hans. Það er ekki það sama með aðra trúarbrögð sem útflytjandinn hefur með sér. Þau keppa við guðdómlega áætlun, bera með sér dauðann; fyrsti og „*annar dauðinn*“ eru enn ógnvænlegri vegna þess að þau hafa eilífar afleiðingar.

Jafnvel innan þessarar Evrópu, sem samanstendur af ríkum og fátækum þjóðum, ríkir samkeppni, þar sem svokölluð samstarfsríki keppa sín á milli. Og innri viðskiptastríðið kemur þeim ríkustu og minnst félagslega bágstöddum til góða, sem er, enn og aftur, Þýskaland. Í Evrópu situr það efst í píramíða, rétt eins og Bandaríkin gera á vestrænum og jafnvel hnattrænum vettvangi. Þjóðirnar þar á milli eru arðrændar og haldið lægra. Slík er píramíðareglan. Ósigræð Þýskaland fékk stjórnámálamjólk Bandaríkjanna, og það kemur því ekki á óvart að það, sem forysta þess, endurskapi fyrirmynd þeirra í Evrópu, jafnvel í sinni mynd; „Länder“ þess líkist „ríkjunum“ sem mynda Bandaríkin.

Á þessum tímum hefur skuldbinding Þýskalands við að styðja málstað Úkraínu verið afgerandi; núverandi forseti framkvæmdastjórnar Evrópusambandsins er Þjóðverji. Sjáðu, Hitler, þriðja „ríkið“ þitt er orðið fjórða veruleikinn! Á eftir Þýskalandi hafa aðrar Evrópuþjóðir sameinast um val hennar, að Ungverjalandi undanskildu. Hver annar myndi þora að mótmæla henni? Það eru enn og alltaf hinir ríkustu sem þvinga fram sínar ákvarðanir.

Hvert þjóðríki er merkt af reynslu sinni. Frakkland hefur verið í fararbroddi mannúðarreglunnar frá byltingunni, en ég minni ykkur enn og aftur á að upphaflega náðu „mannréttindi“ þess aðeins til franskra karla og alhliða beiting þeirra er nýleg. Frakkar hafa tileinkað sér þessa reglu að því marki að hún virðist alhliða fyrir þá, en það er langt frá því að vera raunin. Í raun er hugmynd þeirra um þessi réttindi frönsk undantekning. Fyrir Bandaríkin koma þessi réttindi ekki í veg fyrir misnotkun þessa manns og þau hafa ekki haldið aftur af sér. Hinar þjóðirnar viðurkenna þessi „mannréttindi“ aðeins að hluta og sum Austurlönd mótmæla þeim alfarið. Þetta gerir þennan rétt að ágreiningsefni og stríðsandstöðu. Sannfærðir um að þeir bjóði upp á fullkomna fyrirmynd fyrir mannkynið eiga Frakkar mjög erfitt með að setta sig við þá staðreynd að persónulegt val þeirra er ekki sameiginlegt öllum þjóðum. Og þessi hegðun finnst á evrópskum og jafnvel vestrænum vettvangi, þar á meðal í Ameríku og Kanada. Austurlönd eru að vakna, auðguð og öflug og þau eru að láta skoðanir sínar og rétt sinn til að vera öðruvísi í ljós. Og það er meginreglan um frelsi, sem er Vesturlandabúum svo kær, sem veitir þeim þessi réttindi. Fyrir vikið er Vesturlönd föst í frjálslyndri hugsun sinni, sem er orðin „frjálslynd“ og, alvarlegra sagt, „frjálshyggjusinni“, og sýnir, samkvæmt bandarískri fyrirmynd, hæstu glæpatíðni og hæstu tegundir óöryggis.

Dagsetningarnar sem YaHWéH ákveður

Þegar þörfin kom upp til að skapa jarðneska mannkynið, undirbjó hinn mikli skapari Guð, YaHweh, eins konar andlega fjársjóðsleit fyrir sína ástkæru útvöldu. Guð sagði Móse frá reynslu mannkynsins í gegnum tíðina og frá upphafi, sem skrifaði hana niður og kynnti hana fyrir komandi kynslóðum í fimm bókum sínum: 1. Mósebók, 2. Mósebók, 3. Mósebók, 4. Mósebók og 5. Mósebók. Þessi vitnisburður, sem Guð sjálfur gefur, á skilið og krefst trausts okkar. Og traust okkar, sem andlega kallast „trú“, er umbunað vegna þess að þessi vitnisburður er uppspretta og leið til að leyfa sálum okkar að ferðast um jarðneska ferðina, vitandi hvaðan við komum, hvar við erum og hvert við erum að fara. Þessi þrjú svör

mynda þríhyrning hvíldar sálarinnar. Sýnilegar staðreyndir, sem réttilega eru teknar fram, eru hræðilega blekkjandi og vegurinn að eilífu lífi er fyrst og fremst byggður á loforðum þessa ósýnilega, en samt alvitur og alvitur Guðs.

Í áætlun sinni færðist Guð nær mannkyninu í máttugri guðdómlegri náttúru með því að skipuleggja útrás hebreska fólksins síns, sem var valið til að standa við loforð sitt við Abraham. Hann sannaði almætti sitt með því að eyða her hinna þrælkuðu Egypta. Síðan, eftir að hafa lagt þennan hóp til hvíldar, sem var hrifinn úr þrældómi og dauða, kenndi hann þeim og kunngjörði þeim lög sín, reglur og fyrirmæli. Þannig, eftir að hafa orðið vitni að dauða egypsku hermannanna, lærðu þeir af Guði hræðilega reynslu þeirra fyrir flóðið, sem allir voru tortímdir af flóðinu. Einnig höfðu þessir Hebrear fullkomna þekkingu á Guði: þeir höfðu fengið sönnun fyrir kærleika hans, vernd hans og stöðugri trúfesti með frelsun sinni frá Egyptalandi og þeir vissu einnig um getu hans til að tortíma þeim sem standa gegn honum. Héðan í frá myndi aðeins einstaklingsbundið eðli þeirra koma fram: uppreisnarmennirnir hegða sér sem uppreisnarmenn og hinir útvöldu hegða sér eins og útvöldu. Mánuðir, ár og aldir líða þar sem spámenn fá skilaboð frá Guði með innblæstri sem boða á meira og minna skýru máli framtíð hebreska fólksins og hins útvalda fólks. Ég aðskil þessar tvær orðasambönd, því ég minni ykkur á, og það er mjög mikilvægt, að holdlegt Ísrael er ekki útvalin þjóð heldur einfaldlega fólkið sem erfðir eru af ættföðrinum Abraham. Og Guð vildi gera fyrir sitt sanna framtíðarútvalna fólk, þessa fólks, tákn, brenglaða mynd af hinu sanna útvalna fólki. Guð ávitaði stöðugt sameinaða Ísrael, síðan Júda og tíu ættkvíslir Ísraels, fyrir tíðar og varanlegar uppreisnir þeirra; ekkert sem samsvarar hegðun hins sanna útvalna fólks. Og ef við verðum að draga lærdóm af reynslunni sem við lifðum í gamla sáttmálanum, þá er það að Guð dæmir og flokkar á milli þeirra manna sem segjast vera hans, þeirra sem hann telur verðuga útvalningar sinnar til eilífs lífs. Með þessari sýn á gamla sáttmálanum getum við líka litið á lífið almennt. Við fæðumst annað hvort til að vera útvalin eða fallin. Og svarið liggur í einstaklingsbundnu eðli okkar.

Með því að skrifa Biblíuna reyndi Guð ekki að bregðast við guðlausri forvitni manna. Hún var skrifuð fyrir sína sönnu útvöldu, því þeir einir eru leiðtogar hans, til að njóta góðs af henni. Nútíminn hefur stuðlað að því að Biblían sé birt á mörgum tungumálum og dreifð um alla jörðina, og þrátt fyrir þetta er lestur hennar árangurslaus fyrir þennan mannfjölda vegna þess að eðli þeirra er uppreisnargjarnt. Sagan ber vitni um þetta: í upphafi kristinnar tímar var Biblían fjarverandi og falin, og trú postulanna var þegar orðin afmynduð af blöndun við heiðnar hefðir. Þegar Biblían var dreifð á 16.^{öld} var hún strax ofsótt ásamt þeim sem áttu hana og jafnvel þá endurtóku fáir friðarstefnuna sem Jesús Kristur sýndi á meðan hann var á jörðinni. Sagði Jesús ekki í Matt. 22:14: „*Margir eru kallaðir en fáir útvaldir*“; sem ég þýði sem: það eru margir lesendur Biblíunnar en fáir útvaldir sem læra af henni og muna eftir þeim lærdómi sem Guð hefur gefið.

Biblían er gerð úr þúsundum blaðsíðna sem eru gagnlegar að vita því þær innihalda svörin við gátunum sem birtast í andlega dulkóðuðum spádómstextum. Að ráða þær er afar auðvelt, næstum innan seilingar barns, en það hefur aðeins verið gert mögulegt fyrir hina útvöldu sem Guð hefur valið, sem tilgreinir þá til þessa verkefnis. Og hans útvöldu skilja aðeins það sem hann vill að þeir skilji á

sínum tíma og tímum. Þannig fær uppbygging opinberunar biblíuspádóma hans mynd af fjársjóðsleit þar sem hvert stopp er merkt með samhengisbundnum sannleika sem tengist sínum tíma. Og hvernig merkjum við tíma? Með dagsetningum sem tengja saman tímabil mannkynssögunnar.

fæddist um miðja 20. öld og lærði af vestrænum mönnum að útreikningur okkar á tíma byggðist á áætluðum fæðingu Krists. Þessi fullyrðing var djúpt grafin í huga minn og allra samtímamanna minna. Og aðeins Guð gat frelsað mig, samkvæmt vilja sínum, frá þessari röksemdafærslu. En hann gerði það ekki fyrir þann tíma sem hann valdi, því ég þurfti að bæta steini mínum við spámannlega uppbyggingu sem aðventistar settu á fót, sem Guð setti til hliðar í þessum tilgangi og þessu hlutverki að opinbera biblíuspádóma; þetta eftir tvær trúarprófanir á væntingum um endurkomu Krists sem tilkynntar voru í röð vorið 1843 og haustið 1844.

Ég hef loksins mjög skýra skýringu á hlutverki þessara tveggja dagsetninga, sem staðfest er með tveimur atburðum sem áttu sér stað í Bandaríkjunum. Sú fyrri, 1843, er staðfest sem hugtakið „*kvöldmorgunninn 23:00*“ sem vitnað er í í Daníel 8:14 þar sem skrifað er í góðri þýðingu úr hebresku: „*Þangað til kvöldmorgunninn 23:00 mun heilagleiki réttlætast*.“ Samkvæmt versí 13 á undan vísar þessi „*heilagleiki*“ til fólks hinna heilögu sjálfra og frá skilgreindum degi hefst endurreisnarstarf mikilla sanninda sem varða „*eilífa*“ óframseljanlega prestdæmis Jesú Krists og opinberun fordæmingar sunnudagsins af Guði sem endurreisir meðal útvöldu sinna iðkun heilagra sjöunda dags hvíldardags síns. En á lúmskum nótum er hvíldardagurinn ekki nefndur á nafn, heldur aðeins auðkenndur með andstæðu sinni, tákni syndarinnar, sem myndar sunnudagshvöldina sem Rómaveldi stofnaði: af Konstantínusi I, rómverska keisara, þann 7. mars 321 og af Vigiliusi I páfa árið 538, í Róm frelsuðum frá Austgotum.

Af öllum þessum þáttum kemur í ljós að skipun Daníels 8:14 ákvarðar upphafsdagsetningu **endurreisnar** biblíulegra sanninda. Og þetta upphaf mun enda við lok annarrar prófraunarinnar sem fram fór 22. október 1844. Nú nefndi ég nýlega þetta vers úr Préd. 7:8: „*Betri er endir hluts en upphaf hans, betri er þolinmóður andi en hroki*.“; sem ég þýði sem: betra 1844 en 1843. Það er hér sem við verðum að endurskoða stærðargráður og forgangsöröðun. Jesús sjálfur lýsti því yfir í Markúsi 2:27-28: „*Þá sagði hann við þá: Hvíldardagurinn varð til vegna mannsins og ekki maðurinn vegna hvíldardagsins, svo að Mannssonurinn sé einnig Drottinn hvíldardagsins*.“ „... Hann segir okkur skýrt að í gildismatinu setji Guð manninn ofar hvíldardegnum, en ekki bara hvaða mann sem er; aðeins þann sem Guð velur til eilífs lífs. Ég dreg þá ályktun að Daníel 8:14 eignu orðið „*heilagleiki*“ sem forgangsverkefni hinum útvöldu heilögu sem Jesús Kristur endurleysti. Og atburðirnir í Bandaríkjunum árin 1843 og 1844 bera vitni um þessa forgangsöröðun því eftir 22. október 1844 gaf Guð hvíldardaginn sem tákn um samþykki sitt til aðventista sem höfðu sigrast á prófrauninni; hann lagði hann ekki á hann, hann gaf hann. Reyndar hegðar hann sér með hvíldardaginn eins og hann gerði með náðinni sem hann fékk með krossfestingu sinni. Hvíldardagurinn var skapaður fyrir hinn útvalda mann og hann hefur aðeins merkingu fyrir hann, rétt eins og Jesús gaf líf sitt til að endurleysa sitt án þess að spyrja hann álits. Guð

tók frumkvæðið og hann eignar þessa tvo óaðskiljanlega hluti aðeins hinum útvöldu sem hann telur verðuga þeirra, eins og hann opinberar í Opinberunarbókinni 3:3 í boðskapnum sem fluttur var til Sardes. Reyndar má hvíldardagurinn ekki fela og hylja manninn sem Jesús dó fyrir og reis upp aftur. Lengi vel höfum við litið á hvíldardaginn sem skipun, boðorð vegna þess að hann var sannarlega í formi boðorðs sem hann var borinn fram, en hverjum? Uppreisnargjörnum lýð sem reitti Guð til reiði á hverjum degi þar til hann eyddi þeim af Rómverjum árið 70 e.Kr. Holdlegi Ísrael gamla sáttmálans var aðeins sýnishorn af öllu mannkyninu, sem það bar helstu persónueinkenni þess. Að baki boðorðinu faldi Guð í heilögu „*innsigli*“ sínu tákn umbunarinnar sem var geymd fyrir sína útvöldu sem elska hann og vona aðeins á hann, bíðandi sem verðugir „aðventistar“ eftir sannri endurkomu hans, nákvæma dagsetningu sem hann tilkynnti þeim að lokum: vorið 2030.

Guð vissi að boðorð hans yrðu hafnað og fyrirlitin af öllum uppreisnargjörnum verum. Þess vegna var tilvist þessara boðorða einungis ætluð til að framfylgja löglega og löglega réttlátum dauðadómi fyrir óhlýðna menn, því óhlýðni þeirra gerir þá óverðuga og óhæfa til eilífs lífs í návist hans. Hins vegar, lúmskt, samkvæmt meginreglu andstæðna, þókna staðlar boðorða Guðs mjög hans útvöldu því þeir sýna persónuleika hans: öfundsjúkan elskhuga, yndislegan trúan eiginmann, og þekking okkar á hinni sönnu merkingu heilags hvíldardags hans, sem spáir himneskri hvíld hinna útvöldu á sjöundu árbúsundinu, er gjöf okkar frá himni, forréttindi okkar sem eru frátekin fyrir endalokatíma okkar.

Þannig er lexía Daníels 8:14 betur innprentuð í fullnægjandi staðreyndir en í texta Daníelsbókar sjálfs. 1843 er því aðeins stund upphafs stigvaxandi endurreisnar sannleikans sem hefur verið brenglaður eða yfirgefinn í kennslu rómversk-kaþólskrar trúar. Nú miðar þessi upphaf ekki að fordæmingu heldur að boði til hinna útvöldu að aðgreina sig frá fjöldanum af trúuðum með hegðun sem Guð hefur samþykkt. Og árið 1843 er engin spurning, hvorki um hvíldardaginn sem Guð helgaði né rómverska sunnudaginn, heldur aðeins, og það er vert að taka fram, um áhugann sem sýndur er í spámannlegri tilkynningu sem ákveður dagsetningu fyrir endurkomu Jesú Krists. Val Guðs um að hefja prófraun sína á trúuðum sýnir forgangsroðun hans: hinir sannarlega útvöldu verða umfram allt að elska hugmyndina um dýrlega endurkomu hans og sýndur áhugi þeirra sýnir einnig, á sama tíma, trúna sem þeir setja á rit Biblíunnar. Svárið við þessum tveimur viðmiðum gerir 1843 að prófraun trúarinnar. En þetta er aðeins fyrsta prófraunin sem, í kjölfarið á vonbrigðum með að Jesús Kristur komi ekki aftur, dæmir ekki endanlega keppinautana, alla meira og minna vonsvikna. Þess vegna, með því að leiðrétta dagsetninguna, endurvekur spámaður tímans, William Miller, væntingu fyrir Guð um 22. október 1844. Við höfum vitað frá 2018 að þessi dagsetning 1844 er ekki gild því útreikningurinn skilgreinir greinilega vorið 1843. En fyrir Guð eru þessi dagsetningar ekki mikilvægar hvað varðar nákvæmni þeirra þar sem þær boða báðar atburði sem munu samt ekki eiga sér stað. Þær vekja aðeins áhuga hans vegna áhrifa sem þær hafa á kristna menn sem eru áskoraðir. Þess vegna mun árið 1844, fyrir Guð, fá andlegt gildi sem er stærra en árið 1843, því það mun styrkja gildi trúarprófsins sem skipulagt er á þessum tveimur dögum og jafnvel marka lok opinberrar spádómsprófs og að lokum leyfa val á verðugum

útvöldum. Ólíkt 1843 hefur prófraunin 1844 afgerandi opinberar afleiðingar fyrir kristna menn þess tíma. Og það var á þessu hausti árið 1844, þann 22. október, að Guð helgaði 50 aðventista af þeim 30.000 sem höfðu helgað sig voninni um endurkomu Krists. Hann helgaði þá, það er að segja, setti þá frá fyrir sjálfan sig, því að lestur hans í sálum þeirra gerði honum kleift að vita dýpt einlægni þeirra. Og þessari þekkingu, sem hann einn hafði, deildi hann með heilögum englum sínum með tveimur trúarprófum í röð. Englarnir vissu þannig um dóm hans, en á jörðinni voru mennirnir ómeðvitaðir um hvað var að gerast í ósýnilega lífinu. Eins og Guð í gæsku sinni setti merki á Kain til að vernda líf sitt, gaf hann aðventistum sínum hvíldardaginn sem tákni um samþykki þeirra. Þetta er hið sanna hlutverk hvíldardagsins; það er ekki helgiathöfn, það er umbun. Í þessari iðkun mun Guð hitta sín sönnu börn sem elska hann og biðja endurkomu hans sem vissu um hverja helgi. Hann mun þannig bjóða þeim upp á reynslu af ósvikinni samfélagi í nafni Jesú Krists. Andi hans, heilagur andi sem Jesús boðaði, mun leiðbeina þeim, innblása þá, svo að guðdómlegt ljós geti lýst þá upp og fyllt þá gleði og fögnuði. Uppbygging og undirbúningur himnesks lífs hefst þegar á jörðinni. Guð er án efa ósýnilegur, en hann er áfram lifandi Guð, hinn alvaldi í orði og verki.

Úthlutun kirkjunnar árið 1844 átti eftir að bera ávöxt; árið 1863 var kirkjan „Sjöunda dags aðventista“ opinberlega stofnuð í Bandaríkjunum. En áætlun Guðs, sem opinberuð er í Daníel 12:12, ber með sér alhliða staðal og því myndi dagsetningin 1873, sem fæst við lok „1335 *daga*“ - ára þessa vers, skilgreina vígslu boðskaparins sem beint er til aðventista í „*Fíladelfíu*“ í Opinberunarbókinni 3:7. Undir ljósi innblásins penna Ellen Gould White var aðventisminn auðgaður með ljósi sem Guð helgaði í Jesú Kristi. Fjöldmörg rit hennar lyftu hulunni af fyrri reynslu sem mönnum var algerlega ókunn. Hvar sem það var mögulegt var „Sjöunda dags aðventisminn“ fulltrúi, en sjaldan í stórum hópum; sem var nokkuð hughreystandi, þar sem það voru „*margir kallaðir en fáir útvaldir*“. Því miður er þessi opinbera tala enn of stór vegna þess að fjöldi meðlima eykst með erfðum til skaða fyrir hina sönnu trú sem opinberast aðeins þegar hún er prófuð eins og árin 1843 og 1844.

Þá var ég árið 1980 leiddur af andanum til kirkjunnar „Sjöunda dags aðventista“. Fimm árum áður hafði ég verið viðfangsefni öflugrar sýnar sem enn var án biblíulegrar skýringar. Ég var þá að reyna að skilja spádóm Opinberunarbókarinnar, sannfærður um að þessi undarlega og óljósa boðskapur faldi ósvikið guðlegt ljós. Einnig svaraði uppgötvun mín á skýringum aðventista þrá minni eftir skilningi. Þá var það, að þessu sinni skírður, leiddur af Guði, að Opinberunarbókin fékk merkingu fyrir mig og skýringu sem varð rökrétt með boðskap Daníels 8:14; lykilversinu í reynslu aðventista frá 1843 og 1844. Með því að búa til töflur sem samsvöruðu þemum innsiglabréfanna og lúðranna, birtist framkvæmd verkefnisins sem Guð spáði, skýr og rökrétt. Reynslan sem ég upplifði staðfesti merkingu sýnnar sem ég fékk árið 1975; Guð hefur helgað mig til spámannlegs verks. Skýringarnar sem gefnar voru á spádómum Daníels og Opinberunarbókarinnar voru kenndar út frá kenningum sem þróaðar voru af brautryðjendum verksins. Langur tími var liðinn og margir stórviðburðir gáfu spádómstextunum nýja merkingu. Þannig leiddi samsvörun þriggja þema Opinberunarbókarinnar mig til að uppgötva og staðfesta dagsetninguna 1994 sem

lok „*fimm mánaða*“ sem spáð er fyrir um í Opinberunarbókinni 9:5-10. Þar sem dagsetningin 1844 er í Opinberunarbókinni **tengipunktur** tveggja tímabila sem Guð dæmdi, enda „*fimm mánuðirnir*“ eða 150 raunverulegu árin árið 1994. Og þessi dagsetning er jafn mikilvæg fyrir aðventisma árið 1994 og 1844 var fyrir mótmælendur, anglíkönsku og kaþólsku kristna sem voru prófaðir á þeim tíma. Árið 1994 reyndist prófið sem byggði á tilkynningu um endurkomu Krists jafn áhrifaríkt við að afhjúpa trú hræsnara og árin 1843 og 1844. Þessar þrjár upplifanir koma á eftir hver annarri en eru sífellt mikilvægari vegna þess að ljósið sem hafnað var og fyrirlitið árið 1994 er óendanlega æðra því sem gerðist 1843 og 1844. Með þolinmæði beið Guð eftir þessum degi til að bjóða útvöldum sínum fullkomna uppljósun á öllum spádómum sínum í Daníel og Opinberunarbókinni og hefðbundin og stofnanabundin aðventismi þorði að fyrirlíta og hafna því, sem staðfesti höfnunina með útgeislun boðberans. Kerfisbundin andstaða við dagsetningu sem tilkynnti endurkomu Jesú Krists leiddi til vanþekkingar á öllum skýringum sem gera spádóminn skýran, öflugan og rökréttan, það er að segja, verðugan trúar. Einnig hafnaði Guð þeim sjálfur og afhenti þá herbúðir hinna föllnu sem höfðu þegar verið prófaðir og dæmdir. Fyrir þá sem voru útvaldir í trúarprófinu árið 1994 er ekki lengur spurning um að taka á sig mynd stofnunar; hið hafnaða opinbera form var vissulega það síðasta. Tengslin sem myndast við Guð himinsins byggjast ekki á merkimiða; öll núverandi tengsl eru villandi og blekkjandi. Tengslin, hin sönnu, byggjast á samfélagi himneskra og jarðneskra anda. Og þegar þetta samfélag er raunverulegt, þá verður ávöxtur ljóssins ríkulegur. Þannig, samkvæmt meginreglunni „*þeim sem hefur, gefur maður*“, lét Drottinn mig árið 2018 uppgötva undur sem ég hafði ekki einu sinni hugsað um, varðandi spámannlega fínleika heilags og konunglegs lögmáls hans um boðorðin tíu, og dagsetningu sannrar endurkomu Krists, sem áætlað er vorið 2030.

Frá árinu 1980 hef ég alltaf verið sannfærður um að jarðnesk saga hafi verið byggð upp á sex þúsund árum, en með því að taka fæðingardag Jesú Krists sem grundvöll fyrir útreikninginn gátu útreikningar mínir ekki tekist. Þetta þrátt fyrir leiðréttingu á raunverulegum fæðingardegnum hans, sem átti sér stað sex árum fyrir þann dag sem hefðbundið er eignaður honum. Og þessi leiðrétting gerði dagsetninguna 1994 að árinu 2000 okkar tímatafs, eða, í orði kveðnu, árinu 6000 í guðdómlegri áætlun. Villan sem Guð faldi varðaði val á fæðingu en ekki dauða hans, sem góð lestur á ritum Ellen G. White benti þegar til, því hún minntist oft á „sex þúsund árin“ en ég hafði ekki tekið eftir hugmyndinni um að staðsetja lok fyrstu fjögur þúsund ára við dauða Jesú Krists. Og til að vera nákvæmur og hreinskilinn, hafnaði ég þessari hugmynd sem ýtti of langt aftur í vonaða og væntanlega endurkomu hins dýrlega guðdómlega Krists. En staðreyndirnar eru þrjóskar og tíminn hefur liðið og árið 2018 þröngvaði þessi hafnaða hugmynd sér loksins upp í huga minn. Með því að uppgötva opinbera dauðadag Jesú í gyðinga dagatali var dagsetning endurkomu hans skilin. En hér réttlætir trúin sem lögð er á rétta túlkun Daníels 9:27 uppgötvun og staðfestingu dagsetningarinnar 3. apríl, 30. Samkvæmt Daníel 9:27 dó Jesús vissulega í miðri spádómlegri „*viku*“ sem var sjö ára, en einnig í sjö raunverulegum dögum. Það var nóg fyrir mig, ásamt samþjóni mínum og bróður í Kristi Jóel, að finna í þessu gyðinga dagatali vikuna þar sem gyðingapáskarnir áttu sér stað í miðri vikunni, það er frá

miðvikudagskvöldi til fimmtudagskvölds: 3. apríl, 30, samsvaraði fullkomlega þessari uppröðun. Jesús mun því koma aftur 2000 árum síðar, vorið 2030, og ekki fyrir páska 2030, sem koma 14 dögum síðar; sem gefur þessum orðum Jesú sem vitnað er í í Matt. 24:22: „*Ef þessir dagar yrðu ekki styttnir, kæmist enginn maður af. En vegna hinna útvöldu munu þessir dagar styttnast*“ . “ Guð hefur sett hátíðir á grundvelli táknrænna tölugilda. Talan „14“ táknar tvöfalt töluna „7“, sem er „*innsigli Guðs*“ . En heildarútreikningurinn á tímanum sex þúsund árum byggist ekki á þessari táknfræði, þar sem það er sú mynd sem spáð er fyrir um með sex vanhelguðum dögum vikunnar. Í ljósi þekkingar á því formi sem lokapróf trúarinnar, sem byggir á tryggð við hinn heilaga hvíldardag sem Guð helgaði, verður að taka, tekur orðatiltækið „*en vegna hinna útvöldu munu þessir dagar styttnast*“ á sig mynd staðfestingar á loforði Jesú um að grípa inn í til að bjarga síðustu útvöldum sínum, áður en banvæna tilskipunin sem uppreisnarmennirnir gáfu út er beitt gegn þeim. Reyndar hefur Guð greipt í jarðneskt og himneskt líf áætlun sína fyrir mannkynið með því að láta árið og sex þúsund árin hefjast með jafndægri á vori, sem þýðir orðsifjafræðilega: fyrsta skiptið; þann sem Guð hefur útvalið fyrir sitt sannarlega útvalda fólk og endurleyst með friðþægingardauða sínum í Jesú Kristi, „*Guðs lambið sem ber syndir heimsins*“ sem hann frelsar sína útvöldu frá.

Lexían sem draga má af dagsetningum sem byggjast á spádómum um tölur sem Guð hefur valið er sú að þær hafa aðeins gildi að því leyti sem þær marka andlega atburði með mjög alvarlegum og mikilvægum afleiðingum. Árið 1844 var mótmælendatrúin, í öllum sínum kirkjudeildum, fordæmd og hafnað af Guði. Tengsl við hann eru aðeins möguleg í gegnum leið sjöunda dags aðventista. En árið 1994 var síðasta stofnunin prófuð og hafnað af Guði. Og að þessu sinni eru tengsl við Guð aðeins möguleg fyrir andófsmenn aðventista sem vitna í verkum sínum um raunverulegan kærleika til sannleikans sem andi hans opinberar. Falskar trúarlegar fullyrðingar eru orðnar algerlega gagnslaugar. Spádómar hafa opinberað staðalinn fyrir þá sem Guð frelsar og þá sem hann fordæmir. Sá sem þekkir skýringar Daníels og Opinberunarbókarinnar deilir með Guði þekkingu á dómi sínum: þýðir Daníel ekki: „Guð er dómari minn“? Og þýðir Opinberunarbókin ekki „opinberun“? Saman „opinbera“ þessar tvær bækur hans útvöldu hinn sanna „dóm“ sem Guð leiðir yfir mannkynið og trúarbrögð jarðarinnar vegna þess að þau samræmast ekki þeirri opinberuðu fyrirmynd sem krafist er.

Hingað til hef ég aðeins fjallað um tilbúna dagsetningar frá 1844 og áfram, en fyrir þennan tíma endurreisnar sannleika síns, í Daníel, leyfir Guð útvöldum sínum að uppgötva dagsetningu jarðneskrar þjónustu sinnar með hjálp „*70 vikna*“ sem nefndar eru í Daníel 9:24: „*Sjötíu vikna eru ákveðnar yfir fólk þitt og yfir þína heilögu borg, til að fullnægja afbrotunum, til að binda enda á syndir, til að friðþægja fyrir misgjörðir, til að koma á eilífu réttlæti, til að innsigla sýnina og spádóminn og til að smyrja Hið allrahelgasta*“ . Nánari upplýsingar sem leyfa útreikninginn eru gefnar í versí 25 sem fylgir: „*Vitið því og skiljið að frá þeim tíma er orðið kom út um að byggja Jerúsalem og til hins smurða, höfðingjans, skulu vera sjö vikna og sextíu og tvær vikna, götur og skurðir skulu endurbyggðar, en á hættulegum tímum*“ .

Ef Guð vildi ekki fela möguleikann á að fá dagsetningu jarðneskrar þjónustu Jesú, það er dagsetningu fyrstu komu hans, þá er það fyrir okkur besta sönnun þess að hann hyggst einnig opinbera, en aðeins á þeim tíma sem hann velur, þekkinguna á dagsetningu sannrar dýrðlegrar endurkomu hans. Einnig, ef þú ert meðal hans útvöldu, þá er það líka við þig sem hann segir aftur: „ **Vitið þetta því og skiljið!** “ Skýringarnar eru fjölmargar og nú traustar.

Þegar þetta er sagt, hvert er þá gildi, hlutverk og staða hvíldardagsins? Gildi hans er gríðarlegt fyrir Guð og hans útvöldu vegna þess að hann var helgaður af Guði sem sjöunda daginn daginn eftir sköpun eða guðlega myndun mannsins. Jesús hafði því rétt fyrir sér þegar hann sagði að hvíldardagurinn væri skapaður fyrir manninn en ekki öfugt. En einmitt ef Guð skapaði hann fyrir manninn, þá er það vegna þess að hann vill að hann sé vandlega haldinn af mannverum sínum, og hvíldardagurinn verður heiðraður alla ævi af þeim mönnum sem ganga í blessað samband við hann. Þetta á við um alla afkomendur Adams, sem ganga í gegnum þriðja son hans, Set (sem helgaði sjöundi daginn), til Nóa, sem aftur gefur hann áfram til afkomenda sinna. Síðan kallar Guð Abram til að þjóna sér og hann kennir honum lög sín, ákvæði og boðorð, þar á meðal, auðvitað, og mjög rökrétt, hvíldardaginn. Þekking og virðing fyrir tímaröðinni byggð á sjö daga vikunni staðfestir þetta. Afkomendur hans, Ísak og Jakob, myndu síðan útvíkka þessa iðkun guðlegra skipana, en eftir að Hebrear settust að í Egyptalandi, yfirbugaðir af spillingu Egyptalands og að lokum þrælkun Egyptalands, yfirgáfu Hebrearnir guðlegar reglur algjörlega. Þrállinn átti ekki rétt á neinum hvíldardegi og var sviptur hvíldinni á sjöunda degi. Um leið og þeir voru frelsaðir undan oki Egyptalands leiddi Guð Hebreana inn í þurra og þurra eyðimörkina að Sínaí fjalli í Arabíu (Gal 4:25), en ekki sunnan við Egyptalandsskagann eins og mannleg hefð fullyrðir, til að kynna lögmál sitt um boðorðin tíu og síðan opinbera uppruna sköpunarinnar fyrir Móse í einkasamkomum. Hér verður þú að skilja að í þessum forna sáttmála er Ísrael myndaður og myndaður af sýnishorni uppreisnargjarnrar mannkyns, sem hlýða er afar óþægilegt fyrir. Vitandi við hverja hann á í samskiptum skapar Guð ógnvekjandi samhengi fyrir þessa opinberu opinberu yfirlýsingu: hann breytir Sínaí fjalli í ofn, lætur jörðina skjálfa og lætur loftið óma af þrumuhljóðum innan um eldingar. Fólkið sem verður vitni að þessu er svo skelfingu lostið að það biður Móse um að Guð þegji. Með fjórða boðorðinu fyrirskipar Guð hvíld á sjöunda degi, en þrátt fyrir að hvíldardagurinn sé gagnlegur fyrir þá sem halda hann, er hann illa tekið af uppreisnargjörnum öndum vegna þess að Guð hefur fyrirskipað hann; sem gefur þeim þunga og þunga hlið „ byrði “, hugtak sem Guð notar til að lýsa því lúmskt í Opinberunarbókinni 2:24: „ *En yður, öllum þeim sem eruð í Þýatíru, þér sem hafið ekki þessa kenningu og hafið ekki þekkt djúp Satans, eins og þeir segja, segi ég yður, ég mun ekki leggja aðra byrði á yður.* “ Í dag hefur sama hatur á hlýðni, frá maí 1968, í Frakklandi, leitt til þessa mótmælaslagorðs uppreisnarnemenda: „Það er bannað að banna.“ Það eru því ekki þeir sem munu hafa ánægju af að hlýða Guði, sérstaklega þar sem eitt af öðrum slagorðum þeirra er: „hvorki Guð né meistari.“ Þvert á móti, síðustu útvöldu hans, sem baða sig í undursamlegu himnesku ljósi hans, elska að hlýða Guði. Því hlýðni er eina leiðin sem þeir hafa til að bregðast við kærleikanum sem Guð sýnir þeim í Jesú Kristi. Hlýðni er því þung „ byrði “ fyrir

alla uppreisnargjarna anda, en „*sæt og létt byrði*“ fyrir þá sem elska Guð í mynd vitnisburðarins sem Jesús Kristur gaf. Þannig að þessir guðdómlegu Boðorðin taka á sig fyrir þeim mynd viturlegra boða um að leggja út á veg sannrar sameiginlegrar hamingju.

Í Daníel 8:13 nefnir Guð í rétttri röð „*orsök*“ og afleiðingar „*syndarinnar*“, sem er einmitt það sem vers 12 sem kemur á undan segir: „*Herinn var framseldur með daglegri ~~fórn~~-vegna syndarinnar* ; hornið steypiti sannleikanum niður og dafnaði í því sem það gerði .“ Með því að nefna „*synd*“ sem „*orsök*“ bölvunarinnar opinberar andinn uppruna illskunnar: árið 321, yfirgefning á iðkun heilagra hvíldardags síns, þema fjórða boðorðsins af tíu, en brot á því er einmitt, í hans augum, mjög alvarleg „*synd*“ sem ber og því „*veldur*“ alvarlegar og hræðilegar afleiðingar fyrir kristna menn sem eru sekir um þetta brot. Fyrsta þessara afleiðinga er að þeir eru framseldir árið 538, ofsækjandi harðstjórn hins rómverska páfa „*horns*“ sem vitnað er í í þessu versi. „*Sannleikurinn sem steypit var niður*“ varðar áætlun kristinnar hjálpræðis, boðorð og helgiathafnir Guðs; gjörðir sem gera hjálpræði ómögulegt. Í Opinberunarbókinni 8 er þessari refsingu haldið áfram af annarri refsingu, þeirri fyrstu sem fjallar um „*lúðrana*“ sem komu til að slá á hina seku kristnu Vesturlönd í formi innrásar barbaranna frá austri og norðri.

Í Daníel 8:13 segir Guð okkur fyrir munn Daníels: „*Ég heyrði einn dýrling tala, og annar dýrlingur sagði við þann sem talaði: Hversu lengi mun sýnin vera um daglegu ~~fórnina~~-og um syndina sem veldur eyðingu? Hversu lengi mun heilagleiki og herinn vera fótum troðinn?*“ Ég minni ykkur hér á að orðið „*förn*“ er strikað út, strikað út, því það vantar í frumtextanum á hebreska. Viðbót þess afbakar merkingu hins guðdómlega boðskapar og gerir hann óútskýranlegan. Í þessari senu lætur Guð tvo dýrlinga tala sem munu birtast aftur í Daníel 12:5 sem menn: „*Og ég, Daníel, leit, og sjá, tveir aðrir menn stóðu, annar hvoru megin við árbakkann og hinn hinum megin við árbakkann.*“ Sömu spurningu er spurt af þessum „*tveimur mönnum*“ í versi 6: „*Þá sagði annar þeirra við manninn í línklæðum, sem stóð yfir vatni árinna: Hvenær mun þessum undrum ljúka?*“ Þannig sýnir Guð, undir tveimur myndum, tímann á þessum tímapikti 1843-1844, tímabilinu þegar trúarprófið, sem byggir á endurreisn kenningarlegs sannleika hjálpræðisins í Kristi, er framkvæmt; þetta með það að markmiði að endurreisa skilning postula hans á því. Í Daníel 12:11 og 12 vitnar andinn í tímalengd daga-ára, 1280 og 1335, sem, frá og með 538, þeim degi sem páfaveldið fjarlægði „daglega“ frá Jesú Kristi, mynda tvö dagsetningar, 1828 og 1873, sem umlykja mikilvægu dagsetningarnar 1843-1844; tímar sem marka umskipti milli trúarinnar sem iðkar sunnudagshvöld og fyrstu útvöldu dýrlinganna sem halda endurreista hvíldardaginn, það er hlutverkin sem „*tveir menn*“ í sýninni í Daníel 12:5 gegna. Þeir virðast aðskildir af banvænni ánni, þar sem hún heitir Tígris, þýðing á nafninu „*Hiddekel*“ sem vitnað er í í Daníel. 10:4: „*Á tuttugasta og fjórða degi hins fyrsta mánaðar var ég við bakka hins mikla árinna Hiddekels.*“ Og þessi mynd af dráps- og mannætu tígrisdýrinu, sem reyndi trú sína, byggð á Daníel 8:14, er staðfest af myndinni af falli stjarnanna sem spáði því fyrir í Bandaríkjunum árið 1833 og uppfyllti þannig spádómlega tilkynningu um „*sjötta innsiglið*“ í Opinberunarbókinni 6:13: „*og stjörnur himinsins féllu til*

jarðar, eins og þegar fíkjutré fellur ótímabærar fíkjur sínar þegar það hristist af sterkum vindi. “

Hvíldardagurinn var skapaður fyrir manninn og gagnsemi hans er tímabundin og ævarandi, tengd þeim tíma sem hinir útvöldu menn eru valdir. Og grænu fíkjurnar í tilvitnuðu versí tákna kristna menn sem hafa hafnað, meðal annars guðdómlegum sannindum, iðkun hins sanna hvíldardags; og kjósa því að heiðra sunnudaginn í rómversk-kaþólskri hefð fremur en hinn sanna sjöunda dag sem Guð helgaði. Við verðum að greina á milli sjöunda dags hvíldardagsins, sem er tímabundinn og takmarkaður í tíma, og þess sem hann spáir fyrir um: hinum mikla hvíldardegi sjöundu árbúsundsins sem Guð kynnir og spáir fyrir um sem sjöunda dag. Sjöunda árbúsundið er þó enn tengt þema syndarinnar þar sem hinir heilögu munu vera uppteknir á himnum við að dæma dauða syndara. Það hefur því einnig tímabundinn karakter. Það er aðeins eftir „ *síðasta dóminn* “ og útrýmingu hinna föllnu í „*eldsdíkinu hins annars dauða*“ að eilífur tími mun hefjast á jörðinni, endurnýjaður og vegsamaður af Guði, fyrir sína útvöldu, þar sem syndin mun aðeins vera í minningum þeirra; því endurlausn hinna útvöldu fyrir tilstilli Jesú Krists verður varðveitt um alla eilífu í minningum þeirra sem njóta hans; og þetta verður besta ástæðan til að framlengja ást þeirra til hans að eilífu, svo mikið að með sársaukafullum friðþægingardauða sínum var sýning hans á ást til þeirra stórkostleg, óviðjafnanleg og ógleymanleg.

Skipun Daníels 8:14 staðfestir greinilega upphaf endurreisnar sannleikans sem Róm brenglaði. Og dagsetningin sem fengin var, vorið 1843, markar endalok bráðabirgðasambandsins, þar til nýja „ *byrði* “ Guðs við mismunandi kristnar gerðir mótmælendatrúar kemur. Á þessu vori 1843 bindur Guð enda á fyrri bandalög sín og býður kristnum mönnum allra kirkjudeilda jafnt tækifæri til að framlengja samband sitt við hann. Til að ná þessum hamingjusömu árangri verða þeir að bregðast við nýjum kröfum hans: ákafa fyrir sannleika hans og gaumgæfilega og ástríðufulla hlustun á spádómlegar opinberanir hans, en ella verður þeim hafnað af honum endanlega árið 1844. Þessi spurning um mótmælendatrúna er nóg til að koma fjölda karla og kvenna á óvart, en hún var engu að síður tilkynnt og forrituð af Guði, fyrir vorið 1843 í Daníel 8:14. Þessi dagsetning 1843 var því orlagarík fyrir mótmælendatrúna, sem var véfengd, en hins vegar markaði dagsetningin 1844 lok prófraunarinnar og val fyrstu aðventistanna sem tóku við því að halda hvíldardaginn sem tákni um að þeir tilheyrðu skapanum Guði, eftir að hann hafði látið trú þeirra ganga í prófraun. En sami dagsetning staðfesti einnig endanlega sameiginlega höfnun á kenningum mótmælenda sem heiðra sunnudaginn sem Rómaveldi setti.

Hin himneska augnaráð

Himnesk augnaráð er algjör andstæða jarðnesks augnaráðs og til að styðja þennan sannleika sé ég ekkert betra en þessa fullyrðingu hins lifandi Guðs sem vitnað er í Jesaja 55:8-9: „ *Því að mínar hugsanir eru ekki yðar hugsanir, og yðar vegir eru ekki mínir vegir, segir Jahve. “ Eins og himinninn er hærri en jörðin, svo eru mínir vegir hærri en yðar vegir og mínar hugsanir en yðar hugsanir. »*

Munurinn á við á öllum sviðum: maðurinn er dauðlegur, Guð er ódauðlegur, eilífur; maðurinn er skekkur, Guð er óskeikur; maðurinn er rangsnúinn og spillanlegur, Guð er heilagur og réttlátur, fullkomlega óspillanlegur.

Á himni Guðs eru trúföstu englarnir eitt hjarta og ein sál, sem titra í takt við taktinn sem hinn eilífi andi Guð gefur. Á jörðinni eru menn hins vegar gildirur hver fyrir annan. Þeir treysta heimskulega á lögmál talnanna og enda með því að falla í gildru styrksins sem fæst með sameiningu. Öll jarðnesk saga synduglegs mannkyns byggist á þeirri meginreglu sem Jean de la Fontaine setur fram í dæmisögum sínum, svo sannri og fræðandi: „Réttur hins sterkasta er alltaf sá besti.“ Og titillinn gæti verið biblíulegur: „Úlfurinn og lambið.“ Páll varaði okkur við „*gráðugum úlfum í sauðaklæðum*“ í Matteusi 7:15: „*Varist falsspámenn. Þeir koma til yðar í sauðaklæðum, en innra með sér eru þeir gráðugir úlfar.*“ » Þessi viðvörðun kemur frá Guði, sem þekkir raunveruleika hlutanna svo vel. Og ef þessu ráði hefði verið tekið alvarlegar, hefðu fjölmargir manna getað forðast að falla í freistandi gildirur. Þess vegna verð ég að vekja athygli ykkar á gildru tilfinningaseminnar án þess að fordæma tilfinningar. Ástartilfinningin er fullkomlega lögmæt milli eiginmanns og eiginkonu og milli hjóna og barna þeirra; hún er enn lögmætari þegar hún er fundin fyrir himneskum föður okkar, hinum sanna föður lífs okkar.

Hvenær fellur tilfinningin í þá tilfinningasemi sem myndar brenglaða mynd hennar? Þegar hún gerir okkur blind og dauf fyrir öllum öðrum sannleiksörkum sem útskýra veruleika aðstæðna. Þessi andlega blinda kemur í veg fyrir að heilinn okkar geti rökrætt og lifunarhvöt okkar lamast. Þá er „sauðurinn tilbúinn til að vera étinn af úlfinum.“ Í þessu ástandi verndar mannssálin sig ekki lengur; illar vættir geta tekið fulla stjórn á henni. Og óþarfi að taka það fram að þegar þessi mannssál notar lyf eða meira og minna róandi lyf, einfaldast verk þessara illra vætta til muna. Þeir verða hinir sönnu flugmenn djöfulsins sem er upptekinn og byggður. En hér eru þessir illar vættir ekki skyldugir til að sýna nærveru sína með grunsamlegri óeðlilegri hegðun. Fyrir marga slefa, skjálfa eða hrópa djöfulsins eða djöfulsins dónaskap. Það er rétt að á meðan Jesús starfaði á jörðinni komu upp slík tilfelli og Jesús læknaði þau. En þessi dæmi eru ekki tæmandi og einstök; allar aðstæður, jafnvel þær rólegustu og augljóslega eðlilegustu, leyndu sannri djöfullegri eign. Sem sönnun nefni ég dæmi Péturs, en í gegnum munn hans talaði djöfullinn til Krists um stund og sagði orð sem komu frá hjarta Péturs, fullt af kærleika til Jesú: hann segir honum aðeins frá friðþægingardauða sínum, sem hann kunngjörir: „*Guð forði þér, Drottinn! Þetta mun aldrei yfir þig koma!*“ og Jesús segir strax þessi hræðilegu orð við hann til að heyra: „*Vík frá mér, Satan!*“; en við skulum skoða Matt. 16:21 til 23, atburðarásin: „*Upp frá þeim tíma tók Jesús að kunngjöra lærisveinum sínum, að hann ætti að fara til Jerúsalem og þola margt af hendi öldunganna, æðstu prestanna og fræðimannanna, verða líflátinn og rísa upp á þriðja degi.*“ Takið eftir hvernig við finnum í þessari reynslu þá aðferð sem djöfullinn notaði við Evu, fyrsta syndarann í mannkynssögunni. Í þessu versi boðar Jesús hjálpræðisáætlun Guðs fyrir samansafnuðum lærisveinum sem allir heyra orð hans. Versið sem kemur nú gefur okkur mikilvæga skýringu: Til að tala við Jesú tekur Pétur hann til

hliðar: „*Pétur tók hann til hliðar, ávítaði hann og sagði: Guð veri það, Drottinn! Þetta skal aldrei koma fyrir þig.*“ „Pétur lætur mannlegt hjarta sitt tala því hann elskar Jesú og hugmyndin um að sjá hann deyja hryggir hann; hann hafnar því. Djöfullinn er ekki ókunnugur tilfinningum hans, en hann mun nota þær til að freista Jesú með tilfinningalegum hætti til að fá hann til að afneita þessum dauða sem mun hryggja þá sem elska hann. Hann veit að Jesús er ekki ónæmur fyrir þeim kærleika sem lærisveinar hans sýna honum. En Jesús stendur gegn eigin tilfinningum og skilur hvaðan þessi freisting kemur og bregst tafarlaust við: „*En Jesús sneri sér við og sagði við Pétur: „Vík frá mér, Satan! Þú ert mér til hneykslu, því að þú hugsar ekki hugsanir Guðs, heldur hugsanir manna.*“

„Þessi síðasta setning, undirstrikuð með feitletraðri leturgerð, sýnir jarðneskar aðstæður þar sem tvær fylkingar berjast: fylkingar Guðs og hugsana hans og fylkingar manna með djöfullegum hugsunum sínum. Í raun beinir Jesús skilaboðum sínum til djöfulsins sem freistar hans fyrir tilstilli Péturs sem horfir á hann og talar við hann. Jesús hefði átt að vera varkár gagnvart þeim sem elska hann meira en nokkurn annan, en var það bara hann? Er það ekki það sama fyrir okkur, lærisveina hans og bræður síðustu daga? Hvers vegna myndi djöfullinn þyrma okkur? Er ekki tilgangur langrar lífs hans á jörðinni að láta alla lærisveina hans missa hjálpræðið, ef mögulegt er, allt til enda? Þessar spurningar eru aðeins jákvæð svör. Já, sami óvinurinn læðist að okkur eins og úlfurinn sem eyðir sauðunum, aldrei saddur. Í nútímanum okkar er tilfinningasemi rót hugsunar og hreyfinga mannúðar. Ég er aðventisti, ekki mannúðarsinni vegna þess að ég er guðstrúarmaður. Og val mitt er rökrétt og sanngjarnt vegna þess að enginn vill og hefur gert eins mikið og Guð til að frelsa manninn og bjóða honum sanna eilífa hamingju. Mannúðarstefna setur manninn ofar öllum gildum. Því miður fyrir mannúðarfólkið, en fyrir... Ég, mestur, hæstur, er Guð, sem „*vegir eru mjög hátt settir yfir vegi mannsins*“. Ég elska hugmynd Guðs um manninn og þá hugmynd sem hann kynnti okkur í Jesú Kristi, hinum fullkomna manni sem er næmur fyrir kærleika þeirra sem elska hann og elska öll gildi hans um réttlæti, samúð og sjálfsafneitun; einstaka og fullkomna fyrirmynd sem við verðum að líkja eftir.

Að ná tökum á tilfinningum er aðalatriðið sem einkennir herbúðir hinna útvöldu. Sá fyrsti á jörðinni sem stóð frammi fyrir vandamáli tilfinninganna var Adam, og hann naut ekki góðs af neinum fyrri reynslum af þeim. Hann elskaði Evu með ástríðufullri ást og fannst hann ekki geta lifað án hennar. Markmiði Guðs var náð: í sameiningu þeirra voru þau sannarlega „*eitt hold*“. En þessi niðurstaða, sem jaðrar við hið háleita í spádómlegri túlkun sinni á Jesú Kristi og kirkju hans, hans útvalda, var hörmuleg á mannlegu stigi og fyrsta sönnun þess að kraftur tilfinninganna gæti leitt til falls mannveru. Frá Adam hafa fjölmargir af báðum kynjum neitað að fara á hjálpræðisveginn vegna tilfinninganna sem réðu ríkjum í þeim. Ég óttast tilfinningasemi og tilfinningasemi eins og plágan, svo hörmuleg eru þau fyrir mannsálina. Ég er viðkvæmur, jafnvel svo mikið að ég felli tár í sérstaklega tilfinningaþrungin aðstæður, en þegar kemur að sannleika Biblíunnar er ég harður eins og steinn og ósveigjanlegur. Ég borgaði til að sjá og læra, til að hegða mér á þennan hátt. Ég sá sérstaklega fullkomnunarinnnaðan bróður missa stuðning Guðs vegna mjög og of tilfinningaþrunginnar persónuleika síns. Ást, sannur ást, er sú sem Jesús sýnir: hann grætur þegar hann sér þjáningar en afneitar

aldrei réttlætisreglum sínum. Og þetta er það sem manninum tekst mjög sjaldan. Að elska, en vera jafnframt varanlega réttlátur, án hjálpar Guðs í Jesú Kristi, er einfaldlega ómögulegt. Illar vættir hafa mikinn kost á mönnum: þeir eru ekki holdlegir og eru kynlausir. Það eina sem þeir deila með mönnum á andastigi þeirra er löngunin í frelsi sem leiddi þá til að gera uppreisn gegn Guði og stjórn hans. Þannig að mannverur hegða sér á sama hátt, en þær eru líka fórnarlömb holdlegra laga, girndar, öfundar, girndar, illsku, grimmdar, ofbeldis jafnvel til morðs, þegar þeim finnst það nauðsynlegt.

Áður en Guð birtist í Jesú Kristi hafði hann kunngert staðal himnesks augnaráðs síns þegar hann leiddi Ísrael sinn frá hinni helgu tjaldbúð á 40 ára þrengingum. Hann lét sannan réttlæti ríkja, gaf hverjum og einum eftir þörfum hans, en bannaði óhóf, eins og staðfest er með þessu dæmi í 2. Mósebók 16:18-19-20: „*Þá mældu þeir með ómer. Sá sem safnaði meira hafði ekkert afgangs, og sá sem safnaði minna skorti ekkert. Hver og einn safnaði nægu til fæðu.*“ Móse sagði við þá: „*Enginn skal skilja neitt eftir til morguns.*“ Þeir hlýddu ekki Móse og sumir skildu eitthvað eftir til morguns en maðkar komust í það og það varð óhreint. Móse reiddist þeim. „*Þannig gaf hann mannkyninu dýrmæta lexíu á einstaklingsstigi því, undir forystu djöfulsins, er mannkynið ófært um að framkvæma það sameiginlega. Öll mannleg óhamingja felst í löngun ákveðinna vera til að drottna yfir náunga sínum og auka stöðugt auð sinn; og þessir drottningar, í draumum eða í virkri orku, horfast í augu við hvor annan, svo að þeir berjast hver við annan í stríðum sem kosta mannlíf og efnislega hluti. Guðdómlegi lexían sem gefin er með manna-boðinu býður hinum útvalda að hvíla sig ekki á laurbærunum. Hann verður að læra að reiða sig á Guð í öllu, í öllum þörfum, dag eftir dag. Sá sem verður ríkur snýr sér frá Guði vegna þess að hann treystir því sem hann á á jörðinni. Hann finnur sig ekki lengur háðan örlátri gæsku Guðs, snýr sér frá honum svo að hann gleymir honum og í versta falli endar hann með því að trúa ekki lengur á tilvist sína.*“

Á valdatíma Salómons konungs jók friður Guðs tímabundið líf fólksins sem virti guðleg lög. En eftir dauða Salómons hófust deilur á ný þar til Ísrael skiptist í tvo flokka. Ástandið sem upplifðist undir Salómoni hefur aldrei endurtekið sig, frá hans tíma til okkar tíma. Aðskilnaður hefur orðið öfgakennda merki um guðlega bölvun. Og þess vegna verðum við að taka eftir þeim ótal aðskilnaði sem við getum séð í vestrænu mannlegu samfélagi okkar í lok árs 2022. Ég vitna í aðskilnað stjórnmalablokka sem hafa orðið tvípólítískir; aðskilnað fjölskyldna og para, aukningu skilnaða og höfnun hjónabands í þágu sambúðar; aðskilnað trúarbragða, allt vegna réttarins til mismunar og sérstaklega sjálfmiðunar, en á sama tíma erum við vitni að óeðlilegum bandalögum. Giftur maður með manni, kona með konu, lögleitt þríhyrningur, samfarir við dýr; þjóðir með þjóðum fyrir bandalög sem einnig taka á sig tvípólítískan þátt sem var byggður upp frá lokum síðari heimsstyrjaldarinnar árið 1945; andstæðar blokkir Austurs og Vesturs. En sumar þessara þjóðernis- og trúarblöndur undirbúa raunverulegar leikrit, svo hugsanlega sprengifimar þær eru. Frakkland, sem upphefur mannúðargildi, trú þessari meginreglu, hefur tekið á móti útflytjendum frá öllum heimshornum á jörðu niðri. Þannig lifa einstaklingshyggjufullir Frakkar, fyrir hvern fjölskylda hefur ekkert gildi lengur og sem tileinka sér allt rangsnúið

nútíma- og fornt siðferði, og íhaldssamir útlendingar með feðraveldis- og trúarleg gildi sem hefðbundið erfðu frá föður til sonar í aldir og árþúsundir, hlið við hlið. Frá árinu 1995 hafa blóðugir atburðir, sem stríðsmenn múslima hafa framið, komið sem dæmi til að vara landið við þeirri hættu sem þessi ósamrýmanlega blanda felur í sér. En eins daufir og Gyðingar voru á þessum viðvörunum alla sína tilveru, vildu Frakkar ekki breytast; en gátu þeir? Er ekki þegar orðið of seint að snúa við? Svárið liggur enn í þekkingu á guðlegum opinberunum. Spurningin er ekki sett fram á þennan hátt og hún missir jafnvel tilvistartilgang sinn, því Guð leysti fall hennar fyrir löngu síðan, og áhættusömu ákvarðanir hennar staðfesta aðeins örlög hennar sem Guð réttlætisins hefur ákveðið. Það hefur tekið á móti, hýst, fætt, klætt og menntað suma af verðandi böðlum sínum.

Hin himneska augnaráð er andstætt hinu jarðneska, sem er óvinur þess. Því jafnvel á friðartímum, milli Guðs og manna, er stríð stöðugt á lengd. Þess vegna hafa hin löngu friðarár, trúarleg frá 1798 og borgaraleg frá 1945, verið villandi, svo mikið að trúarbrögð eru að mestu leyti yfirgefin og þegar þau birtast enn, þá er það aðeins til að blekkja menn um dóm Guðs, það er að segja, frá himnesku augnaráði, á mannlífínu og atburðum þess. Falstrúarmenn gefast ekki upp á að fullyrða að Guð gefi aðeins frið og vitnisburður þeirra blekkir fjöldann sem aðeins vill heyra þessa tegund boðskapar. Því að ókunnug Biblíunni, guðdómlegum fíngerðum hennar og óljósum spádómum, vita fórnarlömbin ekki að árið 2022, eftir að hafa lengi „*rétt út arma sína á hverjum degi gegn uppreisnargjörnum þjóðum*“, hóf Jesús Kristur upphaf útrýmingar mannkynsins. Það verður framsækið til ársins 2030 og verður að hluta til vegna kjarnorkustríðs, hungursneyðar og banvænna faraldura, og að lokum vegna sjö síðustu pláganna. En að lokum, eftir vorið 2030, verður ekki lengur ein einasta mannsál eftir á jörðinni. En samkvæmt því sem spáð er mun hún halda í „*þúsund ár*“ sem eini íbúa sínum, Satan, djöflinum. Hún mun vera í „*þúsund ár*“ alheimsfangelsi hennar. En við skulum lesa aftur allan þennan kafla úr Jesaja 65:1 til 5, svo mikið virðist það varða okkar tíma: „*Ég hef heyrt þá sem ekki spurðu, ég hef látið þá finna mig sem ekki leituðu mín. Ég hef sagt: Hér er ég, hér er ég! Við þjóð sem ekki var nefnd eftir nafni mínu. Ég hef daglega rétt út hendur mínar gegn uppreisnargjörnu fólki, sem gengur á illri leið eftir eigin hugsunum, gegn fólki sem reitir mig stöðugt til reiði upp í opið geðið, færir fórnir í görðum og brennir reykersi á múrsteinum, býr í gröfum og gistir í hellum, **etur svínakjöt og hefur óhreint í ílátum sínum***, sem segja: „*Farið héðan, komið ekki nærri mér, því að ég er heilagur!*“ ... *Slíkt er eins og reykur í nösum mínum, eldur sem brennur stöðugt. Þetta er það sem ég hef ásett mér: Ég mun ekki þegja heldur refsa þeim,* ...

Sláðu þig því ekki í hóp þeirra sem biðja til Guðs um frið á jörðu, því meira en nokkru sinni fyrr er Jesús upptekinn með englum sínum að „*færa ekki frið á jörðina, heldur sverð*.“ Fyrirlitinn réttlæti hans krefst fjölda dauðsfalla og hann mun ná þeim. Hvernig gat hann ekki gert það þegar hann sagði í Jesaja 5:20-24: „*Vei þeim sem kalla illt gott og gott illt, sem gjöra myrkur að ljósi og ljós að myrkri*, sem gjöra beiskt að sætu og sætt að beiskju!“ *Vei þeim, sem eru vitrir í eigin augum og skilja sjálfir! Vei þeim, sem eru hugrakkir í að drekka vín og hugrakkir í að blanda sterkan drykk, sem réttlæta óguðlega fyrir laun og taka*

réttlæti hins saklausa! Eins og eldsloginn eyðir stráum og eins og logi eyðir þurru grasi, svo mun rót þeirra verða sem rotnun og blóm þeirra visna sem ryk, því að þeir hafa fyrirlitið lögmál Drottins hersveitanna og fyrirlitið orð Hins heilaga í Ísrael. »

Í upphafi þessa vers ávítar Guð ruglinginn sem hefur verið gerður á milli „*góðs og ills*“; sem færir okkur aftur til upphafs sköpunarinnar, samhengisins þar sem Eva át „*ávöxt skilningstrésins góðs og ills*“, sem Guð bannaði, og síðan Adam. Þannig opnuðu þeir dyrnar að dauðanum sem endar með því að taka allt mannkynið við enda veraldar vegna þess að hún át aftur þennan bannaða ávöxt..., því á allt mannkynið skilið dauðann, nema hinir útvöldu sem frelsaðir eru fyrir náðina sem Jesús Kristur veitir. En þessi náð gagnast aðeins hinum kölluðu sem hann viðurkennir sem sína eigin og sem þannig fá andlega stöðu útvöldu.

Jesús Kristur, lækni hinna útvöldu

Þennan fimmtudag, 1. desember ²⁰²², veitti guðdómlegi Drottinn okkar mér náðina til að útskýra líkamleg vandamál sem valda börnum hans þjáningum. Þannig minnir hann okkur á að hann er sannarlega æðsti læknirinn; læknirinn, sem þekkir ekki takmarkalaust í öllum vísindum. Og hann einn býr yfir öllum svörunum varðandi lífið og meginreglur þess. Eins og titill þessa verks minnir okkur á, þótt tugir, hundruð og þúsundir kílómetra séu aðskildir, mynda hinir útvöldu Krists, dreifðir um alla byggðu jörðina, nýja Ísrael hans, sem hann leiðir dag eftir dag til himnesks Kanaans. Og rétt eins og hann naut mikillar dýrðar af því að minnast þess að á 40 ára flakki sínum um arabísku eyðimörkina höfðu veikindi ekki haft áhrif á fólk hans, í dag, heldur þegar í gegnum rit Ellen G. White, opinberar hann fyrir okkur orsakir þjáninga okkar.

Árið 2022 eru bakverkir orðnir kvilli sem næstum allir menn þjást af og í raun hefur þessi kvilli verið til staðar frá sköpun mannsins vegna þess að hann stafar af líkamsbyggingu hans. Mannslíkaminn er samsettur úr tveimur ofan á hvor öðrum blokkum sem tengjast saman með hryggnum: neðri hlutinn er mjaðmagrindin, efri hlutinn er rifbeinið. Á milli þessara tveggja þátta eru „lendarhryggjarliðirnir“ sem eru mest fyrir áhrifum í tilveru okkar dag og nótt. Þeir eru þeir sem bera þyngd og hreyfingar rifbeinsins sem getur hallað lárétt í 360 gráður. Þar sem þeir eru mjög stressaðir eru þeir fyrstir til að þjást af afleiðingum hreyfinga okkar. Eina dæmið meðal allra spendýra er að náttúruleg staða mannsins er að lifa uppréttur. Og þessi staða krefst mikillar jafnvægisstjórnunar sem er viðhaldið með varanlegri aðlögun þessa hryggjar. Merkilegt nokk meiðir maðurinn sig minna á daginn en á nóttunni þegar hann sefur liggjandi á gólfinu eða í rúmi. Til að geta læknað kvillana okkar verðum við algerlega að skilja hvað veldur þeim. Hvers vegna eru næturnar okkar svona eyðileggjandi þegar við höldum að við myndum finna gagnlega viðgerð í svefni? Skýringin er sem hér segir, hana má draga saman í tveimur orðum: staða og endurnýjun frumna. Við skuldum endurnýjun frumna líkamans það versta og það besta, allt eftir því hvort þessi endurnýjun frumna okkar á sér stað í náttúrulegri jákvæðri stöðu alls líkamans eða í neikvæðri stöðu sem er skaðleg fyrir allan

líkamann eða ákveðinn staðbundinn hluta. Hvað gerist þegar við leggjumst niður til að sofa? Líkaminn okkar bregst við samkvæmt þyngdarlögmálinu: þung svæði sökkva niður í dýnuna, síðan slaka vöðvarnir okkar og sinar á í svefni og undir eigin þyngd beygja grindarbotninn og rifbeinin og lendarhryggirnir sem aðskilja þá þessa ávalningu baksins. Þegar maður liggur á hliðinni þrengist efri hluti samskeyta tveggja hryggjarliða og öfugt breiðist neðri hlutinn í sundur. Það skipti ekki máli hvort stellingin væri haldin í fimm eða tíu mínútur, en næturhvíld okkar varir í að minnsta kosti 6 klukkustundir, allt að 8 til 10 klukkustundir fyrir suma sem finna þörf á því. Ennfremur, þó að sumir skipti oft um stellingu á nóttunni, kjósa aðrir, eins og ég, að liggja á hægri eða vinstri hliðinni; Báðir eru jafn skaðlegir þegar þeir halda manninum háðum. Meðal fyrstu laganna sem Guð innblés mér er „The Chained“, þar sem ég segi þetta: „Vaninn er lögmál sem ekki er hægt að komast undan; og þegar við höldum að okkur hafi tekist það, þá ræður það okkur meira en nokkru sinni fyrr.“ Þess vegna verðum við að berjast og losa líf okkar frá ósjálfstæði vanans af mörgum ástæðum. Vegna þess að heilinn okkar breytir öllu sem endurnýjast oft í vana. Hvar er hættan? Ef við sofnum í hryggjarsnúningi, þá liggur þessi hætta í endurnýjun frumna. Líkaminn okkar endurnýjar stöðugt frumur sínar. Dauð frumur eru tæmdar og losaðar með blóðinu og nýjar frumur myndast í staðinn. Þessi varanlega aðgerð, sem á sér stað án vitundar okkar, minnir okkur á að Guð heldur áfram að skapa okkur. Hann myndaði fyrst manninn, en þar sem hann var dauðsynlegur hefur hann tryggt endurnýjun deyjandi frumna í mannslíkamanum. Og þetta kraftaverk endurtekur sig milljarða sinnum. Ef líkami okkar er í réttri stöðu er þessi endurnýjun aðeins gagnleg, en ef staðan er röng verða afleiðingarnar hörmulegar. Hvað gerist þegar liðbönd hryggjarliðanna okkar aflagast? Milli hryggjarliðanna er hryggjarliðurinn sem mýkir snertingu tveggja aðliggjandi hryggjarliða. Í þrengdum efri hluta, þegar maður liggur á hliðinni, er endurnýjun frumna í diskinum takmörkuð og í stækkaða neðri hlutanum magnast endurnýjun frumna í þessum disk og diskurinn þenst út, því hann nýtur góðs af stækkaðri rými. Á nóttunni breytir endurnýjun frumnanna hægt og rólega jákvæðri aðgerð í skaðlega aðgerð sem verður raunveruleg orsök þjáninga. Því á daginn þjáumst við af því illa sem safnast upp ómeðvitað á nóttunni. Og það skal tekið fram að þessi aflögun á liðamótum lendarliðanna klemmir að lokum skiatic taugina sem kemur út úr hryggjarliðnum í gegnum mænuna, sem veldur verkjum í baki og niður í fætur og fætur. Og verkirnir finnast á þeirri hlið þar sem lendarliðurinn er kramdur. Svo hver er lausnin? Það er undir manninum komið að taka frumkvæði að því að vernda rétta stöðu hryggjarliðanna. Þegar hann stendur eða situr verður stuðningurinn á hryggnum að vera beinn og lóðréttur. Forðast ætti sófa sem hvetja til að bakið beygist eða setja fastan og traustan púða í hæð við nýrun. Áður fyrr höfðu stólar hátt og óþægilegt lóðrétt bak sem neyddi þann sem sat á þeim til að gefa hryggnum sínum jákvæða lóðréttu stöðu. Þessi venja er horfin vegna þess að maðurinn kaus skaðlegan þægindi slökunar (á öllum sviðum: líkamlegum og andlegum). En fyrir nóttina verður aðlögun nauðsynleg. Við verðum að koma í veg fyrir að líkami okkar beygist þegar við sofum liggjandi á annarri hliðinni. Ég legg til nokkrar aðferðir sem fela í sér að aðlaga rúmið eða okkar eigin líkama. Fyrir rúmið: setjið fleyg á milli boxspringsins og dýnunnar í hæð við mitti, á milli

mjaðma og rifbeina svo að dýnan sökkvi ekki á þessu svæði. Einnig er hægt að setja upprúllað handklæði eða aðra vöru eins og froðurúllu undir neðsta lakið, en í öllum tilvikum verður að forðast sársaukatilfinningu sem finnst ef fleygurinn er illa staðsettur. Þess vegna felst hin aðferðin í að útbúa líkamann sjálfan; með því að umlykja mittið með líni, frottéhandklæði eða laki þar til mittið er jafn stórt og mjaðmir og grindarhol. Þegar líkami okkar er þannig styrktur og viðhaldinn er komið í veg fyrir að hryggurinn verði krumpaður. Þá virkar kraftaverk lífsins, þú læknar veikindi þín á meðan þú sefur, án lyfja, án nokkurra lyfja, án sjúkraþjálfara eða kírópraktors eða einfaldlega beinsmiðs. Það er samt sem áður endurnýjun frumna sem mun endurhlaða lendarhrygginn í rétt jafnvægi yfir 360 gráður. Þessi endurnýjun frumna heldur áfram til enda mannlífsins, sem er að segja að hve miklu leyti ástandið sem sjúkdómurinn skapar er langt frá því að vera vonlaust.

Meðvitund um mikilvægi svefnstöðunnar leiddi mig til þess að átta mig á tilvist margra annarra afleiðinga. Við skulum íhuga að við sofum á milli fjórðungs og þriðjungs af tilveru okkar og ég segi: „Segðu mér hvernig þú sefur og ég skal segja þér hvað þú ert.“ Það er sagt að frumur alls líkama okkar endurnýjast að fullu eftir sjö ár. Það er um fertugt sem fyrstu afleiðingar slæmra venja frá fæðingu koma fram; og auðvitað, sem óhjákvæmileg regla, og aðalorsökin, líkamsstaðan sem tekin er á nóttunni. Þegar maður liggur á hliðinni eru það ekki bara lendardiskarnir sem verða fyrir skaða, það sama á við um andlit okkar og augu. Á nóttunni hvílir höfuðið á annarri hliðinni á koddanum, sem ég mæli með þykkum og stífum til að mynda 10 til 15 sentimetra bil sem aðskilur hlið andlitsins frá ystu brún öxlarinnar; og þessi neðri hlið sem hvílir á koddanum er kramin allan svefntímann; vöðvabreytingar eru knúnar áfram af meginreglunni um endurnýjun frumna; yfir áratugi breytum við útliti og formgerð. Augnvöðvarnir gangast einnig undir þessar breytingar og fyrstu merki um þessar breytingar koma fram: breyting á sjón vegna aflögunar augntóttarvöðvanna. Augun, sem upphaflega voru mjög kringlótt, eru orðin meira og minna sporöskjulaga. En þetta mein hefur enga raunverulega lækning og þá hefst þrældómur gleraugnanotkunar sem mun aðeins versna með tímanum. Þrátt fyrir ókosti þess hefur það kost að sofa liggjandi á hliðinni fyrir vöðvastæltan hvíld fótanna sem fæst aðeins með smá beygju þeirra; sem svefn á bakinu leyfir ekki. En hins vegar veldur svefn á bakinu engum óþægindum fyrir lendarhryggjarliði eða andlitsvöðva. Almennt séð, til þess að svefninn verði sannarlega endurnærandi, verður rúmfötin að vera aðlöguð að lögun mannlíkamans út frá meginreglunni um vinnuvistfræði. Höfuðið okkar þarf ekki fjaðurpúða eða of mjúkan froðu því svæðið sem þarf að styðja vel er hálsinn og hnakkalinn, og hér mæli ég aftur með að nota þéttan froðulak eða frekar fastan kotta. Að sofa á bakinu er mjög gagnlegt og veldur litlum óþægindum. Almennt séð er það breyting á líkamsstöðu sem er tilvalin til að losna við venjubundnar aðstæður. Og á þennan hátt þarf enginn líkamshluti okkar að þjást af of langvarandi skaðlegri útsetningu. Í þessari stöðu verður koddinn gagnslaus nema hann sé mótaður og vinnuvistfræðilega sniðinn. Hins vegar, til þæginda og verndar hálsinns, mæli ég með að setja þykkt rúllað handklæði á hæsta punktinn. Við verðum að ná að sofa, óháð því hvaða stöðu líkaminn tekur. Og þegar þeim ráðum sem ég hef lagt til til að leysa vandamálið með ávölum hrygg eru beitt, getur líkaminn snúið sér til

hægri, vinstri eða á bakinu, án þess að það valdi honum óþægindum. Ég hef vísvitandi útilokað að sofa á maganum, því í þessari stöðu varðar óþægindin vöðva í hálsi og hnakka. Þannig, ef þetta er langvarandi á nóttunni, er snúin staða höfuðsins, í 90 gráðu horni, oft orsök þessa fræga „stífa háls“ sem finnst sársaukafullt þegar sofandi vaknar.

Þær aðlaganir sem lagðar hafa verið til hingað til hafa frekar það hlutverk að forðast bakverki en að meðhöndla þá þegar þeir eru þegar sársaukafullir. Að lækna sársaukafullt vandamál krefst nokkuð vöðvastæltari aðferðar. Og í þessu sambandi mega börn skaparans Guðs ekki leyfa læknum mannlegrar læknavísinda að gera sig barnalega. Heilbrigð skynsemi og greind sem Guð gefur okkur er miklu meira virði en lexíurnar sem lækna, hrokafullir og stoltir páfagaukar, hafa lært og endurtekið. Fyrir Guð er fyrsta skrefið í átt að lækningu að stöðva orsök verkjanna, sem því verður að vera skýrt skilgreind. Síðan, til að lækna klemmu í hryggjarliðum, munum við nýta okkur meginregluna um sveigjanleika sem sveigjanleiki rúmsins styður við, með því að snúa stöðu líkamans við og leggja áherslu á holrúmið sem myndast. Ef sársauki finnst vinstra megin verður maður að liggja á vinstri hliðinni og hvetja til sveigju hryggsins með því að setja púða undir neðri mjaðmirnar og annan undir rifbeinið. Í þessari stöðu eru klemmdu hryggjarliðirnir þvingaðir í sundur. Í algjörri vöðvaslökun, algjörri losun slökunar, þvingar þyngd líkamans þessa opnun. Og ef nauðsyn krefur og það er mögulegt getur aðstoð þriðja aðila verið mjög gagnleg, með því að þrýsta með litlum höggum á mitti liggjandi einstaklingsins, en vöðvaslökun hans er algerlega nauðsynleg til að meiða ekki sínar og vöðva sem tengja þessa hryggjarliði. Ég hef nýlega uppgötvað í sjónvarpsþáttaröð aðferð meistara taílensks nuddara sem notar tréhamar til að slá vöðva skjólstæðings síns. Högginn eru mýkt og gefin á þéttan efnismassa sem tekur sívalningslaga lögun með því að vefja snúru. Útskýring hans er mjög sannfærandi. Þannig veldur hann djúpum höggbylgjum í vöðvunum sem vekja líkamann með blóðstreymi sem myndar öndun vöðvans. Lokaniðurstaðan sem fékkst var meira en ótrúleg. Þjáða sjúklingurinn fann fyrir fullkomnu afslöppun í lok meðferðarinnar og sýndi fram á aukinn sveigjanleika sinn með því að beygja sig niður og snerta gólfið með fingrunum, fætuna beina. Nuddarinn sameinaði heiðnar trúarlegar galdraálög sem beint er til anda við líkamlega tækni sína, en ef litið er til þess er aðferðin þess virði að muna og stunda. Í Austurlöndum er hægt að ná lækningu með grimmum iðkunum sem ekki eru viðurkenndar í Vesturlöndum. En þessar grimmu iðkanir sýna fram á virkni sína; þetta er ekki alltaf raunin með vestrænum aðferðum. Reyndar þurfum við að skilja hegðun heilans okkar, sem sýnir merki sem allur líkaminn sendir. Án sérstaks sársauka virðist heilinn ekki vera meðvitaður um tilvist líkamans, en ef áverki verður vegna losts eða klemmu senda taugarnar skilaboð til heilans sem gefa til kynna óeðlilega árásargirni, sem heilinn tjáir síðan með sársauka. Sársaukinn finnst skyndilega þegar restin af líkamanum er í eðlilegu hvíldarástandi. En ef aðrir punktar byrja einnig að gefa til kynna árásargirni, þá finnst upphaflegi sársaukinn á veikari hátt. Allt gerist samkvæmt þessari mynd: í myrkri næturinnar vekur kveikt kerti athygli á sér. En ef þúsund kerti kvikna á sama tíma hverfur það í massann og er ekki lengur áberandi eða greinanlegt. Þetta er það sem veldur fjölgun hamarhögga þessa taílenska nuddara á alla mikilvæga vöðvapunkta líkama

sjúklinga sinna. En hann takmarkar sig ekki við þessi högg ein. Með fætinum þrýstir hann fast á vöðvana í nokkrar sekúndur og losar síðan þrýstinginn. Á þennan hátt lokar hann fyrir blóðrásina og opnar hana síðan frá kálfum, lærum og bakvöðvum að hálsi. Ég kann að meta þessa eingöngu vélrænu nálgun á mannslíkamann, því það er það sem við erum: vélar gæddar lífsandanum sem Guð hefur gefið. Ég hef sjálfur gert tilraunir með þetta bein högg með tréhamri og ef höggið er ekki of sterkt veldur það ekki sársauka, en það vekur vissulega blóðrásina í svefnvöðvunum. Og ég held að þessi aðferð geti hjálpað til við að forðast stíflur í slagæðum og þar með alvarleg blóðrásarvandamál eins og hjartaáföll eða heilaæðagúlpa. Smáatriði sem þarf að skýra nánar, hluturinn sem taílenski nuddari notaði til að mýkja högginn var settur saman á eftirfarandi hátt: í miðjum ferningi af hvítum klút safnaði hann ilmandi jurtum eins og myntu og öðrum jurtum án þess að mala þær eða kremja; með því að lyfta hornum klútsins myndaðist kúla, lokuð með snúru sem hann umkringdi klútinn að ofan. Með því að slá á þennan topp dreifðist kjarni plantnanna sem voru í neðri kúlunni yfir húðina og inn í vöðvana sem voru slegnir. Taílenskt nudd er ekki strjúking, heldur grimmileg, mæld og stýrð aðgerð sem vekur jákvæð viðbrögð í meðhöndluðum vöðvum og raunverulega lækningu sem fæst án nokkurra efnalyfja. Ég tek aðeins eftir úr þessum vitnisburði „*það sem er gott*“, eins og Guð býður okkur að gera í þessu versí í 1. Þess. 5:21: „*Reynið allt og haldið því sem gott er.*“ Þó að þetta vers fjallar aðallega um „*spádóma*“, tel ég að það geti einnig átt við um allt sem getur verið gott, á öllum sviðum lífsins. Ég hafna taílenskum trúarkenningum, en ég held fast í líkamlegar aðferðir læknismeðferðar þeirra. Djöflarnir hafa veitt þeim ávinning af ríkri þekkingu sinni á mannlegu lífi, líkama þess og líffærum. Áhugi minn á þessari aðferð er réttlættur af því að í nokkur ár hef ég þegar vanið mig á að meðhöndla mjaðmaverki með því að kýla sársaukafullt svæði nálægt lendarhryggjarliðunum.

Önnur heilsulexían í þessari rannsókn varðar mataræði, og í því efni höfum við ekki lært alla þá lexíu sem hún kennir okkur úr Biblíunni. Ég bý á Vesturlöndum, í Frakklandi, hnattrænu svæði sem Guð hefur opinberlega bölvæð frá árinu 321. Og hefðir okkar og venjur í mataræði hafa erfst og gengið í arf frá öld til aldar, í aldir, allt fram á okkar tíma, þar sem við finnum staðalinn þrjár máltíðir á dag: morgunmat, hádegismat eða kvöldmat og kvöldmat eða kvöldmat. Þessar þrjár máltíðir á dag, sem hefðbundið er borðað, eru algerlega óþarfar, en í auðugu og blómlegu Evrópu borða menn meira af ánægju en af þörf. Þegar ég var barn voru mér kenndar máltíðir og orð eins og þetta: maður verður að borða til að lifa, ekki lifa til að borða. Eins og flest viskuorð hefur þetta verið algjörlega hunsað og gleymt af mannkyninu. Þess vegna er rétta fyrirmyndin ekki að finna meðal manna heldur aðeins í Biblíunni, í guðdómlegum lexíum. Guð kynnti okkur þessa hugsjónarfyrirmynd þegar hann gaf fólki sínu Ísrael mat í 40 ár í eyðimörkinni. Fyrirskipaða fæðan var eingöngu manna, sem bragðaðist, eins og við lesum í 2. Mósebók 16:31, „*eins og hunangskaka*“: „*Ísraelsætt nefndi matinn manna. Hann var eins og kóríanderfræ; hann var hvítur og bragðið var eins og hunangskaka.*“ Matur var aðeins gefinn einu sinni á dag eftir morgundögg. Þessi lexía er sérstaklega viðeigandi fyrir okkur sem munum keppa um himneska útvalningu, leiðsögn Guðs til himnesks Kanaans síns. Hvað er Guð

að segja okkur í þessari reynslu? Hann er að segja okkur að hægt sé að uppfylla hitaeyningaþörf mannkynsins í 24 klukkustundir í einni máltíð sem borðað er snemma morguns. Kveðjum við þrjár máltíðir sem, eins og djöfullinn mælir með, ofhlaða líkamann með því að flétta saman meltingartíma sem skarast yfir daginn og jafnvel á nóttunni. Hvaða gæði hvíldar getur svefn haft þegar líkaminn heldur áfram að stjórna meltingarferli sínu í nokkrar klukkustundir? Gæði svo lág að þörfin fyrir róandi og svæfandi lyf verður nauðsynleg. En við vakningu verður eitrað kaffi aftur á móti nauðsynlegt til að halda líkamanum vakandi og spenntum. Þannig verður mannsvélin fyrir hringlaga keðjuverkun skyndilegra hemla og skyndilegra hröðunar sem gleypa alla orku hennar og stuðla að streitu; allt þar til lokaáreksturinn kemur, taugaáfall eða kransæðagúlpur, eða önnur meira og minna banvæn vandamál af þessu tagi.

Í andstöðu við þessar neikvæðu lífsreglur býður Guð útvöldum sínum, þeim til góða, að hamstra kalóriurnar sem þær þurfa í 24 klukkustundir, aðeins snemma morguns. Fæðan sem mannslíkaminn tekur upp gerir honum kleift að sinna öllum verkefnum sínum, öllum athöfnum sínum í 24 klukkustundir. Líkaminn kann að meta þessa meginreglu því eftir að hafa borðað góða máltíð breytist fæðan strax í orku sem verður þannig tiltæk þar til tími er kominn til svefns. Dagvinna truflar ekki meltinguna; bæði er stjórnað af heilanum í meðvitundarfasa hans. Og þegar tími er kominn til svefns þarf líkaminn ekki mat heldur aðeins líkamlega og andlega hvíld. Í þessu meðvitundarleysi gefur heilinn líffærunum vel skilda hvíld. Máltíð sem borðuð er milli klukkan 6 og 7 á morgnana er alveg melt um klukkan 13. En líkaminn er venjulega fær um að veita orkuna sem þarf í 5 eða 6 klukkustundir af virkni sem eftir eru til loka vinnudagsins. Og þessi tími styttest enn frekar ef um er að ræða samfelldan 8 klukkustunda vinnudag; Starfsemin sem hófst klukkan 8 og lýkur síðan klukkan 16. Ég upplifði þennan vinnutíma persónulega árið 1976. Ég var látinn laus klukkan 16 og hafði því 3 klukkustundir til að versla og jafnmargar til að útbúa máltíðina fyrir næsta morgun. Eftir það gat ég náð mér og sofið vel og verðskuldaðan nætursvefn. Vinnuveitandi minn samþykkti þessa tilteknu aðferð þar sem ég vann einn, án þess að það hefði afleiðingar fyrir aðra starfsmenn. Því miður eru synir Guðs í dag háðir skipulagi bölvæðs mannkyns og þeir verða að virða þær meginreglur sem settar eru sameiginlega. Val á mataræði er þó einstaklingsbundið og fyrirmyndin sem Guð hefur ákveðið eða lagt til á því við um hvern sem vill gera það. Í samfélaginu eru fyrirmyndirnar sem djöfullinn og illar vættir hans hafa innblásið uppreisnargjörnum mönnum. Þær eru eyðileggjandi fyrir líf og anda. Þvert á móti sýnir Guð okkur hvað er gott, þóknanlegt og fullkomið fyrir okkur, og aðeins hans útvöldu skilja og samþykkja það til hins betra fyrir sig, sem þegar eru á þessari jörð sem er merkt af bölvun manna. Einnig lendir fyrirlitningin sem hann sýndi vali hans á hreinum og óhreinum mat aftur á þeim í formi veikinda sem stuðla að dauðagöngu þeirra.

Í fyrri lexíu minnti versið úr 2. Mósebók okkur á að næringarþarfir allra eru einstaklingsbundnar og ólíkar. Reyndar höfum við hjá mannkyninu aðeins almennt útlit sameiginlegt því munur er á öllum sýnilegum ytri svæðum, en einnig í hegðun og viðbrögðum líffæra okkar: sumir borða mikið án þess að líkami þeirra njóti góðs af því, allt eftir genum sem þeir hafa erfð frá fæðingu, en hjá öðrum er

það öfugt, að borða lítið leiðir til þyngdartaps og tilvik vegna hormóna geta réttlætt offitu. Það er af þessari ástæðu að Guð gefur hverjum Hebrea möguleika á að seðja sig með manna í samræmi við persónulegar þarfir sínar sem eðli þeirra hefur ákveðið. Hann gerir það sama fyrir okkur í dag, hver og einn okkar ákveður magn matar sem hann telur sig eiga að neyta en þetta frjálsa val um magn er ekki vegna gæða hans, Guð hefur sett reglur um þetta efni sem hans útvöldu geta aðeins heiðrað og beitt með ánægju og trausti.

Eitt er það sem markar muninn á lækningu Guðs og þeirri sem lækna þessa heims veita. Guð getur komið á fullkomnu, algjöru lækningu, en menn stefna aðeins að því að láta sársaukann sem sjúkdómurinn veldur hverfa. En til að öðlast fullkomna lækningu frá Guði krefst hann þess að sá sem þjáist bindi enda á það sem veldur honum skaða; og hann beitir þessari meginreglu bæði á líkamlegan og andlegan sjúkdóm. Til að skilja þessa nauðsyn er myndin af „Penelópu“, eiginkonu Griksins „Ólyssesar“ og skáldsins „Hómers“, fullkomlega viðeigandi: hún rakti upp á nóttunni trefilinn sem hún þrjónaði á daginn til að fresta hjónabandinu sem fólk hennar vildi þröngva upp á hana; hún gerði þetta vegna þess að hún vonaðist enn eftir að Ólysses, eiginmaður hennar, sem hafði farið mörgum árum áður til að taka þátt í Trójustríðinu, kæmi aftur. Þannig, ef orsök sjúkdómsins hverfur ekki alveg, er umönnunin sem hún fær aðeins endurtekin líknandi meðferð sem getur ekki leitt til fullkominnar lækninga. Ég hef sjálfur þjáðst af verkjum í höfði nokkrum sinnum og man eftir því að hafa gripið til meðferða sem beinlæknar höfðu framkvæmt með góðum árangri, en enginn þeirra hugsaði sér að gefa mér ráð um hvernig ég gæti snúið við og útrýmt orsökum langvinnra verkja minna. Ég kom í leit að létti, þeir gáfu mér hana og ekkert meira.

Það er því hinum mikla lækni Jesú Kristi að þakka að geta í dag áttað sig á því að öll mein eru læknanleg ef orsökum þeirra er útrýmt; og aðeins í þessu einstaka ástandi.

Þegar ég hugsa mig um get ég rakið aflögun hryggjarins til málmrúmsins þar sem ég svaf bak við bak með eldri bróður mínum, þar sem ég lá sjálfur á hægri hliðinni, þegar ég var barn. Nótt eftir nótt jókst vandamálið þar til það tók á sig langvinna mynd þegar lendariskurinn rýrnaði vinstra megin. Að bera kennsl á uppruna vandans gefur til kynna leiðina til að lækna hann: það er nóg til að snúa ástandinu við. Og ef ég gerði það ekki fyrr, þá er það vegna þess að þessi venja, sem varð eðlileg, virtist mér stuðla að svefni. Þessi rökfærsla hafði þær afleiðingar að hún lengdi og magnaði vandamálið.

Það sama á við um syndina. Í heimi djöfulsins halda falskristnir menn að þeir geti frelsast með blóði Krists með því að iðka syndina enn; það er ekki það sem þeir segja, heldur það sem þeir gera. Hinn mikli lækni sálna getur því ekki frelsað þær eins og þær vonast, hugsa þeir, með trú. En áframhaldandi iðkun syndarinnar vitnar gegn því sem þeir kalla „trú sína“ og fjölmörgu viðvörunartextarnir sem vitnað er í í Biblíunni, orði Guðs, í ritum nýrra og gamalla sáttmála, dæma þá til grimmustu vonbrigða. Jesús Kristur kom til að „binda enda á syndina“ samkvæmt Dan 9:24, ekki aðeins til að „fríðþægja fyrir hana“. Og „**syndin**“ sem hann bindi **enda á** er sú sem útvöldu hans **yfirgefa** með því að leggja hana á „Guðs lambið sem ber burt syndir heimsins“; með því

að friðþægja fyrir hag þessara útvöldu einna; Þetta er öll kenning gyðingahátíðarinnar „Yom Kippur“ eða „friðþægingardagsins“, þemað sem opinberast í myndinni í 3. Mós. 23:16 til 32, og gyðinga páskanna. Tilgangur þessarar sviðsettu athafnar er dreginn saman í einu versí í Jeremía 31:34: „*Þeir munu ekki lengur kenna hver öðrum né einn bróður sínum og segja: Þekkið Jahve! Því að allir munu þeir þekkja mig, frá þeim minnsta til hins stóra, segir Jahve. Því að ég mun fyrirgefa misgjörð þeirra og mun ekki framar minnast synda þeirra*“; björgunarverkefni sem staðfest er í Jesú Kristi í Hebreabréfinu 8:8 til 13. Í ljósi þessa vers segir ég við þá sem halda að þeir séu frelsaðir „í synd sinni“: hvernig getur Guð „*gleymt*“ „*synd*“ ykkar, ef hún er enn stunduð og er sýnileg undir réttlátu augnaráði hans sem æðsta dómara? Guð getur aðeins „*gleymt*“ því sem hefur horfið. Þetta er raunin með „*synd*“ sem hverfur aðeins eftir að sekur maður hefur yfirgefið hana.

Ég tek eftir því að í þessu versí nefnir Guð „*synd*“ en ekki „*syndir*“. Þetta staðfestir þá hugmynd að fyrir hann lýsi „*synd*“, á heimsvísu, uppreisnargjarnri afstöðu sem getur tekið á sig margar myndir. Og þessi hugsun kemur fram hjá postulunum Jakob þegar hann lýsir því yfir í Jak 2:10: „*Því að hver sem heldur allt lögmálið en brýtur í einu, hann er sekur um allt*“. Þessi texti staðfestir því kröfu Guðs um að sjá iðkun „*syndar*“ sem, samkvæmt 1. Jóhannesarbréfi 3:4, er „*brot á guðdómlegu lögmáli*“ hverfa algjörlega í lífi þeirra sem hann frelsar í Kristi: *Sá sem syndgar, brýtur lögmálið, og syndin er lögmálsbrot*.“; sem vísar til sérhvers orðs sem kemur af munni Guðs í tveimur sáttmálum hans í röð.

Lífið staðfestir nauðsyn þess að yfirgefa orsök illskunnar á öllum sviðum. Er hægt að lækna áfengisneytanda án þess að hætta að drekka áfengi? Er hægt að losna við reykingafíkn sína ef hann heldur áfram að reykja? Þessi tvö dæmi sýna fram á nauðsyn þess að yfirgefa algjörlega þær venjur sem valda illsku. Og þessar lækningar fást aðeins með áreynslu og baráttu gegn vana og ósjálfstæði hennar. Til að ná þessum sigri verður fórnarlambið að vera þrautseigt og staðráðið í að sigra, eða fær um að „*afneita sjálfum sér og taka kross sinn til að fylgja*“ Jesú Kristi, hinum eina mikla lækni líkama og huga fórnarlamba sjúkdóma sem allir rekja má til „*syndar*“ sem erfðust frá Adam og allir menn eftir hann stunduðu.

Miðað við útkomuna hefur áætlun Guðs um að útrýma syndinni algjörlega mistekist. Þetta er það sem ástandið í heiminum virðist vera. En áætlun Guðs var aldrei ætluð til að snúa öllu mannkyni til að bjarga því. Hjálparáætlun hans verður aðeins að veruleika í lífi fárra útvalda sem eru dreifðir um jörðina meðal allra þjóða. Hann getur bjargað þessum útvöldu vegna þess að þeir hafa heyrt, meðtekið, skilið og samþykkt að hlýða kröfum hans; þetta gerir þá verðuga þess að lifa í návist hans, í sameiginlegri kærleika, í eilífðinni sem kemur og sem hann gefur þeim.

TÍMI ENDANNA

„*Endalokatíminn*“ er nefndur nokkrum sinnum í Daníelsbók, en einnig í persónulegum vitnisburði Drottins Jesú Krists. Í dag mun ég skoða þær ýmsu

merkingar sem Guð gefur þessu orðatiltæki, þótt ég telji að fyrir Guð hafi það aðeins eina: fyrir hann kemur „*endalokatíminn*“ þegar allt hefur verið gert til að frelsa frá dauðanum þær trúföstu sálir sem verðugar eru frelsunar. Til að styðja þessa röksemdafærslu höfum við söguna af þeim sem fyrir flóðið voru tortímdir. Nú var orsök þessarar tortímingar ómögulegrar frelsunar þeirra þrátt fyrir vitnisburð Nóa og sona hans. Allt mannkyn á þeim tíma þekkti hann og hæddist opinberlega að smíði hans á örkinni sem myndi bjarga honum og fjölskyldu hans. En á þeirri stundu sem Guð valdi opnuðust flóðgáttir himinsins og allt mannkyn fórst, drukknaði eins og rottur ásamt öllum landdýrum sem dreifðust um jörðina; nema þeim sem fóru inn í örkina til að bjarga sinni tegund. Vitnisburður flóðsins er afar mikilvægur því með þessari aðgerð gaf Guð mönnum sönnun fyrir getu sinni til að eyða lífinu sem hann skapaði. Eftir flóðið hvílir ógnin þungt á uppreisnargjörnum og vantrúuðum mannkyni, en hún er miklu meira en einföld ógn: hún er viðvörun, því hann hefur forritað fyrir „*endalokátíma*“ nýja útrýmingu við endurkomu Jesú Krists í upphafi sjöundu árþúsundsins, en einnig, í lok þessarar sjöundu árþúsundar eftir síðasta dóminn, með „*eldflóðinu*“ sem spáð er í 2. Pétursbréfi 3:7: „*meðan himnarnir og jörðin, sem nú eru, eru geymd eldinum til dómsdags og tortímingar óguðlegra manna fyrir sama orðið*“. Þetta „*eldflóð*“ mun hylja jörðina neðanjarðarkviku, sem mun gefa henni útlit „*eldsdíksins*“ sem getið er í Opinberunarbókinni 20:14, þar sem allir uppreisnargjarnir sem Guð dæmir og hans útvöldu munu hljóta þessa refsingu „*annars dauða*“. Þessi útrýming með ósviknu „*eldflóði*“ mun marka hinn sanna endi jarðneska björgunarverkefnisins, omega- eða „Z“-tíma í tengslum við alfa-eða „A“-upphafið sem í raun er ekki aðeins upphaf jarðnesku sköpunarinnar, heldur það þar sem Guð skapaði sína fyrstu frjálsu andstæðu, engilinn sem kallaður er „Morgunstjarnan“ og sem mun deyja sem „Satan“ og „djöfull“, andstæðingur og óvinur Guðs og alls mannkyns; jafnvel þess sem þjónar honum meira og minna ómeðvitað.

Í fréttum frá febrúar 2022 sáum við að Rússar máluðu stórt hvítt „Z“ á herbíla sína. Enginn hefur raunverulega útskýrt þennan staf „Z“ sem er ekki til í rússnesku en er í raun síðasti stafurinn í stafrófinu í vestrænum tungumálum. Þess vegna tel ég að þetta sé tákn gefið af Guði til hagsbóta fyrir sína útvöldu sem deila leyndarmálum hans. Reyndar er tákníð illgjarnt þar sem það boðar „*endi*“ þessa Vesturlanda sem einbeittir sér allri reiði Guðs. Hvíti liturinn er guðlegur og tákn um hreinleika: Guð fyrirskipar endalok yfirráða vestrænna þjóða sem hafa svikið og afbakað hjálpræðisáætlun hans byggða á friðþægingardauða Jesú Krists. „Z“ boðar greinilega skilaboð sem tengjast „*tíma endalokanna*“. Þetta sérstaklega vestræna „Z“ sýnir rökfræðina á bak við hvatningu „sérstökrar aðgerðar“ sem Rússar hleyptu af stokkunum gegn Úkraínu sem hann ávítar einmitt fyrir bandalag sitt við Vestur-Evrópu og Ameríku. Með því að fordæma öfgar vestrænnar siðferðis eru Rússar aðeins að boða með áþreifanlegum orðum hugsunina um dóm Guðs. Það er augljóst að á Vesturlöndum er ekki hægt að hlusta á þessar ásakanir eða réttlæta þær, ekki frekar en gyðingabjóðin gat sætt sig við og viðurkennt réttmætar ávítur sem Guð beindi að henni fyrir milligöngu spámanna sinna, þar til þjóðin var gjöreydd, því að áfrýjanirnar höfðu misst allan árangur og orðið gagnslaugar; aðeins endanleg refsing var lögð á.

Í Matteusi 24:14 lýsti Jesús yfir: „ *Þetta fagnaðarerindi um ríkið verður prédikað um alla heimsbyggðina öllum þjóðum til vitnisburðar. Þá mun endirinn koma* . “ Hvernig var fagnaðarerindið um ríkið prédikað um allan heim? Svárið er: með útbreiðslu Heilagrar Biblíu. Frá þeirri stundu sem hún var prentuð, dreift og gerð aðgengileg þeim á öllum tungumálum, fengu allir íbúar jarðarinnar kraft frammi fyrir Guði. Biblían, hið ritaða orð Guðs, veitir einstök svör við réttlátum spurningum manna; Guð getur ekkert meira gert fyrir þá. Trúboð missti merkingu sína þegar Biblían og guðlegur sannleikur hennar voru afbökuð og svikin í höndum mótmælenda. En þetta svik var ekki það síðasta, því að þegar trú stofnanabundinnar aðventisma var prófraun á spámannlegri trú á milli 1980 og 1994, sýndi hún fyrirlitningu sína á spámannlegri viðvörun Guðs í heilögu Biblíunni. Og þetta síðasta svik er verra en þau fyrri vegna þess að ljós hefur gnægð til að gefa hjálpræðisáætlun Guðs merkingu. Þekking á og endurreisn hvíldardagsins hefur varpað upp orsakir þeirrar miklu þjáningar sem rekja má til trúarofsókna sem kaþólska trúin beitti þegar konungarnir studdu hana með herliði sínu. Nú, eftir að hafa opinberað brautryðjendum verksins að þessi kaþólska trúarbrögð eru samsömuð við „ *dýrið sem rís upp úr hafinu* “ í Opinberunarbókinni 13, hafa mótmælendatrúin og opinber aðventismi gert bandalag við hana. Þetta ákvarðar í raun fyrir Guð upphafsdagsetningu „ *tíma hins heilaga* “. „ *Endirinn* “ er sá tími þegar svik mannkynsins ná hámarki. Og sá dagur er 1994, þar sem leynileg tilraun aðventista til að koma á fót þessu óeðlilega bandalagi voru opinberlega opinberuð aðventistum í byrjun árs 1995.

Í Daníel 11. kafla finnum við nokkrar tilvitnanir frá „ *endalokatímanum* “ sem því allar munu tilnefna árið 1995. Við verðum að skilja hugsun skapara okkar sem setti saman alla sína biblíulegu spádómlegu opinberun sem hann ætlar í raun aðeins síðustu útvöldum sínum á „ *endalokatímanum* “ . *endi* .” Og þetta hugtak neyðir mig til að rifja upp þetta vers þar sem Guð segir fyrir munn Salómons: “ ***Endir hluts er betri en upphaf hans*** ”; það er svo rökrétt: upphafið er fullt af spurningum í óljósri stöðu á meðan “ *tími hins* „ *Endirinn* “ er fullur af svörum við öllum spurningum. Reyndar átti að skilja allan spádóminn rétt aðeins þegar allt sem spáð er myndi rætast eða er að fara að rætast. Því að þetta er hinn sanni tilgangur allra spádóma: það er uppfylling þeirra, sem þjónar þeirra bíða eftir með trú, sem nærir trú þeirra enn frekar á þeirri stundu þegar hinir spáðu hlutir rætast. En maður bíður aðeins eftir því sem maður veit að vænta verður; þetta er ómögulegt fyrir þá sem fyrirlíta spádóma. Spádómar eru fyrir síðustu daga mannkynsins eina birtingarmynd sannrar trúar. Fjölmargar tilvitnanir hvetja frambjóðendur guðlegrar hjálpræðis til að „ *vaka* “; sem felst einmitt í því að taka á móti og skilja tilkynningarnar sem Guð spáir í Biblíunni sinni. Sá sem „ *vakar* “ bíður og kemur ekki á óvart með atburðinum sem hann bíður eftir.

Þessir tveir versar úr Daníelsbók minnst á „ *endalokatíma* “: Dan 11:27: „ *Konungarnir tveir munu leitast við að gjöra illt í hjörtum sínum og tala lygar við sama borð. En það mun ekki takast, því að endirinn kemur ekki fyrr en á tilsettum tíma* .“ Samhengið varðar Antiókkus IV og frænda hans, Ptólemajos, konung Egyptalands, sem eru í þessu forna samhengi „ *konungur norðursins* “ og „ *konungur suðursins* “ í spádóminum. Sama orðatiltæki „ *því að endirinn kemur ekki fyrr en á tilsettum tíma* “ er vitnað aftur í vers 35: „ *Sumir af vitringunum*

munu falla, til þess að þeir verði hreinsaðir, hreinsaðir og hvítir, **þar til endirinn kemur**, því að hann kemur ekki fyrr en á tilsettum tíma . “ En að þessu sinni er samhengið sem þessi „ **endir** “ miðar á „ **endalokatíma** “ sem vers 40 mun þróa. Orðatiltækið „ **tilsettur tími** “ gefur til kynna tíma eða dagsetningu sem er mynduð af þeim tímalengdum sem Guð spáði fyrir um í „dögum og árum“ í spádómum sínum. Þessar tilbúnu dagsetningar eru því tvímerktar vegna þess að þær tákna fyrir Guð forritaða atburði sem eru af meginþýðingu og þeir eru opinberaðir útvöldum hans. Og sá sem markar upphaf „endalokatímans “ eða 1994 er af mestu mikilvægi, því það er sá síðasti sem spádómurinn leyfir að tilbúna. Guð gefur síðustu útvöldum sínum þetta viðmið sem gerir kleift að túlka átökin sem lýst er í versum 40 til 45 þar sem samhengið er lok fagnaðarboðunar kristinnar trúar. Að þessu sinni, í þessu síðasta samhengi, táknar „ *konungur norðursins* “ Rússland og múslimsku austurlýðveldin sem styðja það og „ *konungur suðursins* “ táknar múslimsku þjóðirnar sem eru aðallega staðsettar sunnan við Miðjarðarhafið, Araba og Afríkubúa. Hann er kallaður „ *konungur suðursins* “ vegna arabísks uppruna íslamstrúarinnar sem fæddist í Mekka í byrjun 7. ^{aldar}. Í vers 27, meðan hann vísar til forns samhengis, beinir Guð til ásetnings síðustu útvöldu sinna vísun sem mun einnig varða „ *tíma endalokanna* “. „ *endi* “, síðustu tveir „ *konungar norðurs og suðurs* “, það er að segja, rétttrúnaðarkristna Rússland og múslimsku þjóðirnar sem sameinast í óeðlilegu bandalagi, eiga í skiptum sem byggjast á „ *falsi* “ sem andinn fordæmir í þessu vers 27. Þessi vísun er eina opinberunin um guðdómlegan dóm gegn rétttrúnaðartrúnni, því að fyrir utan þetta tilfelli hunsa spádómur Daníels og Opinberunarbókarinnar tilvist þessarar rétttrúnaðarkristnu trúar sem krafist er og iðkuð í löndum Austur-Evrópu. Spádómurinn beinist aðeins að rómversk-kaþólsku trúnni og mótmælendatrúnni sem fæddist frá siðaskiptum þessarar kaþólsku kirkju og að lokum, „aðventista“ mynd hennar, opinbera mynd sem endar á „ *spýtur upp* “ af Jesú Kristi. Þessi sögn „spýtur upp“ staðfestir upphaflegt blessað ástand hennar. Aftur á móti var kaþólska trúin og mótmælendatrúin ekki „spýtt upp“ af Jesú, því hann viðurkenndi aldrei hið fyrra og tók aðeins tímabundið á móti hinu síðara, vegna kenningarlegrar ófullkomleika þess fyrr en árið 1844, dagsetningu prófraunar trúar hans.

Í ljósi þessara gagna sem gera 1994 að upphafsdagsetningu „tímans “ Í „ *endi* “ Daníels 11:40 er átökin milli „ *konungs Suðursins* “ og páfakonungs , sem spádómurinn frá og með vers 36 beinist að falskri kristinni trú allrar Vestur-Evrópu; og í þessari Evrópu er Frakkland, eina herveldið og „elsta dóttir kaþólsku kirkjunnar, móðir hennar“.

Frakkland verður að gjalda dýrt gagnvart Guði fyrir stöðugan stuðning sinn við páfakirkjuna í Rómönsku kirkjunni. Gagnvart *múslimska* „*konungi Suðursins* “ verður það að gjalda jafn dýrt fyrir fyrrverandi nýlendustefnu sína á múslimskum löndum á norðurströnd Afríku. Þannig sjáum við þann 25. júlí 1995 fyrstu morðárás múslima af hendi GIA, alsírka íslamistahópsins, sem framkvæmdi sprengjuárás á franska grundu á „Saint-Michel Notre-Dame“ stöðinni á RER B lestinni í París; Jesús Kristur, hinn sanni Saint-Michel, var bakhjarl þessarar refsiaðgerðar gegn tilbeiðslu Maríu mey sem kölluð var „Notre-Dame“. Eftir þessa árás fylgdu aðrar, framdar af Al-Kaída hópnum og Daesh hópnum. Fjandskapur múslima gagnvart kristinni trú er ekki lengur í vafa; það er

augljóst. Þann 11. september 2001 staðfesti eyðilegging tveggja turna World Trade Center í New York, eftir að tvær farþegaflugvélar sem notaðar voru í sjálfsmorðsárás af gerðinni „kamikaze“ í Japan, þessa hatursfullu andstöðu gegn öllu kristna Vesturlöndum.

Spádómurinn sýnir fram á tvö meginstig árásar óvina Evrópu. Annað tímabil varðar rússneska árás sem er að gosa upp í núverandi stríði í Úkraínu. Guð spáir því að Evrópa verði ráðist á af múslimskum þjóðum, og að lokum af rússneskum þjóðum í Austurlöndum, sem munu eyðileggja hana gríðarlega.

„**Endatíminn**“ er sá tími þegar hrokafullt yfirráð Vestur-Evrópu lýkur, þar sem nokkrar risavaxnar þjóðir, Bandaríkin og Kanada, Ástralía og Suður-Ameríka, komu upp. Sönnun þess að Evrópa er aðalmarkmið reiði Guðs í Jesú Kristi er táknið „*Efrat*“ sem vísar til þess í refsingu „sjötta lúðursins“ í Opinberunarbókinni 9:13. Og undir þessu tákninu „*Efrat*“ beinist Guð að stuðningi Evrópu við páfalega **rómversk- kapólsku trúna** sem táknrænt heitir einmitt „*Babýlon hin mikla*“, það er að segja borgin sem stendur við ána „*Efrat*“ í fornöld Kaldea.

„*Endatími*“ sjálfur er öflugur stuðningur við sanna trú hinna útvöldu og sönnun fyrir tilvist hans. Í uppreisnarmannafylkingunum trúir enginn, eða vill trúa, á raunverulegan „*endi*“ heimsins. Þess vegna beinast hugsanir stöðugt að von og væntingum um tíma lokaviðræðna, þar sem hamingjusamur „*endi*“ verður gefinn núverandi átökum. Maður verður að þekkja og deila opinberaðri heildaráætlun hans með Guði til að vita að þessar viðræður munu aldrei koma. Aðeins hinir útvöldu sem deila þekkingu á áformum hans vita að mannkynssagan er skráð á milli „*upphafs og enda*“ sem verður hamingjusamur fyrir hina útvöldu og banvænn fyrir uppreisnarmennina. Og öll þessi opinberun var byggð á milli sköpunar 1. Mósebókar og lokaopinberunar Krists sem kallast „Opinberun“.

Í Daníel 11:44-45 spáir Guð: „*Og tíðindi úr austri og norðri munu skelfa hann, og hann mun leggja af stað með mikilli reiði til að tortíma mörgum og gjöreyða þeim*. Hann mun reisa tjaldbúðir hallar sinnar milli hafsins, á hinu dýrlega og helga fjalli. **Og hann mun líða undir lok**, og enginn mun hjálpa honum.“ Þannig, eftir að hafa „*tortímt mörgum og gjöreytt þeim*“ í Evrópu og Ameríku, mun Ameríku tortíma hinu völduga Rússlandi sjálfu. Hermenn þess verða eltir og útrýmt í Ísraelslandi. Við þetta eyðileggingarstig mun mannkynið fækka mjög. Í Evrópu mun „*þriðjungur mannkynsins*“ hafa verið drepinn, og kannski fleiri. En hvað verður um þá sem ekki eru kristnir? Þeir munu ekki hlífast og munu ráðast hver á annan. Því að allar þjóðir jarðarinnar eiga sér hugsanlegan óvin sem þeir munu berjast gegn og gjöreyða hver öðrum. Þeir sem lifa af verða undir loka trúarprófi byggðu á kristinni og gyðinglegri trú. Heiðnu þjóðirnar ættu því að hafa horfið; lokaprófið varðar þá ekki.

Að falla ekki fyrir fólkskum blekkingum er enn óumdeilanleg forrættindi hinna útvöldu síðustu daga. Þetta er sá hlutur sem Guð gefur þeim sem elska sannleika hans og sannleikann í öllu.

„*Endatíminn*“ er enn þessi: 2. Tím. 3:1 til 7: „*Vitið þetta, að á síðustu dögum munu koma örðugar tímar*.“ Því að mennirnir verða sérgóðir, fégjarnir, raupsamir, hrokafullir, lastmælendur, foreldrum óhlýðnir, vanþakklátir, vanheilagir, kærleikslausir, ófúsir, rógberar, taumlausir, grimmir, fyrirlíta það

*góða, sviksamir, þrjóskir, hrokafullir, elska munaðarlífið meira en Guð. Þeir hafa á sér yfirskin guðhræðslunnar en afneita krafti hennar. **Snúið ykkur frá slíkum.*** Því að meðal þeirra eru sumir sem laumast inn í hús og leiða burt heimskulegar konur, hlaðnar syndum, sem leiðast af ýmsum girndum, alltaf að læra en aldrei geta komist til þekkingar á sannleikanum. » Hver er ástæðan fyrir þessari dapurlegu mynd sem lýsir almennu eðli mannkynsins á « *endalokatímanum* »? Til 77 ára friðar sem Guð fékk eftir lok síðari heimsstyrjaldarinnar, það er að segja frá 1945. Frá þeim degi hefur allt Vesturlönd látið sig mótast af volduga sigurvegara þess tíma, frjálslynda kapítalíska Ameríku. Í fyrsta skipti í mannkynssögunni hefur maðurinn orðið að arðbærum hlut, auðgunartæki fyrir samfélag sem er skipulagt í píramídaformi, innblásið af djöflinum til frímúrarareglunnar sem ríkir í þessu landi. Mennirnir eru því miður orðnir „neytendur“. Verslun og iðnaður ýta þeim til neyslu og til að koma þeim fátækustu inn í þessa meginreglu eru þeim boðin lán. Þegar þessi fátæki einstaklingur er þakinn skuldum hefur hann ekki lengur val og verður nauðsynlega að vinna við óhagstæðar aðstæður sem „vinnuveitendur“ leggja til, sem á rót sína af latneska orðinu „pater“ sem þýðir faðir; en þetta nafn er einnig erft frá orðinu „patrician“ sem nefndi verndara veikari fólks meðal Rómverja, og þar sem ég finn líkindi í formi og merkingu við sögnina „að hirða“, og hverjir eru þessir „patres“ sem ætla að „hirða“? Sauðirnir auðvitað, þeir veikustu sem eru ofurseldir eigingirni og græðgi þessara nýju sérstöku hirða. Það er í þessu landi þar sem kjörinn forseti leggur hönd sína á Biblíuna að boðorð Guðs verða fyrir mestum árásum vegna hvatningar til auðgunar sem vekur upp ágirnd meðal fátækra. Ég minni ykkur á: þetta er sú trúarlega hugmynd sem kennd er af mótmælandanum Jóhannesi Kalvíni frá Genf, þar sem auðgun er sönnun fyrir blessun Guðs, nákvæmlega andstæða þess sem hann samþykkir, eins og fram kemur í þessu versni úr 1. Tímóteusarbréfi 6:10: „**Því að fégirndin er rót alls ills . Sumir, sem eru haldnir fé, hafa villst frá trúnni og varpað sér í margar kvalir.**“ » ; og Jakob 5:1 staðfestir með því að segja: « *Komið nú, þér auðmenn! Grátið og kveina vegna þeirrar ógæfu sem yfir yður mun koma.* » Og til að svala þessari græðgi er einfaldasta viðbrögðin fyrir hina fátæku þjófnaður og glæpir, hræðileg morð. Þessi hörmulega bandaríska samfélagslíkan hefur verið endurskapað í öllum vestrænum löndum, en alltaf með lægra stigi og nokkrum ára töf. Vegna uppruna þess var bandaríska þjóðin byggð á fjölbreytni þjóðernis, þar sem nýir útflytjendur höfðu allir sömu réttindi óháð uppruna. Þetta er satt í meginatriðum, en í raun tók sambúð á sig kynþáttafordóma og svartir, sem á þeim tíma voru taldir þrælar, urðu sérstaklega fyrir ofbeldi hvítra. Rauðu innfæddir fengu ekki betri meðferð þar sem þeir voru næstum alveg útrýmdir. Það var í Norður-Ameríku sem mannréttindin sem komið var á fót í Lýðveldis Frakklandi voru færð frá upprunalegri merkingu sinni, einmitt vegna þjóðernisblöndunnar, sem enn var ekki til í Evrópu á þessu stigi, í neinu landi. Þessi mannréttindi, sem miðuðu að því að jafna stéttir og afnema forréttindi einveldissinna og rómversk-kaþólskra klerka í Frakklandi, urðu í Ameríku að alþjóðlegum réttindum sem jarðneskar þjóðir voru lagðar á. Frakkar settu þessa sáttmála til að leysa þjóðlegt, stranglega innlent vandamál, en þegar Bandaríkin tóku upp þessi þjóðarréttur varð alþjóðlegur. Undir áhrifum Bandaríkjana tóku Evrópuþjóðirnar upp hver á fætur annarri bandarísku hugmyndina um þessi

réttindi. Og þversagnakennt er það í gegnum mannréttindi sem Bandaríkin gera þjóðirnar að vasalísu sem verða „neytendur“ þeirra vara sem þær finna upp og tæla Evrópuþjóðir, en ekki aðeins vegna þess að samfélagslíkani þeirra tekst að leggja undir sig nánast allar þjóðir jarðar. Það er því ekki tilviljun að Jesús vitnar nokkrum sinnum í Opinberunarbókina 18 í orðatiltækið „*kaupmenn jarðarinnar*“ og vísar til þessa dæmigerða bandaríska viðskiptaeðlis.

Sú aumkunarverða og hræðilega mynd sem Páll dregur upp fyrir Tímóteusi er sýnileg í dag í öllum vestrænum samfélögum okkar. En það versta er enn í Ameríku, þar sem „gengi“ hafa komið fram og þar sem stórborgir, svokallaðar siðmenntaðar, hafa mjög háa glæpatíðni, miklu hærri en í nokkru Evrópulandi. Þetta er svo mikið að á götum þessara borga yfirgnæfir stöðugt hljóð lögreglubíla sírenna umhverfishljóð bíla sem aka hver á eftir öðrum. Þessar sírenur hafa komið í stað fuglasöngs sem yfirgefa þessi ógeðfelldu og hættulegu svæði. Um allt landið, en sérstaklega í þessum stórborgum, er bandaríski „draumurinn“ að breytast í martröð. Og þegar ég sé þessa hluti get ég aðeins borið þá saman við aðstæðurnar sem komu fyrir vatnsflóðið á tímum Nóa, en einnig við þær sem einkenndu Sódómu og Gómorru á tímum Lots og Abrahams, ranglætisástand sem endurskapað var með bandarískri og vestrænni lögleiðingu „samkynhneigðra hjónabands“ og réttindum hinsegin fólks sem vöktu hreyfinguna og feministasamtökin „Ég líka“ kröfðust. Eins og Lot lét tælast af auðæfum Sódómu í frjósömum dal, láta „Lot“ okkar tíma tælast af augljósri snilld Bandaríkjanna, lands þar sem þrjósustu ágirndirnar geta látið drauma sína um auðgun rætast; land fjárhættuspíla þar sem svikulustu vinna án nokkurrar þreytu samkvæmt meginreglu spilaleiksins sem kallast „póker“.

Arið 2022, þegar „*heimsendir*“ ríkir, geta Bandaríkin státað sig af því að hafa tekist að þröngva fyrirmynd sinni upp á allar Evrópuþjóðir, nema Ungverjaland sem þrjóskar. Á sama hátt, fyrir utan Pólland, hafa öll önnur lönd af konungsætt uppruna tekið upp fjölþjóðlega fyrirmynd þess með því að opna landamæri sín. Fyrir vikið þjást þau öll af ókostum þessarar óbærilegu sambúðar, en ekkert getur snúið við, því þau eru öll mútuð af yfirþjóðlegri stjórn Evrópusambandsins, sem heldur þeim í skefjum með fjárhagslegum niðurgreiðslum sínum. Mismunandi reynsla Bandaríkjanna og Evrópu leiðir ekki til sömu niðurstöðu. Ólíkt Bandaríkjunum sameinar Evrópa fyrrverandi sjálfstæð konungsveldi, og þjóðarhagur þessa sjálfstæðis er enn að finna fyrir nostalgíu meðal þjóða þessara þjóða; þetta að því marki að það ýtir undir möguleikann á að sundra því sambandi sem náðst hefur. Því Evrópa getur aðeins bjargað sambandi sínu með því að vera sterkust, og það er ekki raunin, því í þessu tilliti er Bandaríkin sannarlega sameinuð, ef ekki til hins betra, þá að minnsta kosti til hins verra, til að framkvæma þau örlagaríku verk sem Guð hefur undirbúið fyrir þau og opinberað þeim sem elska þau og hlýða þeim.

„*Endatíminn*“ er enn sá sem við tökum síðustu niðurrifsverkanna, og áður en efnislegir hlutir verða eyðilagðir í loftárásu koma þeir sem miða á það sem Guð kennir. Því við höfum séð hvernig djöfullinn hefur fengið fólk til að fyrirliða og yfirgefa virðingu fyrir heilbrigðislögum og boðorðum Guðs tíu frá árinu 321, það er að segja, í víðara samhengi, frá upphafi 4. aldar. Síðan á 16. öld leiddi samkeppni frá mótmælendasiðbótarmönnum til þess að rómverska páfakirkjan

eyðilagði, með gagnstæðri viðbrögðum, kenninguna um hjálpræði sem náðin ein og sér fékkst með náð Jesú Krists. Árið 1844, þegar Guð krafðist endurreisnar hins sanna sjöunda dags hvíldardagsins, hafnaði herbúðirnar, sem Guð hafði bölvað, því og voru enn frekar tengdar því að réttlæta sunnudag sinn, fyrsta dag guðdómlegrar viku, sem erfðist undir heitinu „dagur sólarinnar“ sem hefur verið guðlegur síðan Konstantínus I. Loks árið 2022, undir hefndarhug ungmenna af svörtum Ameríku sem iðka kynþáttafordóma gegn hvítum, eru reglurnar sem hvítir hafa sett dregnar í efa og ráðast á kynferðislega skipan sem Guð hefur komið á frá upphafi jarðneskrar sköpunar sinnar. Orðin „kona og karl“ eru ekki lengur viðurkennd vegna þess að frelsið sem krafist er ræðst jafnvel á þessa skilgreiningu sem hinn mikli skapari Guð hefur komið á. Undir innblæstri illra anda vilja þessir síðarnefndu uppreisnarmenn þvinga á frelsið til að velja kyn sitt; þetta vegna framfara sem læknisfræðileg skurðaðgerð hefur náð. Eftir andlitslyftingu sem konum var boðin upp á, kom tilboð um endurgerð brjósta og annarra líkamshluta, þar á meðal kynfæra, að ógleymdum þeim viðurstyggilega möguleika sem svokölluðum „transsexual“ körlum er boðið upp á að stækka kvenbrjóst og búa til gervileggöng í körlum með skurðaðgerð.

Verið óhrædd! Þetta er fyrst og fremst ávöxtur baráttu djöfulsins og illu anda gegn Guði, og karlarnir og konurnar sem þau nota eru aðeins ómeðvituð fórnarlömb fyrirlitningar þeirra á þessum sama Guði; sem er raunveruleg sekt þeirra sem gerir þau verðug eilífs dauða, því hann er endanlegur.

„*Endatímarnir*“ eru einnig merktir með orðum, nöfnum sem merkja hlutina lúmskt. Þetta á við um nafnið „Endurreisn“, sem Emmanuel Macron fékk LREM-flokk sinn kjörinn undir í öðru kjörtímabili sínu, ásamt „Horizons“-flokknum sem fyrrverandi forsætisráðherra hans, Edouard Philippe, stofnaði. Í franskri sögu er nafnið „Endurreisn“ tengt valdatíma „Frans I.“ Nokkrir hlutir eru athyglisverðir við hann. Hann sameinaði frönsku þjóðina með því að þröngva frönsku á í öllum héruðum. Hann hóf fjandskap og ofsóknir gegn mótmælendum. Hann bölvaði sjálfum sér og kemur á undan „bölvuðum konungum“, eins og sagan kallar þrjá syni Katrínar af Medici drottningar, sem voru af ítölskum uppruna og af páfalegri rómversk-kaþólskri trú. Þrír synir hans (Hinrik II, Karl IX, Hinrik III) dóu skyndilega, hver á eftir öðrum. Guð hefði ekki getað gefið betra tákni til að staðfesta bölvun rómversk-kaþólsku trúarinnar. En hvað sjáum við? Þessi stjórnmalaflokkur, sem kallast „Endurreisnin“, hegðar sér sérstaklega einræðislega, þar sem síðasta ríkisstjórn hennar, undir forystu konu, neitar að semja við andstæðinga sína, samkvæmt lýðræðislegum meginreglum, og notar, til að kjósa um fjárlagafrumvarp ársins 2023, tíu sinnum í röð (frá og með 17. desember 2022), grein 49-3 í frönsku stjórnarskránni; grein sem heimilar að lög séu þvinguð í gegn og gerir „5. lýðveldið“ að raunverulegu „einræði“ sem hershöfðinginn de Gaulle, þessi mikli leiðtogi lýðveldisins, hugsaði upp. Og með mikilli sjálfstrausti og hroka leyfir Madame sér að segja frönsku þjóðinni að hún örvænti ekki yfir því að fá meirihluta sem kjósendur neituðu henni. Hún lýsir því óbeint yfir að fyrir hana sé eina leiðin til að stjórna að hafa hreinan meirihluta eða að krefjast greinar 49-3. En í báðum tilvikum er stjórnarandstaðan í þjóðþinginu aðeins þar til að bjóða þessari stjórnarhætti og frönsku þjóðinni þá villandi fullyrðingu að þau séu enn í lýðræðislegu lýðveldisstjórn. Í raun er þessi andstaða

ekkert annað en lýðræðisleg fjarvist, þar sem stjórnvöld hunsa skoðun hennar algerlega og kerfisbundið. Þetta á við um þingmenn stjórnarandstöðunnar í frönsku ríkisstjórninni, en sama meginreglan gildir um þessa einræðisstjórn sem sjálf er háð fyrirmælum sem evrópsku framkvæmdastjórnir setja í gegnum þingmenn Evrópuþingsins, sem eru einnig lýðræðisleg fjarvist fyrir evrópskt stjórnarfar. Þannig sjáum við að frá árinu 2012 hefur Guð sett við völd einræðislegan ungling sem hefur það hlutverk að eyðileggja hægt og rólega lýðveldisreglur. Frelsið og réttindin sem Frakkar hafa öðlast minnka dag frá degi til að virða frelsi innflytjenda með sívaxandi fjölda ólíkra siða, hefða og trúarbragða. Lýðveldisfrelsi er því sýnilega frjálslendislegt.

tíu hornunum “ eða tíu konungsríkjunum, sem sum hver hafa síðan orðið lýðveldisþjóðir en hafa haldið í arfleifð sína bölvun trúarlegrar undirgefni sinnar við Róm; þannig að við höfum ekki lengur „þrjá bölvuða konunga“ heldur „tíu“ sem táknrænt tákna í Daníel 7:8 og 24 og Opinberunarbókinni 13:1, hin fornu konungsríki sem mynda núverandi vestur-evrópsku kaþólsku og mótmælendalýðveldisþjóðir og öfluga útvöxt þeirra í Bandaríkjunum, Kanada, Ástralíu, Suður-Ameríku og Mið-Ameríku. Austur-rétttrúnaðartrúin er engin undantekning frá þessari bölvun, þar sem hún erfði og tók upp iðkun kaþólsks sunnudags áður en hún aðskildist frá rómversku páfakirkjunni í gegnum trúarlegt klofning sem hefur haldið áfram fram á okkar tíma, sem einkennist af hatursfullum og eyðileggjandi stríðsátökum þeirra. Þannig er „*endalokatíminn*“ staðfestur sem tími „endurreisnar“ þar sem trúarlegt umburðarleysi Frans I ^{birtist} ^{eftur} í allri sinni ofbeldi, brátt, um alla Evrópu. En „hinir bölvuðu konungar“ voru konungar Frakklands, þannig að þeir sem lifa í „endanlegri endurreisn“ okkar eru fyrst og fremst forsetar og forsætisráðherrar sem hafa stjórnað þessu landi síðan 1995. Reyndar eru þessar arfar allar svipaðar, því fyrirmyndin sem sósíalíistinn François Mitterrand setti frá 1981, fyrirmynd sem einkennist af félagslegri mannúðarstefnu, mun halda áfram inn í okkar tíma; hún hefur jafnvel verið tekin upp á evrópskum vettvangi. Þess vegna táknar tákn hennar, sem byggir á „rósinni“, blómi ástarinnar, enn í dag evrópska fyrirmyndina; sem réttlætir ferhyrninginn sem spámaðurinn Michel Nostradamus skrifaði, sem segir: „Rómverskur páfi, varast að nálgast borgina sem tvær ár vökva; blóð þitt mun spýtask þar, þú og þínir, þegar rósinn blómstrar.“ Til að flýja árásina á Ítalíu mun núverandi páfi, „Frans I“ koma og leita hælís í Lyon. En hann mun farast á þessum stað með kaþólikkum sem heiðra hann. Lítil en mikilvæg smáatriði sem vert er að hafa í huga: Lyon er borg Maríu, hinnar heilögu meyjar kaþólsku trúar, en tilbeiðsla hennar er andstyggileg Guði.

Ef fyrri bölvuðir konungar eða forsetar hafa sannarlega undirbúið eyðileggingu Frakklands, þá er síðasti bölvuði konungurinn núverandi ungi forseti Frakklands, og það er á honum sem afleiðingar ákvarðana forvera hans falla. Ennfremur gerir hann ekkert til að snúa við stöðunni og staðfestir stefnuna sem sett hefur verið síðan François Mitterrand, það sem eftirmaður hans, Jacques Chirac, kallaði „eina hugsunina“. Hvað sagði þessi „eina hugsun“? Hún sagði: „Frakkland, opnið ykkur og fórnid velmegun ykkar á altari evrópskrar uppbyggingar. Einkavæðið þjóðnýtt fyrirtæki ykkar og takið vel á móti allri eynd heimsins sem kemur til ykkar.“ Og það var gert. Ef Jacques Chirac vissi hvernig

ætti að standast þær, hins vegar, lét eftirmaður hans, Nicolas Sarkozy, tælast af sírenusöng bandaríksks kapítalisma sem hann leiddi Frakkland til með því að ganga aftur til liðs við NATO-bandalagið. Hann barðist gegn Líbíu undir stjórn ofursta Gaddafi, sem var drepinn af óvinum sínum, á meðan hann hafði komið sér fyrir sem verjandi Frakklands gegn árásum íslamista. Gæti maður fundið betri ávöxt bölvunarinnar? Eftir hann afhenti forseti François Hollande Frakklandi fjármálageiranum með því að alhæfa einkatryggingar frá Mutuelles og hann lagði á allt landið viðurstygðina um hjónabönd samkynhneigðra af öllum toga. Og að lokum staðfestir Emmanuel Macron allar þessar ákvarðanir, eyðileggur land sitt með heilbrigðisblokkun á hagkerfinu (Covid-19) og gerir Frakkland að skotmarki reiði Rússa með því að gefa Úkraínu, sem hefur verið ráðist á af þessu hefndarþrungna Rússlandi frá 24. febrúar 2022, mjög öflug nútímavopn. Þetta eru ávextirnir sem „bölvaðir konungar“ okkar frá „endurreisnartímanum“ á „endalokatímanum“ hafa borið.

En fyrir sína útvöldu gaf Guð nafninu „endurreisn“ mun jákvæðari merkingu, því það var á þessum tíma á 16.^{öld} sem opinberandi Biblían hans var prentuð, dreift og þannig gerð aðgengileg mótmælendapjónum hans. Hún hefur síðan þá verið uppspretta trúarlegrar endurvakningar og orsök andlegrar „endurfæðingar“ eða umbreytingar hinna útvöldu til „nýfæðingar“, allt fram á okkar tíma. Við eigum henni allt að þakka og sérstaklega spámannlegum opinberunum sem láta okkur deila hugsuninni um dóm Guðs okkar og án hennar gætum við ekki hlýtt vilja hans, þar sem hún ein opinberar hann.

Að lokum skulum við hafa í huga að á okkar „endurreisnartíma“ ber núverandi páfi sjálfur nafnið „Frans I.“ Maður hlýtur að vilja hunsa þennan boðskap sem hinn mikli, fínlegi Guð, leggur fram í nafni Jesú Krists.

Til að draga saman allt þetta, þá er sannarlega á okkar tíma, „endalokatímanum“, „endurfæðing“ trúarlegrar árásgirni, að þessu sinni vegna aðgerða hinna vondu engla, sem Guð hefur loksins leyst úr haldi (sem þeir hafa beðið eftir síðan haustið 1844 samkvæmt Opinberunarbókinni 7:1 til 3), þannig að þeir tortíma og „**drepa**“ aðallega, í Vestur-Evrópu táknrænt táknað með nafninu „**Efrat**“, jafn táknrænan „**þriðjung mannanna**“, samkvæmt tilkynningunni í Opinberunarbókinni 9:13 til 16: „**Sjötti engillinn básúnaði. Og ég heyrði rödd frá fjórum hornum gullaltarsins, sem er frammi fyrir Guði, segja við sjötta engilinn, sem hafði lúðurinn: Leys þú fjóra englana, sem eru bundnir við hið mikla fljót, Efrat.**“ **Og fjórir englarnir voru leystir, sem búnir voru til klukkustundar, dags, mánaðar og árs til að deyða þriðjung mannanna.**“ **Fjöldi riddara í hernum var tvö hundruð milljónir sinnum tíu þúsund: ég heyrði tölu þeirra.**“ Síðasta setningin sýnir fjölda hermanna í þessu stríði: tvö hundruð milljónir. Þessi nákvæmni gerir okkur kleift að hafna öllum þeim röngu túlkunum sem gefnar eru þessum átökum fram að „**endalokatíma**“ okkar, það er að segja frá 1995. En hverjum eigum við að þakka þessa endurkomu trúarlegrar umburðarleysis? Trúarbrögðum sem viðurkenna ekki umburðarlyndi: Íslam. Og þetta er þversögnin í stöðunni, sem er óskiljanleg fyrir neinn annan en Guðs útvalda í Jesú Kristi. Því í augum manna hegðar núverandi helsti óvinur Guðs, skotmark guðlegrar reiði hans, sér friðsamlegast og mannúðlegast allra trúarbragða á jörðinni. Gallar þess eru syndir sem framdar eru gegn Guði, aðeins greinanlegar á kenningarlegan hátt.

En hver á jörðinni, fyrir utan hans útvöldu, hefur áhyggjur af árásum gegn Guði og meginreglum hans? Í Vesturlöndum er næstum enginn, og í Austurlöndum vantar réttlæti Jesú Krists og opinberun Heilagrar Biblíunnar; þannig að reiði múslima, sem ekki byggist á sannleika hinnar guðdómlegu hjálpræðisáætlunar, réttlætið ekki þá sem sýna hana og sýna hana með eldmóði, ofbeldi og miklum hávaða.

Lífsins vatn

Með því að velja að tákna mannlegt líf með „**vatni**“ vildi Guð, skapari okkar, gefa þeim sem tilheyra honum, sjálfbóðaliðum sínum, margar gagnlegar kenningar til að meðtaka og skilja.

Við vitum öll hvað einkennir „**vatn**“ og á andlegu plani hefur Guð opinberað okkur að jörðin var upphaflega sköpuð sem kúla af „**vatni**“. Þessi grundvallarsannleikur er kenndur í 1. Mósebók 1:2: „*Jörðin var þá auð og tóm, og myrkur grúfði yfir djúpinu, og andi Guðs sveif yfir vötnunum.*“ Þetta hlýtur að hafa verið mikilvægt því það er minnst á í 2. Pétursbréfi 3:5: „*Þeir vita ekki að himnarnir voru til forðum daga fyrir orð Guðs og jörðin varð til úr **vatni** og af **vatni**.*“ Eftirfarandi vers veitir fyrstu réttlætingu fyrir mikilvægi „**vatns**“: „*og fyrir þetta fórst heimurinn, sem þá var, þegar hann var yfirgnæfður af vatni ...*“ „**Vatn**“ fær hér sína hræðilegustu merkingu þar sem það gefur þá dauða, algjört lífsstöðvun; sem nær ekki strax inn í himneska vídd eða einhvers konar „nirvana“ sem himneskar djöflar innblása mönnum. Það er þessi endanlegi þáttur sem gerir dauðann svo hræðilegan fyrir mannverur; það sem ekki var aflað á meðan maður lifði á jörðinni tapast að eilífu fyrir mannveruna, karla eða kvenna. „**Vatnið**“ er mannkyninu fjandsamlegt og drekkur það og veldur dauða þess. Og í 1. Mósebók 1:9-10 lesum við: „*Og Guð sagði: **Safnist vötnin undir himninum saman á einn stað og sjáist þurrlendið.***“ *Og það varð svo. Guð kallaði þurrlendið jörð, en safn vatnanna kallaði hann höf. Og Guð sá að það var gott.*“ Til að ná fram þessari „*söfnun vatnanna á einn stað*“ lét Guð yfirborð jarðskorpunnar, sem hafði verið þakið vatni fram að því, holast út. Og þegar, í samræmi við þyngdarlögmálið sem Guð skapaði, byrjaði vatnið, sem heyrði undir þetta lögmál, að fylgja auðveldustu leiðinni sem leiddi það að lægsta stigi, næst miðju jarðarinnar og fjærst himninum og sólstjörnunum sem Guð myndi skapa á fjórða degi. Og Guð gaf þessari „*söfnun vatnanna*“ nafnið „*haf*“. Það er þetta stig „*hafsins*“ sem myndi þjóna sem viðmið fyrir menn til að ákvarða og mæla hæð stiganna á „*þurrlandinu*“ sem kallast „*jörð*“. Nú skulum við beita skilgreiningunni á vatni sem nýlega hefur verið gefin á mannkynið sem það táknar. Þetta varpar ljósi á boðskapinn sem vitnað er í í þessu versi úr Opinberunarbókinni 8:8-9: „*Annar engillinn básúnaði, og eitthvað eins og stórt fjall logaði í eldi var kastað í **hafið**, og **þriðjungur hafsins** varð að blóði.*“ og *þriðjungur lífveranna í **hafinu** dó, og þriðjungur skipanna fórust.*» Þessi mynd, sem kemur á undan „*eins og*“, er mjög táknræn og varðar því ekki „*hafið*“ sem bátarnir sigla á eða varðar það að minnsta kosti aðeins að hluta. Reyndar, undir þessu tákni „*haf*“, vísar Guð til heiðins mannkyns sem er dreift um alla byggðu jörðina og sérstaklega það sem er nálægt

þeim stað sem lýstur er upp af ljósi hans; sem vísar til Vestur-Evrópu og Mið-Austurlanda þaðan sem guðlegt ljós hans og æðsta trúarþekking kom. Þetta varðar alla þjóðir og ættbálka sem bjuggu á öllum ströndum „*hafsins*“ Miðjarðarhafsins, til norðurs, suðurs og austurs, því vesturhluti þessa „*hafs*“ hélt enn, á tilsettum tíma, öllum sínum leyndardómi. Í hugsun Guðs eru heiðnir líf þannig safnað saman og sett undir sama andlega stöðu: fordæmingu hans til eilífs dauða, vegna arfleifðar syndarinnar sem erfðist frá Adam og Evu. Og það sem þessir heiðnu þjóðir eiga sameiginlegt með „*vötnunum*“ er að þeir fylgja einnig auðveldustu og náttúrulegustu leiðunum sem lögmál hefðbundinnar erfða lagðar á þá. Ekkert er auðveldara fyrir manninn en að laga sig að hefðum fólks síns og feðra sinna. Langflestir sköpunarverur Guðs hlýða þessu óyggjandi hefðarlögmáli sem veldur falli þeirra. Meðal dýra er þessi meginregla eðlileg og lögmæt venja, því þau hlýða aðeins meginreglunni um „lífsbjörgun“; flest þeirra drepa aðeins til að fæða sig sjálf, af nauðsyn sem hefur orðið ómissandi síðan syndin kom inn í jarðneskt líf fyrir tilstilli mannsins. En mennirnir eru ólíkir dýrum að því leyti að Guð hefur gefið þeim yfirburðagreind sem birtist í getu þeirra til að dæma, velja, standast eða gefa eftir, frammi fyrir öllum aðstæðum sem koma upp í lífi þeirra. Trúarlegar skuldbindingar, þar á meðal heiðnar myndir þeirra, staðfesta þessa vitund um óstöðugleika þeirra, því Guð staðfestir að hann hafi lagt í „*hjarta*“ mannsins „*hugsunina um eilíðina*“; sem er staðfest í Préd. 3:11: „*Allt gjörir hann gott á sínum tíma, jafnvel eilíðina hefur hann lagt í hjörtu þeirra, þótt enginn maður geti skilið verk Guðs frá upphafi til enda.*“ Þessari hugsun hefur Guð komið í „*hjarta*“ mannsins, sem þýðir að honum líkar þessi hugsun náttúrulega. Þessi náttúrulega skyldleiki til „*eilíðar*“ er afleiðing af náttúrulegri hefðbundinni arfleifð sem Adam og Eva, sem glötuðu henni, hafa gefið mönnum með genunum. En undir innblæstri og mikilli virkni himneskra djöfla hafa menn hugsað sér að öðlast þessa „*eilíð*“ með mörgum hætti sem Guð þekkir ekki. Þeir sem Guð safnar saman undir táknuinu „*haf*“ eru á meðal þeirra. Þetta eru allir, á mismunandi vegu, skurðgoðadýrkendur. Og af þessum fjölda er „*brennandi fjallið*“ eða „*Babýlon*“. *hið mikla*“, rómversk-kaþólska páfastofnunin, þegar hún var stofnuð árið 538 í Vestur-Evrópu, á Ítalíu, í Róm.

Það er vert að taka eftir fleirtölunotkun orðsins „*vötn*“ í öllum guðdómlegum tilvitnunum. Aftur á móti er „*vatn*“ í mannlegri notkun, sem efni, eintala. Þetta guðdómlega val á fleirtölu er réttlætt með táknrænni merkingu þess sem vísar til samkomu manna. Og í Opinberunarbókinni 8:11 er þessi túlkun staðfest: „*Nafn þessarar stjörnu er Malurt, og þriðjungur vatnanna varð að malurt, og margir menn dóu af völdum vatnsins, af því að það varð beiskt.*“ Í þessu versi gefur Guð „*vötn*“ tvöfalda merkingu, því boðskapur hjálpræðisáætlunar hans er einnig borinn saman við „*lífsins vatn*“ í orðum Jesú Krists í Opinberunarbókinni 21:6: „*Og hann sagði við mig: Það er gert! Ég er Alfa og Ómega, upphafið og endirinn. Þeim sem þyrstur er mun ég gefa ókeypis af lind lífsins vatnsins.*“; og aftur í Opinberunarbókinni 22:17: «*Og andinn og brúðurin segja: Komdu. Og sá sem heyrir segi: Komdu. Og sá sem þyrstur er komi. og hver sem vill, hann taki lífsins vatn frítt.*“; þetta vegna þess að Guð sagði um Jesú, fyrsta réttláta og sína sönnu útvöldu, í Orðskv. 10:11: „*Munnur réttláts manns er lífslind, en ofbeldi hylur munn óguðlegra.*“; á sama hátt, í

Orðskv. 13:14: „**Kenning vitringanna er lífslind** , til að forðast snörur dauðans. “ Hið sanna fagnaðarerið er því einnig borið saman við „*lind*“ „lífsvatnsins“ . „ Þegar Guð dæmir manninn og rannsakar hann, lítur hann fyrst á huga hans, þann óefnislega hlut sem heilinn okkar framleiðir. Og þar finnur hann hugsanir okkar, skyldleika okkar, ást okkar, ást okkar, andstyggð okkar, það er að segja allar okkar djúpu, raunverulegu, leyndu þrár sem eru faldar mannlegri þekkingu, en einnig himneskum englum góðs sem og ills. Guð einn getur lesið þöglar hugsanir okkar. Fyrir honum er mannssálin því aðallega aðeins það sem hugsanir hennar innihalda. Jesús vakti athygli postula sinna á mikilvægi þessara falda leyndu hugsana í Matt. 15:18 til 20: „**En það sem út fer af munnum kemur frá hjartanu og það saugar manninn** . “ Því að úr hjartanu koma illar hugsanir , morð, hórdómur, saurlífnaður, þjófnaður, falskur vitni, rógburður. Þetta er það sem saugar manninn, en að eta með óþvegnum höndum saugar ekki manninn. Í manninum tjáir „*hartað*“ aðeins, með takti sláttar síns, tilfinningar sem finnast í „*hug hans*“ eða, í raun og veru, í heila hans. En hvað nákvæmlega fær hjörtu karla og kvenna til að slá? Kærleikur Guðs og sannleika hans eða gildi uppreisnargjarns heims? Guð einn veit svarið og getur svarað þessari spurningu sem gerir muninn á hinum útvöldu og uppreisnargjörnum; báðir eru færir um að elska ... en ekki sömu hlutina, né sama fólkið. Þannig munu hugsanir hinna útvöldu fyllast af kærleika til Guðs og kenningarlegs sannleika hans sem og spádóma hans, og hugsanir vestrænna uppreisnarmanna hafa fyllst af viðurstyggilegri tilbeiðslu á mannverunni og meintu trúarlegu yfirvaldi hennar af hálfu rómversk-kaþólsku páfastjórnarinnar, en lygarkenning hennar er í þessu versi í Opinberunarbókinni 8:11 borin saman við þennan eitraða, banvæna áfengisdrykk sem myndar ávanadrykkinn „*Absinthe*“ sem er gerður úr blöndu af áfengi og útdrætti úr „*malurt*“-plöntunni. Á ^{16. öldinni sem spáðómurinn fjallar um var „sjálfsagt „} beiska “ „malurtvínið“ notað til að meðhöndla, að því er sagt, magakvilla. Og þessi smáatriði eru mikilvæg, því hið sanna orð Guðs er sjálft borið saman við „*sætleikann*“. *hunang*“ í Opinberunarbókinni 10:9: „*Ég fór til engilsins og sagði við hann: „Gef mér litlu bókina.“ Og hann sagði við mig: „Tak hana og et hana, og hún mun vera beisk í maga þínum , en í munni þínum mun hún vera sæt sem hunang.*“ „Þetta vers opinberar fyrir okkur hvað felst í þeirri „*beiskju*“ sem vitnað er í versinu í Opinberunarbókinni 8:11: skipulögð, ofsækjandi trúarleg andstaða gegn „*sætleika hunangs*“ hins sanna postullega fagnaðareriðis, staðfest og endurreist á síðustu tímum síðustu útvöldu sem upplýstir eru af spádómum. Eins mikið og munnur útvöldu tjáir sætleika guðdómlegs kærleika, eins mikið tjáir munnur kaþólska óvinarins hatur, beiskju og grimmd sem djöfullinn innblæs í leiðtoga og ofstækisfulla fylgjendur þessarar trúar, ávöxt kristins fráhvarfs. En á morgun verður þessi ávöxtur einnig ávöxtur fráhvarfsmanna mótmælenda og aðventista sem Jesús Kristur „uppkastaði“. Í Opinberunarbókinni 10:9 tengir Guð „*innyfli*“ mannsins, setur líkamlegra kviðverkja, við jafnt líkamlegar og andlegar ofsóknir sem valda þeim. Í dæminu sem gefið er mun sannleiksboðskapurinn, sem sá sem Jóhannes táknar og spáir fyrir, tekur á móti, draga að sér hatur djöfulsins og þeirra mannlegru verkfæra sem hann notar. Gremjan og baráttan sem háð er gegn honum mun skapa þessar „*bitru*“ þjáningar í líkama hans. Þannig eru í „*malurtinu*“ sem veldur „*beiskju*“ í „

hjörtum “ manna og í opinberaða „ *vatninu* “ sem hefur „ *hunangsbragð* “ tvær gjörólíkar kristnar trúarhugmyndir, eins og nótt og dagur, myrkur og ljós. Báðar trúarhugmyndirnar leiða því til beiskju hjá mannkyninu, en sú lækning sem lögð er til er algjörlega andstæð. Sú sem Guð leggur til hefur þann kost að bjóða hinum útvöldu, í „ *munnum* “ þeirra, ljúfan og „ *sætan hunangsbragð* “. Guðdómlegi boðskapurinn sem á að taka burt er sá að trúarbrögðin sem kallast „ *absinthe* “ eru gerjuð útgáfa sem keppir við hreinan sannleika hjálpræðisfréttarinnar sem upphaflega var kennt rétt af postulum Jesú Krists. „ *Beiskja* “ er sjálf ávöxtur illsku og grimmdar sem kaþólsku bandalögin og dómstólar rómversku páfarannsóknarinnar á 16. öld báru fram, ^{sem} spádómurinn miðaði að. Menn eru undir áhrifum frá trúarkennslunni sem þeir fá og það sem rómversk-kaþólska trúin gefur er heiðinn norm; það er banvænt og eins og þetta vín sem kallast „andlegt“, þar sem óhófleg notkun hefur áhrif eins og lyf sem hefur leitt listamenn til að... deyja í óeðlilegri geðveiki; eins og staðfest er meðal annars af máli listmálarans Van Gogh.

„ *vötn* “ sem eru ölvuð af kenningunni um „ *biturt absint* “ munu ráðast á og drepa önnur „ *bitur vötn* “ sem berjast gegn þeim í nafni fagnaðarerindisins, því andi fólksins sem grípur til vopna í mótmælendafylkingunni deilir, með kaþólikkunum, sömu „ *biturð* “ og sömu grimmd. Á sama tímabili „trúarbragðastríðanna“ eru útvöldu Guðs oftast leiddir í fangelsi, í fangelsi eða á skip konunga. Og aðrir deyja í Drottnei sem sannkallaðir píslarvottar trúarinnar.

Samanburðurinn á „ *vatni* “ við manninn er enn frekar réttlættur með þeirri staðreynd að maðurinn er líkamlega samsettur úr 75% vatni, sem þýðir að fullkomlega ofþornaður mannslíkami sem vegur 100 kg vegur aðeins 25 kg. Þess vegna getur maðurinn verið án matar í marga mánuði samfleytt, en hann lifir ekki af vatnsskort í viku og sumir segja að það þurfi ekki að vera meira en þrjá daga. „ *Vatn* “ er því grundvallaratriði í mannlífínu. Og ómissandi þess gerir það að fullkomnu tákni fyrir opinberað guðlegt orð, samkvæmt Matt. 4:4: „ *Jesús svaraði: Ritað er: Maðurinn lifir ekki á brauði einu saman, heldur á hverju því orði sem fram gengur af Guðs munni.* “ Það sem á við um „ *brauðið* “ sem vitnað er í í þessu versí á enn frekar við um hið ómissandi „ *vatn* “ sem myndar okkur. Og orð Guðs í Kristi er bæði næringarrikt „ *brauð* “ fyrir trú og „ *vatn* “ úr uppsprettu lífsins .“

Í sameindasamsetningu sinni er „ *vatn* “ samsett úr tveimur meginlofttegundum sem eru vetni og súrefni: H₂O · Einnig stuðlar snerting súrefnis í vatni við súrefni í loftinu tilfærslu atóma sem skýrir uppgufunarferlið, sem er stöðugt fyrirbæri sem magnast upp af hita eða vindi. En þetta „ *vatn* “, sem gufar upp úr höfum og vötnum, er skipt út fyrir framlag vatns sem kemur aftur í formi regns, fjallalækja, áa og lækja. Það sama á við um mannkynið: þegar dauðinn tekur burt gufa látnu mannsálirnar upp og í staðinn koma ný fæðingar mannvera. Og þessi endurnýjunarregla er einnig stöðug, svo lengi sem mannlegt líf heldur áfram á jörðinni við núverandi aðstæður.

Það er í Dan 7:2 sem orðið „ *haf* “ birtist í fyrsta skipti sem táknrænt tákni um alþjóðlega samkomu heiðins mannkyns í spádómum þess sem ætlaðir voru síðustu útvöldu þess: „ *Daníel byrjaði og sagði: Ég sá í nætursýn minni, og sjá, fjórir vindar himinsins börðust á hinu mikla hafi.* “ Með því að tilgreina „*hið*

mikla hafi“ vísar andinn greinilega til hið „mikla“ mannkyns sem lengist með röð mikilla yfirráðamanna þar til síðasta tíma sem verður markaður með endurkomu Jesú Krists. Vers 3 sem fylgir **staðfestir** með því að segja: „Og fjögur stór dýr stigu upp úr **hafinu**, hvert öðru ólíkt.“ Útgöngur þessara dýra í röð eru staðfestar með tölulegri röð birtingar þeirra: „hið fyrsta“; „hið annað“; „hið þriðja“; „hið fjórða“.

Boðskapurinn sem kemur fram í þessari samanburði á „**hafinu**“ við guðlausa mannkynið er hræðilegur. Því „*hafið*“ er fullt af dýralífi sem lifir eða deyr samkvæmt þeirri meginreglu að sá stærsti éti þann minnstu. Þess vegna ættum við ekki að vera hissa á að finna í mannlegum samfélögum beitingu þessarar sömu grundvallarreglu: hinir ríkustu dafna með því að nýta líf hinna fátækustu. Til að bæta upp fyrir og draga úr þessari meginreglu um dýralíf hefur mannkynið komið á fót réttlætisvaldi, en hvernig er hægt að beita réttlæti ef menn eru aðeins færir um að skapa óréttlát lög? Því eins og Jean de la Fontaine orðaði það: „skynsemi hinna sterkustu er alltaf sú besta.“

„*Lífsins vatn*“ vísar til eilífs lífs, sem er enn áskorun trúarbaráttunnar fyrir þá sem kallaðir eru og bregðast jákvætt við kalli Guðs. Þetta eilífa líf er enn í dag aðeins í boði í nafni Jesú Krists, en einnig, með þeim skilyrðum að Jesús meti og dæmi verðuga hjálpræðis síns, þá sem krefjast ávinnings af náð hans. Hins vegar er staðan hræðilega og sorglega villandi. Svar Guðs við þessari kröfu er fjarverandi, en jafnvel án svars frá honum heldur uppreisnargjarn andi mannsins áfram og gefur til kynna; hann krefst loforða Guðs, en gleymir eða neitar að taka tillit til skilyrðanna sem Guð setur til að öðlast þau. Hins vegar, frá upphafi trúarferðar hans, er málstaður hans fyrirfram tapaður, annað hvort vegna falskrar kennslu sem hann fékk frá stofnun sem Guð fordæmdi, eða vegna persónulegrar vanhæfni hans til að bera ávöxt trúarinnar sem þóknast Drottni sannleikans. Hætta á að missa eilíft líf er aðeins fyrir þá sem hafa fengið það sem loforð, vegna þess að hegðun þeirra hefur verið samþykkt af Jesú Kristi. Og þetta er þar sem allir verða að skilja það, „þar sem Drottinn er, þar er sannleikur hans“, „þar sem heilagur andi Jesú býr, eru svör við trúarlegum spurningum gnægð“, og spádómar hans fá allar skýringar sem gera skilning þeirra skýran; þetta er vegna þess að Guð er lifandi og ekki dauður; því að lifandi andinn starfar á meðan hinir dánú starfa ekki lengur eða ekki. Sérhver einlægur og verðugur maður fær svar frá Guði á meðan hann er til. Guð þekkir nöfn hinna útvöldu frá upphafi sköpunar sinnar til frjálss lífs, og þess vegna mun engin sál sem verður hjálpræðis hans vanta frá lokasöfnun hinna umbreyttu útvöldu sem fara til himnaríkis þar sem Jesús hefur „*undirbúið stað*“ fyrir þá samkvæmt Jóhannesi 14; en ótal blekkir trúaðir munu upplifa biturustu vonbrigði, vegna þess að þeir munu hafa vanmetið köllin sem berast á hagstæðum tímum. Nú sendir Guð þessar viðvaranir ekki beint sjálfur. Til þessa verkefnis notar hann trúa mennska þjóna sína og það er í gegnum munn þeirra sem hann sendir ákall sitt. Að meðtaka kennslu sannleikans sem Guð leggur til krefst því raunverulegrar auðmýktar af hálfu umsækjenda, því þeir verða að meðtaka kennsluna sem einföldu fólki, án prófskrteina, án lokkandi útlitis, er kynnt og miðlað; hæfni þeirra til að útskýra guðdómlega hluti er eina viðmið þeirra um áreiðanleika.

Þennan dag, 13. desember 2022, hefur Guð ljóssins og sannleikans, sem ég þjóna í nafni Jesú Krists, veitt mér þá miklu náð að opinbera einstaka opinberun sem lýsir upp á óvæntan hátt söguna um fyrsta dag sköpunar jarðarinnar. Þessi boðskapur um „*lífsins vatn*“ hefur undirbúið hann. Það er ljóst og nú sýnt fram á að „*vötnin*“ tákna fólk, lifandi mannfjölda. Drottinn sannleikans hefur leyft mér að skilja merkingu formsins sem gefin er sköpunarsögu hans, sem hefst með vatnskúlu. Þessi „*vötn*“ tákna líf, í þessari mynd er jörðin þakin lífum og þessi nákvæmni spáir aðeins fyrir um útlit nýja jarðarinnar sem Guð mun skapa úr núverandi jörð. Því að í Opinberunarbókinni 21:1 lesum við: „*Þá sá ég nýjan himin og nýja jörð*“, því að hinn fyrri himinn og hin fyrri jörð voru horfin og hafið var ekki frammar til. “ Í lok þessa versis er tekið fram: „*og hafið var ekki frammar til*“. Það verður „*ekki frammar til*“ vegna þess að líf hinna útvöldu, eins og spáð var í 1. Mósebók 1:1-2, mun koma í staðinn til að hylja „*nýju jörðina*“. Þannig, á þeirri stundu sem Guð skapaði hana, spáði núverandi „*jörð*“, sem í upphafi var hulin „*vötnunum*“, framtíðar dýrðlegu eilífu ástandi hennar sem „*nýrri jörð*“ sem mun, eftir sjöundu árþúsundið, taka á móti hásæti Guðs og hans útvöldu, sem hann endurleysti og útvaldi fyrir Jesú Krist, á fyrstu 6.000 árunum sem voru forrituð í þessum tilgangi.

Frásögnin af fyrstu sköpunardögnum sem vitnað er í 1. Mósebók 1 hefur því mun víðtækara umfang en sú sem miðar að því að vita uppruna jarðarinnar. Hún inniheldur, til hagsbóta fyrir síðustu útvöldu hans, loforð sem aðeins rætist við lok allra rauna og varðar „*nýju jörðina*“ sem verður nýja paradís, nýi Eden, eilífi garðurinn Guðs sem verður hlutdeild hinna útvöldu sem munu sigrast á syndinni eins og Jesús Kristur var fyrstur til að sigrast á henni. Þannig spáir útlit jarðarinnar frá upphafi því sem hún mun hafa í lokin, við endurnýjun allra hluta. Með þessu skilið opinberar Guð á fyrsta degi áætlun sína sem felst í því að „*aðgreina ljósið frá myrkrinu*“, sem mun bæði einkenna frjálst mannlíf sem mun hylja jörðina í 6000 ár. Og þessi boðskapur er tengdur fyrsta degi vikunnar, sem verður, á kristinni tíð, „*merki dýrsins*“ í opinberun Jesú Krists. Fyrsti dagurinn sem helgaður er hvíld mun að lokum verða „*merki*“ herbúða „*myrkursins*“. Guð spáir því frá þessum fyrsta sköpunardegi. Á þessum sama degi lýsir hann yfir að „*ljós*“ sitt sé „*gott*“, sem táknar vilja hans, opinberanir hans, lög hans, boðorð hans, það er að segja allar þær myndir sannleika hans sem hans útvöldu munu gæta þess að heiðra með hlýðni sinni.

Á öðrum degi aðskilur Guð „*neðri vötnin*“ frá „*efri vötnunum*“. Hér er jarðnesk örlög syndarinnar staðfest aftur. Neðri vötnin miða á jarðneska mannkynið sem er neglt við jörðina, á jörðinni. „*Efri vötnin*“ tákna himnesk englalíf sem mannkynið hefur engan aðgang að. En myndin spáir samt sem áður endirinn vegna þess að „*efri*“ er himinninn þar sem í „*þúsund ár*“ munu hin útvöldu „*efri vötn*“ dæma „*neðri vötnin*“ sem tákna uppreisnarmennina sem hafa verið að eilífu á jörðinni, því þeir munu aldrei komast inn í himininn. Hér er aftur um aðskilnað „*efri ljóssins*“ frá „*neðri myrkursins*“ að ræða. Það er þegar ljóst að þessi lestur á biblíusögunni tekur gang sögunnar í öfuga átt. Reyndar, áður en „*nýja jörðin*“ ber hina útvöldu, **a Endanleg aðskilnaður** milli fylkinganna tveggja, „*ljóss*“ og „*myrkurs*“, verður náð.

Á þriðja degi kennir sköpunarverkið okkur að fyrir þessa **endanlegu aðskilnað mun hafa orðið aðskilnaður** á jörðinni sjálfri af trúarlegum ástæðum, sem spád er með aðskilnaði „þurrlendisins“ sem kallast „jörð“ og „vatnsins“ sem kallast „haf“. „Þurrlendið“ kemur upp úr „vatni sjávarins“ og spáir því að mótmælendatrúin hverfi frá trú hinnar óumbótuðu páfakirkju í Rómönsku kirkjunni.

Ef við förum aftur í tímann, á fjórða degi, skapar Guð stjörnur himinsins, þar á meðal og fyrst kemur „sólin“, sem einmitt bölvada dýrið mannslífið mun heiðra sem heiðinn guðdóm. Og hér höfum við orsök bölvunar páfakirkjunnar, rómversk-kaþólsku trúarinnar. Því einmitt á þessum fjórða degi staðfestir Guð að hafa skapað stjörnurnar sem fylla himininn okkar, og sem slíkar geta þær ekki verið guðir. Þeir sem gera það sýna aðeins algjöra fyrirlitningu á Guði og biblíulegum opinberunum hans. Þeir munu því þurfa að þola réttláta reiði hans.

Ef við færum okkur aftur í tímann, á fimmta degi, býður Guð framleiðsla allra lífsforma í sjónum og loftinu. Í „loftinu“ skapar Guð fugla, spádómlega mynd af himneskum englum, þar sem leiðtogi djöfulsins er kallaður „höfðingi loftsins“ í Ef. 2:2. Opinberunarbókin 18:2 mun staðfesta þessa túlkun: „Og hann hrópaði hárrí röddu og sagði: *Fallin er, fallin er Babýlon hin mikla og orðin að djöflabæli og fangelsi alls konar óhreinna anda og búr alls konar óhreinna og andstyggða fugla*.“ Með „framleiðslu“ dýralífs sem dreifð er í „hafinu“ opinberar andinn dóm sinn yfir páfalegri rómversk-kaþólsku trúnni. Vegna þess að hún ræður trúarlega yfir konungsveldinu sem styður hana og ofsækir fyrir hennar sakir trúaða heilaga sem tilheyra Jesú Kristi. Í þessari „viðurstyggilega“ hegðun missir maðurinn gildi sitt sem maður og verður dýr fyrir Guð, sem er staðfest í 1. Kor. 2:14: „En **hinn náttúrlegi maður** tekur ekki við því sem Guðs anda er, því að það er honum heimska, og hann getur ekki skilið það, því að það verður að dæma andlega.“ Þetta mannlega dýr er meira og minna grimmt og kjötætur og staðfestir nafn sitt: „dýrið sem rís upp úr hafinu“ í Opinberunarbókinni 13:1.

Ef við förum lengra aftur í sögunni, þegar við ræðum um sjötta daginn, þá finnum við fyrst sköpun jarðnesku dýranna. Þetta eru enn dýralíf, og þetta sýnir aftur dóminn sem Guð fellur að þessu sinni yfir mótmælendatrúna, sem orðið „jörð“ táknar táknrænt. Við getum því skilið að hinir útvöldu mótmælenda voru ekki fjölmargir, því þeir sem Guð bjargaði meðal þeirra voru frelsaðir þrátt fyrir mikinn ófullkomleika í kenningarlegum sannleika. Og Opinberunarbókin 2:24 staðfestir þessa bráðabirgða guðdómlegu velþóknun og segir: „Ég legg enga aðra byrði á yður; haldið aðeins fast við það sem þér hafið þangað til ég kem.“ Í heildina hefur mótmælendatrúin verið undir bölvun sinni síðan 1844, vegna þess að hún hefur ekki samþykkt kröfu Guðs um að endurreisa iðkun sjöunda dags hvíldardagsins. Mótmælendatrúin er því einskis virði fyrir hann og fylgjendur hennar missa einnig mannlega stöðu sína og fá dýrastöðu sem Opinberunarbókin 13:13 staðfestir með því að kalla hana „dýrið sem stígur upp úr jörðinni“.

Síðan, á sama sjötta degi, skapar Guð „manninn myndaðan í sinni mynd“; sem leiðir okkur til upphafs kristinnar tímar, þegar Jesús Kristur, „nýi Adam“, í fullkominni „mynd Guðs“, gekk inn í jarðneska þjónustu sína og lauk henni með því að fórna fullkomnu lífi sínu sem fórn, til að friðþægja fyrir syndir sinna einu

útvöldu, sem hann velur og velur, þegar þeir reynast verðugir hjálpræðis hans. Samanlagt mynda endurleystar hans „brúði“ hans, það er að segja Eva hans, sem fæddist, myndaðist af honum og af honum með því að taka á móti Heilagan Anda hans.

Og þessi saga endar með lokum 1. Mósebókar. Því í 2. Mósebók er mynd sjöundu árþúsundarinnar þar sem aðskilnaður á ekki lengur að eiga sér stað, því hann var gerður við endurkomu Jesú Krists, í upphafi þessara síðustu „þúsund ára“. Þetta þema er hvíldardagurinn sem spáir, í lok hverrar viku, hinni miklu hvíld „þúsund ára“ sem Guð og endurleystir hans munu ganga inn í á sama tíma; þessi hvíld stafar af eyðingu himneskra og jarðnesku uppreisnarmanna, allra dauða liggjandi á jörðinni, nema leiðtogi illskuhersins: Satan, djöfullinn sem er einn eftir, einangraður í „þúsund ár“ á eyðilegri jörð sem hefur orðið fangelsi hans, og bíður útrýmingar sinnar við síðasta dóminn.

Fyrir Guð og hans útvöldu er merking þessarar hvíldar á hvíldardegi að hætta öllu illu; að hætta allri líkamlegri eða andlegri þjáningu. Og þessi hamingjusama framtíðarsýn réttlætti vel „helgun“ „sjöunda dagsins“ af hálfu Guðs.

Þessi nýja lexía, sem byggir á því að lesa aftur í tímann, leiðir mig að nokkrum atriðum. Og sú staðreynd að þessi nálgun varðar röð 7., 8. og 9. kafla Daníelsbókar, þar sem í 7. kafla^{er} þemað páfastjórn Rómar; í 8. kafla^{er} þemað miðlun tveggja áfanga keisaralegrar Rómar og páfalegrar Rómar; og í 9. kafla^{finnum} við þemað jarðneska þjónustu Jesú Krists, stofnanda kristinnar trúar sem Guð miðaði við í öllum sínum þáttum, í allri sinni spádómlegu túlkun á Daníel og Opinberunarbókinni. Og við gátum þegar fundið í Daníel 2:44 boðskap hins guðdómlega fyrirheits sem varðar endurleysta heilaga hans: „Á dögum þessara konunga mun Guð himnanna stofna ríki sem aldrei mun tortímast og ekki verður öðrum þjóðum í hendur gefið. Það mun sundurmola og tortíma öllum þessum ríkjum, **en sjálf mun það standa að eilífu.**“ Endir verssins fjallar þegar um nýja „Eden“ „nýju jarðarinnar“ sem kynnt er í Opinberunarbókinni 21 og 22. Það verður ekki fyrr en á þessum tímapunkti mannkynssögunnar, það er að segja, við lok 7000 áætlaðra ára, að paradís Guðs mun taka á sig mynd og tilvist. Og menn verða að vera heyrnarlausir og þrjóskir til að staðfesta og trúa hinu gagnstæða, því Jesús lýsti yfir við postula sína og heilaga þjóna sína, sjálfviljuga þræla sína, í Jóhannesi 14:1 til 3: „Hjarta yðar skelfist ekki. Trúið á Guð og trúið á mig. Í húsi föður míns eru margar vistarverur. Ef það væri ekki svo, hefði ég sagt yður það. Ég fer burt að búa yður stað.“ Og þegar ég er farinn burt og hef búið yður stað, **þá kem ég aftur og tek yður til mín**, svo að þér séuð einnig þar sem ég er. » Jesús gerði það ljóst, « **„Ég mun koma aftur og taka yður til mín“**,“ sem þýðir að heildarútvöldu fer ekki inn í paradís fyrr en Jesús kemur aftur til að taka þá með sér. Kenningin, sem byggir á túlkuninni „í dag munt þú vera með mér í paradís“, hrynur því Jesús hafði sagt: „í dag segi ég þér: Þú munt vera með mér í paradís“ ... þegar hún verður sköpuð, það er að segja við endurnýjun allra hluta, eftir lok sjöundu árþúsundarinnar. Sjaldgæfar undantekningar sem Biblían nefnir eru til og þær varða í röð Enoks, Móse, Elía og hinna heilögu sem Guð reisir upp í Jerúsalem á þeirri stundu sem Jesús dó. Og það er allt og sumt. Allir hinir bíða í

svefni og tortímingu dauðans eftir fyrstu uppreisunni sem er ætluð hinum heilögu og þeirri seinni upprisun sem er ætluð föllnum uppreisnargjörnum mönnum; uppreisurnar tvær eru aðskildar með „þúsund árum“ samkvæmt Opinberunarbókinni 20:4 til 7.

Þessi rannsókn sannar að þegar Guð skapaði núverandi jörð var hann að hugsa um áætlun sína um „*nýja jörð*“. En fyrsta myndin var að bera syndina, og vötn sjávarins sem huldu hana myndu færa syndurum dauða á flóðtímanum. „*Fyrsta jörðin*“ varðar upphafið, en „*nýja jörðin*“ birtist, í hreinsuðu og dýrðlegu formi, aðeins í lokin. Nú gefa þessi orð „*upphaf og endir*“ nýja merkingu þessu orðatiltæki sem Jesús vitnar sterklega í Opinberunarbókinni sinni, þar sem það birtist einnig í myndinni: „*alfa og omega*“, sem því tákna, í þeirri röð sem vitnað er í, upprunalegu jörðina og loka endurnýjun hennar. Við lesum í Opinberunarbókinni 20:14: „*Og dauðinn og Helvíti voru kastað í eldsdíkíð. Þetta er hinn annar dauði, eldsdíkíð.*“ „Hlutverk dauðans, sem refsar syndinni, hættir, sem réttlætir hvarf hins banvæna „*hafs*“ á „*nýju jörðinni*“.

Ég snúi mér nú aftur að sköpun Guðs stjarnanna á fjórða degi. Á þessari sköpunarstund leggur Guð fyrir manninn björgunarverkefni sitt sem mun taka 7000 ár. Maðurinn mun því þurfa viðmiðunarpunkta til að staðsetja sig í tímanum. Með stjörnunum og himintunglunum býður hann honum klukku með nákvæmri og óslítandi virkni sem gerir honum kleift að smíða dagatal, samkvæmt því sem Andinn lýsir yfir í 1. Mós. 1:14: „*Og Guð sagði: Verði ljós á himinfestingunni til að greina dag frá nóttu, og þau séu til tákna og til að marka tíðir, daga og ár.*“

Staðreyndin er sú að vísindamenn verða að svara Guði fyrir vantrú sína, því virkni þessara stjarna, hreyfing þeirra, hringlaga eða sporöskjulaga brautir þeirra, stefnur þeirra og snúningshraði eru mjög ólík hver annarri og virðast ekki lúta neinum rökréttum lögmálum; sem fær þá til að finna til sektar. Vegna þess að þetta augljósa ringulreið er skipulagt og stjórnað af einni hugsun hins mikla skapara Guðs, hins alvalda; vegna þess að hann skapaði eðlis- og efnafræðilögmálin sem mennskir vísindamenn fylgja, en hann er ekki sjálfur háður þessum lögmálum; sem skýrir kraftaverkin sem Jesús Kristur og postular hans unnu.

Við þurfum ekki að leita upp í himininn að sönnunum fyrir þessari órökrétta virkni, því hún varðar þegar jörðina sem við búum á. Þessi órökrétta virkni birtist með syndinni, þegar halli jarðar, 23° 26' á möndul sínum, setti af stað, í sjö þúsund ár, meginregluna um fjórar árstíðir í röð. Fyrir syndina fékk miðbaug jarðhnótsins sólarljós við 90°, það er að segja hámarkshita. Og 45. breiddargráðu okkar á norðurhveli jarðar, þar sem ég bý, var hlýrri en í dag. Frá syndinni og áfram byrjaði jörðin að snúast um sólina til að marka ársferilinn með því að fara á hringlaga braut. En á sama tíma, eins og þvinguð af járnhendi, snýst hún um möndul sinn á 24 klukkustundum og heldur möndlinum í stöðugri samsíða stefnu, sem viðhaldist allan árlegan sólarhring sinn sem er um það bil 365 dagar. Þessi samsíða viðhald er skýring árstíðanna og ekkert þyngdarlögmál getur réttlætt það. Vitnisburður náttúrunnar er því ruglingslegur og dramatískur fyrir uppreisnargjarna vísindamenn og vísindamenn. Þessi stöðuga samsíða halli skapar hvoru megin við sólina, í algjöru gagnstæðu, það er að segja, í sex mánuði, vor- og haustárstíðirnar sem marka tvær jafndægur (dagur og nótt) gagnstæðar og

miðja þessa braut, sumar og vetur sem marka tvær sólstöður (hámarksmunur á milli dags og nætur) gagnstæðar og öfugar. Það verður að skilja að ás jarðar bendir aðeins að sólinni með suðurlínunum sínum, á sumrin, fyrir suðurhvel jarðar sem setur norðurhvel jarðar á sama tíma í vetrartímabilið; og sex mánuðum síðar, hinum megin við sólina, er röðin öfug. Í upphafi vor- og haustárstíðanna bendir þessi ás jarðar ekki að sólinni, hann er samsíða sólinni. Og allan sólarhringrásina eru árstíðirnar á norður- og suðurhveli jarðar öfugar. Þetta er sannarlega flókið kerfi sem aðeins er hægt að útskýra vegna þess að Guð vildi það þannig. Árleg sólarhringrás hefst með fæðingu gróðurs og endar með dauða hans. Það spáir þannig fyrir mannkyninu þá merkingu sem Guð gefur ótryggri vegna þess að hún er skammvinn. Á hverju ári verður náttúran spámaður og minnir mennina á að „*dauðinn er laun syndarinnar*“ samkvæmt Rómverjabréfinu 6:23: „*Því að laun syndarinnar er dauði, en náðargjöf Guðs er eilíft líf í Kristi Jesú, Drottni vorum.*“

Guð valdi upphaf jafndægra á vorin sem upphaf tímans. Hann kenndi hebresku þjóð sinni þetta á meðan hún fór úr Egyptalandi samkvæmt 2Mós 12:1-2: „*Drottinn sagði við Móse og Aron í Egyptalandi: Þessi mánuður skal vera yður fyrsti mánuðurinn; hann skal vera yður fyrsti mánuður ársins.*» Hann setti þannig páskahátíðina á 14. ^{dag} vorsins, sem gerir hana að hátíð frelsunar frá synd Egyptalands. Og það er aðeins til að staðfesta algjöra andstæðu réttlætis og syndar að Guð mun stofna hátíð „friðþægingar syndarinnar“, eða á hebresku „Yom Kippur“, á sjöunda mánuði ársins, það er að segja, stærsta bilið sem getur aðgreint hana frá páskahátíðinni sem fagnar tilboði guðlegs réttlætis sem syndaranum er boðið til fyrirgefningar synda hans. Einnig átti þessi hátíð Yom Kippur aðeins að vera framlengd þar til Messías kæmi fyrst, en sjálfviljugur dauði hans fullkomnaði hana og gerði hana þannig, eftir Jesú, úrelta og gagnslausa. Reyndar höfum við þegar, í páskunum, tákn syndarinnar, því hún er synd, sem gerir nauðsynlega dauðlega friðþægingarförn „*Guðs lambsins*“ og tilboð eilífs fullkomna réttlætis hans til einlægra iðrandi syndara sem hann samþykkir að endurleysa með því skilyrði að þeir hlýði Guði.

Þannig, eftir að hafa byrjað á vorin, mun talning sjö þúsund ára sögu jarðneskrar syndar ljúka og víkja fyrir endurnýjandi vori þar sem „*lifandi vötn*“, ósvikin „*lífsvötn*“ endurleyst með friðþægingardauða Jesú Krists, munu koma í stað „*hafsins*“ á „*nýju jörðinni*“ sem svo er nefnd, því Guð mun gefa gömlu jörðinni dýrlega, hreina og fullkomlega heilaga mynd, þar sem „*eldur hins annars dauða*“ mun áður hafa eyðilagt og útrýmt að eilífu hinum illu uppreisnarmönnum, englum og mönnum.

Þannig er sönnun þess gefin að sagan í 1. Mósebók flytur frekar bókstaflegan boðskap í vaxandi tímaskilningi sínum, og þvert á móti leiðir afturábakslestur hennar í ljós mjög andlegan faldan boðskap sem að lokum staðfestir kenninguna sem opinberuð er í opinberuninni sem kallast Opinberunarbókin.

Undirbúningur Guðs á boðskap sínum, byggður á lestri aftur í tímann, sýnir okkur að hann ætlar aðeins að leyfa þjónum sínum á „*endalokatímanum*“ að uppgötva og skilja þá lærdóma sem kenndir eru með þessum hætti. Og þessi skýring er réttlætt með þeirri staðreynd að í formála Opinberunarbókarinnar fangar andinn huga Jóhannesar og flytur hann „*til endalokatímans*“, einmitt til

dýrðlegrar endurkomu Drottins Guðs okkar og Meistara hins alvalda, Jesú Krists, og eins og þetta vers gefur til kynna, mun endurkoma hans, þar sem hann snýr aftur til að taka með sér þá sem úthellt blóð hans hefur endurleyst, sjást um alla jörðina og án nokkurrar mögulegrar deilu: Opinberunarbókin 1:7: „*Sjá, hann kemur í skýjunum, og hvert auga mun sjá hann, jafnvel þeir sem stungu hann, og allar kynkvíslir jarðarinnar munu kveina yfir honum. Já, amen!*“ » Skiljið: „*þeir sem stungu hann*“, það er að segja óvinir hans allra tíma sem börðust gegn honum með því að ofsækja endurleysta sína í gegnum jarðneska sögu.

Bandalag kaupmanna jarðarinnar

Þetta bandalag hefur verið myndað smám saman frá árinu 1945, við lok síðari heimsstyrjaldarinnar. Í Jalta á Krím skiptu sigurvegararnir Evrópu og sem herfang og bætur fyrir stríðið innlímaði Rússland Eystrasaltsríkin og hertók Pólland og austurhluta Þýskalands; Bandaríkin tóku síðan yfir vesturhluta Þýskalands og stofnuðu nýlendu í öðrum þjóðum Vestur-Evrópu að vissu marki. Og þegar Bandaríkin hófu „Marshall-áætlunina“ fjárfestu þau miklum peningum til að bæta úr ástandinu í Evrópu, sem var í rúst og eyðilögð eftir fjögurra ára stríð. Þau gáfu þessari endurreisn þá staðla sem þeim líkaði, staðla sem studdu viðskipti og auðgun eigin lands og, í öðru lagi, þjóðanna sem þannig voru menntaðar. Stjórn mála- og efnahagslegar hugmyndir, sem voru algerlega andstæðar, sköpuðu járnvegg milli kapítalískra vesturlanda og norður-austurlanda, sovéska, rússneska, kommúnískra og opinberlega trúleysingja.

Þar sem nasistastjórn Hitlers var orsök þessarar evrópsku átöks varð nasismi almennt „bête noire“, fordæming allra þjóða ... eða næstum því, að minnsta kosti í útliti. Vegna þess að sumir sem studdu þennan nasisma iðruðu falls hans og héldu nostalgískum minningum um hann; einkum í þjóðunum sem voru hluti af „öxulbandalaginu“, þar á meðal Þýskalandi, Póllandi, Króatíu, Slóveníu, Ítalíu og Spáni hershöfðingja Francos, sem engu að síður var hlutlaust; Sviss, einnig hlutlaust, naut mikils góðs af stríðsástandinu í samskiptum sínum við andstæðar fylkingar. Nasismi var því túlkaður á mismunandi hátt af þjóðum. Í vestrænum fylkingum, og sérstaklega í Frakklandi, vakti hann hatur á þjóðernishyggju, en umfram allt varð hann ímynd tilraunarinnar til að útrýma evrópskum Gyðingum. En það er mikilvægt að muna að um leið og stríðinu lauk skipulögðu Bandaríkin flóttu „stórmenna“ nasista og tóku þeim vel á móti á bandarískri grundu. Meðal þessara stórmenna var hinn frægi Von Braun, sem Bandaríkin eiga þróun og geimárangur „NASA“ sinnar að þakka. Það verður að segjast að maðurinn hafði reynslu þar sem hann fann upp eyðileggjandi V1 og V2 eldflaugarnar sem Þýskaland notaði gegn Englandi og sérstaklega höfuðborg þess, London.

Hvað var þá þessi þýski nasismi í raun og veru? Ofstækisfullur draumur um fullkomna hreinleika. „Draumur“ vegna þess að hann var óframkvæmanlegur; „ofstækisfullur“ vegna þess að lögmætur hreinleiki er ýttur út í ystu æsar; „um fullkomna hreinleika“ vegna þess að fullkominn hreinleiki er ekki aðgengilegur mannkyninu, og sá eini sem ímyndaði hann, Jesús Kristur, kom af himnum,

fæddur í líkama ungrar meyjar að nafni María. Þá var þetta líka einstök þjóðernisvakning vegna þess að Hitler hafði löngun til að hefna auðmýkingarinnar við undirritun vopnahlésins í lok fyrri heimsstyrjaldarinnar. Í bókmenntavitnisburði sínum sem kallast „Mein Kampf“ eða „Barátta mín“, sem þegar var innblásin af rússneskri gyðingahatur í bókinni „Siðareglur öldunganna í Síon“ sem skrifuð var af öfgafullum rétttrúnaðarlögreglumönnum, hafði Hitler ekkert falið um fyrirætlanir sínar sem þannig voru opinberaðar þýsku þjóð sinni, heldur einnig öðrum þjóðum jarðar. Komandi dramatík var þannig boðuð. En hvernig komumst við að heimsstyrjöld? Í upphafi hótaði Þýskaland Tékkóslóvakíu vegna „Súdetalandsins“, sem Þýskaland gerði tilkall til. Þessi aðferð var endurtekin 24. febrúar 2022 af Rússlandi vegna Úkraínu. En hvað gerðist þá? Þegar Hitler réðst á Pólland lýstu England og Frakkland opinberlega stríði á hendur Þýskalandi og átökin breiddust út og náðu til allrar Vestur- og Austur-Evrópu. Í dag, árið 2022, fela vesturlöndin sig á bak við ólögmæta og sviksamlega óstríðshyggju sem blekkir aðeins sjálfa sig, og berjast við Rússland, sem gerir kröfu um yfirráð, með nútímavopnum sínum; þetta bendir til þróunar um alla Evrópu, en einnig, allt eftir lokaumhverfi okkar tíma, alhliða þróunar.

Við skulum nú skoða söguna sem áunnist hefur eftir 1945 í herbúðum Rússa Sovétríkjanna. Svikin af nasista Þýskalandi, sem það hafði gert samning við, þjádíst Rússland, umfram allar þjóðir, af eyðileggjandi grimmd þýsku herjanna. Einnig, árið 1945, jókst hefnd þess tífalt og hatur þess á nasisma náði hámarki. En tímabundið bandalag þess við Hitler hefur sína skýringu: þeir samþykktu áætlunina um að skipta Póllandi og Eystrasaltsríkjunum; auk þess, þótt Pólland hafi tekið á móti þeim, voru Gyðingar ekki vinsælir í Rússlandi og þegar ofsóttir mikið, en þessi þáttur nasismans var engin hindrun. Og þetta rússneska hatur á Gyðingum gefur Rússlandi sjálfu nasistaþátt sem er arfgengur og varðveittur, jafnvel á okkar tímum.

Núverandi ástand er svo ruglingslegt að allir eru að nota orðið „nasisti“ hver á annan, sem kemur í stað orðsins „djöfull“ fyrir núverandi vantrúaða þjóðir. Það er að verða erfitt að dæma aðilana þar sem kröfur andstæðra fylkinga eru svo lögmætar. Guð hefur leiðirnar til að skapa þessa tegund af óleysanlegri stöðu og hann gaf fyrstu sönnun þess með vandamáli palestínsku þjóðarinnar, fórnarlamba endurkomu Gyðinga til fyrrum landsvæðis þjóðar sinnar: Ísrael hefur verið endurreist á fyrrum þjóðargrunni sínum, frá 1947. Og hann gefur aðra sönnun þess í dag árið 2022 með **óleysanlegu vandamáli** Úkraínu og Rússlands sem deila um lögmæti eignarhalds á Donbass.

Frammi fyrir öllum þessum lögmætu kröfum stendur Guð, máttugur, uppréttur og staðfastur í guðdómlegu lögmæti sínu. Og nútímasamfélög okkar, sem hunsa hann eða fyrirlíta hann, gætu aðeins hneykslast, verið skelfingu lostin og hryllileg við að vita að hann sjálfur skipulagði þjóðarmorðin í flóðinu og síðar þjóðarmorðin á Amorítum, íbúum Kanaanlands. Og þau yrðu það enn frekar við að komast að því að Guð skipulagði „Sóah“ Gyðinga á milli 1942 og 1945.

Þess vegna verðum við að greina skynsamlega orsakir þessara ýmsu tegunda þjóðarmorða. Og fyrst, og alveg réttmætt, að skilja hvers vegna Guð skipuleggur fjöldamorð á mannverum sem hann hefur skapað. Með því að skapa frjálst himneskt og jarðneskt englalíf býður Guð þessum verum upp á tækifæri til

að velja hann sem meistara sinn og Drottin. Þeir sem ekki taka þessa ákvörðun missa þá alla þýðingu fyrir hann, því þeir eru ekkert annað en verur sem njóta góðs af lífsfresti áður en þeir deyja, tortímdir að eilífu. Sambandið sem myndast milli Guðs og þeirra sem sjálfviljugir verða þrælar hans fær nafnið „trúarbrögð“, sem þýðir „að binda“ úr latneska orðinu „religare“. Sambandið sem myndast við Guð felur í sér skyldur og umbun, og þessar skyldur birtast í formi laga, fyrimæla og skipana; Boðorð Guðs tíu draga saman nauðsynlegar skyldur þjóna hans. Umbunin, sem þegar eru á jörðinni, er friður við Guð fyrir hugann, heilsa fyrir líkamann og guðleg vernd fyrir alla sálina sem nærast af ljósi hans. Síðan, við endurkomu Krists, mun koma inn í himnesku víddina um eilífð.

Í gamla sáttmálanum var Ísrael holdlegur samkoma byggð á trúarlegum og þjóðernislegum erfðum. Og Guð skipulagði trúarlega vernd sína með bönnum, þar á meðal hjónabandi við erlendan maka. Það var ekki af kynþáttafordómum í nútíma skilningi að hann setti þetta bann; réttlætingin var trúarleg áhætta sem skurðgoðadýrkun erlenda maka stóð fyrir. Ástæða Guðs fyrir þessu banni var réttlætt með löngun hans til að bjarga lífi sköpunarvera sinna; sem hann yrði að láta ganga í dauðann ef þær brytu gegn bönnum hans. Fyrsti Ísrael, þótt holdlegur væri, var stundum myndaður af útlendingum sem vildu ganga inn í Guðs fólk til að heiðra hinn sanna Guð. Og síðan hann dreifðist um allar þjóðir jarðar hefur þessi holdlegi Ísrael sameinað fólk af öllum kynþáttum. Hann er því, blekkjandi, sambærilegur við hinn sanna Ísrael Guðs sem er andleg þjóð mynduð af kristnum meðlimum sem eru jafnt dreifðir um jörðina: munurinn á þessum tveimur Ísraelum hvílir á nærveru eða fjarveru trúar á Jesú Krist, og sérstaklega á okkar endalokatíma, á „vitnisburði“ hans sem er „andi spádómsins“ samkvæmt Opinberunarbókinni 19:10.

Þannig hefur Guð, sem skapaði allar lífsform, efni og lögmál, nokkrum sinnum látið undan því að eyða í stórum stíl verum sem eru orðnar óbætanlegar.

Þetta á ekki við um athafnir manna þar sem hvatinn er í grundvallaratriðum hatur, andstyggi á öðrum stöðlum. Hitler vegsamaði hreinleika aríska kynþáttarins, sem hann lýsti nákvæmlega, ljóst hár, blá augu, o.s.frv. Takið eftir í framhjálaupi að hann var ekki sjálfur ljóshærður. Í draumi sínum vildi hann umbreyta öllu Þýskalandi þannig að íbúar þess myndu taka á sig þetta hugsjónalega útlit eins og klónar. Grænmetisfæði hans kom ekki í veg fyrir að hann hegðaði sér á skrímslalegan hátt. En hér aftur, þegar aðstæður krefjast þess, reisir Guð upp þessa tegund af gagnlegu skrímsli til að framkvæma eyðileggingaráætlun sína; þetta er staðfest af Rómverjabréfinu 9:17: „Því að ritningin segir við Faraó: *Ég hef vakið þig upp einmitt til þess að ég sýni mátt minn á þér og til þess að nafn mitt verði kunngjört um alla jörðina.*“

Getum við dæmt verk Guðs að vilja? Augljóslega ekki. Trúföst börn hans verða og geta sætt sig við þá hugmynd að Guð hafi einnig skyldu til að tortíma óbætanlegum uppreisnarsjálfum. Og hann, sem rannsakar huga og hugsanir manna, veit hvenær ástandið er svona örvæntingarfullt. Því að við höfum að baki 77 ára frið sem hefur eyðilagt trúna á Guð. Og í núverandi mannfjölda eru ótal mannlíf þegar óbætanleg. Þess vegna finnum við, gegnt guðlegum hvötum, ótal mannlegar hvatir sem leiða, frá hatri til útrýmingar, til tortímingar þeirra sem ekki lengur eru þoldir.

Eins og við höfum séð, í herbúðum Guðs byggist regla á virðingu fyrir reglum sem hann hefur sett. Í alþjóðasamtökunum er þessi meginregla einnig nauðsynleg, en hér liggur vandamálið: ekki allir samþykkja reglurnar sem Bandaríkin settu í raun undir forsjá Sameinuðu þjóðanna. Þannig eru viðurkenndar og réttlætanlegar reglur ekki þær sömu í báðum herbúðum, vestrænum og austrænum, og hvor um sig krefst lögmætis síns. Þetta er öll harmleikur mannkynssögunnar; hún gengst undir stöðugar breytingar. Það er rétt að veikt og í rúst samþykkti Rússland árið 1991 bandarískar reglur Sameinuðu þjóðanna, en frá þeim degi, endurvakið af Vladímír Pútín, hefur það orðið öflugt og þjóðernissinnað á ný. Það geymir í hjarta sínu minninguna um þjóðarniðurlægingu sem einkenndist af því að skapa mikið óöryggi þegar ríkisglæpamenn settu á það kapítalískan staðal. Og fólkið hefur aðeins haldið í vestræna fyrirmyndina óöryggi sem þetta fyrirmynd færði þeim í rúst. Undir sovésku stjórninni var þetta óöryggi ekki til staðar, og með því að færa sig frá einni fyrirmynd til annarrar getur rússneska þjóðin metið muninn. Meirihluti rússneska þjóðarinnar forgangsraðar öryggi samfélags síns framar velmegun. Og í vestrænum herbúðum er valið öfugt, því fólkið hefur ekki upplifað eyðileggingu og óöryggi á sama tíma. Í Frakklandi, þar sem ég bý, gekk óöryggi inn í tímabil mikillar velmegunar, og orsök þessa óöryggis, frá 1962, hefur verið stofnun íslams á stórborgarsvæði Frakklands, sem hraðaðist árið 1976 með samþykkt laga um fjölskyldusameiningu. Fyrir vikið er óöryggið aðeins að aukast í þessu sífellt fátækari landi. Með árunum þykjast stjórnvöld sem eru meðvituð um vandamálið hunsa það á meðan þau hafa framkvæmdavaldið: eins og kettir „faðma þeir bakið“ og snúa sér frá málefninu, þagga niður í áhyggjufullum ákærendum með því að kalla þá „kynþáttahata“; versta illskan síðan í síðari heimsstyrjöldinni. Hins vegar líður tíminn, ástandið versnar og við munum brátt sameiginlega þjást, mun dramatískar, afleiðingar þessarar „gallísku sundrunar og vanrækslu sem opnaði leiðina til Múhameðs“ eins og spáð er í ferhyrningnum sem Michel Nostradamus spáði.

Í andstæðum fylkingum krefst hver þeirra réttinda sinna út frá þeim reglum sem þeir réttlæta. Á Vesturlöndum er reglan réttur þjóða til sjálfsákvörðunar. En ef svo er, kæru vestur-amerískir og evrópskir vinir, hvað gerðuð þið þá í Kóreu og Víetnam, í Írak, í Júgóslavíu, í Afganistan og nýlega í Líbíu? Þessi réttur er mjög hættulegur því hann heimilar einbeittum og hópuðum minnihlutahópum að segja sig úr ESB og krefjast réttarins til sjálfstæðis. Vesturlönd lögfestu þessa fyrirmynd með því að bjóða Albönum serbneska Kosovo, en í dag erum við á móti því að rússneska Donbass segi sig úr Úkraínu. Hver ákveður lögmæti kröfunnar? Eitt svar í öllum tilvikum: þeir sterkustu, þeir öflugustu, þeir vopnuðustu. Reglur og samningar eru aðeins gildir fyrir þá sem samþykkja þær á meðan þeir bíða eftir breytingum á aðstæðum. Þetta er það sem hver maður ætti að skilja með því að leggja til hliðar allar falskar blekkingar vegna sögulegra vitnisburða liðinna tíma. Og það er einmitt þar sem vandamálið liggur. Núverandi mannkyn bregst við eins og það hafi enga fortíð. Þetta vanmat á sögulegum vitnisburði skýrir núverandi vestræna samfélagshegðun, bæði á borgaralegu og trúarlegu stigi. Eina gildi þess er mannúðarstefna, og í nafni þessa nýja guðs telur það sig geta framið það versta án þess að þurfa að taka afleiðingunum. Leyfið mér að útskýra: það sameinar

samkeppnis trúarbrögð, sem sum hver eru knúin áfram af hatri gagnvart hinum, og það telur sig, þrátt fyrir allt, geta forðast átök. En friðsælt fólk er ófært um að gera árásargjarnt fólk friðsamt eins og það sjálft. Langt friðartímabil sem við höfum notið á Vesturlöndum hefur aðeins aukið vandamálið. Í Frakklandi hefur ríkisfang verið veitt hatursfullum og hefndarþyrmandi trúaróvinum, en fjöldi þeirra hefur aðeins aukist með árunum.

Húmanismi, sem fæddist og þróaðist í Frakklandi, var tekinn upp í Bandaríkjunum, en þar fékk hann annað gildi: viðskiptaskipti og áhuga á og leit að hagnaði. Þetta er staðallinn sem Bandaríkin hafa flutt inn til Evrópu frá 1945. Og þessi tvö gildi eru ekki í raun samhæfð, en þetta er engu að síður fyrsta fyrirmyndin sem byggir á hinu nú fræga „á sama tíma“ sem einkennir unga forseta okkar, Emmanuel Macron, og sem hefur þröngvað sér fyrir okkar tíma upp á fólk sem alið er upp við bandaríska menningu. Franski forseti okkar er dæmigerð ímynd, fyrirmynd bandaríska Frakka, og í hans mynd heil ung forysta sem gegnir leiðandi stöðum í samfélagum okkar. „Eina hugsunin“ sem Jacques Chirac forseti fordæmdi var þegar þessi fyrirmynd bandarískrar Evrópu. Fyrir vikið hafa landamæri verið fórnað því þrátt fyrir að þjóðir sem aðskildar eru með tungumálum þeirra lifi af, mynda vestrænir íbúar ekki lengur eina „eina hugsun“, eina lögmæta fyrirmyndin er „kaupmaður *jarðarinnar*“, sem er um leið húmanisti. Og til að bregðast við þorsta þessara „*kaupmanna*“ eftir auðgun verður fólkið óhjákvæmilega að verða neytendur. Og tæknilegar uppfinningar eru til staðar til að kynda undir græðgi þeirra. Þess vegna, í þeirri trú að allar þjóðir jarðar séu jafn græðgisfullar og neysluhyggjusamar og þær, nota Vesturlandabúar bandaríska sniðgöngu til að refsa þeim þjóðum sem standa gegn og andmæla gildum þeirra og fyrirmælum. Bandaríkin notuðu þessa sniðgöngu gegn Írak í stríði sínu, en í dag, árið 2022, höfum við séð Evrópusambandið og Bandaríkin samþykkja þessa tegund viðskiptaþvingana gegn Rússlandi og þessi núverandi sögulegi vitnisburður gefur þessari orðatiltæki „*kaupmenn jarðarinnar*“ sem vitnað er í í Opinberunarbókinni 18:3 alla sína merkingu; sem sannar að uppfylling spádómanna er nálæg, yfirvofandi. Og þetta staðfestir komu Krists í dýrð vorið 2030. Núverandi „tákn tímanna“ boða uppfyllingu síðustu stóru atburðanna sem eru áætlaðir til að skipuleggja endalok heimsins. Átökin sem eru að byggjast upp fyrir augum okkar standa ekki gegn hver annarri þjóðum, heldur standa gegn og setja stjórnmalalegar og trúarlegar blokkir gegn hver annarri og sameina margar þjóðir. Árekstur nútíma „Títananna“ er undirbúinn vegna þess að hagnaðarhagsmunir eru málið. Þessar blokkir Vesturlanda, Norðausturlanda, Mið-Austurlanda og Austurlanda fjær eru í pólitískri, efnahagslegri og trúarlegri samkeppni; þrjár ástæður fyrir því að berjast hver við aðra til að útrýma samkeppninni. En það er ekki aðeins samkeppnin sem verður útrýmt, heldur stór hluti alls mannkyns. Þversagnakennt er að það er á þeirri stundu þegar jörðin hefur náð að styðja átta milljarða manna að útrýming íbúa hennar er hafin. Það mun uppfyllast á síðustu 7 árum sem hefjast vorið 2023. Í spádómi sínum tilkynnti Guð okkur atburðina sem síðan munu fylgja hver öðrum; þ.e. samkvæmt Opinb. 11:18: „*þjóðirnar reiddust*“, „*reiði Guðs*“ úthellt í formi „*sjö síðustu pláganna*“ í Opinb. 16, síðan við endurkomu Krists, því að hans útvöldu munu koma,

samkvæmt Opinb. 11:18, „ *tíminn til að dæma hina dónu* “ á himnum í þeim hífylum sem Jesús hafði búið til.

Forréttindi sannrar trúar, blessaðar og viðurkenndar af Drottni dýrðarinnar, eru að bíða eftir uppfyllingu alls þess sem kærleikur hans hefur kunngjört sínum einu sonnu útvöldu. Við munum brátt upplifa að við lifum sannkallaða martröð sem við verðum undirgefin án þess að geta forðast hana. En að lokum þessarar biðar kemur laun okkar í krafti endurkomu ástkærs Guðs okkar vegna þess að loforð hans eru efnd og trúfesti hans er örugg og fullkomin.

Aðskilin frá Guði er mannkynið fært um hvað sem er, sérstaklega sjálfseyðingu. Þetta gerist á þeim tíma þegar fólk verður ófært um að heyra röksemdafærslu þeirra sem ásaka það og ávarpa það með réttmætum ávítum. En hvers vegna ættu þau að hlusta hvert á annað ef þau hafa þegar sýnt fram á að þau vita ekki hvernig á að hlusta á Guð og miskunnsöm köll hans? Í áratugi hafa viðskiptahagsmunir verið eins og gerviefni sem gaf blekkjandi mynd af alheimsskilningi, og eins og er helst þetta samband í stuttan tíma. Þar sem fjölskyldugildi hafa verið eyðilögð eða veikt, er aðeins þetta viðskiptasamband eftir milli manna. Í Bandaríkjunum er maðurinn metinn eftir verðmæti sínu í dollurum; sem gefur mannúðarstefnu þeirra einstakt viðmið. Gamla Evrópa stendur enn örlítið á móti, en bandaríska fyrirmyndin er sífellt að láta til sín taka. Útvistun starfa til Kína hefur dregið úr atvinnutilboðum í Evrópu, og sérstaklega í Frakklandi, vegna þeirra ákvarðana sem leiðtogar taka. Hins vegar hvetja sömu leiðtogar unga nemendur til að láta til sín taka með því að sækjast eftir árangri og auðæfum. Atvinna er því meðhöndluð eins og happdrættismiðar, þar sem margir borga en aðeins einn fær vinninginn. Viðskipti hafa alltaf verið til á jörðinni sem leið til að skiptast á vörum og efni. En það hefur alltaf verið frjálst og ekki skipulagt á þvingaðan hátt. Viðskiptaverð var náð með samningaviðræðum og að lokum lokið með samkomulagi milli seljanda og kaupanda. Óheppni kom með stofnun Alþjóðaviðskiptastofnunarinnar (WTO), sem að sjálfsögðu var skipulögð af Bandaríkjunum, sigurvegurum síðari heimsstyrjaldarinnar, sem rúin Evrópa gat ekki staðið gegn. Bandaríkin tóku fyrst upp gjaldmiðil sinn, dollarann, sem staðal, í stað gulls. Með valdi WTO tóku þau viðskiptaleg stjórn á allri plánetunni. Þvinguð til að virða reglur hennar og viðskiptadómstóla voru öll lönd á jörðinni undir stjórn vasa og urðu háð valdi hennar. Þannig, undir vitnisburði þessara staðreynda, já, mynda kaupmenn Bandaríkjanna og evrópsk afkvæmi þeirra saman „ *kaupmenn jarðarinnar* “ sem nefndir eru í Opinberunarbókinni 18:3. Og spádómurinn segir okkur að þeir séu angistarfullir þegar þeir verða vitni að eyðingu Rómaborgar, „ *standandi langt í burtu af ótta við kvöl hennar* “, segir textinn; þessi ótti er vel réttlætanlegur. Því ef Róm er eyðilögð vegna falskra trúarkenninga sinna, hver verða þá örlög þeirra sem hafa yfirgefið arfgenga mótmælendatrú til að heiðra guð „verslunar“? Jesús Kristur segir þeim, eins og hann gerði við Gyðinga samtímans, í Matteusi 6:24 og Lúkasi 16:13 : „ *Þér getið ekki þjónað Guði og mammón* .“ Og það er enn þessum viðskiptahagsmunum sem Bandaríkin eiga þróun rómversk-kaþólskrar trúar á yfirráðasvæði sínu að þakka. Þar sem hugur þeirra snerist um viðskipti og hagnað þeirra var hætta á að kaþólska trúin myndi leggja Bandaríkin undir sig hunsuð. Og þessi nýja staða hefur orðið eðlileg og studd af mannúðaranda sem alltaf hefur verið fylgjandi því

að taka á móti spænskumælandi kaþólskum innflytjendum frá mexíkósku landamærunum. Þannig, um alla jörðina, undir áhrifum fyrirmyndar hennar, hefur guðdómleg lexía sem letruð er í söguna og spádóma hennar verið hunsuð. Mótmælendatrú og kaþólska trú eru nú eitt og munu því vera tilbúin til að heyja saman, undir verndarvæng „ *dýrsins sem stígur upp af jörðinni* “ í Opinberunarbókinni 13:11, síðasta trúarstríð sitt gegn hinum heilaga hvíldardegi Guðs og trúföstum fylgjendum hans: „ *Og ég sá annað dýr stíga upp af jörðinni, og það hafði tvö horn lík lambshornum, og það talaði eins og dreki.*“ Og það beitti öllu valdi fyrsta dýrsins fyrir augum þess og lét jörðina og þá sem á henni búa tilbiðja fyrsta dýrið, sem banasár þess varð grætt. Og það gjörði stór tákn, svo að það lét eld falla af himni ofan á jörðina fyrir augum manna. Og það blekkti þá sem á jörðinni búa með þeim táknnum, sem það hafði vald til að gjöra fyrir augum dýrsins, og sagði þeim sem á jörðinni búa að gjöra líkneski af dýrinu, sem hafði fengið sverðsárið og lifnaði við. Og það hafði vald til að gefa líf í líkneski dýrsins, svo að líkneski dýrsins skyldi bæði tala og láta alla þá sem ekki vildu tilbiðja líkneski dýrsins verða deyddir. Og það lætur alla, smáa sem stóra, ríka sem fátæka, frjálsa og ófrjálsa, fá merki á hægri hönd sér eða á enni sér, og að enginn sem hefur merkið eða nafn dýrsins eða tölu nafns þess geti keypt eða selt. Hér er viska: Sá sem hefur skilning, reikni tölu dýrsins. Því að það er tala manns, og tala hans er sex hundruð sextíu og sex. ”.

„ *Kaupmenn jarðarinnar* “ gátu aðeins endað jarðneska tilvist sína sem leiðtogar og skipuleggjendur síðustu ofsókna jarðsögunnar undir táknrænu nafni „ *dýrsins sem rís upp úr jörðinni* “. Og orðasambandið „ *úr jörðinni* “ er undirskriftin sem lýsir því í þessum tveimur orðum, sem erfingjum mótmælendatrúarinnar, það er að segja, því sem Bandaríkin voru frá sögulegri uppbyggingu þeirra. Í versinu sem vitnað er í er vísað til „ *fyrsta dýrsins* “ sem heitir, samkvæmt Opinberunarbókinni 13:1, „ *dýrið sem rís upp úr hafinu* “ og lýsir samsteypustjórn kaþólska páfaveldisins og tíu konungsríkja Vestur-Evrópu. Lykilorðin „ *haf og jörð* “, sem aðgreina þau, fá merkingu í sköpunarsögunni: við sjáum „ *jörðina koma upp úr hafinu* “, á sama hátt og **mótmælendatrúin eða umbótatrúin kom fram úr páfalegri rómversk-kaþólskri trú** með því að taka upp nafnið umbótakirkjan á 16. öld.

Endurkoma Jesú Krists

Þegar tilkynnt er um endurkomu Jesú Krists er gefið í skyn að hann sé þegar kominn til jarðar mannkynsins. Þeir sem ekki þekktu þessa fyrstu komu, eins og nútíma erfingjar Gyðinga eða önnur trúarbrögð, gátu ekki notið góðs af náðarboðinu sem hann fékk með sjálfviljugri friðþægingarfórn sinni. En jafnvel fyrir þetta fólk er staðan ekki endanleg, því trúin getur birst allt til endaloka tímans sem Guð hefur áætlað fyrir þessa náðarboð. Á síðustu stundu, þegar trúin verður rædd opinberlega, munu síðustu útvöldu Krists átta sig á fullkomnu samræmi hinnar miklu hjálpræðisáætlunar sem Guð sannleikans hefur hugsað sér í þremur áföngum sem framkvæmt hefur verið í mannkynssögunni.

Fyrsta áfanginn varðar tímann þegar fólkið fór úr Egyptalandi þegar Guð kom persónulega til að leiða fólk sitt til frelsis með því að frelsa það úr þrældómi Egyptalands, sem er mynd af þrældómi syndarinnar sem boðun boðorða hans skilgreindi greinilega. „*Því að syndin er lögmálsbrot*“, samkvæmt 1. Jóhannesarbréfi 3:4. Í þessari reynslu spáði Guð lokamarkmiði hjálpræðisáætlunar sinnar. Hann mun skipuleggja hjálpræði sinna útvöldu sem hann mun leiða, ekki inn í jarðneskt Kanaanland, heldur inn í himneskt andlegt Kanaanland, það er að segja inn í himneskt ríki sitt. Jarðneska reynsla þessa fyrsta áfanga varðar Hebrea, afkomendur Abrahams, og þetta sýnishorn mannkynsins samanstendur af körlum og konum sem hafa ekki erfð persónueinkenni Guðs blessaðs ættföður síns. Fyrir vikið vantar trú sem reiknuð er til réttlætis í þessari hjörð og við lærum að aðeins Kaleb og Jósúa verða fundnir verðugir þess að ganga inn í Kanaanlandið sem Guð gefur tilraunafólki sínu sem þjóðarfjölskyldu sína. Ég vil benda á að þessi tala tveggja blessaðra Hebrea varðar ekki fjölda Hebrea heldur þá tvo sem Guð fann trú og traust á honum, af þeim 12 Hebreum sem sendir voru sem njósnarar til Kanaanlands. Guð valdi að draga fram Kaleb og Jósúa vegna þess að trú þeirra birtist í hegðun þeirra í opinberri trúarprófraun sem 12 Hebrear, sem táknuðu 12 ættkvíslir Ísraels, voru undirgefin. Við getum þegar tekið eftir því að eftir klofninginn sem myndaðist eftir Salómon, munum við finna þessar tölur 2 og 10, það er að segja, ættkvíslir Júda og Levítanna í annarri fylkingu og hinar 10 ættkvíslirnar sem mynda fyrstu uppreisnarmenn Hebrea í hinna fylkingunni. Þessi klofningur sem aðskildi Ísrael Guðs var þegar ekki gott fyrirboði fyrir þessar tvær fylkingar sem mynduðust. Og við vitum að ættkvíslirnar 10 féllu fyrst í fráhvarf, og stuttu síðar komu hinar tvær ættkvíslir sem einnig enduðu í fráhvarfi; Þetta gerðist svo að þjóðin var framseld Nebúkadnesar Kaldeakonungi, sem eftir hafði eyðilagt Jerúsalem og helga musteri hennar árið 586 og tók Hebreana sem eftir voru í fangelsi til Babýlonar. Þú verður að skilja að þessi reynsla af gamla sáttmálanum hafði aðeins kennslufræðilegan tilgang fyrir Guð því heilagleiki, sem var skipulögður í formi trúarlegra helgiathafna, var aðeins uppspuni og fræðilegur. Allir þessir helgiathafnir höfðu þann eina tilgang að spá fyrir um með táknum hvernig Guð myndi endurleysa sálir sinna útvöldu. Þar af leiðandi mun sannur heilagleiki varða nýja sáttmálann sem Guð mun byggja á verkinu sem unnið var í Jesú Kristi.

Annar áfangi hjálpræðisverkefnisins varðar því stofnun nýja sáttmálans, sem mun ekki hefjast fyrr en eftir dauða og upprisu Jesú Krists. Því á þeim þremur og hálfu ári sem hann hefur starfað á jörðinni eru reglurnar sem gilda enn þær sem gilda í gamla sáttmálanum. Ímyndið ykkur erfiðleikann sem hann stendur frammi fyrir: Í þrjú og hálft ár verður hann að sýna fullkomna hlýðni við lög og trúarathafnir gamla sáttmálans, á meðan hann undirbýr postula sína og lærisveina í kennslu sinni til að hætta þessum helgisíðum þegar þeir ganga inn í tíma nýja sáttmálans, það er að segja eftir dauða hans. Verið varkár! Ekki þarf að hætta öllu! Heldur aðeins því sem dauði og upprisa Jesú Krists hefur fullkomlega áorkað; sem varðar aðeins hátíðlegar trúarathafnir. Og eins og Daníel 9:27 tilgreinir, hætta trúarathafnir dýrafórna og fórna, sem forgangsverk. Fórnin sem þessi óheppnu dýr spáðu fyrir um er nú fullkomlega áorkað með dauða hins sanna fullkomna

heilags manns og með fullkomnun hans fæðir hann sannan heilagleika. Að þessu sinni er heilagleiki ekki lengur dýrlegur, hann er mannlegur og guðlegur eins og raunverulegt eðli Drottins okkar Jesú Krists var. Gamli sáttmálinn, spádómsáfanginn, hverfur eins og skuggi fyrir þeim veruleika sem Jesús Kristur náði. Við verðum að gera okkur fullkomlega grein fyrir þeim erfiðleikum sem Hebrear hans tíma upplifðu þegar þeir heyrdðu hann segja: „*Þér hafið heyrt að ... en ég segi yður að ...*“ Orðin sem þeir heyrdðu komu af munni manns, einfalds og án tilgerðar. Slík orð fengu ögrandi blæ gegn trúarreglunni sem var stofnuð fyrir um 1500 eða 1600 árum. Einnig, svo lengi sem hann var á lífi gátu boðskapur hans ekki borið og sannfært neinn meðal áheyranda hans, þar á meðal postulana 12 sem hann hafði valið sem vitni að verki sínu. Hann vissi það, því að Daníel hafði spáð því í Dan 9:25: „*Eftir sextíu og tvær vikur mun smurður verða afmáður og hann mun ~~engan eftirmann eiga~~. Fólk leiðtoga sem kemur mun eyða borginni og helgidóminum og endir hans mun koma eins og flóð; það er ákveðið að eyðileggingin muni vara til stríðsloka.*“ Vegna bölvunarinnar sem þegar hvíldi á mótmælendatrúnni þýddi Louis Segond hebresku með orðasambandinu „og hann mun engan eftirmann eiga.“ Hins vegar skrifaði hann í spássíu: Bókstaflega: „*enginn eða ekkert fyrir hann*.“ Og auðvitað er það þessi bókstaflega þýðing sem við verðum að halda, því hún staðfestir þá staðreynd að Guð vissi að á meðan hann lifði myndi Jesús ekki sannfæra neinn; í raun engan. Reyndar var það aðeins með upprisu sinni og birtingu meðal postula sinna og lærisveina að raunveruleg trú tók á sig mynd og þróaðist. Þeir þurftu allir að sjá til að trúa og tilfelli Tómasar var ekki einstakt heldur útbreitt. Þessi lexía gerir mér kleift að átta mig á því að sönn trú tekur aðeins á sig mynd eftir að hafa séð. Það sem sést getur verið öðruvísi og tekið á sig, í dag, mynd þess að sjá hvernig löng spádómsleg bygging afhjúpar tilvist guðdómlegrar vitsmuna sem skapaði hana. Þessi uppgötvun jafngildir birtingu Krists postulanna eftir dauða sinn vegna þess að hún framleiðir sömu óumdeilanlega vissu í mannlegum huga. Það er mjög mikilvægt að skilja þetta: Guð hefur aldrei krafist þess að maðurinn trúi neinu án sönnunar. Þessi hugmynd um trú er algjörlega röng vegna þess að sönn trú getur aðeins verið byggð á sannfærandi hlutlausum þáttum. Og með því að átta mig á þessu skil ég að vantrúaðir ýta börnum sínum til að trúa á dæmisögur og jólasvein vegna þess að þau trúa sjálf á Guð á sama óréttmæta skurðgoðadýrkunarhátt. Þannig að niðurstaða þessarar trúar byggir upp mynd af Guði sem er gerð samkvæmt þeirri hugmynd sem maðurinn óskar eftir en ekki þeirri af Guði eins og hann í raun er. Og þetta er skýringin á tilkomu fjölda kristinna trúfélaga þar sem það eru jafn margar mismunandi hugmyndir um Guð og það eru vantrúaðir. En Guði sé lof! Fyrir útvöldu sína gefur heilaga Biblían honum nákvæmustu, nákvæmustu og sannustu mynd af vélmenninu og verndar þá gegn lygum um guðdómlegar hugmyndir. Sönn trú leyfir sér ekki að ímynda sér eða skapa nýjar kenningar sem eru ekki í samræmi við rit Biblíunnar. Hún lætur sér nægja að fylgja skref fyrir skref þeirri andlegu leið sem spádómar Guðs innblésu í útvöldu sína í gegnum tíðina. Þessi leið er sannleiksleið Jesú Krists; hún er rökrétt og alltaf fullkomlega samhangandi.

Við lok þjónustu sinnar, eftir upprisu sína, yfirgaf Jesús postula sína og lærisveina, steig upp til himins og hvarf sjónum þeirra. Við lesum í

Postulasöggunni 1:10-11: „*Þeir horfðu fast til himins á meðan hann fór, og sjá, þá stóðu tveir menn í hvítum fötum hjá þeim. og sögðu: „Galíleumenn, hví standið þér og horfið til himins? Þessi Jesús, sem var tekinn upp frá yður til himins, mun koma á sama hátt og þér sáuð hann fara til himins* . “ » Þessi himneska staðfesting, sem mannkynið heyrir og miðlar, er grundvöllur aðventistatrúar okkar, þar sem þetta orð þýðir aðventa. Og það er til að lifa þessa einstöku reynslu sem Guð nærir okkur með spámannlegum sannleika sínum. Hann vinnur stöðugt að undirbúningi okkar, þannig að það er nauðsynlegt og heilnæmt fyrir hvert og eitt okkar að hafa þetta stöðugt í huga okkar. Heimurinn og spilling hans fylgir sinni leið sem leiðir þá til glötunar þeirra, en varin af ósýnilegu jártjaldi, við hans útvöldu sem elskum og heiðrum vilja hans, vegur okkar, leið hans, leiðir okkur til eilífrar hjálpræðis.

Í þriðja áfanga undirbýr Guð fund sinn með sínum útvöldu.

Frá 1843 til 1844 skipulagði hann trúarprófanir aðventista til að gefa kjörnum fulltrúum sínum fyrsta stranglega bandaríska stofnanalega mynd árið 1863. Tíu árum síðar, árið 1873, gaf hann starfi sínu alhliða verkefni til að kynna öllum kristnum mönnum, sem kallaðir voru til að laga sig að trúarlegum kreddufestum hans; tvö meginþemu voru vænting um endurkomu Krists og endurreisn heilags hvíldardags hans. Árið 1994, prófað aftur með trúarprófi byggðu á tilkynningu um endurkomu Jesú fyrir árið 1994, komst opinber aðventismi að þeirri niðurstöðu að Jesús Kristur væri „*volgur*“ og „*nakinn*“ væri „*uppköstaður*“. Aðventistastarfið heldur áfram í andófsmynd með kjörnum fulltrúum sem hann velur úr aðventisma og síðan úr mannfjöldanum þar sem síðustu kjörnu fulltrúar hans finnast enn nafnlaust.

Á jörðinni versnar ástandið og eftir tvær fyrri heimsstyrjaldir, frá 24. febrúar 2022, í Austur-Evrópu, brjótast út átök í Úkraínu sem Rússar ráðast á. Smám saman nær átökin allri Evrópu og jafnvel hnattrænni útbreiðslu og eftir notkun kjarnorkuvopna, eyðileggingu Evrópu og tortímingu Rússlands endurskipuleggja eftirlifendur sig undir handleiðslu bandaríska sigurvegarans. Ég tek aðeins eftir í þessari samantekt spáðu kenningar sem eingöngu beinast að kristnum þjóðum. Það er sjálfsagt að heiðnar þjóðir eru ekki hlífðar í þessari eyðileggingaráætlun sem Guð og illu andarnir sem slepptir eru til þessa verkefnis leiða.

Frá vorinu 2018 hefur Guð sannleikans kunngjört útvöldum sínum nákvæman dag endurkomu sinnar, þ.e. vorið 2030. Og til að njóta góðs af þessari kenningu byggist trú hinna útvöldu á tveimur meginsannindum sem eru: trú á viðurkenningu á 6000 árum sem fjallað er um í biblíulegum guðdómlegum opinberunum og viðurkenning á tíma friðþægingardauða Jesú Krists, þ.e. miðvikudaginn 3. apríl, 30. apríl samkvæmt venjulegu kristna dagatali okkar. Þessi boðskapur byggir ekki á rökfræði fyrri aðventistaprófana, sem allar byggja á áætluðum fæðingardegri Jesú Krists og þar sem ég hef persónulega borið síðasta boðskapinn varðandi dagsetninguna 1994, get ég staðfest þetta val á fæðingu Jesú Krists. Og þessi rökfærsla var studd af Jesú fram til ársins 2018. Um þetta efni gefur spámannleg ferhyrningur eftir Michel Nostradamus sönnun þess að Guð vildi hvetja menn til að taka fæðingu Jesú sem grundvöll spámannlegra

útreikninga. Hér er texti 72. ^{ferhyrnings} hans úr 10. ^{öld} : „**Á árinu eitt þúsund níutíu og níu sjö mánuðum mun mikill ógnarkonungur koma af himni, til að reisa upp hinn mikla konung Angoumois, á eftir Mars til að ríkja með hamingju.**“ Þessi nokkuð símskeytastíll er nógu skýr til að hægt sé að túlka hann. Spámaðurinn boðar komu Jesú Krists fyrir ágúst mánuð (7. ^{mánuðinn}, það er að segja júlí, þegar liðinn er) árið 1999, konungsins sem kemur af himni til að hræða menn, og þannig reisir hann upp hinn mikla konung englanna (vísun í nafn hans Míkael) og þannig, fyrir og eftir Mars, grísk-rómverska stríðsguðinn eða vorið, mun valdatíð hans koma á fót (aðeins fyrir sína útvöldu) hamingju. Nostradamus hefur alltaf spáð dagsetningum sem samsvara venjulegu dagatali okkar. Ég mun því ekki breyta neinu í þessari meginreglu. Markmiðið er að ráða í boðskap hans og það er undir mér komið að aðlaga hann síðan að rauntíma sem Guð hefur sett, þ.e. árinu 2029.

Dagsetningin 1999 gerir ráð fyrir árinu 1999 frá fæðingu Krists, sem ranglega er áætlað sex árum of seint í núverandi og venjulegu tímatali okkar sem kápólski munkurinn Diónýsíos litli þróaði. En við skulum gleyma þessum villum sem hafa ekki lengur neina þýðingu. Í raunverulegri áætlun Guðs tilnefnir þessi dagsetning 1999 árið 2029 þegar 6000 ára jarðnesk synd mun enda. Nostradamus er nákvæmur, hann setur dagsetninguna „sjö mánuði ársins 1999“ sem ágúst mánuði 1999. Hins vegar er allt rangt í þessu tímatali, ekki aðeins tilnefnir dagsetningin 1999 2029, heldur tilnefnir þessi „sjöundi mánuður“ í raun vorið, það er að segja 20. mars, 20. eða 21. september í raunverulegu tímatali sem Guð setti fyrir Ísrael sinn. Athugið að orðið september inniheldur töluna sjö sem minnir menn á raunverulega stöðu sína í tímastaðli miðað við jarðneskar árstíðir. En Nostradamus hunsar þessar fínlegar upplýsingar og þær koma ekki inn í skilning boðskapar hans. Hann setur tilkynningu sína undir þema ótta og virðist vilja benda á þennan dag í ágúst mánuði sem kemur á eftir júlímánuði, sem þann dag þar sem verk engla Guðs munu byrja að „**hræða**“ uppreisnargjarna menn frá himni. Og þessi tilkynning er staðfest í Opinberunarbókinni 6:15 til 17: „*Konungar jarðarinnar, höfðingjarnir, hershöfðingjarnir, ríkir, völdugir, allir þrælar og allir frjálsir menn földu sig í hellum og í klettum fjallanna. Og þeir sögðu við fjöllin og klettana: Fallið yfir oss og felið oss fyrir ásjónu hans, sem situr í hásetinu, og fyrir reiði lambsins, því að hinn mikli dagur reiði hans er kominn, og hver mun geta staðist?*“ Opinberunarbókin 1:7 staðfestir einnig þennan ótta fyrir ótrúar kristnar og gyðinglegar „ættkvíslir“: „*Sjá, hann kemur í skjýjunum, og hvert auga mun sjá hann, jafnvel þeir, sem stungu hann.*“ **og allar ættkvíslir jarðarinnar munu kveina vegna hans**. Já. Amen! „**Óttinn**“ er því vel staðfestur og Opinberunarbókin 16 kynnir „*sjö síðustu plágur reiði Guðs*“ sem munu ögra og pirra uppreisnarmennina meira og meira áður en Jesús birtist til að fordæma þá og tortíma þeim. Orðatiltækið „ættkvíslir jarðarinnar“ vísar lúmskt til andlegra „ættkvísla“ sem mótmælendatrúin myndar og táknar með orðinu „jörð“. En þetta nafn „ættkvísl“ vísar til tólf ættkvísla Ísraels, það er að segja til fólks Guðs sem öll kristin trúarbrögð sem hann hafnaði segjast tilheyra, og meðal þeirra allra, sú síðasta, opinbera aðventisma. Hún er „*uppköstuð*“ og hafnað af Jesú Kristi vegna þess að hún er ekki lengur í heilagleikastaðli hinna

sönnu dýrlinga sem Opinberunarbókin 7 lýsir með táknrænum „ 12 ættkvíslum “ sem taka við sem vitnisburði um samþykki sitt „ *innsigli hins lifandi Guðs* “.

„ *Óttinn* “ sem Nostradamus boðaði getur því náð yfir þann tíma sem er settur undir merki opinbers „ **loka náðarinnar** “ **sem gæti hafist í ágúst 2029 með falli fyrstu af „ sjö síðustu plágum Guðs** “. Það slær uppreisnarmennina í formi mjög sársaukafulls „ *illkynja sárs* “ svipaðs og það sem sló uppreisnargjarna Egypta á sínum tíma. Ég tek saman atburðarásina: Í ágúst 2029 banna lög uppreisnarmanna hvíld hins sanna hvíldardags sem Guð helgaði á sjöunda degi hans með því að gera skyldubundna hvíld rómverska „sunnudagsins“ sem hefur komið í staðinn frá 7. mars 321. Þegar þessi lög hafa verið kunngjörð á himnum lýkur Jesús endanlega þjónustu sinni sem fyrirliði; það verður héðan í frá engin frekari trúskipti til að öðlast hjálpraði fyrir náð hans. Og klæðist hefndarklæðum sendir hann engla sína til að slá uppreisnarmennina með „ *sjö síðustu plágum* “ sínum. Ný plága herjar á uppreisnargjarna menn í hverjum mánuði og þessar plágur bætast við með tímanum, sem eykur hatur og reiði þeirra sem verða fyrir barðinu á þeim. „ *Sjötta plágan* “ er undirbúin af uppreisnarmönnum sjálfum. Samráð milli illu andanna, kaþólsku páfavaldsins og bandarískra mótmælendayfirvalda kemur sér saman um að gefa hvíldardagshaldurum frest til að lúta hinum útgefna lögum, ella verða þeir deyddir og útrýmdir.

Eftir þennan tíma ótta spáir Nostradamus **hamingju „ áður en Mars** “. Von okkar byggir á spáðum gögnum og sögulegum vitnisburði sem hafa þegar staðfest **vorið** sem tíma dýrðlegrar komu Jesú Krists. Hvaða merkingu ættum við að gefa nafninu **Mars** ? Það er öll spurningin. Í spádóminum kynnir Opinberunarbókin 19 endurkomu Krists undir mynd „ *bardaga* “ sem háð er gegn „ *konungum jarðarinnar* “. Þannig táknar „Mars“ þetta stríð, þessa „ *orrustu* “ og orðatiltækið „ **áður en** “ getur þýtt að koma Jesú færir útvöldum hans **hamingju** með því að vernda þá fyrir dauðanum sem var í þann mund að slá þá, þetta „ **áður en** “ bardagi hans snýst gegn óvinum þeirra til að tortíma þeim. En á þeirri stundu eru hinir útvöldu þegar farnir til himna í Guðsríki. Og fyrir þá er eilíf **hamingja** hafin og mun aldrei enda. En á sama tíma staðfestir tilvísunin í „ **marsmánaðinn** “ tímenn þegar Kristur kemur aftur, frelsari sinna ástkæru útvöldu, það er að segja, umfjöllunarefni „ *sjöundu* “ af „ *sjö síðustu plágunum* “; sem einnig er augnablik uppfyllingar „ *sjöundu lúðursins* “ sem vitnað er í Opinberunarbókinni 11:15. Hinir útvöldu sem hafa gengið til himna, á jörðu, „ *konungar jarðarinnar* “ sem eru blekkir og blekkir, framkvæma fyrir Guð refsingu „ *árgangsins* “ sem felst í því að myrða falska hirði og falskennara kristinnar og gyðinglegrar trúar, það er að segja prestana og hirðina sem kenndu og réttlættu trúarlygar rómverska-kaþólskrar trúar. Allir íbúar jarðarinnar farast síðan undir regni af gríðarlegum haglélum sem falla og marka endalok „ *sjöundu* “ af „ *sjö síðustu plágum reiði Guðs* “. Það er vitnað í Opinberunarbókinni 16:21.

Reyndar flytur orðatiltækið „ **fyrir og eftir Mars** “ mjög mikilvægan boðskap, því hvað þýðir „ **fyrir og eftir** “? Einfaldlega sagt, tímenn sem ákveðinn er „ **eftir Mars** “, það er að segja páskarnir 3. apríl 2030, verður „ **stytur** “ og færður aftur til vordagsins, en sá dagur fyrir þennan dag er eini viðmiðunarpunkturinn fyrir útreikning á tíma sem Guð fyrirskipaði fólki sínu Ísrael í 2. Mósebók 12:2: „ **Þessi mánuður skal vera yður fyrsti mánuðurinn,**

hann skal vera yður fyrsti mánuðurinn ársins . “ Og Matt 24:22 staðfestir fyrirætlun Jesú *um að „styttta tímana* “ sem ákveðnir eru með rökfræði spámannlegrar túlkunar, það er að segja páskarnir 3. apríl 2030: „ *Og ef þessir dagar yrðu ekki styttnir* , *kæmist enginn hólpinn, en vegna hinna útvöldu munu þessir dagar styttnir verða* . “ Í Matteusi 24 ruglar Jesús visvitandi svarinu sem hann gefur postulnum sínum sem spyrja hann um „ *tákn endalokatímans* “. Því eftir að hafa spáð fyrir um ofsóknirnar sem munu hrjá hans útvöldu um alla kristna tímann eftir stofnun kirkju hans, Hann endurtekur nokkrum sinnum lýsingu sína á atburðunum sem munu uppfyllast á „ *endalokatímanum* “ eins og er skýrt skilgreind í vers 14: „ *Þetta fagnaðarerindi um ríkið verður prédikað um allan heiminn öllum þjóðum til vitnisburðar. Þá mun endirinn koma* . “ Og í einni af þessum endurtekningum færir hann inn í vers 22 þessa mikilvægu skýringu sem beint er til þjóna sinna á endalokatímanum: „ *Og ef þessir dagar yrðu ekki styttnir* , *kæmist enginn maður af* . “ „*En vegna hinna útvöldu munu þessir dagar styttnast* .“ Því að þeir munu persónulega varða dauðadóminn sem síðustu uppreisnarmennirnir í sögu jarðneskrar syndar gáfu út. Að öðru leyti getum við treyst á kraft Guðs til að hylja vitsmuni og neyða uppreisnarmennina til að gefa aðeins þessum páskadegi 3. apríl 2030 mikilvægi, sem er dagsetningin sem rökrétt er ákveðin með hámarki 2000 ára sem hófust 3. apríl 30. apríl, dagsetningu friðþægingardauða frelsara hinna útvöldu. Hver getur sloppið við blinduna sem almáttugur Guð hefur fyrirskipað? Engin af sköpunum hans og sérstaklega ekki óvinir hans. Ég get vitnað um þetta, þar sem ég hef persónulega verið undirgefinn þessum guðdómlega krafti þegar ég, samkvæmt áætlun hans, þurfti að sannfærast um endurkomu Jesú Krists árið 1994, og rökin fyrir þessari von skorti ekki. Ennfremur, hvaða betri dagsetningu geta þeir valið til að taka síðustu útvöldu af lífi en afmæli dauða Jesú? Og ég bæti við þessum rökum sem tjá mögulega rökstuðning þessara óguðlegu uppreisnarmanna: „Þar sem þeir segjast búast við „Samkvæmt útreikningum þeirra skulum við gefa þeim frest til þess tíma ef Jesús hefur ekki gripið inn í til að bjarga þeim, þá höfum við öll réttindi til að drepa þá.“

Það er stórkostlegt að sjá hvernig viðbrögð Jesú við samtímamönnum sínum höfðu tvöfalda þýðingu fyrir þá og okkur. Því við skulum hafa í huga að fyrir þá var einnig tíminn styttnur til að komast undan fjöldamorðum sem hrjáðu íbúa Jerúsalem árið 70, sem voru afhentir rómverskum herjum. Því áður en þeir eyddu borginni afléttu þeir umsátrinu og fóru og það var þessi brottför, sem Guð skipulagði sem styttni tíma, sem gerði þeim kleift að yfirgefa borgina áður en Rómverjar sneru aftur og myrtu alla íbúa hennar og eyðilögðu borgina og helga musteri hennar. Einnig, í Matt. 24:15 til 20, varða tilkynningar Jesú þá sérstaklega: „ *Þegar þér sjáið viðurstygð eyðileggingarinnar, sem Daníel spámaður talar um, standa á helgum stað, hver sem les, athugi það! Þá flýi þeir sem eru í Júdeu til fjalla. Sá sem er uppi á þaki, fari ekki niður til að sækja neitt úr húsi sínu, og sá sem er á akri, snúi ekki aftur til að sækja yfirhöfn sína. Vei þeim sem eru þungaðar og fæða á þeim dögum! Biðjið að flýja yðar verði ekki um vetur eða á hvíldardegi.* » Í sögulegu samhengi þeirra var brýnt skilyrði hjálpræðis. Á endalokatímanum verður ástandið mjög öðruvísi því að aðgerðirnar sem gripið verður til gegn síðustu heilögu verða gerðar stigvaxandi þar til endanleg ákvörðun verður tekin um að taka af lífi þá sem óhlýðnast og eru

ranglega ábyrgir fyrir réttlátri reiði Guðs. Ennfremur mun hjálpraði síðustu heilögu eingöngu ráðast af íhlutun Jesú Krists. Í boðskap sínum vitnar Jesús í Daníel með vísan til tilkynningarinnar í Dan 9:26-27: „*Og eftir sextíu og tvær vikur mun smurður verða afmáður og hann mun engan eftirmann eiga. Þjóð höfðingja, sem kemur, mun eyða borgina og ~~helgidóminn~~, og endir þeirra mun koma eins og flóð; það er ákveðið að eyðileggingin muni vara þar til stríðinu lýkur.*“ Síðan fjallar fyrsti hluti vers 27 um þjónustu Messíasar Jesú, aðalefni spádómsins: „*Hann mun gjöra fastan sáttmála við marga í eina viku og í hálfa vikuna mun hann hætta að færa förnir og matförn.*“ „Síðan beinist seinni hluti verssins aftur að „**viðurstyggilega**“ verkum Rómar á tveimur keisara- og páfatímabilum sínum: „*Eyðileggjandinn mun fremja viðurstyggilega hluti, þar til eyðilegging og það sem hefur verið ákveðið fellur yfir eyðileggjandinn.*“ Þessi þýðing sem Louis Segond lagði til er röng; hér er rétta þýðingin: „*Og undir vængnum [munu vera] viðurstyggðir eyðileggingarinnar; og þar til algjör eyðilegging er orðin.*“ og það mun brotið verða [samkvæmt] því sem ákveðið hefur verið, á eyðimörkinni.“ Sú staðreynd að þema þjónustu Jesú er fléttað inn á milli tveggja tilvísana í athafnir Rómverja gefur öllu versinu tímaröð spáðra atburða. Þjónusta Jesú er staðsett á milli haustsins 26 og dauða hans sem uppfyllist 30. apríl. Síðan, sem afleiðing af vantrú Gyðinga sem spáð er fyrir í versi 26, „*og enginn fyrir hann*“, er þjóðin eytt árið 70 af rómverskum hermönnum sem eyðileggja á „**viðurstyggilegan**“ hátt, en að skipun Guðs, hið heilaga musteri í Jerúsalem og allt sem táknar „**heilagleika**“ gamla sáttmálans, þar á meðal gyðingaklerkastéttina sem eru sérstaklega sekir um þessa vantrú sem Guð dæmdi og fordæmdi.

Réttarhöldin yfir skurðgoðadýrkunarjólunum

Frá upphafi spámannlegrar þjónustu minnar, sem Drottinn Guð Jesús Kristur kallaði mig til, hef ég farið frá uppgötvun til uppgötvunar og með tímanum hef ég komist að því hversu gríðarlega mikilvægi Guð gefur **spámannlega** þeim hlutum sem hann hefur skipulagt eftir að hafa skapað þá. Reyndar fær allt spámannlegt gildi fyrir hann vegna þess að í hugsun hans fléttar Guð margvísleg tengsl milli fortíðar, nútíðar og framtíðar lífsins.

Í dag kalla ég eftir að réttarhöldin yfir skurðgoðajólunum hefjist. Og ég mun kynna þessi réttarhöld eins og þau myndu líta út í réttarsal, eins og þau birtast á jörðinni. Tveir lögmenn, annar fyrir saksóknara og hinn fyrir vörn, munu leggja fram rök sín fyrir kviðdómendum sem þið eruð fulltrúar fyrir. Skiptin fara fram undir forsæti Guðs sannleikans.

Varnarmenn fá völlinn:

„Hævirðilegi dómnefndarmaður, hátíðin er forn og gleður þá menn sem halda hana og heiðra; hún gleður börn og foreldra.“

Ákærvaldið fær orðið:

„Tíminn breytir ekki lygum í sannleika og veitir engan réttmæti; hann veitir mönnum og börnum gleði, en hann hryggir Guð sannleikans.“

Varnarmenn fá völlinn:

„Það hefur þann kost að minnast fæðingar Jesú Krists.“

Ákærvaldið fær orðið:

„Jesús kom ekki til jarðar til að fagna fæðingu sinni, heldur friðþægingardauða sínum; nú gefur minningin um dauða hans í sjálfu sér í skyn nauðsyn fæðingar hans; fæðing hans gefur syndugum manni ekkert, en dauði hans getur frelsað hann.“

Varnarmenn fá völlinn:

„Hátíðin, sem hefur verið árleg hefð, skyldar mannkynið til að minnast komu Jesú til jarðar.“

Ákærvaldið fær orðið:

„Jesús kom ekki til jarðar til að neyða neinn til að taka tillit til þessarar komu. Hann kom til að sýna fram á guðlegan kærleika og lét mannkynið frjálst að taka hann með í reikninginn eða ekki. Ég bæti við að til að viðhalda minningunni um fæðingu og dauða Jesú, stofnaði Guð frá sköpun heimsins helgaða hvíld hins sanna sjöunda dags, sem síðan hefur verið kallaður hvíldardagur. Fjórdi boðorðið, sem fyrirskipar og býður það, byrjar einmitt á orðunum: *Mundu hvíldardaginn að halda honum heilagan...* Hlýðni við þetta boðorð stuðlar því að minningunni um verkið sem Jesús Kristur vann; þetta enn frekar þar sem vikulegi hvíldardagurinn spáir lokahvíld sjöundu árpúsundarinnar sem útvöldu hans munu ganga inn í um eilífð, endurleyst með friðþægingarfórn hans.“

Varnarmenn fá völlinn:

„Jólin eru tími samfélags og sameiningar fólks og þjóða, foreldra og barna þeirra.“

Ákærvaldið fær orðið:

„Hver er tilgangurinn með þessum stutta skilningstíma, þar sem illska mannsins ræður ríkjum aftur um leið og veislunni er lokið, og stundum jafnvel á meðan hátíðarmáltíðinni stendur? Þessi skilningsstund fær á sig blekkingarkennda hræsni.“

Varnarmenn fá völlinn:

„Þessi hefð gleður manneskjur sem vilja gefa hvert öðru gjafir og börn vilja þiggja þær.“

Ákærvaldið fær orðið:

„Í næstum 6.000 ár hafa menn haft ánægju af því að syndga gegn Guði. Gerir það syndina lögmæta? Og hverjar eru afleiðingar þessara gjafaskipta og hvaða áhrif hafa þær á börn? Mannleg hugur, þar á meðal börn þeirra, er þannig mótaður að þörfum og væntingum um umbun. Er það ekki þannig sem við þjálfum húsdýr eða villidýr? Væri það ekki gagnlegra fyrir andlegan þroska þeirra að bjóða gjafir frekar en að þiggja þær? Í öllum tilvikum er þetta það sem Guð gerir fyrir sköpunarverur sínar.“

Varnarmenn fá völlinn:

„Þessi hátíð er mjög gagnleg því hún eflir viðskipti og gerir mörgum kleift að afla sér tekna.“

Ákærvaldið fær orðið:

„Þessi röksemdafærsla er einmitt það sem gerir þessa hátíð sérstaklega óþægilega í augum Guðs. Vegna þess að jólin, eins og allar trúarlegar hátíðir sem páfakirkjutrú rómversk-kaþólskrar trúar hefur komið á, eru trúarleg yfirskin sem

auðgar með tímanum „ *kaupmenn musterisins* “ sem hagnast á þeim. Það er einmitt með því að bjóða þeim upp á þessar leiðir til auðgunar sem fólkskápólsk trú hefur notið mikillar virðingar hjá vestrænum mönnum. Við skulum skoða hvað þessi hátíð hefur orðið á 20. öldinni; Bandaríkin tóku hana til sín til að skapa frá grunni persónu jólasveinsins með hvítu skeggi og rauðum kápu, í samræmi við liti fræga drykkjar þeirra, Coca-Cola gosdrykksins; rauður er einmitt táknrænn litur syndarinnar. Einnig, hvað myndi Jesús gera ef hann birtist í dag mitt í jólahátíðinni? Hann myndi taka svipu og reka út af þreskivelli sínum alla „ *kaupmenn jarðarinnar* “ sem nefndir eru í Opinberunarbókinni 18:3 vegna þess að þeir eru á okkar tímum nýju „ *kaupmenn musterisins* “ sem saurga trúarlegt viðfangsefni með viðhorfi sínu.“

Varnarmenn fá völinn:

„Þakka þér fyrir, virðulegi dómari, en ég hef engin frekari rök fyrir því.“

Ákæran getur því haldið áfram:

„Jólahátíðin hefur ekkert trúarlegt lögmæti því með dauða sínum batt Jesús Kristur enda á allar trúarhátíðir gamla sáttmálans og kom ekki í staðinn fyrir nýjar hátíðir. Trúarbrögð snúast ekki um að heiðra hátíðir, heldur um að heiðra fórn Jesú Krists, sem snýst um að endurnýja kærleiksríkt samband við Guð, hinn sanna föður sem skapaði okkur í Adam og Evu, fyrstu holdlegu foreldrum okkar. Að baki jólahátíðinni liggur heiðinn arfleifð sem þegar var til í Rómaveldi, sem kallaði þetta tímabil „Saturnalíuhátíðina“. Hún fagnaði fæðingu sólarinnar eftir vetrarsólstöður. Sólríki dagurinn, sem var styttri en nokkru sinni fyrr, byrjaði að endurvekja vaxtarhringrás sína og heiðingjarnir settu þessa hluti undir dýrkun Tammúsar, sem erfðist frá Nimrod konungi á tímum „ *Babelsturnsins* “. Tammús var sonur hans, sem varð guðlegur eftir dauða hans og hélt því fram að hann hefði gengið aftur til sólarinnar. Á okkar tímum birtist form þessara fornu heiðnu hátíða, sem einkennast af mat og kynlífsorgíum, aftur með sífelld minna trúarlegum alhæfingarþætti. Markmiðið sem eftir stendur er að fagna og njóta nýrra máltíða sem eru algjörlega óvirðandi fyrir heilbrigðisreglum sem Guð setti. Því ég minni ykkur á að dauði Jesú Krists gerði ekki svínakjöt, sem flokkað er í 3. Mósebók 11 sem óhreinan mat, að hreinum mat; það sama á við um skelfisk og sjávarfang, sem eru oft orsök alvarlegrar, stundum banvænnar, matareitrunar, því sem sjávarsíur safna þau saman öllum óhreinindum sjávar sem mynda fæðuna. Það er samt einn þáttur jólanna sem fjarlægir allt lögmæti. Það er dagsetning þeirra, sem á að fagna fæðingarafmæli Jesú. Hins vegar kemur í ljós að Guð hefur ekki leyft mönnum að ákvarða þessa dagsetningu nákvæmlega. Mér finnst það lögmætt að sjá í því löngun hans að hún verði ekki haldin hátíðleg. Reyndar hefur allt mannkynið, þar á meðal síðustu trúföstu þjónar hans, orðið fórnarlamb þessa áhuga á fæðingu Jesú. Falskristnir vildu... fagna því, og hans útvöldu hafa alltaf talið að þessi fæðingardagur væri mikilvægur í spádómlegum útreikningum. En hvað gerðist? Þessi hunsaða dagsetning reyndist algerlega gagnslaus, því útreikningarnir sem gerðir voru út frá spádómlegum tímalengdum sem vitnað er í í spádómum Biblíunnar, eru eingöngu byggðir á atburðum sem marka upphaf og endi þessara tímalengda. Fæðingardagur Jesú var því hunsaður og rennt yfir án nokkurra óþæginda; spádómleg túlkun var möguleg, án þess að vita af því, jafnvel þótt söguleg viðmið væru byggð á algjörlega röngu tímatali sem kápólski

munkurinn Diónýsius litli setti á 6. öld. Jörðin varð frá upphafi land syndarinnar, en í dag, við endalok daganna, er hún einnig land lyginna. Við þekkjum þannig í henni mynd af sannri föður hennar, djöflinum, Satan, „*lygara og morðingja frá upphafi*“, samkvæmt orðum Jesú í Jóhannesi 8:44: „*Þér eigið djöfulinn að föður og viljið gjöra það sem föður yðar girnist. Hann var morðingi frá upphafi og er ekki stöðugur í sannleikanum, því að enginn sannleikur er í honum.*“ Þegar hann lýgur, þá talar hann af eigin raun, því að hann er lygari og faðir lygarans. Virðulegi dómnefndarmaður, kæru minni lýkur því hér og ég held fast við og undirrita til að lýsa jólin ólögmæta hátíð skurðgoðadýrkenda.

Kviðdómendurnir sem þú ert fulltrúi fyrir þurfa því aðeins að dæma hina meintu og sannaðu seku hátíð. Hvað varðar Guð, forseta dómstólsins, þá dæmdi hann hana og fordæmdi hana fyrir löngu síðan, en án þess að koma í veg fyrir að menn haldi hana; og þetta á einnig við um ótal syndir, illverk og vondar hugsanir sem hann leyfir að þróast frjállega án þess að samþykkja þær. Það er aðeins þegar tíminn kemur til að gera upp reikningana að, með refsingum sínum, mælist reiði hans, sem lengi hefur verið bæld niður og haldið í skefjum, á raunverulegu stigi.

Í þessum seinni hluta býð ég þér að skoða atburðina sem marka fæðingu Jesú í spádómlegum skilningi. Lúkasarguðspjall fjallar sérstaklega um þessa stund fæðingar frelsara hinna útvöldu. Hafðu í huga að þessir atburðir eru alfarið skipulagðir af Guði, því þeir bera með sér afar mikilvægan spámannlegan boðskap, eins og þú munt sjá.

Í fyrsta lagi tek ég eftir þeirri staðreynd að manntal var skipulagt meðal Gyðinga, Ísraels Guðs. Rómversk og gyðingleg skjalasöfn myndu því skrá þessa atburði og venjulega leyfa okkur að dagsetja fæðingarár Jesú Krists. Hins vegar var það ekki raunin. Og vegna fjölda villna var opinbera dagsetningin sem valin var brengluð um sex ár. Jesús fæddist sex árum fyrir upphaf ársins sem ég eigna honum í rómversk-kaþólsku tímatalinu okkar. Síðan olli manntalið mettun lausra plássá á gistihúsum og hótélum sem dreifð voru um allt Ísraelsland, svo mikið að Jósef og María gátu ekki fundið herbergi til að sofa í, og það var í þessari stöðu sem María myndi fæða guðdómlegan son sinn, Jesú. Á síðustu stundu var þeim boðið hesthús, staðurinn sem hýsir dýrin, sem dvalarstað. Ég sé í þessari staðreynd hræðilega spádómlega tilkynningu sem Guð beinir fyrst til Gyðinga, en einnig til alls mannkynsins. Hver er þá boðskapur hans? Allur heimurinn er gefinn djöflinum og sonur Guðs á engan stað í honum. Hann verður meðhöndlaður á jörðinni eins og dýr, í raun „*lamb*“ sem verður afhentur dauðanum eftir að fjöldi lamba hefur verið fórnað til að spá fyrir um hjálpræðisverk hans. Við fæðingu hans er Jesús ekki lagður í vögg, heldur í jötu uxanna, liggjandi í stráinu; hér höfum við tilkynninguna um að líkami hans verði fórnaður sem matur, sem hann mun staðfesta með því að segja á kvöldi dauða síns við postula sína, sem hann færði ósýrt brauð: „*Þetta er líkami minn; etið hann allir.*“ Guð hefur allar ástæður til að vera hirðunum í Betlehem velviljaður, því í Jesú mun hann verða hinn æðsti „*góði hirðir*“. Það er þessu lágt setta fólki sem Guð veitir þau forréttindi að gefa Messíasarbarninu dýrðina. Á þessum tíma vorsins, á kyrrlátum nóttum, voru hirðarnir líklega að tala saman í kringum eld, þegar himinninn í

kringum þá lýsti upp af yfirnáttúrulegu ljósi sem heilagir englar sendu þeim af Guði. Þetta englaljós kom til að vitna um fæðingu Jesú Krists á jörðinni, „*ljós heimsins*“. En þegar hafði ómögulegt að finna gistingu á hóteli spád þessum orðum Jóhannesar, „*en myrkrið yfirbugaði það ekki*“. Þessi myrka fyrirboði hafði þegar verið staðfestur frá tímum Daniels, sem hafði skrifað um „*útrýmda Messías*“ í Dan. 9:26: „... *enginn fyrir hann*“. En hann tilgreindi strax hver viðbrögð Guðs yrðu, frammi fyrir þessari sýningu á uppreisnargjarnri vantrú: „*Þjóð höfðingja, sem kemur, mun eyða borginni og helgidóminum, heilagleikanum, og endirinn mun koma eins og með flóði; Það er fyrirskipað að eyðileggingin muni vara til loka stríðsins*“. Sönnun vantrúarinnar, sem sýnd var árið 30, fékk refsingu sína árið 70 af rómverskum höndum og vopnum. Þessi 40 ár af lokatöf minnir á 40 ára dvöl í arabísku eyðimörkinni við þjóðarfæðingu Ísraels; þessi tvö marka þannig „*Alfa og Ómega*“ tíma gamla sáttmálans.

Matteusarguðspjall bætir við guðspjall Lúkasar og segir frá heimsókn austurlenskra galdramanna sem komu til að heilsa upp á Jesúbarnið, heiðra það og færa því fórnir af „*gull, reykelsi og myrru*“. Heilaga fjölskyldan bjó í 40 daga í Betlehem, en eftir þennan hreinsunartíma fóru þau að boði Guðs til Egyptalands og bjuggu við heimkomuna í Nasaret, borginni sinni.

Eftir fjárhirðana var fæðing Jesú heiðruð af útlendingum frá Austurlöndum, reyndar stjörnuspekingum sem höfðu sérstakan áhuga á staðreyndum um Ísrael. Því að þetta fólk vakti áhuga allra þjóða jarðar vegna tilbeiðslu sinnar á einum Guði. Þannig, líkt og Samverjarnir í þjónustu Jesú, öfunduðu útlendingar trúarlega dýrð Gyðinga. Þeir þráðu einnig að þjóna og heiðra hinn mikla skapara Guð sem Gyðingar opinberuðu. Í raun og veru, sem skapari alls lífs, kallaði Guð sig konung Ísraels aðeins til að vekja öfund annarra þjóða sem voru í þrældómi syndarinnar og skurðgoðadýrkunar heiðingja þeirra. Þrír vitringarnir eða galdramennirnir stunduðu stjörnuspeki, vísindi sem leiddu þá til að fylgjast með himninum, sem heilluðu þá. Og fyrir þessa óendanleika vaknaði „*hugsunin um eilífðina*“ í þeim, sem þeir eignuðu hinum eina Guði Ísraels. Þessir þrír vitringar, sem voru ekki „konungar“, eru kynntir fyrir okkur sem undanfari þess að heiðingjar fengju aðgang að náð Krists, en þversagnakennt ætluðu Gyðingar, sem voru opinberir varðveitendur spádóma hans og helgiathafna, sjálfir að útiloka sig frá sáttmála hans. Fórnirnar sem færðar voru barninu Jesú báru spádómlegan boðskap. „*Gullið*“ spáði trúnni sem þessir heiðingjar, sem Gyðingar fyrirlitu, myndu sýna honum. „*Reykelsið*“ spáði um balsameringu líkama hans, sem var tilbúinn til að vera í „*þrjá daga og þrjár nætur*“, sem í raun voru „*þrjár nætur og þrír dagar*“, í gröf Jósefs frá Arímaþeu. Og „*myrran*“ spáði því að Guð og allir hans útvöldu myndu finna líf hans og dauða sem „*sætan ilmi*“ sem myndi gera hann að kjörnum milligöngumanni, fullkominn í öllu, til að gera bænir iðrandi útvöldu heilögu þóknanlegar hinum mikla skapara Guði, sem móðgaðist af syndum sínum sem drýgðar voru.

Eftir þessa heimsókn, sem Guð hafði varað þau við í draumi, sneru þau beint aftur til lands síns í Austurlöndum. Jósef, María og Jesús fóru að skipun engla til Egyptalands þar til Heródes mikli konungur lést. Hann fékk því ekki svarið sem hann bjóst við frá vitringunum. En samkvæmt Matteusi 2:16 vitum við að „*tvö árum*“ eftir þessa heimsókn braust hann út í morð og reiði sem olli

fjöldamorðum á öllum börnum „*tveggja ára og yngri*“ í borginni þar sem Jesús fæddist: Betlehem í Júdeu. Hann lést skömmu eftir þennan hræðilega atburð og það var þessi dánardagsetning hans sem munkurinn Diónýsíos yngri eignaði fæðingu Jesú. Með því að setja dagatal sitt á stofnun Rómar, sem hann hafði rangt fyrir sér um 4 ár, með þeim 2 árum sem nefnd eru í Matteusi 16, fáum við 6 ár með algjörri villu í venjulegu dagatali okkar. Lét Guð íbúa svæðisins gjalda fyrir sinnuleysi sitt gagnvart fæðingu Messíasar síns með þessum fjöldamorðum á börnum? Ég sé frekar í þessari aðgerð dökkan fyrirboða sem mun hafa áhrif á alla þjóðina árið 70, því á þeim tíma mun hún gjalda fyrir höfnun sína á Messíasi sem Guð kynnti. Fjöldamorðin á börnum beinast spádómlega að kynslóð Jesú. Þegar hann deyr krossfestur 35 ára og 14 daga gamall mun fólk á hans aldri í allri þjóðinni bera ábyrgð á einræði, sem gerir það sérstaklega ábyrgt og sekt fyrir vantrú þjóðarinnar. Á sama hátt fann uppreisnargjarna franska kynslóðin í maí 1968 sig í forsvari fyrir Frakklandi síðustu daga bölvunarinnar.

Eftir heimsókn vitringanna, fjörutíu dögum eftir fæðingu Jesú, kynnti jarðnesk fjölskylda hans hann í musterinu í Jerúsalem. Og þann dag var Jesús þekktur og dáður af tveimur mjög gömlum einstaklingum. Hinn guðhræddi maður Símeon og spákonan Anna veittu honum virðingu í staðinn. Foreldrarnir fengu þannig frekari staðfestingu á því að Jesús, sonur þeirra sem Guð hafði lánað, var sannarlega Messías sem Ísraelsþjóð þeirra vænti og vonaðist eftir. Þetta vakti þó ekki þjóðina sofandi í hefðbundnum siðum sínum og spádómur Símeons í Lúkasi 2:34 myndi rætast út í ystu æsar: þegar þeir vöknúðu um hann yrði það til að deila, til banvænnar deilna: „*Símeon blessaði þau og sagði við Maríu, móður sína: „Sjá, þetta barn mun falla og rísa mörgum í Ísrael og verða tákn mótsagna*“.

Guðleg réttlát reiði

Fyrir marga getur Guð ekki verið háður reiði vegna þess að hann er kærleikur. Þeir sem rökræða þannig blekkja sjálfa sig, því í Biblíunni talar Guð oft um reiði sína, en það er nauðsynlegt að skilgreina hana sem „réttláta“; því án þessarar skilgreiningar væri ekki hægt að setta hana við eðli hans sem kærleikans Guðs. Þetta fólk gerir þau mistök að túlka guðlega reiði samkvæmt mannlegri fyrirmynd. En það gleymir að á milli þeirra og Guðs eru gríðarlegir grundvallarmunir, og fyrst og fremst þessi: þeir eru vondir og Guð er góður. Reiði manna er óréttlát vegna þess að hún er afleiðing ills anda. Og þvert á móti er reiði Guðs réttlát vegna þess að hann er góður og sannarlega kærleiksríkur. Þegar maðurinn er pirraður í löngun sinni verður hann reiður og finnur innra með sér þörfina til að skaða aðra í kringum sig, en einnig sjálfan sig. Fyrir Guð, þegar hann er pirraður í hlýðninni sem honum ber, vegna þess að hann er skapari Guðinn sem allt líf á tilvist sína að þakka, veldur gremja hans honum þjáningum og sársauka. Þjáning hans byggist á nauðsyn þess að þurfa að refsa og valda sköpunum sínum þjáningum. Til að nota mynd er Guð ljón sem drepur aðeins til að éta, en hinn vondi maður er tígrisdýr sem drepur til að hafa ánægju af að drepa.

Jesús vitnaði með orðum sínum um þessa guðdómlegu vanþóknun sem felst í því að slá verur sínar í Lúkasi 9:54-55: „*Þegar lærisveinar hans, Jakob og Jóhannes, sáu þetta, sögðu þeir: Herra, vilt þú, að vér segjum, að eldur falli af himni og tortími þeim, eins og Elía gerði? Jesús sneri sér að þeim, hastaði á þá og sagði: „Þér vitið ekki, hvers konar anda þér eruð . Mannssonurinn kom ekki til að tortíma mönnum, heldur til að frelsa þá .“ Og þeir fóru í annað þorp.* Þetta dæmi sýnir okkur hvers vegna gyðingabjórðin mun hafna Messíasi sínum. Jakob og Jóhannes eru tveir gyðingamenn sem hafa fengið næringu frá dýrlegri fortíð Ísraels Guðs. Þeir eru stoltir af því að tilheyra þessu fólki sem Guð frelsaði úr þrældómi í Egyptalandi og eru einnig stoltir af því að þekkja opinberanirnar sem Guð gaf Móse. Þeir hafa meðtekið með trú vitnisburðinn um tortímingu óvina Guðs með „*eldi af himni*“, málinu um Sódómu og Gómorru og málinu sem Elía, spámaðurinn samkvæmt 2. Konungabók 1:10, náði fram: „*Og Elía sagði við fimmtíumannaforingjann: Ef ég er guðsmaður, þá falli eldur af himni og eyði þér og fimmtíu mönnum þínum. Og eldur kom af himni og eyddi honum og fimmtíu mönnum hans.*“ Og þetta var endurtekið tvisvar, svo Jakob og Jóhannes voru aðeins að vitna um trú sína á Guð og biblíulegar opinberanir hans. Hins vegar, eins og í tilfelli Péturs, sem hann sagði við: „*Vík frá mér, Satan!*“ „, sagði Jesús við Jakob og Jóhannes: „*Þér vitið ekki, hvaða anda þér eruð*“; djöfulsins eða eins af illum öndum hans eða jafnvel þeirra eigin illa anda. Og hann gefur ástæðuna fyrir því að það er ekki enn kominn tími til að virkja „*eldinn af himni*“: „*Því að Mannssonurinn kom ekki til að tortíma sálum manna, heldur til að frelsa þá .“* Á þeim tíma sem Jesús þjónaði vissi enginn maður að Messías kom meðal þeirra aðeins til að deyja; sem var eina leiðin til að frelsa sálir þeirra. Postular hans sjálfir áttu aðeins að skilja þetta eftir upprisú sína, eftir að hann hafði fullnað friðþægingardauða sinn. En í svari sínu tengir Jesús greinilega þennan ómögulega möguleika á að virkja „*eldinn af himni*“ við þann tíma sem hann kemur til jarðar. Reyndar kemur þessi jarðneska þjónusta til að opinbera Guð kærleikans sem Guð réttlætisins hafði falið í hugum manna. „*Eldurinn af himni*“ hafði fallið niður á uppreisnargjarna menn til að vitna um að Guð geti eyðilagt lífið sem hann hefur gefið þegar það er óhlýðið. En eftir að hann hefur sýnt kærleika sinn í Kristi mun „*eldurinn af himni*“ ekki lengur falla, því þessi vitnisburður ekki hefur ekki lengur neina merkingu fyrir hann. Þetta er mjög mikilvægt viðmið sem einkennir það sem Guð kallar „*nýja sáttmálann*“ og það sem gerir hann „*nýjan*“ er einmitt sýning hans á kærleika til sinna útvöldu, því það getur aðeins gagnast þeim.

Með þessari sönnun á kærleika sínum, eins og fiskimaður sem kastar neti sínu í sjóinn, bíður Guð þolinmóður eftir að netið fyllist af fiski og þegar hann dregur það aftur eins og honum líkar, mun það vera endir náðartímans fyrir allt mannkynið. Guðdómlegi milligöngumaðurinn mun hætta að biðja, útvöldu hans munu varðveitast og verndast af heilögum og trúföstum englum hans; þeir munu ekki lengur hætta neinu frá vondum mönnum og vondum englum. En í þessum nýju aðstæðum mun Jesús klæðast „*hefnarklæðum*“ sínum, sem spáð er í Jesaja 61:2: „*Til að boða náðarár Jahve og hefnardag Guðs vors, til að hugga alla syrgjendur .“ Þegar „árið“ eða „tíminn“ náðar“ er liðinn, kemur stund „hefnar“ og Guð getur látið alla sína „réttlátu“ reiði í ljós.*

Dæmi um þessa réttlátu reiði er refsing „*Babýlonar hinnar miklu, skækjunnar*“ sem getið er um í Opinberunarbókinni 17 og 18. Þetta þema er kynnt með nokkrum táknum í þessari spámannlegu opinberun. Þetta fyrsta vers í Opinberunarbókinni 10:2 afhjúpar tvær helstu orsakir reiði Guðs í Kristi: „*Ég sá annan máttugan engil stíga niður af himni, klæddan skýi. Á höfði hans var regnbogi, andlit hans var sem sólin og fætur hans eins og eldstólpar*.“ Fyrsta þessara tveggja orsaka varðar þá viðurstyggilegu, rangsnúnu notkun sem hinsegin fólk hefur gert á myndinni af „*regnboganum*“, sem það hefur tekið sem alhliða tákn. Til að skilja þá „*réttlátu reiði*“ sem þetta veldur í Guði verðum við að muna að hann gaf mönnum „*regnbogann*“ sem tákn um að hann myndi ekki lengur eyða uppreisnargjörnum illum öndum með „*vatnsflóði*“. Nú, á dögum „endalokatímans“, grípa síðustu uppreisnarmennirnir þetta tákn til að tákna frjálslyndar, frjálslyndar, spilltar og rangsnúnar kröfur sínar, sem Guð og hans útvöldu dæmdu sem „*viðurstyggilegar*“. Önnur orsök er hvíldardýrkun fyrsta vikudagsins, sem myndar rómverska sunnudaginn, upphaflega tekinn upp sem heiðinn „dagur ósigrar *sólar*“ 7. mars 321, að skipun og tilskipun Konstantínusar I keisara þekktur sem „hinn mikli“. Athugið að „*fætur hans*“ eru eins og „*eldsúlur*“, það er að segja, samkvæmt því útliti sem Guð hafði haldið aftur af egypsku herjunum, tíminn til að opna leið fyrir hebreska þjóð sína til að fara yfir „*Rauðahafið*“, svo að hún gæti farið til Arabíu og fundið sig örugga. En hér munu þessir „*eldsúlur*“ ráðast á tvo helstu óvini hans á kristinni tíð **og þá sem mynda bandalög við þá**. Vers 2 segir okkur: „*Hann hafði í hendi sér litla opna bók. Hann setti hægri fót sinn á hafið og vinstri fót sinn á jörðina*“; „Tveir óvinir hans eru, í stærðargráðu og tímaröð: páfatrú og rómversk-kaþólska trúin, trúarlegt vald fyrstu **ofsóknarstjórnarinnar**, táknað með „*hafinu*“; og í öðru lagi, táknað með „*jörðinni*“, mótmælendatrú, skipuleggjandi **síðustu** ofsóknarstjórnarinnar. Bæði kaþólska trú og mótmælendatrú gera kröfu um hjálpræði sem Jesús Kristur og „*viðurstyggilegar*“ ***gjörðir þeirra hafa fært***. » eru því eignaðar Jesú sjálfum; þetta er það sem gerir þá að mestum óvinum hans í trúarsögunni. En Opinberunarbókin 10:1-2 miðar við tíma endurkomu hans, og á þessum hefndartíma kynnir Jesús sér „*litla opna bók*“ sem táknar allar spádómlegar opinberanir hans sem þeir báðir hafa fyrirliðið. Þessi „*litla bók*“ var upphaflega lokuð með „*sjö innsiglum*“ samkvæmt Opinberunarbókinni 5:1: „*Og ég sá í hægri hendi hans, sem sat í hásætinu, bók, skrifaða að innan og utan, innsiglaða með sjö innsiglum*“. Þessi „*innsigli*“ eru rofin með tímanum og skilningur á viðfangsefnunum opinberast samkvæmt Opinberunarbókinni 6. Og það síðasta, það „*sjöunda*“, táknar „*innsigli hins lifandi Guðs*“ í Opinberunarbókinni 7, eða „*hvíldardaginn*“ hans. *sjöunda daginn* „sem síðasta falskristna bandalagið mun vilja eyða og láta hverfa alveg. Þessar upplýsingar gera okkur kleift að skilja að hve miklu leyti lokareiði Guðs verður réttlætanleg. Og það verður enn frekar þar sem þessir tveir falskir kristnir prédika Guð kærleikans og réttlæta óhlýðni sína í nafni sáttnálabreytinga. Og í þessu ljósi getum við skilið hvers vegna í Opinberunarbókinni 6:15 til 17 eru þessir síðustu jarðnesku uppreisnarmenn fórnarlömb hræðilegs ótta þegar þeir sjá Jesú birtast: „*Konungar jarðarinnar, höfðingjarnir, hershöfðingjarnir, ríkir, voldugir, allir þrælar og allir frjálsir menn, földu sig í hellum og í klettum fjallanna og sögðu við*

fjöllin og klettana: Fallið yfir oss og felið oss fyrir ásjónu hans, sem situr í hásetinu, og fyrir reiði lambsins, því að hinn mikli dagur reiði hans er kominn og hver mun geta staðist?“ » Opinberunarbókin 7 veitir svarið við þessari spurningu: aðeins síðustu lifandi fulltrúar hins guðdómlega verks, og ekki stofnunar „Sjöunda dags aðventista“, munu geta lifað af, vegna þess að Guð hefur samþykkt þá. Þessi guðdómlega reiði er aftur spáð í Opinb. 11:18, þar sem hún fjallar um guðdómlega verk sem framkvæmd voru eftir að náðartími lauk, þema Opinb. 15: „Þjóðirnar reiddust, **og reiði þín er komin**, og tíminn er kominn til að dæma hina dáu, til að umbuna **þjónum þínum, spámönnunum, hinum heilögu og þeim sem óttast nafn þitt**, smáum sem stórum, og til að tortíma þeim sem eyða jörðinni.“ „Þetta vers er áhugavert vegna þess að það sýnir tímaröð þriðju og síðustu „heimsstyrjaldarinnar“ þar sem „þjóðirnar reiddust“. Þá kemur að lokum reynslutímans, sem einkennist af reiði Guðs; „reiði“ sem birtist í „sjö síðustu plágum“ hans. Með því að sýna tímaröðina aftur upprisu Jesús sína látnu útvöldu og með þeim fá hinir útvöldu sem lifðu ódauðlegan himneska líkama og stíga upp til himins þar sem þeir hafa aðgang að eilífð; þetta er laun þeirra og varðar aðeins „**þjóna hans, spámennina, hina heilögu og þá sem óttast nafn hans**“. Þeir hafa sannað þetta með því að hlýða boðorðum hans og öllum hans skipunum á meðan þeir eru blessaðir af Guði á jörðinni. Í þessum lista setur Guð „þjóna sína, spámennina“ í fararbroddi, því að á „endalokatímanum“ er kærleikur sannleikans, sem opinberaður er í biblíuspádómum hans, staðall sannrar trúar og ósvikins heilagleika. Þörfin á að endurheimta „ótta Guðs“ er í boðskap fyrsta engilsins í Opinberunarbókinni 14:7: „Og hann sagði hárri röddu: **Óttist Guð** og gefið honum dýrð, því að komin er stund dóms hans, og tilbiðjið hann, sem skapaði himininn og jörðina, hafið og uppsprettur vatnanna. „Eins og með yfirferð Rauðahafsins setur Guð útvöldu sína í algjört öryggi með því að leiða þá inn í himneskt ríki sitt. Þeir munu ekki verða vitni að fjöldamorðum fráhrarfspresta og hirða. Og þetta stig guðlegrar „hefndar“ er táknað í Opinberunarbókinni 14:18 með tákni „árgangs“: „Og annar engill gekk út frá altarinu, **sem hafði vald yfir eldinum**, og talaði hárri röddu til þess, sem hafði hvassa sigð og sagði: „Sláðu inn hvassa sigð þína og **safnaðu** vínviði jarðarinnar, því að vínber jarðarinnar eru þroskuð“; sem þýðir að mannleg ranglæti hefur náð hámarki. Athugið að þessi „**uppskeru**“ -aðgerð er tengd „**eldi**“ eða „eldstólpum“ sem tákna eyðileggjandi „**fætur**“ Jesú í Opinberunarbókinni 10:1. Þessi tími loka „reiði“ sem beinist gegn fölskum kristnum trúarbrögðum birtist aftur í Opinberunarbókinni 16 þar sem hann á sér stað eftir „sjöundu af sjö síðustu plágunum“. Það fylgir dýrlegri endurkomu Jesú Krists sem leggur þessa refsingu í hendur fórnarlambanna sem blektir voru af fölskum trúarbrögðum.“ Kristnar trúarkenningar. Í Opinberunarbókinni 16:19 segir Guð: „Og borgin mikla klofnaði í þrjá hluta, og borgir þjóðanna féllu. Og hin mikla Babýlon kom fram fyrir Guð til að gefa henni bikarinn með víni heiftarreiði sinnar.“ Frammi fyrir dýrðlegum Kristi, sem birtist og stuðningi hans við sína útvöldu, sem ákveðið var að útrýma, „klofnaði uppreisnarsamtökin í þrjá hluta“; „þrjá“ sem höfðu sameinast í Opinberunarbókinni 16:13: „Og ég sá þrjá óhreina anda koma út úr munni dregans, úr munni dýrsins og úr munni falsspámannsins, eins og froska.“ Undir þessum þremur táknum finnum við, í

þeirri röð sem vitnað er í, djöfulinn Satan, kaþólsku trúarbrögðin, sem þegar er táknuð með „*hafinu*“, og mótmælendatrúarbrögðin, sem þegar er táknuð með „*jörðinni*“.

Aðgerð þessa „*árgangs*“ er þróuð í Opinberunarbókinni 18 og þar sem hinir útvöldu eru sjálfir á himnum í öryggi og þegar komnir inn í eilífðina, eru orð Guðs beint til fórnarlamba kristinna trúarlyga sem munu framkvæma fyrir hann refsingu falskra trúarhirða sinna. Guð segir þeim í Opinberunarbókinni 18:6: „*Gjaldið henni eins og hún hefur goldið og tvöfalt eftir verkum hennar. Hellið tvöfalt í bikarinn sem hún hefur hellt.*“ Við getum þá fundið það undarlegt að Guð slær óguðlegt fólk sitt aðeins tvöfalt fyrir óguðleg og grimm verk þeirra. Til að skilja þessa takmörkun verðum við fyrst að taka tillit til þess að þetta óguðlega varðar ekki ranglætið sem gert var hinum útvöldu Jesú Krists þar sem hann kom í veg fyrir að verknaðurinn yrði að fullu framkvæmdur. Helsta ranglætið sem gert er hinum blekktu og blekktu fórnarlömbum er því endanleg missir vonar um eilífð. Með því að hlusta á lygarnar sem þeir héldu að væru sannleikurinn, héldu menn að þeir myndu einn daginn ganga inn í þessa himnesku eða jarðnesku eilífð. Þar sem þeir hafa glatað möguleikanum á að lifa að eilífu er rétt að þeir taki líf lygaranna sem kenndu þeim. En til að réttlæta tvöfalda refsingu verður að rekja annan skammtinn til reiði Guðs, sem er réttlætt með því að þessir lygarar, sem hann dæmir til dauða í dag, svipta hann ánægjunni af því að bjóða þeim eilíft líf. Tvöfaldur skammtur er útskýrður með tvöfaldri sekt falskennara gagnvart Guði, í fyrsta lagi, og gagnvart mönnum, í öðru lagi, en einnig sem tákni um „**annar dauða**“ sem þeim er geymdur fyrir „*síðustu dóminn*“. Við finnum í Opinberunarbókinni 18:8 refsingu með „*eldi*“ sem spáð er fyrir frá Opinberunarbókinni 10:1: „*Þess vegna munu plágur hennar koma á einum degi: dauði, sorg og hungur, og hún mun verða eytt af eldi.*“ *Því að máttugur er Drottinn Guð, sem hefur dæmt hana.*“ En eftir „*uppskeruna*“ munu þeir sem framkvæma guðdómlega dóminn verða tortímdir og drepnir af Jesú Kristi og hræðilegri síðustu plágu hans: regn af „*haglsteinum*“ með risavaxnum haglsteinum, mjög áhrifaríkt samkvæmt Opinberunarbókinni 16:21: „*Og mikill haglsteinn, sem vó talentu, féll af himni á mennina.*“ og *menn lastmæltu Guði vegna haglplágunnar, því að plágan var mjög mikil.*“ Þyngd „*talentu*“ samsvaraði um það bil 42 kílóum hjá Rómverjum.

Við lokadóminn mun guðleg reiði vakna því Guð mun finna sig aftur með sínum útvöldu í návist hinna upprisnu óguðlegu uppreisnarmanna, aðeins til að heyra og uppgötva dóm hinna heilögu og Jesú Krists sem varðar þá einstaklingsbundið og gangast undir „*annar dauða í eldsdíkini*“ eins og kennt er í Opinberunarbókinni 19:20: „*Og dýrið var tekið höndum og með því falsspámaðurinn, sem hafði gjört kraftaverk fyrir augum þess, og með þeim blekkti það þá, sem höfðu tekið við merki dýrsins og þá, sem höfðu tilbeðið líkneski þess. Þeir voru báðir kastaðir lifandi í dikið, sem brennur af eldi og brennisteini.*“; og einnig í Opinberunarbókinni 20:10: „*Og djöfullinn, sem blekkti þá, var kastað í dikið elds og brennisteins, þar sem dýrið og falsspámaðurinn eru. Og þeir munu kvaldir verða dag og nótt um aldir alda.*“ Opinberunarbókin 20:12 dregur saman meginregluna um dóm hinna upprisnu óguðlegu við lok sjöundu árþúsundarinnar sem kallast „*þúsund ár*“. » í Opinb. 20:5: « *Hinir dónu lifnuðu*

ekki fyrr en þúsund árin voru liðin . Þetta er fyrsta upprisan. » Ritstjórn þessa vers er vísitandi villandi. Þessi nákvæmni, sem er feitletruð og varðar „aðra upprisuna“ þar sem uppreisnarmenn Guðs taka þátt, birtist sem sviga innan sjálfs aðalboðskaparins sem er „fyrsta upprisan“ sem er eingöngu frátekin fyrir útvöldu Jesú Krists. Þess vegna lesum við í Opinb. 20:12: « *Og ég sá hina dónu, smáa og stóra, standa frammi fyrir hásetinu. Bókum var lokið upp. Og annarri bók var lokið upp, sem er lífsins bók. Og hinir dónu voru dæmdir eftir verkum sínum, út frá því sem ritað var í bókunum.* » Endalok guðlegrar reiði eru vísuð til með eyðingu dauðans í vers 13: „ *Hafið gaf upp hina dauðu, sem í því voru, og dauðinn og helvíti gáfu upp hina dauðu, sem í þeim voru, og hver og einn var dæmdur eftir verkum sínum.* “ Takið eftir bókstaflegri túlkun orðsins „ *haf* “ og nafnorðsins „ *helvíti* “, sem hér vísar til dufts jarðarinnar. Vers 14 útskýrir enn frekar: „ *Og dauðinn og helvíti voru kastað í eldsdíkíð. Þetta er hinn annar dauði, eldsdíkíð.* “ Og þemað um réttláta guðlega reiði endar í vers 15: „ *Og hver sem ekki fannst skráður í lífsins bók var kastað í eldsdíkíð.* “ Þessi síðasta skýring staðfestir þá staðreynd að Guð hefur sannarlega sett fram fyrir val manna aðeins tvær leiðir sem eru andstæðar í algjörum öfgum: önnur leiðir til eilífs lífs, hin til „ *annars dauða* “, jafn eilífa vegna þess að hún er endanleg.

Það er sjálfsagt að sem Guð kærleikans, skapari okkar, þjáist himneskur faðir okkar hræðilega af því að þurfa að reiðast vegna uppreisnargjarnrar eðlis flestra vera sem hann skapaði á himni og jörðu. Hann ber einnig mikla gremju yfir þeim vegna þess að í þessari stöðu þjáist hann, almáttugur Guð, af því að hafa gefið frjálsum lífum tilveru. Og þegar Guð þjáist, eins og verur hans, þráir hann að finna hvíld fyrir anda sinn. Því gleymið ekki, fyrst og fremst, að Guð er andi; hugmyndin um himneska og jarðneska líkama var hugsuð út og sköpuð af honum. Og þar sem hann sjálfur er alls ekki háður þeim lögmálum sem hann býr til, getur hann tekið á sig himneska líkama og birst englunum í mynd „Míkæls“ eða mannslíkama eins og hann gerði tvisvar; í fyrra skiptið með því að heimsækja Abraham, í fylgd tveggja engla, til að boða honum eyðingu Sódómu og Gómorru, og í annað skiptið með því að holdgerast í holdi mannsins sem heitir „Jesús“. Og ég minni ykkur á að með því að taka nafnið „ **Jesús** “ sem þýðir „Drottinn frelsar“, bannaði Guð sjálfum sér allar refsingar meðan á jarðneskri þjónustu sinni stóð, heldur aðeins á þessu þriggja ára og sex mánaða tímabili sem hann bar vitni fyrir dauða sinn. Samkvæmt Dan 9:27 var þó tími þessa friðarsáttmála „ *sjö* “ ár, það er að segja **heil spámannleg „vika** “ sem endaði með grýtingu djáknsins Stefáns.

Þannig getum við skilið hvers vegna Guð þráði þegar hvíld fyrir sál sína, heilagan anda sinn eða heilagan anda, þegar hann skapaði jörðina okkar. Satan, djöfullinn, var þegar farinn að leggja á ráðin með englunum gegn honum. Hann lifði enn í félagsskap englanna og Guð staðfestir þetta með því að segja í 1. Mósebók 3:22: „ *Þá sagði Jahve Guð: Sjá, **maðurinn er orðinn eins og einn af oss**, að hann þekkir gott og illt. Nú skulum vér banna honum að rétta út hönd sína og taka af lífsins tré og eta og lifa að eilífu* . “ Þessi „ **einn af oss** “ vísaði til Satans. Uppreisnin, sem varð sífellt opnari, hryggði Guð og lét hann þjást. En þjáningar hans jukust enn meira þegar hann hugsaði til þeirra líkamlegu þjáninga

sem hann þyrfti að þola í Jesú Kristi, til að frelsa sína útvöldu sem sjálfviljugur friðþægingardauði hans myndi endurleysa. Vitandi verðið sem hann þyrfti að greiða persónulega, er ósveigjanleiki hans, sem sýndi sig á tímum gamla sáttmálans og fyrir hann, fyrir vatnsflóðið, fullkomlega réttlættur.

Við persónulegar þjáningar hans bættust þjáningar blekktra og blekktra vera hans, og fyrir mennina, þjáningar útvöldu hans sem yrðu ofsóttar. Það er þessi þjáningarbyrði sem hann þurfti að lifa á þeim 6000 árum sem hann valdi jarðneska útvöldu og leiddi hann til að blessa og helga sjöunda árþúsundið, en í upphafi þess, samkvæmt áætlun hans, á jörðu og himni, myndu deilur og uppreisnir stöðvast með eyðingu uppreisnarmanna. Þetta yrði náð með dýrðlegri endurkomu Jesú Krists; endurkomu sem allir íbúar jarðar gerðu sýnilega. Það er sjálfsagt að sköpunin þreytir ekki skaparann, andann, Guð. Þess vegna er „**helgun**“ hans á „**sjöunda degi**“ „**vikunnar**“ réttlætanleg, **eingöngu**, vegna spámannlegs eðlis þess sem spáir um „**sjöunda**“ árþúsund alheimsfriðar á himni og jörðu. Friðurinn sem þannig öðlast verður aðeins metinn að verðleikum af hinum útvöldu sem enn finnast á lífi, og þessi friður verður þeim enn meira metinn vegna þess að til að öðlast hann hafa þeir þurft að þjást líkamlega og andlega vegna ofsókna og þrenginga sem himneskir og jarðneskir óvinir þeirra hafa skipulagt.

Reiði Guðs er því fullkomlega réttlætanleg, því hún stafar af skiljanlegri reiði, þar sem sýnt er fram á að kærleikur hans er fyrirlitinn og lítilsvirtur af vantrúuðum og vantrúuðum. Guð skapaði manninn í sinni mynd, það er að segja fullkominn í upphafi, en þar sem syndin, þótt hún hafi glatað þessari fullkomnun, getur hún samt upplifað, eins og guðdómlega mynd sína, reiðitilfinningu. Og það er einmitt þessi reiði sem einkennir sálir hinna útvöldu, eins og þetta dæmi sem vitnað er í í Esekíel 9:4 staðfestir: „Þá sagði Jahve við hann: *Farðu gegnum borgina, gegnum Jerúsalem, og settu merki á enni þeirra manna sem andvarpa og kveina yfir öllum þeim viðurstyggðum sem framdár eru í henni.*“ Þessi boðskapur opinberar fyrir okkur hið sanna eðli „**innsiglis Guðs**“, því hvíldardagurinn er aðeins „**vinna**“ -þátturinn í honum. Hin sanna merking „**innsiglis hins lifandi Guðs**“ felst í þeirri tilfinningu sem finnst í huga hinna útvöldu, því með því að fordæma viðurstyggilega verk uppreisnargjarnra manna, vitna þeir, í huga sínum og hugsunum, um hæfni sína til að lifa að eilífu með Guði, undir náðugu og blíðu æðsta valdi hans.

Í holdi okkar og anda vitum við hvernig á að meta hlýðni ástvina okkar. Þar tökum við eftir, með ánægju, merki um traustið sem okkur er sýnt. Og þegar þetta traust vantar er sambandið ekki sjálfbært og í öllu falli ekki ánægjulegt. Við höfum því fullkomið tækifæri til að skilja hvað Guði finnst um hvort við hlýðum honum eða óhlýðnumst honum. Þá vitum við hvað kveikir „**réttláta reiði**“ hans. Og þetta er ástæðan fyrir því að Jesús sagði við postula sína sem elskuðu hann og hlýddu honum í öllu, samkvæmt Jóhannesi 15:14-15: „**Þér eruð vinir mínir ef þér gjörðið það sem ég býð yður. Ég kalla yður ekki lengur þjóna því að þjóninn veit ekki hvað húsbóndi hans gjörir. Ég kalla yður vini því að allt sem ég hef heyrt af föður mínum hef ég kunngjört yður.**“ Og Jesús útskýrir nánar í vers 16 sem fylgir, þetta sem verður að skilja: „**Það eruð ekki þér sem hafið valið mig; En ég hef útvalið yður og skipað yður til þess að þér farið og berið ávöxt, og**

ávöxtur yðar varist, svo að hvað sem þér biðjið föðurinn um í mínu nafni, það veiti hann yður. “ Þannig er það fyrir alla hans útvöldu allt til enda veraldar.

Þrír dagar og þrjár nætur ... eins og Jónas

Í Matteusi 12:40 finnum við þessa spádómlegu orðsendingu sem Jesús Kristur vitnar í: „ Því að eins og Jónas var þrjá daga og þrjár nætur í kviði hins mikla hvals, eins mun Mannssonurinn vera þrjá daga og þrjár nætur í hjarta jarðar. “ Með þessum orðum tilkynnti hann heildartímann sem hann yrði, vegna dauða síns, aðskilinn frá postulum sínum og lærisveinum. En í raun, ef við fylgjum tímaröð atburðanna sem fullnustu voru, verðum við að leiðrétta orðasambandið „ *þrjá daga og þrjár nætur* “ og skipta því út fyrir „ *þrjár nætur og þrjá daga* “. Í jarðneskri holdgun sinni tók Jesús upp „dag-nótt“ röðina sem mannkynið kaus, en hinir fullnustu atburðir héldu áfram að vera í samræmi við „nótt-dag“ form sem Guð hafði komið á frá fyrstu viku jarðneskrar sköpunar hans. Og þetta falska form mun í raun blekkja falska kristna trúarbrögð sem bölvun hennar hefur valdið þar til aðventistaljósið kemur.

Við sjáum að samanburður hans við Jónas í Biblíunni takmarkast við þennan sýnilega tímalengd dauða; því í augum manna hvarf Jónas einnig í „ *þrjá daga og þrjár nætur* “, en lifði af, án þess að nokkur á jörðinni vissi, í kviði stórs fisks. En samanburðurinn endar þar, því rétt eins og Jónas flýr af löngun til að koma ekki á framfæri við grimmilega Nínívemenn viðvörun hins lifandi Guðs, ógn um dauða, þá sýnir Jesús sig af kostgæfni í að boða synduga Ísrael mögulega hjálpræði sem boðið er upp á í nafni guðlegrar náðar, þar sem sjálfviljugur friðþægingardauði hans mun þjóna sem lausnargjald. Þegar þetta er sagt og skilið munum við uppgötva að þessi tilkynning Jesú Krists varpar miklu ljósi á það verkefni sem Guð spáði fyrir um.

Í fyrsta lagi, þar sem um „ *þrjár nætur og þrjá daga* “ er að ræða, missir kenningin um föstudags páska, kvöldið fyrir vikulega hvíldardaginn sem kenndur er í rómversk-kapólskri trú, alla réttlætingu. En þvert á móti staðfesta þessar „ *þrjár nætur og þrír dagar* “ bókstaflega uppfyllingu fyrir „ **helming vikunnar** “ þar sem Messías átti að gera „ **fastan sáttmála við marga** “ samkvæmt Dan. 9:27: „ *Hann mun gera fastan sáttmála við marga í eina viku og í hálfa vikuna mun hann láta sláturförn og matförn stöðvast ; ...* “; uppfylling þessarar „ *viku* “ er því bókstafleg og þar að auki andlega spádómleg um „ *viku* “ með „ *sjö dögum* “ af raunverulegum árum. En hlutirnir stoppa ekki þar, því „ *einn dagur er þúsund ár og þúsund ár er einn dagur* “ fyrir Guð, samkvæmt 2. Pétursbréfi 3:8: „ *En gleymið ekki þessu einu, þér elskuðu, að einn dagur er hjá Drottni sem þúsund ár og þúsund ár sem einn dagur* “; Þar af leiðandi nær þessi vika trausts sáttmála yfir öll sjö þúsund árin af jarðneskri synd sem var forrituð til að velja „ *marga* “ útvalda sem Guð skrifaði nöfn sín í lífsins bók, frá upphafi framkvæmdar hjálpræðisáætlunar hans. Þannig hafa þeir sem voru fyrir og eftir flóðið, Ísraelsmenn gamla og nýja sáttmálans og heiðingjar sem sneru sér til trúar og gengu inn í þennan nýja sáttmála áhyggjur af þessu einstaka alheims hjálpræði sem aflað var með friðþægingardauða Jesú Krists.

Þangað til Jesú Kristur hóf jarðneska þjónustu sína hafði fólk Guðs enga hugmynd um hversu lengi jarðneska reynslan myndi vara. Á meðan hann þjónaði sem Messías veitti Jesús upplýsingar sem voru enn misskilnar, og það er aðeins í ljósi Opinberunarbókarinnar sem opinberuð var Jóhannesi að hann býður síðustu útvöldum sínum upp á möguleikann á að skilja að spádóms tíminn sem heildartíminn var sjö þúsund ár. Og lykilorðið í ráðgátunni er tímabilið „**þúsund ár**“ sem er nefnt sex sinnum í Opinberunarbókinni 20:2-3-4-5-6-og-7, það er sex sinnum sem „sex þúsund ár“ sem koma á undan þessu síðasta tímabili „**þúsund ára**“. Og þessi „sex þúsund ár“ eru staðfest af fullkomnu sögunni, það er 4.000 ár frá sköpun til loka gamla sáttmálans, og 2.000 ár sem ná yfir nýja sáttmálann þar til „dýrðarleg endurkoma Krists Jesú“ sem útvöld hans vænta vorið 2030.

Þannig tók sjö daga vikan með tímanum gildi „sjö raunverulegra daga“, tuttugu og fjögurra klukkustunda, síðan spámannlega „sjö ára“ og að lokum, að lokum, „sjö þúsund ára“. Rökrétt hafði Guð aðeins geymt þessa þekkingu á „sjö þúsund árum“ hjálpræðisáætlunar sinnar fyrir síðustu útvöldu sína, því þeir munu lifa á þeim tíma sem Jesús Kristur, „Míkael“, æðsti yfirmaður englanna, kemur aftur í dýrð, samkvæmt Opinberunarbókinni 12:7: „*Og stríð varð á himni. Míkael og englar hans börðust við drekann. Og drekinn og englar hans börðust.*“ Þekking okkar á tíma áætlunar Guðs mun gera okkur kleift að skilja betur þróun staðreynda sem áttu sér stað á „þremur nóttum og þremur dögum“ sem í augum manna ná yfir tíma hvarfs Jesú Krists.

Í andlegum spámannlegum skilningi raunverulegra ára náðu „sjö“ dagar „vikunnar“ í Daníel 9:27 yfir „sjö“ ár milli haustsins 26 og haustsins 33. Jesús var krossfestur „miðju“ þessara „sjö“ ára, það er að segja að morgni páskakvöldsins vorið 30.

Þessi páska, „vika“ tekur einnig á sig merkingu þeirra 4000 ára sem helguð eru tveimur sáttmálum í röð sem Guð gerir við endurleysta útvöldu sína á jörðinni. Því að gamli sáttmálinn byggir á sáttmálanum sem Guð gerði við Abraham, 2000 árum fyrir dauða Jesú Krists, þegar hann þurfti að fórna einkasyni sínum, Ísak, sem fórn; samkvæmt 1Mós 22:16 til 18: „*Og (Guð) sagði: Ég sver við sjálfan mig, segir Drottinn! Af því að þú gjörðir þetta og synjaðir mér ekki um son þinn, einkason þinn, mun ég blessa þig og margfalda afkvæmi þitt sem stjörnur á himni og sem sand á sjávarströnd, og afkvæmi þín munu eignast borgarhlið óvina sinna. Af afkvæmi þínu munu allar þjóðir jarðarinnar blessun hljóta, af því að þú hlýddir röddu minni.*“ „.. Talan „7“ í „vikunni“, í Dan 9:27, ber þá merkingu fyllingar guðlegrar helgunar sem er hin sanna táknræna merking tölunnar „7“; þetta, þar sem „helgun sjöunda dagsins“ af skapara Guði, í 1. Mósebók 2:2: „*Guð blessaði sjöunda daginn og helgaði hann, því að á honum hvíldist hann af öllu verki sínu, sem hann hafði skapað með því að gjöra hann.*“ Þessi 4000 ár eru þannig skipulögð: frá Abraham og fórn Ísaks til dauða Jesú höfum við 2000 ár, og frá dauða hans til endurkomu hans höfum við einnig 2000 ár; með fullkominni nákvæmni, Guði verðugur, bauð endurleysandi Kristur sig fram sem fórn á nákvæmlega „helmingi“ hinna tveggja guðdómlegu sáttmála. Í Opinberunarbókinni 3 staðfestir Guð „helgun“ sína á starfi sjöunda dags aðventista, síðustu opinberu stofnun sinni sem hann viðurkenndi á stigi kenningarinnar sem brautryðjendur hans settu á fót og prófuðu árið 1843 og 1844;

þetta, með því að merkja með tölurnar „7 og 14“, versin sem fjalla um „*upphaf og endi*“ eða „*alfa og omega*“ þessarar stofnunar, orðatiltæki sem Jesús undirstrikaði mjög í „formála og eftirmála“ opinberunar sinnar, Opinberunarbókarinnar. Árið 1994 eru nýju ljósi sem leiðrétt villur hafnað og valda falli alheimsstofnunarinnar „Sjöunda dags aðventista“.

Það er vert að taka fram að í 1Mós 2:2 og 3 er „*helgun hins sjöunda dags*“ aðeins réttlætt með „*hvíldinni*“ sem Guð hefur fengið; það er engin orðun um neina reglugerð sem gefin var fyrstu mannverunum sem Guð skapaði og mótaði, Adam og Evu, til að halda þessa „*hvíld*“, þótt þau hafi fengið þessa reglugerð frá honum. Ástæðan er þessi: með því að fjalla aðeins um „*hvíld*“ fyrir Guð staðfestir boðskapurinn spádómlega merkingu sjöundu árbúsundarinnar þar sem **aðeins** stöðvun starfsemi syndara, á himni og jörðu, mun hafa gefið Guði þá andlegu „*hvíld*“ og fullkomna frið sem kærleikur hans og guðdómlegt eðli hvetur og krefst. „*Hvíld*“ hans verður fullkomin þegar hann er ekki lengur pirraður yfir viðurstyggleikum gjörðum óvina sinna á himni og jörðu.

Í bókstaflegri merkingu náði „*vika sáttmálans sem gerður var við marga*“, eins og fram kemur í Dan 9:27, yfir „*vikuna*“ sem teygði sig, eftir hvíldardaginn 30. mars árið 30, frá sólsetri fyrsta dagsins, okkar núverandi sunnudags, 31. mars, til loka hvíldardagsins 6. apríl 30. Athugið að þessi páskavika var kynnt í sama formi og sköpunarvikan: frá fyrsta til sjöunda dags, helguð til hvíldar Guðs. Þetta staðfestir möguleikann á að gefa orðinu „*vika*“ spádómlegt gildi sjö þúsund ára sem Guð hefur áskilið sér til meðferðar á syndinni, það er frá synd Adams og Evu til „*annars dauða*“ síðasta dómsins sem tortímur öllum syndurum við lok sjöundu árbúsundsins. Fyrir hina útvöldu í Kristi eru fyrstu sex þúsund árin úrslitabættir, því það er sá tími þegar Guð velur hina útvöldu. Þess vegna eru fyrstu sex dagarnir flokkaðir saman í sköpunarsögunni í 1. Mósebók. Og aðeins varðandi hina útvöldu sem hafa gengið inn í eilíft líf er sjöundi dagurinn nefndur í 2. Mósebók, þannig aðgreindur og settur í sundur, það er að segja, „*helgaður*“. Ég minnst hér aftur á að vegna myndarinnar af sjöundu árbúsundinu þar sem hinir útvöldu hafa þegar gengið inn í eilíft líf, í 2. Mósebók, er þema „*sjöunda dagsins*“ ekki lokað með orðatiltækinu „*það varð kvöld, það varð morgunn*...“ Ennfremur er ástæðan réttlætt með þeirri staðreynd að það verður „*engin nótt frammar*“ á þessu sjöundu árbúsundi, eins og andinn kennir í Opinberunarbókinni 21:25: „*Hlið þess verða ekki lokuð á degi, því þar verður engin nótt*.“

Jesús Kristur var krossfestur klukkan 9:00 að morgni, mitt í þessari sérstaklega heilögu „*viku*“, miðvikudaginn 3. apríl 1930; og hann andaðist sama dag klukkan 15:00. Dvöl hans í faðmi jarðar hófst því með „*nóttinni*“ fimmtudagsins 4. apríl 1930. Og með því að vekja upp þessa skýringu vil ég benda á að eftir að hafa framkvæmt þetta vers úr 1. Þess. 5:21: „*Reynið allt, haldið því sem gott er*“, hélt ég fast í túlkun á páskum Krists sem birtist í rannsókn í tímariti sem gefið var út undir nafninu „hinn hreini sannleikur“. Þótt ég væri nýr sjöunda dags aðventisti á þeim tíma, hélt ég fast í skýringu sem önnur kristin trúarsöfnuður kynnti, því skýringar hennar virtust mér mjög sannfærandi, samkvæmar og verðugar orðinu „sannleikur“. Á þeim tíma heiðraði þessi

trúarhópur enn hinn sanna guðdómlega hvíldardag, laugardaginn, sjöunda daginn í guðdómlegu vikunni. Hann gat því tekið á móti ljósi Krists.

Við vitum að Jesús **birtist lærisveinum sínum og postulum**, lifandi og upprisinn, 7. apríl 30, í dögum á „*fyrsta degi*“ vikunnar eftir páska, það er „sunnudegi“ sem við köllum í hópnum okkar „Soldi“ til að minna á heiðna venju hans; rétt eins og á ensku er þessi dagur kallaður „sunnudagur“ eða „dagur sólarinnar“. En ekkert er opinberað um hvað raunverulega gerðist á þessum „*þremur nóttum og þremur dögum*“ sem leyndardómur grafarinnar huldi. Hins vegar, í ljósi spámannlegs gildis þeirra í raunverulegum „*árum*“ og *eftir „þúsund ár“*, munum við geta afhjúpað þennan leyndardóm.

Frá dauða hans til uppris hans finnum við „þrjá heila daga“ eins og „þrjú þúsund ár“ sem munu taka á sig mynd tveggja sinnum „*þúsund ár*“ þar til dýrðleg endurkoma hans og síðustu himnesku „*þúsund árin*“ sjöundu árþúsundarinnar. Hið síðarnefnda er táknað með hvíldardeginum sjöunda degi páskavikunnar. Nú, í upphafi hvíldardags sjöundu árþúsundarinnar, munu hinir endurleystu Jesú Krists rísa upp, samkvæmt Opinberunarbókinni 20:4: „*Og ég sá hásæti, og þeim sem á þeim sátu var gefið vald til að dæma. Og ég sá sálir þeirra, sem höfðu verið hálshöggðir vegna vitnisburðar Jesú og vegna orðs Guðs, og þeirra, sem ekki höfðu tilbeðið dýrið né líkneski þess og ekki tekið við merki þess á enni sér og höndum sér. Þeir lifnuðu við og ríktu með Kristi í þúsund ár.*“ Frá upphafi hefur þessi hvíldardagur, tákn þessara síðustu „*þúsund ára*“ sjöundu árþúsundarinnar, verið settur undir enduruppgötvað lífsmerki. Jesús hafði því enga ástæðu til að vera haldinn af dauðanum, í meðvitundarleysi, á þessum síðasta hvíldardegi páskavikunnar. Þar sem hvíldardagurinn er ímynd hvíldar Guðs og hans útvöldu sem hann safnar saman, lifandi og dauðum í Kristi, reis Jesús sjálfan sig upp, eins og hann hafði sagt fyrir dauða sinn við lærisveina sína, en hann gerði það **í upphafi** þessa vikulega hvíldardags páskavikunnar, til að finna ánægjulega og kærleiksríka félagsskap engla sinna sem voru trúfastir. Hann var því í raun aðeins dauður í gröfinni í „tvo heila daga“, rétt eins og hann gegnir embætti eftir dauða sinn á himnum, aðskilinn frá mönnum í „tvö þúsund ár“ þar til hann kemur sigursæll, hefndarmaður til að frelsa frá dauðanum síðustu trúföstu útvöldu sína sem eftir lifðu.

Í þessari allra helgustu páskavíku hófst óvenjulegur hvíldardagur tengdur páskahátíðinni frá kvöldinu þegar Jesús gekk inn í gröfina. Hann staðfesti tengslin sem tengja friðþægingarfórn Krists við upprisú hinna heilögu í sjöundu himnesku árþúsundi sem munu hljóta eilíft líf, það er að segja frá þeirri stundu þegar Jesús Kristur friðþægði fyrir syndina og þeim tíma þegar hann mun bjóða útvöldum sínum eilíft líf; þetta eftir að náðartími sem mun endanlega binda enda á hjálpræðistilboðið er liðinn. Fyrir syndara sem ekki hafa snúist til guðlegra krafna verður það þá of seint.

Vissulega voru 16 aldir af þeim „**tvö þúsund árum**“ sem leiddu til endurkomu hans einkennd af yfirráðum hinna myrku kristnu trúarbragða; sem setur þessi „**tvö þúsund ár**“ að mestu leyti undir sjónarhorn andlegs dauða, og sérstaklega „*sexstán aldir*“ sem gefið er í skyn með orðinu „*stadía*“ og tímamerkingunni sem gefin er orðinu „*úttak*“ í þessu versí í Opinberunarbókinni 14:20: „*Og vínþröngin var troðin fyrir utan borgina og blóð rann úr*

vínþrönginni, allt upp að beisli hestanna, **um** eitt þúsund og sex hundruð **stadíur** . “ Þetta tímabil „ sextán “ alda eða „ **áfanga** “ nær frá fjórðu öld, tíma kaþólsku fráhvarfsins og mótmælenda fráhvarfsins, það er að segja trúarkennaranna sem reiði Jesú Krists hvílir yfir, samkvæmt myndinni sem þetta vers frá Jakob 3:1 til 3 gefur til kynna: „ **Bræður mínir, látið ekki margir ykkar verða kennarar, því að þið vitið að við munum dæmdum harðar** . “ Vér hrösum öll á margan hátt. Sá sem ekki hrasar í orði, þá er fullkominn maður, fær um að beisla allan líkama sinn. Ef vér leggjum hestum beisli í munn til þess að þeir hlýði oss, þá höfum vér einnig stjórn á öllum líkama þeirra. »

Í refsingu „ *vinacældanna* “ er trúarleg „ **kenning** “ aðalástæðan. Það er með því að ásaka hana um að „ **kenna þjónum sínum** “ að Jesús opinberar rómversk-kaþólska sjálfsmýnd „ *konunnar Jesebelar* “ í Opinberunarbókinni 2:20: „ *En ég hef nokkuð á móti þér, því þú leyfir konunni Jesebel, sem kallar sig spákonu, að kenna og tæla þjóna mína til að drýgja saurlífi og eta kjöt fórnað skurðgoðum.* “ Þannig, varaðir við illsku páfakirkjunnar, munu þjónar siðbótarinnar, aftur á móti, verða mjög sekir um sömu ásakanir frá 1844 og áfram, þegar þeir munu kjósa að heiðra kaþólska sunnudagshvöldina fram yfir laugardagshvöldina sem Guð hefur helgað frá sköpun heimsins. Hins vegar byggðist trúarprófið árið 1844 á mun lúmskari og rökréttari hátt á áhuga á spádómsorði hans í Biblíunni og árin 1844 og 1994 voru mótmælendur og aðventistar, sem gleymdu að Jesús réttlætir aðeins heilagleika þeirrar trúar sem hann dæmdi verðuga, hafnað og framseldir djöflinum og rómversk-kaþólski trú hans.

Með því að opinbera mótmælendauppruna valdsins sem „ *dýrið sem stígur upp af jörðinni* “ eins og lýst er í Opinberunarbókinni 13:11, staðfestir Guð fall og fráhvarf hinnar umbótuðu og afmynduðu trúar frá árinu 1844. Þetta fall endurtekur ofsóknarhegðun rómverska páfastjórnarinnar þegar hún var studd af blindum og undirgefnum konungsveldum. Sameinuð af svokölluðu alkirkjubandalagi munu þessi tvö andstæð trúarbrögð vinna saman að því að leggja harkalega á skylduna að heiðra sunnudaginn sem eina vikulega hvíldardaginn. En hinir útvöldu, upplýstir af Jesú Kristi, munu vita hvernig á að standast þar til þeir fá frelsun sína með máttugri og dýrlegri endurkomu hans.

Þannig voru aðeins heilagir englar viðstaddir upprisu Jesú Krists að kvöldi föstudagsins 5. apríl, það er að segja í upphafi hvíldardagsins 6. apríl; þetta, á meðan þungur, kringlóttur steinn hélt áfram að loka aðganginum að gröfinni, sem var varinn af tveimur rómverskum verðum sem falið var þessu verkefni að beiðni trúarleiðtoga Gyðinga. Þið getið ímyndað ykkur gleði englanna þegar þeir fundu guðdómlegan leiðtoga sinn, „Míkael“, á lífi. Hún var án efa jafn mikil og gleði Maríu tveggja, Jóhannesar og Péturs, sem sáu hann aftur aðeins að morgni fyrsta dags nýju vikunnar sem fylgdi páskavikunni. Það var fyrir þetta mannkyn sem Guð hafði gert náttúrulega blindað, að „tvö þúsund ár“ kristna sáttmálans eða nýja sáttmálans voru að hefjast. Þeir höfðu fyrir höndum síðustu „þrjú þúsund“ árin af „sjö þúsund“ jarðnesku verkefninu sem snerist um synd og lokarefsingu hennar. Og þegar ég skrifa þetta er vorið 2023 að nálgast, sem mun setja okkur sjö árum fyrir innganginn í þetta sjöunda árþúsund; sem þýðir að frá synd Adams og Evu

munum við ganga inn í árið 5994 af þeim 6000 árum þegar Guð framkvæmdi útvalningu allra sinna endurleystu útvöldu á jörðinni.

Ég tek einnig eftir þessari smáatriði sem spáir bölvun dagatalsins sem Róm setti. Þó að tölur daga þessarar páskaþiku fylgi guðdómlegum staðli sem settur var við sköpunina, það er frá fyrsta degi til sjöunda dags hvíldardagsins, þá fylgja tölur rómverska dagatalsins sem notaðar voru á þessa daga staðli núverandi fráhvarfs sem gefur fyrsta degi gildi „sjöunda dags“; þar sem þessi fyrsti dagur þegar Jesús birtist lifandi lærisveinum sínum var fyrsti dagurinn eða núverandi sunnudagur „7“ 30. apríl. Til að skilja vel, þá spáir eignun tölunnar „7“ við fyrsta dag vikunnar stöðu hennar sem „sjöunda dags“ sem hefur verið tekin upp frá árinu 1981 í Vestur-Evrópu; aðgerð sem mun stuðla að því að hún verði sett af alheims fráhvarfsstjórn sem mun setja hana löglega til að marka endalok tíma sameiginlegrar og einstaklingsbundinnar náðar.

Ég ávita og aga alla þá sem ég elska.

Þegar ég fjalla um þetta efni verð ég að minna ykkur á að í nafni sameiginlegra þjóðarhagsmuna og stundum mjög einkahagsmuna á hinu guðlausa sviði, heimila þjóðir jarðarinnar sér að refsa meira eða minna harkalega fyrir mistök og glæpi sem framin eru meðal þeirra af hverjum karli, hverri konu, hverri öldruðum einstaklingi og stundum hverju barni. Ég sé því enga ástæðu sem réttlætir að hinn mikli skapari Guð hagi sér ekki á sama hátt. Þetta er því fremur þar sem, ólíkt þjóðum sem notfæra sér einstaklinga, varð Guð holdgervingur í persónu Jesú Krists til að koma til jarðar til að endurleysa, með sjálfviljugum dauða sínum fullkomna fyrirmyndarlífi, mannlegar sálir sem eru nærmar fyrir nálgun hans og hann getur breytt jarðneskri stöðu sinni í eilífa stöðu. Þetta er eina merkingin sem við ættum að gefa orðinu „útvalning“ sem er staða hans „útvalda“, það er að segja staða félaga sem hann velur til að lifa með honum á eilífðinni sem kemur og sem er nú 7 ár og um 3 mánuðir á undan okkur. Rétturinn til að refsa Jesú Kristi er enn réttlætanlegri þar sem hann sjálfur var hræðilega pyntaður, bæði til að öðlast hjálpræði sinna útvöldu sem hann friðþægði fyrir syndir sínar gegn Guði, en einnig lögmætan rétt til að tortíma, án miskunnar, mönnum sem sýna uppreisnargjarna hegðun eins og uppreisnargjarni engillinn, „*djöfullinn og Satan*“, og englaþjónar hans, sýndu, í himnesku lífi og á jörðu. Því eftir sigur sinn yfir synd og dauða bannaði Jesús þeim að lifa á himnum og takmarkaði þá við jarðneska vídd. Þjáningar Jesú voru hræðilegar og náðu hæsta mögulega stigi Rómartímans; Krossfesting hans var undanfarin af húðstrýkingu með svipu úr þremur leðurþráðum með járnhlutum festum við endana til að rífa hold hins pyntaða. Á líkklæðinu í Tórínó skildi Guð eftir mynd af spori af hundrað og tuttugu höggum sem hann hafði veitt líkama Jesú Krists. Nóttina sem hann var handtekinn gat hann ekki sofið og var honum bent á ýmsa gyðinglega og rómverska yfirvöld þess tíma til að fá ákvörðun um að taka hann af lífi. Það var því eftir þreytandi nótt að hann var húðstrýktur og síðan settur á krossinn klukkan níu að morgni. Kvöl hans stóð yfir í sex klukkustundir, sem var stutt miðað við tímann, en húðstrýkingin sem hann gekkst undir stytti þjáningartímann sinn. Á

hinn bóginn þjáðist Jesús gríðarlega af því að finnast hann vera yfirgefinn af Guði. Hann lýsti því með því að segja: „*Guð minn! Guð minn! Hví hefur þú yfirgefið mig?*“ Í sársauka sínum gleymdi Jesús um stund hvers vegna hann þurfti að vera „yfirgefinn“ af föðurnum. Svar Guðs við spurningu Jesú er einfalt: „Því að frá því að þú varst handtekinn, með því að bera syndir mína útvöldu einn, frelsar þú þá, en þú ert orðinn ímynd syndarinnar sem heilagleiki minn fyrirliður og getur ekki séð án þess að finna fyrir viðbjóði.“ Og í síðasta andardráttinum þar sem hann endurheimtir skýrleika sinn, lýkur hann með því að segja: „*Faðir, í þínar hendur fel ég anda minn. Það er fullkomnað.*“ Þegar þetta er sagt og vel skilið, skulum við þá finna versið þar sem Jesús segir við sína útvöldu: „*Alla þá sem ég elska, þá ávíta ég og aga.*“

Þessi yfirlýsing kemur fram í Opinberunarbókinni 3:19: „*Alla þá sem ég elska, þá ávíta ég og aga. Verið því kostgæfin og iðrist.*“ Þessi skýring staðfestir að hann hefur þekkt trúarfélagið sem hann talar við, þar til hann, samkvæmt versi 16, ætlar að „spúa“ því: „*Þar sem þér eruð hálfvolgir og hvorki kaldir né heitir, mun ég spúa yður út af munni mínum.*“ **Þessi skýring er gagnleg vegna þess að hún staðfestir tengslin milli sjálfsmyndar og fyrri boðskapar** sem varðar upphafsstig „Sjöunda dags aðventis“ sem táknað er með „bróðurkærleika“ eins og það kemur fram í táknræna nafninu „*Fíladelfía*“. Þannig byrjar „Sjöunda dags aðventis“ í „bróðurkærleika“ nafnsins „*Fíladelfía*“ og endar dapurlega og andlega, dauðlega, í stigi „dóms fólksins“ eða „dæmda fólksins“ sem táknað er með nafninu „*Laódíkea*“. Við skulum taka eftir því að Jesús varaði opinberu félagið við hættunni á að kóróna þess yrði „*tekin af því*“. Viðvörunin var ekki til einskis heldur vel réttlætanager, þar sem „uppköst“ í „*Laódíkeu*“, „kórónan“ er vissulega glatað vegna þeirrar stofnunar sem Jesús, sem „ótrúr þjónn“, segir „*nakin*“, það er að segja án klæðis „*eilífs réttlætis*“ síns sem hann fékk með fórn sinni samkvæmt Dan. 9:24: „*Sjötíu vikur eru ákveðnar yfir fólk þitt og yfir þína heilögu borg, til að*“ **að binda enda á afbrot og gera enda á syndir, til að** **friðþægja fyrir misgjörðir og koma með eilíft réttlæti**, **að innsigla sýn og spádóma og að smyrja hið allra heilaga.** „Þetta vers opinberar hinum útvöldu tilganginn sem Guð gefur hjálpræðisþjónustu sinni sem framkvæmd er í Jesú Kristi. Til að ná þessum árangri færir hann þeim nýja fæðingu, það er að segja möguleikann á að umbreyta náttúrulegu ástandi þeirra sem syndara í hreinar og heilagar verur, heilbrigðar í líkama og huga. Þú sérð þá að sönn trú er ekki merki; hún er raunveruleg breyting á hegðun og eðli; þessi breyting er knúin áfram af kærleika til Guðs og lífsskoðun hans. Með því að ná þessum árangri réttlætir Guð allar þjáningar sínar sem hann þoldi í Jesú Kristi, sem og þær sem valda því að hann þjáist andlega á sex þúsund árum synda sem menn og illir englar stunduðu undir augum hans.

Guð réttlætir skipting Opinberunarbókarinnar í kafla og vers af sérstökum andlegum ástæðum: tölur bera andlega merkingu sem er jafn mikilvæg og orð og nöfn. Guðleg hugsun nær yfir og stjórnar öllu sem er til og er skipulagt á himni og jörðu. Þetta varðar einnig sköpun tungumála, og vitandi að franska yrði tungumálið sem hann myndi nota til að færa lokaskýringar á spádómum sínum í Daníel og Opinberunarbókinni, birtast hugleikir byggðir á hljóðfræðilegri tjáningu

í frönsku, til dæmis: Lúther og „*jörðin*“, sem bæði varða siðbótartrúna, opinberlega, árið 1517.

Orðatiltækið „*ég mun spúa þér út úr munni mínum*“ er lúmskt og villandi vegna þess að þessi sögn, beygð í framtíðartíð, kemur í kjölfar þess að „*volgur*“ er kallað fram í nútíðarvísendingartíð. Við getum auðvitað séð rökrétta keðju orsaka og afleiðinga, en þessi framtíðartíð gefur fyrst og fremst til kynna hörmulega stund lokaprófraunarinnar á trúnni. Það verður á þessari stundu sem trú aðventista mun mjög þurfa á stuðningi og allri blessun Jesú að halda. Og það verður á þessari örlagastundu sem Jesús mun neita aðventistum að hjálpa sér sem hegðun er dæmd „*volgur*“ en einnig „*vesælir, aumingjar, fátækir, blindir og naktir*“. Í þessum boðskap frá „*Laódíkeu*“ ógildir Jesús loforðið sem gefið var „*Fíladelphíu*“; loforð sem vitnað er í í Opinberunarbókinni 3:10: „*Þar sem þú hefur varðveitt orðið um þolgæði mitt, mun ég einnig varðveita þig frá þeirri freistingarstund sem mun koma yfir alla heimsbyggðina til að reyna þá sem á jörðinni búa.*“ Loforð Jesú var skilyrt. Til að varðveita það þurfti opinber aðventismi að „*halda orði þolgæðisins í nafni sínu*“ og á þeim tíma sem það reyndist, á milli 1982 og 1994, var þetta ekki lengur raunin. Þar sem Jesús finnur ekki lengur á „*Laódíkeutímanum*“ þá gæði trúarinnar sem sjá má á „*Fíladelphíutímanum*“ getur hann með fullri réttlæti ógilt loforðið sem varðaði aðventista á þeim tíma sem opinber sjöunda dags aðventismi hófst. Þetta verður sú mynd sem uppköst hans verða raunverulega framkvæmd. En hinir upplýstu útvöldu geta þegar tekið eftir merki um þessa andlegu uppköst sem gerðust sýnileg með inngöngu opinberrar aðventisma í mótmælendabandalagið sem fordæmt hefur verið síðan 1843 og 1844; þetta, frá upphafi ársins 1995, það er, árið eftir fall trúarprófsins árið 1994.

Í opinberun sinni um Opinberunarbókina, og þegar í Daníelsbók, staðfestir Guð samband sitt við sanna þjóna sína, jafnvel þótt þeir séu aðeins greindir augnablik fyrir fall þeirra og fráhvarf, með því að hann ávarpar þá beint. Hann ávarpar þá óformlega eins og vinur talar við vin sinn. Með hliðsjón af þessari reglu getum við fylgt dómi hans yfir kristinni trú í öll tvö þúsund ár samtímans. Þannig ávarpar Jesús þjóna sína óformlega á „*Efesus*“-tímabilinu, en hann vísar til óvinar síns í Róm undir nafninu „*Níkolaítar*“ sem hann fordæmir verk sín; þetta nafn „*Níkolaítar*“ þýðir sigursælt fólk, það er fólkíð sem gerir sigurinn að dýrkuðum heiðnum guðdómi. Hann ávarpar einnig óformlega, og umfram allt, þá sem eru hræðilega ofsóttir vegna nafns síns á milli 303 og 313, á „*Smýrnu*“-tímabilinu, þar sem óvinur hans í Róm er nefndur „*djöfullinn*“; í sama boðskap staðfestir Jesús fordæmingu sína á uppreisnargjörnum Gyðingum sem „*rægja*“ trúa kristna menn og sem hann kallar opinberlega „*samkundu Satans*“. Síðan, á „*Pergamostímabilinu*“, ávarpar hann síðustu trúföstu þjóna sína sem standa gegn rómverskri kenningu, sem þeir hafa erft frá Konstantínusi I; ^{kapólsku} trúarkenningunni sem er þröngvuð upp með valdi og stuðningi Justinianusar keisara. Og aftur, í þessum boðskap, nefnir hann ævarandi óvin sinn, Róm, sem hann rekur að þessu sinni til „*hásætis Satans*“ og „*kenningu Níkolaítanna*“; með tímabilsskiptunum hafa „*verk Níkolaítanna*“ frá „*Efesustímabilinu*“ orðið á „*Pergamostímabilinu*“ að „*kenningu Níkolaítanna*“; þetta staðfestir augljósa

trúarbreytingu Rómar til kristinnar trúar. En Jesús viðurkennir það ekki og talar ekki beint til þess.

Eftir langar aldir myrkurs, á tímum „*Þýatíru*“, fann hann, upplýstur af prentuðu og útbreiddu Biblíunni, viðmælendur sem taldir voru ófullkomnir en engu að síður verðugir hjálpræðis hans í ákveðnum trúföstum þjónum á tímum mótmælendasiðbótarinnar. Fyrstir þeirra voru Valdensararnir sem Pierre Vaudés, kallaður Valdo, sneri til trúar og frá 1170 aðgreindu þeir sig frá arftaka sínum með fullkominni guðfræðilegri og kenningarlegri skilningi. Siðbótin náði hámarki með opinberum yfirlýsingum þýska munkakennarans Martins Luther árið 1517. En mótmælendakalvínismi, grimm ímynd kaþólskrar trúar, sigraði og kom sér fyrir með því að setjast að í nýuppgötvaðu Bandaríkjunum. Þrátt fyrir gríðarlegt fráhvarf mótmælendatrúarinnar fann Jesús, mitt í ofsóknum kaþólskra manna, nokkra sanna þjóna sem hann taldi verðuga kærleika síns og eilífs réttlætis. Þessar frelsuðu sálir eru bjargaðar frá fordæmingu syndarinnar á „óvenjulegan“ hátt, sem Jesús undirstrikar með því að segja í Opinberunarbókinni 2:24: „*En yður, öllum þeim sem eruð í Þýatíru og hafið ekki þessa kenningu og ekki þekkt djúp Satans, eins og þeir segja, segi ég yður: Aðra byrði legg ég ekki á yður*“. En hann tilgreinir til staðfestingar þessa undantekningu: „*Haltu aðeins því sem þér hafið, þangað til ég kem*.“

Þessi skýring, sem Jesús gaf, á skilið mikilvæga þróun. Sérhver greindur og skynsamur maður getur skilið að al máttugur skapari Guð getur ekki verið ánægður með að hlýða að hluta til öllu lagalegu hugsjón sinni. Það sem er **tímabundið samþykkt** mun því gangast undir óhjákvæmilega og fyrirsjáanlega áskorun. „*Byrðin*“ sem frestað var varðaði að halda hinn sanna hvíldardag, laugardaginn, hinn sanna sjöunda dag vikulegrar skipunar Guðs. En með því að segja: „*Haltu aðeins því sem þú hefur þangað til ég kem*“, vildi Jesús staðfesta blessun sína fyrir kjörorðinu sem sannir mótmælendur tóku upp: á latínu „sola scriptura“ eða á ensku „Ritning ein og sér.“ Hann styður þessa skoðun og hvetur þjóna sína til að vera staðfastir og ákveðnir í þessari hugmynd um trú þar til hann kom aftur. Og strax á árunum 1843 og 1844, með því að skipuleggja trúarpróf aðventista, gaf hann bandarískum mótmælendabjónum sínum á þeim tíma tækifæri til að sýna fram á að trú þeirra væri enn byggð á meginreglunni um „Ritninguna eina og sér.“ En tíminn var liðinn frá Lúther og trúin var orðin dauð og án stuðnings. Þannig, af þeim 30.000 aðventistum sem voru staðráðnir í að bíða eftir endurkomu Jesú 22. október 1844, voru aðeins 50 teknir við og dæmdir verðugir af Guði til að ganga inn í heilagleika hvíldardags hans, spádómlegt tákn um laun hans á sjöunda árþúsundinu. Þeir áttu eftir að verða frumkvöðlar „sjöunda dags aðventista“ kirkjunnar sem stofnuð var í Bandaríkjunum árið 1873. Þessar niðurstöður, sem Jesús Kristur opinberaði þjóni sínum á þeim tíma, Ellen G. White, sýna enn í dag hversu hámarkskröfur Guðs eru sem staðall trúar. Hinir útvöldu Krists, hinir sönnu, sýna sig næmi fyrir þessari opinberun, en á endalokatímanum og í vaxandi mæli frá 1844 gera kristin trúarbrögð tilkall til arfleifðar sem þau sýna sig algerlega óverðug af. Og sérstaklega, í fyrsta lagi, gerir hin mjög öflug kaþólska trúarbrögð tilkall til arfleifðar Péturs heilags, blekkjandi og ranglátlega, vegna þess að Pétur, hinn kostgæfi þjónn Jesú Krists, var aldrei á hans tíma „höfuð“ kristinnar kirkju „því á hans tíma viðurkenndi

kirkja hinna útvöldu aðeins eitt „höfuð“: Jesú Krist; eitthvað sem Páll staðfestir í Efesusbréfinu 5:23: „því að maðurinn er höfuð konunnar, **eins og Kristur er höfuð kirkjunnar**, sem er líkami hans, og hann er frelsari hennar.“

Þegar við förum inn í Opinberunarbókina 3, leiðir yfirlit okkar og framfarir í kristna tímanum okkur til árána 1843 og 1844, tveggja dagsetninga tveggja trúarprófa aðventista á þeim tíma. Ég minni ykkur aftur á að ef vorið 1843 ákvarðar upphaf prófsins, þá er það dagsetningin 23. október 1844 sem ákvarðar lok þessara trúarprófa aðventista. Það er því, á þessum degi 1844, sem Jesús opinberar dóm sinn yfir þátttakendum og lýkur æðsta dómnum yfir þeim sem féllu á prófinu. Prófin tvö, sem voru skipulögð í Bandaríkjunum, vörðuðu fyrst og fremst kristna mótmælendatrúar, þannig að það er til þeirra, eins og „vondi og ótrúi þjónninn“ spáði í dæmisögum sínum, að Jesús ávarpar sig á kunnuglegan hátt sem er ekki lengur vingjarnlegur, og segir við hann: „**Þú ert talinn lifandi og þú ert dauður**.“ Eftir þennan boðskap „Pergamons“ verður mótmælendatrúin aldrei aftur ávarpuð óformlega, heldur verður hún meðhöndluð eins og rómversk-kaþólska kirkjan. Hins vegar hverfur kristin trú, sem Jesús staðfesti, ekki alveg; hún var framlengd með blessunum sigurvegara tveggja prófana, þ.e. 50 einstaklinganna sem Jesús Kristur opinberaði þjóni sínum Ellen G. White. Og frá þessum tíma og þar til Kristur kemur aftur, mun **aðeins aðventistatrúin njóta góðs af því að taka á móti hinu guðdómlega ljósi sem Jesús Kristur lagði til**. Að sjálfsögðu, þar sem mannfjöldinn hunsar þessa guðdómlegu dóma, margfaldast hin hafnaða trúarbrögð á jörðinni og gefa kristinni trú svipinn af ruglingi af „Babýlis“ gerð þar sem við tölum hvert við annað, blekkjum hvert annað, tælum hvert annað, í fullkomnustu hrænsni.

Þar sem mannleg hegðun endurskapar sig á öllum tímum í samræmi við tímann, gat nýjasta stofnun sjöunda dags aðventista ekki sloppið við þessa kerfisbundnu reglu. Hún var prófuð á milli 1982 og 1994 á stigi aðventistatrúar sinnar og mótmælendaviðmiðsins „Ritningarinnar eingöngu“, en mistókst og var „uppköstuð“ af Jesú Kristi, eins og mótmælendatrúin á undan henni árið 1844. Húmanísk friður, studdur af fólkskum kristnum trúarbrögðum og vantrúuðum repúblikönnum og demókrötum, tældi aðventista sem voru næmir fyrir þessum húmanísku gildum. Eins og trúarbrögðin sem komu á undan henni, hefur aðventistatrúin orðið hefðbundin og líflaus, sem Jesús kallar „volgnæmi“ sem leiðir hann til að „uppkösta“ hana. En hann getur aðeins „uppköstað“ á „Laódíkeu“-tímabilinu því sem hann hefur áður „gleypst“ er „viðurkennt“; þetta einkennir blessaða adventisma „Fíladelfíu“-tímabilsins. Og þversagnakennt, þar sem friður á jörðu hefur drepist sanna trú, mun ástand heimsstyrjaldarinnar sem er að taka við sér stuðla að vakningu hennar og sönnnum trúskiptum. Friður vaggar fólki til svefns, en stríð vekur menn með því að frelsa þá úr freistandi gildrum neyslu efnislegra gæða. Frammi fyrir dauðahættu endurheimta sönn gildi áhuga þeirra og tilvist hins almáttuga Guðs verður aftur stuðningur trúar og vonar um hjálpræði fyrir dauðlegan mann. Ekki munu allir bregðast við samkvæmt þessari atburðarás, en síðustu útvöldu sem snúast til trúar munu hegða sér á þennan hátt fyrir eilífa hjálpræði sálna sinna og dýrð Guðs sannleikans, hins almáttka sem opinberast í persónu Jesú Krists. Frá 1994, meira en nokkru sinni fyrr, hefur kirkjan, hinn útvaldi Krists, verið dreifð um alla byggðu jörðina. Síðasti andlegi

Ísrael er ósýnilegur og nafnlaus, því hann er ekki lengur fulltrúi stofnanalega. Hlutverki stofnunarinnar er lokið og í staðinn kemur reynd trú andstæðra aðventista sem „*halda fast*“ í síðasta „*vitnisburð Jesú*“. Þetta er enn, samkvæmt Opinb. 19:10, „*andi spádómsins*“. Guðinn sem þekkir þá og safnar þeim saman, andlega í blessun sinni, er Heilagur Andi sem dæmir og innblæs anda þeirra og opinberar þeim leyndardóma heilagleika síns til að staðfesta „*helgun*“ *þeirra*. » sem eitt og sér mun gera okkur kleift að sjá Guð og lifa í hans allra helgustu návist, eins og Páll hvetur okkur til að gera, þegar hann segir í Hebreabréfinu 12:14: „*Stundið frið við alla menn og heilagleika*, því án hennar mun enginn sjá Drottin.“ Lok þessa vers ber vitni um mikilvægi þessarar „*helgunar*“ sem Guð krefst, **sem birtist** á okkar tímum með kærleika til sannleika biblíulegra spádómslegra opinberana sem Guð kynnir í nafni Jesú Krists.

Í opinberun sinni í Biblíunni hunsar Guð algjörlega trúarbrögðin íslam, sem þýðir að hann viðurkennir þau alls ekki. Hjálpræðisáætlun hans, sem gildir fyrir hvern karl, konu, barn eða gamlan einstakling sem býr hvar sem er á jörðinni, fer í gegnum og hvílir eingöngu á endurlausnarverkinu sem hann sjálfur framkvæmir undir nafni Jesú Krists. Postulasagan 4:12 staðfestir þetta með því að segja: „*Ekki er hjálpræðið í neinum öðrum, því að ekkert annað nafn er undir himninum gefið mönnum, sem getur frelsað okkur.*“ Guðdómlegt hjálpræði fer því eingöngu í gegnum Jesú Krist krossfestan og upprisinn og öll fullyrðing um hið gagnstæða er því röng og banvæn fyrir þá sem eru blektir og tæltir.

Í opinberunum sínum Daníelsbókar og Opinberunarbókinni kenndi Guð okkur að bera kennsl á kristnar trúarkenningar sem honum líkar, líkar ekki eða líkar ekki lengur. Þegar hann segir: „*Ég ávita og aga alla þá sem ég elska*,“ opinberar Jesús kærleika sinn sem föður sem ber ábyrgð á að ala upp börn sín. Hann rífur þau frá synd og syndugu lífi, eins og brothætta ávaxtarunna, og snyrtir þau til að umbreyta andlegri þætti þeirra, sem er ávöxturinn sem Guð þráir samkvæmt þeim staðli sem hann vill ná. En hvað með þá sem honum líkar ekki eða líkar ekki lengur? Hann hunsar þá og reynir ekki að umbreyta þeim, því hann virðir val þeirra á óheppni sinni. Þetta kemur ekki í veg fyrir að þeim verði refsað fyrir fyrirlitningu sína og sinnuleysi, og enn frekar fyrir löngun sína til að óhlýðnast. En þessi tegund refsingar leiðir oft til endanlegs dauða, því að lenging lífs þeirra myndi, fyrir þessa uppreisnarmenn, ekki geta leitt þá til nauðsynlegrar iðrunar. Þessi tegund refsingar kom hart niður á kaþólsku trúnni sem kaþólskir klerkar og konungsstjórn Loðvíks XVI stóðu fyrir árið 1789. Þessi fátæki konungur, fremur friðsamur, varð að sökudólgi sem syndir og gallar allra forvera hans féllu á; einmitt á afhöfðað höfuð hans vegna þessarar sektar sem fólst einfaldlega í því að styðja falska kristna trú. Þessi aftöku átti sér stað 21. janúar 1793, það er að segja 258 árum eftir 21. janúar 1535, þar sem hinn kaþólski konungur Frans I. ^{lét} handtaka fyrstu mótmælendatrúarmennina í Meaux og taka af lífi. Ástæða þessara aftöku var synjun á þátttöku í kaþólskri messu. Og á sama tíma lést páfahöfðingi þessarar falsku kirkju í fangelsi í minni borg, Valence, Frakklandi, árið 1799. Í næstum vélrænni aftöku sem skipulögð var í meira en ár, frá 27. júlí 1793 til 27. júlí 1794, féllu þúsundir kaþólskra prestahöfðingja og konungshöfðingja. Með þessari tegund af drápi opinberaði Guð fordæmingu sína á trúarlegum hugsunum sem mótaðar voru af fyrirmynd rómversk-kaþólskrar

trúar. Höfuðið, aðskilið frá líkamanum, getur ekki lengur hugsað og Guð losar sig við stöðuga pírring sem uppreisnargjarnir einstaklingar valda sem afbaka guðdómlega ímynd hans og, þykjast vera hans, skilgreina hann sem handahófskenndan, óstöðugan og ranglátan Guð. Algjör andstæða hans sanna eðlis, því hann er þolinmóður, kærleiksríkur, miskunnsamur og fær um hæstu sjálfsafneitun, eins og hann bar vitni um með hjálpræðisþjónustu sinni í Jesú Kristi. Sem tákni um bölvunina sem hélt áfram að hvíla á fólkskum vestrænum kristnum trúarbrögðum, skipulagði Guð stríð, en umfram allt fyrri og seinni heimsstyrjöldina, hver um sig í þeirri röð, árin 1914 og 1939. Þessi stríð eru ekki viðfangsefni biblíulegrar guðlegrar opinberunar, en upplýstur mannlegur hugur getur greint endurgerð af þremur brottvísunum Gyðinga til Babýlon. Og rökrétt er að þriðja brottvísunin með hræðilegum afleiðingum fyrir hina stundar eyðilögðu gyðingahjón finnir sinn stað í lok þriðju heimsstyrjaldarinnar sem hófst með andstöðu Rússa gegn Úkraínu frá og með 24. febrúar 2022. Með því að tilkynna dauða „þriðjungs mannanna“ sem búa í Vestur-Evrópu í þessum þriðja heimsátökum, skipuleggur Guð aftur fjöldamorð til að refsa að þessu sinni, ekki aðeins kaþólsku trúnni, heldur einnig mótmælendatrúnni, anglíkönsku trúnni, rétttrúnaðartrúnni, gyðingatrúnni, þeirri síðustu, aðventista, en einnig varanlegum óvini hennar, íslam. Alla dæmda seka af Guði, beinist sama refsing að þeim og leiðir þá til að tortíma hver öðrum til að skilja aðeins eftir lítið dæmigert úrtak af hinum útvöldu og föllnu kristnu trúarbrögðum. Allt sem Guð skipuleggur hefur merkingu og réttlætingu. Jarðbundin reynsla mannsins er skipulögð og undir eftirliti þeirrar veru sem táknar óendanlega uppsprettu vitsmuna. Þess vegna, í ljósi allra opinberana hans, verður björgunaráætlunin sem hann hugsaði og framkvæmdi skýr og skiljanleg. En til að ná tökum á þessu efni verður maðurinn stöðugt að nærja sig á því. Eins og í veraldlegum málum krefst vald á trúarlegu sviði djúprar og algjörar skuldbindingar allrar mannglegrar sálar; yfirborðskenndir og tilgerðarlegir einstaklingar eru því óhæfir til að öðlast frá Guði útvalningu sína til eilífdar hans.

Frá árinu 1995 og á árunum fyrir 24. febrúar hefur svokallaður „bókstafstrúar“ íslam, sem vopnaðir „íslamistahópar“ standa fyrir, háð trúarstríð gegn kaþólska Vesturlöndum, þeim sem stóðu að krossferðunum gegn múslimum sem settust að í Palestínu og Jerúsalem á miðöldum. Þessi gömlu óbeit var styrkt af tímum nýlenduvæðingar Norður- og Mið-Afríku og um alla Afríku. Vesturlandaleiðtogar hafa auðveldlega gleymt sekt sinni, en fórnarlömb þessarar nýlenduvæðingar hafa haldið í þrjósku óbeit og óuppfyllta hefndarþrá. Guð finnur í þessum fyrrverandi nýlenduþjóðernishópum og þjóðum vel undirbúin verkfæri til að hefna heiðurs síns, sem uppreisnargjarnir og rangsnúnir vantrúaðir Vesturlönd hafa fótum troðið á og smánað.

Í byrjun árs 2023 er refsing þeirra sem Jesús elskar ekki lengur eða hefur aldrei elskað undirbúin og nálgað. Í rússneskum herbúðum er íslamstrúin víða fulltrúað og skilningur, sem er jafn óréttlátur og hann er ótrúlegur, sameinar rétttrúnaðarkristin trú og múslimska trú sem tengist rússneskri sjálfsmynd hennar. Barbarískir hermenn fortíðar munu birtast aftur til að endurnýja refsingu Evrópubúa sem eru sekir um vantrú og spillingu. Menn munu því hefna sín á

meðan þeir hefna Guðs, eftir sem þeir munu deyja án vonar um hjálpraði eða í blekkingarvon.

Á hátíðartímabilinu staðfesti alvarlegt atvik hörmulegt örlög Frakklands og höfuðborgar þess, Parísar. Þegar fámennisstjórnendur rússnesku ríkisstjórnarinnar voru í heimsókn í Donbass í Donetsk-héraði ásamt tveimur rússneskum félögum voru fórnarlömb úkraínskra loftárása sem hófst með Caesar-fallbyssu sem Frakkland gaf Úkraínu. Tveir þessara fámennisstjórnenda létust og sá þriðji, sem lifði af árásina, særðist. Sýni af sprengjunni sem skotið var úr líkama hans voru tekin úr henni. Rannsókn á þessum brotum staðfestir að um franska sprengju var að ræða sem skotið var úr Caesar-fallbyssu. Fyrir vikið ákvað þessi eftirlifandi, Dmitri Rogovin að senda brot sem tekið var úr líkama sínum til Élysée-hallarinnar til að minnast Emmanuel Macron, Frakklandsforseta. Þessi aðgerð kennir Frakklandi beint um og enginn vafi leikur á að hefndarþrá þessa manns og fólks hans verður uppfyllt. Þannig er dag frá degi staðfest áætlun Guðs um að eyðileggja París, höfuðborgina sem hefur gert frelsið að sameiginlegri guðdómleika sínum með bandaríska þjóðinni, en einnig með þjóðunum sem sameinast í evrópska bandalaginu.

Vestur-Evrópubúar, Ástralir og bandamenn Bandaríkjanna, sem eiga aðild að NATO, eru að verða sífellt hrokafyllri og ákafari í að sigra rússnesku herfylkinguna, sem eru algerlega blindir fyrir sigri sínum. Og gerið ykkur ekki grein fyrir því að núverandi veikleiki rússneska hersins, sem var í notkun fram á snemma árs 2023, er ekki dæmigerður fyrir þann styrk sem landið er fært um. Aðallega vegna þess að Vladímír Pútín vildi gefa íhlutun sinni lágmarksáhrif „sérstakrar aðgerðar“. Í því skyni að forðast fjöldahreyfingar rússnesku þjóðarinnar kallaði hann á málaliða, en hann er ekki einn um að bregðast við á þennan hátt, því Vesturveldin sjálf nota Úkraínu sem málaliða sem berjast fyrir dýrð Vesturlanda og gildum þeirra, sem Guð sjálfur telur rangsnúna og andstyggilega. Með því að veita hernaðaraðstoð og sífellt öflugri vopn bætir Vesturlönd olnsneyti á eldinn þegar aðstæður krefjast vatns. Fyrir vikið mun „sérstaka aðgerðin“ enda í raunverulegri „heimsstyrjöld“ og Vesturlönd munu uppgötva með skelfingu mátt rússneska hersins þegar þeir ráðast inn á yfirráðasvæði þeirra til að ræna þau og eyðileggja; Þetta, áður en eyðilegging lífs hefst á umfangi sem aldrei hefur sést áður, þegar Bandaríkin munu eyðileggja landsvæði Rússlands með kjarnorkuvopnum, því ef Rússar hika við að nota þau í stríði sínu, frammi fyrir aukinni völdum til að sigra Rússland, munu Bandaríkin ekki lengur hafa val eða hik á að gera það ekki. Og á þennan hátt mun notkun kjarnorkuvopna veita hinum auðmýkta Kristi dauða „**þriðjung**“ hinna ótrúu kristnu vestrænu þjóða, og annars staðar í heiminum, miklu fleiri fórnarlömb meðal heiðnu austrænu þjóða. Við megum ekki missa sjónar á þeirri staðreynd að mannkynið verður að hverfa alveg á jörðinni okkar á degi dýrðlegrar, hefndarfullrar endurkomu Jesú Krists. „*Þúsund árin*“ sem spáð er í Opinberunarbókinni 20 vöktu rangar vonir um jarðneska árþúsund sem kallast gullöldin. Þetta verður ekki raunin, því á þessum „*þúsund árum*“ mun enginn búa á hinni algjörlega eyðilögðu jörð nema Satan, djöfulinn; það verður orðið fangelsi hans, dauðadeild hans, þar sem hann bíður eftir lokadómi þar sem hann verður tekinn af lífi ásamt öllum hinum dæmdu uppreisnarmönnum, englum og mönnum.

Eftir að uppreisnarstjórn byltingarmanna var hálshöggvinn árin 1793 og 1794, iðkuðu vopnaðir íslamskir hópar einnig hálshöggvun fanga sinna. Eins og á dögum byltingarmannanna ber þessi tegund morða sama boðskap frá Guði. Fyrstu fórnarlömbin voru sjö kaþólskir prestar sem voru rændir og hálshöggðir í Alsír af GIA-hópnum: Alsírski íslamska hópnum. Eftir aðgerðir sem „Al-Kaída“ framkvæmdi gegn Vesturlöndum og bandaríska „Stóra Satan“ urðu fjöldahálshöggvunar aðalsmerki ISIS-kalífatsins. Þessar aðgerðir bera vitni um að Guð breytist sannarlega ekki: hann steypir þeim sem heiðra það sem hann hatar og fyrirlíta það sem hann lyftir upp í hæsta stig heilagleika, þ.e. allan sannleika hans, helgiathafnir hans, boðorð hans og spádóma hans.

Vesturlandabúar, sem eru brenglaðir af gríðarlega útbreiddri vantrú, skilja ekki endurkomu trúarbragða til rússneska þjóðarinnar. Þeir hafa gleymt lærdóminum sem reynsla „feðra“ sinna gaf, sem eftir blóðuga frönsku byltingarstjórnina sneru aftur til að leita hjálpar trúarlegrar hugsunar, eins og andinn minnir á með því að vitna í það í þessum versum úr Opinberunarbókinni 11:13: „*Á þeirri stundu varð mikill jarðskjálfti og tíundi hluti borgarinnar féll. Í jarðskjálftanum létust sjö þúsund manns, en **hinir hræddust og gáfu Guði himinsins dýrðina*** . “ » Orðatiltækið „*Á þeirri stundu*“ beinist sérstaklega að tíma tveggja miklu „ógnanna“ sem áttu sér stað frá 27. júlí 1793 til 27. júlí 1794. Síðan ber Guð saman áhrif þessarar frönsku þjóðbyltingar við „*mikinn jarðskjálfta*“ sem spámannlega boðaði hann með þeim sem skall á kaþólsku borgina Lissabon í Portúgal árið 1755. En þessi jarðskjálfti er einnig tákn þessarar byltingar í Opinberunarbókinni 12:16: „*Og jörðin hjálpaði konunni og jörðin opnaði munn sinn og svelgdi ána sem drekinn hafði spúið úr munni sér.*“ Í eyðimörkinni, eftir Í flóttanum úr Egyptalandi voru uppreisnarmennirnir „*Kóra, Datan og Abíram*“ einnig gleptir og umluktir af jörðinni sem „*opnaði munn sinn*“ eða galla sína, samkvæmt 4. Mós. 16:19 til 33: „*Kóra kallaði saman allan söfnuðinn gegn Móse og Aroni við dyr samfundatjaldsins. Þá birtist dýrð Drottins öllum söfnuðinum. Og Drottinn talaði við Móse og Aron og sagði: Aðskiljið ykkur frá þessum söfnuði, svo að ég geti gjöreytt þeim á augabragði.../... Drottinn talaði við Móse og sagði: Talið við söfnuðinn og segið: Farið burt frá bústað Kóra, Datans og Abírams allt í kring. .../... Móse sagði: Af þessu munuð þið vita, að Drottinn hefur sent mig til að gjöra allt þetta og að ég hef ekki gjört það sjálfur. Ef þetta fólk deyr eins og allir menn deyja, ef það þjáist eins og allir menn, þá hefur Drottinn ekki sent mig. En ef Drottinn gjörir eitthvað ótrúlegt og **jörðin opnar munn sinn** til að gleypa þá með öllu sem þeir eiga og þeir fara lifandi niður til **grafar**, þá munuð þið vita, að þetta fólk hefur fyrirlitið Drottin. Þegar hann hafði lokið við að mæla öll þessi orð, sá jörðin, sem var... Undir þeim klofnaði. **Jörðin opnaði munn sinn** og gleypði þá, þá og hús þeirra, ásamt öllum Kóramönnum og öllum eigum þeirra. Þeir fóru lifandi niður til **grafar**, þeir og allt sem þeir áttu; og jörðin huldi þá, og þeir hurfu úr miðri söfnuðinum. „Nákvæmni þess að „*fór lifandi niður*“ spáir nú þegar „*annar dauða eldsdíkisins*“ sem er frátekin fyrir hina miklu kristnu trúarbrotamenn sem táknaðir eru í Opinberunarbókinni 19:20 með „*dýrinu og falsspámanninum*“. Ég nýti mér þetta síðasta vers til að staðfesta að í Opinberunarbókinni 20:14 vísar „*bústaður dauðra*“ til jarðarinnar og ryksins sem er undir fótum okkar: „*Og dauðinn og**

bústaður dauðra var kastað í eldsdúkið. Þetta er annar dauðinn, eldsdúkið. “ Í þessu sögulega samhengi „**opnaði jörðin munn sinn**“ í raun og veru, en þessi aðgerð undirbjó andlegan lærdóm sem Guð vill eigna rómversk-kaþólsku trúnni sem reiði hans beitti fyrir tilstilli hinna trylltu byltingarmanna frá 1789 til 1798, það er að segja, alveg í lok „1260 daga“ páfaveldisins, eins og fram kemur í tímaröðinni sem spáð er í Opinberunarbókinni 11:3 og 7: „Ég mun gefa **tveimur vottum mínum spádómsvald, klæddir í sekk, í eitt þúsund tvö hundruð og sextíu daga**. .../... Þegar þeir hafa lokið vitnisburði sínum mun **dýrið, sem stígur upp úr botnlausu gryfjunni**, heyja stríð gegn þeim, sigra þá og drepa þá. Og lík þeirra munu liggja á **strætum hinnar miklu borgar**, sem andlega kallast **Sódóma og Egyptaland**, **þar sem einnig Drottinn vor var krossfestur**. Þessi vers verðskulda frekari rannsókn vegna þess að opinberun þeirra hefur mikla þýðingu á okkar tímum. „Tveir vitni“ tákna Biblíuna, hið heilaga ritaða orð Guðs. Biblían var í raun hunsuð og drepin úr ... lestur hins almenna manns, því það var falið í kaþólskum trúarklaustum þar sem munkar endurgerðu það í höndunum. Orðatiltækið „**klæddur sekk**“ vísar til iðkunar Gyðinga þegar þeir vildu sýna Guði þjáningar sínar. Biblían var í raun ofsótt og þjáð þegar hún var prentuð og dreift af mótmælendasölum sem sjálfir voru berskjaldaðir fyrir dauða, fangelsun eða gæsluvarðhaldi konungs. Eftir þennan tíma sársaukafullra prédikana, undir táknrænu nafni „**dýrið sem rís úr undirdjúpinu**“, reyndi franska byltingarkennda trúleysingin að láta öll trúarrit hverfa, fyrst og fremst Biblíuna; öll voru brennd í eldum sem kveikt var á stóra og virðulega torgi Parísar, sem þá var kallað „Place de la Révolution“; þetta, eftir að hafa verið kallað „Place Louis 15“. Síðan, frá Napóleon, varð það „Place de la Concorde“; það er, jafn mörg nöfn og upplifanir. Að Guð hafi gefið því táknrænt nöfnin „**Sódóma og Egyptaland**“ er ekki undarlegt þegar við vitum að, í þeirri trú að þeir hefðu frelsað sig frá guðlegri ógn, höfðu borgarar þess ekki lengur nein takmörk í kynferðislegri hegðun sinni. Hegðun og iðkun sodómískrar samræðis, sem Guð dæmdi andstyggileg, varð, eins og á síðustu öld okkar, náttúruleg norm, lögmæt og í dag lögleidd. Engin svipuð uppreisn hafði átt sér stað síðan Faraó í „**Egyptalandi**“ á tímum Móse. Þannig varð París, fyrir Guð og hans sönnu útvöldu, hin raunverulega, uppfærða ímynd „**syndar Egyptalands**“. Síðan gefur Guð okkur ruglingslega nákvæmni. Hann segir: „**einmitt staðurinn þar sem Drottinn þeirra var krossfestur**.“ „Þessi orð virðast við fyrstu sýn vísa til Jerúsalem. En það er í raun París því orðasambandið „**Drottinn þeirra**“ vísar til kristins fólks, sem var aldrei raunin um Jerúsalem. Skýringin á þessu orðasambandi er sem hér segir: Kristur „**krossfesti**“ til að „**binda enda á syndina**“ samkvæmt Dan 9:24. Nú, með því að endurreisa „**syndina**“ sem **barátta þeirra gegn Jesú Kristi táknar**, „**krossfestu**“ Parísarbúar, sem fram að þessu voru fastir stuðningsmenn kaþólsku trúarinnar, Jesú aftur. Og þetta er það sem þeir eru enn að gera á okkar endalokatíma, með því að réttlæta viðurstyggð og verstu kynferðislegu og andlegu öfugsnúningana. Þess vegna er Frakkland alltaf í fararbroddi frumkvæðis að undirbúa eyðileggingu þess. Þemað „**refsing**“ í þessari rannsókn varðar það sérstaklega vegna fyrirmyndar skaðlegs hlutverks þess sem vestrænar þjóðir hafa reynt að endurtaka hver á fætur annari. „**Mannréttindatextar**“ þess hafa orðið grundvöllur vestrænna laga. Og þótt Frakkland sé minna að fjölda og valdi, vegna sögulegs hlutverks síns, er það aðal

skotmark guðlegrar reiði eftir Róm en á undan Bandaríkjunum, sem er aðeins útvöxtur Evrópu sem bölvður er af hinum guðdómlega Jesú.“ Kristur. Í samræmi við refsingarnar sem spáðar eru fyrir Ísrael í 3. Mósebók 26, samsvarar vers 25 athöfn „*dýrsins sem stígur upp úr undirdjúpinu*“, trúleysingjabyltingarsinnaða „*dýrsins*“ : „*Ég mun leiða sverð gegn yður, sem mun hefna sáttmála míns. Þegar þér safnist saman í borgum yðar, mun ég senda drepsótt meðal yðar, og þér munuð verða seldir í hendur óvinarins.*“ En á kristinni tíð þurfti Guð að endurnýja beitingu þessarar refsingar tvisvar. Sú fyrri varðar „*fjórða lúðurinn*“ í Opinberunarbókinni 8:12, sem á milli 1789 og 1798 markar endalok valdatíma páfakaþólskrar trúar, óvinar Guðs. Eftir það, sem tímamerki, á milli 1798 og 1844, réð keisaralegur „*örn*“ *Napóleons*¹ yfir Evrópustyrjöldunum, í samræmi við kenninguna í Opinberunarbókinni 8:13: „*Ég sá og heyrði örn fljúga um miðjan himininn og segja hárri röddu: Vei, vei, vei þeim sem búa á jörðinni vegna hinna lúðrahljóða engla þriggja sem munu blása!*“ Og á eftir þessu tákni, árið 1844, kemur sá mikilvægi dagur sem Guð undirbjó í Daníel 8:14, til að marka upphaf „endalokatímans“. *Og þess vegna er upphaf hins sanna*, endalokatíma“ í Daníel 11:40 merkt með stríði sem Guð gefur sama hlutverk og franska byltingin. Það er til að sýna fram á þetta samband sem hann ruglar saman „*fjórða og sjötta lúðurinn*“ með því að eigna „*fjórða lúðurinn*“ í Opinberunarbókinni 11 nafnið „*annað vei*“ sem í raun varðar „*sjötta lúðurinn*“ í Opinberunarbókinni 9. Afleiðing þessarar fínleika er að við getum þá skilið að Guð hefur frá 24. febrúar 2022 gefið Rússlandi sama „blóðuga“ verkefni og hann gaf frönsku byltingarmönnunum á árunum 1793 til 1794, undir titlinum „*sverð sem kemur til að hefna bandalags síns*“ samkvæmt 3. Mós. 26:25. Frakkland og Rússland eiga það sameiginlegt að hafa upplifað hina miklu byltingu þjóðar sinnar; fyrir Rússland var það árið 1917, árið sem það steypti af stóli og tók af lífi keisarinn Nikulás II og alla fjölskyldu hans, þar á meðal son hans og dætur. Á sama hátt, árið 1793, í Frakklandi, var Louis XVI fallöxinn og kona hans nokkrum mánuðum síðar. Við getum þannig skilið að Guð gefur þessum tveimur opinberum aftökum sömu ástæðu: **sektarkennd trúarbrögð**; sem setur á skaðlegt jafnréttisstig, rómversk-kaþólska trú og rússneska rétttrúnaðinn; sem eru þegar að berjast hvert við annað í Úkraínu og brátt um alla Evrópu og heiminn. Sectarkenndin sem báðir flokkar bera varðar sunnudagshvöldina sem erfðist, hver á fætur annarri, frá Konstantínusi I^{frá} 7. mars 321 og Jústíníanusi I^{frá} árinu 538 samkvæmt fölsku rómversk-kaþólsku tímatalinu okkar. Hvað eru þá rússnesku trúarbreytingarnar virði? Þær geta stundum verið einlæggar en munu ekki hljóta blessun Guðs svo lengi sem sannleikurinn um hvíldardagsiðkun er ekki endurreistur. Rússneska þjóðin erfði skurðgoðadýrkunareðli frá Róm fyrir klofninginn sem aðskildi hana frá vestrænni kaþólskri trú; þess vegna fylgir hún helgimyndum. En sökudólgarnir tveir eru mjög líkir og samkeppni þeirra skýrir að mestu leyti ágreining þeirra; viðhafnargleði gegnir lykilhlutverki fyrir báða, en það er fyrst og fremst andstaða páfans og páfanna sem viðheldur sundrungunni.

Spenn, næstum uppreisnarkennt andrúmsloft ríkir nú á Vesturlöndum. Því hugur manna er að verða sífellt „*uppreisnargjarnari og eigingjarnari*“, að því marki að lýðræðisreglur njóta sífellt minni stuðnings og virðingar. Á sama tíma verða efnisleg gæði sem við metum dýrari og sífellt minna aðgengileg. Þess vegna

er fólk sífellt pirraðara og pirraðara. Í þessum vestræna heimi mun mikil hætta dynja yfir uppreisnargjarna þjóðir hans, því í hverju landi finnum við sundrunu sem setur 50% íbúanna upp á móti andstöðu sinni. Hætta á stórum borgarastyrjöldum er að verða ljós og því yfirvofandi. Þar við bætist afleiðing þess að hafa skapað illar, uppreisnargjarnar og hræðilegar hetjur í kvikmyndum, eins og myndina „Guðfaðirinn“, sem heiðrar sikileyska mafiuna sem hefur komið sér fyrir í Ameríku. Lygarinn er heiðraður og verður fyrirmynd sem endurskapað er í stórum stíl. En í samfélagi sem er vant lygum, hver getur treyst, og hverjum?

Sannar og falskar lögmætiskenningar

Ekkert er erfiðara fyrir sköpun Guðs skapara en að viðurkenna ranglæti sitt. Í þessari æfingu brást djöflinum, ljósenglinum, fyrsta sköpunarverunni. Til að fullnægja þessari þörf verður maður að vera sannarlega auðmjúkur, og jafnvel þar kemur dramb í staðinn fyrir fullkomið hroka og gerir málið erfitt. Samt sem áður er þessi hæfni til að viðurkenna eigin ranglæti krafist af Guði, þar sem hann krefst fullkominnar auðmýktar af þeim sem hann mun deila eilífð sinni með. Og þar, án þess að þurfa að blekkja sjálfan sig, rannsakar hann og þekkir til fulls hugsanir og persónuleika hvers umsækjanda og alls sem lifir á himni og jörðu. Hann fordæmir drambið sem finnst í Satan og fjölda illra engla sem deila skoðunum hans og persónuleika. Og á jörðinni hefur sama frelsi sömu áhrif, að því marki að allt mannkynið, eða næstum því, deilir einnig hugsunum og persónuleika Satans. Og mitt í þessum fjölda velur Guð fáeina útvalda, jafn sjaldgæfa og gull eða gimsteina sem finnast grafnir í sumum æðum jarðar og teknir upp til að vera dregnir upp á yfirborðið með mikilli þreytu og mikilli slysaþættu og dauðahættu. Sálin sem Jesús samþykkti að þjást sem sjálfviljugur píslarvottur fyrir til að bjarga henni er fyrir hann í þessari mynd; eins og hann kennir í Opinberunarbókinni 21:19 til 21: „*Grunnur borgarmúrsins var skreyttur alls kyns gimsteinum. Fyrsti grunnurinn var jaspis, annar safír, þriðji kalsedón, fjórði smaragður, fimmti sardonyx, sjötti sardíus, sjöundi krýsolít, áttundi beryll, níundi tópas, tíundi krýsópras, ellefti hyasint, tólfti ametist. Hliðin tólf voru tólf perlur; hvert hlið var úr einni perlu. Götu borgarinnar var úr hreinu gulli, eins og gegnsætt gler.*“ Þannig dæmir Guð sína útvöldu og ef þetta væri missskilið væri enn þetta annað vers: Sak 2:8: „*Því að svo segir Jahve hersveitanna: Eftir þetta mun dýrðin koma! Hann hefur sent mig til þjóðanna sem hafa rænt ykkur. Því að hver sem snertir ykkur snertir augastein hans.*“ Í mynd Opinberunarbókarinnar réttlætir skipting tveggja áfanga kristinnar tímar mismuninn á Táknin sem tákna hina útvöldu: þeir sem voru útvaldir fyrir 1844 eru táknaðir með „*dýrsteinum*“ sem þarfnast slípunar til að afhjúpa og sýna aðdáunarverðan feegurð sinn. En vegna þeirrar mikilvægis sem hann leggur á hvíldardaginn, sem að lokum var endurreistur, gefur Guð þeim sem hann frelsar eftir 1844, þá mynd af „*perlunni*“ sem krefst engra mannlegra verka til að sýna feegurð sína. Að sjálfsögðu njóta allir hinir útvöldu sama kærleika frá Guði, en þessi mikli æðsti dómari opinberar fyrir okkur hversu mikið endurreisn heilags hvíldardags hans og fullur kærleikur

sannleika hans gleður hann og uppfyllir. Í dæmisögu sinni líkir Jesús sannleika hjálpræðisins við dýrmæta „perlu“. Þannig sýnir táknið „perlunnar“, sem lýsir hugmynd síðustu útvöldu um trú, að „syndin“ sem hafði verið til í „1260“ ár milli hins kenningarlega fullkomna postulatímabils og endalokanna hefur verið alveg útrýmt. Tilgangurinn með því að Jesús kom til að þjást á jörðinni hefur verið náð; samkvæmt Dan. 9:24: „... til að binda enda á syndina“. Í lífi sínu hafa síðustu útvöldu „gert út af við syndina“. Aftur á móti afhjúpaði tákn „dýrsteinanna“ sem verða að slípa að hluta til nærveru rómverskrar syndar og miðaði þannig við iðkun sunnudagshvíldar á fyrsta degi sem erfðist frá tveimur Rómverjum: keisaralega ríki Konstantínusar I^{og} páfaríkis Vígíliusar I^{undir} Jústíníanusi I keisara. ^{Aminning}: Vígílius^I var ekki fyrsti biskup Rómar, heldur allra fyrsti páfinn í titli og veraldlegu valdi. Guð staðfesti þannig einstaka eðli hjálpræðisins sem boðið var upp á, tímabundið, hinum útvöldu í ófullkomnu siðaskiptum 16. ^{aldar} samkvæmt Opinberunarbókinni 2:24: „Yður öllum þeim sem eruð í Þýatíru, sem ekki hafið þessa kenningu og ekki þekkt djúp Satans, eins og þeir kalla það, segi ég yður: Ég legg enga aðra byrði á yður.“

Herbúðir Guðs öðlast **lögmæti sitt** af þeirri staðreynd að Guð er skapari allra hluta og alls lífs. Því er **réttmætt** að allar skepnur hans viðurkenni hugmynd hans um þau viðmið sem gefin eru tilverunni. Og þetta er það sem hann að lokum fær frá sínum útvöldu, sem hann hjálpar til við að fullkomna á jarðneskri ferð þeirra. Hver er verðugri heiðurs og tilbeiðslu en þessi Guð kærleikans og réttlætisins, sem einn heldur uppi sannri jafnrétti allra sinna útvöldu? Það sem hann býður þeim er óviðjafnanlegt og óviðjafnanlegt, því hann setur innsigli fullkomnunar á hvert það efni sem hægt er að ímynda sér eða fjalla um. Hann hefur því, að eðlisfari, rétt á **lögmæti** í öllu.

Í herbúðum andstæðingsins, djöfulsins, í fjarveru réttláts og náttúrulegs **lögmætis**, skapast **falskt lögmæti** sem byggist eingöngu á fjölda og styrk þeirra sem styðja það. Í þessum herbúðum eru stoltar og hrokafullar verur hópaðar saman, ófærar um að viðurkenna rangindi sín hver fyrir sig, þannig að samanlagt sýna þær sig enn minna færar um að gera það, en fjöldi skapar einingu og eining skapar styrk; og þessi styrkur gerir það mögulegt að þröngva **falsku lögmæti** upp á mannlegan fjölda sem er stjórnað út í ystu æsar.

Eftir að Guð skapaði manninn fyrirskipaði hann ekki að leiðtogi skyldi skipaður fyrr en við vatnsflóðið á dögum Nóa. En undir innblæstri djöfulsins tóku menn upp þá meginreglu að reiða sig á leiðtoga sem valinn var úr sínum hópi. **Löglega** höfðu þeir elstu eins konar náttúrulegan rétt sem Guð staðfesti síðar í sáttmálum sínum. En í herbúðum djöfulsins varð þessi leiðtogi konungur sem gat fært yfirráð sín til afkomenda sinna; þannig að þetta vald jókst aðeins, eins og auður konungsins og erfingja hans. Ég verð hér að rifja upp afstöðu Guðs til þessara mála. Hann var greinilega ekki hlynntur stjórn þessara konunga, því með því að taka við stjórn og skipuleggja fólk sitt Ísrael gaf hann þeim engan konung, heldur aðeins leiðtoga, Móse og eftir hann Jósúa, svo að þeir yrðu hirðar hjarðar hans. Og með því að skipuleggja Ísrael sinn á þennan hátt beitti Guð himneskum staðli sem verður sá sem mun halda áfram, eingöngu fyrir hina útvöldu, um eilífð, sem Jesús Kristur færði. Ég man að í beinni persónulegri vitnisburði sínum setti hann þetta himneska lögmál í framkvæmd, sem byggir á algjörri sjálfsafneitun

lifandi vera. Jesús Kristur, hinn mikli „konungur konunga og Drottinn drottna“ í Opinberunarbókinni 19:16 (*hann hafði nafn skrifað á klæðum sínum og lend: Konungur konunga og Drottinn drottna*), vildi þvo fætur lærisveina sinna daginn fyrir dauða sinn til að sýna fram á þetta himneska lögmál, sem er í algjörum andstöðu við jarðnesk mannleg lögmál. Á himnum er allt frjálst, þess vegna er markaðsvirði ekki til, né heldur hagnaður og vaxtataka. Þetta gerir himneskum verum kleift að lifa í fullkomnu jafnrétti réttinda og valds. Í Dan 10:13: „**Míkael**“, sem er Guð í mynd engils, er nefndur „**einn af æðstu höfðingjunum**“: „**Höfðingi Persaríkisins stóðst mig í tuttugu og einn dag, en sjá, Míkael, einn af æðstu höfðingjunum**, kom mér til hjálpar, og ég dvaldi þar hjá Persakonungum.“ Á jörðinni var það ekki fyrr en eftir margar uppreisnir að þessi Ísraelsþjóð krafðist réttarins frá Guði til að vera stjórnað af konungi „*eins og aðrar þjóðir*“, heiðingjum jarðarinnar. Þýtt á einfalt mál þýddi þessi beiðni: „Guð, farðu og skildu okkur eftir meðal manna!“ Þessi fyrsta höfnun Guðs spáði framtíðarhöfnun Messíasar Jesú, af holdlegum afkomendum þessa fólks. Guð skildi greinilega aðstæðurnar, gafst upp og brást jákvætt við þessari mannlegu kröfu. En verðið sem greiða átti var innifalið í samningnum, því hann varaði Ísrael við því að konungur þeirra myndi hafa sömu réttindi og aðrir heiðnir þjóðir sem létu þjóðir sínar þola harkalega þrældóma. Og sjálfviljug þrældómur Hebraea hófst, þar til honum lauk undir stjórn harðstjórans Heródesar mikla, við fæðingu Jesú Krists vegna jarðneskrar trúboðs hans.

Þessi hugleiðing um **lögmæti** getur hjálpað okkur að skilja þá atburði sem nú eiga sér stað í upphafi ársins 2023. Og fyrst og fremst, verðum við meðvituð um uppruna arfleifðar okkar. Við sem búum í Vestur-Evrópu höfum erft **falskt lögmæti** ; frá upphafi þetta **falska konungsréttmæti** heiðins innblásturs sem gerði Klovís I^{ad} fyrsta konungi Franka. Þessi heiðni konungur lét tælast af fölskri kristinni trú, þannig að kristin skuldbinding hans var einnig fölsk og villandi. Hann hafði þá óheppni að snúast til trúar árið 496 af sendiboðum Rómar sem fundu í honum veraldlegan verjandi valds síns. Þannig, studd af vel vopnuðum hernaðaraflí, fékk trúarbrögðin sem biskup Rómar lagði til á leið sinni að páfavelði, annað **falskt lögmæti meðal manna** . Því, því miður fyrir okkur öll, frá 7. mars 321 hafði þessi kristna trú verið ölvuð og orðið banvænt eitur, vegna þess að Konstantínus I keisari tók upp fyrsta dags hvíldina^{og} helgaði hann og heiðnir dýrkendur tilbeiðslu á „degi ósigraðrar sólar“. Og afleiðing þessarar ættleiðingar var sú að meintur fulltrúi Jesú Krists var ekkert annað en blekkjandi og lokkandi stjórn syndarinnar. Þessir grunnar sem lagðir voru á þeim tíma eru uppspretta allrar þeirrar **falsku trúarlegu lögmætis** sem páfastjórnin rómversk-kaþólska hélt fram á okkar tíma.

Eftir að hafa steypt konungsveldinu af stóli í blóðbaði veitti Lýðveldisstjórn Frakklands sér enn á ný lýðræðislegt **lögmæti** ; byggt, enn á ný, á tölum sem alltaf vinna andstæðinga sína. Sumir dreyndu um jafnrétti, aðrir vildu varðveita forréttindi sín og kosti, Lýðveldisstjórn Frakklands reyndi að finna sína fyrirmynd, í gegnum fimm lýðveldi. Undir Þriðja lýðveldinu hvöttu auðugir landeigendur til nýlenduvæðingarátakanna sem náðust þökk sé hernaðarlegum stuðningi landsins, sem þannig varð enn ríkara og blómlegra. Og hér veitti Frakkar sér aftur **falskt lögmæti** með því að gefa sér rétt til að stofna

nýlenduveli annarra erlendra þjóða með aðrar trúarbrögð og siði; og þannig undirbjó sig fyrir hræðileg vandamál. Því þar féll Frakkland í gildru trúarlegar fyrirlitningar sinnar, því það gerði sér ekki grein fyrir því að kristin trú fjölmargra borgara þess var hvorki samhæfð norðurfrískri íslam né asískum heiðnum trúarbrögðum nýlendna sinna. Einnig hefur þessi ósamrýmanleiki, til lengri tíma litið, leitt til fyrirsjáanlegs rofs, frá andlegu sjónarhorni. Nýlenduæðingin hafði fært Frakkland í öfundsverðan fjórða heimsveldi, á eftir Bandaríkjunum, Sovétríkjunum og Englandi; Afnýlenduæðing og mannúðarstefna og félagsleg móttaka hafa hægt og rólega eyðilagt það og það er nú í 15. sæti^{meðal} Evrópuþjóða. Hvað táknar Frakkland árið 2023? Það táknar ekki lengur Frakkland, heldur einstaka evrópska mannúðarhugsun, það er að segja, Evrópusinnaða. Skýrt merki var gefið með því að yfirgefa frankann sem þjóðargjaldmiðil, til skaða fyrir evruna. Látum okkur ekki lengur dreyma, Frakkland er dauðt og Evrópa lifir. Guð skipulagði það til að safna saman í sama herbúðum arfleifð „*tú hornanna*“ sem sett voru undir bölvun „*ellefta*“ eða „*litla hornsins*“ í Dan 7:7-8 og 24-25. Í janúar 2023 virðist forseti Frakklands, Emmanuel Macron, sem sumir pirraðir Rússar kalla „Emmanuel Hitler“ í fréttum, vera leiðandi persóna Evrópusambandsins, einfaldlega vegna þess að jafnvel þótt Frakkland sé í rúst, er það enn eina hernaðarveldið í Evrópu; þetta á enn frekar við síðan England yfirgaf Evrópusambandið. Hins vegar er þetta franska hernaðarveldi allt afstætt; Það var nóg til að stofna nýlenduveli í þriðja heiminum, en alls ekki fært um að takast á við stórveldi eins og Rússland. Hins vegar, síðan Frakkland studdi opinberlega málstað Úkraínu, hefur það haldið áfram að pirra Rússa með vopnaboðum sínum til óvinar síns. Og í fréttum dagsins í dag heyri ég rússneska fjölmiðla ræða löngunina til að ráðast á Frakkland, senda þeim eldflaug til að vera fyrirmynd og róa hinar Evrópuþjóðirnar sem hafa einnig tekið þátt í eins konar keppni; það er keppni um hver geti best vopnað Úkraínu.

Til að skilja hvernig við komumst að þessum punkti verðum við að taka tillit til réttarins til **falsks lögmætis** sem mannverur erfa frá fæðingu, því hann er skilyrtur af því pólitíska andrúmslofti sem þær uppgötva við upphaf lífsins. Mannverur eru aldrei tilbúnar að efast um **lögmæti** þeirra réttinda sem þær veita sér. Þær erfa þetta **lögmæti** sem er hluti af þeim. Við verðum því að taka skref til baka frá mannlegu lífi og frá okkur sjálfum til að uppgötva tilvist **falsks lögmætis**. Reyndar, því meira sem ég horfi til himins, því meira sem ég hlusta á skilaboð hans, því meira geri ég mér grein fyrir því hversu mikið jarðneska skipanin byggist á andstæðum **ólögmætra réttinda**. Í hvert skipti vinnur sá sem vinnur vegna styrks síns, og þessi styrkur **réttlætis**, **ranglega**, rétt hans til að þröngva sér upp á þá sem eru veikari en hann.

Samhliða þessum andstæðum jarðneskra máttarvalda grípur Guð inn í til að framkvæma áætlanir sínar. Nú minni ég ykkur á að með því að skipta mönnum eftir erlendum tungumálum í „*Babel*“ fyrir um það bil 4000 árum, vildi Guð aðgreina þjóðir til að geta dæmt þær og refsað þeim óháð hver annarri. Þessar refsingar voru náttúrulegar: þurrkar og hitabylgjur, eða öfugt, mikil flóð og flóð, eyðileggjandi stormar og fellibyljir, flóðbylgjur, jarðskjálftar, eldgos, ískalt kuldi, eyðilegging af völdum engisprettu. Honum skorti ekki leiðir til að skaða uppreisnargjarnar verur sínar. Hins vegar, á okkar endalokatíma, þar sem

tækniþróun er í húfi, er öll jörðin orðin eins og þorp, allir fylgjast með heimsfréttum í beinni útsendingu í rauntíma í snjallsíma sínum, tölvu eða sjónvarpi; sem ég njóti líka góðs af.

Falskar **réttmætiskenningar** hafa flokkast í tvo hópa til að takast á við hvor aðra og leyfa stríðinu að „*drepa þriðjung mannanna*“ samkvæmt löngun Guðs í Jesú Kristi eins og opinberað er í Opinberunarbókinni 9:15: „*Og fjórir englar, sem búnir voru til klukkustundar, dags, mánaðar og árs, voru leystir út til að drepa þriðjung mannanna*“. Hins vegar er stríðið milli Úkraínu og Rússlands beint af völdum andstöðu tveggja **réttmætiskenninga** sem voru byggðar á braut guðlegrar bölvunar. Þessar tvær **falsku rättmætiskenningar** gætu því aðeins leitt þessar tvær fylkingar til stríðs. Og enginn á jörðinni hefur vald og visku til að dæma í þessum tveimur andstæðu kröfum. Guð hefur gefið okkur, með fordæmi þeirrar stöðu sem skapaðist við heimkomu Gyðinga til palestínsks lands frá 1947, sönnun á getu sinni til að skapa óleysanlegar átök. Í dag gerir það það aftur, og í herbúðum Rússlands og landa Austurlanda er hafnað vestrænum gildum sem núverandi völd voru stofnuð með valdi, með því að tímabundið nýlenduherja fólk í Afríku, Asíu og Mið-Austurlöndum. Eftir sigur Bandaríkjanna höfðu sigurvegarar síðari heimsstyrjaldarinnar skipt heiminum og þjóðum hans; að minnsta kosti hvað varðar pólitísk og efnahagsleg áhrif þeirra. Á lúmskan hátt gættu Bandaríkin þess að forðast að gefa aðferð sinni þá hatuðu mynd nýlendustefnu. Þau vildu einfaldlega koma þjóðunum í efnahagslegt samstarf sem byggðist á því að samþykkja reglur sem settar voru af ensk-amerískum kapítalismum. Landið hafði ekki áhuga á þeim; aðeins fjármál voru áhugaverð. En til að fá þessa undirgefni hikuðu þau ekki við að vekja upp morð, uppreisnir og uppreisnir sem miðuðu að því að koma leiðtogum sem studdu kapítalismann sinn fyrir í þrjóskum löndum. Þetta í nafni **falsks lögmætis**.

Ungi forsetinn E. Macron erfði frá fæðingu hugmyndina um **lögmæti** þeirra réttinda sem þjóð hans, Frakkland, hafði veitt sér á þeim tíma. Hann ólst upp í samhengi þar sem þessi grundvallarréttindi voru algjör regla og það er víst að honum hefur aldrei dottið í hug að dæma eða draga í efa **lögmætið** sem Frakkland og íbúar þess viðurkenndu og tóku upp. Hins vegar þarf maður aðeins að rifja upp söguna til að skilja hvernig þjóðarlög hafa rekið á rangan hátt og reynt að þröngva sér upp á aðrar þjóðir með stríði. Hins vegar verð ég að viðurkenna að byltingarkennda Frakkland var í gildru þar sem það var sjálft skotsþónn árása annarra evrópskra konungsvelda. En á þeim tíma var ekki nóg að hindra árásir óvinanna, og samt er það það sem vesturlöndin krefjast af Úkraínu í dag. Með átökunum sem veittu frönsku lýðveldismönnum sigur við Valmy, hefði stríðinu átt að ljúka þar. En Austurríki, upprunaland hinnar aftöku frönsku drottningarinnar Marie-Antoinette, stóð enn frammi fyrir franska lýðveldinu og Napóleon I vann ^{tímabundið} sigur á evrópsku konungsveldunum; nógu lengi til að kynna lýðveldisfrelsi fyrir fólk þessara sigraða konungsvelda. Þannig vann lýðveldishugsjónin sigur í hugum Evrópu, samkvæmt fyrirmynd Frakklands. Fyrir Guð er þessi fyrirmynd stjórnkerfis lögleiddar og réttmætrar „**syndar**“, **táknað með „skarlatsrauðum**“ lit lýðveldis „**dýrsins**“ á endalokatímanum sem kynntur er í Opinberunarbókinni 17:3: „*Hann leiddi mig burt í andanum á eyðimörk. Og ég sá konu sitja á skarlatsrauðu dýri, fullu af guðlastanöfnum, með sjö höfuð og*

tíu horn .“ Frakkland mun því vera aðal skotmark guðlegrar reiði þar til Rússland mun leggja á það lokarefsingu. Því að munnlegar hótanir sem birtast í rússneskum fjölmiðlum staðfesta aðeins fordæmingu og eyðileggingu Parísar, höfuðborgar Frakklands, þar sem í aldanna rás, frá Louvre til Élysée-hallarinnar, núverandi forsetasætis, hafa allar þjóðarákvarðanir sem beinast gegn Guði eða öðrum þjóðum verið teknar. Því Guð viðurkennir aðeins eitt **lögmæti** : sitt eigið.

Hvað varðar **lögmæti** lífs sem Guð skapaði, er það dregið saman með þessari frægu orðtöku úr dæmisögu eftir Monsieur Jean de la Fontaine: „Röksemdafærsla hins sterkasta er alltaf sú besta.“ Og sem betur fer fyrir hans útvöldu er sá sterkasti skapari Guð, hann er einnig sá trúfastasti, sá réttlátasti og sá kærleiksríkasti. Jesús „ **fór út sigrandi og til að sigra** “ samkvæmt Opinberunarbókinni 6:2: „ *Ég sá, og sjá, hvítur hestur. Og sá sem á honum sat hafði boga; og honum var gefin kóróna, og hann fór út sigrandi og til að sigra* . “ Í jarðneskri þjónustu sinni sigraði hann, í röð, með fullkomnu lífi sínu, „ **djöfulinn** “ og með sjálfviljugum dauða sínum, „ **syndina** “. Allt sem eftir er fyrir hann er að tortíma „ **syndurum** “ sem mynda mannfjöldann sem er dreifður um jörðina. Hann mun tortíma þeim að hluta til með stríði og restin af þeim sem eftir lifa verður tortímt við máttuga og dýrlega endurkomu hans. Eftir „ *þúsund ár* “ sjöundu árpúsundarinnar, þar sem hinir endurleystu útvöldu munu dæma sekastu mennina og englana á himnum, mun hann reisa þá upp í annarri „ *upprisu* “, svo að þeir muni þola tortímingu „ *annars dauða* “ í „ *eldsdíkinu* “ sem myndast af jörðinni sem er þakin núverandi neðanjarðarkviku, sem sést öðru hvoru í eldgosum. Þannig munu allir þeir farast sem hafa hugsað, samþykkt og stutt „ **lygina** “ sem „ **faðir er djöfullinn** “ samkvæmt Jóhannesi 8:44: „ **Þér eigið djöfulinn að föður og viljið gjöra það sem faðir yðar girnist. Hann var manndrápari frá upphafi og er ekki stöðugur í sannleikanum, því að enginn sannleikur er í honum. Þegar hann lýgur, talar hann af eigin raun, því að hann er lygari og faðir lyginna** . “ Að lokum lýsir Jesús Kristur yfir í Opinberunarbókinni 22:15: „ *Burt með hundana, töframennina, siðleysingjana, morðingjana, skurðgoðadýrkendurna og alla þá sem elska og iðka lygar* ! “ „Þeir sem hann fordæmir hafa allir lifað undir **fölskum réttmæti** , það er að segja í „ **synd** “.

Þetta umræðuefni um „ *lygar* “ er afar mikilvægt í samtímanum, því að vesturlöndin kynna stöðugt leiðtoga Rússlands, Vladímír Pútín, sem náttúrulegan „ *lygara* “. En hvað er í raun að gerast? Pútín hótar Vesturlöndum og fullyrðir að „hann sé ekki að blekkja“. Hvar er þá „ *lygin* “? Vandamálið er í vesturlöndunum, svo vönum pólitískum lygum að íbúar þeirra og stjórn mála- og fjölmiðlaleiðtogar halda að rússneski leiðtoginn líkist þeim, samkvæmt gamla máltækinu: „við dæmum aðra eftir okkur sjálfum.“ Því hver heiðrar lygara sem blekkja kjósendur sína? Eru það ekki Frakkar, þar sem stærsti „ *lygarinn* “ fram að hans tíma var Jacques Chirac, sem fjölmiðlar nefndu „ofurlygarann“? Og eftir hann, var ekki forseti Hollande kjörinn á grundvelli yfirlýsingar hans: „Óvinur minn er fjármálakerfið“? Á meðan hann valdi Emmanuel Macron, fjármálamaður frá Rothschild bankanum, sem ráðgjafa og ráðherra, og setti síðan á fót sjúkratryggingakerfi gagnkvæmra tryggingafélaga, sem tvöfaldaði stjórnunarkostnað sem þegar var greiddur af þjóðnýttri þjónustu

„almannatrygginga“. Já, herbúðir „*lyginnar*“ eru sannarlega þetta Vesturland sem hefur verið táknað frá Daníel 2 og 7 með táknunum „*tú tær*“ og „*tú horn*“ sem Guð vill nú ráðast hart á með því að skipuleggja uppfyllingu „*sjöttu lúðursins*“ í Opinberunarbók sinni, það er að segja þemað sem Opinberunarbókin 6:11 táknar þriðju heimsstyrjöldina sem hófst 24. febrúar 2022 í Úkraínu.

Í þeim löndum sem aðallega taka þátt í þessu stríði er lögmætisstaðallinn **settur** af hverju og einu þeirra í samræmi við trúleysi þeirra, trúarbrögð og siði. Vesturlöndin lúta þeim staðli sem Bandaríkin hafa sett og samningar stjórna reglum sem settar eru á stríðið sjálft. Í Austurlöndum og löndum sem tengjast Rússlandi eru þessar vestrænu reglur ekki viðurkenndar og stríð þeirra hafa engar reglur. Þess vegna eru Vesturlandabúar mjög hneykslaðir að sjá Rússa senda einkarekna vopnaða hópinn „Wagner“ í bardaga. Rússland vildi takmarka þátttöku ungra hermanna sinna. En frá 24. febrúar 2022 hafa Vesturlandabúar notað úkraínska bardagamenn sem málaliða sem fá vopn og eru greiddir af vestrænu fjármagni. Og í upphafi ársins 2023 á fölsku dagatalinu eru hlutirnir að breytast, því Rússland er nú að safna saman miklum krafti til að undirbúa alvarlegar sóknir sem brátt verða gerðar gegn úkraínska hernum. Fyrir Vesturlönd, sem þegar eru of staðráðin í gegnum aðstoð sína og vopn sem afhent eru Úkraínumönnum, er nú of seint að snúa við...

Ég fjalla nú um annað **ólögmætt athæfi** sem varðar þá venju að „nota formlega „vous“ þegar einstaklingur talar við annan einstakling. Þetta kann að virðast góðlátlegt, en það er það ekki. Því þvert á móti höfum við hér tákn sem sýnir „*stolt*“ alls samtíma vestræns samfélags. Nú hefur Guð hátíðlega lýst yfir andúð sinni á „*stolti*“ sem var orsök falls fyrsta engilsins sem hann skapaði. Þetta vers úr 1. Pétursbréfi 5:5 sem tekið er upp í Jakobsbréfinu 4:6 tjáir grundvallarhugsun Guðs: „*Eins skuluð þér, sem yngri eruð, vera undirgefnir öldungunum. Og allir, í samskiptum yðar hver við annan, íklæðist auðmýkt. Því að Guð stendur gegn dramblátum, en auðmjúkum veitir hann náð.*“ „Þessi lýsing á persónuleika Guðs er andstæða þeirra gilda sem páfakirkjan rómversk-kaþólska kirkjan hefur komið á. Og já! Það er enn frá henni sem stoltið sem nú birtist er erft. Ég man að páfastjórnin var fyrst fengin af svikahrappi að nafni Vigilius. Hann fékk þennan titil vegna náinna samskipta sinna við vændiskonuna Theodoru, sem Justinianus keisari I ^{giftist}. Þannig, í návist hinna miklu og voldugu, deildi páfastjórnin smekk þeirra fyrir efnislegri velferð, þægindum og auð. En það er í raun tengslum við Loðvík XIV og sviksamlega presta hans, biskupa og kardinála sem við skulduðum núverandi iðkun okkar um „vous“ (formlegt ávarp). Þessi harðstjóri, sem stolt hans og mikilmennskubrjálæði fór fram úr öllum öðrum stjórnartíðum í jarðneskri sögu, var ákafur verjandi kaþólsku trúarinnar. Og það var hann sem í tilskipunum sínum var fyrstur til að tjá sig persónulega með því að segja: „Við, Loðvík, fjórtándi nafnsins, við...“ Og þetta hefði getað réttlætt hersveit djöfla sem bjó í honum, en það var í raun hans eigin persónu sem...“ Hann notaði þetta hugtak „nous“. Þangað til hafði hver Frakki þrjár myndir af eintölu í frönsku, „je, tu, il ou elle“, og þrjár myndir af fleirtölu, „nous, vous, ils ou elles“. Og í fullkominni rökfræði var jafnvel notað „tutoiement“ til að ávarpa konung. Í Biblíunni sjáum við Daníel ávarpa hinn mikla og volduga Nebúkadnesar konung með hinu kunnuglega „tu“, eins ávarpaði Páll Heródes

Agrippa konung með hinu kunnuglega „tu“ og enginn fann að þessum sið. Það var því nauðsynlegt fyrir fimm ára barn að stíga á hásæti Frakklands til þess að óhóflegt dramb náði tökum á hugum manna, og fyrst auðvitað hugum hinna ríku, auðugu, völdugu, þeirra sem Guð kallar „*hina miklu*“. Þannig kúgaði Lúðvík XIV konungur síns tíma með munaði sínum, viðhöfn og dýrðlegum veislum sem skipulagðar voru í höll sinni í Versölum, og var hann hermt eftir og endurskapaður í öllum öðrum konungsríkjum síns tíma. Þannig, í Í ensku var hugtakið „*thou*“, sem táknaði „tu“ okkar, smám saman yfirgefið og notað til þess eina hugtakið „*you*“ sem upphaflega vísaði aðeins til „*vous*“ okkar. Fyrir Guð er þetta óréttmæta „*vous*“, sem eingöngu er réttlætt með stolti, svo hatað og óbærilegt af honum að þegar refsing frönsku byltingarinnar féll á alla aðalsstéttina að hans skipun, var það fyrsta sem þessir uppreisnarmenn gerðu að skipta út „*vous*“ fyrir „*tu*“ (í ávarpsformi). Þetta verk, sem byltingarmennirnir stunduðu, var í raun vilji Guðs og skipulagt, því í hans augum er stolt sköpunarvera hans versta illska þeirra; því fyrir hina stoltu veru er eilíft líf undir stjórn Guðs ómögulegt.

Ég hef engar blekkingar um að heimurinn muni hætta að nota formlega orðið „*vous*“, en ég sendi þessum skilaboðum fyrir hönd Guðs til sönnra barna hans sem þrá sannarlega að þóknast honum, til að bregðast við kærleika hans. Einstaklingar segjum við „*tu*“ þegar við ávörpum hinn almáttuga skapara Guð. Getur maður veitt sköpunum sínum meiri heiður en sjálfum sér með því að nefna einstaklinginn með fleirtölu og eðli eintölunnar? Notkun formlega orðsins „*vous*“ á einn einstakling er andleg rangfærsla og afsökunin fyrir þessari notkun í kurteisisskyni er **ólögmæt** og tilefnislaus. Notkun óformlega orðsins „*tu*“ kemur ekki í veg fyrir kurteisi, rétt eins og formlega orðsins „*vous*“ kemur ekki í veg fyrir dónaskap og móðganir. Notkun formlega orðsins „*vous*“ er merki um yfirburði sem erfist frá aðalstéttinni og í sumum aðalsfjölskyldum er formlega orðinu „*vous*“ beitt af börnum þegar þau ávarpa foreldra sína; hvílík rangfærsla! Allt þetta vegna þess að prestar sem Guð hunsaði kenndu foreldrum sínum að segja „*vous*“ við Guð himinsins. Í okkar tíma er orðið „*Monsieur*“ jafn **ólögmætt** og formlega orðið „*vous*“, því það er stytting á orðtakinu „*herra minn*“. Hér færir þetta hugtak okkur aftur aftur til tíma Loðvíks XIV, því nafnið „*Monsieur*“ vísaði sérstaklega til yngri bróður hans, Philippe d'Orléans, sem hafði jafn mikla skyldleika við „*mignons*“ sína og bróðir hans, konungurinn, hafði við fjölmörg hirðmeyjur sínar. Athugun þessara hluta ber vitni um raunverulega stöðu hugmyndarinnar um nútímalíf í dag: á tímum fimmta lýðveldisins var ^{allt} sem fyrsta ^{lýðveldið} eyðilagði og yfirgaf skynsamlega og réttilega endurreist og endurreist. Þannig minnst ég þess að skapari Guð okkar, að hans mati, krefst þess einnig, með réttu og réttlátu, að sönn börn hans beri ávöxt sannrar trúar með því að hlýða löngun hans til að endurreisa öll sín guðlegu gildi. Meðal þessara er hvíldardagshvíldin aðeins kenningarlegur þáttur og tákn um samþykki hans sem getur samt sem áður, þar til síðasta prófraun trúarinnar, haldið enn blekkjandi eðli. Því frá árinu 1994 hefur restin af hinum sanna hvíldardegi, laugardagurinn, gegnt hlutverki „*innsiglið Guðs*“, aðeins fyrir þá sem sýna ást á nýjustu spádómlegu opinberunum hans.

Meðal þeirra sem Guð hefur kallað, þeir sem, eins og ég, fæddust í Frakklandi eða Vestur-Evrópu, verða að skilja að við höfum öll erft gildi sem Guð hefur ekki velþóknun á. Við höfum verið mótuð af samfélagsumhverfi okkar og nú höfum við skyldu til að dæma þessa arfleifð til að skapa í huga okkar hugsun um dóm sem við deilum með Guði; því hann er Heilagur Andi sem rannsakar hugsanir okkar og hjörtu. Guð hafnar og hafnar hugum sem véfengja visku og réttlæti hugsana hans; fullkomin fylgni við skoðun hans er því algjörlega nauðsynleg af honum til að ganga inn í eilífð sína. Í uppbyggingu þess sem við erum orðin hefur kvikmyndagerð gegnt forystuhlutverki. Stórfenglegar kvikmyndir, eins og "Þrír músketarar", fengu okkur til að dreyma, en einnig, á lævísan hátt, fengu okkur til að samþykkja viðmið harðstjórnar konungsveldanna sem samþykkt og stjórnað var af rómverska páfavelðinu. Í Frakklandi hófst siðbótartímabilið á þeim tíma sem kallaður er "endurreisnin". Guð valdi viturlega nafnið sem hún átti að bera. Því að með komu hins sanna ljóss Biblíunnar, á þeim tíma á 16.^{öld}, en sögulega séð frá 12.^{öld}, var skapað einmitt möguleiki á að finna hjálpræðið sem Guð bauð upp á fyrir náð í nafni Jesú Krists, þ.e. „nýfæðinguna“ . Vantrúaðir menn eigna þetta nafn, á þeim tíma, menningarlegum ástæðum. Og hér er þessi menningarlega endurvakning aftur vegna hjónabands Frans I.^{við} hina mjög kaþólsku Ítalíu, Maríu af Medici. Það var í þessum samskiptum sem Frakkakonungur uppgötvaði fagaðan lífsstíl sem einkenndi Ítalíu á sínum tíma. Í Róm skreyttu hæfileikaríkir málara og myndhöggvarar götur og hallir Ítalíu með virtum verkum sínum. Þannig kom hinn frægi Leonardo da Vinci til að mála fyrir Frakkakonung með því að setjast að í þessu landi. Ítalsk kaþólsk freisting náði síðan hámarki í Frakklandi. Og aðdáun á menningarverkum ýtti undir þakklæti fyrir ítalska trú: hin þegar vel studda páfakaþólska trú naut enn frekar góðs af. En á bak við augljósa yfirborð fagaðs samfélags kom innflutt og tekin upp ítalska fyrirmyndin með sér eðli skipulagðrar glæpastarfsemi; Eitthvað sem einkenndi páfapjónustu Alexanders 6., fædds Borgia, sem lét son sinn Caesar, sem faðir hans nefndi sjálfur kardináli, myrða fórnarlömb sín. Þessi fyrirmynd varð til í Frakklandi, einmitt á þeim tíma þegar biblíulegt ljós kom til að véfengja gildi kaþólskrar trúar, **falskrar og ólögmaðrar**, og banvænar ofsóknir gegn sönnnum spámönnum Guðs voru óhjákvæmilegar. Og því, vegna ákveðinna illa trúskiptra mótmælenda, stóðu blóðugar átök gegn kaþólsku bandalögunum gegn mótmælendahópnum Húgenottum. Af öllum þessum hræðilegu hlutum höfum við sögulegan vitnisburð um „trúarbragðastríðin“, þema og viðfangsefni „**þriðja lúðursins**“ í Opinberunarbókinni 8:10 og 11. Og það var einmitt árið 1572 sem glæpir og svik náðu hámarki hryllingsins með fjöldamorðum á „degi heilags Bartólómeusar“, þar sem boðið var til Parísar í Louvre til að fagna trúlofun hins verðandi konungs Hinriks IV. með Marguerite prinsessu sem kölluð var „Margot“, voru leiðtogar mótmælenda myrtir af kaþólsku bandalögunum Guises og Parísarbúa, á miðnætti: „stund glæpsins“. En á sama tíma sýnir þessi staðreynd dóm Guðs yfir vopnuðum mótmælendatrú þess tíma, hún gerði tilkall til siðbótartrúarinnar en gerði það með vopn í höndum, eitthvað sem Jesús bannaði formlega sínum sönnu útvöldu kvöldið sem hann var handtekinn af gyðinglegum verðum, áður en hann fórnaði lífi sínu sem friðþægingarförn fyrir þá. Og við okkur öll heldur hann áfram að segja: „*Hefnd og refsing eru mín!*“; okkur er ekki

heimilt að hefna okkar sjálf. Á þeim tíma sem hann velur, felur hann þetta refsiverkefni föllnum fórnarlömbum, sem hafa verið tæld og blekkt af trúarlegum lygum.

Eini SANNLEIKURINN

Þegar vestræn samfélög okkar sameinast og safnast saman í nafni þess að deila „einni hugsun“ sem byggð er á arfleifð lýðveldislíkansins og lýðræðisstjórnarinnar, stendur frammi fyrir þeim einn Guð SANNLEIKANS, en hugsunarlíkan hans er einnig „einstakt“. Efnið sem ég er að fjalla um hér varðar þátt SANNLEIKANS sem hataður er af fölsku trúnni sem safnast saman í samkirkjulegu bandalagi. Í þessu bandalagi er ekkert sem er hatað og barist meira gegn en maðurinn sem segist hafa allan SANNLEIKANN. Og þegar á sínum tíma var Drottinn okkar Jesús Kristur hataður af gyðingaklerkastéttinni vegna þess að hann gat veitt svör við öllu. Þess vegna eru synir Guðs á okkar tíma aðgreindir frá synum djöfulsins með því að þeir eigna hinum eina skapara Guði eina og einstaka hugsun. Því Guð hugsar ekki allt og andstæða þess, eins og fullyrðingar um blessun allra þessara trúarkenninga sem eru andstæðar hver annarri gætu leitt mann til að trúa. Í allri Biblíunni vitnar Guð um stöðuga og óbreytanlega hugsun: hann samþykkir eða kennir um og fordæmir.

Almenna reglan er sú að menn hafa lögmætan rétt til að hafa skoðanir á veraldlegum efnum. Og eins og gamalt franskt málteki kennir réttilega: „Smekkur og litir eru ekki ræddir“; en þessi meginregla á aðeins við um veraldlega hluti. Fyrir trúarleg efni er það alveg öfugt, því einstök hugsun hins eina Guðs er ekki rædd. Guð er stöðugt í sömu dómgreind yfir hlutum og siðferðilegum gildum. Og þú verður að gera þér grein fyrir því að þegar þú tjáir skoðun á trúarlegu efni, þá ert þú ekki aðeins að tjá þína skoðun, heldur ert þú að bendla skapara Guðinn sem dæmir þessa hluti sjálfur með því að eigna honum þínar eigin hugsanir. Nú er ekkert sem Guð hatar meira en að láta eigna sér hugsanir sem hann deilir ekki og samþykkir ekki. Þvert á móti, ef þú tilheyrir honum, þá eru hugsanir þínar hans, hann deilir þeim og innblæs og getur þannig, með réttu, blessað þær. Jesús bað fyrir samfélagi sinna útvöldu, „*að þeir séu eitt*“, samkvæmt Jóhannesi 17:21-22: „*að allir séu þeir eitt, eins og þú, faðir, ert í mér og ég í þér, að þeir séu einnig í okkur, svo að heimurinn trúir að þú hafir sent mig. Ég hef gefið þeim dýrðina, sem þú gafst mér, svo að þeir séu eitt, eins og við erum eitt, ...*“ Jesús bætir við og útskýrir aftur í vers 24: „*Faðir, ég vil að þeir, sem þú hefur gefið mér, séu hjá mér þar sem ég er, til þess að þeir sjái dýrð mína, dýrðina, sem þú hefur gefið mér, því að þú elskaðir mig fyrir grundvöllun heimsins.*“ Ég klippi nú út þetta vers, sem er svo mikilvægt í kennslu sinni, Jesús segir: „***Faðir, ég vil að þeir, sem þú hefur gefið mér, séu hjá mér þar sem ég er.***“ Hinir útvöldu verða vissulega teknir af jörðinni og settir í návist Jesú á tíma „*fyrri upprisunnar*“, en þetta verður aðeins náð með þeim skilyrðum að „*einingin*“ sé raunveruleg og í samræmi við guðlega hugsun. Þessi kenning er mjög fjarri þeirri hugmynd sem ótal krossar úr tré, steini, járnri eða marmara, sem standa í öllum kirkjugörðum,

gefa í skyn. Allir þessir krossar staðfesta „merkimiða“-gildið sem falsktrúarbrögð gefa kristinni trú. Þessir fjölmörgu krossar staðfesta aðeins „stórmarkaðs“-þáttinn sem þessi falsktrúarbrögð eigna vali skapara Guðs. Þannig er hægt að skilja ástæður brennandi reiði hans sem kemur til að refsar syndurum á síðustu 10 árum eftir lok sex þúsund ára syndar sem hafa sett og setja enn þolinmæði hans í prófraun. Rétt eins og menn þola ekki að vera látnir líta út eins og þeir eru ekki, fordæmir Guð og refsar með eilífum eða endanlegum dauða þá sem eigna honum verk og hugsanir sem eru ekki hans.

SANNLEIKUR er ekki bara orð, það er umfram allt persóna, einstök vera, sem skilgreinir hugsun og dómgreind skaparans Guðs. Þess vegna er kenningin um „þrenninguna“ ávöxtur trúarlegs fráhvarfs þegar hún skilgreinir Guð sem „þrjár persónur“, á meðan Guð lýsir opinberaðri einingu sinni í hjálpræðisáætlun sinni. Því að „þrenningin“ „föðurins, sonarins og heilags anda“ minnir hina útvöldu á þrjú hlutverk hins eina Guðs í framkvæmd þessarar hjálpræðisáætlunar. Undir nafninu „**faðir**“ minnti Jesús á Guð gamla sáttmálans, það er að segja skapara og löggjafa Guðs, boðorðagjafa sinna tíu og allra helgiathafna og fyrimæla þessa gamla sáttmála. Með nafni „sonarins“ minnti Jesús hina útvöldu á að hjálpræði þeirra væri eingöngu aflað af honum, með sjálfviljugum dauða hans, friðþægingarfórn hans sem fórn var fram fyrir endurlausn synda þeirra. Síðan, með nafninu „**heilagur andi**“, tilkynnti hann það hlutverk sem hann, Jesús, myndi gegna í að starfa fyrir hönd sinna útvöldu, eftir dauða sinn og upprisu. Eru þrjár persónur að verki? Nei! Vegna þess að sami andi Guðs stýrir þessum þremur athöfnum. Þessi skýring er mjög mikilvæg: Guð er andi og getur aðeins verið í raun og veru fullkomlega heilagur og andinn. Það sem gerir mann að anda er aðeins andi hans. Útlit hans getur verið hvort sem er himneskt eða jarðneskt, en hver sköpun Guðs er dæmd sem andi. Líkamlegt útlit skiptir því ekki máli fyrir hinn mikla dómara því hann dæmir hugsanir og hjörtu, það er að segja val á hlutum sem sköpunarverur hans elska. Guð birtist síðan englunum í mynd engilsins „Míkæls“, síðan mönnum, í mynd mannsins sem hét „Jesús frá Nasaret“. Þannig lét „Míkæll“ himnesku engla sína fæðast í líkama ungu meyjar Maríu, á undraverðan hátt, undir nafninu „Jesús“. „Míkæll og Jesús“ eru því einn og sami guðdómlegi andinn. Tvær myndir þar sem andinn, skaparinn Guð, opinberar sig sköpunarverum sínum. Sá sem skapar lífið og þá þætti sem hann gefur því getur þannig tekið á sig þá mynd sem hann vill hvenær sem hann vill. Þessi rökfræði fer fram hjá múslimum sem neita að trúa á guðdómleika Jesú Krists vegna þess að þeir sjá í honum aðeins útlit mannsins. En á jarðneskri þjónustu sinni vísaði Jesús aðeins til föðurins sem faldi sig í honum. Trú byggist á því að viðurkenna tilvist skaparans Guðs sem ekkert er ómögulegt fyrir. Og það er þannig að með því að afneita tilvist þessa guðdómlega ómöguleika afhjúpar fólks trú grímuna sína og opinberar sig fyrir það sem hún í raun er.

Í samræmi við þessa hugmynd veldur falskri kristni ekki þeirri breytingu á hegðun fylgjenda sinna sem skaparinn Guð krefst af sínum sönnu útvöldu sem hann frelsar með dauða Jesú Krists. Ennfremur heldur áhugaleysi hennar á orði Guðs og spádómum hans henni í fáfræði um áform hans um að krefjast þess að útvöldu sinni ljúki að fullu siðbótinni sem framkvæmd var á 15.^{og} 16.^{öld}; þetta, frá árinu 1843 eins og staðfest er í Dan 8:14. Þessi niðurstaða er bein afleiðing af

rangri hugmynd þeirra um eðli Guðs og ótakmarkaða möguleika hans. Þeir skilja ekki algera nauðsyn breytingarinnar á stöðu sem fæst með raunverulegri breytingu á hugarfari þess sem Kristur kallar; algjörri breytingu sem Jesús kallar „*nýfæðingu*“. Falsk trú kynnir trú sem fræðilega meginreglu byggða á þeirri trú að Guð sé til og að hann hafi komið í Kristi til að friðþægja fyrir syndir þeirra sem trúa á þessa guðdómlegu athöfn. Orðalagið er rétt, en það sem vantar er það sem þetta tilboð um hjálpræði felur í sér: sú raunverulega breyting sem breytir óhlýðnum syndara í hlýðinn, heilagan og trúan útvalinn gagnvart Guði og tilskipunum hans.

Í Opinberunarbókinni, guðlegri opinberun hans, finnum við það sem Guð ávítar þjóna sína fyrir og það sem hann eignar falskri trú, sem, líkt og rómversk-kaþólska kirkjan, gerir kröfu um veraldlegt vald og brýtur þannig við þá norm sem Jesús Kristur setti, sem sagði skýrt við rómverska landstjórann Pontíus Pílatus í Jóhannesi 18:36: „*Mitt ríki er ekki af þessum heimi,*“ *svaraði Jesús. „Ef mitt ríki væri af þessum heimi, hefðu þjónar mínir barist fyrir mig, svo að ég yrði ekki framseldur Gyðingum. En nú er mitt ríki ekki héðan.*“ „*Ríki*“ hans hefur því ekki veraldlegt eðli, það gerir ekki kröfu um réttindi á veraldlegu borgaralegu sviði, heldur aðeins á andlegu trúarlegu sviði. Þangað til hann kemur aftur í dýrð, lætur Jesús djöfulinn og jarðneska fulltrúa hans eftir yfirráð og vald til að stjórna jarðneskum hlutum. Hann staðfesti þennan lærdóm með því að segja Gyðingum í Markúsi 12:17: „*Þá sagði hann við þá: „Gjaldið keisaranum það sem keisarans er, og Guði það sem Guðs er.”“ Og þeir voru undrandi á honum* „, Undrunin “ sem fram kom stafaði af því að Gyðingar biðu eftir að sjá Jesú tortíma rómverska valdakerfinu sem komið var á fót í Ísrael. Þessi „*undrun*“ breyttist fljótt í vonbrigði og, fyrir þá sem vonsviknuðust hvað mest, í hatur gegn Jesú, því hann frelsaði þá ekki frá hörku og grimmd rómversku hermanna.

Ávítur Jesú til þjóna sinna sanna að hann krefst heilagrar hegðunar frá þeim sem hann frelsar, sem kemur í stað hegðunar syndsamlegra vera. Þótt ávítturnar sem vitnað er í varða þjóna hans á tímum kristinnar, getum við samt sem áður safnað þeim saman sem alhliða lexíu sem beinist að öllum hans útvöldum allra tíma.

Við lesum í Opinb. 2:4: „*En það hef ég á móti þér, að þú hefur yfirgefið fyrri kærleika þinn.*“ Jesús ávítar hér sem hefur áhrif á nánast alla kristna menn sem eru fórnarlömb tímans sem líður. Því að skírnarstundin, tími gleði og áhuga fyrir þá sem biðja um hana sem fullorðnir, vikur fyrir rútínu og vana sem gera trúna formlega og hálfvolga. Þessi veiking á skuldbindingu þeirra sem kallaðir eru mun valda eilífu tapi þeirra, eins og ógnin í versí 5, sem fylgir kenningunni: „*Mundu því hvaðan þú hefur fallið, og iðrast og gjör fyrri verkin. Annars kem ég til þín og flyt ljósastiku þína úr stað hans, nema þú iðrist.*“ Þessi lexía um að „*yfirgefa fyrri kærleika þinn*“ mun eiga við í Opinb. 3:7 og 14; tvö tímabil upphafs og endaloka opinberrar og stofnanalegrar kirkju sjöunda dags aðventisma, þ.e. tímabilin sem kölluð eru „*Fíladelfía og Laódíkea*“. „*Fyrsta ástin*“ *varðar hið blessaða „Fíladelfiutímabil*“ árið 1873, samkvæmt Dan 12:12, og „*yfirgefning þessarar fyrstu ástar*“ á við um lokatímabil „*Laódíkeu*“ árið 1994, ár sem skilgreint er sem endir „*fimm mánaða*“ eða 150 ára þess tímabils sem Guð gaf síðustu stofnanlegri kirkju sinni, í Opinberunarbókinni 9:5-10, til að dæma gildi

trúar hennar sem, metin „ **volg** “, leiðir hann til að afhenda hana herbúðir „ *falsspámannanna* “ alheimskristninnar.

Sögulegt samhengi þessara tveggja tímabila kristinnar tíma setur tímann „ *Efesus* “ á tíma grimmra ofsókna af völdum rómverska keisarans á þeim tíma, Dómitíanusar. Aftur á móti einkennist tíminn þegar „ *Fíladelphía og Laódíkea* “ endaði af trúarfriði. Athugið að trúarstríðið hófst á ný árið 1995, um leið og „ *Laódíkea* “ var „ *uppköstuð* “ af Jesú Kristi, það er að segja árið 1994. Trúarandstaðan sem þá birtist var múslimi. Og á þessum tíma ríkti friður milli kaþólskra og mótmælenda sem sættust með alkirkjubandalagi sínu, og falska aðventistatrúin sameinaðist þeim opinberlega árið 1995. Friður studdi því ekki trúna; þvert á móti, hann drap hana. Þetta er þar sem við getum skilið að gildi trúar er ekki háð samhengi tímans. Ofsóknir eða friður breyta ekki niðurstöðunni, því trú er háð einstaklingsbundnu eðli mannverunnar. Við erum það sem við erum og Guð hefur vitað þetta frá sköpun heimsins. Fyrir hann eru engar óvæntar upptakomur; Óvænt er þetta aðeins fyrir okkur, skepnur hans, sem uppgötvum okkar eigin örlög, dag eftir dag.

Guð velur sína útvöldu eftir hæfni þeirra til að vera trúfastir og kostgæfir, það er að segja, „ *heitir* “ á varanlegan og ævarandi hátt. Að hans mati er mál „ *Laódíkeu* “ verra, miklu alvarlegra, en það sem var á tímum „ *Efesus* “, sem Jesús viðurkennir sem staðal kenningarlegs sannleika síns, í versum 2 og 3: „ *Ég þekki verk þín, erfiði þitt og þolgæði, að þú getur ekki þolað vonða menn. Þú hefur reynt þá sem segjast vera postula en eru það ekki, og hefur komist að því að þeir eru lygarar.* “ *“ að þú hafir þolgæði, að þú hafir þjáðst fyrir nafn mitt og ekki þreytt þig.* “ Það er ekki það sama á „ *Laódíkeutímanum* “, þar sem hann segir við opinberan þjón sinn í Opinberunarbókinni 3:17: „ *Því þú segir: Ég er ríkur og auðugur og þarfnast einskis, og þú veist ekki, að þú ert vesæll og aumingi og fátækur og blindur og nakinn.* “ Þessi orð fordæma og draga í efa alla kenningararfleifð alheims opinberrar stofnanaaðventisma, að með því að kalla hann „ *nakinn* “ staðfestir Jesús synjun sína á að tilreikna honum „ *klæði* “ „ *eilífs réttlætis* “ síns .

Ég hef þegar bent á muninn á verkum Jesú Krists, verk sem hann rekur til snemm- og síð-aðventisma á tímum „ *Fíladelphíu og Laódíkeu* “. Þessir tveir boðskapir eru algjörlega í andstöðu. Þú munt eflaust velta því fyrir þér og vilja skilja hvers vegna og hvernig kenning Guðs á tímum „ *Fíladelphíu* “ getur verið svo véfengd af Jesú á tímum „ *Laódíkeu* “. Og þessi skýring er réttmæt og nauðsynleg. Helsta orsök þessarar breytingar sem nefndar eru liggur í hegðun aðventista varðandi áhugann á spámannlega orðinu, því þetta þema hefur orðið grundvallaratriði frá árinu 1844, þar sem, eitt og sér, „hin sanna „ *heilagleiki* “ sem Guð metur njótir verndar „ *eilífrar réttlætis* “ hans; sem Daníel 8:44 lýsir á eftirfarandi hátt: „ *Þar til tvö þúsund þrjú hundruð kvöld og morgna og heilagleiki verður réttlættur* “; þetta er hin sanna og áreiðanlega góða þýðing á þessu versi samkvæmt frumtextanum í hebreska. Því er þegar tekið fram að opinber aðventismi hefur frá upphafi verið byggð á rangri þýðingu á þessu versi sem myndar grunn allrar kenningar þess. Opinber aðventismi hefur aðeins viðurkennt þá rangu þýðingu sem fram að þessu hefur verið lögð til í mismunandi útgáfum af biblíuþýðingunum, þ.e.: „ *Þar til tvö þúsund þrjú hundruð kvöld og*

morgna og helgidómurinn verður hreinsaður .“ Hins vegar er í hebreska textanum ekki um „ **hreinsaðan helgidóm** “ að ræða, heldur um „ **réttlættan heilagleika** “. Ennfremur, á þessum fölsku grundvelli „ **hreinsaðs helgidóms** “ hefur aðventismi byggt upp kenningar sínar um svokallaða „rannsóknar“. dómur með því að misskilja myndirnar sem kynntar eru í Daníel 7:9-10: „ *Ég horfði á meðan hásæti voru sett fram. Og hinn aldraði sat þar. Klæði hans voru hvít sem snjór og hárið á höfði hans eins og hrein ull. Hásæti hans var eins og eldslogar og hjólin eins og brennandi eldur. Eldsmóð rann út og rann frá honum. Þúsundir þúsunda þjónuðu honum og tíu þúsund sinnum tíu stóðu frammi fyrir honum. Dómararnir settust niður og bækurnar voru opnaðar.* “ Í þessu versí vísar orðasambandið „ *Eldsmóð rann út og rann frá honum* “ til dóms hinna óguðlegu sem reistir eru upp fyrir aðra ^{upprisuna}, öfugt við orðasambandið í Opinberunarbókinni 22:1: „ *Og hann sýndi mér tært lífsvatnsmóð, eins og kristall, sem rann út frá hásæti Guðs og lambsins* ,“ sem lýsir dóm Guðs yfir endurleystum heilögum sínum á „ *nýju jörðinni* “. „ *Lífsvatnsmóð* “ kemur í stað eyðileggjandi „ *eldsmóðarinnar* “. „ **Opnun bókanna** “ var túlkuð sem himnesk athöfn sem Jesús framkvæmdi frá 1844, en hún spáir fyrir um athafnir hinna heilögu sem munu dæma hina föllnu óguðlegu á „sjöundu árbúsundinu“ sem er framundan og mun hefjast, þegar hin mikla og sanna endurkoma Jesú Krists kemur, vorið 2030. Opinber aðventismi safnaðist þannig upp og kenndi, þar til Guð dæmdi hana árið 1994, að eðlilega rangar spádómstúlkanir sem Guð sjálfur lagði á hana, þar til hún varð að fullu ljósi á milli 1980 og 1991, árið þegar synjun hennar á að trúa á möguleikann á endurkomu Krists árið 1994 dæmdi hana til að vera „ **uppköstuð** “ eða yfirgefin af Jesú Kristi.

Rétt eins og Guð gaf sem dæmi um mistök Móse sem afbakaði hjálpræðisáætlun Guðs með því að slá „annað sinn“ á „klettinn við Hóreb“ og missa þannig réttinn til að ganga inn í jarðneska Kanaanlandið, refsar Guð opinberri aðventisstefnu sem vildi forgangsraða villum sínum frekar en þeim fallegu sannindum sem ég kynnti honum fyrir hans hönd með því að banna þeim að ganga inn í himneska Kanaanlandið. Guð breytist ekki; dómur hans og kröfur eru að eilífu þær sömu.

Ójöfnuður kynjanna hjá þörum um allan mannkynið

Ég minni ykkur á að fullyrðingarnar í þessu skjali tjá ekki einfalda mannlega dómgreind, heldur sýna þær, þar sem þær eru upprunnar í Biblíunni, greinilega dóm hins almáttuga Guðs, skapa okkar.

Við munum geta séð hvernig þessi guðdómlegi dómur er ráðist á og fótum troðinn af nútímasamfélagi sem einkennist af uppreisnaranda sem er að ná hámarki sínu. Því á tímum femínískra krafna „MLF“ hópanna, „úkraínsku kvennanna“, „ég líka“ o.s.frv., og „LGBT“ hópanna, er dómur Guðs sýnilega hunsaður og fyrirlitinn af fjölda karla, kvenna, aldraðra og barna sem, vegna vals síns á gildum, eru ætluð til að deyja á mismunandi vegu, allt til hins síðasta.

Í fyrri þemum minntist ég á þetta mjög mikilvæga vers úr Jakobsbréfinu 4:6 og 1. Pétursbréfi 5:5, þar sem Guð lýsir yfir: að „ *hann stendur gegn dramblátum en veitir auðmjúkum náð* “. Þörfin fyrir þessa **auðmýkt** verður því sérstaklega krafist af Guði, af hálfu kvenna, vegna stöðu „ **hjálpar** “ mannsins, sem hann gaf henni jafnvel áður en hún var mynduð úr einu af rifbeinum Adams, fyrsta mannsins sem var myndaður í hans mynd. Guð staðfestir þetta í 1. Mós. 2:18: „ *Drottinn Guð sagði: Það er ekki gott að maðurinn sé einn. Ég mun gjöra honum hjálparhönd við hans hæfi* “. Þessi staða „ **hjálpar** “ gerir ekki gífta konu jafna manninum. Guð gefur konunni líf svo að hún geti aðstoðað og alið börn mannsins, eiginmanns síns. Þetta er greinilega þjónandi hlutverk. En þetta hugtak hefur ekkert niðrandi við sig, þar sem Jesús sjálfur gerði sig að þjóni postula sinna og lærisveina og fór svo langt að þvo fætur þeirra óhreina af ryki.

Ég verð þó að segja strax að þessi rannsókn fjallar aðeins um stöðu kvenna sem eiginkonur. Því í einhleypum eða ekkjum er staða þeirra stranglega jöfn stöðu karla, þar sem Guð skapaði þær sem konur eingöngu fyrir jarðneskar aðstæður. Hólpin af Jesú Kristi, í eilífð sinni, verður hún eins og karlar, orðin engill meðal annarra engla, allar kynlausar. Á jörðinni hafa konur enga ástæðu til að vera taldar vinnukona allrar vinnu fyrir karlmenn. Misþyrming kvenna er rangsnúið ofbeldi af hálfu karla mannkynsins. Einnig geta þær skilið hvers vegna, þreyttar á að þola yfirráð karla, gerir kvenkynið uppreisn og ekki óréttlátt. Sú athugun á efninu sem hér fer á eftir fjallar því aðeins um stöðu kvenna sem eiginkonu mannsins sem hún elskar og sem elskar hana; þau tvö, að lifa saman, í gagnkvæmri tryggð, sem er grundvöllur sannrar hjónabands frammi fyrir Guði. Restin, athafnirnar og opinberu samkomurnar, eru störf manna af borgaralegum ástæðum.

Nútímamaðurinn verður að skilja að guðdómlegi staðallinn á tvöfalt við í andlegum og bókstaflegum skilningi. Því annað útilokar ekki hitt, heldur heiðrar báðir Guð sem skipuleggur hjálpræðisáætlunina fyrir skapað mannlegt líf. Í andlegum skilningi táknar og spáir „ *maðurinn* “ *Jesú Krist og „ konan “* gerir slíkt hið sama varðandi kirkjuna sem verður samansafn hinna útvöldu sem friðþægingarfórn hans mun endurleysa. Þessa lexíu skildi og opinberaði Páll postuli í Ef. 5:22-23: „ *Konur, verið undirgefnar eiginmönnum sínum eins og Drottni. Því að maðurinn er höfuð konunnar , eins og Kristur er höfuð kirkjunnar , líkama síns og frelsari hennar* “. Athugið að Páll segir ekki „ *maður* “ heldur „ *eiginmaður* “, sem staðfestir fyrri skýringu mína, samkvæmt því að staða Guðs gefur konunni varðar hana aðeins sem „ *eiginkonu* “ „ *eiginmanns síns* “. Reyndar hefði Páll getað sagt: „því að maðurinn er höfuð konu sinnar“. En umfang orða hans er einnig andlegt, og í þessu tilfelli hentar formið sem hann valdi betur til að lýsa Kristi og kirkjunni, sem er einstök: hún er hin útvalda, þess vegna „ *konan* “.

Áður en ég held lengra vil ég benda á að þessi orð sem Páll postuli skrifaði, eins og mín eigin rit, eru stíluð á hina útvöldu Jesú Krists, það er að segja til karla og kvenna sem eru full af kærleika til persónu hans og sannleika, fólks sem er fært um að skilja hina sönnu réttlætishugsun Guðs. Nú, það sem Páll segir okkur er hugsjón mannlegrar trúar sem er guðdómleg norm sem krafist er fyrir eilífa hjálpræði. Samanburðurinn við „ *Krist og kirkjuna* “ á aðeins við um það tilfelli þar sem hjónin eru útvöld endurleyst af Jesú Kristi; og þetta tilfelli er afar

sjaldgæft, ef það er enn til í dag... Mótmælendurnir verða því mjög margir, en það er ekki til þeirra sem rit mín eru stíluð. Sían sem gerir kleift að fylgja þessum guðdómlega dómi er kærleikurinn, hinn sanni, hreini kærleikur til sannleikans og raunverulegur vitnisburður hans sem fylgir honum og sannar, það er fullkomin auðmýkt. Nærvera jafnvel minnsta drambs mun því gera þá sem kallaðir eru ófærir um að öðlast stöðu útvalinna. Hins vegar næst kosning aðeins í sannri „*helgun*“ og sá sem ákveður, í fullri réttlæti, hvort hann „*helgi*“ sköpun sína sem er í þrældómi syndarinnar eða ekki, er Guð og aðeins hann. Við skulum því fylgja orðum Páls postula: vers 24: „*Eins og kirkjan er undirgefin Kristi, svo skulu konur vera undirgefnar eiginmönnum sínum í öllu.*“ Hér staðfestir andinn gildi meginreglunnar í andlegum skilningi og bókstaflegri beitingu hennar, því Guð er Guð reglu og regla næst aðeins með því að samþykkja aga og hlýðni. En til að ná þessum árangri verður kærleikurinn að starfa í hjarta hins gifta manns eða ekki, og Guð mun finna hann í hjörtum hinna sannarlega útvöldu: vers 25: „*Eiginmenn, elskið konur ykkar, eins og Kristur elskaði kirkjuna og lagði sig fram fyrir hana.*“ Hér opinberar andinn ómissandi skilyrði fyrir því að hugsjón hans um samband eiginmanns og eiginkonu verði uppfyllt. Þetta vers heimilar manninum á engan hátt að brjóta gegn konu sinni eða annarri konu. Jafnvel í hefðbundnum hjúskaparsáttmála Vestur-Frans er tekið fram að „hjónin skulda hvort öðru aðstoð, tryggð og samstöðu, og það þar til dauðinn aðskilur þá“; Guð getur því aðeins samþykkt þessa ákvæði borgaralegs hjónabands eða trúarlegs hjónabands. Og með því að gefa sem dæmi hvernig Kristur gaf líf sitt til að bjóða kirkju sinni, útvöldum sínum, brúði sinni eilíft líf, lætur hann manninn bera stóran hluta ábyrgðarinnar í sambandi sínu við eiginkonu sína. En það getur gerst að kærleikur mannsins, jafnvel þótt hann sé óaðfinnanlegur eða næstum því, sé árangurslaus og nái ekki því markmiði sem Guð þráir. Þetta er raunin þegar konan er „*þræturík*“ eins og máltækið sem vitnað er í í Orðskviðunum 21:9 segir: „*Betra er að búa í horni á þaki en að deila húsi með þræturíkri konu.*“ Einnig, í versta falli, sameinar hjónaband „*þræturíka*“ konu við mann sem er ófær um að elska eins og Jesús elskaði kirkjuna, og þessi tegund aðstæðna skýrir aukningu á fjölda einhleypra í nútíma vestrænu samfélagi okkar. Og annars staðar í heiminum, án hjálpar Jesú Krists, eru konur meðhöndlaðar sem þrælar af óréttlátum og stundum mjög grimmilegum, pyntandi eiginmönnum. Páll segir einnig í versum 26-27: „... til þess að hann helgaði það með orðinu, hreinsaði það með vatnslauginni, til þess að hann gæti fram borið það fyrir sjálfan sig í dýrð, án blettar eða hrukku eða nokkurs slíks, heldur heilagt og lýtalaust.“ Andinn skilgreinir skýrt hjálpræðisáætlun sína hér; hann dregur hana saman í þessum tveimur versum sem benda, í röð, til tveggja áfanga „*hreinsunar*“ og „*helgunar*“. „*Skírn*“ **tilreiknar** réttlæti Krists, en að hætta að iðka syndina, sem gerir hana í raun „*alvaralaus*“, uppfyllir það stig „*helgunar*“ sem Guð krefst af hinum útvöldu sem hann frelsar. Guð útskýrir hugsun sína nánar í versum 27 til 30: „**Þannig skulu eiginmenn elska konur sínar eins og eigin líkama**. Sá sem elskar konu sína elskar sjálfan sig. Þess vegna skal maður yfirgefa föður sinn og móður og bindast konu sinni, og þau tvö skulu verða eitt hold.“ Þetta er mikill leyndardómur; ég segi þetta í tengslum við Krist og kirkjuna. Í ljósi þessara orða er gift kona sú fyrsta sem eiginmaður hennar verður að vinna fyrir fagnaðarerindi

Guðs; hún verður fyrst að leitast við að snúa til þess að hún verði hólpín. En staðan er öfug, ef það er eiginmaðurinn sem á að snúast til hjálpræðis Krists. Þessi leyndardómur er nú skilinn og vel upplýstur af Guði í ritum mínum. Sambandið milli veruleika og spámannlegrar merkingar táknanna er skilgreint og rétt túlkað. Í þessu ljósi er Guð dýrkaður og mannkynið auðmýkt, því það eitt ber ábyrgð á mistökum sínum. Í Jesú Kristi hefur Guð á raunverulegan hátt kynnt henni fyrirmynd sem fullkomnun fordæmir mannlegan ófullkomleika. Hinir dónalegu „*steinar*“ höfnuðu honum og „*gimsteinar og perlur*“ tóku við honum. Vers 33 lýkur viðfangsefninu: „*Að lokum skal hver og einn **elska** konu sína eins og sjálfan sig og konan skal **virða** mann sinn.*“ Og þetta síðasta vers staðfestir enn frekar ójöfnuð karls og konu: „*Að lokum skal hver og einn **elska** konu sína eins og sjálfan sig og konan skal **virða** mann sinn.*“ Páll beinist eingöngu að holdlegri beitingu boðskaparins og hvetur manninn til að „*elska konu sína*“ og við konuna segir hann að hún „*virði mann sinn*“. Nú er „*að elska*“ skylda hins sterkari og „*að virða*“ er skylda hins veikari. „Veikleiki“ konunnar er eðlilegur hlutur sem er á engan hátt niðurlægjandi eða skammarlegur. Þessi „veikleiki“ leggur aðeins á manninn skyldur til að styðja og vernda konu sína, því Guð skapaði hann „sterkan“ í eðli sínu.

Í biblíupersónunum finnum við útvalda einstaklinga sem fylgja þeirri fyrirmynd sem Guð krafðist, þar á meðal Abraham, sem Sara, eiginkona hans, kallaði „*herra sinn*“ ***samkvæmt*** 1. Pétursbréfi 3:5-6: „*Þannig skreyttu sig áður fyrr hinar helgu konur, sem vonuðu á Guð, undirgefnað eiginmönnum sínum, eins og Sara, sem hlýddi Abraham og kallaði hann herra. Þið urðuð dætur hennar, gjörðuð það sem gott er og létuð engan ótta hræða ykkur.*“

Í leit fann ég þetta vers úr 1. Mósebók 24:36: „*Sara, kona húsbónda míns, ól húsbónda mínum son í elli sinni, og hann gaf honum allt sem hann átti.*“ Við sjáum hversu mikið reynsla Ísaks spáir um Jesú Krist. Abraham leikur í þessu versi hlutverk Guðs sem spáir fyrir um seint fæðingu Krists Jesú, á gamals aldri, það er að segja, næstum 4000 árum eftir synd Adams og Evu. Og Guð mun einnig gefa hinum sigursæla Kristi, „*syni*“ sínum, „*allt sem hann á*“. Í Jóhannesi 5:22 staðfestir Jesús þetta: „*Faðirinn dæmir engan, heldur hefur hann falið syninum allan dóm, ...*“ Það er einn „*Drottinn*“ en margir „*herrar*“ eins og gefið er til kynna með titlinum sem Guð gefur sér í Kristi „*Konungur konunga og Drottinn drottna*“ í Opinberunarbókinni 19:16: „*Hann bar nafn skrifað á skikkju sinni og á lend sinni: Konungur konunga og Drottinn drottna.*“ Hugtakið „*herra*“ er lofsamlegt því það vísaði upphaflega til hinna ríku og sterku sem vernda fátæka og veika. En náttúruleg illska, sem magnað er upp af falskri kristinni trú, hefur óverðuglega gert tilkall til þessa göfuga titils. Hins vegar er hin sanna fyrirmynd „*drottins*“ alltaf greinanleg í guðdómlegri persónu skapara okkar, Guðs, sem opinberaðist af Jesú Kristi. Orðatiltækið „*Drottinn drottna*“ vísar til Guðs í 5. Mós. 10:17 til 19: „*Því að Drottinn, Guð ykkar, er Guð guðanna, Drottinn drottanna, hinn mikli Guð, hinn voldugi og hinn ógurlegi, sem hvorki gjörir manngreinaralit né þiggur umbun, sem réttlætir munaðarlausu og ekkjur, sem elskar útlendinga og gefur þeim fæði og klæði. Þið skuluð elska útlendingana, því að þið voruð útlendingar í Egyptalandi.*“ Þessi „*ást*“ „*útlendingsins*“ mun takmarkast við að taka á móti honum í hæfilegum fjölda, því að þvert á móti,

nema þeir sem snúast til hins sanna Guðs, hefur hjónaband útlendings við Hebraea verið bannað af Guði. En þetta vers skilgreinir fullkomlega siðferðilegan eðli sanns „*herra*“ samkvæmt Guði.

Mannkynið hefur tapað miklu með því að hunsa Guð og hans sönnu gildi, og þetta er orsök allra mistaka þess. Langt friðartímabil sem Guð veitti á milli 1945 og 2022 gerði körlum og konum í ríkjandi vestrænum samfélögum kleift að bera afleiðingar galla sinna eins og kostur er; galla og syndir fyrir Guð. Eigingirni, vantraust, græðgi og ofbeldi spilla fyrir möguleikunum á sátt og samlyndi. Hjónaband hræðir bæði karla og konur, og í auknum mæli kjósa allir að viðhalda frelsi sínu.

Í efnahagslegu samhengi líta guðlausir menn á samkeppni sem jákvætt. Hún ætti að stuðla að lægri kostnaði, en í raun eykur hún aðeins fjölda arðránsmanna sem enda á því að samþykkja að stuðla að hærra söluverði til óhags fyrir neytendur. Reyndar þarf mannkynið ekki samkeppni, heldur viðbót. Til að búa í fjölmenni færa menn hver öðrum viðbótarhæfileika sem eru gagnlegir öllum. Hver manneskja er háð hæfileikum sem aðrir fá, og það er það sem gerir það að verkum að margföldun sköpunarvera hans er gagnleg, fyrir Guð sjálfan, en einnig fyrir lífin sem hann skapar. Í fyrsta lagi byggist andlegt líf og verkið sem Guð skipuleggur á þeim sérstöku hæfileikum sem hann gefur trúföstum þjónum sínum, sjálfbóðaliðaprælum sínum. viðbót er styrkur uppbyggingar sannleikans, uppspretta uppbyggingar hans.

Biblían veitir ríkuleg sönnunargögn um þá mikilvægi sem Guð leggur á þessa viðbót, sérstaklega í gegnum vitnisburði fjögurra guðspjalla Nýja sáttmálans. En á eftir þeim er Opinberunarbókin, sem óljóslega er kölluð „Opinberunarbókin“, alfarið byggð á þessari meginreglu um viðbót. Þessir tveir sáttmálar, sem koma hver á eftir öðrum, hafa einnig viðbótarfræðslutilgang, og það sama gera spádómar Daníels og Opinberunarbókarinnar. Og í fyrsta lagi er maðurinn í hugmynd sinni afurð viðbót allra líffæra og lima sem mynda hann; þetta er þannig að allt lífið er hannað af Guði til að virka samkvæmt meginreglunni um viðbót. Í 1. Kor. 12:17 segir Andinn okkur fyrir milligöngu Páls: „*Augað getur ekki sagt við höndina: „Ég þarfnast þín ekki,“ né höfuðið við fætuna: „Ég þarfnast þín ekki.“*“ » Og þessi athugasemd skilgreinir lífið sem samsafn auðlinda, sem pólitískur „kommúnismi“ hefur afbakað og eyðilagt, vegna þess að Guð var hafnað og fjarverandi. Hæfileikarnir sem hver einstaklingur fær með viðbótarhlutverki, þeir geta ekki verið upphafðir hver um sig og réttlæta ekki nein æðri forréttindi. Lífið samkvæmt Guði er fullkomlega jafnrétti og núverandi ójöfnuður kynjanna er aðeins tímabundið staðfestur fyrir tíma jarðneskrar syndar. Því að á bak við hinn ólíka holdlega þátt konunnar býr andi lífs sem, ef það er endurleyst með blóði Krists, mun verða, eins og jafn endurleystir menn, himnesk ókynhneigð vera í mynd himneskra engla, samkvæmt því sem Jesús segir í Matteusi 22:30: „*Því að í upprisunni munu þau ekki giftast né giftast, heldur munu þau verða eins og englar Guðs á himnum.*“

Með því að keppa við karlkynið hafa konur tekið að sér störf sem ætluð eru körlum. Og á sama tíma hafa þær falið ókunnugum að ala upp afkvæmi sín. Þessi börn sem eru alin upp af brjóstmýsum eða sérhæfðum stofnunum hafa ekki notið góðs af ást og blíðu mæðra sinna, né af réttlátum og gagnlegum ávítum og

refsingum þeirra. Breytingar á góðum grundvallarreglum hafa leitt til breytinga á eðli barna sem eru pirruð yfir stuðningi mæðra sinna. Áhrifin eru víðtæk og leiða til varnar einstaklingsréttinda, en það eru alltaf undantekningar, því óháð þessum almennu meginreglum mun djúp eðli manneskjunnar skipta máli. Þeir sem skorti ást í bernsku geta fundið hana í Guði fyrir Jesú Krist og, fyrir hans tilstilli, uppfyllt þarfir sínar. **Það er athyglisvert að mannkynið, sem hefur gengið inn í nútímann, hefur fórnað upphafi og endalokum tilverunnar á altari eigingirni. Upphafið með því að skilja ung börn eftir í dagvistun og endalokin með því að koma öldruðum foreldrum fyrir á sérhæfðum heimilum eins og „EPHAD“. Þetta er til að hlýða kröfum vafasöms samfélagslegs vals þar sem atvinnustarfsemi gleypir tíma fólks. Og eigingirni er um að kenna, því þessi yfirgefning er afleiðing af áhuganum sem giftir karlar og konur sýna atvinnu sinni. Sum pör velja skynsamlega þá lausn að annað hvort hættir að vinna til að annast börnin, og náttúran sjálf forgangsraðar móðurinni sem elur þau upp og annast þau. Þó að heilbrigð skynsemi segi að maður verði að borða og vinna til að lifa, birtist tímasnúningurinn í því að hjón lifa til að vinna og borða. Nútímalífið losar menn frá sönnum lífsgildum, það hvetur til efnislegrar auðgunar og ánægju af neyslu. Þannig verður þörfin fyrir peninga sífellt meiri og hlutirnir sem þarf að kaupa sífellt dýrari. En þessi breyting er einnig afleiðing af breytingunni á lífsstílnum sem áður lifði á landsbyggðinni á bæjum sem sáu fyrir stórum hluta næringarþarfa, hefur fundist frá iðnbyltingartímabilinu, um 1850, einbeitt í borgum þar sem allt þarf að kaupa, frá mat til ánægju af skemmtun.**

Í Biblíunni fyrirskipaði Guð ekki form hjónavígsluathöfnarinnar, sem var skipulögð á mismunandi vegu meðal þjóða jarðar. Þessar athafnir eiga það sameiginlegt að vera gleði og hátíðahöld með fjölskyldum og vinum hjónanna. Hugsun Guðs um hjónabandið opinberast, seint og seint, í „nýja sáttmálanum“ með skírnarathöfninni sem Jesús Kristur fyrirskipaði. Ég minnst þess að skírnin varðar aðeins manneskjur sem eru nógu gamlar til að taka alvarlega ákvörðun sem bindur eilífa framtíð þeirra. Sem fullorðnir eða eldri unglingar gera skírðir eilífan sáttmála við Guð; sáttmála, það er hjónaband. Þau ganga, hvert og eitt, inn í samfélag hinna útvöldu sem andinn kallar „**brúðina**“ í Opinberunarbókinni 19:7-8: „*Fögnum og fögnum og gefum honum dýrðina, því að brúðkaup lambsins er komið og brúður hans hefur búið sig* . Henni var gefið að skrýðast í hreint og hvítt lín. Því að fína línin er réttlæti hinna heilögu.“ Í allri Biblíunni finnum við kröfu Guðs um „**trúfesti**“; þessi nauðsyn er stöðugt minnt á, jafnvel í Opinberunarbókinni. Í Opinberunarbókinni 2:10: „*Óttist ekki það, sem þér munuð þola. Sjá, djöfullinn mun varpa nokkrum yðar í fangelsi, til þess að þér verðið freistaðir, og þér munuð þrenging hafa í tíu daga.*“ „**Vertu trúr allt til dauða** , og ég mun gefa þér lífsins kórónu“; í Opinb. 2:19: „*Ég þekki verk þín, kærleika þinn, trú þína, trúfesti þína og þolinmæði þína, og að þessi verk eru meiri en hin fyrri*“; í Opinb. 3:14: „*Og til engils safnaðarins í Laódíkeu skaltu rita: Þetta segir sá sem er amen, votturinn trúr og sannur* , upphaf sköpunar Guðs: „Í þessari þriðju umfjöllun kynnir Jesús sig sem „**trúr og sannur vottur**“ . Hann tengir þannig „**trúfesti** við **sannleikann**“ , sem á síðustu öld tekur á sig bjartari blæ mikils ljóss sem hefur komið til að upplýsa skilning hinna síðustu útvöldu; fyrir vikið eru spádómarnir fullkomlega skildir og mikla hjálpraðisáætlun Guðs er

að fullu upplýst. Þessi orð „ **trúfesti** og **sannleikur** “ eru skilyrðið fyrir því að viðhalda eilífum sáttmála sem gerður var við Guð í Jesú Kristi. Endurkoma Jesú er borin saman við „ **endurkomu brúðgumans** “ í „ *dæmisögunni um tíu meyjarnar* “. Hvað biður „ *brúðguminn* “ *brúði* sína um ? Um „ **trúfesti** “ hennar í „ **sannleikanum** “. Þessi beiðni réttlætir beitingu hennar í hjónaböndum manna. Þótt þær séu stórfenglegar og hátíðlegar eru jarðneskar brúðkaupsathafnir blekkjandi og dæmdar til að mistakast í flestum tilfellum, því Guð er ekki skipuleggjandi fundar hjónanna. Og orsök þessara mistaka verður oftast „ **ótrúmennska** og **lygar** “, tveir ávextir djöfulsins sem ráða ríkjum yfir verum sem Guð verndar ekki í Jesú Kristi.

Í stuttu máli má segja að „ **tryggð** “ geti leitt til farsæls sambands hjóna, en aðeins „ **tryggð** “ í „ **sannleika** “ Krists gerir kleift að sameinast Guði, til eilífs lífs. En hvernig getur mannkyn sem hefur verið yfirbugað af anda uppreisnar og eigingirni orðið næmt fyrir skyldunni til að elska og iðka „ **tryggð** “ í „ **sannleikanum** “? Sameiginlega er það þegar of seint, en einstaklingsbundið er þetta mögulegt, vonast eftir og beðið eftir því þar til náðin endar, af Guði í Jesú Kristi.

Ef annar hvor hinna tveggja hjónanna í hjónabandi hjóna öðlast ekki guðlega helgun, þá er tryggð við Guð forgangsatriði fyrir þann sem helgaður er. Þessi forgangsöröðun varðar aðeins trúarlega þáttinn og þá mynd sem Guð krefst fyrir raunverulega framkvæmd hans. Einnig getur barátta góðs gegn illu og ills gegn góðu leitt til ofsókna innan hjóna sem eru illa sameinuð eða aðskilin. Það er þessi tegund mála sem leiðir Jesú Krist til að lýsa því yfir hvað muni gerast þegar hann kemur aftur til að taka sína útvöldu, í Lúkasi 17:34: „ *Ég segi yður: Á þeirri nóttu munu tveir vera í einni rúmi, annar verður tekinn og hinn eftir skilinn.* “ „ *Á þeirri nóttu* “ mun trúargildi ráða úrslitum. En þetta dæmi sannar að Guð er ekki á móti sameiginlegu lífi þar sem hugmyndin um trú er ekki samhljóða; þetta er enn sannara þar sem hjónin voru oftast sameinuð áður en eiginmaðurinn eða eiginkonan sneru sér til trúar. Hins vegar býður Guð almennt séð trúföstum útvöldum sínum að leita friðar og flýja átök og í því tilfelli er góður aðskilnaður sem báðir hjónar setta sig við miklu betri en slæmur hjónaband. En dæmið sem Jesús gefur segir okkur einnig að helgaði makinn vildi virða og heiðra þá stöðu sem Guð gaf honum eða henni; hvort sem um er að ræða karl eða konu. Þessi virðing fyrir þeirri stöðu sem Guð hefur komið á fót, fyrir karl, konu og dýr, frá sköpun heimsins, er ávöxtur sannrar trúar sem Guð samþykkir, blessar og helgar. Að því marki sem Guð hefur fyrirskipað það, getur ójöfnuður aðeins verið samþykktur af hans sönnu útvöldu. Því í raun er eina jafnrétti sem Guð gefur karli og konu einmitt skyldan til að setta sig við ójöfnuð; varðandi hans sönnu útvöldu, karla eða konur, sem hann getur frelsað, vegna þess að þau sýna sig verðuga þess og þetta er raunverulegt merki um sanna trú og sanna trúarbrögð. Var Jesús ekki fórnarlamb miklu meira en ójöfnuðar? Þeir sem fylgja honum verða einnig að samþykkja að bera „kross sinn“.

Hins vegar er gott að vita að Guð leggur ójöfnuð á sína útvöldu aðeins meðan þeir dvelja á syndsamlegri jörð. Því Jesús sýndi þetta áþreifanlega fram í verkum sínum og hegðun á jörðinni: að eilífu, samkvæmt lögmáli himinsins, mun sá mesti gera sig að þjóni allra.

Evrópa og nýi „Attila“

„Þar sem hestur minn fer, þar vex grasið ekki aftur“; slíkt var einkunnarorð þessa leiðtoga Húna sem kom til að slá ótrúa kristna Rómaveldi í Evrópu, eins og „*fyrsti lúðurinn*“ í Opinberunarbókinni 8:7: „*Hinn fyrsti básúnaði, og þá kom hagl og eldur blandað blóði, og það var kastað á jörðina; og þriðjungur jarðarinnar brann upp, og þriðjungur trjánna brann upp, og allt grænt gras brann upp.*“ Á árunum 375 til 538 hófu aðrir barbarískir leiðtogar árásir á héruð Rómaveldis í nútíma Vestur-Evrópu. En það sem vekur áhuga „sona og dætra Guðs“ er að aðeins „Attila“ fékk nafnið „plága Guðs“. Hann staðfesti sjálfur að hann hefði hafið þessar árásir að skipun Guðs; eitthvað sem „*fyrsti lúðurinn*“ staðfestir og staðfestir. Og ég man að þessi „plága Guðs“ var ætluð til að refsa fyrir að vanrækja hinn sanna gyðinglega hvíldardag; yfirgefning sem Konstantínus I, rómverski keisari, fyrirskaði ^{frá} 7. mars 321. Þessi dagsetning, með minnkandi tölum, virðist marka upphaf bölvunar „*syndarinnar*“ sem afleiðingar munu halda áfram til enda veraldar sem verður merkt með dýrlegri endurkomu Jesú Krists vorið 2030.

Frá 24. febrúar 2022 hefur nýr „Attila“ komið til að endurnýja virkni hins fyrsta með nafninu, til að framkvæma virkni „*sjöttu lúðursins*“ í Opinberunarbókinni 9:11 til 21; þetta af sömu ástæðu og sú fyrri. Og verk hans hlýtur að vera enn meiri þar sem hann kemur til að refsa, fyrir Guð, trúarlegu sinnuleysi sem sýnt hefur verið gagnvart fjórum milli-„*lúðrum*“, það er að segja fjórum bölvunum sem bornar eru fram sem viðvaranir sem táknaðar eru með orðinu „*lúður*“. Sektarkenndin vegna „*syndar*“ hefur magnast; þetta, þrátt fyrir verkefni mótmælendasiðbótarinnar og trúarpróf aðventista frá 1843, 1844 og 1994. Deilt og barist hefur ljósið sem Guð gaf ekki verið meðtekið og orð Jóhannesar 1:5 eru endurnýjuð: „*Ljósið skín í myrkrinu, og myrkrið hefur ekki tekið á móti því.*“ Réttlát reiði Guðs var þannig kynt undir af þeim sem segjast vera fylgjendur hans; eins og í gamla sáttmálanum. Sjöunda dags aðventismi, síðasta stofnanaform hans útvalda, gekk til liðs við herbúðir hinna seku með því að vera útskúfað af Jesú Kristi árið 1994. Þegar herbúðir hinna seku voru þannig fullkomnaðar, þann 24. febrúar 2022, hóf Guð refsingarverkefni hins nýja „Attila“. Og miðað við myndirnar sem fjölmiðlar birta, þá hentar einkunnarorð fyrsta Attila honum fullkomlega. En Vesturlandabúar fullvissa sig ranglega með því að halda að harmleikurinn varði aðeins Úkraínu, sem er smám saman að eyðileggjast og rústa. Þeir hunsa það sem Jesús opinberaði sínum einu sönnu þjónum í biblíuspádómum sínum: það eru þeir, hinir Vesturlandabúar, sem eru aðal skotmark þessarar guðdómlegu eyðileggjandi reiði. Skuldin sem greiða þarf er þung: í fyrsta lagi, að hvíldardagurinn sem Guð hefur helgað frá stofnun veraldar er vanræktur og Hebrea minnti á með texta fjórða ^{af} tíu boðorðunum; síðan, þrjóska í að styðja páfalega rómversk-kaþólsku trúarbrögðin og iðkun sunnudagsins sem er af heiðnum uppruna; eftir að hafa „*gleypt þessa úlfalda*“ „*gleypta þeir*“ aftur „*mýflugurnar*“, það er að segja, þeir taka ekki tillit til allra hreinlætis- og mataræðisreglna, sem eru þó aukaatriði í guðdómlegri kenningu.

Hver er þessi nýi „Attila“? Það er Rússland og að þessu sinni skiptir nafn leiðtoga þess ekki máli, hvort sem hann er núverandi forseti við völd í 23 ár, Vladímír Pútín, eða arftaki, það skiptir ekki máli, því guðdómlega verkefnið verður og verður framkvæmt nákvæmlega eins og Guð vill og hefur gert það kunnugt. Það kemur til að framkvæma verkefni „konungsins *norður frá*“ í Daníel 11:40 til 45 sem staðfest er í „*Góg*“ í Esekíel 38. Það verður að ráðast inn og eyðileggja Vestur-Evrópu áður en hún sjálf verður eyðilögð af kjarnorkuárásum Bandaríkjanna.

Land mitt, Frakkland, hefur átt í stormasamri samskiptum við Rússland. Eftir ósigur Napóleons I ^{árið} 1812 réðust Rússar inn í París árið 1814 og það var á meðan þessi dvöl stóð í frönsku höfuðborginni að orðið „bistro“, sem þýðir „fljótt“ á rússnesku, var tekið upp til að vísa til kráa sem vildu þjóna viðskiptavinum sínum fljótt. Upphaflega var orðið „bistro“ pantað af Rússum sem voru að ræna eignir Parísarbúa. Rússar kunnu mjög að meta franska menningu og fágun hennar og það er þessari þakklæti og aðdáun sem borgin París á afkomu sína að þakka. Frakkland hefur þannig getað haldið áfram að tæla og hafa áhrif á heiminn í gegnum höfunda sína, sem hafa verið lesin á mörgum tungumálum. Þeir hafa skapað Frakklandi orðspor: fyrsta landið sem var frelsað frá konungsveldi, rómversk-kaþólskri trú og himnesku valdi Guðs.

Undir stjórn 4. ^{og 5.} ^{lýðveldisins} voru samskipti Frakklands og Rússlands opinberlega kurteis og góð; bæði löndin höfðu orðið fyrir morðvaldi nasista Þýskalands. En verðið sem greitt var var mjög ólíkt, verðið fyrir Rússland var gríðarlegt, töluvert, milljónir óbreyttra borgara og hermanna létust í sókn Þjóðverja. Einnig, árið 1945, var hefnd Rússa hræðileg og Berlín gjöreyðilögð, eins og „Mariupól“ í Úkraínu, árið 2022. Það er víst að Guð mun ekki verða fyrir vonbrigðum með aðgerðir Rússa. Það mun eyðileggja og afhjúpa hina stoltu „Evrópu“ sem hættir aldrei að pirra hann. Eftir mánuð verður afmæli þessa „*sjötta lúðurs*“ sem hóf undirbúningsfasa sinn frá 24. febrúar 2022. Vegna þess að sprengjusmiðirnir vita það vel; til að sprengja sprengju þarf að kveikja á **kveikiþræði**; þetta er hlutverk stríðsins sem háð er í Úkraínu. Á undanförnum dögum höfum við séð Pólland snúa armi við ákvörðun Þjóðverja um að fá leyfi til að afhenda þýska „Leopard“ skriðdreka til Úkraínu. Og við sjáum nú þegar gildruna sem NATO-bandalagið myndar. Hvert aðildarríki óttast að verða einangrað, sannfært um að bandalag þeirra verndi það, og landið sem neyðir til að taka ákvörðunina er Bandaríkin, en stuðningur þeirra er grundvallaratriði fyrir Þýskaland. Allt virkar eins og byggingarleikur þar sem samsettir hlutar eru háðir hver öðrum; heildin er háð ákvörðun Bandaríkjanna. Þess vegna, í fréttum, dregur baráttan gegn Úkraínu, málaliða Bandaríkjanna, alla Vesturlandabúa inn í stríð sem háð hefur verið gegn Rússlandi, hugsanlegum varanlegum óvini Bandaríkjanna frá 1945. Hið síðarnefnda uppfyllir þannig ósk hershöfðingjans „Pattons“, sem hataði Rússa og vildi berjast við þá frá 1945, ári dauða síns, opinberlega, fyrir slysi.

Jean de la Fontaine skildi eftir sig dæmisöguna um froskinn sem vildi verða jafn stór og uxinn: hann dó og sprakk; Evrópa mun gera slíkt hið sama. Því Evrópa samanstóð upphaflega aðeins af sex löndum og frá inngöngu til inngöngu nær hún nú yfir 27 lönd eða þjóðir. England hefur nú yfirgefið Evrópu og

endurheimt algjört sjálfstæði sitt, en áður en það yfirgaf naut það góðs af þeim forréttindaúrræðum sem evrópsk leiðtogaáðstöfun veitti því. Einangrun þess, gjaldmiðill þess sem var þjóðlegur, austurlensk viðskiptastöðvar þess sem stofnaðar voru á Indlandi og í Hong Kong, studdu viðskipti þess og auðgun. Á sama tíma flutti Frakkland, sem missti nýlendur sínar, störf sín til Rúmeníu, í Evrópu og síðan til Alþýðulýðveldisins Kína. Fyrir vikið skapaði það ekki lengur nægilegan auð og hnignaði. Þýskaland nýtti sér vopnaðan skjöld Bandaríkjanna og tók forystuna í Evrópu sem ríkasta Evrópulandið. Þannig gleypiti það kostnaðinn við innlimun Austur-Þýskalands, sem hafði verið undir rússneskri hernámi frá 1945 til 1989. Þangað til samanstóð Evrópa aðallega af löndum sem táknuðu landsvæði tíu vesturríkjanna eða „tíu hornanna“ sem spáð var fyrir frá Dan 7:7: „*Eftir þetta sá ég í nætursýnunum, og sjá, fjórða dýrið, ógurlegt og skelfilegt og ómælanlegt. Það hafði stórar járntennur. Það át, braut sundur og tróð undir fótum það sem eftir var. Það var ólíkt öllum fyrri dýrunum og hafði tíu horn* .“ Aðgerðirnar sem lýst er í þessu versi tengdust aðallega þeim sem eignuð eru Rómaveldi. En sagan staðfestir að þetta evrópska vald hélt áfram með tímanum, eftir Rómaveldi, í gegnum andlegt veldi rómverska páfastjórnarinnar sem stofnuð var árið 538 á aðsetri Rómar. Franska byltingin kom, til Guðs, til að binda enda á þessi harðstjórn konungsvaldsins og páfaveldisins árið 1798, það er að segja, endalok þeirra 1260 daga/ára sem spáð er fyrir í Dan 7:25: „*Hann mun mæla orð gegn Hinum hæsta, hann mun kúga heilögu Hins hæsta og hann mun hugsa sér að breyta tímum og lögum, og hinir heilögu munu gefnir verða í hendur hans um tíma, tíma og hálfan tíma* .“ Í þessu versi eru 1260 dagarnir kynntir í formi: eitt ár, tvö ár og hálf ár, það er að segja 360 dagar + 720 dagar + 180 dagar = 1260 dagar af raunverulegum árum. Eftir að Austur-Þýskaland hafði tekið á móti, bankaði Pólland, frelsað af Rússlandi, á dyr Evrópu sem síðan, vegna framtíðaróheppni sinnar, tók henni hjartanlega fagnandi. Því með því að ganga inn í Sameinaða Evrópu kom Pólland með hatur sitt á Rússlandi inn í hana; Hatur sem var vel réttlætanlegt, þar sem eftir mikil fjöldamorð í síðari heimsstyrjöldinni var það hræðilega arðrænt af hernámsliðinu í Rússlandi og auður þess, búfænaður og öll framleiðsla þess var gerð upptæk og dreift meðal rússnesku Sovétþjóðanna.

Það verður að segjast að þessi bölvun var ekki óverðskulduð því í þessu kaþólska landi var aðventistaboðskapurinn grimmilega ofsóttur á árunum 1919 til 1939. Aðventistar voru drepnir og pólska kaþólska stjórnin samþykkti enga trúarlega samkeppni. Við finnum hér góða ástæðu fyrir því að Pólland yrði gildra fyrir bölvun allra annarra kristinna þjóða þar til Jesús Kristur kemur aftur. Og gildran virkar enn betur vegna þess að Pólland gaf Jóhannesi Páli II páfa, hinum mikla tælara fólksins, kaþólska kristni.

Fyrir upprunalegu Evrópulöndin leiddi hver nýkoma til þess að fátækari nýliðalönd fengu nýja fjárhagsaðstoð. Niðurgreiðslur til þessara nýju aðildarríkja voru fjármagnaðar af gömlu aðildarríkjunum í þessari „froska“ Evrópu. Gömlu aðildarríkin urðu fátækari og nýliðarnir ríkari. Og í þessari stöðu nutu aðeins ríkustu og græðgustu þessara Evrópuþjóða góðs af þessari stækkun Evrópu með því að flytja framleiðslu sína til landanna þar sem vinnuaflið var ódýrast; fyrst innan Evrópu og síðan út fyrir Austurlönd og Kína; og Þýskaland var fyrst til að

nýta sér þann hagnað sem evrópsk stjórnvöld höfðu í för með sér: Evrópunefndin var stofnuð í Brussel.

Það skal tekið fram að Bandaríkin standa að baki inngöngu Kína í Alþjóðaviðskiptastofnunina (WTO). Þau hafa því stutt auðgun Kína, sér í óhag og skaða Evrópu og bandamanna þeirra í NATO, sem öll hafa flutt helstu iðnaðarframleiðslu þjóða sinna til Kína. Svo mikið að það virðist í dag vera mesta ógnin við Vesturlönd með kjarnorkusprengjum sínum, eldflaugum, eldflaugum, gervihnöttum, skriðdrekum, drónum og umfram allt **íbúafjölda sínum, sem telur einn milljarð og fjögur hundruð milljónir íbúa** . Það getur því valdið Bandaríkjunum enn meiri áhyggjum, þar sem þau fela ekki áform sín um að endurheimta eyjuna Formósu, sem hefur orðið vinalegt Taívan Bandaríkjanna. Bölvun Guðs sem leggst yfir Vesturlönd birtist því greinilega, þar sem framtíðarforðarlömbin hafa sjálf fjármagnað valdatöku framtíðaróvina sinna, Rússa og Kínverja, en einnig múslima, Araba, Tyrkja, Írana, Pakistana o.s.frv.

Á árunum 1945 til 1990 var rómversk-kaþólska Pólland undir yfirráðum guðleysingja Sovétríkjanna. Pólland var frelsað á þeim tíma þegar páfi var fulltrúi þess í Rómarstól: Karol Wojtyla eða Jóhannes Páll II. Kaþólska trúin öðlaðist þannig vinsældir og þjóðarstuðning og í kjölfarið magnaðist hatr á rússnesku rétttrúnaðartrúnni vegna fyrri nýlendustefnu. Ormurinn hafði komist í ávöxtinn, eða eins og Jesús sagði eitt sinn, „ *súrið* “ hatursins gegn Rússum komst í *evrópska „deigið* “ og smám saman, með því að hvetja til sjálfstæðis Úkraínu, tókst þjóðunum sem komu frá Austurlöndum að fylla allar Evrópuþjóðir hatri gegn Rússlandi. Því að æðsta vopn Guðs er trúarbrögð. Það er, fyrir hann, besta leiðin til að setja fólk sem hlýðir honum ekki upp á móti hvert öðru, þar til það drepur hvert annað í stríði.

Í Frakklandi, í sjónvarpsfréttum, heyrir ég aumkunarverð orðaskipti þar sem þeir sem tala vilja trúa á möguleikann á að sigra Rússland. Við lifum ekki lengur í raunsæi heldur í svokölluðu Coué-aðferðinni, sem krefst þess að það sem endurtekið er verði að veruleika. Fyrir öll stríð, og á öllum tímum, tjá menn von sína áður en þeir standa frammi fyrir hörðum veruleika. Þetta var enn raunin fyrir þessa síðustu hræðilegu heimsstyrjöld. Og með framboði þunga skriðdreka birtast vísbendingar um vítahringinn og helvítis stigmagnunina æ skýrar. Þeir þrjóskustu fullvissa sig um að Rússland hefur ekki enn brugðist við gegn Vesturlöndum á stríðslegan hátt. En þetta heimskulega fólk gleymir að rauða línun hefur verið farið yfir og að Rússland er ekki skylt að segja óvinum sínum frá því. Allt mun gerast á sínum tíma; Rússland, sem þegar er hertekið í Úkraínu, er ekki að reyna að berjast við vestræna hermenn. Það mun aðeins gera það eftir að hafa leyst vandamál Úkraínu á sinn hátt. Ég tek einnig eftir í þessum skýrslum að þegar þeir greina yfirlýsingar Rússa, spyrja fréttaskýrendurnir ekki hvort það sem sagt er sé **satt eða ósatt** . Samt er þetta það eina sem ætti að hafa í huga í ræðu. Blandaðamennirnir vitna þannig gegn sjálfum sér um alvarlegan skort á hlutleysi; þeir eru hlutdrægir og hafa tekið afstöðu með Úkraínu gegn Rússlandi og hlustendur og áhorfendur sem hlusta á þá eru fórnarlömb áróðurs þeirra. Þar sem þeir eru allir skotspónn reiði Guðs leiðir þessi almenna blinda þá til að styðja þá stríðslegu uppsveiflu sem mun koma til að tortíma þeim. Rússland er ekki lögmætt í árás sinni gegn frjálsri og sjálfstæðri Úkraínu en þar sem jörðin hefur alið karla og

konur hefur sá sterkasti þvingað lög sín á þá veikustu. Og í vestrænum heimi, aðskilinn frá Guði, höfum við byrjað að dreyma um endanlega staðfesta skipan, sem öllum þjóðum jarðar er ætlað að viðurkenna. En milli draums og veruleika er gjá. Þannig mun eyðileggingarverkefnið sem Guð kallar „**sjöttu lúðurinn**“ sinn, sem hann bindur enda á „**tíma þjóðanna**“, verða að fullu lokið. og eftir það mun „**sjöundi lúðurinn**“ **tortíma síðustu** „**eftirlifandi**“ uppreisnarmönnum með dýrlegri endurkomu guðdómlegs Drottins okkar og meistara, Jesú Krists, einnig þekktur sem Míkael, vorið 2030, það er 2000 árum - 14 dögum eftir krossfestingu hans á páskum árið 30.

Þannig koma með þessum síðustu tveimur „**lúðrum**“ tveir „**Attilar**“ sem „grasið mun ekki vaxa aftur“. Sá fyrsti er jarðneskur; sá seinni er himneskur og guðlegur. Með þeim fyrsta verður eyðilegging framkvæmd með kjarnorkusprengjum, og í þessu sambandi verð ég að skýra að, enn ekki aðventisti, þá leyfði andi Guðs mér að skilja, þegar ég las Opinberunarbókina 13:13, að sá sem gerði athafnirnar sem nefndar voru voru Bandaríkin: „*Hún vann mikil undur, lét jafnvel eld falla af himni niður á jörðina fyrir augum manna.*“ Þessi „*eldur af himni*“ var notaður gegn Japan í borgunum tveimur, Hiroshima og Nagasaki, og hann bauð Bandaríkjunum sigur og jarðnesk yfirráð. En þessi yfirráð gátu ekki verið fullkomin vegna stöðugar pólitískrar og efnahagslegrar andstöðu Rússlands. Þetta vandamál verður því leyst þegar Bandaríkin eyðileggja rússneskt landsvæði. En því miður fyrir Vestur-Evrópu verður þessi ákvörðun tekin af Bandaríkjamönnum fyrir eða eftir að Rússar hafa lagt Evrópu og höfuðborgir hennar í rúst, þar á meðal París, sem Guð tilnefnir sem forréttindaskotmark reiði sinnar sem fyrstu trúleysingjaþjóðina í mannkynssögunni, eftir að hafa verið fyrsti hernaðarstuðningsmaður óvinar síns, páfakirkjunnar rómversk-kaþólsku trúar. Þessi lexía birtist í Opinberunarbókinni 11:7 þar sem Guð tilnefnir París undir táknrænum nöfnum „**Sódómu og Egyptaland**“, það er að segja dæmigerða mynd af **kynferðislegri viðurstyggð** sem Guð refsar með „*eldi af himni*“ á tímum Abrahams og syndarinnar : „*Og lík þeirra munu liggja á strætum hinnar miklu borgar, sem andlega heitir **Sódóma og Egyptaland**, þar sem Drottinn vor var krossfestur.*“

Það er eftir fyrir mig að útskýra fyrir ykkur hvernig núverandi viðbrögð Vestur-Evrópuríkjanna voru smám saman undirbúin. Fyrstu tvær heimsstyrjaldirnar höfðu þegar þjóðernislegar ástæður og löngun til útpenslu af hálfu hinna síðari yfirráðamanna, fyrir fyrsta stríðið 1914-1918, Vilhjálmur II Þýski keisari og fyrir það seinna, Adolf Hitler Þýski kanslari. Eftir þetta seinna stríð höfðu sjálfstæðu Evrópuþjóðirnar, sem enn voru, sjónarmið sín á öllum heiminum og leiðtogarnir voru meðvitaðir um og virtir fyrir mismun og skoðanir hvers þjóðar, hvers þjóðarbrots sem átti fulltrúa á jörðinni. Síðan skipulagði bandaríski sigurvegarinn NATO-sáttmálann og bauð þannig aðildarríkjunum vernd sína með þeim skilyrðum að þau samþykktu að fara að viðskiptalögum hans og menningarlegum meginreglum. Með því að ganga inn í þessa vernd gengu aðildarríkin inn í verndaða kúlu og misstu sjónar á rétti annarra landa sem búa á jörðinni til algjörs sjálfstæðis. Á eftir ár hefur vald NATO staðfest sig, jafnvel gengið langt að því að veita sér rétt til að grípa inn í ríki sem eru ekki aðildarríki að því. Þannig hefur NATO, í hlutverki leiðréttingaraðila, sem lögreglumaður

heimsins, gripið inn í til að „leysa átök“ en í raun til að þröngva upp yfirráðum sínum. Þannig hefur NATO endurreist einræðisstjórn hins forna lýðveldis Rómar sem sendi vopnaða hersveitir sínar til að grípa inn í „**suður**“ með því að berjast gegn Karþagó, síðan „austur“ með því að nýlendu Grikkland og síðan Palestínu, „**fegursta landið**“, samkvæmt kenningunni sem spáð er í Dan. 8:9: „*Frá einu þeirra kom lítið horn, sem óx miklu stærra til suðurs og austurs og til fegurstu landanna*“. Í dag skilja aðildarríki NATO ekki að Rússland og margar aðrar þjóðir og þjóðir jarðarinnar viðurkenna ekki menningu og yfirvald þessa vestræna NATO. Ekki frekar en Rómverjar samþykktu að viðurkenna sjálfstæðisrétt þeirra þjóða sem þeir lögðu undir sig, þar á meðal Galla og England. Guð lagði aðra gildru fyrir hinar vantrúuðu kristnu þjóðir með byggingu Evrópubandalagsins. Við skulduðum honum að leggja á þær eina hugsun, sniðna að þeirri fyrirmynd sem Bandaríkin samþykktu. Og núverandi þörf Þýskalands fyrir samninginn og skuldbinding Bandaríkjanna um að útvega Úkraínu sína eigin „Leopard“-skriðdreka er besta sönnun þess. Bandaríkjunum hefur tekist að breyta Evrópulöndum í þrælalega vasalla, hlýðna vilja þeirra einum. Þetta staðfestir þegar yfirvofandi uppfyllingu hlutverks þeirra sem „*dýrsins sem stígur upp úr jörðinni*“, samkvæmt Opinberunarbókinni 13:11: „*Og ég sá annað dýr stíga upp úr jörðinni og það hafði tvö horn eins og lamb og talaði eins og dreki*“. Þetta „*dýr*“, sem er ímynd bandarískrar fráhvarfsmótmælendatrúar, sem hefur orðið ofsækir andstæðinga sinna, hefur það verkefni að herma eftir „*fyrsta dýrinu sem kemur upp úr hafinu*“; við getum því eignað því þennan texta sem tjáir í vers 4 hugsun verjenda þess: „*Og þeir tilbáðu dreykann, því að hann hafði gefið dýrinu vald; og þeir tilbáðu dýrið og sögðu: Hver er eins og dýrið og hver getur háð stríð við það?*“ Aðlagð að núverandi aðstæðum okkar verður þetta vers: „**Hver er þetta Rússland sem þorir að berjast gegn dýrinu?**“ Áður en Rússland, Írak, Serbía og Líbía greiddu verðið fyrir að standa gegn NATO „*dýrinu*“ sem Bandaríkin höfðu byggt upp. Að þessu sinni er það komið að NATO-aðildarríkjunum að greiða fyrir misnotkun valds af svokölluðu „lýðræðislegu“ stjórnkerfi sínu. Guð hefur falið Rússlandi þetta verkefni, sem hefur verið frjálst og sjálfstætt ... og mjög öflugt, bæði hvað varðar fjölda og kjarnorkuvopn, til að gegna þessu hlutverki sem síðasti mannlegi „Attila“ á jörðinni.

Þótt ungi forseti Úkraínu, Volodymyr Zelensky, sé gyðingur, framfylgir hann fullkomlega þessum boðskap Jesú Krists: „*Biðjið og yður mun gefast*“. Þannig aflar hann sér afburða fjár, herklæða, skotfæra, herþjálfunar, eldflaugar, fallbyssur og frá 6. febrúar hefur hann lofað afhendingu þunga skriðdreka og í dag krefst hann flugvéla, fljótlega báta og hvers vegna ekki kjarnorkusprengrja?

Í báðum andstæðum herbúðum er átökunum í Úkraínu borið saman við síðari heimsstyrjöldina. Í rússneskum herbúðum vekur koma þýskra Leopard-skriðdreka á jörðu niðri minningar um innrás Panzer-skriðdreka sem báru kross nasista, og í evrópskum herbúðum er rússneska árásin gegn Úkraínu borin saman við endurteknar árásir sem Adolf Hitler fyrirskipaði. Það er rétt að þeir eiga margt sameiginlegt, fyrst og fremst þá staðreynd að þeir bregðast báðir við án þess að vita að Guð notar þá til að refska ótrúmennsku vesturlanda. Í öðru lagi, í báðum tilvikum - Súdetahéruðunum, Póllandi og, á okkar tímum, Úkraínu - er verið að gera kröfu um týnd lönd og þau verða að endurheimtast. En eðli leiðtoganna

tveggja er mjög ólíkt og andstætt; rétt eins og Hitler var reiður og hrópaði, er Pútín rólegur og hugsí, ákveðinn og þolinmóður. Þess vegna er ekki hægt að rekja upphaf stríðsins eingöngu til mannsins sem framkvæmir. Yfir þeim stendur Guð, og það er aðeins guðlegt verk sem þeir vinna með andstæðum persónum sínum. Við finnum sönnun fyrir þessu í þessum texta úr Esekíel 38:4 þar sem Guð segir við leiðtoga Rússlands: „**Ég mun draga þig út og setja króka í kjálka þína. Ég mun leiða þig út**, þig og allan her þinn, hesta og riddara, alla prýðilega klædda, fjölmennan hóp sem ber skjöld og törgu, alla með sverðum í höndum.“ Samhengi þessarar atburðar er skilgreint með heimkomu Gyðinga til Ísraelslands samkvæmt versí 8: „**Eftir marga daga munt þú vera í fararbroddi þeirra; að árum liðnum munt þú ganga gegn landinu, þar sem íbúar, sem hafa komist undan sverði, munu hafa verið safnaðir saman frá mörgum þjóðum á Ísraelsfjöllum.**“ lönqu yfirgefin; dregið sig úr miðri **þjóðunum, þeir munu allir vera óhultir í heimilum sínum**.

Gyðingar og komu Messíasar

Það er gagnlegt og mjög áhugavert að skilja túlkun Gyðinga á lestri sínum á Daníel 11, á tímum gamla sáttmálans. Því á tímum Daníels biðu Gyðingar þegar eftir komu Messíasar og fyrir þá var þessi koma einstök og endanleg. Reyndar var nauðsynlegt fyrir Jesú að leyfa sér að vera krossfestur svo að hann gæti opinberað kristnum þjónum sínum þekkinguna á seinni komu hans og dýrðlegri endurkomu. Við munum sjá að Guð hafði í raun hulið þessa tvöföldu komu.

Framvinda 11. kafla Daníelsbókar leiðir okkur að versí 21, sem fjallar um valdatíma gríska selevkíðakonungsins Antíokosar IV. Epifanesar. Í framhaldi af textanum, í versí 30, vísar spádómurinn til þeirra hörðu ofsókna sem hann beitti Gyðinga árið 168 f.Kr.: „*Skip frá Kittím munu koma á móti honum; hugfallinn mun hann snúa við. Síðan, reiður gegn hinum heilaga sáttmála, mun hann ekki vera óvirkur; við heimkomu sína mun hann beina sjónum sínum að þeim sem hafa yfirgefið hinn heilaga sáttmála. Hersveitir munu birtast að hans stjórn; þeir munu vanhelga helgidóminn, virkið, þeir munu stöðva hina stöðugu fórn og þeir munu reisa viðurstyggð eyðileggingarinnar.*“ Gyðingar þess tíma hunsuðu guðdómlegu fíngerðina sem staðsetja páfaaröðina eftir að þessi konungur var kallaður fram og túlkuðu „upprisu Míkæls“ í lok kaflans sem tilkynningu um eina og eina komu Messíasar sem Ritningin boðaði þeim. Og ég minni ykkur á að enginn á undan mér hefur verið upplýstur af anda Guðs til að skilja fínleika spámannlegrar samantektar sem byggir á samsvörun kenninga í 2., 7. og 8. kafla Daníelsbókar. Töflurnar sem ég hef búið til gera þessa eingöngu biblíutúlkun augljósa. Þar sem þetta hefur gerst eftir 1980 getum við skilið að Gyðingar gátu ekki vitað tilvist þessara fínleika í fyrstu. Þetta á sérstaklega við þar sem, samkvæmt orðum Guðs sem engillinn Gabríel ávarpaði Daníel, var skilningur bókar hans geymdur og geymdur fyrir endalokatíma samkvæmt Dan. 12:9: „*Hann svaraði: Far þú, Daníel, því að þessi orð eru geymd leynd og innsiglið allt til endalokatímans.*“ Og til að staðfesta þetta val Guðs var Daníelsbók flokkuð og sett í Hebreabréfið, Þórana, ásamt sögubókunum, en innihald hennar átti skilið að vera sameinað

spádómsbókum eins og Jesaja, Jeremía ... o.s.frv. Það var nauðsynlegt fyrir Jesú sjálfur að nefna nafn Daníels með því að kalla hann „spámann“, þannig að þessi bók finnist staður með spámönnum annarra biblíusögunnar, og þetta aðeins í kristnum útgáfum Biblíunnar. Því að vissulega lýsti Jesús yfir í Matteusi 24:15: „*Þegar þér sjáið viðurstyggð eyðileggingarinnar, sem **spámaðurinn Daníel talar um**, standa á helgum stað, - lesandinn athugi það!* - „Ég lærði hvernig orðaval og orðasambönd sem notuð eru í Biblíunni eru nákvæm og opinberandi. Og í þessum orðum Jesú Krists tek ég eftir orðasambandinu „**lesandinn athugi það!**“; og þessi orð eru endurtekin í Opinberunarbókinni 1:3: „*Sæll er **sá sem les spádómsorðin og þeir sem heyra þau og varðveita þau sem í þeim eru rituð. Því að tíminn er nálægur.***“ Augljóslega beindust orð Jesú lengra en postularnir hans og samtímalærisveinar hans að spádómsþjónustu minni sem var forrituð fyrir endalokatíman. Og þegar þessi þjónusta var lokið helgaði Jesús mér þessa „sælu“: „Sæll er sá sem les.“ Og ég get vitnað um þessa hamingju sem hann veitir mér með því að leyfa mér að skilja allar þær fínlegu upplýsingar sem eru faldar í spádómsbiblíuopinberun hans. Vegna þessa ljóss sem mér er gefið er ég „fús“ að bjóða og deila þessum guðdómlega boðskap til „*þeirra sem heyra*“ og geta þannig á raunverulegan hátt „*varið*“ kenningar hins guðdómlega sannleika Biblíunnar.

Daníelsbók vakti ekki áhuga fyrr en árið 1816 fann spámaðurinn William Miller í henni grundvöll fyrir spádómlegri yfirlýsingu sinni um að Jesús Kristur myndi koma aftur vorið 1843 og síðan haustið 1844. Þar til þessa fyrsta dags, 1816, var þessi bók hunsuð af bæði Gyðingum og kristnum mönnum. Og frá þeim degi, eins og Guð hafði spáð Daníel, hefur þekking á kenningu hennar smám saman „**aukist**“. Við lesum í Dan 12:4: „*Þú, Daníel, halt þessum orðum leyndum og innsigla bókina **þar til að endalokin koma**. Þá munu margir lesa hana og **þekkingin mun aukast***“. Þetta gerir okkur kleift að skilja að biblíutextinn kynnir okkur nokkra „**endatíma**“ til að rugla skilning á boðskap hennar. Fyrsti „**endatími**“ varðar valdatíma ofsóknarkonungsins Antíokosar IV. Epifanesar um -175, í Dan 11:27: „*Konungarnir tveir munu leitast við að gjöra illt í hjörtum sínum og tala lygi við sama borð. En það mun ekki takast, því að **endirinn kemur ekki fyrr en á tilsettum tíma***“. Seinni „**endatími**“ virðist enn varða þennan gríska konung, en hann vekur þegar upp almenna hugsun sem varðar kristna trú á nýja sáttmálanum: versíð „*Sumir af vitringunum munu falla, svo að þeir verði hreinsaðir, hreinsaðir og hvítir, **allt til endalokatímans**, því að hann kemur ekki fyrr en á tilsettum tíma*“. Með þessari tvöföldu merkingu styður þetta vers villandi hugmyndina um framlengingu á valdatíma gríska konungsins. Þetta mun leiða Gyðinga til að túlka upprisú Míkaels sem eina og einstaka komu hins væntanlega Messíasar. Þriðji „**endatími**“ beinist að sögulegri þjónustu William Miller, stofnanda „*adventistahreyfingarinnar*“, á milli 1816 og 1844. Þriðji „**endatími**“ varðar þjónustutíma minn á milli 1980 og 2030. Að þessu sinni er það greinilega vitnað í Dan 11:40: „*Og á **endalokatímanum** mun konungur suðursins ráðast á hann. Og konungur norðursins mun koma á móti honum eins og hvirfilvindur með vögnum, riddurum og mörgum skipum. Hann mun koma inn í landið og flæða yfir eins og lækur og flæða yfir.*“ Og sem sönnun þessarar túlkunar finnum við í versí 42 Egyptaland í vesturherbúðunum sem rússneski

konungur norðursins réðst á: „ *Hann mun rétta út hönd sína gegn löndin, og Egyptaland mun ekki komast undan.* “ „Og þetta varð ekki í samræmi við þessa spádómlegu yfirlýsingu fyrr en árið 1979, þeim degi sem Egyptaland gerði bandalag við Ísrael og vestræna bandamenn þess í Bandaríkjunum í „Camp David“. Spádómurinn varð því ekki túlkalegur fyrr en árið áður en ég skírðist af sjöunda dags aðventistastofnuninni í Valence sur Rhône í Frakklandi.“

Sannleikurinn sem er traustur í upprunalega biblíutextanum, hebresku og grísku, dregur í efa fjölmargar hefðbundnar kenningar. Þannig getur Jesús sagt um arfleifð aðventista frá 1844 að hún hafi ekki lengur gildi í boðskap hans sem beint er til kirkju sinnar fyrir „Laódíkeutímabilið“ samkvæmt Opinberunarbókinni 3:17: „ *Þú segir: Ég er ríkur og auðugur og þarfnast einskis. Þú veist ekki, að þú ert vesæll og aumingi og fátækur og blindur og nakinn ...* “ Ef síðasta stofnunin sem Jesús Kristur stofnaði er í slíku andlegu ástandi, hversu miklu fremur þá fyrir Gyðinga Gamla sáttmálans sem Jesús kallar opinberlega „ *samkundu Satans* “ í Opinberunarbókinni 2:9: „ *Ég þekki þrenging þína og fátækt (þótt þú sért ríkur) og lastmæli þeirra sem segjast vera Gyðingar en eru það ekki, heldur eru samkundu Satans.* “ og 3:9: „ *Sjá, ég mun láta þá úr samkundu Satans koma og tilbiðja fætur þína og vita að ég elska þig.* “ Ég tek eftir þessari tvöföldu tilvísun í töluna 9 sem Gyðingar óttast vegna 9. Av sem oft var markað fyrir þá af dramatískum atburðum sem voru hörmulegar fyrir þjóð þeirra og þjóðerni.

Þessi forhugsun gerir okkur kleift að skilja betur þá andlegu stöðu sem Guð gat veitt forna eða fyrsta sáttmála sínum þar sem öll hjálpræðisáætlun hans var aðeins kynnt í táknrænum myndum. Og í fjarveru skýringa á merkingu þessara tákna, trúðu Gyðingar gamla sáttmálans ranglega að trúarathafnir þeirra væru ætlaðar að vera iðkaðar að eilífu á jörðinni. Hins vegar vitum við í dag, og frá tímum postula Jesú Krists, að þessar gyðinglegu athafnir voru aðeins skuggar af þeim veruleika sem náðist í honum einum: Jesú Kristi. Af þessari athugun munum við skilja betur þetta vers sem varðar þá í Jesaja 9:2: „ *Sú þjóð sem gekk í myrkri hefur séð mikið ljós, yfir þá sem búa í landi dauðans hefur ljós skinið.* “ Þetta vers spáir fyrstu komu Krists sem lýsti yfir „ *Ég er ljósið* “ í Jóhannesi 8:12: „ *Jesús talaði aftur til þeirra og sagði: Ég er ljós heimsins. Sá sem fylgir mér mun ekki ganga í myrkri, heldur hafa ljós lífsins.* “ Þetta vers staðfestir ferð sína útvöldu „ *frá myrkri til ljóss* “; sem er náð með breytingu á hinum guðdómlega sáttmála; þar sem hið nýja er byggt á friðþægingu fyrir syndir hinna útvöldu eingöngu, munu hinir endurleystu, óútvöldu, vantrúaðir og vantrúaðir, sjálfir þurfa að greiða með „ *dauða* “ sínum „ *laun syndarinnar* “ í samræmi við þetta vers í Rómverjabréfinu 6:23: „ *Því að laun syndarinnar er dauði, en gjöf Guðs er eilíft líf í Jesú Kristi, Drottni vorum.* “

Vegna þess gildis sem þeir lögðu í dýrafórnir, sem voru eingöngu táknrænar fyrir hann, lét Guð Daníel spá í Dan 9:27 um opinbera stöðvun fórnarathöfnum hebresku trúarinnar: „ *Hann mun gjöra fastan sáttmála við marga í eina viku og í hálfa vikuna mun hann stöðva fórnir og matfórn.* Eyðileggjandinn mun fremja viðurstygglega hluti, þar til tortíming og það sem ákveðið hefur verið fellur yfir eyðileggjandinn. “ Grundvöllur norms nýja sáttmálans var þannig staðfastlega og opinberlega skrifaður og spáður í Biblíunni.

Ófær um að ímynda sér hið sanna hjálpræðisáætlun sem Guð hafði hugsað upp, var táknið talið vera veruleiki og endanlegt markmið. Það verður að segjast að Guð gerði þeim ekki auðvelt að skilja hjálpræðisáætlun sína, sem hann faldi vandlega fyrir þeim. Hjálpræði byggð á sjálfviljugri friðþægingu Krists var af vandlætingu haldið leyndu af Guði, því það var lykilþáttur baráttunnar sem hann leiddi gegn herbúðum djöfulsins. Þetta leiðir mig til að rifja upp, til dæmis, túlkunina sem gefin er á þessu tilvitnun frá Jesú varðandi Abraham, í Jóhannesi 8:56: „*Abraham, faðir yðar, fagnaði að sjá dag minn, hann sá hann og fagnaði.*“ *Hvað þýðir „dagur minn“ í þessu versni og hvað „sá“ Abraham til að „gleðjast“ yfir? Þetta orð „dagur“ sem Jesús valdi nefndi „dag dýrðar“ hans, þann lokasigur hans þar sem Abraham sjálfur yrði reistur upp til að hljóta laun sín: eilíft líf. Reyndar er Drottinn alltaf mjög nákvæmur í orðavali sínu. Þannig eru verk hans fyrir tvær komu sínar spáð í Jesaja 61:1-3 með þessum orðum: „*Andi Drottins Jahve er yfir mér, því að Jahve hefur smurt mig til að færa hinum auðmjúku gleðifrétt. Hann hefur sent mig til að græða sundurmarin hjarta, til að boða herteknum frelsi og fjötruðum frelsi, til að boða náðarár Jahve og hefndardag Guðs vors*, til að hugga alla syrgjendur, til að gefa syrgjendum í Síon skraut í stað ösku, gleðiolíu í stað sorgar, lofsöngsklæði í stað dapurlegs anda, svo að þeir verði kallaðir réttlætis tré, gróðursetning Jahve, til dýrðar af honum.*“ » Uppbygging þessara þriggja versa sýnir í röð verk Jesú fyrir fyrstu komu hans, og eftir að hafa kallað fram orðin „hefndardagur“ spáir þriðja versioð verk hans fyrir aðra komu hans, sem eru sýnileg fyrir menn. Það skilgreinir þennan „dag“ sem „dag“, „hefnd“ gegn óvinum sínum, ofsækjendum sinna útvöldu. Síðan spáir hann dýrð endurleysta sinna, lifandi og upprisinna, sem verða dýrðlegir með því að þeir taki á móti himneskum líkama. Við getum tekið eftir í fyrsta versinu að minnst er á „**fagnaðarerindið**“, sem er merking orðsins fagnaðarerindi sem vitnað er í í Nýja sáttmálanum til að lýsa hjálpræðisverki Jesú Krists. Verk Jesú voru framkvæmd bókstaflega og andlega, því lækningar hans beindust bæði að líkamlegum veikindum og syndinni sem heldur sálum sinna útvöldu í föngnum. Hann læknaði báðar tegundir veikinda, en gaf andlegum verkum sínum meira gildi sem, með því að frelsa frá djöflinum og syndinni, færðu sínum útvöldu eilíft líf.

Sú þekking sem Guð hefur gefið útvöldum sínum í gegnum tíðina skiptir litlu máli. Ástæðan fyrir vali þeirra hefur alltaf verið eingöngu kærleikur þeirra til skapara síns. Það var vegna þess að hann elskaði lifandi Guð að gamli Enok vildi ganga með honum, trúfastlega, í 300 ár jarðnesks lífs síns. Og eftir hann, Nói, og eftir hann Abraham, Elía, Job, Daníel ... og allir þeir sem Guð skrifaði nöfn sín í lífsbók hans. Þeir elskuðu allir Guð heitt, sannleika hans, lög hans, fyrirmæli hans, boðorð hans og hugmynd hans um hamingju sem aðeins getur birst í persónum sem mótast í hans mynd, opinberaðar í Jesú Kristi: sjálfsafneitun, þjónustu- og fórnartilfinningu, hlutdeild og viðurkenningu á aga sem felst í fullkominni hlýðni við allar fyrirmæli hans.

Skilningur á guðdómlegum sannleika er ekki háður mönnum heldur aðeins Guði. Jesús segir í Opinberunarbókinni 3:7: „*Ritaðu til engils kirkjunnar í Fíladelfíu: Þetta segir hinn heilagi, hinn sanni, sem hefur lykil Davíðs, hann sem opnar og enginn lokar, og lokar og enginn opnar*:“ Hann vitnar í þetta vers úr

Jesaja 22:22: „Ég legg lykil Davíðshúss á öxl hans. Þegar hann opnar, mun enginn loka, og þegar hann lokar, mun enginn opna.“ Að baki myndinni af „**lykli Davíðs**“ liggur meginreglan um andlega greind að Guð lokar eða opnar að vild í sköpunum sínum. Með því að kynna þennan „**lykil**“ sem settan á „**öxl**“ hins boðaða Messíasar, vísar Guð einnig til krossins, eða „patibulum“, sem Jesús bar á öxl sinni þar til veikleiki hans leyfði honum það ekki lengur. Hann var síðan skipt út og Símon frá Kýrene bar hann fyrir hann að rætur Golgatafjalls þar sem hann var krossfestur. „**Lykill Davíðs**“ sameinar í sinni mynd hjálpræðið sem náðin hefur aflað sér og opnun vitsmuna hinna sönnu útvöldu sem Guð hefur valið. Þessi „**lykill**“ veitir einnig „aðgang“ að himneska ríkinu sem Guð hefur búið hinum útvöldu sem hann mun frelsa. Þeir verða teknir af jörðinni á degi dýrðlegrar komu hans, til að ganga inn á þeim degi inn í eilífð himnesks lífs.

Þar sem Guð gefur aðeins andlegt ljós sitt til að deila með sínum útvöldu, eru þeir sem deila því með honum guðdómlega heiðraðir og þessi forréttindi mynda óviðjafnanlegan, einstakan og opinberan „**vitnisburð um Jesú Krist**“.

Þar sem Guð fann aðeins tvo gamla menn, karlmann og konu, Símeon og Önnu, verðuga að viðurkenna í Jesúbarninu, endurleysandi Messías þeirra, er rökrétt að aðrir Gyðingar, sem Guð dæmdi óverðuga þessa heiðurs, myndu gefa Ritningunum ranga túlkun. Þannig var þessi aðdáunarverði og heilagi kafli Jesaja 53, þar sem Guð opinberar mjög skýrt þjáningarhlutverk Messíasar síns Jesú, og er enn afbökuð af Gyðingum sem setja sig í hlutverk þess sem er óréttlátlega ofsóttur og fórnad. Rökstuðningur þeirra var skynsamlegur. Voru þeir ekki meðlimir eina fólksins sem Guð valdi til að vera fulltrúi Ísraels síns meðal allra þjóða jarðarinnar? Þetta fólk leit því á sig sem píslarvotta fórnad til að friðþægja fyrir syndir alls mannkyns. Við getum þá skilið erfiðleika hans við að þekkja, í „*Guðs lambinu*“ sem hét Jesús, hinn dýrlega og máttuga Messías sem þeir biðu eftir til að frelsa þá frá yfirráðum hinna hörðu og grimmu Rómverja sem hertóku þjóðarland þeirra.

Ég legg áherslu á mikilvægi þessa hlutar sem verður að skilja vel og meðtaka. Það er ekki óeðlilegt að spádómarnir skilji ekki leyndardómna sem spáð er. Því að Guð gefur þennan skilning aðeins mönnum sem hann sjálfur velur til að upplýsa þá sem spámannspjóna og við höfum séð í Opinberunarbókinni 1:3 að ljós hans kemur inn í mannkynið í gegnum einn mann sem andinn tilnefnir sem „þann sem les“. Það er frá þessum upplýsta einstaklingi sem Guð mun útbreiða ljós sitt með því að miðla því til annarra þyrstra þjóna sinna sem vaka og bíða eftir komu svara sem þeir vilja fá frá honum. Það eru auðvitað takmörk fyrir guðlegum svörum sem eru aðeins veitt fyrir hluti sem hann samþykkir að opinbera; handan þessara marka geymir Guð leyndarmál sín. Það er í Jesaja 29:11 sem andinn leyfir okkur að skilja að hann gefur í spámannlegum boðskap sögninni að lesa merkingu þess að ráða og skilja skýrt hvað vilji hans kóðar á hreinum og stranglega biblíulegum grunni, sem gerir ráðstafaða boðskap minn að blessaðri arfleifð mótmælendatrúarinnar sem höfundur orðtaksins „Ritning og Ritning ein“. Svona segir í Jesaja 29:11 til 14: „Öll opinberunin er fyrir ykkur eins og orð innsiglaðrar bókar, sem gefin er manni sem kann að lesa, og hann segir: „*Lestu þetta!*“ Og hann svarar: „Ég get það ekki, því að hún er innsigluð.“ eða eins og bók sem gefin er manni sem ekki getur lesið og segir: *Lestu þetta!* Og hann

svarar: *Ég get ekki lesið. “ Guð fordæmir þá falska ást sem honum er sýnd og réttlætir þessa vanhæfni til að skilja opinberaða leyndardóma hans: « Drottinn sagði: Þegar þetta fólk nálgast mig, heiðra það mig með munni sínum og vörum, en hjarta þeirra er langt frá mér , og óttinn sem það ber við mig er aðeins mannleg hefð. Þess vegna mun ég slá þetta fólk aftur með táknum og undrum, og viska vitringa þess mun hverfa og hyggindi hygginda þess hverfa . »*

Þess vegna, fyrir nafn Jesú Krists, sé lifandi Guð lofaður og upphafinn fyrir dýrmætustu gjöf sína: visku sína eða guðdómlega visku!

Rómverskur ruglingur

Róm, Róm og Róm! Þið gætuð haldið að ég sé heillaður af henni, og það er ég, en til að skilja hvað ég meina, skoðið það sem Guð segir um hana í Opinberunarbókinni 18:23-24: „ *Ljós lampa skal ekki skína í þér , né rödd brúðguma og brúðar skal heyrast í þér . Því að kaupmenn þínir voru stórmenni jarðarinnar, og allar þjóðir létu blekkjast af galdrum þínum. Og blóð spámana og heilagra og allra þeirra, sem drepnir voru á jörðinni, fannst í henni .* “ Takið fyrst eftir síðustu setningunni í þessum boðskap: „ *og blóð spámana og heilagra og allra þeirra, sem drepnir voru á jörðinni, fannst í henni .* “ Og það furðulegasta er að þessi ásökun er fullkomlega réttlætanleg. Skiljið því að frammi fyrir mér hefur hinn alvaldi fest guðdómlegan anda sinn gegn „henni“. Og ég mun útskýra fyrir ykkur hvernig þessi ásökun er fullkomlega réttlætanleg.

Róm varð opinberlega til árið 753 f.Kr. Það var konungsríki til ársins 510 f.Kr. Þá steypti bylting konungsveldinu af stóli til að stofna lýðveldið. Og hér finnum við sameiginlegt atriði með sögu Frakklands, sem var stjórnað af konungsveldi til áruna 1789 og 1992, árið sem það lýsti yfir lýðveldinu. Eftir að hafa reynt ýmsar stjórnarhætti, ræðismannsræði, einræði og þríeykið, varð það keisaralegt við fæðingu Jesú Krists; fyrsti keisari þess var Caesar Augustus af hinni afar auðugu Júlíusarfjölskyldu, en frændi hans var hinn frægi Júlíus Caesar, myrtur af samsæri öldungadeildarþingmanna lýðveldisins. Þetta rómverska keisaravald var þröngvað upp á allar sigraðar og sigraðar þjóðir. Rómversk lög og menning voru þröngvuð upp á alla íbúa heimsveldisins. Djöfullinn, sem innblés þetta rómverska vald, gaf öllum fjölbreytt úrval af trúarlegri tilbeiðslu og vakti reiði fólksins gegn trúarhópi fyrstu kristinna manna sem sakaðir voru um að hafa kveikt í Róm þegar enginn annar en hinn djöfullegi keisari Neró sjálfur hvatti til þessarar aðgerðar. Við finnum hér fyrstu myndina af „rógi“ sem borin er gegn fólki Jesú Krists; rógi sem Guð ásakar Gyðinga í „samkundu Satans“ sem öfund og illska leiddi þá til að skipuleggja sig gegn kirkju Krists, lygar sem að lokum báru bitra ávexti fyrir þjóna Guðs í Jesú. Til að skemmta og sefa reiði fólksins lét Neró gleypa þá lifandi af villidýrum í leikvangi sínum í Colosseum, í blóðugu Róm. Róm hafði þegar krossfest höfuð kirkju Guðs, Jesú Krist, 3. apríl 30, og marga aðra eftir hann. Og á árunum 65 til 68, í Róm sjálfri, varð nýja samfélag heilagra fyrir miklum dauðsföllum af hendi Rómverja. Takið nú þegar eftir að þessar staðreyndir réttlæta yfirlýsingu Jesú í Opinberunarbókinni 18:24: „ *og vegna þess að í henni fannst blóð spámana og heilagra og allra þeirra sem hafa*

verið drepnir á jörðinni. “ En þetta varðaði aðeins aðgerðir Rómar, sem hafði nýlega orðið heimsveldi.

Með tímanum missti Rómaveldi einingu sína og völd frá og með árinu 395. Frá árinu 313 hefur Konstantínus I mikli stjórnað veldinu. Hann kaus frekar að búa í Konstantínópel, fyrrum Býsansríki sem tekið var frá Tyrkjum, sem hann hafði fegrað og stækkað. Í Róm sjálfri sundraði kristin trú, sem keisarinn gerði löglega, meira en hún sameinaði, því frá árinu 321 setti það að afnema hvíldardaginn, sem Guð helgaði með skipun og keisaralegri tilskipun, þessa kristni í aðstöðu syndar gegn Guði. Ávöxtur bölvunarinnar tók þá á sig mynd sundrungar og andstöðu. Kenningardeilur settu fólk upp á móti hvor öðrum. Langflestir nýju falskir „trúskiptu“ kristnir hlýddu keisaralegri tilskipun og gerðu fyrsta dag vikunnar, sem heiðingjar vígðu tilbeiðslu sinni á „ósigrðu virðulegu sólinni“, að degi vikulegrar trúarlegrar hvíldar. Það var á þessum tíma trúfrelsis sem rómversk-kaþólsk kenning, sem var ekki enn páfaleg, fæddist og öðlaðist völd. Um allt heimsveldið skipuðu kristin samfélög leiðtoga á staðnum, sem voru viðurkenndir fyrir þekkingu sína og hæfni til að réttlæta trú sína, sem „biskup“. Og allir þessir biskupar hittust til að takast á við skoðanir sínar. En biskup Rómar naut nú þegar mikillar virðingar vegna þess að hann iðkaði trú sína í hinni virðulegu borg Rómar, hinni fornu keisaraborg sem stjórnaði öllu heimsveldinu. Það var því þessi setur rómversks valds sem veitti náttúrulega yfirburði þeirri trúarhugmynd sem viðurkennd var í þessari borg: Róm.

Á þeim tíma, þegar bölvun hins heiðna „sólardags“ hafði þegar gripið hana, fékk þessi rómversk-kaþólska trú stuðning fyrsta konungs Franka, Clovisar sjálfur sem snerist til kaþólskrar trúar af konu sinni, Clotilde. Í trúarákafa sínum veitti hann hernaðarlegan stuðning við málefni biskups Rómar og kom til Rómar til að verja hann gegn óvinum sínum á staðnum, Langbarðana. Það er þessari hjálp, sem honum var fyrst boðin, sem Frakkland á gælunafnið „elsta dóttir kirkjunnar“ að þakka. Og þessi titill, sem allir þekkja, réttlætir opinberun Guðs sem segir okkur frá Róm, sem hann táknar með nafninu „**Babýlon hin mikla**“ í Opinberunarbókinni 17:5: „**Á enni hennar var skrifað nafn, leyndardómur : Babýlon hin mikla , móðir vændiskvenna og víðurstyggða jarðarinnar.**“ » Þessi „**leyndardómur**“ er „ranglæti“ samkvæmt 2. Þess. 2:17: „**Því að leyndardómur ranglætisins er þegar að verki; aðeins sá sem heldur honum verður tekinn burt.**“ Ef Guð kallar rómversk-kaþólsku kirkjuna „móður vændiskvenna“, þá eru vændiskvennumar dætur hennar, og við verðum að geta borið kennsl á þær vegna þess að þær eru þær sem gefa trúarbrögðunum þennan blæ af trúarlegum „ruglingi“. Ég mun því snúa aftur að þessu efni innan skamms.

Annað stig: Páfaveldið í Róm.

Á árunum 533 til 538 var Róm undir hernámi Austgotanna. Á þessum tíma vildi hinn slægjandi Vigilius, vinur Theodoru, nýrrar eiginkonu Justinianusar I keisara, fá trúarlega stjórn á heimsveldinu og sameina trúarbrögðin með aga sem lagður yrði á alla íbúa þess um allt heimsveldið. Þessi leið til að binda enda á deilur milli hinna ýmsu trúarandstæðinga tældi Justinianus keisara, sem gaf eftir beiðni hans. Tilskipun gerði hann að páfaleiðtoga með veraldlegu valdi; þetta var mikil nýjung fyrir kristna trú, sem hafði verið frjáls og umburðarlynd fram að því. Það er þessi falska kristna trú sem Guð mun héðan í frá taka sem varanlegt

skotmark stríðs síns, sem verður að veruleika með refsingum sjö helstu og fyrstu plága sem kallast „lúður“; fyrstu sex eru kynntar í Opinberunarbókinni 8 og 9, og sú síðasta, „sjöunda“ er opinberuð í Opinberunarbókinni 11:15. Guð beinir ávítum sínum að honum í Dan. 7:8 til 26. Hafið sérstaklega í huga þetta vers 25, því það inniheldur kjarna sektar hans: „*Hann mun mæla orð gegn hinum hæsta, hann mun kúga heilögu hins hæsta og hann mun hugsa sér að breyta tímum og lögum, og hinir heilögu munu gefnir verða í hendur hans um tíma, tíðir og hálfan tíma.*“

Þar til frönsku byltingin skall á naut þessi trúarlega óvinur Guðs, dulbúinn undir blekkjandi útliti sínu eða kristinni stimplun, verndar og studdur af hernaðaraflí frönsku konunganna og fékk þannig gælunafnið „elsta dóttir kirkjunnar“.

Við skulum nú skoða „*óhóflegar dætur*“ þessarar rómversku „*óhóflegu móður*“. Þessar „*dætur*“ eru trúarhópar sem, þótt þær hafi aðskilið sig frá henni í gegnum sögu hennar, hafa samt sem áður haldið merkjum um vald hennar. Og fyrsta kristna trúarbrögðin sem sleit tengsl sín við hana er í dag þessi rétttrúnaðartrú, sem hefur samt sem áður erft allar bölvannir sem dundu yfir Róm þegar þau voru aðskilin. Með því að bera saman trúarkenningar þeirra getum við þannig séð að þær eru eins; fyrsta „*dóttirin*“ er í mynd „*móður*“ sinnar; sama iðkun hvíldar á „sólardegi“, endurnefnd sunnudagur, sömu skurðgoðadýrkunardýrkunin sneri sér að „látnum“ dýrlingum; það virðist greinilega að orsök aðskilnaðarins hafi aðeins verið deila milli leiðtoga. Rétttrúnaðarmenn vildu ekki lúta andlegri og veraldlegri handleiðslu rómverska páfans. En þeir stofnuðu samt rétttrúnaðarleiðtoga sem hét páfi og jafnvel nokkra, sem andmæla sannri kenningu sem gerir „**Jesú Krist að einum höfuði kirkju sinnar**“, sem aðeins varðar andlega samkomu sannra útvöldu hans, sem skýrir muninn. Frá 11. ^{öld} og fram til dagsins í dag hefur rofið milli vestrænnar trúar og austrænnar trúar verið algjört. Trúarbrögðin tvö líta enn á hvort annað sem óvini og standa gegn vestrænum herbúðum Rússlands. En rétttrúnaðurinn er eftirlíking af kaþólskri fyrirmynd hennar. Báðir endurskapa heiðna austræna fyrirmynd Bonsa sem búa í lokuðum samfélögum í klausturum. Ákall og endurtekningar bæna einkenna þá einnig. Bonsarnir nota jafnvel „bænahjól“ í stað bæna sinna. Og vitandi að þeir eru lamaðir guðlegri bölvun hafa kaþólskar og rétttrúnaðarbærir jafn mikil áhrif og þessar „heiðnu myllur“ með Guði.

Annað stig: Anglíkönsku trúin

Á 16. ^{öld} ^{sleit} önnur „*dóttir*“ sig frá. Þetta var anglíkönsku trúarbrögðin. Og hér var aftur markmiðið að losa sig undan handleiðslu páfans, en að þessu sinni af enn ólögmatari ástæðu, þar sem höfundur þessarar aðgerðar, Hinrik VIII, olli sliti hennar, því páfinn samþykkti ekki að réttlæta skilnað hans frá lögmatrí konu sinni, hinni spænsku Katrínu af Aragóníu, því hann vildi giftast ungu og aðlaðandi Önnu Boleyn. Við náum hér hámarki viðurstygðarinnar. Ímyndið ykkur hvernig Guð getur dæmt trúarbrögð sem enski konungurinn skapaði til að réttlæta framhjáhald! En undir þvingun og ótta við konungsvald og böðla þess hafði alþýðan hvorki val né getu til að dæma aðstæðurnar, og með tímanum jók anglíkönsk trúarbrögð „rugling **rómverskrar trúar**“. Því auk þess að hafna páfavaldi er anglíkönsk trúarbrögð einnig eftirlíking af rómversk-kaþólsku fyrirmyndinni. Þau skipa biskupa og erkibiskup, höfuð anglíkönsku

trúarbragðanna, og heiðra sem „*móður sína og systur*“ , hina fólsku „guðlegu“ Maríu, móður Krists Jesú. Og ég vil benda á að anglikanskir kirkjan ofsótti kristna menn af umbótasinnaðri mótmælendatrú, sem hún er ranglega samlagast í dag, rak þá jafnvel úr Englandi og neyddi þá í útlegð til Ameríku um borð í fræga skipinu Mayflower.

Opinberlega, frá sömu 16. öld, en í raun, frá þeirri 12., var uppgötvun biblíutextans uppspretta hinnar sönnu kenningar um postullega kristna trú og fullkomnun beitingar hennar einkenndi trú Valdensíumanna sem höfðu leitað hælís í ítölsku Píedmont. Rökrétt séð tók verk kenningarinnar um siðbót nafnið umbótrú eða mótmælendatrú. En á 16. öld var fullkomnun Valdensíu horfin og siðbótin sem þýski munkurinn Martin Luther kenndi endurreisti ekki hvíldardaginn eins og Pétur Vaudès kallaði Valda strax árið 1170. Með því að varðveita vikulega hvíld hins falska „Drottins dags“ sem Rómaveldi stofnaði, var mótmælendatrúin „óhófleg dóttir“ rómverskrar „*móður*“ sinnar . Mótmælendatrúin breiddist út undir mörgum kirkjudeildum sem byggðust á leiðtogum, þar á meðal Jóhannesi Kalvíni frá Genf, sem ríkjandi kalvínismi fæddist frá í Bandaríkjunum. Allar þessar mismunandi kirkjudeildir hafa stutt og magnað „**rómverska ruglinginn**“ . Því að með stuðningi Guðs fram til ársins 1843, eftir þennan dag, gerði krafa Guðs um guðfræðilega og hagnýta endurreisn hins heilaga hvíldardags síns, hins sanna sjöunda dags, þær að verðugum „*dætrum*“ rómverskrar „*móður*“ sinnar. Í Opinberunarbókinni 2:24-25 sendir Guð skilaboð þar sem hann vekur upp kenningarlegan ófullkomleika í trúariðkun sinni og vísar þannig til brots á hinum sanna hvíldardagi sínum sem Gyðingar hafa alltaf stundað, á öllum tímum og stöðum. Jesús lýsir yfir: „*Við yður, öllum þeim sem eruð í Þýatíru, sem ekki hafið tekið við þessari kenningu og hafið ekki þekkt djúp Satans, eins og þeir kalla það, segi ég yður: Ég legg enga aðra byrði á yður ; haldið aðeins því sem þér hafið, þangað til ég kem* .“ Með því að segja „*þangað til ég kem*“ staðfestir Jesús Kristur yfirvofandi komu inn í tíma þegar vænting um endurkomu hans verður spurning um andlegt líf eða dauða. Það er með þátttöku í „aðventista“-vakningu, nafni sem er dregið af latneska orðinu „adventus“ sem þýðir koma, á árunum 1843 til 1844 að í stað þess að snúa aftur, kemst Jesús í andlegt samband við hina útvöldu sem hann velur í þessum tveimur trúarprófum í röð þar sem hinir útvöldu sýna reisn sína með kærleika sínum til spámannlegra sanninda sem Guð leggur til í sinni heilögu Biblíu. Í þessum blessuðu samskiptum beinir Jesús þeim að endurreisn hvíldardagsins sem Guð „*helgaði*“ frá sköpun heimsins samkvæmt 1Mós 2:1 til 3, og minnt er á með fjórða boðorðinu af þessum tíu til Hebraea í gamla sáttmálanum. Í þessari reynslu endurheimtir hvíldardagurinn merkingu tákns um guðlega samþykki sem Biblían gefur honum í Esek. 20:12 og 20: „*Ég gaf þeim hvíldardaga mína sem tákn milli mín og þeirra* , svo að þeir viti að ég er Jahve, sem helgar þá.../... *Helgið hvíldardaga mína og þeir séu tákn milli mín og yðar* , svo að þeir viti að ég er Jahve, Guð yðar. “ Það er mikilvægt að skilja að löngun okkar til að heiðra „*hvíldardag*“ hans er eingöngu verk Heilags Anda sem er virkur í okkur. Guð rannsakar okkur og þekkir okkur fullkomlega og það er hann sem leiðir okkur að sannleika sínum og fólkinu sem ber hann fyrir hann, því hann hefur valið þá til að vera vörslumenn sína. Það er vegna þessa hlutverks sem tákns um guðlega

samþykki sitt að „*hvíldardagurinn*“ sem Guð gefur er ytra tákni um helgun hans á hinum sönnu kölluðu með tilliti til lokaútvalningar þeirra. En til þess að hvíldardagurinn geti fengið þessa merkingu helgunar verður sá sem kallaður er að sanna sig verðugan hans. Þar styður ást á guðdómlegum biblíulegum sannleika, og sérstaklega spámannlegum sannleika, útvalningu hins kallaða. Og vegna þess að þessi algjöri kærleikur er sjaldgæfur, sagði Jesús í Matteusi 22:14: „*Því að margir eru kallaðir, en fáir útvaldir*.“ Í Opinberunarbókinni 9:1 til 12, undir tákni „*fimmtu lúðursins*“, lýsir Jesús fjölbreytni almennrar mótmælendatrúar frá höfuðstöðvum sínum í Bandaríkjunum með því að bera saman athöfn sína við „*áfengan reykr*“ í vers 2: „*Og hún opnaði botnlausa gryffuna. Og reykrur steig upp úr gryffunni eins og reykrur úr stórum ofni, og sólin og loftið myrkuðust af reyknum úr gryffunni.*“ Ef Guð sjálfur hefði ekki gefið upp umritunarkóðann fyrir þessar myndir, væri boðskapurinn óskiljanlegur. En hann gefur það, í sömu Opinberunarbókinni, að „*reykurinn*“ tákni „*bænir hinna heilögu*“, „*sólina*“, hið sanna ljós og „*loftið*“, starfssvæði djöfulsins og illu andanna hans, samkvæmt því sem skrifað er í Efesus 2:1-2: „*Þér voruð dauðir í afbrotum og syndum, sem þér áður lifðuð í, samkvæmt tíð þessa heims, samkvæmt höfðingja loftsins, andanum sem nú starfar í þeim sem ekki hlýða.*“ Þessi þrjú tákni sýna að mótmælendabænir, innblásnar af djöflinum, fylla „*loftið*“, himneska frumefni jarðarinnar þar sem hann þróast með illum öndum sínum og er virkur til að ráða yfir hugum allra íbúa jarðarinnar; hinna sönnu útvöldu Krists, nema vegna þess að Jesús verndar þá. Og þessi boðskapur verður staðfestur í vers 11 í Opinberunarbókinni 9 þar sem við lesum: „*Og þeir höfðu yfir sér engil undirdjúpsins, sem hét Abaddon á hebresku og Apollyon á grísku.*“ Ég ætla ekki að endurtaka hér þá vers-fyrir-vers rannsókn sem þegar hefur verið framkvæmd og kynnt í verkinu „*Útskýrðu fyrir mér Daníel og Opinberunarbókina*.“ Ég er hér að rifja upp nokkur sérstaklega nákvæm og ruglingsleg sannleiksrök fyrir tilnefnda einstaklinga. Í þessu vers 11 staðfestir Guð að hafa, frá 1843, afhent alheims mótmælendatrú djöflinum, framtíðar „*engli undirdjúpsins*“, það er að segja, Satan verður, samkvæmt Opinberunarbókinni 20:2-3, bundinn „*í þúsund ár*“ á eyðilegri jörð sem mun endurheimta nafnið „*undirdjúp*“ vegna þess að eftir dýrlega endurkomu Jesú Krists verður hún aftur í eyði, án nokkurs lífsforms, eins og hún var á „*fyrsta degi*“ sköpunarinnar, samkvæmt 1. Mós. 1:2. Og nöfnin „*Eyðileggjandi*“ sem Guð gefur honum „*á hebresku og grísku*“ gefa til kynna skaðlega, óréttláta og brenglaða notkun allrar Biblíunnar sem er skrifuð „*á hebresku*“ fyrir gamla sáttmálann og „*á grísku*“ fyrir nýja sáttmálann; þetta, samkvæmt þeim innblæstri sem djöfullinn og illar vættir hans hafa gefið mótmælendum sem Guð hefur yfirgefið frá 1843, þeim degi sem tilskipun Daníels 8:14 tók gildi.

„*Óhreinu dæturnar*“ rómversk-kaþólsku „*móðurinnar*“ eru svo margar að ég get ekki talið þær allar upp, en Guð hefur gert það auðvelt fyrir okkur, því það er nóg fyrir okkur að vita að vikulega hvíldin sem iðkuð er og réttlætt er rómverskur sunnudagur til að vita að þær eru meðal þeirra trúarbragða sem bölvun hans hefur áhrif á. Þá, þar sem hvíldardagurinn er iðkaður, verður að sýna fram á kærleika til sannleikans. Því aðeins er hægt að réttlæta iðkun hvíldardagsins með trúarlegri arfleifð, þannig að án kærleika til spámannlegs sannleika Biblíunnar

hefur iðkaður hvíldardagur ekki meira gildi en iðkun rómverska sunnudagsins. Og þessi staða er sú hjá Gyðingum að holdinu og þjóðinni frá árinu 30 og hjá alheimsstofnuninni sem kallast „Sjöunda dags aðventistar“ frá árinu 1994. Hún var blessuð frá stofnun sinni árið 1863 í Bandaríkjunum, og samkvæmt Apo. 3:16 „*uppköstuð*“ af Jesú Kristi árið 1994, í kjölfar athugasemda Jesú Krists sem reyndi spámannlega trú hans með því að tilkynna endurkomu sína árið 1994 í aðventistakirkjunni í Valence sur Rhône í Frakklandi. Þannig, í þessu allra fyrsta sögulega franska vígi sjöunda dags aðventisma í þessu landi, tóku trúarleiðtogarnir áhættuna á að formlega hafna tilkynningunni sem ég kynnti þeim frá árinu 1991, og í lok þess fjarlægðu þeir frá meðlimum sínum innblásinn þjón Jesú Krists sem ég er og sýni fram á á þessum síðum sem ég skrifa; starfandi í vaxandi ljósi hans og þjónustu hans frá árinu 1980.

Fjórða áfangi: stofnanabundin aðventismi.

Frá árinu 1994 hefur hann orðið „ein af dætrum Babýlonar hinnar miklu“ með því að ganga til liðs við mótmælendasambandið. Og þessi mistök eiga skilið að vera vel rökstudd.

Til að skilja þetta betur verðum við að muna að í gamla sáttmálanum ávítaði Guð Ísrael harðlega fyrir tímabundið bandalag þess við Egyptaland, sem var dæmi um synd og tákn. Þessi ávíta er hátíðleg viðvörðun til manna svo að þeir endurtaki ekki þetta alvarlega mistök sem hann refsar með bölvun sinni og höfnun. Hins vegar, í mikilli þögn, tókst samningaviðræðum við mótmælendayfirvöld og það var ekki fyrr en í byrjun árs 1995 að embættismenn aðventista tilkynntu að sjöunda dags aðventismi væri tengdur við heimssamband mótmælenda. Prestarnir og svæðisforsetar þeirra hunsuðu nákvæmt og nákvæmt efni guðlegra opinberana Daníelsbókar og Opinberunarbókarinnar þar sem Guð opinberar nákvæmlega dóm sinn yfir mótmælendatrúnni og lýsir yfir frá 23. október 1844, dagsetningu loka annarrar væntingar um endurkomu Jesú, samkvæmt Opinberunarbókinni 3:1: „*Þú ert talinn lifandi en þú ert dauður*“ og tilgreinir: „*Því að ég hef ekki fundið verk þín fullkomin fyrir Guði mínum.*“ Þannig, með því að ganga í bandalag mótmælenda sem þegar er í bandalagi við hina alkirkjulegu kaþólsku trú, hefur föllinn aðventismi gert bandalag við dauðann.

Þar sem ég varð aðventisti frá hvíldardeginum 14. júní 1980, erfði ég hefðbundnar túlkanir sem þjónn Drottins, Ellen Gould White, miðlaði. En spádómlegar skýringar hennar voru þær sem Jesús vildi gefa bráðabirgða meðan hann beið eftir síðasta tíma hins mikla ljóss. Og enn í dag er ég leiddur til að efast um túlkun þeirra þriggja boðskapa sem vitnað er í í Opinberunarbókinni 14:7-8-9 og 10. Hefðbundið voru þessir boðskapar tengdir tveimur tilkynningum um endurkomu Krists fyrir dagsetningarnar vorið 1843 og 22. október 1844. En þú sérð að boðskapur fyrsta og annars engilsins vísa ekki til endurkomu Jesú Krists. Sú túlkun sem ég gef þessum tveimur boðskap og jafnvel í dag þeim þriðja er mun rökréttari. Reyndar „fylgja“ englarnir hver öðrum í andlegum skilningi á tengslum milli boðskapanna sem gefnir eru. Annað kynnir afleiðingar þess fyrsta og það þriðja afleiðingar þess annars. Ég er að þróa hugsun mína: Fyrsti boðskapurinn markar upphaf dóms Guðs kristinnar trúar eins og mótmælendur iðkuðu hann árið 1844: „*Hann sagði hárri röddu: Óttist Guð og gefið honum dýrð, því að komin er*

stund dóms hans, og tilbiðjið hann, sem skapaði himininn og jörðina, hafið og uppsprettur vatnanna. “ Í boðskap sínum tilgreinir þessi engill iðkun hvíldardagsins, sem einmitt í texta fjórða boðorðsins af tíu boðorðunum hefur það að markmiði að „ gefa dýrðina “ hinum mikla skapara Guði samkvæmt 2Mós 20:11: „ Því að á sex dögum gjörði Jahve himininn og jörðina, hafið og allt sem í þeim er, og hvíldist sjöunda daginn. Þess vegna blessaði Jahve hvíldardaginn og helgaði hann. “

Krafan um endurreisn helga hvíldardagsins leiðir til þess að rómversk-kaþólska kirkjan var útnefnd, sem réttlætti að hún hefði verið yfirgefin frá 7. mars 321 og árið 538, þeim degi sem hún varð páfi. Þess vegna tilnefnir annar engillinn hana með því að segja um hana: „ Og annar, annar engill fylgdi í kjölfarið og sagði: **Babýlon hin mikla er fallin, er fallin, því að hún lét allar þjóðir drekka af reiðivíni saurlifnaðar síns!**“ » Í þessu versi vísa þjóðirnar sem hafa verið látnar drekka vín reiði saurlifnaðar hans til kaþólskra þjóða en einnig til mótmælendaþjóða sem heiðra og iðka fyrsta hvíldardag hans, hinn forna „dag ósigraðrar sólar“ sem saurgaður er af heiðinni tilbeiðslu. Sökin er svo alvarleg og banvæn að þriðji engill fylgir í kjölfarið til að flytja þennan boðskap: „ Og annar, þriðji engill fylgdi þeim og sagði hárri röddu: **Ef einhver tilbiður dýrið og líkneski þess og tekur merki þess á enni sér eða hönd sína , þá skal sá hinn sami drekka af víni reiði Guðs, sem er óblandað í bikar reiði hans, og hann skal kvalinn verða í eldi og brennisteini í návist heilagra engla og í návist lambsins.** “ Við verðum síðan að draga allar afleiðingar þessarar viðvörunar sem Guð beinir til mótmælenda en einnig til aðventista sjálfra með því að tilgreina í þessu versi „ **hann mun líka drekka** .“ Í þessum boðskap má finna viðvörun og afleiðingar fyrirlitningar hennar. Þess vegna er ég í dag leiddur til að tengja boðskap þessa þriðja engils við prófraun aðventistatrúar ársins 1994, þar sem aðventismi glataði náð Krists sem kallaði hann „naktan“. Og tengsl hans við mótmælendasambandið láta hann taka á sig merki rómversks valds sem setur hann í óöfundsverða stöðu fórnarlambs sem er ætlað að þjást annan dauðann í eldsdíkinn; í samræmi við viðvörunina sem boðskapur þriðja engilsins sendi. Í boðskap sínum lýsir engillinn þeirri aðgerð að taka á sig merki með því að nota þessa sögn í nútíð, sem varðar mótmælendatrúna frá 1843 og 1844 og opinbera aðventisma, frá upphafi ársins 1995, dagsetningu bandalags þess við mótmælendasambandið sem þegar var fordæmt fyrir hlýðni sína við rómversk-kaþólska yfirvaldið. Þessi beiting á boðskap þriðja engilsins á uppköstuðu aðventisma útilokar þó ekki beitingu hans á lokasamhengi alheimsstjórnarinnar sem mun leitast við að neyða alla sem lifðu af þriðju kjarnorkustyrjöldina til að heiðra rómverska sunnudaginn. Aðventistar vissu hefðbundið að tilkynningin um þetta lokapróf trúarinnar væri tengd lögmálinu sem skyldaði sunnudagshvöld, en þeir voru ekki meðvitaðir um að viðvörun þriðja engilsins myndi dæma þá fyrst, allt árið 1995, það er að segja eftir að trúarprófinu lauk árið 1994.

Við skulum bera saman reynsluna. Árið 1843 og 1844 vissu spottarar og áhugalausir hvernig á að bíða, viturlega og óttalaust, þar til tilkynntir dagsetningar væru liðnar til að fordæma og hæðast opinberlega að trúgírni Fyrsta dags aðventista, því þá var engin spurning um hvíldardaginn, heldur aðeins um væntingu dýrlegrar endurkomu Jesú Krists. Þegar dagsetningarnar liðu voru sannir

aðventistar reknir út og hafnað af meðlimum kirkna sinna, og Guð safnaði þeim saman til að mynda, eftir að þeir tóku upp sinn heilaga hvíldardag, Sjöunda dags aðventistakirkju sína. Þvert á móti, í prófraun trúarinnar, byggða á væntingum um endurkomu Krists árið 1994, beið hálfvolgur og formshyggjufullur aðventismi ekki eftir að dagsetningin 1994 liði áður en hann fordæmdi og hafnaði boðskap Guðs, því í lok árs 1991, þremur heilum árum fyrir kynntan dag, kaus hann að afmá boðberann og staðfesti þar með endanlega höfnun sína á spádómsboðskapnum. Og hér aftur sýnir boðskapur Jesú til Laódíkeu viðbrögð hans við þessari andstyggilegu hegðun. Hér notar hann aftur nútíð og framtíð fyrir sagnir sínar, sem tjá orsök og afleiðingu hennar í röð: „*Þess vegna, af því að þú ert hálfvolgur og hvorki kaldur né heitur, mun ég spúa þér út af munni mínum.*“ Hins vegar var þessi athugasemd gerð í lok árs 1991 og afleiðingin, uppköst Jesú, mun koma þremur árum síðar í byrjun árs 1995. Þessi uppköst eru síðan staðfest með aðild opinberrar aðventisma að mótmælendahópsins sem Jesús Kristur kallar „*dauða*“ frá 1844, í Opinberunarbókinni 3:1: „*Rita þú engli safnaðarins í Sardes: Þetta er orð hans sem hefur sjö anda Guðs og sjö stjórnur: Ég þekki verk þín. Ég veit að þú ert sagður lifandi og þú ert dauður.*“

Opinber aðventismi hefur ekki getað lært alla þá lexíu sem opinberanir systur okkar, Ellen Gould-White, hafa móttekið og miðlað. Í túlkun sinni á boðskap englanna þriggja tilgreindi hún, varðandi hegðun manna gagnvart yfirlýsingum William Miller, að **Jesús hefði gefið englum sínum fyrirmæli um að eiga ekki lengur samskipti við kristna menn sem höfnuðu og fyrirlitu yfirlýsingar sendiboða hans**. Sami dómur féll yfir opinbera aðventisma árið 1995, af sömu ástæðu. Og þessi boðskapur sem Ellen Gould-White sendi í ritum sínum staðfesti skilning minn á þegar mjög skiljanlegri hnignun mótmælendahópsins, vegna guðlegrar kröfu um hvíldardaginn frá 1843 og 1844. En til að ná þessu markmiði þurftum við að gefa þeim allt okkar hjarta og sál, mikinn tíma og þrautseigju. En það var líka nauðsynlegt að vera valinn og leiðsögn Jesú Krists eða engils hans Gabríels, félaga okkar í þjónustu sem sýnir einnig algjöra sjálfsafneitun í þjónustu sinni við Guð í Jesú Kristi.

Á 2000 árum fyrir dýrlega seinni komu sína upplifði Jesús Kristur hamingju í sambandi sínu við endurleysta menn aðeins á postullegu og aðventistatímabilinu, og orsök þessarar hamingju er auðþekkjanleg: á báðum tímabilum héldu trúfastir þjónar hans og heiðruðu helga hvíldardag hans. Þess vegna er öll spámannleg opinberun hans byggð á þessum tveimur grunni: frá árinu 30 til 321, eða 291 ári, og frá árinu 1844 til 2030, eða 186 árum. Þetta eru tvö tímabil þar sem „eilíft himneskt **prestdæmi**“ hans og hvíldardagshelgun hans, sem helguð var frá grundvöllun veraldar, voru og eru aftur viðurkennd og heiðruð af endurleystum hans. Þessi tvö tímabil mynda einnig „*hlið*“ og „*grunn*“ „*Nýju Jerúsalem*“, táknræna ímynd hins endurleysta útvalda, í Opinberunarbókinni 21:12 og 14: „*Og það hafði mikinn og háan múr og tólf hlið og við hliðin tólf engla og nöfn rituð á honum, nöfn tólf ættkvísla Ísraelssona : .../...Múr borgarinnar hafði tólf grunn og á þeim tólf nöfn tólf postula lambsins.*“ Milli þessara tveggja tímabila beindi páfavaldið heiðri og bænum kaþólskra trúaðra og mikils meirihluta mótmælenda sem Guð dæmdi „*hræsnara*“ í Dan 11:34: „*Og þegar þeir falla, mun þeim lítillaga hjálpað verða, og margir munu sameinast*

þeim í hræsni .“ » Þess vegna verður að greina alla Opinberunarbókina út frá þeim kenningarstöðlum sem gilda á þessum tveimur tímabilum, því milli þeirra tveggja er stjórn „ **syndarinnar** “ sem Guð fordæmdi og fordæmdi í Dan. 8:12 varð að ráða ríkjum í kristinni trú: „ **Herinn var frelsaður með hinni eilífu fórn vegna syndarinnar** ; hornið felldi sannleikann og dafnaði í verkefnum sínum .“ Orðið „fór“ er ekki vitnað í frumtextanum á hebreska. Það er bætt við ranglega og afbakar merkingu boðskaparins og gefur til kynna samhengi gamla sáttmálans á meðan Guð beinir með boðskap sínum sjónum sínum að kristnum tíma nýja sáttmálans.

Þegar hvíldardagurinn var endurreistur, það er frá 1844, samkvæmt Opinberunarbókinni 7:2, hóf Guð verk sitt við að „ **innsigla** “ sína útvölu sem uppgötvuðu, í andstöðu við hvíldardaginn, „ **innsigli hins lifanda Guðs** “, að sunnudagurinn væri aðal „ **merki dýrsins** “ eins og vitnað er í í Opinberunarbókinni 13:15: „ *Og hann lét alla, smáa og stóra, ríka og fátæka, frjálsa og ófrjálsa, fá merki á hægri hönd sér eða á enni sér* . “ Athugið þessa nákvæmni, textinn segir ekki „ **merkið** “ heldur „ **merki** “; sem bendir til þess að þetta „ **merki** “ geti tekið á sig nokkrar raunverulegar myndir, en þau tákna öll tákn um rómversk og páfaleg trúarleg yfirvald. Í þessum skilningi er hvíld fyrsta dagsins sem Konstantínus setti „ **merki** “, tilbeiðsla Maríu er „ **merki** “, tilbeiðsla dýrlinganna er „ **merki** “, kaþólska messan er „ **merki** “ ... o.s.frv. Þetta réttlætir fordæmingu opinberrar aðventistu sem hafnar guðdómlegu ljósi árið 1991 og gerir bandalag við bölvæða mótmælendatrú vegna virðingar hennar fyrir rómverska hvíldardeginum; sem leiðir til þess að opinber aðventisti tekur sjálfan sig „ **á hönd sinni og á enni sínu merki** “ rómversks valds; „ **á hönd sinni** “ sem verk og „ **á enni sínu** “ sem tákn um eigin vilja og ábyrga persónulega ákvörðun.

Þangað til Jesú Krists kemur aftur í dýrð, þá myndar helgun og iðkun „ **sjöunda dags hvíldar, helgaða** “ af Guði, í 1. Mós. 2:2-3, í spádómum „ **innsigli hins lifandi Guðs** “, *en Biblían gefur þessu „ innsigli Guðs “ viðbótarmerkingu* . Við lesum í 2. Tímóteusarbréfi 2:19: „... Engu að síður stendur traustur grunnur Guðs og **hefur þetta innsigli** : **Drottinn þekkir sína** , og: **Sá sem nefnir nafn Drottins, haldi sig frá ranglæti** .“

Eftir þessar skýringar verður „ **rómverska ruglingurinn** “ eins gegnsær og kristall. „ **Leyndardómur ranglætisins** “ er greinilega afhjúpaður.

Á leiðinni að alþjóðlegri stjórnun sinni

Sunnudaginn 7. desember 1941, klukkan 10 að morgni, þann tíma sem valinn var fyrir mótmælendatrú, hóf Japan loftárás á bandarísku herstöðina Pearl Harbor í Kyrrahafinu. Þegar árásin var hafin lýsti Japan opinberlega yfir stríði á hendur Bandaríkjunum og braut þar með gegn hefðbundnum reglum sem Þjóðabandalagið, sem Vesturlönd skipulögðu, hafði samþykkt.

Bandaríkjamenn nutu aðstoðar við þróun sína frá gyðinglegum vísindamönnum sem höfðu flúið Þýskaland fyrir upphaf síðari heimsstyrjaldarinnar. Dagana 6. og 9. ágúst 1945 voru tvær kjarnorkusprengjur

varpað á Hiroshima og Nagasaki, sem neyddi Japana til að viðurkenna sigur Bandaríkjamanna. Góðir prinsar, Bandaríkin myndu hjálpa Japan að ná sér á strik með því að bjóða þeim verndarsvæði sitt; bandarísk nýlenduvæðing hugans var hafin. En til að skilja hvernig við komumst hingað verðum við að fara aftur til 1944. Þann 6. júní sama ár, 1944, lentu herbúðir vesturveldanna í Normandí á ströndum Norður-Frakklands. Rússarnir komu inn í Berlín 2. maí 1945 og Bandaríkjamenn komu inn í til skiptis tveimur mánuðum síðar. Nasistaleiðtogarnir voru handteknir og voru réttaðir og hengdir af sigursælu herbúðunum eftir hin stórkostlegu Nürnberg-réttarhöld, sem hófust 20. nóvember 1945 og enduðu 1. október ¹⁹⁴⁶. En um leið og þeir komu inn í Berlín fluttu Bandaríkjamenn „gráu heilana“ úr herbúðum þýsku nasistanna.

Bandaríkin hafa því, ásamt Japan, mjög arðbæran iðnaðarframleiðslustað og gríðarlegur hagnaður fæst með flutningi bandarískra fyrirtækja til þessa lands. Bandaríkin munu njóta góðs af þekkingu hins fræga eðlisfræðings Von Braun, sem þróaði þýsku V1 og V2 eldflaugarnar sem eyðilögðu London. Og allar farsælar geimframfarir NASA eru honum að þakka.

Í Evrópu hafði stríðið valdið miklum eyðileggingu og góðu prinsarnir, Bandaríkin, hjálpuðu til við endurreisn þess. Þeir skipulögðu „Marshall“-áætlunina og fjárfestu miklum peningum til að hjálpa evrópskum þjóðum í vesturhlutanum, eingöngu vegna þess að frá skiptingu Jalta höfðu rússnesku herbúðirnar hertekið Pólland og Austur-Þýskaland allt til Berlínar. Öflug iðnaðar- og efnavél Bandaríkjanna hafði verið sett í gang og notkun DDT jók uppskeru með því að útrýma meindýrum og skordýrum sem réðust á landið. Sala þessarar bandarísku vöru auðgaði Bandaríkin enn frekar. En í Frakklandi leit hershöfðinginn de Gaulle, leiðtogi landsins, á þessa nýju tegund nýlendustefnu með tortryggni, því frá stríðslokum höfðu bandarískir herir verið staðsettir um alla Vestur-Evrópu. Og á kostnað þess að greiða upp þunga stríðsskuld fékk hann þá loksins til að fara frá frönsku landsvæði. Lýðveldisandi myndi leiða Frakka til að fjarlægja þennan herforingja frá völdum. En Frakkland er ekki ónæmt fyrir bandarískum áhrifum sem æska þess dáist að og tekur sér sem fyrirmynd. Og hér, um alla Vestur-Evrópu, höfum við nýja nýlendustefnu mannlegra hugsunar.

Í heiminum er nú barátta um áhrif sem setur tvær andstæðar blokkir upp á móti hvor annarri á öllum sviðum – stjórnmalalegum, efnahagslegum og trúarlegum: bandarískum kapítalisma gegn sovéskum rússneskum kommúnisma; bandarískum mótmælendatrú gegn trúleysi rússneska þjóðarinnar. „Járntjaldið“ skilur að þessar tvær fylkingar, sem eru gagnkvæmt hataðar. Milli þessara tveggja risa eru Evrópubúar klofnir um annan hvorn, jafnvel innan þjóðanna sjálfra. Báðar ráða yfir kjarnorkuvopnum æðstu fælingarmáttar. Og þjóðirnar eru að endurbyggja sig í tvíþolaðri mynd, eins og stórveldin tvö.

Frakkland missti nýlendur sínar og endurkoma hershöfðingjans de Gaulle árið 1958 setti landið undir nýja stjórnarskrá: Fimmta ^{lýðveldið}. Þessi hershöfðingi þurfti alræði og var svo lævis að hanna stjórnarskrá sem tryggði honum einræði en hélt samt lýðræðislegum lýðveldisformum. Fulltrúadeildin missti áhrifavald sitt, sem nú tilheyrði eingöngu forseta og meirihluta fulltrúa hans, sem aftur hlýddi ríkisstjórninni sem forsætisráðherrann myndaði. Þessi nýja stjórn, sem var upptekin af að neyta meira og meira, truflaði ekki Frakka, sem höfðu lítinn áhuga

á stjórnámálum. En stjórn málin setja efnahagslegar stefnur og ár frá ári skipulögðu auðugir fjármálamenn og stórir iðnrekstrarar efnahagslífið eftir hagsmunum sínum og hagnaði. Út frá þessu fæddist hugmyndin um að skapa sameinaða Evrópu, upphaflega eingöngu viðskiptalega; í formi „sameiginlegs markaðar“. Frakkland treysti á Þýskaland, sem var jafn kröfuhart og það var, en ólíkt Frakklandi var Þýskaland áfram undir bandarísku verndarsvæði. Og að lokum var það vegna Evrópu að Frakkland gekk aftur til liðs við bandarísku samtökin NATO, sem hershöfðinginn de Gaulle hafði fjarlægt það úr. Þessi endurkoma var valin af einum manni, forsetanum Nicolas Sarkozy. Endurkoman var staðfest 3. og 4. apríl 2009. Það er í þessari aðgerð sem þú getur áttað þig á þeirri bölvun sem myndar þessa stjórnarskrá fimmta lýðveldisins. Öll þjóðin sér örlög sín, til hins betra eða illra, undir ákvörðun eins manns. Og það versta fyrir Frakkland er að Guð hefur bölvað því frá fyrsta konungi þess, Clovis, konungi Franka. Ákvarðanir sem leiðtogar þess taka geta aðeins leitt til hörmunga og eyðileggingar. En Guð gefur honum tíma og hefur þegar hlíft honum við tortímingu í síðari heimsstyrjöldinni og dómnum fyrir samráð við nasista Þýskalands. Ástæðan fyrir þessari vernd er í þessum línunum sem ég er enn að skrifa í dag. Það er í Valence sur Rhône sem Guð valdi að færa síðustu máttugu spámannlegu opinberun sína og valið á þessum stað byggist á eftirfarandi staðreyndum: Í Valence lést þáverandi óvinur hans, Píus VI páfi, sem handtekinn var árið 1798 (lok 1260 ára páfaveldis samkvæmt Dan 7:25), í fangelsi virkisvirkisins árið 1799. Í dómkirkju þessarar borgar er steinn þar sem hjarta hans var varðveitt. Nú er dauði þessa páfa einnig uppfylling á þessum spádómi í Opinberunarbókinni 13:3: „*Og ég sá eitt af höfðum hans eins og það hefði verið banasár, og banasár hans var gróíð. Og allur heimurinn elti dýrið undraðist.*» Reyndar var Píus VI páfi trúarlegt „höfuð“ „dýrsins“ sem saman myndaði trúarlegt vald og borgaralegt konungsvald; hitt „höfuð“ þessarar stjórnar, höfuð Loðvíks XVI, féll 21. janúar 1793, höggvið af með fallöx frönsku byltingarmannanna. Þá, enn í Valence, finnum við dvöl unga fallbyssuliðsforingjans Bonaparte Napóleons sem árið 1804 varð keisari Frakka, Napóleon I. ^{Guð} tilnefni hann með mynd af „örn“ sem einkenndi keisarastílinn, í Opinberunarbókinni 8:13: „Ég leit og heyrði örn fljúga um miðjan himininn og segja hárri röddu: Vei, vei, vei íbúum jarðarinnar, vegna hinna annarra radda lúðurs englanna þriggja.“ sem eru að fara að hljóma! „Þetta aflaði syni hans gælunafnsins „örnunginn“. Valence er því, enn og aftur, tengd spádómum og samkvæmt þessu versni til að tilkynna „þrjár“ síðustu „lúðrana“ sem kynntar eru, hver á fætur annarri, í Opinberunarbókinni 9, fyrir 5. ^{og} 6. og í Opinberunarbókinni 11:15, fyrir 7. hluti sem ég hef í raun bent á, túlkað og útskýrt í verki mínu „Útskýrðu fyrir mér Daníel og Opinberunarbókina.“ Og ef þetta ljós var fært til Valence, þá er það vegna þess að þar finnum við elstu sjöunda dags adventistastofnunina í Frakklandi; þá fyrstu sem stofnuð var þar á eftir Sviss. Og það er þar sem ég bað um og tók við skírn Jesú Krists. Þessar þrjár ástæður réttlæta val Guðs að færa ljós sitt til þessarar borgar í Frakklandi. Og einstök eðli sögu hennar er enn frekar staðfest með þeirri staðreynd að í Valence olli fallöx byltingarmannanna engum höfðum að falla; ólíkt öllum öðrum borgum í Frakklandi á þeim tíma. Það er því, í krafti þessarar guðlegu ákvörðunar, að ég færi ljós á það sem er óskýrt og hunsað; í samræmi við það sem stendur í Amos

3:7: „ Því að Drottinn, Jahve, **gjörir ekkert án þess að opinbera þjónum sínum, spámönnunum, ráð sitt.** “ Þannig tekur „ vitnisburður Jesú “ á sig, í gegnum þessi rit, raunverulega, uppbyggjandi og frelsandi mynd.

Að tala um heimsvaldastefnu, sem Napóleon I endurnýjaði í Frakklandi tengir okkur við samtíma bandaríska heimsvaldastefnu. Því Bandaríkin þrá einnig þessa háu stöðu yfir alla yfirráðamenn jarðarinnar. Eftir að hafa háð misheppnaðar styrjaldir gegn Norður-Kóreu og Víetnam, bæði studd af sovéskum, rússneskum og kínverskum herbúðum, mistókst Bandaríkjamönnum aftur gegn Írak og síðan gegn múslimskum Afganistan. Bandaríkjamenn drógu sig inn í sjálfa sig og vildu, undir stjórn Trumps forseta, enda hlutverk sitt sem lögreglumenn heimsins; sem var, án þess að segja það, játning á sekt. En nei, það var aðeins vegna fjárhagslegra kostnaðarástæðna sem þessi bandaríska íhlutunarstefna þurfti að enda. Með samkeppni frá Rússlandi og Kína, sem höfðu gengið inn í alþjóðlegan kapítalisma, voru möguleikarnir á að ná heimsyfirráðum minnkaðir. En nú, þökk sé forsetaskiptum, neyðir árásargirni Rússa gegn Úkraínu það til að endurheimta hlutverk sitt sem lögreglumaður heimsins. Demókrataforsetinn Joe Biden hefur hagsmuna að gæta í Evrópu og vill viðhalda „forystu“ sinni, nýlenduvæðingu sinni á hugum þeirra þjóða sem hafa gengið til liðs við NATO. Og þegar Úkraína, undir árás Rússa, lýsir yfir löngun sinni til að ganga til liðs við NATO, geta Bandaríkin aðeins komið þeim til hjálpar. En í bili vill það fyrir alla muni forðast bein átök við kjarnorkuvopnað Rússland. Þess vegna takmarkar það sig við að útvega Úkraínu vopn, sem krefst alltaf meira, og mun alltaf krefjast meira, vegna máttar rússneska ríkisins sem berst gegn því.

Undir valdi Guðs eru Evrópumenn knúnir út í stríðslega uppstigun vegna ákvarðana leiðtoga sinna sem bregðast við sögu og reynslu landsins. Alþjóðasamskipti veita þeim sífellt meira vald og þetta nútíma einkenni opinberast af Guði í mjög dulkóðuðum boðskap hans um „ **sjötta lúðurinn** “, þema Opinberunarbókarinnar 9, í versum 17 til 19: „ *Og ég sá hestana í sýninni og þá sem á þeim sátu, höfðu eld-, hýasintus- og brennisteinsbrynjur. Höfuð hestanna voru eins og ljónshöfuð og úr munnum þeirra gekk eldur, reykur og brennisteinn.* “ Þessi boðskapur, sem annars er algerlega óskiljanlegur, á ekki lengur við. Til að skilja, einfaldlega skiptið orðinu „ *hestar* “ út fyrir hóp eða herlið, samkvæmt Jakobsbréfinu 3:3; „ *þeir sem á þeim sátu* “ fyrir herforingja; orðið „ *brynjur* “ fyrir réttlæti og vernd. Orðið „ *hýasintus* “ er táknrænt blóm sólguðsins Apollós og uppruni þess er Tyrkland, Sýrland og Líbanon; orðið „ *höfðingjar* “, skipt út fyrir yfirmenn eða valdhafa, samkvæmt Jes 9:14; orðið „ *ljón* “, með valdi, samkvæmt Dómarabókinni 14:18; orðið „ *munnar* “, með orði, þ.e. skipunum, ákvörðunum og bænum; orðið „ *eldur* “, með eyðileggingu; orðið „ *reykur* “, með bæn, samkvæmt Opinb. 8:4, en einnig ölvun, myrkur, samkvæmt Opinb. 9:2; orðið „ *brennisteinn* “, með kjarnorku, eða „ *eldi af himni* “ samkvæmt Opinb. 13:13, eða neðanjarðareld úr eldgosum, kvikunni í „ *elds- og brennisteinsdíkinu* “ samkvæmt Opinb. 20:15, þ.e. goðsagnakennda helvíti kapólskrar trúar og Grikkja. Og vers 18 staðfestir og dregur saman og segir: „ *Með þessum þremur plágum var þriðjungur mannkynsins drepinn, af eldinum, af reyknum og af brennisteininum, sem gekk út úr munnum þeirra.* “ Vers 19 veitir síðan skýringar sem staðfesta tengslin milli þessara tákna. Með gagnstæðri skoðun

borgaralegra greinenda staðfestir Guð andlega orsök átakanna sem nefndar voru: „*Því að vald hestanna var í munni þeirra og í hölum þeirra; halar þeirra voru eins og höggormar með höfuð, og með þeim unnu þeir illt.*“ Í þessu versí vísar nýja táknið sem vitnað er í, orðið „*hali*“, til „*spámanninn sem kennir lygar*“ samkvæmt Jesaja 9:14; og orðið „*höggormur*“ vísar til „*slægs*“ og lokkandi „*höggormsins*“ sem djöfullinn notaði sem miðil til að tala við Evu til að tæla hana með lygum sínum, í 1. Mós. 3:1. Þýtt og endurgert þýðir þessi boðskapur: „**Því að vald herjanna var í máli þeirra og falsspámönnum þeirra sem kenndu lygar; falsspámenn þeirra voru slægir svikarar sem blekktu dómstóla og valdhafa, og það var fyrir tilstilli þessara dómstóla og valdhafa sem falsspámennirnir unnu illt.**“ Guð er hér aðeins að staðfesta þessar ásanir gegn fölskum kristnum og múslimskum trúarbrögðum sem taka þátt í þessari heimsstyrjöld sem beinist að Vestur-Evrópu. Hvað varðar skaðann sem hlýst af, þá hefur vers 18 dregið hann saman á eftirfarandi hátt: „*Þriðjungur mannkynsins var drepinn í þessum þremur plágum, í eldinum, í reyknun og í brennisteini, sem gekk út úr munnum þeirra.*“ Falsk trú framkallar í þessu stríði „*eld*“, líkamlega eyðileggingu; „*reyk*“, andlega eyðileggingu; „*brennisteinninn*“, kjarnorkueyðileggingu og „*annar dauða*“ í „*eldsdíkinu*“; allt fyrirskipað af „*munnum*“ hinna völdugu þjóðhöfðingja.

Í þessum boðskap „***sjötta lúðursins***“ finnum við táknið sem vitnað er í „***fimmta lúðurnum***“. Andlega tengslin sem tengja þá saman eru þannig staðfest. Útskýring: Frá árinu 1844 hefur Guð gefið 150 ár, táknuð með „*fimm mánuðum*“ í Opinberunarbókinni 9:5-10, til falskra mótmælenda, anglíkönsku og rétttrúnaðar kristinna spámana, til að leiða íbúa jarðarinnar í fall sitt. Í lok þessara 150 ára, í janúar 1995, gekk opinber sjöunda dags aðventismi til liðs við þá, þannig að tala hinna föllnu var fullkomin. Eftir nokkur ár, árið 2022, virkjar Guð „***sjötta lúðurinn***“. Hann sleppir illu englunum og stríðið hefst í Evrópu með árás Rússa á Úkraínu, í biðtíma þess að þessi þriðja heimsstyrjöld nái til allra Evrópuþjóða og annarra helstu þjóða heims.

Við undirbúning þessarar rannsóknar uppgötvaði ég þýðingu orðsins „*hýasintu*“, sem vitnað er í í Opinberunarbókinni 9:17. Þetta nafn táknar blóm gríska sólguðsins Apollós, eða gríska ljósguðsins. Þessi merking tengir það við eyðileggjandi engilinn sem heitir „*Apollyon*“ eða Apollón, í „***fimmtu lúðurnum***“ í versí 11: „*Og þeir höfðu yfir sér að konungi engil botnlausrar gryfju, sem hét Abaddon á hebresku og Apollyon á grísku.*“ Á bak við þetta nafn táknar Guð djöfulinn, innblástur heiðinnar tilbeiðslu á sólguðinum. En orðin „*hebreska og gríska*“ tákna Biblíuna, sem er rituð sem Ljós Guðs. Hann kennir því bæði eyðileggjandi notkun Biblíunnar og eyðileggingunni sem framin var í þriðju heimsstyrjöldinni um kristna trú, sem heiðrar hinn forna „dag sólarinnar“ sem Konstantínus 1. mikli rómverski keisarinn stofnaði ⁷ mars 321. Hin mikla áætlun Guðs er þannig að verða framkvæmd fyrir augum okkar. Og eftir 150 ára frið sem fyrirhugaður var fyrir kristna trúarbrögðin, er líkamleg tortíming hinna seku hafin með lausn hinna illu engla „*tilbúna fyrir stundina, daginn, mánuðinn og árið*“ frá upphafi innsíglunar hinna útvöldu eins og lýst er í Opinberunarbókinni 7:2-3. Þessi orðatiltæki lýsir „*stundinni*“ sem skaparinn Guð valdi í tímaútreikningi sínum, sem dregur í efa dagsetningar sem falsa dagatal manna hefur ákveðið: „*Og*

ég sá annan engil stíga upp frá **austri** , með **innsigli hins lifandi Guðs** . Hann hrópaði hárrí röddu **til fjögurra englanna, sem fengið var að granda jörðinni og hafinu** , og sagði: „ **Grindið ekki jörðinni né hafinu né trjánun, fyrr en vér höfum innsiglað þjóna Guðs vors** á enni þeirra.“ Hvað þýðir endir innsiglnar hinna útvöldu? Í fyrsta lagi skal tekið fram að þessum innsiglnartíma lýkur þegar stríðið hefst. Í öðru lagi þýðir upphaf stríðsins að fjöldi hinna útvöldu er fullkominn og að frá þeirri stundu munu nýfæðingar ekki geta notið góðs af hjálpræðistilboðinu. Mannkynið fer þá inn í ferli smám saman eyðileggingar sinnar sem verður algjört við endurkomu Jesú Krists.

Við verðum að muna hversu mikilvægt hlutverk viðbrögð Bandaríkjanna gegndu í að réttlæta stigmagnandi stríð sem leiðir til þess að evrópskt mannkyn missir táknaðent „*þriðjung fólksins*“ sem það samanstendur af. Og þessi sífellda stigmagnandi vopnaaukning Úkraínu leiðir stríðið til þess að það tekur á sig endanlega kjarnorkumynd, sem er afar eyðileggjandi fyrir líf, eignir og landsvæði sem eru bönnuð vegna geislavirkni jarðar.

Eftir að hafa frétt af tilkynningu Guðs um þennan dóm getum við fundið þetta áþreifanlega í núverandi hnattrænu ástandi. Í Bandaríkjunum er Joe Biden, þjóðhöfðingi, rómversk-kaþólskur forseti í opinberlega kalvínsku mótmælendalandi; á móti honum er rússneski leiðtoginn Vladímír Pútín rétttrúnaður kristinn; þjóðhöfðingi Úkraínu, Volodymyr Zelensky, er gyðingur, af rússneskum uppruna og heitir pólskur. Pólland, helsti stuðningsmaður hans, er rómversk-kaþólskur; England er anglíkönsk; Frakkland, opinberlega agnostic, samanstendur af trúarlegri blöndu af trúleysi, kaþólskri og mótmælendatrú og íslam. En listinn er ekki tæmandi, því það væri auðveldara að segja hvaða trúarbrögð eru ekki þar, þar sem þau hafa tekið á móti fólki frá öllum þjóðum jarðar á landsvæði sitt og erlendis.

Þegar ég fylgist með því sem er að gerast sé ég leiðtoga í ofboði, leita aumkunarvert að lausn, finna sig fasta í gildru sem lokast óhjákvæmilega um þá. Þessa gildru setti hinn mikli skapari Guð fyrir þá, sem ætlar sér að bæta fyrir fyrirlitningu þeirra á biblíulegu ljósi hans, lögum hans og persónu hans, þrátt fyrir vitnisburð um kærleika sem hann færði þeim með fórn sinni í Jesú Kristi. Ástandið er óleysanlegt, óleysanlegt, því tveir andstæðir kostir eru lagðir á þá: að styðja Úkraínu og verða fyrir hefndum Rússa eða neita að hjálpa Úkraínu og virðast eigingjarnir, einstaklingsbundnir og hjartalausir, og svikari, gagnvart þeim sem styðja aðstoð við Úkraínu. Geðklofi er að ná tökum á sér og ég heyri forseta Frakklands, Emmanuel Macron, láta í sér fáránlegar athugasemdir sem stuðningsmenn ríkisstjórnarinnar enduróma í kór. Hann setur þannig fram, til að fullvissa Frakka, þrjú skilyrði fyrir því að gefa Úkraínu flugvélar. En þar sem þeir eru blindaðir af Guði gera þeir sér ekki grein fyrir því að þessi þrjú skilyrði hafa öll þegar verið brotin og í mótsögn við staðreyndir: 1- Gagnsemi fyrir Úkraínu : gagnlegt að láta rússneskar loftárásir eyðileggja hana meira og meira; 2- Engin stigmagnun : stöðug stigmagnun hefur átt sér stað frá 24. febrúar 2022. Rússland er að auka árásir sínar og safna fleiri og fleiri bardagamönnum saman; 3- Án þess að veikja Frakkland : öll vopnatilboð og hernaðarútgjöld kosta Frakkland og veikja það, án þess að gleyma hefnd Rússa sem mun koma yfir það.

Guð blindar hugi sína í kjölfar þess að Bandaríkjamenn hafa nýtt sér evrópska hugi. Fyrir Bandaríkin nálgast sá tími til að ná markmiði sínu um yfirráð, en þau gera sér ekki grein fyrir því. Því allir aðilar á heimsvísu eru ómeðvitaðir um áætlunina sem hinn mikli skapari Guð hefur undirbúið. Þessi forréttindi eru geymd og frátekin fyrir trúföst og þrautseig börn hans. Þetta gerir okkur nú þegar kleift að sjá muninn sem Guð gerir á „*þeim sem þjóna honum og þeim sem gera það ekki*.“ En hinn raunverulegi endanlegur munur á þessu tvennu verður sá sem snýst um líf og dauða.

Í hlutverki hins freistandi „*snáks*“ leikur ungi leikari og forseti Úkraínu aðalhlutverkið. Í allri mannkynssögunni hefur aldrei einn maður tælt jafn marga þjóðhöfðingja með því að láta þá opinberlega finna til sektar. Og leyndarmál velgengni hans liggur í því hversu háðir þessar þjóðir eru, sameinaðar í NATO, sem gerir þær að vasalist og neyðir þær til að hlýða bandarískum ákvörðunum. Þessi núverandi bandaríska yfirráð yfir evrópskum hugum gefa innsýn í það vægi sem það mun hafa í alheims „*dýrastjórn*“ þess sem er forrituð í Opinberunarbókinni 13:11. „Lögreglumenn“ jarðarinnar, nýju Rómverjarnir, munu þá verða leiðandi „*höfðingjar*“ sem munu þröngva hugmyndum sínum upp á alla þá sem lifa af hina miklu stríðslegu eyðileggingu. Og við, þjónar Guðs, munum verða skotmörk reiði hinna föllnu vera sem verða fyrir „*sjö síðustu plágum Guðs*“ sem lýst er í Opinberunarbókinni 16. Þetta, í slíkum mæli, að dauði okkar verður ákveðinn, í samræmi við tilkynninguna í Opinberunarbókinni 13:15. Og eina nákvæmnin sem Guð gefur okkur varðandi íhlutun sína til að bjarga okkur, í **síðustu örlögum**, byggist á nafninu „**Benjamín**“ sem hann gefur tólfstu af „*tólf ættkvíslunum sem eru innsiglaðar*“ með „*innsigli*“ sínu í Opinberunarbókinni 7:8. „*af Sebúlons ættkvísl, tólf þúsund; af Jósefs ættkvísl, tólf þúsund; af **Benjamín ættkvísl**, tólf þúsund innsigluð.*“ Að baki þessu nafni „**Benjamín**“ er þessi boðskapur sem allt traust og trú síðustu útvöldu verður að byggjast á: 1. Mósebók 35:18: „*Og er hún var að fara að gefa sál sína, því að hún var að deyja, nefndi hún hann Ben-Óni; en **faðir hans nefndi hann Benjamín**.*“ Í þessari mynd finnum við lokaástandið, greinilega örvæntingarfullt, hinna útvöldu sem dæmdir eru til dauða. En Guð, „*faðirinn*“, grípur inn í og breytir örlögum trúföstu barna sinna; úr „*Ben-Óni*“ sem þýðir „sonur sársauka minna“, breytir hann þeim í „sonur réttar míns“ þýðingu á nafninu „**Benjamín**“; „*hægri*“ hlið guðlegrar „*blessunar*“ sem gefin er hinum útvöldu, samkvæmt Matteusi 25:32 til 34: „*Allar þjóðir munu safnast frammi fyrir honum. Hann mun skilja þá hverja frá öðrum, eins og hirðir skilur sauði frá geitum. **Hann mun setja sauðina sér til hægri** og geiturnar sér til vinstri. Þá **mun konungurinn segja við þá sem eru sér til hægri: Komid, þér sem föður minn hefur blessað**, og takið til eignar það ríki sem yður var búið frá grundvöllun heims.*“

Ég, sem fæddist í lok síðari heimsstyrjaldarinnar, mæli hversu miklar afleiðingar langa friðartímabilið sem Guð gaf, á milli 1945 og 2022, hefur í dag, þar sem fólkið sem hefur náð tökum á stjórnartímanum er ungt, því mörg þeirra fæddust í samhengi „*friðar og öryggis*“ sem Evrópusambandið tryggði og er rótgróið í hugum manna. Þannig uppfyllast þessi orð Páls, sem vitnað er í 1. Þess. 5:3, í fyrsta sinn í dag, í annað sinn varðandi alheimsstjórnina á tímum dýrðlegrar endurkomu Jesú Krists: „*Þegar menn segja: „**Friður og öryggi**!” Þá*

mun skyndileg tortíming koma yfir þá, eins og fæðing yfir barnshafandi konu, og þeir munu ekki komast undan .» Stríðið, hið raunverulega, var fyrir þá aðeins minning um foreldra þeirra, rétt eins og foreldrar þeirra höfðu alist upp við að heyra feður sína segja frá hræðilegum reynslum fyrri heimsstyrjaldarinnar 1914-1918. Hver kynslóð átti minningu um stríð sitt; nútímans gerir það ekki. Og þetta er einnig orsök hrokafullra, óskynsamlegra og stríðsárásargjarnra viðbragða núverandi ungra leiðtoga okkar. Við verðum líka að skilja að Guð undirbjó þriðju heimsstyrjöldina frá lokum annarrar . Vegna þess að sú þriðja hófst með því að deila var um skiptingu Jalta árið 1945. Rússland leyfði nokkrum löndum að yfirgefa bandalag sitt, Póllandi, Eystrasaltsríkjunum, Tékkóslóvakíu, Rúmeníu, en Úkraínu ... landamæri þess voru einu landi of mikið .

Í Vesturlöndum, gripin vantrú og vantrú, hefur tilkynningin um kjarnorkustríð orðið ótrúleg. Þess vegna munu fjölmargir deyja án þess að hafa þekkt guðdómlega andlega orsök stríðsins sem veldur hverfi þeirra.

Fyrir Vesturlandabúa tekur ákvörðunin um að vopna Úkraínu á sig myndina: höfuð, ég vinn, hali, þið tapað. Þetta er það sem ég sé: Úkraína hefur yfirhöndina, við skulum hjálpa henni að vinna; Úkraína tapar yfirhöndinni, við skulum hjálpa henni að forðast ósigur. Þótt ég fordæmi og minnst reynsluleysisins og óþroska sem forseti Macron sjálfur hélt fram, fyrir fyrstu kosningar sínar, frétti ég að rússneskur leiðtogi væri að tjá sig um ummæli franska forseta okkar sem sagði að það að senda þungavopn jafngildi ekki stigmagnun stríðsins. Hún segir um hann: „þetta eru ekki orð fullorðins manns.“ Mörk óþroska eru farin að koma í ljós og þeir sem fyrstir uppgötva það eru nýju rússnesku óvinirnir; Frakkar sjá ekkert. Það er því þegar of seint; réttlæti lifandi Guðs er „á leiðinni“ til að tortíma þeim sem eru ekki verðugir lífsins.

Í þessari rannsókn hefur andinn leitt mig að nýjum túlkunum á táknuinu „sól“ sem vitnað er til nokkrum sinnum í Opinberunarbókinni. Það birtist fyrst í Opinberunarbókinni 1:16: „*Hann hafði í hægri hendi sér sjö stjörnur og af munni hans gekk tvíeggjað sverð, og ásynd hans var eins og sólín skínandi í mætti sínum*“ . “ Og skilgreining þess sem tákn gríska ljósguðsins, „*Apollós*“, auðgar fyrri skýringar mínar. Sýnin um hina miklu ógæfu sem Daníel var boðuð í Dan 10:1 er staðfest. Hér í þessu kristna samhengi er „*elding*“ gríska guðsins Seifs, eða rómverska Júpíters eins og Daníel sagði, skipt út fyrir „*sólina*“ „*Apolló*“, orsök allrar bölvunarinnar sem hefur hrjáð falskri kristni frá 7. mars 321, þar til Kristur kemur aftur. Í algjörrri andstöðu við tákn sitt um hið sanna guðdómlega ljós, táknar þessi „sól“ heiðna sóldýrkun sem sögulega náði hámarki sínu með valdatíma Frakklandskonungs, Loðvíks XIV, sem kallaði „sólkonunginn“. Einnig, í Opinberunarbókinni 8:12, beinist „*sólín eins og sekk úr hári*“, sem er hulin, beint að konungsveldinu og páfalegri rómversk-kaþólskri trú sem þessi harðstjóri konungur styður og iðkar, ofsækir hinnar sönnu umbóta trúar og með henni Biblíuna sjálfa, hins sanna guðdómlega ljóss. Á sama hátt, í Opinberunarbókinni 8:12, varðar „*þriðjungur sólarinnar sem frönsku byltingarmennirnir sleginn*“ þessi sömu kaþólsku konungsvaldsskotmörk. En allt versið gefur einnig til kynna árás byltingarmanna gegn guðdómlegri tímaskipan, eins og ritað er í 1. Mósebók 1:14, varðandi „*stjörnurnar og himininn*“: „*Og Guð sagði: Verði ljós á himinfestingu til að greina dag frá nóttu, og þau séu til tákna og til að marka*

tíðir, daga og ár, og þau séu til að marka tíðir, daga og ár. “ » Nú, í fyrsta skipti í mannkynssögunni, vildu frönsku byltingarmennirnir koma á sérstöku dagatali með því að skipta út sjö daga guðdómlegu vikunni fyrir tíu daga vikur. En skipan guðdómlegu vikunnar var endurreist eftir þennan byltingartíma. Guð hindrar allar tilraunir manna til að eyðileggja þá tímaskipan sem hann hefur komið á. Og þessar tilraunir staðfesta þetta grundvallarvers spádómsins, Dan 7:25, því það opinberar áætlun sem Satan, djöfullinn, óvinur Guðs og hans útvöldu, hefur hugsað upp: „*Hann mun tala orð gegn hinum hæsta og kúga heilögu hins hæsta og ætla sér að breyta tímum og lögum*, og hinir heilögu munu gefnir verða í hendur hans um tíma, tíma og hálfan tíma.“ » Engu að síður hefur honum, borgaralega og frá 1981, í Frakklandi, tekist að láta eigna nafnið „sjöundi dagurinn“ „fyrsta degi“ þess tíma sem Guð hefur ákveðið, eitthvað sem Kína og í Evrópu Eystrasaltslöndin höfðu þegar iðkað um aldir, og honum tókst að setja upphaf dagsins á miðnætti. Upphaf ársins var sett við upphaf „vetrar“-tímabilsins frá árinu 1564 þegar þessi staðall var settur á af kirkjuþinginu í Roussillon í Frakklandi í viðurvist Katrínar af Medici drottningar. Mælikvarðinn var alhæfður af Gregoríus XIII páfa árið 1582. Árás tímans er því sjáanleg og athyglisverð. Áhrif hinna þriggja konunga, sem spádómur Michel Nostradamusar bölvæði, í þessum breytingum á guðdómlegum tíma eru staðfest, þar sem þessi síðasta mælikvarði var krafist af Karli IX, sem lést 23 ára að aldri, sleginn af Guði.

Atburður rættist árið 1986 sem spádómleg viðvörðun. Þetta var kjarnorkuslysið í **Tsjernobyl-orkuverinu** í Úkraínu. Nafnið **Tsjernobyl** þýðir „**malurt**“ eða „**bitrar**“ jurtir, og í tveimur orðum þýðir nafnið: **svart og hvítt**, tákn um algjöra andstöðu kynjanna, „**nótt og dagur; myrkur og ljós**“ 1. Mós. 1:4-5. Slysið spáði því að Úkraína myndi bera ávöxt sem væri „**bitur**“ fyrir Vesturlandabúa; „**bitur**“ eins og ávöxtur rómversk-kaþólsku trúarinnar sem Guð líkti við „malurt“ í „**þriðja lúðurnum**“ í Opinberunarbókinni 8:11: „*Nafn þessarar stjörnu er Malurt*, og þriðjungur vatnanna varð að **malurt**, og margir dóu úr vötnunum, af því að þau voru orðin **beisk**.“ „Nú, í núverandi stríði, er Pólland, vígi rómversk-kaþólskrar trúar frá því að Jóhannes Páll II páfi öðlaðist vinsældir almennings á 26 ára páfatíma sínum (26: tala Guðs nafns: YaHWéH), fyrsta landið til að styðja Úkraínumenn og það sem er ákafast í að heyja stríð gegn Rússlandi, þeim hneyksli sem dregur Evrópuþjóðirnar í átt að boðuðu glötun. Og Pólland nýtur stuðnings og samþykkis nokkurra lítilla nágrannalanda, sem öll eru ákaf fyrir kaþólsku trúnni.“

Vesturlönd eru í þann mund að uppgötva að það er auðveldara að undirrita viðskiptasamninga og stjórnmalabandalög en að fá mannlega hugi til að aðhyllast sömu siðferðilegu, stjórnmalalegu, efnahagslegu eða trúarlegu gildi.

Hinn útvaldi og guðleg lögmál

Í 5. Mósebók 6:5 lýsti Drottinn okkar yfir fyrir munn Móse, þjóns síns og leiðtoga Ísraels: „*Heyr, Ísrael! Drottinn, Guð vor, er einn Drottinn. Þú skalt elska Drottinn, Guð þinn, af öllu hjarta þínu, allri sálu þinni og öllum mætti þínum.*“ Síðar, samkvæmt Matteusi 22:26-40, þegar Jesús var spurður:

„Meistari, hvert er hið æðsta boðorð í lögmálinu?“ svaraði hann: „Jesús svaraði honum: „**Þú skalt elska** Drottin, Guð þinn, af öllu hjarta þínu, allri sálu þinni og öllum huga þínum. Þetta er hið fyrsta og æðsta boðorð. Annað er eins og það: **Þú skalt elska** náunga þinn eins og sjálfan þig.“ Á þessum tveimur boðorðum hvílir allt lögmálið og spámennirnir.“

Það fyrsta sem vert er að taka eftir er boðorðið „**þú skalt elska**“ sem er algengt og til staðar í þessum þremur boðorðum. Annað er að með því að leggja sömu orðin í munn Móse og Jesú gefur Guð Móse spámannlega mynd af Jesú Kristi; eitthvað sem Móse sjálfur staðfesti þegar hann sagði um Jesú Messías sem koma átti, í 5. Mósebók 18:15: „**Spámann mun Drottinn, Guð þinn, uppvækja þér** úr hópi þinna, úr hópi bræðra þinna, eins og mig, og þér skuluð hlýða honum!“ Móse og Jesús voru spámenn og leiðsögumenn Guðs til að leiða Ísrael inn í guðdómlegan sannleika. En í yfirlýsingum sínum gefur Jesús guðdómlegum sannleika nákvæma, grundvallar skilgreiningu: „**þú skalt elska**.“ Hann setur það fram í formi boðorðs. Hins vegar er mannleg greind okkar nægjanleg til að skilja að kærleikur og hæfni til að elska er ekki háð skipun, heldur náttúrulegri gjöf. Maðurinn er skapaður á þennan hátt, í frelsi sínu elskar hann eða elskar ekki hluti eða fólk. Hver er þá tilgangurinn sem Guð gefur með þessari tegund boðorðs? Svárið er einfalt: hann opinberar framtíðar útvöldum sínum hver hans eigin eðli er: Kærleikur; en fullkominn kærleikur sem getur varað að eilífu. Þaðan í frá er auðvelt að skilja að allar hans skipanir eru eingöngu ætlaðar þeim sem elska hann, svo að í hlýðni sinni, réttlætt af kærleika og algjöru trausti sem þeir bera til hans, geti þeir notið góðs af öllum kostum fullkominnar þekkingar hans á þeim skilyrðum sem ein geta skapað sanna hamingju.

Biblían er full af síðum þar sem Guð kynnir lögmál sín. Og það virðist sem öll þessi lögmál séu réttlát og ætluð til að varðveita líkamlega og andlega heilsu mannlegrar veru hans. Þetta er það sem leiðir postula Jakob til að tala um „**lögmál frelsisins**“ í Jakobsbréfinu 2:12: „*Talið og breytið eins og þið verðið dæmd eftir lögmáli frelsisins.*“ Að tala um „**lögmál frelsisins**“, tjáð með mörgum „*boðorðum og ákvæðum*“, er þversögn sem getur komið einföldum verum á óvart sem hafa eðlilega þau viðbrögð að líta á skipanir sem þungar og óþægilegar „**byrðar**“ að bera. Einnig verðum við að skilja að þessar ákvæði varða þá ekki í raun, því Guð veit fyrirfram hvernig þeir sem elska hann ekki nægilega munu bregðast við ákvæðum hans og boðorðum. Og þar sem þetta varðar í raun aðeins hans útvöldu, þá eru það því aðeins fyrir þá sem guðdómlegu lögmálin tákna „**lögmál frelsisins**“. Hvernig getum við útskýrt þessa rökfræði? Mjög einfaldlega aftur: í huga hins sameiginlega útvalda **sameinast löngunin til að hlýða skyldunni til að hlýða**, þannig að boðorðið er ekki lengur eitt. Hinn útvaldi þarf ekki að neyða sig til að hlýða Guði því hann gerir það af löngun til að þóknast honum.

Þegar við skiljum þetta, gerum við okkur grein fyrir því hversu fánýt og gagnslaus fölsk trúarbrögð eru. Því að eðlisfari hefur allt sem er falskt engan möguleika á að ná sambandi við Guð sannleikans. Fánýt er nauðungarboðun, fánýt er fölsk innræting, fánýt eru trúarleg form sem menn hafa komið á fót, fánýt eru trúarbrögð falskra guða og fánýt eru allar tilraunir

til að þröngva trúarbrögðum með valdi upp á líkama og huga, jafnvel þótt það varði hinn sanna skapara Guð. Fyrir tilstilli Móse og Jesú, sem báðir sögðu: „**Þú skalt elska**“, setti Guð „**ást**“ sem eina skilyrðið sem gerir manni kleift að eiga samskipti við hann. Þess vegna, sem afleiðing af þessari algildu reglu, teljast allir þeir sem ekki uppfylla þennan staðal ekki fyrir hann. Tölur hafa enga þýðingu í augum hans því hann leitar og krefst gæða sálarinnar. Annað hvort er hún innan viðmiðunar hennar og hann heldur henni um eilífð hennar, eða hún er það ekki og er í augum hans aðeins augnabliks „**andardráttur**“ sem líður og hverfur eins og andi hans lét hann segja í Sálmi 144:4: „*Maðurinn er eins og andardráttur, dagar hans eru eins og hverfandi skuggi.*“

Í 1. Korintubréfi 13 lofar Páll postuli „**kærleika**“ samkvæmt skilningi Guðs. Þýtt sem „*kærleikur*“ eða „*ást*“ lýsir upprunalega gríska orðið persónutöfrum eða gjöf. Og það er víst að besta gjöfin sem Jesús staðfesti er gjöf kærleikans, gjöfin að þekkja og geta elskað Guð og náungann. Páll málara því samsetta mynd af þeim útvalda sem Guð elskar og útvaldi. Og eitt er víst: sá sem elskar Guð í sannleika véfengir ekki hlýðni hans og rífast ekki við hann. Deilur, sem koma í stað umræðu, eru ávöxtur uppreisnargjarnra vera, sem fyrsti fullkomni engillinn varð fyrirmynd fyrir með tímanum.

Við munum þannig geta skilið betur myndina af „*kennaranum*“ sem Páll gefur hinu guðdómlega lögmáli í Galatabréfinu 3:24-25: „*Lögmálið varð því kennari okkar til Kristis, til þess að við réttlætumst af trú.*“ Nú þegar trúin er komin erum við ekki lengur undir þessum kennara. „Hvað er „*kennari*“? Meðal Grikkja vísaði þetta orð til einstaklings sem bar ábyrgð á að fylgja barni í skóla. Þetta var ekki kennarinn sjálfur, heldur þjónn sem bar ábyrgð á að leiða barnið í skólann. Þetta gefur honum millihlutverk sem er ekki aðalhlutverkið. Og þetta óæðri hlutverk er úthlutað af Andanum til ritaðra laga. Gagnsemi þess er því sannarlega bráðabirgða og það er engu að síður nauðsynlegt, vegna þess að skapaður maður þekkir ekki Guð og er ókunnugur um tilvist hans og eðli. Lögmálið lætur hann uppgötva kærleika sinn og þá góðvild sem Guð sýnir honum. Og í baráttu sinni gegn leiðtoga mótmælenda, sem varð Satan eða djöfullinn, mun Guð opinbera í Jesú Kristi og sjálfviljugri fórn krossfests lífs síns til að greiða fyrir syndir sinna útvöldu, þeirra einna, þann mikla kærleika sem hann er fær um að deila með þeim sem hann mun frelsa á þennan hátt. Þá getum við skilið að orðin „**trú og kærleikur**“ eru lokamarkmið hjálpræðisáætlunar Guðs, þar sem guðdómleg lögmál leiðir hina útvöldu sem „**uppeldisfræðingur**“ gagnvart báðum þessum tveimur orðum sem varða og tákna normið „**kærleika**“ sem Guð skilgreinir. Það furðulegasta er að átta sig á því að Guð, höfundur lögmálsins, er síst lögfræðilega vera allra þeirra sem lifa eða hafa lifað. Því þegar fullkominn kærleikur er iðkaður gerir hann lögmálið gagnslaust. Og Guð gaf okkur sönnun þess með því að leyfa Davíð að borða helgað skoðunarbrauð til guðlegrar tilbeiðslu þegar hann, eltur af Sál konungi, gekk inn í musterið og át þessi brauð til að seðja hungrið; eitthvað sem Jesús rifjar upp í Matt. 12:3-4: „*En Jesús svaraði þeim: Hafið þið ekki lesið hvað Davíð gjörði, þegar hann var hungraður, hann og þeir sem með honum voru, hvernig hann gekk inn í hús Guðs og át skoðunarbrauðin,*

sem hvorki honum né þeim sem með honum voru, mátti eta , heldur aðeins prestunum?“ „Í þessari reynslu sýndi Guð að fyrir hann eru þeir sem eru honum trúir mikilvægari en reglur laga hans, sem hafa aðeins bráðabirgðaeiginleika sem tengjast skilyrðum 6.000 ára sem eru frátekin fyrir „, **synd**“ himneskra og jarðneskra vera. En í andstöðu við þessa undantekningu sem kærleikurinn réttlætir, gaf Guð einnig dæmi um eyðileggingu lífs uppreisnargjarnra manna. Og þetta, frá upphafi fólksflutninganna úr Egyptalandi, á meðan Ísrael fór í eyðimörkina. „, **Kóra, Datan og Abíram**“ fóru lifandi niður í opið land undir fótum þeirra, vegna þess að þeir voru skurðgoðadýrkendur og véfengdu vald sem Guð hafði gefið Móse. Guð gaf, í þessum aðstæðum, ápreifanlega sönnun fyrir því hvernig hann dæmir þá sem þjóna honum og þá sem þjóna honum ekki, og véfengir skyldu þeirra til að hlýða honum.“

Á aðfangadag páska lýsti Jesús opinberlega yfir tólf postulum sínum að einn þeirra væri illur andi; hann nefndi hann ekki á nafn, en hann vissi að það var Júdas og hann fór svo langt að segja við hann sérstaklega: „*Það sem þú verður að gera, gerðu það fljótt!*“ Það sem hann þurfti að gera var gagnlegt til að framkvæma hjálpræðisáætlunina, þar sem Jesús kom til jarðar til að deyja sjálfviljugur sem friðþægingarförn fyrir syndir sinna útvöldu. En hinir postularnir voru ómeðvitaðir um illu eðli Júdasar, sem greinilega þjónaði Jesú eins og þeir. Og þessi persóna Júdasar er mjög áhugaverð vegna þess að hann einn táknar fjölda falskra trúaðra. Júdas vildi einfaldlega neyða meistara sinn til að opinberlega skuldbinda sig yfirráðum sínum sem konungur Gyðinga. Þegar hann komst að því að hlutirnir gengu ekki nógu hratt að hans skapi, vildi hann neyða Jesú til aðgerða. Hins vegar var hann algerlega fáfróður um sanna hjálpræðisáætlun Guðs. Á þeirri stundu sem hann framkvæmdi með því að selja Jesú voru hinir postularnir í sömu fáfræði um þessa hjálpræðisáætlun, en ólíkt Júdasi reyndu þeir ekki að neyða Jesú til að hlýða ósk þeirra. Og þar liggur allur munurinn á hinum fallna Júdasi og hinum ellefu útvöldu postulum. Postularnir, sem voru fórnarlömb aldagömulra falskra fordóma, héldu að Messías yrði konungur eins og Davíð, sem spádómsritningarnar líktu honum við. Og þrátt fyrir skýrar skýringar skildu þeir ekki orð hans. Það var ekki fyrr en eftir dauða hans og uppris, frammi fyrir sönnunargögnunum, að þeir myndu skilja hina guðdómlegu hjálpræðisáætlun, gefin af náð í nafni friðþægingarinnar sem fullkominn guðdómlegur maður gerði, fórnað sem fullkomin fórn til að öðlast fullkomna endurlausn fyrir syndir útvöldu sinna. Þegar Júdas sá Jesú krossfestan og dauðan á krossinum, sá hann alla drauma sína um yfirráðandi dýrð, sem hann vænti að öðlast í þjónustu Jesú konungs, hrynja. Örvænting hans leiddi hann til sjálfsvígs. Þannig getum við skilið að Júdas elskaði ekki Jesú þótt hann þjónaði honum, og Jesús vissi jafnvel að hann væri þjófur, en samt treysti hann honum fyrir fjársjóði hópans. Í Júdasi gefur Guð okkur spádómlega mynd af þessari fólsku rómversk-kaþólsku kristni sem varð páfaleg árið 538. Ást á peningum og auðæfum er grundvöllur alls skipulags hennar. Þar sem fyrsti páfinn, sem hafði titil og veraldlegt vald, var svikari að nafni Vigilius. Eins og þjófur gekk hann í guðsþjónustu sem opinberlega var kynnt sem undirgefinn Drottinn Jesú Kristi. En í þessari

guðsþjónustu setti hann fram siði og helgisíði sem voru teknar frá heiðingjum og að hluta til frá Gyðingum. Uppbygging kaþólsku trúarreglunnar, með stigveldum sínum og klerkastéttum, var ekki lögmæt, því eftir dauða Jesú og upprisu hans, þar sem endurlausn synda hinna útvöldu hafði verið fengin, var stofnan trúarreglan gagnslaus og til að staðfesta þetta lét Guð eyðileggja Jerúsalem og heilaga musteri hennar af Rómverjum árið 70, og spádómurinn í Dan 9:26 staðfestir það: „ *Eftir sextíu og tvær vikur mun smurður verða afmáður og hann mun engan ~~eftirmann hafa~~. Fólk leiðtoga sem mun koma mun eyða borginni og helgidóminum og endir hans mun koma eins og flóð; það er ákveðið að eyðileggingin muni vara til loka stríðsins.* “ Orsök þessarar refsingar er kynnt í sama vers: „ *hann mun engan eftirmann hafa* “ og það er bókstafleg þýðing hebreska textans sem Louis Segond leggur til í skýringum sem eru settar á spássíuna í hans útgáfu af Biblíunni. Jafnvel í dag, þrátt fyrir mannfjöldann sem segist vera fylgjendur hans, finnur Guð mjög fáa sem eru með honum. Því að vera fyrir hann er að elska hann, og að elska hann sannarlega, eins og ellefu postular hans elskuðu hann sannarlega, í örvæntingu við dauða hans. Þeir elskuðu hann sannarlega og sönnuðu það með því að lúta í öllu heilögum vilja hans. Og þegar þeir skildu ekki hvað var að gerast, þjáðust þeir hræðilega þar til upprisa hans færði þá aftur til gleði og hamingju. Þeir voru nú frjálsir, frelsaðir og upplýstir, og þeir héldu áfram að þjóna ástkærum meistara sínum allt til enda lífs síns, fullkomnir í samþykkt og viðurkenndri píslarvætti. Kirkja Krists er laus við allar stofnanabundnar myndir, því sagan hefur sannað að stofnanabundna formið er spennitreyja sem takmarkar guðlegan sannleika og kemur í veg fyrir vöxt hans, alltaf í andstöðu við nýju ljósin sem guðdómlegi andi gefur í Jesú Kristi. Þannig að mannkynið er enn í dag samsett úr þessum tveimur líkönum mannlegs lífs sem eru algerlega andstæð, þeirri föllnu eins og Júdas og þeirri útvöldu eins og ellefu postulanna á fyrstu stundu. **Júdasar vilja nota Guð á meðan hinir útvöldu þjóna honum í raun sem sjálfviljugir þrælur sem afneita eigin vilja** . Þess vegna finnum við Júdasana sameinaða í herbúðum svokallaðs samkirkjubandalags, bandalags þeirra sem Guð spáði undir nafninu „ **hræsnarar** “ í Dan 11:34: „ *Þegar þeir falla, munu þeir fá lítilsháttar hjálp, og margir munu sameinast þeim í hræsninni* . “ Í þessum „ **hræsnurum** “ safnar Guð saman öllum kristnum trúarstofnunum sem myndaðar hafa verið frá 7. mars 321 og fram að okkar tíma undirbúnings fyrir endalok veraldar. Þeir eiga allir sameiginlegt að hafa hafnað guðdómlegu ljósi á sínum tíma og fyrirlitning þeirra á spámannlegu orðinu leiddi þá til að hunsa að þessir spádómar gerðu þeim kleift að vera greindir. Einnig er allt sem eftir er fyrir alla Júdasana að þola réttláta refsingu Guðs í Jesú Kristi. Og fyrir sína sönnu útvöldu, sem eru líkt eftir mynd postulanna ellefu, mun Jesús varðveita þá undir góðviljaðri og trúfastri vernd sinni þar til hann kemur aftur, máttugur og dýrlegur, hefndarfullur, eftir það mun hann leiða þá inn í ríki sitt þar sem hann hefur „ *búið þeim stað* “, samkvæmt Jóhannesi 14:1 til 4: „ *Hjarta yðar skelfist ekki. Trúið á Guð og trúið á mig. Í húsi föður míns eru margar vistarverur. Ef það væri ekki svo, hefði ég sagt yður það. Ég fer að búa yður stað. Og ef ég fer og hef búið yður stað, mun ég koma aftur og taka yður til mín, svo að þar*

sem ég er, þar séuð þér líka.“ Þér vitið hvert ég fer og þér vitið veginn.“ Þessi „vegur“ var fyrirmynd fullkomins, fyrirmyndarlífs hans.

Fjöldi Júdas blekkir sjálfa sig og blekkir sjálfa sig og fullyrðir að þeir hafi fengið hjálpræði frá Jesú Kristi, en þetta fólk ætti að njóta góðs af lexíunni sem Jesús gaf í Jóhannesi 8 í samtali sínu við farísea Gyðinga. Vers 39-44: „Þeir svöruðu honum: „Abraham er faðir okkar.“ Jesús sagði við þá: „Ef þér væruð börn Abrahams, þá munduð þér vinna verk Abrahams.““ En nú leitið þér að mér, mann sem hefur sagt yður sannleikann, sem ég heyrði frá Guði. Abraham gjörði það ekki. Þér gjörðið verk föður yðar. Þeir sögðu við hann: „Vér erum ekki bastarðar, vér eigum einn föður, Guð.“ Jesús sagði við þá: „Ef Guð væri faðir yðar, þá elskuðuð þér mig, því að ég er frá Guði kominn og kominn. Ég er ekki kominn af sjálfum mér, heldur sendi hann mig. Hví skiljið þér ekki, hvað ég segi? Því þér getið ekki hlustað á orð mín. Þér eigið djöfulinn að föður, og þér viljið gjöra það, sem föður yðar girnist. Hann var manndrápari frá upphafi og er ekki stöðugur í sannleikanum, því að enginn sannleikur er í honum. Þegar hann lýgur, talar hann af eigin raun, því að hann er lygari og faðir sannleikans. Og af því að ég segi sannleikann, trúið þér mér ekki.“

Ef Jesús stæði frammi fyrir nýju Júdasunum, myndum við verða vitni að sömu samræðum milli upplýstra réttláttra og daufra uppreisnarmanna. Jesús gerði sér grein fyrir þeim lærdómi sem hann kenndi í gegnum þessa reynslu af Gyðingum og kenndi okkur að dæma ekki trúarbrögð eftir nafni þeirra eða fullyrðingu, heldur eingöngu eftir ávöxtum þeirra, það er að segja, að þau séu í samræmi við fyrirmyndina sem opinberuð er í og af Jesú Kristi, hinni fullkomnu guðdómlegu fyrirmynd.

Mjög spámannlegar sögulegar staðreyndir

Frá 6. febrúar 2023 hafa sögulegir atburðir með mikið spádómsgildi ræst. Þetta eru, hver á fætur annarri, jarðskjálftarnir af miklum stærðargráðu sem nýlega riðu yfir landamæri Tyrklands og Sírlands. Og miðvikudaginn 8. febrúar ferðaðist forseti Úkraínu, Volodymyr Zelensky, hver á fætur annarri til Englands og síðan til Frakklands, þar sem hann hitti Olaf Scholz, kanslara Þýskalands, og Emmanuel Macron, forseta Frakklands. Næsta morgun fóru mennirnir þrír til Brussel til að hitta þing evrópskra þingmanna. Þar endurnýjaði forseti Úkraínu ákall sitt og þakkar til viðstaddra þingmanna. En ég tók eftir því hversu fámennt þingið var. Vinir Úkraínu voru allir þar, en hinir voru fjarverandi. Og ljósmyndin af þessu þingi bar vitni um þá staðreynd að Úkraínumálið gæti orðið orsök sundruna innan Evrópusambandsins.

Þann 6. febrúar varð Tyrkland fyrir öflugum jarðskjálfta sem náði 7,8 á Richter-kvarðanum, sem hefur samtals 9 stig. Aðrir skjálftar fylgdu í kjölfarið og leiddu til vaxandi fjölda fórnarlamba og í dag, 18. febrúar, er talið að dauðatjónið sé meira en 44.000, sem mun líklega hækka í 60.000 eða meira. Þetta svæði er vant jarðskjálftum, en nú þegar við erum innan við tveimur mánuðum og sjö árum frá endurkomu Krists, fá þessir atburðir spámannlegan blæ. Því svæðið sem

jarðskjálftinn varð fyrir á mörkum við og liggur að „ *fljótinu Efrat* “. Nú í Opinberunarbók sinni nefnir Jesús Kristur þetta nafn tvisvar, sem hann gefur táknræna merkingu fólks sem er undir yfirráðum páfalegrar rómversk-kaþólskrar trúar, það er að segja Evrópu og Bandaríkin, sem eru afleiðing þessarar Vestur-Evrópu. Ef við berum saman myndirnar sem spádómar bjóða upp á, mynda Evrópa og útlímir hennar, Kanada, Bandaríkin og Ástralía, saman lokaútgáfu „ *tú hornanna* “ sem spáð er í Dan. 7:7 og Opinb. 17:3: „ *Hann leiddi mig burt í anda út í óbyggðir* . Og ég sá konu sitja á skarlatsrauðu dýri, fullu af guðlastanöfnum. Það hafði *sjö höfuð* og *tú horn* . “ Í þessari lýsingu er Guð að lýsa allri vesturhluta herbúðanna sem eru í rauntíma, táknad með orðinu „ *óbyggðir* “. "

Fyrsta prófraunin sem lögð er á það er refsingin með „ *sjötta lúðurinum* “ samkvæmt Opinberunarbókinni 9:14, þar sem þessi herlið beið undirgefningar fyrir „ *Babylon hinni miklu* “. » eða Róm, er táknrænt nefnt « *Efrat* »: « *og segir við sjötta engillinn sem hélt á lúðurinum : Leysið fjóra englana sem eru bundnir í hinu mikla fljóti Efrat* . » Fyrir Guð endurskapar þessi vestræna herbúðir norm fönveldisins í Róm, en að þessu sinni treysta þær á hernaðarmátt Bandaríkjanna, nýju hersveitirnar í nýju Róm. Því þótt Bandaríkin séu öflug eru þau ómeðvituð fórnarlömb hins rómverska sunnudags sem mótmælendahóparnir hafa erft, varðveitt og heiðrað. Þessi fyrsta prófraun hefur náin áhrif á okkur þar sem hún er sett á sinn stað í nútíma atburðum okkar, sem afleiðing af stríðslegri aukningu á stuðningi við Úkraínu. Verðið sem þarf að greiða fyrir þessa prófraun er mikið: « *Og fjórir englar, sem búnir voru til stundarinnar og dagsins og mánaðarins og ársins, voru leystir til að deyða þriðjung manna* . »

Önnur prófraunin sem er undirbúin fyrir hann verður kynnt undir tákni „ *sjöttu af sjö síðustu plágum Guðs* “, í Opinberunarbókinni 16:12 þar sem herbúðir nýju Rómverja eru enn táknadur undir nafninu „ *Efrat* “: „ *Sjötti hellti skál sinni yfir hið mikla fljót, Efrat* , og vatnið þornaði upp, svo að vegur konunganna, sem komu frá austri, yrði greiddur . “ Við verðum að taka eftir tilganginum sem Guð gefur þessari „*sjöttu af sjö síðustu plágum reiði sinnar* “. Hún vekur upp undirbúning fyrir bardagann „ *Harmagedón* “, það er að segja prófraun dauðadómsins sem gefinn var út gegn trúföstum haldendum hins guðdómlega hvíldardags.

Í yfirborðskennndri rannsókn sinni á þessu efni Opinberunarbókarinnar, misskilja falskristnir menn „ *Harmagedón* “ og túlka hana sem þriðju heimsstyrjöldina með „ *sjöttu lúðurhljóminum* “. Og Guð leikur sér á þennan rugling og gefur undirbúningi þriðju heimsstyrjaldarinnar eins og þær sem vekja upp undirbúning hins raunverulega „ *Harmagedón* “. Þess vegna finn ég í frásögninni af hinum raunverulega „ *Harmagedón* “ lýsingu á staðreyndum sem eru að verða fyrir augum okkar á okkar tímum við skipulagningu þriðju heimsstyrjaldarinnar.

Við skulum því taka Opinberunarbókina 16:12: „ *Sjötti engillinn hellti úr skál sinni yfir hið mikla fljót Efrat* , og vatnið í því þornaði upp, svo að vegur konunganna, sem komu frá austri, yrði greiddur . “ Það er auðvelt að túlka þessar staðreyndir sem uppfylltar af núverandi jarðskjálfta sem gengur yfir svæðið þar sem fljót Efrat rennur upp á landamærum Tyrklands og Sýrlands. En svo er ekki því plágurnar sem lýst er í Opinberunarbókinni 16 eru „ *síðustu plágurnar* “

samkvæmt Opinberunarbókinni 15:1: „Og ég sá annað tákn á himni, mikið og undursamlegt: sjö engla sem höfðu **sjö plágurnar**, **síðustu plágurnar**, því að í þeim fullkomnast reiði Guðs.“ Athugið að án þessarar nákvæmni „**hinnar síðustu**“ sem Guð gefur, væri ruglingurinn á milli pláganna „**lúðranna og síðustu pláganna**“ í Opinberunarbókinni 16 mögulegur og jafnvel réttmætur. En tengslin milli fyrstu pláganna og þeirra síðustu endurspegla opinberanir sem þær deila. Þannig getur „**þurrkun vatnsins í Efrat**“ táknað tilkynningu um að hluta til hverfi, það er að segja, um „**þriðja**“: „evrópsku þjóðarinnar, táknað með orðinu „**vatn**“. Og þessi túlkun skapar tengsl milli heimsstyrjaldarinnar í Evrópu og síðustu orrustunnar sem kallast „**Harmagedón**“ sem leiddi af „**eftirlifendum**“ úr vestur-evrópskum herbúðum gegn hinum útvöldu sem voru trúir heilögum hvíldardegi Guðs.

Þess vegna er þriðja heimsstyrjöldin einnig undirbúin með guðlegri árás frá Tyrklandi á sjálfum árfarvegi „**Efrats**“, sem er auðlind Sýrlands og Íraks. Fyrir þessi múslimsku lönd mun hörmuleg efnahagsleg hrun fylgja í kjölfarið, sem mun storkna trúarhatri og stuðla að endurskipulagningu herja hins almennt útbreidda íslams. Þeir munu þannig taka á sig mynd þessara „**konunga frá Austurlöndum**“ til að berjast við rússneska heri, heri og vestræna þjóðir. Og það skal tekið fram að staðurinn sem jarðskjálftinn skall á varðar svæðið þar sem borgin Antíókkía er staðsett, þar sem lærisveinar Jesú Krists fengu nafnið „kristnir“ í fyrsta skipti. Við getum því séð í hörmungunum sem herja á Tyrkland refsingu sem Jesús Kristur lagði á íslam, sem kom til að koma í stað og útrýma kristinni trú í þessari vöggu kristinnar. Ég lýk með þessari hugleiðingu.

Líktin endar ekki þar; hún heldur áfram í Opinberunarbókinni 16:13 og 14: „Og ég sá þrjá óhreina anda koma út úr munni dregans, úr munni dýrsins og úr munni falsspámannsins, eins og froska. Því að þeir eru illar andar, sem vinna kraftaverk, og fara út til konunga jarðarinnar og allrar heimsbyggðarinnar til að **safna þeim saman til stríðsins á hinum mikla degi Guðs hins alvalda**.“ Hér er aftur, í þessari lýsingu, auðvelt að sjá myndina af áköllunum sem forseti Úkraínu sendi til allra þjóðhöfðingja heimsins og sérstaklega vestrænna hermanna, og því heimsókn hans 8. og 9. febrúar til Englands, Frakklands og Brussel. Slík freistandi ákall sem miðar að því að „**safna**“ þjóðunum gegn Rússlandi er nýtt og einstakt. Tilgangur þessarar samkomu er „**orrustan á hinum mikla degi Guðs hins alvalda**“, það er auðvelt að lýsa þessari „**orrustu**“ sem uppfyllingu þriðju heimsstyrjaldarinnar. En þetta eru aðeins blekkjandi líkindi tveggja afreka í röð sem eru aðskilin í tíma við lok náðartímans. En þessar spegilmyndir af guðlegri opinberun hafa ekki þann eina tilgang að blekkja yfirborðskennda vantrúaða, Guð gefur okkur með þessu lexíu þar sem hann segir okkur að refsingar „**sjöttu lúðursins og sjöttu síðustu plágunnar**“ refsí sömu synd og framin var gegn „**miklum degi**“ hans, þeim sem hann helgaði í spámannlegum tilgangi, „**sjöunda degi**“ jarðneskrar sköpunar sinnar. Og undir titlinum „**mikill dagur hins alvalda Guðs**“ þurfa hinir seku að takast á við alvaldan kraft þessa einstaka skapara Guðs. Það er hann sem frelsar þá í komandi kjarnorkustríð og það mun enn vera hann sem mun tortíma þeim sem lifa af við dýrlega endurkomu sína, vorið 2030, fyrir hina sönnu orrustu „**Harmagedón**“.

Það skal tekið fram að forseti Úkraínu aðlagar hegðun sína að fólkinu sem hann ávarpar. Hann skilur að í Frakklandi eru franskir þingmenn ekkert því framkvæmdavaldið er eingöngu í höndum forsetans. Þess vegna sóaði hann ekki tíma sínum í að hitta franska þingmenn; hann eyddi aðeins tíma með einræðisforsetanum sem ákveður allt.

Andleg tengsl sem myndast milli núverandi atburða okkar og lokaatburða síðustu pláganna spá fyrir um dagsetningar þessara lokaatburða. Þannig munu uppreisnarmennirnir ráðgast hver við annan þann 6. febrúar 2030 til að samþykkja, í stað sunnudagslögmálsins sem hefur verið staðfest frá lokum náðartímans, dauðadóm gegn hvíldardagshaldurum sem standa gegn skyldunni til að heiðra fyrsta hvíldardaginn sem Róm setti á frá dögum Konstantínusar hins mikla keisara, þann 7. mars 321. Núverandi atburðir okkar eru því sannarlega spádómlegir.

Ég nýti mér þennan boðskap, sem minnir á að orsök refsinga Guðs sé brot á hinum mikla og heilaga „*sjöunda degi*“ hans, sem kallast „*hvíldardagur*“, til að fordæma árásir manna gegn tímaskipan Guðs. Og árásirnar eru gamlar þar sem Gyðingar, sem héldu sig undir gamla sáttmálanum, leyfðu sér þegar að taka upp, samhliða trúarlegu tímatali Guðs, annað og mjög andstætt borgaralegt tímatal. Samkvæmt 2Mós 12:1-2, og samkvæmt tímaskipan Guðs, byrjar árið í upphafi vors, en borgaralegt ár Gyðinga byrjar í upphafi hausts. Hins vegar finnum við enga kennslu í Heilögum Ritningum sem miðar að því að koma á borgaralegu tímatali. Og þetta af þeirri einföldu ástæðu að með sköpun Ísraels gaf Guð þessu fólki trúarlega köllun. Frumkvæðið var því ekki hans, en þetta val Gyðinga fékk mjög raunverulega spámannlega merkingu. Því Guð hefur velþóknun á lífinu með vorinu, en Gyðingar hafa velþóknun á dauðanum með haustinu, sem kallast „dauða tímabilið“, þar sem Guð hafði á tíunda degi sett hátíð sína, Jom Kippur, sem fagnaði endalokum syndarinnar. Haustið sameinar því efni syndar og dauða, sem eru laun hans samkvæmt Róm 6:23. Þeir sem taka haustið sem upphaf ársins spá því að þeir muni lifa og deyja í synd sinni. Við getum því skilið að upptaka þessa borgaralega tímatal, sem framkvæmd var í upphafi 4. aldar kristni okkar, var innblásin af Guði til að staðfesta nýja stöðu syndara Gyðingabjóðarinnar; sem Daníel 8:23 staðfestir: „*Þegar veldi þeirra er lokið, þegar syndarar eru tortímdir, mun rísa upp konungur, ósvífinn og slægur*.“ Í algjörri andstöðu við það heiðra hinir útvöldu vorið, þar sem Jesús Kristur, lamb Guðs, býður þeim eilífa réttlæti sitt á 14.^{degi}. Fyrir vikið munu þeir ekki þjáast „*annar dauði*“ heldur lifa að eilífu í réttlæti Guðs.

Orðatiltækið „almáttugur Guð“ boðar að Guð skipuleggur allt í lífi sköpunarvera sinna í gott og illt. Góðmennska hans er frátekin fyrir hans útvöldu, valin af kærleika þeirra til hans. Illmennska hans er hlutdeild þeirra sem hann hafnar og framselur Satan og illum öndum hans, sem hann hefur undirbúið verk þeirra samkvæmt áætlunum sínum þar til þeim verður algjörlega tortímt.

Það er máttur hans og greind, bæði ótakmörkuð, sem gerir hinum mikla skapara Guði kleift að skipuleggja í dag uppbyggingu þriðju heimsstyrjaldarinnar með atburðum sem spá fyrir um og tímasetja þá atburði sem munu varða síðustu prófraun trúarinnar. Í þessu lokasamhengi, sem tekið er sem skotmark pírrings

hinna föllnu þjóða, munu síðustu fulltrúar sannrar sjöunda dags aðventisma fá tækifæri til að sýna fram á traustið á Guði sem þekkingin á opinberuðum spádómum mun hafa veitt þeim. Þetta verður fyrir Guð í Jesú Kristi viðfangsefni mikillar dýrðar gegn djöflinum og himneskum og mannlegum bandamönnum hans.

Ég tók eftir merkingu eftirfarandi talna í jarðskjálftanum sem átti sér stað í Tyrklandi 6. febrúar klukkan 4:17: 6, 2, 4, 17: 6. ^{lúður}; ófullkomleiki; alheimur; dómur. Sami atburður er tengdur við klukkan 1:17 að morgni, samkvæmt UTC tíma. Talan 17 staðfestir enn frekar orðið „dómur“.

Með tímanum tók upprunalega Evrópa hinna 6 kaþólsku vestrænu þjóða á móti öðrum löndum, þar til nú eru 27 saman komin. Þessi stækkun varð til með inngöngu Austurlandanna, sem lengi voru undir stjórn og rússneskra kommúnistastefnu. Þau komu til að leita verndar og velmegunar bandarísku kapítalisma og vernda 5 þjóðir af þeim 6 upprunalegu; Frakkland útilokaði sig tímabundið. En hvað munu þau hafa fundið þar? Guðdómlega bölvun sem hefur slegið þessa Evrópu frá árinu 321. Og fjarri því að njóta friðar þar munu þessi Austurlönd hafa fært Evrópu stríð og þá hörmulegustu, þriðju kjarnorkustríðið. Rómversk-kaþólsk, mótmælenda- og anglíkönsk Evrópa með „***sjö höfðum og tíu hornum***“ og öflug afkvæmi hennar munu deila guðlegri reiði með öðrum þjóðum jarðarinnar, rétttrúnaðarkristnum, gyðingum, múslimum, hindúum, búddistum, shintoistum og öðrum, sem allir eru fordæmdir af hinum sanna Guði fyrir arfgenga heiðni sína.

Mannleg umsnúningur guðlegra gilda

Í Biblíunni, í Jesaja 5:20, finnum við þessa guðdómlegu bölvun: „*Vei þeim, sem kalla illt gott og gott illt, sem gjöra myrkur að ljósi og ljós að myrkri, sem gjöra beiskt að sætu og sætt að beiskju!*“ Þetta er dæmigert dæmi um umsnúning guðlegra gilda sem vekur bölvun Guðs og reiði yfir þá sem hegða sér á þennan hátt. Þessi hegðun einkennir sérstaklega mannkynið á okkar tímum, sem er undanfari endaloka veraldar.

Í þessari rannsókn mun ég taka í sundur og sýna fram á orsakirnar sem skýra hvers vegna við erum komin á þennan stað.

Helsta ástæðan er vantrúin sem réttlætir trúleysi, en einnig vantrúin sem varðar þá sem byggja upp trú sína „à la carte“ eftir eigin löngunum. Vandamálið með þetta fólk er að það er enn takmarkað af vanhæfni sinni til að taka aðra fyrirmynd en manneskjuna sjálfa. Við sem trúum og trúum á Guð vitum að hann skapaði manneskjuna með því að takmarka möguleika hennar. Fyrir vikið snýst mannleg rökfærsla í afar takmarkaðan vítahring. Hugur hans tekur eftir tilvist siðferðilegra, eðlisfræðilegra og efnafræðilegra lögmála sem uppreisnargjarn andi hans ýtir honum til að sniðganga og fara fram úr. Lögmálin sem nefnd eru vísa honum til takmarkaðs eðlis hans þannig að bæði illt og gott eru talin náttúrulegir

hlutir. Og ef þessir hlutir eru náttúrulegir, þá eru þeir ekki lengur fordæmanlegir í augum hans. Með því að taka eigin rökfærslu sem grundvöll fyrir hugleiðingar sínar, dæma menn sig til að deyja í syndum sínum, án þess að geta notið góðs af þeirri guðdómlegu náð sem Guð býður frjállega í Jesú Kristi.

Hvað er maðurinn? Biblían svarar: „*andarþráður*.“ En það er umfram allt hin æðri lifandi tegund sem Guð skapaði upphaflega „*í sinni mynd*“ á jörðinni, seld syndinni. Á jörðinni er það lífsnauðsynlegt frumefni fyrir manninn; það er „*loftið*“ sem fyllir lungu hans með hverjum andardrætti. Í Biblíunni táknar hebreska orðið „*ráah*“ ógreinilega andann eða vindinn, það er andardráttinn. Það er skrifað um djöfulinn að hann sé „*höfðingi loftsins*.“ „*höfðinginn*“ en ekki „*konungurinn*“, því hinn sanni „*konungur*“ „*loftsins*“ er skaparinn Guð sjálfur; hann, „*konungur konunga og Drottinn drottna*.“ Guð ber sig því saman við „*loftið*“ sem fyllir allt andrúmsloft jarðar. Og þessi mynd staðfestir „*anda*“ eðli hans. Andi hans er alls staðar, fylgist með og stjórnar öllu í öllum víddum, það er að segja hugmyndum um sköpunarverkin sem hann skapaði.

Á jörðinni rekur maðurinn tilvist hugans til virkni heilans. Þetta er aðeins að hluta til satt. Því í mannlegu ástandi hans er vitundin um tilvist hans vissulega háð heilanum, en hann er aðeins skráningaraðili margra gagna sem hann geymir í minni sínu. Og það er aðeins á jörðinni sem þetta minni er háð heilanum. Nú er heilinn aðeins hreyfilíffæri skapað af Guðsandanum. Þannig að lífið er ekki háð heilanum heldur máttugum vilja Guðs sem skapaði manninn. Það sama á við um öll líffæri okkar; þau voru ímyndað af hugsun Guðsanda. Og þau hlýða takmörkunum sem Guð gaf þeim.

Sannur lífsstaðal er falin í ótakmörkuðum möguleikum Anda Guðs. Ekkert er honum ómögulegt, því hann setur reglur, lög, möguleika og ómöguleika sem eru úthlutaðir lífi sköpunarvera sinna á sérstakan hátt fyrir hverja sköpuðu vídd.

Andi Guðs er vefnaðurinn sem hann vefur áætlanir sínar í og gefur þeim tilvist. Jesús lagði áherslu á að minna okkur á í Jóhannesi 4:24 að „*Guð er andi*“ vegna þess að menn leggja of mikla áherslu á líkamann og líffæri hans sem stjórna fimm skilningarvitum hans. Þannig segir Filippus við Jesú í Jóhannesi 14:8 til 11: „*Sýn oss föðurinn*.“ *Jesús sagði við hann: „Ég hef verið svo lengi hjá yður og þú þekkir mig ekki, Filippus? Sá sem hefur séð mig hefur séð föðurinn. Hvernig getur þú sagt: „Sýn oss föðurinn?“ Trúir þú ekki að ég sé í föðurnum og faðirinn í mér? Orðin sem ég tala við þig, tala ég ekki af sjálfum mér. Faðirinn, sem er í mér, hann vinnur verkin. Trúið mér að ég er í föðurnum og faðirinn í mér, trúið að minnsta kosti vegna verkanna. Í miðjum tólf postulum sínum, í Jesú Kristi, birti faðirinn Anda sinn. Og þannig getum við skilið lexíuna sem Jesús Kristur gaf, sem var Guð í mannlíkama. Hinir útvöldu verða að læra að þekkja Guð í anda og gefa minni áherslu á útlit líkama hans. Því það er hinn guðdómlegi andi sem ímyndaði sér og skapaði hugmyndina um líkamann. Þetta hugtak hafði engan áhuga þegar hann var einn án nokkurrar frjálsrar lifandi andstæðu. Andi Guðs er ótakmarkaður ólíkt útliti líkama sem skilgreinir og takmarkar hann í augum andstæðu hans. Andi Guðs bjó í himneska líkamanum sem nefndur er Míkael, og síðan í jarðneska líkama Jesú Krists, en í öllum framsetningum sínum sýnir Guð sig aðeins að hluta. Andi hans er órannsakanlegur, eins og Biblían segir, og hann er aðeins rannsakanlegur af sjálfum sér. Til að lýsa Anda hans missa orðin „stór*

eða smá“ merkingu sína, því stærð hlutanna á aðeins við um sköpunarverk hans af lífi og efni. Engu að síður er hann mestur í þeim skilningi þeirra gilda sem hann samþykkir vegna þess að þau eru háleit fullkomin og vegna þess að hann er eini skapari alls sem til er.

Jarðbundin vídd okkar ber vitni um ótakmarkaða möguleika guðlegra sköpunarverka. Þannig gilda sömu lögmál um alla jörðina, alls staðar á öllu yfirborði hennar og í rúmmáli lofthjúpsins. En í andstöðu við þessa einróma jarðbundinna aðstæðna, á himninum, í geimnum, gerast ótrúlegir hlutir; stjörnurnar hlýða einstökum reglum sem eiga ekki við um allar stjörnur, reikistjörnur, svarthol á himninum okkar. Sumar dragast að hver annarri, aðrar hrinda hver annarri frá sér, snúast um sjálfar sig eða ekki á mismunandi tímum, og Guð ber þannig vitni um að hann er sannarlega skapari allra tegunda og forms laga sem hann hefur sett á himninum og jörðinni á allar sköpunarverk sín.

Að gera uppreisn gegn slíku valdi, slíku óendanlegu valdi, sýnir fram á hræðilegan skort á greind. En það er satt að dramb blindar og dregur úr rökhugsunarhæfni manna, og jafnvel áður en þeir gera það, einnig rökhugsunarhæfni djöfulsins og himneskra illu anda hans. Maðurinn er heppinn að geta notið góðs af uppreisnarreynslu illu englana sem voru endanlega dæmdir til dauða vegna sigurs Jesú Krists yfir syndinni. Eilífðin sem þeir glötuðu er enn aðgengileg öllum þeim mönnum sem sannarlega rökhugsa á skynsamlegan hátt. Og íhugun borgar sig því að nám viðfangsefnisins gerir okkur kleift að uppgötva kærleiksríka eðli hins sanna Guðs. Þetta snýst ekki lengur um lifunarviðbrögð heldur um löngun til að deila einstakri og óviðjafnanlegri fullkominni hamingju um alla eilífð með honum.

Samfélag við Guð er mögulegt að eilífu, því hann sjálfur er tiltækur allan sólarhringinn; hann tekur ekki við tímapöntunum, en er alltaf reiðubúinn að eiga samskipti hvenær sem er við þá sem elska hann. Ég hef oft sagt það og endurtek það hér: guðlegur veruleiki er fremri öllum skáldskap sem maðurinn hefur ímyndað sér. Og þetta af þeirri einföldu ástæðu að þetta mannlega ímyndunarafl er takmarkað en ímyndunarafl Guðs hefur engin takmörk.

Þess vegna gerir það okkur kleift að leiðrétta þá röð guðlegra gilda sem eru afmynduð með vísan til mannlegrar fyrirmyndar að leita til Guðs. Ég hef alltaf verið meðvitaður um tilvist hins alvalda Guðs og ég vissi að ekkert var honum ómögulegt. Þess vegna vissi ég að hann hafði öll svörin við spurningum mínum og í gegnum árin og reynsluna hefur hann svarað fram úr öllum mínum væntingum. Það er mér líka mikil gleði að láta hann leiðbeina mér frá morgni milli svefns og fullrar vakningar. Ég flýti mér síðan að skrifa niður kennsluna sem ég hef fengið til að deila henni með ykkur.

Í Biblíunni segir Guð okkur að hann skapi hluti með orði sínu. Þetta er vegna þess að boðskapur hans er beint til jarðneskra starfsbræðra hans sem verða að **heyra** opinberanir hans. En í raun eru sköpunarverk hans framleidd af skapandi hugsun hans og mikilvægi orðs hans er ætlað að kynna hann sem skipunargjafa. Sá sem mannkynið verður að hlýða fyrir öryggi sitt og hamingju. Og það er að lokum, í gegnum ritað orð sitt, sem andi Guðs opinberar hjálpræðisáætlun sína fyrir útvöldum sínum. Þess vegna á Biblían vel skilið nafnið „orð Guðs“, sem

opinberar leyndar hugsanir hans og dóma hans yfir himneskum og jarðneskum sköpunum sínum.

Opinberun Biblíunnar var algerlega nauðsynleg því án hennar býður sköpunin upp á ómótstæðilegar gildirur fyrir vantrúaða. En vegna tilvistar þessarar Biblíu, þar sem Guð opinberaði uppruna jarðarinnar og lífið sem hún ber með sér, eru þeir án afsökunar og fordæmdir af Guði fyrir val sitt að hunsa opinberanir hennar. Með því að vísa Guði og nákvæmni hans til hliðar finna vísindamenn stjórnur og vetrarbrautir á himninum sem eru fjarlægjar hver annarri og þessar fjarlægðir eru mældar í hundruðum og milljónum ljósára. Þeir rekja því þessa risavaxnu staðla til aldurs jarðar okkar og týnast í tölum milljóna eða milljarða ára án þess að geta verið nákvæmir. Því þeir vita að þeir geta ekki sannað neitt og að skýringar þeirra eru í raun ekkert annað en algjörlega ósannanlegar tilgátur. Allt þetta er vegna þess að þeir taka ekki tillit til tilvistar skaparans Guðs sem skapar á **augabragði** hluti sem eru aðskildir með hundruðum og milljónum ljósára. En þessi afstaða er aðeins afleiðing uppreisnargjarnrar synjunar á að viðurkenna stöðu sína sem verur sem verða að vera ábyrgar fyrir skapara sínum og þegar sem slíkar gefa honum dýrð og heiður; Það sem Guð krefst og minnir okkur á árið 1844, með rödd „*fyrsta engilsins*“, í Opinberunarbókinni 14:7: „*Og hann sagði hárrí röddu: Óttist Guð og gefið honum dýrðina*, því að komin er stund dóms hans, og tilbiðjið þann, sem skapaði himininn og jörðina, hafið og uppsprettur vatnanna.“ Reykkenndar kenningar þeirra fella aðeins fólk í gildru, eins og þau, sem leitast við að flýja trúarlega skyldu. Hinir sannlega útvöldu falla ekki í þessa tegund gildru og þeir finna í guðlegum opinberunum allt það öryggi sem vantar í hinum hópnum. Að virða guðleg gildi með því að spyrja mannleg gildi leiðir hina útvöldu til sannrar hamingju og ósvikins friðar við Guð í Jesú Kristi; rétta valið fyrir sálir þeirra.

Illskan sem viðgengst í vestrænu samfélagi okkar í dag er ekki ný af nálinni, þar sem Guð hefur þegar refsað henni með hræðilegum refsingum nokkrum sinnum. Sú fyrri birtist í banvænu vatni flóðsins. Sú seinni skall á tveimur blómlegum borgum Jórdandalsins, Sódómu og Gómorru, þar sem Lot, frændi Abrahams, hafði viljað setjast að, með regni af brennandi brennisteini sem Guð lét falla af himni. Guð lét hann fara, til að þyrma lífi sínu, á síðustu stundu, og gefur okkur þannig spádómlega mynd sem fjallar um upptöku síðustu útvöldu áður en „*sjöunda af sjö síðustu plágunum*“ kemur í sömu mynd til að tortíma síðustu uppreisnargjörnum jarðneskum lífum, eftir dýrlega endurkomu Jesú Krists. Þriðja skiptið rættist, samkvæmt samanburðarmyndinni sem gefin er í 3. Mósebók 26:25: „*Ég mun leiða sverð gegn yður, sem mun hefna sáttmála míns*. Þegar þér safnist saman í borgum yðar mun ég senda pláguna meðal yðar, og þér munuð verða seldir í hendur óvinarins.“ Í kristinni tíð er þessi refsing endurnýjuð með „*hefndarsverði*“ fallöxu frönsku byltingarmannanna í heilt ár frá 27. júlí 1793 til 27. júlí 1794; það er að segja 200 árum fyrir síðasta spádómsdaginn sem Guð lagði til í Biblíunni sinni. Tilnefnda árið, 1994, markaði því lok hinna spádómlegu „*fimm mánaða*“ í Opinberunarbókinni 9:5-10 eða 150 raunveruleg ár sem bundu enda á bandalag hans við opinbera stofnanabundna sjöunda dags aðventisma. Eftir þennan dag átti illskan að taka á sig enn hræðilegri mynd í Frakklandi, undir formennsku François Hollande, en undir hans valdi voru allar

tegundir illsku sem Guð fordæmdi lögleiddar. Það er í þessari opinberu lögleiðingu sem mannkynið færir í skyndi sitt þá meginreglu sem nefnd var í upphafi náms þessa kafla, það er að segja það sem þetta vers í Jesaja 5:20 fordæmir: „**Vei þeim sem kalla illt gott og gott illt, sem gjöra myrkur að ljósi og ljós að myrkri, sem gjöra beiskt að sætu og sætt að beiskju!**“ En ég misskil ekki, Guð boðar að „**vei**“ refsí slíku? Já, það gerir hann og samkvæmt Opinberunarbókinni 8:13 er það einmitt undir titlinum „**annað vei**“ sem „**sjötta lúðurinn**“ eða þriðja heimsstyrjöldin í Opinberunarbókinni 9:13 til 21 kemur. Og Andinn vildi leggja áherslu á mikilvægi þessa máls með því að segja í Opinberunarbókinni 9:12: „**Fyrsta veið er liðið hjá. Sjá, tvö vei koma eftir þetta**“ . Það verður að skilja að árið 1994 var illskan ekki enn komin á það háa stig sem hún náði undir forsetatíð Hollande í Frakklandi, heldur einnig í öllum öðrum vestrænum löndum sem lögleiddu, á undan Frakklandi, opinbera hjónaband samkynhneigðra og annarra hinsegin fólks. „**Önnur veið**“ „**sjötta lúðursins**“ er að koma fram fyrir augum okkar vegna viðbjóðs sem rússneska þjóðin og leiðtogi hennar, Vladímír Pútín, finna fyrir viðurstyggilegu, hrörlegu siðferði vestrænna þjóða. Því þetta er aðalástæðan fyrir því að rússneski leiðtoginn neitar að leyfa Úkraínu að ganga til liðs við þennan vestræna herbúðir sem réttlætir það sem Guð telur viðurstyggilegt . Það er sannarlega mikil þversögn að þetta langtíma trúleysingi standi upp svona hneykslað vegna viðurstyggðarinnar. En það er einmitt þetta tímabundna rof í sambandi við Guð sem styður trúarlega endurkomu í þessu Rússlandi sem lengi hefur verið aðskilið frá Vesturlöndum með múrum og þýðingarmiklu táknrænu „járnaltíð“. Þetta ferli að snúa aftur til Guðs hefur þegar einkennt hegðun þeirra sem „**lifðu** af“ „**fjórðu lúðurinn**“ sem kallaður er „**dýrið sem stígur upp úr botnlausu gryfjunni**“, eins og gefið er til kynna og staðfest í Opinberunarbókinni 11:13: „**Á þeirri stundu varð mikill jarðskjálfti og tíundi hluti borgarinnar féll. Í jarðskjálftanum létust sjö þúsund manns og hinir hræddust og gáfu Guði himnanna dýrðina**“ . Og til að gefa spámanni sínum til kynna að kaflinn í þessari andlegu og sögulegu stöðu frá 1793-1794 verði endurtekinn í sögulegu samhengi „**sjöttu lúðursins**“ gefur Guð tilvísuninni í þennan „**fjórða lúður**“ nafnið „**annað vei**“ „**sjötta lúðursins**“; Opinberunarbókin 11:14: „**Annað veið er liðið hjá; sjá, þriðja veið kemur skjótt**“ . Og það sem gerir okkur kleift að rugla ekki saman uppfyllingunum tveimur er einmitt hegðun þeirra sem „**lifðu** af“ hinum tveimur guddómlegu sögulegu refsingum. Því ólíkt þeim sem urðu árið 1794, þá **iðrast þeir sem „lifa af“** eftir „**sjötta lúðurinn**“ ekki lengur, samkvæmt Opinberunarbókinni 9:20-21: „**Aðrir menn, sem ekki voru drepnir í þessum pláqum, iðruðust ekki handaverka sinna, svo að þeir tilbáðu ekki illa anda og skurðgoð úr gulli, silfri, eiri, steini og tré, sem hvorki sjá né heyra né ganga. Og þeir iðruðust ekki manndrápa sinna né galdra né saurlífis né þjófnaðar.**“

Annað sameiginlegt atriði einkennir refsingarnar tvær 1793 og 2023, því Guð telur fjölda þeirra sem létust: árin 1793-1794 samkvæmt Opinberunarbókinni 11:13: „**Á þeirri stundu varð mikill jarðskjálfti og tíundi hluti borgarinnar féll . Sjö þúsund manns létust í jarðskjálftanum , og hinir hræddust og gáfu Guði himnanna dýrðina**“ . Og árin 2022-2023, samkvæmt Opinberunarbókinni 9:15: „**Og fjórir englar, sem búnir voru til stundarinnar, dagsins, mánaðarins og ársins,**

voru leystir lausir **til að deyða þriðjung mannanna** . “ Franska þjóðarsamhengið við „ **fjórdða lúðurinn** “ verður alþjóðlegt evrópskt samhengi í „ **sjötta lúðurinum** “ og að þessu sinni er það „ **þriðjungur** “ Evrópubúa sem látinn er.

Þegar komið er að endalokatímanum geta hinir útvöldu Jesú Krists skilið að hann frelsar þá, ekki aðeins með friðþægingarfórn sinni í þágu þeirra, heldur einnig með spámannlegu ljósi sem lýsir upp skilning þeirra á atburðunum sem eiga sér stað á þeirra tíma. Þessi skilningur er sannarlega ávöxturinn sem berst af hinum ósvikna „ **vitnisburði Jesú** “, það er að segja „ **vitnisburðinum** “ sem þeir fá frá Guði sannleikans, hinum lifandi Guði sem elskar þá og frelsar þá með því að vernda þá frá illu sem stafar af lygum.

Samkeppni og viðbót

Þessi tvö orð, „ **samkeppni** og **viðbót** “, ein og sér, draga saman andstæðar lífsreglur sem djöfullinn og hinn mikli skapari Guð styðja.

Val djöfulsins er það sem á við um jörðina, sem hefur verið undir hans stjórn í næstum sex þúsund ár. Samkvæmt þessari meginreglu örvar samkeppni þróun frumkvæðis og í samkeppni eru sigurvegarar og taparar. Markmiðið er að toppa hinn keppinautinn þar til þeir eru útrýmdir. Því að endanlegt markmið samkeppni er að ná einokun. Og samkvæmt máltaekinu „markmiðið krefst meðalsins“ bannar sá sem vill vinna hvað sem það kostar sér engin meðul. Meginreglan um samkeppni ýtir undir þróun siðleysis. Í nútímanum er þessi samkeppni að einhverju leyti stjórnað af reglum sem vestrænir, og fyrst og fremst bandarískir, dómstólar setja. En ekkert varir mjög lengi og þessar reglur breytast í samræmi við óskir núverandi sigurvegara. Frá árinu 1990 höfum við á Vesturlöndum séð gildi breytast, færast frá ritskoðun til óheftustu og siðspilltustu kynfrelsis. Einnig voru útvöldu Krists varaðir við því að þeir ættu ekki að láta blekkjast af viðmiðum síns tíma; í dag í friði, en á morgun í stríði; í dag frjálssir og á morgun þrælar einræðis alheimsstjórnar. Þess vegna verðum við að rífa okkur frá samtímanum og líta um öxl á mannkynssöguna sem samanstandur af linnulausum styrjöldum. 77 ára friðarár Vesturlanda voru einstaklega gefin af Guði af hernaðarástæðum, en um leið og þau eru liðin mun hörku og einræðisherferð aftur verða lífsregla síðustu mannkynsins sem eftir er eftir kjarnorkusprengjuna í þriðju heimsstyrjöldinni eða „ **sjötta lúðurinn** “ í níunda heimsstyrjöldinni.

Í fortíðinni og fram á þennan dag hefur samkeppni leitt til þess að menn skora hver á annan í skipulögðum leikjum eða oft banvænum einvígjum. Samkeppni var drifkraftur lífsins í Rómaveldi. Til að klífa stigann að yfirráðum hika þeir ákveðnustu ekki við að grípa til líkamlegrar útrýmingar keppinauta, með morði á hvaða hátt sem er. Einnig hefur samkeppni í gegnum tíðina valdið þjáningum, örvæntingarópum og óhugganlegum tárnum fyrir mannkynið. Samkeppni er í uppáhaldi vegna meginreglunnar um umbun sem kemur sigurvegaranum til góða, og í algjöru óréttlæti er þessi umbun breytileg og getur náð óheyrilegum hæðum. Í fornöld var auður aðeins mögulegur fyrir konunga,

hina miklu, en arfleifð þeirra, sem erfðist frá kynslóð til kynslóðar, óx aðeins nema grimmilegur atburður stöðvi þessa lækkun.

Í okkar tíma skýrir samkeppnisreglan ein og sér virkni bandaríks samfélags í Bandaríkjunum. Og í algjörrri siðblindu finnst meirihluti Bandaríkjamanna eðlilegt að forseti fyrirtækis verði ríkari upp á eigin spýtur en heil lönd í öðrum heimshlutum. Og ef þetta ástand heldur áfram án þess að hneykslast of mikið á fólki, þá er það vegna þess að möguleikinn á að auðga sig er boðinn öllum, og næstum allir dreyma um að nýta sér þetta tilboð. Samkeppni vekur öfund vegna þess að hún sameinar og setur fátæka og ríka í samkeppni. Og heimur djöfulsins er skipulagður þannig að peningar eru lífsnauðsyn því þeir kaupa allt: mat, föt, húsaskjól, ánægju og pólitísk völd. Það var með gífurlegum fjölskylduauði sínum að frændi Júlíusar Caesars, ungi Oktavíanus, keypti stuðning rómverskrar almennings og varð fyrsti rómverski keisari í sögunni undir nafninu Caesar Augustus (sérstaklega frægur). Á miðöldum setti samkeppni staðbundna herra upp á móti hvor öðrum og sigraði herra varð lénsmaður sigurvegarans og tapaði verulegum hluta af eignum sínum, sem fóru til sigurvegarans. Það var aftur samkeppnin, sem rómversk-kaþólska kirkjan studdi ekki, sem olli trúarstyrjöldunum sem einkenndu tímabil vélvæddrar biblíuprentunar.

Þegar búið er að hafa í huga ókosti samkeppni er auðvelt að skilja að til að öðlast sanna hamingju verður þessi samkeppnisregla að hverfa alveg. Og lífsreglan sem mun koma í staðinn er sú um viðbót sem á við um allt, menn, dýr, plöntur, tré, grænmeti, ávexti o.s.frv. En einnig og umfram allt, Heilaga Biblíuna þar sem kjarninn í meginreglunni er einmitt þessi **viðbót** frá fyrstu bókinni sem kallast 1. Mósebók til þeirrar síðustu sem kallast Opinberunarbókin.

Með því að byggja Biblíuna á þessari meginreglu um **viðbót** opinberar Guð okkur ekki aðeins sögu trúarsögu mannkynsins, heldur opinberar hann okkur fyrst og fremst þá meginreglu sem hann mun byggja fullkomna hamingju sinna útvöldu og engla sinna á um alla eilífð. Munurinn sem hinn færir er jákvæður kostur fyrir allt samfélagið. Og þar sem umbunin er ekki lengur til staðar er framlag annarrar persónuleika algerlega jákvætt. Myndin af hjólakeðju sýnir stöðu samfélags sem byggir á **viðbótarlíkaninu**. Tenglarnir sem mynda þessa keðju eru fullkomlega jafnir. Lífið samkvæmt Guði leiðir til sama jafnréttis réttinda, jafnvel þótt verkefnin og stigveldið séu ólík. Eilífið er því aðeins eftirsóknarverð fyrir fólk sem hefur ánægju af þessari **viðbótarsamnýtingu**. Þess vegna hefur Guð aldrei reynt að fá allar skepnur sínar til að fylgja staðli hans. Hann veit fyrst og fremst að það er ómögulegt að sannfæra þær allar og hann er fullkomlega ánægður með að velja með tímanum þá útvöldu sem hafa þá prófíl sem hentar hjálpræðisstaðli hans og skilyrðum eilífs himnesks lífs.

Á öllum síðum sínum kynnir Biblían okkur jarðneska reynslu þjóna Guðs. Þekking okkar á Guði hefst með lestri okkar á Biblíunni í 1. Mósebók 1 og 2. Og í þessum versum lærum við hvað Guð samþykkir eða fordæmir: hann samþykkir ljósið og fordæmir myrkrið, tákn góðs og ills. Í 1. Mósebók 2 lesum við: „*Og Guð blessaði **sjöunda daginn** og helgaði hann.*“ Það er þar, í þessum orðum, sem við lærum hversu mikilvæg hvíld „***sjöunda dagsins***“ er fyrir hann, og einnig fyrir hans sönnu útvöldu sem deila smekk hans og gildum. Þess vegna, eftir

áminningu um þetta mikilvægi vegna kynningar þess sem fjórða boðorðsins af tíu boðorðum Guðs, verður orðið hvíldardagur aldrei nefnt í spádómum hans í Daníel og Opinberunarbókinni. Samsvörun þess við „*innsigli hins lifandi Guðs*“ í Opinberunarbókinni 7:2 hvílir á trúarathöfn, sem er háð þekkingu á Guði. Og þessi meginregla staðfestir yfirlýsingu Jesú Krists, sem sagði: „*Og þetta er hið eilífa líf að þekkja þig, hinn eina sanna Guð, og Jesú Krist, sem þú sendir*.“ Á sama hátt er „*synd*“ ekki skilgreind í þessum spádómum vegna þess að orðið „dagur sólarinnar“ er ekki nefnt, og skilgreining hennar er einnig háð trú, sem þekkir Guð eða þekkir hann ekki. Guðlegir spádómar minnast ekki á hluti á skýru máli; þeir benda aðeins á þá, og það er andi Jesú Krists sem gefur lesendum sem kynna sér þá sannfæringu um túlkunina eða gefur hana ekki, eftir því hvort hann metur þá verðuga hennar eða ekki. Þekking okkar á Guði eykst með tímanum og opinberuðum reynslum. Þegar í 1. Mósebók 3 lærum við að ekki ætti að taka ógnirnar sem Guð kynnir létt, því óhlýðni Evu, og síðar Adams, var vissulega refsað með dauða, eins og Guð hafði sagt við Adam. Á sama hátt staðfesti komu vatnsflóðsins árið 1655 eftir syndina þessa þörf á að hlýða orði hans undir refsingu fyrir þjóðarmorð á mannkyni. Þau fjörutíu ár sem Guð gaf fólki sínu að éta í eyðimörkinni staðfestu enn frekar getu hans til að láta það lifa eða deyja. Síðan, fyrir tilstilli dómara og konunga, var sama lexían endurnýjuð í gegnum gamla sáttmálann. Þá gekk Guð-blessað Ísrael inn í nýja sáttmálann sem byggðist á blóði Jesú Krists. Á þessum tímapunkti í sögunni rættust orð Krists: „*Það er fullkomnað*.“ Sátt Guðs við syndugu útvöldu varð möguleg og þegar þeir afneituðu syndinni bar fórn réttláts blóðs ápreifanlega ávöxt guðlegrar náðar í lífi þeirra. Jesús þvoði þá bókstaflega og andlega hreina af syndum þeirra. Því miður, með tímanum, 7. mars 321, var gimsteinn Guðs, dýrmæt perla hans, helgaður hvíldardagur hans, yfirgefinn með rómverskri keisaraskipun sem Konstantínus 1. mikli keisari gaf út. Fyrir vikið myndu bölvánir guðlegrar refsingar halda áfram til enda veraldar, við endurkomu Jesú Krists. En Guð hafði spáð fyrir um áform sín um að endurreisa sannleika sinn, ef ekki á allri jörð syndarinnar, þá fyrst í trú sjöunda dags adventista sem var opinberlega endurreist með tilskipun Daníels 8:14 sem setur dagsetningu þessarar endurreisnar vorið 1843. En á þessum tíma er þessi endurreisn ekki bókstaflega orðin að veruleika, en hún fordæmir þegar iðkun rómverska sunnudagsins sem haldinn var fram á vorið 1843. Hvíldardagurinn verður iðkaður af hinum útvöldu aðeins eftir að seinni prófraun adventista lýkur 22. október 1844, það er að segja frá 23. október 1844.

Á sama tíma og hann krafðist endurreisnar á helgum sjöunda degi hvíldardags síns, frá vorinu 1843 og haustinu 1844, hóf Guð að færa útvöldum sínum hina miklu opinberun sína. Hvað nýtt gat hún fært, eftir jarðneska þjónustu Jesú Krists? Aðeins opinberun um tilvist „syndar“ sem djöfullinn hafði endurreist í kristinni kirkju, eftir þessa þjónustu Jesú Krists. Og til að færa þessa opinberun á raunverulegan hátt, lét Guð hana hvíla á tveimur spádómsbókum, Daníel í gamla sáttmálanum og Opinberuninni í nýja sáttmálanum. Og hér er aftur ómögulegt að gefa annarri hvorri þessara tveggja bóka meiri þýðingu, því þær eru óumdeilanlega **samhæfandi**. Án Daníels er Opinberunin óskiljanleg og án opinberunarinnar sem gefin var Jóhannesi er Daníel ónákvæmur og dularfullur. Daníel veitir mun færri upplýsingar en Opinberunarbókin, en þessi skortur á

magni er bætt upp með gæðum opinberunar hans, því hann kynnir okkur nauðsynlegan grunn til að skilja dóminn sem Guð fellur yfir gyðingdóma og kristna trúarbrögð. Fyrir kristna trú eru þessir grunnþættir samanteknir mjög einfaldlega sem hér segir: Dan 8:12: „*herinn var framseldur með eilífum vegna syndar*“; hvenær? Árið 538; Dagsetning stofnunar „*syndar*“: 7. mars 321. Tími þessarar yfirgefningar við rómversku kirkjuna er 1260 dagar-ár, kynntur í formi „*tími, tíðir og hálfur tími*“ í Dan 7:25: „*Hann mun tala orð gegn hinum hæsta, hann mun kúga heilögu hins hæsta og hann mun hugsa sér að breyta tímum og lögmáli, og hinir heilögu munu framseldir verða í hendur hans um tíma, tíðir og hálfan tíma*“ . » Sama tímabil er kynnt sem „*fjörutíu og tveir mánuðir*“ og „*1260 dagar*“ í Opinberunarbókinni 11:2-3: „*En ytri forgarð musterisins skalt þú sleppa og ekki mæla hann, því að hann er gefinn heiðingjunum, og þeir munu fótum troða hina helgu borg undir fótum í fjörutíu og tvo mánuði* . Og ég mun gefa vottum mínum tveimur, klæddum sekk, vald og þeir munu spá í eitt þúsund tvö hundruð og sextíu daga .“

Eftir þessi 1260 raunverulegu ár ofsókna rómversku páfanna og evrópsku konungsveldanna, í Daníel 8:14, ákveður Guð árið þegar opinberun dóms síns hefst. Þetta er gert mögulegt með því að velja útvöldu, sem trú þeirra er prófuð að því marki að Guð lýsir þá „*verðuga*“ í Opinberunarbókinni 3:4: „*En þú hefur fáeina menn í Sardes, sem hafa ekki saurgað klæði sín. Þeir munu ganga með mér í hvítum klæðum, því að þeir eru verðugir*“ . Á hvaða grundvelli metur Guð þá verðuga? Ólíkt fjölda falskra hefðarkristinna manna, eru útvöldu Guðs aðgreindir með því að þeir eru samkvæmir orðum sínum. Þeir krefjast hjálpræðis Jesú Krists og Guð staðfestir þá vegna þess að þeir hlýða honum og leggur mikla áherslu á spádómlegar opinberanir hans í Biblíunni. Guðlegir spádómar voru skrifaðir í Biblíunni, en þeir eru aðeins skiljanlegir þegar heilagur andi hans upplýsir hugi útvöldu sinna. Þetta fólk, sem að eðlisfari þráir aðeins að gera og framkvæma guðdómlegan vilja hans, uppgötvar að það er Guð sjálfur sem, þekkir djúpa og sanna eðli þeirra, hefur leiðbeint þeim og leitt þau til hlýðni sinnar. Samkvæmt mynd Biblíunnar er það ekki sauðurinn sem leitar húsbónda síns, heldur hið gagnstæða: það er „*góði hirðirinn*“ sem „*kemur að leita að týndum sauðum sínum*“ . Og Jesús bætti við: „*Mínir sauðir þekkja rödd mína, ég kalla þá og þeir fylgja mér*“ . Þetta efni leiðir mig til að ræða um trúskipti Páls. Það var mögulegt vegna þess að Páll elskaði einlæglega sannleikann sem opinberaðist fólki hans, Ísrael, sem Guð hafði gert að gæslumanni spádóma sinna. Hann var knúinn áfram af einlægri ákafa í blindni, ólíkt öðrum sviksamlegum og útreiknanlegum Gyðingum, eins og æðsta prestinum Kaífasi eða Júdasi. Guð, sem rannsakar hugsanir, hjörtu og anda, þekkti sanna eðli hans fullkomlega. Þess vegna knúði hann hann með blindandi sýn til að snúa sér til trúar og þjóna sér. Páll er dæmigert dæmi um „*týnda sauðinn*“ sem Jesús kemur til að bjarga úr herbúðum djöfulsins vegna þess að hann er verðugur.

Eins og guðlegur sannleikur eru hinir útvöldu einföld og, umfram allt, mjög rökrétt fólk. Til að skilja guðlega opinberun þarf ekki hærri menntun, því það sem opinberað er er aðgengilegt hinum einföldustu mönnum, vitsmunir eru gefnir af Guði.

Þannig, eftir hið mikla ljós sem fyrstu postular Jesú fengu í honum, réðu aldir andlegs myrkurs yfir mannlífinu þar til ljósið sem kom eftir trúarpróf „aðventista“ haustið 1844 kom aftur. Þetta var aðeins upphafið að endurkomu guðdómlegs ljóss, en kjarninn var endurreistur: iðkun sannrar hvíldar sjöunda dags hvíldardagsins og vitund um mikilvægi spámannlegrar opinberunar Biblíunnar, sem staðfestir tilkynningu um loka dýrðlega endurkomu Jesú Krists. Túlkanir spádómanna voru enn rangar og bráðabirgða, en viðhorf þjóna Guðs var verðugt hjálpræðis Krists. Vegna þess að hann rannsakar hjörtu og hugsanir, velur Guð útvöldu sína út frá sannleikaviðmiðum sem snerta eðli mannsins. Raunveruleg skilningur á opinberuðum leyndardómum er aðeins háður tíma, því hann næst smám saman og nær hámarki sínu aðeins á síðustu dögum sex þúsund ára vals guðdómlega verkefnisins á hinum útvöldu.

„**Syndin**“ sem opinberuð er í Dan 8:12 er tengingin sem tengir saman myndirnar af Evrópu sem lýst er í Opinberunarbókinni með táknum „**tú horn og sjö höfuð**“. Þessi táknræna merking „**tú hornanna**“, sem vitnað er í fyrst í Dan 7:7, er skotmark Guðs í Opinberunarbókinni á þremur mismunandi tímum sem auðkennd eru með fjarveru eða nærveru „**kórónu**“ sem eru sett á „**höfuðin**“ eða á „**hornin**“. Og í þessari nálgun vísar Guð aftur til meginreglunnar um **fyllingu**. Þannig að þegar þessi „**kórónu**“ eru á „**sjö höfðunum**“ í Opinberunarbókinni 12:3, er Evrópa skotmark á rómverska keisarátímabilinu; sem vekur upp ofsóknir fyrstu kristinna manna, þar til svikul og blekkjandi friðurinn sem Konstantínus keisari, sem fyrirskipaði að guðdómlegi hvíldardagurinn skyldi afnuminn 7. mars 321, stofnaði. Þá var þessi „**synd**“ sem Guð fordæmdi í Dan 8:12, staðfest. En hún var dulbúin með því að taka upp „dag sólarinnar“ sem kom í staðinn á fyrsta degi vikunnar. Og þannig varð „dagur sólarinnar“, sem rómverskir heiðnir heiðraðir, fyrsti dagur vikunnar, að „**merki**“ rómversks valds í andstöðu við hvíldardaginn sem sjálfur myndar „**konunglega innsigli hins lifandi Guðs**“. Þið verðið að gera ykkur grein fyrir því hversu mikið þetta fannst sem svik og móðgun af hálfu skaparans Guðs, og þar af leiðandi gátu syndarar sem drýgðu vísvitandi synd ekki lengur fengið náð Krists. Því orðin „**sjöundi og fyrsti**“ vörpuðu sekt á þeim sem lögmættu breytinguna sem þessi rómverski keisari olli. En breytingin á vikulegum hvíldardegi var vel undirbúin með því að „**tú**“ ára hræðilegra ofsókna, eins og spáð er í Opinberunarbókinni 2:10, sem rómverski keisarinn Dókletíanus og samstarfskeisarar hans stóðu fyrir í fjórðungsveldi hans, á árunum 303 til 313. Að fyrirmælum Konstantínusar jók stöðvun ofsókna þróun kristinnar trúar og í stórum stíl voru ótrúaðir skírðir til að ganga í nýju trúarbrögðin sem keisarinn sjálfur verndaði. Allar þessar yfirborðskenndu trúskipti samþykktu breytinguna á hvíldardeginum án vandræða. Því á þeim tíma voru hinir útvöldu, hinir sönnu, færir um mótspyrnu, jafn fáir og á nokkurri annarri öld, þar til á okkar eigin. Með upptöku fyrsta dags hvíldar erum við vitni að upphaflegri myndun rómversk-kaþólsku trúarinnar. Eins og ormurinn er í ávextinum hefur **„djöfullegt merki“** gengið inn í kristna trúarkenningu og iðkun, og um jarðneska eilífð, þar til dýrðleg endurkoma Jesú Krists.

Í Opinberunarbókinni 13:1 færast „**kórónuhausarnir**“ lúmskt frá „**sjö höfðunum**“ yfir í „**tú hornin**“. Andinn gefur þannig til kynna að **Evrópa konungsvelda** sé skotmark í samhengi við undirgefni hennar við rómverska

páfastjórnina sem var stofnuð frá 538 til 1798, það er að segja það sem Dan 8:24 spáði með því að segja: „Tú **hornin** eru **tú konungar** sem munu koma úr þessu ríki. Annar mun koma eftir þá, **hann mun vera ólíkur hinum fyrri** og hann mun steypa þremur konungum undir sig.“ Það er því þessi annar „**konungur**“ Daníels sem er táknður með tákninu „**sjö höfðunum**“ í Opinberunarbókinni. Í þessu versi verðum við að taka eftir mikilvægi nákvæmninnar „**hann mun vera ólíkur hinum fyrri**“ vegna þess að þessi „**munur**“ er páfaleg trúarleg máttur hans. Þannig, öfugt við fullyrðingar rómversku páfakirkjunnar, eru páfarnir ekki arftakar Péturs postula, þar sem Guð setur páfastjórnina fram eftir sundrun Rómaveldis; sem var lokið frá árinu 395. Tengillinn sem tengir þetta tímabil „**tú hornanna**“ í Evrópu er enn „**syndin**“ sem Konstantínus keisari stofnaði. En að þessu sinni er „dagur sólarinnar“ lagður á af trúarstofnun og þar að auki hefur hann verið endurnefndur „dagur Drottins“ eða, á latínu, „Dies Domenica“ og á frönsku: „sunnudagur“. Miðað við þekkingu okkar á þessum staðreyndum mun gildi trúar okkar ráðast af viðbrögðum okkar. Erum við reið, agndofa, ögruð, undrandi, hneyksluð, reið eða skilur það okkur eftir köld og áhugalaus? Sá sem varð fyrir móðguninni er ekki bara hver sem er. Þetta er hinn mikli Guð, skapari alls lífs, hluta, laga eða meginreglna, og verðið sem þarf að greiða er í samræmi við almætti hans. Hvort sem allt mannkynið er meðvitað um vandamálið eða ekki, þá er það að greiða afleiðingar þessa guðdómlega tignarleysis með óendanlega mörgum bölvunum sem slá það á marga vegu, eldgosum, jarðskjálftum, flóðbylgjum, eyðileggjandi fellibyljum, innrásum eyðileggjandi skordýra, flóðum, hagléli og banvænum styrjöldum, o.s.frv. Konstantínus keisara var það að kenna að rómverska páfavelðið bætti við „**hroka**“ sem Dan 7:8 og 20 eignar honum með því að þora að umbreyta upprunalegum texta tíu boðorða Guðs, jafnvel þótt það þorði að eyða texta annars boðorðsins, þar sem Guð bannar að falla fram fyrir skurðmyndum af jarðneskum eða himneskum verum. Fjöldi fólks hunsar þetta guðdómlega bann og falla fram fyrir myndum af dýrlingum sem páfakirkjan sjálf hefur tekið í dýrlingatölu og fremur þannig trúarlega guðdómlega viðurstyggið. Með tímanum endurtaka menn sömu hegðun, jafnvel þótt sögulegt samhengi breytist. En á okkar tímum hefur langi friðurinn sem stóð til ársins 2022 aukið á fyrirbærið. Guð og meginreglur hans eru ranglega og andstyggilega hunsaðar og fyrirlitnar. Páfakirkjan formfesti þannig heiðna mynd kristinnar frá árinu 321. Og þegar guðlegur sannleikur var útbreiddur í gegnum Biblíuna á milli 1170 og 1789, ofsótti hún mótmælendaspámenn Guðs og Biblíunnar sjálfrar til dauða, en lestur þeirra var bannaður; afbrotamenn gerðu sig seka um dauða, fangelsun eða flutninga á konungsgaleium.

Til að binda enda á þessa viðurstygglega yfirráð, vakti Guð upp frönsku byltinguna og hefndarfulla fjöldamorðin sem tók að sér aðal sökudólgana: konungsvaldið og klerkastéttina í rómversk-kaþólskri trú, þar á meðal Píus VI páfa, sem lést í fangelsi í Valence í Drôme árið 1799. Trúarfriðurinn sem Guð kom á eftir þessi fjöldamorðin átti að stuðla að endurreisn kenningarlegrar sannleika hans. Það var því á þessum tíma trúarfriðar sem aðventistaréttarhöldin 1843 og 1844 gátu átt sér stað. En fyrir utan hina útvöldu sem voru valdir í þessum prófraunum spámannlegrar trúar, studdi friður sérstaklega þróun frjálsrar hugsunar og trúleysis sem myndaðist í huga frönsku byltingarmannanna. Og þessi

fyrirmynd breiddist út til allra vestrænna þjóða Evrópu, í gegnum stríðin sem Napóleon I ' keisari Frakklands, leiddi. Ástandið gat aðeins versnað með tímanum, þar til „ **endalokatíminn** “ sem spáð er í Dan. 11:40: „ **Á endalokatímanum mun konungur suðursins ráðast á hann. Og konungur norðursins mun koma á móti honum eins og hvirfilvindur með vögnum, riddurum og mörgum skipum. Hann mun koma inn í landið, breiðast út eins og lækur og flæða yfir .** “ Þessi „ **endalokatími** “ á sér stað við lok þess tíma sem hinir útvöldu verða innsiglaðir samkvæmt Opinberunarbókinni 7:3: „ **Gjörð ekki jörðinni skaða, hafinu né trjánum, fyrr en vér höfum innsiglað þjóna Guðs vors á enni þeirra .**“ Síðasta viðvörunarrefsing, samanbörð við þjóðarmorðin í Frakklandi 1793-1794, kemur síðan til að slá seka Evrópu og heiminn.

Síðasta tímabil Evrópu er táknað með algjörri fjarveru „ **kórónubrúna** “ á „ **tíu hornunum** “ og „ **sjö höfðunum** “ eins og í myndinni Opinberunarbók 17:3: „ **Hann leiddi mig burt í andanum út í óbyggðina. Og ég sá konu sitja á skarlatsrauðu dýri , fullu af guðlastsnöfnum , með sjö höfuð og tíu horn .** “ Hvarf „kórónubrúnanna “ á „ **tíu hornunum** “ þýðir að andinn beinist að Evrópu á þeim tíma þegar konungsveldi hafa að mestu verið skipt út fyrir lýðveldisstjórnir. En frá fyrri tímabilum hafa þessar lýðveldisþjóðir haldið í „ **guðlastin** “ sem tengjast „ **sjö höfðunum** “, það er að segja, tengdum rómversku páfaborginni. Á sama hátt ber nýja „ **skarlatsrauða** “ „ **dýrið** “ litinn sem tengist rómversk-kaþólsku páfastjórninni sem kallast „ **Babýlon hin mikla** “ í Opinberunarbókinni 17:4: „ **Konan var klædd purpura og skarlati og skreytt gulli, gimsteinum og perlum. Hún hafði gullbikar í hendi sér, fullan af viðurstygðum og óhreinindum saurlifnaðar síns.** “ Og „ **skarlatsrauð** “ er, eins og „karmosin “ og „ **purpuri** “, litur „syndarinnar “ samkvæmt Jesaja 1:18: „ **Komið og skulum ræðast við!**“ *segir Jahve.* „ **Þótt syndir yðar séu sem skarlat , skulu þær verða hvítar sem snjór, og þótt þær séu rauðar sem karmosin , skulu þær verða sem ull .** “ » **Skarlatsrauð** „ **kápa** “ táknaði „ **syndina** “ sem lögð var á Jesú í Matteusi 27:28: „ **Og þeir færðu hann úr klæðum hans og lögðu yfir hann skarlatsrauðan kápu .**“ En þessi „ **skarlatsrauða kápa** “ staðfesti hann einnig sem „ **konung Gyðinga** “; „ **skarlatsrauð** “ er einnig tákn um konungsvald.

Þessi ímynd sem gefin er í Opinberunarbókinni 17:3 er sú sem við sjáum í vesturhluta okkar, sem eiga sameiginlega trúararfleifð rómversku páfakirkjunnar. Þessi sameiginlega sameining varðar... einnig erfingjar mótmælendabjódanna fyrsta dags hvíldar sem rómverska kirkjan kenndi. En það er líka ímynd síðustu alheimsstjórnarinnar sem verður mynduð og stofnuð af eftirlifandi uppreisnarmönnum þriðju heimsstyrjaldarinnar. Þessi síðasta jarðneska einræðisstjórn er táknuð í Opinberunarbókinni 13:11 með „ **dýrinu sem stígur upp úr jörðinni** “. Hún birtist, með **tímanum** , á eftir „ **fyrsta dýrinu** “ sem sjálft „ **stígur upp úr hafinu** “ í Opinberunarbókinni 13:1. Í þessari röð „ **hafshafsins** “ spáir Guð fyrir um yfirráðin í röð, rómversk-kaþólsku, síðan bandarísku mótmælenda, samkvæmt ímyndinni sem lögð er fram í 1. Mós. 1:9-10: „*Og Guð sagði: Safnist vötnin undir himninum saman á einn stað og láti þurrlendið sjást.*“ *Og það varð svo. Guð kallaði þurrlendið jörð , og safn vatnanna kallaði hann höf . Og Guð sá að það var gott .*“

Spádómsmyndin , **sem er samofin hver annarri** , kemur fram í endurteknum yfirlitum yfir kristna tímann frá mismunandi sjónarhornum, og öll þessi yfirlit skarast og mynda **samofin** skilaboð sem Guð opinberar. Mikilvægi spádóma gæti aðeins orðið ljóst fyrir suma hinna útvöldu þegar þeir sjá sannfærandi sannanir fyrir túlkunum sem þeim eru lagðar til. Ég minni ykkur á að fyrir suma verður það of seint þegar spádómurinn rætist, þar sem Guð lýsir yfir í Esek. 33:33: „ **Þegar þetta gerist, og sjá, það gerist, þá munu þeir vita að spámaður var á meðal þeirra.** “ Þeir munu vita, já, en of seint, því þessi boðskapur varðar þá sem Guð segir við spámann sinn í vers 32 hér að ofan: „ *Sjá, þú ert þeim eins og ljúfur söngvari, með fagra rödd og fær í tónlist. Þeir hlusta á orð þín, en þeir koma þeim ekki í framkvæmd.* “ Ég þekki þetta vers vel þar sem andinn kynnti það einhverjum sem spurði mig út í það. Samhengi breytist, en uppreisnargjörn mannleg hegðun heldur áfram í vantrú. Nei, til að þóknast Guði má maðurinn ekki bíða eftir uppfyllingu spádómanna, hann verður að trúa á uppfyllingu þeirra áður en hann hefur sannað sönnunina. Trú er traust sem gefið er fyrirfram opinberandi Guði. Og þegar uppfylling hlutanna kemur, heldur Guð aðeins eftir þeim skorti á trú sem vantrúaðir sýndu áður eða, öfugt, trúnni sem bent var á í hans sönnu útvöldu. Þess vegna varða sannanirnar sem spádómarnir bjóða hinum útvöldu ekki uppfyllingu þeirra, heldur birtast þær í Uppgötvun og skilningur á þeim fíngerðum sem Guð sýnir í spámannlegri fyrirkomulagi sínu. Þetta er sönnunin sem Guð telur þóknanlega, því að útvöldu hans uppgötva og dást að óendanlega, takmarkalaus visku og greind guðdómleika hans. Skilningur á spádómum Biblíunnar jafngildir veitingu andlegrar viðurkenningar sem Guð býður þeim útvöldu sem sannar sig verðugan þess. Því að spádómar Biblíunnar þjappa saman og endurtaka kenningar sem öll Biblían veitir frá 1. Mósebók til Opinberunarbókarinnar. Það er þessi spámannlega rannsókn sem gerir okkur kleift að staðfesta að allar bækur sem mynda Biblíuna eru tjáning á innblæstri hins eina anda Guðs sem heimsótti okkur falinn í mannslíkama í Jesú Kristi.

Frá litlu ljósi til stórs ljóss

Með rökum og notagildi leggjum við áherslu á dagsetningarnar 1843 og 1844, sem voru fyrstu tvær prófraunir aðventista. En það er kominn tími til að vita að dagsetningin 1994 einkenndist af dýrð sem er meiri en þessi tvö. Og þetta þrátt fyrir eðli þessarar andlegu reynslu sem aðventistar, sem dreifðir eru um allan heim, hafa kæft og hunsað. Samt sem áður var það á þessum degi 1994 að Guð birti hið mikla ljós sem spáð var í allra fyrstu sýninni sem hann gaf spákonu sinni Ellen Gould White og sem hún segir frá og lýsir í verki sínu „Early Writings“. Þetta mikla ljós er verðugt þessarar skilgreiningar, því ólíkt því fyrra sem var staðfest á milli 1844 og 1873, er það endanlegt og verður aldrei dregið í efa. Mikilvægi þess er staðfest af þeirri staðreynd að Guð afneitar gildi upprunalegu arfleifðar aðventista með því að segja í boðskap sínum til „ **Laódíkeu** “, nafni síðasta tímabils opinberrar stofnanaaðventisma, í Opinberunarbókinni 3:17-18: „ *Þar sem þú segir: ‘Ég er ríkur og auðugur og þarfnast einskis,’ og veist ekki að þú ert vesæll og aumingi og fátækur og blindur og nakinn, þá ráða ég þér að kaupa*

af mér gull, skírt í eldi, til þess að þú verðir ríkur, og **hvít klæði**, til þess að þú getir klæðst og vanvirða nektar þinnar verði ekki sýnileg, og smyrsl við augu þín, til þess að þú sjáir.“ » Í þessu versí staðfestir þörfin fyrir að fá frá Jesú Kristi „**hvít klæði**“ spurninguna um stöðu brautryðjenda aðventismans sem Guð miðar á og tilnefnir í Opinberunarbókinni 3:4, með því að segja um þá þessi blessunarorð: „En þú hefur í Sardes fáeina menn sem hafa ekki saurgað klæði sín; þeir munu ganga með mér í **hvítum klæðum**, því að þeir eru þess verðugir.“ Augljóslega hefur þessi reisin glatast og þörfin á að draga í efa kenningarlega arfleifð aðventistahefðarinnar er augljós og studd. Og þetta, enn frekar þar sem upphafsvers aðventismans, Daníel 8:14, verður að vera endurþýtt að fullu. Gamla þýðingin „Þar til tvö þúsund þrjú hundruð kvöld og morgna verður helgidómurinn hreinsaður“ verður samkvæmt hebreska textanum: „**Þar til kvölds og morguns verður tvö þúsund þrjú hundruð; og heilagleiki verður réttlættur.**“ Þetta er ekki einföld hreinsun heldur fullkomin endurþýðing. Og að þessu sinni hefur boðskapurinn þann kost að verða skýr og skiljanlegur, því það snýst ekki lengur um himneskan helgidóm sem á að hreinsa, heldur um guðlegan og mannlegan „**heilagleika**“ sem á að „**réttlæta**“ með „**eilífri réttlæti**“ sem Jesús Kristur færði, samkvæmt Dan 9:24: „Sjötíu vikur eru ákveðnar yfir fólk þitt og þína heilögu borg, til að fullkomna afbrotin og til að útrýma syndum, til að friðþægja fyrir misgjörðir og til að koma á eilífu réttlæti, til að innsigla sýnina og spádóminn og til að smyrja hið allra helgasta.“ Boðskapur Dan 8:14 verður rökréttur og samhangandi þar sem hann birtist eftir ásakanirnar sem Guð gerir gegn falskri kristni, erfingja rómversk-kaþólsku viðurstyggðanna sem vitnað er í í versí 13 sem kemur á undan honum: „Ég heyrði einn dýrling tala, og annar dýrlingur sagði við þann sem talaði: Hversu lengi mun sýnin snúast um daglegu ~~fórnina~~—og um eyðileggingu syndarinnar? Hversu lengi mun ~~helgidómurinn~~—, heilagleikinn og herinn vera ~~fótum~~—troðinn?“ Frá vorinu 1843, lokum 2300 kvöld-morgna sem hefjast á vorin árið 458, lokar Guð dyrum náðar sinnar fyrir þessari fölsku kristni sem varðar öll opinber kristin trúarbrögð sem iðka restina af fyrsta rómverska deginum. Val aðventista útvöldu getur því hafist frá þessu vori 1843, og þetta er tilgangurinn með tveimur fölskum tilkynningum um endurkomu Jesú Krists fyrir dagsetningarnar vorið 1843 fyrst, síðan fyrir 22. október 1844. Fyrir Guð skiptir það ekki máli að Jesús kemur ekki á þessum tveimur dögum, fyrir hann skiptir það eina máli hvernig þessar tilkynningar eru mótteknar af þeim sem taka þátt í trúarprófinu. Og þar eru lærisveinar Descartes sjálfkrafa vanhæfir, því rökfærsla Guðs hefur ekkert kartesískt við sig heldur er afar lúmsk. Því að fyrir honum gegnir það sem er falskt hlutverki sannleikans, í takmarkaðan tíma reynslu. Falsið sem Guð notar er ekki lygi, því Guð notar það til að frelsa sína útvöldu, ólíkt djöflinum sem notar fals lyga sinna til að tortíma mannssálum.

Hvað varðar spádómlega skilning, þá hefur litla ljósið frá 1844, sem táknrænt er kallað „**miðnætursrópið**“ samkvæmt „**dæmisögunni um tíu meyjarnar**“, ekkert lengur í samanburði við hið mikla. Reyndar, árið 1994, kom ljósið frá Guði til að lýsa upp að fullu 12 kafla Daníelsbókar og 22 kafla Opinberunarbókarinnar. Það var ekki fyrr en árið 2018 að ný ljós leiddu mig til að læra og deila spádómsperlunum sem leynast í 1. Mósebók. Það var á þessum sama degi sem andinn leyfði mér að uppgötva tilvist spádómsboðskapar sem er að finna

í frumtexta tíu boðorða Guðs. Og það var aftur vorið 2018 að skýringin sem leiðir til þess að Jesús Kristur verður endurkoma vorið 2030 opinberaðist mér og bróður mínum í Kristi, Jóel, sem styður mig og hjálpar mér á áhrifaríkan hátt þökk sé gjöfum þeirra og einstöku sögulegu minni sem Guð gaf honum.

Ég hef beðið síðan 1982 eftir að Þriðja heimsstyrjöldin, sem hefur verið að undirbúa upphaf í Úkraínu frá 24. febrúar 2022, rætist. Og ég sé hana loksins gerast. Ekki það að ég hafi verið að flýta mér að komast inn í þetta skelfilega samhengi, heldur vegna þess að ég vissi að atburðurinn var óumflýjanlegur, vegna þess að skaparinn Guð hafði spáð honum. Þetta hræðilega stig var fyrir framan mig, og eftir það, það enn hræðilegra, lokapróf trúarinnar þar sem dauðadómur verður gefinn út gegn öllum sem halda helgan hvíldardag Guðs. Og að lokum þessarar prófraunar, loksins, frelsunin sem hinn dýrlegi og guðdómlegi Jesús Kristur færir.

Stöðugur vöxtur guðlegs ljóss hefur einnig aukið þekkingu mína á Guði og ég hef getað áttað mig á því hversu mikið íbúar jarðarinnar hunsa sanna mynd hans og fyrst og fremst skömm á þá, af kristnum mönnum allt fram að sjöunda dags aðventistum, sem Guð hafði yfirgefið síðan 1994. Með tímanum og tækni hefur jörðin orðið að litlu þorpi þar sem allir uppgötva tilvist og siði annarra. Vegna þessara alþjóðlegu samskipta er alþjóðleg manngerð að þróast um alla jörðina. Sami neyslusmekkur, sami áhugi á tækni og framþróun hennar, sömu tegundir matar og drykkjar, og einnig, og umfram allt, sama falska hugmyndin um skapara Guð. Í Kína, landinu sem tilbiður hinn mikla dreka, tákna „jing og yang“ andstæðar meginreglur góðs og ills. Kraftarnir eru jafnir og sigurvegarinn er stundum annar, stundum hinn. Þessar heimspeki hafa slegið inn í vestrænt samfélag okkar. Og þetta hefur verið gert enn auðveldara vegna þess að rómversk-kapólska trúin hefur lengi kynnt kristna trú undir þessari meginreglu: Guð er guð góðs, Satan djöfullinn er guð ills. Það væri nákvæmara að segja: Guð er sannleikurinn, Satan djöfullinn er lygarinn og lyginn. Allt þetta vegna þess að Guð skaðar stundum uppreisnargjarna menn og vonda engla. Á sama hátt, öfugt, til að tæla fórnarlömb sín, getur Satan stundum gert þeim gott. En tíminn fyrir „mysu“ er liðinn; við verðum nú að losa okkur við falska fordóma sem hafa borist frá trúarhefðum manna. Nei, það er ekki til Guð góðs og guð ills eins og fjöldi Vesturlandabúa hugsar um það með Kínverjum eða hindúum Austurlandabúum. Raunveruleikinn er mjög ólíkur, því það er aðeins einn Guð, Skaparaandinn, sem gefur gott eða illt. Þegar hann veldur illu getur hann gert það beint sjálfur í gegnum náttúruna, eða hann getur falið djöflinum og illum öndum hans verknaðinn. En hann og aðeins hann ákveður allt. Illar andarnir hafa þegar sýnt að þeir geta ekki staðist kraft Skapara Guðs holdgervings í Jesú Kristi. Þeir óttast hann og lúta yfirvaldi hans. Herbúðir góðs og ills eru því alls ekki jafnar. En þessi falska hugmynd um hlutina er enn til staðar vegna þess að menn eru fórnarlömb biblíulegrar fáfræði sinnar og áhrifa falskra erlendra heimspeki.

Sem lokasamantekt á þekkingu minni á spádómum Biblíunnar tek ég eftir líkindum milli tímabilanna sem ákveðin eru með skiptingu spádómstímans. Aðalskiptingin er miðuð við dagsetninguna 1844. Við höfum því tímabil milli postulatímabilsins og 1844 og tímabil milli 1844 og endurkomu Jesú Krists. Nú

fylgja þessi tvö tímabil sömu tvöföldu reynslunni. Þau hefjast á tíma ljóss, líða í gegnum tíma yfirráða myrkurs og guðdómlegt ljós snýr aftur til að leiðrétta kenningarvillurnar sem tekin hafa verið upp. Ég þróa þessa hugmynd fyrir tímabilið sem sett var fyrir 1844. Það hefst í kenningarlega hreinu og fullkomnu postulalegu ljósi, líður síðan á milli 538 og 1798 í gegnum tíma djúps myrkurs, en með siðaskiptunum á 16.^{öld} endurreisir biblíulegt ljós evangelískan sannleika eins og hjálpraði gefið af náð og trú byggt á eingöngu biblíuritningunni. Fyrir tímabilið eftir 1844: Prófraunir aðventista skapa trú sjöunda dags aðventista sem er ákafur fyrir guðdómlegan sannleika; Aðventistatrú endurskapar fullkomna trú postulanna. Með tímanum verður aðventisminn veraldlegur og missir ást sína á sannleikanum, og myrkrið ræður ríkjum þar til árið 1994, þegar Guð vekur upp nýja von aðventista um endurkomu Jesú Krists. Hið mikla spádómsljós sem fylgir þessari von er hafnað og fyrirlitið þrátt fyrir viðvörun Guðs í 1. Þess. 5:19-20-21: „*Slökkvið ekki andann. Fyrirlítið ekki spádóma. Prófið allt, haldið því sem gott er.*“ Og í þessari trúarprófraun velur Guð síðustu útvöldu berendur sína mikla og óviðjafnanlega ljóss. Á aðventistatímanum er ártalið 1994 því sambærilegt við ártalið á 16.^{öld}. Við getum því betur skilið hvernig Guð núllstillir teljarana árið 1844. Krafa hans um hinn sanna sjöunda dags hvíldardag setur nýjan grunn sem skilyrðir hjálpraði. Náð fæst nú með því skilyrði að hinn kallaði sanni sig verðugan útvalningar með ást sinni á spámannlegum sannleika Biblíunnar. Þekkingin á hvíldardeginum sem smám saman er tekin upp endurskapar, með tákni „*tólf ættkvíslanna*“ í Opinberunarbókinni 7, upphafsstig fullrar uppljómunar sem er sambærilegt við tíma „*tólf postulanna*“. Þannig réttlætir röð þessara tveggja tímabila vísunina í „*24 öldungana*“ í Opinberunarbókinni 4:4: „*Í kringum hásetið sá ég tuttugu og fjóra. „háseti, og á þeim sitjandi tuttugu og fjórir öldungar, klæddir hvítum klæðum, og á höfðum sér gullkórónur. Þessir „öldungar“ „sitja“ vegna þess að þeir hafa unnið sigur eins og Kristur á undan þeim, sem Guð segir við, spámannlega, í Sálmi 110:1: „Sálmur Davíðs. Jahve segir við Drottinn minn: Setstu mér til hægri handar, þar til ég gjöri óvini þína að fótскör þinni.*“

Frá 1844 og fram til dagsins í dag hefur kristin trú, sem ekki er bardagamaður, orðið hálfvolg, formsbundin, hefðbundin og því mjög yfirborðskennd. Nú, í fyrri kaflanum, vitnaði ég í þetta vers þar sem Jesús sagði: „*Það er eilíft líf að þeir þekki yður.*“ „*þú, hinn eini sanni Guð, og Jesús Kristur, sem þú sendir.*“ Nú, í 1. Mós. 4:1, segir Andinn okkur: „*Að maður þekkti Evu, konu sína, og hún varð þunguð og fæddi Kain og sagði: Ég hef myndað mann með hjálp Jahve.*“ Í þessu versí tekur sögnin „*að þekkja*“ á sig kynferðislega mynd sem sannar að Guð getur í engu tilviki verið ánægður með yfirborðskennd samband, því hann krefst djúprar, einlægrar og hámarks samfélags frá sínum sönnu útvöldu; sem útilokar hefðbundnar kristnar trúarbrögð.

Lengi vel, og þar til Guð hafnaði stofnanabundinni aðventisma, höfðu guðfræðingar hennar rangt fyrir sér í túlkun sinni á ávítunum sem Jesús beinir til þjóna sinna í boðskap sínum frá „*Laódíkeu*“. Þeir túlkuðu alltaf „*volglæti*“ hans sem skort á bróðurkærleika, sérstaklega sem tákn um blessun, í boðskap „*Fíladelphia*“, sem nafnið þýðir nákvæmlega: bróðurkærleikur. Hvar er þá villa

þeirra? Hún byggist á þeirri staðreynd að Jesús getur ekki ávítað sinn útvalda fyrir skort á bróðurkærleika, því þessi ávöxtur er ekki háður henni, því bróðurkærleikur er gjöf frá Guði: hann gefur hann eða gefur hann ekki. Á hinn bóginn ber hinn útvaldi ábyrgð á því sem kemur í veg fyrir að Guð láti hana bera þennan ávöxt bróðurkærleika. Það er líka skortur á kærleika, en andlegri, skortur á kærleika til hins guðdómlega spámannlega sannleika sem Jesús Kristur fullyrðir að sé „**vegurinn**“, sem leiðir fyrir **sannleikann** til **eilífs lífs**“, samkvæmt Jóhannesi 14:6. Við skulum fjarlægja þennan „**sannleika**“, sem er raunin með hinn útvalda „**Laódíkeu**“; „**Leiðin**“ er rofin og liggur ekki lengur til „**eilífs lífs**“. Í þessari orðatiltæki fær „**sannleikurinn**“ *mikla þýðingu, þar sem það er þessi sem tengir „leiðina til eilífs lífs“*.

Gleymum ekki, til staðfestingar, þessu öðru tilvitnun, oft illa þýddu, þar sem orðið „tryggð“ kemur í staðinn fyrir orðið „**sannleikur**“. » Upprunalega: „*Sannleikur YaHVéH varir að eilífu*“, samkvæmt Sálmi. 117:2.

Það sem opinber aðventismi hefur ekki skilið er að boðskapurinn sem Jesús Kristur mótaði byggist á sértækri reynslu sem er ekki alhæfing. Við sérstakar sögulegar aðstæður, það er að segja á milli 1980 og 1991, fyrir Guð í Kristi, kynnti ég leiðtogum aðventistavirkisins Valence í Drôme í Frakklandi ljós spádóma Daníels og Opinberunarbókarinnar, fullkomlega og ítarlega afkóðaða með eingöngu Biblíunni, þar sem dreifðar kenningar hennar veita öll svör og skýringar. Og vegna þess að þessu ljósi fylgdi tilkynning um endurkomu Krists árið 1994, var boðskapnum hafnað og boðberi hans, það er að segja auðmjúkur og einfaldur maður minn, var opinberlega rekinn úr stofnuninni, en ekki árið 1994, þegar staðreyndirnar hefðu sannað að ég hefði rangt fyrir mér, heldur án þess að bíða eftir þessum degi, frá haustinu 1991; sem er enn óréttlátara og því afar fordæmanlegt af réttlátum og góðum Guði. Því, ég minni ykkur á, að árið 1843 og 1844 var það einmitt með tveimur fölskum yfirlýsingum um endurkomu Krists að Guð reyndi trú kristinna manna á þeim tíma. Og hvers vegna þessar fölsku yfirlýsingar? Að setja til hliðar eða helga sína sönnu útvöldu á þeim tíma. Hið sanna eða falska hafði aðeins eitt markmið: að opinbera djúpa og raunverulega andlega eðlið sem hver kristinn maður felur í sér. Þessar aðventistaupplifanir eru svipaðar útreikningum röksemdafærslunnar sem Guð innblés til hins vitra Salómon í máli barnsins sem tvær mæður deildu um. Með því að fyrirskipa að barnið skyldi skorið í tvo hluta vissi Salómon að ekki þyrfti að framkvæma fyrirmæli hans, því hin sanna móðir vildi frekar missa son sinn en að sjá hann deyja. Á sama hátt vissi Guð að Jesús myndi ekki koma árið 1843, né árið 1844, né árið 1994, en í hvert skipti, í myrkri fjölda falskra hræsnikristinna manna á þeim tíma, eins og stjörnurnar á dimmum himninum, myndi ósýnilegt eðli hans sönnu útvöldu skína skært. Og árið 1844 náði hann því sem hann vildi ná fram: samkomu útvaldra, en aðeins kjörinna í stuttan tíma, þar til djöfullegt myrkur stjórnaði því og náði tókum á því, svo mikið að Guð neyddist til að yfirgefa það herbúðum hins illa, árið 1994. Og frá upphafi árs 1995 vígði opinbert bandalag aðventista við mótmælendasambandið þessa yfirgefningu, þar sem aðventistakirkjan varð að samkomu föllins fólks. Með orðum Jesú Krists var hún þá „**uppköstuð**“ af honum. Og þetta val á sögninni „að uppkösta“ er ríkt af

lærdómi. Því sá sem uppköstar finnur fyrir ógleði. Í þessari mynd hafnar kærleikur Jesú Krists með viðbjóði þeim óverðugu kölluðum sem fyrirlíta hann.

Afkomendur Abrahams

Þetta efni hefur verið mikið rætt af kristnum mönnum allt frá Páli postula og fram til dagsins í dag, en í dag býð ég þér að uppgötva nýjar og frumlegar hliðar á þessu hugleiðingarefni.

Ég er ekki að véfengja skýringu Páls um að sæði Abrahams sé Kristur. Ég mun sýna fram á að það eru í raun tvær tegundir af sæði Abrahams: annað er holdlegt, hitt andlegt.

Bókstaflega varða fyrstu afkomendur Abrahams son hans Ísak. Og eftirfarandi rannsókn mun sýna að arfleifð afkomenda Abrahams endurskapar form sem er hliðstætt þeirri reynslu sem Adam upplifði. Þetta felst í því að gera Abraham sjálfan að nýjum Adam. Við skulum fylgja þessum stigum afkomenda hans.

Sonur hans, Ísak, fæðist sem Kristur fyrir kraftaverk sem Guð vann.

Sonur hans, Ísak, verður illa fyrir af bróður sínum, Ísmael, eins og Kristur verður illa fyrir af gyðinglegum bræðrum sínum.

Sonur hans, Ísak, samþykkir að vera fórnað á altarinu sem faðir hans reisti í hlýðni við boðorð Guðs. Á sama hátt samþykkir Jesús Kristur að fórna lífi sínu í hlýðni við boðorð föðurins.

Sem fullorðinn maður tekur Ísak sér fyrir konu þá sem Guð velur handa honum. Á sama hátt mun Jesús Kristur eiga fyrir konu sína, sína útvöldu, sem mynduð er úr samansöfnun útvalda hans sem endurleyst er með blóði hans sem úthellt var á krossinum. Og þessi andlega „brúður“ er skipuð útvöldum sem Guð hefur valið.

Þessi samanburður við Krist á einnig við um Adam, fyrsta manninn sem Guð skapaði í mynd Krists.

Adam valdi sér ekki heldur konu, það var Guð sem gaf honum hana.

Adam gat tvo syni, Kain og Abel, og Abraham gat tvo syni, Ísmael, hinn óskilgetna son, og Ísak, hinn lögmæta son.

Kain drepur bróður sinn Abel af öfund; á sama hátt öfundar Ísmael Ísak, lögmætan son og erfingja, og fer illa með hann.

Í stað Abels, sem bróðir hans Kain drap, gaf Guð Adam nýjan son sem hét „Set“. Á sama hátt voru synir Ísaks andstæðingar: Esaú var holdlegur, Jakob andlegur. Jakob fann fyrir dauðaógn vegna bragða sem hann hafði leikið á bróður sinn til að taka frumburðarrétt hans sér til hagsbóta. Það var ekki Esaú sem barðist við hann, heldur Guð sjálfur, og í lok bardagans drap Guð hann andlega með því að endurnefna hann Ísrael. Undir þessu nýja nafni var Ísrael sambærilegur við Set, þriðja son Adams, sem var einnig mjög andlegur og blessaður af Guði.

Set mun eignast afkvæmi „ **sona Guðs** “ þar til hjónabönd síðustu afkomenda blandast saman við „ **dætur mannanna** “ samkvæmt 1. Mós. 6:2. Á sama hátt mun Ísrael eignast tólf syni sem verða stofnættfeður tólf ættkvísla hins holdlega Ísraels gamla sáttmála, sem Guð fordæmdi til lengri tíma litið fyrir óeðlileg bandalög sín, samninga við óvini sína og höfnun á Messías Jesús.

Fráhvarf Sets sona er refsað með flóðvatni. Á sama hátt er loka fráhvarf holdlegs Ísraels refsað með þjóðardauða þess, eftir að Messías þess hefur verið hafnað.

Þessi sönnun sagnar að Guð tók að sér nýja manngerð fyrir tilstilli Ísaks sem tók á sig mynd Ísraels hins gamla bandalags þar sem Kristur fæddist, lausnari synda sinna útvöldu.

Nú er mikilvægasti lærdómurinn af þessari sýnikennslu að skilja hvernig þessi gamli sáttmáli var forritaður til að hverfa vegna þess að hann var skipt út fyrir nýja sáttmálann. Og þetta leiðir mig til að benda á þetta.

Hver var Abraham? Einn maður meðal allra syndara sem bjuggu á jörðinni á sínum tíma. Hann bjó í Úr í Kaldeu meðal fólks sem var spillt og syndugt fyrir Guði. En Guð hrifsaði hann úr umhverfi sínu til að blessa hann vegna þess að hann var verðugur þess. Og á þessum tímapunkti í jarðneskri sögu er Abraham andlegur faðir sannra trúaðra, ímynd hinna útvöldu sem blóð Krists mun og mun koma til að endurleysa frá öllum syndurum jarðarinnar. Því er mikilvægt að muna að áður en Abraham er stofnandi afkomenda sem munu taka á sig mynd holdlegs Ísraels, er hann ímynd hinna útvöldu sem valdir voru úr hópi heiðingja. Lengi ókunnug sögu Abrahams hunsuðu heiðnu þjóðirnar hið sanna hjálpræðisáætlun sem Guð hafði skipulagt. Það verður að segjast að Gyðingar, öfundsjúkir út í forréttindi sín, voru ekki og eru enn ekki hluttakendur. Jesús Kristur minnst á öfund „ **Gyðinga í samkundu Satans** “ í Opinberunarbók sinni, í Opinberunarbókinni 2:9 og 3:9. Hjálpræðistilboð kristinnar, sem heiðingjunum var boðið upp á, pirraði þá hræðilega og þeir börðust gegn þessari nýju samkeppni með andstyggilegum aðferðum sem höfðu það að markmiði að láta þá deyja, eins og Jesús Kristur, meistari þeirra á undan þeim.

Nú þegar þetta og þessi gamli sáttmáli eru að baki getum við til fulls metið hina sönnu hjálpræðisáætlun sem Guð hefur undirbúið öllum sínum útvöldu. Því óháð útliti þeirra eða tungumáli eru hinir útvöldu valdir af allri jörðinni, eingöngu á grundvelli kærleika síns til sannleika Guðs og hins guðlausa sannleika, því að lygi er hatursfull í öllum sínum myndum; þetta vegna þess að hún veldur alltaf þjáningum fyrir einhvern. Það er auðvelt fyrir einn mann að blekkja annan, en að blekkja Guð er ómögulegt. Þess vegna, í staðli hans um eilífa hjálpræði, á „ **lygi** “ ekki lengur sinn stað, eins og Jesús minnir okkur á í Opinberunarbókinni 22:15: „ **Út eru hundar, töframenn, saurlífsmenn, morðingjar, skurðgoðadýrkendur og hver sá sem elskar og lýgur!** “

Fyrir Guð eru engar litlar eða stórar lygar, það eru aðeins lygar, ávöxtur djöfullegs anda Satans og illu andanna hans sem Guð hefur dæmt til dauða. Þess vegna, í algjörri andstöðu, upphefur hann hreinleika, fullkomna gegnsæi persónuleikans sem krafist er til þess að útvöldu hans taki á sig mynd „ **kristallsins** “, í Opinberunarbókinni 22:1: „ **Og hann sýndi mér á lífsvatnsins, tært sem kristall, sem rann frá hásæti Guðs og lambsins.** “ Hvað segir Guð okkur í þessari mynd? Þýðing: og hann sýndi mér lifandi fólk, sem var tært sem kristall í samræmi við dóm (*hásæti*) Guðs í Jesú Kristi sem reisti það og framleiddi.

Í gegnum aldirnar og árþúsundirnar hefur tilvist hins holdlega Ísraels hægt á sér en ekki komið í veg fyrir að heiðingjar komist inn í fólk Guðs. Rahab, vændiskona frá Jeríkó, var gott dæmi. Rut, ekkja af erlendum uppruna, er annað dæmi. Guð kom aldrei í veg fyrir að heiðingi, sem talið var verðugur hjálpræðis hans, komist inn í fólk sitt. En það er satt að það var ekki fyrr en með dauða og upprisú Krists að þeir tóku við sannleikanum í stórum stíl.

Í stuttu máli, opinberun Biblíunnar, þá birtist sagan sem sett er undir merki gamla sáttmálans sem raunveruleg lífsreynsla, sett undir norm guðlegra laga, innan sviga milli tveggja þátta hjálpræðisins sem heiðingjunum eru kynnt. Guð býður okkur þessa reynslu sem dæmi, til að láta okkur vita, í raun, hvað við megum alls ekki endurtaka. Því í þessari reynslu eru góðar fyrirmyndir til eftirlíkingar mjög sjaldgæfar. Og í flestum tilfellum eru það fyrst og fremst gallar, mistök í mati og uppreisnargjörðir sem okkur eru kynntar, svo að guðleg fordæming þessa hluta komi í ljós. Hinir sannlega útvöldu munu ekki framkalla þessa galla, því hlýðin eðli þeirra verndar þá fyrir þeim. Kærleikur þeirra til Guðs og sannleika hans er brynja þeirra og brynja, því þeir hafa enga ánægju af því að skaða Guð sem þeir elska af allri sálu sinni.

Þessi rannsókn hjálpar okkur að skilja betur hvers vegna Gyðingar fullyrtu að vera afkomendur Abrahams þegar Jesús kynnti sig fyrir þeim. Þeir höfðu alveg gleymt að Abraham sjálfur var frá upphafi einföld heiðingi. Holdleg hugmynd þeirra um Ísrael hafði leitt þá til að líta á heiðingjana sem venjulega „steina“ án sálar. Og Jesús, sem þekkti leyndar hugsanir þeirra, spáði um trúskipti heiðingjanna með því að segja þeim í Matteusi 3:9: „*Og hugsað ekki með sjálfum ykkur: 'Vér eigum Abraham að föður!' Því að ég segi yður, að Guð getur vakið Abraham börn úr þessum steinum* .“ Og það var einmitt það sem hann ætlaði að gera.

Páll var of tengdur gyðingdómi sínum og skildi ekki þennan heiðna uppruna hins guðdómlega hjálpræðisverkefnis, en kennsla hans í Rómverjabréfinu 11 minnir á mikilvægustu lærdómanna; einkum áhættuna fyrir trúskiptinguna til að endurtaka galla vantrúar Gyðinga; sem myndi leiða af því að hunsa biblíulega og sögulega viðvörun sem Gyðingar, sem útilokaðir voru frá hjálpræði, greiddu dýrt. Því miður eru viðvaranir kerfisbundið hunsaðar af mönnum sem eru náttúrulega uppreisnargjarnir og stoltir, eða einfaldlega sinnulausir. Óhlýðni vantrúaðra og vantrúaðra kemur því ekki á óvart, en hún er samt sem áður viðfangsefni athugunar sem réttlætir, til lengri tíma litið, dóm Guðs og dauðlega refsingu hans.

Í Abraham skapar Guð því, samhliða afkomendum Adams, nýja mannkynssögu sem hann ætlar að „opinbera“ sjálfan sig í. Og þetta sögn „opinbera“ eitt og sér dregur enn saman alla áætlun hans, þar sem heildarbiblíuopinberunin endar einmitt með hinni miklu spádómlegu opinberun hans sem kallast Opinberun, sem þýðir: Opinberun. Og fyrsta vers 1. kafla staðfestir hlutverk hennar: „**Opinberun Jesú Krists, sem Guð gaf honum til að sýna þjónum sínum það sem verður innan skamms, og sem hann kunngjörði með því að senda engil sinn til þjóns síns Jóhannesar** .“ En verið varkár, þessi opinberun er aðeins framlenging á hinni miklu opinberun hans í Jesú Kristi. Þessi lokaspádómur er gagnlegur fyrir þjóna hans sem þekktu hann í Jesú Kristi. Hápunktur opinberunar Guðs var því holdgun hans í guðdómlegu og mannlegu holdi sem hét Jesús frá Nasaret. Því þrátt fyrir allt útlit sitt og samræmi við venjulega mannlega fyrirmynd, var þessi líkami merktur af Guði með sérstöðu á erfðamengisstigi sínu. Uppgötvun Ron Wyatts á örkinni sem bar blóð hans gerði það mögulegt að vita að líkami Jesú hafði 23 X litninga og einn Y litning. Fyrir utan þessa sérstöðu var líkami Jesú Krists eins og okkar: sama hæfni til að þjást, af hungri, þorsta eða líkamlegum holdlegum marblettum. Guð kom til að opinbera

kærleiksríkan eðli sitt sem ógnvekjandi guðdómlegi þáttur hans huldi að hluta í gamla sáttmálanum. Hins vegar hafði hann þegar sýnt kröftuglega kærleika sinn til sköpunarvera sinna, en þegar hann stóð frammi fyrir uppreisnargjörnum mönnum þurfti hann oft að refsa og refsa. Móse, Kaleb og Jósúa skynjuðu og brugðust við þessum guðdómlega kærleika. Þannig að þeir voru fulltrúar á sínum tíma hinna fáu útvöldu sem Jesús getur þekkt í dag sem börn sín vegna hlýðni sinnar vegna kærleikans sem þeir bera til hans. Það verður því ljóst að Guð hefur ekki breyst, hvorki í anda né sannleika, né í persónuleika né í refsiviðbrögðum, því í orðum Jesú Krists finnum við allt þetta: blíðu gagnvart þeim sem elska hann og alvarlegar viðvaranir gagnvart óvinum hans.

Opinberun Guðs byggðist því á holdgáfu hans í holdi og anda Jesú Krists. Við lærum í 1Mós 4:26 að nafn Guðs, YaHweh, var aðeins nefnt frá þeirri stundu þegar Set, þriðji sonur Adams, gat son sinn Enos: „Set átti einnig son, og hann nefndi hann Enos. Þá fóru menn að ákalla nafn YaHweh.“ Þetta staðfestir samsíða tenginguna sem opinberuð var hér að ofan við fæðingu Jakobs, sem var skipt út fyrir Ísrael, sem þannig tók á sig mynd þriðja sonar Ísaks. Og þetta nafn „YaHweh“ er sjálft opinberun á áætlun Guðs um að opinbera sig. Því að rétt þýðing þessa orðs er sögn sem á að beygja bæði í nútíð en sérstaklega í framtíð, sem þá þýðir: Hann er og hann mun opinbera sig, eða hann mun opinbera hvað hann er. Þetta nafn sem Guð gaf sjálfum sér frá tímum Sets bar því með sér boðskap sem gyðinga- og kristin trúarbrögð sviptu sér; Gyðingar báru það ekki fram, falskristnir menn höfðu breytt því í nafnið „Eilíft“. Vegna þess að fyrir Guð var verkefni hans að opinbera eðli kærleika og réttlætis mikilvægara en að sannfæra menn um eilífð sína. Falsk trú hefur því stöðugt pirrað skapara Guð með því að neita að bera fram sitt sanna nafn. Og ég skil í dag hvers vegna ég er persónulega knúinn til að leiðrétta þessa villu í öllum mínum skrifum. Guð hefur nafn: YaHWÉH, sem hefur þá töluna: 26; Yod=10, Heth=5, Wav=6, Heth=5. Það vill svo til að héraðið Drôme þar sem ég bý ber einnig töluna 26. Og ég fann í 3. Mósebók 26 lyklna að því að túlka „*lúðrana*“ í Opinberunarbókinni. En það er enn meira að uppgötva, að þegar Guð sjálfur ber fram nafn sitt, segir hann ekki; hann mun vera, en ég mun vera, eða ella mun ég opinbera hver ég er. Og á hebresku breytist skrift nafns hans og verður: AHWÉH, sem hefur þá töluna 17: Aleph = 1, Heth = 5, Wav = 6, Heth = 5; það er táknræn tala „dóms“ samkvæmt Apo.17. Og þessi tala 17 er mynduð úr 1 og 7, það er tveimur tölum sem einkenna Guð = 1, skapara = 7. En 17 er líka 10 + 7, 10 = lögmál boðorðanna tíu + 7 skapara Guðs; hér aftur, staðlar guðlegs réttlætis. Ekkert sem snertir Guð er tilviljun, heldur er allt reiknað, hugsað og skipulagt af ótakmörkuðum anda hins alvalda Guðs. En verið varkár, notkun stafakóðunar á aðeins við um tungumál þar sem þessi meginregla er venjulega til staðar, þ.e. hebresku, grísku og latínu.

Við verðum því að muna að Guð hefur tvisvar tilkynnt um áform sín um að opinbera persónuleika sinn og eðli. Og í hvert skipti kynnti hann þessa tilkynningu fyrir ættkvíslinni sem bar blessun hans, Sets, sem 1Mós 6:2 kallar „**son Guðs**“, og fyrir ættkvísl Ísraels, sem Guð gerði að þjóð sinni til sögulegrar, kennslufræðilegrar og alheimssýningar. Þangað til Jesú Kristi var það „**fólk Guðs**“, einnig mjög oft kallað „**börn Ísraels**“, nafn sem minnir á guðdómlegt loforð sem gefið var ættföður þeirra „**Ísrael**“. En þetta nafn tengir þá við hefðbundna og

holdlega trúararfleifð; sem gefur til kynna bráðabirgðatíma. Stofnun nýja sáttmálans mun staðfesta þennan bráðabirgða eðli gamla sáttmálans.

Ætt Sets hefur verið eyðilögð af flóðinu, en ætt Ísraels kemur í staðinn og lengir hana. Sameiginlegur dauði sem flóðið olli skilur eftir sig hátíðlega og hræðilega guðlega viðvörun í sögunni. En aðaltilgangur Guðs er að frelsa hina útvöldu með holdtekju sinni í Jesú Kristi, og þetta mun verða að veruleika í ættinni sem byggist á Ísrael, fæddur Jakob, sonur Ísaks, sonur Abrahams.

Eilífa Róm

Í þessari framsetningu minnst ég á að Róm er ekki „hin eilífa borg“ sem dýrkendur hennar eigna henni, heldur borg sem hefur lifað lengi en aðeins eilíflega. Hún hefur einnig þau forréttindi að sjá eyðingu sína tilkynnta og lýsta af Guði í spádómlegum opinberunum sínum í Daníel og Opinberunarbókinni. Við lesum í Opinberunarbókinni 17:16-17: „*Tíu hornin, sem þú sást, og dýrið munu hata vændiskonuna, færa hana nakta, eta hold hennar og tortíma henni í eldi. Því að Guð hefur gefið þeim í hjörtu að framkvæma ákvörðun sína og framkvæma eina ákvörðun og gefa dýrinu ríki sitt, þar til orð Guðs eru uppfyllt.*“ Síðan er Opinberunarbókin 18 alfarið helguð lýsingu á framkvæmd guðdóms. Jesús Kristur sagði við fórnarlömb sögulega frægra trúarlyga sinna og ofsókna: Opinberunarbókin 18:6-8: „*Gjaldið henni eins og hún hefur goldið, og gjaldið henni tvöfalt eftir verkum hennar. Gefið henni tvöfalt í bikarinn, sem hún hefur hellt í.*“ *Eins og hún hefur gert sjálfa sig dýrlega og lifað í munaði, svo mikla kvöl og sorg skuluð þið veita henni. Því að hún segir í hjarta sínu: „Ég sit sem drottning, ég er ekki ekkja og ég mun ekki sjá sorg.“ Þess vegna munu plágur hennar koma á einum degi: dauði, sorg og hungur, og hún mun verða eytt í eldi. Því að máttugur er Drottinn Guð, sem hefur dæmt hana.*“ Í þessu versu undirstrikar Guð fullyrðingu hennar um að vera „eilíf borg“: „*Ég mun ekki sjá sorg.*“ Refsing hennar mun koma eftir dýrlega endurkomu Jesú Krists, sem opinberar blekkum og sviknum fórnarlömbum sínum sanna illsku sína.

Fyrsta sönnun þessa boðskapar, sem Guð beinir til okkar varðandi eilífa eðli yfirráða Rómar, byggist á hlutverki þess sem „fjórða“ og síðasta heimsveldi jarðneskrar arfleifðar sem kynnt er í Dan 2, með myndinni af „styttni“, og í Dan 7, þar sem Rómaveldi er einnig táknað með „fjórða“ og síðasta „dýrinu“. Í þessum tveimur köflum er Rómaveldi kynnt sem síðasta alheimsríkjandi heimsveldið.

Mannleg sýn okkar og greining eru mjög stutt, ólíkt sjónarhorni Guðs, sem ná yfir atburði allt til og eftir endalok veraldar. Og þessi munur varðar sögulegt sjónarhorn okkar á Róm. Sagnfræðingar kenna okkur að Rómaveldi var skipt og sundrað frá og með árinu 395, undir stjórn Þeódósíusar. Það er rétt að Róm missti keisaralega mynd sína, en rómverskur andi hennar náði um alla Vestur- og Austur-Evrópu, það er að segja alls staðar þar sem rómversk siðmenning var stofnuð, hvort sem er af fúsum eða frjálsum vilja. Þetta er svo satt að máltækid minnir okkur á: „Allar leiðir liggja til Rómar.“ Þetta er vegna þess að allar sigursælu rómversku hersveitirnar yfirgáfu Róm og lögðu vegi sem lágu til allra

sígraðra og nýlendulanda. Keisaralega stjórnin tók við af hinum ýmsu gerðum rómversku lýðveldisstjórnar, sem þegar bar innan sín þann heimsvaldastefnu sem setti svip sinn á rómverska siðmenningu. Guð gaf henni „**járn**“ sem tákn sitt. Og þetta tákn hentar henni vel, því það endurspeglar hörku í aga sem lagður var á leigða málaliða, en einnig í búnaði þeirra, þar sem bringa og axlir eru varin af brynju úr „**járni**“ og þykku leðri. Bronssverðin, sem eru of brothætt, eru skipt út fyrir rómversk gleraugna, stutt tvíeggjað sverð en sem búa yfir hörku og þol „**járns**“. Rómverjar koma með nýjungar í stríðslist þökk sé snjallri nýtingu aga: hersveitirnar takast á við óvæntar hliðar óvina sinna í bardaga: Rómverjar mynda hring og hópurinn tekur á sig mynd skjaldböku sem er úr háum verndarskildum. Andstæðingar þeirra ráðast á þá í mikilli óreiðu án sameiginlegrar samheldni. Og rómversk herkænska vinnur sigurinn og eykur þannig stöðugt völd Rómar. Og þetta vald getur aðeins vaxið þar sem Róm, eftir sigurinn, ræður málaliða úr her sígraða landsins til að leggja undir sig ný landsvæði. Sigurinn á Gyðingum í Masada sýnir þrautseigju Rómverja. Þeir hikuðu ekki við að reisa braut þar til þeir komust upp á tind kletta á hásléttunni þar sem Heródes konungur hafði byggt virki þar sem fyrstu gyðinglegu uppreisnarmennirnir höfðu hörfað og sest að. Þolinmæði og algjör ákveðni einkenndu her Rómarþjóðarinnar og gerðu þá sigursæla. Þess vegna nefnir Guð í Opinb. 2:6 og 15 Rómarþjóðina „**Níkólaíta**“, orð sem er samsett úr tveimur grískum hugtökum: „Nike“: nafn persónugervings sigursins og „Laos“, sem þýðir fólk. Löngunin eftir sigri er einkennandi fyrir rómverska siðmenningu. Opinb. 2:6: „*Þetta hafið þér, að þér hafið verk Níkólaítana, sem ég hata líka.*“ Opinb. 2:15: „*Eins hafið þér einnig aðra, sem halda fast í kenningu Níkólaítana.*“ Athugið að frá því að trúboð Rómar var komið og páfastjórnin náði yfirráðum hennar hafa „*verk Níkólaítana*“ orðið að falskri trúarlegri „*kenningu*“.

Allt sem ég hef lýst er norm rómverskrar heimsvaldastefnu. Og þá er mögulegt fyrir okkur að skilja betur hvað Guð vildi segja okkur um Róm, sem átti að vara til enda veraldar. Þessi rómverski eðlisþáttur innprentar í Vesturlönd tegund siðmenningar sem heimsvaldaandi mun aldrei hverfa fyrr en við enda veraldar. Eins og Róm á undan henni mun Vestur-Evrópa gera tilraunir með ýmsar tegundir stjórnarháttar sem fylgja sama ferli: konungsveldi, lýðveldi, einræði og heimsvaldastefnu. Ekki endilega í þessari röð, því eftir konungsveldið, undir Karlamagnúsi, hefur Vestur-Evrópa, um stund, keisara. Hún mun finna aðra, með Karli V, Napóleon I ' síðan Napóleon III, áður en lýðveldið er endanlega stofnað í Frakklandi.

En arfleifð Evrópu er rómversk menning. Rómaveldi þröngvaði sér upp með snilligáfu sinni til uppfinningasemi og hæfileika sínum til að gera lífssýn sína að menningarlegri fyrirmynd, en utan hennar er hver önnur fyrirmynd niðrandi lýst sem barbarískri. Og þetta hugarástand hefur haldist hjá meirihluta íbúa Vestur-Evrópu. Fyrir framan augu okkar, í dag, á það við um Rússland og Þjóðir Austurlanda sem vestrænt stolt fyrirliður.

Þar að auki hefur þessi fyrirliðlega, „**hrokafulla**“ og stolta fyrirmynd notið góðs af andlegum stuðningi fyrsta páfans í alheimska kaþólsku trúnni sem settist á páfastól sinn í Róm; þetta frá árinu 538. Hver myndi hugsa sér að draga í efa þá tegund siðmenningar sem fullyrt er að sé fulltrúi Guðs á jörðinni?

Hver var þá lífsmynstur barbaranna? Tegund ættbálkalífs þar sem sundrunin var mikil vegna einstaklingshyggju meðlima þjóðanna. En þessi einstaklingshyggja tengdist hollustu við frelsi hvers og eins. Valdbeiting var notuð til varnar, ættbálkur gegn ættbálki, fjölskylda gegn fjölskyldu, einstaklingur gegn einstaklingi. En löngunin til að drottna yfir öllum þjóðum var ekki til staðar í huga barbaranna. Barbararnir, eins og Rómverjar, voru heiðnir og skaparinn Guð fordæmdi dýrkun sína. Og hann gat notað báða sem verkfæri bölvunar sinnar. Og Guð valdi Rómaborg til að birta í gegnum hana ávexti bölvunar sinnar gegn ótrúmennsku og vantrú fólks síns. Gyðingar voru forgangsverkefni grimmdar Rómverja í öllu og Jesús Kristur var krossfestur með þessum verkfærum réttlátrar guðlegrar reiði sem refsar syndinni.

Í aldanna rás hefur Evrópa varðveitt, meðal allra þjóða sinna, hina stríðsþrungnu og sigursælu rómversku eðlislægu. Stríð hafa stöðugt sett evrópsk konungsríki hvert gegn öðru, síðan hefur löngunin til að sigra beint sjónum sínum að erlendum löndum og fyrst múslimskum löndum sem stofnuð voru í Palestínu á helgum stöðum kristinnar. Hin falska kristna trú, sem myndar páfalega rómversk-kaþólsku trú, hefur fyrirskipað algjörlega óréttmætar „krossferðir“, þar sem þessi helgu lönd voru afhent rómverskum heiðingjum að vilja Guðs eins og Dan 9:26 kennir: „Og eftir sextíu og tvær vikur mun smurður verða afmáður og hann mun ~~engan eftirmann eiga~~. Þjóð leiðtoga sem mun koma mun eyða borginni og ~~helgidóminum~~, heilagleikanum, og endirinn mun koma eins og flóð; það er ákveðið að eyðileggingin muni vara til loka stríðsins.“

Árásir Vesturlandabúa í „krossferðunum“ munu aldrei gleymast múslimskum þjóðum sem enn í dag bera með sér gremju og hefndaráhuga gegn svokölluðum „kristnum“ Vesturlöndum. Þessi aðgerð „krossferðanna“ er einkennandi fyrir sigurgöngu rómverskrar menningar. Þessum árásarþjóðum verður gefið tækifæri til hefnda, í samhengi við þriðju heimsstyrjöldina þar sem aðalmarkmið hennar er einmitt Vestur-Evrópa. Í þema „lúðranna“ einkennir árásargirni erlendra Miðjarðarhafsríkja páfastofnun „**annar lúðursins**“: Opinb. 8:8-9: „**Annar engillinn básúnaði og eitthvað eins og stórt fjall, logandi af eldi, var kastað í hafið**. Þriðjungur hafsins varð að blóði, þriðjungur þeirra lífvera, sem **í hafinu voru** og höfðu líf, dó og þriðjungur skipanna fórust.“ Endurtekningin á „**í hafinu**“ staðfestir stofnun „**dýrsins, sem rís upp úr hafinu**“ úr Opinb. 13:1. En jafnframt beinist orðið „**skip**“ bókstaflega að Miðjarðarhafssvæðinu, þar sem austurhluti þess var þegar múslima. Hins vegar, handan Miðjarðarhafsins, beinist þetta orð „**skip**“ einnig að nýjustu landvinningum Vesturlanda á Suður-Ameríku, sem páfavelðið skipti á milli Spánar og Portúgals. Þessi útþensla kaþólsku trúarinnar var enn spáð af Guði sem athöfn rómverskrar siðmenningar. Þrátt fyrir útlit hefur rómversk heimsvaldastefna þannig haldið áfram til dagsins í dag. Þessi vestræna herdeild sameinar þjóðir af ýmsum stærðum og mikilvægum, en óneitanlega getur hver sem ræður yfir henni í dag gert það. svo vegna þess að það sýnir fram á stríðsmátt sinn samkvæmt mjög rómverskri meginreglu. Í dag, til að öðlast stuðning fólksins, kynna Bandaríkin sig sem verndara frelsis. En frelsið sem það vill verja er aðeins það sem heimilar því að nýta sér fólk jarðarinnar og fyrst og fremst þá sem styðja það. Á sínum tíma hugsuðu og hegðuðu lýðveldis-Róm og keisaralegt Róm ekkert

öðruvísi. Róm hafði sitt Kapítól, og í Bandaríkjunum hefur Washington einnig sitt Kapítól. Í Róm reyndu einræðisherrar og keisarar að tæla rómverska þjóðina; með ræðum sínum gerir Joe Biden slíkt hið sama í dag, 21. febrúar, í Póllandi, nýja vígi sínu í Evrópu og Bandaríkjunum. Tælingin virkar vegna þess að Pólverjar eru loksins að fá opinberan bandarískan stuðning sem þeir komu að leita að með því að ganga í NATO-bandalagið. En þessi nálgun við Rússland, sem felur í sér sókn í átt að yfirráðasvæði þess, sannar að fullu að Vladímír Pútín hefur rétt fyrir sér, sem fordæmir stöðugt sókn NATO í átt að Rússlandi sínu. Fínleiki sóknar Vesturlanda í átt að Rússlandi felst í þeirri staðreynd að hún stafar ekki af beinni hernaðarinnrás NATO-ríkja, sem einfaldlega segjast vera að hjálpa Úkraínu að verja þjóðareign sína. frelsi. Og það versta er að það er satt. Vegna þess að það var Úkraína sem bankaði upp á hjá NATO, og ekki öfugt, að minnsta kosti ekki á yfirborðinu.

Á kristniöldinni var valdatíð Karlamagnúsar, keisara Gallíu og Heilaga rómverska ríkisins, sérstaklega fyrirmynd hins forna Rómaveldis. Hvattur áfram af djöfullegri páfahyggju, þröngvaði hann kaþólskri trú á með járnsvæði. Germönsku Þjóðverjarnir urðu að taka við skírn eða deyja. Orð Guðs varð þannig að járn- og stálsvæði sem drepur og höggvar höfuð af. Sekt rómverska páfastjórnarinnar náði þannig hámarki hryllingsins og viðurstyggðarinnar. Og í þessu samhengi og eftir það ber ég saman aðstæðurnar. Öldungaráð Rómaveldis fyrirskipaði og fjármagnaði landvinningastríðin. Á kristniöldinni kemur páfastjórnin í stað rómverska öldungaráðsins og það er þessi stjórn sem fyrirskipar lénsríkjum að leggja undir sig þjóðir og lúta þeim rómversk-kaþólskri trú sinni. Við lesum í Dan. 11:39: „*Það er með útlendum guði sem hann mun bregðast við víggirtum stöðum; og hann mun heiðra þá sem viðurkenna hann, hann mun gera þá að stjórnendum yfir mörgum, hann mun úthluta þeim löndum sem umbun* . Þessi „*útlundur guð*“ vísar til djöfulsins sem tilvist hans er opinberuð af Gyðingabjóðinni „*útlendum*“ Róm. Og Guð opinberar þá stefnu sem djöfullinn bjó til til að fá stuðning fólksins fyrir páfastjórnina. Hann fordæmir þannig slægð og blekkingarstefnu og opinberar okkur þannig hið sanna eðli þeirrar fordæmdu meginreglu sem einkennir alla vestræna siðmenningu: „*og hann mun heiðra þá sem viðurkenna hann, hann mun gera þá að stjórnendum yfir mörgum, hann mun úthluta þeim löndum sem umbun* .“ Þetta var eftirsótt og vonað af svikaranum Júdas, en Guð svaraði ekki von hans; svo mikil örvænting hans leiddi til þess að hann hengdi sig. En það sem Júdas vildi, páfahyggju var sett á stall og gert að dæmigerðu vestrænu gildi. Skipting landa Suður-Ameríku er staðfest í lok verssins: „*Hann mun úthluta þeim löndum sem umbun* .“ Þetta veraldlega vald fullkomlega einkennir rómverska páfastjórnina. Meginreglan varðar einnig keisaralega titilinn sem páfastjórnin veitti konungum sem juku völd hennar. Landvinningar veita landvinningamönnum lönd og nauðungarskipti sigraðra þjóða auka völd kaþólsku páfastjórnarinnar í Róm.

Það er áhugavert að hafa í huga að þetta vald til að úthluta landi kemur á undan tilkynningu um „þriðja heimsstyrjöldina“ sem kemur fram í vers 40 sem fylgir: „*Á endalokatímanum mun konungur suðursins ráðast á hann* . Og *konungur norðursins* mun koma á móti *honum* eins og hvirfilvindur, með vögnum og riddurum og með mörgum skipum; hann mun sækja inn í landið,

breiðast út eins og lækur og flæða yfir . “ Þetta vers fjallar um þrjá konunga: páfakonunginn, „ ***hann*** “; múslimska og afríska „ ***konunginn suðursins*** “; og ***rússneska*** „ ***konunginn norðursins*** “. Nú snerust samskipti þessara þriggja konunga um landvinninga landa sem stóðu gegn þeim í blóðugum styrjöldum. „Þriðja heimsstyrjöldin“ sameinar allt hatur sem hefur safnast upp með tímanum. Því þessir þrír konungar tákna þrjár andstæðar trúarbrögð sem keppast ósættanlega: svokallaða kristna kaþólsku, rétttrúnaðarkristni og íslam. Og þegar á fyrsta ári stríðsins í Úkraínu varðar hvötin kröfu um „land“ af hálfu rétttrúnaðar Rússlands. Í lokaræðu sinni talar rússneski leiðtoginn um „söguleg lönd“. Bandaríkin og kaþólska Pólland eru að vopna Úkraínu og tsjetsjenskir múslimar berjast við hlið rétttrúnaðar Rússlands. Hvar er þá „ ***erlendur guð*** “ í þessu stríði? Í þeim þremur fylkingum sem Jesús spáir fyrir um í Matteusi 12:25-26 um endanlega tortíming: „ *Jesús þekkti hugsanir þeirra og sagði við þá: „Hvert það ríki sem er sjálfu sér sundurleitt leggst í eyði, og hver borg eða hús sem er sjálfu sér sundurleitt fær ekki staðist. Ef Satan rekur Satan út, er hann sjálfum sér sundurleitur, hvernig fær ríki hans þá staðist?”* “

Ég tek eftir því að Bandaríkjamenn eru svo sannfærðir um að vera bestu vinir í heimi að þessi tilfinning ræður ríkjum í öllum ræðum þeirra. Þær birtast sem hugmyndir sem studdar eru af skoðunum alþjóðasamfélagsins, sem aðeins þjóðir NATO, og jafnvel þá ekki allar, viðurkenna og styðja. Og þessi hegðun er afleiðing langs ferlis. Þeir sigruðu í seinni heimsstyrjöldinni og skipulögðu fyrst og fremst alþjóðleg samskipti eftir sinni einu ósk og fyrirmynd. Sameinuðu þjóðirnar hafa höfuðstöðvar sínar í Bandaríkjunum; í stað gullstaðalsins, dollarans, hefur bandaríski gjaldmiðillinn orðið alþjóðlegt staðalgildi; bandarískir dómstólar hafa forgang í að leysa alþjóðaviðskiptavandamál; hver sem er á móti Bandaríkjunum er háður efnahagslegum refsiaðgerðum. GATT-viðskiptasamningarnir kváðu á um að evrópskir „samstarfsaðilar“ keyptu, í föstu magni, bandarískt korn og aðrar vörur. Þetta er fyrirmynd frelsis sem Bandaríkin verja. Hegðar mafíuhreyfingar sér öðruvísi? Vitandi að Evrópa, tælt af þessari fyrirmynd, er að endurbyggja hana heima fyrir, getum við skilið hversu réttlátur og verðskuldaður guðdómlegur dómur sem hefur komið yfir þær er.

Á okkar tímum vinnur páfastjórnin leynilega að því að verja hagsmuni sína, en hún hefur ekki lengur þá yfirráð sem konungsveldin viðurkenndu. Hins vegar hefur kaþólska trúin með tímanum vaxið gríðarlega í Bandaríkjunum, sem eru opinberlega mótmælendalönd. Þetta er vegna mikillar aukningar á spænskum innflytjendum, sem eru að verða nánast meirihluti í suðurríkjunum. Einnig, undir kaþólsku formennsku Joe Biden, eru Bandaríkin að koma í stað páfaveldisins og gamla rómverska öldungadeildarinnar til að skipuleggja og hvetja til landvinninga nýrra landa sem tekin voru frá rússnesku herbúðunum eða voru hlutlaus fram að okkar tíma. Eins og gamla öldungadeildin fjármagnar sú nýja og evrópskir bandamenn hennar stríðið og málaliða sem eru tilbúnir að deyja fyrir frelsi bandarísku hugmyndarinnar og allrar vestrænu herbúðanna.

Uppruni Rómar: Úlfmennirnir

Til að skilja eðli Rómverja til fulls verðum við að taka tillit til sögunnar um uppruna Rómar. Það kann að koma okkur á óvart, en þar sem ekkert er ómögulegt fyrir Guð, sem lét höggorm Evu tala og asna Bíleams, getum við trúað áreiðanleika sögulegra vitnisburða hans. Róm var stofnuð árið 753 f.Kr. samkvæmt opinberu tímatali okkar af tveimur tvíburum sem nærðust á mjólk úlfs; nöfn þeirra voru Rómulus og Remus. **Þegar í þessari upprunalegu reynslu getum við fundið uppsprettu mannkyns sem erfði kjötæturnar, grimmd úlfsins, þessa mjög árásargjarna og hættulega dýrs, sem vert er að taka eftir agaðri persónu hans.** Úlfar lifa í ættkvíslum með virðingu fyrir leiðtoga úlfanna. Hann étur fyrst og þegar hann er saddur geta hinir úlfarnir étið til skiptis. Konungsskapurinn byggist á þessum úlfalögum og við getum því skilið að Guð vildi Ísrael sínum aðra skipulagslíkan, en í bölvun sinni kusu Hebrear konung, þrátt fyrir alla ókosti sem þetta val hafði í för með sér. Úlfar veiða í hópum á skipulagðan og agaðan hátt. Rándýr óvinur sauðfjár. Í árasum á hjörð eru sumir úlfar útsjónarmenn, en aðrir skriða hljóðlega á jörðina þar til þeir eru nógu nálægt sauðfénu til að stökkva á það og „slátra“ það. Í gegnum sögu sína hafa rómverskir stríðsmenn endurtekið þessa tegund hegðunar gráðugra úlfa og unnið mikla sigra. Þeir munu leggja undir sig nýlendur sem leiða þá til keisaralegra yfirráða. Frá upphafi hefur Róm einkennst af tveimur hlutum: á latínu lýsir orðið „lupa“, sem þýðir úlfur, einnig „vændiskona“ og sem sonur „djöfulsins“ „*morðingi frá upphafi*“, samkvæmt Jesú, drap **Rómulus** bróður sinn Remus, rétt eins og leiðtogi úlfanna drepur keppinaut úlf. Hann var því fyrsti konungur Rómar og er sagður hafa verið stríðsgjarn og hataður. Það er vert að taka fram að síðasti keisari Vestur-Rómverja, sem Herúlski konungurinn Ódóaker steypiti af stóli árið 476, hét **Rómulus** Ágústus. Það er því arfleifð Rómar á eðli úlfanna sem hann þakkar agaða og skipulagða hernaðaraðferðir sínar. Engin önnur þjóð sýndi eins mikinn aga og skipulag fyrir Rómverja. Og hörku dýralögmálsins sem úlfarnir höfðu var að finna í reglu rómversku hersveitanna: „Lögin eru hörð, en lögin eru lög,“ á latínu: „DVRA LEX SED LEX.“ Rétt eins og úlfarnir „slátra“ sauðina, lesum við í Opinberunarbókinni 18:24: „... **og vegna þess að blóð spámannanna og heilagra og allra þeirra, sem drepnir hafa verið á jörðinni, fannst í henni.**“ Guð eignar Róm „**blóð allra þeirra, sem drepnir hafa verið á jörðinni**“, eins og sauðina, sem „**slátraðir**“ voru af „**gráðugum úlfum**“. Þeir sem Jesús varar sína útvöldu við í Matteusi 7:15: „**Varist falsspámenn. Þeir koma til yðar í sauðaklæðum, en innra með sér eru þeir gráðugir úlfar.**“

Úlfar sýna mikla gáfu í því að ráðast aðeins á veikar verur sem þeir geta auðveldlega sigrast á og drepíð, án þess að stofna lífi sínu í hættu. Þeir flýja frá návist mannsins, sem þeir óttast, en geta ráðist á hann ef þeir lenda í hagstæðum aðstæðum. En þeir ráðast aldrei á sterk og kröftug dýr. Þessi lýsing einkennir enn rómverska stjórnina sem byggðist á fjötrum af brögðum, blekkingum, brögðum og morðum; allt hlutir sem einnig einkenna og útskýra velgengni og velgengni rómverska páfastjórnarinnar meðal konunga allra vestrænna landa, eins og Dan. 8:24-25 spáir: „*Máttur hans mun aukast, en ekki fyrir eigin kraft. Hann mun valda miklum usla og dafna í verkum sínum.*“ Hann mun tortíma völdugum og heilögum lýð. **Vegna velgengni sinnar og velgengni véla sinna mun hann vera hrokafullur í hjarta sínu og tortíma mörgum sem lifðu í friði.** Hann mun rísa

gegn höfðingja höfðingjanna, en hann mun brotinn verða án þess að nokkur hönd beiti til . “ „ **Sauðir** “ Jesú, „ **slátraðir** “, eru í þessu versi „ **margir sem lifðu í friði** .“

Þannig er Róm uppspretta úlfakyns sem hefur verið grimmur og hefur erfst frá öld til aldar fram til okkar tíma, allt frá árinu 753. En í dag hafa áhrif þessa rómverska eðlis umbreytt öllum þeim þjóðum sem erfðu trúarlegar lygar þess í gráduga úlfa, eins og það. Og Guð opinberar okkur þannig skýringuna á grimmilegri og óbilandi hegðun vestrænnar mannkyns okkar, herskárrar, hrokafullrar og stoltrar. Því það er þessi óseðjandi páfadómsríka Róm sem ber ábyrgð á árásum annarra þjóða í austri eða suðri, og það eru þessar árásir sem hafa umbreytt þeim í grimmileg dýr. Þessi erfðaskrá rómverska eðlisins er kennd í þessari mynd af „ **þriðja lúðurnum** “ í Opinberunarbókinni 8:10-11: „ **Þriðji engillinn básúnaði, og þá féll stór stjarna af himni, logandi eins og kyndill , og hún féll á þriðjung fljótanna og á uppsprettur vatnanna.**“ Nafn þessarar stjörnu er **Malurt** , og **þriðjungur vatnanna varð að malurt** , og **margir menn dóu af völdum vatnsins, af því að það varð** beiskt .

Hér kynni ég rökfræðina á bak við röð „ **lúðra** “.

„ **Fyrsti lúðurinn** “ minnir á innrásir barbaranna sem ollu falli Rómaveldis. Þetta er svar Guðs við því að hann vanrækti virðingu sína fyrir hvíldardegi sínum, sem var frá 7. mars 321. Gallía gekkst undir miklar breytingar, keltnesku ættbálkarnir sem bjuggu þar voru skipt út eða sigraðir af: í norðausturhlutanum, Frankum frá núverandi Belgíu; í suðvesturhlutanum, og allt til Loire, af Visigötum frá austurhluta Svartahafsins sem settust að á Spáni; og í suðausturhlutanum, af Galló-Rómverjum, eða Gallum, sem tóku upp menningarfyrirmynd Rómar. Í mið-austurhlutanum, germönsku konungsríki Búrgúnda, sem í dag vísar til núverandi Búrgúndar. Smám saman mun konungsríki Franka ná yfir allt landið og trúskipti konungs þess, Clovis I, til rómversk-kaþólskrar trúar mun, með upphaflegum borgaralegum hernaðarlegum stuðningi, stuðla að viðurkenningu og yfirráðum biskups Rómar sem verður árið 538 fyrsti páfinn í rómversku páfastjórninni. En þrjú lönd standa gegn biskupi Rómar. Þeir eru sigraðir ítrekað og sneru með valdi til að lúta yfirráðum þessarar rómversk-kaþólsku trúar. Fyrst árið 535 eru Vandalar Arískrar trúar, hörð óvinir kaþólskrar trúar, kæfðir niður; í öðru lagi eru Arískir Austgotar, sem settir voru í Róm, sigraðir af hershöfðingjanum Belisarius, sem Justinianus I sendi ^{á milli} 533 og 538; og í þriðja lagi, árið 565, eru Herúlar, aðrir Aríumenn, sigraðir í sinn hlut. Þegar Róm er frelsað getur fyrsti ríkjandi páfinn, hinn slægjandi Vigilius, setið í Lateranhöllinni í Róm. Og þessi aðgerð uppfyllir tilkynningu „ **annar lúðursins** “ í Opinberunarbókinni 8:8-9: „ **Annar engillinn básúnaði, og eitthvað eins og stórt fjall, logandi af eldi, var kastað í hafið . Þriðjungur hafsins varð að blóði, þriðjungur lífveranna í hafinu dó, og þriðjungur skipanna fórust .** “ Guð ber stofnun rómversk-kaþólsku páfastjórnarinnar saman við „ **stórt fjall, logandi af eldi, kastað í hafið** “, „ **hafið** “ sem táknar mannkynið. Við getum skilið að „ **hafið** “, það er mannkynið, mun síðan „ **brenna í bál og brand** “. Sögulega séð verður þetta náð fram með trúarlegri árásargirni, þvinguðum trúskiptum og krossferðum gegn múslimskum Austurlöndum. Í þessari lýsingu birtist orðið „ **mikil** “ sem tengir við „ **Babýlon hina miklu** “ í Opinberunarbókinni 17:5: „ **Á**

enni hennar var skrifað nafn, **leyndardómur : Babýlon hin mikla** , móðir skækjudýra og viðurstyggða jarðarinnar . “ En í dag er þetta nafn, „ **Babýlon hin mikla** “, ekki lengur „ **leyndardómur** “ því upplýst spádómsverk hafa skýrt það og fjarlægt það. Reyndar var leyndardómurinn „ **ranglætisins** “ sem spád er fyrir í 2. Þess. 2:3 til 7: „ **Látið engan blekkja yður á nokkurn hátt. Því að ekki kemur sá dagur nema fyrst komi fráhverfið og maður syndarinnar opinberist , sonur glötunarinnar, sem stendur gegn og upphefur sig yfir öllu því sem kallast Guð eða dýrkað er, svo að hann situr í musteri Guðs og gjörir sig vera Guð .“ Munið þið ekki að ég sagði ykkur þetta meðan ég var enn hjá ykkur? Og nú vitið þið hvað heldur því aftur, svo að það birtist ekki fyrr en á sínum tíma. Því að **leyndardómur ranglætisins er þegar að verki** ; aðeins sá sem enn heldur honum aftur verður tekinn burt. **Og þá mun sá lögleysingi opinberast** , sem Drottinn Jesús mun tortíma með anda munns síns og tortíma með birtu komu sinnar . Guð varaði Pál við komu fráhverfsins sem páfastjórn Rómar stofnaði. Því að hver er tilnefndur með „ **manni syndarinnar, syni glötunarinnar, andstæðingnum sem upphefur sig yfir öllu sem kallast Guð eða er tilbeðið, svo að hann situr í musteri Guðs og sýnir sig vera Guð** “? Þessi „ **lögleysingi** “ getur aðeins tilnefnt, samkvæmt Biblíunni, spáði rómverska páfastjórnin í Dan 7:8: „ **Ég leit á hornin, og sjá, annað lítið horn kom upp úr þeim, og þrjú af fyrri hornunum voru rifin upp fyrir framan það. Og sjá, það hafði augu eins og mannsaugu og munn sem talaði stóryrði .** “**

Í „ **þriðja lúðurnum** “ hefst barátta milli tveggja ættkvísla úlfa, ættkvíslar kaþólskra úlfa gegn úlfum mótmælenda. Og til að útskýra orsök þessarar bardaga segir Guð okkur í Opinberunarbókinni 11:3: „ **Ég mun gefa mínum tveimur vottum spádómsvald, klæddir í sekk** , í eitt þúsund tvö hundruð og sextíu daga . “ Þessir „ **tveir vottar** “ eru hinar helgu biblíulegu ritningar gamla og nýja sáttmálans. Guð spáir hatri kaþólskra á opinberunum Biblíunnar. Rómönsku kirkjan kýs frekar „messubók“ hennar. Hins vegar, með uppfinningu prentlistarinnar á 16. ^{öld}, er Biblían dreift og lesin af venjulegum mönnum. Með því að lesa hana uppgötva þeir blekkingar og lygar rómversk-kaþólsku trúarinnar um raunveruleg skilyrði til að öðlast guðlega hjálpraði. Þeir uppgötva að hjálpraði af frjálsri guðlegri náð er selt af rómönsku kirkjunni. Með réttu reiði fordæma þeir síðan kaþólsku lygarnar með mótmælum. Grímulaus brást páfastjórnin við með reiði og grimmd gegn þessum „mótmælendum“. Þetta vakti upp stríðsátök gegn þeim gegn konungum og voldugum, sérstaklega í Frakklandi þar sem kaþólsku konungarnir, arftakar Frans I., ^{vörðu} þessa páfatrú. Stuðningurinn náði hámarki undir stjórn Loðvíks XIV, sem bar sig saman við sólina, í vörn myrkursins. Það var þessi útgáfa biblíulegra „ **tveggja vitna** “ sem gerði mótmælendum „ **Þýatíru** “ -tímabilsins kleift að tengja „ **djúp Satans** “ við ríkjandi kaþólsku trúarbrögð síns tíma; Opinb. 2:24: „ **Yður öllum þeim sem eruð í Þýatíru og hafið ekki þessa kenningu og þekkið ekki djúp Satans, eins og þeir kalla þau** , segi ég yður: Ég legg enga aðra byrði á yður. “ Þannig gerir réttlátur dómur Guðs Gyðingana að „ **samkundu Satans** “ og hina fölsku kristnu kaþólsku kenningu að „ **djúp Satans** “. Og þessi orðatiltæki vísar til hótana kaþólskra manna um refsingu „helvítis“, þar sem Guð býr einmitt stað fyrir síðasta dóminn, en samkvæmt Jesú er staður búinn fyrir útvöldu sína í himnesku húsi hans.

Árið 1755 spáði „jarðskjálftinn“ í Lissabon *andlegum „jarðskjálfta“* „þjóðarmorðinu á frönsku aðalstéttinni á árunum 1793-1794. Árið 1780 spáði 24 tíma „myrkur dagur“ endalok biblíulegrar vitnisburðar „*tveggja vitna*“ sem tilkynnt er í Opinberunarbókinni 11:7: „***Þegar þeir hafa lokið vitnisburði sínum mun dýrið, sem stígur upp úr botnlausu gryfjunni, heyja stríð gegn þeim, sigra þá og drepa þá.***“ Þessi nákvæmni er mikilvæg: „***Þegar þeir hafa lokið vitnisburði sínum***“ .“ Fyrir Guð er Biblían, ritað orð hans, aðgengileg; útgáfa hennar býður hverjum karli og konu upp á tækifæri til að heyra sannleikann sem hann hefur skapað og opinberað í öllum bókum sínum. Ennfremur hefur útgáfa hennar neytt kaþólska óvininn til að bregðast við af ofbeldi og þannig afhjúpað alla sína djöfullegu eðli. Afhjúpanði hlutverki hans er lokið um stund og tíminn til að refsa þessari djöfullegu trúarbrögðum er kominn. Franska byltingarstjórnin og lýðveldið munu veita lokahöggið og binda enda á grimmdarverkin sem frönsk og erlend konungsveldi tengd páfastjórn Rómönsku-kaþólsku hafa framið. Kaþólsku úlfarnir munu deyja undir fallöxinni í Frakklandi frá júlí 1793 til júlí 1794. En til að ná þessum árangri er nauðsynlegt að höfða til enn stærra illis: trúleysis og frjálsrar hugsunar. Í táknrænni mynd er „*dýrið sem rís upp úr hafinu*“ aðeins hægt að tortíma með „*dýrinu sem rís upp úr botninum*“, eins og Guð kallar það í Opinberunarbókinni 11:7: „***Þegar þeir hafa lokið vitnisburði sínum mun dýrið sem rís upp úr botninum heyja stríð gegn þeim, sigra þá og drepa þá.***“ Og það versta er að trúleysi mun „***drepa***“ trúna á Biblíuna til frambúðar, allt til enda veraldar. Nú, í sköpunarsögunni, vísar „*djúpið*“ til „*vatns*“ áður en það fær nafnið „*haf*“ og ber minnstu lífsmark. Á þennan hátt kynnir Guð trúleysi sem trúarlega hörfun frá kaþólskri trú. Það var illska, já, en nauðsynleg illska til að refsa sameiginlegri sekt konungsvaldsins og rómversk-kaþólsku klerkastéttarinnar. Gjóf frá himni, uppgötvun mín á samsíða boðskap 3. Mósebókar 26 og fyrstu „*sex*“, „*lúðrunum*“ í Opinberunarbókinni gefur þessum „*fjórða lúður*“ eða fjórðu guðdómlegu refsingu, í Opinberunarbókinni 8:12, hlutverk „*sverðs sem mun hefna hins guðdómlega sáttmála*“; 3. Mósebók 26:23-26: „*Ef þessar refsingar leiðréttu ykkur ekki, og ef þið standið gegn mér, þá mun ég einnig standa gegn ykkur og slá ykkur sjö sinnum meira fyrir syndir ykkar. Ég mun leiða gegn ykkur sverðið sem mun hefna sáttmála míns . Þegar þið safnist saman í borgum ykkar, mun ég senda drepsótt meðal ykkar, og þið munuð verða seld í hendur óvinarins. Þegar ég brýt brauðstöng ykkar , munu tíu konur baka ykkur brauð í einum ofni og færa ykkur brauðið til baka eftir þyngd ; þið munuð eta, en ekki verða saddir .*“ » Það er í þessum versum sem Guð spáir, fyrir bókstaflega notkun á Ísrael gamla sáttmálans, andlegri notkun á samhengi nýja sáttmálans. Þannig, vegna sömu viðbjóðs sem sýndur er á guðdómlegum biblíulegum sannleika, veldur Guð þjóðarmorði aðalsmanna með fallöxinni, sem kemur eins og „*sverð*“ til að „*hefna fyrir heilaga sáttmála*“ sem svikinn og ofsóttur var. En þetta vers boðar einnig endalok biblíuvitnisburðarins og afleiðingar hans fyrir kristin trúarbrögð. Biblían er kynnt sem „stöng brotins brauðs“ af Guði. Og almenna fráhrifið sem mun leiða af sér er myndað með boðskapnum „*tíu konur munu baka brauð ykkar í einum ofni*“. Þessar „*tíu konur*“ eru mótmælendakirkjurnar í dæmisögunni um „*tíu meyjarnar*“ sem munu vinna í „*einum ofni*“ rómversk-kaþólsku kirkjunnar þar til dómurinn hefst árið

1844. Og yfirgefning Guðs á þeim mun hafa andlegar afleiðingar: „**þið munuð eta og ekki verða saddir**.“

Í Opinberunarbókinni 8:12: „Sverðið sem hefnir sáttmálans“ kemur til að „**slá**“ hina seku: „Fjórði engillinn básúnaði. Þriðjungur sólarinnar varð **sleginn**, þriðjungur tunglsins og þriðjungur stjarnanna, svo að þriðjungur þeirra myrkvaðist og dagurinn skein ekki þriðjung sinn og nóttin sömuleiðis.“ Takið eftir sögninni „**að slá**“ sem staðfestir tengslin við refsingu í 3. Mósebók 26. Síðan gefur þetta vers okkur merkingu þess með því að segja: „dagurinn skein ekki þriðjung sinn og nóttin sömuleiðis.“ Þessi skýring gefur til kynna að herbúðir góðra og illra þjáist jafnt fyrir afleiðingum þjóðarmorðsins sem frönsku byltingarmennirnir skipulögðu. Í sýn sem Jósef fékk gaf Ísrael, faðir hans, túlkun á „sólinni, tunglinu og stjörnunum“ í 1. Mós. 37:9-10: „Og hann dreymdi enn annan draum og sagði hann bræðrum sínum. Hann sagði: „Mig hefur dreymt annan draum! Og sjá, sólin, tunglið og ellefu stjörnur tilbáðu mig.“ Hann sagði frá því föður sínum og bræðrum. Faðir hans ávitaði hann og sagði við hann: „Hvað er þessi draumur sem þú hefur dreymt? **Verðum ég, móðir þín og bræður þínir að koma og tilbiðja þig á jörðinni?**“ Samkvæmt þessari túlkun er „sólin“ táknræn mynd Guðs, „**föðursins**“, „tunglsins“, mynd syndarinnar, „**Babýlonar hinnar miklu, móður** vændiskonna jarðarinnar“, samkvæmt Opinberunarbókinni 17:5. „Stjörnurnar“ eru börn bæði iðkandi kaþólikka og mótmælenda sem Guð segir við: „**Þér munuð eta og ekki verða saddir**.“

Við verðum að skilja að eftir þjóðarmorð aðalsmanna er mannkynið í verra ástandi en fyrir þessa aðgerð. Úlfarnir taka á sig mynd sauðfjár en aðeins í blekkjandi útliti sem Guð opinberar í boðskap sínum um „**fimmtu lúðurinn**“ þar sem hann tilnefnir þá sem „**falsspámenn**“ sem táknaðir eru með orðinu „**hali**“, samkvæmt Jesaja 9:14: „Öldungurinn og dómarinn er höfuðið, og **spámaðurinn sem kennir lygar er halinn**.“ Þessi „**hali**“ er hali „**sporðdrekkanna**“ sem tilnefna þá sem „**uppreisnargjarna**“ samkvæmt Esekíel 2:6: „Og þú, mannsson, óttast þá ekki né hræðist orð þeirra, því að þyrnar og þistlar eru hjá þér, og **þú býrð meðal sporðdreka**. Óttast þú ekki orð þeirra né hræðist þá, **því að þeir eru uppreisnargjarn kynslóð**.“ „Guð margfaldar myndirnar sem hann notar til að lýsa dómi sínum yfir kristnum trúaruppreisnarmönnum. Og í Opinberunarbókinni 9:11 opinberar hann ástæðuna fyrir því að lestur þeirra á Biblíunni fullnægir þeim ekki eða fullnægir þeim ekki lengur: „**Þeir hafa yfir sér konung, engil botnlausrar gryfju, sem heitir Abaddon á hebresku og Apollyon á grísku**.“ Vegna fjölda þeirra líkir Guð þeim við „engisprettur“, skaðleg skordýr sem eyðileggja og eyðileggja uppskeru manna. Þessar táknrænu „engisprettur“ skaða andlega málstað sannleika hans. Og þetta er auðvelt að útskýra þar sem djöfullinn, sem hefur komið í stað Jesú Krists, frá 1844 fyrir mótmælendatrú og 1994 fyrir „**uppköstaða**“ adventisma, hefur orðið konungur þeirra og sem slíkur innblæs hann lestur þeirra á Biblíunni sem er skrifuð „**á hebresku og grísku**.“

Frá árinu 1799 hefur kristni heimurinn verið í trúarlegum friði, en hvað varð um úlfamennina fyrir þann tíma? Samkvæmt Opinberunarbókinni 9:8 urðu þeir að villidýrum sem voru dulbúin af blekkingum kristinna kirkna: „**Þeir höfðu hár eins og kvennahár og tennur þeirra voru eins og ljónstennur**.“

Blekkjandi grímurnar falla þegar stríðslegt samhengi „*sjötta lúðursins*“ afhjúpar sanna eðli þeirra: það að vera „*ljón* með hvassar *tennur*“. *Að þessu sinni leyfir Guð* kristnum „*falsspámönnum*“ *að bókstaflega „drepa“* mannverur; eitthvað sem var bannað á „*fimm mánuðum*“ eða 150 árum „*fimmtu lúðursins*“ samkvæmt Opinberunarbókinni 9:5: „Og þeim var *ekki gefið að þeir skyldu drepa þá*, heldur að þeir skyldu kvaldir í fimm mánuði. Og kvalir þeirra voru eins og kvalir sporðdreka þegar hann stingur mann.“ Framsetning málsins er blekkjandi og lúmsk. „*Kvölin*“ verður af völdum „*annars dauða eldsdíkisins*“ og hún mun aðeins koma á stund hins síðasta dóms, samkvæmt Opinberunarbókinni 20:14: „Og dauðinn og Hel var kastað í eldsdíkíð. *Þetta er hinn annar dauðinn, eldsdíkíð*.“ Vegna þess að þetta er eina leiðin til að falla undir þessa lokadóm sem „falsspámönnunum“ *er gefin* í 150 ár með því að margfalda fjölda meðlima kirknanna þar til, síðast bættist við opinberi aðventismi sem „*uppkasta*“ í lok þessa tímabils, árið 1994, og fjöldi „*falsspámanna*“ er fullkominn.

Skipunin um að „*deyða þriðjung mannkynsins*“ í rómversk-kaþólskri eða trúleysingri frjálshyggju Evrópu kemur beint frá himni, frá munni Guðs í Jesú Kristi samkvæmt Opinberunarbókinni 9:13-15: „*Sjötti engillinn básúnaði, og ég heyrði rödd frá fjórum hornum gullaltarisins, sem er frammi fyrir Guði, segja við sjötta engilinn, sem hafði lúðurinn: Leysið fjóra englana, sem bundnir eru við hið mikla fljót, Efrat. Og fjórir englarnir voru leystir, sem búnir voru til klukkustundar, dags, mánaðar og árs, til að deyða þriðjung mannkynsins*.“ Markmið „drápsins“ er „*hið mikla fljót, Efrat*“, eða, þýtt, hinir miklu þjóðir Evrópu sem settar eru undir bölvun kaþólsku trúar páfakirkjunnar sem kallast „*Babýlon hin mikla*“ í Opinberunarbókinni 17:5. Eftir úlfamennina munu ljónmennirnir drepa hver annan vegna fyrirlitningar sem sýnd er skapara Guði, heilögum sjöunda degi hvíldardegi hans og heilögum lögum hans sem opinberuð eru í allri Biblíunni.

Táknræna nafnið „*Efrat*“ sem Guð gefur kaþólsku Evrópu verður tákn í núverandi atburðum samtímans. Landfræðilegt svæði hins sanna „*Efratfljóts*“ er í Tyrklandi og Sýrlandi höggvið af mjög mannskæðum jarðskjálftum. Boðskapur Guðs beinist að Antíokkíu, borginni þar sem lærisveinar Jesú Krists fengu nafnið „kristnir menn“. Guðdómlegi boðskapurinn beinist tvímælalaust að múslimsku Tyrklandi og Sýrlandi, og að fólkskum kristnum mönnum í Evrópu. Refsing Guðs mun slá alla þá sem hafa afbakað hjálpræðisáætlun hans sem byggir á Jesú Kristi og endurlausn hans á syndum hinna einu útvöldu sem hann velur sjálfur; og hunsa og refsar öllum fólkskum fullyrðingum um eilífa hjálpræði.

Helsta lexían sem Jesús kom til að færa með opinberun sinni til Jóhannesar, Opinberunarbók sinni, varðar bölvun „sólardagsins“, sem lagður er á fyrsta dag vikunnar sem vikulegur trúarlegur hvíldardagur, í stað hins heilaga sjöunda dags hvíldardags, sem Guð minntist á í fjórða af tíu konunglegu og guðlegu boðorðum hans. Spádómslegt hlutverk sjöunda dags hvíldardagsins á sjöunda árþúsundinu spáði um laun hinna útvöldu sem útvöldu voru samkvæmt hjálpræðisáætlun hans. Að ráðast á hvíldardaginn jafngilti því að afbaka hjálpræðisáætlunina, og þetta var, eftir að Móse sló tvisvar á klettinn við Hóreb

fyrir mistök og gremju, alvarlegasta mistök sem mannkynið gat framið. Og alvarleiki beggja tilfella hvílir á beitingu þeirra af þjónum Guðs sjálfum. Að heiðnir syndgi er rökrétt og eðlilegt fyrir Guð, þar sem þeir þekkja hann ekki. En Móse og kristna kirkjan voru í nánú sambandi við hann. Og rétt eins og Jesús segir að illskan sem honum er gjörð sé honum sjálfum gjörð, þá er hið gagnstæða einnig satt, illskan sem hans eigin gjörir hefur áhrif á hann og varðar hann persónulega. Þemað um lúðrana er miðlægt í bókinni og einnig miðlægt í mikilvægi sínu fyrir viðfangsefnin sem opinberuð eru. Því að lexían í 3. Mósebók 26 gerir okkur kleift að skilja útbreiðslu orsökanna sem spáð er fyrir um í röð. En auðvitað beinist sögulegt samhengi hvers lúðurs með tímanum að því að nýjar orsakir sektar koma fram sem fylgja hver annarri og safnast upp þar til Jesús kemur aftur, þegar „sjöunda lúðurinn“ hljómar og „sjöunda af síðustu plágum Guðs reiði“. Það sem Opinberunarbókin 18:5 orðar á þennan hátt: „*Því að syndir hennar ná allt til himins og Guð hefur minnst misgjörða hennar.*“ Því virðist nauðsynlegt að bera kennsl á nýju syndirnar sem tengjast hverjum af sjö lúðrunum.

Upphafspunkturinn er afneitun hvíldardagsins 7. mars árið 321.

„*Fyrsti lúðurinn*“: Rómönsku kristna kirkjan leitar stuðnings frá mannlegum krafti og finnur þann kraft frá frankíska konunginum Clovis I. „Vei þeim manni sem treystir á menn, sem tekur hold að sér til stuðnings...“

„*Annar lúðurinn*“: Rómönsku kristna kirkjan tekur sér jarðneskan leiðtoga: páfann, sem keppir beint við Jesú Krist, himneska leiðtogann og sífellda fyrirbærana. Hún ræðst á erlenda þjóðir án árangurs.

„*Þriðji lúðurinn*“: Rómversk-kaþólska páfakirkjan berst gegn útbreiðslu Biblíunnar og mótmælendafylgjendum hennar. Hún ræðst á hina ósviknu kristnu trú.

„*Fjórði lúðurinn*“: Páfakirkjan og rómversk-kaþólska konungsvaldið ýta undir frjálsa hugsun og trúleysi í Frakklandi.

„*Fimmti lúðurinn*“: Mótmælendatrúin hefur verið slegin af guðlegri bölvun frá árinu 1844 og vaxið og margfaldast. Á undanförnum árum hefur hún myndað bandalag við rómversk-kaþólsku trúna, þann forna óvin sem munkurinn Martin Luther, opinberi stofnandi siðbótarinnar, fordæmdi sem djöfullegan. Eftir 1994 gekk opinbera stofnanabundna aðventismi, „*uppköstuð*“, formlega til liðs við hana snemma árs 1995.

„*Sjötta lúðurinn*“: Vesturlandabúar, bölvaðir af Guði og yfirbugaðir af siðferðilegri öfugsnúningi, standa frammi fyrir austur-rétttrúnaðarbúum, einnig bölvaðir af Guði. Báðar fylkingarnar eru vegna erfða rómversks sunnudags. Með kjarnorkuvopnum er íbúafjöldi jarðar gríðarlega minnkaður og dæmdur til að deyja innan skamms tíma.

„*Sjöundi lúðurinn*“: Jesús Kristur snýr aftur í dýrð til að eyða síðustu kaþólsku og mótmælenda uppreisnarmönnum sem, sem mynduðu yfirvald alheimsstjórnar, bjuggu sig undir að taka af lífi síðustu heilögu Guðs sem héldu trúfastlega helgan hvíldardag hans. Og þar segir Guð: „Hættið!“ „*Því að svo segir Drottinn allsherjar: Eftir þetta mun dýrðin koma! Hann hefur sent mig til þjóðanna sem hafa rænt ykkur, því að hver sem snertir ykkur snertir sjáldur auga síns.*“ Þetta er tíminn til „*hefndar*“ sem spáð er í Jesaja 61:2-3: „*Til að*

boða náðarár Drottins og hefndardag Guðs vors , til að hugga alla syrgjendur, til að gefa syrgjendum í Síon sknúða í stað ösku, gleðiolú í stað sorgar, lofgjörðarklæði í stað dapurlegs anda, svo að þeir verði kallaðir réttlætis tré, gróðursetning Drottins, til dýrðar af honum. “ Undirstrikar náíð samband milli náðarársins og hefndardagsins sem kemur einmitt til að refsa fyrirlitningunni sem sýnd er þessu náðarári.

Berið saman orðasamböndin „*ár náðar Jahve*“ og „*dagur hefndar Guðs vors*“ . Nafnið „Jahve“ markar kærleiksböndin milli Guðs og hans útvöldu, en hugtakið „Guð“ markar hörfun og augnaráð hins ógnvekjandi dómara hins alvalda Guðs sem gefur líf og dauða.

Þróun illskunnar: Frá Bandaríkjunum til Úkraínu

Í aldaraðir, jafnvel þúsundir ára, voru mannlegar fjölskyldur byggðar upp eftir feðraveldinu. Yfirvaldið tilheyrði báðum foreldrum, föður og móður, og hjónin gerðu allt sem í þeirra valdi stóð til að ala börn sín upp í virðingu og hlýðni við þessa grundvallarreglu. Foreldrar gáfu sér rétt til að þvinga börn sín, jafnvel með því að refsa þeim líkamlega ef nauðsyn krefði. Barnið þurfti að læra mjög fljótt hver húsbóndi þess var. Og þessi bitra réttlæti var oftast viðurkennd vegna þess að kærleiksríkar athafnir foreldra bættu upp fyrir og veguðu upp á móti gjörðum foreldra. Skaparinn Guð, sannur faðir okkar, hegðar sér á sama hátt gagnvart okkur og í Opinb. 3:19 staðfestir Jesús þetta með því að segja: „*Alla sem ég elska, ávíta ég og aga. Verið því kostgæfin og iðrist.*“ Getur nokkur verið gáfaðri og réttlátari en Guð í Jesú Kristi? Nei, og þegar í gamla sáttmálanum sagði Guð fyrir munn vitrasta spámanns síns, í Okv. 23:13-14: „*Synjið ekki barninu aga; þótt þú slærð það með sprota, mun það ekki deyja.*“ „*Með því að slá hann með sprota frelsar þú sál hans úr gröfinni.*“ Að svipta barn þeirri leiðréttingu sem það á skilið er því, fyrir Guð, glæpsamleg athöfn. Þegar barn gengur til lífs verður það að læra að frelsi þess er takmarkað af réttindum þeirra sem ala það upp; það er fyrst og fremst foreldra þess. Þeir sem yrkja landið vita að ungir sprotar geta þurft kennara til að vaxa úr grasi og halda sér uppréttum. Gleymum um stund andlegum boðskap mannsins sem skapaður var í mynd Guðs sem frumsyndin eyddi, hvað er eftir af mannum? Hann er ekkert meira en þróaðasta dýrið á jörðinni. Og eins og öll dýr verða mannanna börn að fá menntun frá foreldrum sínum. Og þessi menntun er ekki ekkert, því að lifun þeirra er háð henni, og umfram það er eilífa lífið sem Guð leggur til aðallega háð henni. Ég man eftir tíma þegar óstýrilát eða óhlýðin börn voru refsud með því að fá högg á fingurgómana með reglustiku í kennslustofum veraldlegra skóla og kaþólskra sjálfstæðra skóla. Sársaukinn sem þau fundu kenndi börnum að óttast refsingu og hvatti þau því til að vera hlýðin. Hnífslög og sleggjur féllu sjálfkrafa á þá sem ... óstýrilátur yngsti barnsins. Og sumir feður þess tíma höfðu þá viðbrögð að slá eigin börn sem kvörtuðu undan því að kennarinn hefði slegið þau. Þetta skeið lífsins var afgerandi því þegar þau komust á unglingarárin urðu breytingar ómögulegar eða næstum ómögulegar.

Vegna þess að viðbrögðin eru alltaf einstaklingsbundin og barn getur sjálft uppgötvað þörfina á að vera hlýðinna.

Þegar búið er að setja þetta grundvallarviðmið um hlýðni, aga og verðskuldaða refsingu, er auðvelt að skilja að illskan mun birtast þegar þessum meginreglum er ekki lengur beitt eða ekki lengur beitt. Þetta er þar sem bandaríska þjóðin kemur við sögu. Stríðið kallaði á menn og heill unglingur ólst upp án föður á árunum 1941 til 1945. Og þetta, í öllum löndunum sem tóku þátt í sömu evrópsku og japönsku heimsstyrjöldinni. Hins vegar er það í þessu mjög hreintrúarlega og mótmælendaríka landi Bandaríkjanna sem illska æskunnar birtist. Í samhengi tækniþróunar, á bakgrunni mjög taktfastrar rokkónlistar, risu bandarísk ungmennti upp úr þögninni og gerðu sér grein fyrir kynslóð foreldra sinna. Illskan greip þessa ungmennti sem titill myndarinnar "Rebel Without a Cause" lýsir greinilega. Þessi heft "6. áratugarins" tók á sig mynd kröfu um réttinn til að gera það sem ég vildi, hvar ég vildi og hvenær ég vildi. Uppreisnin hófst og myndi ekki enda fyrr en með endurkomu Jesú Krists, með tortímingu allra uppreisnarmanna.

Illskan, sem fæddist í Bandaríkjunum, er skepna sem gengur á tveimur fótum, Bandaríkjunum vinstri og Vestur-Evrópu hægri. Frá stríðslokum hafa Bandaríkin og sigruð Evrópa fylgst með hvort öðru og hermt eftir hvort öðru. En staða þeirra sem sigurvegari er í hag bandarísku fyrirmyndarinnar. Og útvarp og kvikmyndir sýna stöðugt fyrirmynd bandaríks lífs. Skurðgoðadýrkun tónlistarstjarna eflir viðskipti og auðgar bandaríska menningarheiminn. Evrópa gerir slíkt hið sama, þótt með smá töf sé. En vegna hnignunar 1844 kemur skyndilega þróun illskunnar frá Svíþjóð, landi mótmælendakonungsveldisins. Þar eru kynferðislegar tabú kollvarpaðar og klám og frávik þess breiddust smám saman út um vestrænt samfélag. Svíþjóð, Danmörk, Holland: upphafsmenn og eftirhermur þeirra: Þýskaland, Ítalía, Frakkland, England árið 1970. Undir stjórn einræðisherrans, Francos hershöfðingja, var Spánn tímabundið verndaður, en við dauða hans uppgötvaði Spánn gleði frelsisins og nýtti það frjálslyndari en nokkurt annað land. Og þetta er vert að hafa í huga: ef litið er til fortíðar voru síðustu löndin sem fengu frelsi þau öfgustu í frjálshyggjuvenjum. Því má segja að með hverju landi sem er leyst undan siðferðilegum tabúum versni illskan. Í þessum vexti illskunnar hefur samkynhneigð orðið réttur sem vestræn ríki hafa löglegt að fullu hvert á fætur öðru. Aðeins Ítalía stendur gegn þessu; líklega vegna nærveru páfadómsins Vatíkansins á landsvæði sínu. Þegar lögleiðingin hefur átt sér stað krefjast hinsegin fólk og aðrir þess að þeim sé virt og réttindi þeirra viðurkennd. Illska verður ekki aðeins að vera umborin, heldur einnig lögmæt. Og þessi endurminning leiðir okkur til áranna 2012-2013, þegar þjóðarólga braust út í Úkraínu.

Óheiðarleg Úkraína

Það fékk sjálfstæði sitt á tíunda áratugnum, þegar Sovétríkin voru að hrynja efnahagslega og pólitískt. Gorbatsjov, utanríkisráðherra, sá þessa veikingu þjóðarinnar sem tækifæri til að mynda tengsl við Vesturlönd. Landamæri féllu, Pólland endurheimti frelsi sitt og gekk til liðs við NATO-herbúðirnar í Evrópu. Með búrhurðina opna flugu frelsiselskandi fuglar burt og sluppu. Hinir, sem betur fer fleiri, dvöldu í búrum sínum þar sem þeim fannst þeir öruggari. En Rússland

og öll jörðin myndu gjalda dýrt fyrir afleiðingar þessarar veikingar Sovétríkjanna. Því fram að því höfðu allir notið góðs af „járnþjaldinu“ sem aðskildi vestrænt kaþólistískt samfélag frá rússnesku kommúnistasamfélagi. Með opnuninni þráðu sumir rússneskir íbúar að lifa eins og Vesturlandabúar og Úkraína kaus að öðlast sjálfstæði sitt til að ná þessu. Í Rússlandi færði slökun aga landið í hendur mafíustjórnar; hinir fátækustu borguðu verðið. Og í Úkraínu er sjálfstæð þjóð að byggjast upp í miklu stjórnleysi sem birtist alltaf þegar yfirvald er ekki til staðar eða á að byggja upp. Þetta orð stjórnleysi gegnir svo stóru hlutverki að ég verð að skilgreina það sem meginregluna sem gerir manninn að „erki-asnanum“. Hugarleikurinn er réttlætanlegur, því asninn er þetta afar þrjóska dýr, eins og máltækið segir: „þrjóscur eins og asni.“ Og það kemur í ljós að atburðir samtímans sanna að ég hef rétt fyrir mér varðandi Úkraínu sem er staðráðin í að sigr Rússland, þrjóscur eins og asni.

En áður en Úkraína varð skotspónn fréttanna árið 2022 og 2023 gaf hún áhyggjuefni. Í anarkískum kjörlendi sínu komu fram trúarofstækisfullar og óhefðbundnar „konur“ sem fordæmdu brjóst sín og líkama sem stuðning við ótímabærar kröfur sínar gegn þeirri skipan sem karlmenn höfðu komið á. Þetta gerðist í Úkraínu, varið af öllum vestrænum þjóðum. En við skulduðum þeim enn óverðuglegri og saknæmari reiði: í Úkraínu saguðu þeir trékrossana af krossfestingum sem voru settir upp á ýmsum stöðum og lýstu þar með hatri sínu á kristinni trú. Þetta viðhorf má túlka á mismunandi hátt. En í öllu falli refsar þeir kristnum trúarbrögðum sem Guð fordæmdi. Þegar árið 1793 breyttist reiði Frakka í reiði gegn kaþólsku kirkjunni og konungsveldinu, og á sama hátt beinast „konur“ Úkraínu enn að trúarbrögðum sem eru sek gegn Guði og mannkyni. En réttmæt ásökun gegn fölskum trúarbrögðum réttlætir þó ekki valið að hunsa hinn sanna kærleikaboðskap sem Guð gaf í Jesú Kristi. Það er enn nauðsynlegt fyrir hjarta sem er hlaðið hatri að vera næmt fyrir ást; sem er ólíklegt eða jafnvel mögulegt. Úkraína, sem síðast öðlaðist frelsi, fór fram úr spænsku fyrirmyndinni í öfgum sínum og kynferðislegum sýningum. Og í þess konar aðgerðum var ungi forseti landsins, vinsæll fyrrverandi leikari, meistari tegundarinnar. Fyrstu opinberu beiðni Úkraínu um aðild að NATO var hafnað af Þýskalandi vegna útbreiddrar spillingar landsins. Fæðing þjóða er erfitt tímabil að stjórna, því í nafni frelsisins sem krafist er reynir hver og einn að notfæra sér aðstæður sér til eigin hagsmuna. Undir Fyrsta lýðveldinu sá Frakkland hinn spillta Georges Danton og hinn óspillta Maximilien Robespierre andmæla hvor öðrum. Og sá síðarnefndi lét hálshöggva hinn fyrrnefnda, áður en hann var hálshöggvinn fjórum mánuðum síðar. Þessar samanburðir eru réttlætanlegar vegna þess að stríðið sem Úkraína háði undirbýr annað afrek aðgerðarinnar „*dýrsins sem rís upp úr undirdjúpinu*“. Hið fyrra var náð með frönsku byltingunni.

Það er því með því að styðja þetta land, Úkraínu, sem hafði allt til að misþykja, að leiðtogar Vesturlanda, sem einn maður, fordæmdu framtíð þjóðarinnar. Því Úkraínustríðið, sem byggir á sterkustu og ofstækisfullustu og magnari þjóðernishyggju, er að undirbúa endalok þjóða. Þær munu hverfa í lokaútgáfunni af kjarnorkusprenjum. Og þeir sem lifa af munu aldrei aftur berjast fyrir þjóðernissinnamáli. Þeir munu sameinast undir einni alheimsstjórn sem skipulögð er af bandarísku eftirlifendunum.

Kostir og gallar Úkraínu

Jákvæða hliðin er sú að þjóðin er fulltrúi ungmenna. Þau eru nútímaleg, meistarar í nýrri tölvutækni. Og í baráttunni gegn Rússum vegur töluleg minnimáttarkennd þeirra upp á móti aðlögunarhæfni þeirra að aðstæðum. Þar að auki, búnir afar nákvæmum vestrænum fallbyssum og eldflaugum, geta þau auðveldlega eyðilaggt uppgötvaðar rússneskar skotfærabirgðir. Og í þessu sambandi njóta þau góðs af innviðum bandarískra gervihnatta sem eru staðsettir umhverfis jörðina á mismunandi brautum. Þetta auga mun alltaf veita Bandaríkjunum forskot, sem býr yfir þessari æðstu tækni. Þetta leiðir mig til að segja að úkraínski herinn gegnir aukahlutverki í þessum átökum, þar sem það sem drepur Rússa eru fallbyssur og eldflaugar Bandaríkjanna og Evrópu, þar á meðal Frakklands og virtu Caesar fallbyssurnar þeirra. Drónatækni hefur orðið sérstaklega vinsæl á Vesturlöndum vegna kostnaðar og líf skjara íbúanna. Ungt fólk hefur kynnst þessum litlu flugvélum og í dag, í Úkraínu, eru hæfileikar þeirra nýttir í hernaðarlegum víglínum: fyrir þá sem stýra þeim er það alveg eins og heima, nema að þeir sjá óvininn til að drepa hann í alvöru, og þú getur dáið sjálfur ef rússnesk sprengja fellur þar sem þú ert. Óneitanlega, fyrir Úkraínu, hefur æska forseta landsins og embættismenn hennar stutt notkun allrar þessarar rafrænu tækni. Annar kostur Úkraínu er að standa frammi fyrir rússneskum her undir forystu herforingja sem treysta hefðbundinni reynslu sinni þar sem notkun dróna og gervihnatta hefur ekki fengið þá þýðingu sem hún á skilið. Þessi misskilningur hefur afleiðingar á vettvangi átaka; rússneskir skriðdrekar og skotmörk eru eyðilögð eins og í tölvuleik.

Ókostirnir fyrir Úkraínu eru líka fjölmargir. Og þar að auki safnar æska forseta landsins óafvitandi þeim ókosti að vera fæddur gyðingur og leiða úkraínska herbúðir sem einkennast af pólskri kaþólskri trú og rétttrúnaði sem, þótt hún sé aðskilin frá rússneskri rétttrúnaði, er, eins og kaþólska trúin, slegin af bölvun Guðs. Þar sem mótmælendur í Bandaríkjunum eru jafn mikið, þá er það allur vestræni herbúðin sem er slegin af þessari guðdómlegu bölvun: samkvæmt Rómverjabréfinu 2:9: „*Þrenging og angistir koma yfir hverja sál mannsins sem illt gjörir, fyrst Gyðinginn og einnig Grikkinn!*“ En hið gagnstæða er, sem betur fer, til staðar varðandi kjörna fulltrúa landsins: „*Dýrð, heiður og friður sé yfir hverjum þeim sem gott gjörir, fyrst Gyðinginn og einnig Grikkinn!*“ Óhjálkvæmilega þjáist æskan af reynsluleysi sínu og mesta ákveðni, eða þrjóska, er dæmd til að þola harða veruleikann þegar hann stangast á við væntingar og vonir. Allir þeir sem berjast hver við annan hugsa og vonast til að komast sigursælir út, en í öllu falli er að lokum aðeins einn sigurvegari og einn tapari. Annað vandamál Úkraínu er að hún er háð vopnagjöfum frá vestrænum bandamönnum sínum. Zelensky lifir í stöðugum ótta við að klárast vopn og skotfæri og sjá Rússa ráðast inn á allt landsvæði sitt. Aðstæður hans og staða eru því ekki öfundsverð. Ef hann vissi hvað Jesús Kristur opinberaði ástkærum útvöldum sínum, þá vissi hann að draumur hans um sigur myndi enda í martröð ósigurs. En allir þeir sem taka þátt í stríðslegri upptrappun ásamt Úkraínu gegn Rússlandi eru einnig fáfróðir um þessa opinberuðu hluti og uppfylla óafvitandi áætlun Guðs. Í þessari áætlun eru þeir skotmörkin sem verða stórlega eyðilögð af kjarnorkusprengingum.

Biblían lýsti ekki þeim syndum sem mennirnir frömdu fyrir flóðið. Allt sem Guð segir um þær er að finna í þessum orðum, sem vitnað er í 1. Mósebók 6:15: „ Þá sá Drottinn að illska mannsins var mikil á jörðinni og að allar hugsanir hjartans voru einungis illar alla daga . “ Ég trúi því að þessi dómur eigi við um allt mannkynið í dag, vestur, austur, norður og suður. Engin þjóð, fólk, ríki eða tungumál kemst undan þessari guðdómlegu fordæmingu. Heilög Biblía lýsir dómsstaðli hans, sem engin þjóð virðir réttilega. Mannkynið er vel þroskað fyrir járn- og eldflóð hans.

Í fréttum hefur nýlega verið sýnt fram á hneykslanlega fordæmingu vestræns samfélags. Sextán ára unglingur stakk kalt og drap 52 ára gamlan spænskukennara sinn, tveggja barna móður. Hann fullyrti að vera haldinn og sagðist daginn áður, í draumi, hafa heyrt rödd skipa sér að drepa kennarann sinn. En þessi sannleikur er óásættanlegur fyrir að mestu leyti trúleysingja- eða efasemdasamfélag. Þessi vantrú er undirstrikuð af staðnum þar sem atvikið átti sér stað: kaþólska menntaskólanum Saint-Thomas d'Aquin í bænum Saint-Jean-de-Luz. Tómas, dæmigerður vantrúaður, og tveir dýrlingar, þar á meðal Jean-de-Luz eða Ljósdyrlingurinn, vitni að Opinberunardaginn; það eru mörg trúarleg tákni í þessu máli sem sýna vantrú dómaranna. En það versta er að atvikið átti sér stað í kaþólskum skóla þar sem vitnisburður djöfullegrar raddar ætti ekki að vera hafnað heldur studd. Skólinn ætti að skuldbinda sig til að verja skýringu hins haldna unga manns; en svo er ekki. Þar sem trúarbrögð sem eignuð eru Guði eru kennd, ætti tilvist djöfulsins og illra anda einnig að vera það, þar sem Jesús hætti aldrei að reka út illa anda á jarðneskri þjónustu sinni til að lækna haldna fórnarlömb og vara þjóna sína við Satan. Í slíkum tilvikum ætti kirkjan að styðja skýringu hins haldna unga manns, en frammi fyrir vantrú frönsku yfirvaldanna þagnar hún. Hins vegar hafa ótal vitnisburðir morðingja sem hafa verið teknir í fangelsi borist. Þetta nýja mál bætist því við þau fyrri, en æska hins haldna manns ætti að leiða yfirvöld til að efast um þessi andlegu mál sem þau ráða ekki við.

Þetta efni fær mig til að rifja upp að í aldaraðir hefur kaþólska kirkjan fullyrt að hún reki út illa anda með útdráparprestum sínum. Vitandi að Satan stjórnar henni, má skilja að hann rekur út sjálfan sig eða sína eigin illa anda. Sönn frelsun frá uppreisnargjörnum englaöndum er aðeins hægt að ná með sönnum þjónum Jesú Krists, því hann einn rekur út illa anda og hann getur gert það vegna þess að hann hefur máttinn innra með sér til þess. Á jörðinni hlýddu illu andarnir honum, því þeir geta ekki staðist hann, hvorki í gær, í dag né á morgun.

Í fjarveru trúar er vandamálið lagt fyrir geðlækna. Þess vegna minni ég ykkur á að geðlækningar eru ekki nákvæm vísindi. Þær eru einungis afrakstur ímyndunarafls vantrúaðra sem verða að gefa öðrum vantrúuðum skýringar á öllu til að hugga þá.

Loftslagsþurrkur fyrir þurr hjörtu

Leirkerin vita ekki að þau eru þegar farin að þjást af fyrstu afleiðingum refsinganna sem hinn guðdómlegi járnker leggur á. Guð þarfnast ekki neins til að skaða uppreisnargjarna mannkynið því hann býr yfir öflugum vopni: náttúrunni og

loftslagi hennar. Hann er sá sem skapar rigninguna og góða veðrið, en hann er líka sá sem veldur þurrkinum og hungursneyðinni sem af því hlýst. Með því að skipa storminum að róa, sem hann gerði samstundis, gaf Jesús fyrstu postulurum sínum óbyggjandi sönnun fyrir guðdómleika sínum. Spurningin sem lærisveinarnir spurðu sig: „Hver er þessi sem vindurinn og stormurinn hlýða?“ hafði aðeins eitt svar: holdgervingur anda hins almáttuga Guðs. Nútímasamfélag okkar hefur misst sjónar á þessum Guði, skapara alls og lífs, og spyrjandi augnaráð þess beinist að vísindamönnum þess sem venjulega hafa svarið við öllu. Guð bauð því langt tímabil friðar og velmegunar sem fékk fólk til að gleyma jafnvel tilvist þess. Leikritin sem fylgja hvert á fætur öðru ættu að enda með því að hræða þá sem eru minnst harðgerðir í þessu mannkyni svo mikið að þeir neyðast til að muna að náttúruafl er eingöngu eign skapara Guðs. Það er gott að muna sögulegt samhengi þar sem Guð refsaði fólk sínu Ísrael og heiðnum mannkyni með plágu þurrka. Þetta er vegna þess að á okkar tímum er vatn orðið nauðsynlegra en nokkru sinni fyrr fyrir líf og efnahagslega og iðnaðarlega starfsemi. Þornun árvatns drepur landbúnað en neyðir einnig menn til að loka kjarnorkuverum, þar sem vatn er nauðsynlegt til að kæla bráðið eldsneyti. En ef vatnið hverfur eru það einnig vatnsaflsvirkjanir árstíflna og fjalla sem hætta að framleiða rafmagn. Nú er öll nútíma siðmenning í Vesturlöndum og Austurlöndum háð þessari raforku; annars verður afturhvarf til kola nauðsynlegt og þar sem það er ekki hægt að viðhalda því hrynur núverandi iðnaðarstig og steypir mannkyninu í mikla neyð. Ég minni ykkur á að vatn er frumefnið sem myndar 75% af efnislegum líkama okkar, sem skýrir þjáningarnar sem hitabylgjur valda sem þurrka út líkama manna og plöntur. Með því að ráðast á vatn gefur Guð hræðilegt merki sem boðar upphaf afmennskunarferlis allrar jarðar vegna þess að hún er nú albyggð.

Fyrsta tilfellið sem skráð er í Biblíunni átti sér stað þegar Jósef, elsti sonur Rakelar og Jakobs, var seldur af bræðrum sínum og varð stórvesír, þjónandi faraó hins volduga Egyptalands. Spádómsgáfa Guðs hafði leitt hann frá konunglegu fangelsunum upp á hátindi egypska valdatíðar. Og með því að útskýra spádóm sem Faraó hafði persónulega fengið, viðurkenndi hann Jósef sem gáfaða og vitra veru, verðuga til að stjórna, á eftir konunginum, öllu Egyptalandi. Þessi sýn, byggð á sjö feitum kúm og sjö mögru kúm annars vegar, en einnig á sjö fallegum, þrútnum hveitiöxum og sjö þurrum hveitiöxum, spáði fyrir um sjö gnægtaár og síðan sjö hungursneyðarár. Heildarfrásögn þessara atburða er lýst í 1. Mósebók 40 og 41. Á þessum tíma var Guð að undirbúa leiðir til að veita fólk sínu kraft og velmegun. Þess vegna naut heiðna Egyptaland sjálft góðvildar og máttar Guðs. Með því að vara það við fyrirfram voru fyrirbyggjandi aðgerðir sem Jósef mælti með gripið til undir hans valdi. Áætlun Guðs var að öll hin blessaða fjölskylda Jakobs, tvær eiginkonur hans og synir þeirra og dætur, settust að í Egyptalandi. Með þessari reynslu tilkynnti Guð hjálpræðisáætlun sína sem Jesús Kristur framkvæmdi á hans tíma. Sonurinn sem bræður hans seldu og afhentu heiðingjunum átti að verða blessun fyrir fólk Guðs. Þessi fyrsti þurrkur hafði gagnlegan spámannlegan tilgang, en annar þurrkur kom upp á tímum Elía spámanns og sá var lagður á Ísrael sem refsing, því fólk Guðs var á þeim tíma í algjöru fráhvarfi. Akab konungur óhlýðnaðist skipun Guðs og hafði gifst erlendri konu sem tilbað Baala og hafði drepð spámenn Guðs. Öll þjóðin greiddi verðið

með þriggja ára hungursneyð. Og að bæn Elía spámanns kom gagnlega rigningin aftur. Þessi aðgerð endaði vel því áætlun Guðs var ekki enn lokið. Í Evrópu birtust hitabylgjur öðru hvoru en aldrei í langan tíma, eins og Guð hefði viljað ógna nútímamannkyni. En þessi ógn var áfram árangurslaus vegna þess að vesturlöndin hafa hætt að láta sér annt um hvað Guð hugsar þar sem þau eru algjörlega fáfróð um hann. Einnig kemur refsingarstundin yfir þá án þess að þeir hafi séð hana koma og tími sjö ára þurrka jarðarinnar og mannlegra hjörtu mun hefjast vorið 2023. Ef við beitum fyrirmyndinni sem upplifðist undir Jósef, hefðu sjö ár fyrirbyggjandi velmegunar hafist vorið 2015. En hvaða stórviðburð finnum við á þessu ári 2015? Vordagurinn, jafndægur 20. mars 2015, er merktur með almyrkva á sólinni, mjög sjaldgæfum atburði en af miklu andlegu gildi. Vegna þess að guðleg reiði beinist að vesturlöndum sem fylgjast með hvíldinni á „degi sólarinnar“. Þann 26. júní úrskurðaði Hæstiréttur Bandaríkjanna að hjónabönd samkynhneigðra væru lögleg um allt land. Þann 13. nóvember 2015 skipulögðu íslamistar fjöldamorð í Bataclan tónleikasalnum í París; niðurstaðan: 413 særðir, 131 látnir, þar á meðal 7 af 9 hryðjuverkamönnum. Nei, ég sé ekkert jákvætt árið 2015, þar sem stríð í Úkraínu lendir á móti hollustuher Úkraínnumanna, Donetsk og Luhansk héruðunum. Þetta stríð mun halda áfram til ársins 2022, þegar innrás Rússa hefst í þriðju heimsstyrjöldinni, því á eftir Bandaríkjunum, Englandi og Póllandi veitir allt NATO herliðið fjárhagslegan stuðning og vopn til innrásar Úkraínu.

Guð gefur aðeins blessun barna sinna frá vorinu 2018, 5 árum fyrir síðustu sjö mögru kýrnar, eða 12 árum fyrir endurkomu hans. Þessi tala 12, tákn sáttmálans sem stofnaður var milli Guðs og manna, eða $7 + 5$, er einnig táknræn tala innsiglaðra ættkvísla andlegs Ísraels síns samkvæmt Opinberunarbókinni 7. Guð færir flóð af ljósi sem upplýsir trúna þjóna sína um áætlaðan dag fyrir dýrlega endurkomu hans í Jesú Kristi. Þekking á þessum degi mun þá gera þeim kleift að skilja betur merkingu atburðanna sem smám saman eru að gerast. Uppreisnarmannabúðirnar verða fyrir barðinu á banvænum faraldri árið 2020 sem barist er með innilokun íbúa og að hluta eða öllu leyti stöðvun atvinnustarfsemi í tvö ár. Þetta leiðir til efnahagskreppu sem gerir allt Vesturlönd fátækari þar sem viðbrögðin eru eftirlíking og eins. Vesturlönd koma út úr þessu vandamáli og verða vitni að innrás Rússa í Úkraínu sem lýsir yfir löngun sinni til að ganga til liðs við NATO-búðirnar. Ursula von der Leyen, forseti framkvæmdastjórnar Evrópusambandsins, skuldbindur Evrópu til að hjálpa Úkraínu. Á bak við þessa ákvörðun skuldbinda leiðtogarnir einnig sín eigin lönd. Vesturheimurinn er nú stjórnaður af fólki sem fætt er inn í frið en hefur ekkert annað þekkt en frið. Fyrir þá var stríð aðeins tölvuleikur, kvikmynd eða raunverulegt, en fjarlægt stríð. Það hafa verið íslamskar árásir sem hafa fljótt gleymst tímabundið og vestrænt samfélag bregst við eins og spillt barn sem tekst á við allt og fær alltaf það sem það vill. En spillt börn þróa með sér mjög viðbragðsríka, óútreiknanlega persónuleika. Einnig olli rússneska innrásin í Úkraínu skyndilegum og ómældum viðbrögðum hjá spilltum börnum okkar. Þar af leiðandi hefur siðferðilegur og virkur stuðningur, sem felst í vopnagjöfum til Úkraínu, gert spillt börn okkar að framtíðar skotmörkum reiði rússneska fólksins. Stríðið hefur ekki enn bein áhrif á þau, en þau mæla ekki afleiðingar þessa tryllta stuðnings, sem mun leiða til þess

að þau þurfa að þjást, aftur á móti, fyrir illskuna sem nú aðeins hefur áhrif á Rússa og Úkraínumenn. Þau munu uppgötva í staðinn hrylling raunverulegs stríðs eins og feður þeirra á aldrinum 14-18 og 39-45 upplifðu. Pútín forseti fordæmir nú skýrt stöðu samstríðsmanna í NATO-herbúðunum. Og hann staðfestir ásetning sinn um að framkvæma „sérstöku aðgerð“ sína þar til markmiðið sem hann hefur sett sér næst.

Á Vesturlöndum hefur það dramatísk áhrif í dag að gleyma lærdómi síðari heimsstyrjaldarinnar. Reynsla evrópskra hermanna NATO og Úkraínu var mjög ólík, þar sem þeir voru á andstæðum hliðum í því samhengi. Evrópa barðist gegn nasista-Þýskalandi undir stjórn Adolfs Hitlers, en af tækifærisástæðum, og nýtti sér tímabundinn veikleika Sovétríkjanna, studdi Úkraína „nasistaherinn“, sem þegar var studdur af sigruðu Póllandi. Úkraínskir þjóðernissinnar þess tíma, sem vildu þegar aðskilja sig frá Rússlandi, studdu nasistaherinn og gerðu þá að bandamönnum í baráttunni gegn Rússlandi. Það var á þessu tímabili sem þýsku nasistaleiðtogarnir urðu hetjur fyrir þessa þjóðernissinnuðu Úkraínu, og þrátt fyrir áratugi hefur nasistamyndin verið tákn þjóðhetju. Á hinn bóginn, í Evrópu, varð nasistahugsun algjört illt frá 1945 til ársins 21. öld, þegar illskan sem þessi grimmilega og ofstækisfulla þjóðernishyggja framdi var gleymd af ungu leiðtogunum sem komust til valda. Hugir allra voru tæltir af verkefninu að koma á alheimsfriði; sem krafðist þess að gleyma göllum fortíðarinnar. Evrópa sex ríkja óx smám saman eins og snjóbolti og varð að Evrópu 28 ríkja áður en hún féll aftur niður í 27 ríkja; staðreyndirnar virtust því hagstæðar friðarverkefninu. En þetta var talning án Guðs, sem telur syndir manna og gleymir engum. Einnig, á grimmilegan hátt, færði stríðið í Úkraínu hugsanir manna aftur til hins harða veruleika; þeir þurfa nú að svara fyrir lifandi Guð sem þeir hunsuðu og fyrirlitu.

Milli jarðskjálftans, þornunar vatns og sprengjuárásanna sem munu halda áfram og magnast, er enginn vafi lengur á því: Guð hefur hafið ferlið við að rífa niður jarðneska sköpun sína. Máttur Vesturlanda byggðist á auðæfum sínum, þannig að Guð veikir það með því að eyðileggja það. Þægindi og auðlegð Vesturlanda voru byggð á ódýrri orku, þannig að verð á bensíni og olíu hækkar og enginn veit, nema Guð, hversu hátt verð þeirra mun hækka. Í keðjuverkun verður matur af skornum skammti og ná ótrúlegu verði. Og fyrir þá sem geta ekki lengur borgað mun valið standa á milli þjófnaðar, glæpa eða hungursneyðar. Á síðustu sjö árum sínum á jörðinni mun allt mannkynið þjást af „*fjórum hræðilegum refsingum Jahve*“ sem getið er í Esek. 14:21-22, en aðalmarkmiðið er enn ótrúr kristni Vesturlandabúar: „*Því að svo segir Drottinn Guð: Þótt ég sendi **fjórar hræðilegar refsingar mínar gegn Jerúsalem**, sverðið, hungursneyðina, villidýrin og drepsóttina, til að útrýma úr henni mönnum og skepnum, þá mun þó eftir lifa, sem kemst undan, synir og dætur. Sjá, þeir munu koma til ykkar, og þið munuð sjá vegu þeirra og verk þeirra, og þið munuð huggast vegna þeirrar óhamingju, sem ég leiði yfir Jerúsalem, og alls þess, sem ég leiði yfir hana.*“

Evrópa og öll vestræn herbúðirnar munu þurfa að gjalda dýru verði fyrir þau forréttindi að hafa verið boðberi evangelíks boðskapar Jesú Krists. Sem andlegur Ísrael, eftir Ísrael gamla sáttmálans, hefur það átt hlutdeild í þekkingu á hjálpræðisáætlun Guðs sem hvílir á Jesú Kristi, en vegna allra synda þess sem drýgðar hafa verið í aldanna rás verður það að sæta margvíslegum refsingum þar

til það verður endanlega útrýmt, þegar hinn mikli alvaldi sigurvegari mun guðdómlegi Jesús Kristur snúa aftur í dýrð engla sinna. Esek. 14:23 segir okkur einnig: „*Þeir munu hugga yður, er þér sjáið vegu þeirra og verk þeirra, og þér munuð vita, að það er ekki að ástæðulausu, að ég gjöri allt það, sem ég gjöri við þá, segir Drottinn, Jahve.*“

Þessi vers áttu að uppfyllast tvisvar. Hið fyrra var fyrir upphaf nýja sáttmálans. Aðgangur heiðingja, sem höfðu snúist til trúar, að sáttmála Gyðinga var til að hugga guðrækna Gyðinga fyrir þá ógæfu sem eyðilagði Jerúsalemborg árið 70 e.Kr., ásamt allri raunverulegri og fölskri heilagleika hennar: klerkastéttinni og táknrænum helgisíðum.

Annað hið síðara mun uppfyllast við endurkomu Krists. Í þessu samhengi mun Ísrael hafa orðið fyrir innrás Rússa og fjöldamorðum í þriðju heimsstyrjöldinni og síðustu guðræknu Gyðingarnir munu huggast af vitnisburði síðustu sjöunda dags aðventista um hinn heilaga hvíldardag í Jesú Kristi. Guðlegt ljós mun koma yfir þá og þeir munu þá skilja allar orsakir þeirra bölvana sem hafa fallið á þá á kristinni tíð. Þeir munu þá eiga hlutdeild í þeirri huggun sem Guð veitir öllum sonum sínum og dætrum sannleikans sem valdir eru í tveimur sáttmálum sínum. En þessi lokaumskipti munu aðeins varða sannarlega guðrækna Gyðinga, rétt eins og hjálpræði Krists frelsar aðeins sannarlega guðrækna, trúskipta heiðingja, samkvæmt réttlátum dómi Guðs í Jesú Kristi.

Af hverju Úkraína?

Þetta land er aðeins notað af Guði sem sprengiefni. Hlutverk þess er einfaldlega að kynda undir sprengifimri reiði rússneska þjóðarinnar, sem er eins og Slaviinn. Því þrátt fyrir útlitið var það Kíev-héraðið sem fyrst bar nafnið „Rússar“, sem í dag er orðið „rússneskt“. Þessu fólki hefur aldrei tekist að halda sjálfstæði. Frá upphafi hefur það verið samsett úr tveimur áhrifum frá Austurlöndum og Vesturlöndum. Og þegar í þessu setti Guð tákn bölvunar sinnar, sem birtist í trúarlegri andstöðu: Vesturlöndin voru pólsk-kaþólsk og notuðu grísk-latneska stafrófið; Austurlöndin voru rússneskumælandi rétttrúnaðarmenn og stafrófið var kyrillískt letur. Þessir munir standa enn gegn þeim í dag, í stríðinu sem háð hefur verið gegn rússneskumælandi Donbass frá árinu 2014. Í opinberunum Opinberunarbókarinnar 10:11 talar Guð um evrópska íbúa, við lesum: „*Þá var mér sagt: Þú skalt spá aftur frammi fyrir mörgum þjóðum, þjóðum, tungumálum og konungum.*“ Guð minnir á tákn bölvunarinnar í Babýlon: „*tungumanna*.“ Því að það er einmitt aðskilnaður „*tungumála*“ sem kemur í veg fyrir sanna einingu bandalaga sem mynduð eru milli þjóða. „*Tungumál*“ gegna hlutverki fráhrindandi því samræður eru ómögulegar við manneskju sem talar óþekkt erlent tungumál. Þjóðir byggja upp einingu sína með félagslegri samnýtingu sem sameiginlegt „*tungumál*“ sem iðkað er gerir mögulegt. Þess vegna getur Guð sagt um bandalög sem mynduð eru milli landa með mismunandi „*tungum*“ í Dan 2:43: „*Þú sást járn blandað við leir, því að þau munu blandast við bandalög manna; en þau munu ekki sameinast hvert öðru, rétt eins og járn getur ekki sameinast leir.*“ „*Járn og leir*“ geta ekki blandast, rétt eins og harðgerðir þjóðir sem sameinast í „*tungumáli*“ geta ekki sameinast friðarsinnuðum þjóðum sem einnig eru sameinaðar í sínu eigin „*tungumáli*“. Og

hvað ræður harðgerðu eða friðsælu eðli þjóðar? Saga hennar, arfleifð hennar og loftslagsaðstæður sem hún er háð. Þeir sem búa í Norður-Evrópu eru útsettir fyrir mjög köldu loftslagi sem herðir mannlegt eðli. Lífið er viðhaldið á kostnað gríðarlegrar fyrirhafnar og baráttu sem íbúar tempraðra svæða eru ómeðvitaðir um. Sérstök harðnun Úkraínnumanna byggist einnig á því að þeir halda áfram að koma í veg fyrir sjálfstæði þeirra. Þeir hafa alltaf verið undir stjórn Rússlands eða Póllands, og í stríðinu, árin 1941-42, undir stjórn Þýskalands. En þversagnakennt er að hið öfluga Rússland í dag, sem stendur frammi fyrir Úkraínu, fæddist í Kænugarði í Úkraínu; barnið vill ekki drepa móður sína, og þetta skýrir veikleika aðgerða Rússa gagnvart þessari borg Kænugarði, vagga Rússlands. Þetta erfðatengsl fjölskyldunnar munu stuðla að sáttum milli bræðralandanna sem hafa tekist á við deilur. Pólland, Úkraína og Rússland tala mjög svipuð slavnesk tungumál, og þetta viðmið tengir þau náttúrulega saman. Ennfremur þjást Pólland og Úkraína hræðilega vegna skorts á áhuga annarra NATO-ríkja, sem takmarka aðstoð sína og vopnaða þátttöku. Þegar sprengjan hefur haft áhrif mun sameinaða slavneska herbúðirnar snúast gegn ESB og framkvæma, fyrir Guð, spáð eyðileggingarverk sitt. Þessi aðgerð mun gefa „ **sjöttu lúðurnum** “ formi endurgerðar á aðgerð „ **fyrsta lúðursins** “, þar sem sömu norrænu þjóðirnar í Austurlöndum komu þegar til að setja Vestur-Evrópu, norður og austur, í „ **eld og sverð** “. Því að „ **sjötta lúðurinn** “ kemur, í lok kristinnar tímar, til að ljúka refsingum Guðs undir yfirskriftinni „ **viðvaranir** “. Tengt endurkomu Jesú Krists mun „ **sjöunda lúðurinn** “ framkvæma „ **útrýmingu** “ jarðneskra uppreisnarmanna sem ekki hlýddu síðustu viðvöruninni sem „ **sjötta** “ gaf. Í orðum sínum líkir Jesús þessum uppreisnarmönnum við „ **hismi** “ sem auðvelt er að brenna ef það er þurrt. Hann gefur þannig til kynna þurraleika mannlegra hjartna, sem eru ónæm fyrir þjáningum sínum til að bjóða hjálpræði sitt öllum mönnum, erfingjum syndarinnar sem dæmir þá til eilífs dauða. Einnig, í allri réttlæti, mun hann gera vatnið sem heldur lífi þessara manna með þurr hjörtu af skornum skammti. Fjöldi mun þurfa að deyja úr þurrki, hungri, farsóttum og stríði. Og hinir uppreisnargjörnustu og sannarlega útvöldu verða varðveittir fyrir tíma „ **sjö síðustu pláganna** “ af réttlátri reiði Guðs. Síðustu þurru hjörtun munu endurreisa á jörðinni ímynd „ **Babels** “ Nimrods konungs. Þegar þeir hafa bundið enda á þjóðernislega einstaklingshyggju munu þeir halda að þeir hafi komið á fót stjórn sem getur boðið þeim tryggingu **fyrir „... friður, öryggi og öryggi** “. Þá mun **hin spáða „eyðilegging** “ falla af himni yfir þá í formi „ **sjö síðustu pláganna af reiði Guðs** “ sem lýst er í Opinberunarbókinni 16.

1. Þess. 5:3: „ **Þegar þeir segja: , Friður og engin hættu !‘ þá mun skyndilega tortíming koma yfir þá , eins og fæðing yfir þungaða konu, og þeir munu ekki komast undan .** “ Raunveruleg uppfylling þessarar innblásnu tilkynningar til Páls postula varðar þennan síðasta tíma, en það sama hefur þegar gerst fyrir Evrópu innan ESB síðan Rússar réðust inn í Úkraínu. Þessi hluta tortíming sem þannig varð undirbýr brautina fyrir hina endanlegu algjöru tortímingu.

Guð fordæmir ekki auð, heldur aðeins græðgi. Því að hinir ríku geta að lokum haldið áfram að vera örlátir. Gráðugur maðurinn, hins vegar, getur ekki verið það því hann er aldrei ánægður með löngun sína til að safna sífellt meiri auð

og peningum. Það vill svo til að þessi græðgi einkennir þá sem Guð kallar „**kaupmenn jarðarinnar**“ í Opinberunarbókinni 18, því fyrir þetta græðgisfulla fólk hefur trú ekkert gildi. Réttlát reiði Guðs hvílir því á höfðum þeirra með öllum afleiðingum bölvana hans. Þannig undirbjó allt NATO-herliðið, sem einkennist af þessari græðgi, sína eigin óheppni. Til að afla sér arðbærs og lúxushagnaðar veltu þeir fyrir sér hugmyndinni um að flytja framleiðslustöðvar til Alþýðulýðveldisins Kína, þar sem nauðungar- og mjög illa launað vinnuafl gæti framleitt á lægra verði. Þannig græddu þeir gríðarlegan hagnað í um þrjátíu ár og eyðilögðu fjárhagslegt jafnvægi sem hafði verið viðhaldið fram að því. En Kína hefur einnig notið góðs af vestrænni tæknipekkingu og hefur orðið gríðarlega ríkara með tímanum, svo að það birtist árið 2023 sem öflugasta hernaðarveldi jarðar. Bandaríkin og ESB hafa reitt sig á það og afsalað því nánast einokun á alþjóðlegri framleiðslu á vörum sem eru í boði á markaðnum, en einnig á rafeindatækjum sem eru alls staðar í nútímavopnum. Í þeirri von að endurheimta eyjuna Taívan, rétt eins og Rússland vill fá Úkraínu aftur í herbúðir sínar, er Kína að búa sig undir að útvega Rússlandi afar afkastamikla dróna. Þetta þírrar Bandaríkin mjög. Með því að neita að fordæma innrás Rússa í Úkraínu, er Kína að staðsetja sig með rússnesku herbúðunum og bein átök við Bandaríkin, vinveitt verndarríki Taívans, eru yfirvofandi í náninni framtíð. Sekt NATO, helsta skotmark reiði Guðs, hefur þannig byggt upp, með því að veikja sig, með græðgi sinni, kínverska skrímslið sem það verður að horfast í augu við. Þessi annar vígvöllur mun því hagnast rússnesku herbúðunum, sem NATO er einnig andvíggt og þírrað vegna stuðnings þess við andstæðing sinn, Úkraínu. Fyrir þessa NATO herbúðir, sem innihalda Bandaríkin og stríðsþjóðir ESB, færir tíminn, með hverjum deginum sem líður, versnandi ástandið, sem tekur á sig æ martraðarkenndari mynd með hverjum deginum sem líður.

Nýja nýlendustefnan

Áður en lýst er nýju nýlendustefnunni er gagnlegt að skilgreina hvað hin gamla nýlendustefna var, þar sem England, Frakkland og Belgía tóku þátt í þessari lækkanði röð. Þó að þessi gamla nýlendustefna fólst í því að leggja undir sig ný erlend lönd með vopnivaldi til að nýta þau og frumbyggja þeirra, þá sigrar nýja nýlendustefnan með því að tæla hugi manna til að nýta þá fjárhagslega. Gamla nýlendustefnan var sett af stað af Englandi og landvinningar hennar náðu allt til Indlands. Frakkland stækkaði í Asíu til Kóreu, Kambódíu og Víetnam, og til Norður- og Mið-Afríku. En eftir lok síðari heimsstyrjaldarinnar tókst engu landi að halda nýlendum sínum, sem næstum allar endurheimtu sjálfstæði sitt. Uppreisn nýlendnanna er óhjákvæmileg með tímanum. Þess vegna, þegar Guð vildi gefa fólki sínu Ísrael Kanaanland, útrýmdi hann risunum sem bjuggu í landinu ásamt öðrum þjóðum, og á þennan hátt þurfti Ísrael ekki að þola reiði og hatur afkomenda útrýmdu þjóðanna. Í sögu upphafs Ísraels, samkvæmt 1. Samúelsbók 15, var þó undantekning fyrir Agag konung, þegar Sál konungur þýrmdi honum og óhlýðnaðist skipun Guðs síns, JaHWéH; og þessi mistök höfðu banvænar

afleiðingar og höfnun Guðs á honum. Guð minnti athyglissama mannkynið á þetta útrýmingarþema með ákvörðun „nasista“ Þýskalands um að taka þátt í „lokalausn“ sinni, sem vonaðist til að eyða og útrýma Gyðingakyninu af jörðinni. Af hálfu Guðs var þetta merki mikil ávítur beint til Gyðinga sem höfðu orðið fyrir barðinu á bölvun sinni, allt frá höfnun þeirra á Jesú Kristi. Með „lokalausninni“ sem varðaði þá minnti Guð Gyðinga á að hann yrði að útrýma risum Kanaans til að bjóða þeim þjóðland, og einmitt þessi tilraun til að útrýma þeim myndi stuðla að endurkomu þeirra til lands forfeðra sinna, árin 1947-48. Arabíska Palestína varð aftur Ísrael Gyðinga, en Ísrael sem bar alla sína guðdómlegu bölvun. Uppsafnaður auður gerði löndum fyrrverandi nýlenduvelldanna engu að síður kleift að vera áfram öflug og ráðandi yfir öðrum jarðneskum þjóðum. Samningar voru gerðir við fyrrverandi nýlenduvelldin sem voru fjárhagslega mjög háð löndum fyrrverandi nýlenduvelldanna, en tími nauðungarnýlenduvelldis var endanlega liðinn, vonandi vegna viðurkenningar á nýju hnattrænu ástandi. Í gamla kerfinu höfðu nýlenduvelldin engan áhuga á hugum nýlenduvelldanna því í ríku löndunum var siðferðilegt gildi þegar kæft af peningalegu gildi hluta og mannveranna sjálfra. Það er hér sem við verðum að muna viðvaranir Drottins Jesú sem sagði í Lúkasi 6:24: „**Vei yður, þér auðmenn, því að þér hafið huggun yðar fengið!**“; þetta er í samræmi við 1. Þess. 6:10 þar sem Páll segir: „**Því að fégirndin er rót alls ills** . Og sumir, sem hafa orðið fyrir áhrifum af henni, hafa villst frá trúnni og valdið sér mörgum harmleik.“ Og Guð okkar veit hvað hann er að tala um, því hann hefur vitað fyrirfram og séð með tímanum, af ávöxtum mannkynsins, réttlættinguna á dómi sínum. Takið eftir að „**peningar**“ hafa ekkert með þetta að gera, því aðeins „**ást á peningum**“ er ávítaður af Guði gagnvart mannlegum verum sínum. „*Peningar*“ eru gagnlegt skiptigildi fyrir viðskipti, en „*ást á peningum*“ hvetur manninn til að nýta peninga sína til að græða peninga. Við upphaf viðskipta stunduðu þjóðir „vöruskipti“, skipti á vörum. Og þegar voru bandarískir landnemar að skiptast á ómerkilegum hlutum fyrir gagnlega og verðmæta hluti við frumbyggja Ameríku; til dæmis spegla, greiður, hnífa fyrir beverfeldi. Frá upphafi nýlendu sinnar af Evrópubúum kynnti Ameríka þegar persónu sína sem „biturt“ land, eins og nafnið spáði. Með tímanum óx það og færði það á hæstu mögulegu anda „kapítalisma“, sem það erfði frá sigri Englands, þaðan sem fyrstu brautryðjendur þess komu. Sögnin „að fjármagna“ skilgreinir viðeigandi sofandi, vangaveltur um peninga. Og vangavelturinn verður aldrei ánægður; Hann vill alltaf meira og þarf ekki einu sinni lengur að vinna, því peningarnir hans vinna fyrir hann. Þetta er hin ranga hlið á notkun peninga sem Guð fordæmir réttilega. Því eins og lögmál vökvanna, rennur peningalögmálið þeim til góða sem mest hafa. Þetta á við um hafið, sem safnar öllu vatni sem kemur af himninum á fjöll jarðar í formi regns, snjós eða íss. Það fylgir þeirri leið sem landið hefur sett sér, gegnum ár og læki, og snýr aftur til hafsins og úthafanna. Gamla viðmiðið um nýlenduvaðingu er ekki lengur viðurkennt af neinu landi, nýja viðmiðið hefur á lævísan hátt tekið við af því.

Ofbeldi er nú útilokað og tvær gagnstæðar hugmyndafræðir standa frammi fyrir hvor annarri: bandarískur kapítalismi á Vesturlöndum og frá 1917 trúarleg kommúnismi Sovétríkjanna. Til að forðast bein og banvæn átök voru þessar tvær andstæðu fylkingar aðskildar með landamærum sem mynduðu nánast

„járnþjaldid“. Miðja veginni á milli fylkinganna tveggja stendur Evrópa, sem báðar fylkingarnar gírnast. Þá hefst leikur freistingar og Evrópa skiptist á milli hugmyndafræðinnar tveggja. De Gaulle hershöfðingi berst gegn eingöngu bandarískum áhrifum og Frakkland stjórnar á milli fylkinganna tveggja. Frá vestri tileinkar það sér athafnafrelsi fyrir frumkvöðla sína og handverksmenn og frá austri tileinkar það sér félagsleg réttindi fyrir verkamenn sína. En félagsleg réttindi kosta peninga sem hækka verð á frönskum vörum, sem eru sjaldan fluttar út og aðallega til fyrrverandi nýlendulanda. Í Vestur-Evrópu er mál Þýskalands mjög ólíkt, þar sem það hefur þróast frá 1945 undir handleiðslu og nærveru bandarískra herja og er tákn um eingöngu „kapítalíska“ fyrirmynd þeirra. De Gaulle hershöfðingi leitaði eftir sameiningu Evrópulanda til að vernda Evrópu fyrir ágirnd tveggja öfgafylkinga. En eftir brottför hans mun eftirmaður hans, Georges Pompidou, fjármálastjóri Rothschild-bankans, samþykkja málamiðlanir og styðja þýskan kapítalisma. Í brúðkaupskörfunni verður Frakkland smám saman að gefa upp þjóðnýtt fyrirtæki sín, EDF, GDF, Total, La Poste, CNEP-bankann sinn, SNCF og síðar vefnaðarverksmiðjur sínar og austurlenskar steypustöðvar. Kapítalismi getur ekki keppt við lágan kostnað þjóðnýtt fyrirtækja; því þurfti að einkavæða þau og taka þau í sundur. Þegar í þessum staðreyndum sjáum við merki um guðlega bölvun sem hvíldi á Frakklandi. Reyndar er freistingarstefnan fullkomlega beitt, því hræðilegur kapítalismi átti að tæla frjálsa og félagslega Frakkland til að snúa því til hugmynda sinna og meginreglna. Og málið virkaði án fallbyssuskothríða eða sprengjuárása, vegna græðgis franskra stjórnmalaleiðtoga og frumkvöðla. Enginn þrýstingur var á ákvarðanatökumenn, nema „mútur“ í einstökum tilfellum, en spilling er til staðar í mannlegu eðli og í báðum andstæðum fylkingum, Vestur- og Austurlöndum. Þessi freisting birtist á sjöunda áratugnum. Til að skilja þetta til fulls verður maður að vita hvernig bandaríska kapítalíska kerfið virkar, þar sem „félagslegt“ er minnkað í ekkert eða næstum ekkert. Verkamenn fá greitt og til að fá lífeyri verða þeir að leggja fram og greiða, af launum sínum, peninga til fjármálafyrirtækja sem bera ábyrgð á að láta eignir þeirra vaxa, til að greiða þeim lífeyri þegar aldur krefst þess. Þessi fyrirtæki eru kölluð „lífeyrissjóðir“ og til að stækka innlánsféð verða þau að lána fjárhæðir til erlendra eða innlendra lántakenda. Þessi lán eru til skamms tíma og á mjög háum vöxtum, sem ættu að kallast „okrarar“ í evrópskri menningu okkar, því þau geta náð 16%, eða jafnvel meira, þar sem framboðið er enn án nokkurrar ríkisstýringar. Á sjöunda áratugnum lögðu þessir fjárfestar frá bandarískum „lífeyrissjóðum“ tilboð sín fyrir franska frumkvöðla og héldu því fram að á stuttum tíma myndu lán þeirra gera þeim kleift að þróa viðskipti sín á stigi alþjóðaviðskipta. Margir þessara frumkvöðla létu freistast, en endurgreiðsla vaxta af láninu sem fékkst ein og sér gleypsti gríðarlegan hluta af hagnaði fyrirtækisins. Lífeyrissjóðirnir, sem voru orðnir nýir eigendur, seldu fyrirtækin hæstþjóðanda á heimsmarkaði, eftir að hafa misst helstu kosti sína, þar á meðal þjóðnýttu fyrirtækin. Þannig leyfði Frakkland sér að missa af helstu kostum sínum, þar á meðal þjóðnýttum fyrirtækjum. Vegna þess að einkavæðing þessara fyrirtækja leiðir til hækkunar á framleiðslukostnaði eða lækkunar á félagslegum bótum. Stundum virðist jafnvægið hafa varðveist, en gæði vinnunnar eru fyrir áhrifum vegna þess að starfsmenn eru „kreistir eins og sítrónur“ til að verða enn arðbærari. Í stuttu máli

hefur kapphlaupið um að auðga suma valdið óheppni fyrir meirihluta starfsmanna og alla frönsku þjóðina. Vegna þess að einkavæðing hefur stuðlað að innkomu fjárfesta í framleiðsluhringrásina. Þetta hefur orðið útbreitt og hagnaður fyrirtækja er nú gleypur af erlendum hluthöfum í meirihluta. Frönsk fyrirtæki vinna því að því að auðga erlendar þjóðir. Það kemur ekki á óvart að þessar pólitísku og efnahagslegu ákvarðanir hafa leitt til þess að Frakkland féll úr fjórða heimsveldinu í 15. sæti meðal Evrópuþjóða. Hemlun hershöfðingjans de Gaulle hafði aðeins skammvinn áhrif og að lokum endurheimti Bandaríkin öll áhrif sín á Frakkland, stjórnámálaleiðtoga þess og fyrirtæki án minnstu grimmdar. Fyrir frumkvæði Sarkozys forseta gekk það aftur til liðs við NATO-bandalagið eins og hlýðinn og agaður lítill hermaður sem hlýddi bandarískum leiðtoga sínum. Til að ljúka freistingarverki sínu dró Bandaríkin fram sitt fullkomna freistingarvopn: internetið. Í friðsamlegum búningi sínum hefur hnattvæðing viðskipta og mannlegra samskipta borið þann ávöxt sem það þráði mest: að leggja undir sig, með því að tæla þá, huga manna um alla jörðina. Þetta hefur tekist þar sem með því að gera internetið aðgengilegt þeim hefur það tekið að sér hugi manna og gert þá háðan sýndarviðburðum stafrænna síma eða tölva. Samfélagsmiðlar halda sýndarfíklum á brautum sínum, betur en teinar halda vögnum gangandi. Ástandið er alvarlegast hvað varðar afleiðingar sem fórnarlömbin bera. Hugir manna eru því, í stórum stíl, um allan heim, aftengdir jarðneskum veruleika. Við erum vitni að nær alheims hugrænni yfirtöku sem enginn hefði getað ímyndað sér að væri möguleg. Því í gegnum internetið og samfélagsmiðla er ein lífsmynd öfunduð um allan heim, fyrirmynd siðferðislegs frelsis bandaríks samfélags. Og hún er að fanga sálir alls staðar, þar á meðal í herbúðum öfgafulls andstæðingsins: Rússlands, sem sér eina milljón ungra íbúa yfirgefa lönd sín til útlanda þar sem vestræn gildi ráða ríkjum. Hún virðist ekki þvinga neinn, heldur lætur sér nægja að tæla og vinna sálir á sama hátt og djöfullinn tældi Evu með því að tæla hana með orðum höggormsins. Á tímum beinna, banvænna ofsókna krafðist Róm færri fórnarlamba en tælingar gera í dag.

Viska kveður á um að vita hvernig á að borða til að lifa og ekki að lifa til að borða. Þessi meginregla átti áður við um þörfina fyrir neyslu. Og til að fullnægja þessari þörf fóru menn í verslanir, verslanir sem seldu ýmsar vörur. Í dag, til að hvetja menn betur til neyslu, eru það verslanirnar sem koma til þeirra á netinu, og þar afla seljendur þeirra með því að búa til falskar þarfir, hvetja viðskiptavininn til að kaupa það sem er tilgangslaust og gagnslaust. Viðskiptavinurinn er látinn trúna því að hann sé vinur sem velferð hans er óskað eftir, en í raun og veru, í þessu sýndarsambandi, er viðskiptavinurinn aðeins dulmál, tala sem er ýtt á til að tæma hann af peningum sínum. Samböndin sem þannig eru stofnuð eru öll fölsk og sýndarleg, og hinir siðspilltustu menn nýta sér aðstæðurnar og spila á þær. Í „tölvupóstunum“ mínum tek ég eftir áhrifamiklum fjölda skilaboða sem svindlarar sendu um óafhenta pakka. Svik og lygar hafa tekið yfir internetið. Þetta net sem sumir kalla „vefurinn“ virkar eins og köngulóarvef sem veiðir bráð sína til að éta og nærast á. Og það er víst að þetta vefur nærir vel þá sem hafa spunnið það og nýta það. Þeir verða ríkari upp á eigin spýtur en ákveðnar þjóðir jarðar. Og hér ætla ég að taka aðra mynd, mynd af býflugnabóndanum. Þegar hann vill uppskera hunang þeirra, úðar hann reyk til að

vagga býflugunum svo þær geri ekki uppreisn gegn honum og stingi hann. Á okkar tímum er internetið þessi reykur sem vaggar sálum til svefns, sem gerir Satan kleift að uppskera eilífa guðdómlega fordæmingu sína. Og á þeirri stundu þegar örlög milljarða manna eru ráðin, sé ég næstum öll þau falla í gildru þessa falska sýndarvinnar sem samfélagsmiðillinn er. Ekki var hægt að skilja form þessarar freistingar áður en hún tók á sig mynd í raunveruleikanum, en Jesús margfaldaði viðvaranir sínar og varúðarráðstafanir gegn þessari tegund tæknilegrar freistingar endalokatímans. Því freistingin er tvíþætt. Hún virkar í bókstaflegri merkingu með „internetinu“, en einnig í andlegri merkingu, því hið fyrri vanmetur hið síðara. Sá sem hugur er upptekinn af tilgangslausum og gagnslausum hlutum getur ekki gefið vandamálinu um eilífa hjálpræði sitt mikilvægi. Fyrir þessa tegund manneskju hefur orðið eilífð enga merkingu; Þau fæddust vitandi að þau myndu deyja eins og allir þeir sem þau hafa séð deyja á undan sér. Dauðinn er talinn vera eðlilegasti hluturinn og aðeins hinir útvöldu og fáeinir falskir útvöldu vita hver uppruni hans var: syndin, sem er auk þess túlkuð á ýmsa vegu.

Núverandi tæknilega „tælingu“ er spáð af Guði í Opinberunarbókinni 13:13-14: „**Hann gjörði mikil tákni**, svo að hann lét eld falla af himni ofan á jörðina fyrir augum manna . Og hann blekkti þá, sem á jörðinni búa, með þeim táknum, sem hann hafði vald til að gjöra fyrir augum dýrsins, og sagði þeim, sem á jörðinni búa, að þeir ættu að gjöra líkneski af dýrinu, sem hafði fengið sverðið og lifað af. “ En einnig í Matteusi 24:24: „**Því að fram munu koma falskristar og falsspámenn og þeir munu gjöra mikil tákni og undur til að blekkja, ef mögulegt er, hina útvöldu** . “ Vopn blekkingarinnar á okkar tímum eru því jafn tæknileg og andleg. Og skýringin á þessu síðasta versni Matteusar er þessi: það er ómögulegt að tæla hina útvöldu vegna þess að hinir sönnu útvöldu eru upplýstir af anda Jesú Krists, sem sýnir þeim allar hættulegu gildrurnar sem djöfullinn setur á endalokatíma þeirra.

Þótt heimur Satans sé að láta veruleikann týnast í sýndarlífi tækninnar, greina hinir útvöldu Jesú Krists komu hins sanna lífs sem er falið í Guði, sem mun eyða öllum lífsformum til að lifa af að eilífu. Sumir eru að byggja sér gerviparadís, á meðan aðrir bíða eftir að komast inn í hina sönnu paradís Guðs, það er að segja eilífa himneska ríki hans. Báðir valkostir bregðast við freistingu. Hinir föllnu leyfa sér að láta freistast af frelsinu, sem er frjálsslyndisdrápanði, jafnvel á þessari jörð. Hinir útvöldu hafa, að þeirra hálfu, verið náttúrulega freistaðir af gæsku hins réttláta og góða Guðs. Þetta er líka freisting, en hún er lögmæt og réttlæt看anleg. Því Satan freistar til að tapa og Guð freistar til að frelsa; þar liggur allur munurinn á þessum tveimur freistingum sem birtast okkur mannfólkinu. Tæknilegar freistingar munu blinda menn, sem verða að deyja í fjöldanum í samhengi við „**sjötta lúðurinn**“. En eftir þetta hræðilega þjóðarmorð mun koma að lokaprófinu á kristinni trú. Og í þessu samhengi mun andleg þekking á Guði í Jesú Kristi einkenna síðustu sönnu útvöldu sem Guð mun, fram að því, hafa haldið á lífi.

Ég verð nú að fjalla um hina freistinguna, sem varðar kommúníska fyrirmyndina sem Rússland tók upp á árunum 1917 til 1990. Því að þessi fyrirmynd á sér einnig fylgjendur og dygga verndara. Og á jörðinni eru þeir ansi

margir þar sem Kína eitt og sér hefur 1,4 milljarða íbúa, og við hana verður að bæta Norður-Kóreu. Að mínu mati væri þessi fyrirmynd tilvalin að því gefnu að Jesús Kristur stýrði henni. Hins vegar var rússneska fyrirmyndin trúarofstækisfull, eins og Frakkland var á tímum byltingarinnar. Þessi rússneska trúleysi varði miklu lengur, þar sem aðeins þjóðareyðileggingin hafði yfirhöndina frá 1990 og áfram. Ég hef eflaust þegar sagt það, en þessi „kommúníska“ fyrirmynd, sem byggir á sameiningu, einkenndi hina útvöldu Krists við fæðingu hennar. Þessi sameining, sem samanstóð af verum sem höfðu sannarlega snúist til trúar vegna gyðingaofsókna þess tíma, bar vitni um raunverulega fjarlægingu frá jarðneskum gildum. Vissulega lesum við í Postulasögunni 4:32: „*Fjöldi þeirra sem tóku trú var eitt hjarta og ein sál . Enginn sagði að neitt af því sem hann átti væri sitt eigið, heldur höfðu þeir allt sameiginlegt*.“ Það er gott að hafa í huga að þessi ávöxtur trúarinnar einkenndi hina útvöldu, rétt eftir hvítasunnu, þar sem hún tók við krafti Heilagan Anda Guðs sem kynnir okkur á þennan hátt andlega hugsjón sem stangast á við veraldlegar hugsjónir í hæsta máta. Eilíft himneskt líf og það sem mun halda áfram á nýju jörðinni mun vera í samræmi við þennan sameinaða anda og þessa samnýtingu í fullkominni bróðurlegri samnýtingu.

Allt sem kommúnistastjórn Rússlands skorti var trú og hlýðni á Jesú Krist. En frá 1990 hefur þessi fyrirmynd guðleysingjakommúnisma liðið undir lok og rétttrúnaðartrúin hefur endurheimt anda þessa fólks sem lengi hafði verið einangrað á bak við „járntrúnað“. Þeir líta enn til baka með nostalgíu á fortíðina, þegar sameining auðlinda vakti almennan áhuga, gleði sem einkennist af söngvum og dönsum í öllum „samkvæmum“ landsins. Með mjög slæmar minningar um aðstæður sem skapaðist árið 1990, þegar fólkið var skilið eftir í hendur glæpamanna og mafia, er „frjálslynda kapítalisminn“ líkanið óttast og óttast. Trú og regla voru endurreist með valdatöku Vladímírs Pútíns. Og fólkið er að mestu leyti hlýðið og virðingarfullt gagnvart leiðtoga sínum, sem hefur leiðrétt hræðilega stöðu. Miklar breytingar hafa átt sér stað í hugum Rússa vegna þess að trúarbrögð hafa tekið við af krafti aftur, nú studd af rússneska forsetanum sjálfum, og ég mun hér vitna í orð hans úr síðustu ræðu hans 23. febrúar. Eftir að hafa fordæmt NATO og hrörnun og siðleysi vestrænna þjóða gagnvart börnum sínum, sagði hann í reiði og dapurlegum tón: „**Ég vil segja þeim, leitið til Biblíunnar, þar munuð þið finna öll svörin**.“ Ég tel að maðurinn sé einlægur, því hann breytist með aldrinum. Hann veitir opinberan stuðning sinn við Kirill páfa, sem situr í Moskvu. Hann er fyrrverandi vinur forsetans sem, eins og hann, á sér dökka fortíð, þeir eru báðir orðnir gamlir og líta á trúarbrögð á annan hátt, að þessu sinni mjög jákvæðan hátt. Trúskipti varða alla menn óháð fortíð þeirra. Guðleg blessun er eitthvað annað, því hún byggist á því að efast um hvíldina á „sólardeginum“, sem er ekki til í Rússlandi, frekar en á Vesturlöndum. En óháð andlegri stöðu þessa rússneska leiðtoga, þá lyftir það að vitna í Biblíuna honum upp fyrir vesturhluta NATO-fylkingarinnar, sem aðeins veit hvernig á að hrekja réttmætar ásakanir gegn honum. Þannig má skilja að Guð talar fyrir milligöngu Vladímírs Pútíns til að fordæma syndir vesturhluta fylkingarinnar, sem reiði hans telur að sé aðalmarkmið sitt. Og þessi texti úr Esekíel 38 fær fulla merkingu sína í samtímanum, því Guð spáir um Vladímír Pútín, leiðtoga rússnesku herbúðanna, og segir í versum 7 til 11: „*Bú þig við, ver reiðubúinn, þú og allur þinn*

herflokkur, safnast saman að þér! Ver þú leiðtogi þeirra! Eftir marga daga munt þú vera fremstur í flokki þeirra. Að tíma liðnum munt þú ganga gegn landinu, þar sem íbúar, sem hafa komist undan sverðinu, munu hafa verið safnaðir saman úr hópi margra þjóða á Ísraelsfjöllum, löngu í eyði; þeir munu allir vera óhultir í heimilum sínum. Þú munt fara upp, þú munt ráðast fram eins og stormur, þú munt vera eins og ský sem mun hylja landið, þú og allur her þinn og hinir mörgu þjóðir með þér. “ Athugið að Guð vísar til þeirrar stundar þegar Rússland mun berjast gegn Ísraelslandi, sem er annað skotmarkið sem vitnað er í í Dan 11:41: „ **Hann mun ráðast inn í fegurstu lönd** , og margir munu falla, en Edóm, Móab og höfðingjar Ammóníta munu frelsast úr hendi hans .“ Fyrsta skotmarkið er herbúðir vesturlandakapólikka og mótmælenda sem eru tilgreindar með fornafninu „ **hann** “ í versinu 40 á undan: „ **Á endalokatímanum mun konungur suðursins ráðast á hann** . Og **konungur norðursins** mun koma á móti **honum** eins og hvirfilvindur, með vögnum og riddurum og með mörgum skipum; hann mun sækja inn í landið, breiðast út eins og lækur og flóð .“ Þessi mjög huldu fínleiki var opinberaður mér af anda hins mikla skapara Guðs í nafni Jesú Krists. Múslimski „ **konungur suðursins** “ er þegar við hlið rússneska „ **konungsins norðursins** “ í gegnum þátttöku tsjetsjensku herjanna undir foringjanum Kadyrov í stríðinu gegn Úkraínu. Þegar hin mikla átök eiga sér stað **munu „Líbýumenn og Eþíópíumenn vera í kjölfar hans** “ eins og spáð er í versni 43: „ **Hann mun taka við fjársjóðum gulls og silfurs og allra dýrmætra hluta Egyptalands ; Líbýumenn og Eþíópíumenn munu vera í kjölfar hans** .“ „ **Egyptaland** “ gekk ekki til liðs við vesturlöndin fyrr en árið 1979, ári fyrir skuldbindingu mína við sjöunda dags aðventista, þar sem ég svaraði kalli Guðs til að varpa ljósi á guðdómlega spádóma um „ **endalokatíma** “, þar á meðal þennan. Í hörmulegu ástandi kristinna trúarbragða tekur rétttrúnaðartrúarbrögðin á sig „bjart“ útlit, þótt þau séu merkt af bölvun fyrsta dags hvíldar. Í „ **sjötta lúðurnum** “ færir Guð í átök heri sem tákna öll eingyðistrúarbrögð sem óverðuglega fullyrða að vera hans. Tilkynningin um eyðingu rússneska fólksins fyrst gerir þau ekki að aðalmarkmiði guðlegrar reiði, því þvert á móti verða helstu skotmörk þess, uppreisnargjarnir kapólikkar og mótmælendur, að vera til enda til að skipuleggja lokapróf trúarinnar þar sem þau verða slegin af „ **sjö síðustu plágur reiði hans** ,“ samkvæmt Opinberunarbókinni 16. Trúfesti við hinn sanna „ **helgaða** “ hvíldardag mun þá ráða úrslitum um þá sem Guð mun frelsa og þá sem hann mun tortíma.

Birtingar Guðs

Fyrir synduga mannkynið birtist Guð aðeins sem rödd sem talar til anda þjóns síns. Hins vegar gerir hann undantekningu með því að birtast í mannsmynd fyrir Abraham, trúum vini sínum, þegar hann kemur til að vara hann við, ásamt tveimur englum, ákvörðun sinni um að eyða borgunum Sódómu og Gómorru. Og þegar í þessu ferli beitir Guð þessu versni úr Amos 3:7: „ **Því að Drottinn, YaHWéH, gjörir ekkert án þess að opinbera þjónum sínum, spámönnunum, ráð sitt.** “ Þá, fyrir Móse, tekur Guð á sig mynd brennandi runna sem brennur en brennur ekki, samkvæmt 2. Mósebók 3:2: „ **Engill YaHWéH birtist honum í**

eldsloga úr miðjum runna. Móse leit, og sjá, runninn stóð allur í loga, en runninn brann ekki. “ Í venjulegu jarðnesku lífi brennur brennandi runninn og eyðir sér hratt, svo með því að taka þessa mynd er Guð að segja við Móse: „ **Ég er óslítandi** “. Því að eldur er tákni og meginregla eyðileggingar. Fyrir Móse, sem alinn var upp í heiðinni egypskri menningu, framkvæmir Guð kraftaverk til að opinbera sig honum. Og hann gerir það vitandi eðli sitt og framtíðar trúfasta þjónustu sína. Á sínum tíma mun Guð gera það sama til að sannfæra Pál um að þjóna honum með sömu trúfastu og dýrðlegu niðurstöðu. Orðatiltækið „engill YaHWÉH“ lýsir YaHWÉH í englaformi. Því að andi skaparans, Guðs, getur tekið á sig hvaða mynd sem hann vill og aðlagð sig að eiginleikum sköpunar sinnar: engill með englum og maður með mönnum eins og hann mun gera í Jesú Kristi.

Móse mun búa í návist Guðs í samfundatjaldinu, ímynd hins framtíðar musterisins, sem mun tákna „ *líkama* “ Krists, sem sjálfur er táknaður með „ *kirkju* “ hans, „ *útvalda* “ hans, „ *brúði* “ hans, samkvæmt Ef. 5:23: „ *Því að maðurinn er höfuð konunnar, eins og Kristur er höfuð kirkjunnar, sem er líkami hans, og hann er frelsari hennar.* “ Ég man eftir því að Guð innblæs Páli með samböndum karls og konu sem samræmast hugsjón hans um fullkomnun. Því miður er þessi fyrirmynd sjaldgæfari á jörðinni en skíra gull.

Í Jesú Kristi hættir Guð að vera einungis rödd sem talar við mannlega anda, heldur er hann sjálfur andi skapara Guðs. Með því að taka á sig mannlega mynd getur hann verið með sköpunarverum sínum án þess að hræða þær. Ennfremur upplifir hann persónulega ástand mannglegrar tilveru. Og til að ná þessum árangri holdgerist hann í líkama sem er eins og okkar hvað varðar líkamlegar takmarkanir. Í göfugustu merkingu orðsins getur Guð þannig „njósnað“ um mannkynið með því að blanda sér við það. Og hann uppgötvar hvernig raunveruleg illska sem sumir sýna honum er fundin, eins og þeir gera gagnvart öllum veikum og viðkvæmum verum, eins og hans eigið stundar jarðneska ástand leggur á hann. Frammi fyrir svo miklu óréttlæti getum við ímyndað okkur hversu freistandi löngunin til að refsa hinum seku hlýtur að hafa verið, en tilgangur jarðneskrar þjónustu hans, sem var að frelsa sína útvöldu frá synd, neyddi hann til aðgerðaleysis, því Jesús lýsti því yfir í Jóhannesi 12:47 til 49: „ *Ef einhver heyrir orð mín og trúir þeim ekki, þá dæmi ég hann ekki. Því að ég kom ekki til að dæma heiminn heldur til að frelsa heiminn* . Sá sem hafnar mér og tekur ekki við orðum mínum, hefur sinn dóm: **orðið sem ég hef talað, það sama mun dæma hann á efsta degi** . Því að ég hef ekki talað af sjálfum mér, heldur hefur faðirinn, sem sendi mig, gefið mér boðorð um hvað ég ætti að segja og hvað ég ætti að tala. “ Jesús kom í raun til að „ *frelsa heiminn* “ en með þeim skilyrðum að „ *heimurinn* “ sýni fram á sanna trú; sem er langt frá því að vera raunin. Þessa orðatiltæki verður að skilja sem tilboð, tillögu, sem lögð er fyrir menn dreifða um jörðina. En til að njóta góðs af náð hans er það einstaklingsbundið sem möguleikinn fæst, þegar Jesús dæmir biðlendurnar verðuga þess að njóta góðs af sjálfviljugri fórn hans.

Guð kaus því að opinbera persónuleika sinn með því að verða holdgervingur í formi mannsins sem kallaður er Jesús Kristur. Þessi opinberun byggist á skriflegum vitnisburði fjögurra einstaklinga, þar á meðal aðeins tveggja sjónarvotta: Matteusar og Jóhannesar. Hinir tveir, Markús og Lúkas, söfnuðu

frásögnum sjónarvotta af atburðunum sem áttu sér stað, líkt og blaðamenn gera í dag fyrir fréttir af þjóðum og heiminum. Vandamálið með skriflegu vitnisburðina er að hann skortir tilfinninguna sem Jesús lýsti í gegnum alla þjónustu sína. Aðeins sjónarvottar greindu, fylgdust með og heyrðu tóninn sem Jesús talaði í. Þess vegna, þegar við stöndum frammi fyrir þessum vitnisburðum, túlkum við hvert og eitt okkar málflutning hans á annan hátt. Og lestur þessara vitnisburða mun því vera mismunandi fyrir hvert og eitt okkar, allt eftir okkar eigin og stranglega persónulegu eðli. Sama yfirlýsing Jesú mun því vera mjög mismunandi frá einum einstaklingi til annars. Þetta skýrir hvers vegna allir hafa sína eigin mynd af persónuleika Jesú Krists. Hins vegar hafði Jesús aðeins einn raunverulegan persónuleika og ég mun reyna að lýsa honum hér.

Við skulum þegar hafna þeirri ímynd af félaganum sem nútíma falskristni frjálsra evangelískra kirkna eignar honum. Því að vitnisburður postulanna ber vitni um að Jesús vakti virðingu og „**ótta**“ hjá þeim samkvæmt Lúkasi 9:45: „*En lærisveinarnir skildu ekki þetta orð, því það var hulið fyrir þeim, svo að þeir skildu það ekki, og þeir þorðu ekki að spyrja hann um það.*“ Við verðum að skilja þá, Jesús hvatti þá til að fylgja sér og vera með honum í jarðneskri þjónustu hans. Þeir sáu í honum mann sem einkenndist af mjög dularfullri hegðun sem talar um Guð, gerir kraftaverk sem þeir verða vitni að og gefa honum réttilega titilinn „**meistari**“. Sá sem les vitnisburði guðspjallanna og setur sig ekki í sama hugarástand og postular hans getur ekki notið góðs af biblíulestri hans. Niðurstaðan verður yfirborðskennd og trúarskuldbindingin hégómleg. Guðlegur sannleikur kom fram í gegnum vald sem orðum hans var gefið samkvæmt Matt. 7:28-29: „*Þegar Jesús hafði lokið þessum orðum undraðist mannfjöldinn kenningu hans, því að hann kenndi eins og sá sem hefur **vald**, og ekki eins og fræðimenn þeirra.*“ Þetta vald sem kom fram í orðum hans var afleiðing af vissu sannleikans. Og þessi texti minnir okkur gagnlega á að formleg túlkun gyðingaskrifara lýsti ekki þessu valdi sem fannst í Jesú. Og þar sem ég hef einnig upplifað þessa kynningu á sannleikanum, sem ég fann í vissu, veit ég að þeir sem heyra þetta vald túlka það sem hroka þegar þeir eru ekki sjálfir synir eða dætur Guðs. Þvert á móti, hinir sönnu synir og dætur Guðs greina í þessu valdi guðdómlega samþykki sendiboðans sem hann notar til að útvíkka verk sitt sem Jesús Kristur hefur tekið að sér. Þetta vald mun einkenna sannkallaða mannlega sendiboða hans allt til enda veraldar vegna þess að það er ávöxtur af samsvörun þeirra. Að tala með valdi sýnir algjört fjarveru efa. Og þessi niðurstaða er rökrétt náð af þeim sem andi Guðs upplýsir og kennir, og byggja allar skýringar sínar á heilögum ritum allrar Biblíunnar.

Það virðist því ljóst að hjálpræði er stranglega einstaklingsbundið þar sem það er eingöngu háð samþykki Guðs. Það kemur því ekki á óvart að sömu biblíulegu vitnisburðir geti verið túlkaðir á mismunandi hátt af mönnum eftir því hvort þeir ganga í samfélag við Guð eða ekki. Nú er þetta samfélag háð hugarfari syndarans sem nálgast Guð. Og Jesús gaf stórkostlega mynd af þessum sannleika í Lúkasi 18:10 til 14: „*Tveir menn fóru upp í helgidóminn til að biðjast fyrir. Annar var farísei og hinn tollheimtumaður. Faríseinn stóð þar og baðst þannig fyrir með sjálfum sér og sagði: Guð, ég þakka þér fyrir að ég er ekki eins og aðrir menn, ræningjar, ranglátir, hórkarlar eða jafnvel eins og þessi tollheimtumaður.*

Ég fasta tvisvar í viku og gef tíund af öllu sem ég afla mér.“ Tollheimtumaðurinn, sem stóð álengdar, vildi ekki einu sinni lyfta augum sínum til himins; en hann barði sér á brjóst og sagði: „Guð minn, vertu mér syndara líksamur. Ég segi yður, þessi maður fór réttlættur heim til sín fremur en hinn. Því að hver sem upphefur sjálfan sig, mun auðmýktur verða, og hver sem auðmýkir sjálfan sig, mun upp hafinn verða.“ Það sem greinir dóm Jesú yfir þessum tveimur mönnum er einungis hugarástand þeirra; ekki auður þeirra né titill. Það er staðreynd að hroki þessa farísea er til staðar í sálum ríkra sem og fátækra, og hvar sem hann birtist lokar hroki leiðinni til hjálpræðis. Þess vegna, þegar hann deilir um mikilvægi þeirra gráða sem menn ná, kýs Guð frekar þjónustu einfaldra manna sem hann sjálfur kennir. Náttúrulegur einfaldleiki, ekki tilbúin, er staðall náttúrunnar sem Guð opnar himneskt líf fyrir vegna þess að hann hentar því fullkomlega. Og fólkið sem Guð hefur valið sýnir rökrétta hugsun sem fylgir sannri einfaldleika. Það er þessi rökrétta hugsun sem leiðir hinn útvalda til að viðurkenna réttmæti guðlegra yfirlýsinga sem skrifaðar eru um alla Biblíuna, sérstaklega varðandi mataræðisreglurnar sem Guð hefur fyrirskipað til að varðveita heilsu þeirra sem treysta honum. Þeir sem sýna honum ekki algjört traust tilheyrir honum jú ekki, svo þeir geta borðað hvað sem er, það skiptir hann ekki máli því þeir skaða aðeins sjálfa sig. Á hinn bóginn skaða þeir líka þá sem þeir neyða til að fylgja fordæmi þeirra, og hér magnast sektarkennd þeirra gagnvart Guði. Jesús hótaði þeim sem hneykslast á „minnstu“ börnum hans í Matteusi 18:6-7: „*En hverjum sem hneykslar einn af þessum smælingjum, sem á mig trúa, væri betra að myllusteinn væri hengdur um háls sér og hann druknaði í sjávardjúpi. Vei heiminum vegna hneykslanna! Því að hneykslan hljóta að koma, en vei þeim manni, sem hneykslan kemur af!*“ » Þessi bölvun sem Jesús lýsir yfir mun eiga við af sömu ástæðu í Opinberunarbókinni 18:21 um Rómaborg og páfakirkjuna í Rómakirkjunni: „*Og máttugur engill tók upp stein eins og mikinn myllustein og kastaði honum í hafið og sagði: Svona með hörku mun **Babýlon**, hin mikla borg, steipt verða niður og hún mun ekki frammar finnast.*“

Jesús spáði um ranga túlkun á Biblíunni og lýsti því yfir í Matteusi 6:23: „*En ef auga þitt er spilt, þá verður allur líkami þinn myrkur. Ef ljósið í þér er myrkur, hversu mikið er þá myrkrið?*“ Ef ávöxtur lesturs Biblíunnar er dæmdur sem „*myrkur*“ af Guði, þá verður það ómögulegt fyrir þennan lesanda að losna við myrku aðstæður sínar og hjálpræðið er orðið óaðgengilegt honum. Vegna þess að hjálpræðisáætlunin, sem Guð hefur undirbúið og opinberað í Biblíunni, byggist á röð af samfelldum byggingarstigum með dýrðlegri lokakafla sem byggir á hjálpræðisþjónustu Jesú Krists. En að vanmeta undirbúningsstigin er gríðarleg misskilningur. Ef helgisiðir hætta með dauða Jesú Krists, þá er það rökrétt og jafnvel spáð í Dan 9:27: „*Hann mun gjöra fastan sáttmála við marga í eina viku og í hálfa vikuna mun hann láta fórnir og matfórnir hætta; ...*» En á hvaða hátt og hvers vegna ættu kristnir menn, sem eru frelsaðir fyrir blóð Jesú Krists, að hunsa alla aðra dóma Guðs? Ber þeim ekki skylda, sem slíkum, að sýna enn meiri ákafa til að vitna með hlýðni sinni um þakklæti sitt til Guðs og tryggð við allt sem hann telur dýrmætt og verðugt gildi sín? Það er á þessu stigi mismunar á mati sem hinir útvöldu aðgreina sig frá hinum kölluðu sem eru ætlaðir til rotnunar og eilífs dauða. Því ólíkt þeim sem hunsa tilvist Biblíunnar, þá benda þeir sem lesa hana og

segjast vera af Guði á Guð og staðal hans með verkum sínum; sem leiddi Guð til að segja í Róm 2:24: „*Því að nafn Guðs er lastmælt meðal heiðingjanna vegna ykkar, eins og ritað er.*“ „Það er rétt að Páll eignaði þessa hegðun vantrúuðum Gyðingum samtímans. En hin falska kristna trú virkar aftur á móti á sama hátt og þessi guðdómlegi dómur, sem Páll innblés, á við um hana, eftir Gyðingana; sama sök, sama guðdómlega fordæming. Að **jafnaði bætast kenningar Guðs, sem gefnar eru með tímanum, hver við aðra og draga ekki frá hver annarri** . Því í textum gamla sáttmálans opinberaði Guð staðla um dóm sinn sem eru óáþreifanlegir og ævarandi, ef ekki að eilífu gildandi. Þessir fyrirfram ákveðnu staðlar lýstu mynd hins fullkomna manns samkvæmt hjarta Guðs og þessi fullkomna mynd hefur verið kynnt okkur í guðdómlegri og mannlegri persónu Jesú Krists, holdgun hins himneska Guðs, fullkomins í öllu.“

Við finnum í Guði gríðarlegar þversagnir sem eru ótrúlegar en mjög rökréttar, þar sem hann er uppspretta allra hluta. Reynsla spámannsins Elía afhjúpar mjög þessar þversagnir samkvæmt 1. Konungabók 19:11 til 13: „*Drottinn sagði: Farðu út og stattu á fjallinu frammi fyrir Drottni! Og sjá, Drottinn gekk fram hjá. Og frammi fyrir Drottni kom sterkur og hvass vindur, sem klofnaði fjöllin og braut klettana í sundur, en Drottinn var ekki í vindinum. Og eftir vindinn kom jarðskjálfti, en Drottinn var ekki í jarðskjálftanum . Og eftir jarðskjálftann kom eldur, en Drottinn var ekki í eldinum. Og eftir eldinn hljóðlát, lág rödd. Þegar Elía heyrði það, huldi hann andlit sitt í skikkju sína, gekk út og stóð við hellisdyrnar. Og sjá, rödd barst til hans og sagði: Hvað ert þú að gera hér, Elía?* Þessi saga sýnir sannarlega hinn sanna persónuleika Guðs, sem er ógnvekjandi vegna náttúruöflanna sem hann getur beitt, og blíður og kærleiksríkur eins og maður sem elskar konu, gagnvart trúum þjóni. Og núverandi atburðir í Tyrklandi og Sýrlandi sýna dæmi um þennan banvæna, eyðileggjandi guðdómlega kraft.“

Þessi „**kyrra, lága rödd**“ tók á sig mynd Jesú Krists, sem kom til jarðar til að opinbera þann óendanlega guðdómlega kærleika sem ógnarkraftur hans gat að hluta til hulið. En þar sem þessi kærleikur er skilyrtur, geta aðeins hinir sönnu útvöldu metið hann að verðleikum, nú á jörðu og frá vorinu 2030, í eilífðinni á himnum.

Í aðferð sinni til að opinbera sig sköpunarverum sínum valdi Guð að birtast fyrst í þeirri mynd að eyða eldi. Þessi valkostur gerði honum kleift að sýna fram á getu sína til að refsa með dauða þeim verum sem ekki eru verðugar hjálpræðis hans, það er að segja uppreisnargjörnum og áhugalausum sem hann getur ekki átt samband við. Þegar þessi lexía hefur verið gefin, kom hann síðan til að vitna um kærleika sinn, samúð sína og óviðjafnanlega sjálfsafneitun sína í þágu sinna útvöldu. Þegar báðar lexíurnar hafa verið gefnar eru mennirnir upplýstir og hafa orðið algerlega ábyrgir fyrir örlögum sínum. Guðinn sem refsar og sá sem frelsar eru ein og sama manneskjan sem hegðar sér rökrétt með því að aðlagja hegðun sína að því viðfangsefni sem hann dæmir; hlýðinn lærisveinn á skilið eilífa ást sína, en sá sem hefur ánægju af óhlýðni á skilið eilífan dauða, í fullkomnu réttlæti.

Í Opinberunarbókinni 11:3 eignar Guð allri Biblíunni hlutverk „**tveggja votta**“ sinna; sem táknar opinberanir hans um gamla og nýja sáttmálann. Hann staðfestir þannig að kristin trú byggist á þessum tveimur þáttum og hverri

áföngum biblíulegrar opinberunar sinnar. Önnur sönnun fyrir þessari kröfu um samræmi við alla Biblíuna hvílir á skilgreiningu hans á síðustu „ **heilögu** “ í Opinberunarbókinni 12:17: „ *Og drekinn reiddist konunni og fór að heyja stríð við aðra afkvæmi hennar, þá sem varðveita boðorð Guðs og hafa vitnisburð Jesú Krists* .“; viðmið um heilagleika sem Opinberunarbókin 14:12 staðfestir: „ *Hér reynir á þolgæði hinna heilögu : hér eru þeir sem varðveita boðorð Guðs og trú Jesú Krists* .“ Það vill svo til að kynning á „ **boðorðum Guðs** “ er gerð í 2. Mósebók 20, bók gamla sáttmálans sem virðist því ómissandi og óhjákvæmileg, jafnvel fyrir kristinn mann. Í Opinb. 12:17 er orðatiltækið „ **þeir sem hafa vitnisburð Jesú** “, samkvæmt Scofield-biblíuþýðingunni, mjög skynsamlegt, þar sem við vitum að opinber adventismi var „ **uppköstuð** “ árið 1994 af Jesú Kristi. Viðvörðunin í boðskapnum sem tileinkaður var „ **Fíladelfíu** “ var því til einskis, því lexían var hvorki túlkuð né heyrð á lokatímabili „ **Laódíkeu** “: Opinb. 3:11: „ *Ég kem skjótt. Haltu fast við það sem þú hefur , svo að enginn taki kórónu þína* .“; Opinb. 3:16: „ *Því þar sem þú ert hálfvolgur og hvorki kaldur né heitur, mun ég spúa þér út af munni mínum* .“

Hjálpæðið sem við fáum er háð eðli okkar og allri persónuleika okkar, sem er skráð í DNA okkar, erfðakeðju okkar. Hvert og eitt okkar er einstök vera og þessi meginregla hefur verið viðvarandi frá fyrstu foreldrum okkar, Adam og Evu. Við erum einstaklingsbundin afurð sem fæst með því að blanda DNA föður okkar og móður, í ótakmörkuðum hlutföllum sem gera okkur að þessum einstöku verum. Og þessi uppgötvun á tilvist þessa DNA getur gert okkur kleift að skilja hvers vegna Guð tók ákvörðun um að útrýma Amorítaþjóðunum, í samræmi við tilkynninguna sem Abraham var gefin í 1Mós 15:16: „ *Í fjórða kynslóð munu þeir snúa aftur hingað, því að misgjörð Amoríta er enn ekki full.* “ » Uppfyllingin er staðfest af Guði sem segir við Móse í 2Mós. 3:8: „ *Ég er stiginn niður til að frelsa þá úr höndum Egypta og leiða þá úr þessu landi upp í gott og víðáttumikið land, inn í land sem flýtur í mjólk og hunangi, til staða Kanaaníta, Hetíta, Amoríta, Peresíta, Hevíta og Jebúsíta* .“

Guð býður ekki upp á útrýmingu karla, kvenna, aldraðra og barna að ástæðulausu, því að hann kom fram við Ísrael, sitt eigið fólk af afkomendum og kynþætti Abrahams, á sama hátt samkvæmt Esek. 9:5 til 7: „ *Og hann sagði við hina í mínum eyrum: Farið á eftir honum inn í borgina og berjið! Látið ekki hlífa augum ykkar og sýnið ekki meðaumkun! Drepið og tortímið öldungum, ungum mönnum, meyjjar, börnum og konum, en komið ekki nær neinum sem ber merkið á sér. Byrjið á helgidómi mínum! Þeir byrjuðu á öldungunum sem voru fyrir framan húsið. Hann sagði við þá: „Saurgið húsið og fyllið forgarðana af föllnum mönnum! ... Farið út! ... Þeir fóru út og börðu í borginni.* “ Og Guð réttlætir síðan ákvörðun sína og gjörðir sínar í versum 8 til 11: „ *Meðan þeir voru að berja, meðan ég enn var eftir, féll ég fram á ásjónu mína og hrópaði: Æ, Drottinn Drottinn, munt þú tortíma öllu því sem eftir er af Ísrael með því að úthella reiði þinni yfir Jerúsalem?* “ Hann svaraði mér: **Misgjörð Ísraelshúss og Júda er mikil og óbærileg** ; landið er fullt af blóðsúthellingum, borgin er full af ranglæti, því að þeir segja: Drottinn hefur yfirgaf landið, sér Jahve ekkert. Ég mun heldur ekki sýna meðaumkun né miskunn; ég mun launa verkum þeirra í höfði þeirra. Og sjá, maðurinn klæddur líni, sem hélt blekhylkið um mitti sér, svaraði þessu: Ég hef

gjört eins og þú bauðst mér. “ Þannig, eftir misgjörð Amorítanna, hafði misgjörð Ísraelsmanna einnig náð „**hámarki** “. Sem þýðir að erfðafræðileg arfleifð var endanlega glötuð og óbætanleg fyrir alla þá sem Guð hafði deytt, allt niður í ungbarnið sem erfði þessa siðferðilegu og andlegu hnignun.

Það kemur í ljós að syndin hefur þannig borist erfðafræðilega frá kynslóð til kynslóðar allt fram til okkar, allt frá Adam og Evu. Þannig má skilja að Jesús Kristur gat ekki erft erfðafræði jarðarinnar; annars hefði hann verið syndarberi og því ófær um að frelsa neinn. Þess vegna kynnir Páll hann sem nýjan Adam, sem gefur í skyn að hann hafi verið gæddur jafn fullkomnum erfðafræðilegum eiginleikum og Adam fyrir syndina. Með því að uppgötva leifar af blóði Jesú við fornleifauppgröft sína í jarðvegi Golgatafjalls, lét adventistinn Ron Wyatt vísindamenn staðfesta þá staðreynd að blóð Jesú Krists væri af einstakri gerð, þar sem það innihélt einn „Y“ litning í stað 23 hjá mönnum sem eru afkomendur Adams. Þetta staðfestir innblástur Páls, því Jesús lifði í raun í líkama sem var erfðafræðilega óflekkaður af synd, sem nýi Adam sem kom til að sigrast á syndinni með fullkominni hlýðni sinni, fórnfærð sem sjálfviljug dauðafórn, til að uppfylla kröfur réttlætis hins brotna lögmáls, samkvæmt Róm. 6:23: „*Því að laun syndarinnar er dauði, en náðargjöf Guðs er eilíft líf í Kristi Jesú, Drottni vorum .*“

Það er því fullkomin þekking hans á erfðafræðilegu ástandi okkar sem leiðir til þess að Guð frelsar suma og dæmir aðra til dauða. En þar sem hinir útvöldu eru allir erfingjar syndarinnar fyrir tilstilli Adams og Evu geta þeir sjálfir litið á sig sem „**einn** “. „**Brandur dreginn úr eldinum**“, í samræmi við fordæmi Sakaríá í Sak 3:2: „*Drottinn sagði við Satan: Drottinn ávíti þig, Satan! Drottinn ávíti þig, hann sem hefur útvalið Jerúsalem! Er þetta ekki **brandur dreginn úr eldinum** ?*“; En einnig, sameiginlega fyrir lýð sinn Ísrael, samkvæmt Amos 4:11: „*Ég hefi snúið þér á hvolf eins og Sódómu og Gómorru, sem Guð eyddi, og þér eruð orðin eins og **brandur dreginn úr bruna** . En þér hafið ekki snúið yður til mín, segir Drottinn...*“

Bölvaði Frakklandi og blessaði Frakkland

Sama landið er bæði mest bölvaða og blessaðasta landið í öllum heiminum frá upphafi nýja sáttmálans.

Byrjað er á því augljósasta og ég verð að leggja áherslu á sérstaklega bölvaða hlutverk þess vegna sektarkenndar sem það ber með sér til okkar tíma. Reyndar fæddist uppreisnarandinn í Frakklandi, þegar til staðar hjá Gallum sem bjuggu í þessu landi. Þeir voru sagðir vera deilugjarnir og fundu þegar, á þann hátt sem er réttlætanlegur í dag, „óttann við að himinninn myndi falla á höfuð þeirra.“ Þessi ótti spáði aðeins réttmætri reiði skapara Guðs sem gaf því banvænt og skaðlegt hlutverk, óvinur sannleika síns og mikill stuðningsmaður djöfullegrar trúarlegrar eða efasemdarlygi. Ég mun ekki útskýra hér konunglegan stuðning rómversk-kaþólsku páfastjórnarinnar frá fyrsta frankíska konunginum Clovis I.

Þessi upphaf kristnivæðingar Frakklands var ekki það versta og aðeins að hluta getum við verið honum þakklát fyrir að hafa snúist til kristinnar trúar sem þekking hans hefur borist okkur, sem í dag njótum góðs af ljósinu sem Biblían gefur beint.

Það versta sem Frakkland kom með var þjóðernishyggjan sem kom á fót í „Ógnarástandinu“ á árunum 1793 til 1794. Í Opinberunarbókinni 11 undirstrikar Guð ill áhrif þessa franska trúleysis á allar aðrar þjóðir vesturheimsins; áhrif sem hafa haldið áfram með tímanum fram á okkar tíma. Eftir Frakkland komu lýðveldi í miklum fjölda til að koma í stað konungsvelda og þannig efla trúleysið sem fylgdi þessari tegund stjórn mála. Þannig má í dag rekja alhliða uppreisnarhegðun til þess. Með því að taka upp lýðveldisstjórnina tók ófullkomlega trúaða Frakkland stórt skref aftur á bak með því að taka upp lýðræðislega lýðveldisstjórn sem fyrst var mynduð í Aþenu í Grikklandi. Því kemur það ekki á óvart að það var endurreist á grískum og rómverskum hugmyndafræðilegum grunni, þar sem Rómaveldi endurtók fyrirmynd sína frá 510 f.Kr. Form grísku lýðræðis þróaðist á 6. ^{öld} f.Kr. Rödd sem gefin var öllum þjóðum leiddi til hugmynda um fjölbreytt lýðræðislegt stjórnarfar og verndarlög voru tekin upp. En þessi borg Aþena dregur nafn sitt af tilbeiðslu sinni á gyðjunni „Aþenu“, gyðju visku, menningar og herlistar; allt sem einkennir Frakkland lýðveldisfrjálsbyggjumanna. En arfleifð Grikkja stoppar ekki þar, því að kenningin um ódauðleika sálarinnar, sem tekin er upp í dag í allri fölskri kristni, á gríska heimspekinginn Platon sem uppfinningamann sinn. Hann var innan eðlilegrar heiðinnar tilbeiðslu sinnar á gyðjunni Aþenu og Ólympíuguðinum Seifi, en hvernig geta þeir sem segjast vera frelsaðir fyrir blóð Jesú Krists réttlætt þessa heiðnu uppfinningu? Þetta er allur „**leyndardómur ranglætisins**“ hins falska trúaða. Eins og Jesús sagði í Matteusi 7:16: „**Af ávöxtunum munuð þér þekkja þá. Hvort tína menn vínber af þyrnirunnum eða fíkjur af þistlum?**“

Forngrísk lýðræðisleg siðmenning leyfði trúfrelsi og þar með möguleikann á að efast eða trúa alls ekki. Og þessi réttur átti við um alla guði sem þekktir voru innan grískrar heiðni. En það var ekki fyrr en árið 1793 að trúleysi tók á sig þjóðlegt form í Frakklandi, sem einkenndist af miskunnarlausu stríði sem miðaði að því að útrýma tilvist trúarbragða eða trúar á hvaða guð sem er, þar á meðal það sem heiðrar hinn sanna Guð. Með því að leyfa efasemdarmönnum réttinn til að efast var grískt lýðræði rökrétt og umburðarlynt; eitthvað sem þjóðernisstjórn trúleysingja sem fæddist í Lýðveldisríkjunum í Frakklandi var ekki. Og þessa hugmynd um uppruna þess er hægt að vekja upp á ný á okkar svokölluðu „umburðarlyndu“ tímum, í Frakklandi, en einnig í þeim löndum sem hafa tekið upp heimspekilega norm þess og hegðunarlíkan með tímanum. Ég hef þegar heyrt fólk lýsa hatri sínu á trúarbrögðum, sem það telur afturhaldssama og óbærilega, vegna þess að það réttilega rekur þau til orsök grimmilegra og morðlegra átaka og árása. Þetta var þegar sú hugsun sem hrærði blóðþyrsta byltingarmenn „Ógnar“ árána 1793-1794; það stóð yfir í eitt ár á dag og var þannig merkt af Guði til að vitna um refsingu hans á djöfullegri fölsku kaþólsku trúarbrögðum. En mannkynið hunsaði andlega þýðingu þessa franska sögulega atburðar sem allir sagnfræðingar um allan heim þekkja. Fyrir vikið voru villurnar hunsaðar og dregnar á langinn. Í Frakklandi í dag fæðast börn og alast upp án þess að heyra um tilvist skapara Guðs. Heilu fjölskyldurnar hafa ekki lengur nein trúarleg tengsl eða athafnir. Í

ótrúlegri heimsku eigna verur tilviljun fegurð, ilm, reglu, sátt, allt sem vitnar um yfirburða, smíðaða og skipulagða greinda ákvörðun. Er Guð þá rangt fyrir sér að búa sig undir að eyða þeim í stórum stíl eins og dýrahjörðum? Hvorki tómið, Seifur né Aþena munu koma til að frelsa þau frá reiði hins sanna Guðs. Það eru enn nokkrir friðartímar í Evrópu til að leyfa honum að upplýsa hugi síðustu útvöldu sinna, og þegar það verður ómögulegt mun miskunnsömum áköllum hans ljúka.

Þannig studdi Frakkland Róm og falska trú hennar allt þar til byltingin hófst árið 1789, en frá 1945 hefur það einnig stutt og mótað, ásamt Þýskalandi, uppbyggingu Evrópubandalagsins sem var sett undir tvívegis endurnýjað merki „Rómarsáttmálans“. Reyndar er þetta nýja bandalag evrópskra lýðræðisríkja bundið af páfavaldi Rómar og rómversk-kaþólskri trú hennar. Guð, hinn sanni skipuleggjandi þessara hluta, leyfir þannig upplýstum kjörnum embættismönnum sínum að skilja þá miklu ábyrgð sem hann hefur eignað merki rómversks valds sem felur í sér vikulega hvíld „fyrsta dagsins“ sem Konstantínus mikli rómverski keisarin setti á fót og lagði á þann 7. mars 321. Ég bendi á og tilgreini að þessi skilaboð eru skrifuð „sunnudaginn“ 5. mars 2023. Hins vegar verður dagurinn 7. mars 2023 í Frakklandi merktur með stóru verkfalli og fjöldamótmælum um allt land, til að marka andstöðu við framlengingu eftirlaunaaldurs í 64 ár af hálfu ungra leiðtoga núverandi ríkisstjórnar. Nafn stjórnarálflokksins er „La République En Marche“ eða LREM. Þetta lýðveldi er ómeðvitað um að það stefnir í átt að tapi sínu og endanlegu endaloki, sem Rússland mun gefa því áður en það verður sjálft tortímt. Þetta er vegna þess að, undir áhrifum blekkingar, stóðu vestrænir lýðræðisríki gegn Rússlandi í stranglega slavneskum og rússneskum vanda sem hefði átt að vera leystur milli austurlandanna einir. En sem lögreglumenn heimsins sem vilja þröngva hugmyndum sínum um lýðræði og alþjóðareglum sínum upp á allar þjóðir, þurfti að berjast gegn innrás Rússa í Úkraínu; og leikurinn um stigmagnandi átök mun breyta þessum staðbundnu átökum í þriðju heimsstyrjöldina sem spáð er fyrir um með „*sjöttu lúðurinum*“ í Opinberunarbókinni 9:13 til 21. Og samkvæmt skipun Jesú Krists lesum við í versí 15: „***Og fjórir englar voru leystir, sem búnir voru til stundarinnar, dagsins, mánaðarins og ársins til að deyða þriðjung mannkynsins.***“

Nútímastríð eru Frakklandi að þakka, því það er keisara landsins, Napóleon I ' sem þau þakka stórskotaliðinu mikilvægi þess. Ungi yfirmaðurinn, Napóleon Bonaparte, skar sig úr öðrum með þjálfun sinni sem stórskotaliðsmaður í bænum Valence sur Rhône í Drôme-héraði, þar sem ég bý. „Grand rue“ þar sem hann átti heimili sitt er vinsæll ferðamannastaður á staðnum. Þessi ungi yfirmaður af korsískum uppruna vissi hvernig á að nýta sér þetta vopn í langdrægum bardögum á áhrifaríkan hátt, sem gerði stríðsátök sem höfðu verið vinsæl fram að hans tíma úrelt. Í dag fylgjumst við með gangi stríðsins í sjónvarpsmyndum, en á tímum Loðvíks XIV og Loðvíks XV komu aðalsmenn einnig til að verða vitni að eyðileggjandi sjónarspili bardaga, sitjandi þægilega. Til að forðast að missa af neinum smáatriðum fylgdust þeir náið með „sjónaukanum“, forföður sjónaukans okkar. Og stríðið var sannarlega heimskulega og andstyggilega skipulagt til að taka á sig mynd sjónarspils. Leiðtogar andstæðra fylkinga sendu virðuleg skilaboð og heilsuðust fyrir bardagann, og á vígvellinum stóðu fylkingarnar tvær í röð hvor

gagnvart annarri, skutu hvor á aðra með múskötum sínum og skammbyssum, hver á eftir annarri, og undir vínberjaskotunum féllu dauðir menn hver á fætur öðrum. Þegar þeir komust í beina snertingu breyttist árásin í blóðuga slátrun fyrir báða aðila. Og þetta hélt áfram þar til hershöfðinginn eða konungurinn sjálfur lauk átökunum sem sigurvegari eða sigraður. Með tímanum minnkaði bein snerting svo mikið að Bandaríkin kusu að sprengja úr lofti, með flugher sínum, serbnesku hliðina á Balkanskagastríðinu án þess að setja einn einasta mann á jörðina í átökunum. Þeir eru að endurnýja þessa stefnu í núverandi stríði þar sem Úkraína og Rússland eru að þröngva sér upp með mikilvægi fjarlæggra loftárása. Það er því sannarlega grísk-rómversk siðmenning sem stendur frammi fyrir þeirri siðmenningu sem hefur haldist eingöngu grísk. Og nöfn úkraínsku borganna í austurhlutanum staðfesta þessa grísku tilvísun sem fulltrúi hins forna Austur-Rómverska heimsveldis, þar sem Jústíníanus I konungur ^{var} upphafsmaður stofnunar páfastjórnarinnar í Róm árið 538: Ódessa = Ódysseifskviða; Mariupol = Maríuborg; Nikopol = Sigurborg, ... Hvorki Joe Biden, Volodymyr Zelensky né Vladimir Putin vita af yfirvofandi áætlun Guðs, þannig að við getum skilið áhyggjur rússneska leiðtogans af því að sjá NATO-herbúðirnar snerta beint landamæri sín. Segjum sem svo að Úkraína gangi til liðs við NATO; hver verður röðin að taka við henni? Það eru engar sannanir fyrir því að Bandaríkin hafi vísvitandi leitað átaka við Rússland, því þvert á móti hafa þau, eftir mörg mistök, sannað löngun sína til að vera friðsæl eða hlutlaus í átökum utan lands síns. Og það er einmitt í gegnum þessa stöðu, þar sem enginn kjörinn sökudólgur finnst, að Guð sannar að umrædd átök stafa af hans eigin ákvörðun. Það sem hann er að leysa í þessu máli er ekki vandamál um eignarnám, heldur refsing sem refsar fyrir að vanrækja hvíldardag sinn frá 7. mars 321. Og þú getur séð að í þessum átökum í Evrópu heiðra stríðsaðilar og samstríðsaðilar allir „dag sólarinnar“ Konstantínusar I ^{mikla} keisara.

Við skulum nú skoða þær blessanir sem Frakkland hefur hlotið.

Þetta var þjóðarlandið þar sem guðlegt ljós Heilagrar Biblíunnar var sérstaklega og grimmilega barist. Margir písklrvottar trúarinnar vegsömuðu Guð hugrökklega með því að neita að afneita trú sinni, jafnvel þótt það kostaði hræðilegar pyntingar sem satanískir kaþólskir hermenn beittu. Þýskaland lék forystuhlutverkið, þar sem það var Þjóðverjinn Gutenberg sem fann upp prentvélinu og hafði þann heiður að framleiða fyrstu prentuðu Biblíuna árið 1457. Uppfinning hans var nýtt um alla Evrópu og Biblían var prentuð á mörgum evrópskum tungumálum, þar á meðal frönsku. En öfluga franska konungsfjölskyldan samþykkti ekki þær kreddufestu áskoranir sem sanna orð Guðs lagði á hana. Og siðbótartrúin var ofsótt, iðkendur hennar neyddir til að afneita eða deyja eða fara í útlegð erlendis, og sérstaklega Holland, sem var opið fyrir því að taka á móti gáfuðum, hæfileikaríkum einstaklingum, góðum handverksmönnum og því eftirsóttum. Fyrir vikið missti Frakkland undir stjórn Loðvíks XIV hæfileikaríkustu þætti sína og varð fátækt.

Á sama tíma á 16. ^{öld} var meginland Ameríku skilgreint og enduruppögötvæð. Suðurálfan var skipt á milli Spánar og Portúgals, sem báðir voru kaþólskir, af páfanum á þeim tíma, Alexander VI Borgia, þekktum fyrir

hneykslismál sín og morð. Með tímanum komst norðurálfan undir stjórn Anglíkónsku Englands. New York-héraðið tók þá á móti fyrstu mótmælendaútlægum sínum, sem jafnvel á Englandi voru barist gegn. Uppgötvun Ameríku féll saman við ofsóknir gegn evrópskum mótmælendum, sem gaf þessu landi „nýja heimsins“ hlutverk verndarhæli, eins konar jarðneskt Kanaanland sem Guð bauð mótmælendatrúnni. Hins vegar mun eðli innfluttrar kalvínistrúar fljótt bera vitni um grimmilega hegðun, ekki í samræmi við fyrirmynd Jesú Krists, og sönnun þessa dóms mun birtast í tveimur aðventistaupplifunum árin 1843 og 1844, þar sem í lok þeirra, af 30.000 trúuðum sem biðu eftir endurkomu Krists, voru aðeins 50 valdir af Jesú samkvæmt opinberunum sem hann gaf þjóni sínum á þeim tíma, Ellen Gould White. Boðskapur sjöunda dags aðventista, sem opinberlega hefur verið stofnaður í Bandaríkjunum frá árinu 1863, mun snúa aftur til Evrópu eftir 1873. Þar settist hann að í Sviss og síðan í Frakklandi, sem systir okkar, Ellen Gould White, heimsótti vegna sérstakrar áhuga á Valence, borginni þar sem ég bý og þjóna Guði sannleikans. Hún var hrifin af því að finna í þessari borg staðinn þar sem Píus VI páfi, kaþólskur óvinur Jesú Krists, dó í fangelsi Citadel-virkisins. Þegar hún kom þangað höfðu atburðirnir ræst næstum öld áður, svo tíminn var enn mjög nálægt. Hún tók þannig eftir uppfyllingu spádómsins í Opinberunarbókinni 13:3: „ **Og ég sá eitt af höfðum hans eins og það væri banasár, og banasár hans var grætt. Og allur heimurinn elti dýrið í aðdáun** .“ Sár hans, sem hann hlaut á árunum 1793 til 1799, græddi í raun vegna tækifærissinna Napóleons I ^{Bonaparte} keisara, sem þurfti að viðurkenna trúarlega krýningu keisarans á alþjóðavettvangi. Og frá þessum dögum hefur rómversk-kaþólska páfadyrið tælt alla Evrópu og útvöxtum hennar í Suður- og Norður-Ameríku, Kanada og Ástralíu.

Þessi endurkoma Guðs til Frakklands hefur einkennst sérstaklega frá árinu 1980 af ljósinu sem hann gaf mér í aðventistavígi sínu í Valence, þar sem ég hef safnað og kynnt háleitar og fínlegar opinberanir hans frá því að ég var fjarlægður úr opinberu kirkjunni. Og aftur í dag finn ég nýja perlu. Í Opinberunarbókinni 3:9 lesum við: „ *Sjá, ég mun láta þá úr samkundu Satans, sem segjast vera Gyðingar, en eru það ekki, heldur ljúga. Sjá, ég mun láta þá koma og tilbiðja fyrir fótum þínum og vita að ég hef elskað þig* .“ Í þessu versni notar Jesús þrjár tíðir: nútíð: „ **ég gef þér** “; framtíð: „ **ég mun láta þá koma** “; og þátíð: „ **að ég hef elskað þig** .“ Þetta þýðir eftirfarandi hugmyndir: nútíðin lýsir athöfn sem framkvæmd var árið 1873, dagsetningu sem tengist „ **Fíladelfíu** “-tímabilinu samkvæmt Dan 12:12: „ *Sæll er sá sem bíður og nær þúsund þrjú hundruð þrjátíu og fimm dögum!* “ Framtíðin mun ná fram að spádómstímabilinu sem fylgir í kjölfar „ **Laódíkeu** “, það er að segja þeirri stund þegar **dómur fólksins** „ *hefst í húsi Guðs* “, það er að segja opinber alþjóðleg sjöunda dags aðventismi. Það er aðeins í samhengi við síðustu trúarprófraunina sem spáð er fyrir um í „ **Fíladelfíu** “-tímabilinu í Opinberunarbókinni 3:10, að „ **Gyðingar** “ af hinni útvöldu kynslóð munu viðurkenna guðdómlegt lögmæti sjöunda dags aðventistatrúar: „ *Þar sem þú hefur varðveitt orð mitt um þolgæði, mun ég einnig varðveita þig frá þeirri freistingarstund, sem koma mun yfir alla heimsbyggðina til að reyna þá, sem á jörðinni búa.* “ » Og það er hér sem ég finn þessa perlu: með því að segja við trúfasta aðventista í „ **Fíladelfíu** “ um opinbera sjöunda dags aðventisma síðustu

daga, sem táknun er með nafninu „*Laódíkea*“: „*að ég hef elskað ykkur*“, spáir Jesús því að kærleikur hans til aðventistastofnunarinnar, sem sett var í alhliða þjónustu árið 1873, muni hafa takmarkaðan tíma, það er að segja, með skýrum orðum, „*ég elskaði ykkur* frá 1873 þar til *ég spýði ykkur upp árið 1994*“.

Þetta er dæmi um þá mikilvægi sem Guð gefur orðinu „sögn“ sem táknar hann og beygingartíðinni sem sýnir merkingu þessa „sögnar“.

Frá árinu 1844 höfðu aðventistaguðfræðingar réttilega trúnað því að þeir væru komnir að endi veraldar, þar sem þeir væntu endurkomu Jesú Krists árið 1843, síðan 1844. Það var því mjög rökrétt að þeir teldu sig vera táknaða af síðasta spádómsboðskap Opinberunarbókarinnar 3, það er að segja „*Laódíkeutímabilinu*“, sjöundu og síðustu kirkjunni sem fjallað er um. Árið 1873 trúðu sjöunda dags aðventistar enn á yfirvofandi endurkomu Drottins dýrðarinnar og þeir héldu áfram að vera mjög ákafir. Andleg hnignun aðventismans átti sér stað smám saman þar til árið 1980 þegar Jesús kallaði mig til að spá fyrir um endurkomu sína fyrir árið 1994. Þessi tilkynning hafði það eina markmið að afhjúpa eðli „*volgeðni*“ sem „*Laódíkeu*“ var ávítað, það er að segja, dagsetningarnar 1980 og 1994, þar sem hann tók eftir „*volgeðni*“ og formshyggju aðventismans í elsta vígi aðventista Frakklands sem staðsett er í Valence.

Til að skilja til fulls dóm Drottins og hörmulegar afleiðingar hans verður þú að gera þér grein fyrir því að árið 1980 hafði opinber aðventismi ekki lengur réttmæti til að vera fulltrúi síðustu kirkjunnar frá 1844. Reyndar, frá formála opinberunarbókarinnar, Opinberunarbókarinnar, leggur Jesús mikla áherslu á orðasambandið „*upphaf og endir, fyrst og síðast*“. Og þegar í Daníel 5 er dómur Belsasars konungs táknaður með orðunum „*talinn, talið, vegið, skipt*“. Tvö „*talin*“ sem koma hvert á eftir öðru gefa til kynna upphaf og endi stjórnartíðar konungsins. Í Opinberunarbókinni beitir Guð sömu meginreglu við opinberun sína á sjö boðskap eða bréfum Opinberunarbókarinnar 2. og 3. Með eftirfarandi merkingu.

„*Efesús*“ vísar til postulatíma Jóhannesar postula. Það er upphaf tímabilsins undir merkjum „tólf postulanna“.

„*Smyrna*“ vísar til tíu ára ofsóknatímabils sem stóð fyrir valdatíma Konstantínusar I., ^{sem bar} ábyrgð á því að hafna haldi hins sanna hvíldardags, sem Guð hefur helgað frá sköpun. Upphaf valdatíma: 313; afnám hvíldardagsins: 321.

„*Pergamon*“ staðfestir stofnun rómverska páfastjórnarinnar í Róm frá 538: upphaf páfalegrar kaþólsku trúar.

„*Þýatíra*“ markar endalok og hámark ofsóknarvalds páfa. Guð staðfestir og spáir fyrir um tilkomu siðbótartrúarinnar. Þetta er endir postulanna. Boðskapurinn um endurkomu Krists er kallaður fram.

Tímaskipti vorið 1843

Nýja tímabilið er að þessu sinni sett undir merki andlegu „12 ættkvíslanna“ sem tákna trú sjöunda dags aðventista sem Guð blessar.

„ *Sardes* “ lýsir dóm Jesú yfir föllnum mótmælendatrúarmönnum vegna skorts á áhuga þeirra á spádómlegum sannleika. Jesús sagði við hann árið 1843: „ ***Þú ert sagður lifandi en þú ert dauður*** .“

„ *Filadelfía* “ staðfestir árið 1873 fulla blessun hinna útvöldu sem valdir voru á „ *Sardes* “-tímabilinu. Þetta er upphaf opinberrar alheimsaðventisma .

„ *Laódíkea* “ staðfestir orsök formlegrar lúksu opinberrar aðventisma frá níunda áratugnum til 1994. Jesús dæmir hana árið 1991 og „ *ælir* “ henni upp árið 1994. Þetta eru endir opinberrar sjöunda dags aðventisma . En ekki endirinn á hlutverki hennar, sem heldur áfram í mótmælum þjóna sem eru knúnir áfram af sannri aðventistatrú sem Jesús samþykkti.

Guð opinberar okkur reynslu sína

Í dag, þriðjudaginn 7. mars 2023, á afmælisdegi 7. mars árið 321, dagsins þegar sjöunda dags hvíldin var afnumin í þágu fyrsta dagsins, vill Guð sannleikans minnst þessa dags með nýrri og fordæmalausri opinberun varðandi þjáningar sem syndin veldur honum. Syndin er framkölluð af uppreisnargjörnum, keppnisríkum persónum. Og einmitt í Frakklandi á þessum sama degi eru verkfall og mótmæli áþreifanleg dæmi um þetta mannlega viðhorf.

Þessi nýjung byggir á túlkun á sköpunarsögunni, þar sem vers 26 og 27 í 1. Mósebók 1 eru grundvallaratriði: „ *Guð sagði: Vér viljum gjöra manninn eftir vorri mynd, eftir vorri líkingu, og hann skal drottna yfir fiskum sjávarins, fuglum himinsins, fénaðinum, allri jörðinni og öllum skriðkvikindum, sem skriða á jörðinni* .“ Það hefur þegar verið tekið fram að maðurinn átti að ríkja yfir skriðkvikindunum og ekki láta stjórnast af þeim. „ *Guð skapaði manninn eftir sinni mynd, eftir Guðs mynd skapaði hann hann, karl og konu skapaði hann þau* .“ Það sem er afar mikilvægt í þessum versum er, annars vegar, að maðurinn er „ *skapaður* “ en ekki „ *framleiddur* “ eins og dýrin; sem markar nálægð hans og tengsl við Guð; en þessi vers kynna manninn sem „ *mynd* “ Guðs. Nú, hvað er mynd? Það er endurgerð atburðar eða veru, í þessu tilfelli Guðs sjálfs. Með því að gefa manninum þetta hlutverk sem ímynd persónuleika síns, undirbýr Guð vettvang þar sem hinn skapaði Adam mun leika hlutverk Guðs, þannig að opinberuð reynsla Adams sé kynnt sem reynsla sem Guð hefur upplifað persónulega.

Reynslan milli sköpunar Adams og Evu og falls þeirra fyrir synd dregur saman þá himnesku reynslu sem kom á undan þeirri jarðnesku.

Adam er skapaður fyrst og í þessu einveruástandi er hann í sömu stöðu og Guð var í áður en hann skapaði frjálsan hliðstæðu við hlið sér. Og vegna þess að einveran verður honum óbærileg, skipuleggur hann alhliða hjálpræðisáætlun. Því hann veit að frelsið sem himneskum og jarðneskum sköpunum hans er gefið mun vekja uppreisnargjarna afstöðu gegn honum.

Til að brjóta einveru sína skapar Guð englalíf í kringum hann, rétt eins og Adam lýkur einveru sinni með því að eignast konu sína Evu. Fyrsti engillinn gerir uppreisn gegn Guði og Eva lætur þennan lokkandi uppreisnarengil tæla sig. Og

þar birtist „þjáningin“ sem syndin veldur, fyrst í lífi Guðs og síðan í lífi englanna og í lífi mannhjónanna.

Hér verðum við að skilja að þjáning Guðs er óþekkt mannkyninu. Þau hafa ekki einu sinni hugmynd um að Guð geti þjáðst í óendanlegum anda sínum. Verur hans eru næmar fyrir eigin þjáningum og þær halda að Guð sé yfir þessu, að hann lifi einangrað í himnesku ríki sínu og láti mannkynið kalt eftir að þjást afleiðingar vala sinna. Þessi hugmynd er röng, því Guð er knúinn kærleika. Og það er einmitt þessi eðli mótuð í kærleika, sú mesta, sú sterkasta, sem gerir Guð viðkvæman fyrir þjáningum af völdum hins illa.

Enginn engill gat vitað í hvaða mæli syndin, uppreisn uppreisnargjarnra englahópa, gæti valdið honum þjáningum. Þannig, í samræmi við hjálpræðisáætlun sína, setti Guð jarðneska sköpun sína af stað. Hann gæti opinberað sína eigin þjáningu í gegnum þjáningar synduga mannkynsins. Og þessi nýja sýn á reynslu Adams og Evu gefur refsingunum sem Guð lagði á nýja merkingu sem varðar hann fyrst og fremst. Hörðu lífsskilyrðin sem Guð lagði á synduga parið endurspegla þjáningar Guðs vegna óhlýðni þeirra. Á skýru máli segir Guð við Adam og Evu: „Ég er að rotna líf ykkar svo að þið vitið að þið hafið rotnað mitt.“ Því fyrir Guð og allar sköpunarverur hans er þetta vissulega versnun á lífsgæðum. Sámháttur kærleikans er eyðilagður. Verur himinsins geta ekki þjáðst líkamlega, en þær eru andlega viðkvæmar, friður hugans er raskaður. Ekki er hægt að skilja áætlun guðdómlegs hjálpræðis án þess að taka tillit til himneska áfangans sem kom á undan jarðneska áfanganum. Syndin birtist fyrst á himnum og Guð hafði ekki ætlað að refsa uppreisnargjörnum englunum í þessu samhengi. Hann samþykkti því að leyfa uppreisn illu englanna að ganga frjáltslega og fresta dauðalegri refsingu himneskra og jarðnesku uppreisnarmanna þar til jarðneski heimurinn endaði. Á himni og jörðu gat deilan sem Satan og illu englar hans studdu aðeins verið dæmd til dauða með sigri Jesú Krists yfir synd og dauða, sem eru laun hennar. Þannig staðfestir vitnisburður Jobs þetta ferðafrelsi sem djöfullinn og illar vættir hans nutu þar til Jesús Kristur kom til sögunnar. Jobsbók 1:6-7: „*Þá bar til einn dag, er synir Guðs komu til að ganga fram fyrir Jahve, og Satan kom einnig á meðal þeirra . Jahve sagði við Satan: „Hvaðan kemur þú?“ Satan svaraði Jahve: „Ég hef reikað fram og til baka um jörðina og gengið um hana.“* Þess vegna bauð sigur Jesú Krists yfir syndinni heilögum himneskum englum Guðs frelsun frá stöðugum freistingum illu engla. Gleði- og gleðióp þeirra birtast í Opinberunarbókinni 12:10: „*Og ég heyrði háa rödd segja á himni: Nú er komið hjálpræðið og krafturinn og ríki Guðs vors og máttur Krists hans. Því að kærandi bræðra vorra er varpað niður, sá sem kærði þá frammi fyrir Guði vorum dag og nótt.*“

Björgunarverkefni Guðs mun ná hámarki með dýrðlegri og hamingjusamri endi. Hann mun láta kærleika sinn sigrá. En til að ná þessum árangri, hversu margir látnir munu eftir standa á leiðinni! Endanleg niðurstaða verður náð á þessu verði, því eilífur friður er aðeins hægt að byggja upp með því að útrýma og tortíma öllum andófsanda. Á jörðinni, jafnvel í dag, standa mismunandi stjórnir enn frammi fyrir eða andmæla hver annarri, og í bestu tilfellum næst skilningur með því að samþykkja málamiðlun, sem er umborin þar til hún er ekki lengur umborin. Í guðlegri visku sinni veit Guð að málamiðlun býður ekki upp á

varanlega lausn. Og mistökin sem öll lýðræðisleg stjórnkerfi og konungsveldi hafa skráð sanna að hann hefur rétt fyrir sér. Ekkert þessara kerfa getur fullnægt öllum, og ef það eru þeir sem eru „með“, þá eru líka þeir sem eru „á móti“ og finnst þeir hafa verið ranglega beittir. Árangur er því ómögulegur vegna þess að það myndi krefjast þess að allir menn væru eins, eins og klónar. Árangur hönnuðar áætlunar Guðs byggist á þeirri staðreynd að hún kynnir í Jesú Kristi fullkomna fyrirmynd sem allir endurleystir útvöldu hans geta klónað og endurskapað.

Þessi lexía hefur dregið fram þjáningar Guðs frá því að fyrirmynd hans um fullkomið líf þjáðist af afleiðingum syndarinnar. Og Guð gefur okkur fordæmi um langlyndi og þolinmæði, því í áætlun hans er tími fyrir allt. Þeir sem eru endurleystir í Kristi verða að gera slíkt hið sama og bíða eftir endurkomu hans til að binda enda á grimmdarverkin sem syndugir menn hafa framið. Við verðum að endurtaka þessa guðdómlegu þolinmæði og megum ekki blekkja okkur sjálf um batnandi lífsskjör. Þau munu versna meira og meira á „síðustu sjö árum“ sem hefjast vorið 2023. Það sem veldur Guði kærleikans mestum þjáningum er vanþakklæti hins synduga heims. Vanþakklæti er helsta galli alls mannkyns vegna þess að það á honum tilvist sína að þakka. En við skulum hafa í huga að með því að vera ósýnilegur reyndi Guð ekki að neyða menn til að sýna honum þakklæti. Því jarðnesk sköpun var leiðin sem hann notaði til að neyða sína útvöldu til að leita hans og þannig aðgreina sig frá öðrum vanþakklátum mönnum með þessari aðgerð. Drottinn sjálfur tilkynnti það í Jer. 29:13: „*Þér munuð leita mín og finna mig, ef þér leitið mín af öllu hjarta*.“ Hér er Guð kærleikans aftur að leita þeirra sem elska hann. Og fólk sem elskar hvert annað krefst ekki sönnunar fyrir þakklæti, því að kærleikurinn sem finnst er ávöxtur þessarar gagnkvæmu þakklætis. Vanþakklæti er því, hins vegar, ávöxtur sem þeir bera sem elska ekki. Og í þessu tilfelli verður það berandi óréttlætis, því hver manneskja er, meðvitað eða ekki, skuldbundin skaparanum Guði fyrir að hafa gengið inn í lífið. En fyrir þá sem þekkja ekki Guð, er lífið og illska þess ekki sannarlega metin að verðleikum. Og þeir jafnvel stundum reiðast Guði, eða guðdómleika, eða tilviljun, fyrir að hafa skapað þau. Þess vegna er ljós guðdómlegrar hjálpræðisáætlunar sem framkvæmt er með fagnaðarerindi Jesú Krists nauðsynlegt til að skilja og samþykkja átökin við illsku djöfulsins og mannlegs. Í sex þúsund ára jarðneskri sögu hefur Guð markað leið sína að sannleikanum meðal fjölda tilveruforma, fólka, ættbálka, þjóða með mismunandi siði og lífsreglur. En öll heiðin eða falskristin samfélög hafa verið samsett úr einstaklingum sem eru hneigðir til að gera illt. Reglur eigingirni sem innrættar eru í hugi manna hafa borið ávöxt sinn í dauða og þjáningum, með meiri og minni grimmd. Þessi mannkynsmynd hefur orðið norm um alla jörðina, en hún líkist ekki skapara Guði sem gaf henni líf og heldur henni á lífi. Í andlegri mynd, í fegurð og fullkomnun, hafði líf Jesú Krists á jörðinni kraft eldskýsins sem opnaði Hebreunum leiðina til fyrirheitna landsins. Og á þessari leið sem hann lýsti upp þróuðust postular hans og allir sannir lærisveinar hans alla ævi. Í kringum þá var aðeins svart myrkur þar sem upp risu þjáningarróp og kröfur um réttlæti. En misskiljið ekki, þeir sem þjást og gera þessi köll eru ekki endilega tilbúnir að sætta sig við lífsskilyrðin sem hinn sanni Guð

krefst. Sumir fangar geta orðið verstu fangaverðirnir, rétt eins og trúskiptingurinn getur orðið verri en sá sem kennir honum falskan sannleika.

Sex þúsund ár jarðlífsins hafa því verið merkt Guði og öllum sköpunarverum hans með þjáningum í öllum sínum myndum. Þannig er hægt að skilja gildið sem Guð gefur þeirri stund þegar allri þessari þjáningu lýkur, fyrir hann og allar himneskar eða jarðneskar verur hans. Slíkt sjónarhorn, sem er skráð í tímann, átti skilið að vera merkt og heiðrað. Og þess vegna blessaði og helgaði Guð sjöunda daginn í vikunni okkar, því hann spáir þeirri eftirsóknarverðu stund þegar, í formi og samhengi sjöundu árbúsundarinnar, allar illar himneskar og jarðneskar verur hans verða tortímdar eða settar úr vegi fyrir hættu, eftir því sem við á, Satan verður fjötraður á eyðilegri jörð, einn og einangraður, á þessum sjöundu „þúsund árum“.

Ljós hvíldardagsins er ekki aðeins boðorð Guðs, því það færir mótefnið við mannlegum þjáningum með því að staðfesta fyrir útvöldum sínum sem trúa á hann að hann hafi sannarlega ætlað að binda enda á allar þjáningar; og að komu þessarar stundar sé tímaspursmál eins og spáð er fyrir um í sjö daga vikunni þar sem „*sjöunda er helguð og blessuð*“ af honum, frá upphafi, vegna hinna gleðilegu endaloka hjálpræðisáætlunar hans, fyrir útvöldu sína einar, auðvitað.

Frá árinu 1844 hefur Guð safnað saman útvöldum sínum með því að boða endurkomu Jesú Krists, sem er „aðventistapróf“. Á sama tíma krafðist hann endurreisnar hins heilaga sjöunda dags hvíldardags. Á þeim tíma tók enginn eftir nánu sambandi milli þessara tveggja þema, sem áttu að uppfyllast á sama tíma, þ.e. í upphafi sjöundu árbúsundsins. Þessi tvö efni eru óaðskiljanleg og óaðskiljanleg vegna þess að þau miða að sömu stund guðlegrar dýrðar; þeirri þar sem guðdómleiki hans sameinast öllum útvöldum hans sem endurleyst voru með blóði Jesú Krists frá Adam og Evu. Þessi stund er miðuð af báðum þemunum: Endurkoma Jesú Krists mun uppfyllast í upphafi sjöundu árbúsundsins; sjöunda árbúsundið mun hefjast með endurkomu Jesú Krists. Geta tveir hlutir verið svona samhæfðir? Til að greina þetta samband þurfti andi þjóns Jesú Krists að hafa staðfasta sannfæringu um að áætlun Guðs myndi enda í lok sjöttu árbúsundsins, en brautryðjendur aðventista höfðu ekki þessa hugsun í huga. Hins vegar vitnaði Ellen Gould-White ítrekað í ritum sínum í þessi sex þúsund ár og eignaði þau þeim tíma sem djöfullinn hafði aðhafst. Á þeim tíma var hvíldardagurinn, sem uppgötvaður var eftir raunir aðventista, áfram sjöundi dagurinn en ekki enn sjöunda árbúsundið. Athugið að þeir sem hefðu skilið verkefni sjöundu árbúsundsins hefðu ekki getað trúað á endurkomu Jesú Krists árið 1843 eða 1844. Hinir útvöldu sem Guð valdi voru því upphaflega, nauðsynlega, fáfróðir um hvíldardaginn og merkingu hans.

Án klukku eða úrs gæti enginn í dag verið þar á réttum tíma fyrir brottför lestarinnar. Þetta dæmi sýnir hversu gagnlegur tíminn er, og í þessu sambandi uppgötvum við hvernig Guð útbjó jarðneska sköpun sína til að gera manninum kleift að reikna út tímann. Fyrir synduga jörðina og mannverurnar sem búa á henni er tíminn talinn eða talinn niður. Þú getur því skilið hvers vegna djöfullinn vildi taka frá mönnum leiðirnar til að telja þann tíma sem Guð gefur þeim til að bregðast við. Þetta er það sem hann gerði með því að láta afnema hvíldardaginn 7. mars 321. Hvíldardagurinn, sem táknaði sjöunda árbúsundið, var klukka

guðdómlegs tíma sem hljómaði í hverri viku og tilkynnti endurkomu Jesú Krists. Þess vegna vann hann með illum öndum sínum að því að hvetja Gyðinga til að hafna Jesú Kristi og kristna til að afnema hinn heilaga hvíldardag, sjöunda daginn, sem Guð helgaði. Hann sigraði þannig og olli því að báðar fylkingar upphaflega trúaðra mannkynsins voru bölvaðar af Guði. En djöfullinn er himneskur andi sem getur aðeins þröngvað hugsunum sínum upp á menn í gegnum jarðneskan líkama. Hann þurfti því að nota nýja „snáka“, verur aðskildar frá hinum sanna Guði, og hann fann þær í miklum fjölda meðal rómverskra afkomenda. Sá fyrsti, Konstantínus 1. keisari ' studdi trúarlega samkennd með því að eigna nafn sólguðs síns Jesú Kristi, „ljósi heimsins“, samkvæmt Jóhannesi. Þann 7. mars 321 yfirgaf hann hinn sanna sjöunda dags hvíldardag í þágu þess að helga fyrsta daginn hans tilbeiðslu á „sól“ guði sínum, og langflestir ný- og falskt trúskiptnir kristnir menn lúta ákvörðun hans. Á milli áranna 321 og 538 var kristin trú þegar sek um brot á hinum guðdómlega hvíldardag sem minnt var á og fyrirskipað með fjórða boðorðinu af tíu boðorðum hans. En enginn tók eftir tilvist syndar, því dauði Jesú Krists var prédikaður og kærleikur hans upphafinn. Dag eftir dag í Rómaveldi var kristin trú þegar sambærileg í kenningu sinni við nútíma rómversk-kaþólsku kirkjuna. Kærleikur Guðs var boðaður og trúskiptum var hvatt. Kristnir menn stofnuðu kirkjur í öllum helstu borgum Rómaveldis og stundum lenti átök um kenningarleg mál. En biskupsdæmin sem dreifð voru um allt heimsveldið voru jöfn að réttindum og skyldum því kristnin hafði enn engan jarðneskan leiðtoga. Hins vegar, þar sem kristin trú hafði breiðst út um allt heimsveldið, byrjandi í Róm, var biskup þeirrar borgar þegar fulltrúi æðri yfirvalds en hinir; að minnsta kosti á andlegu stigi naut hann sérstakrar „auru“. Þegar fyrsti konungur Franka, Clovis, var skírður kristinn, var kristin trú þegar fólgin í syndinni að vanrækja hinn sanna hvíldardag. En Clovis var ómeðvitaður um þetta, eins og skírari hans. Kærleikur Krists heillaði hugi og smáatriði sannrar kenningar voru vanmetin. Virðing biskupsdæmis Rómar jókst aðeins að því marki að árið 538, með því að eiga í átökum við Theodoru, dansmeyjan sem giftist Austur-Rómverska keisaranum Justinianus I ' fékk maður að nafni Vigilius breytingu á stöðu biskupsdæmis Rómar. Hann fékk sér páfatitlinn höfuð kristinnar, sem hafði aðsetur í Róm í Lateranhöllinni. Hugmyndin gat aðeins glatt þennan keisara, sem var stöðugt pirraður yfir trúarlegum deilum biskupsdæma heimsveldisins. Á erfiðleikatímum leyfa þjóðhöfðingjar og leiðtogar sér að freistast af því eina vali, því sem dregur úr eða útrýmir að mestu leyti vandamálunum. Kristin trú missti þannig algjört frelsi sem hafði einkennt hana frá fyrstu postulum Jesú Krists. Á sama tíma vildi Guð marka atburðinn á sinn hátt með því að gjósa eitt eldfjall á fætur öðru sem staðsett var á gagnstæðum endum Rómaveldis. Loftslagið varð dimmt og kalt og mjög stórar banvænar faraldrar geisuðu um allt heimsveldið í nokkur ár. Dagsetningin 538 fyrir stofnun þessarar páfastjórnar var mjög mikilvæg þar sem Guð tengir hana við í spádómi sínum í Daníel 8:13, athafnir sem einkenna stjórn hans í 1260 ár þar sem hann mun láta „heilagu“ sína, þá sem Guðs eru, þjáast, samkvæmt Daníel 7. Athafnirnar sem honum eru eignaðar eru vitnaðar í Daníel 8:10: „*Það steig upp að her himinsins, það lét hluta af þessum her og stjórnunum falla til jarðar og það tróð þá undir fótum sér.*“ Vers 11: „*Hún hóf sig upp, jafnvel upp í hershöfðingja, tók frá honum hina stöðugu fórn- og*

kollvarpaði helgidómi hans.“ Á bak við fornaðnið „*hún*“ stendur nafnið Róm, en yfirráð hennar færðust frá keisaraveldinu yfir í páfaveldið. Þessi tvö stig eru táknuð með sömu spádómlegu orðunum: „*litla hornið*“. Og þetta hugtak undirstrikar raunverulega viðkvæmni rómverska stjórnkerfisins í andstöðu þess við Guð, í tveimur stigum þess sem komu hvert á fætur öðru. Ef Guð undirstrikar þessa viðkvæmni, þá er það til þess að útvöldu hans skilji vel að hann sjálfur innblés stofnun þessarar ofsóknarstjórnar, til að refsa og harkalega refsa fyrir að hafa yfirgefið heilaga sjöunda dag hvíldardaginn sinn frá 7. mars 321. Þjáningar hinna heilögu áttu sér orsök þegar þessi stjórn var stofnuð og Guð nefnir þessa orsök í Dan 8:12: „*Herinn var gefinn upp með hinni stöðugu fórn-vegna syndarinnar*; hornið kastaði sannleikanum til jarðar og dafnaði í viðleitni sinni.“ Það er almáttugur Guð sem talar vegna þess að það er hann sem vildi „*frelsa hina heilögu*“, sem brutu sinn sanna hvíldardag, til ofsóknar páfastjórnarinnar, rétt eins og Jesús „*framseldi*“ sjálfan sig til björgunarpínslna með því að skipa Júdasi, svikaranum, að flýta sér að vinna sitt andstyggilega landráð við trúarleg yfirvöld Gyðinga. Með því að uppgötva þessar skýringar er hægt að skilja að allt sem áorkað er getur gerst vegna þess að Guð vill það eða leyfir að það sé gert. Og þjáning er því í öllum tilvikum afleiðing „*syndar*“ sem er brot á guðdómlegu lögmáli, samkvæmt 1. Jóhannesarbréfi 3:4: „*Sá sem syndgar brýtur lögmálið, og syndin er lögmálsbrot*.“

Getur maður elskað að eigin vali? Nei, auðvitað ekki, og við getum líka skilið að Guð sjálfur veit það og að þegar hann segir: „*Þú skalt elska Drottin Guð þinn af öllu hjarta þínu, af öllum mætti þínum og af öllum huga þínum*“, þá setur hann fram eins konar vélmennamynd af hinum dæmigerða útvalda sem hann vill frelsa til að deila eilífð sinni; og samkvæmt orðunum, fyrir þá sem skilja, hjálpraði í Kristi. Og það sama á við um tíu boðorð hans, þar sem fjórða fyrirskipar hvíld sjöunda dagsins vegna þess að nafnið hvíldardagur er ekki einu sinni nefnt. Guð vitnar þannig um að hvíld hans sé eingöngu tengd „*sjöunda deginum*“ og að allir aðrir dagar sem eru helgaðir honum séu ekki samþykktir af honum og séu þvert á móti augljós sönnun á aðskilnaði frá hinum sanna Guði.

Að yfirgefa hvíldina á sjöunda degi leiddi til þess að gleymt var tímanum fyrir endurkomu Jesú Krists, þetta mjög mikilvæga þema sem Postulasagan 1:10-11 staðfestir: „*Og er þeir horfðu til himins á leiðinni, sjá, þá stóðu tveir menn hjá þeim í hvítum klæðum og sögðu: Galíleumenn, hví standið þér og horfið til himins? Þessi Jesús, sem er tekinn upp frá yður til himins, mun koma aftur á sama hátt og þér hafið séð hann fara til himins*.“ Og afleiðingin af því að skipta út „*sjöunda deginum*“ fyrir fyrsta daginn var að koma á fót myrkurstjórn samkvæmt þemanu sem Guð tengir fyrsta degi jarðneskrar sköpunar sinnar við í 1. Mós. 1:3-5: „*Og Guð sagði: Verði ljós! Og það varð ljós. Og Guð sá að ljósið var gott, og Guð greindi ljós frá myrkri. Guð kallaði ljósið dag, og myrkrið kallaði hann nótt. Það varð kvöld og það varð morgunn, hinn fyrsti dagur*.“ Þar til 7. mars árið 321 byggðist guðlegt ljós á tilbeiðslu á skapara Guði, en dýrleg endurkoma hans í upphafi sjöundu árþúsundsins var spáð með hvíldardeginum á sjöunda degi. En að hvíldardagurinn væri hafinn leiddi til þess að þessi spádómlega boðun var eyðilögð og tilbeiðslu sólguðsins, sem skapaður var af hinum sanna Guði á fjórða degi sköpunar hans, var komið á fót; viðurstyggileg athöfn sem sviptir Guð enn

allri þeirri dýrð sem honum réttilega tilheyrir. Refsingar hans í röð, sem eru birtingarmynd réttlátrar reiði hans, eru því fullkomlega réttlætanlegar. Og við vitum að réttlát reiði guðdómsins er afleiðing þjáninganna sem **uppreisnargjarnar** verur hans, hann sem er öll kærleikur, miskunn, samúð og réttlæti, leggja á hann.

Einræði húanismans

Í frönsku eru allar hugmyndafræðir sem fylgjendur gera tilkall til alheimsréttar auðkenndar með viðskeytinu „ismi“. Þannig getum við dregið saman þróun vestrænnar trúarhugsunar mannkyns í þessari röð: Gyðingdómur, kristni, kaþólska trú, mótmælendatrú, anglikanatrú, trúleysi, aðventismi, kapítalismi, kommúnismi, fasismi, húanismi og íslam; og í Austurlöndum, konfúsíanismi, shintoismi, hindúismi og fleiri sem ég gleymi í þessum lista. Allar þessar hugmyndafræðir standa frammi fyrir, andmæla og standa hver gegn annarri, í von um að verða sigur-alheimsgildi sem allir íbúar jarðar viðurkenna. Ómögulegur draumur, auðvitað, en sá sem engu að síður heldur áfram í gegnum aldir sögunnar fram að okkar tíma, þar sem vestræna herbúðirnar vernda húanisma sinn; en þær eru ekki sáttar við að verja hann vegna þess að þær vilja í raun þröngva fyrirmynd sinni upp á alla íbúa jarðar. En stór hluti þeirra deilir ekki þessum vestrænu gildum og óskar einfaldlega eftir að geta lifað samkvæmt þeirri fyrirmynd sem þeir erfðu frá feðrum sínum, því í þessum herbúðum eru mennirnir enn bundnir við siði sína, trúarbrögð og venjur.

Á okkar síðustu tímum hefur húanismi tekið á sig og heldur áfram að taka á sig, dag frá degi, sífellt augljósari einræðisþátt sem gefur honum þversagnakenndan blæ. Húanismi er öfugsnúinn stefna sem gerir mannréttindi að sértrúarflokkum. Því hvaða merkingu hafa þessi mannréttindi ef þau eru lögð á undir refsingu fyrir refsiaðgerðir gegn mönnum? Lög eru vörn; löggjöf er árás. Söguleg þróun húanískrar hugsunar á sér skýringu í opinberun Guðs í bók hans sem kallast Opinberunin. Ég tek saman þessa skýringu með þessari orðatiltæki: „frá dýri til dýrs.“ Fyrir Guð fjarlægir sérhver trúarleg hugmyndafræði sem er ekki í samræmi við fyrirmynd hans stöðu mannsins frá þeim sem styðja hana. Því að fyrir honum verður maðurinn að vera í samræmi við hann, samkvæmt þeirri staðreynd að hann skapaði hann „í líkingu sinni, í mynd sinni.“ Sá sem er ekki með honum er á móti honum, eins og Jesús sagði í Matteusi 12:30: „Sá sem er ekki með mér er á móti mér, og sá sem safnar ekki saman með mér, sundrast.“ Þannig „sundrast“ allar hugmyndafræðirnar sem taldar eru upp hér að ofan vegna þess að þær „safna“ ekki saman í Jesú Kristi.

Uppbygging núverandi einræðishúanisma okkar er afleiðing af arfleifð trúarhugsana sem mótuðust í vestrænum þjóðum. Í upphafi kristninnar skein trúarhugsun kristninnar í þjáningum og píslarvætti sem sannir fylgjendur hennar þoldu. Síðan umbreytti gildran sem Satan setti þessa kristnu trúarbrögðum sem Guð sneri baki við eftir að hvíldardagurinn var afnuminn árið 321. Undir yfirráðum páfastjórnarinnar sem stofnuð var árið 538 varð kristnin ofsóknarsinni

að því marki að Guð líkti henni við villidýr: „dýrið **sem rís upp úr hafinu**“ í Dan 7:7 og Opinb. 13:1. Þessi kaþólska stjórn, sem táknar allan rómverskan karakter harðan sem „**járn**“, stóð frá 538 til 1798, árunum sem ofsóknarstjórn þessarar svokölluðu „kristnu“ trúar hófst og endaði. Franska manneskjan var þannig smám saman nærð af óþolandi ofsóknarhugsunum, síðan af höfnun á þessari stjórn, nærð af hatri á trúarlegum einstaklingum; sem fæddi af sér trúarhugsun guðleysis. Því þversagnakennt er að hugsunin sem afneitar tilvist Guðs tengir, í trúarlegum skilningi orðsins trúarbrögð, fylgjendur sem deila þessari hugsun, latneska „religare“ þýðir: að tengjast. Frakkland var fyrst til að kynna þessa fyrirmynd þjóðfélags þar sem Guð var rekinn burt. Og aðrar þjóðir sáu hvað gerðist. Mótspyrna síðustu einveldissinna herti lýðveldisstjórnina og einveldisþjóðirnar réðust á hana og hún varði sig og vann orrustur sínar. Til að útrýma mótspyrnu konungsveldinu felldi „ógnin“ höfuð allra andstæðinga sinna í stórum stíl. Síðan róast lýðveldið, en með Napóleon I ^{bætast} landvinningar við freistingu lýðveldisandans og með tímanum munu mörg einveldi vera skipt út fyrir lýðveldisstjórnir eða þingræðisstjórnir eins og England. Evrópski og vestræni maðurinn er mótaður í þessum nýja normi þar sem trúarbrögð eru ekki lengur umborin. Blaðsíða í mannkynssögunni hefur verið blaðað og sú nýja gefur nýja manninum trúarbrögð alvalds og forgangs mannúðar. Það er í þessu sögulega samhengi sem Guð kemur til að vekja trú með tilkynningu um endurkomu Jesú Krists, trúarefnis sem trúariðkendur hafa hunsað fram að þessu. Og í trúarfriði sem Guð hefur komið á, mun kristin trú aðventista þróast, veikburða, en um alla jörðina þar sem þetta er mögulegt. En í samfélagi húmanismans taka tvær gagnstæðar hugmyndafræðir þátt í baráttu; kapítalismi gegn kommúnisma. Þessar tvær hugmyndir skilgreina ekki hvernig mannréttindi ættu að vera á sama hátt. Fyrir bandaríska þjóðina heimilar kapítalismi misnotkun mannsins af manni; sem rússneska herbúðirnar hafna vegna þess að kommúnismi þeirra veitir aðeins þjóðríkinu rétt til að misnota manninn. Kapítalismi mun auka bilið milli ríkra og fátækra, en kommúnismi mun leitast við að jafna og dreifa meðal alls auðs sem framleiddur er, en stór hluti hans er neytt til framleiðslu vopna þess. Skiljanlega lítur kommúnismi á kapítalisma sem rándýr sem vill éta hann. Því er mótspyrna hans réttlætanager. Í Frakklandi fylgdu lýðveldin hvert öðru þar til fimmta lýðveldið, sem de Gaulle hershöfðingi stofnaði árið 1958. Um 1970 leiddu múslimauppreisnir í ljós kröfur íslams. Vesturlönd, sem sofa í löngum trúarlegum friði sem Guð stofnaði, vita ekki hvernig á að bregðast við árásum og afhjúpa raunverulegan veikleika sinn. Vesturlensk húmanismi er undir árás og veit ekki hvernig á að bregðast við í nafni þeirra réttinda sem hann veitir mönnum. Alheimshyggjusamtök húmanista verja móttöku útlendinga gegn skoðunum þjóðernissinna. Allt Vesturlönd eru fórnarlömb innri andstöðu varðandi mannréttindi sem Frakkland skilgreindi og lýsti yfir á tímum fyrsta ^{lýðveldisins}. Í þeirri ringulreið sem skapast hafa verða leiðtogar Evrópu og Vesturlanda í auknum mæli að sýna fram á vald sitt. Einstaklingsfrelsi er smám saman að minnka til að aðlagast aðstæðum sem skapast hafa vegna þróunar innflytjenda af múslimskum uppruna. Á sömu svæðum verða kaþólska trú, mótmælendatrú, anglikönsk trú, gyðingdómur og íslamisti að lifa saman þrátt fyrir að vera algjörlega andstæð hvort öðru.

Í fyrsta lagi vildu Bandaríkin útrýma kommúnískri hugsun af yfirráðasvæði sínu. Og sem sigurvegarar í síðari heimsstyrjöldinni gerðu þau allt sem í þeirra valdi stóð til að sannfæra evrópska bandamenn sína um að gera slíkt hið sama. Frakkland veitti mótspyrnu um tíma, en gafst síðan að lokum upp og gekk aftur til liðs við NATO. Kommúnismi, studdur af Sovétríkjunum, varð óvinurinn sem öll Evrópu og Vesturlöndin þurftu að sigra. Á tíunda áratugnum hrundi rússneska uppbyggingin með „járntrjaldinu“. Samskipti milli Rússlands, Bandaríkjanna og Evrópu gerðu sigursæla Vesturlöndin enn sjálfstraustari, hrokaþyllri og stoltari. Og þessi sigur gerði önnur sjálfstæð lýðveldi Rússlands öfundsjúk: Úkraínu og í dag, í núverandi stöðu okkar, Moldóvu og Georgíu, sem eru hluti af rússneska bandalaginu. Í Vesturlöndum vex löngunin til að þóknast og vinna bardagann með tímanum. En skuldbindingin við Úkraínu hefur gríðarlegan fjárhagslegan kostnað sem evrópskir leiðtogar greinilega sáu ekki fyrir. Efnahagserfiðleikar gera ákvarðanir þeirra óvinsælar og til að þvinga fram val sitt munu þessir leiðtogar sýna sig meira og meira einræðislega til að láta gildi hugsunar sinnar húmanisma sigra, vonast þeir til. Það er því augljóst að þessi mannúðarhugsun hefur gengið í gegnum varanlega þróun þar sem hún hefur þurft að aðlagast aðstæðum hvers tíma, en það versta er að fyrir þessa mannúðarstefnu eru réttindi mannsins og borgaranna ekki lengur orðin réttindi, heldur skyldur sem lagðar eru á allar þjóðir sem eru ógnaðar með viðskiptaþvingunum ef þær ganga ekki til liðs við bandaríska og evrópska NATO með því að fordæma ekki með þeim rússneska árás á Úkraínu.

Þessi hegðun NATO-fylkingarinnar sýnir fram á síðustu alheimsstjórnina sem mun leiða síðustu eftirlifendur þriðju heimsstyrjaldarinnar, en fyrsta áfangi hennar, skothríðarinnar, hófst 24. febrúar 2022. Undir handleiðslu bandarískra þjóða af mótmælendaættum mun „*dýrið sem stígur upp af jörðinni*“, í Opinberunarbókinni 13:13, taka á sig mynd og virka. Og allir geta séð með núverandi refsiaðgerðum og ógnum um refsiaðgerðir sem þessi vestræna fylking hefur gripið til, að hún er auðkennd sem persónugervingur þess, samkvæmt þessari nákvæmni sem vitnað er í í Opinberunarbókinni 13:17: „**og enginn getur keypt eða selt nema hann hafi merkið, nafn dýrsins eða tölu nafns þess**.“

Þessi spádómur gerir okkur þegar kleift að skilja hvor hliðin, Rússland eða Vesturlönd, mun sigra úr þriðju heimsstyrjöldinni. Ennfremur spáir Dan. 11:44-45 eyðileggingu rússneska lands og herja: „*Og tíðindi frá austri og norðri munu skelfa hann, og hann mun leggja af stað með mikilli reiði til að eyða og gjöreyðileggja mannfjölda. Og hann mun reisa tjaldbúðir hallar sinnar milli hafsins, á dýrðlegu og helgu fjalli. Og hann mun komast að endalokum, og enginn mun hjálpa honum*.“ Einnig getum við skilið að Guð geymir fyrir síðustu jarðnesku trúarprófraunina, verstu menn, óþolinmóðustu samtímans. Og þessi versta hugsun er sú sem síðasta húmanisminn gefur sér, í fullu gildi, allan rétt til að neyða manninn til að hlýða gildum sínum.

Sönnunargögnin um þessa sjálfsmynd sem ég legg fram í dag höfðu þegar verið sýnileg og eftirtektarverð á tímum Balkanskagastríðsins. Í samhengi þar sem Rússland var veikt um stund, afhjúpaði vesturlandafylkingin sitt sanna eðli. Og maður verður að vera fæddur, sannarlega, af Guði sannleikans til að fordæma gildi vestræns samfélags. Því á yfirborðinu, í samræmi við þetta orðatiltæki, „er

vegurinn til helvítis malbikaður góðum ásetningi.“ Og skuldbinding vesturlandafylkingarinnar var réttlætt með „góðum ásetningi.“ Leyfið mér að rifja upp samhengið: Við andlát sameinanda síns, marskálks Tito, leystist Júgóslavía upp samkvæmt trúarlegum skuldbindingum fyrri landanna sem mynduðu það: Rétttrúnaðar Serbíu, þar sem landið Kosovo var að hluta til byggt af múslimskum Albönum, kaþólsku Króatíu og múslimsku Bosníu. Kvartanir frá serbneskum íbúum Kosovo vegna ofbeldis sem Albanar framdu vöktu reiði meðal leiðtoga Serbíu, Slobodan Milosevic. Stríðið hófst einnig gegn múslimum í Bosníu-Hersegóvínu, sem lenti fljótt í erfiðleikum gegn serbnesku herjunum. Þá setti gamalt hatur Serba gegn kaþólsku Króatíu. Í Evrópu, í Frakklandi, varð sósíalískt húmanistasamtökin Læknar án landamæra fyrir áhrifum af aðstæðunum og öll vestræn herbúðirnar gripu inn í, eins og Zorro, grímuklæddur vígvöllurinn, til að framfylgja réttlæti evrópskra gilda. Serbía, sem var sprengd og sigruð af NATO-flugvélum, neyddist til að afsala sér yfirráðum sínum yfir Kosovo, sem vestræn herbúðirnar veittu Albönum sem þar bjuggu. „PAX ROMANA“ okkar tíma var þannig óréttlátlega þvingað upp á Serbíu og stjórn mála- og hernaðarleiðtogar þess voru dæmdir af Evrópudómstólnum í Haag og fangelsaðir. Í fjarveru Rússa íhlutunar sýndi vestræn herbúðirnar vilja sinn til að þvinga lög sín upp á aðrar þjóðir. Á sama hátt, í stríði sínu gegn Írak, tóku Bandaríkin upp efnahagsþvinganir til að láta þetta land lúta vilja sínum og þannig afhjúpa sjálfsmynd sína sem framtíðar „*dýrið sem rís upp úr jörðinni*“. Ennfremur, til að fullkomna húmaníska ímynd sína, samþykkti framkvæmdastjórn Evrópusambandsins algjörlega ósanngjarnar aðgerðir til að ívilna erlendum innflytjendum. Hún réðst á eignarréttinn, sem lengi hefur verið varðveittur í Evrópu og Frakklandi, þar sem fæðingarrétturinn hefur lengi komið í stað fæðingarréttarins. En ef farið er út í öfgar, ef eigandinn er fjarverandi frá heimili sínu, getur hann misst heimili sitt vegna þess að innflytjendur hafa tekið það yfir og sest þar að. Síðan þá eru þýskir íbúar í Þýskalandi nú reknir úr byggingum sínum til að gefa þær innflytjendum. Það er erfitt að trúa því, en það er komið að þessu, og það versta gæti enn komið í ljós.

Málið um Balkanskagastríðið er kennslubókardæmi, því það afhjúpar ranglátar venjur dómara og dómstóla í trúlausu Vesturlöndum. Því það var með því að neita að viðurkenna trúarlegt eðli þessarar átöks sem vestrænir dómarar gripu inn í. Bölvun hins reiða skapara Guðs leiðir þá til öfga sem gerir dýrtingunum kleift að bera kennsl á þá sem þeir eru, og fórnarlömb þeirra, löngunin í hefnd frestað til hagstæðari aðstæðna. Sönn réttlæti má ekki kerfisbundið veita réttindi þeim minnstu, fátækustu eða útlendingum. Réttindi þeirra verða að vera vernduð en ekki á kostnað réttinda sem eru sett fyrir aðra flokka einstaklinga. Og þessi tegund rangláttra dómstóla leikur fífl með því að vilja þykjast vera engill, til að fá þá almennu viðurkenningu sem hugsjónar popúlíska mannúðarstefnu. En getum við búist við því að fólk sem er aðskilið frá Guði dæmi með visku Guðs? Nei, það er ómögulegt.

Frá fyrstu dögum sköpunarinnar hefur sama atriðið endurtekið sig á jörðinni: Eva og Adam eru fórnarlömb fjölda höggorma sem segja þeim það sem þau vilja heyra. Við getum þá skilið að það er auðvelt að blekkja mannveru. Þess vegna hvatti Drottinn Jesús lærisveina sína til að vera varkárir og í þeim skilningi

verðum við að læra að vera varkár gagnvart fólki sem er of auðveldlega sammála okkur þegar við tölum við það. Hins vegar verður að kynna það sem satt er sem satt og til að veita okkur bestu vernd innblés Guð þessi orð úr Jer. 17:5: „ Svo segir Drottinn: Bölvður er sá maður sem treystir mönnum, sem gjörir hold að armlegg sínum og hjarta hans víkur frá Drottinn! “ Til að komast undan þessari bölvun eru aðeins „ **tveir vottar** “ **Guðs** í Biblíunni , ritað orð hans þar sem frumtextar „ **á hebresku og grísku** “ voru öruggir og ófrávíkjanlegir. En hætta á fölsun er engu að síður til staðar í útgáfum biblíupýðenda. Og þegar mannlegir möguleikar fara fram úr, kemur Guð sönnnum þjónum sínum til hjálpar til að uppgötva, í frumtextunum, mikilvægustu villurnar sem þeir hefðu hunsað án hans. Ég hef upplifað þetta og ég hef sýnt fram á það.

Hægur dauði

Allt lifir aðeins af með reglulegri og varanlegri næringu. Þetta á við um trúna, sem nærast af guðlegri opinberun; um manninn, sem nærast á ávöxtum, grænmeti og korni sem Guð hefur fyrirskipað; og um þjóðina, sem lifir aðeins af stöðugri velmegun.

Mikilvægast í allri náttúrunni er vatn, sem er lífsnauðsynlegt því allt sem lifir deyr á stuttum tíma ef það er svipt þessum vökva sem Guð skapaði úr tveimur einföldum lofttegundum. Og til þess að maðurinn gleymi ekki að jarðneskt líf hans er háð skapara sínum, Guði, fellur vatnið sem hann þarfnast af himni til jarðar. Með árstíðabundinni hringrás kunna menn að meta tíma mikilla rigna sem gera akra og skóga græna aftur og leyfa matjurtagörðum að framleiða gnægð matar. Svo lengi sem trúarbrögð eru virk er þessi ávinningur viðurkenndur sem kominn frá guðdómunum af heiðingjum og frá skapara Guði meðal eingyðistrúaðra. En í nútíma mannkyni okkar, sem samanstendur af fólki sem byggir á fyrirmynd tölva sinna, er regn ekki lengur talið guðlegur ávinningur heldur eingöngu sem viðbrögð vegna náttúrunnar.

Dauðinn getur því komið skyndilega og hratt eða smám saman og hægt. Orsakir hraðra dauðsfalla eru óteljandi: slys á vinnustað eða á veginum, bilun í hreyfifærum mannslíkamans, heila og hjarta, sjúkdómar og faraldrar, en einnig morð og morð af öllu tagi. Dauðinn sjálfur er viðurkenndur og talinn fullkomlega eðlilegur af nútíma efasemdar- og trúleysingjasamfélagi. Mannkynið gleymir eða missir sjónar á þeirri staðreynd að dauðinn ætti að líta á sem guðlega refsingu. Því samhliða og fyrir jarðneska líf okkar var himneskt líf þar sem dauðinn er ekki til staðar skapað og stofnað af Guði skaparaandanum. Dauði og upprisa Jesú Krists kom fyrir 2000 árum árið 2030 til að minna okkur á þennan veruleika. Og Jesús lagði áherslu á að skýra þessi orð í Jóhannesi 10:18: „ *Enginn tekur það frá mér, heldur legg ég það í sölurnar af sjálfum mér. Ég hef vald til að leggja það í sölurnar og ég hef vald til að taka það aftur. Þetta er boðorðið sem ég hef fengið frá föður mínum.* “

Í gegnum alla sína jarðnesku þjónustu leitaðist Jesús við að opinbera persónuleika skaparaandans Guðs, sem hann kallar „föður minn“. Þannig viðurkennir hann sjálfan sig sem sköpun „föðursins “ . En sköpunargerð hans er

ekki jöfn mannlegum verum. Því hvort sem hann birtist í englamynd sinni, þar sem hann birtist englum sínum undir nafninu „Míkael“, eða í jarðneskri mynd sinni sem „Jesús“, þá eru himnesku og jarðnesku líkamarnir sem hann birtist í skapaðir af hinum guðdómlega skaparaanda fyrir hans eigin guðdómleika og einkanota; þessir tveir líkamar, sem Guð skapaði fyrir sjálfan sig, hafa því algera guðdómlega stöðu. Míkael og Jesús Kristur eru því tveir þættir þar sem Guð afritar sjálfan sig með því að takmarka birtingu sína. Kraftur, ósýnilegur hlutur, er einkenni hins jafn ósýnilega anda Guðs. Míkael og Jesús Kristur eru því aðeins rásirnar sem andi Guðs starfar í gegnum og virkjar sjálfan sig, hver á eftir annarri, þar sem Míkael hverfur af himni til að holdgast á jörðu í barninu Jesú, sem fæddist kraftaverklega af ungu meyjunni Maríu, af ætt Davíðs konungs. Holdgun Guðs í Jesú Kristi býður mannkyninu upp á fyrirmynd hins fullkomna manns sem er sá sem Guð vill frelsa og taka sér sem förunaut að eilífu. Einnig verður að skilja að ef dauði Jesú veitir útvöldum hans einum fyrirgefningu synda þeirra og fyrirgefningu frumsyndarinnar sem þau hafa erft frá Adam og Evu, þá er það aðeins samræmi við fyrirmyndina sem holdgaðist í lífi Jesú Krists sem gerir eilíft líf aðgengilegt. Og þessi meginregla var mynduð af guðdómlega Drottni okkar með „**brúðkaupsklæðunum**“. Þessi klæðnaður er frátekinn eingöngu til notkunar í „**brúðkaupinu**“ sem táknar bandalag Guðs í Kristi við „**brúði sína**“, það er sameiginlega samkomu útvöldu hans, sem hann hefur valið og valið í gegnum 6000 ára sögu jarðneskrar syndar. Í táknfræði guðlegra mynda eru hinir útvöldu gestur hver fyrir sig og saman mynda allir hinir útvöldu „**brúði lambsins**“, „**kirkju hans**“, „**hans útvalda**“.

Með því að koma á fót kvöldmáltíð Drottins beinir Jesús nokkrum lexíum að þeim sem vilja njóta góðs af hjálpraði hans, og sú fyrsta er grundvallaratriði því hún gerir eftirfarandi óþarfa. Þessi fyrsta lexía er gefin með því að þvo fætur lærisveina hans. Aðventistatrúin, undir forystu Guðs, hefur, ein og sér, endurreist þessa trúarlegu athöfn sem Jesús Kristur fyrirskipaði með því að láta alla fylgjendur sína iðka hana. Þetta hlutverk var svo mikilvægt að Jesús lét aðeins Jóhannes nefna það, „**lærisveinin sem Jesús elskaði**“. Og þetta val Drottins er hlaðið þýðingu því boðskapurinn sem Jóhannes postuli opinberaði er af miklu andlegu gildi. Það er Jóhannes sem, meira en aðrir trúboðar, opinberar sannleikann um veginn sem liggur til eilífs lífs. Og lestur guðspjalls hans færir þegar boðskap sem aðeins „**sá sem hefur eyru að heyra**“ getur skilið, eins og Opinb. 2:7-11-17-29 og Opinb. 3:6-13-22 kenna: „**Sá sem hefur eyru, hann heyrir hvað andinn segir söfnuðunum!**“

Þvottur fótanna

Með því að þvo fætur postula sinna, fætur sem óhreinkuðust af ryki dagsins, lækkaði Jesús sig sjálfviljugur á lægsta mögulega stig á sínum tíma; þrælsins sem notaður var sem verkfæri, tól, í samfélagi samtímans. Hann vildi því fordæma allar myndir sem dramb getur tekið á sig, því dramb lokar aðgangi að hjálpraði fyrir trúaða, rétt eins og það lokaði því fyrir djöfulinn og illu andana sem fylgdu honum. Í mannúð okkar, svo andstæðri fyrirmynd himnesks lífs, höfum við tilhneigingu til að misskilja merkingu þessarar athafnar. Sumir segja að Jesús ýki vísitandi form kenningar sinnar til að ná þolanlegri niðurstöðu. En þessar röksemdir eru rangar vegna þess að guðdómleg krafa um fullkomna

auðmýkt er veruleiki sem möguleikinn á að koma á eilífri hamingju er algjörlega háður. Eilífðin krefst þess að ákveðin gildi séu staðfest, staðfest af Guði sem dæmir sálirnar sem hann skapar með því að gefa þeim líf. Eilífðin krefst algerrar trausts, algerrar samþykkis, algerrar hlýðni, og aðeins Guð getur greint hina útvöldu sem uppfylla þessi valviðmið. Við þessi þrjú viðmið bætist það fjórða, sem réttlætir og skilyrðir þá: Kærleikur til Guðs sem er fullkominn í öllu. Í himnesku lífi samkvæmt Guði hvílir einstaklingsbundin og sameiginleg hamingja útvöldu hans á þeim einfalda rétti til að lifa, sem hann fær frá Guði, anda skapara lífanna og hinum mikla skipuleggjanda eilífrar og eilífrar starfsemi. Drottinn boðar komu nýrrar sköpunar samkvæmt Opinberunarbókinni 21:5: „Og sá sem sat í hásætinu sagði: „Sjá, ég gjöri alla hluti nýja.“ Og hann sagði: „Rita þú, því að þessi orð eru trú og sönn.““ Þessi nýjung varðar „hluti“ en ekki siðferðisreglur, sem hafa haldist þær sömu frá sköpun fyrsta engilsins. Kröfur um guðdómlega persónuleika hafa aldrei breyst frá þeirri fyrstu sköpun gagnvart þeim. Og það er einmitt vegna þess að notkun frelsis þeirra hefur gert þá óhæfa, að englar og menn munu ekki geta lifað að eilífu í dýrðlegri nærveru skaparans Guðs. En Guð er góður og kærleiksríkur jafnvel í beitingu réttlætis síns, því að örlög hinna óhæfu vera munu hafa það markmið að tortíma þeim svo að þegar þeim hefur verið eytt mun minningin um illsku og afleiðingar þess smám saman dofna í hugsunum hinna eilífu útvöldu. Þessi algjöra útrýming er nauðsynleg til þess að fullkomin hamingja geti haldið áfram að eilífu í því að uppfylla hina miklu hjálpræðisáætlun sem Guð hefur hugsað.

Fóthpottarathöfnin sannar ekki að sá sem iðkar hana sé einn af hinum útvöldu sem Jesús mun frelsa. Hún er aðeins lexía þar sem hann bendir á kröfu sína um algjöra og fullkomna auðmýkt hjá þeim sem úthellt blóð hans mun frelsa til að lifa að eilífu í félagsskap hans og þjónustu. Menn sem blekkja útlit sitt geta óverðuglega iðkað athafnir sínar. Þess vegna dæmir Guð aðeins eftir sjálfum sér, og hæfni hans til að rannsaka hugsanir, huga og hjörtu gerir honum kleift að gera það með fullkomnu réttlæti.

Hægur andlegur dauði hefur verið eimaður með tímanum vegna misskilnings á háleitum stöðlum Guðs. Heiðinn kristni beitti á kristna trú þeirri tegund sambands sem hún hafði við falska guði. Til að fá stuðning þeirra urðu fylgjendur að „kaupa“ þessa guði með ýmsum hætti. Þetta er það sem rómversk-kapólska kirkjan lét fylgjendur sína endurskapa með því að koma á fót „aflátsgjöfum“ og sjálfsvöldum líkamlegum refsingum. Einnig, til að draga saman orsök hægs andlegs dauða, get ég ekki hugsað mér betri leið en þetta vers úr Orðskv. 21:18: „**Þar sem engin sýn er, farast fólkíð; sæll er sá sem varðveitir lögmálið!**“ Núverandi notkun bifreiða gerir öllum kleift að meta tilvist „bremsa“, svo gagnlegra til að forðast slysaárekstra eða til að halda ökutæki kyrrum á hæð.

Hægur dauði á einnig við um mannkynið vegna óeðlilegrar notkunar þess á efnum sem vísindamennirnir höfðu skapað. Samræmt líf var háð virðingu fyrir reglum náttúrunnar, sem Guð skapaði til að vera fullkomin frá upphafi. Eftir syndina eyðilagði dauðinn þessa upprunalegu fullkomnun og mannlegt líf varð enn háðara virðingu fyrir lögmálum náttúrunnar. Dauðinn ýtti undir þróun sjúkdóma en náttúrulögmál ýttu undir náttúrulegar lækningar. Upphaf 19. aldar

einkenndist af vakningu nútímavísinda og efna- og eðlisfræðilegra nota þeirra. Gufuvélin og brunahreyfillinn kröfðust notkunar kola og olíu, tveggja vara sem voru faldar neðanjarðar. Með tímanum urðu þessar tvær vörur ómissandi, jafnvel þótt báðar séu orsök alvarlegra, stöðugra óþæginda. Sýnilegur þægindaþáttur fær okkur til að gleyma þessu alveg, en þörfin fyrir orku hefur gjörbreytt aðstæðum mannkynsins. Þessi brýna nauðsyn er Akkilesarhæll þess og hefur algjörlega áhrif á virkni þess. Nútíma vestrænt samfélag okkar byggist á notkun orku fyrir fjölskyldur, iðnað, vopn og afþreyingu. Reyndar erum við orðin þrælur neyslusamfélags sem fæðir fólk verr og verr og drepur meira og meira. Ofhlaðin skordýraeitri, sveppalyfjum og skordýraeitri, jörðin, sem nú er efnafræðileg, eitrar matinn sem hún framleiðir: það er hægur dauði sem er eimaður á lúmskan hátt. Og mannslíkaminn sem nærast þannig lifir aðeins af með því að nota lyf og lyf sem fundin eru upp og búin til af vísindamönnum. Jafnvel þegar það er náð með öfugum aðferðum eins og „fæðingu í glasi“, byggist fæðing engu að síður á náttúrulegri meginreglu sem Guð skapaði: frjóvgun eggs konu með sæði karlmanns. En þegar framtíðarmaðurinn er skapaður er hann afhentur í hendur vísindamanna af öllu tagi. Á Vesturlöndum hafa menn gleymt að lífið hefur haldið áfram í 5.800 ár án þess að grípa til efnafræði manna. Maðurinn fann í náttúrunni, í kringum sig, allt sem hann þurfti til að lifa: loft, vatn og mat sem jörðin framleiddi. Hann fann einnig leiðir til að klæða sig í dýrahúðir eða vefa dýra- eða plöntutrefjar. Náttúran bauð honum upp á möguleikann á að lifa ókeypis. Vesturlöndin hafa brotið við þessa fyrirmynd og með þróun græðgi eru menn arðrændir af öðrum mönnum sem græða gríðarlegan hagnað á þeirra kostnað, til skaða fyrir gæði tilveru sinnar. Þetta eru afleiðingar hins hæga dauða sem Guð hefur búið uppreisnargjörnum mönnum sem fyrirlíta og hunsa hann af ást á frelsi sínu; samkvæmt þeirri hugmynd sem þeir gefa orðinu „frelsi“. Fyrir Guð og hans útvöldu er þessi tegund „frelsis“ aðeins „þrældómur syndarinnar“.

Guð bregst við þessum uppreisnargjörmum og vanþakklátu viðhorfum á sinn guðdómlega hátt. Mannlegt líf þarfnast vatns og vatn mun smám saman hverfa þegar það verður af skornum skammti. Því þegar árið 2023 rennur upp stefnir hægur dauði að því að eyðileggja allt sem lifir á jörðinni. Síðustu sjö árin verða því sífellt banvænni. Sem undanfari þessara síðustu sjö ára hefur verið keðja banvænna orsaka: Covid-19 faraldurinn, stríðið í Úkraínu og jarðskjálftar í Tyrklandi og Sýrlandi. En ástandið er að versna enn frekar með tilkomu tveggja andstæðra fylkinga, sem setja Rússland, Kína, Indland og mörg Afríku- og Suður-Ameríkuríki gegn ríkjandi NATO. Í ríkjandi stöðu sinni hefur vesturlandamaðurinn þröngvað gildum sínum upp á aðrar þjóðir jarðar. En þegar ástandið verður honum óhagstætt uppgötvar hann, eða mun uppgötva, að alþjóðaskipan hans er í raun minnihlutastjórn, því aðeins hernaðar- og fjárhagsleg völd hans hafa tryggt yfirráð hans. Á milli áranna 2020 og 2023 hefur ástandið tragískt breyst og þetta undirbýr hröðun hægs dauða sem herjar á vesturlandasamfélagið, fyrst og fremst af Guði.

Hægur dauði varðar einnig þjóðina sem lifir aðeins af með því að viðhalda velmegun sinni. Þrátt fyrir útlitið er Frakkland í þessu efni deyjandi þjóð, í raunverulegri hnignun og „á leið“ í átt að algjöru rúst. Stiginn gerir manni kleift að ganga upp en einnig að ganga niður. Og á bak við sýnilega blekkingu hefur

Frakkland fimmta ^{lýðveldisins}, sem hershöfðinginn de Gaulle stofnaði árið 1958, aðeins hrapað, sleginn af hægum, framsæknum dauða. Dauðans örlög þessa lands voru skrifuð af hershöfðingjanum sjálfum, með stofnun hans mjög sérstakrar stjórnarskrár sem kvað á um 49. grein, 3. mgr. og 16. grein sem heimila kjörnum forseta að starfa sem alger einræðisherra löglega þar sem það er skrifað í stjórnarskrá fimmta ^{lýðveldisins}. Árið 1958 fordæmdu flokkarnir sem voru andvígir þessari samþykkt harðlega einræðisstjórn. En fullvalda fólkið, sem boðið var að kjósa, gaf samþykki sitt og Frakkland féll undir fimmta ^{lýðveldið}. Þessi hermaður gat aðeins leitt þjóðina Frakkland, sem hann fannst eðlilega eiga vegna nærveru sinnar í Englandi, þaðan sem hann veitti mótspyrnu gegn sigruðu Þýskalandi. Og þessi dýrlega fortíð skýrir hvers vegna franska þjóðin samþykkti fimmta ^{lýðveldið} ^{hans}. Aðeins hægt var að styðja hinn mikla sigurvegara. En á þeim tíma töldu Frakkar ekki afleiðingar þessarar stjórnarskrár hentuðu aðeins heiðarlegum og vandvirkum manni, eins og hershöfðinginn de Gaulle sannarlega var. Hann sannaði þetta með því að halda ekki fast í embætti sitt, heldur kaus að yfirgefa völd þegar hann uppgötvaði fjandskap franska þjóðarinnar. En hægur dauði var staðfestur, því hann skildi eftir sig, sem arfleifð, bölvun stjórnarskrár sinnar. Í fjórða ^{lýðveldinu} forðaðist leit að málamiðlun allar óhóflegar aðgerðir. Lýðræðisreglan virkaði rétt, fólkið kaus fulltrúa sína og fulltrúarnir kusu forseta ráðsins; ríkisstjórnin safnaði saman ráðherrum sem voru valdir úr mismunandi flokkum sem þurftu að vinna saman. Einnig skal tekið fram að endalok þessa sannarlega lýðræðislega fjórða ^{lýðveldis} voru af völdum Alsírstríðsins, sem hafði staðið yfir síðan 1954. Ríkisstjórnir féllu hver á fætur annarri vegna þess að þeim tókst ekki að fá meirihluta til að samþykkja ákvörðun sína varðandi þetta stríð. Þannig, frá 1954 og áfram, þurfti Frakkland að gjalda afleiðinga landvinninga sinna á Alsír og breytingu þess í nýlendu. Og refsingin kom í formi veikingar á lýðræðisþætti þess árið 1958. De Gaulle hershöfðingi hafði svar að gefa þeim sem fordæmdu stjórn hans sem einræði. Hann sagði við þá: „Hvernig getið þið ætlast til þess að ég, 67 ára gamall, geti hegðað mér eins og einræðisherra?“ Röksemdafærslan beindist frá einræði stjórnarskrárinnar sjálfrar. Og í svari sínu tilkynnti hann þegar að hætta sem fylgdi stjórnarskrá hans myndi hvíla á aldri þess sem myndi leiða hana.

Eins og allir sjá voru átta forsetar fimmtu ^{lýðveldisins með tímanum} kjörnir á sífellt yngri aldri, og á sama tíma voru raunverulegir hagsmunir Frakklands fórnad á altari húanískrar hnattvæðingar og alþjóðlegra viðskiptasambanda. Með því að kynna hugmyndina um Evrópusambandið undirbjó hershöfðinginn hnignun Frakklands, því þessi húaníska nálgun, knúin áfram af vantrausti hans og löngun til sjálfstæðis frá bandaríska þjóðinni, beindi athygli hans og arftaka hans að evrópskum samningum sem komust í framkvæmd, í óhag frönskum hagsmunum; í raun kom augnaráðið til Evrópu í stað augnaráðs til Frakklands. Átta frönsku forsetarnir, hver á fætur öðrum, fórnðu sérhagsmunum Frakka til að byggja upp núverandi sameinaða Evrópu. Evrópa starfar á tvöföldu hlutverki: evrópskir þingmenn og þjóðarfulltrúar, framkvæmdastjórn Evrópusambandsins og þjóðstjórnir. En með tímanum hefur ákvarðanatökuvald Evrópu vaxið í óhag valds þjóðstjórna, sem, þar sem þær eru undirgefnar þeim, hafa orðið nánast gagnslaus. Og ég vil rifja upp að mjög snemma á ferlinum var hrun Frakklands tilkynnt af

evrópskum framkvæmdastjórnnum, sem þjóðarleiðtogar skipuðu, því þeir sögðu frönsku frumkvöðlunum, sem þeir hittu og lögðu til að flytja höfuðstöðvar sínar til annarra fátækra og minna skattlagðra landa í Evrópu: „Þetta er ekki gott fyrir Frakkland, en það er gott fyrir Evrópu.“ Reyndar hefur það sem er ekki gott ekki verið gott, hvorki fyrir hið hrunda Frakkland, fórnarlamb atvinnuleysis, né Evrópu, sem hefur verið framkvæmt að fyrirmælum framkvæmdastjórnar Evrópusambandsins sem er fulltrúi hagsmuna helstu evrópskra fjármálafyrirtækja og stórfyrirtækja í Evrópu og Bandaríkjunum. Með efnahagskreppunni, sem hrundið var af stað vegna höfnunar á rússnesku gasi, er öll Evrópa að hrynja. En eftir að hafa notið góðs af flutningum, gengur nýliðunum miklu betur en ríkum löndum eins og Frakklandi. Fyrir hana er þetta tvöfalt högg: aukakostnaður við orku og horfur starfa sem flutt eru til annarra Evrópulanda, Austurlanda og Kína. Það er ekki að ástæðulausu að viðskiptajöfnuður Frakklands hefur verið í halla síðan 1973, árið sem „olíuáfallið“ átti sér stað; Þessi orka hafði þegar hækkað skyndilega um 40% í verði vegna „Yom Kippur stríðsins“ (friðþægingarinnar), þar sem olíustjórnun hafði áður verið afhent arabískum löndum sem höfðu fengið sjálfstæði. Og í keðjuverkun hækkaði verð á öllu lífi í sama hlutfalli. Í lok árs 2022 mun nýtt „gasáfall“, að þessu sinni, þyngja veikburða hagkerfi Evrópu og þar af leiðandi skerða líf skjör Afríkubúa í þriðja heiminum sem enn eru háð Evrópulöndum.

Við verðum að gera okkur grein fyrir skaðlegu hlutverki þess langa friðartímabils sem Guð hefur gefið vestrænum kristnum þjóðum. Friður er án efa ánægjulegur, en sá friður sem Guð hefur boðið Vesturlöndum hefur hörmulegar afleiðingar. Í friði hafa menn orðið þrælur neyslusamfélagsins. Tæring stöðugt endurnýjaðra fórna hefur tekið upp hugsanir manna og beint þeim frá trúarlegum, stjórnmálalegum og efnahagslegum atburðum; þeim þremur viðfangsefnum sem mannlegt líf er byggt og skilyrt á. Til að eiga verðu menn að vinna til að greiða fyrir eftirsóttá gæði, og án þess að þeir geri sér grein fyrir því hefur „neðanjarðarlest, vinna, sofa“ stjórnin alveg eða næstum alveg deytt þá. Sífelld og samfelld svik stjórnendaelítunnar hafa verið hunsuð, og þar sem þeim var ekki fordæmt með nægilegum krafti var illskunni sem framið var hvatt til og haldið áfram. Og athugið að þeir sem reyndu að gera það voru djöflaðir og urðu að fuglahræðu fyrir blekkt fólk. Núverandi ástand var byggt á margra ára mistökum og rangri mati stjórnmálaelítunnar. En Guð gefur fólki leiðtoga sem það á skilið miðað við afstöðu þeirra til hans. Og sem slíkt var örlög Frakklands skrifuð í guðdómlegum spádómum. Leiðtogar Frakklands, sem voru slegin af bölvun sinni, nutu ekki góðs af þeirri guðdómlegu visku sem hefði gert þeim kleift að átta sig á því að mikilvægi alþjóðasamskipta var í óhag þeirra eigin þjóðar. Og í þessari afstöðu finn ég hugsun samtímamanna „*Babels*“, sem voru þegar að leita í mannlegri einingu leiða til að komast undan guðdómlegum bölvunum.

Í dag, árið 2023, á Frakkland ekkert eftir nema fyrrverandi alþjóðlega virðingu sína. Fyrir margar þjóðir heims hefur það verið öfundsverð fyrirmynd frelsis sem hefur dregið að sér og dregur enn að sér almenna innflytjendur. Heimaland „mannréttinda“ vekur upp drauma, en vekur einnig upp öfund og pirring. Og sérstaklega eru þeir sem það pirrar mest þeir sem líkjast því mest, án þess að samþykkja óviðjafnanlega samfélagskerfi þess: Bandaríkin. Því þrátt fyrir

vingjarnlegt útlit líta Bandaríkin á Frakkland sem of félagslegan keppinaut sem keppir við sína eigin samfélagslíkan. Og frá 1945 hafa þau haldið áfram að berjast gegn því, veikja það og láta það lúta yfirráðum sínum. Eftir að hafa verið sjálfstætt frá því að hershöfðinginn de Gaulle gekk til liðs við Evrópubandalagið hefur Frakkland fallið aftur í gildru alþjóðasamninga sem neyddu það til að lúta fyrir mælum bandarískrar heimsvaldastefnu með því að ganga í Evrópubandalagið. Og til að staðfesta þessa endurkomu í „hundahúsið“ færði forseti Sarkozy það aftur inn í NATO bandalagið árið 2005. Bandaríkin stigu enn eitt skrefið í átt að heimsvaldastefnu sinni með því að stöðva sölu á rússnesku gasi og olíu til Evrópulanda. Þau veiktu rússneska óvin sinn og styrktu um leið stuðning sinn við Evrópu, áhrifasvæði sitt og framboð sitt á olíu og gasi til sömu Evrópubúa. En fyrir Evrópu er orkuverð að hækka í nýjum hæðum vegna græðgis Bandaríkjanna. Og velgengni þeirra er réttlætt með því að Evrópubandalagið færir saman keppinauta sem hagnast hver á öðrum; þeir sem verst verða eru þeir ríkustu, þar sem þeir eru skattlagðir meira til að fjármagna evrópska kerfið og kostnaðarsaman rekstur þess. Í Sameinaðri Evrópu hefur Frakkland aðeins fundið samkeppni sem hefur eyðilaggt það, án þess að það geti staðið gegn henni, fast í samningunum sem tengdust því.

Ólíkt de Gaulle hershöfðingja, bæði hvað varðar aldur og hugmyndir, er Emmanuel Macron forseti hrein afurð tölvusamfélagsins og fjármálakerfisins, bankastjóri, kaldur og kaldhæðinn eins og tölvur okkar og stafrænir símar sem hlýða smelli, fingri og auga, og allir þeir sem styðja hann eru í hans mynd. Þessi tiltölulega ungi maður er gæddur mikilli vitsmunalegri getu eins og tölva sem hefur svar við öllu, en án nokkurrar raunverulegrar greindar. Þetta skýrir tilhneigingu hans til að skapa átök, alltaf sannfærður um að hann hafi rétt fyrir sér. Ég hef lengi tekið eftir sveigjanleikanum sem ungir nemendur nútímans tjá sig með. Þeir fæddust í streituvaldandi umhverfi þar sem hraði er gildi tímans og prófskírteinið algjört forréttindi. Fólk Fimmta ^{lýðveldisins} hefur alið af sér þessa nýju tegund persónuleika sem er sannfært um yfirburði hans sem sérhæfðs tæknimanns. Það ætti því ekki að koma á óvart að uppgötva að hugmynd þeirra um rökræður felst í því að sýna fram á í löngum einræðum að þeir hafi rétt fyrir sér og séu í raun aðeins að reyna að sannfæra viðmælendur sína; því í höfðum þeirra eru lokasvörin þegar föst og tilbúin. Á fyrsta kjörtímabili sínu, undir þema „miklu umræðunnar“, sýndi forseti Macron þetta fram með því að skipuleggja langar einræður frammi fyrir hagstæðum viðmælendum, hljóðlátum og virðulegum vegna þess að þeir voru valdir. Og til að sannfæra alla íbúana betur voru þessar ræður teknar upp og sendar út í beinni útsendingu á sérhæfðum fréttastöðvum. Við getum skilið hvers vegna þetta unga fólk hegðar sér svona. Stjórnarskrá fimmta ^{lýðveldisins} er umdeild. Hún venur leiðtoga við að beita pólitísku valdi án þess að vera mótmælt. Og frá 1958 hefur forsetaflokkurinn sem er við völd haft hreinan meirihluta. Andstaðan getur hrópað gegn og mótmælt ákvörðunum sem teknar eru, en stjórnendurnir láta sér ekki annt um það. Núverandi óp og kvartanir eru enn áhrifalausari en nokkru sinni fyrr. Á öðrum tímum var þessi tegund aðstæðna kölluð einræði. En mannleg og djöfulleg siðleysi hefur tekist að gefa einræði opinberlega lýðræðislegt yfirbragð. Og rétt eins og í verki Jean-Baptiste Molière, „Monsieur Jourdain skrifaði prósa án þess

að vita af því“, bjuggu Frakkar í einræði og hunsuðu það. Stjórn fimmta ^{lýðveldisins} byggist á stjórnarskrá sem samþykkt var af frönsku þjóðinni, sem því hefur ekkert annað val en að þegja og hlýða. Lengi vel tvöfaldaðist fjöldi fulltrúa forsetaflokksins sem komust á toppinn til að tryggja óhagganlegan stuðning við ríkisstjórnina sem við völdum. Þessi breyting var síðar breytt og það er þessi breyting sem ruddi brautina fyrir núverandi stjórn málaástand árið 2022. Í fyrsta skipti í fimmta ^{lýðveldinu}, eftir stórt ósigur á löggjafarþinginu, hefur forseti Macron aðeins hlutfallslegan, frekar en algeran, meirihluta á þinginu. Einræðishegðun forsetans er því vægast sagt vandræðaleg. Hins vegar, í fjarveru algers meirihluta, hefur forsetastjórnin hina frægu 3. mgr. 49. greinarinnar, þar sem ríkisstjórnin ber ábyrgð en tekur samt áhættu á vantrauststillögum sem andstæðingar hennar kunna að leggja fram gegn henni. En hér er ekkert unnið nema með algerum meirihluta. Frá endurkjöri sínu árið 2022 hefur forseti Macron falið frú Borne embætti forsætisráðherra, dyggum einstaklingi sem framfylgir stjórnarákvörðunum sínum með því að beita 3. mgr. 49. greinarinnar ellefu sinnum. En hvorki andstæðingarnir né verkamennirnir fallast á 11. greinina „því málið varðar þá sérstaklega: ríkisstjórnin vill koma á eftirlaunaaldri við 64 ára aldur. Textinn, sem settur var á kvöldið 16. mars 2023, þegar komið var inn í nóttina 17. mars, vekur reiði almennings og aðeins Guð og kjörnir embættismenn hans hafa hugmynd um þær miklu afleiðingar sem þessi tilskipun getur haft í för með sér á þeim stutta tíma sem enn er fyrir höndum. Því í 11. grein þingsins boðar Guð endurnýjun frönsku byltingarkenningarinnar „Ógnar“. „*Dýrið sem rís upp úr undirdjúpinu*“ verður að snúa aftur undir þemanu „*annars veisins*“ sem tengist „*sjöttu lúðurnum*“ eða þriðju heimsstyrjöldinni. Á þeim tíma þegar ákvörðun Macrons forseta og evrópskra samstarfsmanna hans í þágu Úkraínu gerir alla Evrópu berskjaldaða fyrir reiði rússneska þjóðarinnar, gætu innri óeirðir eða byltingar aðeins stuðlað að innrás Rússa í þessa falskt sameinaðu Evrópu.

Við skulum skoða nánar hefðbundið neyslusamfélag okkar. Hraði eykur hagnað og er krafist af frumkvöðlum fyrir starfsemi starfsmanna sinna. En þessi hröðun lífsskilyrða hefur afleiðingar fyrir heilsu þeirra sem verða fyrir áhrifum af honum. Til að mæta þörfum starfsemi sinnar grípa þeir til alls kyns úrræða, frá þeim veikustu til þeirra sterkustu. Þannig eykur hraði lífsins hraða og eykur hægfara dauða. Stressaður kaupsýslumaður tekur svefntöflur á kvöldin til að sofa og kaffibolla á morgnana til að halda sér vakandi. Venja gerir hann háðan þessum tveimur gerðum öfugra lyfja og helvítis hringrás grípur hann til að flýta fyrir hægfara dauða hans. Sú staðreynd að vandamálin sem mannkynið hefur glímt við verða óbætanleg, vegna þess að mannverur vilja ekki lengur láta rökræða við sig eða rökræða við sjálfa sig, er besta sönnun þess að heimsendir er að nálgast. Í dag gat Jesús beint þessum boðskap til alls mannkyns, sem varðar mótmælendatrúna frá árinu 1843, samkvæmt Opinberunarbókinni 3:1: „*Til engils safnaðarins í Sardes skalt þú skrifa: Þetta segir sá, sem hefur sjö anda Guðs og sjö stjórnur: Ég þekki verk þín, að þú ert lifandi og ert dauður*“. Mótmælendur á 16. ^{öld} fordæmdu brot kaþólikka á guðlegum lögum og árið 1844 réttlættu þeir iðkun sína á rómversk-kaþólskum sunnudegi. Hér höfum við vitnisburð sem réttlætir að Guð hafi yfirgefið þá frá þessum degi 1844. Og þessi fyrirmynd mun smám saman vinna hugi alls vestrænna herbúða.

Allt í kringum okkur eru fjölmargir á hreyfingu í mikilli vinnu eða frístundum og Jesús segir við þá: „**Ég veit að þið eruð talin lifandi en þið eruð dauðir**.“ Er þetta ekki einmitt skilgreiningin á hægum dauða? Málið er augljóst og ef vestrænt líf er sérstaklega áhyggjuefni í heild sinni, þá er það einmitt vegna þess að vestrænt samfélag hefur tekið sem fyrirmynd þetta bandaríska samfélag, í grundvallaratriðum mótmælendasamfélag, en bölvað af Guði frá fyrsta vordegi 1843. Fyrirmynd þess er endurskapuð í evrópsku samfélagi og á tveimur heimsálfum þar sem mótmælendatrú hefur gert bandalag við rómversk-kaþólsku trúna og réttlætir fyrsta dags hvíld sína sem erfðist frá 7. mars 321 frá Konstantínusi^{I keisara}.

Þetta núverandi bandaríska samfélag er sú samfélagsfyrirmynd sem „*dýrið sem stígur upp af jörðinni*“ í Opinberunarbókinni 13:13 mun fela í sér eftir að hægur dauði hefur verið skipt út fyrir hraðdauða af völdum kjarnorkueyðileggingar þriðju heimsstyrjaldarinnar. Sá sem sér bandaríska samfélag ársins 2023 hefur fyrir augum sér tilraunafyrirmyndina sem síðasta alheimsstjórn jarðarsögunnar mun taka. Milli þessarar uppfyllingar og okkar eru aðeins sex ár af stigvaxandi framlengingu dauða og eyðileggingar; þetta þar til, á sjöunda ári, réttlát reiði skapara Guðs hefur eyðilagt uppreisnargjarna óvini sína.

Ef þjóðin stendur frammi fyrir hægum dauða, þá á það ekki við um trú og mannlegt líf. Og það að leita réttrar lækninga fyrir hvort tveggja einkennir útvöldu Jesú sem dreifðust um jörðina í miklum stormum og miklum umrótum. Lækningarnir eru til og Guð hefur bent á þá; þess vegna er nóg fyrir útvöldu hans að hlýða guðlegum fyrirmælum hans og leyfa innblæstri Heilags Anda að leiða sig á síðustu skrefum lífs síns á syndsamlegri jörð.

Núverandi ástand í heiminum hefur tvær hliðar: andlitið sem er aðgengilegt náttúrlegum manni og andlit guðdómlegs dóms sem Guð deilir með sínum útvöldu. Náttúrulegi maðurinn getur bent á augljósar orsakir alþjóðlegrar spennu og bent á orsakir vegna landhelgiskröfu, en fyrir andlegan mann eru þetta aðeins þær myndir sem hinn reiður skapari Guð skipuleggur undir þeirri morðóðu átökum sem hann spáði fyrir um með tákni „*sjöttu lúðursins*“ í opinberun sinni sem kallast Opinberunarbókin. Og þessi „*sjötta lúður*“ er „*sjötta*“ refsingin sem Guð veitir vestrænum kristnum þjóðum sem hafa þorað að „*breyta lögum sínum*“, **umbreyta orðum sínum** og **draga í efa „túmaröðina“** sem hann setti frá upphafi jarðneskrar sköpunar sinnar fyrir sjö daga vikunnar sinnar og þannig afbakað áætlun hjálpræðisáætlunarinnar sem hönnuð var fyrir hans sanna útvöldu; iðrandi syndara útvöldu sem bera ávöxt sannrar iðrunar.

Ástandið sem við erum vitni að á aðfangadag vorsins 2023 er sprengifimt í Frakklandi og um allan heim. Í Frakklandi eru fáir meðvitaðir um viðkvæmni lýðræðisstjórnar. Eins og nafnið gefur til kynna er lýðræði stjórn þar sem fólkið ræður. Hins vegar, þegar fólkið er klofið, þá er lýðræðið það líka. Og þegar minnihlutflokkur reynir að framfylgja sínum eigin tilskipunum, hvílir þjóðarfriður eingöngu á þröskuldi þolinmæði milli andstæðra fylkinga. Því lýðræðisstjórn er aðeins möguleg með því að samþykkja samninga og málamiðlanir sem gerðar eru milli andstæðra hugmynda. Lýðveldisstjórn er jafn viðkvæm fyrir byltingum almennings og einveldisstjórn. Þetta snýst allt um viðurkenningu og styrk andstöðunnar. Frakkar eru því í dag fórnarlömb langs,

blekkjandi friðar sem leiddi þá til að trúa á traustleika stofnana sinna og stjórnmalastjórnar Fimmta ^{lýðveldisins}. En veruleikinn kemur að lokum og blekkingarnar verða að hverfa.

Orðið lýðræði er afar villandi því undir þessu hugtaki finnum við mjög mismunandi lýðræðisríki. Upprunalega viðmiðunarlíkanið var lýðræðisstjórnin í Aþenu til forna. Allur íbúarnir tóku þátt í ákvarðanatöku og á okkar tímum er þetta bein lýðræði aðeins notað í Sviss. Fjölbreyttar gerðir lýðræðis eru útskýrðar með fjölbreytni fólks. Við finnum þannig kapítalísk, kommúnísk, hindúa- og íslömsk lýðræði í samræmi við hugmyndafræðilega og trúarlega stefnu fólksins. Fyrir utan Sviss hafa öll þessi lýðræðisríki yfirgefið eða hafnað beinu líkaninu, því sanngjarnasta, í þágu óbeinu líkansins, þar sem vald fólksins er falið fulltrúum sem eru fulltrúar þess. Þetta er þar sem vandamálið kemur upp, á stigi þessarar svokölluðu fulltrúasamskipta. Og þetta er núverandi tilfelli í Frakklandi, þar sem öfugsnuíð kerfi tveggja kosningaumferða gerir minnihluta kleift að stjórna öllu landinu með algjöru valdi með brögðum og flokksbandalögum. Frakkar hefðu átt að yfirgefa Fimmta ^{lýðveldið}, sem var fordæmt sem einræði árið 1958, og snúa aftur til Fjórða ^{lýðveldisins} eftir að de Gaulle hershöfðingi fór frá völdum árið 1969, því að valdataka hans var aðeins réttlæt看leg til að leysa vandamál Alsírstríðsins. Þetta var eina skiptið sem einræði Fimmta ^{lýðveldisins} var gagnlegt fyrir Frakkland. Með tímanum hefur rangfærslur gert sitt gagn í hugum Frakka og margir fyrirlíta þetta Fjórða ^{lýðveldi}, þar sem forsetar ráðsins tóku við hver öðrum vegna þess að þeir gátu ekki stjórnað. En ég minni alla á að á þeim tíma samþykktu stjórnmalaleiðtogar að sjá tillögu sína hafnað og ekki studd af atkvæðisbærum þingmönnum... Hvað með okkar tíma?... Þetta er greinilega ekki lengur raunin. Eitt er víst: Guð hvorki vildi né leyfði Frakklandi að sleppa undan bölvun Fimmta ^{lýðveldisins}.

Merki staðfestir lausn illu engla Apo. 7, þar sem við erum samtímis vitni að sams konar átökum milli tveggja blokka. Á frönsku stigi þola Demókratar ekki lengur stjórnarfar forsetafjölskyldunnar og á heimsvísu þola vaxandi þjóðir þriðja heimsins ekki lengur stjórnarfar vestrænna hermanna. Guð skapaði vandamálin og löngu lokuð augu fólksins eru að opnast og gera uppreisn gegn öllu óréttlæti.

Þegar uppreisn Frakka er gerð uppstokkar við spilin og við finnum tímaröðina sem lýst er í Dan 11:40 til 45: fyrst árás múslima sem innri óreiðu Frakklands og Evrópu studdi, og síðan innrás Rússa þar sem reiði þeirra var knúin áfram af evrópskum stuðningi við Úkraínu.

Jafndægur og sólstöður

Í dag, mánudaginn 20. mars 2023, á vordegi, geri ég mér grein fyrir því að jafndægur og sólstöður bera með sér guðdómlega boðskap. Ég hef þegar tekið fram að samkvæmt þeim tímastaðli sem Guð hefur sett, þar sem dagurinn hefst við sólsetur, á stutta stund jafndægurs þessa vors sér stað ekki 20. mars, heldur 21. mars klukkan 22:24 að staðartíma í París.

Hugsjón verkefnisins sem Guð hugsaði upp er hin fullkomna eining sem ég túlka með þessari meginreglu: $1 + 1 = 1$. Jesús bað fyrir einingu Guðs og hans

útvöldu í Jóhannesi 17:22-23: „*Dýrðina, sem þú gafst mér, hef ég gefið þeim, til þess að þeir séu eitt, eins og við erum eitt, ég í þeim og þú í mér, til þess að þeir séu fullkomnir í einu, og til þess að heimurinn viti, að þú sendir mig og að þú elskaðir þá, eins og þú elskaðir mig.*“ En áður en þessi dýrðlega og hamingjusama niðurstaða náðist, birtist syndin, ávöxtur hins raunverulega valfrelsis sem Guð lætur öllum sköpunum sínum eftir, og hinir fyrstu, sem hann skapaði, gerðu uppreisn gegn honum. Með tímanum bættust englar, sem samþykktu val hans, við ljósengilinn, sem varð Satan. Fyrir vikið skiptist lífið, sem Guð skapaði, í tvo hópa sem stóðu andstætt hvor öðrum. Og við sköpun jarðarinnar fann Guð leið til að opinbera þessa stöðu með vorjafndægri, sem hann gerði að upphafi árs síns í staðli sínum fyrir tímaútreikning samkvæmt 2Mós. 12:2: „*Þessi mánuður skal vera ykkur upphaf mánaðanna, hann skal vera ykkur fyrsti mánuður ársins.*“ Guð gaf þessa yfirlýsingu á vordegi, það er að segja fyrsta jafndægri sem undirbýr frelsun Hebrea úr þrældómi Egypta. Og þessi atburður setur andlega mynd frelsunar hinna útvöldu frá dauðasynd í sögulegu samhengi. Egyptaland verður í þessari reynslu dæmigert tákn syndarinnar.

Tveir jafndægur eru á öllu árinu: vorjafndægur og haustjafndægur. Hvor þeirra hefur sína sérstöku merkingu. Vorjafndægur kemur á undan komu sumarsins og Guð setur hann undir verndarvæng réttlætis síns og ljóss síns sem sumarið mun færa til sín hámark. Aftur á móti kemur haustjafndægur á undan vetri þar sem ljósið minnkar til hins ýtrasta og ímynd myrkursins nær hámarki, sem gefur því orðspor fyrir að vera dauð árstíð.

Byggt á þessum merkingum má tengja marga lærdóma við þessar fjórar jarðneskar árstíðabundnar hringrásir.

Vorið, sem hefur notið forréttinda Guðs, táknar upphaf átaka milli hermanna góðs og hermanna ills. Þar sem hver sköpuð vera er frjáls, verður að leysa úr ágreiningi því staðan er skilgreind með eftirfarandi meginreglu: $1 + 1 = 2$. Þegar tvær herðir standa gegn hvor annarri, þarf þriðju herbúðirnar til að skera úr um þær sem gerðardómari, en því miður er þessi þriðja herbúð ekki til. Þannig neyðist ágreiningurinn til og varir. Það er þessi óleysanlega staða sem leiðir Andann til að gera töluna 2 að tákni ófullkomleika og töluna 3 að tákni fullkomnunar. Þessi kóði er notaður í túlkun síðustu opinberunarinnar sem Guð gaf postulum Jesú Krists og sérstaklega Jóhannesi, síðasta eftirlifanda hinna tólf, í lok fyrstu aldar okkar tímatafs; Opinberun, samkvæmt þýðingu gríska orðsins "Apocalupsis" eða, á frönsku, Apocalypse.

Vorið spáir guðlegum sigri yfir óvinum sínum og þessi framtíðarsigur er táknaður af sterku sumarljósi sem fylgir því. Þess vegna setur Guð þjónustu Jesú Krists, sem hefur það að markmiði að eyða myrkri og láta ljósherinn sigra, á vorið. Þessi lexía endurspeglar í lífsreynslu Hebreska þjóðarinnar. Þeir eru kafaðir í myrkrasta myrkur og þjást af þrældómi. Nokkrar plágur sem lagðar eru á Egyptaland eiga að neyða Faraó til að frelsa fólk Guðs. En hann stendur gegn fyrstu níu plágunum á kostnað hræðilegra þjáninga fyrir sitt eigið egypska fólk. Þegar ástandið virðist óleysanlegt notar Guð afgerandi vopn: dauða allra frumburða Egyptalands, bæði dýra og manna. Þessi andstaða opinberar fyrir okkur ósýnilega baráttu milli Guðs og djöfulsins sem jörðin hefur verið gefin. Og í best varðveitta leyndarmálinu var Guð að undirbúa sigur sinn gegn djöflinum með því

að bjóða líf „ **frumburðar** “ síns sem myndi fela í sér alla guðlega fullkomnun hans í mannlegu holdi. Þetta var merking fyrstu páskaanna sem stofnaðir voru á milli 10. og 14. dags fyrsta mánaðar hins guðdómlega árs. Lambið var valið á 10. degi úr hópi tiltækra lamba og þessi aðgerð spáði upphaf þjónustu Jesú Krists og 14. dagurinn, þegar hann átti að vera fórnadur, spáði dagsetninguna miðvikudaginn 3. apríl, þegar Jesús var krossfestur af rómverskum hermönnum.

Páskarnir spáðu fyrir um hjálpræðisáætlun Guðs til að frelsa sína útvöldu með því að frelsa þá frá syndinni og launum hennar, dauðanum. Syndin fólst í því að óhlýðnast Guði og véfengja hugmynd hans um réttlæti. Því er ljóst að Guð hafði og hefur enn enga ástæðu til að frelsa mannverur sem halda áfram í uppreisnargjarnri afstöðu sinni gagnvart honum og lögum hans. Þetta er enn augljósara þegar við hugsum um verðið sem hann sjálfur samþykkti fúslega að greiða í Jesú Kristi til að endurleysa líf sinna útvöldu. Þannig, undir táknrænni páskahátíðinni, spáði Guð fyrir um hjálpræðisáætlun sína í formi endurkomu sinna endurleystu til staðla ljóss síns og fullkomins réttlætis. Hvar er syndin í þessari páskahátíð? Í þremur hlutum: í egypskri þrældómi, í dauða páskalambins og í dauða „ **frumburðarins** “ í Egyptalandi. En heiðraða tákn þessarar páskahátíðar er enn „**lambið**“: ímynd hins fullkomna útvalda samkvæmt Guði: hlýðinn, friðsæll, blíður og traustur. Það er því til að fá útvalda sem samræmast þessari hugsjón að Guð varð holdgervingur í Jesú Kristi til að greiða fyrir syndir þeirra og láta þá eiga hlutdeild í „ **eilífri réttlæti hans** “ sem er ekki einföld dulspekikenning, heldur umbreyting á hegðun og hugarástandi fólksins sem hann frelsar. Guð staðfestir þessa áætlun með því að rekja hana til þjónustu Messíasar síns, í Dan 9:24: „ Sjötiú vikur eru ákveðnar yfir fólk þitt og yfir þína heilögu borg til að fullkomna afbrotin og binda enda á syndir. “ (af hinum útvöldu) „ **til að friðþægja fyrir misgjörðir og koma á eilífu réttlæti** “ (af Messíasi) „ **til að innsigla sýnina og spámanninn og til að smyrja hið allra heilaga.** » Í þessu versi vísar Guð til tveggja stóru árlegu hátíða Gyðinga: hátíðarinnar „ **friðþægingardagsins** “ á haustjafndægri, „ **til að friðþægja fyrir misgjörðir** “; síðan kemur „ **páskahátíðin** “ á vorjafndægri, „ **og koma á eilífu réttlæti** “. Athugið í þessari tímaröð aðlögunina að formi sólarhringsdeginum: „ **kvöld, morgunn** “, „ **nótt, dagur** “, „ **hinn** “ „ **myrkur, ljós** “ sem spáir, í ýmsum myndum, sömu merkingu, þ.e. lokasigur Guðs, sigurs „ **ljóss eða góðs** “ hans gegn „ **illsku, synd** “ og himneskum og jarðneskum syndurum.

Beinum nú athygli okkar að haustjafndægri. Í tengslum við helgiathöfnina „ **friðþægingardagsins** “ lýsir haustjafndægrið þeirri andlegu stöðu sem kemur af stað með tilkomu fyrstu syndarinnar, syndar djöfulsins, og annarrar syndar sem Eva og Adam drýgðu. En að þessu sinni er áherslan ekki á guðdómlega réttlæti, heldur á algjöra andstæðu hennar, syndina sjálfa. Og rétt eins og vorjafndægrið undirbjó brautina fyrir fullt ljós, þá beinist haustjafndægrið hér að syndinni sem leiðir til andlegs vetrar, það er að segja dauðanum, sem eru laun hennar. En í friðþægingardauða sínum sem framkvæmdur var á vorpáskunum uppfyllir Jesús tvær hátíðir: hátíð réttlætisfórna og hátíð friðþægingar syndarinnar. Og með því að styðja vorpáskana staðfestir Guð framtíðarsigur sinn og tímabundna eðli tilvistar syndarinnar, sem verður að „ **enda** “; sem staðfest er í Opinberunarbókinni 6:2, þar sem ritað er um Jesú Krist: „ **Ég sá, og sjá, hvítur**

hestur. Og sá sem á honum sat hafði boga, og honum var gefin kóróna, og hann fór út sigrandi og til að sigra . “

Vorið er í marsmánuði. Og hér fær hugtakið Mars rómversk heiðin merkingu sem guðdómur „stríðs“. Eitthvað sem samsvarar mynd jafndægurs og andstöðu herbúða góðmennsku gegn herbúðum illmennsku, en í raun er það barátta illmennsku sem sýnir sig árásgjarna gegn herbúðum góðmennsku.

15. mars var sögulega markaður af morðinu á rómverska einræðisherranum Júlíusi Caesar. Þessi pólitíski atburður leiddi til þess að frændi hans, Oktavíanus, kom á fót keisarastjórn. Vorið eftir þetta morð einkenndist því af óstöðugu ástandi og pólitískri andstöðu þar til keisaralegur réttur Oktavíanusar sigraði alla andstæða hópa.

Hvað með vorið 2023? Að þessu sinni skiptist allur heimurinn í tvo meginfylkinga. Og eftir árs átaka standa rússneski og úkraínski herinn gegn hvor öðrum og berjast án þess að annar þeirra ráði greinilega yfir hinum. Þessa stöðu má sjá á vorjafndægri, en einnig á haustjafndægri. Og þessir tveir tímar ársins 2023 verða líklega merktir af alvarlegum atburðum. Haustjafndægri verður haldinn á hvíldardeginum 23. september. Og þessi dagsetning gæti verið dagsetning beinna átaka milli Rússlands og NATO-herja. Því þessi bein átök verða upphaf annars áfangans sem Dan 11:40 til 45 lýsir með því að sýna í tímaröð hvernig honum hefur tekist.

Í Frakklandi einkennist núverandi vorjafndægur einnig af hálfgerðri uppreisnarstöðu, sem leiðir til rofs í samskiptum fólksins og alls forsetahersins. Tvær lýðræðishugmyndir standa andstæðar: hugmyndir fólksins og hugmyndir um reglur sem stjórnmalayfirvöld setja undir einræðisforseta. Reglur fimmta lýðveldisins, sem hafa verið notaðar frá 1958, ^{hafa} fengið óhjákvæmilegan blæ fyrir suma sem gleyma því að settar reglur eru aðeins traustar byggðar á stuðningi og meirihlutasamþykki fólksins. Það er með lýðræðislegar reglur eins og með frið sem Guð gefur; báðar hafa aðeins bráðabirgðaeiginleika sem eru háðir góðum vilja Guðs. Og atburðir samtímans sýna þjónum hans að fyrir Guð er kominn tími til að binda enda á bandalög og sameiningar manna af öllum gerðum. Það sem vorjafndægur okkar er að hleypa af stokkunum er beiting þess sem Guð lýsti yfir fyrir gamla sáttmálann í Sakaríubréfinu. 11:14: „**Þá braut ég annan staf minn, Sameininguna, til að rjúfa bræðralagið milli Júda og Ísraels.**“ Að rjúfa „**sameininguna**“ franska þjóðarinnar er nauðsynleg til að veikja hernaðarmátt þessa lands, sem hlýtur að stuðla að endurteknum árásum múslimska „**konungs suðursins**“ og rússneska „**konungs norðursins**“. En önnur „**sameining**“ á evrópskum mælikvarða mun einnig brotna, því upprunalega Vestur-Evrópa tók á móti austurlöndum sem lengi höfðu verið í þrældómi Sovétríkjanna. Og gremja þeirra gerir þá að ákafari stuðningsmönnum Úkraínu sem núverandi Rússland réðst inn í en gömlu Vestur-Evrópulöndin.

Innanlands hefur Frakkland lengi verið skipt í hægri og vinstri flokka. Eftir að múslimar settust að á franska grundu eftir lok Alsírstríðsins kom upp önnur skipting með Þjóðfylkingunni. Þessum skiptingum hefur þó tekist að haldast saman vegna yfirburða einstefnu sem evrópsk stjórnarfar hefur þröngvað upp. Einnig má sjá í núverandi framsetningu þingmanna nánast horfna stjórnmalaflokkanna tveggja, Lýðveldishægriflokksins og Sósíalistaflokksins, sem

stjórnuðu stefnu Frakklands og báru ábyrgð á núverandi efnahagslegu hnignun þess. Einnig er Frakkland í afar átökum í stjórnámálum vegna þess að núverandi forsetameirihluti er tilbúinn og skortir tilætlaðan stuðning almennings. Þessi meirihluti, sem er meirihluti bandalaga, hefur tvær andstæðar fylkingar gegn sér, aðra til vinstri og hina er hægrisinnaða Þjóðarsamkoman. Hatrandi andrúmsloft ríkir gegn öllum þessum hópum, sem gerir landið óstjórnanlegt eða aðeins stjórnanlegt með hataðri 3. mgr. 49. greinarinnar, sem ein og sér kyndir undir reiði verkamanna og ungmenna.

Jafndægur hefur átt við um allar vestrænar þjóðir þar sem stjórn málaþátturinn hefur byggst á tvískiptri aðskilnaði skuldbindinga þingmanna sem eru fulltrúar þessara þjóða. Viðurkenning lýðræðislegra reglna hefur gert þessa varanlegu stjórn málaátök mögulega og friðsamlega. Það er á þessum tíma sem fólk hefur verið upptekið af hugmyndinni um neyslu, kaup á nútímavörum sem vísindalegar framfarir hafa gert mögulegar. Fólkinu hefur verið veitt hálffrjálslýnt frelsi í skiptum fyrir áhugaleysi þeirra á efnahagslegum og stjórn málaalegum ákvörðunum sem teknar eru. Þannig hafa reglur kapítalismans verið þröngvað upp um allan vestræna herbúðirnar. En í dag erum við að uppgötva galla þessarar óhóflegu frelsunar siðferðis, því þetta frelsi hefur alið af sér óútreiknanlegar og kröfuharðar mannverur sem þola ekki mótsagnir eins og „spilltu börnin“ sem þau eru orðin. Eins og kynslóð maí 68 taka þau upp og beita slagorðinu „það er bannað að banna“. Þar sem deyfandi sjarmur friðar og neysluhyggju virkar ekki lengur, afhjúpar kreppan harðan veruleika núverandi hörmulegra aðstæðna. En uppgötvun hörmunganna er rétt að byrja í upphafi þessa guðdómlega árs sem einkennist af jafndægri á vorin, því hækkandi framfærslukostnaður vegna lokunar á gasframboði Rússlands mun magna enn frekar upp dramatíkina í Vestur-Evrópu.

Ég hef þegar útskýrt að núverandi kreppa er ekki náttúruleg, heldur að Guð skapaði hana til að „eita þjóðirnar til reiði“. Og það er einmitt með þessari orðatiltæki sem Andinn lýsir Þriðju heimsstyrjöldinni í Opinberunarbókinni 11:18: „**Þjóðirnar reiddust og reiði þín kom og tíminn er kominn til að dæma hina dónu, til að umbuna þjónum þínum, spámönnunum, heilögum og þeim sem óttast nafn þitt, smáum sem stórum, og til að tortíma þeim sem eyða jörðinni.**“ Fréttir þessa vordags gefa okkur skýringu á þessari „*pirringi*“ vestrænna þjóða. Reyndar tók rússneski forsetinn á móti kínverska forsetanum í Moskvu með heiðri og vináttu. Og þessi opinberi fundur daginn eftir að Haag-dómstóllinn gaf út handtökuskipun fyrir Vladímír Pútín fyrir stríðsglæpi er lítilsvirðing fyrir þessar meintu alþjóðlegu evrópsku dómsstofnanir. Reyndar sýnir þessi fundur aðeins að yfirráð Vesturlanda voru aðeins alþjóðleg í nafni og yfirlæti, því greinilega hafa milljarðar karla og kvenna ekki viðurkennt það né lögleitt það, þar sem þvert á móti er þessi annar hópur að safnast saman til að andmæla vestrænum tilskipunum. Nýjasta „*pirringurinn*“ hjá þessum vestrænu þjóðum stafar því af því að hinir fjölmörgu aðrir þjóðir efast um alheims yfirráð þeirra. Nú erum við nógu þróuð og upplýst til að skilja hvernig Guð hefur undirbúið „*pirring þjóðanna*“ sem mun leiða þær til að drepa hver aðra.

Árið 2019 þurfti aðeins að búa til Covid-19 veiruna til að valda banvænni faraldri sem olli ótta hjá ungum sem öldnum leiðtogum vestrænna þjóða. Í

Frakklandi varð ungi forsetinn Macron svo hræddur að læknum var falið frumkvæðið og íbúarnir neyddust til að einangra sig og hætta allri atvinnustarfsemi í tvö ár. Frakkland kom út úr þessari raun enn veikari og skuldsettari. Og það var þetta rústaða Frakkland sem stóð frammi fyrir vandamálinu sem kom upp í Úkraínu. Sjálfsprottinn hlýddi forseti Frakklands hrokafullum og eðlislægum eðli sínu og fann það skyldu sína að taka afstöðu með hinum veikum gegn hinum sterku, styðja þá sem ráðist var á gegn árásaraðilum. Hinn frægi „Zorro“ hefði ekki gert það öðruvísi, en hér erum við ekki í skáldskap heldur í veruleikanum, og þessi ákvörðun hefur gert rústaða Frakkland að dauðans óvini hins öfluga Rússlands. Þannig bætist við rústina sem banvæna veiran skapaði rúst vegna þess að rússneskt gas var hætt og viðskiptaþvinganir sem lagðar voru á landið. En þrátt fyrir að vera rústað, í spíral sem dregur það niður, finnur Frakkland sig neydd til að styðja fjárhagslega við stríðið í Úkraínu. Svo margar ástæður til að koma þessu rústuðu Frakklandi og þjóð þess, sem þjáist af afleiðingunum, að suðupunkti.

Nýleg könnun meðal Frakka leiðir í ljós að þeir þjáist af fyrirlitningu. Frakkar gera sér með réttu grein fyrir því að þeir eru stjórnaðir af stjórnámálamönnum sem eru alveg sama hvað þeir hugsa og vilja. Þessi vitnisburður er mjög mikilvægur því Guð hefur lagt á þá það sem þeir hafa persónulega látið Hann þjáist í aldir, en sérstaklega frá 1789, dagsetningu þjóðbyltingarinnar. Á krepputímum leita fórnarlömb þeirra sem bera ábyrgð á henni. Vissulega ættum við að draga stjórnámálamennina sem hafa ríkt í Frakklandi til ábyrgðar og spyrja þá hvernig þessi þjóð, með endurteknum stjórnámálalegum og efnahagslegum ákvörðunum sínum, missti fjórða sætið í heiminum meðal þeirra ríku landa sem hún hertók á tímum de Gaulle hershöfðingja. Þeir hafa allir stöðugt svikið það með því að kjósa að hlusta á og hlýða fyrirmælum ensk-ameríksks kapítalismans sem evrópsk stjórnvöld settu á, sem stofnuð voru til að kúga þjóðir Sameinuðu Evrópu. Og í núverandi stöðu okkar er kreppan sem orsakast af lögum sem kveða á um eftirlaun við 64 ára aldur, af þessum uppruna. Evrópsk fjármálastjórnun krefst þess og sem góður Evrópumaður getur forseti Macron aðeins stutt það. En fólkið hefur snúið baki við og vill það ekki ... og pattstaða er að hefjast milli konungs og fólks hans. Hver mun vinna?

Í stuttu máli vitum við að frá maí 1968 hefur Frakkland nærst á uppreisnarmjólk. Þessi sífellt uppreisnargjarna kynslóð hefur síðan komist til valda og ættum við að vera hissa á því að eftir hverja uppreisnargjarna kynslóð kemur enn uppreisnargjarnari kynslóð? Auðvitað ekki! Þessi þróun var óhjákvæmileg, eins og ástand Ísraels þar til Rómverjar eyddu því árið 70 e.Kr., samkvæmt Dan 9:26; en einnig árið -586 þegar Nebúkadnesar konungur eyddi því í 70 ár eins og spámaðurinn Jeremía spáði.

Ég hef oft fordæmt kaldhæðni og hroka hins unga forseta Macrons, en ég gleymdi að kenna honum líka um fyrirlitningu hans sem frönsku þjóðin ávítar hann fyrir í dag. Í þessu sambandi vann hann með meistara sínum, François Hollande, sem hann var fjármálaráðgjafi hjá áður en hann varð efnahagsráðherra hans. Hins vegar sýndi samstarfsmaður Hollandes mikla fyrirlitningu fyrir fátækum, sem hann kallaði, með eigin orðum, „tannlausá“. Þegar þessum

staðreyndum er bætt saman skiljum við að Fimmta ^{Lýðveldið} skapaði forrættindakasta auðmanna sem tóku við forsetaembætti Frakklands hver af öðrum. Þannig hefur þetta Fimmta ^{Lýðveldið} endurreist þau forrættindi sem fyrsta Lýðveldið vildi afnema. Ættum við því ekki að undrast ef byltingarkennd hugsun endurfæðist í dag í hugum hins fyrirlitna fólks? Eina spurningin sem enn vaknar í dag er: hversu langt mun Guð leyfa þessari nýju byltingu að ganga?

Þar sem við vitum að allt líf er háð Guði, getum við skilið að orsakir sem kynda undir reiði manna hafa ekkert gildi í sjálfa sér. Þær birtast vegna þess að Guð leysir illar vættir úr læðingi til að vekja og nýta sér alla þá hatursfullu einstaklinga sem standa gegn mönnum. Þannig er ekki líklegt að ákvörðunin um að þurfa að vinna til 64 ára aldurs veki upp reiði manna, nema ef Guð vill það. Vegna skorts á lífeyri var mér persónulega leyft að skipta yfir í eftirlaun 65 ára og þegar ég varð 60 ára var mér synjað um ellilífeyri sem veittur var erlendum innflytjendum á sama aldri í samræmi við reglur þess tíma. Að mínu mati er eftirlaunaaldurinn einnig vandamál því sama reglan á að gilda um alla, eða að minnsta kosti sem flesta. Hins vegar lætur Guð sjálfur menn ekki deyja á sama aldri og vinnuskilyrði eru afar mismunandi, þar á meðal hvað varðar reynslustig hvers og eins. Fyrir sumt fólk og ákveðnar starfsgreinar er vinna örvandi og skemmtileg og þeir sem stunda hana eru ekki að flýta sér að hætta henni fyrir eftirlaun. En aðrar starfsgreinar tæra bókstaflega á líkama fólks og fyrir þetta fólk stýttist eftirlaunatími til muna. Þess vegna er tæknivædd bókhaldsstjórnun núverandi frönsku ríkisstjórnarinnar ófær um að leysa þetta mjög einstaklingsbundna mál á sanngjarnan hátt.

Annað viðmið skýrir hvers vegna franska þjóðin veitir núverandi stjórn ekki lengur lögmæti. Á árunum 1958 til 2022 er vert að taka fram gríðarlegan mun. Það varðar hlutfall kjósenda sem sitja hjá, sem náði í gegnum árin á milli 40 og 60% árið 2022. Þar af leiðandi nýtur sigur Macron forseta í raun stuðnings varla 25% allrar frönsku þjóðarinnar, eða jafnvel minna. Og þessi lága tala gerir manipulerandi, hrokafulla og fyrirlitningarfulla hegðun hans enn óbærilegri fyrir þau 75% sem kusu hann ekki, sem og fyrir þingmenn hans sem fengu ekki hreinan meirihluta.

Árekstrar komu upp við fyrstu syndina sem fyrsti engillinn, skapaður gegnt Guði, framdi og þessi synd var fyrir hann orsök þjáningar sem hann vildi opinbera í ferli hringrásar hinna fjögurra jarðnesku árstíða samkvæmt eftirfarandi meginreglu:

Vor: Upphaf dagsins. Það er bjartur tími hamingjunnar þegar Guð skapar fyrsta hliðstæðu sína.

Sumar: Fullt dagsbirta. Þetta er sá tími þegar Guð skapar fjölda hlýðinna engla sem eru hliðstæður hans.

Haut: Upphaf næturinnar. Þetta er sá tími þegar fyrsta manneskjan á móti okkur gerir uppreisn gegn Guði og fremur fyrstu syndina í sögu lífsins. Þar af leiðandi krefst refsing sköpunar dauðans, sem að lokum mun koma yfir alla syndara. Því samkvæmt Rómverjabréfinu 6:23: „**Laun syndarinnar er dauði**.“

Vetur: Miðnætti. Þetta er sá tími þegar syndarar safnast saman í stórum hópum og mynda andstæða herbúðir Guðs.

Þessi meginregla er endurnýjuð fyrir jarðneska sköpun

Vor: Sköpun Adams, réttláts og saklauss.

Sumar: Sköpun Evu, fagrar og saklausrar.

Haust: Adam og Eva syndga gegn Guði og missa sakleysi sitt og eru högginn af dauða ásamt öllum plöntum og dýrum.

Vetur: Kain drepur bróður sinn, Abel, af öfund. Manndráp og morð margfaldast. Dauðinn ríkir yfir öllu mannkyni og næstum öllum plöntum.

Þann 22. mars 2023 talaði Macron forseti í sjónvarpsviðtali sem var sýnt klukkan eitt síðdegis. Eins og hann hafði áður sagt, staðfesti hann óhagganlega í sínum eigin ásetningi nauðsyn þess að 64 ára gamalt eftirlaunalöggjöf hans, sem hann lýsti ómissandi, yrði tekin í gildi. Í von um að snúa við blaðinu hét hann því að tilkynna nýjar aðgerðir varðandi vinnu og vinnuskilyrði. Þrjóska hans hefur enn frekar pirrað verkfallsverkamenn og verkalýðsfélög þeirra. Frakkland stendur frammi fyrir óleysanlegri stöðu þar sem tvö lögmæti stangast á. Hönd Guðs hefur mótað málið, eins og verður að hafa í huga, en hvort sem það varðar Ísrael og Palestínu frá 1948 og stöðu Jerúsalem og „heilagra staða“ hennar, eða í Frakklandi varðandi núverandi fulltrúa þingmanna, varðandi Úkraínu og Rússland, eða á heimsvísu, varðandi andstöðu tveggja andstæðra blokka, þá ræður jafndægersreglan ríkjum með óleysanlegum átökum sínum. Fyrsta vorið síðustu sjö ára er sterklega merkt af skapara Guði og boðskapur hans er greinilega tilkynning um sjö ára samfellda átök þar til dýrðleg endurkoma hans í Jesú Kristi. Þessar ýmsu aðstæður vekja upp þróunarvandamálið um „hænuna og eggid“; hvort skapaði hitt? Franska þjóðin kom á fót lýðræði sínu og lögunum sem stjórna því. En að hve miklu leyti ætti að líta á þessi lög sem æðri þjóðinni sem kom þeim á fót? Eins og talan 5 gefur til kynna, véfengdi núverandi lýðveldi það fjórða ^{árið} 1958. Því er hægt að breyta lögunum þegar þjóðin krefst þeirra. Reyndar hafa þau aðeins það lögmæti sem þjóðin veitir þeim. Árið 1793 missti Loðvík XVI konungur höfuðið fyrir að andmæla vilja byltingarkenndra frönsku þjóðarinnar...

Mánudaginn 26. mars átti Macron forseti að taka á móti Karli III. Englandskonungi í Versölum með miklum heiðri. Heimsóknin átti að fara fram í ljósi reiði almennings, verkfalla og útbreidds óeirða. Djúplega auðmýktur neyddist franskir forsetinn til að fresta heimsókninni þar til hagstæðari tímar myndu koma. Auðmýktur í augum Evrópubúa og pirraður mun hann síðan æsast upp; borgarastyrjöld er því ekki langt undan. Á sama tíma er áætlað að hann ferð til Kína, þar sem sjónarspil fransks lífs mun magna upp auðmýkingu hans.

Lýðræði og tæknivæðing

Lýðræði getur ekki fullnægt öllum þar sem meginregla þess byggist á þörfinni fyrir að finna hugmyndir sem eru samhljóða og eru sameiginlegar og viðurkenndar af fjölda fólks með mjög ólíkar hugmyndir og persónuleika. Lýðræði getur aðeins virkað með því að allir samþykki að afsala sér sjálfviljuglega ákveðnum ófullnægjandi sameiginlegum kröfum. Hin forna meginregla, sú um konungsvald, krefst þess að ráðandi þröngvi hugmyndum sínum upp á restina af samfélaginu. Og það er gagnlegt að rifja upp þá orsök sem

leiddi til þess að Frakkar steypu konungsvaldinu af stóli frá 1793. Frakkar höfðu þolað aldir af harðstjórn og grimmum konungsstjórnnum án uppreisnar. Það var ekki fyrr en með prentun Biblíunnar að mótspyrna og stríðsandstaða hófst innri baráttu gegn rómversk-kaþólsku konungsveldinu. Reyndar, með því að afhjúpa lygarnar sem þessi rómverska trú kenndi, vakti Biblían upp fylgjendur sem verðugir voru guðlegar útvalningar og mjög fljótt erfingja svokallaðrar „umbóta“ trúar sem fyrir þeim var trúarleg skuldbinding eins og pólitísk skuldbinding. Þegar þeir voru ráðist á hugsuðu þeir aðeins um að verja líf sitt, drepa með sverði, lensu eða músket til að forðast að verða sjálfir drepnir. Sönn trú er sjaldgæf og einstaklingsbundin, þannig að barn erfir sjaldan styrkleika trúar foreldra sinna. Lúðvík XIV skipulagði sérstakan hóp „dreka“ til að veiða uppi og neyða nýja trúskiptinga til að afneita mótmælendatrú sinni um allt Frakklandsríki. Í suðausturhluta Massif Central, í Cévennes-héraði, var veiðin á Húgenottum hræðileg og afar áhrifarík. Trúin varð leynileg og, mikilvægast sagt, falin. Þess vegna vekur andinn í Opinberunarbókinni 12:6 og 14 upp þennan 1260 ára reynslutíma með tákni „eyðimerkurinnar“: „*Og konan flýði út í **óbyggðirnar**, þar sem Guð hefur búið henni stað, til þess að fæða hana þar eitt **þúsund tvö hundruð og sextíu daga** .../... Og konunni voru gefnir tveir vængir mikillar arnar, til þess að hún gæti flogið út í **óbyggðirnar**, á sinn stað, þar sem hún er nærð **um tíma, tíma og hálfan tíma**, frá andliti höggormsins.*“

Eftir að Lúðvík XIV lést eftirmaður hans, Lúðvík XV, óskammfeilinn nau nafíkill, eftir stöðugt líf í spillingu og skildi eftir sig gjörsamlega rústað Frakkland. Og það var því í gegnum þessa rúst og mikla fátækt sem einkenndist af hungursneyð að reiði Frakka vakti upp hjá Guði. Þetta orð „hungursneyð“ þýðir bókstaflega svipting holdlegs fæðu en einnig, andlega, andlegrar næringar. Ofsóknir kaþólskra sviptu Frakka andlegri næringu Biblíunnar og vegna stuðnings og samþykkis sem fólkið veitti kaþólskri trú, lagði Guð á þá sviptingu og hækkun á brauðverði. Franska byltingin átti rætur sínar að rekja til þessa brauðskorts og það var vegna þess að þeir gátu ekki lengur fundið neitt sem venjulegar konur, húsmæður og mæður, sýndu háværlega fram á. Og á stuttum tíma reis París upp og gerði uppreisn gegn konungsvaldinu og stjórn þess. Í 3. Mós. 26:23-26, Guð tengir þetta tvennt við sömu refsingu: „***hefnarsverð og hungursneyð***“, það er að segja, „***brauðstöngin, brotin***“: „*Ef þessar refsingar leiðréttu ykkur ekki og ef þið standið gegn mér, þá mun ég einnig standa gegn ykkur og ég mun slá ykkur sjö sinnum meira fyrir syndir ykkar. Ég mun leiða sverðið gegn ykkur, sem mun hefna sáttmála míns; þegar þið safnist saman í borgum ykkar, mun ég senda drepsótt meðal ykkar, og þið munuð verða seld í hendur óvinarins. Þegar ég brýt brauðstöng ykkar, munu tíu konur baka brauð ykkar í einum ofni og koma með brauð ykkar eftir þyngd; þið munuð eta, en ekki verða saddir.*“ Þannig, í guðlegri visku, á refsingin sem Guð leggur á við um holdlegt brauð og andlegt brauð, sem eru gerð jafn sjaldgæft og hvort annað. Það var þá sem byltingin, knúin áfram af beiskjum og grimmum hugsunum, myndi gegna hlutverki sínu sem guðlegt hefnarsverð með því að fella fjölda höfuða í tveimur bandamannafylkingum óvina Guðs: kaþólsku konungsveldinu og rómversk-kaþólsku páfahyggjunni. Þróunarvísindakenningar myndu drepa guðlegar opinberanir í hugum fólks og trúleysingi frjálshyggjumanna myndi varanlega láta

fólk gleyma þörfinni fyrir sanna trú. Byggt á grískri og rómverskri fyrirmynd myndi lýðveldisstjórn Frakklands byggja sig á lýðræðisstjórn. Með tímanum, frá áskorun til áskorunar, gerði það tilraunir með 5 gerðum lýðveldi. Sumar þessara breytinga voru gerðar með blóðsúthellingum. Og þessar ýmsu tilraunir sönnuðu að lýðræðisstjórnin býður ekki upp á þá hugsjónarlausn sem mannkynið leitar til einskis.

Mannverur enda alltaf á því að þola afleiðingar þess frelsis sem þær veita sjálfum sér. Vandamálið sem vakið er er svo flókið að í lýðræðisstjórn eyðir maðurinn tíma sínum í að setja lög til að reyna að bregðast við aðstæðum sem upp koma. Tilkoma nýrra viðmiða krefst þess að þau séu endurskoðuð, leiðrétt eða jafnvel felld úr gildi til að koma í staðinn.

Í lífinu samkvæmt Guði hafa nákvæmar reglur verið settar fram og þessi staða hefur þann kost að takmarka þörfina fyrir uppfærslur. Því meira sem einstaklingsfrelsi er takmarkað og virt, því færri tækifæri eru til að opna frjálsar leiðir fyrir uppreisn. En það verður að segjast að uppreisnarseggur mun alltaf finna góða réttlætingu fyrir því að gera uppreisn gegn hvaða rótgróinni skipan sem er, guðlegri eða ekki. Í stjórn Guðs byggist hamingjan á ánægju, þeirri ánægju sem finnst í gegnum samfélag við Guð þegar það verður mögulegt aftur. Og fyrir utan lögmæta hlýðni sem honum ber, skilur hinn mikli skapari Guð eftir mikið frelsi til athafna handa undirgefnum og þakklátum skepnum sínum. Rétt eins og eiginkona sem er ánægð með eiginmann sinn leitar ekki að elskhuga, leitar barn Guðs, uppfyllt af gæsku og trúfesti Guðs, ekki annarra uppspretta óendanlega endurnýjanlegrar ánægju. Og á þessum tíma vorsins 2023 finnst ég þessa tengingu við þennan mikla skapara Guð sem gerði vorið að fyrsta degi ársins fyrir alla sem tilheyrta honum, eftir að hafa verið sættir við hann með viðurkenningu þeirra á endurlausn sinni af „*lambinu*“ Jesú Kristi. Án þessarar andlegu ánægju er mannsandinn óseðjandi hyldýpi. Það er, og er stöðugt, fórnarlamb fjölbættrar holdlegrar löngunar sem varðar neyslu kvenna, karla og, fyrir þá sem eru siðspilltustu, barna, og allra jarðneskra gæða sem fundnar eru upp, framleiddar og seldar á alheimsmarkaði. En til að hafa efni á þessu þarf peninga, meiri og meiri peninga. Og það er hér sem efnahagskreppan og hrunið kemur til að svipta spilla, óútreiknanlega og ágjarna barnið þeim hlutum sem það getur ekki lengur fengið. Afleiðingin er reiði sem leitar að þeim sem bera ábyrgð, mjög fljótt greindar. Það er rétt að aðstæður eru skapaðar af stjórnmalaleiðtogum þjóða, en ef þeir hafa gert illa og eru löglega sekir, þá fjarlægir það ekki ábyrgð þeirra sem leyfa þeim að gera eitthvað án þess að grípa inn í, því í lýðræðisstjórn felur fólkið vald sitt til þingmanna, ráðherra og forseta sem eru fulltrúar þess. Og það er kæruleysi þeirra og pólitískum áhugaleysi sem almenningur skuldar örlög sín og örlög. Þess vegna, ég minnst þess aftur hér, að hinn mikli skapari Guð stjórnar öllu lífi á öllum sviðum þess og þáttum, trúarlegum, stjórnmalalegum, efnahagslegum, hugmyndafræðilegum, vísindalegum ... o.s.frv. Hann skipar stjórnendur allra þjóða eftir því sem fólkið á skilið. Tímar velmegunar og neyðar eru honum til heiðurs frá Adam og Evu til okkar tíma. Á hverjum degi, í lífi okkar, uppgötvað við fréttir sem Guð hefur alltaf vitað, jafnvel fyrir jarðneska sköpun sína. En óvinir hans sjá ekki takmarkanir þeirra og fyrir þá er framtíðin alltaf séð sem tími framkvæmdar hins mikla verkefnis, alheimshamingju sem stöðugt er leitað og

vonast eftir. Og hvað eru þeir stöðugt að leita að? Hinu fullkomna stjórnkerfi, hinum fullkomna manni, hinum fullkomna leiðtoga; en þeir finna þá ekki. Og varðandi þessa hluti er mikil samkeppni; við berum okkur saman, við stöndum frammi fyrir hvert öðru og að lokum stöndum við frammi fyrir hvert öðru í hræðilegum banvænum stríðsátökum. Þannig verður nútímamannkyn okkar smám saman beitt mikilli tortímingu og holdlegri og andlegri hungursneyð áður en það verður stórlega tortímt af „*hefnarsverði*“ Guðs sem framkvæmt er með „*sjöttu lúður*“ hans í Opinberunarbókinni 9:13.

Með tímanum, frá lýðveldi til lýðveldis, hefur veraldleg menntun sem börnum er veitt í Frakklandi af sér sífellt menntaðara fólk, sem hefur sérstaklega notið góðs af þeim langa friði sem Guð veitti frá 1945 til okkar tíma. En ég minni ykkur á að menntun skapar ekki endilega greind, því sönn greind er gjöf frá Guði sem hann geymir aðeins fyrir þá sem hann telur verðuga hennar, þ.e. þá sem kjósa að þóknast honum og læra að þekkja hann, til að þjóna honum betur. Við skulum því gleyma um stund þessum jarðneska sjaldgæfni sem dreifð er meðal fjölda jarðneskra íbúa og skoða ávöxtinn sem þessi veraldlega menntun ber. Þessa tegund verur er hægt að endurnýja að vild. Í hverri tíð, með straumi siðferðisbreytinga, er viðurkenndi staðallinn sá síðasti sem löglega er tekinn upp. Það sem var gott og illt er snúið við og menntaður og hæfur maður finnur í þessum breytingum á dómgreind sönnun fyrir andlegri upphæfð sinni. Það er frammi fyrir þessari stöðu sem við getum skilið hina miklu þörf fyrir að vera takmörkuð af guðlegri opinberun, sem lýsir og ávísar hvað gott og illt er samkvæmt Guði. Með því að fjarlægja þessa bremsu, þessa hindrun, eru hlé og dauði óhjákvæmileg. Og fyrir að hafa fjarlægt þær, finna uppreisnargjarnir menn upp nýjar orsakir og leiðir til að deyja á varanlegan og samfelldan hátt: vegurinn drepur, reykur drepur, áfengi drepur, fíkniefni drepa, lyf drepa með því að meðhöndla ákveðna sjúkdóma, en líka, trúarbrögð drepa jafnvel í eingyðistrú og auðvitað, gerð í þessum tilgangi, drepa stríð líf sem Guð skapaði.

Hinir miklu frönsku skólar hafa menntað og undirbúið yfirstéttina sem stjórna Frakklandi. Ef Guð hefði valið inngöngu í þessa skóla, þá væru þessir yfirstéttar verðugir þessa embættis. En svo er ekki, því það sem réttlætir inngöngu í Þjóðarskóla stjórnsýslunnar eru peningar, auður og tengsl við nýja lýðveldisaðalinn. Synir hinna ríku, sannir fávitar, öðlast ríkispróf til að uppfylla kröfur foreldra sinna og skapa sér síðan feril og komast upp í mikilvægar leiðtogastöður. Og illmenni þeirra hefur ekki breyst og þeir stjórna málum ríkisins með sama áhugaleysi og þeir sýndu í námi sínu. Hvar er þá prófskírteinið sem umbunar og staðfestir sanna réttlæti? Hvað getur orðið um land sem er stjórnað af slíkum skuggalegum persónum? Það er ómöguleikinn á að uppfylla þetta skilyrði sem skýrir öfgar, svik og afneitanir sem hafa svipt Frakkland dýrmætustu eign sinni: sönnu sjálfstæði. Því þetta vandamál leiðir mig til að fjalla um annað viðfangsefni þessarar rannsóknar: tækniveldi.

Hugtakið tæknifræðingur er samsett úr tveimur orðum af grískum uppruna: *techniké* fyrir tækni og *cratos* fyrir ríki, eða tæknilega stjórnun. Í Frakklandi er ENA (National School of Administration) skólinn sem ber ábyrgð á að undirbúa tæknimenn fyrir ríkið. Við vitum að skólinn kennir fræðilega hluti vegna þess að

nemandinn sem er kennt tileinkar sér þá lexíu sem honum er gefin eins og pappír. Og stór hluti af því sem lært er mun vissulega gera honum kleift að takast á við flóknar aðstæður á áhrifaríkan hátt. En vegna þess að það er alltaf „en“ milli kenningar og veruleika á vettvangi, uppgötvar fyrrverandi nemandinn tilvist ótal vandamála sem honum var ekki sagt frá í námi sínu. Lífið er erfitt að draga saman á fræðilegan hátt, vegna þess að mörg viðmið skilyrða það. Að beita þeim reglum sem hann lærir er auðvelt á mælikvarða borgar, erfiðara á mælikvarða lands og enn erfiðara innan Evrópusambandsins. Frammi fyrir erfiðleikum heldur ENA-útskrifaður fast í þekkingu sína og sérfræðiþekkingu og þröngvar sjónarmiðum sínum upp sem hæfur tæknimaður, treystandi á það vald sem embætti hans veitir honum. Í þessari afstöðu hugsar stjórnmálamaðurinn ekki lengur; hann beitir því sem honum hefur verið kennt. Þannig varð Frakkland vitni að mikilli breytingu á stefnu sinni og stjórnun ríkisins um leið og Sameinuð Evrópa tók við stjórn þess. Fjarri vettvangi settu evrópsku fulltrúarnir fyrimæli sín. Öll þessi stofnun var byggð upp með starfsemi fyrstu tæknifræðinganna sem stofnsettu sig í Brussel í Belgíu. Fjarri fólkinu rannsakaði og innleiddi her sérhæfðra fræðimanna leiðir til að stjórna þjóðunum sem tóku þátt í Evrópubandalaginu. Og það sem gerðist í landi okkar, Frakklandi, minnir mig á reynslu Ísraels, sem hafði þau forréttindi að vera stjórnað af Guði í návist hans. En Ísrael hafnaði þessari guðdómlegu nærveru og kaus að verða þræll geðshræringa konunga sinna, með öllum þeim bölvunum sem þeir stóðu fyrir fyrir þessa þjóð, oftar bölvaðir en blessaðir. Frakkland gerði slíkt hið sama; það afsalaði sér frelsi sínu og sjálfstæði til að setja sig undir oki alls kyns arðránsmanna, fjármálafjárfesta helstu alþjóðlegu og evrópsku bankanna. Og hlutur þess af bölvuninni snýr aftur til þess í formi algjörar lömunar, algjörar þrælkunar, ómöguleika á að stýra eigin örlögum.

Ungu tæknimenn okkar eru ekki allir fávitar, því sumir þeirra eru hæfileikaríkir og hafa áhrifamikla leiðtogahæfileika þegar þeim tekst að tæla og sannfæra þá sem eru þeim næstir. Macron forseti er einn af þessum, og núverandi ungi forseti Úkraínu er annað dæmi. Þessir menn kúga stuðningsmenn sína sem dýrka þá. En vald þeirra er ávöxtur óhóflegs stolts ásamt uppreisnaranda sem einkennir okkar tíma. Og vorið 2023 markar raunverulegan upphaf „endalokatímans“ sem spáð er fyrir í Dan 11:40, endalokatíma sem nær yfir sjö síðustu ár, það er að segja síðustu viku spádómsáranna. Sú aukning á hálfgerðu uppreisnarofbeldi sem við erum vitni að í lýðveldisstjórn Frakklands staðfestir þá vélmennamynd sem Páll postuli spáði fyrir um í bréfi sínu til ungs samþjóns síns að nafni Tímóteus samkvæmt 2. Tím. 3:1 til 7: „*Vitið þetta, að á síðustu dögum munu koma örðugar tímar. Því að mennirnir munu verða sérgóðir, fégjarnir, raupsamir, hrokafullir, lastmælendur, foreldrum óhlýðnir, vanþakklátir, vanheilagir, kærleikslausir, ófúsir, rógberar, taumlausir, grimmir, fyrirlíta það góða, sviksamir, þrjóskir, hrokafullir, elska munaðarlífið meira en Guð. Þeir hafa á sér yfirskin guðhræðslunnar en afneita krafti hennar. Snúið ykkur frá slíkum. Meðal þeirra eru sumir sem ganga inn í hús og taka til sín konur, veikar og takmarkaðar í hugsun, hlaðnar syndum, knúnar áfram af alls kyns girndum, sífellt að læra en aldrei færar um að komast til þekkingar á sannleikanum. Eins og Jannes og Jambres stóðu gegn Móse, svo standa þessir menn gegn sannleikanum, spilltir í huga, ranglátir í trúnni. En þeir munu ekki ná meiri framförum, því að*

heimska þeirra mun verða öllum augljós, eins og heimska þessara tveggja manna . “ Það er í þessari lýsingu sem við finnum þetta unga fólk kallað „svarta hópana“ sem kveiktu í ruslatunnur í París og öðrum stórborgum Frakklands í núverandi atburðum. En þessir hópar eru aðeins undanfari uppreisnarhegðunar sem enn mun birtast. Þetta eru aðeins fyrstu sársaukarnir sem dynja yfir vestræna íbúa og gegna stóru sögulegu hlutverki í Frakklandi, þar sem trúin hefur orðið fyrir dauðlegum áhrifum. Guð hefnir sín á þjóðinni sem þorði að ögra honum og fyrirlíta hann fyrst. Og þessi sögulega sannleikur hefur leitt til uppbyggingar nútíma læknavísinda, byggða á íhlutun manna: frá bóluefninu sem Pasteur uppgötvaði til Covid-19 bóluefnisins frá bandarískri rannsóknarstofu. En læknavísindi geta talist lögmæt svo lengi sem þau meðhöndla sjúkdóma sem orsakir þeirra eru sýnilegar og sannanlegar. Þar sem þau hætta að vera það er þegar þau fullyrða að lækna sjúkdóma í mannshuganum en hunsa tilvist ósýnilegra lífa vondra engla og góðra. Ef læknihrinn tekur ekki tillit til allra viðmiða er víst að greining hans getur aðeins verið röng. Og þetta efni leiðir mig til að minna á að mannverur eru af einni tegund og að fyrir utan ákveðna sérkenni útlitis erum við öll hönnuð á sama staðlaða gerð sem við erfðum frá Adam og Evu. Hugarsjúkdómar birtast sjaldan, eða alls ekki, sem einkenni sem sjást með augum umönnunaraðilans, jafnvel eftir að heilinn hefur verið skannaður. Tilvist illkynja æxlis getur fundist, en í því tilfelli er nauðsynleg umönnun ekki lengur geðlæknis heldur læknis eða sérhæfðs skurðlæknis. Raunveruleg vandamál mannshugans eru, eins og á tímum Jesú, vegna athafna ósýnilegra djöfla. Sem Guð skapari gat hann læknað alls kyns sjúkdóma, en hann var sannarlega sá eini sem gat læknað hugarsjúkdóma. Við skulum hlusta á hann gefa þennan vitnisburð um „ **tvo reiðilega haldna menn** “ sem komu til hans í „ **landi Gerasena** “, samkvæmt Matteusi 8:28-29: „ **Þegar hann var kominn hinum megin, í landi Gerasena, mættu honum tveir haldnir menn úr gröfunum. Þeir voru svo reiðir að enginn þorði að fara fram hjá. “** Og sjá, þeir hrópuðu: „ **Hvað höfum við saman við þig að sælda, sonur Guðs? Ert þú kominn hingað til að kvelja okkur fyrir tímann? “** Hér staðfesta þessir illar vættir kenningu Opinberunarbókarinnar 7:2-3: „ **Og ég sá annan engil stíga upp frá austri, með innsigli hins lifandi Guðs. Og hann hrópaði hárrí röddu til fjögurra engla, sem gefið var að granda jörðinni og hafinu** , og sagði: „ **Græðið ekki jörðinni né hafinu né trjánnum, fyrr en vér höfum innsiglað þjóna Guðs vors á enni þeirra** . “ „Spegilmynd illu andanna tveggja ber vitni um að fyrir sigursælan dauða Jesú vissu þeir þegar að þeim væri ætlað dauðans refsing í „ **þínum hins annars dauða** “. En þeir þekktu ekki hjálpræðisáætlun Guðs sem átti að byggjast á jarðneskri holdgun hans í Jesú Kristi. Þeir biðu eftir tíma sínum en voru ómeðvitaðir um hvernig Guð gæti dæmt þá til dauða í fullri réttlæti. Og þessi skipti eru næring fyrir trú hinna útvöldu, því þau vitna, guðlega, um tilvist illu andanna sem mannleg vísindi neita að taka tillit til. Lyfin sem geðsjúklingum eru beitt brjóta niður líkamleg viðbrögð þeirra en reka ekki út illu andana sem ráða ríkjum og stýra huga hins haldna sjúklings. Í fjarveru guðlegrar íhlutunar fæst eina mögulega lækning ef illu andarnir sjálfir velja að yfirgefa hinn byggða og haldna mannshuga, en engin mannleg lyf geta neytt þá til þess. Hins vegar eru tilfellin um hald sem nefnd eru í Biblíunni aðeins afhjúpuð með afar óeðlilegri hegðun. Þau hafa þann kost að láta okkur gleyma að

allt mannkynið er haldið ef Jesús býr ekki í því. Og hverjar eru þessar uppreisnarhegðun sem sést í nútímanum okkar?“ atburðir, ef ekki ávextir mannkyns sem er undir haldi djöfulsins og illum öndum hans? Við fæðumst ekki saklaus, heldur sek, erfingjar syndarinnar og undir haldi Satans og illum öndum hans. Aðeins ósvikin trúskipti sem Jesús Kristur viðurkennir getur frelsað okkur frá þessari banvænu arfleifð, og aðeins á einstaklingsgrundvelli, með því skilyrði að við fyljum þeim staðli sem Guð hefur sett.

Með því að velja að taka upp lýðræðislegt stjórnerfi hefur Frakkland endurnýjað sögulega reynslu Grikkja og Rómverja í röð. Nú er elsta lýðræðisreynslan sú sem gerist í grísku borginni Aþenu. Þar fæddist fyrsta þekkt form lýðræðislegs stjórnerfis og Grikkir á undan okkur reyndu ýmsar gerðir þessarar stjórnar borgarinnar, og á eftir þeim einnig Rómverjar, án þess að vera ánægðir með þá valkosti sem þeir reyndu. Svo mikið að í Aþenu hagaði maður að nafni „Þrasýbúlus“ (– 445 – 389) sér eins og einræðisherra, undir lok sjálfstæðis lýðveldisins Aþenu sem Róm breytti síðan í rómverska nýlendu. Ef ég nefni nafn þessa „Þrasýbúlus“ er það vegna þess að í bréfi stílað til Hinriks Frakklandskonungs nefndi spámaðurinn Michel Nostradamus nafn hans til að spá fyrir um yfirráð síðasta einræðisherrans sem franskt lýðræði yrði að ljúka sögulegu stjórnarferli sínu. Allt við þennan spáða „Þrasýbúlus“ virðist lýsa stíl Emmanuel Macron forseta, alltaf hreinskilinn, reglusamur og einræðislegur. Frammi fyrir andstöðu frönsku þjóðarinnar, sem þolir ekki lengur hroka hans og lögmæti vafasömrar einræðisstjórnar hans, mun ungi forsetinn, sem alltaf er of viss um sjálfan sig og réttindi sín, frá einum degi til annars ganga í skinn þessa spáða „Þrasýbúlusar“. Þessi uppfylling mun þannig staðfesta tilkynningu um mjög umdeildan spámann en hæfni hans til að spá fyrir um staðreyndir hefur þegar verið viðurkennd, allt frá hans tíma.

Grikkinn Þrasýbúlus var hafnað af Aþeningum og fór í útlegð til Þebu. Hann sneri aftur með hermönnum og hertók Aþenu. Aðgerðir hans einkennast af löngun hans til að þröngva lýðræðisstjórn á nágrannaþjóðirnar. Og ég held að ég finni þar sameiginlegan punkt milli þessa gríska Þrasýbúlus og okkar tíma þar sem forseti Macron, mikill stuðningsmaður sameinaðrar Evrópu, gerir það að skyldu sinni að styðja, með því að vopna, lýðræðislega Úkraínu þar sem sjálfstæði hennar er ógnað af Rússlandi. Myrkur fyrirboði er að gríski Þrasýbúlus endar drepinn af íbúum Aspendos... Til að leiða trúleysingjasta land jarðar valdi Guð mann sem fornafnið Emmanuel þýðir: Guð með okkur. Hver getur sagt að Guði líki ekki húmor... myrkur. En við sjáum þar líka mynd af uppreisnargjarnri vantrúaðri þjóð sem hafnar og vill drepa „Guð með okkur“. Forseti Macron deilir með gríska Þrasýbúlusi höfnun sinni af þjóð sinni. Eftir fyrsta kjörtímabil sitt, sem afhjúpaði persónuleika hans, vildi meirihluti Frakka hann ekki lengur. En aðstæður sem Guð hafði komið á leiddu til þess að hann var endurkjörinn til annars kjörtímabils. Þar sem tilfinningar Frakka til hans hafa ekki breyst, er illa kjörni forsetinn enn hataður af meirihluta þjóðarinnar. Sérhver greindur maður, sem er meðvitaður um aðstæður, myndi gæta þess mjög að pirra ekki þetta fjandsamlega fólk enn frekar. Hann, þvert á móti, hegðar sér með hrokafullum yfirvaldi forseta sem kjörinn er og valinn af allri þjóð sinni. „*Bókstafurinn drepur, en andinn lífgar*,“ segir Biblían. Emmanuel Macron er vissulega forseti samkvæmt bókstafnum, en hann

er ekki samkvæmt andanum, eins og sést af hatri sem franska verkalýðurinn ber til hans, sem hann, í fjarveru algers löggjafarmeirihluta, þröngvar ákvörðunum sínum upp á með kerfisbundinni notkun 49. greinar, 3. mgr.

Trú, greind og viska

Þetta eru þrjár stólpar hjálpræðisins sem Guð hefur lagt til.

Trú: Sönn trú er traust sem Guði er veitt, það er að taka tillit til allra biblíulegra opinberana hans. Og þannig fær þetta vers sem vitnað er í Hebr. 11:6 fulla merkingu sína: „**Án trúar er ómögulegt að þóknast honum** . Því að sá sem kemur til Guðs verður að **trúa því að hann sé til og að hann umbuni þeim sem leita hans** . “ Hins vegar, rétt þýtt, fordæmir þetta vers Róm. 6:23 efasemdir: „*En sá sem efast um matinn sinn er dæmdur, því hann gerir ekki af sannfæringu. Allt sem ekki er afrakstur sannfæringar er synd*. “ Nú, í frumgrísku, er orðið sem þýtt er með sannfæringu orðið trú. Reyndar hefur þýðandinn L. Segond í þessu versi rétt fyrir sér að nota orðið sannfæring sem er andstæða orðsins efi. Því ég man að Páll er að fjalla um mjög persónulega afstöðu til kjöts sem fórnað er skurðgoðum, og hér er aðeins um þetta efni að ræða. Hann er því ekki að draga í efa staðlana sem Guð hefur sett, heldur aðeins tvær leiðir til að bregðast við þessu kjöti sem fórnað er skurðgoðum. Rökstuðningur hans er sem hér segir: Sá sem hefur sterka trú veit að það er aðeins einn sannur Guð; sem gefur í skyn þá hugmynd að heiðingjar fórnir kjöti til einskis, til einskis. Sem slíkur heimilar hann sjálfum sér að borða það. Aftur á móti, sá sem sér, með því að borða það, móðgun við Guð, dæmir að hann ætti ekki að borða það. Og Páll dæmir hann veikan í trúnni, því hann er enn fangi fordóma sem byggjast á bókstaf Ritningarinnar en ekki á mannlegum anda og guðdómlegum anda sem lífgar hann. Þannig, fyrir Guð og Pál, eru báðar hegðunirnar réttlætanlegar að því marki sem hvor um sig hegðar sér í samræmi við það sem hann telur vera gott. Þess vegna er orðið sannfæring fullkomlega viðeigandi. En það getur ekki komið í stað orðsins trú alls staðar, og aðeins samhengi viðfangsefnisins réttlætir það eða ekki. Besta leiðin til að forðast efa er að byggja dómgreind okkar á skriflegum fullyrðingum Biblíunnar, þar sem lexíur hennar eru allar lexíur sem miða að því að byggja upp sanna trú. Með því að uppfylla opinberaðan vilja Guðs er ekki lengur hætta á að misskilja vilja hans. Og í Róm. 14:6 segir Páll aftur: „*Einn metur einn dag frá öðrum, annar telur alla jafna. Sérhver sé sannfærður í eigin huga*. “ Hér er Páll aftur að tala um efni sem varðar þá frjálsu skoðun sem Guð lætur hverri sköpun sinni eftir, eftir að hún hefur hlýtt lögum hans: „*Takið vel á móti þeim sem eru veikir í trúnni og deilið ekki um skoðanir*. “ Því að sönn trú er ekki háð skoðun, heldur hlýðni við opinberaðan guðdómlegan vilja. Þannig að Páll leggur til hliðar virðinguna sem ber að bera fyrir hinum heilaga hvíldardegi sem Guð helgaði sem heilaga hvíld, og vekur upp möguleikann fyrir alla að skipuleggja andlegt líf sitt á fyrstu sex dögum vikunnar, sem voru aðeins merktir með tölum, samkvæmt tímaröð þeirra, fyrir Hebrea á hans tíma. Grísk-rómverskar menningarheimar voru fulltrúar í Ísrael, með öllum sínum heiðnu siðspillingum þar sem hver dagur var helgaður mikilli geðguðdómi. Hebrearnir þurftu því að vernda sig gegn þessum illu áhrifum. Og

það er kristin trú sem auðveldast var að vinna með þessari heiðnu afbökun, eftir að hún hafði opnast fyrir heiðingjum.

Trú er einnig andstæða sjónarinnar. Þetta er vegna þess að Guð sem skipuleggur trúna er sjálfur ósýnilegur. Guð gerir sig aðeins sýnilegan mannkyninu í gegnum Heilaga ritningu sem myndar Heilaga Biblíuna. Og hér aftur mun trú hefjast með mjög persónulegri sannfæringu hverrar verur. Sérhver og einn okkar er boðið að svara þessari spurningu: "Er það sem Biblían segir satt eða ósatt?" En það endar ekki þar því við getum líka sagt: "Er það sem Kóraninn segir satt eða ósatt?" og jafnvel: "Er það sem sögukennarinn segir satt eða ósatt?" Það er undir hverjum og einum komið að gefa sitt eigið persónulega svar í samræmi við sannfæringu sína og líf eða dauða trúar sinnar. Og það er víst að þessar þrjár spurningar eiga sér fylgjendur á jörðinni og til að styrkja sannfæringu sína verða þeir allir að næra trú sína með því að dýpka þekkingu sína á því efni sem vekur áhuga þeirra.

Hvað mig varðar, þá valdi ég Biblíuna og með því að dýpka lestur minn og nám í ritum hennar nærði ég trú mína. Og ég er nú viss um að hin tvö spurningaefnin eru hégómleg og án trausts undirstöðu. Sögulegu frásagnirnar sem kenndar eru eru engu að síður mjög gagnlegar til að draga saman atburðarásina. Sú sögulega þekking sem þarf til að túlka spádóma Daníels og Opinberunarbókarinnar er ekki mjög mikil. Guð vildi því færa ljós sitt innan seilingar hinna minnstu á jörðinni. Sönn trú leiðir hina útvöldu til að skilja að þeir lifa í mannlegum samfélögum sem Guð hefur dæmt til að hverfa, vegna þess að þeir hafa kosið að hunsa hann og fyrirlíta. Og ástæðan fyrir þessu vali er líkindi þeirra í persónuleika við fyrstu sköpuðu andstæðu hans, sem varð Satan, djöfullinn; fyrsti mótmælandi fjölheimssögu lífsins; leiðtogi og leiðbeinandi uppreisnarmannahópsins. Á jörð syndarinnar er þessi uppreisnarhópur táknaður á marga vegu, en Guð forgangsraðar þeim fyrsta í sögu okkar tíma: Gyðingafólkinu sjálfu, sem Jesús Kristur kallar „*samkundu Satans*“ án leyndardóms í Opinberunarbókinni 2:9 og 3:9, vegna þess að sögulegir atburðir sem áttu sér stað í Jerúsalem á árunum 30 og 70 réttlættu þá. Hugtakið „*samkunduhús*“ þýðir samkoma á hebresku og er aðeins notað um Gyðinga. Þessi fyrsta uppreisnarhópur hélt engu að síður merki um andlega lögmæti þar sem við, líkt og djöfullinn, getum heimfært á hana þetta vers sem vitnað er í í Esekíel 28:5: „*Dú varst fullkominn í þínum vegum frá þeim degi sem þú varst skapaður þar til ranglæti fannst í þér.*“

Annar uppreisnarleiðtogi okkar tíma hefur ekki þetta lögmæti, því Guð fann hann aldrei „réttan í sínum vegum“ og kristin trúarleg yfirráð hans eru ávöxtur upphefðar, mannráns, skammarlegrar og blekkjandi dulúðar. Postullega trúin varð fórnarlamb öflugrar og útbreiddrar trúarlegrar ölvunar vegna falskra kristinna trúskipta sem friðurinn sem Konstantínus keisari I mikli bauð árið 313 studdi. Þessi trúfasta trú drukknaði í fjölda falskra kristinna sem dreifðust um Rómaveldi. Og það er vegna þessa útbreidda fráhvarfs að Guð ákvað að afhenda þessa falsku kristni jarðneskum rómverskum leiðtoga frá árinu 538, þeim degi sem núverandi páfaleg rómversk-kaþólska trú var stofnun. Guð vildi því gefa sönnnum útvöldum sínum, sem dreifðir voru meðal falskra trúskiptinga, sönnun fyrir bölvun þessarar rómversk-kristnu trúarstofnunar. Hinir útvöldu viðurkenna

alltaf aðeins Jesú Krist sem óumdeilanlegan höfuð kirkju sinnar. Og fyrir þessa útvöldu hafa páfalegar yfirlýsingar ekkert lögmæti. Í Daníel 8 nægja þrjú vers til að Guð geti dregið saman trúarlega brottnám rómverskrar páfahyggju: Vers 10: „Það hóf sig upp til himinshers og steypiti sumum af hernum og stjörnunum niður á jörðina og tróð þá undir fótum.“ Róm snerist til kristinnar trúar og ofsótti dýrlinga sína. Vers 11: „*Það hóf sig upp til hershöfðingja og tók frá honum hina stöðugu fórn og kollvarpaði staðnum*“, grunni helgidóms hans. “ Páfinn hrifsar til sín titilinn höfuð kirkju Krists, tekur frá honum prestlega starfsemi hennar og kollvarpar grundvelli kenningarinnar um postullegan sannleika, táknræna ímynd musterisins eða helgidómsins. Vers 12: „*Herinn var gefinn upp með hinni stöðugu fórn vegna syndar; hornið kastaði sannleikanum til jarðar og dafnaði í verkefnum sínum.*“ » Þetta vers sýnir samantekt tveggja fyrri versanna og minnir þannig á afleiðingarnar, en bætir á mjög mikilvægan hátt við orsök bölvunarinnar sem kom með: „vegna syndar“, það er að segja vegna þess að hætt var að halda helgan hvíldardag frá 7. mars 321. Og Guð tilgreinir enn fremur, til hagsbóta fyrir sína útvöldu, að hann muni láta það starfa allt til enda veraldar: „*og tekst á við verkefni sín.*“

Sönn trú byggist á virðingu fyrir vilja Guðs eins og hann birtist í allri Biblíunni allt til enda veraldar. Því er erfitt að draga hana saman eða lýsa. Þess vegna verður nauðsynlegt að bera kennsl á það sem Guð kallar falska trú svo að hinir útvöldu endurtaki ekki syndirnar sem drýgðar voru gegn honum. Hann málal þannig eins konar samsetta mynd sem við verðum að geta borið kennsl á falska trú í öllum sínum þáttum. Því að eftir andlegri næmni hvers og eins eru sumar vísbendingar greinilega sýnilegar en aðrar eru mun síður. Og það er á þessum lúmskari vísbendingum sem djöfullinn byggir falska trú sem tekur á sig „*yfirskin guðhræðslu en afneitar krafti hennar*“, samkvæmt 2. Tím. 3:5: „... *hafa yfirskin guðhræðslu en afneita krafti hennar. Snúið ykkur frá slíkum.*“ Og á hverju byggist sönn guðhræðslu? Á hlýðni, þessi eiginleiki er í algjöru andstöðu við uppreisnargjarnan og illgjarnan karakter sem einkennir mennina sem hinir útvöldu verða að fjarlægja sig frá.

Greindar

Guð krefst þess og krefst þess fyrir hina útvöldu sem hann frelsar eins og Dan 12:3 kennir: „**Og hinir vitru munu skína eins og björt himininn**, og þeir sem leiða marga til réttlætis munu skína eins og stjörnurnar að eilífu.“; og Dan 12:10: „*Margir munu hreinsaðir verða, hvítir og skírðir. Hinir óguðlegu munu breyta óguðlega, og enginn hinna óguðlegu mun skilja, en þeir sem hafa skilning munu skilja.*“ Í ljósi þessara tveggja versa er það „*greind*“ sem mun einkenna hina útvöldu á endalokatímanum og til hagsbóta fyrir síðustu „viðgerðarmenn sprunganna“ sem stofnaðir voru frá 1843; þessi sprungur hafa verið gerðar í guðdómlegu lögmáli Rómar, Guð tilgreinir: „**og þeir sem leiða marga til réttlætis munu skína eins og stjörnurnar að eilífu.**“ » Jesaja spáir um þessa viðgerðarmenn sprungunnar í Jes. 58:12-13: „*Þjóð þín mun endurreisa hinar fornu rústir og þú munt reisa hinar fornu undirstöður. Þú munt kallaður verða Viðgerðarmaður sprungunnar, Endurreisari vega, Íbúi jarðarinnar. Ef þú víkur fæti þínum frá hvíldardeginum, frá því að gera vilja þinn á mínum heilaga degi, heldur gjörir hvíldardaginn að unun þinni, að helga Jahve með því að vegsama*

hann og heiðra hann með því að ganga ekki þína eigin vegu eða fylgja þínum eigin girndum eða tala hégóma, þá munt þú gleðjast yfir Jahve, og ég mun láta þig ríða á hæðum jarðarinnar og ég mun láta þig njóta arfleifðar Jakobs föður þíns, því að munnur Jahve hefur talað það. “ Fyrsta uppfylling þessa spádóms varðaði hebresku þjóðina sem sneri aftur úr útlegð í Babýlon, en önnur uppfylling átti við um endurkomu hvíldardagsins í aðventistatrúnni frá haustinu 1844. Í báðum sáttmálum eru hinir heilögu settir í útlegð; í gamla sáttmálanum í 70 ár í Babýlon, Kaldeuborg, og í þeim nýja í 1.260 ár í yfirráðum Rómar páfa yfir vændiskonunni. „Babýlon hin mikla.“ Samkvæmt máltækinu „getur tré hulið allan skóginn.“ Á andlegu plani faldi „tréð“ gamla sáttmálans fyrir Gyðingum hjálpræðisáætlunina sem opinberuð var í „skóginum“ nýja sáttmálans. Og Guð einn þekkti tvöfalda uppfyllingu innblásturs síns sem spáð var þjónum sínum, spámönnum sínum.

Þessi lestur á Daníel 12 leiðir mig til að rifja upp hvernig Guð gefur því hlutverk samsetningar opinberana allrar Daníelsbókar, en einnig opinberana Opinberunarbókarinnar sem verður innblásin af Jóhannesi sjö öldum síðar. Því að Guð segir í vers 1: „*Á þeim tíma mun Míkael fram ganga, hinn mikli höfðingi, sem verndar börn fólks þíns. Þá mun koma hörmungatími, sem ekki hefur verið frá því að þjóð var til og allt til þess tíma. Á þeim tíma mun fólk þitt frelsast, sem skráð er í bókina.*“

Hin mikla áætlun Guðs eignar hjálpræði Míkael, englinum sem heitir YaHWéH, þeim sem talar við Daníel, og það er mikilvægt að skilja hvers vegna, í Opinberunarbókinni 12:7, er það enn Míkael, frönskuð sem Michel, sem leiðir baráttuna gegn djöflinum og illum öndum hans: „*Og stríð varð á himni. Míkael og englar hans börðust við drekann. Og drekin og englar hans börðust.*“ Á þennan hátt ljúgar Guð þeim sem halda að þeir geti verið án hvíldardagsins og heilbrigðisreglugerðanna sem Gyðingum voru kenndar, með því að segjast vera Jesús Kristur, sem nafn er sjaldan nefnt í allri Opinberunarbókinni, vegna þess að Guð kys táknrænt hlutverk sitt, þar á meðal páskalambið. Heildaráætlun hjálpræðisins var opinberuð Gyðingum fyrir Gyðinga samkvæmt holdinu og þjóðararfleifðinni þar til Jesú Krists og frá friðþægingardauða hans, fyrir andlega Gyðinga sem Guð tók upp hvað varðar trúskiptingar á heiðingjum.

Opinberunin, sem fær dökka nafnið Apocalypse, er tvíþætt beint til hinna sönnu útvöldu sem finnast í upprunalegu sáttmálunum tveimur. Boðskapurinn og myndirnar sem kynntar eru í þessari guðdómlegu opinberun eru teknar úr þeim sem skrifaðar eru í gamla sáttmálanum. Þær eru því fullkomlega til þess fallnar að vera þekktar af Gyðingum þessa gamla guðdómlega sáttmála. Með því að nefna Míkael í Opinberunarbókinni 12:7 gefur Guð útvöldum sínum merki um að nafnið Jesús sé bráðabirgðanafn sem tilnefnir hann fyrir hlutverk sitt sem friðþægingarfórnarlamb; bráðabirgðanafn en ekki síður mikilvægt. Því það er undir þessu nafni Jesú sem hann frelsar sína útvöldu eða frelsar ekki. Við gerum okkur þá grein fyrir mikilvægi þess að skilja til fulls alla hjálpræðisáætlun Guðs, að fylgja henni og aðlagast henni í öllum sínum stigum sem fram fara á milli flóðsins og endaloka veraldar. Hvort sem andlegir eða holdlegir eru hinir útvöldu einungis Gyðingar sem mynda fólk Guðs. Og Daníel fær þessi skilaboð: „*Á þeim tíma munu þeir af fólki þínu sem finnast skrifaðir í bókinni frelsaðir verða.*“ Á

þeim tíma er samhengi dýrlegrar endurkomu Jesú Krists gefinn þar sem sannarlega útvöldum Gyðingum gefst tækifæri til að viðurkenna hjálpræðið sem byggir á friðþægingardauða Jesú Krists. Bæði kynþátta- og andlegir Gyðingar verða skotmörk og áhyggjufullir vegna ógnarinnar sem að lokum mun leiða til dauða þeirra sem halda hvíldardaginn. Þangað til munu guðhræddir Gyðingar vera fórnarlömb tengsla sinna við hefð feðra sinna, eins og þeir hafa gert undanfarin tvö árþúsund. En við endurkomu Krists munu ekki allir þessir Gyðingar snúast til trúar því það er með Gyðingum eins og með kristna, meðal þeirra eru sannir og falskir. Þess vegna mun Guð halda sig við sinn eigin dóm yfir hverri sköpun sinni, þar sem nafn þeirra er þegar ritað í lífsins bók.

Við lesum aftur í Dan 12:2: „*Og margir þeirra, sem sofa í dufti jarðar, munu upp vakna, sumir til eilífs lífs, sumir til smánar og eilífrar fyrirlitningar.*“ Í þessu versi, án þess að útfæra nánari upplýsingar sem Opinberunarbókin 20 mun opinbera, spáir andinn meginreglunni um tvær uppreisur sem verða aðskildar með „**þúsund árum**“ samkvæmt Opinberunarbókinni 20:3-4-5-6-7. Þessari smáatriðum ber að hafa í huga: Guð er ekki á móti „*eilífu lífi*“ og „*eilífri*“ dauða heldur „*eilífu lífi*“ og „*eilífri smán*“. Þetta er vegna þess að dauðinn er leið frá sköpuðu lífi til tómleikans; þetta er það sem Biblían kennir alltaf um það. „*Smán*“ er, eftir dóm „*annars dauða*“, það eina sem eftir verður af hinum óguðlegu í formi eilífra slæmra minninga fyrir hina útvöldu sem munu lifa af í eilífðinni.

Hin falska rómversk-kaþólska trú hefur leitt fjölda fólks til að trúa því að Guð hafi sjálfkrafa tekið á móti og frelsað „andlega gallaða“ verur. Sú mikilvægi sem hún gefur greind sannar hið gagnstæða og afhjúpar enn frekar herbúðir djöfullegra lyga sem leitast við að blekkja og valda dauða eins margra fórnarlamba og mögulegt er. Þegar Jesús lýsti yfir: „*Sælir eru fátækir í anda, því að þeirra er himnaríki!*“, tilgreindi hann ekki að hann væri að tala um „*anda*“ lifanda Guðs, og allir þeir sem hafa ekki greindina til að skilja hana hafa samþykkt umritunina „andi“, sem getur einnig táknað anda mannsins. Það er því aðeins greind, sú sanna, sem stýrir túlkun þessa orðs „andi“. Og hvað gat mannkynið búið við af kenningum hins forvitnilega Vigiliusar, fyrsta páfans sem settur var undir þessum titli í stóli Rómar, fyrst í Lateranhöllinni, síðan í Vatíkaninu utan Rómar. Nú, þessi staður í Vatíkaninu einkenndist af musteri helgað Aesculapiusi, rómverska guðinum í formi „*höggorms*“, þannig að Guð gaf okkur ták sem réttlætir þessi vers úr Opinberunarbókinni 12:14-15: „*Og konunni voru gefnir tveir vængir arnarins, til þess að hún gæti flogið út í óbyggðirnar, til staðar síns, þar sem hún fæðist um tíma, tíma og hálfan tíma, frá andliti höggormsins.*“ Og höggormurinn spjót vatni úr munni sér á eftir konunni eins og flóði, til þess að flóðið bæri hana burt. „Þegar voru „**hrokafull orð**“ farin að koma út úr „**munni**“ páfadómsins í Vatíkaninu, táknað sem „**lítið horn**“ í Dan 7:8: „*Ég leit á hornin, og sjá, annað lítið horn kom upp úr miðjum þeim, og þrjú af fyrri hornunum voru rifin upp fyrir framan það, og sjá, í því voru augu eins og mannsaugu og munnur sem talaði stórræði.*“

Guð gaf ekki mannkyninu aðeins greind, því í dýraríkinu finnum við einnig greindar verur. Þess vegna ætti aðeins að líta á manninn sem lífveru, ef ekki dýr. Það sem raunverulega greinir manninn frá dýrum kemur fram í þessu versi í Préd. 3:11: „*Allt gjörir hann gott á sínum tíma, jafnvel eilífðina hefur*

hann lagt í hjörtu þeirra , þótt maðurinn geti ekki skilið verk Guðs frá upphafi til enda. “ Þetta er að minnsta kosti eitt sem Guð hefur ekki gefið neinu dýri. Og hið annað er hæfni þess til að dæma gott og illt; eitthvað sem ekkert dýr getur gert, því óttinn sem hundurinn eða kötturinn eða önnur húsdýr hafa við húsbónda sinn byggist á raddtóni þess sem tjáir blíðu, mildi eða reiði en ekki á orðum sem þessi húsbóndi talar. Hins vegar, með þjálfun, getur dýrið tekist að koma á tengslum milli talaðs orðs og verkefnis sem á að framkvæma. Mannkynið okkar bregst við á sama hátt, en með því að ná tökum á fjölda orða sem mynda tungumál. Nú biður Guð sína útvöldu að vígja sig inn í tungumál himinsins, sem kallar auðvitað á gáfur, en einnig visku, þessa æðstu guðlegu gjöf.

Viska

Það einkennist af því að nota gáfur til að finna fínlegar upplýsingar sem Guð opinberar. Á jarðneskri þjónustu sinni talaði Jesús til Gyðinga í dæmisögum, tungumáli sem var einangrað fyrir einfaldlega lífræna manninn. En þetta tungumál talaði til þeirra sem Guð gaf visku. Og það verður að viðurkenna að enginn af hinum 12 útvöldu postulum bjó yfir þessari ómissandi visku. Því Jesús valdi þá úr hópi þurfandi og ómenntaðs fólks, þetta sjálfviljugt til að þjálf þá og fræða þá beint sjálfur. Með því að útskýra fyrir þeim, sérstaklega, hina huldu merkingu dæmisögna sinna, lét Jesús þá skilja hvernig mynd getur borið skilaboð sem rekja má til ólíkra en sambærilegra aðstæðna. Þessi skilningur á að túlka myndir hefur ekkert vitsmunalegt við sig og fræðimenn og farísear gærdagsins og dagsins í dag voru og eru enn of vitsmunalegir til að einbeita sér að samanburðarmyndum. Jesús líkti útvöldum sínum við börn ekki að ástæðulausu, því þrátt fyrir útlit aldurs síns er fullorðinn einstaklingur fyrir Guði aldrandi barn, en samt barn. Því Guð finnur í barninu það sem fullorðinn einstaklingur finnur þar: traust, hlýðni, ósjálfstæði og ástúð í bestu tilfellum, en einnig óhlýðni, mótsögn og uppreisn í verstu tilfellum. Viska byggist ekki á mannlegri leiðsögn og Guð getur hlegið þegar hann sér menn kynna sig sem „vitra“. Aðeins sá sem Guð gefur visku er verðugur þessa hugtaks og hann gefur hana ekki skilyrðislaust. Viska opnar aðgang að tungumáli himinsins, sem er lokað fyrir öðrum mönnum. Þess vegna gefur Guð hana aðeins þjónum sem hann metur verðuga hennar út frá vitnisburði verka sem trú þeirra framleiðir. Jesús sagði: „ Þeim sem hefur mun meira gefið verða.“ Þannig eykst viska hjá þeim sem heiðra hana og telja hana dýrmætustu gjöfina sem Guð getur boðið útvöldum sínum á syndinni. Því að þessi virðing sjálf er fósturvísi að þeirri visku sem Guð mun láta vaxa. Mannleg greind og viska, sem og greind eðlishvöt dýrsins, byggjast á og leiða að sama markmiði: sjálfsbjargarhvötinni. Sérhver lifandi vera veit að líf hennar er í hættu og hefur því viðbragð til að vernda hana og þess vegna er hún tilbúin til að gera hvað sem er. Sá sem er ráðist á ver sig og ræðst á árársmann sinn þegar þörf krefur. En þar sem lífsglaður maður er laus við visku hugsar hann um að verja sig aðeins gegn þeim andstæðingi sem augu hans sjá og bera kennsl á sem slíkan. Á andlegu plani er hann algerlega óvopnaður og varnarlaus, því andstæðingur hans er ósýnilegur. Ólíkt honum, með visku sinni og lifandi trú, greinir hinn útvaldi hinn ósýnilega árársmann sem andi Guðs varar hann við, og hann getur þannig byggt upp vörn sína og vernd með því að fá hana frá Guði, uppsprettu allrar visku og öflugasta allra varnarmanna og verndara.

Viska býður því upp á þriðju víddina í tengslum við manninn sem Guð hefur valið og blessað; þær tvær fyrstu eru, samhliða, sjónrænt samband og heyrnartengsl sem einkenna venjulega manneskju. Að tala tungumál himinsins og skilja það gerir jarðneska útvalda að ósviknum borgara himnaríkis. Því þessi guðdómlega viska er innborgun sem Guð gefur í aðdraganda brottfarar syndarinnar frá jörðinni, til himins þar sem Jesús hefur búið öllum sínum útvöldu stað í 6000 ár jarðnesks lífs.

Við lesum í Opinberunarbókinni 17:9-10-11: „**Hér er hugur viskunnar** . Höfuðin sjö eru sjö fjöll, sem konan situr á. Þau eru sjö konungar: fimm eru fallnir, einn er nú kominn, hinn er ekki enn kominn, og þegar það kemur, verður það að vera stutt. Og dýrið, sem var en er ekki, er sjálft áttundi konungurinn og er af þeim sjö og fer til glötunar. “ Guð leggur hér fram grunn að ráðgátu sem aðeins viska hans getur skýrt. Hann beitir hér sömu meginreglu og hann beitti við postula sína, sem fengu að fá skýringar á dæmisögum Jesú, en það var ekki leyft restinni af Gyðingabjórðinni. Besta vernd guðlegs sannleika hvílir á þeirri staðreynd að hann stjórnar og stýrir hugum allra óteljandi sköpunarvera sinna. Einnig getur uppreisnargjarn maður ekki brotið eða yfirtruft guðdómlega bannið, fyrir hann verður guðdómleg leyndardómur að vera óskiljanlegur leyndardómur allt til dauðadags. Í grunni ráðgátunnar er skýring sem Jesús gefur Jóhannesi í vers 7: „*Og engillinn sagði við mig: Hví undrar þú? Ég mun segja þér leyndardóm konunnar og dýrsins sem ber hana, dýrsins sem hefur sjö höfuð og tíu horn.* “ Aðeins þetta vers gerir okkur kleift að skilgreina samhengið sem er grundvöllur ráðgátunnar sem næst er lögð til. Samhengið sem við vísum til er því samhengið á tímum Jóhannesar, það er að segja samhengið sem fyrstu lesendur þessarar opinberunar lögðu fram. Og þetta samhengi er samhengið við Rómaveldi sem í ráðgátunni táknar sjötta „**konunginn** “ eða ríkjandi stjórn sem er táknuð með skýringunni „**einn er til** “. Í þessu samhengi ríkja rómversku keisararnir frá Róm, en undir „**sjöunda konunginum** “ eða stjórninni mun rómverski keisarinn ríkja frá Austurlöndum, Konstantínópel fyrir Konstantínus og arftaka hans eftir 313, Ravenna-konungadæmið fyrir Jústíníanus keisara árið 538. Í þessari „**sjöundu** “ rómversku stjórn er borgin Róma yfirgefin af keisurum sínum og ráðist inn í hana af þremur innrásarþjóðum barbara sem Rómaveldi hefur sigrað; Herúlarnir árið 476, Vandarlarnir árið 534 og Austgotarnir sem voru reknir burt úr Róm árið 538, það er að segja, hornin þrjú sem voru látin síga niður fyrir litla horni Dans. 7:8: „*Ég virti fyrir mér hornin, og sjá, annað lítið horn kom upp úr miðjum þeim, og þrjú af fyrri hornunum voru rifin upp fyrir því ; og sjá, það hafði augu eins og mannsaugu og munn, sem talaði hrokafullt.* “ Gotarnir komu allir frá Norður-Evrópu, og í þessu finnum við, heimfært á ótrúa kristna Evrópu, það sem þegar gerðist við ótrúa Ísrael í Gamla sáttmálanum; spáði innrásarmaðurinn kom líka alltaf frá Norðurlandi.

Gátan spáir síðan fyrir um rómverska páfastjórn sem stofnuð verður í Róm eftir að hún frelsast undan yfirráðum Austgotana árið 538 og segir um hana: „*Og dýrið, sem var en er ekki, er sjálft áttundi konungurinn og er einn af hinum sjö og fer til glötunar.* “ Söguleg uppfylling staðsetur í raun rómverska páfastjórn á tíma sjö rómversku stjórnanna sem nefndar eru og vegna strangtrúarlegs eðlis síns, „**áttunda** “ „**konungur**“ þessarar ráðgátu, a „**Konungur** “ segir „**öðruvísi** “ í Dan

7:24: „Tíu hornin eru tíu konungar sem munu rísa úr þessu ríki. Annar mun rísa eftir þá, **hann mun vera ólíkur hinum fyrri** og hann mun steypa þremur konungum af stóli.“ Og auk þess, varðandi hann, tilgreinir Dan 8:23: „Að lokum yfirráða þeirra, þegar syndarar eru tortímdir, **mun rísa upp konungur, ósvífinn og slægur**.“ Allir geta séð hversu mikið páfagaukur byggist á listfengi og lúxusútliti klæðnaðar klerka þess, kardinála þess og biskupa þess og lokkandi dýrkun þess sem veitt er „*virkisguðinum*“ í Dan 11:38, eða víggirtum byggingum, sem mynda dómkirkjur þess þar sem sífellt hærri og hvassari turnar benda til guðlegrar stjórnar himinsins: „**Hann mun þó heiðra virgjaguðinn á stalli sínum ; þessum guði , sem þekkti ekki feður sína, mun hann heiðra með gulli og silfri, með gimsteinum og dýrmætum hlutum**.“ Þessu fylgir „*hrokafull*“ afstaða páfans og fyrirlitning fyrir sannleikanum sem opinberaður er í Biblíunni. Þannig er hægt að skilja hverjum það er viðeigandi að kenna eldinum sem eyðilagði aðalturninn og þak dómkirkjunnar „Notre Dame de Paris“; hvert þessara orða er orsök guðlegrar reiði sem Guð getur varla haldið niðri. „Dýrið fer til glötunar“ lýsir gátunni, sem er það sem Dan 7:11 staðfestir með því að segja: „**Ég sá þá vegna hrokafullra orða sem hornið talaði , og á meðan ég horfði á, var dýrið drepð og líkami þess eyðilagður, brenndur í eldi**.“ Opinberunarbókin 17:16-17 staðfestir með því að segja: „**Tíu hornin sem þú sást og dýrið munu hata vændiskonuna, munu færa hana af fötum og gera hana nakta, munu eta hold hennar og gleypa hana í eldi**.“ Því að Guð hefur gefið þeim í hjörtu að framkvæma vilja hans og vera sammála og gefa dýrinu ríki sitt, þar til orð Guðs verða uppfyllt.“ Opinberunarbókin 19:20 spáir enn fremur þessari lokarefsingu dýrsins: „Og dýrið var tekið og með því falsspámaðurinn, sem hafði gjört kraftaverk fyrir augum þess, og með því blekkti það þá, sem höfðu tekið við merki dýrsins og þá, sem höfðu tilbeðið líkneski þess. **Þeir voru báðir kastaðir lifandi í eldsdíkið, sem logaði af brennisteini**.“ Til að ná þessari tortímingu verður þó nauðsynlegt að bíða til loka sjöundu árpúsundarinnar, svo að við síðasta dóminn muni jörðin taka á sig mynd af „*eldsdíki og brennisteini*“, eins og spáð er fyrir um með núverandi dreifðri virkni eldfjalla sem eru dreifð um allan heim; neðanjarðarkvika mun þá dreifast yfir alla jörðina og útrýma vatninu úr höfunum.

Það er þessari guðdómlegu visku að þakka ég skilning minn á hinum guðdómlegu leyndardómum sem ég legg fyrir ykkur skýringar á. Blessið því með mér þessa dýrlegu visku hins lifandi Guðs því hún byggir upp hjálpræði ykkar og mína.

Líf án leiðbeininga

Í dag sný ég mér aftur að efninu um líkamlega og andlega heilsu mannsins, því þetta hefur áhrif á vellíðan hans. Þótt holdlegt líf eigi aðeins sjö ár eftir, lætur guðdómlegi faðir okkar í Kristi mig átta mig á og bera kennsl á orsakir þjáninga okkar sem birtast og leggja á okkur á lífsleiðinni. Ég verð brátt átræðingur og hefði viljað skilja þetta frá fæðingu en eins og allir menn gekk ég inn í lífið án þess að þekkja fyrirmæli þess og foreldrar mínir fengu það ekki heldur frá sínum. Þau gátu því ekkert miðlað til mín og Guð, sá eini sem vissi allt og hafði svarið

við öllu, beið þangað til ég var orðinn þroskaður til að tala við mig og leiðbeina mér. Forgangsverkefni boðskapar hans var að svara þrefaldri spurningunni „hver er ég, hvaðan kem ég, hvert er ég að fara?“ Ég er lífsandinn og lifandi andi, ég kem úr engu og ég stefni í átt að eilífðinni sem boðið er upp á í Jesú Kristi.

Til að skilja hvað við verðum verðum við að rekja alla lífsleið okkar til baka. Hún hefst í móðurkviði okkar, í móðurkviði hennar, þar sem við fljótum í fylgjuvökvanum. Og þessi smáatriði eru afar mikilvæg til að skilja restina af þróun okkar. Kosturinn við þessa innri baða er að hún gerir mannlegu fóstri kleift að þroskast í samræmi þar sem allt yfirborð líkamans sem er í smíðum er ekki undir neinum þrýstingi sem gæti hindrað frumþroska. Forritið sem er að finna í DNA erfðamengis okkar er þannig framkvæmt án vandræða, að því tilskildu að líkaminn verði ekki fyrir skaða af því að vera vafinn utan um naflastrenginn sem tengir hann við næringarlíffæri móður sinnar. Eftir fæðingarþjáningar gengur barnið inn í jarðneskt líf og andar að sér lofti. En hvað breytist fyrir það á þessu stigi lífs síns! Það uppgötvar afleiðingar jarðneskrar þyngdarafslögmáls og gæti iðrast aðstæðna fyrri lífs síns, þar sem líkami þess flaut í mikilli mykt. Það er þessi reynsla, skráð í ómeðvitað minni okkar, sem réttlætir vellíðunartilfinninguna sem fæst í vatnsbaði þar sem nakinn líkami okkar getur enn á ný losað sig við þyngdarafslögmálið. Því að ganga inn í lífið felst í því að standa frammi fyrir margvíslegri grimmd. Og nú þegar, að finna fyrir þyngslum líkamans, finna fyrir hita eða kulda, finna fyrir núningi fötanna á húðinni, svo margar árásir sem nýfætt barn verður að aðlagast! Fæðingartækni felur í sér að dýfa nýfæddu barninu í lítið baðkar þar sem það getur flotið um stund lengur við hlið móður sinnar. Barnið fær þannig tímabundið ró og leið þess til lífsins og takmarkanir þess eru þannig mildaðar. En barnið verður að lokum að horfast í augu við lífið sem gefið er á jörðinni af syndinni og ber ábyrgð á allri sinni grimmilegri árás sem eru aðeins afleiðingar bölvunarinnar sem leggur á allt mannkynið.

Hvað myndi notendahandbókin fyrir jarðneskt líf manna segja? Það er eitt grundvallaratriði sem þarf að vita, og þetta, fyrir mörgum árum, lét Guð mig skrifa í texta lags sem ég samdi. Hér eru orðin: „Vaninn er lögmál sem maður getur ekki sloppið við, og þegar þú heldur að þú hafir náð árangri, þá ræður hann þér meira en nokkru sinni fyrr, Satan heldur þér, hann heldur þér vel.“ Á þeim tíma eignaði ég þessa meginreglu ýmsum fíkniefnum, þeim minna sterku, koffíni úr kaffi, nikótíni úr tóbaki, áfengi og þeim sterkari, ópíum, kókaíni og fleirum. Ég sá þá aðeins það sem var að verða augljóst í núverandi atburðum mannkynsins. Í dag afhjúpa ég minna augljósa hluti, engu að síður mjög skaðlega, sem eru skapaðir af vana. Í þriðju víddinni þjáist efnislíkami okkar stöðugt af afleiðingum venja sem, stöðugt endurnýjaðar, bera með sér afleiðingar kvilla, sjúkdóma og vanstarfsemi helstu líffæra okkar. Svo á bekkjum skólans síns þar sem hann eyðir mörgum klukkustundum, hneigist barnið yfir skrifborðið sitt til að krumpa hrygginn sinn sem mun breytast í hryggskekkju með öllum þeim hryggverkjum sem geta einkennt þennan sjúkdóm sem, ef hann er ekki leiðréttur, mun versna með aldrinum. Ég hef þegar talað um svefnvenjur og verð að koma aftur að þessu efni því ég veit í dag að ég hef orðið fyrir afleiðingum vegna þess að ég hef sofði á hliðinni með höfuðið á kodd. Ég uppgötvaði hversu háður ég er þessum vana því ég á í mestum erfiðleikum með að sofna á hinna hliðinni eða, enn verra, á

bakinu. Þessi staða á bakinu virðist þó vera sú hagstæðasta til að forðast vansköpun á líkama okkar og andliti. Því að svefn á hliðinni þrýstir á húðvefinn á þeirri hlið andlitsins sem hvílir á koddanum. Og ég skil þá hvers vegna vinstri augnlok mín opnast minna en hægra. Reyndar þroskast augu við mjög mismunandi aðstæður; hægra augað þroskast frjálsglega, en vinstra augað, þrýst saman af koddanum, er í langan tíma á hverri nóttu í stífluðu ástandi sem raskar þroska þess. Á næturnar myndast strabismus og hægfara og stigvaxandi aflögun á líkamsbyggingu okkar. Stöðugt þrýst auga endar á því að afmyndast og þessi endurnýjaði þrýstingur getur valdið sporöskjulaga myndun þess og augasteinsins sem leiðir til sjónskekkju; sem veldur mér áhyggjum. Líkami okkar hefur því þann óheppilega ókost að geta fljótt aðlagð sig að nýjum venjum sem hann tileinkar sér einfaldlega með því að endurnýja þær tíðar. En það er mjög erfitt að ná því stigi að breyta vananum. Eðli okkar krefst einskis meira en að fylgja þeirri hjólför sem venjan hefur mótað. Löngun mín til að sofa á bakinu leiddi til þess að ég var vakandi án svefns í nokkrar klukkustundir og að lokum kom svefninn með miklum brothættu, draumum og snemma morguns uppvakningu í þreytuástandi. Slík niðurstaða er vonbrigði en fullkomlega fyrirsjáanleg. Því ég veit að ég þarf að krefjast þess í einhvern tíma að skipta úr því að sofa á hliðinni yfir í að sofa á bakinu, en áskorunin réttlætir nauðsynlega fyrirhöfn, því ég þrái eindregið að losa vinstra augað mitt við þennan næturþrýsting sem stíflar það.

Þegar við stækkum og eldumst þyngjumst við líka, sem hryggurinn okkar ber. Og ef hryggjarliðirnir í hálsinum bera aðeins þyngd höfuðsins þegar við stöndum, þá er það ekki það sama fyrir lendarliðina, sem bera þyngd alls efri hluta líkamans. Þess vegna verðum við að tryggja að hryggurinn sé í bestu mögulegu næturstöðu fyrir hann og forðast falska þægindi mýktar og sveigjanleika. Því á meðan við sofum slaka allir vöðvar og sinar á og allur líkaminn er undirgefinn hræðilegum þyngdarlögmálum; hann sígur og aðlagast stuðningnum sem heldur honum uppi og tekur á sig alla lögun sína, hvort sem hún er hagstæð eða ekki. Þess vegna er þessi tími nætursvefns, kallaður „litli dauðinn“, endurnærandi eða eyðileggjandi eftir áhrifum hans á skammtíma- og langtímaheilsu okkar. Þessi daglegi tími meðvitundarleysis tekur þriðjung af tilveru okkar, sem er töluvert og gefur því góðan sess í notendahandbók lífs okkar. Með því að þekkja þarfir líkama okkar og beina- og vöðvabyggingu hans getur hver einstaklingur valið þá tegund af rúmfötum sem hann þarfnast, sem verða að vera stíf og í engu tilviki of mjúk. En hvað sem því líður, til að viðhalda raunverulegu sjálfstæði okkar, verðum við að forðast að falla undir vana á mörgum sviðum. Venjan bindur okkur með fjötrum sem erfitt er að brjóta. Sá sem sannarlega er frjáls nýtur góðs af því að geta aðlagð sig fljótt að hvaða aðstæðum sem er, og ég gef ykkur þessa vitnisburð sem Jesús Kristur og postular hans upplifðu. Kvöldið fyrir handtöku sína bjó Jesús sig undir að eyða síðustu nótt sinni á Olúfjallinu, frammi fyrir Jerúsalem. Yfirbugaðir af þreytu sem safnaðist upp yfir daginn þurftu postular hans að sofa, eins og þeir voru vanir, og þeir skildu ekki fyrr en eftir handtöku hans hversu mikið Jesús hefði viljað að þeir aðstoðuðu hann og styðdu hann á síðustu stundum frelsisins. Ekkert er réttmætara en þörfin fyrir að sofa, en þessa nótt tók þessi vani á sig grimmilegan blæ fyrir frelsara okkar sem var þannig sviptur bróðurlegum stuðningi postula sinna sem hann elskaði svo mikið. Ég

eyddi persónulega svefnlausum nóttum til að deila ljósinu sem Guð lét mig uppgötva. Ákafinn og hamingjan við að gera þetta guðdómlega ljós þekkt hélt mér vakandi og ég lærði hversu nauðsynlegt það er að vera ekki háður neinu: svefni eða neinum öðrum vana.

Ómeðvitað um lífsreglurnar, kynslóð eftir kynslóð, hafa menn kennt börnum sínum að aðlagast venjum sem þeir hafa ómeðvitað orðið þrælur undir. Móðir mín var dæmigert dæmi um þessa tegund, og ég var algjört andstæða. Líf hennar var eins og klukka, en mitt var frjálst og óháð. Við áttum því mjög erfitt með að samþykkja, þar sem hegðun okkar var svo ólík. En hún elskaði sannleika Drottins og sofnaði í friði sínum og hjálpræði, eftir að hafa meðtekið nýju spádómlegu innsýnina sem Guð lét mig uppgötva og þekkja. Ágreiningur okkar var holdlegur og aðskildi okkur aðeins á jörð syndarinnar. Í komandi ríki Guðs munu þessi holdlegu skilyrði ekki lengur vera til staðar, og aðeins ástin á sannleika Drottins mun vera áfram í huga englanna sem við verðum orðnir.

Venjur varða taktinn í mataræði okkar. Og ég minnst gamla máltækisins „þú verður að borða til að lifa, ekki lifa til að borða.“ Að borða til að lifa heldur líkamanum lifandi og í góðu formi; að lifa til að borða leiðir líkamann til offitu og hormónaójafnvægis, sem er í versta falli banvænt. Annað máltæki segir: „Sá sem sefur, borðar.“ Og það er satt að í tilfellum líkamlegrar þreytu endurheimtir líkaminn meiri lífskraft úr góðum svefni en hann fær úr máltíð. Ennfremur fordæmir þetta máltæki, „Sá sem sefur, borðar,“ réttilega máltíðina sem borðað er fyrir svefn. Góð heilsa allrar sálar okkar krefst þeirrar næringar sem hún þarfnast og þarfnast til að tryggja alla líkamlega og andlega virkni sína, án þess að ofhlaða líkama okkar. Og með því að fylgja þessari meginreglu hef ég haldið sömu hæð og þyngd til þessa dags og ég hef haft frá því ég varð fullorðinn. Ég hef enga óþarfa fitu, enga umframþyngd og ég gríp ekki til neinna lyfja, sem ég þakka allt upplýstum ráðum Drottins Guðs okkar. Ég hef uppgötvað og iðkað, kurteislega, ávinninginn af grænmetisætu frá árinu 1970, í gegnum vitnisburð vinar sem iðkaði það með óumdeilanlegum árangri, þar sem hann var líkamsræktarmaður, og hef iðkað þennan matarvenju, trúarlega, frá árinu 1980, ári skírn minnar í Sjöunda dags aðventistakirkjunni í Valence sur Rhône í Frakklandi. Þessi vinur varð sjálfur Sjöunda dags aðventisti ári á undan mér. Lestur minn á 1. Mósebók og guðdómlegu mataræðisreglunum sem vitnað er í gerði mér kleift að skilja hvernig Guð hafði undirbúið mig líkamlega áður en hann kenndi mér andlega, og staðfesti þannig orðtakið „heilbrigður hugur í heilbrigðum líkama“, sem Guð umbreytir í „heilagan hugur í heilögum líkama“, því það er til „**heilagleika**“ eða „**helgunar**“ sem hann kallar okkur í Jesú Kristi, ásamt öllum öðrum syndurum sem eru erfingjar frumsyndarinnar. Hann kallar alla þá sem vilja finna sanna frelsi með því að vera frelsaðir frá þrældómi syndarinnar þar sem menn eru fangar slæmra venja sem mannleg lög umbreyta í lögmætar og löggildar siði og hefðir. Það er til þess að standast og komast undan þessum sameiginlegu bölvunum sem hinir útvöldu í Kristi verða að vera frjálsir og sjálfstæðir, vitandi að hjálpræði þeirra og vernd á jörðu er aðeins háð Guði og honum einum. Sönn frelsi er eina leiðin til að vitna fyrir Guði gegn syndinni sem hann tilreiknar andstæðingum sínum í óvinabúðunum. En til að standast syndina verður hún að vera fullkomlega skilgreind, og þetta er tilgangurinn sem hann gaf spámannlegum opinberunum

sínum. Þekking á leiðbeiningum lífsins varðar jafn mikið sannleika trúarinnar og að bera kennsl á slæma venjur nætursvefns okkar. Lífið er ekki hægt að greina; það myndar heild sem nær yfir öll hugsanleg efni. Með því að skapa okkur er Guð skapari alls sem táknar okkur sem einstaklingsbundna sál sem samanstandur af líkama og anda. Þjáningar okkar eru sameiginlegar með honum, en þær leyfa okkur að skilja að orsakir leiða til óhjákvæmilegra afleiðinga. Ef barn lærir ekki hvað eldur er, getur það kastað sér í eldinn og dáið brunnið. Við vitum hversu lítið er hlustað á ráð annarra, á meðan lærdómurinn sem við upplifum persónulega er sviðandi en móttækinn og skráður í minni okkar og greind. Þess vegna fæðumst við án þess að þekkja leiðbeiningar lífsins ... við verðum að uppgötva þær í gegnum reynslu sem við lifum í eigin holdi og anda. Og þá megum við ekki gleyma því að við fæðumst í bölvun holdsins og að jarðneska lífsferð okkar er aðeins stig vals fyrir eilíft líf þar sem hætta á illu verður ekki lengur til staðar. Illskan og þjáningarnar sem fylgja lífi syndarinnar á jörðinni hafa þann eina tilgang að láta okkur þrá fullkomið himneskt líf án nokkurs ills. Þess vegna lýsir andinn yfir í Opinberunarbókinni 21:4 um hina útvöldu sem frelsast við endurkomu Jesú Krists: „*Hann mun þerra hvert tár af augum þeirra og dauðinn mun ekki frammar til vera, hvorki sorg né vein né kvöl, því að hið fyrra er liðið hjá.*“ Og sá tími þegar þessum skilyrðum verður hrint í framkvæmd er aðeins sjö ár á undan okkur.

Alþjóðleg staða í lok mars 2023

Pútín forseti, leiðtogi Rússlands, bauð forseta Alþýðulýðveldisins Kína, Xi Ji Ping, velkominn í opinbera heimsókn með miklum heiðri. Á sama tíma tók Rússland á móti afrískum forsetum, eitthvað sem vestrænir fjölmiðlar vildu ekki nefna. Reyndar, fram að því, vildu vestrænir hermenn trúa á möguleikann á hlutleysi Kína og héldu því fram að viðskiptahagsmunir væru forgangsröðun frammar pólitískum skuldbindingum. Það er rétt að í friðaráætlun sem Kína lagði til vegna átakanna milli Rússlands og Úkraínu sýndi Kína sig fylgjandi friði án þess að taka afstöðu. Það duldi þó ekki þá staðreynd að það hefur sérstök tengsl við rússneska þjóðina. Hins vegar, þann 30. mars, sýndu myndir kínverskan forseta hvetja herföngja sína til að búa sig undir að berjast gegn hugsanlegum árássarmanni. Hernaðarfjárveiting landsins mun ná 7% af landsframleiðslu; þetta er gríðarleg hernaðarfjárfesting. Kína er því einnig að búa sig undir stríð, eflaust með það að markmiði að endurheimta eyjuna Taívan. Hins vegar, í þessu samhengi, er Emmanuel Macron væntanlegur til Kína í fylgd með Ursulu Von Der Leyen, forseta framkvæmdastjórnar Evrópusambandsins. Það er enginn vafi á því að evrópsk stjórnvöld munu reyna að sannfæra kínverska forsetann um að útvega ekki Rússlandi vopn og kannski, eins og venja þeirra er, munu þau fylgja beiðni sinni með hótunum um refsiaðgerðir sem allar vestrænu herbúðirnar yrðu lagðar á Kína. Og hér er hætta á að stórt matsvilla leiði til hins gagnstæða við það sem þau vilja ná fram. Því í raun vilja Vesturlönd banna Kína að gera við Rússland það sem þau sjálf eru að gera við Úkraínu, byggt á lögmæti vestrænna laga sem Sameinuðu þjóðirnar hafa samþykkt. En Evrópubúar virðast ekki vera meðvitaðir

um hversu háðir þeir eru Kína, því það er ekki lengur aðeins rússneskt gas sem þeir yrðu sviptir, heldur öllu sem Kína framleiðir og flytur inn til Evrópu til að útbúa um 300 milljónir íbúa. Því Evrópa er einfaldlega búin með kínverskri framleiðslu sem kemur í röðum flutningaskipa hlaðin málmgámum fjórum hæðum á hæð. Án Kína fer Evrópa sextíu ár aftur í tímann nema að hún myndi ekki lengur hafa þau fyrirtæki sem sköpuðu henni auð á þeim tíma. Staða hennar væri því verri en allra þeirra sem hún hefur farið yfir. Hvað varðar Kína, þá hefur það möguleika á að eiga viðskipti við Austurlönd, Mið-Austurlönd og Afríku. Og miðað við þéttleika íbúa landsins, sem er um það bil 1 milljarður og 400 milljónir, á það mikið verk fyrir höndum að útbúa sína eigin íbúa, sem nú hafa, þökk sé Vesturlöndum, allar tæknilegar leiðir til að mæta þörfum sínum. Þrátt fyrir það vaknar spurningin, hvernig mun Xi Ji Ping bregðast við ógn um viðskiptaþvinganir frá Vesturlöndum? Ég held að hann muni þykjast vilja viðhalda viðskiptasamböndum við Vesturlönd, en hann mun ekki skuldbinda sig til neins og á meira og minna dulinn hátt mun hann útvega Rússlandi vopn. Vesturlönd munu uppgötva gjörðir hans og verða neydd til að brjóta sjálf eina körfuna sem þau lögðu öll eggin sín í. Og þessi spillta efnahagslega eggjakaka mun leiða til óróa og pirrings meðal þjóða þess í Evrópu, gjaldþrota, innri átaka, hungursneyða og dauðsfalla.

Vesturlandabúar hafa einnig áhyggjur af hernaðaraðstoðinni sem Kim Yong-un, forseti Norður-Kóreu, hefur veitt Rússlandi. Hann gerir enga leynd á löngun sinni til að hjálpa Rússlandi gegn herbúðum Vesturlanda, þar sem hann, ásamt Bandaríkjunum, er samstarfsaðili Suður-Kóreu, langvinnur erfðaóvinur sinn.

Japan hefur einnig ákveðið að endurvopna sig og býður þegar upp á opinberan stuðning sinn við Úkraínu, sem nýtur stuðnings Bandaríkjanna.

Að lokum sýnir Lukashenko, forseti Hvíta-Rússlands, ótta sinn við að átökin stigmagnist og leiði til kjarnorkustríðs. Í opinberri tilkynningu hans er hvatt til friðarleitar með samningaviðræðum til að forðast stigmagnun, og þessi tilkynning hefst á eftirfarandi hátt: „Ég tek áhættuna á að segja ... o.s.frv.“ Hann tekur áhættu með vini sínum Pútín, sem styður hann bæði pólitískt og hernaðarlega. En á sama tíma fagnar hann komu rússneskra taktískra kjarnorkuvopna til lands síns. Margir vilja vita hvað Pútín og Xi sögðu hvor við annan á fundi sínum í Moskvu. En Pútín daldi alls ekki ákvörðun sína um að ná markmiðinu sem hann setti sér með því að hefja „sérstaka aðgerð“ sína í Úkraínu. Hann þurfti að verja málstað sinn með því að minnast á að þessi „sérstaka aðgerð“ er að breytast í alþjóðlegt stríð vegna viðbragða Bandaríkjamanna og evrópskra NATO-fylkinga. Ef einhver þekkir hugsunarhátt Pútíns vel, þá er það vinur hans Lukashenko, og nýjasta skilaboð hans þar sem hann hvetur til samningaviðræðna eru besta sönnun þess að Pútín er staðráðinn í að ná upphaflegum markmiðum sínum. En hegðun vesturveldanna í NATO hefur gjörbreytt upphaflegu markmiði hans verulega, því að framboð vopna sem drepa rússneska hermenn kyndir undir hatri gegn þeim sem kallar á hefnd gegn öllum vesturveldunum. Og í þessum vesturveldum ætti að skilja þessa hefndarþörf, en svo er ekki enn, því þvert á móti hefur hálfur árangur úkraínsku mótsþyrnunnar vakið vonir um ósigur Rússlands, sem birtist í aukinni hernaðaraðstoð til Úkraínu og eykur þannig stigmagnunina.

Við erum stödd á lykilstundu í þessum átökum, þar sem herirnir tveir, sem hafa barist í eitt ár núna, eru nú siðferðilega og hernaðarlega veikir vegna þess að alls kyns skotfæri eru tæmd: kúlur, sprengjur, eldflaugar, drónar, skriðdrekar og fallbyssur. Á einu ári hafa hinir glæsilegu sprengjubirgðir verið tæmdar, eða næstum því, þar sem skothríðin hefur minnkað verulega í báðum andstæðum fylkingum. Fyrir skapara okkar, Guð sem frelsar í nafni Jesú Krists, hefur þetta stríðsár gegnt lykilhlutverki í undirbúningi fyrir næsta áfanga þar sem markmið Rússlands verður ekki lengur bara Úkraína, heldur Vestur-Evrópa í heild sinni.

Án þess að kynna þetta sem guðlega opinberun, læt ég hugann draga upp möguleika byggða á atburðum samtímans. Og ég rökstyð þannig: endurtekna árásir „konungs *suðursins*“ og „konungs *norðursins*“ á Evrópu geta aðeins átt sér stað ef Bandaríkin draga sig til baka af vígvellinum, það er að segja frá Vestur-Evrópu. Ákafi Evrópu í þágu Úkraínu er aðeins hægt að skýra með hlýðni Evrópu við Bandaríkin, þetta mikla alþjóðlega herveldi sem öll aðildarríki NATO treysta á til að verja sig gegn óvinum sínum, í þessu tilfelli, vorið 2023, Rússland, hitt mikla herveldið á jörðinni. Atburður sem ég er enn ekki meðvitaður um hlýtur að leiða til þess að Bandaríkin draga sig til baka frá Evrópu; hvað gæti þessi atburður verið? Bandarískar forsetakosningar eru í nánd og á þessari stundu vill svartur saksóknari ákæra Trump af óheiðarlegum ástæðum sem eru gagnslausar að þróa hér. En allur flokkur Repúblikanaflokksins fordæmir pólitíska aðgerð sem miðar að því að ýta frambjóðandanum Trump til hliðar og koma í veg fyrir að hann taki þátt í þessum kosningum. Að þessu sinni gæti Bandaríkin, í uppnámi, vel orðið Bandaríkin sundurliðuðu ríkjanna. Því að Jesús Kristur getur brugðist við því með því að brjóta „*hreidurstað*“ *sinn fyrir það*. „**Sameining**“ eins og hann gerði á dögum spámannsins Sakaríá samkvæmt Sak 11:14: „*Þá braut ég annan staf minn*“, **Sameiningu**, *til að rjúfa bræðralagið milli Júda og Ísraels*. „Stríðstíminn sem Guð er að undirbúa um alla jörðina byggist á þessari meginreglu um eyðingu rótgróinna „**sambanda**“. Þannig gæti bandaríska sambandið horfið til að stuðla að hverfandi Evrópusambandinu sem tók það að fyrirmynd. Það er sjálfsagt að ef Bandaríkin yrðu gleypst af borgarastyrjöld hefðu þau hvorki löngun né möguleika á að bjóða Úkraínu og Vestur-Evrópu sem styður það vopn. Þessi áætlun stenst nokkuð rökrétt en óvæntar uppákomur gætu enn leitt í ljós aðrar upplýsingar sem leiða til annarra skýringa. En á meðan er það í reynslu Bandaríkjaþjóðanna sem úrsögn þeirra úr Evrópuátökunum verður að finna réttlætingu sína. Fyrir utan það tilfelli sem nefnt er gæti Bandaríkin lent í stríði gegn Kína sem vill ná Taívan; það er enn mjög raunverulegur möguleiki. Og í þessari stöðu væri erfitt að stjórna stríði gegn Rússlandi í Úkraínu á sama tíma. Í Daníel 11:40 til 45 nefnir Guð ekki hin nýju herveldi sem hafa komið fram í heiminum: Kína, Indland, Norður-Kóreu, Íran, allt hugsanlega óvini Vestur-Evrópuþjóða. En við sjáum nú þegar möguleika á stríðsbandalögum milli þessara...“ lönd. Það er aðeins dag eftir dag að Pútín sér upphaflega áætlun sína um „sérstaka aðgerð“ breytast í stóra alþjóðlega heimsstyrjöld. Það er rétt að hann hafði ekki séð þessa þróun atburða fyrir, en hver gerði það? Enginn á jörðinni, nema einn og einn, hinn mikli Guð holdgervingur í Jesú Kristi. Hann undirbjó fyrirfram allar upplýsingar sem sköpuðu þessa óleysanlegu stöðu. Og mannlegu verkfærin sem hann notar til að koma henni til leiðar voru alls ekki meðvituð um áætlun hans. Þeir sem fylgjast með stríðinu í

Úkraínu telja fjölda dauðsfalla beggja vegna: meira en 200.000 drepnir eða særðir í Rússlandi einu og líklega jafnmargir á Úkraínumegin. Þessar tölur eru hræðilegar, sérstaklega eftir 78 ára frið í Evrópu frá 1945, en þetta er aðeins upphafið að hinni miklu fjöldamorðingu sem mun eyðileggja öll mannlíf á jörðinni þar til Jesús Kristur kemur aftur vorið 2030, að undanskildum lífi síðustu útvöldu sem voru trúfastir hvíldardeginum að því marki að þeim var hótad dauðadómi.

Í visku sinni sagði Jesús Kristur að hver sem hyggst byggja turn verði að tryggja að hann geti klárað hann. En í núverandi heimsástandi eru allir orðnir óáreittir. Rússland fyrst, síðan Bandaríkin, því þótt það sé rétt að landið vildi losa sig við Úkraínu frá herbúðum Rússa, var það ekki tilbúið að gera það á kostnað beinnar átaka við Rússland. Það veit að Rússland býr yfir ógnarafli í kjarnorkuvopnum og óttast skiljanlega að það muni að lokum nota þau, en á sama tíma, í þessu stríði, sýnir Rússland, sem allir vestrænir hermenn óttast, veikleika í herbúnaði sínum sem hefur ekki þróast fyrir hefðbundna átök. Ótrúlega nákvæm vestræn vopn bæta upp fyrir minnihluta úkraínskra bardagamanna, og Rússland hefur lært þetta á erfiðan hátt, en það heldur óumdeilanlegum yfirburðum fjölda og ógnarlegri þjóðernishyggju meirihluta þjóðarinnar. Það veit hvernig á að takast á við högginn og hvernig á að nýta tímann. Á hinn bóginn, í vestur-evrópskum herbúðum, eru auðugu þjóðirnar mjög tregar til að þola þá grimmilegu fátækt sem leiðir til þjóðarkreppu og ofbeldisfullra viðbragða frá fólkinu. Hins vegar hefur alþjóðlegt ástand orðið algjörlega óhagstætt fyrir Evrópu, sem hefur flutt framleiðslu sína til Kína og annarra enn fátækari ríkja í þriðja heiminum í mörg ár. Í versnandi núverandi kreppu mun Evrópusambandið sundrast og hverfa. Á síðustu stundu er ég að safna nýjustu upplýsingum varðandi auknar ógnir Rússa gegn Evrópu. Á mjög opinberan hátt, í skjali, lýsir Pútín yfir **Vesturlöndum sem tilvistarógn við Rússland** og staðfestir þannig annan áfanga stríðsins í Úkraínu þar sem nýi tilnefndi óvinurinn er nú greinilega evrópska NATO. Og nú áskilur Rússland sér rétt til að nota taktískar kjarnorkusprengjur sem áætlaðar eru ef tilvistarógn steðjar að landi sínu. Og það sem er mikilvægt að skilja er að allir þeir sem dæma kjarnorkuógnir Rússa sem falskar og villandi eru ekki heldur meðvitaðir um að Jesús Kristur fyrirskipar þessa hræðilegu eyðileggjandi notkun. Því þessi „ógn“ var forrituð og spáð til að koma á tengslunum sem tengja refsingar „*fjórðu*“ og „*sjöttu lúðursins*“ í Opinberunarbókinni, samkvæmt Opinberunarbókinni 8:12, 9:13 og 11:14. Önnur útgáfa af „*dýrinu sem stígur upp úr botnlausu gryfjunni*“ er rússnesk og mun eyðileggjandi en sú fyrsta sem fjallaði um „ógn“ frönsku byltingarinnar á árunum 1793 til 1794.

Nýtt, nýtt, nýtt...

Þessar nýju skýringar sem berast þennan hvíldardag, 1. apríl, ^{munu} gera þér kleift að skilja betur hvernig Guð lýsir þriðja heimsstyrjöldinni í biblíuspádómum sínum.

Mótmynd þess er í hátíð fyrstu páskanna sem Hebrear upplifðu í Egyptalandi. Það er í þessari uppfyllingu sem við finnum á sömu nóttu vernd Hebrea sem blóð páskalambins hlífði við, en einnig, í algjörri andstæðu, dauða allra „*frumburða*“ Egypta sem voru drepnir sem syndarar; sem mun leiða Guð til

að skapa hátíð „ **friðþægingardagsins** “ sem mun spá fyrir um með trúarlegum athöfnum hvernig Guð hyggst löglega binda enda á syndina sem fordæmir útvöldu sína. Guð mun setja þessa hátíð, sem miðast við **syndina , á 10.** ^{dag 7. mánaðarins}, þegar haustjafndægur hefst, sem andstæða páskanna sem kenna réttlætistilboð sitt **á 14.** ^{degi} fyrsta mánaðarins. Þessi hausthátíð hefur aðeins tímabundinn karakter og kennslufræðilegan tilgang sem dauði Jesú Krists hefur varpað ljósi á og náð varðandi friðþægingu fyrir frumsyndina sem útvöldu hans erfðu. Hún getur því hætt og horfið í kristinni trú, rétt eins og páskahátíðin. En páskarnir verða áfram grundvallardagur fyrir Guð, gerð sem verður endurnýjuð við dýrlega endurkomu guðdómlegs frelsara okkar Jesú Krists, þeirri stund þegar Guð mun tortíma öllum mönnum sem enn bera syndir sínar. Í spádómum tekur Guð alltaf Evrópu sem skotmark því það er í Evrópu sem nafn Jesú Krists er kallað fram og kennt. En þau forréttindi sem fylgja þessari þekkingu gera ótrúmennsku Evrópuþjóða enn sekari en annarra ókristinna þjóða jarðar. Ennfremur gerir þessi þekking, jafnvel ófullkomin, þá að ótrúum frumgróða eða „ **frumburðum** “ sem verðskulda refsingu hans. Og það er í þessu hlutverki að eftir fimm fyrri lúður mun „ **sjötta lúðurinn** “ hans „ **drepa þriðja** “ allra „ **frumburða** “ vestrænnar kristni sem hafa orðið ótrúir og uppreisnargjarnir syndarar. Sönnun þessarar túlkunar er sú staðreynd að móðurkirkjan, kaþólska, telur Frakkland vera „elstu dóttur“ sína; Frakkland, sem er stærsta evrópska stórveldið í NATO. Þessi orðatiltæki „ **frumburður** “ er grundvallarlykill að því að skilja Guð, því það vísar í Opinberunarbókinni 1:5 til Jesú Krists sem „ **frumburðarins frá dauðum** “: „... og frá Jesú Kristi, hinum trúa votti, **frumburði dauðra og höfðingja konunga jarðarinnar! Honum sem elskar oss, sem hefur frelsað oss frá syndum vorum með blóði sínu** , ...“ Allir þeir sem krefjast hjálpræðis hans eru einnig „ **frumburðar** “ í réttindum. Og þetta frá stofnun Ísraels á páskum við brottförina úr Egyptalandi, og Guð staðfesti það með því að nefna Ísrael „ **frumburð** “ sinn í 2Mós 4:22: „ **Þú skalt segja við Faraó: Svo segir Jahve: Ísrael er sonur minn, frumburður minn** .“ En þegar þessir „ **frumburðar** “ réttlæta synd og uppreisnargjarna afstöðu gagnvart Guði, verða þeir syndarar sem verða aðeins þess að vera skyndilega tortímdir af honum. Og þetta er einmitt núverandi staða falskra vestrænna kristinna trúarbragða frá 1843, og fyrir opinbera „aðventismann“ sem Jesús Kristur „ **uppkastaði** “, frá 1994. Hér er útskýrt hvers vegna Guð mun meðhöndla Evrópubúa eins og hann meðhöndlaði Egypta og ótrúa Ísraelsmenn á þeirra tíma. Það sem hér fer á eftir fjallar um hvernig þessi þriðja heimsstyrjöld er kynnt í Dan 11:40 til 45, í Esek 38 og 39, og í Opinberunarbókinni 9:13 til 21. Grunntextinn er Daníelsbók sem sýnir fram á einfaldleika og opinberun á tímaröð átakanna. Perla þessarar nýjungar hvílir á þessari athugun. Sagan nær yfir sex vers; sex eins og sex þúsund ár jarðneskrar syndar. Nú, rétt eins og Jesús bauð sig fram til páska á 14. ^{degi} vors 5. ^{árþúsundsins}, þá vekur 5. ^{versíð í Daníelsbók} upp breytingu á bardagastefnu sem færir frá hefðbundnum toga yfir í kjarnorkueyðileggjandi toga, sem Daníel 11:44 gefur til kynna með því að segja um rússneska „ **konunginn norðursins** “: „ **Tíðindi frá austri og norðri munu koma og skelfa hann, og hann mun fara út með mikilli reiði til að eyða og útrýma mannfjölda.** “ » Vers 40 til 43 einkennast af því að vísa til hefðbundins stríðs sem Esekíel lýsir einnig með því að tilgreina um Rússland, þ.e. „ **Góg** “, í Esek. 38:13: „ **Séba og Dedan, kaupmenn frá Tarsis, og**

allir ungir ljónar þeirra munu segja við þig: Ert þú kominn til að ræna? Hefur þú safnað saman mannfjölda þínum til að ræna, til að bera burt silfur og gull, til að taka búfé og eignir, til að ræna miklu? “ Í ljósi efnahagskreppunnar, sem að miklu leyti stafar af viðskiptaþvingunum Vesturlanda og gífurlegum herútgjöldum Rússa, er þörfin fyrir að „ræna“ fullkomlega rökrétt, ég geng svo langt að segja að það krefjist þess að fá bætt fyrir tjónið sem orðið hefur. En Esekíel einbeitir spádómi sínum að árás Rússa og bandamanna þeirra á Ísrael; eitthvað sem Dan. 11:41 staðfestir: „Hann mun komast inn í **feurstu lönd** og margir munu falla, en Edóm, Móab og höfðingjar Ammóníta munu frelsast úr hendi hans.“ Og á sama hátt spáir Dan 11:45 endalokum rússnesku herjanna: „Hann mun reisa tjaldbúðir hallar sinnar milli hafsins, gagnvart hinu dýrlega og helga fjalli, og hann mun líða undir lok, og enginn mun hjálpa honum“; þessir rússnesku hermenn verða tortímdir á „fjöllum“ Ísraels, samkvæmt Esek 38:21-22: „Ég mun kalla á sverðið gegn honum á öllum fjöllum mínum, segir Drottinn Guð. Sverð hvers manns mun vera gegn bróður sínum. Ég mun framkvæma dóma gegn honum með drepsótt og blóði, með regni og hagléli. **Ég mun rigna eldi og brennisteini yfir hann og yfir herlið hans og yfir hina mörgu þjóðir, sem með honum eru.**“

Í þessu versni er kjarnorkueldur notaður með orðinu „brennisteinn“ því sprenging kjarnorkusprengju breytir loftinu í brennandi „brennistein“. Þar sem stríðsmennirnir drepa hver annan með „sverði“ miðar þessi texti greinilega við þriðju heimsstyrjöldina. En ég á erfitt með þessa texta frá Esekíel því stundum má tengja lýsingar þeirra við þriðju heimsstyrjöldina eða við lokadóminn sem lýst er í Opinberunarbókinni 20:8-9: „Og hann mun fara út til að leiða þjóðirnar, sem eru í fjórum heimshornum, Góg og Magóg, afvega til að safna þeim saman til bardaga. Fjöldi þeirra er sem sandur sjávarins. Og þeir stigu upp á yfirborð jarðar og umkringdu herbúðir hinna heilögu og hina elskuðu borg. En eldur kom niður af himni og eyddi þeim.“ Og þessar tvær mögulegu uppfyllingar eru aðskildar með tímabilinu „þúsund ára“ sem nefnt er sex sinnum í versum 2 til 7 í þessum kafla 20.

Í Daníelsbók 11 markar vers 44 tíma „**friðþægingar fyrir syndir**“ hinna fólsku bandarísku, evrópsku og rússnesku kristnu kirkna, sem ekki falla undir réttlæti Krists og verða því sjálfir að friðþægja fyrir syndir sínar, eins og Egyptar á fyrstu páskunum. Og þetta grundvallarhlutverk mun gera okkur kleift að skilja betur framsetningu þessa stríðs undir tákni þess „**sjötta lúðursins**“ sem lýst er í Opinberunarbókinni 9:13 til 21. Átökin sem vakín eru upp ganga fram hjá í þögn hefðbundnu stríði sem var háð fram að þessari hefndarfullu slátrun, það er að segja þeirri stund þegar kjarnorkuvopn voru notuð til að „**drepa þriðjung mannkynsins**“, eins og Egyptar á fyrstu páskunum. Orðatiltækið „**fyrir klukkustund, dag, mánuð og ár**“ vísar til stundar kjarnorkuþjóðarmorðsins sem einkennir þennan „**sjötta lúður**“. Og meðan beðið er eftir frekari skýringum á þessu efni, undirstrikar þessi orðatiltæki langa bið eftir þessari stund af hálfu **hinna vondu engla**, samkvæmt Opinberunarbókinni 7:1 til 3, sem tilgreinir að þeir hafi beðið eftir henni frá árinu 1844, þegar „**innsigli hins lifandi Guðs**“, tákn um heilaga hvíldardag hans, birtist í aðventistaútvalinni kirkju hans: „**Eftir þetta sá ég fjóra engla standa á fjórum hornum jarðarinnar og halda fjórum vindum jarðarinnar, svo að vindurinn skyldi ekki blása á jörðina né á hafið né á**

neitt tré. Og ég sá annan engil stíga upp frá austri, með **innsigli hins lifandi Guðs**. Hann hrópaði hárri röddu **til fjöðurra engla, sem gefið var að granda jörðinni og hafinu**, og sagði: *Grandið ekki jörðinni né hafinu né trjánnum, fyrr en vér höfum innsiglað þjóna Guðs vors á enni þeirra*. “ Þetta beinist aðeins að syndurum, getur gerst hvenær sem er og er ekki bundið af dagsetningum tveggja trúarhátíða, sem báðar varða **aðeins** hjálpræði hinna útvöldu. Þannig að dagsetningin Afrek þess verður að nota fyrstu **kjarnorkusprengjuna**; sem útilokar ekki, fram að þessum degi, notkun **taktískra sprengja** með minni afli en þær sem Bandaríkjamenn notuðu í Hiroshima og Nagasaki þegar. En að þessu sinni gætu Rússar verið fyrstu til að nota þetta vegna óæðri klassískra hefðbundinna vopna þeirra. Hins vegar höfum við atriði sem setur upphaf innsiglungar hinna útvöldu á haustið 1844, dagsetningu endurreisnar hvíldardagsins sem Joseph Bates skipstjóri samþykkti einstaklingsbundið í október 1844 á undan öllum öðrum aðventistum. Biðin eftir illu englunum gæti því hugsanlega einnig endað á hausttímanum sem er staðsettur á milli 2023 og 2028.

Tengingin milli „**sjötta lúðursins**“ og þessarar stefnumótandi notkunar á hræðilega eyðileggjandi kjarnorkuvopnum er sýnd með áherslu textans á þessa orðatiltæki í vers 18 í Opinberunarbókinni 9: „*Með þessum þremur plágum, með eldinum, með reyknum og með brennisteininum, sem gekk út úr munnum þeirra, var þriðjungur mannkynsins drepinn*.“; en einnig, samkvæmt vers 16, með fjölda hermanna sem eykst með lengd átakanna: „*Talinn á riddurum hersins var tveir þúsundir þúsunda: Ég heyrði tölu þeirra*.“ Þessi áhrifamikli fjöldi, 200 milljónir hermanna, verður aðeins náo á hátindi bardagans. Einmitt sá þar sem Bandaríkin munu ákveða að útrýma Rússlandi og bandamönnum þeirra með **stefnumótandi kjarnorkuvopnum**: sem mun réttlæta viðbrögð rússneska „*konungs norðursins*“ í Dan. 11:44: „*Fréttir frá austri og norðri munu berast honum til að hræða hann, og hann mun leggja af stað með mikilli reiði til að eyða og útrýma fjölda*.“ Og til að „*eyða og útrýma fjölda*“ óvina mun hann í staðinn nota kjarnorkuvopn **sem** hann er ótrúlega vel búinn. Rússland eitt ræður yfir möguleikanum á að skjóta kjarnorkueldflaugum sínum á mjög miklum hraða sem enginn getur stöðvað og komið í veg fyrir að nái til skotmarka sinna.

Ég nýti mér þetta vers til að rifja upp réttlætninguna fyrir því að nefna tvö höfuðpunkta, „**austur og norður**“. Þessir tveir höfuðpunktar tákna staðsetningu rússnesks landsvæðis, allt eftir því hvort rússneski hernámsmaðurinn er í vestri, á Ítalíu eða í Ísrael. Á vestursvæðinu er fæðingarland hans „**í austri**“ og í Ísraelslandi er það „**í norðri**“. Og þessar tvær sýnir eru réttlætanlegar með þeirri staðreynd að bæði kristin trú og gyðingatrú varða þessa spádómlegu opinberun. Einnig verður að taka tillit til þess að vesturfylkingin er táknuð með páfalegri Ítalíu, sem myndar viðmiðunarstöðu hennar sem „konungurinn“ í vers 36, táknaður með fornafninu „**hann**“ í vers 40.

Reyndar framfylgir þessi refsing með „**sjötta lúðurnum**“ refsingu sem er sambærileg við þá þegar Guð drap „**frumburðinn**“ *hjá Egypta. Dagsetning síðustu*, páskahátíðarinnar “er blessun og vernd fyrir trúfasta útvöldu Krists en á sama tíma, í algjörri andstöðu, „*fríðþægingardagur*“, bölvun og refsing fyrir óvini hans sem sviku hann, fyrirritu hann og niðurlægðu.

Þrátt fyrir þetta er undirbúningsfasi þriðju heimsstyrjaldarinnar að ljúka í Úkraínu, en Daníel 11:40 hunsar þennan undirbúning í frásögn sinni. Lýsingin hefst á þeirri stundu þegar arabískir og afrískir múslimskir „*konungur suðursins*“ ræðst á Ítalíu, þar sem aðsetur rómversk-kaþólska páfans er staðsett. Þessi aðgerð hefur enn ekki tekist á og verður aðeins möguleg þegar Bandaríkjamenn yfirgefa Evrópu af ástæðu sem á eftir að koma í ljós í náninni framtíð. Það verður þökk sé þessari múslimsku árás að Rússland „*konungsins norðursins*“ mun framkvæma stórfellda árás á rústaða og veiklaða Evrópu, mjög varnarlaus á bandarískrar verndar.

Mér datt hugsun í hug sem gæti réttlætt að Bandaríkjamenn drógu sig úr núverandi vandamálum Evrópu. Hér er skýringin: Sameinuð Evrópa er um ókomna tíð algjörlega háð búnaði sínum sem smíðaður er í Kína. Því hefur hún ekki efni á að falla í ósætti við hana. En afleiðing þessarar kínversku háðar er sú að Bandaríkjamenn kunna ekki að meta samband Evrópu við hana, sem gætu orðið mjög reiðir ef þetta samband heldur áfram á meðan samband Kína og Bandaríkjanna blossar upp yfir eyjunni Taívan. Samkvæmt orðum hennar er forseti framkvæmdastjórnar Evrópusambandsins mjög meðvitaður um nauðsyn þess að viðhalda góðum samskiptum við Kína. Og vandamálið sem kemur upp er vandamálið um þrískipt samskipti. Hver mun vinna hjarta hinnar fögru Evrópu? Bandaríkin eða Kína, sem þau eru efnahagslega háð? Ef Bandaríkin yrðu sett til hliðar hefðu þau góða ástæðu til að hörfa til meginlands sinnar og láta Evrópu eina um að leysa vandamál sín við Úkraínumenn og Rússa.

Hinn sanni meistari tímans

Guð hefur veitt sönnun þess að hann sé hinn sanni og eini meistari tímans. Frá upphafi, með því að skapa sjö daga vikuna, opinberaði hann að hann myndi leysa vandamál syndarinnar, sem vísar til hvers kyns uppreisnar og áskorunar á stöðlum sem viska hans setti, fyrir allar lífsform sem hann hefur skapað. Góður arkitekt reisir ekki byggingu án þess að gera fyrst áætlun. Reyndar eru nokkrar áætlanir nauðsynlegar: stóra almenna áætlun og ítarlegar áætlanir. Guð gerði það. Stóra áætlun hans nær yfir sjö þúsund ár og ítarlegu áætlanirnar eru verkefni þriggja sáttmála, 2.000 ára hver, sem ná hámarki í 1.000 árum sem helgaðar eru dómi uppreisnarmanna og svikara sem eru dæmdir sekir á háu stigi. Ekkert getur breytt þessari guðdómlegu áætlun. Og til þess að hans útvöldu megi varðveita og miðla þessum sannleika til enda veraldar, opinberar Guð „*blessun sína og helgun sjöunda dagsins*“ sem spáir, hverja helgi, þeirri miklu hvíld sem hann mun deila með sínum útvöldu frá upphafi sjöunda árþúsundarinnar.

Guð hefur falið málið til ársins 2018, og árið sem sjöunda árþúsundið hófst hefur nú verið opinberað síðustu útvöldum hans sem hann telur trúu og verðuga þessa forréttinda: vorið 2030. Þar af leiðandi vita upplýstir þjónar hans að öll verkefni sem manna hafa gert eftir þennan dag eru til einskis og munu aldrei sjá dag þeirra framkvæmda. Og því getum við með örlítið hæðnislegu brosi fagnað

frönsku verkefninu um að hefja smíði nýs „flugmóðurskips“ í lok árs 2025, til að koma í stað gamla „Charles de Gaulle“ sem nú hefur verið í notkun síðan 1994, sem sagt er vera „gott fyrir járnbrautarstöðina“. Hönnuðir verkefnisins ímynda sér ekki að frá og með 2024 muni Frakkland sjálft vera dæmt af Guði sem „gott fyrir járnbrautarstöðina“. Og það er vert að taka fram áhugann á að sjá „úrvinnslu“ á sama tíma hinnar öfugsnúnu 5. ^{stjórnarskrár} Frakklands, sem örlög voru, allt til enda, tengd arfleifð hershöfðingjans de Gaulle. Með þessu verkefni og orðum þess virðist Guð vilja að stjórn málaelítan sjálf spái endalokum Frakklands. Frakkland hefur þegar hætt að nota virtu afrek sín, í gegnum tíðina, skipið „France“ og fallega fljúgandi fuglinn, hina óviðjafnanlegu „Concorde“; hugtak sem minnir okkur á „Place de la Concorde“, sem svo var nefnt árið 1795, þar sem Louis XVI konungur var tekinn af lífi og þar með uppfyllti „^{fjórða} lúðurinn“. Þá stofnaði Napóleon Bonaparte, þessi einræðisherra, forveri núverandi einræðisherra okkar, Concordat. Ég sé í þessum tveimur orðum „Frakkland og Concorde“ þá tvo hluti sem Frakkland hefur afsalað sér í óseðjandi eyðileggjandi skuldbindingu sinni við Evrópu. Og það er ekki að ástæðulausu að þessi elíta, sem studdi stofnun ESB, gerði Þjóðfylkinguna að óvini númer eitt, því „sá sem vill drepa hund sinn, sakar hann um hundaæði.“ Og í sömu skuldbindingu skipti alþjóðleg blanda fólksins „samlyndi“ út fyrir óeiningu.

Meistari tímans opinberaði sig með ótakmörkuðum krafti sínum, sem gerir honum kleift að tilkynna spámönnum sínum áætlanir sínar og láta þær rætast á nákvæmlega þeim degi sem hann spáði. Þessir spádómar mynda nákvæmar áætlanir um guðlega byggingarlist hans. Meistari tímans stjórnar öllum klukkum og það sem hann spáir þekkir hvorki töf né framgang. Við lesum í 2. Pétursbréfi 3:9: „*Drottinn er ekki seinn á sér með fyrirheit sitt, eins og sumir telja seintæti, heldur er hann langlyndur við okkur, því hann vill ekki að neinn glatist, heldur að allir komist til iðrunar.*“ Þessi skýring er í dag mótsögd af spádómlegum opinberunum Guðs. En engu að síður, þegar orð hans eru greind, eru orðin sem töluð eru aðeins sönn fyrir hans útvöldu. En til almenningskilnings ætti að segja: „*Drottinn vill að allir komist til iðrunar.*“ Þessi orð Péturs eru innblásin af Guði með mikilli fínleika, því algjör iðrun verður fengin frá hans útvöldu, aðeins á endalokatímanum sem er okkar.

Jesús Kristur útskýrði áætlun Guðs í myndum á þeim þremur og hálfu ári sem hann starfaði á jörðinni. Og hann opinberaði grundvallarreglur hjálpræðisáætlunarinnar. Ég man sérstaklega eftir þessari kenningu úr Matteusi 25:31 þar sem Jesús segir: „*Þegar Mannssonurinn kemur í dýrð sinni og allir heilagir englar með honum, þá mun hann sitja á dýrðarhásæti sínu. Allar þjóðir munu safnast fyrir framan hann. Hann mun skilja þá hvern frá öðrum, eins og hirðir skilur sauði frá geitum. Hann mun setja sauðina sér til hægri handar en geiturnar til vinstri.*“ Dýrin tvö tákna tvenns konar mannverur: sanntrúaða og falska og vantrúaða. Maðurinn er annað hvort með Guði eða á móti honum. „Sauðurinn“ er tákn um hlýðni og í algjörri andstæðu er „*geithafurinn*“ ímynd stríðsþrjótandi, uppreisnargjarnrar og mótmælandi hegðunar og hefur þann viðbótareiginleika að bera með sér og í kringum sig afar sterka og óþægilega fráhrindandi lykt. Af öllum þessum ástæðum gerði Guð það að tákni syndar í hebresku helgiathöfninni „Yom Kippur“ eða „friðþægingardeginum“. Og í þessari

helgiathöfn er Jesús Kristur ekki geithafurinn heldur hinn heilagi og saklausi berandi syndar sinnar endurleystu, sjálfur táknaður með „geithafrinum“. Því að „páskar og friðþægingardagurinn“ eru fram- og bakhlið sömu myntar og tákna guðdómlega lausn sem Guð færir í dauðlegu máli synduga mannsins. Þessar tvær hátíðir einar kenna alla meginreglu hjálpræðisins sem Guð hefur lagt til erfðasynduga manninn. Þess vegna er tilboð hans beint til allra manna sem eru dreifðir og dreifðir um jörðina. En leiðin til að verða hólpinn er ekkert annað en skilyrt tilboð. Og það er ekki að ástæðulausu að Jesús hélt því fram að segja í Matteusi 22:14: „*Því að margir eru kallaðir, en fáir útvaldir*.“ Þetta er langt frá „merkimiða“ hugtakinu um hjálpræði sem kennt er í öllum kirkjum falskrar kristni. Reyndar er útlitið algjörlega blekkjandi, því Guð bíður ekki raunverulega eftir ákvörðun mannsins um að trúa eða ekki trúa á hann. Þetta er vegna þess að í raun er það hann einn sem kemur til að opinbera sig sínum sönnu útvöldu, sem hann þekkir eðli þeirra, kærleika þeirra til hans og sannleika hans, allt frá sköpun verkefnis hans um frjálst líf sem hann lagði við hlið sér. Sú staðreynd að valið er framkvæmt samkvæmt þessari meginreglu gerir öll mistök á þessu stigi valsins ómöguleg. Hinn sanni meistari tímans er einnig hinn sanni meistari leiksins, sigursæll frá upphafi til enda. Í sex árþúsundir opinberar hann sig sínum útvöldu, á meðan fjöldi telur sig geta krafist hjálpræðis hans, eins og saga Ísraelsþjóðarinnar ber vitni um. Guð viðurkenndi hann sem sitt fólk, en sem slíkan hlífði hann þeim ekki við refsingum sem þau áttu skilið, jafnvel leiddi hann þá til brottvísunar til Babýlonar. Að vera hluti af Ísraelsþjóðinni veitti þeim ekki stöðu frelsaðra útvöldna sem eru verðugir eilífs lífs. Og þetta sama ástand á við á tveimur þúsund árum kristinnar trúar fyrir kristna menn, og nýlega, frá 1994, fyrir sjöunda dags aðventista. Þar sem ég hef verið blessaður og settur til hliðar fyrir spámannlegt verk undir þessu nafni sem Guð hefur valið, til að aðgreina frá hefðbundinni arfleifð boðskap minn og nýju ljósin sem ég hef meðtekið og kynni, í fyrsta skipti síðan 1982, kynni ég mig í dag sem „andófskenndan sjöunda dags og sjöundu stundar aðventista.“ Því að sem þjónn hins sanna meistara tímans felst verk mitt í að stilla spámannlegu klukkurnar á sína sönnu stund, þ.e. sjöundu. Því að haustið 1844 trúðu hinir prófuðu og útvaldu brautryðjendur aðventistahreyfingarinnar (enn á fyrsta degi) að þeir væru á sjöundu ^{stundinni}, þeirri „**Laódíkeu**“ sem lýst er í Opinberunarbókinni 3:14, en þeir voru aðeins á fimmtu ^{stundinni} sem spáð er fyrir um í Opinberunarbókinni, þeirri „**Sardes**“ sem lýst er í Opinberunarbókinni 3:1. Þá, sameinaðir undir opinberu nafni Sjöunda dags aðventista kirkjan, voru þeir árið 1873, á tíma sjöttu ^{stundarinnar}. Og það var ekki fyrr en árið 1991, þegar ég var opinberlega vikið úr aðventistakirkjunni, að Guð lét sjöundu stundina í spádómsverkefni sínu slá. Þessar þrjár aðventistastundir eru kallaðar í röð „**Sardes, Fíladelfía, Laódíkea**“. Ég minni ykkur á að allar dagsetningar sem tengjast þessum þremur tímabilum voru fengnar með útreikningum sem lagðir voru til af spádómstextunum í Daníel 8:14 og 12:12.

5. stund: 1844: Undir nafninu „**Sardes**“ kastaði Jesús Kristur stóru neti árin 1843 og 1844 til að aðgreina mótmælendafiskana í tvo hópa. Hann hélt þessum góðu fiskum fyrir sjálfan sig og kastaði aftur í sjóinn fjölda annarra fiska sem honum voru ómerkilegir og verðlausir.

6. stund: 1873: Undir nafninu „*Fíladelphía*“ heiðraði hann þessa ljúfu fiska, klæddi þá réttlæti sínu og heilagleika og gaf þeim sem tákn um að þeir tilheyrðu honum endurreisn hvíldardagsins. Það er þessi enduruppgötvaðu tenging við Guð sem gefur þeim nafnið „*Fíladelphía*“, sem þýðir að þeir bera blessaðan ávöxt „bróðurkærleikans“. En guðdómlega blessunin er aðeins tengd einni dagsetningu: 1873. Því að handan þessa dagsetningar eru hinir útvöldu varaðir við, boðnir að láta ekki „*kórónu*“ lífsins verða tekin frá þeim.

7. stund: 1991: Undir nafninu „*Laódíkea*“, sem þýðir „*dæmt fólk*“, er sjöunda dags aðventismi prófaður og dæmdur af Jesú Kristi. Ógnin sem gerð var árið 1873 var réttlætanleg, því hún myndi endanlega missa „*kórónu*“ sína árið 1994. Ástæða þessa dóms, sem leiðir til þessa dóms, sem leiðir til þess að Jesús „*ælir upp*“ opinberu stofnuninni, er fyrirlitning hans á boðskap mínum, sem bar titilinn „Opinberun sjöundu stundarinnar“. Árið 1991 var tilkynningin um endurkomu Jesú Krists fyrir árið 1994 fyrirlitin og andmælt af opinberum leiðtogum. Í þessari afstöðu alþjóðlegar höfnunar voru aðventistar um allan heim sviptir guðdómlegri manna sem Jesús Kristur gaf í Valencia til hafnaðs og útskúfaðs þjóns síns. Fordæming mótmælendatrúarinnar, eitthvað sem birtist greinilega í útskýringum mínum á spádómunum, var því hunsuð af öllum meðlimum á þeirri stundu þegar þessi aðventismi sór mótmælendasambandinu hollustu með því að ganga í hóp sinn og samkirkjulega bandalagið sem kaþólska kirkjan skipulagði, til að sameina trúarleg samtök sem Guð hafnaði. Um alla jörðina hafa meðlimir aðventista hunsað tilvist allra þeirra ljósa sem Guð lét mig uppgötva og vita; hluti sem hann vildi deila með þeim til að næra trú þeirra og vekja áhuga þeirra. Er ekki ritað í Amos 4:6: „*Fólk mitt glatast vegna skorts á þekkingu?*“ Ég lét ykkur eftir að meta alvarleika sektar þeirra manna sem þannig sviptu syni og dætur Jesú Krists guðdómlegu andlegu manna hans.

Guð hefur þannig fært útvöldum sínum, sem elska sannleika hans, upplýsingar um stundir þess að jarðneskt verkefni hans verði fullnað, en hvað er að gerast í hinum herbúðunum, þeim sem eru meðal „geitanna“?

Þegar Guð hafði yfirgefið þá urðu mótmælendur og kaþólikkar auðveld fórnarlömb í gildru hinna ýmsu leiða sem djöfullinn og illar vættir hans fundu upp. Einn maður gegndi mikilvægu hlutverki í þessari tegund aðgerða: Charles Darwin. Á ferðum sínum, sérstaklega á Galapagos-eyjum, uppgötvaði hann leguana og önnur dýr sem leiddu hann til að þróa þróunarkenningu sína. Þessi gildra var mjög áhrifarík því undir skjóli orðsins vísindi tókst djöflinum að rífa burt síðustu trúarlegu mótspyrnuna sem tengdist Biblíunni. Því í dag, árið 2023, trúa margir sem kalla sig kristna, á sama tíma, á Guð Biblíunnar og á vísindalegar þróunarkenningar Charles Darwins; án þess að vera meðvitaðir um að önnur útilokar hina. Þeir sem hegða sér á þennan hátt byggja trú sína á guðspjöllum nýja sáttmálans og fyrirlíta rit gamla sáttmálans. Fyrir þá voru þessi rit fyrir Gyðinga og því, fyrir þá, án áhuga. Darwinismi vann sérstaklega á sig evrópska íbúa, sem margir hverjir voru kaþólikkar, með ungbarnaskírni í arfgengri fjölskyldutrú. Aðrir mótmælendahópar eru meira og minna hlyntir guðspjöllunum og bréfum nýja sáttmálans. Þannig sýna þeir fyrirlitningu sína á elsta „*tveimur vottum*“ Guðs sem vitnað er í í Opinberunarbókinni 11:3: „*Ég mun gefa mínum tveimur vottum vald, og þeir munu spá í eitt þúsund, tvö hundruð og sextíu daga, klæddir í sekk.*“

Og fáfræði þeirra á þeim fíngerðum smáatriðum sem opinberast í sköpunarsögunni í 1. Mósebók leiðir til þess að þeir hunsa þau sem opinbera hinn mikla skapara Guð, meistara og skipuleggjanda tímans.

Í Norður-Ameríku hefur Biblían haldið virðingu sinni og þróunarkenningin er andvíg meirihluta sköpunarhyggjunnar í því landi. Hins vegar eru þessir sköpunarhyggjumenn, sem í raun eru mótmælendur, einnig hlyntir því að lesa guðspjöllin og bréf Nýja sáttmálans. Þeir ganga einnig á „einum fæti“. Ameríka er ekki aðeins landið þar sem Frelsisstytta, sem Frakkar buðu upp á, stendur stolt; það er líka landið þar sem allar öfgar eru stundaðar og oftast réttlætanlegar í nafni hins heilaga frelsis. En þetta frelsi er aðeins grimm þrældómur syndarinnar, sem birtist og þróast þar í mörgum myndum: kapítalismi, kynþáttafordómar, fíkniefni, ofbeldi, glæpir og auðvitað, meira en nokkurs staðar annars staðar, óhófleg fjölgun evangelískra hópa sem segjast vera frjálsir, og eru það meira en þeir halda, þar sem þeir hafa aðskilið sig frá Guði. Ameríka framleiðir evangelíska prédikara eins og skógurinn framleiðir sveppi, nema hvað andleg fæða þeirra er enn eittraðri en banvænu sveppirnir, sem aðeins leiða til fyrsta dauðans, á meðan lygin þeirra leiðir fórnarlömb þeirra til „*annars dauða*“, sem lokar endanlega veginum að eilífðinni. En getum við borið samúð með mönnum sem njóta frjálsrar aðgangs að Biblíunni? Viðhorf þeirra sýnir aðeins það sem Guð hefur þegar vitað um þá frá upphafi sköpunarverkefnis síns.

Ég minni ykkur á að einungis lestur bóka gamla sáttmálans ber vitni um fjögur þúsund árin sem hafa leitt mannkynið, frá Adam til fyrstu komu Jesú Krists og, nánar tiltekið, til friðþægingardauða hans. Og það er með uppbyggjandi og fræðandi hlutverki sínu, í þessu skyni, sem hinn guðdómlegi meistari tímans innblés þessa vitnisburði og lét skrifa þá.

Guð, meistari tímans, er einnig meistari greindar og þess vegna krefst hann greindar í hegðun sköpunarvera sinna. Því að allir þeir sem hann hafnar eru hafnað vegna vitnisburðar sem afhjúpar skort á greind. Þessi skortur á greind leiðir til lögfræðilegrar hegðunar sköpunarverunnar sem vanvirðir Guð, skapara hans. En löghyggja hefur ekki aðeins þá merkingu sem henni er hefðbundið gefin, það er að segja, stuðninginn sem hvílir eingöngu á guðlegum lögum. Því löghyggja er umfram allt beiting lagatexta án þeirrar greindar sem þessi beiting krefst. Jesús Kristur tók saman þessa rangu meginreglu og lét Pál segja í 2. Kor 3:6: „*Bókstafurinn deyðir, en andinn lífgar*.“ „*Bókstafurinn*“ getur ekki skilgreint það sérstaka tilfelli sem er grundvallaratriði og myndar hinn sanna tilgang bandalagsins sem stofnað er til milli Guðs og hans útvalda. Fyrir Guð er sá sem elskar hann og sem hann elskar dýrmætari og mikilvægari en öll lög hans, sem engu að síður eru lögmæt í að skilgreina takmörk frelsisins sem hann býður öllum sköpunum sínum. Og hættan á að misþóknast guðdómlegum meistara tímans okkar er, í þessu frelsi sem eftir stendur, nauðsynleg, svo að hver skepna sýni sitt sanna eðli. Og það verður að skilja að án þessa frelsis sem gefið er sköpunum hans gæti Guð ekki dæmt neinn, en dómur hans yfir hverri skepnu sinni er mögulegur og réttlætanlegur, vegna tilvistar hugsunar- og athafnafrelsis þeirra sem Jesús Kristur kallar „*verk*“. Því trú okkar byggist á hugsunum sem gerðar eru áþreifanlegar og sýnilegar af „*verkum*“ okkar, gjörðum okkar. Meistari vitsmunanna krefst því af útvöldum sínum greindrar hegðunar sem

heiðrar og vegsamar hann undir augum allra óvina hans sem Satan, djöfullinn og himneskir og jarðneskir djöflar hans leiða og stjórna. Í ljósi þessara skýringa geturðu betur skilið hvers vegna Jesús Kristur „**uppköstaði**“ stofnun sjöunda dags aðventista árið 1994, eftir að hafa hafnað hinni reyndu og prófuðu mótmælendatrú árin 1843 og 1844.

Getum við verið hissa á því að Guð hafnaði árið 1843 mótmælendakristnum mönnum sem voru kaldir og áhugalausir vegna endurtekinna tilkynninga um endurkomu hans vorið 1843 og haustið 1844, og sumir voru árásgjarnir gagnvart þeim sem vonuðust eftir og trúðu á þessar tilkynningar? Frelsi þeirra bar vitni gegn þeim. Og Guð dæmdi þá rökrétt og réttilega óverðuga hjálpræðis hans. Í þessari fyrstu raun var engin spurning um hvíldardaginn ennþá, heldur aðeins um að sýna áhuga á endurkomu Jesú Krists, það er að segja „aðventista“ hugsun. Það var ekki fyrr en eftir raunina haustið 1844 að Guð beindi útvöldum sínum að þekkingu og iðkun hvíldardagsins. Og hegðun mótmælenda gagnvart boðskap hvíldardagsins staðfesti réttlátan dóm Guðs yfir þeim; þeir fyrirlitu hann, undir því yfirskeyni að þessi iðkun væri aðeins ætluð Gyðingum af hebreskum kynþætti. Þannig báru þeir fúslega vitni um skort á andlegri greindarvitund og fyrirlitningu á orðum Jesú Krists sem engu að síður gerði það ljóst: „*Því að hjálpræðið kemur frá Gyðingum*“; og eins og Páll kenndi í Róm. 11, í Kristi, í áætlun Guðs, er það hinn ættleiddi heiðingi sem verður sannur andlegur Gyðingur en ekki öfugt. Og sér til eilífrar ógæfu, hunsuðu þeir viðvörun Páls, „stóruðust“ yfir Gyðingunum, fóru svo langt að kjósa hvíldardaginn sem Guð helgaði frá stofnun veraldar, rómverska sunnudaginn sem heldur uppi þeim heiðri sem veittur var heiðnum „degi ósigraðrar sólar“ sem rómverski keisarinn Konstantínus I ^{kallaði} hinn mikla, stofnaður frá 7. mars 321.

Ég vísa aftur til þessa tilvitnunar úr munni Jesú Krists í Jóhannesi 4:22: „**Þér tilbiðjið það sem þér vitið ekki, en vér tilbiðjum það sem vér vitum, því að hjálpræðið kemur frá Gyðingum.**“ Lexían sem hér er gefin er sérstaklega fyrir heiðingjana, þar sem Jesús var að tala við samversku konuna sem var ekki gyðingur. Þetta svar Jesú veitir allar skýringar sem gera okkur kleift að skilja sekt falskristni á síðustu tímum okkar frá 7. mars 321, sem einkenndist af því að hætt var að iðka hinn sanna sjöunda dags hvíldardag. „*Þér tilbiðjið það sem þér vitið ekki*“; þetta varðar falskristna frá árinu 321. „*Vér tilbiðjum það sem vér vitum*“; þetta varðar sanna Gyðinga, upphaflega að kynþætti, eins og postulana og fyrstu lærisveinarnir, og andlega Gyðinga sem ættleiddir voru meðal heiðingjana. Með því að segja „**vér**“ hélt Jesús því fram að hann væri algerlega hluti af gyðingakynþættinum, sem hefur forgang þar sem Guð valdi hann til að bera spádóma sína, helgiathafnir sínar, lög sín og alla spádóma sína, eins og Messías gerði sem kom til að færa hjálpræði. Hvort sem hann er umskorinn í holdi eða óumskorinn, þá er hinn sanni andlegi Gyðingur, sem Guð frelsar, umskorinn í hjarta, þar sem hann gerir Guð að herra tímans, sínum sanna föður, sínum skapara. Guð býður okkur einstaklingsbundið upp á möguleikann á að endurlifa reynslu Abrahams, sem Guð tók frá heiðingjum samtímans til Úr í Kaldeu; einmitt þar sem hann síðar, sem tákn um höfnun, lét flytja Ísrael, sem ekki verður ástar hans og verndar, í útlegð, að þessu sinni til Babýlon.

Þegar Guð hafnaði mótmælendatrúnni urðu Fyrsta dags aðventistar að sjöunda dags aðventistum, sem voru valdir þegar mótmælendatrúnni. Aðventismi, sem þannig var stofnaður, hafði köllun og skyldu til að þróast í þekkingu sinni á hinum sanna Guði; sem gerði hann að andlegu gyðingabandalagi. Og árið 1873 voru aðventistarnir, sem voru safnaðir saman og blessaðir af Guði, í þessu hugarástandi. En eins og öll bandalög sem urðu á eftir breytti trúararfurinn fljótt þessari blessuðu og ákafu náttúru í hálfvolga og formlega trú. Og árið 1991 náði þetta ástand, sem var óverðugt Jesú Kristi, hæsta stigi sínu. Strax árið 1982 kynnti ég á staðnum, í Frakklandi, í Valence-sur-Rhône, fyrir aðventistabráður mína niðurstöður fyrstu rannsókna minna á spádómum Daníels og Opinberunarbókarinnar, og ég varð mjög hissa á að sjá að þær vöktu engin merki um áhuga eða jafnvel áhuga. Þannig gat ég skilið hvað Jesús kann að hafa fundið á sínum tíma af sömu ástæðum. Ég gerði mér þá grein fyrir því að þessi hegðun hefur endurtekið sig á öllum tímum og að hinir sönnu útvöldu Guðs í Jesú Kristi eru eins sjaldgæfir og gullmolar. Orð Jesú voru staðfest: „*Því að margir eru kallaðir, en fáir útvaldir*.“ Ég sætti mig því við aðstæðurnar og hélt áfram námi mínu og rannsóknum, minnt á orðtakið: „Ef þeir vilja það ekki, þá skulu þeir að minnsta kosti ekki valda öðrum viðbjóði.“ En hér hafa stjórnvöld gert allt sem í þeirra valdi stendur til að valda þessum öðrum viðbjóði og þau verða því að taka á sig sekt sína og ábyrgð á þessu tapi sálna sem sviptar eru guðlegri næringu, að dómi Jesú Krists.

Árið 1991 valdi Meistari Tímans þennan tíma til að uppfylla boðskapinn sem beint var til aðventisma á svokölluðum „*Laóðikeutíma*“. Kynning á fyrsta fjölrítuðu verki mínu í kirkjunni á staðnum, sem bar heitið „Opinberun sjöundu stundarinnar“, vakti viðbrögð hjá prestinum og öldungunum. Ráðstefnunefnd Suður-Adventista tók málið upp. Fundur var síðan haldinn í Valencia milli prestsins á staðnum, öldungs, mín og þriggja aðventistabráðra og -sysstra á staðnum sem deildu og kunnu að meta spádómlegar skýringar mínar. Þegar einn af vitnum mínum ásakaði prestinn um kennslu sannleikans breytti hann skyndilega afstöðu sinni til mín og það var þetta kvöld, þegar ég kom heim, að systirin sem varð vitni að þessum fundi sá „stjörnu falla“ lóðrétt fyrir augum sér. Ég var síðan beðinn fyrir framan allan staðbundinn fund að hætta að tilkynna endurkomu Jesú Krists árið 1994 og það var aðeins haustið 1991. Presturinn neitaði að verða við þessari kröfu og lýsti því yfir, fyrir hönd safnaðarins, að ég yrði formlega fjarlægður af skrá yfir meðlimi aðventistasamfélagsins.

Hvernig varð trú á endurkomu Jesú Krists árið 1994 ómöguleg árið 1991, á meðan mun minna umdeild yfirlýsing safnaði saman 30.000 trúuðum sálum í Bandaríkjunum haustið 1844? Tímapátturinn og eyðilegging hans bera einir ábyrgð. Jesús Kristur og postular hans spáðu allir fyrir síðustu dögum, kólnun guðrækni, næstum hvarfi „kærleikans til sannleikans“. Á milli 1873 og 1994 liðu 120 ár, lengd uppreisnargjarnrar mannsævi sem Guð ákvað á tímum Nóa, samkvæmt 1. Mósebók 6:3: „Og Jahve sagði: **Andi minn mun ekki eilíflega dvelja í manninum**, því að hann er líka hold, **heldur munu dagar hans vera hundrað og tuttugu ár**.“ Í samræmi við þessa yfirlýsingu, að loknum 120 ára opinberri starfsemi aðventista, dró Guð anda sinn til baka frá opinberri stofnanaaðventisma. En rétt eins og Nói lifði af flóðið með 7 manns, lifði

aðventismi og spámannlegt hlutverk hennar af þessa opinberu sameiginlegu uppköst. Ég hef verið varðveitandi hinna stórfenglegu opinberana sem andi tímans meistara færir mér frá sjöunda himni og lætur mig uppgötva að deila þeim með ykkur. Eins og í brúðkaupinu í Kana hefur Jesús geymt besta vínið sitt fyrir okkur til síðasta dags. Sá heiður sem okkur er boðinn er gríðarlegur, ómælanlegur og takmarkalaus, eins og Guð tímans sem býður hann upp á með eilífð sinni.

Með því að hafna árið 1991 trénu sem táknaði tilkynningu um endurkomu Jesú árið 1994, hafnaði aðventisminn skóginum sem táknaði 34 kafla spádóma Daníels og Opinberunarbókarinnar, sem verkið „Opinberun sjöundu stundarinnar“ kynnti þeim fullkomlega upplýstan og afkóðaðan, með þeim eina kóða sem Biblían og ein hennar bendir til. Og það er án efa þar, í þessu ófyrirgefanlega mistökum, sem Guð fann á réttlátan og óaðfinnanlegan hátt réttlætingu til að fordæma skort hans á greind sem vanvirðir hann. Í nútíma alþýðumáli er þessi heimskulega hegðun lýst með formúlunni: „að henda barninu út með baðvatninu.“ Guð getur ekki samþykkt að vera táknaður með slíkum vitnisburði um brjálæði, hann sem er uppspretta og meistari tímans og greindar.

Þegar hugmynd hans um tíma er ekki bundin og takmörkuð af þeim tölum sem Guð hefur sett, lítur maðurinn á tímann sem framundan er sem ótakmarkaðan. Þess vegna er hann dæmdur til vonbrigða og að sjá alla sína fólsku hugmynd um tilveru skyndilega hrynja. Líf hans sjálft mun skyndilega enda í sameiginlegri tortímingu, jafnvel þótt Guð hafi boðað það í spádómum sínum. En augnaráðið sem beinist að óþekktri framtíð gæti, í nauðsyn, verið skilið, en vísindamaðurinn horfir til fortíðarinnar með þessari sömu fólsku hugmynd og setur fram tilgátur sem gefa jörðinni hundruð milljóna ára gamla, á meðan hún mun fagna 6000 ára afmæli sínu ^{afmæli sínu} vorið 2030. En hver gæti komið í veg fyrir að fíflið þjáist af afleiðingum frjálstrar ákvörðunar sinnar? Ekki ég; og ef Guð sjálfur dæmir hann verðugan örlaga sinna, þá ber ég ekki ábyrgð á missi hans. Ég er áfram „verndari fyrir bræður mína og systur“ en ekki umfram þeirra eigin ákvörðun sem gerð er í fullkomnu frelsi, því „enginn er skyldugur til að gera hið ómögulega“ og „allir fara að sofa eins og þeir búa um rúmið sitt“; hvílík gagnleg viska í þessum vinsælu orðum!

Þátturinn „tími“ er uppspretta breytinga og fyrst og fremst sá Guð tilvist sína breytast gríðarlega með tímanum. Og meðan hann beið eftir því besta þoldi hann það versta. Og líf hans er enn sambærilegt við okkar í þessu tilliti, þar sem Guð valdi að tengja jarðneskt líf við himneskt líf sitt. Hann sameinaði þau enn frekar með holdgun sinni í Jesú. Og á sjö dögum var Jesús lýstur konungur Gyðinga og fagnað með dýrð af sama fólki og hrópaði til rómverska landstjórans Pontíusar Pílatusar viku síðar: „Krossfestu, krossfestu,“ á degi sjálfviljugs dauða síns. Tíminn er þó ekki einn ábyrgur fyrir breytingum, því það er syndin sem veldur þeim. Reyndar, í eilífðinni sem á undan kemur og þeirri sem kemur, breytist Guð ekki, en framlenging eilífrar hamingju verður vegna þess að höfundar breytinganna, himneskir og jarðneskir syndarar, eru algerlega útrýmt. Því að til að ná markmiðinu sem hann setti sér þurfti Guð að flokka, velja og útrýma sköpunarverum sínum í samræmi við fyrirmyndina sem er aðlöguð að eilífu lífi þar sem gildi munu aldrei breytast.

Saga hins himneska lífs sem kom á undan jarðneskri sköpun hefur ekki verið skrifuð vegna þess að himneskar aðstæður ollu ekki miklum sýnilegum breytingum. Freisting Satans og landvinningar á sálum engla voru sársaukafullt fundin í hugsunum og huga englanna sem voru trúir Guði. En á jörðinni sem sköpuð var fyrir syndina urðu breytingar á aðstæðum sýnilegar, fyrst og fremst ferðin frá upprunalegri fullkomnun til ófullkomleika tengd bölvun syndarinnar. Freistingin varð greinilega sýnileg og auðkennd með stofnun dauðans sem beitt var á alla jarðneska sköpun. Á jörð syndarinnar varð framgangur illskunnar mjög augljós, og þannig, eins og „*dagur*“ fylgja „*nætur*“, fylgdu tímar „*ljóss*“ tímum meiri eða minni „*myrkurs*“, í stöðugri og eilífri víxlverkun. Í stöðugri leit sinni að hugsjónakerfinu og kerfinu byggir, eyðileggur, lyftir og endurbyggir heimur syndarinnar mismunandi fyrirmyndir. En hann eltir speglun sem færast lengra og lengra frá honum, vegna þess að hann hefur ekki skilið að vandamál mannkynsins er syndin sem er í mannum. Guð skildi þetta svo vel að hann varð holdgervingur í Jesú Kristi, „*til að binda enda á*“ morðóðlega harðstjórn þess. Þetta er það sem hann sagði í Dan 9:24, og gæti ekki verið skýrara: „*Sjöttíu vikur eru ákveðnar yfir fólk þitt og yfir þína heilögu borg, til að fullgera afbrotin og til að binda enda á syndir, til að friðþægja fyrir misgjörðir og til að koma inn eilífu réttlæti, til að innsigla sýn og spádóma og til að smyrja hið allra helgasta.*“ Dauði Jesú greiddi fyrst verðið sem frumsyndin skuldaði brotnu lögmáli Guðs, en vandamál syndarinnar er aðeins að hluta leyst í þessu. Sem betur fer fórnaði Jesús Kristur fullkomnu lífi laust við alla synd, fullkomnu réttlæti sem gefur honum rétt til að reisa sjálfan sig upp. Og það er í krafti fullkomins upprisins réttlætis síns sem hann getur endanlega leyst vandamál syndarinnar með því að tortíma syndurum sem eru enn berendur synna sinna.

Guð, hinn eini meistari tímans, hefur gefið djöflinum og syndinni 6.000 ár til að bera ávöxt. Hann hefur gert tímann að öflugum vopni sínu, sem virkar kröftuglega eftir 4.000 ár og 2.000 ár síðar. Með þessum tveimur kröftugu inngrípum mun hann hafa leyst vandamál syndarinnar að fullu. En sjöunda árpúsundið mun gegna ómissandi hlutverki þar sem það mun leyfa hinum útvöldu heilögu að dæma uppreisnarmennina sem eru ætlaðir til að þjást „*annar dauða*“ við síðasta dóm. Þannig, þegar þessu sjöunda árpúsundi lýkur og hinir föllnu sem Guð hafnaði hafa verið tortímdir og endanlega útrýmt, mun spádómsvikan sjö þúsund ára ljúka. Guð mun þá geta endurreist jörðina í fullkomna og dýrlega paradísarmynd til að búa þar meðal endurleysta sinna að eilífu.

Ég verð nú að leiðrétta útbreidda misskilninginn um það sem Guð kallar „*að binda enda á syndina*“. Því margir eigna Messías Jesú eingöngu uppfyllingu þessa verkefnis. Eins og það væri um að ræða að Guð uppfyllti geðshræringu og eftir það yrðu sköpunarverur hans frjálsar til að starfa í fullkomnu frelsi og heimilaðar til að syndga. Nei! Guð er ekki óútreiknanlegur heldur afar kröfuharður. Og það sem hann krefst af útvöldum sínum, sem hann samþykkir að frelsa, er að þeir afneiti syndgunni gegn honum og helgiathöfnum hans, boðorðum hans og lögum. Syndinni lýkur aðeins þegar syndarinn syndgar ekki meira, eða að minnsta kosti syndgar ekki meira, sjálfviljugur. Og það er einmitt til að öðlast löglega réttinn til að hjálpa útvöldum sínum að syndga ekki meira að Guð bauð sig fram sem fórn í Jesú Kristi. Friðþægingardauði hans var því nauðsynlegur svo

að útvöld hans sjálfir myndu hætta að syndga. Þessi orð Jesú í Jóhannesi 15:5 fá því fulla merkingu: „Ég er vínviðurinn og þér eruð greinarnar. Sá sem er í mér og ég í honum ber mikinn ávöxt, **því án mín getið þér alls ekki gjört** .“ Jesús sagði það og hans sönnu útvöldu trúa því og upplifa það á hverjum degi lífs síns.

„Með tímanum breytist allt, allt líður hjá, allt þreytist, allt brotnar“ segir annað máltæki og það á svo sannarlega við um alla efnislega hluti. En mannlegt líf byggist ekki eingöngu á efnislegum gildum og miklar breytingar eiga sér stað með tímanum af öðrum andlegum og siðferðilegum ástæðum þegar gildin sem haldið er uppi valda þeim vonbrigðum sem verja þau og réttlæta. Breytingar á stjórnmalastefnu leiða af þessu, að lokum með sömu vonbrigðum. Svartsýni tekur yfir hugann og mannverur vita ekki lengur hvert þær eiga að snúa sér. Í þessu landi Frakklands þar sem ég fæddist hafa gríðarlegar breytingar breytt þjóðernissamsetningu þess. Og ég man að á bernskuárum mínum voru aðeins tvö svört börn í bænum mínum Valence, eða negrar eins og það var viðeigandi að segja á þeim tíma áður en bandaríska normið kom til að þröngva sér upp til að afbaka menningu okkar. Á þeim tíma benti Negritude á kynþátt vegna meirihlutatilhneigingar sinnar til formfræðilegra sérkenna, en svarti liturinn var ekki áberandi. Ég minni enn á hér að það er enginn annar litur en svartur og hvítur með fjölda millilíta af meira og minna koparlitum vegna blóðsins, því undir þessum húðum af ólíkum þætti rennur sama blóðið og sömu líffærin virka. Mannkynssagan hefur leitt voldugar þjóðir til að drottna yfir jörðinni á sínum tíma eins og Guð minnir á í spádómum sínum sem opinberaðir voru spámanninum Daníel. Og ég minni hreintrúarmenn á að Guð sjálfur leggur engin tabú á sjálfan sig, takmörk hans eru árangur eða árangursleysi. Þess vegna nýtir hann, í guðlegri visku sinni, allar tiltækar leiðir til að beina lexíum sínum að mönnum. Í Opinberunarbókinni 2:12 ber hann saman aðferð djöfulsins við að komast inn í kristna kirkjuna við aðferð „Trójuhestsins“, það er að segja í „Pergamon“, þeim stað þar sem borgin Trója úr grísku þjóðsögunni eftir skáldið Hómer var staðsett. Og í dag, á okkar tímum, hefðu leiðtogar okkar, núverandi „Ulysses“, átt að vera innblásnir af fordæmi hans, hann sem lét binda sig við mastur skips síns, til að standast söng sírenanna sem bandarísku, pólsku og úkraínsku köllin, sérstaklega köll Zelensky forseta, má bera saman við, með sama markmiði að missa og drepa tælt fórnarlömb sín. Evrópskt samfélag okkar á grískan uppruna og nafnið Evrópa kemur frá gríska „europos“, sem þýðir: það sem hallar sér eða rennur auðveldlega. Forskeytið „eu“ táknar vellíðan. Hver getur neitað því að í tempruðu landfræðilegu stöðu sinni á hnettinum hefur lífið í Evrópu ekki verið auðveldara? Há fjöll Alpanna vökvuðu sléttur þess og Frakkland naut sérstaklega góðs af fimm helstu ám, frá norðri til suðurs: Rín, Signu, Loire, Garonne og Rhône. Velmegun gerði þessi lönd rík og gerði þau að yfirráðum yfir öðrum löndum jarðar. Og þennan möguleika nýtti djöfullinn, dauðlegur óvinur okkar, sér til þess að þróa í Evrópu rómverska páfalega trúarvaldið, hina ósviknu, brengluðu skopmynd af þeirri hugsjón sem dauðlegur andstæðingur hans, hinn mikli skapari Guð, krafðist. Og spádómur Daníels staðfestir þetta fyrir okkur, ... með samþykki hans, eða nákvæmara sagt, samkvæmt hans fullvalda vilja. Eins og áin sem fylgir farvegi sínum frá upptökum, fylgir mannkynið óumflýjanlegri örlög sinni, sem skapari Guð spáði fyrir, vitandi þróun hennar í smáatriðum. Hugsíð því að þær miklu

breytingar sem eiga sér stað fyrir augum ykkar séu aðeins að ná því sem Guð vildi ná fram; því síðasta orðið verður hans.

Nafnið Evrópa þýðir: **það sem beygist eða rennur auðveldlega**, en Guð blessar þann sem stendur uppréttur í skilningi festu og siðferðilegrar og trúarlegrar réttisýni. Evrópu var því ætlað að falla auðveldlega með því að taka við frá djöflinum „*heiðri, vald og yfirráðum yfir þjóðum jarðarinnar*“, það er að segja öllu því sem hann hafði lagt til fyrir Krist, „*ef hann samþykkti að lúta fyrir honum og viðurkenna hann sem meistara*“. Jesús hafnaði þessu tilboði, en fyrsti páfinn í embætti, hinn slægjandi Vigilius, greip það árið 538. Og í Opinberunarbókinni 13:2 staðfestir Guð þetta og segir: „*Dýrið sem ég sá var líkt pardus, fætur þess voru eins og bjarnarfætur og munnur þess eins og ljónsmunnur. Drekin gaf því mátt sinn, háseti sitt og mikið vald*“. Fyrsta lexían leiðir í ljós að tengsl konungsveldisins og kaþólskrar trúar sameina einkenni alheimsveldanna sem tóku við hvert öðru þar til það kom til sögunnar. Í afturförinni hefur það syndina (blettina) og hraðann sem gríski „*pardusinn*“ var; sigursælu „*fætarna*“ sem björninn „*hjá Medum og Persum og „ljónsmunninn*“, það er að segja, **hroka og dramb**.» „*Orð*“ sem þegar eru eignuð Nebúkadnesar konungi, „*ljóninu með arnarvængjunum*“ í Dan 7:4, í Dan 5:20. Þetta vers kennir tvo lærdóma í viðbót vegna tvöfaldrar auðkenningar á „**drekanum**“: „**djöflinum**“ sjálfum samkvæmt Opinb. 12:9; og keisaratímabili Rómar, samkvæmt Opinb. 12:3. Síðan staðfestir Opinb. 13:4 þetta: „**Og þeir tilbáðu drekan, því að hann hafði gefið dýrinu vald**; þeir tilbáðu dýrið og sögðu: *Hver er eins og dýrið, og hver getur heyjað stríð við það?*“ Í spámannlegri finleika sínum fordæmir andi hins lifandi Guðs, á sama tíma, miðlun rómversks valds sem færir frá keisaralegu formi yfir í páfalegt form þess, og stuðning tveggja samfelldra upplifana með valdi „**djöfulsins**“.

Með tímanum fannst mönnum að þeir hefðu sloppið við harðstjórn rómversku keisaranna, en það var aðeins til að falla aftur undir harðstjórn rómversku páfastjórnarinnar sem, tilviljun, hélt sem titli sama nafni sem Guð bölvaði; á latínu: Pontifex Maximus; á frönsku: hinn fullvaldi páfi. Rómverski páfinn tók þá sem titil jafn bölvaðan nafn, sem er númer 666: á frönsku: "Staðgengill sonar Guðs"; og á latínu: "VICARIVS FILII DEI"; $V=5+I=1+C=100+I=1+V=5 = 112$ $I=1+L=50+ I=1+I=1 = 53$ $D=500+I=1 = 501+53+ 112 = 666$. Með bölvun páfakirkjunnar í Rómönsku kaþólsku kirkjunni auðkennd, skilin og viðurkennd, er auðvelt að bera kennsl á önnur bölvuð trúarbrögð. Þeir afhjúpa grímuna sína með því að gera bandalag við hana; og staðfestir þannig hið síðarnefnda orðtak: „Segðu mér hverjum þú umgengst og ég mun segja þér hver þú ert.“

Vakning hatursins

Frá árinu 2020 hefur heimurinn gengið í gegnum gríðarlegar umbyltingur og vestrænt mannkyn uppgötvar, dag eftir dag, að von þess um frið í heiminum er að hverfa fyrir því. Engu að síður, ómeðvitaður um eyðileggjandi verkefnið sem það varðar í áætlun Guðs, vill langflestir trúa á lausn átaka með friðsamlegum samningaviðræðum. En hvað er í raun að gerast í heiminum okkar? Guð og illar vættir eru að vekja upp allt gamla hatrið sem hefur safnast upp í aldanna rás.

Nútímamaðurinn taldi sig vera stjórnanda ákvarðana sinna og taldi sig færan um að finna lausnir á öllum samskiptavandamálum með málamiðlun. Í Frakklandi, eftir uppreisn ungmenna í maí 1968, héldu þeir sem voru við völd að þeir gætu leyst þessi samskiptavandamál með því að ýta í auknum mæli út fyrir mörk kynfrelsis, en öfgar þess skapaðu þær viðurstyggilegu venjur sem eru lögleiddar í dag. Hlutirnir byrjuðu svona. Eftir 1945 vildi Frakkland gleyma hernámi sínu af Þýskalandi og samþykkti að byggja grunn að ESB með því. En að samþykkja þessar málamiðlanir þurfti að vera arðbært, því horfurnar á að græða gríðarlegan hagnað réðu ríkjum í huga Evrópubúa, þar á meðal frönsku stjórn málaelítunnar. Utan Evrópu, í nýlenduríkjum í Afríku og arabískum löndum, voru horfurnar ekki þær sömu. Þessi lönd voru neydd til að lúta lögum hinna sterkustu, sem á þeim tíma voru Evrópuveldin, einkum England, Frakkland, Belgía, Ítalía og Portúgal. Og það var eftir að hafa þurft að berjast gegn nýlenduherrunum að þessi nýlenduveldi endurheimtu sjálfstæði sitt. Þar sem nýlendustyrjöld höfðu mjög mikinn fjárhagslegan, mannlegan og mannúðlegan kostnað, afsaludu þessi ríki sér loksins nýlendukröfum sínum og hræsnileg samskipti fylgdu í kjölfarið. Opnir fyrir alþjóðaviðskiptum voru Evrópumenn blindaðir af tækifærissinnuðum viðskiptafrið og kusu frekar að neyta og auðga sig heldur en að hafa áhyggjur af skapi óréttlátlega arðrændra landa. Í dag eru þessi fyrrverandi lönd, eins og Kína, Indland, arabísk lönd, Afríkuríki og Suður-Ameríkulönd, meirihluti lífsins á jörðinni. Þessi nýju ríki eru nú að láta í sér heyra og það virðist sem þau viðurkenni ekki lengur heimsvaldastefnu Bandaríkjanna.

Er Ameríka heimsvaldasinnuð? Já! En ekki eins og Rómaveldi, sem muldi fólk með fjöldamorðum á andspyrnumönnum. Amerísk heimsvaldastefna notar sjaldan bardagamenn sína; í kjölfarið, gegn Kóreu, Víetnam, Írak, Sómalíu, Serbíu og Afganistan, tapaðist meirihluti þessara stríða og enduðu með sjálfviljugri brottför Bandaríkjamanna. Fyrir utan Írak voru andstæðingar þess illa búnir stríðsmenn; þessi stríð voru frekar skæruhernaðarstríð en stríð. Og eitt á fætur öðru varð ljóst að ekkert land var fært um að sigra þjóðernisuppreisn, hversu stór sem hún var. Reyndar leyfa Bandaríkin þjóðum að búa frjáltslega á landi sínu án þess að hernema það. Vegna þess að eina gildi þeirra, hugmyndafræðilega séð, er kapítalismi og það er kapítalísk fyrirmynd þess sem Bandaríkin leitast við að fá tileinkað sér af öllum alþjóðlegum bandamönnum sínum. Kapítalismi er, fyrir Bandaríkin, hið fullkomna alheimsskuldabréf. Það gerir kleift að fá arðbær vaxtaberandi lán sem auðga banka þeirra og lífeyrissjóði þeirra, sem greiða lífeyri starfsmanna þeirra. Peningar framleiða peninga, sem er eðlilegt fyrir bankastjóra, en í okkar heimi er það öll Ameríka sem virkar sem heimsbanki fyrir allar þjóðir jarðar. Og „sá sem tekur lán verður aldrei eins ríkur og sá sem lánar honum.“ Á hinn bóginn, ef hann greiðir ekki skuld sína, er lántakandinn gjörsamlega í rúst og eignir hans verða eignir lánveitandans. Þessi meginregla réttlætir núverandi ástand Frakklands, Evrópulanda og enn frekar þriðja heims landa. Ég verð aftur að minna ykkur á að Bandaríkin einkennast af að mestu leyti kalvínskum mótmælendatrúarlegum uppruna sínum, og þessi harði og grimmi umbótasinni, að nafni Jóhannes Kalvín, trúði því að auður væri gjöf frá Guði, merki um blessun hans. Ég læt ykkur eftir að dæma slíka hugsun, vitandi að Guð skrifaði í Biblíunni sinni í 1. Tímóteusarbréfi 6:10: „*Því að fégirndin er rót alls ills*.“ Og þetta illska

er jafngamalt og heimurinn, en með því að finna upp peninga hefur mannkynið mjög hagnast á þeim. Því í landi djöfulsins eru peningar ekki lengur sjálfsagður miðill til skipta. Þeir eru orðnir markmið í sjálfu sér; það er að segja, hrösunarsteinn fyrir ágjarna og eigingjarna. Þeir eru réttilega bornir saman við vökva, því þeir starfa samkvæmt lögmáli samskiptakerfa; Sá sem tekur of mikið fyrir sjálfan sig minnkar þann hlut sem aðrir fá. Og sá sem elskar peninga er óseðjandi; því er ekki hægt að lækna hann af þeim. Afleiðingin fyrir alla er sífelld hækking framfærslukostnaðar, sérstaklega skaðleg fyrir þriðja heims lönd.

Nýleg hatursástand í hnattrænu samfélagi okkar byggist því í raun á þessu orði: nýlenduvæðing. Og með fjölgun menntaðra manna um allan heim, eru dreifðir hugir að átta sig á því að þrátt fyrir raunverulegt þjóðarsjálfstæði hefur nýlenduvæðing hugans og þjóða haldið áfram í þessari fjárhagslegu mynd. Þetta skýrir uppgang fjandsamlegra vígstöðva gegn bandarískum og vestur-evrópskum kapítalisma. Þeir sem bera ábyrgð hafa nú verið greindir og þeir verða brátt skotmörk reiði þessarar fjandskapar. Þótt efnahagsleg og pólitísk orsök geti vakið mikla reiði, er hún ekki sterkasta orsök haturs, því hún byggist fyrst og fremst á mannlegri gremju sem andar illra anda geta engu að síður nýtt sér með því að magna hana upp. Hræðilegasta hatrið er trúarlegt.

Hvers vegna vekur trúarbrögð hatur? Í fyrsta lagi vegna þess að lífið byggist á tengslum sem tengja manninn við hinn eina og eina skapara Guð. Þetta gefur trúarbrögðum sínum æðsta gildi sitt umfram öll önnur viðmið. Öll mannleg hegðun er háð ástandi sambands þeirra við Guð. Og sá sem hefur ekki byggt upp gott samband við Guð er undirgefinn óvini sínum, djöflinum. Og þetta er einmitt önnur skýringin. Því að þróun falskra trúarbragða er vissulega vegna athafna djöfulsins, hins dæmda manns á reynslulausn, dæmdur af Guði. Hatur þessa engils á reynslulausn nær óviðjafnanlegum hámarki. Hann lifir af með englufylgjendum sínum aðeins til að tjá hatur sitt á Guði og öllu mannkyni. Því það nýtur enn góðs af tilboði náðar Krists, á meðan hann hefur ekki lengur möguleika á að komast undan dauðlegri fordæmingu sinni. Til að ná markmiðum sínum notar hann með illum öndum mannsálir sem sjá hann ekki og eru ekki meðvitaðar um að hugsanir þeirra eru oft hugsanir hans, en innblásnir af illum öndum verða þeir að páfagaukum sem notaðir eru eins og „ **snákurinn** “ í 1. Mósebók þar sem djöfullinn sjálfur tjáði sig. Innblásin af lygum hans telja mannleg fórnarlömb hans að þau séu að verja persónulegar skoðanir sínar að því marki sem Jesús lýsti yfir í Jóhannesi 16:2-3: „ **Þeir munu reka yður úr samkunduhúsunum . Og sú stund kemur, að hver sem yður drepur mun þykjast þjóna Guði. Og þeir munu gjöra það, því þeir þekkja hvorki föðurinn né mig.** “ Og ég minni ykkur á, að ég var sjálfur opinberlega rekinn, það er að segja „ **útilokaður** “, úr Sjöunda dags aðventistakirkjunni í Valence í Frakklandi vegna „ **vitnisburðar Jesú, sem er spádómsandi** “, samkvæmt Opinberunarbókinni 19:10. Í þessu versni gefur Jesús okkur skýringu á þessari ákvörðun aðventistaleiðtoganna: „ **Og þeir munu gjöra það, því þeir þekkja hvorki föðurinn né mig** .“ Þannig er hin sanna merking lífsins trúarleg, en hún er aðeins gagnleg ef hún leiðir til raunverulegs samfélags við Guð; sem er sjaldgæft og skilyrt. Því miður, utan þessa þrönga og einstaka skilyrðis, eins og Jesús kennir, eru þættir falskra trúarbragða óteljandi og frammi fyrir sannleikanum eru þeir mjög óumburðarlyndir. Það er þetta sterka

umburðarleysi sem afhjúpar hvað best raunverulega, en falda, stöðu tilverunnar. Ef Guð og djöfullinn væru ekki til, þá myndu menn ekki láta knýja sig til umburðarlyndrar hegðunar. Í raun og veru er engin réttlætning fyrir því að maðurinn neiti að sjá náunga sinn hegða sér öðruvísi en hann. Sagan hefur einmitt sannað að þegar Guð vill og leyfir það, eru 77 ára borgaralegur friður (1945-2022) og 150 ára trúarlegur friður (1844-1995) mögulegir. Evrópa og allur vestræni heimurinn hefur notið góðs af báðum gerðum friðar.

Grískar og rómverskar siðmenningar sýndu fram á að fjölgun trúarbragða og falskra guða skapaði ekki stór vandamál fyrir íbúa þeirra. Allir voru frjálssir til að þjóna og tilbiðja guðdóm að eigin vali. En þessi hegðun breyttist skyndilega þegar kristin trú var kennd. Þetta hefur sína skýringu: ólíkt falskum guðum er hinn sanni Guð ekki hlutdeildarþegi; hann er öfundsjúkur og krefst einkaréttar í hjörtum sinna útvöldu, sem skyndilega varð mjög sjaldgæft. En þessi öfundsjúki Guð er einnig fullkomin kærleikur persónugervingur, svo hefndarfull reiði hans gegn óvinum sínum er sjaldgæf. Útvöldu hans endurspegla kærleika þessa Guðs, „miskunnsamur, gæskuríkur, seinn til reiði“, eins og hann lýsir nafni sínu í 4. Mósebók 14:18: „*Drottinn er seinn til reiði og gæskuríkur, fyrirgefur misgjörðir og afbrot, en hreinsar ekki hinn seka, heldur vitjar misgjörða feðranna á börnum í þriðja og fjórða ættlið.*“ Þessi sanna kærleikur er aðalsmerki hins sanna sambands sem endurreist var við Guð með friðþægingarfórn Jesú Krists. En þessi sanna kærleikur er fjarverandi í öllum fölskum útvöldum hans. Þar er kærleikur Guðs prédikaður en ekki endurskapaður. Ennfremur segjast fylgjendur elska Guð en vitna með verkum sínum um að þeir taki ekki tillit til vilja hans sem opinberaður er í hans heilögu Biblíu. Sá sem elskar Guð, forgangsraðar honum í öllu lífi sínu og minnsta biblíulega opinberun hans vekur áhuga hans. Það er vegna þess að ég sá ekki þennan ávöxt hjá kristnum mönnum í kringum mig að ég gat ekki beðið um skírn. Þegar þessi óeðlilega hegðun var skýrð í ljósi brots á heilögum hvíldardegi Guðs gat ég því skuldbundið mig honum. Engin afleiðing er án orsaka, né orsök án afleiðinga. Maðurinn er ekki tré, heldur ber hann ávöxt eins og tré. Og góð eða slæm gæði þessa ávaxtar eru háð persónulegu eðli hans, en einnig trúarlegri vitsmunalegri arfleifð hans. Reyndar var langi friðurinn í 77 ár sem náðst hefur frá 1945 gerður mögulegur vegna trúarlegrar óhagsmuna vestrænna þjóða. Menn urðu umburðarlyndir eingöngu vegna fyrirlitningar sinnar á trúarlegu viðfangsefni. Og Guð leyfði vestrænu mannkyni að sýna ávexti sína til að uppfylla sýnikennslu lífs sem byggir á djöfullegum gildum djöfulsins. Og eins og segir í Orðskviðunum 29:18: „*án opinberunar er fólkið án taumhalds*“ og „*án taumhalds*“, fór Vesturlönd svo langt að lögleiða og réttlæta viðurstyggðirnar sem það fordæmdi árum áður. Í samhengi við núverandi efnahags- og stríðshamfarir munu falskristnar trúarbrögð endurheimta fyrra hatursfulla hugarástand sitt. Og hér verðum við að fara aldir aftur í tímann til að finna árið 321 að hvíldardagurinn er hafnaður, sem er uppspretta margföldunar þátta falskrar kristni. Sú sanna er í stöðugu samræmi við staðalinn sem postular Drottins Jesú Krists settu. Og frá fyrsta til síðasta falskristi er hvíldardagurinn hunsaður, fyrirlitinn og skipt út fyrir heiðna „daginn ósigraða sólarinnar“, sem rómverski keisarin Konstantínus heiðraði á fyrsta degi, sem stofnaði hann og af öllum heiðnum dýrkendum hans sem snerust til trúar undir hans stjórn.

Veistu hvers vegna menn, trúaðir og kristnir menn, vanmeta mikilvægi þess að halda hvíldardaginn og aðrar guðlegar helgiathafnir, sem Guð krefst þess að séu heiðraðir og framkvæmdir? Svarið er mjög einfalt: Guð er eilífur og maðurinn er dauðlegur. Líf hans er mjög stutt og því lifir hann og byggir sig upp í fáfræði um það sem Guð upplifði fyrir hann. Því árið 321 varð hann vitni að þeirri óþægilegu sjón að sjá kristna menn kjósa að hlýða rómverska keisara sínum frekar en honum, skapara sínum og föður, Drottni sínum og meistara og frelsara sínum. Það sem enginn hold-og-blóð Gyðingur af afkomendum Abrahams gerði nokkurn tímann, þorði heiðinn rómverskur keisari að gera. Hann brenglaði og eyðilagði skipan jarðnesku hjálpræðisáætlunarinnar sem Guð innsiglaði í tíma með því að stofna vikuna. Fyrsti dagurinn sem helgaður er hvíld er tilgangslaus, því Guð setti ekki hvíld sína í upphafi vikunnar, heldur aðeins á sjöunda og síðasta degi vikna okkar. Því þessa hvíld er aðeins hægt að fá við lok þess tíma sem settur er fyrir val hans útvöldu, það er að segja við lok 6000 ára sem spáð er fyrir um með fyrstu sex dögum vikunnar. Ennfremur ber rökfræði vitsmuna vitsmuna vitsmuna vitsmuna að hvíld er aðeins metin eftir erfiða, siðferðilega þreytu, í tilfelli Guðs. Vegna þess að þreyta hans stafar af syndinni sem allir menn stunda ríkulega um alla jörðina; en Jesús Kristur kom til að fórna lífi sínu á krossi sem Rómverjar reistu til að, einmitt, „**útrýma syndinni**“. Augljóslega tókst honum það ekki, á sameiginlegu stigi á augljósan hátt. En tillaga hans er beint til hverrar mannlegrar verur hans sem eru dreifðar um jörðina, og þetta skýrir veika niðurstöðu sem hann sjálfur spáði fyrir um þegar hann sagði í Matteusi 22:14: „**því að margir eru kallaðir, en fáir útvaldir**.“ Guð neyðir engan til að hlýða sér til að hann frelsi hann. Sá sem hikar ekki við að neyða með ofsóknum, pyndingum og dauða er Satan, óvinur herbúða Guðs. Þess vegna eru allar ofsóknarbrellur ekki frá Guði heldur frá djöflinum. Ef trúarbrögð ofsækja, þá er það vegna þess að þau hafa engin tengsl við hinn sanna Guð, kærleika og réttlæti. Guðdómlegt réttlæti er aðeins boðið upp á í nafni Jesú Krists, sem þegar dregur úr fjölda þeirra sem kallaðir eru. Þá bera þeir sem Jesús Kristur réttlætir ávöxt sambærilegan hans, og þar styttist listinn yfir þá sem kallaðir eru enn frekar. Á lokastigi helgunarinnar er hinn kallaði á leiðinni til útvalningar, vitnar fyrir Guði af óbilandi trúfesti og nærir sig andlega með öllu því ljósi sem hann gefur honum. Og hans útvöldu geta þannig átt samskipti við hann, Anda sannleikans sem greinir þá sem tilheyra honum.

Í herbúðum falskrista, þann 7. mars 321, lagði afneitun hvíldardagsins grunninn að kenningarlegum grunni núverandi rómversk-kaþólsku kirkjunnar. Það er nokkuð rökrétt að það var í Róm sjálfri sem keisaraleg tilskipun Konstantínusar I^{var} kröftuglega framfylgt af heiðingjum sem höfðu ranglega snúist til kristinnar trúar. Þessir fjölmörgu falskristnir menn voru fulltrúi opinberrar kristinnar kirkju, og fjöldi þeirra er lögmál. Með því að binda enda á ofsóknirnar gegn heiðingjunum hafði Konstantínus keisari unnið sér virðingu þeirra og þannig fengið orðspor friðarsinna. En þetta var aðeins gildra, því hjarta hans var enn heiðið og ráðríkt. Svo mikið að þegar tilskipun hans var gefin út ofsótti hann og refsaði harðlega kristnum mönnum sem vildu vera trúir hvíldardeginum sem Guð helgaði. Og við vitum að djöfullinn hefur aldrei gefist upp á að ofsækja sannkallaða útvöldu Guðs. Hins vegar getur hann aðeins gert það þegar Guð leyfir honum það. Hins vegar höfum við notið góðs af trúarfriði sem Guð hefur komið á

frá 1844 og hann hætti árið 1995 með árásum íslamskra múslimskra hópa. Árið 2022 urðum við vitni að miklum átökum milli tveggja kristinna trúarbragða, kaþólsku og rétttrúnaðar, sem börðust þegar í fyrrum Júgóslavíu á fimmta og tíunda áratugnum; hatursefni sem bíður bara eftir að vakna aftur. Í núverandi stríði í Úkraínu finnum við bandaríska forsetann Joe Biden, kaþólskan leiðtoga opinberlega mótmælendabjóðar, kaþólska og rétttrúaða Úkraínu og rétttrúaða Rússland sem er stutt af múslimskum Tsjetsjenum. Og það verður að skilja að aðalorsök þjóðernishyggju er trúarleg, jafnvel guðleysi, skuldbinding manna. Þegar Guð býður því, vekja illu andarnir í hugum manna löngun til að útrýma þeim sem líkjast þeim ekki á öllum sviðum, stjórnmálalegum, efnahagslegum og trúarlegum. Þeir geta ekki lengur þolað mismun annarra og skipuleggja aðskilnað og endurflokkun sem samtímamenn okkar kalla þjóðernishreinsun. En hverjar sem mannlegar orsakir eru, þá eru þessi hegðun ávextir guðlegrar bölvunar sem hefur höggvið yfir allt mannkynið frá synd Adams og Evu. Ég minni þau á að Guð hefur sannarlega gefið manninum forgang, þar sem það er til hans sem hann ávarpar sig fyrst, eftir að parið hefur syndgað. Yfirráð hans yfir konunni höfðu þann ókost að vera ábyrgur gagnvart Guði fyrir þeim mistökum sem hún gæti framið. Með tímanum breytist dómur Guðs ekki og hann heldur enn leiðtogum ábyrgum og sekum fyrir það ranglæti sem þeir beita sköpunarverur hans.

Trúarbrögðin sem stofnuð voru í Róm árið 321 tóku því upp fyrsta hvíldardaginn sem rómverskir heiðnir helguðu tilbeiðslu „Ósigráðrar sólar“. Á þeim tíma var breytingin á hvíldardeginum ekki kynnt sem tilgangur þess að fagna upprisu Jesú Krists, eins og hún er útskýrð í dag í kirkjum falskrista. Konstantínus keisari gaf enga aðra skýringu en þessa: „við megum ekki lengur aðhyllast gyðingdóm með því að hvílast á sjöunda degi eins og Gyðingar.“ Þessi skipun um að ekki lengur aðhyllast gyðingdóm stóð í algjörrri andstöðu við kenningu Krists sem sagði þvert á móti í Jóhannesi 4:22: „*því að hjálpraðið er frá Gyðingum*.“ Þessi skipun um að ekki lengur aðhyllast gyðingdóm gerði 15 aldir sögu gamla sáttmálans ógildar, sem hófst í raun á tímum Móse með brottför Hebrea. Og við þessar aðstæður lifði þetta fólk dæmigerða reynslu trúarlegrar trúskipta. Rifin frá syndinni (Egyptaland) er mannsál syndarans vernduð af blóði Krists (páskalambinu). Síðan leiðir Guð hana til Sínaí fjalls þar sem hann kennir henni og lætur hana uppgötva lögin sem hún verður að hlýða (boðorðin tíu hans). Í eyðimörkinni, einangruð með Guði, lærir hún heilsufars- og mataræðisreglur hans, og aðeins fyrir gamla sáttmálann, helgisiði trúarhátíða sinna sem dauði Krists mun uppfylla og gera úrelta. Hver getur fullyrt að Guð hafi skipulagt þessa hluti til að gera þá gagnslausa? Frá þessum gamla sáttmála hverfa aðeins helgisiðir sem dauði Krists uppfyllti. Meginreglan um hlýðni er því óbreytt og staðlar þessarar hlýðni eru enn opinberaðir í ritningunum sem Móse og eftirmenn hans, sem Guð blessaði, skildu eftir.

Til að skilja til fulls mikilvægi þessara hluta verðum við að losna við rútínu hins veraldlega daglega lífs, sem myndar blekkjandi bakgrunn sem leiðir til dauða þeirra sem það tælir og heillar. Guð er ósýnilegur, en lifandi og almáttugur, og það er aðeins í andanum sem við getum skilið æðsta veruleika hans. Himneskt líf þróast samhliða okkar, ósýnilegt, en jafn virkt, og við munum uppgötva það

eins og það er, við endurkomu Jesú Krists sem mun binda enda á þessa augntakmörkun sem hefur einkennt okkur frá Adam.

Í rómversk-kaþólsku kirkjunni bar fyrsti dagurinn nafn hins geimguða, „Ósigræða sólarinnar“, og undir þessu nafni bentu einlægir kristnir menn á alvarlega synd sem drýgð var gegn Guði. Þess vegna var þessu nafni í latneskum löndum hætt og skipt út fyrir nafnið „Dagur Drottins“. Misgjörðir djöfulsins voru þannig algjörlega huldar. Það var tengt upprisu Krists og því var tilbeiðsla fyrsta dagsins ekki lengur vandamál fyrir nýja trúskiptinga. Nema hvað að hinn mikli skapari Guð var pirraður og pirraður yfir endurteknum svikum sínum. Hann brást síðan við með dramatískri rökfræði. „Þar sem þetta fólk sem segist vera hjálpræði mitt hlynnir helgiathafnir Rómar, megi Róm ríkja yfir þeim í allri sinni hörku!“ Og þannig var það að ótrúu kristnu mennirnir voru afhentir af Guði rómverska keisarastjórninni sem stofnuð var árið 538. Skilyrðin fyrir stofnun hennar sviptu hana öllu lögmæti. Fyrsti páfinn sem settur var í embætti var svikari að nafni Vigilius. Hann nýtti sér samband sitt við Theodoru, vændiskonu sem Justinianus I keisari giftist til að ná trúarlegum yfirráðum yfir núverandi páfakaþólsku stjórninni. Silverius, biskup Rómar sem kjörinn var af ótrúum kristnum mönnum Rómar, var þegar sleginn af bölvun hins nýja „sunnudags“ og var rekinn burt og sendur í útlegð. Hér höfum við athafnir sem eru meira pólitískar en trúarlegar og varpa ljósi á það sem rómverska páfastjórnin mun tákna á jörðinni. Á þeim tíma voru fáir menntaðir og trúarlegar kenningar voru miðlað af mönnum páfastjórnarinnar. Á þessum tímum andlegs myrkurs munu páfarnir leyfa sér að breyta texta tíu boðorða Guðs sem fingur Guðs sjálfs skrifaði á steintöflur sem Móse fékk. Undir því yfirskeyti að stuðla að utanbókarlærdómi þeirra eru upprunalegu textarnir skipt út fyrir mjög stuttar setningar og á þennan hátt hverfa viðvaranir um blessanir og bölvunir í nýja þættinum sem kynntur er. Versta hneykslan er lögð á annað boðorðið þar sem Guð fordæmir tilbeiðslu skurðgoða og styttna; páfinn fjarlægir það alveg. En til að viðhalda tölunni tíu mun hann tvöfalda boðorðið um hórdóm og miða þannig á synd holdsins til að láta fólk gleyma synd sinni gegn andanum. Hugtakið „sjöundi dagur“ úr fjórða boðorðinu hverfur og í staðinn kemur hin ofurstutta formúla: „á Drottins degi skuluð þér hvílast.“ Hinn trúskipti fjöldi, sem les ekki Biblíuna, heldur sig við það sem prestarnir kenna þeim. Og þeir sem eru þrjóskir nýta sér ógnir helvítis, ógnir sem eru mjög raunverulegar en rangtúlkaðar. Því án vitsmuna Guðs og tímaröðunar á staðreyndum sem opinberaðar eru í spádómi Opinberunarbókarinnar, er „eldsdíkið“, sem mun ekki vera til fyrr en í lok sjöundu árþúsundarinnar, túlkað sem varanlegt helvíti þar sem illar vættir láta hina fordæmdu þjást í eldi að eilífu, dæmda til þessarar hræðilegu orlaga. Nú fullyrðir páfinn að hann geti opnað og lokað aðgangi að helvíti. Þá er hægt að skilja hvers vegna á myrkum tímum óttast konungar sjálfir, lávarðar og almenningur páfavaldið. Fullyrðingum páfa er trúað og stjórnin nýtir sér aðstæðurnar til að vera þjónað, heiðrað og auðgað af fórnarlömbum sem eru tæld og blekkt af lygum sínum. Þannig getur það haft áhrif á konunga og notað veraldlegt vald þeirra til að neyða andspyrnumennina sem það kallar „villutrúarmenn“ til kaþólskrar trúar, allt að því marki að láta pynta þá og taka þá af lífi, á báli eða með öðrum enn hræðilegri verkfærum. Og fjöldi þessara „villutrúarmanna“ mun aukast verulega með þýðingum og prentun Biblíunnar,

sem gerir lesendum hennar kleift að uppgötva hin sönnu orð sem Guð og spámenn hans hafa talað. Þegar páfastjórnin sér lygar sínar afhjúpaðar, vekur hún upp hatur kaþólsku bandamanna gegn mótmælendum sem taldir eru „villutrúarmenn“. Fáfróðar verur, sannfærðar um kaþólskt lögmæti, beina öllum árásum sínum gegn þeim sem prestarnir kynna þeim sem verur djöfulsins. Þeir finna upp og finna afsakanir til að koma með falskar ásakanir sínar, því faðir lyganna innblæs og stýrir þeim án þess að þeir gruni það. Margir trúa því einlæglega að þeir séu að heiðra Guð með því að reka burt hina „óguðlegu“. Og þetta atriði er mikilvægt, því að við endurkomu Krists mun sama blinda hatur beinast að síðustu útvöldu Jesú Krists, en þeirra eina ávítanlega mistök verður að halda áfram að virða hvíldardaginn, sem eftir er hins heilaga, guðdómlega hvíldardags, sjöunda daginn.

Hver mun hegða sér svona í þessu síðasta samhengi? Sama fólkið sem í dag réttlætir iðkun fyrsta dags sunnudags og hafnar lögmæti sjöunda dags hvíldardagsins. Mannúðlegasta persónan í dag getur í þessu síðasta samhengi orðið grimmari en „**ljón**“ með hvassar „**tennur**“. Þetta er það sem Jesús spáði í myndlíkingu í Opinberunarbókinni 9:8: „*Þeir höfðu hár eins og kvennahár og tennur þeirra voru eins og ljónstennur*“. Samhengið mun gjörbreytast og uppreisnargjarnir menn munu verða æstir og mjög reiðir vegna „**plága Guðs**“ sem munu slá þá um leið og reynslutíminn lýkur: „**sjö síðustu plágur Guðs reiði**“ sem kynntar eru í Opinberunarbókinni 16.

Rómönsku páfakirkjan hagaði sér þannig hræðilega og þetta átti ekki að teljast „æskusyndir“ eins og hún túlkar það. Því ef aðstæður hefðu haldist henni hagstæðar, þá hefði hún enn hagað sér á sama hátt í dag. Hún hafnaði aldrei trúskiptum fyrr en hún missti stuðning konungsveldanna sem veiktust af frönsku byltingarstjórninni og frægum hálshöggvunum hennar á konungs-, trúar- og aðalshöfðingjum. Guð refsaði henni þannig fyrir glæpi sína á meðan hún beið eftir síðasta dómnum. En í mótmælendahópnum tóku yfirborðslega trúaðir menn upp stjórn málahegðun sem Jesús Kristur fordæmdi. Þeir tóku upp vopn og endurgjörðu högg fyrir högg við bardagamenn kaþólsku bandalaganna. Og þannig tóku hin endurteknu „trúarbragðastríð“ á sig mynd bardaga þar sem blóðþyrstir og kjötætur villidýr **áttu í átökum**. Í Opinberunarbókinni 8:11 kennir Guð páfakirkjunni um þessa djöfullegu afleiðingu, sem „**stjarnan**“ sem nefnd er „**Malurt**“ táknar: „**Stjarnan heitir Malurt, og þriðjungur vatnanna varð að malurt, og margir dóu af völdum vatnsins, af því að það varð beiskt**“. Hvort sem það er trúarlegt eða ekki, þá er hatur smitandi og endar með því að kynda undir fjölda manna.

Áður en páfastjórnin réðst á „mótmælendur“ leysti hún af stokkunum fjandskap gegn íslamstrúnni, sem kom fram í Arabíu skömmu eftir stofnun rómverska páfastjórnarinnar, þ.e. eftir 538. Eftir útbreiðslu kaþólskrar trúar í Arabíu stofnaði spámaðurinn Múhameð trú sína: Íslam, arabískt orð sem þýðir „undirgefni“. Orðið hefur tvíþætta merkingu: maðurinn lútir Guði, en hann verður einnig að kúga með valdi, ef nauðsyn krefur, vantrúaða, sem hann tengir við alla þá sem andmæla trúarskoðun hans. Nú, undir því yfirskini að frelsa sögulega helgu staði lífs og dauða Krists, fyrirskipaði Urbanus II páfi fyrst stríðslegar „krossferðir“ til að reka múslima frá þessum stöðum. Fáfræði bæði háa og lága leiddi til þess að konungar hófu af kappi morðstríð, algjörlega gagnslaus fyrir

Guð, gegn herjum múslimaþjóða. Óréttmæt fjöldamorð voru þannig framin af vestrænum kristnum krossförum. Ef ég lýsi þau óþörf, þá er það með góðri ástæðu, því Guð opinberar í Daníel 9:26 ákvörðun sína um að eyða Jerúsalem og helgu stöðum hennar: „Og eftir sextíu og tvær vikur mun smurður verða afmáður, og hann mun ~~engann eftirmann eiga~~.“ **enginn fyrir hann . Fólk leiðtoga sem mun koma mun eyðileggja borgina og helgidóminn, heilagleikann, og endirinn mun koma eins og flóð ; það er ákveðið að eyðileggingin muni vara til loka stríðsins.** „Og þessi eyðilegging Jerúsalem er kynnt sem afleiðing af höfnun Messíasar Jesú af Gyðingum. Það er því sjálfviljugt að Guð lét Rómverja eyða Jerúsalem árið 70, til að fjarlægja frá þessum stöðum áhugann á hjátrúarfullum pílgrímsferðum sem kaþólska trúin vildi endurreisa og viðhalda til okkar tíma; í þessu miðlað af evangelískum mótmælendahópum sem mynduðust í Bandaríkjunum. Þú getur því tekið eftir í þessum fólksu dulræna ákafa, ávexti algjörar fáfræði um hvað kristin trú raunverulega táknar. Á okkar endalokatíma hefur Guð gert Jerúsalem að bölvuðum stað þar sem falskir trúaðir frá öllum trúarbrögðum eingyðistrúar flykkjast. Tilbeiðsla þeirra á þessum stöðum byggist á hreinni skurðgoðadýrkun. Og þeir sem gera þetta eru að endurtaka villur Gyðinga sem heiðruðu steinmusterið og höfnuðu musteri holds og anda sem Jesús Kristur skapaði.

Orsakir aukinnar haturs eru að magnast á okkar tímum og í núverandi atburðum, ég nefni eitt. Þegar Macron forseti sneri aftur frá Kína, í flugvélinni sem flutti hann heim og í viðurvist blaðamanna, gaf hann út yfirlýsingu sem vakti reiði sumra evrópskra samstarfsmanna hans. Hann sagði: „ Það versta væri að halda að við Evrópubúar ættum að fylgja í þessu máli og aðlagast hraða Bandaríkjanna og ofviðbrögðum Kína... Gildran fyrir Evrópu væri sú að á þeirri stundu þegar henni tekst að skýra stefnumótandi stöðu sína, þegar hún er stefnumótandi sjálfstæðari en fyrir Covid, þá er hún föst í upplausn heimsins og kreppum sem væru ekki okkar. “ Það er augljóst að hann var að benda á tilfelli eyjarinnar Taívan, sem Kína vill endurheimta stjórn á. En þessi tiltekna afstaða pirrar þjóðir eins og Pólland, sem byggir von sína um að sigra Rússland á samheldni evrópskra þjóða sem samræmast afstöðu Bandaríkjanna. Ég sé hjá unga forseta okkar ótrúlega og óvænta skýrleika, því afstaða hans endurspeglar afstöðu hershöfðingjans de Gaulle sem vildi ekki lúta yfirráðum Bandaríkjanna. Ég tek þó fram að þessi yfirlýsing fordæmir skuldbindingar Evrópubúa og hans eigin um að fylgja leiðtoganum sem þegar hafa verið teknar í Úkraínumálinu. Því Bandaríkjamenn skuldbundu sig Úkraínu án þess að hafa áhyggjur af einstaklingsbundnum skoðunum Evrópubúa. Því má segja að þeir hafi brugðist við í samræmi við pólitíska og efnahagslega hagsmuni sína sem eru langvarandi fjandsamlegir gagnvart Rússlandi. Hins vegar er tilfelli Úkraínu frábrugðið tilfelli Taívans að því leyti að sjálfstæði þess var opinberlega viðurkennt og þeir sem styðja það gera það í nafni virðingar fyrir þjóðarréttindum sem banna árásir annarra gegn landi sínu. Þetta á ekki við um Taívan sem var opinberlega kínversk og fékk aldrei eða óskaði eftir sjálfstæðri þjóðarstöðu. Eins og hershöfðinginn de Gaulle langar Macron forseta að leiða sjálfstæða Evrópu, en hann stendur frammi fyrir áhrifum fyrrverandi Austurblokkarlanda eins og Póllands, sem hata Rússland og komu til Evrópu aðeins til að finna vopnaðan skjöld Bandaríkjanna. Vandamál Macron forseta er að vakning hans og löngun hans til sjálfstæðis í Evrópu er að

gerast á röngum tíma og þegar of seint. Því þar sem hann hefur sjálfur stutt áhrif Bandaríkjanna í Evrópu og í Frakklandi í eigin landi, er of seint að bæta fyrir mistökin sem gerð voru; Þetta á sérstaklega við þar sem Evrópa er fjárhagslega veik og töfin á vígbúnaði Evrópu er að verða óframkvæmanleg miðað við þann tíma sem eftir er fyrir guðlega refsingu „**sjötta lúðursins**“. Þar að auki eru tvær fylkingar að koma fram sem aðskilja þjóðir ESB: fylking fyrrverandi Austurblokkarríkja, helstu stuðningsmanna Úkraínu, og fylking stofnríkja þessa ESB, þar á meðal Frakklands og að vissu leyti Þýskalands, sem hefur haldið mjög sjálfstæði sínu.

Eftir ýmsar orsakir mannlegrar haturs verð ég nú að nefna vakningu mun ógnvænlegra haturs: haturs á Guði kærleikans. Því hann lýsir því og fullyrðir það skýrt þegar í Okv. 8:13: „*Ótti Jahve er að hata illt, hroka og dramb, illsku og rangsnúinn munnur, það hata ég*“. Ég minnst þess að hatur er algjört andstæða kærleikans og að allt er til í algjöru andstæðu. Ef Guð skapaði manninn í sinni mynd, þá er það vegna þess að hann sjálfur er í sinni mynd, en í fullkominni guðdómleika. Hann getur því hatað eða elskað eins og hann getur bölvæð eða blessað. Og í þessu efni verðum við að yfirgefa þennan boðskap sem fals-Kristar hafa sent og segja: „Guð hatar syndina en hann elskar syndarann.“ Þessi boðskapur gleymir því að tilgreina: syndarann sem iðrast og ber ávöxt iðrunar; sem samsvarar ekki, síðan 1844, aðstæðum kristinna manna sem réttlæta brot á boðorðum Guðs; annað og fjórða, meðal kaþólikka og rétttrúnaðarmanna; fjórða, einnig meðal mótmælenda og anglíkana. Nú, í sjálfu sér, frá árinu 1844, gerir fyrirlitningin sem sýnd hefur verið hvíldardagurinn, sem Guð helgaði, þá seka um að brjóta öll boðorðin tíu, samkvæmt Jakobsbréfi 2:10: „*Því að hver sem heldur allt lögmálið en brýtur í einu atriði, er sekur við öll*“. Ég gef þessu versi eftirfarandi merkingu: hver sem af ásettu ráði brýtur eitt boðorð Guðs, ber vitni um að hann brjóti fyrsta boðorðið þar sem Guð segir: „*Þú skalt ekki hafa aðra guði en mig*“. Því að hver sem óhlýðnast hlýðir öðrum guði, djöflinum, frammi fyrir hinum sanna og eina Guði. Þaðan í frá er öll önnur hlýðni til einskis gerð. Og jafnvel í nafni Jesú Krists verður sátt við Guð þá ómöguleg.

Frá árinu 1945 hefur illskan aðeins aukist um allan heim, sérstaklega í vestrænum herjum sem komust sigursælir út úr síðari heimsstyrjöldinni. Bandarískir efnafræðingar þróuðu „DDT“, skordýraeitur sem gerði þá að fyrstu „**eyðendum jarðarinnar**“ sem Guð fordæmir í Opinberunarbókinni 11:18: „*Þjóðirnar reiddust, og reiði þín er komin, og tíminn er kominn til að dæma hina dónu, til að umbuna þjónum þínum, spámönnunum, hinum heilögu og þeim sem óttast nafn þitt, smáum sem stórum, og til að tortíma þeim sem eyða jörðinni*.“ » Og mjög rökrétt, „**þeir sem eyða jörðinni**“ gera það undir yfirráðum æðsta „eyðileggjanda“ eða „konungs“, en þetta orð eyðileggjandi er þýtt á hebresku og grísku með „*Abaddon og Appolyon*“ í Opinberunarbókinni 9:11: „*Og þeir höfðu yfir sér sem konung engil botnlausrar gryfju, sem hét Abaddon á hebresku og Apollyon á grísku*“. Strax árið 1945 sönnuðu Bandaríkin að þau væru verðug þessa titils „eyðileggjandi“ með því að nota fyrst kjarnorkuvopn gegn borgunum Hiroshima og Nagasaki. Og þeir munu vera fyrstir til að nota þau aftur til að eyðileggja Rússland í þriðju heimsstyrjöldinni sem er að taka á sig mynd á okkar tímum. Á okkar endalokátíma hafa Bandaríkin boðið öllum heiminum annað

verkfæri illskunnar: internet-samskiptanetið. Þeir hafa kastað þessu „víraða vef“ yfir fólkið eins og maður kastar neti til að veiða fisk. Upphaflega var internetið eingöngu ætlað bandarískum hernaðarsamskiptum. Síðan var þetta net boðið upp á til borgaralegrar notkunar, án endurgjalds og með frelsi, uppgötvuðu Bandaríkjamenn, og síðan aðrar vestrænar þjóðir, ánægjuna af sýndarviðskiptum. Internetið býður öllum upp á tækifæri til að sýna fram á fjölbreytta hæfileika sína. Það hvetur til stólts og sýningaranda. Þá tóku viðskipti við sér, og einnig opinber þjónusta á landsvísi; þetta hélt áfram þar til allur heimurinn var tengdur og settur undir stjórn uppfinningamannsins, bandaríska valdsins. Þetta illt er óafturkræft, því ungmennin sem þroskast með því verða ófær um að sjá hættulega og banvæna hlið þess. En dæmin eru ekki skortur. Internetið mótar og afmyndar einstaklingsbundið mannorð manna. Sum öfugsnúin börn nota það til að sektarkennda veik og viðkvæm börn með niðurlægjandi skilaboðum, sem ómeðvitað yta þeim til sjálfsvígs. Löngunin til að þóknast hefur náð tökum á ungu fólki; á bloggum sínum safna þau fjölda „fylgjenda“ eða aðdáenda sem fylgja þeim. Þannig eru atkvæði greidd með eða á móti, sem leiðir til þeirrar falsku hugmyndar að vera mikilvæg. Og þegar þetta illt sigrar hugann, vaxa einnig staðlarnir um illt. Gamla bannið verður lögmætt og löglegt. Án guðlegrar lögmáls, sem setur staðalinn fyrir gott og illt, „er fólkið taumlaust“ og aðeins Guð veit upp á hvaða stig þetta illska getur enn náð. Við skulum því skoða í þessum versum það sem vekur hatur Guðs á uppreisnargjarnri mannkyni nútímans.

Jes. 61:8: „Því að ég, Drottinn, elska réttlæti og **hata rán með ranglæti**. Ég mun launa þeim trúfastlega og gjöra við þá eilífan sáttmála.“

Jer. 44:4: „Ég hef sent til yðar alla þjóna mína, spámennina. Árla morguns sendi ég þá til yðar og segi: **Framkvæmið ekki þessar viðurstyggðir, sem ég hata.**“

Amos 5:21; 6:8: „Ég hata, ég fyrirlíti hátíðir yðar, ég þoli ekki samkomur yðar .../... Drottinn, Jahve, hefur svarið við sjálfan sig; Jahve, Guð hersveitanna, hefur sagt: **Ég hef andstyggð á hroka Jakobs og hata höll hans**. Ég mun gefa borgina og allt sem í henni er.“

Sak 8:17: „**Enginn skyldi hugsa illt í hjarta sínu gegn náunga sínum og ekki elska falskan eiða, því að allt þetta hata ég**, segir Drottinn.“

Mal. 2:16: „**Því að ég hata hjónaskilnað**,“ segir Drottinn, Guð Ísraels, „og þann sem hylur klæði sín með ofbeldi“, segir Drottinn hersveitanna. Gætið því að anda ykkar **og verið ekki ótrúir!**“

Opinb. 2:6: „En þetta hefur þú, að þú hatar verk Nikólaítanna, **þau verk hata ég líka**.“

Í stuttu máli hatar Guð allt sem stríðir gegn gildum hans sem birtast í trúum og sönnum kærleika, það er kærleika og sannleika, eins og þau voru holdgjörð og birtust í Jesú Kristi og sem hann vill finna í sínum útvöldu allt til enda veraldar samkvæmt Opinberunarbókinni 3:14: „Til engils kirkjunnar í Laódíkeu skalt þú skrifa: Þetta eru orð hans sem amen, **hins trúa og sanna votts**, upphaf sköpunar Guðs: „Sá sem var“ Upphaf sköpunar Guðs „staðfestir gildi þess“ við lok „sögu þessarar guðdómlegu jarðnesku sköpunar“.

Guðlegt hatur vaknaði ekki að ástæðulausu, því að uppkoma Covid-19 veirunnar árið 2019 í Kína var svar Guðs við kínverska forsetanum, því hann

hafði lýst yfir löngun og áætlun um að breyta texta Biblíunnar. Síðan hófst stríðið í Evrópu í Úkraínu. Og hér er það ekki að ástæðulausu. Þetta land, drukkið af frelsi, lifði í stjórnleysi, ófært um að finna pólitískt jafnvægi, allt stjórnkerfið var spillt og hræðilegir viðurstyggðir voru stundaðir og þróaðir þar. Ég safnaði frá Joel, bróður mínum í Kristi, framúrskarandi heimildarmanni, hræðilegum vitnisburðum um það sem var að gerast í Úkraínu. Og án þess að fara út í smáatriði, þá gerir þessi vitnisburður okkur einan kleift að skilja hvers vegna reiði Guðs féll yfir þetta úkraínska fólk. Auðugir stjórnámálmenn frömdu svik og ásamt vini sínum, syni fávita, valdamiklum manni, frömdu þeir hundrað morð. Þeir voru greindir, látnir lausir og glæpirnir voru endurteknir; Slíkt spillingarstig hefur sjaldan verið náð ... kannski og aðeins í Sódómu og Gómorru, borgum þar sem öfugsnúið kynlíf og morð voru normið sem Guð hafði orðið óbærilegt. Það er því ekki að ástæðulausu að komandi kjarnorkustríð hófst í þessu landi, Úkraínu. Við vitum líka að ungi forseti þess, kjörinn síðan 2019, árið sem Covid-19 geisaði, var leikari sem varð vinsæll vegna dónalegra og kynferðislega afbrigðilegra opinberra sérvitrunga sinna. Hann einn síns liðs innihélt illsku alls nútímasamfélags sem var aðskilið frá Guði. Það var einnig í Úkraínu sem hinir djarfu kynferðislegu Femen birtust, sýndu ber brjóst sín og notuðu líkama sinn til að birta dónaleg femínísk slagorð sín. Og auk þessa skein nasista-illskan sem erfðist frá seinni heimsstyrjöldinni opinberlega þar, táknuð af Azov-hópnum, sem erfðist frá nasistaleiðtoganum Stepan Bandera; en þessi nasismi beindist ekki enn að Gyðingum. Ég heyrði jafnvel frá úkraínskum konum að land þeirra væri tengt heiðnum hátíðahöldum sem gleðuðu þær ... bikarinn var fullur, Vesturheimurinn og restin af þjóðum jarðarinnar verður að drekka hann, til síðasta dropa.

Í nýjustu fréttum afhjúpa tvær staðreyndir tvö skilaboð. Sú fyrri varðar afhjúpun leynilegra hernaðarskilaboða frá 21 árs gömlum manni sem reyndi að „stæra sig“ og vekja hrifningu netfélaga sinna. Fyrir nútíma ungmenni er internetið leikur þar sem áskoranirnar eru endalausar. Önnur staðreyndin varðar myndbönd sem dreifast á netinu. Eftir þau sem íslamski hópurinn sem kallast DAESH birti, er það að þessu sinni hálshöggvun úkraínskars hermanna af rússneskum hermanni umkringdur vopnaðri hópi sínum. Fréttin fær fólk til að skjálfa af hryllingi og skelfingu, en það er aðeins staðfesting á því stigi haturs sem mun halda áfram að vaxa og verða útbreitt í öllum herbúðum sem munu taka þátt í þriðju heimsstyrjöldinni. Hálshöggvun er viðfangsefni alþjóðlegrar „hryðjuverka“ sem tengir þennan „sjötta lúður“ við þann „fjórða“, eins og Guð opinberar með því að eigna þeim „fjórða“ eðli „annars veisins“ sem í raun tilnefnir þann „sjötta“; Svo eftir franska hryðjuverkin og fallöxina þeirra á árunum 1793-1794, kemur „hryðjuverkin“ með hálshöggum múslima og rússneskra samtímans.

Lærdómurinn sem gefinn er í Daníel, 2. Kroníkubók og 2. Konungabók sýnir að þrjár brottvísanir Ísraelsmanna til Babýlonar eru af stigvaxandi styrk. Þriðja heimsstyrjöldin okkar er, í alþjóðlegum mæli, sambærileg við þriðju brottvísun Gyðinga. Þannig, rétt eins og þriðja árás Nebúkadnesars konungs leiddi til eyðileggingar Ísraels, er þriðja heimsstyrjöldin ætluð til að eyðileggja núverandi skipan þjóða heims. Þangað til sjálfstæði verður að mestu leyti eyðilagt og þær missa sjálfstæði sitt. Þeir sem lifa af átökin munu allir setja sig undir eina

alheimsstjórn sem Bandaríkin stofnuðu, þar til Jesús Kristur kemur aftur, sem mun eyðileggja þá.

Markaður blekkinganna

markaður blekkinganna “ staðsettur ? Á plánetunni okkar sem kallast Jörðin.

Áður en ég byrja þessa rannsókn minnst ég á þessi vers úr 1. Kor 2:9 til 15 sem vitnað er í í Biblíunni þar sem Páll postuli segir fyrir tilstilli andans: „ *En eins og ritað er: Það sem auga sá ekki og eyra heyrði ekki og ekki kom upp í hjarta nokkurs manns, það hefur Guð búið þeim, sem elska hann . “* ***Guð hefur opinberað okkur þetta fyrir andann . Því að andinn rannsakar allt, jafnvel djúp Guðs. Því að hver manna þekkir það sem mannsins er nema andi þess sem í honum er? Eins þekkir enginn það sem Guðs er nema andi Guðs. Vér höfum ekki tekið við anda heimsins, heldur andann sem er frá Guði , til þess að vér megum vita það sem Guð hefur gefið oss . Og þetta tölum vér ekki með orðum sem mannleg viska kennir, heldur með orðum sem andinn kennir. Vér tölum andleg mál um andleg mál . En hinn náttúrlegi maður tekur ekki við því sem Guðs anda er, því að það er honum heimska, og hann getur ekki þekkt það, af því að það er andlega metið. En hinn andlegi maður dæmir allt, en sjálfur dæmir enginn hann . Því að hver hefur þekkt huga Drottins, svo að hann geti kennt honum? En vér höfum huga* Krists .**

Samkvæmt þessum versum er skýring lífsins aðeins í Guði og því falin í leyndardómi ósýnileika hans. Og þessi staðreynd ein réttlætir titil þessarar rannsóknar, sem leiðir mig til að skilgreina jarðneskt líf sem „ **markað blekkinganna** “. Á þessari jörð eru allir menn blekkir af augum sínum og um leið og þeir greina mismunandi aðstæður og viðfangsefni er dómgreind þeirra brengluð vegna þess að þeir taka ekki tillit til grundvallarviðmiðsins sem saman tákna kraft, greind og visku skapara Guðs sem stýrir og setur allt í gang. „ *Dýramaðurinn* “ eignar forystuhlutverki mannlegum orsökum sem eru aðeins afleiðingar ranginda sem Guði eru beitt.

Menn eru ómeðvitaðir um að jafnvel þegar þeir afneita tilvist hans, þá stýrir Guð þeim og hefur áhrif á þá. Þegar almenn atkvæðagreiðsla er lögð til, þá verður lokaniðurstaðan sú sem Guð vill ná til að framkvæma verkefni sitt, áætlun sína, sem verður framkvæmd yfir öllum þjóðum jarðar sem hann ræður yfir. Og þetta varðar allar þjóðir, heiðingja, gyðinga, kristna og múslima, dreifða um jörðina. Staða mannkynsins er því, á augnstigi, sannarlega blekking. Heiðnir þroskast og lifa þannig í „**blekkingu**“ refsileysis, en trúarlegir gera slíkt hið sama, því um alla jörðina finnur enginn þeirra sig í aðstöðu til að hljóta blessun Guðs, eins og ég hef sýnt fram á oft í fyrri lexi.

Aftur á móti, frá „*dýramanninum*“, greinir „*andlegi maðurinn*“, sem ég fullyrði að tilheyri með framlögðum sönnunargögnum, jarðneskar staðreyndir út frá forgangsgögnum sem tákna og verðskulda opinberaðan dóm skapara Guðs. Því að hinar sönnu orsakir afleiðinganna sem augu okkar sjá eru opinberaðar af honum. Og fyrir „*andlega manninn*“ skiptir form þessara afleiðinga litlu máli,

því þær geta verið af mjög mismunandi stöðlum og það sem nauðsynlegt er til hjálpræðis sálna er að vita nákvæmlega ástæðurnar fyrir því að reiði Guðs fellur yfir menn og framselur þá bölvun sinni og tortímingu, sjúkdómum og dauða. Þegar Guð ákveður að slá mannkynið skipuleggur hann þjóðir og setur þær upp á móti hvor annarri af mismunandi ástæðum sem oftast ýta undir gremju sem vögnuð er af óréttlæti. Til að leiða þær til að horfast í augu við hvor aðra eru margar leiðir: að krefjast sama lands, arfs, eða annars kynþáttafordóma eða trúarlegrar mismununar og annarra orsaka óréttlætis og reiði. Allt þetta réttlætir „**vakningu haturs**“, þema sem rætt var um í fyrri rannsókn.

Þessi „**markaður blekkinga**“ varpar sérstaklega ljósi á núverandi sprengifima ástand í heiminum. Með því að skipuleggja „*sjötta lúðurinn*“ sinn er Guð okkar aðeins að vekja upp þjáningar Vesturlandabúa á þeim langa friðartíma sem þeir hafa notið góðs af og notað til að drottna yfir öðrum þjóðum jarðar í langan tíma. Vegna þess að þökk sé sigri sínum á þýskum, ítölskum og japönskum öxulveldum, þröngvuðu Vesturlönd, undir forystu Bandaríkjanna, sínum gildum, alþjóðalögum varðandi þjóðir og viðskipti. Í fjarveru jafnsterks mótvægisafis voru þessi vestrænu gildi talin og þröngvuð upp sem alþjóðleg gildi. En í dag er þessu ástandi fordæmt og áskorað af Rússlandi, Kína, Indlandi, Íran, mörgum afrískum þjóðum og stærstu löndunum í Suður-Ameríku. Öll þessi lönd njóta góðs af langa friðartíma og hafa orðið ríkari og krefjast þess nú að Vesturlandabúar taki raunverulega tillit til skoðana þeirra. Og það er ljóst að þau eiga sameiginlegt hatur á hinum ráðandi og heimsvaldahyggjusömu Bandaríkjunum, þar sem kapítalismi, sem fæddist í Englandi, réttlætti nýlenduþróunina sem arðrændi þau í langan tíma.

Getur nokkuð verið „**blekkingarlegra**“ en að sjá Vesturlandabúa byggja verkefni fyrir næstu fimmtíu árin, þegar mannlífið á enn aðeins sjö ár eftir á jörðinni okkar? Þessi tala fimmtíu ár fær mig til að benda ykkur á að í Biblíunni tákna lengdin fjörutíu og níu ár, eða sjö sinnum sjö ár, það sem Guð kallar fagnaðarár. Hins vegar liðu 49 ár, eða fullt fagnaðarár, á milli tveggja fjárhagsáfalla sem urðu vegna mikilla orkukreppna: skyndilegrar 40% hækkunar á olíuverði árið 1973 og skyndilegrar, enn ómældrar, hækkunar á gas- og rafmagnsverði árið 2022. En að þessu sinni er blind og auðmjúk evrópsk hlýðni eina sökudólgurinn. Þar sem það var með því að fylgja ákvörðun Bandaríkjanna að framkvæmdastjórn Evrópusambandsins samþykkti viðskiptaþvinganir gegn Rússlandi og þar af leiðandi, í fyrsta lagi, neitun á að nota gas þeirra sem rússneska fyrirtækið Gazprom seldi á hagstæðu verði. Hverjir hagnuðust af glæpnum? Til bandarísku og norsku birgja sem komu í staðinn.

Hins vegar eru réttindi Rússa og Úkraínnumanna til Úkraínu mjög umdeild. Vegna þess að Úkraína, sem fékk sjálfstæði árið 1990, var að hluta til skipuð Pólverjum og Úkraínnumönnum og einnig verulegum hluta Rússum. Og þegar brotið varð með „steypingu“ kjörins rússnesks forseta, kusu sumir Rússar að vera áfram Úkraínnumenn, jafnvel þótt það þýddi að berjast gegn Rússlandi; sem gerir þessa andstöðu að borgarastyrjöld, þar sem Vesturlönd áttu ekki að skipta sér af. Það er líklegt að hið gagnstæða hafi einnig gerst, því þegar borgarastyrjöld brýst út í landi koma upp allar aðstæður, þar sem trúarlegir valkostir eru jafn bölvuðir af Guði og hver annarri. Þannig er mikil ringulreið virkjuð, sem stendur gegn mjög

raunverulegum og áhrifaríkum réttmætum. Frammi fyrir þessari óleysanlegu stöðu ráðleggur viska að halda sig aðeins við þær orsakir sem Guð gefur skipulagningu sinni á þessum átökum. Og svar hans er ekki í blekkingunni, heldur er það gefið í Biblíunni, í opinberun hennar sem byggir á Daníel og Opinberunarbókinni hver á eftir annarri og bætir við. Og hvað uppgötvum við í þessum opinberunum? Bölvun kristinnar sem Guð hefur lagt á sig frá 7. mars 321, fyrir að hafa yfirgefið helga sjöunda dags hvíldardaginn sem Guð hefur helgað frá sköpun heimsins. Þetta er eina lexían sem við verðum að hafa í huga úr 34 köflum Daníelsbókarinnar og Opinberunarbókarinnar. En með því að kynna hlutina á þennan hátt, minnka ég ekki mikilvægi hennar; þvert á móti, ég lyfti henni upp á hæsta stig. Því fagnaðarerindið og hjálpraðið í Kristi eru hlutir sem eru skýrt útskýrðir í öðrum biblíuritum um gamla og nýja sáttmálann. Hlutverk þessara tveggja spádómsbóka, Daníelsbókarinnar og Opinberunarbókarinnar, er að afhjúpa þessa yfirgefningu hvíldardagsins sem falskristin trúarbrögð hafa iðkað án þess að gera sér grein fyrir því hversu dýrt þau eru að borga fyrir afleiðingarnar. Og ef þau hafa ekki þekkingu á þessum afleiðingum, þá er það vegna þess að Guð hefur opinberað þær, aðeins, í þessum tveimur spádómsbókum sem þau og rithöfundar þeirra hunsu skýringar á. **Markaður blekkingarinnar** hefur leitt þá til að túlka þessar afleiðingar sem einfaldar sögulegar staðreyndir vegna ófullkomleika mannkynsins. En guðleg refsing er ekki einföld mannleg staðreynd því hún ber með sér ásakandi boðskap: þú syndgar gegn Guði. Þetta á við um alla „**lúðrana**“ sem kynntir eru í Opinberunarbókinni 8 og 9. Frá bölvuðu árinu 321 hafa þeir slegið á ótrúa evrópska kristni og aðalorsökin var óþekkt mannkyni þar til árið 1844. Og ef Guð hefði ekki tekið frumkvæðið að því að opinbera það prófuðum og útvöldum adventistum sínum frá þeim tíma, værum við samt ókunnug því. Sjálf hugmyndin fær mig til að skjálfa af hryllingi. Því svo margir sannleikar eru tengdir þessum hvíldardegi sem Guð helgaði og réttlæta hæstu helgun hans! Við hefðum getað hunsað að hann spáði sjöunda árpúsundinu þar sem hinir útvöldu heilögu munu ganga inn til að dæma, á himnum, hina óguðlegu sem eru dauðir liggjandi eða horfnir á jörðinni. Við hefðum hunsað að tvö þúsund ár voru eftir eftir dauða frelsara okkar til að ganga inn í dýrð eilífs lífs þessarar sjöundu árpúsundar. Þessar dýrmætu og helgustu guðdómlegu opinberanir eru ekki opinberaðar af „**markaði blekkinganna**“ heldur af anda hins ósýnilega en alvalda lifandi Guðs.

Í dómskerfinu eru dómara, hversu heiðarlegir sem þeir kunna að vera, dæmdir, vegna trúarlegrar vantrúar sinnar, til að fella óréttláta dóma. Þeir eru líka fórnarlömb „blekkingamarkaðarins“. Sumir glæpamenn, þar á meðal nýlega í Frakklandi ungur drengur á 16 ára aldri, fremja morð sem þeir segja að hafi verið fyrirskipað af rödd sem heyrir í huga þeirra. Þessar vesalings verur eru aðeins vitni að reynslu sem þær hafa raunverulega upplifað en það er óásættanlegt fyrir of skynsamlegt veraldlegt samfélag. Því að rödd talaði vissulega til þeirra, en þessi rödd er rödd engils eins ósýnilegs og Guð getur verið. Og þetta er veikleikinn sem sleppir mannum á vald blekkingum ósýnilegra djöfla. Djöflar sjá okkur, þeir tala við okkur, búa í okkur og stjórna okkur og við erum máttlaus til að stöðva þá. Mannverur geta aðeins barist við aðra veru sem er eins sýnileg og auðþekkjanleg og þær sjálfar. Eitt er víst: ef við getum ekki séð þá, til að berjast

gegn þeim, verður maðurinn að vera „andlegur“ og ekki „dýr“, til að byrja með því að trúa á tilvist þeirra. Þá verðum við að gera okkur grein fyrir því að hugsanir okkar eru ekki aðgreindar hver frá annarri með sérstökum hljóðblæ eða sérstökum litbrigðum. Og hér verðum við aftur að greina á milli þess að hugsa og heyra hljóð. Þar sem ég hef upplifað þetta, votta ég tilvist beggja hluta. Hugur þinn, eins og minn, virkar eins og sendandi og móttakari hljóðbylgna. Þú sendir frá þér þínar eigin hugsanir og hugleiðir þetta eða hitt verkefnið eða íhugunina, en á þessari sömu bylgjulengd koma djöfullegar eða, öfugt, guðlegar hugsanir inn í þig og blandast inn í huga þinn. Ekkert greinir þær frá þínum. Þess vegna hefur sannfæringin sem myndast í huga þínum nú þegar engan forgang í lögmæti. Þessi lokasannfæring verður, fremur en nokkuð annað, að vera í samræmi við sannleikastaðla Biblíunnar. Með réttu segir Guð okkur í Jer 17:5: „*Bölvadur er sá maður sem treystir mönnum, sem gerir hold að stuðningi sínum*.“ Við höfum því skyldu til að láta ekki blekkjast af mönnunum sem við hittum heldur einnig að vera varkár með okkar eigin skoðanir þegar þær eru ekki í samræmi við staðla **Biblíunnar, sem því er eina trausta stuðningurinn sem Guð hefur réttlætt**. Innri röddin sem heyrir er hægt að taka á móti eins og hún kæmi að utan, send með heyrnarleiðinni. Guð eða illu andarnir hafa val um að tengjast anda okkar á heyrnarstigi eða á heilastigi þar sem rafgögn umbreytast í hugsanir; á þennan hátt eru tvö mismunandi skilningsstig möguleg. Dæmið um unga Samúel, nafna minn, staðfestir þessa reynslu, þegar Guð kallaði á hann með því að nefna nafn hans þrisvar sinnum, gekk unga barnið fram fyrir prestinn Elía til að segja við það: „*Hér er ég, hvað vilt þú?*“ Guðdómlega röddin sem Samúel heyrði var meira en hugsun, hann heyrði hana eins og Elía hefði kallað á hann. Og gamli maðurinn skildi að röddin kom frá Guði. Í guðlegri sýn upplifði ég þessa reynslu þar sem öll mín heyrnar- og sjónræn hæfni var að fullu virk nema minn eigin líkami og útlimir hans sem virtust hvergi vera til. En verið varkár, þessi sýn var mér gefin, aðeins einu sinni af Guði, til að staðfesta framtíðar skuldbindingu mína við spámannlega þjónustu hans og aðeins vegna þess að val hans og nám mitt á spádómum Opinberunarbókarinnar gerði mig verðugan hennar, þegar árið 1975, fimm árum fyrir skírn mína í Sjöunda dags aðventistakirkjunni. Þessi sýn hafði þær afleiðingar að ég hef alltaf gefið dóm himinsins algjöran forgang fram yfir allar **blekkingar** sem blekkja „*dýramanninn*“. Fyrir þá þyrstu sál sem ég var fulltrúi fyrir voru spádómslegu opinberanirnar sem kynntar eru í bókinni „The Great Controversy“ eftir Ellen Gould White, sendiboða Drottins, vel þegnar og mótteknar eins og uppspretta þorastlökkvandi vatns. Og ég var enn langt frá því að ímynda mér að Guð hefði enn undirbúið, til að láta mig uppgötva þær með tímanum, sérstakar opinberanir og gríðarlegar áskoranir við spádómsskýringarnar sem erfðar hafa verið síðan 1844. Því að þjónn Guðs verður að vera fær um að aflæra eins mikið og hann lærir. Það er satt að hvað hann varðar breytist Guð ekki, en það sem er breytilegt og framsækið er notkun hans á spádómstextum sínum. Og í þessu skyni hefur hann leyft falskar þýðingar á frumtextunum hebresku og grísku. Þetta vers úr Okv. 4:18 staðfestir það: „*Leið réttláttra er eins og bjart ljós, sem skín meira og meira allt til hins fullkomna dags*.“ Ótrúlegasta og besta sönnunin fyrir þessu varðar fyrst þetta mikilvæga vers í Daníel 8:14, sem lengi hefur verið ranglega þýtt sem „*Þar til tvö þúsund þrjú hundruð kvöld og morgna*

og helgidómurinn verður hreinsaður “, en raunveruleg þýðing þess er: „ Þar til kvölds og morguns: tvö þúsund þrjú hundruð, og þeir munu réttlætast, heilagleiki “.

Við getum því fundið í Opinberunarbókinni 22:11 tilvitnunina í þessi tvö orð „ heilagur og réttlátur “ sem rétt þýðing Daníels 8:14 sýnir: „ Sá sem ranglátur er, hann haldi áfram að vera ranglátur, og sá sem óhreinn er, hann haldi áfram að vera óhreinn, og **sá sem réttlátur er , hann haldi áfram að vera réttlátur , og sá sem heilagur er, hann haldi áfram að vera heilagur** “. Þannig get ég sagt að þessi skilningur var geymdur af Jesú fyrir sanna heilaga þjóna sína sem hann heldur áfram að réttlæta með fullkomnu réttlæti sínu eftir að hafa hafnað yfirborðskenndri opinberri aðventisma á árunum 1991 til 1994. Hjálpæðið sem Jesús leggur til er aðeins mögulegt með þeim einu skilyrðum að samband hans við sinn útvalda haldi áfram til enda lífs hans eða þar til dýrðleg endurkoma hans kemur. Því að útvalningin er aðeins möguleg ef hinn útvaldi lætur anda Jesú Krists byggja sig upp á það stig sem hann verður að ná til að geta gengið inn í eilífðina. Með því að hafna spámannlegu ljósi sínu, opinberlega árið 1991, gaf opinber aðventismi Guði ástæðu til að slíta sambandi sínu við hann. Þannig að árið 1994, þegar vænting aðventista sem ég hafði lagt til lauk, féll dómur himinsins; Jesús framkvæmdi viðvörun sína úr Opinberunarbókinni 3:16: „ Þess vegna, þar sem þú ert hálfvolgur og hvorki kaldur né heitur, mun ég spúa þér út af munni mínum. “; og hann „ spúði “ honum sannarlega út vegna óbætanlegs „ hálgleymis “ hans.

Eftir að hafa sýnt fram á áhugaleysi sitt á opinberunum Guðs í Jesú Kristi, gekk opinber aðventismi, í nafni mannúðlegrar vináttu, inn í mótmælendasambandið og um leið inn í „ **markað blekkinganna** “. Þannig gekk hann til liðs við þá hópa sem Jesús sagði árið 1844, í boðskapnum í „ Sardes “. „ Þið eruð talin lifandi og þið eruð dauðir “, það er að segja „ lifandi “ á „**markaði** mannlegra blekkinga“ en tvöfalt „ **dauðir** “ vegna fyrsta og „ **annar dauða** “ í dómi Guðs sem opinberaðist spámönnum sínum. Þessi sama fordæming hefur varðað opinbera aðventisma frá árinu 1994.

Síðan hvenær hefur maðurinn verið háður reglum „markaðar **blekkinganna** “? Reyndar, frá sköpun sinni, frá því að Guð skapaði hann ófæran um að sjá himneskt englalíf. Jörðin var sköpuð með það að markmiði að verða og vera í 6.000 ár „ **markaður blekkinganna** “ og setur alheimssyndarinnar. Samkvæmt Sálmi 8:5 og Hebr 2:7 „ skapaði Guð manninn litlu lægri en Guð og englarnir “, og þessi vanmáttur varðar vanhæfni hans til að sjá himneskt líf. Þetta var það sem djöfullinn nýtti sér þegar hann talaði við Evu í gegnum „ **höggorminn** “ sem hann notaði sem miðil. Þess vegna, fyrir og frá þessu jarðneska falli, hefur mannkynið verið blekk af augum hans og þetta hefur haldið áfram til okkar og mun halda áfram þar til hin mikla dýrðlega endurkoma Jesú Krists. Aðeins þá munu hinir útvöldu, en aðeins þeir, missa mannlega eiginleika sína og verða á augabragði eins og englar Guðs.

Syndin olli engu að síður gríðarlegri umbreytingu á náttúrulegu ástandi jarðnesks lífs. Karl og kona urðu dauðleg, en ekki aðeins þau, því hið upprunalega fullkomna líf var óslítandi. Plöntur sjálfar voru ódauðlegar, blóm einnig, og þetta leiðir mig til að álykta að ákveðin loftkennd efni, eins og kolmónoxíð, voru ekki

enn til. Þetta gefur til kynna þá staðreynd að plöntulíf nærir ekki enn á koltvísýringi. Í þessari hugleiðingu kem ég til að hugleiða andardrátt mannsins sem viðeigandi er að gefa mikilvægt gildi, þar sem Biblían segir um Guð, þegar hann skapaði manninn, að hann hafi „*blást lífsanda í nasir hans*“ samkvæmt 1. Mós. 2:17: „*Drottinn Guð myndaði manninn af leiri jarðar, hann blés lífsanda í nasir hans og maðurinn varð lifandi vera.*“ Ég tek eftir skilaboðum í þessari meginreglu um „*anda*“: innöndun: tekur við hinu hreina; útöndun: hafnar hinu óhreina. „*Andardráttur okkar*“, sem er orðinn algjörlega sjálfvirkur og án þess að þurfa stjórn á honum utan veikinda og streitu, ber því með sér nauðsynlegan lærdóm sem Guð beinir til sinna útvöldu; lexía sem ég tek saman sem: „**Takið við því góða og hafnið því illa**.“ Hlutverk lungnanna okkar er að hreinsa blóðið sem snýr aftur til þeirra, hlaðið óhreinindum sem myndast við starfsemi allra líffæra okkar; við skiljum þannig fáránleikann í því að stífla þau vísvitandi með þeim viðurstyggilega og skaðlega vana að reykja tóbak, vindla, sigarettur eða jafnvel kannabis eða ópíum, sem gera notendur þeirra enn háðari. Þegar andardráttur manna er stöðvaður, stafar dauði líkamans af vanhæfni til að hafna því óhreina sem mettar hann. Líf okkar ber því með sér lexíuna sem segir: „**því**“ „*Laun syndarinnar er dauði*“ í Róm 6:23.

Guðleg sköpun jarðneskrar víddar okkar er samsetning sem myndast með viðbótum sem skapaðar eru á hverjum degi fyrstu vikunnar. Dæmi: Á fyrsta degi er jörðin sem Guð skapar einföld vatnskúla án jarðbundinnar uppbyggingar, vatnið, sem er fyrsta líkaminn sem Guð skapaði, er sameind sem samanstendur af tveimur atómum súrefnissgass og einu atómi vetnissgass. Á öðrum degi brýtur Guð niður þessa sameind og býr til loft úr súrefni. Á þriðja degi fær vatnskúlan jarðbundna uppbyggingu sem Guð sökkvir að hluta til. Þurrlendið, sem kallast jörð, fær plöntulíf og í þessari upprunalegu fullkomnun, án skaðlegra baktería, lifir þetta plöntulíf án sérstakrar þarfar á ódauðlegan hátt. Ekkert spillist. Allt dýralíf sem Guð skapaði í vatninu og á jörðinni hefur ódauðlegt líf í sjálfu sér, engin tegund nærir á annarri tegund. Eftir að hafa skapað karl og konu gefur Guð öllum ódauðlega gróður til fæðu. Öll sköpunin er merkt ódauðleika. Matur er ekki enn nauðsyn heldur ánægjuleg ánægja sem Guð býður öllum dýrum sínum og mönnum.

En „*syndin*“ mun breyta öllu, dauðinn og spillingin sem af henni hlýst mun saurga þessa upprunalegu jarðnesku fullkomnun sem síðan verður „*bústaður hinna dauðu*“ eins og vitnað er í Opinberunarbókina 20:13: „*Hafið gaf upp hina dauðu, sem í því voru, og dauðinn og bústaður hinna dauðu gaf upp hina dauðu, sem í þeim voru. Og hver og einn var dæmdur eftir verkum sínum*“; „*verk*“ sem gera innri trúna áþreifanlega.

Þannig, með því að þekkja áætlun Guðs, getum við, trúfastir þjónar hans, borið kennsl á núverandi atburði hvernig Guð framkvæmir eyðileggingaráætlun sína. Á tímum dómarans Samsons gaf Guð okkur mjög fræðandi dæmi; sem réttlætir frásögn hans í Biblíunni. Ákveðinn í að frelsa Ísrael undan hernámi Filistanna (fyrirverandi íbúa nútíma Palestínu), innblés Guð Samson með hugmyndina um að giftast dóttur Filistanna. Á brúðkaupsdeginum lagði hann fyrir 30 borðfélaga Filistanna gátu þar sem áskorunin var að útvega þeim 30 skyrturnar og 30 klæði, því 30 Filistar voru að verki. Guð hefur þegar innblásið frumkvæði sem

stangast á við kenningar sínar, þar sem það var bannað fyrir Gyðinga að giftast erlendri konu. En Biblían fullvissar okkur: markmiðið var að skapa deilur gegn Filistunum. Ímyndaðu þér á þeim tíma að sjá Samson fremja slíka synd og vita ekki að Guð var innblásturinn! Þú hefur sagt: Vissulega er þessi maður brjálaður eða uppreisnargjarn, því hættulegur öllum Gyðingum. Frammi fyrir kröfu konu sinnar, sem Filistar höfðu verið að elta við staurinn, gefur Samson henni skýringu á gátunni sem byggðist á sýn hans af dauðu ljóni þar sem býflugnasvermur hafði sest að. Filistar vissu svarið frá konu sinni og lögðu það fyrir Samson: „*Frá þeim sem etur* (það er að segja ljóninu) *kom það sem etið er* (það er að segja hunangið) , *og frá hinum sterka* (það er að segja ljóninu) *kom það sæta* (það er að segja hunangið) . *Hvað er sætara en hunang?*“ *og sterkari en ljónið* .“ Filistar héldu að þeir myndu fá staurinn frá Samson, en hann reiddist guðdómlega og sakaði þá um að hafa fengið svar konu hans. Hann fór til Askalon og drap 30 menn, tók skyrtur þeirra til að gefa Filistum fyrir staurinn. Stríðið setti þannig Samson upp á móti herjum Filistanna, sem margir hverjir voru drepnir. Hann einn, með einföldum asnakjálka, drap 1.000 menn. Einföld gáta var nóg til að ná þessum árangri. Í dag, í vel varðveittum leyndarmálum mannlegrar hugsunar, eru ráðgátur smíðaðar af sameinuðum áhrifum Guðs, góðra engla hans og Satans og djöfla hans. En okkar tími einkennist af opnum þætti alþjóðlegra atburða sem áhorfendur grandskoða á öllum tímum og alls staðar með stafrænum myndavélum sínum, sem eru búnar farsímum og drónum. Þetta hefur náð því stigi að það er orðið ómögulegt að halda jafnvel minnstu hernaðaraðgerð leyndri; eitthvað sem hefur aldrei sést áður. Alþjóðleg yfirvöld eru því undir stöðugum þrýstingi, fylgst með af fjölmiðlum, sem frásagnir þeirra eru birtar á stafrænum samfélagsmiðlum.

Árið 2023 eru Vesturlönd að uppgötva, eftir 78 ár frá 1945, raunverulegt gildi þeirra samninga sem þau samþykktu og þröngvuðu upp á restina af heiminum. Ég minni ykkur á að öll mannkynssagan samanstendur af endurteknum samningum sem hafa verið samþykktir í augnablik en fljótt fordæmdir og véfengdir af stríðum andstæðinga. Langt friðartímabil sem við höfum nýlega notið hefur leitt til „**hinnar æðstu blekkingar**“ að í þetta skiptið geti staðallinn sem Vesturlönd settu haldið áfram að eilífu. Og þessi **blekking** var afleiðing mannlegrar fyrirlitningar á guðdómlegum biblíuspádómum sem boðuðu yfirvofandi þriðju heimsstyrjöld okkar. Ég hafði þau forréttindi að vegsama Guð sem fyrirskipaði þessa spádóma, á meðan ég beið eftir þessu stríði árið 1983, svo fyrir 40 árum síðan og fram til dagsins í dag. Þessi tala 40 hefur merkingu: prófraun trúarinnar; dæmi: 40 dagar og 40 nætur af rigningu á tíma flóðsins; 40 ára raunir í eyðimörkinni eftir flóttann úr Egyptalandi; 40 dagar og nætur af föstu fyrir Jesú Krist; 40 ár liðu á milli dauða Jesú Krists og eyðingar Jerúsalem af Rómverjum, árið 70. Ennfremur, með því að ákveða meðallíflengd manns við 120 ár, áður en jörðin er drekkt með flóðvatni, gefur Guð henni fullkomnun, annað hvort þrefalt, trúarpróf, eða 40. Við finnum þessa tölu 120 ára sem aðskilur dagsetningarnar 1873 og 1993, hina raunverulegu dagsetningu loka spádómlegru „*fimm mánaða*“ í Opinberunarbókinni 9:5-10 sem skilgreinir árið sem Jesús Kristur kastaði upp opinberri aðventisma. Að mínu mati liðu 40 ár á milli skírn minnar og ársins 2020 þegar Guð greip til refsiaðgerða og 40 ár á milli 1983, ársins sem ég flutti spádóma á ýmsum stöðum í Frakklandi, og 2023, ársins sem

heimsfriðurinn rofnaði. Vegna þess að að þessu sinni eru öll lönd heims skuldbundin með því að taka afstöðu, sum með Vesturlöndum, önnur á móti þeim. Stöðugur og gríðarlegur stuðningur vesturlanda við Úkraínu hefur nú endanlega gert hana að skotmarki haturs og morðsömrar reiði Rússa, sem Norður-Kórea og Íran hafa þegar stutt, og brátt Kína og mörg múslimaríki. Í þessu sambandi eru Súdan og eyjan Mayotte, sem Frakkland hefur viðurkennt og tekið upp að beiðni landsins og sem Sarkozy forseti veitti stöðu franskur deildar, að verða orsök átaka gegn Frakklandi. Við munum brátt verða vitni að endurskipulagningu múslimaherja, sem „**átök**“ sem „**konungur suðursins**“ gegn nútíma páfavelði Evrópu eru spáð í Dan 11:40 og 43: „**Á endalokatímanum mun konungur suðursins ráðast á hann** . Og konungur norðursins mun koma á móti honum eins og hvirfilbylur, með vögnum og riddurum og með mörgum skipum. Hann mun koma inn í landið, breiðast út eins og straumur og flóð. .../... Hann mun taka fjársjóði af gulli og silfri og alla dýrgripa Egyptalands. **Libýumenn og Blálendingar munu elta hann** .“

Spádómurinn bendir á evrópska páfastjórnina, en við megum ekki gleyma því að „elsta dóttir hennar“, Frakkland, var öflugasti og stöðugasti vopnaði stuðningsmaður hennar fram að frönsku byltingunni árið 1789. Frakkland, sem fyrstu „krossferðirnar“ og síðan nýlenduvelðin hófust frá, hefur lengi verið „hetja“ hennar og er því viðfangsefni haturs gagnvart múslimskum þjóðum og landsvæði þess, öfundað og eftirsótt, verður að hluta til ráðist inn í „suðrið“ af múslimum, „konungi suðursins“ og í „norðri“ af rússneskum herjum, „konungi norðursins“. Upplýsingar sem koma fram í spádómum Michel Nostradamusar setja skilin milli innrásarherjanna tveggja á Drôme-hæðinni.

Ómeðvitaðir um eyðileggingarverkefnið sem hinn mikli skapari Guð hefur skipulagt, eru vestrænir hermenn langt frá því að geta metið umfang **blekkinga sinna** . En þeir hafa afsakanir, því slík eyðilegging hefur aldrei enn átt sér stað á jörðinni með stríðum sem setja menn gegn mönnum. Vatnsflóðið hafði skyndilega skollið á synduga mannkynið sem lifði í tiltölulega friði, þrátt fyrir glæpi og viðurstyggðir sem framdir voru. Þess vegna er eina samanburðaratriðið eyðilegging fráhrarfs Ísraels á dramatíska árinu – 586. Það er þessi þriðja árás undir forystu Nebúkadnesars kaldeska konungs sem er fyrirmynd þriðju heimsstyrjaldarinnar okkar, andstæða hennar. Í báðum tilvikum eyðileggur Guð þjóðir og á okkar tímum byggist heimsskipulagið á samningum sem samþykkt eru af fólki sem skipuleggur sig í þjóðir. Þegar þessum þjóðum er eytt munu þeir sem lifa af þetta kjarnorkustríð ekki lengur fulltrúa þjóðir. Þeir munu ekki hafa aðra lausn en að sameinast undir handleiðslu alheimsstjórnar undir forystu þess eina lands þar sem eftirlifendur munu eftir standa í flestum tilfellum, þ.e. víðáttumikla landsvæðið Bandaríkin.

Við verðum að gera okkur grein fyrir því að þessi viðurkenning á þjóðum og yfirvaldi þeirra er ferli sem Vesturlönd hafa sett sér stranglega. Því á jörðinni eru landamæri óhlutbundin. Raunverulegar ástæður fyrir hópskiptum manna og aðskilnaði þeirra byggðust á sameiginlegu tungumáli sem Guð skapaði. Núverandi vandamál í samskiptum eru því tengd tilrauninni til nýrrar „babelsvæðingar“ mannkynsins. Guðdómleg bölvun tilraunar Babýlonar til að safna saman öllum mönnum sem búa á jörðinni á einn stað ber því sinn óttaða ávöxt.

Í viðtali á fréttastöðinni LCI gaf kínverski sendiherrann, Lu Shaye, nýlega út yfirlýsingu þar sem hann gerir mjög ljóst að afstaða Kínverja er mjög andstæð afstöðu Vesturlandabúa. Reyndar segir hann að núverandi skipan, sem Sameinuðu þjóðirnar hafa komið á frá lokum síðari heimsstyrjaldarinnar af sigursælu Bandaríkjunum, sé ekki viðurkennd af þjóðunum sem voru of veikburða til að vera ráðfærðar við á þeim tíma; þetta var tilfellið með Kína, sem var um tíma barið niður af Japan. Bandaríkin veittu þeim vörn, en Kína tók upp kommúnisma og rak þau fljótt burt. Á þeim tíma hörfaði Kína, sem var hliðholtt Bandaríkjunum, til eyjarinnar Formósu, sem nú kölluð er Taívan. Bandaríkin veittu Taívan stuðning sinn og tæknilega þekkingu, sem varð framleiðslustaður stafrænna vara og sérstaklega fullkomnustu örgjörva á jörðinni. Í dag mun löngun Kína til að endurheimta Taívan verða orsök beinna átaka milli Kína og Bandaríkjanna, vegna tæknilegra, fjárhagslegra og efnahagslegra hagsmuna sem Taívan stendur fyrir fyrir þau. Hér mun gamalt, sofandi átök vakna á ný. En þetta efni býður upp á lexíu, þá sem er refsing græðgi, þar sem Bandaríkin hafa endurnýjað samskipti við Rauða Kína, eingöngu í þeim tilgangi að láta framleiða vörur sínar þar með ódýru og auðfáanlegu vinnuafli. Það eru þessi Bandaríkin sem hafa því fært Kína inn í Alþjóðaviðskiptastofnunina. Þau hafa þannig skapað skrímslið sem hefur auðgað sig með því að rústa Frakklandi, einkum með því að njóta góðs af útivistun framleiðslu sinnar. Og nú, auðgað og vel vopnað, er Kína viðurkennt fyrir það sem það er orðið: stórveldi sem verður að hlusta á, taka á móti og framfylgja skoðunum sínum. Og reynsla þess gerir það að sjálfsögðu að samstarfsaðila Rússlands, hins sögulega andstæðing Bandaríkjanna.

Við lifum á óvenjulegum tímum. Frá vorinu 2023 höfum við gengið inn í síðustu viku ársins í mannkynssögunni, þar sem 6.000 ára synd mun líða undir lok. Guð er einnig að skipuleggja þessi síðustu sjö ár sem lok sýningar, en ekki með því að tjaldið fellur, heldur, þversagnakennt, með því að tjaldið lyftist, því að merkingin sem hann gefur þessum sjö árum er smám saman umskipti frá næturlífi og **markaði blekkinga** yfir í dagsbirtu þar sem sannt himneskt líf mun koma í stað núverandi blekkjandi hugmyndar um lífið. Þessi tjaldlyfting er smám saman og vestrænt líf verður þegar að uppgötva brothætt eðli alþjóðlegrar uppbyggingar sinnar, sem það taldi vera óafturkræfa. Þetta er gert í dag með þeirri áskorun sem vestræn gildi birtast í núverandi atburðum okkar. En þessi spurning undirbýr aðeins enn stærri spurningar sem verða nauðsynlegar og verða augljósar á dýrðardegi endurkomu Krists. Á þeim degi mun tjaldið lyftast að fullu og ljós hins sanna lífs samkvæmt Guði mun sigrá alla myrku lygina sem djöfullinn, illu andarnir hans og ótrúmenn hafa búið til, og þá, nema Satan, munu allir liggja á jörðinni, „*bústaður hinna dauðu*“ í „*þúsund ár*“ og bíða eftir lokadómi.

Í kærleika sínum og samúð varð Guð vitni að þjáningum sem syndin, undir stjórn djöfulsins, skapaði á jörðinni. Hann sá afleiðingar eigingirni, drambis, ofbeldis og harðstjórnar. Í fornöld þröngvuðu valdhafar sér upp á fólk og sigruðu ættbálka, en það var á kristinni tíð sem þjóðirnar urðu til sem lifðu af þar til þjóðirnar líða undir lok, sem er að koma á okkar tímum. Þessar þjóðarskiptingar voru rökréttar með því að flokka saman fólk með sama tungumál. En á okkar tímum, frá 1945, hefur sífellt vaxandi þjóðernisblöndun svipt þessar þjóðir þeim kostum að sameina hugi borgaranna. Innan hvers fólks í vestrænum heimi eru

samfélög að myndast, sem færa alþjóðleg vandamál inn í hjarta hverrar þjóðar. Þar sem þessar þjóðir hafa ekki lengur ástæðu til að vera til, er kominn tími til að Guð bindi enda á þetta alþjóðlega skipulag sem byggir á meira og minna sjálfstæðum þjóðum.

Rétt eins og Jesús Kristur „**friðþægði fyrir syndir**“ sinna útvöldu með sjálfviljugum dauða sínum, kemur árið 30.2000 árum síðar vika ársins þar sem **syndir** þeirra sem úthellt blóð hans réttlætir ekki verða friðþægðar. Á þessum tíma munu óréttlát lögmál hinna sterkustu á jörðinni hverfa, og í staðinn koma lögmál hinna sterkustu á himnum, þ.e. skapara Guðsins sem snýr aftur í nafni „**Jesú Krists**“ fyrir menn og í nafni „**Míkaels**“ fyrir himnesku engladjöflana. Því að án þess að þeir viti af því er skipanin sem Vesturveldin hafa komið á ekki aðeins óréttlát gagnvart smáum þjóðum og stórum, heldur er hún þvinguð fram af skynsemi hinna sterkustu, sem sést af óréttlátum stríðum sem háð hafa verið, hver á fætur annarri, gegn nýlendum Evrópulanda, Afríku og Indlands, Kóreu, Víetnam, evrópsku Balkanskagans, Íraks, Afganistans, Líbýu og í dag Rússlands, sem Vesturlönd börðust gegn, með Úkraínu sem málaliði. Þetta er vegna þess að eftir að hafa svikið Krist sjálfan, skilur þetta Vesturland ekki að Úkraína er að svíkja bandalagið sem batt það við bræðralöndin Rússland. En í þessu siðlausa Vesturlöndum, spilltum skilningi, hver er þá næmur fyrir þessu orði: svik? Fyrsta fórnarlamb þessa sviks, Jesús Kristur, fordæmir það með réttlæti og þess vegna mun síðasta vika ára **friðþægingar** fyrir jarðneska syndara enda, eftir þriðju heimsstyrjöldina, með tímabili sem er frátekið fyrir „*sjö síðustu plágur reiði Guðs*“; réttláta „*reiði*“ sem við þekkjum þegar allar orsakir og réttlætingu fyrir.

Á vettvangi eru orsakir núverandi átaka elítisma og tæknihyggju. Hugtakið „tækniþæðingur“ hefur verið notað til að vísa til þjóðarelítunnar sem ráðin hefur verið til að gegna embætti Evrópuráðsstjóra. Þetta eru hámenntaðir einstaklingar, sem hafa sótt háskóla, sem gerir þá mjög færa í orði en skortir algjörlega reynslu á vettvangi. Þessir tækniþæðingar sýna allir hegðun sem líkist einhverfu. Hæfni þeirra er ekki hægt að efast um eða draga í efa. Prófskírteini þeirra bera vitni um gildi þeirra. Að afhenda stjórnvöldum þessum einstaklingum hefur gjörbreytt ásýnd vestrænna lýðræðisríkja. Í Frakklandi, þar sem ég bý, er þetta sérstaklega áberandi. Undir stjórn Fjórða ^{lýðveldisins} voru stjórnámamenn byggðir upp á vettvangi og stóðu frammi fyrir raunverulegum vandamálum samtímans. Þar sem lýðræði var komið á fót af fólkinu á kostnað einvalda sem voru teknir af lífi árið 1793, er fólkið venjulega fullvalda og það er það sem setur mörk þess sem það samþykkir eða hafnar. Fyrrverandi stjórnámamenn Fjórða ^{lýðveldisins} samþykktu þessa meginreglu og leituðu að málamiðlun sem meirihluti þingmanna sem sátu á þjóðþinginu samþykkti. En Fimmta ^{lýðveldið}, sem er meira íhlutunarsinnað, veitir forsetanum næstum einræðisvald. Fyrrverandi stjórnámamenn misnotuðu það ekki of mikið, en frá árinu 2017 hefur ungi forsetinn Emmanuel Macron ímyndað sér allt það illt sem tengist elítisma og tæknihyggju. Hann tileinkar sér algjöra íhlutunarhegðun í samræmi við þann tækniþæðing sem hann er. Þannig er þessi maður fjármálatækniþæðingur og heili hans snýst hraðar en okkar. Eins og tölvur okkar sýnir hann hegðun einhverfs einstaklings sem sættir sig ekki við að hugmynd sé yfirgefin. Hins vegar byggist lýðræðisreglan ekki á því að hafa rétt fyrir sér eða rangt, heldur á því að samþykkja meirihlutaákvæðanir sem teknar eru

af fullvalda fólkinu. Forseti Macron gerir tilkall til þessa fullveldis fyrir sjálfan sig í nafni kosninga af þessu fólki; þess vegna núverandi átök sem setja hann upp gegn fólkinu sem kaus hann án þess að hafa í raun kosið hann. Því í tveimur kosningum sínum í röð var hann aðeins kjörinn með höfnun keppinautar síns, fulltrúa fyrrverandi Þjóðfylkingarinnar. Hvað segjum við um barn sem ekki er hægt að rökræða við? Að það sé uppreisnargjarnt, óhlýðið og óútreiknanlegt. Vitnisburðir staðfesta þetta: það var með sömu þrjósku sem unga Macron tókst að tæla og taka að sér, mun eldri leiklistarkennara sinn, eftir að hún hafði veitt honum harða mótspyrnu; hún var þegar gift og móðir tveggja barna. Þetta er samsett mynd af forsetanum sem stjórnar Frakklandi. Þegar litið er yfir stjórn málaferil hans var þetta sýnilegt frá upphafi. Þegar hann horfði á óþægilega „djöfullega leiðslu“ sem birtust í háværum upphrópunum í opinberum kosningabaráttum hans. Kjörinn hélt hann áfram að fjalla um auðlegðarskattinn sem hann vildi afnema; hann andmælti kröfum „gulu vestanna“ sem mótmæltu vegna hækkandi bensínverðs; hann margfaldaði kaldhæðnislega særandi svipbrigði sín og sýndi fram á að hann væri algerlega laus við réttlætiskennnd og jafnrétti með því að kalla eftir því að þeir sem gátu meðal frumkvöðlanna veittu starfsmönnum sínum hundrað evrur í bónus, og það var synd fyrir þá sem ekki fengu hann. Sem tæknifræðingur, frammi fyrir Covid-19 faraldrinum, sinnti hann síðan skyldum sínum á heilbrigðistæknifræðinga sem eingöngu höfðu áhyggjur af því að fylla ekki láss pláss fyrir umönnun byggða á notkun öndunartækja. Að þeirra ráði setti forseti Frakkland í algjöra eða næstum algjöra lokun í um tvö ár. Landið komst úr þessu, blætt þurrt, í rúst og í skuldum. Við skulduðum honum einnig verðbólgu upp á um 25% sem varð árið 2023 vegna viðskiptaþvingana sem settar voru á Rússland árið 2022. Hér birtist aftur einhverfurófi forsetans, ekki aðeins í honum og öllum þeim sem samþykkja hann, heldur einnig og fyrst og fremst í forseta framkvæmdastjórnar Evrópusambandsins, frú Ursulu Von Der Leyen, og forseta Evrópuþingsins, herra Charles Michel. Ákvörðunin um að styðja Úkraínu byggðist á einni hugmynd: virðingu fyrir landslögum Úkraínu. Sem fær mig til að segja að fyrir þessa tæknimenn er virðing fyrir lögunum þess virði að eyða efnahagslega allri Evrópu, aðeins í upphafi, þar sem við vitum að afleiðingin verður í raun gríðarleg kjarnorkueyðilegging Evrópuþjóða. Nú verðum við að taka eftir þessari ótrúlegu breytingu gagnvart Úkraínu, vitandi að eftir að Sameinuðu þjóðirnar komu til Evrópu hafnaði Angela Merkel, kanslari Þýskalands, beiðni þeirra um að ganga inn í Evrópu vegna alvarlegrar spillingar í úkraínska ríkinu; og árið 2022, með sömu spillingu og lögmæti og Azov-hópnum, sem opinberlega var talinn vera nasisti, var veitt, kom allt Vesturlönd þeim til hjálpar þegar rússneskir hermenn komu inn á yfirráðasvæði þeirra. Guð Biblíunnar gefur þessi ráð í Lúkasi 14:31-32: „*Eða hvaða konungur, sem fer í stríð við annan konung, sest ekki fyrst niður og ráðgast um hvort hann geti með tíu þúsund mönnum mætt þeim sem kemur á móti honum með tuttugu þúsund? Og ef hann getur það ekki, sendir hann sendiráð til hins konungsins meðan hann er enn langt í burtu til að biðja um frið.*“ Er þetta hvernig herra Zelensky hegðaði sér skynsamlega? Nei! Hann sagði við Bandaríkjamenn: Ég þarf ekki leigubíl, ég þarf vopn, og því, heimskulega, með því að gefa honum þau, dæmdi allt Vesturlönd sig til að heyja beint stríð gegn hinu ógnvekjandi kjarnorkuveldi sem

Rússland er, vel vopnað og miklu fjölmennara en Úkraína. Guð takmarkar fyrir sitt leyti mikilvægi texta eigin laga og hyggst túlkunum sem andi hans gefur. Og það er áhugavert að hafa í huga að, aðskilin frá Guði, smíða falskir evrópskir kristnir lífsreglur á sama hátt og Gyðingar reyndu að gera með því að skrifa bók sína, Talmúðinn, sem hefur það að markmiði að telja upp allar aðstæður sem Gyðingurinn stendur frammi fyrir í lífi sínu. Alls staðar í vestrænum heimi eru lagatextar gnægð og ofhlaðnir, sem leiðir til mótsagna sem hæfustu lögfræðingarnir nota til að verja skjólstæðinga sína. Í fréttum er talað um „GPT köttinn“, tölvuforrit eða gervigreind, sem á að vera fær um að svara öllum spurningum. Þegar mannlegir hugir sjálfir virka eins og tölvur, er þá nokkur furða að möguleikinn á að vera stjórnaður af æðri rafrænum heila höfði til þeirra? Þetta er aftur efni síðustu vonar sem finnst á **markaði** jarðneskra blekkinga.

Ranglæti og synd

Titill þessarar rannsóknar er réttlættur með þeirri staðreynd að ranglæti er fyrir himneska engla það sem synd er fyrir jarðneska menn. Uppruni þessarar athugasemdar er sagan sem er sett fram í Esekíel 28:15: „*Þú varst fullkominn í þínum vegum frá þeim degi sem þú varst skapaður þar til ranglæti fannst í þér.*“ Spámaðurinn spáir um þann sem varð djöfullinn og Satan. Ráðvendni eða sanngirni vísar til réttlætis í dómi og hegðun; hins vegar felur ranglæti í sér iðkun illis sem Guð fordæmir. Það er ranglát hugsun sem leiðir til iðkunar syndar. Því að ranglæti er norm mótsagnakenndrar uppreisnargjarnrar náttúru, og það er þessi náttúru sem knýr uppreisnargjarnan huga til að óhlýðnast skipun Guðs. Himneskir englar fjölga sér ekki eða margfalda sig. Eftir að hafa skapað fyrsta englalíkan sinn skapaði Guð fjölda annarra, en fjöldi þeirra er ekki opinberaður okkur. Þeir voru allir skapaðir færir um eilíft líf, en þessi réttur til eilífðar er algjörlega háður vilja Guðs, og við vitum að uppreisnargjarnir englarnir glötuðu þessum rétti til eilífðar og verða að deyja tortímdir af Guði ásamt mönnunum sem bera syndir sínar. Með því að skapa himnesku englana gefur Guð þeim staðal sem að lokum mun eiga við um endurleysta útvöldu menn jarðarinnar. Eftir að hafa upplifað það besta sem Guð hafði upp á að bjóða, urðu þeir mjög ábyrgir fyrir því hvernig þeir notuðu frelsi sitt. Og uppreisnargjörn afstaða þeirra gagnvart Guði dæmdi þá til tortímingar. En möguleikinn á tortímingu þeirra var háður sigri eða ósigri hjálpræðisþjónustu Jesú Krists. Þess vegna, strax eftir sigur sinn yfir synd og dauða, rak Jesús Kristur, sem heitir Míkael á himnum, uppreisnargjarna englaherinn af himnum og kastaði honum niður á jörðina. Jörðin og öll vídd hennar varð eina umhverfið sem þeir gátu lifað og starfað í, þar til þeir dóu þar einu sinni, við endurkomu Krists, og síðan öðru sinni, við síðasta dóminn. Skiljið þetta því, réttlæti Krists getur ekki bjargað engli, en sigur hans yfir syndinni dæmir hann óbætanlega til dauða.

Að jafnaði hefur illmennska engin lækning, því slík náttúra hefur enga aðdráttarafl fyrir lífi sem byggir á hlýðni. Þess vegna verðum við að skilja að „**illmennska**“ er vonlaust tilfelli, eða næstum því.

Það er ekki það sama með syndina, sem 1. Jóhannesarbréf 3:4 gefur eftirfarandi merkingu: „*Sá sem syndgar, brýtur lögmálið, og syndin er lögmálsbrot.*“ „*Synd*“ varðar sérstaklega mannverur; þetta er vegna þess að Guð skapaði þá lægra en englana. Og þessi lægra verðleiki gerir þá viðkvæma fyrir blekkingum sem djöfullinn, illu andarnir hans og blektir og tæltir menn ímynda sér og framkvæma. Ég hef tekið eftir mannlegum veikleika sem ýtir undir syndina og veitir skýringu án þess að réttlæta hana. Þessi veikleiki er tilfinning um gremju og er til staðar í öllum hvötum sem leiða til þess að syndga gegn Guði. Veran lútir eðli sínu eins og fíkniefnaneytandinn lútir fíkn sinni í fíkniefni sitt. Uppreisnargjarna veran skortir frelsi þegar skyldan til að hlýða er lögð á hana. Eðli hennar er ekki til þess fallið að hlýða og það er þetta slæma eðli, samkvæmt Guði, sem lokar henni frá eilífu lífi. Við getum þannig skilið hvers vegna Guð veldur því að mannlegt líf endurskapast í fjölda. Sálir sem eru skapaðar í samræmi við norm himnesks lífs eru sjaldgæfar. Hinir útvöldu sjálfir, endurleystir með blóði Jesú Krists, eru erfingjar syndarinnar og verða að frelsast frá henni í eilífri baráttu sem þeir heyja með hjálp Anda Krists.

Fyrir uppreisn sína upplifði fyrsti engillinn sælu, fullkomna hamingju og gekk með Guði, algjörlega og án dulinna hvata. Þetta var tími ráðvendni hans. Síðan, vegna yfirburða sinna, gerði Guð hann að leiðtoga englanna. Það var í þessari iðju sem ranglætið smám saman yfirbugaði hann. Hann varð meðvitaður um yfirburði sína, vandi sig við það, án þess að finna fyrir ánægju eða ánægju. Hlýðni englanna var ekki lengur nóg fyrir hann, svo hann bar sig saman við Míkael, engilinn sem Guð sjálfur birtist í fyrirmynd sinni englunum sem hann skapaði. Hann endaði næstum því á því að gleyma að hann sjálfur var sköpun hans og byrjaði að véfengja val sitt, gildi sín og ákvarðanir. Þetta er það sem Esekíel 28:15 kallar „**ranglætið**“ sem birtist í honum. Míkael skapaði þá jarðnesku víddina og manninn, án þess að blanda fyrsta hliðstæðu sinni í. Brotið var algjört; Satan djöfullinn var opinberlega leiðtogi uppreisnarmannafylkingarinnar, sem myndi vaxa með tímanum. Gremja hans gagnvart Guði leiddi hann til að hindra lífsáætlun sína. Og hann nýtti sér augnablik þegar Eva var einangruð til að blekkja hana og tæla. Einvera Evu ætti ekki að teljast vera sök parsins; Adam hafði engan karlkyns keppinaut að óttast. Párið gat því tekið þátt í mismunandi persónulegum athöfnum. En þegar fórnarlamb gremju, myndi Satan reyna og ná árangri í að fella Evu með gremju. Í samskiptum sínum við Evu, undir yfirskini „höggormsins“, sagði djöfullinn Evu að Guð væri að svipta hana yfirburðum sem hann vildi ekki deila með sköpunum sínum, í samræmi við þá merkingu sem hann gaf „*ávexti þekkingar góðs og ills*“. Hann vakti þannig forvitni í Evu, en forvitni sem aðeins var hægt að fullnægja með banvænum kostnaði óhlýðni. Hún óttast banvænu afleiðingarnar, en djöfullinn fullvissar hana og sýnir henni að Guð hrindir ekki ógn sinni í framkvæmd, þar sem, eins og hún sér með eigin augum, borðar höggormurinn sjálfur þennan bannaða ávöxt án þess að deyja. Með sönnunina fyrir augum sér, þar sem bannaði ávöxturinn hefur gert „*höggorminn*“ færan um að tala, er fátæka

Eva okkar þá sannfærð um að þessi „höggormur“ segir sannleikann um Guð. Forvitni hennar er sterkust, hún verður að upplifa áhrif þessa bannaða ávaxtar sjálf. Hún borðar eitthvað og kemst að því að eins og „höggormurinn“ deyr hún ekki. Hún segir síðan Adam frá reynslu sinni og, ófær um að sjá fyrir sér aðskilnað hans frá Evu, kýs hann að deila fordæmingu hennar og borðar einnig hinn bannaða ávöxt. Þá fær táknræn opinberun sögunnar í 1. Mósebók fulla þýðingu. Samkvæmt 1. Mósebók 3:23 sagði Guð eftir að hafa dæmt hjónin, fyrstu syndarana í mannkynssögunni: „*Jehóva Guð sagði: Sjá, maðurinn er orðinn eins og einn af oss, að hann þekkir gott og illt. Nú skulum við því koma í veg fyrir að hann rétti út hönd sína og taki af lífsins tré og eti og lifi að eilífu.*“ Í raun og veru var eilíft líf ekki háð því að borða af lífsins tré, heldur hefði það að halda áfram að borða af því eftir syndina algerlega brenglað boðskap Guðs um hjálpræði. Þessi skýring gefur hann aðeins til að spá fyrir um staðal eilífs lífs sem að lokum verður boðið hinum útvöldu sem Kristur endurleysti, hið sanna „lífsins tré“ sem getið er í Opinberunarbókinni 22. Það í 1. Mósebók hafði aðeins táknrænt spádómshlutverk. Og það sama var með „tréð til þekkingar góðs og ills“, sem var aðeins tákn Satans, djöfulsins og syndarinnar sem tengdist honum tvíþætt, sem fyrsta syndaranum og fyrsta freistaranum, tælanda fyrstu syndugu jarðnesku verunnar. Þannig, til að staðfesta þessa táknfræði, tók Jesús aftur upp í jarðneskri þjónustu sinni í myndlíkingu samanburð manna og trjáa, sem báru bæði góðan eða vondan ávöxt. Áður en Guð rak manninn úr garðinum opinberaði hann hinum þremur seku einstaklingsbundnu dóm sinn. Augljóslega var konan fórnarlamb snjallrar sviðsetningar djöfulsins, sem talaði við hana með því að nota „höggorminn“ sem miðil. Maðurinn er einnig fórnarlamb ástar sinnar á konu sinni Evu, „*bein af hans beinum og hold af hans holdi*“. Fátæki „höggormurinn“ er greinilega eini sökudólgurinn, en samt var hann sjálfur notaður af anda sem var sterkari en hans eigin. Til formsins vegna bölvvar Guð honum einnig, en dómur hans varðar í raun örlögin sem voru geymd fyrir tælandi djöfulinn, þann eina sem raunverulega bar ábyrgð á falli fyrstu mannveranna: 1Mós 3:14-15: „*Drottinn Guð sagði við höggorminn: Af því að þú gjörðir þetta, skalt þú bölvður vera meðal allra búffjár og meðal allra dýra merkurinnar. Á kviði þínum skalt þú skríða og mold skalt þú eta alla ævidaga þína. Fjandskap mun ég setja milli þín og konunnar, milli sæðis þíns og sæðis hennar. Það skal merja höfuð þitt og þú skalt merja hæl þess.*“ Í upphafi hafði „höggormurinn“ því vængi eða fætur, kannski bæði, en um leið og mannhjónin syndguðu tók Guð þá burt og hreyfingar hans urðu að „*skriði á kviði þess*“. Þessi umbreyting „höggormsins“ spáir örlögum djöfulsins og illu illanna sem myndu fylgja honum. Eftir sigur Jesú Krists yfir synd og dauða verða hann og illu englar hans bundnir við jörð syndsamlegra manna. Og Opinberunarbókin 12:7-9 staðfestir uppfyllingu dóms Guðs yfir þeim með því að vísa, sem áminningu, í „*hinn gamla höggorm*“: „*Og stríð varð á himni. Míkael og englar hans börðust við drekann. Og drekinn og englar hans börðust, en þeir fengu ekki sigur, og þeir fengu ekki lengur pláss á himni. Og hinn mikli dreki var kastað niður, hinn gamli höggormur, sem kallast djöfull og Satan, sem blekkir allan heiminn, hann var kastað niður á jörðina, og englar hans voru kastaðir niður með honum.* Og ég heyrði hávaða á himni segja: Nú er komið hjálpræðið og mátturinn og ríki Guðs vors og máttur Krists hans. Því að

*kærandi bræðra vorra er kastað niður, hann sem kærði þá fyrir Guði vorum dag og nótt. “ Það sem var gleðifrétt fyrir íbúa himinsins var ekki gleðifrétt fyrir þá sem eru á jörðinni. Eins og vers 12 staðfestir: „Fagnid því, þér himnar og þér sem í þeim búið! **Vei jörðinni og hafinu! Því að djöfullinn er stiginn niður til yðar í miklum móð, því að hann veit, að hann hefur nauman tíma** .*

Í dómi sínum yfir hinum þremur seku, eða nákvæmara sagt yfir karlinum, konunni og djöflinum, sýndi Guð fullkomna réttlæti með því að slá jarðneska mannhjónin með fyrsta dauðanum en einnig með því að tilkynna „ *annar dauða* “ sem að lokum myndi slá djöfullinn og uppreisnargjarna himneska og jarðneska djöfla hans saman. Hann sagði við djöfullinn sem starfaði fyrir milligöngu „ *höggormsins* “: „ *Ég mun setja fjandskap milli þín og konunnar og milli sæðis þíns og sæðis hennar. Það mun merja höfuð þitt og þú munt merja hæl þess* .“ Þó að þetta sé bókstaflega að uppfyllast á jörðinni fyrir hinn sanna „ *höggorm* “, spáir Guð því að Jesús Kristur, sem „ *sæði konunnar* “, endurleysta kirkja hans, muni að lokum „ *merja* “ „ *höfuð* “ djöfulsins, en áður en sá tími kemur, eftir að hafa sjálfur orðið, ásamt himneskum fylgjendum sínum, englaandi fangi í jarðneskri vídd, mun djöfullinn hafa frelsi til að bregðast við sínum eigin Messías og sínum útvalda: „ *Þú munt merja hæl hans* .“ Og það vill svo til að hællinn er einmitt viðkvæmur fyrir „ *höggormi* “ sem „ *skriðar um jörðina* “. Þar sem djöfullinn og illar vættir hans eru bundnir við jörðina munu þeir þola refsingu „ *höggormsins* “ .

Þannig er hægt að lækna synd vegna þess að hið fullkomna réttlæti sem Guð-maðurinn Jesús Kristur öðlast er máttugt til að hylja hana fyrst og eyða henni í öðru lagi. En synd er aðeins hægt að fyrirgefa ef hún er af völdum erfða eða tímabundins veikleika. Því til að bjóða fyrirgefningu sína krefst Jesús Kristur þess að útvaldir hans afneiti syndinni og framleiði ávöxt sannrar iðrunar, þ.e. að hætta að iðka synd. Þess vegna lýsti Jesús yfir í Matteusi 7:21-23, í viðureign við falskristna sem réttlæta óréttlátlega áframhaldandi iðkun syndarinnar, þar á meðal brot á hvíldardeginum frá 1843: „ *Ekki mun hver sá sem við mig segir: „Herra, herra, ‘mun ganga inn í himnaríki, heldur aðeins sá sem gjörir vilja föður míns, sem er á himnum. Margir munu segja við mig á þeim degi: „Herra, herra, höfum við ekki spáð í þínu nafni? “ Höfum við ekki rekið út illa anda í þínu nafni? Og höfum við ekki gjört mörg kraftaverk í þínu nafni? Þá mun ég segja þeim opinberlega: Ég **þekkti yður aldrei** , farið frá mér, **þér sem fremjið ranglæti** .* Drottinn mun opinberlega segja við falskristna sem gera tilkall til nafns hans: „ *Farið frá mér, þér sem fremjið **ranglæti*** .“ Sama „ *ranglæti* “ og finnst í fyrsta andstæðu hans, sem varð djöfullinn og Satan. Réttlætið sem Jesús lagði til mun því ekki hafa hulið þá vegna þess að illska var eðli þeirra og trúarleg skuldbinding þeirra breytti engu til að breyta ólæknandi stöðu þeirra. Og í hvert skipti sem ég vitna í þetta vers, þá vanræki ég að benda á að „ *kraftaverkin* “ sem lögð eru fram sem sönnun voru ekki framkvæmd af Jesú sem mun segja þeim: „ *Ég **þekkti ykkur aldrei*** .“ Niðurstaðan er sjálfsögð: hinir sönnu höfundar þessara „ *kraftaverka* “ og annarra „ *djöflaútdráttar* “ voru því djöfullinn og djöflar hans sjálfir. Skiljið því hvers vegna Jesús leggur svo mikla áherslu á gjörðir „ *falskra Krists* “ í Matteusi 24. Allt sem ekki gerir tilkall til Krists er auðveldlega rekjanlegt til djöfulsins og illra, uppreisnargjarnra anda hans. En undir kristinni merkingu liggja lúmskustu gildir djöfulsins. Með tímanum hefur mótmælendatrú fordæmt ranglæti

rómversk-kaþólskrar trúar, en Guð hefur yfirgefið hana síðan 1843 og kynnir hana, undir mörgum sjónarhornum og kirkjudeildum, sama „**ranglætið**“ sem ég erfði frá Róm. Ef ég segði að syndin væri sérstaklega tengd jarðneskri reynslu, þá er það vegna lögmálsins sem Guð kynnti hebresku þjóðinni, sem hann gerði að vörslumanni orða sinna þar til Jesús Kristur kom. Því að Páll postuli minnir okkur réttilega á í Róm 7:22-23: „*Hvað eigum við þá að segja? Er lögmálið synd? Fjarri því! En ég þekkti ekki syndina nema af lögmálinu* . Því að ég hefði ekki þekkt girnd, nema lögmálið hefði sagt: „Þú skalt ekki girnast.“ Og syndin fann tilefni til og vakti í mér alls kyns girnd með boðorðinu, **því að án lögmálsins er syndin dauð** .“ Með því að setja fyrirmæli sín gaf Guð syndinni skýra merkingu. „*Synd*“ er athöfnin að óhlýðnast skipun sem Guð hefur gefið sem skyldu eða bann. Þetta orð hefur aðeins trúarlega merkingu, en þar sem allt lífið er háð krafti Guðs, er notkun þess óhjákvæmileg, jafnvel meðal þeirra sem neita að trúa á tilvist hans. „**Synd**“ er tengd bölvun Guðs og því er það í þágu mannsins að aðskilja sig frá þessari „**synd**“ sem verður orsök varanlegrar þjáningar sem getur tekið á sig margar myndir. Helsta mynd þess er að það mistekst að ná því sem maðurinn reynir að takast á við og ná. Áhrifin eru einstaklingsbundin og sameiginleg og þetta mun koma í ljós þegar, eftir lok reynslutímans, „*dýrkendur dýrsins og líkneskis þess*“ verða sameiginlega sleginn af „*sjö síðustu plágum reiði Guðs*“ og þetta mun gerast á sex árum, árið 2029.

Guð tekur sérstaklega eftir „**misgjörð**“ **meðal falskristinna manna sem telja það eðlilegt að yfirgefa hinn sanna hvíldardag. Þess vegna hefur hann í gegnum söguna skotið á þá og slegið þá með endurteknum bölvunum sínum sem hann gaf táknræna nafnið „lúðrar“**, því hlutverk þeirra er að vara hina kölluðu, frambjóðendur eilífðarinnar, við því að þeir séu slegnir og fórnarlömb alvarlegrar guðlegrar ásökunar. Nú hefur Guð geymt fyrir níunda áratuginn tímann til að túlka „*sjö lúðrana*“ sem vitnað er í í Opinberunarbókinni 8, 9, 10 og 11. Þannig má skilja að þessar viðvaranir voru ekki ætlaðar til að koma í veg fyrir að uppreisnarmennirnir framdi það illt sem Guð fordæmdi, heldur aðeins til að gefa hinum útvöldu síðustu daga sönnun þess að hann hefði boðað allt fyrirfram. Guð einn hefur þetta vald og hann fær réttmæta dýrð af því. Þetta er það sem hann segir í Jes 42:8-9: „*Ég er Drottinn, það er nafn mitt, og dýrð mína gef ég engum öðrum, né heiður minn skurðgoðum. Sjá, hið fyrra er fram komið, og nýja hluti kunngjörri ég yður. Áður en þeir koma fram, kunngjörri ég yður þá.*“ Jes 46:10: „*Frá upphafi kunngjörri ég það sem koma skal, og frá öndverðu því sem enn er ekki fram komið. Ég segi: Fyrirætlanir mínar munu standast og ég mun framkvæma allt sem mér þóknast* .“ Ekkert er jafn nærandi fyrir trú hans útvöldu og að sjá með eigin augum sannleiksgildi þessara yfirlýsinga Guðs. Spádómsskilningur er plús, betri næring, sambærileg á allan hátt við guðdómlega manna sem Guð notaði til að halda Ísrael á lífi í eyðimörk, á fjandsamlegum og banvænum stöðum, eftir flóttann frá Egyptalandi. Á okkar nútíma, sem er óhagstætt trúnni á Guð, finna síðustu útvöldu hans sig aftur á móti í þversagnakenndri ofbyggðri eyðimörk. En sönn trú lætur ekki andrúmsloft þess tíma og staðar þar sem hinn útvaldi er á sér hafa áhrif. Það fjallar um yfirlýsingar Guðs í Biblíunni sinni og sérstaklega, á endalokatímanum þar sem við erum stödd, um þessa spádóma Daníels og Opinberunarbókarinnar sem loksins hafa verið að

fullu afkóðaðir og uppfylltir í okkar nútímaatburðum. Þriðja heimsstyrjöldin mun koma mörgum á óvart og skelfa marga um alla jörðina, en þetta mun ekki eiga við um hans útvöldu sem voru varaðir við fyrirfram af Daníel 11:40-45, Opinb. 9:13 til 21, Esekíel 38-39 og jafnvel Jesaja 14:2: „Ég mun safna öllum þjóðum til bardaga gegn Jerúsalem. Borgin verður tekin, húsinn verður rænd og konurnar nauðgaðar. Helmingur borgarinnar verður herleiddur, en restin af fólkinu verður ekki útrýmt úr borginni.“ Opinb. 17:8 gefur sem táknið um „**undrun**“ hinna vantrúuðu og segir: „Dýrið sem þú sást var, en er ekki lengur. Það á að stíga upp úr botnlausu gryfjunni og fara til tortímingar. Og þeir sem búa á jörðinni **munu undrast**, þeir sem ekki hafa nöfn sín rituð í lífsins bók frá upphafi veraldar, þegar þeir sjá dýrið, því að það var, en er ekki lengur, og á að koma aftur.“

Vorið 2023 verðum við vitni að endurkomu „dýrsins úr botnlausu gryfjunni“. Eftir það mun „dýrið úr jörðinni“ birtast, undir forystu mótmælenda í Ameríku sem hefur sætt sig við rómversk-kaþólsku trúna.

Blóðbönd

Þetta er ósvikið biblíulegt gildi sem verðskuldar alla athygli okkar og athygli. Því án þess að útrýma orsökum mannlegra átaka dregur þessi meginregla um blóðbönd að minnsta kosti úr áhættu og orsökum sem geta valdið þeim. Á jörðinni er hugsjónarstaðan ekki aðgengileg, en vitur maður leggur sig fram um að efla frið og samnýtingu við náunga sinn. Og hver er fyrsti nágranni okkar á jörðinni? Foreldrar okkar, bræður okkar og systur fædd af sama föður og móður. Því að það er með því sem hann vill fá frá börnum sínum sem elska hann að Guð fyrirskipaði í „fimmta boðorðinu“ sínu: „Þú skalt heiðra föður þinn og móður þína.“ Og Jesús Kristur kom til að opinbera okkur að í Guði, hinum almáttuga skapara, er hann sjálfur sannur faðir okkar, hans andi er himneskur. Heilagir englar hans nefna hann Míkael, og fyrir okkur á jörðinni er hann Jesús Kristur, „Jahve sem frelsar“ sem Messías sendur af skapandi, löggjafandi og í þessu tilfelli endurleysandi anda sínum, þar sem hann kemur til að endurleysa, með sjálfviljugum dauða sínum og „úthelltu blóði“, syndirnar sem endurleystir, útvaldir heilagir hans hafa erft og óviljandi framið. Það er því, í þessu hlutverki, mikilvægasta „blóðtengið“ fyrir mannlegt líf. Því Guð hefur skipulagt allt þetta mannlega líf til að lýsa áætlun sinni um alheims hjálpræði sem lögð er fyrir allar himneskar og jarðneskar verur sínar. Hjálpræðið sem Jesús Kristur færir byggir upp og sameinar alheimsfjölskyldu. Það sameinar jarðneska bræður og systur með himneskum englabræðrum sem allir viðurkenna að þeir eiga sinn eina sanna föður, hinn einstaka og alvalda skapara Guð. Þetta er markmiðið sem Guð setti sér þegar hann framkvæmdi sköpun sína á jarðneskri vídd okkar, en þetta verkefni hafði verið hugsað jafnvel áður en fyrsti engillinn hans var skapaður, skapaður frjálsglega og ábyrgt andspænis vali hans. Eftir að hafa gert uppreisn gegn yfirvaldi Guðs, Satan, er fyrsti „sonur“ Guðs upptök fyrsta brotsins sem átti sér stað í hinna heilögu himnesku fjölskyldu. Val hans er óbætanlegt, starfsemi hans sem „djöfull“ dæmdi hann til að þurfa að deyja til að hverfa og verða endanlega tortímt. Við sjáum því að fjölskylduböndin koma ekki í veg fyrir dauðann, og því miður,

með því að drepa bróður sinn Abel á rangan hátt, mun Kain, fyrsti jarðneski sonur Adams og Evu, staðfesta þessa dapurlegu framtíð fyrir líf mannkynsins. Þegar hann skapar jörðina og alheim hennar, undirbýr Guð þá vídd þar sem meginreglan um dauðann mun opinberast og uppfyllast. Og frá fyrsta degi, með því að skapa jörðina í formi vatnskúlu, sýnir Guð jarðneska dauðaáætlun sína, því þessi vötn munu fá nafnið „*haf*“, berandi „dauða“ í reynslu flóðsins, flóttans frá Egyptalandi og yfirferðarinnar yfir Rauðahafið sem eyðilagði vagnana og drukknaði egypsku hermennina, og þvottalaugarinnar sem, sem spámannlegt tákn skírinnarinnar, bar einnig nafnið „*haf*“. Á öðrum degi skapar Guð „jörðina“ þurra með því að láta hana koma upp úr „*hafinu*“. Í þessari aðgerð setur hann í mynd þess að „lífið“ sé rífið frá „dauða“ „*hafsins*“. „*Jörðin*“ mun þannig bera mannveruna sem hann mun skapa í sinni mynd og sem mun lifa og þroskast á henni. Og það er í þessari mannkynssögu sem Guð mun geta valið sína útvöldu sem eru verðugir eilífrar félagsskapar hans. „*Jörðin*“ táknar því gildi sem er æðra „*hafinu*“, en engu að síður einnig berandi „lífs“ og „dauða“. Í sögu okkar tíma var fyrsta ríkjandi kristna trúarformið páfakaþólska Rómar, og dauðinn sem það fyrirskipaði og olli fékk því táknid „*dýrið sem rís upp úr hafinu*“ í Opinberunarbókinni 13:1. Þá á skilið hin enn ófullkomna mótmælendatrú, sem kom fram úr henni opinberlega árið 1517 undir heitinu Reformeraða kirkjan, táknræna nafnið „*dýrið sem rís upp úr jörðinni*“. Í trúarstríðunum sem vöktu upp af umburðarleysi og árásargirni rómverskrar páfahyggju og kaþólskra bandalaga hennar, rákust systurtrúarbrögðin tvö á og myrtu hvort annað eins og grimmileg „*dýr*“. Þetta er söguleg vitnisburður um að langi trúarlegur friður sem hefur verið viðurkenndur frá frönsku byltingunni og keisaraveldi Napóleons ^{hef} ég látið gleymast. En þessi hegðun vopnaðrar mótmælendatrúar var að afhjúpa sanna andlega eðli hennar. Á þeim tíma stóð líf hinna sönnu útvöldu Guðs þegar upp úr því sem Guð dæmir „*hræsna*“ í Dan 11:34: „*Þegar þeir falla, mun þeim lítil hjálp hljóta, og margir munu taka þátt í hræsninni* með þeim.“ Ættum við að vera hissa á þessum dómi Guðs? Nei! Einfaldlega vegna þess að Jesús hefur þegar kallað „*hræsna*“ gyðingaklerkastéttina sem hann lýsti yfir í Matt 23:13: „*Vei yður, fræðimenn og farísear, hræsnarar! Því að þér lokið himnaríki fyrir mönnum. Sjálfir gangið þér ekki inn í það og þeim sem vilja inn, leyfið þér ekki inn að ganga*.“ Ég hef valið þetta tilvitnun meðal 16 tiltækra vegna þess að þessi viðmið bera kennsl á verk tveggja kristinna trúarlegra „*dýra*“, hver á eftir annarri í tíma. En með hjálp samhljóða er hægt að finna 16 tilvitnanir sem fullkomna og saman skilgreina þá samsettu mynd af kristnum manni sem Jesús telur vera „*hræsni*“ vegna þess að hann endurskapar „hræsni“ gyðingalíkans reynslu sinnar. Páll ávítaði postula Pétur fyrir hræsni sína vegna þess að hann faldi samband sitt við heiðingjana. Hann þorði ekki að gera ráð fyrir því sem andinn leiddi hann til að gera, því dyr hjálpræðisins voru opnar heiðingjunum eftir dauða og upprisú Jesú Krists. Hann óttaðist fordæmingu frá hinum postulunum og lærisveinum, bræðrum sínum. En þessi „hræsni“ var góðkynja ef ekki blessuð af Guði, því hræsni falskristinna er af allt öðrum toga. Mannveran sem iðkar hana gegnir hlutverki sem hylur sanna eðli hans. Og með því að segjast vera „þjónn Guðs“ óverðuglega, ber skaparinn og frelsarinn Guð sjálfur afleiðingar þessarar hræsni.

Sú staðreynd að hjálpræðissáttmálinn hvílir á blóði Jesú stangast á við allar lygar sem fullyrða að Jesús hafi ekki sjálfur verið tekinn af lífi. Ef blóð hans var ekki úthellt er ómögulegt að sættast við Guð og fjölmargar dýrafórnir sem komu fyrir dauða hans eru ógildar og óþarfar; en blóð hans var úthellt og hjálpræði hans er mjög raunverulegt.

Á jörðinni drepa dýr oftast aðeins til að éta og þannig lengja eigin tilveru. Þau lifa eingöngu af eðlishvöt og þekkja ekki gott og illt; þau þurfa aðeins að borða og lifa af. En hjá mannkyninu bætist við þetta óþarfa illska, ánægjan af því að láta náungann þjást, af ýmsum orsökum eða jafnvel án ástæðu. Til að draga úr orsökum þessarar mannleгу illsku skipulagði Guð kynslóðaröðina á grundvelli erfða sama blóðs. Föður og móður, forfeðra barnsins sem þau fæða. Þannig er fjölskylda byggð upp, og með því að sameina nokkrar fjölskyldur sem eru fæddar af sama föður voru fyrstu ættbálkarnir myndaðir. Meðlimir ættbálksins skulda hver öðrum hjálp og samstöðu. Þeir eru sameinaðir blóðböndum og verða að berjast saman gegn ættbálki sem kemur til að ráðast á hann. Til að forðast árásgirni verður hver ættbálkur að stjórna yfirráðasvæði sínu og ekki grípa inn í yfirráðasvæði annarrar ættbálks. Í dýralífinu finnum við sömu meginreglur. Ljónið verndar hvolpa sína en er tilbúið að gleypa þá sem eru af erlendum hópi. Allar lifandi tegundir eru forritaðar til að vernda afkvæmi sín og berjast gegn rándýrum sínum. Lögmál fjölskyldunnar, sem byggja á blóðsúthlutun, eiga við um alla. Með vaxandi íbúafjölda sameinuðust ættkvíslirnar í formi fólksins og þær deildu sameiginlegu landsvæði sem fékk nafnið „land“. Eftir flóðið, með tilrauninni til sameiningar í Babýlon, valdi mannkynið sem eftir lifði sig sem konung, Nimrod, en turn hans, sem byggður var að hans ákvörðun, misþóknaði Guði svo mikið að hann aðgreindi menn með mismunandi tungumálum. Um leið og þeir urðu ófærir um að eiga samskipti sín á milli, aðskildust þeir, fluttu frá hvor öðrum og byggðu allt yfirborð jarðar. Að þessu sinni voru þjóðir hinna rótgrónu landa tvöfalt sameinaðar með arfleifð blóðsins og arfleifð talaðs og ritaðs tungumáls. En landamærastríð eru stöðug vegna þess að landamæri byggjast eingöngu á samningum sem viðkomandi lönd hafa samþykkt til lengri eða skemmri tíma. Og í landi syndarinnar heyja þjóðir stríð hvert gegn öðru af löngun til að stækka landsvæði sitt. Illska er innbyggð í hjörtu manna og þjóðir þekkja sjaldan frið. Þannig þróast mannlegt líf, aðskilið frá Guði, ofurselt harðstjórn og harðstjóra tímans vegna þess að hann hefur sýnt sig vera sterkastur. Bölvun jarðneska lífsins er þannig staðfest og gerð að fullu sýnileg. Hins vegar eru þjóðirnar sem þannig eru myndaðar allar ómeðvitaðar um að þær hlýða fyrirmælum illu engla sem Satan djöfullinn leiðir. Uppreisnargjarnir andar hafa innblásið menn með heiðnum trúarlegum formum þar sem þeir halda að þeir þjóni ósýnilegum eða sýnilegum guðum þar sem þeir guðgera stjörnurnar, jörðina, hafið, eldinn og himininn og sterk og öflug dýr eins og naut, buffaló, ljónið o.s.frv. Við þessar aðstæður er hamingjan ekki til staðar og er að minnsta kosti ekki varanleg. Friður finnst aðeins í einangrun, langt frá öðrum mönnum. Þar sem landamæri eru aðeins fræðileg, næst blöndun þjóða, hvatt til af heimsveldisýfirráðum. Á sama tíma skipuleggur Guð þjóð sína Ísrael og bannar þeim að giftast útlendingum. Blóðböndin eru þannig styrkt og vernduð, en aðeins meðal fólksins sem Guð hefur valið til alheimssýningar sinnar. Fyrir Guð er

tilgangur þessa banns að koma í veg fyrir að fólk hans tileinki sér erlenda trúarlega helgisiði; sem gerist þegar um hjónaband er að ræða við einstakling sem er trúarlega ólíkur. Ráðstöfunin var ætluð til að vernda hið heilaga fólk sameiginlega fyrir guðlegum refsingum sem óhlýðni þeirra myndi óhjákvæmilega leiða til. En bannið breytti ekki eðli meðlima hebresku þjóðarinnar og uppreisnargjarnir héldu áfram að vera uppreisnargjarnir, rétt eins og hlýðnir héldu áfram að vera hlýðnir. Hins vegar gerði virðing þessarar ráðstöfunar, sem Guð setti, það mögulegt að brjóta ekki heilaga sáttmála hans.

Ísrael og Júda, sem voru sífellt uppreisnargjarnari og dauðlegri fyrir tilskipunum Guðs, féllu í fráhrarf og létu undan heiðnum viðurstyggðum sem fólk þeirra hafði tekið upp. Refsingin kom þá þungt yfir þá, gyðingabjórðin var eytt í 70 ár þar sem fólk þeirra var flutt í útlegð og leitt í Babýlon, í þremur stigum á milli 605 og 586. Lexían sem ætluð var komandi kynslóðum, þar á meðal okkar eigin, var rituð og uppfyllt: Guð blessar hlýðni og refsar harðlega óhlýðni og uppreisn.

Það er mjög mikilvægt að skilja þetta: Blóðsband Jesú Krists varðar hina útvöldu sem valdir voru á 6.000 ára sögu jarðneskrar syndar. Guð opinberaði sig reyndar eftir Adam afkomendum hans allt til Nóa, og síðan frá Nóa til Abrahams. Biblían, sem vitnar um þetta, minnir okkur því á að Guð er ekki eingöngu Guð Gyðinga. Sáttmálinn sem gerður var við hebresku þjóðina er því aðeins millistig sem er staðsett á milli tímans fyrir flóðið og kristinnar tíðar, sem nær yfir 4.000 ár af samtals 6.000 árum. Hins vegar er mikilvægi þessarar reynslu mjög mikið, þar sem Guð kom í eigin persónu til að búa meðal fólks síns, falinn undir ógnvekjandi eldi brennandi skýstólpans. Viska Guðs birtist í því hvernig hann skipulagði áætlun sína, undirbúinn til að bjarga lífi sinna útvöldu.

Frá fyrsta dauða sköpunarinnar, þ.e. lambinu sem húðin þjónaði sem klæði til að hylja nekt Adams og Evu, var hjálpræðið sem átti að hvíla á dauða Jesú Krists lagt til í gegnum alla mannlega reynslu allt til jarðneskrar þjónustu hans. Fyrst voru mennirnir fyrir flóðið prófaðir án þess að sjá Guð. Síðan, byrjandi með Abraham og síðan Móse, undir titlinum Hebreska fólkíð, voru þeir skipulagðir og leiðbeindir af sýnilegri guðlegri nærveru. Síðan kom Jesús Kristur til þessa fólks til að framkvæma hina fullkomnu fórn sem átti að staðfesta allar syndir hinna útvöldu í allri mannkynssögunni. Eftir að hafa áorkað öllu með dauða sínum og upprisnu, fylgdist hann með, fylgdi og skipulagði stigvaxandi þróun jarðnesks útvalds síns, svipts sýnilegri nærveru hans, þar til hún endurtókst í dýrð. Hjálpræðið sem Jesús Kristur lagði til er því langt frá því að vera eingöngu gyðinglegt. Það er sannarlega alhliða. Og sannanirnar sem sýna þetta eru gnægð. Sem hluti af loforði Guðs til Abrahams var Ísrael gefinn forgangur að fagna fæðingu frelsarans Messíasar. Og trúr meginreglum sínum og loforðum lét Guð hann fæðast sem gyðingamann, að því er virtist eins og aðrir gyðingamenn á hans tíma. En í raun og veru var Jesús aðeins gyðingur í virðingu sinni fyrir hinum heilögu ritningum sem tilkynntu hann sem son Davíðs. Þess vegna fæddist hann af Maríu og Jósef, bæði af ætt Davíðs konungs, af ættkvísl Júda. En Biblían tilgreindi að hann þyrfti að fæðast af „mey“, það er að segja á kraftaverk. Og þessi smáatriði eru mikilvæg, því á þennan hátt erfir Jesús ekki gyðingablóð. Hans eigið blóð er á kraftaverk merkt með sérstakri samsetningu sem aðventistaforaleifafræðingurinn Ron Wyatt, sem uppgötvaði örkinu sem var sett í

helli undir krossi hins kvalda manns á Golgata, opinberaði: 23 X-litningar og einn Y-litningur samanborið við 23 hjá venjulegum manni. Þessi vitnisburður, staðfestur með yfirheyrslu tæknimanna í Jerúsalem árið 1982, sannar að blóð Krists er ekki sjálft efnatengt neinum jarðneskum arfleifð. Jesús Kristur leggur því almennt til við alla menn að gera andlegt bandalag við sig á einföldum grundvelli trúar.

En við þurfum samt að skilja hvað hann kallar „trú“. Því það er þegar á þessu stigi sem útvöld í minnihluta hans aðgreina sig frá fjölda falskra trúaðra. Og hér verðum við að taka tillit til þess að fyrirmynd hinna frelsuðu útvöldu er endurgerð jarðneskrar reynslu hans. Sagði Jesús ekki: „**Hver sem vill fylgja mér, afneiti sjálfum sér, taki kross sinn og fylgi mér**“? Þetta vers útilokar fjölda falskra kristinna trúarhugmynda. Og fyrst, rómversk-kaþólska trúin, sem kenningar stangast á við og brjóta gegn þeim sem Guð hefur stofnað og samþykkt. Og á eftir henni, hinar margvíslegu gerðir mótmælendatrúar, erfingja synda sinna.

Er auðvelt að uppfylla nægilega vel þau tvö skilyrði sem Jesús setur fram fyrir því að fylgja honum? Ef við viljum vera heiðarleg, skulum við segja hreinskilnislega: Nei, það er ekki auðvelt og fyrir suma jafnvel ómögulegt. En við erum náttúrulega hæfileikarík að eigna þessum ómöguleika öðrum, eins og faríseanum sem bað standandi og sagði: „Ó, Guð, ég þakka þér fyrir að ég er ekki syndari eins og aðrir menn...“. Vitum við virkilega hvernig á að „**afneita sjálfum okkur**“? Erum við tilbúin að „**taka krossinn okkar**“ til að fylgja Jesú Kristi? Við munum vita þegar aðstæðurnar þröngva því upp á okkur; aðeins þá, og fram að þeirri stundu, er það aðeins í von sem við svörum kalli Krists, meðvituð um alla veikleika okkar. Því að öll mannkynið þjáist af miklum göllum, miklum skorti; það veit ekki hvernig á að elska eins og Guð elskar. Og þetta vandamál varðar ekki aðeins trúarbrögð, heldur einnig borgaralegt líf, hjóna sín á milli og gagnvart börnum sínum. Mannleg ást er oftast eigingjörn og byggð á þeirri ánægju sem hún fær. Sá sem elskar er fórnarlamb tilfinninga sinna vegna þess að persónulegar tilfinningar hans blinda hann og blekkja hann. Þegar þetta er notað á trúarbrögð er þetta hörmulegt. Þeir sem þjóna Guði óverðuglega eru blindaðir af þeirri öryggiskennd sem sjálf hugmyndin um að þjóna Guði vekur í þeim. En í jarðneskri þjónustu sinni kom Jesús til að sýna fram á að sannur kærleikur felst í því að þóknast hinum ástkæra, að hans mati, Guði föðurnum, með því að hlýða vilja hans. Og það er aðeins með því að samþykkja að afneita sjálfum sér að hægt er að uppfylla þennan vilja. Líf Krists veitir sérstök dæmi um þessa tegund af afneitun. Hann býr á himnum, undir nafninu Míkael, hamingjusamur, uppfylltur og heiðraður af trúföstum englum sínum. En hjálpræði jarðneskra útvöldu hans krefst þess að hann afneiti þessu gullna og friðsæla lífi til að fæðast í mannlíkama í formi barns. Hann ólst síðan upp við auðmjúkar aðstæður og hóf þjónustu sína 33 ára gamall. Frá fyrstu opinberu afskiptum sínum í samkunduhúsinu í Nasaret var hann fyrirlitinn og útlægur. Engu að síður þróuðust athafnir hans með tímanum og öðluðust miklar vinsældir, sem pirraði gyðingaklerkastéttina. Fjölmörg kraftaverk hans höfðu eitthvað með það að gera því ræður hans vöktu áhuga en voru ekki skildar. Postular hans, sem hann sjálfur hafði valið, hryggðu hann með vantrú sinni og seinni skilningi. Og það versta gerðist á dauðadegi hans; Pétur afneitaði honum þrisvar sinnum fyrir framan ákærendur hans og tíu aðrir

voru dreifðir og í ótta földu þeir sig. Aðeins Jóhannes heiðraði hann með trúfesti sinni og nærveru sinni í Sanhedrin þar sem hann var dæmdur. Hins vegar gat Jesús ekki verið hissa á þessari hegðun, þar sem hann sjálfur innblés spámann sinn Daníel til að mæla þessi orð í Dan 9:26: "... *smurður verður afmáður og enginn fyrir hann ...*" samkvæmt rétttri þýðingu.

Ég segi þetta við alla, og þessi orð varða mig líka. Við höfum enn, aðeins, sex ár til að læra að elska Guð eins og hann vill vera elskaður, því að raunirnar sem framundan eru munu leiða í ljós hver við í raun erum.

Á holdlegu plani efla blóðbönd mannleg sambönd en koma ekki í veg fyrir hatur og fjölskyldudeilur. Með því að velja að láta þessa meginreglu virða af fólki sínu, Ísrael, vildi Guð gefa þeim besta möguleikann á að forðast hið versta. Því þar sem þessi blóðbönd eru ekki til staðar margfaldast orsakir ágreinings út í ystu æsar. Hins vegar er það blöndun þjóðernishópa sem er rót þeirra sífelldu átaka sem hafa átt sér stað í Vesturheiminum, sérstaklega. Reyndar lagði Rómaveldi undir sig öll Vesturlöndin eitt á fætur öðru, þar til það réð yfir þeim öllum undir keisaralega titlinum.

Frá árinu 313 til okkar tíma hefur falskristni, rómversk-kaþólsk og síðan mótmælendatrú, í vestrænum herbúðum, þrátt fyrir stöðug stríð, viðhaldið samheldni konungsríkjanna og síðan þjóðanna sem mynduðust eftir frönsku byltinguna. Rómversk-kaþólska trúin hefur verið sementið sem hefur viðhaldið alþjóðatengslum. Og núverandi eining Evrópu var enn byggð á tveimur Rómarsamningum í röð. Í dag eru trúarleg gildi mjög veik og blóðbönd eru kollvarpað og fótum troðin af réttinum til jarðar. Þessi meginregla var tekin upp í Frakklandi, fyrst af Loðvík X. konungi Hútín á stuttri tveggja ára valdatíð árið 1315. Eftir hann var þessi meginregla staðfest og styrkt af Frans I. konungi ^{árið} 1555. Árið 1791 réðu blóðlögin ríkjum, en síðan, árið 1804, bætti Bonaparte við að hluta til jus soli, árið 1993 var jus soli fengið með einstaklingsbundinni skriflegri beiðni og árið 1998 var jus soli kerfisbundið beitt á börn fædd í Frakklandi af innflytjendaforeldrum. Því að Guð, þjóðir Evrópu, sem hann hefur bölvað, geta gert það sem þær vilja, en þær auðvelda og styðja orsakir innri óróa sem valda tortímingu og eyðileggingu þeirra. Þær bæta við vandamálum í stað þess að forðast þau. Og núverandi ástand versnar vegna vanhæfni Evrópuþjóða til að stjórna flóttamannastraumum sem berast og þröngva sér upp á landsvæði þeirra, svo mikið að persónuskilríki þeirra eru eyðilögð. Og til að útskýra þessa stöðu verðum við að leggja áherslu á mikilvægi þess langa friðar sem Evrópuþjóðum hefur verið veittur. Þær kunna að hafa trúað því að þjóðernisblöndun væri ekki vandamál, en þær eru ekki meðvitaðar um að skaparinn Guð notar þessa blöndu ólíkra trúarbragða og menningarheima sem tímasprengju sem springur á þeim tíma sem hann hefur sett. Nú höfum við gengið inn í hagstæðan tíma fyrir þetta.

Syndin sem framkvæmd var árið 313

Þann 8. maí 2023, á meðan ég var að skrifa fyrri rannsóknina, innblés andi Guðs mér mikilvæga leiðréttingu varðandi hlutverk syndarinnar sem tengd var við dagsetninguna 321. Þessi nýja þróun fær mig í dag til að átta mig á einhverju sem hafði verið vanmetið fram að því í rannsóknum mínum og spádómlegum

útskýringum. Þetta er vegna þess að, sem hluti af boðskap sjöunda dags aðventista sem ég ber og útskýri æ skýrar, hefur boðskapurinn um endurreisn hvíldardagsins verið, fyrir mér, grundvallaratriði.

Það sem Andinn hafði ekki leyft mér að taka eftir fyrr en nú er að Guð notar hvíldardaginn í ákveðnum tilgangi, en það hefur þegar verið nefnt í fyrri útskýringum mínum. Hlutverk hans kemur greinilega fram í þessum textum úr Esek. 20:12 og 20: „**Ég gaf þeim hvíldardaga mína sem tákn milli mín og þeirra** , svo að þeir mættu vita að ég er Jahve, sem helgar þá. .../... **Helgið hvíldardaga mína og þeir skulu vera tákn milli mín og yðar , svo að þeir mættu vita að ég er Jahve, Guð yðar** .“ Guðdómlegi boðskapurinn er tvöfalt staðfestur, hvíldardagurinn er „**tákn**“ um að tilheyra skapara Guði fyrir hinn útvalda sjálfan og mannlegt fylgdarlið hans. Vitandi að hann spáir sjöunda árbúsundinu, þar sem útvöldu hans munu ganga inn í eilífðina, er hvíldardagurinn því „**tákn**“ eða „**innsigli hins lifandi Guðs**“ sem einkennir útvöldu hans sem hann gefur hann, því hann viðurkennir þá sem verðuga hjálpræðis síns. Lykilatriðið sem við verðum að taka eftir í þessu versí er þessi orðatiltæki: „Ég ***gaf þeim líka mína hvíldardaga*** .“ Hvíldardagurinn er umfram allt eitthvað annað, gjöf sem Guð gefur útvöldum sínum. Nú getur sá sem gefur einnig tekið það sem hann gefur, eins og Jesús kenndi réttilega í Matt. 13:11-12 og 25:29: „*Lærisveinarnir komu til hans og sögðu: ,Hvers vegna talar þú til þeirra í **dæmisögum** ? ‘ Jesús svaraði þeim: ,Því að yður er **gefið** að þekkja leyndardóma himnaríkis, en þeim er það ekki **gefið** .“ **Því að þeim sem hefur, mun gefið verða, og hann mun hafa gnægð, en frá þeim sem ekki hefur, mun tekið verða jafnvel það sem hann hefur** .“ Andlegi lykillinn sem opinberaður er í þessu versí er svo mikilvægur að Jesús vitnar í hann öðru sinni í Matt. 25:29, einmitt um illa þjóninn í „**dæmisögunni**“ um „**talenturnar**“. Á lúmskum nótum, á frönsku sem Guð valdi til að útskýra spámannlega opinberun sína, þessa guðdómlegu dæmisögu, vísar orðið „**talent**“, auk þess sem þetta nafn var notað frá tíma Jesú, til gagnlegrar listrænnar, handvirkar eða vitsmunalegrar gjafar, eða, réttara sagt, andlegrar gjafar í sambandi við Guð. Túlkun Opinberunarbókarinnar verður því að byggjast á þessari grundvallarkenningu sem Jesús Kristur opinberaði: „**Þeim sem hefur, mun gefið verða, og hann mun hafa gnægð, en frá þeim sem ekki hefur, mun jafnvel það sem hann hefur tekið verða** .“ Afleiðingar þessarar beitingar eru gríðarlegar og við verðum þá að skilja að hvíldardagurinn er afnuminn að skipun Konstantínusar keisara árið 321 **eingöngu vegna löngunar Guðs til að draga hann til baka og taka hann frá veraldlegri kirkju** sem, stofnuð árið 313 með því að stöðva ofsóknir kristinna manna, er ekki lengur verðug þess að bera „**merki**“ þess að tilheyra skaparanum Guði . Þetta er í samræmi við meginregluna: „**en frá þeim sem ekki hefur, mun jafnvel það sem hann hefur tekið verða** .“ Guð „**tekur** hvíldardaginn“ frá veraldlegri kirkju sem tileinkar sér heiðnar trúarkenningar og verður árið 538 rómversk-kaþólska kirkjan með Vigilius, lævísan vin Theodoru, fyrrverandi vændiskonu sem giftist Justinianusi I keisara, sem fyrsta páfa. Frá þessu sjónarhorni er það að leggja hvíldardaginn niður aðeins afleiðing annarrar athafnar sem átti sér stað árið 313: frjáls aðgangur að kristinni trú og útbreidds fráhvarfs sem af því leiddi.*

Í dæmisögu sinni hunsar Jesús hinn vantrúaða og nefnir aðeins hinn trúaða og hinn ótrúaða sem dæmi; hann sjálfur er því trúr hinni stöðugu tvíhyggjureglu í öllum dómum sínum: já eða nei, ljós eða myrkur, líf eða dauði, o.s.frv. Þessar tvær tegundir þjóna hafa gjörólíka hegðun í notkun frelsis síns. Hinn góði og trúi þjónn þjónar Guði eftir fremsta megni; öfugt, hinn vondi og ótrúi þjónn þjónar honum að lágmarki. Þetta er það sem kenndur er með því hvernig þeir nota hæfileikana sem Guð hefur fengið. Og í 313 styður frelsið falskar trúskipti fólks sem þjónar Guði að lágmarki og gefur þannig staðlað „merki“ á kristna skuldbindingu.

Það sem áunnist var árið 313 hafði þegar verið áunnist fyrir holdlega Ísrael samkvæmt kenningunni í Esekíel 20 og sérstaklega í þessum versum 10-11: „*Og ég leiddi þá út af Egyptalandi og leiddi þá út í eyðimörkina. Ég gaf þeim lög mín og kunngjörði þeim ákvæði mín, sem maðurinn verður að halda til þess að lifa eftir þeim*.“ Guð forgangsraðar „*lögum sínum og ákvæðum*“ sem staðfest er í versí 12 sem fylgir þar sem hann segir: „*Ég gaf þeim einnig hvíldardaga mína sem tákn milli mín og þeirra*“, svo að þeir skyldu vita að ég er Jahve, sem helgar þá. „Síðan, í versí 13, staðfestir Guð þessa meginreglu sem vitnað er í versí 11: „*Og Ísraelsmenn risu gegn mér í eyðimörkinni. Þeir gengu ekki eftir lögum mínum, heldur höfnuðu þeir lögum mínum, sem maðurinn verður að halda til að lifa eftir þeim, og þeir vanhelguðu hvíldardaga mína gríðarlega*“. Ég hugðist úthella reiði minni yfir þá í eyðimörkinni til að tortíma þeim. „Guð opinberar síðan viðbrögð sín við hinum seku, í versum 24-25-26: «*af því að þeir héldu ekki lögum mínum, heldur höfnuðu vitnisburðum mínum, vanhelguðu hvíldardaga mína og sneru augum sínum að skurðgoðum feðra sinna*“. Ég gaf þeim einnig vitnisburði sem voru ekki góðir og ákvæði sem þeir gátu ekki lifað eftir. Ég saurgaði þá með fórnum sínum, þegar þeir létu alla frumburði sína ganga í gegnum eldinn; svo ég myndi refsa þeim og láta þá vita að ég er Jahve. » Þessi guðdómlega refsing fráhvarfsins er þýdd á kristinni tíð, í Dan 8:12, með: „*herinn var framseldur með eilífum vegna syndar*“ og í Dan 7:25, með: „*hinir heilögu verða framseldir í hendur hans um tíma, tíma og hálfan tíma*.“ Í þessum tveimur versum setur sögnin „*frelsað* og *frelsað*“ aðgerðina undir frumkvæði Guðs. Það er hann sem, drottinvaldur, frelsar eða frelsar ekki trúa eða ótrúa heilaga til rómverskra yfirvalda. Sami boðskapur er þannig staðfestur með framlagi nákvæmni sem gefin er um tímann sem Guð hefur ákveðið fyrir þessa yfirgefningu ótrúra kristinna manna: eitt sólarár + tvö sólarár + hálf sólarár, það er samtals: 3 ár og 6 mánuðir af spádómlegum dögum, það er á grundvelli tólf tunglmánaða með 30 dögum á ári, 1260 spádómlegir dagar af raunverulegum árum staðsett á milli 538 og 1798. Þessi yfirgefning Guðs á kristnu kirkjunni í hendur grimmri forystu djöfulsins var þegar þema guðlegrar ógnunar sem vitnað er í 3. Mósebók 26:18-19: „*Ef þér hlýðið mér ekki þrátt fyrir þetta, þá mun ég refsa yður sjö sinnum meira fyrir syndir yðar. Ég mun brjóta niður hroka yðar, ég mun gjöra himininn yðar sem járn og jörðina sem eir*.“ » Þessi önnur ógn í Esekíel 26 er sett í framkvæmd á kristnum tíma með „*öðrum lúðurinum*“ í Opinberunarbókinni 8:8-9: „*Annar engillinn básúnaði og eitthvað eins og stórt fjall, sem logaði í eldi, var kastað í hafið. Þriðjungur hafsins varð að blóði, þriðjungur allra lifandi vera í hafinu dó og þriðjungur skipanna fórust*.“ Þetta

rættist með stofnun grimmrar og ofsóknarfullrar páfastjórnar frá árinu 538. Við verðum að hafa í huga að allar bölvánir sem menn eigna djöflinum eru allar, í Biblíunni, krafist af Guði sjálfum: „**Ég mun gjöra himininn yðar eins og járn**.“ Þannig er staðfest að Guð notar þjónustu djöfulsins til að refsa og hirta menn sem eru sekir gegn honum.

Með þessum versum í Esek. 20 beinir Guð því athygli okkar að þessum tíma árið 313 þar sem kristin trú, sem ekki lengur er ofsótt, yfirgefur staðal sannrar trúar sem erfð hefur verið frá tímum postulanna sem nefndir eru í Opinberunarbókinni 2.; undir táknræna nafninu „*Efesus*“; samkvæmt merkingu gríska sagnorðsins „ephe^{sis}“ sem þýðir: að kasta. Nú ávarpar Jesús kristna menn sem lifðu á tímum Jóhannesar, síðasta eftirlifandi postulans, um 95 í upphafi okkar tímatafs. Kenningin um sannleikann er enn viðurkennd, en trúarákafi er á þeim tíma veiklaður. Og Jesús kemur á þeim tíma til að hótta sannkristnum mönnum sem hann segir við í versum 4 og 5: „*En það hef ég á móti þér, að þú hefur yfirgefið fyrri kærleika þinn . Mundu því hvaðan þú hefur fallið, iðrast og gjör fyrri verkin, ella kem ég til þín og flyt ljósastiku þína úr stað hans, nema þú iðrist.*“ Jesús hótar útvalda sínum og segir: „**Ég mun flytja ljósastiku þína úr stað hans**.“ Hann mun þannig hegða sér í samræmi við meginregluna að „**frá þeim sem ekki hefur, mun tekið verða það sem hann hefur**“. a ». Og hvað táknar „**ljósastikan**“? Guðdómlega ljósið helgað í fullu, það er ljósið sem heilagur andi Guðs gefur trúföstum útvöldum sínum. Nú, þessi „**ljósastikan**“, sérstaklega smíðaður að skipun Hebra, samanstóð af sjö greinum þar sem sjö olíulampar gáfu frá sér sjö eldsloga sem gáfu ljós. Á miðlæga botninum voru þrjár ofan á hvorri rás tengdar vinstra og hægra megin við þessa miðlægu súlu; sem gefur þessum samkomu normið 3 + 1 + 3. Og það er einmitt árið 313 að með keisaralegri tilskipun hins sigursæla keisara Konstantínusar mikla er komið á stöðvun ofsókna gegn kristnum mönnum um allt ríki hans. Guð framfylgir því, árið 313, við lok tímabilsins sem kallast „*Smýrna*“, ógn sinni sem kynnt var í boðskapnum sem beint var til „*Efesus*“. Því að í þetta skiptið, með því að opna sig fyrir óumbreyttum heiðnum heimi, getur kristin trú ekki lengur iðrast. Á tímum „*Efesus*“ hata kristnir menn ásamt Jesú „*verk Nikólaítanna*“, nafn sem er dregið af grísku orðunum „Nike“ og „laos“ sem þýða „sigur“ og „fólk“, og vísar þannig táknrænt til hinna sigursælu Rómverja. Síðar, á þeim tíma sem kallaður er „*Pergamon*“ og verður að tengjast ártalinu 538, mynda þessir rómversku „*Nikólaítar*“ trúarlegan hóp; þann sem trúleysingi kristninnar hefur þróast síðan 313; eins og Opinberunarbókin 2:15 gefur til kynna: „*Á sama hátt hafið þið líka fólk sem heldur fast við kenningu Nikólaítanna.*“ Frá tímum „*Efesus*“ hafa heiðin „*verk*“ heiðnu Rómverja verið skipt út fyrir jafn heiðna kristna trúarkenningu. Guðleg bölvun hefur því áhrif á alla kristna trú sem er undir áhrifum heiðins yfirvalds Konstantínusar keisara, frá 313, árinu þegar Guð dró heilagan anda sinn til baka frá hinni opinberu kristnu kirkju sem réð yfir sig. Við finnum hér beitingu orða Guðs sem vitnað er í í Esek. 20:25: „**Ég gaf þeim boðorð, sem voru ekki góð, og lög, sem þeir gátu ekki lifað eftir**.“ Þetta er staðfest í 2. Þess. 2:9 til 12: „*Koma hins löglausa kemur eftir verki Satans með alls kyns krafti, táknnum og undrum lyginnar og með alls kyns ranglætisvillu á þeim, sem glatast, af því að þeir tóku ekki á móti-kærleika sannleikans, svo að þeir*

mættu frelsast.“ **Þess vegna sendir Guð þeim sterka blekkingu , svo að þeir trúu lyginni , svo að allir þeir verði fordæmdir, sem ekki trúðu sannleikanum heldur höfðu unun af ranglætinu .“** Með öðrum orðum, Guð merkir þá sem sunnudag, sem tákn um að hann hafnar þeim og framselur þá Satan. Hins vegar, sér til dýrðar, eru eftir nokkrir sannarlega útvaldir sem eru honum trúir og leyfa ekki fráhvarfi samtímans að hafa áhrif á sig. Þess vegna, jafnvel árið 538, finnur Jesús nokkra útvalda sem hann ávarpar beint með því að nota kunnuglegt form. Boðskapurinn fær fulla merkingu sína, vitandi að hásæti Rómar var fyrirliði og yfirgefið af Konstantínusi I keisara ^{sem} kaus frekar borgina sem hét „Mílanó“, þar sem hann setti fram tilskipanir sínar frá 313 og 321 sem við verðum að tengja þessa tvo atburði við vegna aðgerða og fullkomins vilja Guðs: **313, andinn dregur sig til baka. ; 321, á sjöunda degi hvíldardagsins, er „ innsigli hins lifandi Guðs “ fjarlæggt .** Trúarlýgarnar sem Opinberunarbókin 13:1-5 og 6 fordæmir sem „ **guðlast** “ eru, í 538, „ **tákn** “ um heiðna eðli falskri kristni sem hefur verið stofnuð síðan 313: „ *Og ég sá dýr stíga upp úr hafinu, sem hafði tíu horn og sjö höfuð, og á hornum þess tíu krónur og á höfðum þess nafn guðlastar/... Og því var gefinn munnur, er talaði stóryrði og guðlast , og því var gefið vald til að halda áfram í fjörutíu og tvo mánuði. Og það lauk upp munni sínum í guðlasti gegn Guði, til að guðlasta nafni hans og tjaldbúð hans og þeim, sem búa á himni. “* Og restin af „degi hinnar ósigrðu sólar“ fyrsta dagsins, sem tekinn var upp 7. mars 321, formfestir einfaldlega, sem „ **tákn** “, guðdómlega bölvun sem hófst árið 313. Og lúmski leikurinn, sem andinn skipulagði, heldur áfram með þessu nafni borgarinnar „Mílanó“ sem staðfestir andlega tengingu hennar við „ þúsund ár “ sjöundu árþúsundarinnar. að hvíldardagurinn, sem hafði verið fjarlægður, hafi verið fyrirboði sem „ **tákn** “ sem Guð gaf sönnum heilögum sínum og verðugum útvöldum. Þannig, mjög rökrétt, var hvíldardagurinn iðkaður af postulunum og sönnum lærisveinum; árið 313 fjarlægði Guð hann og endurreisti hann ekki fyrr en 1844, í októbermánuði, með því að gefa hann fyrstu **útvöldu** adventistakristnum mönnum, sem „ **tákn** “ **um að þeir tilheyrðu skaparanum Guði .**

Guð beinir sérstaklega athyglinni að þróun falskrar kristinnar trúar í spádómi sínum í Opinberunarbókinni. Hann skilgreinir upphaf andlegs „ *framhjáhalds* “ falskristinna manna við lok spámannlegra „ *tíu daga* “ eða raunverulegra **tíu ára sem getið er um í „ Smýrnu** “ boðskapnum í Opinberunarbókinni 2:10: „ *Óttist ekki það sem þér munuð þola. Sjá, djöfullinn mun varpa nokkrum yðar í fangelsi, til þess að þér verðið freistaðir, og þér munuð þrenging hafa í tíu daga . Verið trúir allt til dauða, og ég mun gefa yður kórónu lífsins. “* Þetta **tíu ára** tímabil var uppfyllt á milli áranna 303 og 313 með ofsóknum sem Díókletíanus rómverski keisarinn og fjórðungsstjórn hans skipuðu fyrir. Og þessi dagsetning, 313, er mjög mikilvæg, þar sem hún markar þá stund þegar djöfullinn breytir stefnu sinni til að berjast gegn verki Guðs. En hver skipuleggur þetta? Guð sjálfur. Ofsóknir hafa sannað sig og samkvæmt þeim vitnisburði sem safnað hefur verið, „er blóð kristinna manna sáðkorn“, því fleiri sem drepa, því fleiri köllun vekur maður. Árið 313, í Mílanó, sigrandi gegn keisaraveldinu, batt Konstantínus 1., ^{þekktur} sem hinn mikli, enda með tilskipun á ofsóknum sem hingað til höfðu hrjáð kristna þjóna Jesú Krists. Það er þessi

mannlegi friður sem hefur, í útliti, valdið mestum skaða á guðdómlegu málefni kristninnar. Því í raun hefur ekkert breyst; trúaðir hafa verið áfram trúaðir og vantrúaðir hafa verið áfram vantrúaðir og misnotað frelsið sem þeir fengu. Og þetta af þeirri einföldu ástæðu að hver sem er gat tekið kristna trúarstimpilinn. Eins og með falska trúskipti keisarans sjálfs, var nóg að segjast vera kristinn til að vera viðurkenndur sem slíkur af mannkynssamfélaginu. Þar sem ótti við ofsóknir var ekki lengur til staðar, var það tískulegt að gerast kristinn á þeim tíma. Þá dreifðust fjölbreyttustu kenningar um allt heimsveldið og trúarlegar deilur settu fylgjendur andstæðra kenninga upp á móti hvor annarri. Í þessu flóði lygakenninga hvarf heilagur og hreinn postullegur sannleikur alveg og varð ósýnilegur eða næstum ósýnilegur. Við getum þá skilið hvers vegna Konstantínus keisari vildi koma á trúarlegri einingu til að binda enda á deilur og vandræði í heimsveldi sínu. En fyrir Guð var trúin, sem haldin var í mörgum myndum, dauð og einskis virði, hugmyndafræðingarnir og blektir fylgjendur þeirra höfðu allir fallið í „*hórdómi*“ gegn hinum sanna Guði. Þá, til að sameina heimsveldi sitt, árið 321, þann 7. mars, hætti Konstantínus keisari við hina sönnu sjöunda dagshvöld sem sannkristnir menn, erfingjar postullegra sannleika, höfðu fram að þessu iðkað. Hann lét skipta henni út fyrir hvíld fyrsta dagsins, sem hann, sem dýrkandi heiðinnar „ósígraðrar sólar“, heiðraði persónulega á hverjum fyrsta degi vikunnar. Þessi hvíld, sem staðsett var á fyrsta degi guðlegrar venju vikunnar, varð þannig, með keisaralegri tilskipun, „*merki*“ mannlegs valds hans. Það sem við verðum að skilja er að þessi aðgerð var stjórnun af Guði, sem vildi fjarlægja helga iðkun hvíldardagsins úr kristni sem var menguð af heiðni, eitthvað sem gerði hana óverðuga þess. Og á sama hátt, öfugt, var það hann sem myndi endurreisa það í sjöunda dags aðventisma frá októbermánuði 1844 til að staðfesta helgun þess.

Þannig eru afneitun og endurreisn hvíldardagsins ekki orsakir, heldur afleiðingar af heildarhegðun kristinna manna gagnvart hinni heilögu kenningu um postullegu sannindi sem erfðust frá gamla sáttmálanum og nýja sáttmálanum. Frá þessu sjónarhorni er hvíldardagurinn, „*tákn*“ um að tilheyra lifanda Guði, samkvæmt Esek. 20:12-20, rökrétt afturkallaður eða endurreistur af Guði sjálfum. Og Konstantínus keisari er ekkert annað en leiðin sem Guð, hinn mikli dómari, notar til að framfylgja guðdómlegri ákvörðun sinni. Rökrétt verða hvíldardagshvöldin á sjöunda degi og hvíld fyrsta dags aðgreinandi einkenni andstæðra fylkinga tveggja í algildum skilningi: „*innsigli lifanda Guðs*“ á móti „*merki dýrsins*“.

Afleiðing þessarar spurningar um hlutverk hvíldardagsins er sú að í Dan 8:12 vísar orðasambandið „*vegna syndar*“ *ekki aðeins til hvíldardagsins heldur einnig til fyrirlitningar á allri eða hluta af heilögu kristnu kenningunni frá árinu 313. Til að styrkja þessa túlkun skal tekið fram að „vegna“ sömu „syndar“* hættir Jesús fyrirbæni sinni sem er táknuð með orðinu „*ævarandi*“ eða „*stöðugt*“. En þessi stöðvun fyrirbænar hans verður söguleg og mun aðeins eiga sér stað árið 538, þeim degi sem páfastjórnin var stofnuð sem kemur til að ræna og endurtaka á jörðinni fyrirbænin sem Jesús framkvæmdi fram að því á himnum; og þessi fyrirbæni hættir aðeins fyrir falskristna, sem eru orðnir meirihluti og

ráðandi vegna þess að þeir sjá aðeins fyrirbæn páfans, nýja jarðneska höfuðs kristinnar kirkju.

Við höfum því þrjár dagsetningar sem marka framþróunina í átt að rómverskri páfastjórn: 313, upphaf syndarinnar; 321, afturköllun táknsins um að tilheyra Guði; og 538, endirinn á „**eilífri**“ (prestdæminu) Jesú Krists. Spádómurinn horfir þegjandi fram hjá dagsetningunni 321 þegar hvíldardagurinn var afturkallaður og nefnir aðeins dagsetningarnar frá 313 og 538. 313, fyrir lok tímans „*Smýrnu*“, og 538, fyrir upphaf tímans „*Pergamon*“ sem þýðir „*hórdómur*“ eða nákvæmara sagt: brotið hjónaband; sem uppfyllist þegar falska kaþólska kristnin, fyrir tilstilli páfans, tilbiður „**drekann**“, það er að segja djöfulinn, sem gefur honum „**hásæti sitt og mikið vald**“ samkvæmt Apo. 13:2: „*Dýrið, sem ég sá, var líkt pardus, fætur þess voru eins og bjarnarfætur og munnur þess eins og munnur ljóns. Drekin gaf því mátt sinn, hásæti sitt og mikið vald*“. Takið eftir þessari guðdómlegu finleika: „*Dýrið*“ er nefnt „*fjórða dýrið*“ í Dan 7:7, því það sameinar tákn þriggja heimsvelða sem á undan því koma: „*pardus, bjarnar og ljóns*“. Ennfremur bendir andinn okkur á sögulega arfleifð páfaveidisins í Evrópu til hins heiðna Rómaveidis sem „*drekinn*“ táknar í Opinberunarbókinni 12:3: „*Og annað tákn birtist á himni, og sjá, mikill rauður dreki með sjö höfuð og tíu horn, og á höfðum sér sjö krónur*“. Hann er sjálfur tengdur djöflinum í Opinberunarbókinni 12:9. Sagan staðfestir arfleifð Rómaveidis og páfaveidisins, sem erfði „**hásæti hans**“ sem var komið fyrir í Róm. Því frá Konstantínusi 1.^{árið} 313 hafði Róm verið yfirgefin af hverri keisara sem kusu að setjast að í austurhluta Evrópu. Og því var það aðeins fyrir tilstilli brenglaðrar rómversk-kaþólskrar trúarstjórnar sinnar að Róm hélt áhrifum í heimsveldinu þar til páfastjórn þess var stofnuð árið 538 með samþykki og vopnuðum stuðningi Jústíníanusar keisara, sem sjálfur dvaldi í austurhluta heimsveldisins.

Guðdómleg aðgerð sem tengist dagsetningunni 313 gerir djöflinum kleift að tileinka sér lævísu aðferð, þá sem kallast „*höggormurinn*“. Hann yfirgefur síðan aðferð „*drekans*“ sem ofsækir opinberlega hina heilögu og reynir að fá þá til að yfirgefa trúna á Krist með valdi. Af þessari athugun kemur í ljós að hann notar þessa lævísu aðferð þrisvar sinnum á kristna tímanum: í fyrsta skipti árið 313, í annað skiptið árið 538 og í þriðja skiptið árið 1844 þar sem hann, eftir trúarpróf aðventista, margfaldar kenningar og hópa mótmælendatrúar til að skyggja á kristna trú. Þetta er efni og þema „*fimmtu lúðursins*“ í Opinberunarbókinni 9:1 til 13. Þannig heldur djöfullinn kristnum mönnum aftur í „*dreka*“ aðferð sinni og reynir að neyða þá til að afneita trú sinni og öfugt, í lævísri aðferð sinni, ýtir hann þeim til trúarlegrar skuldbindingar. Því fleiri sem þeir eru, því myrkri er andlega ástandið; og því fleiri eru blekktu fórnarlömb þess. En jafnvel áður en það gerðist, á tímum trúarbragðastríðanna á 16.^{öld}, hvatti það til bardagafulls, stríðsákafa meðal mótmælenda, kalvíniskra húgenotta, sem Guð dæmdi vera „**hræsnara**“. Og hér aftur, því fleiri sem þeir voru í þessari skuldbindingu, því þykkara varð myrkrið sem huldi sannan þjóna Guðs sannleikans, sem einkenndust í þessu samhengi af friðsamlegum aðgerðum sínum og viðurkenningu á þeirri illri meðferð sem þeir urðu fyrir af hendi kaþólskra vopnaðra bandalaga. Hámark þessara ofsókna náðist undir Loðvík XIV, sem var

innblásinn af Guði til að gefa nafnið „*drekar*“ hermönnum sem sérhæfðu sig í veiðum, í sveitinni og skóginum, auðmjúkum þjónum Jesú sem söfnuðust saman til að lifa trú sinni í leynd. Þessi harðstjóri, stolti konungur, andlega blindaður af Guði, leyfði útvöldum samtímans að skilja að „*drekar*“ hans störfuðu í nafni djöfulsins, sem hann sjálfur var trúr og hlýðinn þjónn. Hann varð því fórnarlamb fyrirlitningar sinnar og fáfræði á opinberunum Biblíunnar sem tengja tákn „*drekans*“ við „*djöfulinn*“ sjálfan, en einnig við „*höggorminn*“ og nafnið „*Satan*“ í Opinberunarbókinni 12:9: „*Og hinum mikla dreka var kastað niður, hinum gamla höggormi, sem heitir djöfull og Satan, sem blekkir allan heiminn, honum var kastað niður á jörðina, og englar hans voru kastaðir niður með honum.*“

Sú mikilvægi sem Guð gefur þessum degi 313, sem ég lít nú á sem ímynd guðlegs „*kertastjaka*“ sem hefur verið dreginn til baka af hans vilja, gefur Guði dýrðina af því að vera æðsti skipuleggjandi alls mannlífs. Ekkert verður áorkað án hans vilja, hvorki til góðs né ills. Og þetta vers úr Amos 3:6 staðfestir það með því að segja: „*Er lúðurinn blásinn í borg og fólkið óttast ekki? **Kemur óheppni yfir borg og Jahve hefur ekki valdið henni?***“ » Við lesum einnig í Jobsbók 2:10: „*En Job sagði við hana: Þú talar eins og heimska kona. Hvað! **Vér þiggjum gott frá Guði, og eigum vér þá ekki líka að þiggja illt?*** Í öllu þessu syndgaði Job ekki með vörum sínum.“

Í stuttu máli breytir þetta nýja ljós, sem undirstrikar forgangshlutverk og afleiðingar trúfrelsis sem kristnir menn fengu árið 313, ekki dómi Guðs sem opinberast enn þann dag í dag í síðari skjölum mínum. Hins vegar enduruppgötvar Guð og staðfestir drottinvald sitt sem æðsti skipuleggjandi sem gengst ekki undir atburði heldur stjórnar þeim og skipuleggur þá drottinvaldlega. Og árið 321 eru það ekki lengur hinir vantrúuðu dýrlingar sem yfirgefa hvíldardaginn, heldur tekur Guð hann frá þeim, vegna þess að þeir eru ekki lengur verðugir hans. Syndin fær þá opinbert tákn sem auðkennir hana: hvíld fyrsta dags guðdómlegu vikunnar, núverandi sunnudags, áður „dagur ósigraðrar sólar“ sem Konstantínus I keisari setti á og fyrirskipaði hvíldardagurinn sem falskristnir menn heiðruðu, en Guð fordæmdi, sem **tákn** og „**merki dýrsins**“.

Í 40 ár, í þjónustu Guðs og undir innblæstri hans, hef ég kynnt hvíldardaginn sem einu orsök „*sjö lúðra*“ Opinberunarbókarinnar. Í dag, þar sem guðleg helgun er stigvaxandi, lyftir Guð hulunni sem huldi þessa villu. Það sem við verðum að skilja er að fyrir Guð er brot sáttmála síns við sköpunarverur sínar byggt á mannlegri fyrirlitningu gagnvart alþjóðlegu orði Guðs í öllum myndum þess: Tórunni, spámönnunum, guðspjöllunum, bréfunum og Opinberunarbókinni. Og svarið var þegar gefið af Andanum í Opinberunarbókinni 1:1-2: „*Opinberun Jesú Krists, sem Guð gaf honum til að sýna þjónum sínum það sem verða á innan skamms. Og hann sendi og kunngjörði það fyrir engil sinn Jóhannesi þjóni sínum, sem bar vitni um **orð Guðs** og **vitnisburð Jesú Krists**, allt það sem hann sá.*“

Þetta „**orð Guðs**“ tók á sig nokkra þætti sem Guð hafði skrifað með tímanum svo að þessar sögur myndu bera vitni um allt sem varðar hann. Bækurnar fimm sem Móse skrifaði voru aðeins upphaf vitnisburðar sem safnað var á tveimur sáttmálum í röð. Og mistök nýkristinna manna, sem tóku upp kristna trú frá árinu 313, voru að vanmeta skyldu hlýðni við það sem ritað var af sögulegum

vitnum sem Guð valdi. Og þessi mistök „upphafsins“ eru endurtekin í dag, greinilega sýnileg, sjö árum fyrir endurkomu Jesú Krists í dýrð, það er að segja við „lokin“; sem gefur orðasambandinu „*alfa og omega*“ nýja spádómlega notkun sem varðar því útbreidda fráhvarfið sem skapað var af trúfrelsi, árið 313, sem réttlæti refsingu „*fyrsta lúðursins*“ og árið 1995, fyrir „*sjötta lúðurinn*“. Reyndar eru þessir tveir „*lúðrar*“ svipaðir vegna þess að þeir hefja og loka guðdómlegri refsingu með þeim eiginleika að vara við sömu tegund syndar, þ.e. útbreiddu fráhvarfi og fyrirlitningu á öllum guðdómlegum sannleika. Með tímanum hefur hinn mikli skapari Guð á drottinvaldi reynt trú mannkynsins með því að ofsækja það og síðan framselja það í gildirur frelsisins sem ollu falli flestra.

Það eru nokkrar ástæður fyrir því að menn halda hvíldardaginn. Hann getur verið erfðaður, valinn með huglægri rökhugsun vegna þess að þar sem Guð hefur fyrirskipað hann er skynsamlegt að framkvæma hann. Og þriðja ástæðan er sú að Guð gefur hann sem tákni um guðlega tilheyrslu hinum útvöldu sem hann innsiglar með guðdómlegu „*innsigli*“ sínu. Þetta leiðir mig til að útskýra fyrir ykkur hvað hið guðdómlega verk að innsigla hina útvöldu er; þemað sem fjallað er um í Opinberunarbókinni 7.

Innsiglanartíminn er uppfylltur á „*tíma endalokanna*“ sem hefur í sjálfu sér tvær samverkandi merkingar. Fyrri merkingin setur þennan „*tíma endalokanna*“ á milli 1844 og 2030 og varðar tíma alheimsþróunar trúar Sjöunda dags aðventista. Og seinni merkingin er sú sem Dan. 11:40 skilgreinir: „***Á endalokatímanum mun konungur suðursins ráðast á hann. Og konungur norðursins mun koma á móti honum eins og hvirfilvindur með vögnum, riddurum og mörgum skipum. Hann mun koma inn í landið, breiðast út eins og straumur og flæða yfir.***“ Það nær yfir tímabilið á milli 1995 og 2030. Spádómurinn boðar refsingu múslima, Afríkubúa og rétttrúnaðarmanna og Rússa sem múslimar og múslimar munu refsa ótrúum kristnum Evrópu. En tíminn til innsiglanarinnar lýkur áður en þessi morðóða stríðsaðgerð er lokið samkvæmt Opinberunarbókinni 7:3: „*Vinnið ekki jörðinni skaða, hafinu né trjánum, fyrr en vér höfum innsiglað þjóna Guðs vors á enni þeirra.*“ „*Jörðin, hafið og trén,*“ sem „*illt*“ á að „*gera*“, hafa einnig tvöfalda bókstaflega og andlega merkingu, því „*jörðin*“ táknar mótmælendatrúna og „*hafið*“ kaþólsku trúna. Hvað varðar „*tréð*“ táknar það mannveruna. Í Esekíel 9 kynnir Guð fyrir okkur meginregluna um innsiglanina sem var beitt fyrir eyðingu Ísraelsþjóðarinnar; við getum þannig skilið merkingu og réttlætingu þessarar innsiglanar sem á við um „*endalokatíma*“ nýja kristna sáttmálans, sem lýkur með tíma alheims sjöunda dags aðventis. Hver er þá viðmiðið sem leiðir Guð til að innsigla, eða ekki, sína kallaða? Esek. 9:4 gefur okkur nákvæmt svar: „*Drottinn sagði við hann: ‚Farðu gegnum miðja borgina, gegnum miðja Jerúsalem, og settu merki á enni þeirra manna sem andvarpa og kveina yfir öllum þeim viðurstyggðum sem framdar eru í miðri borginni.‘“* Og þá skellur dauðinn á: vers 5 og 6: „*Og hann sagði við hina sem voru fyrir framan mig: ‚Farið eftir honum gegnum borgina og sláið! Látið augu ykkar ekki þyrma né sýna meðaumkun. Drepið og tortímið öldungum, unglingum, meyjar, börnum og konum, en komið ekki nálægt neinum sem ber **merkið á sér**. Byrjið á helgidómi mínum.‘ Þeir byrjuðu á öldungunum sem voru fyrir framan húsið.*“

Í þessu samhengi gamla sáttmálans er verndarmerkið kallað „**merki**“. Í Opinberunarbókinni vísar orðið „**merki**“ hins vegar til tákns um rómverska sunnudaginn, tákn um guðlega bölvun. Á þennan hátt leyfir Guð okkur að skilja að hvor andstæða hópurinn ber jafn andstætt „**merki**“: tveir hvíldardagar keppa hvor við annan, en þeir eru ekki jafnir. Hvíldardagur hinna útvöldu og Guðs er hvíldardagurinn „**helgaður til hvíldar**“ af Guði frá jarðneskri sköpun sinni, en hinn er aðeins sunnudagur, hvíldin af fyrsta degi vikunnar „**vígð til hvíldar**“ af mönnum. Þessi munur á „**helgaðri**“ og „**vígðri**“ er mikilvægastur, því þessar sagnir gefa í skyn tvö ójöfn yfirvöld: yfirvald hins eilífa, alvalda Guðs og yfirvald dauðlegs manns. Það er einnig mikilvægt að vita að sunnudagur var skilgreindur sem fyrsti dagur vikunnar, í síðasta sinn, árið 1980, í orðabókinni „Le Petit Larousse“. Í útgáfu sinni frá 1981 varð sunnudagurinn „kraftaverkslega“ sjöundi dagur vikunnar. Árið 1981, undir innblæstri djöfulsins og með samþykki Guðs, lokuðu menn mannkynið aftur í enn áhrifaríkari dauðagildru til að blekkja það og tortíma því. En hér verðum við aftur að skilja að þetta frumkvæði kom frá Guði, sem blindar þá sem neita að sjá.

Jerúsalem “okkar í dag ? Evrópa og svokölluð kristin vestræn herbúðir. Sérðu í verkum hennar „**viðurstyggð**“ sem fær þig til að „**andvarpa og gráta**“? **Ef svo er, þá geturðu verið innsiglaður; ef ekki, þá geturðu það ekki. Hver er þá „helgidómur**“ Guðs í dag? Hinn trúí helgidómur varðar hina útvöldu, en annar helgidómur, þessi ótrúi, tilnefnir föllnu Gyðingana og uppreisnargjarna kristna, kristna trú sem hefur fallið í vantrú, þar á meðal opinbera „sjöunda dags aðventisma“ frá 1994. Málið er mjög alvarlegt, þar sem það skilyrðir eilíft líf og endanlegan dauða.

Í október 1844 tók Joseph Bates skipstjóri upp hvíldina á sjöunda degi, fyrsti aðventistinn sem tók upp sabbatshvíldina á sjöunda degi, og fékk hana þegar hann hitti konu sem var kirkjugarður sjöunda dags baptista. Þessi hópur sjöunda dags baptista hafði aðskilið sig frá baptistahópnum sem hélt hvíldardagshvíldina á fyrsta degi, sem hafði verið erft frá mótmælendatrú og kaþólskri trú. Þegar þessi aðskilnaður átti sér stað, það er að segja fyrir 1844, veitti val á hvíldardeginum iðkendum hans ekki forskot á aðrar tegundir mótmælendatrúar, því Guð krafðist þess ekki enn að halda hvíldardaginn. Það er notkun hans sem „**tákn**“ um guðlega tilheyrslu sem breytir virkni hans, í samræmi við guðlegu kröfuna sem kemur fram í tilskipun hans í Dan 8:14. En hvað nákvæmlega er þessi nýja krafa? Og á hverju byggist hún í raun og veru? Fullkomnun heilagleika, það er að segja, að helga hinar sönnu útvöldu hans. Hvað segir þetta vers, þegar það er þýtt trúfastlega úr frumtextanum á hebreska textanum? „**Til kvölds og morguns tvö þúsund þrjú hundruð, og heilagleikinn mun réttlætast**.“ Þetta orð „**heilagleiki**“ vísar til alls sem tengist Guði, það er að segja öllu sem heiðrar hann og vegsama hann, það er að segja lög hans, skipanir hans, fyrirmæli hans, boðorð hans, þjónustu hans og þjóna hans. Við lok „tvö þúsund þrjú hundruð kvölds og morgna“ verður réttlæti Krists, sem veitir aðgang að eilífu lífi, aðeins boðið upp á samkvæmt nýjum guðlegum kröfum. Guð, skapari alls lífs og hluta, gat ekki leyft mannkyninu að svipta hann hlýðni sem honum ber allt til enda veraldar. Og tíminn sem innsiglið átti að gera honum kleift að helga fullkomlega fólk sem var dreift um jörðina meðal allra þjóða. Í þessari dreifingu myndar hann sinn sanna

andlega Ísrael, sem samanstendur af þjónum og ambáttum umskornum í hjarta. Ef hvíldardagurinn er óhjákvæmilega heilagur að eðlisfari, þá er sá sem framkvæmir hann ekki endilega það og verður því að leggja fram sannanir fyrir helgun sinni. Og spádómar kenna okkur að Guð setur í forgang, í helgun sinni, kærleika til sín og lífsstaðla sem hann samþykkir og leggur til fyrir útvöldu sína. Nú vonast þeir sem elska þetta til að sjá hann snúa aftur og grípa inn í til að koma þeim í framkvæmd. Þetta er það sem leiðir til þess að Guð skipuleggur blekkjandi „aðventista“ væntingar um endurkomu Jesú sem áttu að reyna hina kölluðu Krists þrisvar sinnum; árin 1843, 1844 og 1994. Þeir sem eru himinlifandi yfir endurkomu Jesú Krists eru einnig áfjáðir í að deila leyndarmálum spámannlegra opinberana hans sem kynntar eru á hermetískan hátt með fjölmörgum táknum og myndum. Og þessi áhugi er einnig forgangsverkefni í helguninni sem hann krefst fyrir sína útvöldu. Helgun er því samsett úr safni af hlutum sem hægt er að draga saman sem ást á sannleikanum, þar sem þessi sannleikur varðar allt sem varðar hinn sanna Guð: persónu hans, lög hans, réttlæti hans. Að fylgja ekki einu af þessum hlutum er nóg til að gera kallaðan óhæfan til útvalningar og innsiglnar. Því að þess konar vanræksla tekur á sig gildi viðurstyggðar fyrir Guð. Viðurstyggð er alltaf órökrétt og því röng, það er að segja fjandsamleg og óhentug til að þóknast Guði sannleikans. Á kristna tímanum byggðist helgun ekki fyrst og fremst á hvíldardeginum og því að halda hann, heldur hefur Guð frá 1844, þegar innsiglnin fór fram, staðfest helgun sinna útvöldu með því að gefa þeim hvíldardaginn sem „**tákn**“ um að þeir tilheyri honum. En til þess að þessi hvíldardagur sé fyrir þá „tákn“ um að þeir tilheyri Guði, verða þeir að vera „**verðugir**“ hans með því að vitna um fullkomna og algera ást á sannleika hans, eins og raunin var með aðventistabrautryðjendunum árið 1843 og 1844, samkvæmt Opinberunarbókinni 3:4: „*Þó hefur þú nokkra menn í Sardes sem hafa ekki saurgað klæði sín. Þeir munu ganga með mér í hvítum klæðum, því að þeir eru verðugir þess*.“

Innsiglnartíminn hefur því, fyrir Guð, þann tilgang að ljúka umbótaverkinu sem hefur verið óklárað, ófullkomið og ófullkomið frá 16.^{öld}. Til að vera valdir verða útvaldir hans að hafna öllum þeim lygum sem Rómaveldi hefur fært inn í upprunalegu postullegu kristnu trúna og aðallega, meðal annars erfða frá heiðni, restinni af fyrsta degi, núverandi „sunnudegi“ sem hefur fyrir Guð verið dagurinn helgaður „virðulegu, ósigruðu sólinni“ sem Konstantínus I keisari stofnaði árið 321. Þessi falski „Drottinsdagur“, sem er heiðraður í upphafi hverrar viku sem Guð hefur stofnað, er fyrir hann ekkert annað en „**merki dýrsins**“ sem táknar óvin hans Rómaveldi og síðari erfingja þess, mótmælendatrú. Þeir verða einnig að vita að með öðru boðorði sínu, sem er bæld niður í páfaútgáfunni, fordæmdi Guð kaþólskar og rétttrúnaðarvenjur tilbeiðslu og framhjáhalds fyrir verum sem eru endurgerðar í útskornum eða máluðum myndum. Þeir verða að aðgreina sig frá grískri trú sem réttlætir líf eftir dauðann, sem djöfullegu illar vættir nýta sér með því að lífga upp birtingarmyndir hinna meintu látnu, heilaga eða ekki. Og þar sem líkami þeirra er helgidómur þar sem Guð kemur til að heimsækja þá, verða þeir að borða eins hollt og mögulegt er og til að gera það, borða það sem Guð hefur lýst hreint og halda sig frá öllu sem gæti saurgað þá.

Þetta nýja sjónarhorn á hvíldardaginn gerir okkur kleift að skilja betur aðstæður ársins 1994, þegar Jesús „uppkastaði“ *stofnanabundinni sjöunda dags aðventisma*. Það var á þessum tíma sem hvíldardagurinn, án þess að einangra „*anda spádómsins*“, *hætti að tákna* „*tákn*“ um tilheyrslu hans til skaparans Guðs. Þetta var vegna þess að höfnun hans á „*vitnisburði Jesú*“ sem ég kynnti honum gerði hann óverðugan hans. Nú, þar til hann kom aftur, þurfti „*tákn*“ um tilheyrslu að koma í stað hvíldardagsins og þetta „*tákn*“ er „*vitnisburður Jesú*“, það er spádómsgáfa sem hann gefur sem guðlegt „*innsigli*“ til þjóna sem hann viðurkennir sem sína eigin. Þetta er byggt á þessu versni úr 2. Tímóteusarbréfi 2:19, sem fjallar um trúna þjóna sem bera í sér kærleika til sannleika hans: „*En undirstaða Guðs stendur traustur og hefur þetta innsigli : Drottinn þekkir sína, og: Sá sem nefnir nafn Drottins, haldi sig frá ranglæti*.“ Og mjög rökrétt, „*þeir sem eru hans*“ njóta góðs af öllu spádómsljósi hans, sem Opinberunarbókin 19:10 kallar „*vitnisburð Jesú*“: „*Og ég féll fram til að tilbiðja hann, en hann sagði við mig: „Gerðu það ekki! Ég er samþjónn þinn og bræðra þinna, sem hafa vitnisburð Jesú. Tilbiðjið Guð, því að vitnisburður Jesú er andi spádómsins*.“

Fyrir marga sjöunda dags aðventista hefur „*spádómsandi*“ verið tengdur einu verki frú Ellen Gould-White. Og þetta er mistök með hörmulegum afleiðingum, því „*spádómsandi*“ vísar til varanlegrar, eilífrar meginreglu sem vill að Jesús staðfesti val sitt á spámanni sínum á milli 1844 og 2030, með því að gefa mannlegum „*anda*“ sínum, með guðdómlegum anda sínum, getu til að útskýra leyndardóma sína sem opinberaðir eru í dulkóðuðu eða kóðuðu formi. Því að spádómarnir hafa þegar allir verið tilkynntir af biblíuriturunum. Eina verkið sem eftir var að vinna var að afkóða þá til að uppgötva greinilega merkingu þeirra. Og Ellen G. White var miður sín á sínum tíma að hafa ekki séð áhuga sinn á Daníelsbók og Opinberunarbókinni sem hún sagði að innihéldu mikilvægar upplýsingar. Tíminn hefur fært svör við spurningum hennar, því frá 1844 til 2030 aðskildu 186 ár hana frá endurkomu Jesú Krists. Þar af leiðandi þurfti margt enn að gerast á jörðinni eftir dauða hans árið 1915.

Sjöunda dags aðventistar sem hafa verið áfram í opinberri stofnun ættu að vita að þetta „mikla ljós“ sem ég er að kynna var tilkynnt af Ellen G. White, systur minni í Kristi, í bók hennar „*Early Writings*“ í fyrsta kaflanum sem ber yfirskriftina „*Fyrsta sýn mín*“; sú fyrsta sem Jesús gaf henni, á blaðsíðu 14, í síðustu málsgreininni. Ég vitna í orð hennar:

„En fljótlega urðu sumir þreyttir og sögðu að borgin væri enn langt í burtu og að þeir hefðu talið sig koma fyrr. Þá hvatti Jesús þá með því að lyfta dýrðlegum hægri arminum sínum, sem skein af ljósi sem skein á aðventistana. Þeir hrópuðu: „*Hallelúja!*“ En sumir þeirra höfnuðu þessu ljósi óhikað og sögðu að það væri ekki Guð sem hefði leitt þá. Ljósið sem var fyrir aftan þá slokknaði að lokum og þeir fundu sig í djúpu myrkri. Þeir hrasuðu og misstu sjónar á bæði markinu og Jesú, féllu síðan af veginum og sukku niður í hinn illa heim fyrir neðan.“

Fyrir þá sem eru skynsamastar vil ég benda á að „hið mikla ljós“ sem Jesús Kristur gaf átti að bregðast við langvarandi eftirvæntingu eftir endurkomu hans og að þessi hvatning frá Drottni gæti aðeins byggst á því að leggja fram dagsetningu sem ákvað ár endurkomu hans. Þetta var raunin með dagsetninguna 1994 sem ég

lagði fram fyrir aðventistastofnun Frakklands. Þessum þriðja fánýta boðskap sem Jesús Kristur lagði til fylgdi sönnun á bölvun mótmælendatrúarinnar. Með því að samþykkja boðskap minn hefði stofnuninni í fyrsta lagi verið leyft að gera ekki bandalag við óvini Jesú Krists árið 1995. Og í öðru lagi að deila með mér og bræðrum mínum og systrum frá árinu 2018 þekkingunni á hinum sanna endurkomudag hins guðdómlega og ástkæra frelsara okkar, þ.e. vorið 2030; og öllum þeim dýrmætu perlum sem ég legg í hverri viku í þetta verk til að næra ykkur andlega. En getum við breytt uppfyllingu þess sem Jesús Kristur spáði fyrir systur okkar Ellen G. White? Alls ekki. Svo takið eftir með mér að bölvunin sem spáð var gegn vantrúuðum aðventistum hefur sannarlega ræst eins og Guð okkar spáði: „Þeir misstu að lokum sjónar af bæði markmiðinu og Jesú, hrösuðu síðan og sukku niður í hinn illa heim hér undir“; þetta, með því að ganga í samkirkjubandalagið árið 1995.

Þetta Vesturland reyndist óhrein

Fyrir löngu síðan opinberaði Guð örlög Vesturlanda með því að gefa þeim tákni óhreinleikans í spádómum sínum til Daníels spámanns.

Þessi boðskapur var tengdur í Dan 2 við „*kvið og læri úr eir*“ gríska heimsveldisins. Í Dan 7 var tákni óhreinleikans að þessu sinni „*pardus*“ sem var úr „*blettum*“ í skikkju sinni. Í þriðja lagi, í Dan 8, var tákni syndarinnar enn nákvæmara, þar sem það var táknað með „*geit*“ sem er vel þekkt fyrir árásargirni sína og uppreisnargirni, eins og lyktin af henni.

Og við verðum að gera okkur grein fyrir því að allt okkar núverandi ráðandi Vesturland á upptök sín og fyrirmynd í Grikklandi, og sérstaklega í borginni Apenu, fyrstu borginni í sögunni sem var skipulögð á meginreglunni um lýðveldi. Þetta var allra fyrsta lýðræðið, og eina sambærilega fyrirmynd þess er Sviss í dag. Í lok yfirráða sinna var gríska heimsveldið sigrað af herjum Rómverja, sem höfðu einnig tekið upp lýðveldisstjórnina árið 510 f.Kr. Rómverjar tóku allt frá þeim: menningu þeirra, guðdóma sína og frelsi. Þjóðir jarðarinnar höfðu þegar verið vel merktar og undir áhrifum af lífsreglum grískrar siðmenningar. En þetta magnaðist upp af yfirþyrmandi mætti rómversku hermanna. Og þannig varð Frakkland nútímans að grísk-rómverskri Gallíu. Í öllum þessum röðum ráðamanna hefur „óhrein“ venja Forn-Grikklands borist um allt Vesturlandið til okkar tíma.

Vesturlönd eru stolt af samfélagsgerð sinni og hafa lengi vonast til að geta útvíkkað hana til allrar jarðar. Það hefur aðeins tekist á fáeinum tæknilegum og tæknilegum atriðum, en í dag er það greinilega að uppgötva mótspyrnu fólks sem lengi hefur verið stjórnað og arðrænt. Það er kominn tími til að átta sig, með anda Guðs, á því að þessi vestræna fyrirmynd er andstyggileg, óréttlát, trúlaus og af sjaldgæfri rangfærslu. Augljóslega hefur Guð fundið eitthvað miklu betra í nútíma Mið-Austurlöndum. Gerið ykkur grein fyrir því að í Daníel 2 er Kaldeaveldi Nebúkadnesars konungs táknað með „*gulli*“ og „Medíu- og Persaveldi“ sem tóku við af honum með „*silfri*“. Á hvaða grundvelli dæmdi Guð? Hvað höfðu þessi heimsveldi í hag sínum til að réttlæta að þau væru táknuð með tveimur „hreinum“

málmum? Daníelsbók gefur okkur svörin: konungarnir sem um ræðir virða Daníel og Guð hans. Eftir tilraunatímabil snerist sá fyrsti, Nebúkadnesar, konungur Kaldea, loksins algerlega til dýrkunar á skapara Guði. Hann gerði, á sínum tíma, það sem enginn konungur, forseti eða annar leiðtogi gerir í dag. Annað dæmið er konungar Medíu og Persa. Fyrst náði Daríus, konungur Medíu, 62 ára gamall, Babýlon og treysti Daníel að fullu. Eftir hann, Kýrus Persi og ætt hans, hegðaði Daríus Persi sér á sama hátt þar til Artaxerxes 1. ^{lauk} frelsun Ísraelsmanna sem enn voru í haldi árið 458 f.Kr.

Í Mið-Austurlöndum þróaðist fagaðar siðmenningar, góðs smekks og góðs siðferðis. Babýlon, sem Nebúkadnesar konungur reisti, hafði ekkert að öfunda af fegurstu borgum samtímans. Borgin teygði sig yfir 40 km lengd hvoru megin, á ferköntuðum fleti. Háir múrar umkringdu hana, og ofan á þeim gátu hestvagnar ferðast um. Garðar blómstruðu á upphækkuðum svölum ... það var sannarlega undur sem Nebúkadnesar gat með réttu verið stoltur af. Vandamálið var hversu mikið þetta stolt var, sem breyttist í hroka. Hann átti því skilið stingandi lexíu, og Guð veitti honum hana og deyfði hann í sjö ár.

Það þurfti þessa raun til að uppgötva persónulegan mannlegan veikleika sinn, því Guð hafði þegar sannað mátt sinn með því að bjarga þremur félögum Daníels úr eldsofninum. Og Daríus konungur frá Medíu, fórnarlamb stjórnun afbrýðissamra manna fullra haturs gagnvart Daníel, metur Daníel að verðleikum og uppgötvar Guð sinn sem bjargar honum frá ljónunum. Þessir miklu konungar voru heiðraðir og sýndu mikla greind þrátt fyrir raunverulegan mannlegan veikleika sinn og heiðinn arfleifð. Þrátt fyrir að vera trúaðir sjálfir, jafnvel heiðnir, voru þessir konungar opnir og umburðarlyndir.

Hins vegar var kristin trú sem barst til Vesturlanda fljótt merkt ranglæti. Undir einokun Rómarkirkjunnar tók guðdómlegur sannleikur á sig þá mynd sem falskri kristni, sem Konstantínus keisari skapaði, vildi gefa honum. Síðan, þökk sé páfavaldi sínu, notaði hún hann á hjátrúarfullan og töfrandi hátt og skipulagði fjölda sinn á latínu, eingöngu á þeim tíma. Hins vegar, til að fylgja honum og framkvæma hann, verður sannleikurinn að vera heyrður, lesinn, og umfram allt skilinn af væntanlegum trúuðum. Hins vegar, á miðöldum, einkenndist Evrópa af fjölmörgum tungumálum sem aðgreindu mannkynið sem neyddist til að flokka sig í konungsríki, og nýlega, í þjóðir. Og fólkið í löndunum sem þannig mynduðust skildi ekki latínu, nema í fáeinum sérstökum tilfellum. Ómenntað fólk hafði því enga leið til að bera kennsl á lygina sem Róm kynnti þeim. Sjaldgæft er að á milli 12. ^{og} 15. ^{aldar}, á 16. ^{öld}, var Biblían dreifð, þýdd á mörg tungumál, en hér kom ranglæti aftur inn í þessar þýðingar, svo að lygin er hægt að réttlæta með tilvísunum í biblíutexta. Án þess að hafa stjórn á Biblíunni í upprunalegri hebresku eða grísku útgáfu hennar eru þessar lygar algjörlega hunsaðar. Þess vegna fær áminning Jesú til lærisveina sinna fulla merkingu. „*Verið kænir eins og höggormar*“, sagði hann. Og þessi varfærni borgar sig, því við höfum tekið eftir fjölda grundvallarvillna í þýðingum nýjustu biblíanna. Getum við kallað þessar blekkingar villur? Þær eru í raun afleiðing guðlegrar og djöfullegrar innblásturs sem vildi gefa lyginni guðlegt vald. Þessi dæmi úr versunum Postulasögunni 20:7 og 1. Korintubréfinu 16:2 veita óbyggjandi sönnun fyrir þessu. Í þessum tveimur versum, til að réttlæta rómverska hvíld á fyrsta degi vikunnar, er orðið „dagur“,

sem vantar í frumtextanum, flutt inn í þýddu textana. Hins vegar, í báðum tilvikum, vitnar textinn í „*fyrsta hvíldardaginn*“ en ekki „*fyrsta dag vikunnar*“.¹ Þannig hefur sunnudagsguðsþjónusta, fyrsti dagur vikunnar, engan stuðning í frumtexta biblíunnar í grísku og það eru aðeins ákveðnar fornar útgáfur af Biblíunni sem virða upphaflegan boðskap sem Páll postuli skrifaði á grísku. Þessar niðurstöður staðfesta þá ímynd sem Guð opinberar í Opinberunarbókinni 9:11, þar sem orðin „*hebreska og gríska*“ tákna Biblíuna sem djöfullinn notar til að „*eyðileggja*“ vonir þessara óheppnu fórnarlamba. Þessi tvö dæmi sem ég hef rétt í þessu nefnt tjá fullkomlega þá ranglæti sem felst í því að fella rangan dóm með því að falsa raunveruleg gögn sem varða málið sem dæmt er í. Mannlegt réttlæti, eða ætti ég að segja, óréttlætið sem menn hafa komið á, starfar á þessari meginreglu sem færustu lögfræðingar þakka velgengni sinni og auðgun. Þetta er það sem gerir vestræna siðmenningu óhreina og rangláta fyrir Guð sannleikans sem gefur djöflinum faðerni lyganna. Borgaraleg lygi er skaðleg og óþægileg, en trúarleg lygi er dauðasynd sem lokar fyrir tilboð um eilíft líf.“

Jesús talaði um þjóna Guðs eða djöfulsins og sagði: „*Af ávöxtum þeirra munuð þér þekkja þá*.“ Ávöxturinn sem maðurinn ber er eins og ávöxtur ávaxtatrés, það er að segja augljós, en aðeins augljós fyrir heiðarlegan þjón Guðs sem þekkir Guð og ávöxtinn sem hann kann að meta: kærleika til sannleika hans og persónu hans. Enginn getur gert neitt fyrir þá skepnu sem tekur ekki tillit til smekk og skoðana Guðs sem opinberast í allri hans heilögu Biblíu. Hann hefur ekki séð fyrir neinum öðrum leiðum en Biblíunni til að kenna mönnum að þekkja hann. Þess vegna, á hagstæðum tímum ofsókna, innblés djöfullinn þjónum sínum páfastjórnarinnar skyldu til að berjast gegn Biblíunni og refsa með dauða þeim sem reyndu að eignast eina til að lesa hana, til þess að heyra hin sönnu orð sem Guð hefur innblásið í gegnum aldirnar og árbúsundirnar.

Frakkland hefur verið einkennst af rómversk-kaþólskri trú, sem konungar þess, allt frá Klodvíki I ^{til} Loðvíks XVI, hafa stöðugt stutt. Margir Frakkar í dag vita ekki af mótmælendasiðbótinni og fyrir marga blaðamenn hafa orðin „kristinn og kaþólskur“ sömu merkingu. Hvernig gátu þeir skilið andlega stöðu kaþólikka, rétttrúnaðarmanna, mótmælenda, anglíkana og aðventista, sem allir segjast vera hjálpræðir fyrir tilstilli Jesú Krists? Allar þessar fullyrðingar eru einskis virði fyrir Guð, því fyrir hann skiptir það eina máli að hans útvaldi elski að gera vilja hans og hafi ánægju af að hlýða honum.

Óhreinleiki Vesturlanda hófst með því að falskristnir menn virtu ekki heilbrigðisreglurnar sem kenndar eru í Þriðju Mósebók og Mósebók. Líkt og heiðingjarnir trúðu falskristnir menn að þeim væri heimilt að borða það sem Guð lýsti óhreint: svínakjöt, villisvín, kanínur, hesta, önd, ála, skelfisk o.s.frv., allt sem er óhreint að eðlisfari og vegna þess hlutverks og virkni sem Guð gaf þeim á jörðinni, í sjónum eða í loftinu. Það er rétt að kjötætur sem Guð leggur til takmarkast við húsdýr sem lýst eru hrein: sauðfé, nautakjöt og alifugla og fisk með hreistur, en gleymið ekki að hann mælir með mataræði sínu fyrir útvöldu sína; langbesta, án þess að það hafi valdið heilsu manna óþægindum. Og hér er sönnunin: Wycliffe og Luther, sem borðuðu óhreina hluti, dóu um 60 ára aldur, en Peter Waldo, grænmetisæta og hvíldardagshaldari, lifði til 87 ára aldurs, allir þrír sofnuðu í friði Drottins og sluppu við píslarvætti.

Rof sambandsins við Guð lífsins leiðir alltaf til kynferðislegrar öfga. Hinn holdlegi maður sækist eðlilega eftir saurlífnaði. Aðeins hugur hans getur hamlað þörfum líkama hans. Þó að dýr séu forrituð til að fjölga sér, sérstaklega kanínur, leita karlar ánægju af kynlífi sínu. Og það er alveg eðlilegt að maðurinn, án nokkurra siðferðilegrar hömlunar, þrói kynlíf sitt. Okkar tími hefur ekkert fundið upp: samkynhneigðir, transfólk og kvenkyns einstaklingar hafa alltaf verið til, merkilegt nokk, rétt fyrir miklar guðlegar refsingar. Fyrir stríðið 1914 og fyrir stríðið 1939 var óþekkt frjálst líf í fullum gangi þegar stríðið skyndilega olli miklum fjölda dauðsfalla. Eftir þetta stríð átti sér stað kynferðisleg vakning í Frakklandi frá 1968. Á bak við hindranir og með því að kasta steinum sem rifnir voru af götum Parísar á lögregluna, lýstu ofspenntir og uppreisnargjarnir ungir nemendur hástöfum og grimmilega yfir mikilli löngun sinni eftir stjórnleysi og kynferðislegu frelsi. Þegar forseti de Gaulle var hafnað kaus hann að segja af sér og ungt fólk náði hægt og rólega völdum og þrýsti á stjórnámálamenn. Á áttunda og níunda áratugnum varð frjáls klám algeng norm og árið 2013, þrátt fyrir mikla mótspyrnu, lögleiddi forseti Hollande hjónaband samkynhneigðra. Markmiðið var að bregðast við brýnni kröfu frá samkynhneigðum hópum, „samkynhneigðum“ og „lesbium“. „Gay Pride“ skrudgöngur eru að fjölga sér í öllum vestrænum löndum og enginn finnur lengur að þessum gríðarlegu breytingum á gildismati. Samkvæmt þessum ensku hugtökum fullyrða samkynhneigðir að þeir séu „stoltir“. Þeir eru ekki ánægðir með að fremja viðurstygð heldur bæta við hroka sínum með því að fullyrða að þeir séu „stoltir“. Reyndar endurskapar núverandi ástand Vesturlanda það sem ríkti rétt fyrir flóðið, eins og 1. Mós. 6:5 ber vitni um: „Drottinn sá að illska mannsins var mikil á jörðinni og að allar hugsanir hjartans voru einungis illar alla daga.“; sem Jesús staðfesti samkvæmt Matt. 24:37 og Lúkas 17:26: „Eins og var á dögum Nóa, svo mun verða við komu Mannssonarins.“ Illska og óhreinleiki eru því útbreidd á mjög háu stigi. Á þessu háa stigi óbætanlegrar uppreisnar er því kominn tími til að Guð taki á og grípi inn í, refsingin er jafnvel þegar hafin. Því það kemur í ljós að í Rússlandi eru þessir hlutir mjög illa dæmdir og fyrirleitnir, að ekki sé minnst á Íslam sem hatar þessar rangfærslur; hefndarmenn sáttmála Guðs eru því greindir og staðfestir í Daníel 11:40-45 sem „konungur norðursins“ og „konungur suðursins“.

Árið 2013 fögnuðu kaþólskir og rétttrúnaðarmenn með gleði 1700 ára afmæli Mílanó-tilskipunarinnar árið 313. Sautján aldir (tala guðlegrar dóma) voru því liðnar frá því að syndin sem Guð refsaði með „sjö lúðrum“ var hrint í framkvæmd. Og í kjölfarið, sama ár 2013, braust út almenn uppreisn á Maidan-torgi í Kænugarði í Úkraínu. Sitjandi rússneski forseti var ólöglega steypt af stóli og nýja stjórnin fór í stríð gegn Donbass, sem var byggt af Rússum sem bjuggu í austurhluta Úkraínu. Árið 2014 innlimaði Vladimir Pútín, forseti Rússlands, Krímskaga eftir jákvæða atkvæðagreiðslu íbúanna. Næsta skref var að ungi úkraínski forsetinn, Volodymyr Zelensky, var kjörinn árið 2019 og sótti um aðild að NATO árið 2022. Þann 24. febrúar 2022 fóru rússneskir herir inn á úkraínsk landsvæði. Kveikjan sem mun leiða til þriðju heimsstyrjaldarinnar hefur verið kveikt. Restin kemur daglega í ljós í fréttum blaðamanna sem sendir eru á staði óslökkvandi átaka. Syndin árið 313 var refsuð af heiðnum barbörum frá Norðaustur-Evrópu undir Rómaveldi, og syndirnar sem Vesturlönd voru enn að

drýgja árið 2022 (og enn í dag), frá 2013, verða refsaðar af sömu, og á sama tíma, nýjum, rússneskum barbörum, rétttrúðum og múslimskum, sem enn búa í Norðaustur-Evrópu.

Óhrein örlög Evrópu náðu hámarki með úthenslu hennar inn í Suður- og Norður-„Ameríku“. Ég finn í þessu nafni „Ameríka“ rót orðsins „bitur“. Því að landvinningar þessara bandarísku landa voru fyrir allt mannkynið orsakir djúpstæðrar „biturleika“. Heiðnir þjóðir bjuggu þar í sátt við náttúruna og undir því yfirskini að færa trú, kom kaþólska trúin með óréttlát lög og viðurstyggið; fjöldi manna var myrtur óréttlátlega og að óþörfu. Þessi „biturleiki“ magnaðist enn frekar þegar gull Inka, Asteka og Perú fannst og spænsku galleonarnir sneru aftur hlaðnir gulli til Spánar, eins og portúgölsku skipin á eftir þeim. Fljótt urðu hinir sigruðu íbúar að snúast eða deyja og enduðu í þrælkun sigurvegarans. Hvað gæti verið „biturara“ en þetta?

Evrópumenn réðust aftur á móti inn í Norður-Ameríku, fyrst Englendingar, sem lögðu undir sig Kanada og síðan restina af Norður-Ameríku. Eftir uppreisn vegna skatta sem „krúnan“ lagði á, unnu Bandaríkjamenn sjálfstæði sitt með blóðsúthellingum og héldu ensku sem opinberu tungumáli. En uppgötvun gulls laðaði að sér fjölda fólks frá Evrópu og Austurlöndum til jarðar sinnar. Og enn og aftur varð þetta gull orsök hræðilegrar „beiskju“ fyrir frumbyggja Ameríða í landinu. Fjöldi hvítra, búnir skotvopnum, eyðilagði rauða fólkið og svipti það mat því ferðalangar höfðu ánægju af að drepa vísundinn sem þeir sáu úr lestum sem fóru um landið. Indíáninn fann hins vegar í vísundinum mat sinn, fót sín og þak sitt, sem var ekkert annað en keilulaga tjald. Rauðu fólkið var rekið inn í sífellt minni verndarsvæði og hvarf næstum alveg, stundum fórnarlömb eittraða teppa sem hvítu fólkið bauð upp á.

Norður-Ameríka, sem varð að Bandaríkjunum, upplifði mesta beiskjuna á árunum 1860 til 1865 með bróðurvígðu borgarastyrjöldinni; Suðurríkin voru á móti Norðurríkjunum sem vildu afnema þrælahald svartra. Aðventistatrú Bandaríkjamanna var prófuð og opinberuð árin 1843 og 1844, rétt fyrir bölvannirnar tvær sem gullfundurinn og borgarastyrjöldin táknuðu. Um tíma hafði hún verið fórnarlamb djöfullegrar freistingar „andlegrar iðkunar“ sem flutt var inn frá Englandi. Og síðasta orsökina sem gerir hana að sjálfri ímynd „beiskju“ er kaþólskt stjórnkerfi hennar, hvatt af kalvínskri trú sem lítur á auð sem sönnun fyrir blessun Guðs. Þótt hann hafi látið það skrifa í Biblíuna, í 1. Tím. 6:9-10: „*En þeir sem ríkir vilja verða, falla í freistni og snöru og margar heimskulegar og skaðlegar girndir, sem sökva mönnunum í glötun og tortímingu. Því að fégirndin er rót alls ills. Sumir, sem hafa verið haldnir af henni, hafa villst frá trúnni og stungið sálum sínum í margar þrengingar.*“ Á endalokatímum eru það ekki lengur „*féir*“ heldur fjöldi sem virðist „*haldinn af fégirnd*“. Sá sem tekur að sér kenningu meginreglunnar um arðrán mannsins sér auð sinn aukast með fjölda arðrænda manna. Því er auðvelt að skilja að þessi arðræningi vill arðræna alla jörðina og alla íbúa hennar. Hann getur ekki sætt sig við minna en þessa niðurstöðu. Hins vegar stendur bandaríski arðræninginn frammi fyrir andstöðu frá fólki sem neitar að láta arðræna sig vegna þess að það kys að sameinast og stjórna lífinu sameiginlega. Þessi valkostur er ósamrýmanlegur því markmiði sem arðræninginn hefur sett sér og verður því að eyða honum og tortíma honum hvað

sem það kostar með verstu ráðum. Þetta skýrir skiptingu jarðarinnar í tvo flokka, frá 1945 til dagsins í dag. Og frá og með 24. febrúar 2022 mun undirbúin þriðja heimsstyrjöld leyfa bandaríska arðræningjanum að ná löngu þráðu markmiði sínu, því kjarnorkuvopn munu eyðileggja andstæðinga hans og allar frjálsar og sjálfstæðar þjóðir. Hann mun þá geta, sem „*dýr sem rís upp úr jörðinni*“, opinberlega mótmælenda en í bandalagi við kaþólsku trúna, þröngvað lögum sínum og meginreglum upp á eftirlifandi íbúa jarðarinnar. Því miður fyrir alla eru trúarlög hans ófullkomin og endurskapa arfleifð rómversk-kaþólskrar trúar sem Guð fordæmdi. Og það er í því að vilja þröngva þeim upp á síðustu hvíldardagshelgarana að hann mun uppgötva hið sanna réttlæti Guðs sem mun tortíma honum, eftir að hafa slegið hann með „*sjö síðustu plágum guðlegrar reiði sinnar*“ árið 2029.

Í þessu síðasta samhengi mun hvíldardagurinn á sjöunda degi gegna aðalhlutverki. Það er aðeins með því að reyna að koma á „sunnudegi“ sínum með alheimsúrskurði að andstæðan milli laugardags og sunnudags mun öðlast styrk og sönnunargögn. Guð mun gera sýnilegt og augljóst laumulegt stríð sem hefur verið hulið og hunsað í 17 aldir, á milli 313 og 2013; andlegt stríð sem mun halda áfram þar til Jesús Kristur kemur aftur í dýrð. Þeir sem lifa af þriðju heimsstyrjöldina munu því, í síðasta sinn í mannlegri reynslu, hafa tækifæri til að velja á milli þess að heiðra Guð eða óvin hans, djöfulinn, með öllum þeim jarðnesku og himnesku afleiðingum sem báðir valkostir hafa í för með sér.

Í þessari lokaprófraun mun síðasta hreina herbúðin standa gegn harðstjórn óhreinu herbúðanna, og þessari lokaprófraun trúarinnar er spáð og sagt fyrir í Opinberunarbókinni 3:10: „*Af því að þú hefur varðveitt orð mitt um þolgæði, mun ég og varðveita þig frá þeirri freistingarstund, sem kemur mun yfir alla heimsbyggðina til að freista þeirra, sem á jörðinni búa.*“ Síðasta áfangi þessarar prófraunar er eignað „*dýrinu, sem stígur upp af jörðinni*“ í Opinberunarbókinni 13:15: „*Og því var gefið vald að gefa líf líkneski dýrsins, svo að það bæði gæti talað og látið alla þá, sem ekki vildu tilbiðja líkneski dýrsins, verða deydda.*“ Ráðstafanirnar sem gerðar voru fyrr á árinu þegar „*sjö síðustu plágurnar*“ gengu yfir eru einnig nefndar í versum 16 og 17 sem fylgja: „*Og það lætur alla, smáa og stóra, ríka og fátæka, frjálsa og ófrjálsa, fá merki á hægri hönd sér eða á enni sér. Og enginn gæti keypt eða selt nema sá sem hefði merkið eða nafn dýrsins eða tölu nafns þess.*“

Merkið : „sunnudagur“, falskt „Drottins dagur“ og t.d. „dagur sólarinnar“.

Nafn dýrsins : Titill sem rómversk-kaþólsku páfarnir kröfðust, letraður á tíarur þeirra: VICARIVS FILII DEI, þ.e. staðgengill sonar Guðs, þ.e. staðgengill sonar Guðs.

Tala nafns hans : Opinb. 13:18: " *Hér er viska. Sá sem skilning hefur, reikni tölu dýrsins* . Því að það er tala manns, og *tala hans er sex hundruð sextíu og sex* . " Samtals latnesku tölurnar í nafninu VICARIVS FILII DEI eru: 5+1+100+1+5+1+50+1+1+500+1 = 666.

Á okkar tímum vitum við nú þegar hvaða öflug jarðnesk herbúðir nota viðskipta- og fjármálalega „sniðgang“ gegn trúarlegum, efnahagslegum og pólitískum andstæðingum sínum, sérstaklega frá árinu 2022, gegn Rússlandi og

samstarfsaðilum þess, það er að segja hinum óhreinu vestrænu herbúðum undir forystu Bandaríkjanna sem beita þeim viðskiptaþvingunum.

Óhreinleiki hefur ekki alltaf verið norm Frakka. Reyndar, árið 1792, undir árás Austurríkismanna, tók byltingarsinnað Frakkland upp lýðveldisþjóðlag sem samið var af herra Rouget de Lisle. Og við finnum enn í dag í texta þessa þjóðræknisljóðs eftirfarandi orð: „látið óhreint blóð vökva plógför okkar.“ Hvað var þetta óhreina blóð á þeim tíma? Konungssinnað austurrískt blóð árásaraðilans. Þá skiljum við morðhatur franska fólksins sem Louis XVI konungur og austurríska drottningin Marie-Antoinette þurftu að gjalda fyrir, missa höfuðið, áður en aðalsmenn, forréttindaherrar þess tíma, féllu á hælunum. Þetta lag sem kallast „La Marseillaise“ sannar að fyrstu frönsku byltingarmennirnir voru harðir þjóðernissinnar, öfundsjúkir út í þjóðerni sitt og lýðræðislegt stjórnkerfi. Þetta byltingarstríð mun birtast oft í ýmsum löndum þar sem klipptar sauðir gera uppreisn gegn harðstjórnnum sínum. Því hvaða stjórn sem stjórnar landi, þá verða sauðirnir alltaf klipptir. Þetta er vegna þess að utan tilveru sem Guð stjórnar, koma stjórnsmálakerfi manna á réttmætan hátt óréttlæti af mismunandi gráðu, en samt sem áður óréttlæti. Erfingi syndarinnar er maðurinn ófær um að tryggja fullkomið réttlæti. Að bera Frakkland árið 1792 saman við Frakkland árið 2023 ber vitni um afneitun allra upprunalegra gilda þess. Aðeins eitt sameiginlegt atriði ber að taka fram: höfnun þess á trúarbrögðum. Aðstæður þess hafa því versnað. Frakkland árið 2023 er stolt af þjóðernisblöndu sinni, sem gerir það óhreint. Það hunsar eða þykist hunsar þá staðreynd að það hefur tekið vel á móti og þjóðnýtt múslima sem hafa trúarlega helgi aðalgildið. Eftir að sama atvik kveikti banvænt stríð milli Gyðinga og Rómverja árið 66 e.Kr., þurfti aðeins einn mann sem pissaði á vegg mosku í Konstantínus árið 1934 til að kynda undir reiði múslimasamfélagsins og vekja upp reiði meðal annarra múslima sem dreifðust um allan heim. Og fyrir alla sem vilja hlusta, hætta þeir aldrei að endurtaka: "Það er enginn Guð nema Guð og Múhameð er spámaður hans." Þá má meta fjarlægðina sem aðskilur þetta fólk frá efasemdar- eða trúleysingjafrönsku sem tóku því opnum örmum.

Ef við snúum okkur aftur að fyrri vitnisburði, þá verðið þið að skilja að í 17 aldir hafa Vesturlandabúar verið að pissa á hvíldardegi Guðs. Því að eigna sjöunda deginum, sem hann helgaði af algerri alþýðu frá fyrsta sjöunda degi jarðneskrar sköpunar sinnar, vanhelgan karakter er miklu alvarlegra en að pissa á vegg mosku. Hugleiðið því þolinmæði þessa alvalda Guðs sem samþykkti þessa óhlýðni meðan hann beið eftir réttlætingu allrar heilagleika síns í október 1844. Guð lét þó ekki hjá líða að bregðast við þessari móðgun; hann sendi yfir mannkynið plágur fyrstu fjögurra „*lúðra*“ sinna. Og með því að velja fólk, í gegnum aðventistaprófraunir Williams Miller, árin 1843 og 1844, hafði Guð rétt til að fá frá þessari stofnanakirkju öfluga og trúa þjónustu. Hún var sköpuð til að opinbera fyrir mönnum bölvæða eðli hins falska hvíldardags, sunnudags rómversk-kaþólskrar kirkju, sem einnig fordæmir hinn falska hvíldardag sem múslimar eigna sjötta deginum. Í upphafi sköpunar sinnar, löngu fyrir núverandi trúarágreining, helgaði Guð sjöunda daginn til hvíldar og ekkert annað en hann. Nafnið „aðventisti“ vakti aðeins upp einn þátt helgunar þessa fólks, því Guð lét það bæta við orðunum „sjöunda dagsins“ til að aðgreina vikulega hvíldardaginn

frá öðrum kristnum kirkjum sem heiðruðu, og heiðra enn, hvíld fyrsta dagsins sem erfði Konstantínus keisara að vilja Guðs, svo að höfnun þeirra og fordæming yrði sýnileg. Hvað gerist nú á trúarlegri hvíldardegi? Fólkið safnast saman til að svara hátíðlegri boðun frá Guði. Það er auðvelt að skilja að hver sem gerir mistök á deginum fyrir þessa skipun kemst ekki í snertingu við Guð, heldur við djöfulinn sem krefst réttar til að koma í hans stað. Og þegar fólkið hefur ekki lengur blessað samband við Guð, fáum við þá niðurstöðu sem vitnað er í í þessu versí úr Jer. 14:19: „*Hefur þú hafnað Júda? Hefur sál þín viðbjóð á Síon? Hví hefur þú slegið oss, og engin lækning er fyrir oss? Vér væntum friðar, en ekkert gott kemur, lækningatíma, en nú er skelfing!*“

Finnst þér ekki þessi athugun einnig sjáanleg í dag, því hún varðar eftirlifendur bandalaganna tveggja, í Ísrael og í herbúðum Vestur-Evrópu og alþjóðlegra afkomenda hennar? Já, sama ótrúmennska leiðir til þess að Guð bregst við á sama hátt. Þessi orðatiltæki „*og hér er ótti*“ er vert að taka eftir, því undir þessum skilmálum upplifðum við í Frakklandi **byltingarkennda „ótti“** í eitt ár á dag frá 27. júlí 1793 til 27. júlí 1794. Ár sem einkenndist af fjöldamorðum í sögunni, runnu blóðlækir að Signu frá vinnupallinum þar sem fallöxin hálshöggvaði vélrænt höfuð aðalsmanna sem fordæmdir voru af einstakri byltingarkenndri réttlætisstefnu sem Nefnd um almannaoýruggi stofnaði. Þessi reiði almennings var ekki aðeins mannleg; hún var umfram allt guðleg og menn voru aðeins verkfæri sem Guð notaði sem „*hefnarsverð*“. Þetta er staðfest af 3. Mósebók 26:25, endurtekið af 4. „*lúðurinu*“ í Opinberunarbókinni 8:12 fyrir kristna tímann. Hatrið sem vaknaði gegn kaþólsku kirkjunni og aðalsmönnum hennar var umfram allt guðlegt hatur. Á einu ári lét Guð fólk gjalda fyrir óréttlát glæpi sem framin voru í aldir og aldir af blóðugri sögu gegn honum og fátækum, vesælum verum hans.

Eftir refsingu fjórða „*lúðursins*“ féll lýðveldisstjórnin undir keisarastjórn Napóleons I Bonaparte. Stríð hans gegn evrópsku konungsríkjunum studdu útbreiðslu lýðveldishugmyndafræðinnar, en það kostaði töluvert mannfall. Þá lét Guð alheims trúarfrið ríkja. Það var í þessu afslappaða andrúmslofti sem hann skipulagði aðventistavakningu, en sú fyrsta fór fram á árunum 1825 til 1830 í formi ráðstefna sem skipulagðar voru í Englandi í Albury Park um endurkomu Krists; drottning þess tíma sótti þær persónulega. Þegar trúardeilur höfðu stöðvast voru hugir manna tilbúnir að vakna til hugsunar um endurkomu Jesú Krists. Ráðstefnan mun halda áfram í fimm ár í röð og sú þriðja mun staðfesta dagsetninguna 1828 sem fæst við lok „*1290 daga*“ ára sem vitnað er í Dan 12:11: „*Og frá þeim tíma sem hin stöðuga ~~förn~~-verður afnumin og viðurstygð eyðingarinnar reist upp, munu líða eitt þúsund tvö hundruð og níutíu dagar.*“ En þetta vers fær aðeins merkingu í gegnum upplýsingarnar sem gefnar eru í versí 12 sem fylgir því: „*Sæll er **sá sem bíður** og nær þúsund þrjú hundruð þrjátíu og fimm dögum!*“ Það er því spurning um að bíða, en að bíða eftir hverjum eða hverju? Endurkoma Jesú Krists var tilkynnt fyrir árin 1843 og 1844; því endurkoma staðsett á milli þessara dagsetninga 1828 og 1873 sem gefur til kynna lok „*1335 daga*“.

Áætlun Guðs er afar skynsamleg, því þessi dagsetning 1828 tengir viðfangsefnið „*aðventisma*“ við England, sem án þess að vera greinilega mótmælendatrúar, var anglíkönsk, en mjög tengd texta Biblíunnar, ólíkt

Frakklandi eða Þýskalandi á þeim tíma, sterklega kaþólskum löndum eins og Ítalíu og Spáni. Eftir þessa reynslu af ensku aðventistunum áttu aðventistastarf og raunir að þróast í Bandaríkjunum á milli 1831 og 1873, og síðan snúa aftur sem trúboðsboðskapur til Evrópu og umheimsins. Þetta atriði er mikilvægt því Guð gerir þennan aðventistaboðskap að alheimsstarfi sem ekkert land getur gert tilkall til fyrir sig eitt og sér. Og hér verður þú að vita að opinber og stofnanabundin aðventismi er stýrt frá Bandaríkjunum þar sem höfuðstöðvar heimsforseta verksins eru staðsettar. Hins vegar, eftir að opinbera samtökin fjarlægðu mig árið 1991, bárust skýringar mínar á 12. kafla Daníelsbókar ekki og það versta fyrir þá er að þeir hafa enga skýringu á 12. kafla. Árið 1991 voru úreltar kenningar enn hefðbundið haldnar fyrir hina kaflana, þar á meðal ^{11. kafla}.

Aðventistaboðskapurinn er því enn eign hins mikla skapara Guðs sem frelsar sína útvöldu fyrir Jesú Krist. En andi Krists leiðir þá aftur til hlýðni við guðlegar reglur, því hann frelsar þá, svo að þeir syndgi ekki framár.

Árið 1828 var Anglíkónsku kirkjunni í Englandi talið „hreint“ samanborið við önnur lönd í kaþólskri Evrópu, sem voru talin „óhrein“. En það var aðeins í sannarlega mótmælendalandi með stöðu „hreins“ að Guð framkvæmdi aðventistapróf sín. Árið 1863 var útvalda fólkið hópað í kirkju og skráð opinbera stöðu „Sjöunda dags aðventista“. Og árið 1873 hóf trúboðar hans útbreiðslu boðskapar hans um alla jörðina, hvar sem það var mögulegt.

Á tímum Nóa blandaðist hrein ætt Abels og óhrein ætt Kains saman samkvæmt 1Mós 6:2: „*Og synir **Guðs** sáu að dætur **mannanna** voru fagar og tóku sér konur af öllum þeim sem þeir vildu.*“ Þetta leiddi til útbreidds fráhvarfs, þar sem óhreini þátturinn spillti hinum hreina þætti. Við sjáum að það sama gerðist í okkar heimi á milli 1828 og 2023 og þegar árið 1994. Sýkingin sem „*Laódíkea*“ framdi er höfnun þess á guðdómlega spádómsljósinu, Guð ýtti því síðan í djöfullega faðma samkirkjunnar sem „*merki*“ um að hann hefði hafnað því og „*uppkostað*“ því strax í mars 1995. Hreini þátturinn helst aðeins hreinn ef hann heldur fjarlægð frá hinum óhreina þætti. Mótmælendatrúin hafði enga ástæðu til að gera bandalag við kaþólsku trúna. Hún gerði þetta bandalag vegna þess að hún setti svokallaða „sekt“ gegn mannum ofar hinni raunverulegu sekt sem framin var gegn Guði. Með þessari hegðun missti mótmælendatrúin réttlætingu nafnsins „mótmælendur“, því hún mótmælir ekki aðeins ekki kaþólskum syndum, eins og feður hennar gerðu fyrir 1844, heldur mótmælir hún ekki lengur neinu og réttlætir nú allt, jafnvel viðurstygð. Eftir að hafa upplifað sömu þróun og umbreytingu var opinbera aðventistakirkjan „**verðug**“ að ganga til liðs við þetta mótmælendatrúarbandalag í mars 1995. Herbúðir óhreinna trúarbragða hafa því verið fullkomnar frá þeim tíma.

Fyrirskipaður af þessu sviksemi aðventista, sem stofnunin rak þegar í stað, vildi ég boða þennan boðskap sannrar sjöunda dags aðventisma sem Jesús gaf mér að skilja og í því skyni skipulagði ég árið 1992 fimm ráðstefnur með millibili, þar af sú síðasta laugardaginn 22. desember 1992. Niðurstaðan af öllum þessum tilraunum var kvíðvænleg en afar afhjúpanði fyrir andlega stöðu samtímans. Vonir mínar hurfu og ég skildi að illskan var miklu meiri en ég hafði ímyndað mér. Árið 1996 varð merking prófraunarinnar frá 1991 til 1994 ljós; í þeirri trú að ég gæti tilkynnt endurkomu Jesú Krists árið 1994, lét Drottinn himnanna mig tilkynna

dagsetningu andlegs dauða opinberrar stofnanasamkomu sinnar, þeirrar síðustu af þessari gerð, í sögu mannkynsins. Ég fékk ekki fleiri mikil ljós fyrir en vorið 2018. Og mjög snemma, um 2008, fluttu fyrstu samstarfsmenn mínir frá mér. Megi Guð vernda þá ef þetta er enn mögulegt! En þetta er auðvelt að útskýra með aldursmun okkar. Á sextugsaldri bættust við ungir menn, varla þrítugir, viðbrögð okkar voru ekki þau sömu, þetta unga fólk lifði aðeins af ástríðu nýja ljóssins, svo þegar boðskapurinn var skilinn og náð tókum á honum, olli hlé á nýjum skýringum gremju í hunguðum hugum þeirra. Þannig að þau héldu að þau gætu gert betur en ég og tóku þátt í einstökum aðgerðum. Því miður kom ljósið yfir mig aftur, í krafti og gildi frá vorinu 2018, en þau voru ekki lengur með mér til að meta það.

Við megum því aldrei fórna hreinu gildi til að þóknast fólki sem er ekki næmt fyrir þessari hugmynd. Helgun er meira en orð, hún er vegabréf til himins. Hún felst í því að byggja upp hinn útvalda í anda og sannleika, það er að segja, það sem mun ganga inn í eilífðina með allri persónuleika hans. Líkaminn mun vera áfram á jörð syndarinnar, skipt út fyrir himneska líkama eins og himnesku englarnir hjá Guði. Hugsun okkar mun vera sú sama, en hún mun ekki lengur ráðast af virkni núverandi holdlegs heila okkar. Í eilífri áætlun sinni hefur Guð séð hana fyrir og tilkynnt að núverandi jarðneska sköpun og viðurstyggðir hennar, skapaðar af synduga manninum, verða skipt út fyrir „*nýjan himin og nýja jörð*“ samkvæmt Opinberunarbókinni 21:1: „*Og ég sá nýjan himin og nýja jörð, því að hinn fyrri himinn og hin fyrri jörð voru horfin, og hafið var ekki meira til.*“ Það verður með gömlu jörðinni eins og bók þar sem blaðsíða er snúið við til að opna aðra auða síðu. En á meðan þetta er gert, á jörð syndarinnar, mun stríðið sem óhrein herbúðir „drekans“ *háa* gegn hreinum herbúðum hinna sönnu sjöunda dags aðventista „*sem halda vitnisburði Jesú*“ halda áfram þar til Kristur Guðs kemur aftur til dýrðar, sem kemur sem sigurvegari og til að sigra í „Míkael“.

Satt eða ósatt; sannleikur eða lygi

Í jarðneskri vídd okkar er eðli sannleika og ósönnu, og sannleika og lyga, skilgreint á skarpan og afdráttarlausan hátt. Mannlegur hugur okkar hlýðir vitsmunalegum lögmálum sem gera lygi að algjöru andstæðu sannleikans og sannleika að andstæðu lyginna. Á jörðinni okkar er þetta nauðsynleg rökfræði sem er mjög gagnleg og réttlætanleg. En undir augum skaparans Guðs, sem er jafn eilífur og hann er ótakmarkaður, geta þessar hugmyndir orðið villandi. Og við verðum nú þegar að gera okkur grein fyrir því að Guð er aldrei háður þeim reglum sem hann gefur í lífi mannvera. Þeir eru takmarkaðir af sjón sinni, sem gerir það að verkum að þeir hunsa hluti sem eru til en eru ósýnilegir þeim. Páll postuli lagði mikla áherslu á samanburð núverandi holdlegs líkama við andlegan líkama upprisunnar, sem Jesús ber saman við líkama englanna.

Ómeðvitaður um allt sem gerist í þessum ósýnilega eter, telur maðurinn það sem satt er það sem augu hans sjá og endurspegla til baka til hans. Það gildir um öll skilningarvit hans. En þetta er aðeins lítill þáttur í því sem er satt. Því að fullkominn sannleikur krefst þess að vita það sem er ósýnilegt augum okkar. Jesús Kristur kom til að opna huga okkar svo að við myndum vita að augu okkar

blekkja okkur. Hann talaði við djöflaanda, hótaði þeim og skipaði þeim að yfirgefa líkama fólks sem þeir höfðu tekið yfir. Satanískur heimur fylgir okkur og innblæs leiðtoga og einstaka einstaklinga til að skipuleggja harmleiki, morð og einstaklingsbundnar og sameiginlegar þjáningar.

Þótt við trúum því að við sjáum, sjáum við ekkert eða aðeins að hluta, og í þessu tilfelli er dómgreind okkar brengluð. Til dæmis, í núverandi stöðu okkar, leitast menn, sem eru einangraðir Guði, við að bæta úr vandamálum sem upp koma. Sum þessara vandamála eiga sér orsakir sem auðvelt er að bera kennsl á, en önnur eru það mun síður vegna þess að þau voru byggð á röð orsaka og þeim fjölmörgu afleiðingum sem af þeim hljóta.

Undir konungsveldinu ríkti hinn fullvaldi konungur alla sína ævi og gat lært af því alla sína ævi og nýtt sér það vel. En í nútímalífinu, þar sem fyrirmyndin er forsetinn sem situr í fararbroddi ýmissa þjóðlýðræðisríkja, er valdatími virkninnar mun styttri; fjögur eða fimm ár í mesta lagi. Þessir augnabliksforsetar hafa ekki tíma eða gáfur til að leita að raunverulegum, langvarandi orsökum vandamála sem þeir standa frammi fyrir. Hann tekur sér fyrir hendur skips þar sem göt í skrokknum streyma vatn og sendir það ekki í skipasmíðastöð til viðgerðar, heldur setur einfaldlega tappa í götin sem hleypa vatninu inn.

Með því að rannsaka spádóma Biblíunnar leiddi Guð mig aftur til mannkynssögunnar frá upptökum hennar. Sú sem hófst með dauðasynd sem Eva framdi vegna sjónskerðingar sinnar. Hún sá ekki himintungl engilsins sem talaði við hana í gegnum líkama höggormsins. Frumsyndin stafaði því af vanhæfni Evu til að sjá raunverulegar aðstæður þessarar dramatísku samkomu. Hún var því fyrsta fórnarlambið sem augu hennar blekktu frammi fyrir fjölda afkomenda sinna. Því við öll þjáumst, jafnvel til dagsins í dag, af þessum hræðilega óþægindum að það sem við höldum að við sjáum er aðeins hluti af veruleikanum.

Nú, eins og englarnir, höfum við ekki möguleika á að fara úr himnesku lífi í jarðneskt líf í sýnilegu eða ósýnilegu formi. Mannlegt ástand okkar takmarkar okkur við takmarkanir sem Guð hefur sett í eitt skipti fyrir öll. Og ef Jesús Kristur hefði ekki komið til að kenna okkur og vara okkur við ósýnilegu lífi illu andanna í herbúðum djöfulsins, værum við ómeðvituð um sjálfa tilvist þeirra. Og nú, með því að vita þessa tilvist, getum við betur útskýrt svokölluð „yfirnáttúruleg“ fyrirbæri sem sjást í mannlegu lífi. Þannig getum við með sannni sagt að sérhver leyndardómur hafi sína jarðnesku eða himnesku skýringu. Opinberunin sem Jesús Kristur færði gerir okkur ekki kleift að vera jöfn illum öndum heldur að minnsta kosti að vita að þeir bera ábyrgð á stríðinu sem háð er gegn mannlegum sálum. Jesús hætti aldrei að vara okkur við djöflinum og himneskum og jarðneskum þjónum hans. Páll postuli endurnýjaði þessar viðvaranir trúfastlega í bréfum sínum og í dag nefnir enginn tilvist djöfulsins jafnvel þótt starfsemi hans sé að ná hámarki. Hvernig getum við útskýrt þessa þögn um hann? Opinberunarbókin 12:17-18 gefur okkur skýringuna: „*Og drekinn reiddist konunni og fór að heyja stríð við aðra afkvæmi hennar, þá sem varðveita boðorð Guðs og hafa vitnisburð Jesú. **Og hann stóð á sandi sjávarins**.*“ Þetta er útgáfa af L.Segond Biblíunni, endurskoðuð af Scofield Bible Group. Í sumum biblíum er vers 18 í þessum 12. kafla sett í upphafi 13. kafla. Þetta er villa sem afbakar rökfræði guðlegrar opinberunar. Því að þetta stutta vers: „***Og hann stóð á sandi sjávarins***“, lýkur

atburðarásinni sem spáð er fyrir í þessum 12. kafla, sem ég kalla hina miklu áætlun vegna þess að hún nær yfir allan tíma kristinnar tíðar, frá tímum Jóhannesar postula, til dýrðlegrar endurkomu Jesú Krists. Þessi formúla lýsir fullkomlega núverandi andlegri stöðu okkar, þar sem djöfullinn stýrir öllum kristnum trúarstofnunum sem hér eru táknrænt táknaðar með orðunum „**sandur sjávarins**“; Þetta tákn er afkvæmi Abrahams samkvæmt 1Mós 22:17: „*Ég mun blessa þig og margfalda afkvæmi þitt sem stjörnur á himni og sem sand á sjávarströnd*, og **afkvæmi þín** skulu eignast borgarhlíð óvina sinna.“; og í 1Mós 32:12: „*Og þú hefur sagt: Ég mun gjöra þér gott og ég mun gjöra afkvæmi þitt sem sand sjávarins*, svo að þau verða ekki talin.“ Og að lokum, Ísrael, í þessu versi í Jesaja 10:22: „**Þótt fólk þitt, Ísrael, sé eins og sandur sjávarins**, þá munu aðeins leifar snúa aftur; eyðileggingin er leyst, hún mun flæða yfir af réttlæti.“ Þessi „**sandur sjávarins**“ táknar því alla íbúa vestur-kristna hersins, þar á meðal rétttrúnaðinn í Rússlandi. Kristni kom í stað gyðingdómsins, en hún endaði með sömu dramatísku afleiðingum: aðskilin frá Guði og sett undir stjórn djöfulsins og illu andanna hans. Hunsuð af mönnum er djöfullinn ekki óvirkur, því borgaralegur og trúarlegur friður styður við að beina huga manna að eyðileggjandi skyldleika og athöfnum. Með fjölda illra anda sínum hvetur hann menn til að fylla hugann af alls kyns hlutum, að því tilskildu að það sé ekki eilíf framtíð þeirra. Og þessi texti úr Opinberunarbókinni 12:18 ber vitni um mikla virkni hans þar sem hann stýrir öllu jarðnesku mannkyni. Hins vegar sleppur „*leifar*“, sem samanstendur af „*þeim sem halda vitnisburði Jesú*“, undan yfirráðum hans og þetta af ástæðu sem Jesús Kristur spáði fyrir um í Matteusi 24:24: „*Því að fram munu koma falskristar og falsspámenn. Þeir munu gjöra stór tákn og undur, svo að þeir gætu jafnvel blekkst hina útvöldu, ef mögulegt er.*“ Þessir síðustu leifar hans útvöldu finna í „**vitnisburði Jesú**“, biblíuspádómum hans, opinberun áætlana sem hann mun framkvæma á síðustu dögum sögu jarðneskrar syndar. Einnig, varaðir og aðvaraðir af Andanum sem spáir yfirlýsingum sínum, eru hans útvöldu verndaðir gegn lúmskustu djöfulegu gildrum; djöfullinn getur því ekki blekkst hina sönnu útvöldu Guðs. Því meiri tíma sem líður, því meira uppgötva ég hversu mikið sagan í Matteusi... 24 miðar við endalok veraldar þegar hann snýr aftur í guðdómlegri dýrð sinni. Reyndar spáir Jesús í Matteusi 24:21 „*miklu þrengingunni*“ sem þegar hefur verið spáð í Daníel 12:1. Berðu saman þessi tvö vers; Matteus 24:21: „**Þá verður mikil þrenging, sem engin hefur þvílík verið frá upphafi heims allt til þessa tíma og aldrei mun verða.**“ Og Daníel 12:1: „*Á þeim tíma mun Míkael fram ganga, hinn mikli höfðingi, sem verndar börn fólks þíns, og það mun verða þrengingatími, sem engin hefur þvílík verið frá því að þjóð var til og allt til þessa tíma. Á þeim tíma mun fólk þitt frelsast, hvert og eitt þeirra skráð í bókina.*“ Í tilkynningu sinni tengir Jesús þessa miklu „*þrengingu*“ við aðstæður endurkomu sinnar. Þessi „*þrenging*“ mun verða sameiginleg öllum þeim sem lifa af þessa einstöku stund. Fyrir hina útvöldu verður hún af völdum lokaofsóknar sem lokaverkefni er að dæma þá til dauða. Fyrir hina eftirlifendurna mun þessi neyð stafa af sjö síðustu plágum Guðs sem munu slá þá, hver ofan á aðra; eftir það, við endurkomu Krists, munu síðustu blekkstu trúðu uppgötva með hryllingi að eilíf hjálpræði er glatað fyrir þá. Því verður lækning og hamingjusöm

lækning fyrir hina útvöldu sem eru steyptir í neyð, en fyrir hin er eilífur dauði óumflýjanlegur.

Það sem virtist satt í augum hinna föllnu var því rangt og villandi. Aftur á móti voru „**leifarnar**“, sem hinir sömu föllnu höfðu fyrirfarið og spottað fyrir afturhaldssamar trúar sínar, sem var í samræmi við trú postulanna, að lokum frelsaðar og vegsömuðar af Jesú Kristi. Í spádómum sínum opinberaði Jesús þeim það sem var satt fyrir Guð, það er að segja sannleikur hans. Þeim tókst þannig að hunsa blekkjandi ásýndir mannlegrar tilveru og deila með Jesú Kristi þeirri áætlun sem hann hafði undirbúið fyrir þá. Fyrir vantrúaðan mann var hið sanna rangt og hið ranga því satt. Kosturinn fyrir hina útvöldu mun því hafa verið að deila með Guði algerum sannleika hans.

Sumir menn reynast ófærir um að fylgja rökfræði Guðs vegna þess að mat þeirra á sönnu og ósönnu er of skarpt og algert. Við vitum að Guð gefur lög og reglur sem hann sjálfur er ekki persónulega háður. Það er því andi hans sem skilgreinir staðla sannleika og lyga; og einnig staðla sannleika og ósönnu. Lífsáætlun Guðs byggðist á 6.000 ára fjölbreyttri reynslu sem átti að sanna að trú er ávöxtur frelsis sem Guð gefur öllum himneskum og jarðneskum sköpunum sínum. Þessi ávöxtur frelsis er framleiddur með einföldu vali sköpunar, vali sem mótar eðli hennar og persónuleika. Reyndar eru allar sköpunarverur Guðs skapaðar með möguleikanum á að taka góðar eða slæmar ákvarðanir. Hinir útvöldu taka réttar ákvarðanir og hinir föllnu velja rangar. En hér aftur, hver ákveður að setja staðalinn fyrir gott og illt? Guð, skapari okkar. Staðallinn fyrir gott er að heiðra það sem maður telur gott, og staðallinn fyrir illt er að heiðra það sem maður telur illt. Guð hefur gefið manninum, sem „gott“, alla sína biblíulegu opinberun vegna þess að hún vitnar um og opinberar dóm hans á óteljandi einstaklingsbundnum og sameiginlegum lífsreynslum.

Allt frá frumsyndinni hefur djöfullinn unnið að því að tæla mannkynið og árið 1655 eftir Adam, eftir að hafa afvegaleitt allt mannkynið á þeim tíma, nema Nóa og fjölskyldu hans, olli Guð flóðinu sem olli því að þau öll fórust með drukknun eins og önnur jarðnesk dýr sem lifðu á sömu jörð og þau. Eftir Evu voru allir mennirnir fyrir flóðið fórnarlömb augna þeirra, 1655 ár höfðu liðið án þess að jörðin væri þakin vatni og frammi fyrir þessu falska, sýnilega öryggi hörðuðu þeir og voru daufir fyrir viðvörunum sem Nói, eina réttláta maðurinn á þeim tíma, gaf. Og vitnisburður hans varð „sannur“ og gildur, því auk orða sinna smíðaði hann með sonum sínum, mitt á meginlandinu, bát, örku Guðs. En jafnvel þessi verklega aðgerð var gagnslaus því aðgerð hans virtist staðfesta það sem syndarar héldu að væri ákveðið „brjálæði“, en ekki hættulegt fyrir þá. Nói hafði rétt fyrir sér samkvæmt Guði og þessi sannleikur var fyrir samtímamenn hans lygi og brjálæði.

Í „trúarstríðunum“ stóð Biblían, þöglu „**tveir vottar**“ Guðs, fyrir sannleika samkvæmt Guði, og þeir sem skildu hana gátu uppgötvað í ljósi hennar djöfullega norm konungsstjórnanna sem settar voru í þjónustu rómversk-kaþólsku páfastjórnarinnar. Sannir og góðir þjónar fundu þar fordæmi postulanna og lífs og dauða Jesú Krists. Þegar þeir heyrðu lexíuna sem Guð gaf þeim líktu þeir eftir þeim með því að sýna sig friðsæla og hlýðna og taka píslarvætti þegar Guð bað þá um það. En þegar í þessu verki hinnar sönnu siðbótar, sem Guð skipulagði og vildi, birtist falsktrú „**hræsnaranna**“; auðvelt að bera kennsl á hana á hegðun

þeirra sem standa fyrir hana, því þeir gefa jarðnesku lífi sínu mikilvæga þýðingu sem leiðir til þess að þeir drepa sjálfa sig þá sem berjast gegn þeim óréttlátlega. Frá þessum tíma hélt sannleikafylkingin áfram, en lygin fjölgaði sér, því mótmælendafylkingin skiptist í marga hópa, hver jafn ófullkominn og hinn.

Ég opna hér sviga sem varðar „*tvo votta*“ Guðs. Hverjir eru þeir? Guð faðirinn og Guð sonurinn, og það er Jesús sjálfur sem kenndi það í Jóhannesi 8:17-18: „*Í lögmáli yðar er ritað að vitnisburður tveggja manna er sannur . Ég ber vitni um sjálfan mig, og faðirinn, sem sendi mig, ber vitni um mig .*“ „*Faðirinn*“ táknar Guð í gamla sáttmálanum og „*sonurinn*“ táknar sama Guð í nýja sáttmálanum og þessi tvö sögulegu hlutverk eru í höndum sama skapara Guðs, sem er andi og þrefalt heilagur, það er heilagur í fullkomnun. Opinberunarbókin er æðsta opinberun þar sem höfundar eru enn „*faðirinn og sonurinn*“, og Jesús minnir á þetta með því að vitna í Opinberunarbókinni 11:3: „*tvo votta*“ heilags anda. Því að „*faðirinn*“ var innblástur hinna heilögu ritninga gamla sáttmálans, og á sama hátt er Jesús Kristur, „*sonurinn*“, eftir hann innblástur hinna heilögu ritninga nýja sáttmálans. Í Opinberunarbók sinni leggur Jesús sterka áherslu á þessi hugtök „*vitni, vitnisburður*“. Jóhannesi opinberar hann að sýn hans sé „*vitnisburður Jesú*“ í Opinberunarbókinni 1:2: „... *sem báru vitni um orð Guðs og vitnisburður Jesú Krists , allt það sem hann sá .*“ Þetta vers sýnir okkur greinilega hina guðdómlegu „*tvo vitni*“ sem eru óaðskiljanlegir og samhljóða í dómi sínum yfir syndugum mönnum. Ennfremur eru þeir óumdeilanlegir vegna þess að þeir eru leiddir af einum og sama guðdómlega anda. Þess vegna, í Opinberunarbókinni 3:14: Jesús kynnir sig síðustu opinberu trúarstofnun sinni, þ.e. „Sjöunda dags aðventistakirkjunni“, sem „*trúr vitni*“. „*Laódíkea*“ er tímabilið sem einkennist af spámannlegri þjónustu minni þar sem Jesús sannar trúfesti sína með því að færa ljós sitt til að lýsa upp leyndardóma sem enn eru ekki skildir eða misskildir í guðlegri opinberun sinni sem byggir á Daníelsbók, „*vitni*“ gamla sáttmálans og á Opinberunarbókinni sem hann kemur til að lýsa upp sem „*vitni*“ nýja sáttmálans. Þess vegna, með því að hafna þeim boðskap sem Jesús kynnti þeim á árunum 1980 til 1991, framdi opinber aðventismi árið 1991 sömu tegund syndar og kaþólska trúin og árið 1843 mótmælendatrúin. Biblían, guðleg opinberun hennar og heilagur andi voru fyrirritin; sambandið við hann var ekki lengur mögulegt: því „*spúaði*“ hún henni upp. Hvert er hlutverk vitnis? Hann annað hvort sakfellir eða sýknar syndarann sem lagður er fyrir dómstól Guðs. Hlutverk hans er því afar mikilvægt. Þess vegna er Jesús Kristur annað hvort saksóknari eða verjandi fyrir hverja mannveru. Og dómur hans er réttlátur, án möguleika á villu. Því hann er ekki byggður á skýrslum, heldur á persónulegri athugun hans á veruleika hlutanna. Skaparinn Guð er í senn vitnið, ákærandi dómari, verjandi og fullnustumaður lokadómsins, sem enginn getur blekkt.

Ég loka þessum mikilvæga sviga og held áfram með feril þess efnis sem fjallað var um.

Árið 1843 endurheimti Guð opinberlega trúarlegt vald sitt í Bandaríkjunum með því að búa sig undir að opinbera og fordæma nákvæmlega þá yfirtöku páfaveldisins sem spáð var í Dan 7, 8, 9 og 11. Þessi aðgerð miðar að því að staðfesta það sem trúarstríðin hafa sýnt fram á í gegnum tíðina. Við lok þess

tíma sem tilskipun hans í Dan 8:14 setti, vill Guð velja hina útvöldu sem hann mun safna saman í síðustu opinberu kristnu trúarstofnun árið 1863. Þar sem Biblían er prentuð og víða dreift og fánleg á mörgum erlendum tungumálum, varðar prófraun aðventista hana enn og aftur eins og á tímum siðaskiptanna. Lexían sem sannir mótmælendur lærðu, „Ritningin og Ritningin ein“, mun leyfa Guði að byggja prófraun aðventista sinna á spádómstextunum sem hún kynnir kölluðum sínum. Þótt siðbótin hafi miðað að því að skilgreina hin raunverulegu skilyrði hjálpræðis, eru prófraunir aðventista ætlaðar til að velja þá sem kallaðir eru og „bíða“ sannarlega eftir dýrðlegri endurkomu Jesú Krists, sem hann sjálfur spáði fyrir um í Matteusi 24 og Postulasögunni 1:11: „*Þeir sögðu: Galíleumenn, hví standið þér og horfið til himins? Þessi Jesús, sem er tekinn upp frá yður til himins, mun koma aftur á sama hátt og þér hafið séð hann fara til himins* .“ Lengi vel var tíminn sem Guð setti fyrir jarðneska reynslu hunsaður, þannig að við þessar aðstæður gátu menn vonast til að verða vitni að endurkomu Krists hvenær sem er, meðan þeir væru á lífi. Biblían bauð aðeins upp á áætlaða tölu upp á 4.000 ár, frá Adam til fæðingar Krists; samkvæmt almennri trú á þessu efni. Eftirstandandi tíminn, frá Jesú til enda veraldar, var einnig hunsaður eða þegar áætlaður 2.000 ár vegna sögulegrar þróunar mannkynsins. En árið 1843 var málið ekki enn nægilega upplýst og undir innblæstri Guðs sannfærðist William Miller, bandarískur bóndi, um að Jesús myndi snúa aftur vorið 1843. Það skal tekið fram að mikil löngun hans eftir endurkomu Krists gerði hann verðugan guðlegrar útvalningar. Ennfremur aðhafðist Miller ekki aðeins vegna guðlegrar innblásturs heldur vegna djúprar sannfæringar sem byggði hann eftir ítarlegar rannsóknir og biblíunám. Hann var persónugervingur hins dæmigerða útvalda samkvæmt þeirri hugsjón sem Guð blessaði. Þetta er þar sem Guð grípur til aðferðar sem er full af visku, en frekar óþægileg fyrir fólk fullt af fordómum. Guð ætlaði sér ekki að snúa aftur í Jesú Kristi á þessum degi vorið 1843. Hvernig gat hann, Guð sannleikans, boðað lygi? Hann gat það, því tilkynning hans var ekki lygi, heldur fölsk tilkynning sem hafði það að markmiði að vekja mannlega hegðun á jörðinni í samræmi við það sem myndi leiða til sannrar endurkomu hans. Í Opinberunarbókinni segir Guð ítrekað: „**Ég þekki verk þín** .“ Guð himnanna verður að blekkja manninn svo að verk hans réttlæti hann eða fordæmi hann frammi fyrir mörgum ósýnilegum vitnum sem ekki rannsaka hugi og hjörtu, eins og aðeins Guð getur. Hann verður því að neyða mannverur til að opinbera, með raunverulegum verkum, leyndar hugsanir hjartna sinna og huga. Sem sköpunarverur hans höfum við engan rétt til að dæma Guð og vegi hans, né að ræða hlýðni eða óhlýðni við reglur hans, lög og boðorð. Við getum ekki dæmt Guð sem setur staðla góðs og ills. Og notkun hans á lygi er lögmæt vegna þess að innan tíma sem hann ákveður, myndar þessi lygi augnablik sannleika sem hann krefst. Þegar maður veiðir veiðir maður fisk með gervibeitu, fiskarnir eru þannig blekkir og veiddir, og hinn mikli skapari Guð gerir slíkt hið sama við sína útvöldu. En hann velur þá og tekur þá til að gefa þeim eilíft líf til að deila með sér; sem gerir „falskt“ hans enn lögmætara. Árið 1843 var mótmælendatrú Bandaríkjamanna margþætt og þessi þjóð gaf mikið gildi fyrir land sitt sem var hertekið og rífið frá indíánaþjóðunum sem bjuggu þar þar til útlendingar komu frá öllum heimshornum. Sönn trú var, eins og á tímum siðbótarinnar og á öllum

tímum, mjög sjaldgæf. Guð vissi þetta og hann þurfti að leggja fram sönnunargögn. Í þessu skyni skipulagði hann tvær „aðventista“ væntingar í röð, þá fyrri fyrir vorið 1843 og þá seinni fyrir haustið 1844. Báðar væntingarnar ollu hræðilegum vonbrigðum fyrir fáeina útvöldu. En þessi vonbrigði báru þegar vitni um styrk vonarinnar sem hafði verið drifkrafturinn að aðventistaupplifun þeirra. Því að á sama tíma, í stað vonbrigða, fundu aðrir fyrir frelsun og létti, eftir að hafa upplifað prófraunina sem þeir höfðu upplifað, í ótta við Guð. Og hér verður sýnilegi sannleikurinn aftur að guðdómlegri lygi, rétt eins og sýnileg lygi verður að sannleika Guðs. Þeir sem grétu af vonbrigðum voru dæmdir af Guði verðugir útvalningar sinnar, en þeir sem fengu létti glötuðu réttlæti Krists sem þeir kröfðust. Við verðum að venjast þessari umsnúningi himneskra og jarðneskra gilda, því þau halda áfram að eilífu þar til sannur endurkoma Krists, sem lengi var falinn en samt svo auðveldur að skilgreina. Sannleikurinn sem ranglega var tengdur fæðingu Krists var orðinn aðalviðmið trúarinnar. Í næstum tvö þúsund ár var falskt dagatal talið satt vegna eilífrar arfleifðar sögunnar. Hins vegar hafði Guð tryggt að raunverulegur fæðingardagur Jesú væri ekki greinilega skilgreindur og nú getum við skilið að hann hafði enga andlega þýðingu. Mannkynið gaf falskum fæðingardegri Jesú Krists gildi vegna þess að dauðadagur hans var vanmetinn af fólkskum trú. Vantrúaðir kjósa lífið fremur en dauðann, eins og vopnaðir húgenottar mótmælendasiðbótarinnar. Og þetta skýrir hvers vegna kristnir menn hafa alltaf þurft að hunsa dagsetningu dýrðlegrar endurkomu hans. Jörðin ber með sér þessa þversögn: hún átti að bera líf en spáði dauða með mörgum af einkennandi meginreglum sínum. Einnig, með innsýn í framtíðina, getum við tekið eftir þeirri staðreynd að jarðnesk vídd okkar var sköpuð svo að syndin og afleiðing hennar, dauðinn, yrðu sýnileg og áþreifanleg. Markmiðið, eftir skipulagningu þessara hluta, er endurlausn synda hinna útvöldu, framkvæmd með sjálfviljugum friðþægingardauða guðdómlegs bróður okkar og föður, Jesú Krists, messíasarlegrar mannlegrar myndar hins mikla skapara Guðs YaHweh.

Árið 1994 fór trúarpróf fram í Valence-sur-Rhône, í sögufrægu vígi aðventista í Frakklandi. 150 árum eftir prófraunina árið 1843 var trú aðventista orðin svipuð trú mótmælenda sem Jesús hafði hafnað frá 1843 og 1844. Ég var skírður árið 1980 og boðaði endurkomu Krists eftir William Miller. Samhengi míns tíma gerði komu Krists mögulega árið 1994, sem, seinkað um sex ár miðað við raunverulega fæðingu Krists, táknaði hið sanna ár 2000 sem, samkvæmt útreikningum mínum, átti að marka lok 6000 ára jarðneskra synda. 34 kaflar Daníelsbókar og Opinberunarbókarinnar voru að fullu afkóðaðir og útskýrðir. Sannleikurinn sem skilinn og útskýrður var í formi guðlegs sannleika. Endurkoma Krists var skilgreind með lokum „*fimm mánaða*“ eða 150 raunverulegra ára sem nefnd eru tvisvar í Opinberunarbókinni 9:5 og 9:10. En ég var ómeðvitaður um að ég, eins og William Miller á sínum tíma, var að hluta til blindaður af hinum guðdómlega anda, til að framkvæma það verkefni sem Guð sjálfur hafði falið mér. Vænting mín um endurkomu Jesú tók ekki á sig mynd hinna hræðilegu vonbrigða sem hinir útvöldu fundu fyrir 1843 og 1844. Þetta var vegna þess að, ólíkt þeim, vissi ég að fyrir endurkomu Jesú, sem kallað er „*sjöunda lúðurinn*“ í Opinberunarbókinni 11:15, þurfti að uppfylla „*sjötta lúðurinn*“ eða þriðja heimsstyrjöldina. Ég gekk til liðs við stofnanaaðventismann árið 1980, frjáls í

hugsun minni og þekkingu minni á Biblíunni, rannsökuð í einveru. Skilningur minn á spádómunum vakti efasemdir um túlkanir sem mótaðar höfðu verið frá 1840. Atburðirnir sem höfðu átt sér stað frá þeim tíma réttlættu því þessar áskoranir og því var nauðsynlegt að uppfæra boðskapinn sem Guð flutti til að verða skýr og nákvæmur. Í öllu sem ég kynnti aðventistabræður mína og systur virtist allt gott og satt. Hins vegar, frá 1991, truflaði kynning á sannleika mínum leiðtoga stofnunarinnar, sem að lokum skipulögðu uppsögn mína. Það var því sem andófsfullur aðventisti að ég gekk yfir árið 1994 þegar ég beið enn eftir „**sjötta lúðurnum**“, ekki endurkomu Jesú Krists. Þá, árið 1996, leyfði Guð mér að bera kennsl á villuna sem gerði mér kleift að tilkynna endurkomu Jesú Krists fyrir árið 1994. Sögn, ein sögn, breytti allri merkingu „**fimmtu lúðursins**“ og tímanum sem hún vekur upp í 150 árunum. Þetta tímabil gæti falið í sér aðgerð „**sjöttu lúðursins**“ þar sem Jesús gefur skipun um að „**deyða þriðjung mannanna**“ því í „**fimmtu lúðurnum**“ í Opinberunarbókinni 9:5 segir andinn fyrir munn Jóhannesar: „**Þeim var ekki gefið að deyða þá, heldur að kvelja þá í fimm mánuði. Og kvölin sem þeir öllu var eins og kvöl sporðdreka sem stingur mann.**“ Því gæti stríðið gegn dauðanum átt sér stað á þessum 150 árum þegar ekki er leyfilegt að „**drepa**“ líkamlega heldur aðeins að „**drepa**“ mannsálir andlega með því að tæla þær með lygum sem eru erfðar frá rómversku kirkjunni, en mótmælendahópar hafa tekið upp og kennt. Reyndar bendir leyfið til að „**kvelja**“ á þessu tímabili til dauða sem er enn alvarlegri en fyrri dauðinn, því það varðar „**annar dauðann**“ sem verður upplifaður í „**kvölunum í eldsdíkinnu**“ í síðasta dómnum, samkvæmt Opinberunarbókinni 14:10: „**hann mun einnig drekka af reiðivíni Guðs, sem er óblandað í bikar reiði hans, og hann mun kvalinn verða í eldi og brennisteini í návist heilagra engla og í návist lambsins.**“

hann líka“ í þessu versi. Það gefur til kynna ógn við aðventisma, viðtakanda þess verkefnis sem Guð hefur falið honum. Reyndar opinberar Guð í boðskap sínum örlög uppreisnarmanna gegn kaþólskri trú. Orðasambandið „**hann líka**“ er fyrst og fremst beint til mótmælendauppreisnarmanna, en einnig, í öðru lagi, til aðventistauppreisnarmanna sem Guð hefur yfirgefið eða „**uppkastað**“ frá 1994.

Þannig að dauði „**fimmtu lúðursins**“ varðandi annan dauðann, andlegan dauða, skipunin um að „**drepa þá ekki**“ fær líkamlega merkingu sína sem er andleg.

Í þessari einstöku reynslu leyfði Guð mér aðeins að sjá það sem hann vildi að ég sæi; nákvæmlega eins og hann hafði gert á sínum tíma fyrir William Miller. Og ég vildi gjarnan þekkja mannveruna sem gæti fullyrt að hún væri komin undan guðlegri stjórn. Ég hafði þá þau forréttindi að skilja ástæðuna fyrir þessari hluta blindu og ég fékk aðrar, enn mikilvægari opinberanir frá Drottni. Guð kenndi mér þannig að skilja fínleika þeirra hluta sem hann skipuleggur af algerri almætti og sem opinberar alla sína háleitu visku sem fornmenn kölluðu „visku“.

Þessi vitnisburður er ætlaður til að hjálpa þér að skilja að Guð hefur alltaf rétt fyrir sér, sama hvað hann segir eða gerir. Enginn skákmaður á möguleika hjá honum. Hann byggir gjörðir sínar á óendanlegri fjölda samsetninga og röð orsaka og afleiðinga sem gera hann einstakan. En það er í umræðunni um sannleika og lygi sem hann getur komið mönnum mest á óvart. Vegna þess að hann sjálfur er „

sannleikurinn, vegurinn og eilífa lífið “. Ég tek eftir með gleði finleika Guðs sem grípur og opinberar falska aðventistatrú með fölskum yfirlýsingum um endurkomu Krists, en kynnir sig fyrir þessari kirkju til að upplifa þetta, undir nafninu „ trúr **vitni** og “. „ **sannur** “ samkvæmt Opinb. 3:14: „ *Rita skalt þú engli kirkjunnar í Laódíkeu: Þetta segir ameninn, hinn trúi og **sanni vottur** , **upphaf sköpunar Guðs** : Þessi* „ sanna **trúfesti** “ **er sá** hluti útvalda hans sem heiðra hann í staðinn sem „ **trúir og sannir vottar** “. Í þessu versí þýðir orðið „ **amen** “: í sannleika. En það gefur einnig til kynna lok sambands við viðtakandi stofnunina því orðatiltækið setur punkt í bæn eða biblíulestur. Með því að tilnefna sjálfan sig sem „ **upphaf sköpunar Guðs** “ þegar hann kastar upp síðustu stofnun sinni, lýkur Jesús 6000 ára útvalningu útvalda sinna. Hann minnir okkur þannig á mikilvægi frásagnarinnar í 1. Mósebók þar sem Guð vitnar um sköpun sína á himni og jörðu og öllu sem þau innihalda á 6 dögum, 24 klukkustundum í senn, það er að segja 144 klukkustundum, og síðan spámannlega hvíld sína á sjöunda degi sem Guð fjarlægði úr heiðnum kristnum iðkunum árið 321. Þar sem hvarf hans ber vitni um þetta, ásakar hann allar kristnar trúarstofnanir um að syndga gegn sér, þannig að þær séu óverðugar spámannlegrar hvíldar hans.

Guð hefur skipulagt trúarlegan þátt þjóða jarðarinnar þannig að dómur hans birtist í sinni einföldustu og skýrustu mynd; þetta svo að hver manneskja, frá hinum auðmjúkustu til þeirra mestu, geti orðið meðvituð um hann. Eina skilyrðið sem gerir þessa þekkingu mögulega er að taka Heilaga Biblíuna, hans guðdómlega innblásna orð, sem grundvöll og stuðning við staðal hans um satt og ósatt, um sannleika og lygi. Því án þessa grundvallar getur allt krafist lögmætis. Það er vegna fjarveru þessarar Biblíu, sem íbúarnir hunsuðu innihald hennar, að hinir síðari keisaralegu og páfalegu rómversku stjórnir tókst að gefa kristninni sína ólíkustu öfugsnúnu þætti; þetta í samræmi við þetta vers í Orðskviðunum 29:18 þar sem andinn segir okkur: „ *án lögmálsins er fólkið án taumhalds* “. Trúarlegar kenningar stóðu gegn kristnum mönnum sem féllu í fráhrarf; Þetta er vegna þess að þeir, sem höfðu ekki tekið tillit til eða verið fáfróðir um sannleikann sem forn gyðingasáttmálinn lagði fram, kynntu heiðnar kenningar inn í kristna trú. Í þessari blöndu af hinu guðdómlega heilaga og hinu heiðina vanhelga var kristnin orðin versta form „ **myrkursins** “ valda. Sú þar sem, samkvæmt Jesú Kristi, „ *ljós verður að myrkri* “, sem leiðir hann til að segja í Matt. 6:23: „ *Ef ljós yðar er myrkur, hversu mikið verður þá myrkrið* ?“

Þessi staða ríkir aftur í dag vegna þess að, eins og í 313, er hún afleiðing trúarlegs friðar og frelsis sem fólk af kristnum uppruna hefur náð. Við sjáum með eigin augum hvernig mannkynið er að verða „ *án taumhalds og án guðlegs laga* “. En lygar kæfa sannleikann enn frekar á okkar tímum vegna þess að þróun stafrænnar tækni gerir það mögulegt að falsa hljóð- eða myndupptökur. Satt og ósatt er ekki lengur eins greinanlegt og það var fyrir þessa tækniþróun. Fyrir vikið er mannkynið í dag sett í „ **myrkur** “ sem hefur aldrei verið jafn „ **mikið** “ síðan Adam og Evu.

Þessi rannsókn gefur Andanum tækifæri til að opinbera mér nýja perlu sem kemur inn í spádómskistuna mína. Því hún undirstrikar mikilvægi Biblíunnar, þessa guðdómlega orðs sem safnað hefur verið saman í 15 aldir af sögu gamla sáttmálans og fyrstu öld kristninnar, og í lok hennar fékk postulinn Jóhannes sýn

sína sem kallast „*Opinberun*“ eða, undir óljósu grísku nafni, „*Apokalypsa*“. Það er á þessum síðasta vitnisburði sem Guð lýkur ritun heilagrar Biblíu sinnar. Með þessum „16 öldum“ fær talan „16“ nákvæma merkingu sem tengir hana við **Biblíuna, ritaða orð Guðs**. Prentuð dreifing hennar tengist einnig „16. öldinni“ og þetta gefur Opinberunarbókinni 16 merkingu sína; þema hennar er tími „*sjö síðustu pláganna af reiði Guðs*“ sem beinist að **trúuðum sem fyrirvíta Biblíuna** með því að óhlýðnast vilja Guðs sem hún opinberar. Þessi 16. kafli Opinberunarbókarinnar beinist því að **þeirri fyrirvitningu sem síðustu uppreisnarmennirnir sýndu Heilögu Biblíunni**. Og við verðum að muna þá staðreynd að undirstöður mótmælendatrúarinnar halda mikilvægi sínu allt til enda veraldar samkvæmt orðatiltækinu sem lýsir upprunalegri kenningarlegri afstöðu hennar „Ritningin og aðeins Ritningin“ eða, á latínu frá tímum 16. aldar „*sola scriptura*“. Þetta er einnig það sem Jesús kennir í Opinberunarbókinni 2:25 með því að segja: „*haltu aðeins því sem þú hefur, þar til ég kem*.“ Takið aftur eftir að smíði mótmælenda í Bandaríkjunum, sem voru skotmörk síðustu guðlegrar reiði, hófst með uppgötvun Ameríku og innflutningi fyrstu mótmælenda og anglikana frá Evrópu með skipinu sem hét „Maíblómið“ á 16. öld.

Biblían sameinar því rit sem Guð hefur innblásið yfir 16 aldir og þessi tala 16 gefur merkingu „*eitt þúsund og sex hundruð skeið*“ „*útbreiðslunnar*“ í Opinberunarbókinni 14:20: „*Og vínþröngin var troðin fyrir utan borgina og blóð rann út úr vínþrönginni, allt að beisli hestanna, eitt þúsund og sex hundruð skeið.*“ Þetta vers finnur skýringu sína í Jakobsbréfinu 3 þar sem fyrsta versíð segir: „*Bræður mínir, verðið ekki margir kennarar, því að þér vitið að við verðum dæmd harðari*.“ „*Þrúgur*“ „*guðlegrar reiði*“ eru tíndar í „*vínþröng*“ „*árgangs*“ hans og taldar verða að vera „*dæmdar harðari*“, því þeir voru óverðugir trúarkennarar. Og það er í Jakobsbréfinu 3:3 sem andinn gefur þeim mynd af knapunum sem stýra „*hestunum*“ með „*beislinu*“ sem er sett á milli tannanna á þeim: „*Ef við leggjum beislið í munn hestanna til þess að þeir hlýði okkur, þá stýrum við líka öllum líkama þeirra*.“ Hvað táknar „*bitinn*“ í þessari mynd? Raunverulegt eða uppgert guðlegt vald. „*Bitinn*“ sem Guð setti á fót var skipt út af páfadómsríkjum Rómar fyrir „*bita*“ heiðinna trúarkenninga og með því að halda því fram að hann tákni Guð á jörðu gaf páfinn djöflinum tækifæri til að taka allt kristna mannkynið undir stjórn sína. Hinn raunverulegi „*biti*“ var skipt út fyrir hinn falska „*bita*“, en hver er höfundur þessarar athafnar? Guð og hann einn. Því það er hann sem tók Biblíuna og afhenti ótrúa mannkynið djöflinum og páfadómsríkum rómverskum heiðni. Gleymið ekki, því Guð „*er maðurinn aðeins andardráttur*“, að hann lútir vilja hans sem felst í því að blessa hina trúuðu og bölvu hinum vantrúuðu meira og meira. Páfadómsríkið er sköpun Guðs sem hefur það að markmiði að gera líf ótrúrra kristinna manna enn hræðilegra. Önnur skýring gerir knapann, djöfulinn sjálfan, að „*munni hestanna*“, *páfunum sem komu á eftir þeim og eftir þá* „*falsspámönnunum*“ sem höfðu fallið í mótmælendatrúnni frá 1843, og að „*hópi hestanna*“, blekkum og blekkum þjóðum. Þessi túlkun er enn fremur í samræmi við hlutverk „*munnsins*“ sem Guð eignar rómverska stjórninni í Dan 7:8: „*Ég leit á hornin, og sjá, annað lítið horn kom upp úr miðjum þeim, og þrjú af fyrri hornunum voru rifin upp fyrir því. Og sjá, það hafði augu eins og mannsaugu og munn, sem talaði hrokafullt*.“; og

í Opinberunarbókinni 13:5-6: „ Og því var gefinn **munur, er talaði stóryrði og guðlast** , og því var gefið vald til að halda áfram í fjörutíu og tvo mánuði. Og **það lauk upp munni sínum í guðlasti gegn Guði** , til að guðlasta nafni hans og tjaldbúð hans og þeim, sem búa á himnum. “ Fyrir trúarkennara, kaþólskan, rétttrúnaðarmann eða mótmælenda, er „ **munurinn** “... » gegnir mikilvægu hlutverki sem Jakob 3:10-11 undirstrikar með áhuga: „ **Af sama munni kemur blessun og bölvun. Það má ekki vera svo, bræður mínir.** “ Sprýtur uppsprettan úr sama opnuninni, sætt og **beiskt vatn** ? Jakobsbréfið 3 malar mynd af því hvernig rómversk páfastjórn og falsk mótmælendatrú endalokatímans mun verða á hans tíma, og Guð notar þessa lykila til að lýsa rómversk-páfalegri kaþólskri trú í „ **þriðja lúðurnum** “ í Opinberunarbókinni 8:11: „ Stjarnan heitir Malurt, og þriðjungur vatnanna varð að malurt, og **margir dóu af völdum vatnsins, af því að það varð beiskt** . “ Jakobsbréfið 3 útskýrir enn frekar í versum 12-16: „ Getur fíkjutré, bræður mínir, borið ólífur eða vínviður fíkjur? Og salt vatn getur ekki borið ferskt vatn. Hver er vitur og skynsamur yðar á meðal? Hann sýni verk sín með góðri hegðun í hógværð viskunnar. “ En ef þér hafið beiska öfund og eigingirni í hjörtum yðar, þá stærið yður ekki og ljúgið ekki gegn sannleikanum. Þessi viska kemur ekki að ofan, heldur er hún jarðnesk, holdleg og djöfulleg. Því þar sem beisk öfund og eigingirni er, þar er óreiðu og alls konar illt verk. Í þessum versum, fyrir milligöngu Jakobsbréfsins, hefur andinn nýlega kynnt allt sem fordæmir rómversk-kaþólska páfastjórnina og eftirhermur hennar: „ beiskan öfund, eigingirni, lygi gegn sannleikanum, ill verk, jarðnesk, holdleg og djöfulleg . “ Í mikilli andstæðu skilgreinir hann sanna trú í versum 17 og 18: „ Sú speki sem að ofan kemur, hún er fyrst hrein, síðan friðsöm, ljúf, sáttfús, full miskunnar og góðra ávaxta, **án tvíræðni og hræsni** . Ávöxtur réttlætisins er sáð í friði þeim sem frið semja. “ » Og þetta vers fordæmir enn fremur þá fölsku kaþólsku og mótmælendatrú sem það eignar „ **hræsnurum** “ í Dan 11:34: „ Þegar þeir falla, mun þeim lítil hjálp hljóta, og **margir munu sameinast þeim vegna hræsni** . “ Og það er vegna „ **hræsni** “ þeirra að Guð spáir fyrir tvær stjórnarfar þeirra í röð einræði, umburðarleysi og morðhegðun, sem réttlætir líkneski þeirra af „ **dýrum** “ sem „ **rísa** “ hver á fætur annarri „ **upp úr hafinu** “ og síðan „ **upp úr jörðinni** “ í Opinberunarbókinni 13:1 og 11.

Á þessu vori 2023, og í mörg ár núna, höfum við orðið fyrir daglegu flóði upplýsinga sem eru sendar út í rauntíma. Sannleikur og lygi, sannur og ósannur, dreifast í þessum sendingum á slíkum hraða að það verður ómögulegt að greina á milli þessara tveggja möguleika. Á stjórnlausum samfélagsmiðlum eru skilaboð send út og breytast í sögusagnir sem eru studdar og áframsendar af hagstæðum notendum. Fyrir vikið eru stjórnvöld og opinberir fjölmiðlar í samkeppni og missa stjórn á upplýsingunum. Þetta eru atriði sem gefa orðum Jakobsbréfsins 3:16 merkingu: „ Því að þar sem öfund og deila er, þar er óreiða og alls kyns illt verk. “ Guðlaus mannkynið borgar þannig sitt verð fyrir löngun sína eftir frelsi. Það þarf „ **þriðjung mannkynsins til að vera drepinn** “ til þess að „ **þeir sem eftir lifa** “ geri sér grein fyrir því að algjört frelsi fyrir allar skepnur er hættuleg útópía sem leiðir til hins versta. Guð vissi þetta og gerði allt sem hann gat til að vara mannkynið við þessari freistandi gildru sem Eva féll fyrst í.

Án siðferðilegrar „hömlunar“ réttlæta vestrænir þjóðir lygar, blekkingar, svik og framhjáhald. Lygar eru eignaðar fólki sem er klárara en aðrir; þetta gerir þeim kleift að ná árangri í baráttu sinni í borgaralegu og starfslífi. Svik hafa orðið orsök sjónarspila sem fá mannfjöldann til að hlæja mikið, jafnvel þótt þeir ættu að gráta. Framhjáhald er stöðugt þema kvikmynda og rita skáldsagnahöfunda. Og ég tek forvitnilega eftir þessari sameiginlegu rót milli Rómverja og Rómverja sem Guð sakar um að kenna „**dæmisögur**, **ánægjulegar hluti**“ í 2. Tím. 4:3-4: „Því að sá tími mun koma, er menn þola ekki hina heilnæmu kenningu, heldur munu þeir, **með kláða í eyrum**, safna sér kennurum eftir eigin girndum og snúa sér frá sannleikanum og snúa sér að **dæmisögum**.“ Þessi kenning gefur lygum djöfulsins yfirbragð „yndislegra hluta“ eins og „dæmisögur“ sem enda yfirleitt vel. Því að þvert á móti, í kenningu sannleikans, fyrir þá sem óhlýðnast og elska ekki sannleikann sem kemur frá Guði, enda hlutirnir mjög illa; í endanlegan dauða og fyrir þá sekustu, í „eldi hins seka dóms“. Og sönnun þessa „*annar dauða*“ er „fyrsti dauðinn“ sem hefur slegið niður allt mannkynið síðan fyrsta mannhjónin syndguðu, það er að segja, óhlýðnuðust banni sem Guð lagði á. Varðandi þetta efni skal tekið fram að bannið fólst í því að borða ekki af „*trénu*“ sem átti að bjóða upp á með ávöxtum sínum „*þekkingu á góðu og illu*“. Þetta „*tré*“ var aðeins ímynd engilsins sem gerði uppreisn gegn Guði. Og Eva var fórnarlamb löngunar hans til að öðlast þessa „*þekkingu á góðu og illu*“. Eva var ímynd kirkju Krists, sem aftur er kerfisbundið tælt og sigruð af illu. Þetta er það sem kemur fram í vitnisburði spádóma Daniels og Opinberunarbókarinnar. Og Guð skipuleggur sögu kirkjunnar með því að setja hana í mismunandi aðstæður þar sem hinir sönnu útvöldu hennar skera sig úr frá öllum falstrúarlegum mannfjölda. Mannverur eru umfram allt holdlegar og það sem fimm skilningarvit þeirra hunsa vekur ekki áhuga þeirra; sem er raunin með andlega hugsun. Milli trúleysingja og útvalda Krists er fjöldi hegðunar mögulegur, en Guð telur þá of yfirborðskennda og óstöðuga til að finna minnstu löngun til að deila eilífð sinni með þeim. Í gegnum alla Biblíuna miðar Guð aðeins við sína sönnu útvöldu sem lesendur orða sinna. Einnig, þegar hann segir: „*Sá sem snertir ykkur snertir sjáaldur augans míns*“, eiga orð hans ekki við um falskristna, heldur aðeins um trúaða útvöldu dýrlinga hans. Trúfrelsi hefur einfaldlega gert þátt trúarlegs sannleika og lygi óljósari, og það er þessi boðskapur sem Guð vildi lýsa í „**fimmtu lúður**“ sínum í Opinberunarbókinni 9 í þessum versum 2 og 3: „*Og hún opnaði botnlausu gryfjuna. Og reykur gekk upp úr gryfjunni eins og reykur úr stórum ofni, og sólin og loftið myrkuðust af reyknum úr gryfjunni. Og úr reyknum komu engisprettur á jörðina, og þeim var gefið vald, eins og sporðrekar jarðarinnar hafa vald.*“

fimmtu lúðursins“, sem menn höfðu hunsað þar til ég hóf spámannlega þjónustu, er það mikilvægasta í opinberuninni sem andinn færði Jóhannesi. Reyndar var bölvður staða kaþólskunnar þekkt og fordæmd af opinberum stofnanda siðbótarinnar, Marteini Lúther, þýskum kaþólskum munki og kennara. En bölvun þessarar mótmælendasiðbótar var hunsuð af öllum að því marki að opinber aðventismi taldi sig heimilt að ganga í bandalag hennar á milli 1991 og 1993, og opinberlega fyrir meðlimi sína árið 1995. Sönnunargögnin sem gefin eru í þessum „**fimmtu lúður**“ eru því einu sönnunargögnin sem Guð býður útvöldum sínum. Og fyrsta þessara sönnunargagna felst í röð „**lúðra**“ því þegar varða „

annar “ og „*þriðji lúðurinn* “ rómversk-kaþólska páfastjórnina. Eftir hann sýnir „*fjórði lúðurinn* “ athafnir byltingarkenndrar franskrar trúleysis og hrylling hennar á árunum 1793-1794. Síðan spáir tákn „*örnarninnar* “ inngöngu í 19. öldina með keisarastjórn Napóleons Bonaparte. Þannig leiddi spádómurinn okkur skref fyrir skref til áruna 1828, 1844, 1873 eins og spádómsútreikningarnir í Daníel 8:14 og 12:11-12 lögðu til. Og Opinberunarbókin 8:13 spáir fullkomnun „*vei* “ með því að vitna þrisvar sinnum í þetta hugtak „*vei* “ sem andinn tengir við afleiðingar trúarprófrauna sem byggjast á væntingum aðventista sem munu eiga sér stað, í röð, árin 1843, 1844 og á endalokatímum, árið 1994. Trúarprófraunir aðventista árin 1843 og 1844 voru upplifaðar í Bandaríkjunum, landi mótmælenda sem voru ofsóttir í Evrópu af konungsveldum kaþólsku trúarinnar. Þar sem hinum síðarnefndu hefur þegar verið útrýmt og bölvæð af Guði, er „*fimmti lúðurinn* “ mesta „*vei* “ sem trúarprófraun aðventista veldur, að þessu sinni sem hefur áhrif á mótmælendatrúna. Þar sem þeir tóku ekki þátt í væntingum aðventista voru fyrstu mótmælendurnir framseldir djöflinum af Guði frá vorinu 1843. Þeir sem tóku þátt í þessum tveimur væntingum en voru ekki valdir af Guði voru aftur á móti framseldir illum öndum frá 23. október 1844, þeim degi sem önnur trúarprófunin lauk. Frá mannlegu sjónarhorni, fyrir venjulega dauðlega, var ekkert sem leyfði þeim að vita að guðlegur dómur hefði nýlega verið fullnægður. Því jafnvel þótt Guð hefði yfirgefið þá hélt mótmælendatrúin áfram að iðka trú sína eins og fyrir prófunina; sem leiðir til þess að Guð segir um hana á „*Sardes*“-tímanum í Opinberunarbókinni 3:1: „*Þér eruð taldir lifandi en þér eruð dauðir*.“ Djöfullinn margfaldaði síðan kenningar sínar, oft byggðar einfaldlega á nafni stofnanda hóps. Þannig birtust „*fals-Kristarnir*“, sem Jesús tilkynnti ákaft í Matt. 24:11 og 24: „*Margir falsspámenn munu koma fram og leiða marga í villu. .../...Því að fram munu koma falskristar og falsspámenn og munu gjöra mikil tákn og undur til að leiða í villu, ef mögulegt er, hina útvöldu*.“ Og það er þess vegna þessi fjölgun kirkna mótmælendatrúarinnar sem andinn vekur upp í mynd, í Opinberunarbókinni 9:2, með þessari tilvitnun: „*og sólin og loftið myrkvaðist af reykt gryfjunnar*.“ Viðvörðunin sem gefin var með þessari opinberun var að vara opinbera aðventisma við öllum nálgunum til að nálgast kirkjur mótmælendatrúarsambandsins; þetta er enn frekar raunin þar sem vers 11 sýnir greinilega fram á afhendingu þeirra djöfulsins: „*Þeir höfðu yfir sér engil undirdjúpsins sem konung, en nafn hans er Abaddon á hebresku og Apollyon á grísku*.“ Þessi „*engill undirdjúpsins*“ er Satan sem hefur notað mótmælendatrúna frá 1843 til að tortíma hinna sönnu trú með því að túlka Biblíuna „*á hebresku og grísku*“ á rangan hátt. Með því að hafna, aftur á móti, aðventistaboðskapnum sem ég flutti á milli 1980 og 1991, boðskap sem tilkynnti endurkomu Jesú Krists árið 1994, hagaði opinbera aðventistasamtökin sér eins og mótmælendurnir sem Guð framseldi djöflinum á árunum 1843 og 1844. Þar af leiðandi framseldi þau „*hann líka*“ illum öndum með því að færa sem sýnilega sönnun bandalagið sem gert var við mótmælendasambandið á milli 1991 og 1995. Ógnin sem byggðist á orðatiltækinu „*hann líka*“ sem vitnað er í í Opinberunarbókinni 14:10 var þannig að hluta til uppfyllt: „*hann líka mun drekka af reiðivíni Guðs, sem er óblandað í bikar reiði hans, og hann mun kvalinn verða í eldi og brennisteini í návist heilagra engla og lambsins*.“ Þegar ég skrifa þennan

boðskap geri ég mér grein fyrir því að boðskapur þriðja engilsins varðar þriðju trúarpröfun aðventista sem ég vakti upp með tilkynningu minni um endurkomu Jesú Krists árið 1994. Reyndar segir í versí 9: „*Og annar, þriðji engill fylgdi í kjölfarið. “ og sögðu hárri röddu: „Ef einhver tilbiður dýrið **og líkneski þess** og fær merki á enni sér eða hönd sína, “.* Þessi boðskapur „**þriðja engilsins**“ er frábrugðinn hinum tveimur fyrstu að því leyti að hann vitnar í „**líkneski dýrsins**“ sem lýsir mótmælendatrú síðustu alheimsstjórnarinnar sem eftirlifendur Bandaríkjanna höfðu stjórnað eftir þriðju heimsstyrjöldina, „*sjötta lúðurinn*“. Sönn merking þessara þriggja boðskapa finnur skýringu sína í uppfyllingu þriggja trúarprófa aðventista, árin 1843, 1844 og 1994. Og það er aðeins með uppfyllingu þriðja prófsins að leyndardómar spámannlegrar opinberunar eru afléttir. Fall stofnanaaðventismans og staðfesting mótmælendatrúarinnar sem kom á undan henni árin 1843 og 1844 eru tengd þessum degi 1994 sem því er grundvöllur starfs „**þriðja engilsins**“.

Ég get þannig gefið nýja, nákvæma merkingu þeim þremur boðskapum sem þrír jarðneskir englar færa. Athugið! Þessar nýju skýringar fella ekki úr gildi þær gömlu sem þegar hafa borist. Því Guð ætlaði spádómi sínum að vera notaður á síbreytilegan hátt, þannig að útvaldir hans myndu finna kennslu sína þar á hverju tímabili. Þar sem við erum stödd við lok þessa opinberaða verkefnis njótum við góðs af meiri nákvæmni þess sem opinberað er í texta spádómsins. Þetta staðfestir þetta guðdómlega innblásna orð til hins vitra Salómons í Préd. 7:8: „**Betri er endir hluts en upphaf hans**, betri er þolinmóður andi en hrokafullur andi.“ Hér er þá þessi nýja skýring sem gefur orðinu „engill“ merkingu sína sem jarðneskur „sendiboði“.

Opinb. 14:6-7: „Og ég sá annan engil fljúga um miðjan himininn. **Hann hélt á eilífum fagnaðarerindum** til að prédika þeim, sem á jörðinni búa, og öllum þjóðum, kynkvíslum, tungum og lýðum. Hann sagði hárri röddu: „Óttist Guð og gefið honum dýrðina, **því að komin er stund dóms hans**, og tilbiðið þann, sem skapaði himininn og jörðina, hafið og uppsprettur vatnanna.“ Hið „eilífa fagnaðarerindi“ í hendi sér beinist að athöfnum mótmælendatrúarinnar. Hún skipuleggur prófraun eigin dóms. Þessi mikilvægi sem hlutverki mótmælendasiðbótarmanna er gefið er grundvallaratriði til að skilja rökfræðina á bak við röð boðskapar „*englanna þriggja*“ í þessum 14. kafla. Mótmælandinn er mótmælandi svo lengi sem hann mótmælir og fordæmir syndina. En þegar hann hættir að fordæma hana er þessi mótmælandi ekki lengur verðugur nafnsins og í staðinn kemur aðventismi, sem þá mun fá tákni hvíldardagsins sem sönnun þess að hann tilheyrir Guði; þetta þar til boðskapur „**þriðja engilsins**“ veldur eigin falli þess, árið 1994, þegar Jesús Kristur „**kastar því upp**“.

Vorið 1843 tók „*fyrsti engillinn*“ eða trúi mótmælendaboðberinn til sinna ráða og framseldi algjörlega vantrúaða bandaríska mótmælendur djöflinum; sem þeir báru vitni um með því að fyrirlíta boðskap Williams Miller, sem boðaði, með biblíuspádómum, endurkomu Krists vorið 1843.

Opinb. 14:8: „Og annar engill fylgdi á eftir og sagði: *Fallin er Babýlon, fallin er hin mikla, því að hún lét allar þjóðir drekka af víni reiði saurlifnaðar síns.*“ Þessi boðskapur varðandi bölvada stöðu Rómar er einnig og dæmigert

þekktur mótmælendum, opinberlega, frá 16. ^{öld}, en í raun frá þeirri 12. ^{með} reynslu Péturs Valda.

Haustið 1844 afhenti „*annar engillinn*“ eða trúi sendiboðinn, enn mótmælendur, djöflinum restina af þeim mótmælendum sem Guð hafði ekki valið í þessari annarri aðventistapröfun. Árið 1863 varð hún opinberlega bandaríska „sjöunda dags aðventistakirkjan“ sem hafði það hlutverk að fordæma bölvun kaþólskrar trúar og hvíldardag hennar, sem Rómaveldi stofnaði, sunnudaginn; starfsemi hennar tók á sig alhliða mynd frá 1873. Nafnið „aðventisti“ minnir menn á trúarpröfunina sem byggir á „*væntingu*“ um endurkomu Jesú Krists og að þeir verði að bíða með „*þolinmæði*“ aftur þar til hann kemur aftur. Það lengir mótmælin sem mótmælendatrúin hefur yfirgefið.

Opinb. 14:9-10: „*Og annar, þriðji engill, fylgdi þeim og sagði hárrí röddu: Ef einhver tilbiður dýrið og líkneski þess og tekur merki þess á enni sér eða hönd sína, þá mun sá sami drekka af reiðivíni Guðs, sem óblandað er í bikar reiði hans, og mun kvalinn verða í eldi og brennisteini í návist heilagra engla og í návist lambsins.*“

Árið 1994 fordæmdi „*þriðji engillinn*“ eða trúi sendiboðinn aðventistastofnunina sem fyrirleit hann og hafnaði honum eða hunsaði hann og sem var síðan, eftir mótmælendatrúna, afhent herbúðum djöfulsins. Boðskapur hans undirbjó hina sönnu útvöldu, sem upplýstir voru af dulkóðuðum spádómum, fyrir hina endanlegu dýrðlegu endurkomu Krists, sem búist var við, að þessu sinni með vissu frá árinu 2018, vorið 2030. Þannig munu hinir síðustu útvöldu árið 2029 upplifa hina endanlegu alheimspröfraun trúarinnar sem tilkynnt er í Opinberunarbókinni 3:10: „*Þar sem þú hefur varðveitt orð mitt um þolgæði, mun ég einnig varðveita þig frá þeirri freistingarstund sem mun koma yfir alla heimsbyggðina til að reyna þá sem á jörðinni búa.*“

Ég hef þegar kynnt aðventismann sem kristna hreyfingu sem hafði það hlutverk að ljúka mótmælendasíðbótinni sem hafði verið ókláruð frá 16. ^{öld}. Þessar nýju skýringar staðfesta þetta hlutverk sem Guð gaf honum. Þannig að opinbera aðventismanninn frá 1991, sem mótmælti ekki lengur syndinni, heldur þráði að mynda bandalag við mótmælendatrú sem syndgar, gat aðeins Jesús Kristur „*uppköstað*“ hann á milli 1991 og 1995, það er að segja árið 1994. Reyndar sendir Guð aðventismanninn aftur til mótmælendatrúarinnar sem hann kom frá, rétt eins og hann flutti ótrúa holdlega Ísraelsmenn til Babýlonar í Kaldeu, það er að segja til landsins sem stofnföður hans, Abraham, kom frá undir nafninu Abram.

Þetta þema, sem varðar satt og ósatt, sannleika og lygi, eitt og sér dregur saman allt mannlegt drama á jörðinni. Ósýnileiki Guðs og dómar hans eru orsök blekkingarþáttar þeirra hluta sem mynda lífið á jörðinni. Þess vegna er það að ganga í samband við hann eina skilyrðið fyrir manninn sem gerir hjálpræði mögulegt. Og vegna ósýnileika hans hefur hinn mikli skapari Guð, í gegnum rit sín í heilögum Biblíunni, skilið okkur eftir eina leiðina til að skilja áform sín. Þess vegna gegnir þessi Biblía æðsta hlutverki sem stuðningur alls sannleika hennar og þetta réttlætir að djöfullinn og illar vættir hans geri allt sem í þeirra valdi stendur til að beina fólki frá því að lesa hana. Til að ná þessum árangri ofsótti hann kristna menn sem vildu lesa hana og þekkja kenningar hennar. Og þegar þetta

umburðarleysi var ekki lengur mögulegt, gerði hann hana vinsæla og gerði hana fyrirlitna af hópum falstrúaðra. En hvaða aðferðir sem þeir beita, skilja hinir sannarlega útvöldu hlutverk Biblíunnar í hjálpræðinu sem Jesús Kristur býður upp á. Og frá 1843 er það í því að skilja spádóma hennar að þeir hafa fundið leiðir til að varðveita „**réttlætið**“ sem Jesús Kristur býður upp á. Þannig, rétt þýtt úr frumtextanum í hebreska, er versið í Dan 8:14 fullkomlega uppfyllt: aðeins „**heilagleiki er réttlættur**“ þegar hann er viðurkenndur af eilífum anda Jesú Krists.

Ég verð einnig að nefna verkefni „**fjórða engilsins**“ sem getið er í Opinberunarbókinni 18:1-2: „**Eftir þetta sá ég annan engil stíga niður af himni, sem hafði mikið vald**, og jörðin ljómaði af dýrð hans. Og hann hrópaði hárrí röddu og sagði: Fallin er, fallin er Bábýlon hin mikla! **Og hún er orðin að djöfulsbæli og fangelsi alls konar óhreinna anda og búr alls konar óhreinna og andstyggða fugla**. Því að allar þjóðir hafa drukkið af reiðivíni saurlifnaðar hennar, og konungar jarðarinnar hafa drýgt saurlifnað með henni, og kaupmenn jarðarinnar hafa auðgast af miklum munaðarleysi hennar.“ Nákvæmnin „**ég sá hann stíga niður af himni**“ rekur boðskapinn sem lýst er til guðlegrar himneskrar athafnar. Nákvæmnin „**sem hafði mikið vald**“ hvílir á „**valdinu**“ sem Guð gefur fullkomlega afkóðuðu og því óumdeilanlegu spámannlegu biblíuorði sínu. Þessi boðskapur staðfestir kröftuglega boðskap „**annars engilsins**“ í Opinberunarbókinni 14:8. Ég get tengt þessa tilkynningu við dagsetningu vorsins 2018, þar sem andinn leyfði mér að vita dagsetningu sannrar endurkomu Jesú Krists, sem Guð hafði skipulagt og ákveðið, traustlega, fyrir komandi vor 2030. **Fjórða „vænting“ adventista var þannig opinberlega hleypt af stokkunum að vilja skapara Guðs og spámanns**. Frá árinu 1994, dagsetningunni sem tengist boðskap „**þriðja engilsins**“ í Opinberunarbókinni 14:9-10, hefur hið viðurstyggilega jarðneska andlega trúarástand magnað og rýrnað gríðarlega. Falskt kristna Vesturlönd réttlæta árið 2018 alls kyns viðurstyggileg atriði sem rangsnúnir fulltrúar hinsegin fólks halda fram; hluti sem Rússland fordæmir opinberlega og sem hrylli það sem og mörg önnur lönd í heiminum, múslima eða ekki, afrísk, arabísk, asísk. Með tímanum opnaði Vesturlönd landamæri sín til að taka á móti útlendingum með fjölbreytt siðferði, siði og trúarbrögð; sem þetta vers undirstrikar með því að segja: „**Það er orðið að djöflabæli, aðsetur alls konar óhreinna anda, aðsetur alls konar óhreinna og haturfullra fugla**.“ „Og í þessari mynd lýsir Guð fyrst þeirri alkirkjulegu samkomu sem sameinar samkeppnis trúarbrögð sem eru ósamrýmanleg hvert öðru, svo sem kristinni trú og íslam. Getur Guð lýst samkomu lyginna eingyðistrúarbragða á annan hátt? Nei, auðvitað ekki, og boðskapur hans er mjög skýr. Sjónræna athugunin, frá vorinu 2018, lýsir lyginni í trúarlegum aðstæðum sem Guð tekur að sér að refsa með „**sjöttu lúðurinum**“ í Opinberunarbókinni 9:13 og Daníel 11:40 til 45, frá 24. febrúar 2022, en enn frekar frá vorinu 2023, þar sem aðstoð Vesturlandabúa til Úkraínu er að aukast að því marki að Rússland telur sig opinberlega ráðist á af vestrænum NATO-herjum. Annar hluti þessa boðskapar frá „**fjórða englinum**“ mun aðeins uppfyllast frá vorinu 2030 í gegnum þemað „**árganginn**“ sem vitnað er í Opinberunarbókinni 14:17 til 20. Þessi annar hluti lýsir lokarefsingu falshirðanna, falskristanna eða falsspámannanna, sem hefst í versi 6: „**Gjaldið henni eins og hún**“ hefur greitt

og gefið henni tvöfalt eftir verkum hennar. Hellið tvöföldu í bikarinn, þar sem hún hefur hellt, yfir hana. “ Áður en Guð gaf þetta leyfi bauð útvöldum sínum að aðgreina sig frá kirkjunum sem hafa erfitt syndina sem kennd er af „**Babýlon hinni miklu**“, páfakirkjunni og rómversk-kaþólsku kirkjunni. Við lesum í versí 4: „**Og ég heyrði aðra rödd af himni segja: Gangið út úr henni, mitt fólk, svo að þér verðið ekki hluttakendur í syndum hennar og hreppið ekki plágur hennar.**“ „Því að samkvæmt Opinberunarbókinni 17:5 er „**Babýlon hin mikla**“, „**móðir**“ rétttrúnaðar-, mótmælenda-, anglíkönsku og að lokum aðventista „**vændiskonu**“ -**dætra sinna í stofnanalegri mynd.**

Ólíkt skilaboðum hinna þriggja fyrri engla er tilkynningin frá „**fjórða englinum**“ staðfest af Guði og tryggð árangur, því Jesús mun að þessu sinni birtast á þeim tíma sem hans útvöldu ákveða með opinberun sinni. Með því að gera það ákveður hann sjálfur dagsetninguna þegar þeir verða teknir af lífi með tilskipun sem gefin er út af alheimsuppreisnarhernum. En með því að birtast í dýrð sinni á síðustu stundu fyrir morðin mun refsingin falla á höfuð trúaruppreisnarmanna í samræmi við tilkynninguna og lýsinguna sem gerð er í þessum skilaboðum Opinberunarbókarinnar 18. Þetta, einnig í samræmi við spádómsdagsetninguna 18. mars, sem samsvarar upphafi föstu Esterar, en fyrirbæn hennar var ætluð til að bjarga Gyðingnum Mordekai og fólki hans og þar með Ester sjálfri. Og að lokum mun 18. mars marka upphaf dauðadæmingar síðustu útvöldu sem verða bjargaðir og teknir burt af Jesú, á vordeginum 20. mars 2030; dagurinn þegar blóðug og illgjarn „**uppskeran**“ hefst á jörðinni, sem fyrst slær „**kennarana**“ í kristnum trúarlygum, það er að segja „**falsspámenningu**“.

Í veraldlegum fréttum fjalla falsfréttir um lygar sem þjónuðu málstað Rússa í innrás Úkraínu. Í dag er falskt hetjuskapur Úkraínnumanna sem verja lítillar eyju í Svartahafi nálægt Úkraínu, sem kallast „Snákaeyjan“, *fordæmdur*. Eftir að Rússar réðust á þá veittu úkraínsku varnarmennirnir ekki mótspyrnu til dauða eins og ranglega var fullyrt, heldur gáfust upp fyrir Rússum; þannig að meiri „*snákur*“ af þessum tveimur var ekki eyjan, heldur Úkraína. Ennfremur hafa rannsóknir þýskra fjölmiðla safnað sönnunargögnum um að skemmdarverk á rússnesku Nord-Stream gasleiðslunni voru framin af úkraínskri áhöfn um borð í seglbát sem lagði af stað frá Norður-Þýskalandi. Grunur leikur á samstarfi við Pólland. Sprengiefnið sem notað var hefur verið fundið. Þannig er úkraínska blekkingin sem leiddi til orkukreppunnar í Evrópu að verða sífellt augljósari, en það er of seint fyrir Vesturlandabúa að efast um stuðning sinn við þessi tvö Austur-Evrópulönd sem hafa dregið þau inn í stríð sitt, réttlætt með sameiginlegu hatri þeirra á Rússlandi. Þess vegna mun ávöxtur þessara lyga valda eyðileggingu Evrópu og þjóðanna sem mynda hana. Réttlæti Guðs er að ná fram; Fólk sem ekki kann að meta sannleika hans er gefið lygum að borða og blekkjast. Einnig er fordæmt fjárdráttur úr 240 milljóna dollara sjóði sem Bandaríkin greiddu Úkraínu. Hann var svikinn af úkraínskum fyrirtækjum sem bera ábyrgð á vopnaafhendingu. Varðandi unga forseta landsins og auðkýfinga hans, þá er alræmt orðspor Úkraínu fyrir spillingu staðfest.

Tími síðustu sjö pláganna

Án nokkurrar biblíulegrar textaábyrgðar, en með því að þekkja þau andlegu gildi sem Guð opinberar í þessari heilögu Biblíu, held ég að ég geti skilið hvernig tími þessara „**síðustu plága reiði Guðs**“ verður skipulagður.

Ein forgangsroðun er ljós: staðreyndirnar munu uppfyllast árið 2029. Síðan, árið 2029, virðast síðustu sex mánuðirnir, þar sem trúarhátíðir fyrsta sáttmálans voru settar af Guði undir þema syndar, mér sérstaklega til þess fallnar að vera loka „friðþæging syndarinnar“ sem Guð beitir beint á síðustu jarðnesku syndarana. Þetta er vegna þess að í gamla sáttmálanum eru tvær helstu gyðingahátíðirnar settar, önnur í upphafi vorsins, sem varðar „*páskahátíðina*“ og tilboð hennar um guðdómlega réttlæti í Kristi, „*Guðs lambinu*“, og hin, í upphafi haustsins, sem fjallar um uppgjör syndarinnar og er kallaður „*friðþægingardagurinn*“. Árið 2029 hefst haustið 23. september. Og þegar verðum við að taka fram að Guð vildi vernda nöfn síðustu fjögurra mánaða okkar venjulega falska ársdagatala, því þau vitna um hina sönnu skiptingu tíma sem hann stofnaði, dýrlega, í Guði skaparanum. Þessir fjórir mánuðir hafa haldið í nafni sínu röðunarnúmeri ársstöðu sinnar: september fyrir sjöunda mánuðinn, október fyrir áttunda mánuðinn, nóvember fyrir níunda mánuðinn og desember fyrir tíunda mánuðinn í guðdómlega sólárinu. Þessi vitnisburður er af mikilli þýðingu við að skilgreina tíma síðustu **sex mánaða sem leiða til endurkomu Krists og endaloka heimsins**. Því að sköpunin mun ekki hverfa, heldur er það allt mannkynið sem verður og mun hverfa yfir allt byggt yfirborð þess. 23. september 2029 verður því dagurinn þegar fyrsta plágan Guðs mun slá mennina sem bera „*merki dýrsins*“. Rétt fyrir þennan dag mun alheimslögmál manna hafa lýst yfir fyrsta degi vikunnar, núverandi „sunnudag“, hvíldardegi sem opinberlega er lagður á alla sem lifðu af kjarnorkuslysið í þriðju heimsstyrjöldinni. Á þessari stundu kveður jarðneskur dómur á um refsiaðgerðir gegn ófúsum eða óhlýðnum mönnum; það sem Guð spáði í Opinberunarbókinni 13:16-17: „*Og hann lætur alla, smáa og stóra, ríka og fátæka, frjálsa og ófrjálsa, fá merki á hægri hönd sér eða á enni sér, og að enginn maður gat hvorki keypt né selt, nema hann hefði merkið eða nafn dýrsins eða tölu nafns þess*“.

Eftir þessa ráðstöfun sem tekin var gegn hinum heilaga hvíldardegi sínum, lýkur Guð endanlega náðarboði sínu sem byggðist á sjálfviljugum dauða Jesú Krists sem friðþægingarfórn fyrir syndir sinna einu útvöldu sem hann sjálfur velur og útvelur án þess að grípa til ráðlegginga manna eða himneskra engla. Þetta þema um endalok náðarinnar er þróað í Opinberunarbókinni 15 og dregið saman í vers 8 á eftirfarandi hátt: „*Og musterið fylltist reyk frá dýrð Guðs og mætti hans, og enginn gat gengið inn í musterið fyrr en sjö plágur englanna sjö voru liðnar*.“ Ég þýði þetta vers skýrt: Og samkoma Guðs var fullkomin, og enginn mun bætast við hana, því að hinir útvöldu munu sjálfir ganga inn í himnaríki, aðeins þegar tíminn er liðinn þegar sjö síðustu plágurnar, sem úthelltar eru yfir jörðina, verða úthelltar. Reykurinn vísar til ilmsins af bænum hinna heilögu samkvæmt

Opinberunarbókinni 5:8: „ Og er það tók bókina, féllu verurnar fjórar og öldungarnir tuttugu og fjórir frammi fyrir lambinu. Hver þeirra hafði hörpur og gullskálar fullar af reykelsi, sem eru bænir hinna heilögu. “, en einnig í Opinberunarbókinni 8:4: „ Reykurinn af reykelsinu steig upp ásamt bænum hinna heilögu úr hendi engilsins frammi fyrir Guði. “ Að baki hverjum „ reyk og ilmi “ er persónuleiki útvalds.

Í svari við því hellir Guð fyrstu síðustu plágunni sinni yfir hina seku: Opinb. 16:2: „ Hinn fyrsti fór og hellti skál sinni yfir jörðina. Og sár og illkynja kýli féll á mennina, sem höfðu merki dýrsins og á þá, sem tilbáðu líkneski þess. “ Lýsingin á þessari „ sáru kýli “ er hliðstæð þeirri sem sló illa hinn réttláta og ráðvanda Job. En þótt þjáningarnar, sem Job tók á sig, vegsömuðu Guð frammi fyrir Satan, þá eru þær, sem lagðar eru á hina sannarlega seku á síðasta tíma, réttlátar og verðskuldaðar, í algjörrri andstöðu. Í guðdómlegum kóða þessarar opinberunar lendir þessi plága fyrst á „ jörðinni “ vegna þess að samhengi þessarar stundar er yfirráð „ dýrsins, sem stígur upp úr jörðinni “ í Opinb. 13:11. Og þannig eru leiðtogar og skipuleggjendur mótmælenda, og kaþólikkar, heiðraðir og samsekir. Heiðraðir vegna þess að sunnudagshvöldin, sem síðustu mótmælendurnir lögðu á, á upptök sín meðal þeirra.

Við munum sjá að „ **sjö síðustu plágur Guðs** “ ná, með nokkrum frávikum, yfir sömu skotmörk og „ **sjö lúðrarnir** “: það er, í vaxandi röð: jörðin, hafið, árnar, sólin, hásæti dýrsins, hið mikla fljót Efrat og að lokum loftið.

Hér er listi yfir skotmörk „lúðranna “: Athugið að ólíkt síðustu sjö plágunum, þá lendir hver refsing „lúðranna “ aðeins **á þriðjungi** skotmarks síns, því hún lýkur sem guðleg viðvörðun.

Opinb. 8:7: „ Hinn fyrsti básúnaði, og þá kom hagl og eldur blandað blóði, og það var kastað **á jörðina.**“ og **þriðjungur** jarðarinnar brann upp, og **þriðjungur** trjánna brann upp, og allt grænt gras brann upp .“

Opinb. 8:8: „ Annar engillinn básúnaði, og eitthvað eins og stórt fjall, logandi af eldi, var kastað **í hafið** , og **þriðjungur** hafsins varð að blóði ,...“

Opinb. 8:10: „ Þriðji engillinn básúnaði, og þá féll stór stjarna af himni, logandi eins og lampi, og hún féll **ofan á þriðjung fljótanna** og ofan á uppsprettur vatnanna. “

Opinb. 8:12: „ Fjórdi engillinn básúnaði og **þriðjungur sólarinnar varð lostinn, þriðjungur tunglsins og þriðjungur stjarnanna** , svo að **þriðjungur þeirra** myrkvaðist og dagurinn leið undir lok . “ **þriðjungur af birtu** þess og nóttin sú sama.

Opinb. 9:1: „ Fimmti engillinn básúnaði, og ég sá stjörnu falla af himni **til jarðar** . Og henni var gefinn lykill að djúpinu. “

Opinb. 9:13-14: „ Sjötti engillinn básúnaði. Og ég heyrði rödd frá fjórum hornum gullaltarsins, sem er frammi fyrir Guði, segja við sjötta engilinn, sem hafði lúðurinn: Leysið fjóra englana, sem eru bundnir við **hið mikla fljót, Efrat** . “ Og fjórir englar voru leystir, sem búnir voru til stundarinnar og dagsins, mánaðarins og ársins til að deyða **þriðjung** mannanna .

Opinb. 11:15: „ Sjöundi engillinn básúnaði, og háværar raddir heyrðust á himni, er sögðu : **Ríki þessa heims eru orðin eign Drottins vors og Krists hans** , og hann mun ríkja um aldir alda. “

Í þessum samanburði sjáum við að í fimmtu ^{refsingunni finnum við} sem skotmörk fallna mótmælendatrú „*fimmtu lúðursins*“ og „*hásætis dýrsins*“ í „*fimmtu síðustu plágunni*“. Með þessari flokkun setur andinn mótmælendatrúna undir andlegt yfirráð „*hásætis dýrsins*“; sem staðreyndirnar staðfesta, þar sem synd hins falska hvíldardags, sem Guð fordæmdi, er arfgeng frá páfalegri rómversk-kaþólskri trú, þar sem leiðtogar hver á fætur öðrum sitja á „*hásæti*“ Vatíkansins í Róm. Og Opinberunarbókin 13:12 staðfestir lokatengsl þeirra: „*Og það beitti öllu valdi fyrsta dýrsins fyrir augum þess og það skapaði jörðina og þá sem á henni búa til að tilbiðja fyrsta dýrið, sem banvænt sár hafði verið grætt.*“ Fuglar af sama fjaður flykkjast saman, og hvernig eru fallnir mótmælendur og kaþólikkar eins? Báðir rugla saman trúarbrögðum og stjórnmálum. Þeir berjast og drepa af trúarlegum ástæðum og sýna þannig sinnuleysi sitt gagnvart skipunum Jesú Krists sem lýsti yfir í Matteusi 16:25: „*Því að hver sem vill bjarga lífi sínu, mun týna því, en hver sem týnir lífi sínu mín vegna, mun finna það.*“ Þegar hann var handtekinn af gyðingavörðum gaf hann síðan, áþreifanlega sýningu á banninu við því að grípa til vopna til að verja líf sitt og líf postula sinna og lærisveina. Tvær falskristnar trúarbrögð framfylgja ekki heldur þessu versí þar sem Jesús lýsir yfir: „*Gjaldið Guði það sem Guðs er og keisaranum það sem keisarans er.*“ Þegar á hans tíma ávítuðu uppreisnargjarnir Gyðingar hann fyrir að vera vinur Rómverja, því hann hvatti ekki til uppreisnar gegn þeim. Sami stríðsgjarni flokksandi knýr falskar trúarbrögð einstrúar. En þetta er svo og því er rétt að Jesús viðurkenni aðeins þá sem hlusta á orð hans og hlýða þeim sem sína. Þar liggur allur munurinn á hinum útvöldu og föllnu.

Markmið 6. ^{refsingarinnar} er sameiginlegt í báðum samhengjunum: „*hin mikla Efratfljót*“ eða landsvæði Vestur-Evrópu, einnig táknað með „*tíu hornunum*“ frá Daníel 7:7 til Opinberunarbókarinnar 17:3.

Að lokum kemur „*sjöunda lúðurinn*“ á undan litlu, sjöundu af „*sjö síðustu plágunum*“ þar sem hún táknar komu hins guðdómlega og sigursæla Krists. Markmiðið er „*loftið*“ og á bak við þetta hugtak er jarðnesk yfirráð djöfulsins sem hann kallar sig „*höfðingja loftsins*“ í Ef. 2:1-2: „*Þér voruð dauðir í afbrotum og syndum, sem þér áður lifðuð í samkvæmt göngu þessa heims, samkvæmt höfðingja loftsins, andanum sem nú starfar í þeim sem ekki hlýða.*“

Áður en haldið er áfram skal tekið fram að fyrirhuguð skotmörk fylgja einnig þeirri röð sem Guð skapaði á fyrstu sex dögum upprunalegu sköpunar sinnar. Og þetta leiðir í ljós tengslin sem Guð gerir milli refsingar sinnar og refsaðra seku, það er að segja fyrirlitninguna sem sýnd er skapara Guði sem hann réttilega fullyrðir að vera.

Eftir að hafa gefið þessar skýringar, tek ég nú aftur atburðarásina sem fylgir fyrstu af „*sjö síðustu plágum reiði Guðs*“. Mánuði síðar, í október, **bætist ný plága** við þá fyrri, sem var „*illkynja sárið*“.

Opinb. 16:3: „*Annar hinn hellti úr sinni skál í hafið, og það varð að blóði eins og blóði dauðs manns, og allar lifandi verur dóu, allt sem í hafinu var.*“

Þessa aðra síðustu plágu má bera saman við „*annar lúðurinn*“ þar sem aðalpersónan er rómversk-kaþólska páfastjórnin árið 538, dagsetning opinberrar stofnunar hennar. Með því að slá „*hafið*“ aftur beinist Guð að fylgjendum „

dýrsins sem rís upp úr hafinu “ í Opinberunarbókinni 13:1. Bölvada hlutverk hennar er grundvallaratriði, því það er grundvöllur allra bölvana annarra kristinna trúarbragða sem hafa komið frá henni í gegnum tíðina, allt fram að opinberri aðventisma sem Jesús Kristur „ **uppkastaði** “ síðast. Í Opinberunarbókinni 17:8 segir Guð um það: „ *Dýrið, sem þú sást, var en er ekki. Það á að stíga upp úr botninum og fara til tortímingar . Og þeir, sem á jörðinni búa og nöfn þeirra eru ekki skrifuð í lífsins bók frá upphafi veraldar, munu undrast, er þeir sjá dýrið, því að það var en er ekki og verður enn.* “ Hann staðfestir þessa bölvun með því að segja í Opinberunarbókinni 18:24: „ *Og í því fannst blóð spámanna og heilagra og allra þeirra, sem drepnir voru á jörðinni.* “

Í samhengi síðustu pláganna hefur orðið „ **haf** “ tvöfalda bókstaflega og táknræna merkingu. Táknrænt séð lýsir Guð „ **dauða** “ yfir öllu sem lifir í formi manna eða dýra. Í 1. Mósebók táknar „ **hafið** “ „ **dauða** “ í stað „ **jörðarinnar** “ sem myndi bera mannlegt líf. Ennfremur er sú tegund dýralífs sem þróast í því hræðileg: sú stærsta étur sú smæsta. Bókstaflega, við enda veraldar, er dýralífið, fyrst sjávarlífið, tortímt fyrir framan manninn vegna þess að það var skapað af Guði fyrir framan hann á 5. ^{degi} viku guðlegrar sköpunar. „ **Vötnin** “ sem mynduðu jörðina frá sköpun hennar fá nafnið „ **haf** “ á öðrum degi þessarar fyrstu upprunalegu viku. Og mikilvæg smáatriði, sem opinberast í Opinb. 21:1, „ **hafið mun ekki frammar vera** “ á nýju jörðinni: „ *Þá sá ég nýjan himin og nýja jörð, því að hinn fyrri himinn og hin fyrri jörð voru horfin og hafið var ekki frammar til .* “ Táknræna merking þess um „ **dauða** “ er þannig staðfest í Opinb. 20:14: „ *Og dauðinn og Helvíti voru kastað í eldsdíkið. Þetta er hinn annar dauði, eldsdíkið.* “ Ég verð að útfæra þessa guðdómlegu finleika. „ **Hades** “ vísar til þurrlendisins sem tekur við líkum hinna dauðu sem hafa fallið í duft. Samkvæmt boðorði Guðs í 1. Mósebók 3:19: „ *Í sveita andlits þíns skalt þú eta brauð, þangað til þú hverfur aftur til jarðarinnar, þaðan sem þú ert tekinn , því að duft ert þú og til dufts skalt þú aftur verða .* “ Þess vegna kemur orðið „ **dauði** “ í þessu vers 14 í staðinn fyrir og vísar til „ **hafsins** “, hins upprunalega meginþáttar plánetunnar okkar. Nýr mánuður líður og Guð bætir við þriðju plágunni í nóvember.

Opinb. 16:4: „ *Hinn þriðji hellti skál sinni yfir árnar og uppsprettur vatnanna , og þær urðu að blóði.* “

Ég man að Guð hafði þegar, til að refsa Egyptalandi, unnið kraftaverkin að breyta vatni í blóð. Og hér, í samræmi við skipunina sem gefin var við sköpunina, slær Guð með dauða „ **árnar og uppsprettur vatnsins** “ sem maðurinn er háður til að lifa af. Þetta er aftur leið til að útrýma mannlífum sem að lokum verða öll að hverfa.

Þessi atriði eru þegar slegin í „ **þriðja lúðurinn** “ í Opinberunarbókinni 8:10: „ *Þriðji engillinn básúnaði og þá féll stór stjarna af himni, logandi eins og kyndill, og hún féll á þriðjung fljótanna og á uppsprettur vatnanna .* “ Þessi tákn tákna mannkynið sem gerir tilkall til hjálpræðis Jesú Krists, það er að segja, frá árinu 313, **hinir** vantrúuðu „dýrlingar“ sem Guð afhenti rómversk-kaþólsku páfastjórninni árið 538. Guð viðurkennir bráðabirgðalega þá sem gengu inn í siðaskiptin á milli 1170 og 1843. Þetta eru einlægir mótmælendur. Þessi „ **þriðjungur fljótanna** “ er nefndur sem „ **þriðjungur stjarnanna** “ í Opinberunarbókinni 12:4: „ *Hala hans sópaði þriðjungi stjarna himinsins og*

kastaði þeim til jarðar. Drekin stóð frammi fyrir konunni sem átti að fæða til að gleypa barn hennar þegar hún hafði fætt. “ og í Daníel 8:10: „ Hann steig upp á himinsins her, kastaði **sumum af hernum og stjórnunum til jarðar** og tróð þau niður .“ Guð hefur skrifað í náttúruna bölvunina yfir „ **vatn fljótanna** “ sem snúa aftur til „ **hafsins** “ sem það á uppruna sinn úr; það er að segja, það sem allar falskar kristnar trúarbrögð iðka, hver á sínum tíma. Annar mánuður líður og fjórða plágan bætist við í desember við þær þrjár fyrri.

Opinb. 16:8-9: „ Fjórði engillinn hellti úr skál sinni **yfir sólina** og honum var gefið að brenna mennina í eldi. Mennirnir brenndust í miklum hita og þeir lastmæltu nafni Guðs, sem hafði vald yfir þessum plágum. **Þeir iðruðust ekki til að gefa honum dýrð** . “

Þessi plága er hræðileg og skelfileg. En takið eftir hegðun fórnarlambanna sem „ **lastmæla nafni Guðs og iðrast ekki** “ vegna þess að iðrun er ekki lengur möguleg, eins og var raunin með faraóinn í Egyptalandi. Þetta staðfestir samhengi þess tíma þegar náð er ekki lengur boðin.

Í þessari fjórðu refsingu finnum við „ **sólina** “ í „ **fjórðu lúðurnum** “ þar sem hann sjálfur var „ **sleginn af þriðja** “ af byltingarkenndri franskri trúleysingi. Þetta tákn um sanna guðdómlega ljósið táknaði Biblíuna, hið heilaga skrifaða orð Guðs. Í þessu loka samhengi hefnir Guð þess tjóns sem „ **tveimur vottum** “ hans hefur verið valdið. Þeir eru ekki lengur „ **klæddir í sekk** “ eins og í Opinberunarbókinni 11:3 og hefna sín með því að slá með sársaukafullum brunasárum þá menn sem hafa fyrirliðið þá og farið illa með þá. Þeir sem hafa vanmetið mikilvægi guðdómlegs biblíulegs ljóss verða nú að þola ljós sem „ **brennir** “ þá. Nýr mánuður líður og fimmta ^{plágan} lendir í janúar á mönnunum sem Guð hefur bölvad.

Opinb. 16:10-11: „ Fimmti engillinn hellti úr skál sinni **yfir há sæti dýrsins** . Myrkur huldi ríki þess, og mennirnir beitu tungur sínar af kvöl og lastmæltu Guði himinsins vegna kvöla sinna og kauna, og **þeir iðruðust ekki verka sinna** . “

Skotmarkið sem Guð hefur valið er að þessu sinni „ **há sæti dýrsins** “, það er að segja Vatíkanið og Péturskirkjan í Róm. Guð staðfestir þannig grundvallarábyrgð sína á þeirri bölvun sem hefur herjað á kristna trú frá árinu 313, þar sem hún var haldin á þeim tíma í Lateranhöllinni í Róm. Með því að sökkva þessu svæði í þykkt „ **myrkur** “ . „, Guð refsar rómversk-kaþólsku skipulagi sem hefur stöðugt barist gegn „ **ljósi** “ hans með því að ofsækja Biblíuna og frjálsa, sjálfstæða lesendur hennar. Á þessari örlagastund vitnar Guð gegn rómversk-kaþólsku kirkjunni, sem ber sekt fyrir að draga mótmælendatrúna inn í bölvun sína, en fordæming hennar birtist í Opinberunarbókinni 3:1-3 og Opinberunarbókinni 9:1-12; þetta vegna þess að mótmælendatrúin hefur hafnað síðustu „ **byrðunum** “ sem Guð hefur lagt á hana frá 1843: sannri trú og kærleika til sannleikans sem byggir á Biblíunni og spádómum hennar. Annar mánuður líður og skaparinn Guð hellir yfir syndara sína sjöttu af síðustu plágunum í febrúar.

Opinb. 16:13-14: „ Sjötti konungurinn hellti skál sinni **yfir hið mikla fljót, Efrat** , og **vatnið þornaði upp** , svo að vegur yrði **greiddur konungunum, sem komu úr austri** . Og ég sá þrjá óhreina anda koma út úr munni dregans , úr munni **dýrsins** og úr munni falsspámannsins, **eins og froskar** . “

Andinn notar mynd af þeim sögulega atburði sem gerði Daríusi konungi frá Medíu kleift að ná Babýlon á dögum Belsasars konungs samkvæmt Dan 5. Hann breytti farvegi árfarvegsins og gat þannig komist inn í hina óvinnandi borg vegna verndar hins mikla múrs hennar. Guð spáir þannig þeirri stundu þegar páfaleg freisting Rómar muni enda. Því að það er í átt að henni sem illu andarnir safna mótmælendabúðunum og öllum öðrum kristnum trúarbrögðum sem Guð hefur hafnað.

Önnur skýring er til. „**Þornað vatn**“ spáir dauða evrópskra þjóða og bandarískra og annarra afkomenda þeirra. Og „**konungar Austurlanda**“ eru útvaldir Krists sem munu að lokum ganga inn í himneska Kanaanlandið, því þessi lokaraun „**undirbýr**“ „**leið**“ þeirra til himins.

„**Samkoman**“ færir því saman himnesku „**illu andar**“, þar á meðal leiðtoga þeirra, djöfulinn í „**drekanum**“ eða í stríði gegn „**hinum**“ útvöldu, samkvæmt Opinberunarbók 12:17; páfastjórn „**dýrsins**“ og mótmælendatrúar eða „**falsspámannsins**“ frá 1843 eða „**þrjá óhreina anda**“ eins og „**froskinn**“ samkvæmt 3. Mós. 11:30. En þessi samanburður við „**froskinn**“ stoppar ekki þar. Hann gengur ekki, heldur „**hoppar**“ og lýsir þannig þeim sem fara ranglega yfir „**þröskuldinn**“ sem Guð hefur sett, samkvæmt þessu versu úr Sefanía 1:9: „**Á þeim degi mun ég refsa öllum þeim sem stökkva yfir þröskuldinn, þeim sem fylla hús húsbónda síns með ofbeldi og svikum.**“ Núverandi atburðir gefa þessu orði „**froskur**“ enn eina merkingu sem lýsir Frakklandi, því Englendingar kalla íbúa þess „froskaætu“. Og Frakkland er eina kjarnorkuveldið við **evrópska „Efrat“** og um leið uppreisnargjarnasta og trúlausasta þjóð í heimi, dýrkandi gyðjunnar Frelsi.

Með því að benda á „**dýrið**“, það er að segja sekt páfakirkjunnar í rómversk-kaþólskri trú, hefur andinn undirbúið skilning á þessari sjöttu plágu. Því að markmið Guðs er „**Efratfljótið**“, það er að segja Vestur-Evrópa sem er undir bölvuðu trúarlegu yfirráði þessarar rómversk-kaþólsku trúar, það er að segja Róm, sem Guð táknar með nafninu „**Babýlon hin mikla**“ í Opinberunarbókinni 17:5. Því er mikilvægt að vita að farvegur „**Efratfljótsins**“ rann yfir fornu borgina sem hét „**Babýlon**“, borgina sem Nebúkadnesar konungur byggði. Aðgerðin sem tengist þessari sjöttu plágu er lýst í versu 14: „**Því að þetta eru illar andar, sem vinna undur, og fara út til konunga allrar jarðarinnar til að safna þeim saman til stríðsins á hinum mikla degi Guðs hins alvalda.**“ » Guð hefur leyst „**illar andar**“ frá upphafi „**sjöttu lúðursins**“ samkvæmt Opinberunarbókinni 9:14: „**og segir við sjötta engilinn, sem hafði lúðurinn: Leysið fjóra englana, sem eru bundnir við hið mikla fljót Efrat.**“ „**Söfnunin**“, sem skipulögð er af vilja Guðs, hefur tilgang: „**til stríðsins á hinum mikla degi Guðs hins alvalda.**“ Þreföld merking þessarar orðalags skilgreinir „**mikinn dag**“ sigurs Guðs yfir óvinum sínum, en einnig innganginn að „**miklum degi**“ hvíldar hans, það er að segja, heilögum hvíldardegi hans í „**þúsund ár**“, sem spáð hefur verið frá fyrsta „**sjöunda degi**“ sköpunarinnar og vitnað er í sex sinnum í Opinberunarbókinni 20. Og „**bardaginn**“ sjálfur beinist gegn „**miklum degi**“ helgaðrar hvíldar hans. Guð gefur þannig sínum sönnu útvöldu tækifæri til að aðgreina sig frá öðrum uppreisnargjörnum mönnum með trúfesti sinni við heilagan dag hans; þetta þrátt fyrir dauðadóminn sem uppreisnarhópurinn mun að lokum kveða upp yfir þeim.

Við skulum taka eftir samsvörun þessarar plágu við „**sjöttu lúðurinn**“ þar sem guðdómlega skotmarkið var þegar „**Efrat**“, það er að segja kaþólska Evrópa, samkvæmt Opinberunarbókinni 9:13: „*Sjötti engillinn básúnaði. Og ég heyrði rödd frá fjórum hornum gullaltarisins, sem er frammi fyrir Guði, segja við sjötta engilinn, sem hafði lúðurinn: Leysið fjóra englana, sem eru bundnir við hið mikla fljót Efrat.*“ „**Sjötta lúðurinn**“ og „**sjötta af síðustu plágunum**“ Guðs eiga það sameiginlegt að „*safna saman*“ sjálfstæðum hópum sem Guð hefur bölvað. Þessi samkoma hefur það markmið að leiða „**bardaga**“, en varist gildruna! Það eru tvær „**orrustur**“ í guðlegri opinberun. Sú fyrri er sú sem er framkvæmd undir nafninu „**sjötta lúðurinn**“. Það er morðóð heimsstyrjöld, sú síðasta sinnar tegundar, hræðilega eyðileggjandi, vegna kjarnorku. Hin „**orrustan**“ er andleg og beinist gegn Guði og trúföstum heilögum hans; síðustu útvöldum hans. Opinberunarbókin 16:16 kallar hana „*Harmagedón*“. Þessi önnur „**orrusta**“ er spáð í „**fimmtu lúðurnum**“ í Opinberunarbókinni 9:7: „Engisprettur voru **eins og hestar búnir til bardaga**, og á höfðum þeirra voru krónur sem gull voru, og andlit þeirra voru eins og andlit manna.“ Í hverju felst þessi undirbúningur? Mótmælendatrúin, sem Guð gaf út árið 1843, hefur endurnýjað tengsl við kaþólsku trúna, svo mikið að hún hefur opinberlega gengið í bandalag við hana í gegnum samkirkjulegt bandalag. Spádómsrík samkoma hefur því ræst. En þegar sjötta plágan skellur á verður ný samkoma skipulögð til að grípa til sameiginlegra aðgerða sem hafa það að markmiði að sefa guðdómlega reiði sem mun birtast í plágunum sem úthellt verður. Því að í viðbót er ástand mannkynsins á jörðinni sannarlega hræðilegt og óbærilegt. Uppreisnarliðið verður að bera kennsl á og tilnefna þá sem bera ábyrgð á þessari guðdómlegu reiði. Sannfærðir um að þeir beri ekki ábyrgð eru „**safnaðir**“ uppreisnarmennirnir leiddir af öndum illra anda sem tilnefna hvíldardagshaldara. Til að róa reiði Guðs er því tekin sú ákvörðun að útrýma þessum hvíldardagshaldurum og dagsetning ákveðin fyrir aftöku þeirra. Þessi reynsla var spáð af Gyðingunum sem voru fluttir til Babýlon fram að tímum Persakonunganna. Og sagan í Esterabók lýsir henni fyrir okkur. Illmennið heitir Haman og hann skipuleggur aðstæður til að hengja Gyðinginn Mordekai. Ester er ung gyðingakona sem er gift Xerxes konungi. Mordekai hvetur hana til að grípa inn í fyrir hennar hönd gagnvart eiginmanni sínum, konunginum. Ester byrjar síðan föstu og biður til Guðs í þrjá daga. Að því loknu talar hún við konunginn, sem snýr atburðarásinni við. Haman er hengdur á gálganum sem reistur var fyrir Mordekai og Xerxes heimilar Gyðingum að drepa óvini sína í tvo daga. Þessi atburðarás er nákvæmlega sú sem mun rætast frá og með 18. mars 2030. Þessi dagsetning er sú sem Gyðingar munu halda upp á árið 2030, því þeir halda upp á hátíð Esterarföstu á hverju ári. Fastan mun síðan, í þrjá daga, varða síðustu hvíldardagshaldendurna. Á þriðja degi, þeim degi sem áætlaður er fyrir aftöku þeirra, sem verður fyrsti vordagur, mun Guð snúa aftur í formi Jesú Krists til að eyða uppreisnarmönnum sem áttu að taka af lífi trúa útvöldu hans. Þessi umskipti frá aðstæðum lokaumhverfisins er spáð þrisvar sinnum í Biblíunni: í fyrsta lagi með nafninu „**Benjamín**“ 12. ^{ættkvísl} „**innsigluðu**“ útvöldu í Opinberunarbókinni 7:8; í öðru lagi með reynslu Esterar; og í þriðja lagi í þessu þema bardagans „**Harmagedón**“ sem atburðir eru nefndir í Opinberunarbókinni 16:19 og þróaðir í Opinberunarbókinni 18: „*Og hin mikla borg var klofin í þrjá hluta, og borgir*

þjóðanna féllu, og hin mikla Babýlon kom fram fyrir Guði til að gefa henni bikarinn með víni hans brennandi reiði . “ Þetta er einnig spáð með þemanu „*árgangurinn* “ sem kynnt er í Opinberunarbókinni 14:19-20 (og sem Jesaja 53 þróar): „*Og engillinn blés sigð sinni yfir jörðina og skar vínvið jarðarinnar og kastaði árganginum í hina miklu reiðivínþröng Guðs . Og vínþröngin var troðin fyrir utan borgina, og blóð rann út úr vínþrönginni, allt upp að beisli hestanna, eitt þúsund og sex hundruð skeið .*“ » Ég minnst og þýði endi þessa vers: og Guð úthellti blóði allra falskenndra eða „*falsspámana* “ sem kenndu lygar með því að nota ranglæti og falskt hina heilögu Biblíu sína, skrifuð á „*vídd* “. *um eitt þúsund og sex hundruð* ára kapphlaup um verðlaun himneskrar köllunar, samkvæmt myndinni sem Páll gefur í 1. Kor. 9:24: „*Vitið þér ekki, að þeir, sem hlaupa á íþróttavellinum, hlaupa allir, en aðeins einn hlýtur verðlaunin? Hlaupið þannig, að þér hljótið þau* .“; þetta sextán alda tímabil hefst í upphafi 15. ^{aldr} f.Kr. og lýkur í lok fyrstu aldar ^{kristinnar} ; á þeim tíma þegar Jóhannes fékk sýnina um Opinberunarbókina.

Samkvæmt þessum opinberu mynstrum ætti að ákveða og birta dagsetningu dauðadóms hvíldardagshaldenda 17. mars 2030. Á fyrsta vordegi, 20. mars eftir, mun Jesús Kristur snúa aftur og refsa sekum uppreisnarmönnum með dauða með því að beina reiði blekktra fórnarlamba þeirra gegn trúarkennurum; guðdómleg endurkoma hans er nefnd með þessu versi úr Opinberunarbókinni 16:17: „*Sjöundi engillinn hellti út skál sinni í loftið, og hávær rödd kom út úr musterinu, frá hásetinu, og sagði: , Það er fram komið!* “ „*Hinir heilögu* “ munu ekki verða vitni að þessu blóðuga sjónarspili því, undir forystu Jesú Krists, munu þeir þegar hafa gengið inn í himneska eilífð. Þetta er það sem orðasambandið „*utan borgarinnar* “ þýðir; „hin *helga borg* “, það er að segja, trúföstu útvöldu hennar. Hinir heilögu munu yfirgefa jörðina 20. mars og á jörðinni gæti hefndin haldið áfram til páska 2030. Þannig munu síðustu uppreisnarmennirnir farast, kramdir niður af „*haglsteinum* “ sjöundu af „*sjö síðustu plágum reiði Guðs* “ eins og tilkynnt er í Opinberunarbókinni 16:21: „*Og mikið hagl, sem vó talentu , féll af himni yfir mennina, og menn lastmæltu Guði vegna haglplágunnar , því að plágan var mjög mikil .*“

Með þessari „*haglsótt* “ „, Guð beinir lokalexíu sinni til uppreisnargjarnrar mannkyns. Hún borgar fyrir misnotkun þess á öllu því frelsi sem Guð hefur gefið hverjum og einum manni á allri jörðinni. Og tilgangur þessa frelsis var aðeins að velja það eða berjast gegn því með öllum afleiðingum þessara tveggja andstæðu valkosta. Þessi lexía var þegar gefin í „*dæmisögu hans um talenturnar* “ þar sem á bak við myntina með því nafni felst frjáls athöfn, ákafi eða fjarvera hans, ávöxturinn sem hver skepna ber. Og í þessari sömu dæmisögu lýsir Jesús yfir fordæmingu sinni á „*vonda þjóninum* “ sem sér í honum „*harðan húsbónda, sem uppsker þar sem hann sáði ekki* “ samkvæmt Matt. 25:24: „*Þá kom sá sem hafði fengið eina talentuna og sagði: Herra, ég vissi að þú ert harður maður , sem uppsker þar sem þú sáðir ekki og safnar þar sem þú stráðir ekki* .“ Og sem hefndarfullur og réttlátur Guð sýnir hann sig sannarlega „*harðan* “ og miskunnarlausan gagnvart honum og framselur hann eldi og dauða; hvort tveggja vel verðskuldað.

Með því að rifja upp atburðarásina um flóttann úr Egyptalandi við endalok veraldar, býður Guð okkur upp á beina átök milli herbúða sinna, sem þjónn hans Móse táknar, og herbúða Faraós, sem Guð herti. Guð sagði þetta um hann í 2Mós 9:15-16: „*Ef ég hefði rétt út hönd mína og lostið þig með bana, þig og fólk þitt, þá hefðuð þér tortímst af jörðinni. En ég hef látið þig standa, til þess að þú sjáir mátt minn og til þess að nafn mitt verði kunngjört um alla jörðina.*“ 2Mós 10:1-2 útskýrir enn frekar: „Þá sagði Drottinn við Móse: *Far til Faraós, því að ég hef hert hjarta hans og hjörtu þjóna hans, til þess að hann gjöri tákn mín meðal þeirra. Og til þess að þú getir sagt syni þínum og sonarsyni þínum frá því, hvað ég hefi gjört Egyptum, og hvaða tákn ég hefi gjört meðal þeirra, og þá munuð þér vita, að ég er Drottinn.*“ Og þetta var skráð í rit Biblíunnar, svo að þessi vitnisburður nýtist okkur í dag. Því það gerir okkur kleift að skilja allt sem Guð er að koma á fót í núverandi atburðum okkar. Brátt, með því að blása „**sjötta lúðurinn**“, minna sigraður en Evrópa, mun Faraó okkar tíma vera land beiskjunnar, Ameríka Bandaríkjanna, sem hjartað verður hert af Guði á sama hátt og af sömu ástæðum: uppreisnargjarn og mótsagnakenndur andi sem stendur gegn opinberuðum vilja Guðs. En auk þessarar viðvörunar gegn óhlýðni beinir áminningin um „tíu plágur“ Egyptalands athygli okkar að þeim tíma þegar biblíusagan sem kallast „Móselögmál“ var skrifuð. Nú hafa sáttmálarnir tveir þessa guðdómlegu opinberun sem grunn því án fyrsta sáttmálans hefur nýi sáttmállinn enga merkingu. Jafnvel í dag, og þar til heimsendir eftir sjö ár, er þörf okkar fyrir fullkominn frelsara aðeins opinberuð með persónulegri vanhæfni okkar til að hlýða fullkomlega boðorðum og helgiathöfnum Guðs. Þetta leggur ábyrgð á herðar allra þeirra sem geta lesið á móðurmáli sínu, því Biblían hefur verið þýdd á mörg tungumál. Það er rétt að sumar spádómsbækur Biblíunnar eru dulkóðaðar af Guði til að halda óverðugum lesendum frá andlegri fáfræði sinni. En grundvallaratriðin sem opinberuð eru í Biblíunni eru skýrt fram sett og því skiljanleg öllum.

Sönn ást

Til að rannsaka slíkt efni verðum við að sjálfsögðu að finna skýringar okkar í kærleikanum, eins og andi Guðs lifir honum, finnur hann og opinberar hann. Og nú þegar verðið þið að skilja að þessi guðdómlegi staðall er sá eini sem hefur nokkra þýðingu, því hann á að vera sá eini sem ætlaður er að vara á meðan á eilífðinni stendur sem enn er framundan. Það er staðall þessa kærleika sem hinn útvaldi verður að tileinka sér til að geta lifað með Guði að eilífu. Það er enn mikilvægara að skilja hann, því hann er hið sanna eina skilyrði sem heimilar inngöngu í eilíft líf.

Í 1. Korintubrési 13, undir nöfnunum „*kærleikur, kærleikur, persónutöfrar*“, kynnir andinn okkur eins konar samsetta mynd af hugsjón sinni um það

hugarástand sem Guð þráir að finna í jarðneskum mannlegum sköpunum sínum, en einnig í himneskum sköpunum sínum. Þetta er vegna þess að kærleikslögmál guðdómlegrar normu er eina skilyrðið fyrir því að byggja upp hamingju sem allir eiga sameiginlega. Og þegar Guð ákvað að binda enda á einveru sína, þá hugsaði hann sér verkefnið að gera að veruleika og koma á fót, með því að byggja þau skref fyrir skref, skilyrðum sem leyfa alhliða samnýtingu sannrar eilífrar hamingju. Í þessu verkefni myndi ómissandi frelsi sem öllum sköpunum hans var gefið óhjákvæmilega vekja upp fjandsamlega uppreisnargjarna afstöðu hjá fjölda sköpunarvera hans. Hann vissi þetta og hafði þegar séð fyrir lokadóminn sem myndi eyðileggja líf allra uppreisnargjarnra sköpunarvera hans, sem endanlega yrðu tortímdar í eldi „*eldsdíkisins*“ „*annars dauða*“.

Guð vissi þá að hann yrði að þjást persónulega í Jesú Kristi, til að endurleysa sálir sinna útvöldu frá frumsyndinni og frá syndum þeirra sem drýgðar voru af veikleika. Og vitandi allt þetta vildi hann framkvæma áætlun sína. Allt frá því að hugmyndin um að deila kærleika kom til hans varð einvera hans óbærileg. Einnig verðum við að skilja hvers vegna Guð samþykkti framtíð mikilla þjáninga, fyrir sjálfan sig og sköpunarverur sínar. Því við vitum að fyrir jörðina mun þessi þjáningartími hafa verið aðallega sex þúsund ár. En siðferðileg andleg þjáning Guðs hófst löngu fyrir jarðneska reynslu, þar sem upphaf hennar nær aftur til þeirrar stundar þegar fyrsti dýrlegi og fullkominn engill hans gerði uppreisn gegn honum. Áður en Guð skapaði hann vissi hann að hann myndi gera uppreisn, en að vita eitthvað og lifa því í uppfyllingu þess er mjög ólíkt, fyrir hann, eins og fyrir sköpunarverur hans. Spurningin er því eftir, hvernig getur hinn sanni Guð, fullur visku, samþykkt að leggja á sig tíma hræðilegrar þjáningar án þess að leita þjáningar eins og frávíks „masókistar“ menn gera á jörðinni okkar? Svárið er: í lokaumbuninni; sem gefur aftur nákvæma merkingu í þetta vers úr Préd. 7:8 sem hann innblés: „**Betri er endir hvers hlutar en upphaf hans , betri er þolinmóður andi en hrokafullur andi .**“ Og til að hljóta lokaumbun sína, þá hefur hann í raun kallað á einstaka guðlega „**þolinmæði**“ sína. Þess vegna hlýtur þessi lokaumbun að vera mjög mikil til að réttlæta að gangast undir slíka hræðilega raun. Og til að skilja hana betur, ber Guð þessa lokaniðurstöðu saman við reynslu einverunnar sem hann lifði að eilífu fyrir sköpun frjálsra og sjálfstæðra hliðstæða sinna. Fyrir hann var allt betra en þetta ástand einverunnar. Óþægilegan tíma ætti að fara yfir og þola, til að lokum ná hamingju sem byggir á þjáningum.

Hvað er þá þessi kærleikur sem Guð felur í sér í allri sinni guðdómlegu eðli? Hann er drifkraftur, meginregla og tilfinning, sem er óaðskiljanleg frá hugmyndinni um sanna réttlæti. Kærleikurinn virkar eins og „segulmagni“ með vel skilið og réttlætanlegt nafn. En við megum ekki hunsa hann, segullinn er vel þekktur fyrir þá staðreynd að hann laðar að sér, en við tengjum honum ekki nægilega vel þá hugmynd að hann hrindi einnig frá sér öðrum segli sem birtist undir sömu pólun. Jákvæði póllinn laðar að sér neikvæðan, en tveir pólar með sömu pólun hrinda hvor öðrum frá sér. Á sama hátt hrindi Guð frá sér allri samkeppni, öllum öðrum fólkskum guðdómum sem koma í hans stað. Þannig, þegar, samkvæmt meginreglu segulsins, mun kærleikur Guðs laða að sér sína sanna útvöldu. En hvað eru Guð og hans útvöldu að leita að í þessari samnýtingu kærleikans? Njóttu. Mikið hefur verið sagt um ást, og oft með miklum fordómum.

Ég sjálfur fannst um tíma óréttlæt看legt að sama sögnin „að elska“ gæti átt við um efnislega hluti, sem og verur og skaparann Guð sjálfan. Í dag held ég að þetta sé mögulegt, því að á bak við sögnina „að elska“ býr leit að ánægju sem finnst á öllum hugsanlegum stigum. Ef ég segi „ég elska þennan rétt“ þá er ég að tjá þá staðreynd að það að borða þennan rétt skapar ánægju í mér. Ef ég segi „ég elska Guð“ þá er ég að tjá það sama. Því lífið er svona: við elskum aðeins það sem skapar ánægju, hamingju, jákvæða hugsun, gleði og fögnuði í okkur. Og það er vegna þess að hann upplifir þessi sömu áhrif að Guð leggur svo mikla áherslu á þá ást sem hann fær, í staðinn fyrir sína eigin, frá sínum sönnu útvöldu; þetta er vegna þess að þeir deila ást hans á því sem hann elskar. Með því að skapa frjálst gagnvart uppgötvaði Guð ánægjuna af því að deila og hann vissi að eilíf hamingja hans var tengd þessu vali.

Þegar barnið kemur í heiminn hefur það allt að uppgötva og á sanngjörnum aldri verður það að taka ákvarðanir og festa sig í þeim. Val hans mun móta örlög þess: hinar slæmu munu fjarlægja það frá Guði, hinar góðu munu færa það nær honum, aftur, eins og segullinn. Guð gefur okkur í formi sólkerfisins okkar stórkostlega mynd af grundvallaratriðunarkrafti sínum til sólarinnar. Og allar reikistjörnurnar snúast í kringum það og taka við ljósi hans, hita og geislun. Það eru litlar og risastórar meðal þessara reikistjarna sem snúast á mismunandi brautum á jafn mismunandi hraða og í mismunandi áttir. Á sama hátt eru hinir útvöldu hans ólíkir að húðlit, útliti og andlegum persónuleika, en hann elskar þá alla í fjölbreytileika sínum eins og Jesús elskaði postula sína sem eru svo ólíkir hver öðrum.

Á jörðinni er hinn útvaldi aðgreindur frá öðrum kölluðum trúuðum að því leyti að hann finnur í kærleikanum sem hann fær frá Guði ánægju sem er æðri allri annarri jarðneskri ánægju. Kærleikur er samnýting þar sem gagnkvæmni er lögmálið. Það þarf tvo til að tengja sögnina „að elska“ og báðir aðilar verða að öðlast ánægju af ánægju sinni. Ef annar hvor aðilinn missir væntingar sínar og kröfur verður samnýting kærleikans ómöguleg. Þessi meginregla á við um sambönd mannlegra hjóna jafnt og um einstaklingssamband við Guð, hinn alvalda ósýnilega anda. Með skýrleika og einföldu segir Jóhannes postuli okkur í 1. Jóhannesarbréfi 5:1 til 4: „(Vers 1) *Hver sem trúir, að Jesús sé Kristur, er af Guði fæddur, og hver sem elskar þann, sem hann gat, elskar einnig þann, sem af honum er fæddur.* (Vers 2) *Vér vitum, að vér elskum Guðs börn, þegar vér elskum Guð og höldum boðorð hans.* (Vers 3) *Því að í þessu felst kærleikur til Guðs, að vér höldum boðorð hans. Og boðorð hans eru ekki þung, (Vers 4) því að allt, sem af Guði er fætt, sigrar heiminn. Og trú vor, sigurinn, sem sigrar heiminn.* “ Ég vil benda hér á, að fyrsta versíð, sem segir: „*Hver sem trúir, að Jesús sé Kristur, er af Guði fæddur*“, á aðeins við ef hin þrjú skilyrðin, sem nefnd eru í eftirfarandi þremur versum, eru beitt af þeim, sem kallaðir eru og gera tilkall til þessara biblíulegu yfirlýsinga. Hins vegar, frá því að almennt fráhvarf kristinnar trúar varð til með trúarfriði sem Konstantínus 1. mikli kom á árið 313 í tilskipun sinni í Mílanó, hafa þessi skilyrði ekki lengur verið uppfyllt. Þannig að jafnvel í dag, frá þeim tíma, gera hópar falskristinna manna óréttlátlega og óverðuglega kröfu um hjálpræði sem boðið er upp á fyrir náð Krists Jesú. Núverandi rangtúlkun á vers 1

byggist á breytingum í samhengi þess tíma sem við upplifðum og ræddum. Yfirlýsing Jóhannesar átti aðeins við um postulátímann.

Að skilja meginregluna um kærleika gerir manninum kleift að efast um sjálfan sig og spyrja sjálfan sig hvort Guð geti fundið velþóknun á honum. Og biblíutextarnir gefa til kynna þann hlýðnistaðal sem skapar velþóknun á Guði. Sá sem ekki efast um sjálfan sig um þetta efni fremur þá miklu villu sem mun leiða hann til hræðilegustu vonbrigða, ef löngun hans til hjálpræðis er sannarlega mikil og raunveruleg.

Kærleikur Guðs tengist kærleikanum til þess sem hann skapaði þegar hann lítur á þá og metur þá að verðleikum sem slíka. Kærleikur hjóna sem Guð hefur lögleitt, kærleikur barna til foreldra sinna og foreldra til barna sinna, kærleikur lífsins og þeirra ánægjulegu hluta sem það býður upp á, allur þessi kærleikur tengist hinum eina og eina skapaða Guði. Gómurinn og tungan sem sýna bragð, ilm, ljúfan ilm fá trúarlegt gildi sem Guð staðfesti með skipulagningu trúarlegra helgiathafna sinna í gamla sáttmálanum. Og í Opinberunarbókinni 5:8 og 8:5 staðfestir hann þessa samiburði á „ ilmi “ við „ *bænirnar* “ sem útvaldir „ *dýrlingar* “ hans beina til hans. Báðir eiga það sameiginlegt að veita Guði ánægju, sem aftur sendir öldur ánægju aftur í anda þess sem ávarpar hann í sannri heilagleika. Í þessari rannsókn heiðra ég þetta orð ánægju sem mannkynið leggur, við fall sitt, aðeins við þá ánægju sem Guð bannar. Þannig gleymir það þeirri göfugu og hreinu merkingu sem þetta orð ber þegar það er tengt hlýðni Guðs. Og ég finn að þetta orð „ánægja“ færir Guð nær manninum og manninn nær Guði, sem upphaflega var myndaður í sinni mynd. Þessi texti úr Jesaja 58:13-14 staðfestir þessa hugmynd um „ **ánægju** “: „ *Ef þú heldur fæti þínum frá hvíldardeginum, frá því að gera vilja þinn á mínum heilaga degi, ef þú gjörir hvíldardaginn að unun þinni, til að helga Jahve með því að vegsama hann, og ef þú heiðrar hann með því að ganga ekki eftir þínum eigin vegum, með því að gefa þig ekki eftir þínum eigin tilhneigingum og hégómlegum orðum, þá munt þú hafa yndi af Jahve* , og ég mun láta þig ríða á hæðum jarðarinnar, ég mun láta þig njóta arfleifðar Jakobs, föður þíns, því að munnur Jahve hefur talað það .“

Á jörðinni lengir allt sem lifir tilveru sína með þeirri ánægju sem fæðan veitir því. Þetta á við um dýr jafnt sem menn. Og hvað menn varðar er ekkert skaðlegra en að eyðileggja þessa ánægju af að borða. Þetta er gildra sem nútíma mannkynið hefur fallið í, því í gnægð og ofgnótt borðar maðurinn af vana frekar en af þörf. Einnig, þegar hann tekur mat sinn, gleypir hann hann án ánægju. Fyrir vikið tekur líkami hans við honum við verstu aðstæður fyrir hann. Máltækið og heilbrigð skynsemi gefa okkur þetta viturlega ráð: „Maður verður að borða til að lifa en ekki lifa til að borða.“ Þetta fordæmir hörmulegar afleiðingar fyrir mannlegan lífveru af því að borða án hungurs. Í dýraríkinu vita verur Guðs hvernig á að borða eftir raunverulegum þörfum sínum; offita finnst ekki meðal þeirra. Ofgnótt er eingöngu ætluð mannkyninu, og frá bandarískri reynslu, þeirri fyrstu til að sýna fram á þetta, hefur offitu fólki fjölgað í ríkum og efnuðum vestrænum og austurlenskum löndum. Og það er ekki að ástæðulausu að Guð lagði sig fram um að láta Móse skrifa svo margar reglur varðandi mat, í bók sinni sem kallast „3. Mósebók“. Og þetta efni er nátengt kærleikanum. Guðlegar helgiathafnir hafa tvö markmið, annað er andlegt og hitt holdlegt. Ef

efnislíkaminn sem við lifum í er sannarlega holdlegur, þá er það einnig rétt að samband hans við Guð fer í gegnum anda okkar, sem hann lífgar upp með starfsemi heilans og frumna hans, þáttum sem eru mjög holdlegir og líkamlegir. Virðing fyrir mataræðisreglum sem Guð hefur sett er sérstaklega réttlæt看leg þar sem Guð, með því að koma til jarðar, í Jesú Kristi, opinberaði okkur að efnislíkaminn átti að verða „ *musteri* eða *helgidómur* “ útvalda hans. Hann leggur því til að við lítum á efnislíkama okkar sem heilagt „ *musteri* “ eða vígt til að tilbiðja hann, þar sem samband milli anda okkar og vilja hans er mögulegt, en aðeins með þeim skilyrðum sem Biblían hans hefur lýst og opinberað. Við finnum um efnið „ *að borða* “ hreint eða óhreint, í 3. Mós. 7:20-21-25, þrjár helgiathafnir sem, ef þær eru ekki virtar og óhlýðnar, leiða til þessa dóms Guðs: „ *hann verður upprættur úr þjóð sinni* .“ Alvarleiki þessa guðdómlega dóms ber vitni um þá mikilvægi sem hann gefur skipunum sínum. Maðurinn er náttúrulega yfirborðskenndur, en Guð er alveg öfugt, traustur og fastur tengdur sannleikanum sem varðar jafn mikið spádómsorð hans og tákn og raunveruleg afrek þeirra í mannlegu lífi. Mikilvægustu lexiurnar sem Guð gefur, í gegnum rit Biblíunnar, hvíla frekar á anda ályktunar en á skrifuðum bréfum. Þannig bannaði Guð manninum aldrei formlega að borða kjöt, sem hann heimilaði aðeins opinberlega eftir flóðið. En allir geta skilið að kjörfæðið var ekki þetta kjötbundna mataræði, heldur grænmetis- eða vegan mataræðið sem hann ávísaði Adam, Evu og jarðneskum afkomendum þeirra. Ennfremur heyrum við Guð monta sig af því að í fjörutíu ár, nært af himnesku manna í eyðimörkinni, var Ísrael ekki slegið af sjúkdómum. Þetta er enn ein lexía sem kærleikur Guðs leyfir okkur að læra. Hinn útvaldi getur þannig skilið að Guð vill að hann sé heilbrigður og við góða heilsu. Því aðeins þeir sem eru „ heilbrigðir “ á líkama og huga geta verið verðugir stöðu „ heilagra “. Til að uppfylla þessa væntingu munu hinir sannarlega útvöldu reyna að endurskapa aðstæður þessa lífs Ísraelsmanna sem nærðust í eyðimörkinni, einu sinni á dag, á hverjum morgni, og læra nú þegar af þessu, lexíu fyrir hvíldardaginn. Á þessum degi sér Guð ekki líkamanum fyrir fæðu, heldur gefur hann tvöfaldan skammt daginn áður, á föstudagsmorgni. Lexían sem gefin er er sú að hvíldardagurinn er settur frá af Guði, sem spámannlegt tákn um þann tíma þegar „ *maðurinn mun ekki frammar lifa á brauði* “, heldur aðeins „ *á orði Guðs* “, því að hann mun endanlega hafa gengið inn í eilíft líf. Og núverandi jarðnesk ástand okkar er skilgreint með þessu versí sem Jesús vitnar í, í Matteusi 4:4: „ *Jesús svaraði: Ritað er: Maðurinn mun ekki lifa á brauði einu saman, heldur á hverju því orði sem fram gengur af Guðs munni.* “ Í nokkur ár hef ég tileinkað mér þessa siðvenju og gert hvíldardaginn að degi algjörar föstu þar sem ég kenni og deili með bræðrum mínum og systur í Kristi, án nokkurrar veikleika, ljósinu sem opinberað er af innblásandi og endurnýjandi skapara Guði okkar.

Í eyðimörkinni leyfði Guð skepnum sínum að velja magn fæðu sinnar eftir þörfum sínum og þegar valið féll á vaktelkjöt dóu þúsundir manna af ofáti. Guðlegir lærdómar eru gefnir, en aðeins „ *þeir sem hafa eyru til að heyra* “ guðdómlegir lærdómar heyra þá og fara eftir þeim sér til gagns og til dýrðar Guðs sem þeir elska. Aftur á móti lét Guð Jesaja segja um uppreisnarmennina í Jes 6:10: „ *Gjör hjarta þessa fólks sljótt og eyru þess þung og loka augum þess, svo*

að það sjái ekki með augum sínum né heyri með eyrum sínum né skilji með hjarta sínu né snúi sér né verði læknað .“

Kærleikur er því samnýting ánægju, sem felur í sér þörfina á að vita smekk ástvinarins, án þess er ekki hægt að uppfylla væntingar hans. Biblían var skrifuð svo að allir lærðu hvað Guð telur ánægjulegt. Það sagt, þá fer viðbrögð mannsins eftir sannri eðli hvers og eins okkar. Hinir fáu útvöldu taka þessar upplýsingar til greina, og allt hitt mannkynið hunsar þær að hluta eða öllu leyti. En Guð sannleikans er ekki ánægður með það sem er aðeins að hluta og það mun valda endanlegri vonbrigðum. Hinn útvaldi þarf ekki að óttast ytri baráttuna eins mikið og þá sem hann verður að heyja innra með sér, gegn eigingirni, sem einkennir eðlilega erfingjar syndar Adams og Evu. Í fyrsta lagi, í nýja sáttmálanum sem hann stofnaði, gaf Jesús fordæmi um anda sjálfsafneitunar sem hann vill finna í lífi sinna útvöldu. Postularnir tóku við þessum lærdómi og brugðust jákvætt við og þeir hikuðu ekki við að láta hina óguðlegu vantrúuðu taka líf þeirra, sem þeir færðu sem lifandi fórn. Guð var vegsamaður með þessum vitnisburði um traust sem hann setti á loforð hans um lokaupprisuna. Því að Jesús og allir píslarvottar hans í mannkynssögunni samþykktu að deyja meira og minna hræðilega, vegna trúar sem þeir settu á guðleg loforð um „lokaumbun“; það er að segja, á „**ánægjuna**“ sem þeir myndu finna í himneskum líkama upprisu sinnar. Eftir að hafa orðið vitni að upprisu Jesú trúðu postular hans og lærisveinar á loforð hans án minnsta efa, án minnstu fyrirvara.

Í dag höfum við vitnisburð þessara fyrstu vitna Jesú Krists, en í hans fullkomlega afkóðuðu spádómlegu opinberun höfum við jafngildi upprisu Jesú. Að opna vitsmuni okkar fyrir leyndardómum sem eru enn óskiljanlegir öðrum mönnum er lifandi sönnun á kærleika Krists, endurnýjaður og aðlagður að tímum og öldum. Þessi „*vitnisburður Jesú*“, samkvæmt Opinberunarbókinni 19:10, er vitnisburður um kærleika hans til þeirra sem hugsunin um endurkomu hans gleður og umbreytir. Í hverri viku spáir sjöunda dags hvíldardagurinn því, þannig að nafnið sem gefið er síðustu opinberu alheimsstofnun hennar, „Sjöunda dags aðventistakirkjan“, sameinar tvö þemu sem verða að einu, sem varðar þessa lokaendurkomu sem beðið hefur verið eftir til einskis þrisvar sinnum og vonast hefur verið eftir frá tímum postulanna á jarðneskri þjónustu hans. Þetta er það sem samskipti hans við þá leiða í ljós, eins og sagt er frá í Matteusi 24, þar sem vers 3 segir: „*Hann settist niður á Olúfjallinu. Lærisveinarnir komu til hans í einrúmi og spurðu hann: „Seg oss, hvenær verður þetta? Og hvert mun tákn komu þinnar og endaloka veraldar?*“ Takið vandlega eftir fyrsta svari hans, því það er grundvallaratriði í lýsingu á um það bil tvö þúsund ára kristinni trú: vers 4: „*Jesús svaraði þeim: „Varist að enginn blekki ykkur.*“ Því að þessi viðvörðun hafði þegar haft miklu minni áhrif á þá en afkomendur þeirra, þar til hann kom aftur.

Í dag, í lok vorsins 2023, upplýst af dulkóðuðum spádómi, getum við skilið mikilvægi þessarar viðvörðunar sem Jesús gaf, þar sem Guð hefur gefið okkur að bera kennsl á sönnunargögnin sem fordæma, eitt á fætur öðru, hinar ýmsu gerðir kristinna trúarstofnana sem eru dreifðar um jörðina, allar fórnarlömb satanískrar „**tælingar**“. Það eru því innan við sex ár eftir fyrir hvern útvaldan til að uppgötva að spádómlega opinberunin er ástarbréf frá Guði til þeirra sem hann

elskar, því trú þeirra og áhugi á þessum helgustu hlutum, sem hann hefur búið þeim, vitnar um að þeir elska hann líka mjög. Þannig, rétt eins og segullinn dregur aðeins að sér járn og stál og hunsar alla aðra málma, laðar Guð með kærleika sínum aðeins að sér þá sem hafa köllun og eðli til að laðast að honum. Þeir einir munu eftir standa eftir sex þúsund ára jarðneska útvalningu. Hafðu því í huga að, eins og Jesús sagði á sínum tíma, þú býrð umkringdur lifandi látnum sem eiga aðeins fáein ár eftir af lífi sínu. Lærðu og sættu þig við hugmyndina um endanlega aðskilnað því að jarðneskir vinir þínir og ástvinir, of léttir fyrir dóm himinsins, munu brátt tortímast, eyðilagst af stríði, hungursneyð, dauðleika og sjúkdómum hennar, eða að lokum, vorið 2030, á dýrðardegi endurkomu „Konungs **konunga og Drottins drottna**“, af almáttugum Guði YaHWéH, Mikael, Jesú Kristi.

Verið óhrædd við að deila fréttum af þessari dýrðlegu endurkomu og mjög einföldum skýringum hennar með þeim sem eru í kringum ykkur, því þessi þekking er ykkar forréttindi frammi fyrir Guði og mönnum. Þessar upplýsingar gefa hverjum og einum tækifæri til að opinbera sitt sanna eðli, og þetta án nokkurrar sérstakrar áhættu fyrir ykkur. Guð verndar þá sem tilheyra honum og hann þarfnast þeirra á lífi, til að vegsama sig í þessari síðustu „aðventista“ trúarprófaun sem hófst vorið 2018 og lýkur vorið 2030.

Ég get ekki látið þetta þema um kærleika Guðs ógert án þess að minnst á þetta efni sem er mér kært, því það varðar kærleika sannleikans. Það er í mér, eitthvað sem tengist eðli mínu, ég hata lygar í öllum sínum myndum frá fæðingu. Hvort sem það er kallað brandari, dæmisaga, blekking, þá er það enn viðurstyggileg lygi, því hún blekkir traust mannsins og hefur aðeins óþægilegar afleiðingar þjáningar og vonbrigða. Guð gefur honum djöfulinn sem föður, það er röksemdafærsla sem hvetur til að fyrirlíta hann, til að hata hann.

Aftur á móti byggir það upp traust þeirra sem heyra hann að deila sannleikanum. Jesús Kristur gaf þessa meginreglu í Matteusi 7:12: „**Allt sem þér viljið að menn gjöri yður, það skuluð þér og þeim gjöra. Því að þetta er lögmálið og spámennirnir.**“ Enginn útvalda Krists vill láta blekkjast og hann getur ekki sjálfur blekkt náunga sinn. Guð byggir einingu sinna útvalda á því að þeir deili sannleika hans og öllum sannleikanum, hvort sem hann er guðlaus eða andlegur. Ást á lygum er viðmið fyrir sonu djöfulsins samkvæmt Opinberunarbókinni 22:15: „**Burt með hundana og töframennina og siðleysingjana og morðingjana og skurðgoðadýrkendurna og hvern þann sem elskar og lýgur!**“ Í þessari síðustu fullyrðingu staðfestir Jesús tvær fyrri fullyrðingar sem vitnað er í í Opinberunarbókinni 21:8 og 27. Þessi þrefalda fordæming á „**lygi**“ á við um allar verur sem hann hefur ekki valið sem útvaldar. Og fyrir hans útvöldu er þessi réttláta fordæming Guðs á „**lyginni**“ svarið við stærstu ósk þeirra; viðbrögð hans við „**ást þeirra á öllum opinberuðum sannleika hans**“.

Hvaða tákn getum við borið kennsl á ást? Með því að meta nærveru og deila með hinum guðdómlega eða mannlega ástvini. Þeir sem elska hver annan eru ekki í neinum flýti eða löngun til að skilja. Guð gerir engin mistök og hann ber kennsl á sína útvöldu með sömu hegðun gagnvart honum. Við skiljum hann eftir með eftirsjá að kvöldi til aðeins til að finna hann aftur að morgni í úthvöldum líkama. Og nám opinberana hans er fylgt eftir af þrautseigju og festu. Fyrir ung hjón væri einangrun tilvalin svo að þau geti, fjarri öðrum mönnum, lært að byggja

upp líf sitt saman með því að reiða sig á hvort annað. En í nútímalífinu hefur algjört andstæða þessarar hugsjónar orðið útbreidd. Mannverur þyrpast inn í borgir sem eru jafn ógnvekjandi að stærð og freistingum sem þær bjóða íbúum sínum. Aðskilnaðurinn frá hans útvöldu, frá heiminum og viðmiðum hans, er enn vegna kærleika Guðs. Hann bar skýran vitnisburð um þetta með því að leiða fyrsta Ísrael sinn inn í arabísku eyðimörkina, þar sem þeir voru fullkomlega varðir fyrir illum áhrifum heiðingja þess tíma. Það er því ekki erfitt að skilja að Guð óskar kristnum útvöldum sínum sömu aðskilnaðar, ef ekki líkamlegrar, þá að minnsta kosti andlegrar og andlegrar. Útvöldu nútímans vita að *á degi endurkomu Krists*, „í „*Um nóttina verða tveir í einni rúmi, annar tekinn og hinn eftir skilinn*,“ samkvæmt Lúkasi 17:34. Þeir sem elska lygar munu ekki deila eilífð þeirra sem elska sannleikann sem Guð kennir í sinni heilögu Biblíu; jafnvel þótt þau væru gift og væru trú hvort öðru.

Kærleikurinn er ástæðan fyrir því að Guð skapaði frjálsa hliðstæðu. Þessi kærleikur er því settur í upphaf sköpunar hans á frjálsum og sjálfstæðum lifandi verum, bæði himneskum og jarðneskum. Og rökrétt er að æðsta mikilvægi hans gerir hann að mælikvarða og staðli fyrir guðdómlega dómgreind. Guð skapar frjálst líf til að velja í því sína útvöldu, sem hann greinir eftir þeim kærleika sem þeir bera til hans. Og skýringin sem ég mun þróa hér ber vitni um þetta: trú er háð „**greind**“. Dan 12:3 og 10 staðfesta þennan óaðskiljanlega tengsl sem sameinar „**greind**“ og útvalningu: „**Þeir sem eru hyggðir munu skína eins og björt himinsins, og þeir sem leiða marga til réttlætis munu skína eins og stjörnurnar um aldir alda. .../... Margir munu hreinsaðir verða, hvítir og skínandi, hinir óguðlegu munu breyta óguðlega og enginn hinna óguðlegu mun skilja, en þeir sem hafa skilning munu skilja.**» Hvernig sýna hinir útvöldu sig vera „**greindari**“ en aðrir menn? Þversagnakennt, með auðmjúkri og einföldu viðhorfi sínu, sem gerir þeim kleift að setta sig við stöðu verunnar sem Guð gefur þeim. Og þar af leiðandi leiðir greind þeirra þá til að samþykkja að lúta almáttugum Guði sem skapaði þau. Þetta er náttúruleg viðbrögð sem dýrin sjálf eru gædd og kallast sjálfsbjargarhvöt. Greindur maður hefur jafn mikla ástæðu og dýrin til að leitast við að lengja líf sitt. Ennfremur, í trúarlegri skuldbindingu sinni, bíður honum ánægjuleg óvænt uppákoma: hann mun uppgötva að skapari hans, Guð, upphefur kærleika og sanna réttlæti.

Allir vita að samkvæmt vinsæla máltækinu „er ekki hægt að skipa ástinni; hún er ekki hægt að skipa.“ Þetta er vegna þess að ástin er háð persónulegu eðli okkar þar sem vilji okkar skiptir engu máli. Enginn getur útskýrt hvers vegna við elskum þetta eða hitt. Þetta er svo satt að annað máltæki segir: „Smekkur og litir eru ekki ræddir.“ Og það á jafnt við um hluti og lifandi verur, menn eða dýr. Hvernig getum við þá í þessu tilfelli útskýrt þetta vers úr 5. Mósebók 6:4-5 þar sem Guð lýsir yfir: „*Heyr, Ísrael! Jahve, Guð vor, er einn Jahve. Þú skalt elska Jahve, Guð þinn, af öllu hjarta þínu, af allri sálu þinni og af öllum mætti þínum. Og þessi boðorð, sem ég legg fyrir þig í dag, skulu vera í hjarta þínu.*“? Og í Matteusi 22:37 vitnar Jesús aftur á móti í orð vers 4 og bætir við „**og af öllum huga þínum**“. Á þennan hátt vitnar hann um að einstakur guðlegur sáttmáli byggður á þessum gildum heldur áfram í nýja sáttmálanum sem dauði hans mun koma á fót. Guð er þó ekki ókunnugt um að ekki er hægt að skipuleggja kærleika.

Hvers vegna gerir hann þetta þá? Svarið er þetta: Samkvæmt þessum þætti gefnar skipunar lýsir Guð samsettri mynd af hinum útvöldu sem hann þráir að frelsa og sem hann kallar „**Ísrael**“ til að vera „sigursælir fyrir Guði“. Hann býður mönnum að uppfylla valviðmið hans. Hinir útvöldu geta uppfyllt það án vandræða; en restin af mannkyninu getur það ekki. Reyndar er þessi lýsing ætluð til að útiloka frambjóðendur til hjálpræðis sem eru þess ekki verðugir, vegna þess að þeir uppfylla ekki þau persónueinkenni sem hann krefst. Guðdómlega boðorðið „**þú skalt elska**“ fordæmir því alla sem „elskar ekki“ það sem boðið er. Og með því að lýsa staðlinum hjálpræðisins dæmir Guð og fordæmir allt sem samsvarar því ekki. Vers í Biblíunni vara manninn við því hvernig hann nálgast Guð. Og rökfærsla sannrar „**greindar**“ gerir okkur kleift að skilja að sá sem segist vera Guð án þess að elska hann, eins og hann krefst, drýgir tvöfalda synd. Þetta er vegna þess að birt guðleg krafa bannar honum að segjast vera Guð; vitandi að óhlýðni hans gerir hann óverðugan þess á augljósan og óumdeilanlegan hátt. Hlýðni og óhlýðni eru tveir stuðningsþættir dómar Guðs. Sönn kærleikur er náttúrulega hlýðinn og hinir útvöldu sem elska Guð og biblíulega sannleika hans á náttúrulegan hátt eiga ekki í neinum stórum erfiðleikum með að laga sig að opinberuðum guðdómlegum kröfum. Á sama hátt, hins vegar, óhlýðnast uppreisnargjarn vera sem veit ekki hvernig á að elska Guð, samkvæmt hans staðli, honum og segist samt vera Guð, til hjálpræðis síns, trúarleg skuldbinding hans gerir hann sekari en sannarlega vantrúaður trúleysingi maður. Þetta vers úr Jóhannesi 17:3 staðfestir þessa greiningu að fullu: „*Og þetta er hið eilífa líf að þeir þekkja þig, hinn eina sanna Guð, og Jesú Krist, sem þú sendir.*“ Að þekkja Guð er að þekkja kröfu hans um sannan kærleika sem hlýðir og framfylgir öllum hans guðdómlega vilja. Þetta annað vers úr 2. Tím. 2:19 segir það sama og bætir við strangri viðvörun gegn „**lögleysi**“: „*En undirstaða Guðs stendur traust og hefur þetta innsigli: Drottinn þekkir sína, og: Sá sem ákallar nafn Drottins, hverfi frá lögleysi.*“ Þetta „**lögleysi**“ byrjar þegar á því að krafist er hjálpræðis Jesú Krists, en óhlýðni, sem gerir hinn kallaða óverðugan, bannar honum að gera það. Og þriðja ^{boðorðið} staðfestir þetta bann með því að segja í 2Mós 20:7 : „**Þú skalt ekki leggja nafn Jahve, Guðs þíns, við hégóma, því að Jahve mun ekki láta þann ósýknan, sem leggur nafn hans við hégóma.**“

Í dæmisögu sinni um synina tvo staðfestir Jesús að hlýðinn kærleikur er vitnisburðurinn sem gerir honum kleift að réttlæta sína útvöldu. Við finnum það í Matteusi 21:28-31: „*Hvað líst yður? Maður nokkur átti tvo sonu. Hann gekk til hins fyrsta og sagði: „Sonur minn, farðu og vinn í dag í víngarði mínum.”“ Hann svaraði: „Ég vil ekki.” Þá iðraðist hann og fór. Hann sneri sér að hinum og sagði það sama. Og hinn sonurinn svaraði: „Ég vil, herra.” Og hann fór ekki. Hvor þeirra tveggja gerði vilja föðurins? Þeir svöruðu: „Sá fyrri.” Og Jesús sagði við þá: „Sannlega segi ég yður: Tollheimtumenn og vændiskonur munu ganga á undan yður inn í Guðs ríki.” » Gyðingarnir sem Jesús talar við gefa honum rétt svar. Með því að gera það vitna þeir um að þeir séu heilbrigðir og því hræðilega sekir, því þeir hegða sér sjálfir eins og óhlýðnir synir sem segja við Guð: „Ég er fús“ að þjóna þér, en gera það ekki. Þessir tveir synir táknuðu upphaflega þjóna Guðs í sáttmálum tveggja. Fyrri sonurinn var ímynd heiðingjanna sem stóðu utan þjónustu Guðs, en á þeim tíma sem ákveðinn var fyrir trúskipti þeirra sýndu þeir*

síga afar ákafa í verki hans, sem þeir myndu ganga inn í fyrir tilstilli Jesú Krists. Annar sonurinn táknaði Ísrael Gyðinga, sem Jesús bauð sig fram fyrir til að ljúka hjálpræðisáætlun Guðs. Með því að tilkynna að þessi sonur hefði sagt: „*Ég er fús, Drottinn,*“ en hann fór ekki, spáði Jesús að gyðingapjóðin myndi neita að viðurkenna hann sem Messías sem Guð sendi. Þess vegna er dómur hans lýst á þennan hátt: „*Sannlega segi ég yður: Tollheimtumenn og vændiskonur munu ganga inn í Guðs ríki á undan yður.*“ En þessi dæmisaga rætist aftur í nýja sáttmálanum og synirnir tveir eru aftur táknaðir þar, að þessu sinni í kristinni trú. Milli hinna kölluðu útvöldu og hinna kölluðu föllnu er það enn helgun, það er að segja, raunveruleg hlýðni í framkvæmd, sem skiptir máli og réttlætir útvalningu í guðlegri útvalningu.

Þegar ein af sköpunarverum Guðs segist vera þjónn hans, þá þekkir Guð verk hans og hvernig trú hans birtist. Hinn útvaldi hlýðir honum og vegsama hann, en hvað með þann sem óhlýðnast honum? Krafa hans um hjálpræði birtist í formi „*hroka*“ sem Guð refsar að lokum með dauða, og sérstaklega með „*öðrum dauða*“.

Til að skilja hugsun Guðs til fulls skulum við byrja á hjálpræðisáætlun hans. Í Opinberunarbókinni 17:8 tökum við eftir að Guð þekkir nöfn allra sinna útvöldu sem endurleystir voru með blóði Jesú Krists á þeim 6.000 árum sem voru fráteknar fyrir þetta valferli. Það er því fyrir það sem eftir er, sem varðar vantrúaða, vantrúaða og uppreisnarmenn, að hann skipuleggur þróunaráætlun. Því að guðdómleg sköpunaráætlun hefur tvö meginmarkmið: hið fyrra felst í að velja sína eilífu útvöldu og hið síðara varðar dóm og endanlega tortímingu hinna óútvöldu. Dómur Guðs býður alltaf aðeins upp á þessa tvo algerlega andstæðu valkosti: „*líf og gott; dauða og illt*.“ Við verðum að gera okkur grein fyrir þessu, en „*mynd Guðs*“ fannst aðeins í Adam fyrir frumsyndina. Þegar þessi synd var drýgð missti hann þessa „*mynd Guðs*“ sem var skipt út í honum fyrir mynd djöfulsins, sem hann kaus að hlýða. Þessi „*mynd Guðs*“ fannst aðeins í manneskju í Kristi, englinum Míkael holdgervingur í Jesú. Með því að eta ávöxt „*skilningstrésins góðs og ills*“, tákni djöfulsins í uppreisn, varð Adam, eftir Satan, að „*skilningstré góðs og ills*“ sem aðeins gat miðlað til afkomenda hans hræðilegri arfleifð dauða og bölvunar. Eftir hann gat sátt við Guð aðeins fengist með endurlausnarverki sem byggðist á Jesú Kristi og sjálfviljugri friðþægingarfórn hans. Og þar til hann kom til jarðar voru dýrafórnir á undan honum og táknuðu hann frá Adam. Og það er í þessari frelsandi þjónustu sem Jesús, í Kristi, vitnar um gífurlegan kærleika Guðs til sinna útvöldu, sem hann kemur til að frelsa með því að friðþægja fyrir syndir þeirra í þeirra stað.

Kærleikur Guðs, sem þannig er sýndur, er slíkur að aðeins hans útvöldu geta metið og metið gildi hans. Það er sannarlega hneykslanlegt að sjá kærleika Guðs nýttan og krafist af verum sem sýna sig algerlega óverðuga þess með því að draga hjálpræðið niður í trúarlegt merki. Þeir sem kenna þetta eru líkari Rómverjum, sem köldulega ráku nagla í úlniði og fætur krossfesta, en auðmjúkum postulum Jesú Krists, sem þeir gera þó tilkall til sem lögmættra sögulegra erfingja. Þeir vita ekki að þeir eru dæmdir af Guði sannleikans, Heilögum Anda, sem ekkert er hulið fyrir eða getur verið hulið. Fyrir hans útvöldu er enginn vafi á því að þessi fullkomni, heilagi og réttláti Guð hefur dæmt

og fordæmt þessar óverðugu verur; spádómlegar opinberanir hans bera vitni um þetta. En fullnæging dóms hans á sér aðeins stað þegar hann kýs að gera það. Einnig, meðan beðið er eftir þessari stund, verður eingyðistrúarbrögðin að varðveita „ruglaða“ þátt sinn sem gerir hana að erfingja íbúa Babýlonsturnsins.

Áður en himneskur faðir okkar opinberaði kærleika sinn á háleitan hátt þurfti hann að undirbúa fólk sitt, holdlega Ísraelsþjóðina. Vissulega getum við ekki annað en viðurkennt þá gríðarlegu breytingu sem má sjá á því hvernig Guð var almennt litið á og dæmdur af mönnum gamla sáttmálans og þeirra sem urðu í nýja sáttmálanum. Hugmyndirnar um Guð eru í algjörum andstæðum. Rétt eins og í gamla sáttmálanum var minningin um hinn ógnvekjandi Guð sem talaði af tindi Sínaífjalls varðveitt, trúir fjöldi falstrúaðra í nýja sáttmálanum ekki lengur að Guð sé fær um að refsa, drepa og enn verra, útrýma. Og þessi niðurstaða er vegna þess hvernig Kristur var sýndur á hinn krossfesta, veikburða og bróðurlega. Því var nauðsynlegt fyrir Guð að undirbúa, milli sáttmála sinna tveggja, boðskap sem myndi leyfa útvöldum hans að skilja ástæðuna fyrir þessari gríðarlegu breytingu sem nýi sáttmálinn myndi koma til leiðar, svo að þeir gætu meðtekið hann og aðlagð sig að honum. Þessi boðskapur er sá sem Guð kennir í gegnum vitnisburð Jobs, síns „*trúa og óaðfinnanlega þjóns*“.

Hvað hugsuðu Gyðingar gamla sáttmálans í raun um synd og refsingu Guðs? Vinirnir þrír sem Job hittir í sársaukafullri vitnisburði sínum eru allir sammála um þetta atriði: ef Guð slær Job, þá er það vegna þess að hann hefur syndgað gegn Guði. Og þessi hugsun var meðal langflestira Gyðinga, og hún er réttlæt看leg vegna þess að rit Móse kenna hvergi að saklausir verði að vera refsaðir af Guði; að minnsta kosti ekki í lögum hans, því án þess að Gyðingar hefðu skilið það skýrt eða tekið eftir því, kenndu helgisiðir fórnar saklausra dýra þegar þá hugsun að saklaust fórnarlamb gæti komið í stað syndugs manns, borið og friðþægt fyrir syndir hans í hans stað. Og þannig, í hinum endanum, í nýja sáttmálanum, kom falskristni til að fordæma þá hugsun að Guð refsi synd. Sannleikurinn lá auðvitað einhvers staðar á milli þessara tveggja afar andstæðra hugsana. Og Guð notar reynslu Jobs með því að opna himininn fyrir okkur, þar sem hann leyfir okkur að uppgötva samtal sem hann deilir við Satan, óvin sinn. Í þessum vitnisburði, áður en hann slær hann, staðfestir Guð dóm sinn yfir Job, sem hann telur vera „*trúan og réttlátan*“. Og hann leyfir okkur að uppgötva hvers vegna saklaus vera eins og hann er sleginn af Guði. Job er hins vegar algerlega ómeðvitaður um þessa áskorun sem setur Satan upp á móti Guði og þar sem hann er, fyrir Kristi, eins og „tveir geithafrar“ á „friðþægingardeginum“, gerður að synd, það er að segja, meðhöndlaður eins og syndari. Tilgangur þessarar lexíu er að leyfa útvöldum sínum að skilja hvers vegna Kristur dó árið 30 e.Kr., krossfestur miðvikudaginn 3. apríl, aðfangadag páskahátíðarinnar. Því að Kristur, fullkominn og saklaus, mun deyja til að friðþægja fyrir syndir útvöldu sinna. Og eftir hann munu postular hans og lærisveinar einnig deyja, drepnir þótt saklausir séu. En því miður, mannlegt eðli fellur alltaf í óhóf, og snúningsáhrif þessara vitnisburða úr Biblíunni og sögunni eru þau að almenn kristin hugsun okkar tíma telur að það að vera sleginn dauður fyrir trú sína sé sönnun fyrir áreiðanleika þessarar trúar. Og ekkert er rangara en þessi rökfærsla. Reyndar sannar dauðinn og viðurkenning á honum alls ekkert á okkar tímum. Það sannaði sanna trú á

tímum ofsókna, en frá því að trúarfriður var stofnaður eftir 1800 og 1844 hefur hin sanna trú verið sýnd í kærleika til sannleikans sem kenndur er í Biblíunni, og einkum frá 1843 í kærleika til sannleikans sem er að finna í spádómstextum þessarar Biblíu. Leiðin frá lögmálinu til trúar var einnig leiðin frá „harða“ Guði til „elskandi“ Guðs. Sannleikurinn var þó enn annar, því þessi hörku Guðs í gamla sáttmálanum fylgdu þegar fjölmargar sannanir fyrir kærleika hans. En til að skilja þessa „hörku“ sem eignuð er Guði verðum við að skilja hvernig og hverjum Guð eignar þessa tegund hugsunar. Í dæmisögu sinni eignar Jesús þessa óréttlátu sýn á Guð ótrúa þjóninum sem hann hafnar og fordæmir. Og þessi opinberun eignar þennan illgjarna dóm, sem telur Guð „harðan“, uppreisnargjörnum Gyðingum gamla sáttmálans, en einnig eftir þá, fólkskum, uppreisnargjörnum kristnum mönnum hins nýja.

Í raun hefur Guð alltaf verið sami kærleiksguðinn, en hann þurfti að þjálfa sína útvöldu í gegnum tvær kennslustundir í röð sem byggðust á nauðsyn þess að virða fullkomna réttlæti. Í gamla sáttmálanum lærðu hinir útvöldu staðla guðlegra laga, það er að segja staðalinn um nauðsynlega hlýðni. Í nýja sáttmálanum sáu hinir útvöldu Guð greiða, í þeirra stað, verðið sem fullkomin réttlæti hans krafðist. Hann bauð lífi sínu í Kristi til að endurleysa syndir sinna útvöldu til að geta frelsað þá, löglega, með því að hreinsa þá svo að þeir gætu notið reisnarinnar til að deila eilífð hans.

Þessi rannsókn leiðir okkur í ljós að Jobsbók er ekki aðeins saga um upplifun af stórfenglegri trúfesti, heldur einnig opinberaður spádómlegur lærdómur. Því að mikill áhugi hennar er að kynna opinberun sem vitnar um að Guð boðar framtíðarhegðun Gyðinga sem voru samtímamenn Krists. Ennfremur leiðir hún í ljós eðli þess helsta syndar sem þjóðin mun fremja, sameiginlega, með því að miða á fordómanna, samkvæmt þeim: refsing er eingöngu af völdum syndar þess sem refsað er. Og áhugi þessarar opinberunar er mjög mikill fyrir okkar tíma, þar sem sömu fordómar blekkja fjölda falskra kristinna manna og falskra trúarbragða. En ættum við að vera hissa á þessu? Fyrsta Mósebók **spáir aðeins** í gegnum sjö daga sköpunarinnar; allir sköpuðu þættirnir eru jafnmargir **spádómlegir tákn** um hjálpræðisverkefnið og jarðneskar afleiðingar þess. Ennfremur, með því að tákna Biblíuna og rit hennar um sáttmálana tvo, gefur Guð þeim titilinn „**tveir vottar**“ sína í Opinberunarbókinni 11:3 og í vers 10 í þessum 11. kafla lesum við: „*Og þeir sem á jörðinni búa munu fagna og fagna yfir þeim og senda hver öðrum gjafir, því að þessir tveir spámenn kvelja þá sem á jörðinni búa*“ . Þessir „**tveir vottar**“ eru því Guði, hans „**tveir spámenn**“ . Og við getum þá skilið að allt sem ritað er í sáttmálum tveggja, í þessari Biblíu, hefur **spámannlegan tilgang** . Og að öll þessi kennsla er eins og þræðir kærleikans sem vefa réttlætisklæði sem krafist er fyrir útvöldu stöðu endurleystra kallaðra hans.

Í lok frásagnarinnar af reynslu Jobs opinberar Guð dóm sinn yfir hegðun fjögurra einstaklinganna sem lýst er. Hann fordæmir vinina þrjá og réttlætir Job. Á degi hins upprisna Krists mun Guð fordæma gyðingapjóðina og þrjá hirða hennar: borgaralegt vald, klerkastéttina og falsspámennina, og hann mun hins vegar réttlæta þjónustu Jesú og trú postula hans. Sorg þeirra mun umbreytast í æðsta gleði og efi mun sópast burt og í staðinn koma vissu. Þannig, á sama hátt og af sömu ástæðum, á sínum tíma, fá Job, Kristur og hans útvöldu laun sannrar og

ósvikinnar trúfesti. Og við höfum séð frá upphafi rannsóknarinnar á þessu þema sannrar ástar að endirinn á hjálpræðisáætluninni sem Guð hefur framkvæmt er betri en upphafið, því það er í þessum enda sem ljósherinn fær laun sín; sá sem réttlætir ástina, fyrir Guð og fyrir sköpunarverur hans.

Í þessum lexíu úr Jobsbók verðum við að taka eftir einu mikilvægu atriði. Job og þrír vinir hans vilja heiðra hinn mikla skapara Guð og rifja upp ástæðurnar fyrir því að heiðra hann. Þetta á einnig við um hin ýmsu kristnu eða eingyðistrúarbrögð nútímans. Hins vegar fordæmir Guð vinina þrjá og réttlætir Job. Munurinn á dómi Guðs byggist því á mismunandi eðli þessara fjögurra mannanna. Með sýn á Guð sem harðan Guð spá vinirnir þrír, aðalatriðið, fyrir vantrúaða Gyðinga sem bjuggust við að Kristur myndi hefja opna stríð gegn Rómverjum samtímans. Þeir gátu því ekki skilið að Jesús kom til jarðar eingöngu í andlegri baráttu, því hann kom aðeins til að færa guðdómlega náð sem aflað var með friðþægingardauða sínum. Holdlegir trúaðir okkar tíma eru heldur ófærir um að forgangsraða stranglega andlegum gildum. Aftur á móti reynist Jobs okkar tíma færir um þetta, og Guð blessar þá með því að gefa þeim sífellt meira ljós, þannig að Biblían verður hattur hins guðdómlega töframanns sem opinberar skýringar á lexíum sem hafa verið misskilnar og rangtúlkaðar í þúsundir ára.

Þetta hlutverk Jobs, sem spáir um Jesú Krist, leiðir mig til að skilja hvers vegna Guð nefnir í Esekíel 14 þessi þrjú nöfn sem fyrirmyndir um sína útvöldu: „**Nóa, Daníel og Job**“. Þeir eru allir „**spámenn**“ Guðs og bera með sér þætti Krists og þrjú nöfn þeirra **spá fyrir um þrjá** þætti verks hans **í röð**: „**Nói**“ er dæmigerður útvaldur hinna **endurleystu** sem **spáir** fyrir flóðið; „**Daníel**“ er dæmigerður útvaldur hinna **endurleystu** sem **spáir** fyrir sáttmálana tvo; og „**Job**“ er dæmigerður útvaldur hinna **endurleystu** sem **spáir** fyrir friðþægingarfórn Jesú Krists. Reynsla hans undirbýr skilning á orðunum í Jesaja 53:3 til 9: „*Hann var fyrirlitinn og útskúfaður af mönnum, maður sorgar og kunnugur harmi, og eins og sá sem menn huldu andlit sín fyrir, fyrirlitum vér hann, matum hann ekki.*“ Þótt hann hafi borið þjáningar vorar og borið sorgir vorar, og þó álitum vér hann sleginn, sleginn af Guði og hrjáðan. Þó var hann særður fyrir vorar syndir, kraminn fyrir vorar misgjörðir. Hegtunin, sem oss veitti frið, var niður á honum, og fyrir benjar hans erum vér læknir. Vér höfum allir villst af leið eins og sauðir, hver og einn sneri sína leið, og Drottinn hefur látið misgjörð vor allra niður á honum. Hann var kúgaður og hrjáður, en hann lauk ekki upp munni sínum, eins og lamb sem leitt er til slátrunar, og eins og sauður þeginn fyrir klippurum sínum, lauk hann ekki upp munni sínum. Hann var tekinn burt frá angist og frá dómi, og hver af hans kynslóð hefur trúað því, að hann hafi verið útrýmt úr landi lifenda og sleginn fyrir synd þjóðar minnar? Þeir gjörðu hann að gröf með óguðlegum, gröf með ríkum, þótt hann hefði ekki framið neitt ofbeldi og engin svik væru í munni hans. »

Hinn vitri konungur Salómon, þekktur sem Prédikarinn, sagði í bók sinni með sama nafni: „*Ekkert er nýtt undir sólinni; það sem hefur verið, hefur verið.*“ Innblásinn af Guði var Salómon ekki að tala um tæknilegar nýjungar sem höfðu aðeins komið fram frá miðri 19. öld. Hann var að gera þessar athugasemdir um hegðun engla og manna. Því að hugsunarháttur þeirra er stöðugur óháð tíma. Og Guð sér þá endurnýja sömu syndir sem framleiddar eru af uppreisnargjörnum

öndum sem eru sambærilegir hver við annan. Og meðal mannfjöldans finnur hann sína útvöldu, fáa að tölu, en einir réttlæta hjálpræðisáætlun hans. Því það er til að velja þá að hann sýnir sannarlega guðlega þolinmæði gagnvart verum sem gjörðir þeirra hætta aldrei að pirra hann. Og í guðlegri visku sinni skipulagði hann valverkefni sitt með því að bjóða mannkyninu vitnisburð um einstaka jarðneska reynslu, sem ætlað er að vera þekkt öllum mönnum. Guð gaf sjálfum sér á jörðu fólk sem hann kenndi og leiddi guðlega, í guðdómlegum krafti sínum og staðli. Þessi staðreynd er í sjálfu sér sannkallað kraftaverk, því engin önnur þjóð í sögu jarðarinnar hefur þekkt þessi forréttindi.

Hann gaf þessu fólki nafnið „*Ísrael*“, sem hann hafði þegar gefið ættföðrinum Jakob eftir að hann hafði glímt við hann um nóttina. Þar sem Jakob hafði staðist þessa baráttu lengi batt Guð enda á hana með því að slá hann á mjöðmina. Jakob uppgötvaði að hann var að glíma við Guð og bað Guð um að blessa sig. Guð lýsti þá yfir blessun sinni og gaf honum nafnið „*Ísrael*“, sem þýðir: sigursæll með Guði. Þetta nafn varðar því fyrst og fremst Jakob sjálfan, en í spámannlegum táknrænum tilgangi mun þetta nafn einnig tákna, andlega, samansöfnun hinna útvöldu þar til Jesús Kristur kemur aftur vorið 2030.

Fólkið sem kemur úr þrældómi Egyptalands fær einnig þetta nafn. En það eru ekki aðeins hinir útvöldu sem koma úr þessu landi, því hinir sannarlega útvöldu eru mjög sjaldgæfir í þessum fjölda sem Guð frelsaði. Þessi hópur, sem er holdlega kominn af Abraham, er eins og aðrir menn sem dreifðir eru um öll byggileg lönd. Þeir eru hvorki betri né verri og þannig, þegar þeir eru safnaðir saman, mynda þeir sýnishorn af öllum viðmiðum mannlegs eðlis og eðlis, með öllum eiginleikum sínum og göllum. Og þessi nákvæmni er mikilvæg til að skilja þá vantrúuðu og uppreisnargjarnu hegðun sem þetta fólk mun sýna á 1.500 árum sáttmála síns við Guð. Ísrael hafði vitsmunalega þekkingu á guðlegum kenningum, en það hafði einnig uppreisnargjarna eðli annarra þjóða jarðarinnar. Þess vegna eru 1.500 ára reynsla þess og hegðun þess gagnvart Guði fyrirmynd til viðmiðunar fyrir allar þjóðir jarðarinnar. En þessi fyrirmynd er fyrirmynd þeirra galla og synda sem stöðugt hafa verið drýgðar í gegnum sögu þess. Og í frásögn Biblíunnar af reynslu hans finnum við stundum sannarlega útvalda sem Guð hefur valið. Þau skera sig úr frá öðrum með fyrirmyndar trúfesti sinni.

Þegar Salómon lýsir yfir: „*Ekkert er nýtt undir sólinni*“, vísar hann til þeirra mistaka sem Ísrael framdi; mistaka sem menn munu endurtaka á meðan nýja sáttmálinn gildir. Syndarar okkar tíma hafa ekkert fundið upp. Syndarar Sódómu og Gómorru og þeir sem tilheyra Gyðingapjóðinni eru á undan þeim. Þess vegna er holdlega Ísrael enn fyrirmyndin að þeirri uppreisnargjarnu afstöðu sem Guð fordæmir allt til þess marks að eyða henni, árið 70 e.Kr. af rómverskum hermönnum sem þeir gerðu stöðugt uppreisn gegn, eftir að hafa beint staðið gegn Guði sem var falinn í manninum Jesú Kristi.

Eftir þessa gyðinglegu reynslu geta menn um alla jörð, sem uppgötva hana með því að lesa Biblíuna, þekkt og uppgötvað eðli hins ósýnilega lifandi Guðs. Það á því skilið nafnið „*tveir vottar*“ eða „*tveir spámenn*“ sem andinn gefur því í Opinberunarbókinni 11:3 og 10, því hlutverk þess er að vitna og spá fyrir um framtíðina fyrir Guð, þar sem gallar fortíðarinnar munu óhjákvæmilega endurnýjast af öllum mönnum sem eru uppreisnargjarnir og vanþakklátir. En sem

betur fer fyrir hina útvöldu vitna sögur Biblíunnar einnig stöðugt um þolinmóða kærleika Guðs. Því hann gerir muninn á þjónum sínum. Hann blessar hina trúuðu og fyllir þá með ljósi sínu og steypir þeim sem vanmeta og því fyrirlíta mátt hans, dýrð hans, opinberaðan og yfirlýstan vilja hans og helgustu spádómlegu opinberanir í myrkur fáfræði og skilningsleysis.

Með því að viðhalda þessari gyðinglegu fyrirmynd sem viðmiðun alla tíma, vitandi að „ **Guð breytist ekki** “ eins og hann segir í Mal. 3:6, er hver manneskja fær um að vita hvernig Guð dæmir hann. Hinn mikli skapari Guð getur þannig valið hann, ef hann telur hann verðugan, eða þvert á móti, látið hann fylgja mótsagnakenndri uppreisnarleið sem leiðir hann til endanlegrar, endanlegrar tortímingar. Og þannig getur hann, með því að fylgjast með verkum þeirra, skipt þeim í tvo algerlega andstæða hópa. Hann setur sér til hægri, á hlið blessunar sinnar, þá sem hann dæmir „ **greinda** “, og hann setur sér til vinstri, á hlið bölvunarinnar, þá sem hann dæmir „ **óguðlega** “. Þetta efni á skilið að vera undirstrikað, því andstæða „ **greindra** “ eru fáfróðir eða heimskir. En Guð kýs að standa gegn honum „ **óguðlega** “, sem gerir honum kleift að sýna fram á samtímis tvenns konar andstæður sem eru afar mikilvægar fyrir hann. Með ályktun skiljum við að þessar tvær hópar standa gegn góðu fólki gegn „ **vondu fólki** “ - það er að segja, góðu fólki gegn vondu fólki og „ **greindu** fólki“ gegn heimskulega fáfróðu fólki. Og ef Guð fordæmir „ **vondu mennina** “ er það vegna þess að illska þeirra er fyrst og fremst beitt gegn honum.

Guð er kærleikur, algjörlega og fullkomlega kærleikur. Þess vegna, til að hafna slíkum kærleika, verður maður sannarlega að vera „ **vondur** “, vanþakklátur og tilfinningalaus. Þessi persónueinkenni eru greinilega ekki til þess fallin að efla samband við hann. En við frekari íhugun, hvað liggur í huga slíks fólks? Hræðileg löngun eftir sjálfstæði og algjöru frelsi. Vantrúaðir segja okkur oft: „Mig langar að trúa, en ég hef ekki trúna.“ Þeir eru að misskilja trú og telja hana vera gjöf sem fellur af himnum ofan. Trú er sýning á sannri „ **greind** “ sem tekur tillit til allra staðreynda vandamálsins og tileinkar sér nauðsynlega hegðun. Guð gefur ekki trú, þar sem hann leitar hennar frá mönnum, og trúin sem hann finnur og samþykkir meðal þeirra nærast og eykst því af honum. Þeir sem segjast ekki geta trúað lama sig af ótta við að missa eitthvað eða allt sitt helga frelsi. Þeir vita innst inni að það að nálgast Guð sem stjórnar öllu, stýrir öllu og dæmir allt mun nauðsynlega krefjast þess að þeir gefist upp og missi frelsi sitt. Þannig að þeir fela sig á bak við falska yfirsýnið: „Ég get ekki trúað.“ En hverju biður Guð þá að trúa? Engu öðru en sögulegum vitnisburði sem menn hafa skrifað í 1600 ár síðan Biblían var rituð. Í veraldlegu lífi eru margar heimildir og tilvísanir í sögur Biblíunnar. Tímatal okkar fullyrðir að það hafi verið stofnað við fæðingu Jesú Krists, og sjö daga vikan sem markar tilvist okkar á rætur sínar að rekja til sjö daga upprunalegu guðdómlegu sköpunarinnar. Dagsetningar atburða sem sagnfræðingar kristinnar tímar hafa skráð eru allir staðfestar á þessu kristna tímatali. Það er því ekki erfiðara að trúa á sögulega tilvist persónunnar Jesú Krists heldur en Vercingetorix, Júlíusar Caesars eða Karlamagnús. Hæfni til að trúa er því ekki í vafa og er aðeins afsökun til að réttlæta neitunina á að skuldbinda sig til hlýðni við Guð. Og frá þeim tíma, vegna þess að þeir fyrirlíta og hafna kærleika hans sem er mikilfenglegur í Jesú Kristi, tilnefnir Guð þá réttilega sem „ **vondu** “.

Og að skilja að ólíkt hinum útvöldu sem Guð kallar „**greinda**“, þá er hegðun þeirra og val heimskuleg og vitlaus, en þessir „**óguðlegu**“ mæta ömurlegum endalokum sem afhjúpa og staðfesta heimsku þeirra greinilega. Á tímum Nóa, þar sem þetta var sýnt fram á, leiddi synjunin á að hlýða vilja Guðs til þess að uppreisnargjarnir mannfjöldi drukknaði ásamt öllum dýrunum undir flóðinu. En á sama tíma lifðu „**greindi**“ Nói og fjölskylda hans af í örkinni sem var undirbúin og byggð að skipun Guðs. Þetta dæmi sýnir mönnunum afleiðingarnar sem andleg staða þeirra mun bera, á öllum tímum, þar til heimsendir verður markaður vorið 2030, með sýnilegri himneskri og dýrlegri endurkomu guðdómlegs frelsara okkar og Drottins Jesú Krists.

Falin ósagð biblíulexíur

Þessar ósagðu lexíur eru lúmskar og afar verðmætar til að nota Biblíuna vel. Reyndar voru þær ekki skýrt orðaðar heldur aðeins gefnar upp í kenningum Jesú Krists.

Við vitum að Biblían er kynnt okkur á grundvelli „**tveggja vitna**“ eða „tveggja vitnisburða í röð“ sem mannkynið kallar ranglega „tvo testamenti“, því sá sem „vottar“ lifði stöðugt. Því þótt líkamlegur líkami Jesú gæti dáið og risið upp aftur, þá var andi Guðs, sem var holdgervitur í honum, að eðlisfari ódauðlegur. Þess vegna eru „tveir **vitnir**“ fyrir Guð stofnendur sáttmálanna tveggja; fyrir þann fyrsta er Móse, sem fær þekkingu á guðdómlegu lögmáli og fyrir þann annan er Jesús Kristur, sem kemur til að staðfesta fyrirgefningu syndanna.

Reyndar spáði Jesús þessari skiptingu í dæmisögu sinni um „vínræktarmennina“. Á meðan gamla sáttmálinn gegndi þjónustu sendi Guð, herra víngarðsins, þjóna sína, spámenn sína, til vínræktenda gyðingaþjóðarinnar. Þeir voru allir ofsóttir og illa tekið af vínræktendunum. Þegar vínræktarmaðurinn sá þetta ákvað hann að senda sinn eigin son og vitnisburður hans var meðhöndlaður eins og vitnisburður fyrri þjóna. Hér er í raun umskipti frá gamla sáttmálanum yfir í þann nýja; það er að segja, á þeim tíma sem Kristur dó. Vínræktarmaðurinn tók stjórn víngarðs síns frá vínræktendum gyðingaþjóðarinnar og gaf hana nýju, heiðnu vínræktendunum sem höfðu snúist til trúar.

Þessi dæmisaga gerir okkur kleift að skilja betur hvernig hjálpræðisverkefnið er framkvæmt og skipulagt. Því á kennslufræðilegu stigi eru lærdómarnir sem draga af því mikilvægir.

Fyrsta lexían af þessum er að véfengja Biblíuna um skiptingu sáttmálans tveggja. Þótt það sé rétt að guðspjöllin segi frá reynslu Jesú Krists frá fæðingu til uppris, þá er það líka rétt að tíminn milli fæðingar hans og dauða uppfyllist samkvæmt reglum gamla sáttmálans. Í raun og veru lýkur gamla sáttmálanum ekki fyrr en við dauða frelsara okkar Jesú Krists. Þannig nær tími gamla sáttmálans yfir nánast allan tíma frásagnar guðspjallsins. Og þetta er vert að taka fram, því lexían minnir okkur á að hjálpræðisreglan er gyðingleg. Þjónarnir og sonurinn sem Guð sendi voru Gyðingar gamla sáttmálans. Og Jesús gætir þess í

allri sinni þjónustu að virða, heiðra og tryggja að postular hans og lærisveinar virði lög gamla sáttmálans. Í andlegum skilningi eru guðspjöllin því tengd gamla sáttmálanum. Þetta staðfestir lexíuna sem kynnt er í kaflanum „Sönn ást“. Fyrirmynd hins frelsaða manns er fyrirmynd hins trúskipta Gyðings, sem Jóhannes skírari og Jesús Kristur undirbjuggu í röð.

Jóhannes skírari vekur athygli samtímamanna sinna á nauðsyn þess að binda enda á syndina. Samkvæmt Matteusi 3:2 og 8 er boðskapur hans: „**Iðrið ykkur! Því að himnaríki er í nánd ... Berið því ávöxt!**“ Hann setur upp skírnarathöfnina þar sem skírði einstaklingurinn vitnar um val sitt og ákvörðun um að bera „**ávöxt iðrunar**“. Eftir hann, samkvæmt Matteusi 4:17, gengur Jesús, „sonur“ dæmisögunnar, í „vitnisburð“ sinn. Hann segir aftur á móti: „**Iðrið ykkur! Því að himnaríki er í nánd**“. Á yfirborðinu virkar Jesús sem lærisveinn Jóhannesar þar sem hann endurtekur boðskap sinn orðrétt. Hins vegar hafði Jóhannes vitnað um Jesú að hann „*væri ekki verður þess að leysa skóreimar hans*“; þetta vegna hulins guðdómleika Jesú Krists; en einnig, því miður fyrir hann, vegna þess að Jóhannes ætlaði að sanna skort sinn á trú með því að spyrja hann úr fangelsi sínu, samkvæmt Matteusi 11:3: „**Ert þú sá sem koma skal, eða eigum við að vænta annars?**“ Þetta er spurningin sem drepur hann og drepur. Í Matt. 11:11 lýkur Jesús með því að lýsa yfir honum: „*Sannlega segi ég yður: Enginn er meiri en Jóhannes skírari meðal þeirra sem af konum eru fæddir. Hins vegar er sá sem er minnstur í himnaríki meiri en hann*“. Ég tel mig geta sagt að enginn hafi tekið eftir þessari hræðilegu fordæmingu á Jóhannesi skírara af hálfu Jesú Krists sjálfs á undan mér. Og þessi setning gerir okkur kleift að skilja hvers vegna Jóhannes skírari deyr hálshöggvinn að beiðni Salóme, dóttur hórkonu Heródíasar konungs. Guð fyrirgefur Jóhannesi ekki fyrir skort á trú, því hann er óafsakanlegur, þar sem hann hefur sjálfur heyrt orð Guðs af himni, vitnað í Matt. 3:16-17: „*Þegar Jesús var skírður, steig hann jafnskjótt upp úr vatninu. Og sjá, himnarnir opnuðust og hann sá anda Guðs stíga niður eins og dúfu og koma yfir sig. Og sjá, rödd af himni sagði: , Þessi er minn elskaði sonur, sem ég hef velþóknun á . ‘“ Samkvæmt Matt. 17:5, á ummyndunarfallinu, heyrta Pétur, Jakob og Jóhannes sömu orðin: „*Meðan hann enn talaði, skyggði bjart ský yfir þá. Og sjá, rödd úr skýinu sagði: , Þessi er minn elskaði sonur, sem ég hef velþóknun á . Hlýðið á hann!*“*

Réttlát hörku Guðs er beitt gegn Jóhannesi skírara, einmitt vegna þeirrar gríðarlegu ábyrgðar sem spámannspjónusta hans leggur á hann. Hann var falið að undirbúa fólk fyrir trúna, en sjálfur skorti hann þá ómissandi trú, sem Hebreabréfið 11:6 segir um: „*Án trúar er ógerlegt að þóknast honum . Því að sá sem kemur til Guðs verður að trúa því að hann sé til og að hann umbuni þeim sem leita hans*“.

Trú er ekki bara að trúa því að Guð sé til. Það sem Guð kallar trú er rökrétt og samkvæm heildarhegðun þjóna sinna. Sá sem trúir því að Guð sé til og að hann sé „*umbun þeirra sem leita hans*“ forðast að vanvirða hann og leggur sig fram um að vegsama hann og þóknast honum. Eins og margir menn fyrir og eftir hann var Jóhannes skírari of yfirborðskenndur og treysti ekki Guði og kraftaverkavitnisburði hans. Lélegur persónulegur vitnisburður hans var enn alvarlegri vegna þess að hlutverk hans var einmitt að undirbúa Gyðinga til að fara

frá lögmálsþjónustu yfir í trúarþjónustu. En þessir tveir hlutir eru ranglega andstæðir. Því trú á Krist veldur ekki því að maður hættir hlýðinni iðkun gagnvart Guði. Þvert á móti styrkir hún hana með því að gefa henni kærleikshvöt.

Sú augljósa andstæða sem Páll leggur áherslu á í ritum sínum milli „lögmálsins og trúar“ eða „náðar“ er misskilin. Páll lítur á gyðingatrú án Jesú Krists, undir lögmálinu, sem er trúarleg norm sem byggir eingöngu á endurlausn synda sem fengin er með dýrafórnum. Samkvæmt Dan 9:27, „ í miðri viku “ þjónustuára hans og „ í miðri viku “ páska, með dauða sínum 3. apríl 30, stofnar Jesús upphaf nýja sáttmálans sem að þessu sinni byggir á fórn eigin blóðs. Sjálfviljug friðþægingarfórn hans bindur enda á helgisíði „ fórna og fórna “ dýra, eins og tilgreint er í þessum upphafi verssins í Dan 9:27: „ *Hann mun gjöra fastan sáttmála við marga í eina viku, og um miðja vikuna mun hann hætta fórnunum og fórnunum; ...* » Með því að vísa í „ fórnina og fórnina “ í eintölu, tilnefnir Guð sérstaklega „ fórnina og fórnina “, sem guddómlega lögmálið kallar „ *hæna sífellda fórn* “, sem var stöðugt borin fram kvölds og morgna í gamla sáttmálanum; sem Jesús kemur í staðinn fyrir sífellda fyrirbæn sína og sem hann staðfestir með því að segja í Matt 28:18 til 20: „ *Jesús gekk til þeirra og sagði þannig: Allt vald er mér gefið á himni og jörðu. Farið því og gerið allar þjóðir að lærisveinum, skírið þá í nafni föðurins, sonarins og heilags anda og kennið þeim að halda allt það sem ég hef boðið yður. Og sjá, ég er með yður alla daga allt til enda veraldar* . “

Stofnun nýja sáttmálans olli því sannarlega breytingum á gyðingatrú. En þessar breytingar eru aðeins þær sem komu fram vegna dauða Krists, það er að segja breytingar sem varða eingöngu dýrafórnir og árlegar trúarhátíðir, en spámannlegt hlutverk þeirra hættir vegna þess að uppfylling þeirra á sér stað í holdtekju og friðþægingardauða Jesú Krists.

Sjálf tilkoma Biblíunnar kennir okkur lexíu. Textar gamla sáttmálans eru miklu mikilvægari en þeir nýja. Ástæðan er sú að þeir sem eru í gamla sáttmálanum kenna trúarreglur hins sanna Guðs. Með þessum kenningum byggir Guð upp og þjálfar þjóna sína svo að þeir hlýði honum og beri eðli heilagleika hans. Eftir þessa undirbúning þjóna sinna kemur Guð í Jesú Kristi til að framkvæma formsatriði sem er honum sársaukafullt, ómissandi og óhjákvæmilegt, til að frelsa, **löglega**, sína útvöldu úr allri mannkynssögunni. Og það er ekki fyrr en á upprisustund sinni að Jesús hrindir kirkju sinni hinna endurleystu í framkvæmd. Hún er stofnuð á grundvelli „ **12 postula** “ hans til enda veraldar, en spámannlega aðeins til ársins 1843; dagsetning þegar hinir helguðu útvöldu taka sem tákni þátt „ **12 ættkvíslanna** “ samkvæmt Opinberunarbókinni 7.

Umskiptin frá lögmáli til trúar eru einnig opnun gagnvart heiðingjum sem snúast til Krists. En umskiptin eiga sér stað með skörun tímans sem gefinn er Gyðingapjóðinni og opunar gagnvart heiðingjum. Spádómur Daníels lýkur árávikunni þjónustu Jesú Krists á haustin árið 34. Á þessum tíma gefur Guð tvö boðberatákn: dauða djáknsins Stefáns og hvítasunnu. Dauði Stefáns lokar náð Gyðingapjóðarinnar. Og hvítasunnan staðfestir andlegt vald postula Jesú Krists. Það er ekki fyrr en eftir þessi tvö tákni að Guð leiðir síðan trúaða heiðingja inn í kristna kirkju sína. Og þar taka þeir við skírn og kennslu í „ **Móselögmálinu** “, samkvæmt Postulasögunni 15:19-21: „ *Þess vegna tel ég að vér eigum ekki að*

angra þá, sem snúa sér til Guðs af heiðingjunum, heldur að vér rita þeim, að þeir haldi sér frá mengun skurðgoða, frá saurlifnaði, frá köfnuðum dýrum og frá blóði. Því að frá örófi alda hefur Móse haft í hverri borg prédikendur, þar sem hann er lesinn upp í samkunduhausunum á hverjum hvíldardegi. “ Hér hefur Guð enn og aftur gefið mér þau forréttindi að leggja áherslu á mikilvægi þessa vers 21, sem staðfestir útvíkkun kennslu „Móselögmálsins “ til kristinna manna sem eru komnir frá heiðni. Við verðum að skilja tilgang bréfsins sem Jakob skrifaði. Það miðar ekki að því að koma í stað „ **Móselögmálsins** “, heldur að draga saman nokkrar grundvallarreglur sem felast í því að „ *halda sér frá mengun skurðgoða, frá saurlifnaði, frá köfnuðum dýrum og frá blóði* “; allt sem ekki er virt í kennslu biskupa Rómar, rétttrúnaðarkirknanna og núverandi mótmælendakirkna. Þessar mismunandi gerðir falskrar kristni virða því ekki kenningargrundvöllinn sem upphaflega var kveðið á um fyrir nýja sáttmálann. En þessi núverandi vanvirðing birtist ekki fyrr en í fráhvarfi kristninnar sem Konstantínus rómverski keisari frelsaði árið 313, með tilskipun sinni í „Mílanó“ sem batt enda á tíu ára samfellda ofsóknir þeirra sem hófust árið 303. Friður hans staðfesti syndina sem rómverski páfaveldið lögleiddi og réttlætti árið 538.

Ég bæti hér við þessari athugasemd varðandi „ **lögmál Móse** “ vegna þess að þessi orðatiltæki afbaka raunveruleikann. Reyndar er Móse ekki höfundur þeirra fimm bóka sem honum eru tengdar. Hann var aðeins skrifari, því hlutverk hans fólst einfaldlega í því að skrifa á skinnsúlur orðin sem Guð kvað honum á meðan þeir voru saman komnir í samfundatjaldinu, það er að segja í tjaldbúðinni sem upphaflega var á undan musterinu sem Salómon konungur reisti. Orðatiltækið er villandi, því í raun er „lögmál **Móse** “ í raun „ **lögmál Guðs** “; sem gefur því enn meiri yfirburði, því að fyrirlíta það er að fyrirlíta Guð, sanna höfund þess. Í ljósi samantektar allrar Biblíunnar sker „ **lögmál Móse** “ sig úr öllum hinum bókunum vegna heildstæðra kenninga þess. Allir þeir lærdómar sem Guð vill kynna mannum eru kynntir í þessum fimm bókum: „ **1. Mósebók** “, sköpuninni, Adam, flóðinu, Abraham, Ísrael; „ **útflutningnum** “, Móse, útflutningnum úr Egyptalandi, tíu boðorðum Guðs og 40 ára dvölinni í eyðimörkinni; „ **Þriðja Mósebók** “, guðdómleg fórnar- og heilsulög; „ **Fimmta Mósebók** og **Fjórða Mósebók** “, sögur lífsins í eyðimörkinni, guðdómlegar blessanir og bölvánir fyrsta tíma holdlegs Ísraels sem Guð stofnaði, það er að segja, sögulegur vitnisburður um hegðun fyrsta Ísraels.

Það sem gerir „ **Móselögmálið** “ svo tæmandi er að það inniheldur bæði staðlaða lögmálið sem Guð hefur samþykkt og lagt á jarðneskar verur sínar, en einnig sögulegan vitnisburður um hegðun þeirra sem komu að þessari flóttu úr Egyptalandi. „Móselögmálið “ hafði því þegar sagt allt sem segja þurfti; vitnisburður þess varar manninn við og hann verður að vita að dómur Guðs eru framfylgdir án veikleika með réttlæti.

Með „Dómarabókinni “ opnar Biblían vitnisburður um sögu gamla sáttmálans, sem mun halda áfram allt til dauða Jesú Krists. Hinar sögulegu og spádómlegu bækur eru allar vitnisburðir sem segja frá verkum Gyðingapjóðarinnar, góðu og slæmu, sem sannir spámenn þeirra fordæma. Og hinir útvöldu, upplýstir og blessaðir af Guði, geta skilið að þetta „ **lögmál Móse** “ átti að þjóna sem grundvöllur fyrir því að skilgreina syndina sem felst í því að

óhlýðnast honum. Það gæti þannig réttlætt eða fordæmt mannkynið í tveimur sáttmálum mannkynssögunnar. Athugið að tíu boðorð Guðs, sem kynnt eru í 2. Mósebók 20, eru kölluð „**lögmál frelsisins**“ í Jakobsbréfinu 2:12: „*Talið og breytið eins og þið verðið dæmd eftir lögmáli frelsisins ...*“

Eftir trúarprófaunir aðventista árin 1843 og 1844, hvað biður Guð þá sem kallaðir eru „aðventistar“ og hann viðurkennir og helgar? Ekkert annað en að snúa aftur til réttar skilnings á þeim stöðlum sem fyrstu postular hans viðurkenndu, kenndu og iðkuðu. Árið 1844 lokaði Guð sviganum sem einkenndist af myrkri kenningu sem var smíðuð frá 313 og framlengd á milli 538 og 1843. Frá 1844 og áfram verða síðustu heilögu sem Guð valdi að snúa aftur til kenningarstaðla sem settir voru fyrir postulana og endurvekja „*Móselögmálið*“ yfirgefið mótunargildi þess. Það er í þessum skilningi sem virðing fyrir hvíldardeginum og reglum um hreinlæti verður að virða og iðka á ný. En kærleikur til sannleikans er ekki þvingaður og kærleikur til sannleikans sem Guð spáði mun í öllum tilvikum vera ávöxtur einstaklingsbundins og stranglega persónulegs eðlis okkar.

Þessi rannsókn hefur einmitt sýnt fram á að gamli sáttmálinn er nauðsynlegur fyrir mótun okkar, því að nýi sáttmálinn fjallaði fyrst og fremst um Jesú Krist og hjálpræðishlutverk hans sem guðdómlega friðþægingarfórnarlambið, fullkomið á allan hátt: syndlaus, fullkomlega réttlátt og hlýðið. Hjálpræði mannsins hvílir því á andlegri mótun hans og á gildi fyrirgefningarinnar sem Jesús Kristur hefur aflað sér. Og í þessari hjálpræðisgerð hinna útvöldu bæta „**tveir vitni**“ Biblíunnar hvor annan upp til að byggja upp guðlega hjálpræðisnáð. Sá fyrsti umbreytir hinum útvöldu í týndri mynd Guðs; sá seinni veitir honum leyfi til að ganga inn í eilíft líf.

Rússnesk-úkraínska stríðið og núverandi atburðir

Þann 7. júní 2023 frétti ég af sjónvarpsfréttum að Sviss væri að heimila endurútflutning vopna til Úkraínu. Þannig vikur landið frá hlutleysi sínu sem það hafði stofnað til frá 1815. Ég tek hér aftur eftir merki um framtíðar skuldbindingu þess við hlið ótrúrra kristinna vestrænna þjóða. Það mun því taka þátt í þeim skaða sem framtíðarárás Rússa á alla Vestur-Evrópu veldur.

Þann 6. júní sprakk Kakhovka-stíflan í loft upp við Dnieper-fljót norðan við Kherson. Bæði Rússar og Úkraínnumenn kenna hver öðrum um þessa sprengingu. Og eðlilega snúast skoðanir allra um annað hvort hliðina á hvorri hliðinni. Hins vegar gleyma þessir einstaklingar að taka tillit til annars aðila sem hefur þann kost að vera ósýnilegur; nafns hans: Jesús Kristur, almáttugur skapari Guð. Hér er mín túlkun á þessum atburðum.

Frá Búkarest í Rúmeníu var tilkynnt um jarðskjálfta klukkan 2:50 aðfaranótt 6. júní á svæðinu þar sem stíflan sprakk. Mannvirki eru traust og sterk í augum manna. En hvað eru þau fyrir Guði? Mannvirki úr mjög sterkri steinsteypu eru hins vegar ekkert annað en strá fyrir skaparann Guð sem leysir úr læðingi ótakmarkaðan eyðingarmátt sinn með jarðskjálftum, eldfjöllum og flóðbylgjum. Það er viðurkennt að rússnesku herbúðirnar höfðu komið fyrir sprengiefni í

stíflunni með það fyrir augum að sprengja hana ef nauðsyn krefur. Hins vegar var engin skipun gefin um þetta og fórnarlömb flóðanna sem af því hlýst eru jafn mikið úkraínsk og rússnesk. Aðrar aðstæður eru mögulegar. Það þarf bara einn mann til að komast inn í stífluna til að koma sprengiefni fyrir á réttum stað og sprengja sprengiefnið með einföldum farsíma utan frá. Og þessi möguleiki virðist mér enn raunhæfari í ljósi þess að rússnesku herbúðirnar eru langt frá því að vera sameinaðar, þar sem hópar rússneskra uppreisnarmanna sem eru andvígir Pútín forseta hafa komið fram í Belgorod-héraði. Andstöðumönnum tókst að skjóta tveimur drónum á loft að Kreml-hvelfingunni í Moskvu, en hins vegar gætu öfgasinnar ríkisstjórnarinnar einnig staðið að baki þessu frumkvæði; allt er mögulegt. Óreiða ríkir í rússnesku herbúðunum vegna endurtekinna hernaðarmistaka og forystu Úkraínnumanna sem byggir eingöngu á nákvæmni vopna sem Vesturlönd leggja til. Rússland borgar nú verðið fyrir skort á stríðsundirbúningi og skort á hátæknilegum hefðbundnum vopnum sem Vesturlönd búa yfir. Í næstum tuttugu ár við samfellt vald hefur Vladímír Pútín reynt að forgangsraða þróun kjarnorkuvopna og ofurhljóðflauga. Rússar eru ósigrandi og óviðjafnanlegir í þessu tilliti. En sérstakt aðgerð sem hafin er gegn Úkraínu krefst fyrst og fremst þessara afar nákvæmu hefðbundnu vopna, sem Rússland býr ekki yfir. Rússland er því nú neydd til að veita mótspyrnu eins og það getur til að forðast að missa landsvæðin sem tekin voru frá Úkraínu frá árinu 2022. Óviðbúnaður Rússa er svipaður og franskir herinn árið 1940. Hann taldi sig einnig færan um að sigra nasista Þýskaland eins og hann gerði árið 1918. En Adolf Hitler hafði þróað hergögn sín og öflugir þýskir skriðdrekur köstuðu niður litlu skriðdrekana sem útbjuggu franska herinn og Frakkland þurfti aftur á móti að lúta í lægra haldi og sætta sig við niðurlægjandi skilyrði vopnahlésins sem Þýskaland setti.

Ég sný mér aftur að sprengingu þessarar stíflu, því ég hef í huga þá hugmynd að skaparinn Guð sé að senda mannkyninu skilaboð með þessari aðgerð. Hann boðar eyðingu þeirra verka manna sem hafa ráðist á náttúrulega skipan lífsins á jörðinni. Stíflurnar voru byggðar til að framleiða vatnsafl til að uppfylla tæknilegar þarfir nútímalífsins. En fyrsta fórnarlamb þessarar mannlegu byggingar var áin sjálf. Og ég er sérstaklega viðkvæmur fyrir þessu efni, því ég bý í Valence sur Rhône, og ég get vitnað um að, fórnarlamb fjölmargra stíflna sem trufla rennsli hennar og hægja á henni, þessi á sem ég þekkti í æsku minni, hvass, hrein og gegnsæ, birtist í dag eins og stórt og víðfeðmt svæði með órólegu og óheilbrigðu vatni. Sex árum fyrir hinn mikla guðdómlega dóm er kominn tími til að menn geri sér grein fyrir þeim skaða sem þeir hafa valdið jörðinni, hafinu, ám og lækjum. Í þróun framtíðarárásar Rússa gegn Vestur-Evrópu, þar á meðal Frakklandi, er líklegt að stíflurnar sem byggðar voru á ánum verði eyðilagðar með loftárásum. Rhône mun þannig halda áfram frjálsri útpenslu sinni og flæði ólgusjós. Og í fullkomnu réttlæti sínu mun Guð nota þessa náttúru sem skemmdist af stíflunum til að formæla mannkyninu sem eyðilagði hana. Hið gríðarlega flóð sem Dnjepr olli drekkti mönnum og fjölda dýra sem munu rotna og valda útbreiðslu hræðilegra smitsjúkdóma sem munu smita svæðið og breiðast út um jörðina til annarra landa; sumarhitinn ýtti undir þetta.

Maðurinn mun uppgötva að vatn er það besta fyrir hann, en að það getur líka orðið versti og banvænasti óvinur hans. Þessi náttúruplága var framleidd af mönnum í æsilegri baráttu þeirra gegn náttúrunni. Í nokkur ár hefur mannkynið haft áhyggjur af þeirri hlýnun jarðar sem sést hefur. Það hunsar að Guð hefur, að eigin ákvörðun, aukið hitann sem sólin geislar frá sér, án þess að maðurinn beri ábyrgð. En einmitt þessi plága leiðir manninn til að saka sjálfan sig um raunveruleg mistök sem Guð hefur framið gegn náttúrunni sem Guð skapaði. Og jafnvel þótt hann valdi ekki hlýnun jarðar, þá er gagnlegt fyrir hann að átta sig á þeim skaða sem hann er að fremja gegn náttúrunni. Og ég minni ykkur hér á að, jafnvel þótt það sé aðeins með 2.100 kjarnorkutilraunum sem gerðar hafa verið síðan 1945, hefur hann sannarlega stuðlað að hlýnun lofthjúps jarðar. Ennfremur skapar hver eldflaug sem skotið er á loft til að koma gervihnetti á braut um jörðina gat á ósonlaginu, sem verndar jörðina fyrir útfjólubláum geislum sólarinnar. Brennandi braut eldflauganna brýtur í gegnum þetta ósonlag, sem breytist í sigti, sem gerir fleiri og fleiri útfjólubláum geislum kleift að ná til yfirborðs jarðar. Sólarljósið er því þegar að breytast í eld og brennir að hluta til jörðina og íbúa hennar.

Þannig sýnir eyðilegging Kakhovka-stíflunnar ákvörðun Guðs um að endurreisa náttúrulega reglu Dnjepr-árinnar. Lengi hefur hún verið stjórnað og temd af mönnum sem byggðu 28 milljón rúmmetra lón í kringum hana, en rennsli hennar hefur skyndilega aukist og hún mun brátt snúa aftur, með fullu frelsi, í upprunalega farveg sinn. Í dag býr hún sig undir að hefna fyrir langa ánauð sína. Frá hernaðarstefnulegu sjónarmiði kemur þetta flóð á heppilegum tíma fyrir Rússa, þar sem það mun koma í veg fyrir árásir Úkraínnumanna á þetta flóðasvæði.

Í sjónvarpstækjunum, undrandi, eru blaðamenn og gestir þeirra farnir að átta sig á því hvernig stríð Rússa gegn Úkraínu hefur á stuttum tíma tekist að gjörbylta öllu alþjóðlegu ástandi. Þeir eru enn rétt að byrja að uppgötva og eiga enn eftir að uppgötva það versta í náinni framtíð. Kjarnorkuá hættan er þegar farin að koma í ljós varðandi stærstu kjarnorkuverið á meginlandi Evrópu: Zaporizjzhja, sem hýsir sex kjarnorkuofna, sem eru fyrirboði um komandi kjarnorkustríð. Brennsluhólfín, sem eru nú lokuð, verða að vera kæld með gríðarlegu magni af vatni, sem áður var veitt af Dnjepr. Síðan stíflan sprakk hefur kælivatnið verið dregið úr neyðartanki sem hannaður var í þessu skyni. En ef vatnsborðið verður ófullnægjandi gæti verið orðið að nýju „Tsjernobyl“, sex sinnum stærra og eyðileggjandi. Þessar keðjur banvænna aðgerða eru sönnun þess að hinn mikli skapari Guð hefur sannarlega byrjað að leysa úr læðingi hina djöfullegu „**fjóra engla**“ í Opinberunarbókinni 7:3 og 9:15. Þeir hafa nú heimild frá Guði til að „**skaða jörðina, hafið, trén**“ og vötnin. Það er ekki auðvelt fyrir Guð, og enn síður fyrir illa anda og djöfulinn, að neyða menn til að hleypa af stokkunum banvænum stríðsátökum sem þeir vilja ekki. Langvarandi friðarástand hentaði öllum þjóðum því það studdi viðskipti og auðgun þeirra ríkustu meðal þeirra. Byggt eingöngu á mannlegri greind sinni hafa menn alltaf talið að kjarnorkuvopn væru aðeins fælingarmáttur, því enginn væri nógu heimskur til að nota þau. Hins vegar er þetta brjálæði til staðar og þróast um leið og Guð vill það. Í trúleysi sínu hunsuðu þeir þennan möguleika og á síðustu sex árum sameiginlegs

lífs sem eftir eru munu þeir uppgötva og þola allar þær banvænu eyðileggingarmyndir sem þeir óttuðust.

Í Opinberunarbókinni 11:18 finnum við þetta vers sem kynnir áætlun Guðs fyrir síðustu sjö lífsár okkar á núverandi syndsamlegri jörð: „**Þjóðirnar reiddust og reiði þín er komin og tíminn er kominn til að dæma hina dónu og umbuna þjónum þínum, spámönnunum, hinum heilögu og þeim sem óttast nafn þitt, smáum sem stórum** , og til að tortíma þeim sem eyða jörðinni. “ Guð kynnir okkur í tímaröð í röð:

1. aðgerð **Þjóðirnar reiddust** : Þriðja heimsstyrjöldin eða „**sjötta lúðurinn** “ í Opinberunarbókinni 9:13 hófst í **Úkraínu frá og með 24. febrúar 2022, það er** að segja í upphafi hins sanna tólfta mánaðar hins guðdómlega sólárs.

2. aðgerð: **reiði þín er komin** : tími „**sjö síðustu pláganna af reiði Guðs** “; þema Opinberunarbókarinnar 16 sem uppfyllist á síðustu 6 mánuðum ársins 2029 .

3. aðgerð: ^{Tíminn} **er kominn til að dæma hina dónu, til að umbuna þjónum þínum, spámönnunum, hinum heilögu og þeim sem óttast nafn þitt, smáum sem stórum** : með dýrlegri endurkomu Jesú Krists eru trúfastir aðventistar og aðrir endurleystir menn jarðneskrar sögu umbreyttir eða reistir upp og leiddir til himnesks ríkis Guðs þar sem þeir munu dæma hina uppreisnargjörnu dónu á hinum mikla hvíldardegi „**þúsund ára** “. Þessi **himneski dómur** er opinberaður í Opinberunarbókinni 4:4 með myndinni af „**24 hásetunum** “ sem fær skýringu sína í Opinberunarbókinni 20:4: „... Og ég sá háseti; og þeim sem á þeim sátu var gefið **vald til að dæma** ...“ „**Þúsund árin** “ hefst á vordegi árið 2030, það er 20. mars 2030.

4. aðgerð: ^{tortíma} **þeim sem tortíma jörðinni** : Guð ásakar greinilega uppreisnargjarna menn og uppreisnargjarna himneska engla þessa ásökun. Saman, undir yfirráðum djöfulsins, Satans, **tortíma þeir jörðinni** með efnafræði og fölskum tækniframförum. Vísindin hafa gert það mögulegt að búa til gerviefni úr óslítandi skaðlegum efnum eins og teflon, sem er mjög hagnýtt og enn freistandi; asbest, einnig mjög gagnlegt og vel þegið á sínum tíma. En þetta eru aðeins tvö dæmi meðal ótal annarra eins og skordýraeiturs, áburðar úr ammoníaki, sem framleiðsla í Úkraínu mun skyndilega minnka verulega vegna flóða af völdum hluta eyðilagðrar stíflu við Dnjepr. Í tímaröð er eyðing „**þeirra sem eyða jörðinni** “ framkvæmd með „**síðustu dóminum** “ og „**öðrum dauða** “ sem gefinn er í „**eldsdíkinu** “, þemu sem fjallað er um í Opinberunarbókinni 20:7 til 15: „**Og þegar þúsund árin eru liðin** , mun Satan verða leystur úr fangelsi sínu. Hann mun fara út til að leiða þjóðirnar afvega, sem eru á fjórum heimshornum, Góg og Magóg, til að safna þeim saman til stríðs. Fjöldi þeirra er **sem sandur sjávarins** ...“ Við finnum í þessu síðasta versí aðra uppreisuna, þar sem hinir látnu uppreisnarmenn eru reistir upp samkvæmt tilkynningu vers 5: „**Hinir dauðu lifnuðu ekki fyrr en þúsund árin voru liðin** .“ Opinberunarbókin 12:17 (eða 18) vitnaði þegar í þennan uppreisnargjarna mannfjölda sem Satan réð ríkjum með orðunum „**sandur sjávarins**“. »: « Og hann (drekinn) stóð á **sandinum í sjónum** . »

Senan um „**síðasta dóminn** “ lýkur 7.000 ára jarðneskri syndasögu og á fyrsta degi vorsins 3030 skapar Guð „**nýja himininn og nýja jörðina** “ með því að umbreyta núverandi jörð okkar, sem er menguð af synd, efnaeitri og dauða. Fyrir

„*síðasta dóminn*“ tekur þessi jörð á sig útlit „*elds og brennisteinsdíkis*“ sem brennur og tortímir endanlega uppreisnargjörnustu verur sögunnar á tíma sem er í réttu hlutfalli við sekt þeirra, skilgreindan af dómi hinna endurleystu heilögu. En þessi tími er á engan hátt „*eilífur*“. Það sem er „*eilíft*“ er aðeins afleiðingin eða áhrifin af þessari útrýmingu, sem er endanleg og því „*eilíf*“.

„*Hver dagur hefur nægar þjáningar*“, sagði Jesús Kristur á jörðinni. Sársaukinn sem honum var valdið þennan fimmtudag, 8. júní, klukkan 9:45 í Annecy er fyrirmynd sinnar tegundar. Nálægt vatninu með sama nafni, í almenningsgarði, stað helgaður leikjum barna, réðst 31 árs sýrlenskur maður á sex manns og stakk þá, þar á meðal fjögur börn á aldrinum 22 mánaða til 3 ára, og sum þeirra voru barin í barnakerrum sínum. Lífshorfur fjögurra einstaklinga voru í hættu, en allir sex eru nú úr lífshættu. Eftir að einstaklingurinn var handtekinn fréttum við að hann hefði búið í Svíþjóð frá árinu 2013 og að hann hefði sótt um hæli í Frakklandi árið 2022, sem var hafnað vegna þess að samhliða umsókn hafði verið lögð fram til Svíþjóðar áður. Hann giftist sænskri konu og ól dóttur sem er nú 13 ára gömul. Hann skildi síðan og kom því til Frakklands árið 2022. Og hér skiptir smáatriðin máli, þessi maður kallar sig austurlenskan kristinn. Hann er ekki múslimi heldur austurlenskur kristinn maður sem veifaði krossinum sem hann ber um hálsinn eftir að hafa stungið börnin á torginu; þetta á meðan hann hrópaði: „Í nafni Jesú Krists.“ Þessi tiltekna staðreynd leiðir í ljós nokkra lærdóma. Sá helsti, að mínu mati, er staðfesting á þeirri bölvun sem hvílir á hefðbundinni kristinni trú, austurlenskri og vestrænni. Annað er fordæming á fölskum kristnum Vesturlöndum af hálfu kristinna eða múslimskra Austurlanda. Þriðja er afleiðing sigti-Evrópu sem leyfir útlendingi, sem eitt land hefur hindrað, að komast inn í evrópska Schengen-svæðið og þar með að komast löglega og frjálsglega inn í landið sem lokaði dyrum sínum fyrir honum. Fjórða lærdómurinn er athugun á vanmætti stjórnmalayfirvalda. Aftur, frammi fyrir þessari tegund dramatískra aðgerða, tek ég eftir óttanum, lætinu og skelfingunni sem fylgja öllum þessum harmleikjum, án þess þó að geta komið í veg fyrir þá. Algjörlega gagnslaus, en í tilraun til að blekkja fólkið ferðast ráðherrar, lögreglan er kölluð út; Í stuttu máli sagt, gríðarleg látbragð til einskis, því í raun eru engar eða litlar líkur á að slíkur atburður gerist aftur í náninni framtíð. Einnig, eftir harmleik af þessu tagi, ætti aðeins að spyrja stjórnmalamenn tveggja spurninga: Hversu marga einstaklinga af sama tagi, sem eru færir um að endurtaka þessa tegund aðgerða, hefur Evrópa tekið á móti, mun hún enn taka á móti og hefur hún þegar í varasjóði? Og sú seinni er: Hvenær mun næsta harmleikur og næsta skelfing eiga sér stað? Babýloníuvæðing vestræns samfélags ber bitra ávexti af algjöru óöryggi, en evrópskir og vestrænir bankar eru ánægðir.

Árásin á börnin vekur uppreisn allra, bæði þjóða og fjölmiðla. En þar sem ég þekki hina guðdómlegu bölvun sem leggur á Evrópu og Frakkland sérstaklega, kemur það mér ekki á óvart, því að slíkt hefur þegar gerst að skipun Guðs, samkvæmt vitnisburði Biblíunnar. Við lesum í 3. Mósebók 26:22: „***Ég sendi villidýr meðal ykkar, og þau munu ræna ykkur börnum ykkar***, eyða búfénaði ykkar og fækka ykkur, og vegir ykkar munu verða auðn.“ Þetta gerðist sögulega á tímum spámannsins Elía, samkvæmt 2. Konungabók 2:23-24: „*Hann fór þaðan upp til Betel, og á leiðinni upp komu litlir drengir út úr borginni og hæddu hann.*

*Þeir sögðu við hann: „Farðu upp, þú sköllótti! Farðu upp, þú sköllótti!“ Hann sneri sér við til að horfa á þá og formælti þeim í nafni JaHWéH. Þá komu tveir birnir út úr skóginum og rifu í sundur fjörutíu og tvö af þessum börnum. » Síðasta dæmið varðar endanlega eyðingu Ísraels, sem er áhugaverð fyrir gamla sáttmálann, þar sem það er samsíða aðgerð „**sjöttu lúðursins**“ okkar, það er að segja núverandi, að hluta til upptekna þriðju heimsstyrjöld okkar. Þessi aðgerð er vitnað í Esekíel 9:6: „**Drepið og tortímið öldungum, unglíngum, meyjum, börnum og konum, en komið ekki nær neinum sem ber merkið á sér, og byrjið á helgidómi mínum.**“ Þeir byrjuðu á öldungunum sem voru fyrir framan húsið.*

Þessi reynsla í Annecy leiðir í ljós tvær hugmyndir um kristna trú. Í Vesturlöndum er hún mannúðleg og veik. Aftur á móti er kristin trú í Austurlöndum prófraunuð af átökum sínum við múslimska ofstækismenn, einkum gegn sýrlenskum kristnum manni, morðofsóknum sem íslamska kalífatið, þekkt sem DAESH, hefur stundað. Afstaða Evrópu, sem leyfði múslimskum ofsóknum að austurlensk kristni yrði myrt, hefur vakið gremju gegn þessari græðgi og óstuðningssömu Evrópu. Guð hefur því til umráða kristna eða múslimska menn sem eru knúnir áfram af miklu hatri gegn evrópskum og bandarískum þjóðum. Þetta fólk myndar óskipulagða hryðjuverkasveit, en er tiltæk að vild Guðs til að ráðast á bölvöð Vesturlönd. Þetta er vegna þess að hatur er til staðar einstaklingsbundið hjá austurlenskum einstaklingum. Austurlensk kristni er í kenningunni aðeins í mynd upprunalegu vestrænu kennara sinna, það er að segja, jafn ófullkomin og syndug og þau. Austurlensk trú hefur haldið í allar heiðnar venjur sem teknar voru upp í Vesturlöndum í Rómaveldi frá árinu 313. Þessi ófullkomna kristni getur því ekki borið ávöxt mildi, friðar og réttlætis hinna sönnu útvöldu Jesú Krists, sem hún réttlætir og viðurkennir. Ennfremur, eftir sinnuleysið sem kristna Vesturlöndin sýna þjáningum þeirra og tortímingu, eykur núverandi gífurleg fjárhagsleg og hernaðarleg skuldbinding gagnvart Úkraínu gremju austurlenskra kristinna manna gegn vesturlöndum, svo mikið að hún kyndir undir morðhatri í þeim. Og málið með hnífárásina á börn í Annecy staðfestir þetta hatursfulla og hefndargjarna hugarástand sýrlenska kristna árásarmannsins.

Í þessu tilviki, eins og í tilviki 16 ára drengsins sem myrti kennarann sinn, eru vitnisburðir árásarmannanna gefnir. Ungi maðurinn hafði sagt að hann hefði heyrt rödd sem skipaði honum að drepa þessa konu; og hér fullyrðir Sýrlendingurinn að hafa gert það „í nafni Jesú Krists“. Og það furðulegasta er að báðar persónurnar segja sannleikann, en vantrúaða og vantrúaða samfélagið getur ekki notið góðs af þessum upplýsingum, sem væru svo mikilvægar fyrir það að skilja. Hinir sönnu þjónar Jesú Krists, sem ég fullyrði að tilheyra, vekja hins vegar áhuga á þessum vitnisburðum sem ég finn aðeins staðfestingar á aðstæðunum sem opinberast, aðallega í spádómum Daniels og Opinberunarbókarinnar. Bölvun spilltrar og fráhverfrar vestrænnar og austrænnar kristni er þannig staðfest. Og þessi fráhverfa kristni verður skotmark reiði hins milda og kærleiksríka Jesú Krists vegna þess að hann er líka al máttugur Guð, skaparinn, sem refsar og slær með dauða, ótrúaða, vantrúaða og vantrúaða, í tveimur sögulegum sáttmálum sínum í röð.

Sama dag, fimmtudaginn 8. júní, var sókn Úkraínu formlega staðfest og hafin. Nálæg framtíð mun leiða í ljós hvernig þessi átök milli Úkraínu og

Rússlands þróast. En þegar, frá þessum fyrsta degi, tek ég eftir því að Rússland hefur ekki lært þá bitru lexíu sem úkraínskar drónar kenndu því með því að eyðileggja skriðdrekasveitir sínar. Það mun að lokum sigra, en á hvaða kostnað! Það skiptir ekki máli, því í Dan 11:45 hefur Guð þegar opinberað endanlega eyðileggingu þess af hálfu Bandaríkjanna. En áður en það hverfur mun það hafa mulið og eyðilagt „**hrokafulla**“ kaþólsku Evrópu „hinna **tíu horna**“, hið sanna skotmark reiði Guðs sannleikans.

Á síðustu stundu, þennan fimmtudag, 15. júní 2023, frétti ég að Kænugarður stæði frammi fyrir breyttum rússneskum her. Samkvæmt fyrri reynslu fer Rússland hægt af stað, en þegar það er byrjað getur ekkert stöðvað það. Til að skilja til fulls hvað er að gerast í núverandi stríði verðum við að vita að Guð hefur skuldbindingu að gera við Rússland. Því í Esekíel 38:3 segir hann við Esekíel, spámann sinn, um hann: „*Þú skalt segja: Svo segir Drottinn Guð: Sjá, ég er á móti þér, Góg, höfðingi yfir Ros, Mesek og Túbal!*“ Við getum giskað á orðin í nöfnum hans: Rússland, Moskva og Tóbolsk. Gremja Guðs er þrjósk og fyrsta orsök þessarar gremju nær aftur til forna. Guð ávítar þessar borgir í Rússlandi fyrir að hafa verslað við Týrus, óvin þjóðar sinnar Ísraels, samkvæmt Esekíel. 27:13-14: „*Javan, Túbal og Mesek versluðu við þig; þeir gáfu þræla og bronsílát í skiptum fyrir vörur þínar. Þeir sem voru af ætt Togarma sáðu mörkuðum þínum fyrir hestum, riddurum og múldýrum.*“ Núverandi „**Togarma**“ er staðsett á vesturodda Kína nálægt landamærum Kasakstan og kallast Yining. Þessir gömlu guðlegu gremjur ættu ekki að fá okkur til að gleyma orsökum þeirra nýlegri. Því að Rússland upplifði, í október 1917, þjóðbyltingu sína og eftir Frakkland 1793-1794, gekk það í mjög morðóða þjóðernishyggjustjórn. Þú getur séð hér að aðgerðir Guðs fylgja þessari rökfræði. Til að binda enda á sameinaða stjórn konungsvaldsins og rómverska páfaveldisins, hvatti hann til frönsku byltingarinnar og eyðileggjandi trúleysis hennar. Til að eyðileggja Frakkland síðustu sjö ára lífsins á jörðinni, kallaði hann á núverandi rétttrúnaðar Rússland. Og til að eyðileggja Rússland mun Guð afhenda það aldagömlum óvini sínum, Bandaríkjunum Ameríku. Með tímanum munu öflin sem mætast hvert öðru verða sífellt stærri. Og að lokum munu uppreisnarmenn allrar jarðar horfast í augu við vald „**Konungs konunga og Drottins drottna**“, Jesú Krists í dýrlegri mynd Guðs.

SONUR GUÐS

Mér þykir leitt fyrir kvenkynið sem segist vera úr MLF en Biblían nefnir aldrei orðatiltækið „dætur Guðs“. Og með því að reiða mig eingöngu á fullyrðingar þess minni ég einnig á menn sem hafa skapað tilgátulega veru á jörðinni, að þessi sama Biblía opinberar að við vorum sköpuð af þeim eina Guði sem er ósýnilegur, annars væri hann ekki Guð, fyrir jarðneska mannkynið okkar.

Það var um 2500 árum eftir synd Adams, eða um 1500 árum fyrir okkar tímatal, að Guð opinberaði Móse sögu sína úr 1. Mósebók, sem vitnar um uppruna okkar. Móse og fólk hans voru svipað að stærð og okkar, og þess vegna bætir Guð

við þessari skýringu í 1. Mósebók 6:4: „*Risarnir voru á jörðinni á þeim dögum, eftir að **synir Guðs** höfðu gengið inn til **dætra mannanna**, og þær fæddu þeim börn. Þetta eru hinir frægu voldugu menn sem voru frægir í fornöld.*“ Í þessum efnum virðist þetta vers segja að risarnir hafi fengist við samspil „*sona Guðs og dætra mannanna*“. En í þessari þýðingu L.Segond eru hugtökin „**og einnig**“, sem sett eru á undan „*eftir sonum Guðs...*“, vel vitnuð og kynnt í JNDarby útgáfunni þar sem við lesum: „*Risarnir voru á jörðinni á þeim dögum, **og einnig** eftir að synir Guðs gengu inn til dætra mannanna og þær fæddu þeim börn: þetta voru hinir fornu máttugar menn, frægir menn.*“ Með þessari nákvæmni „**og einnig**“ er merking verssins gjörbreytt og hún verður rökréttari og skiljanlegri. Reyndar opinberar Guð Móse að frá uppruna sínum í Adam var maðurinn af mikilli risavaxinni stærð og að útbreidd fráhvarf í gegnum hjónabönd sem sameinuðu trúfasta „menn“ af ætt Sets, sem hér eru kallaðir „**synir Guðs**“, við „dætur“ uppreisnargjarnra afkomenda Kains, sem kallaðar eru „**dætur mannanna**“, hafði engin áhrif til að réttlæta breytinguna á stærð mannsins; hún var risavaxin fyrir þessi skaðlegu hjónabönd og hún hélt áfram að vera risavaxin eftir þau. Við skiljum að þessi risavaxna eiginleiki varðveittist af mannkyninu fram að flóðinu og um tíma eftir það, þar sem risar bjuggu enn í Kanaan, þegar Hebrear náðu því, þegar Guð gaf þeim það um 1460 f.Kr., það er að segja eftir „40 ár“ dvöl Hebreska fólksins í eyðimörkinni, hins holdlega Ísraels Guðs.

Í versinu sem vitnað er í vitnar Guð um ábyrgðina sem hann gaf manninum, sem hann skapaði áður en konan varð til úr beinum hans og holdi. Það er honum sem hann ásakar um að hafa leyft sér að láta tæla sig af konum af uppreisnargjarnri ætt. Og í þessari reynslu höfum við skýringu á banninu við að giftast erlendum konum, sem hann leggur á Ísrael. Þessi þjóð mun virða þetta bann þar til hún mun taka endalok síns útbreidda fráhvarfs sem leiðir þá í útleið til Babýlonar á milli 605 og 586.

Eftir þessi tvö tilvik af samböndum sem Guð bannaði, varðar þessi boðskapur mótmælendatrúna að Guð varar við framtíðarsameiningu hennar við rómversk-kaþólsku kirkjuna; þetta með því að vitna í kenningu Bíleams í Opinberunarbókinni 2:14: „*En ég hef nokkur atríði á móti þér, því að þú hefur þar menn sem halda fast við kenningu Bíleams, sem kenndi Balak að leggja hneyksli fyrir Ísraelsmenn: að eta kjöt fórnað skurðgoðum og drýggja saurlifnað.*“ Hneyksli þessa vers vísaði til bannaðs sambands, þar sem það var með því að opinbera Balak þennan leyndardóm blessunar eða bölvunar Ísraels að hann lét Guð bölvu honum. Þetta með því að senda „*dætur*“ fólks síns til að tæla „*menn*“ Ísraels. Með þessum boðskap fordæmir Guð nærveru „*hræsnisfullra*“ manna í mótmælendatrúnni, frá því að hún var opinberlega stofnuð árið 1517; dagsetningunni þegar munkurinn og kennarinn Martin Luther fordæmdi djöfullega eðli páfakaþólsku kirkjunnar. Dæmt og endanlega hafnað eftir trúarprófraunir árána 1843 og 1844, tók „*hræsnisfull*“ mótmælendatrú vel á móti „*hræsnisfullum*“ aðventisma árið 1994, og í bandalagi við kaþólsku trúna munu allir þessir fólksu „*hræsnisfullu*“ kristnir menn árið 2029 saman mynda „*dýrið sem rís upp úr jörðinni*“ sem mun endurskapa fyrirmyndina eða „*myndina af fyrsta dýrinu sem reis upp úr hafinu*“ og sem táknaði páfalega rómversk-kaþólsku

trúna. Að endurskapa „mynd hans“ felst í því að endurskapa umburðarlynd og ofsóknarverk hans.

Sögulegar sannanir hafa þegar staðfest möguleikann á sameiningu mótmælendatrúar og kaþólsku trúar með grimmri hegðun hins fræga fulltrúa Genfar, Jóhannesar Kalvíns. Þessi „mótmælandi“ fann til morðsótts haturs gegn mun „**greindari**“ keppinaut en hann í andlegum efnum, doktornum Michael Servetus. Í bréfum stílað á rannsóknarréttinn reyndi hann að láta framselja hann kaþólskan reiði en endaði með því að láta taka hann af lífi þegar óskynsamur maður tók áhættuna á að fara inn á Genfarland. Michael Servetus hafði mjög háþróaða andlega skilning; hann fordæmdi þegar fátíðni þrenningarkenningarinnar eins og hún er túlkuð af kaþólskri trú og kalvínskri mótmælendatrú, þ.e. þremur tengdum guðdómlegum persónum, föðurnum, soninum og heilögum anda, en þetta eru aðeins þrjú hlutverk í röð sama einstaka anda hins lifandi Guðs, skapara okkar, þar af leiðandi guðdómlega föður okkar.

Þetta efni um „föðurinn“ leiðir mig til að benda á að hugtakið „faðir“ hefur aðeins verið notað um Guð síðan Jesús Kristur kom til að opinbera hann mönnum með þessu hugtaki. Reyndar var orðið „faðir“ ekki notað til að lýsa Guði í gamla sáttmálanum þar sem hann var áfram hinn máttugi og ógnvekjandi Guð „Jahve“. Hins vegar, út frá þessari sögu sem vitnað er í 1. Mós. 6:4, kynnir Guð trúa ætt Sets undir nafninu „sonur Guðs“. Nú eru engir synir án þess að þeir eigi föður. Þessum boðskap var því hunsað þar til Jesús Kristur opinberaði mönnum alla kærleiksríka eðli Guðs og eiginleika hans sem föður alls skapaðs mannkyns eftir himnesku englana. Allan gamla sáttmálann var Guð pirraður yfir því að vera ekki kallaður „faðir“ af mannverum sínum. En væntingar hans beindust að tíma nýja sáttmálans eins og þessi texti úr Jesaja 9:6 sannar: „Því að **barn ...**“ **sonur fæddist okkur er oss gefið**, og höfðingjavaldið mun hvíla á hans **herðum**; og nafn hans mun kallað verða: **Undursamlegur ráðgjafi**, **voldugur Guð**, **eilífur faðir**, **friðarhöfðingi**.“ Við sjáum hvernig Guð í þessu verski skilgreinir sig sem bæði í Jesú Kristi, „**soninn og eilífur faðir**“. Til að skilja þetta vers vel verðum við að taka tillit til þess að ræðumaðurinn er Gyðingur, Ísraelsmaður, að nafni Jesaja. Eiginnafnið „**við**“ vísar til Ísraelsþjóðarinnar og í gegnum hana, aðeins, hinna útvöldu sem eru endurleystir með blóði Jesú Krists og eru dreifðir meðal þjóða sem eru dreifðar um alla jörðina. Að baki þessu „**við**“ finnum við mannlega syndara sem þurfa fyrirgefningu Guðs og öðlast hana aðeins með trú og hlýðni sem byggir á endurleysandi og frelsandi þjónustu Jesú Krists.

Þetta vers er einstaklega ríkt, því það setur „**vald**“ Krists **á öxl hans**; nákvæmlega þar sem þungi „patibulum“ hans bar hann og olli því að hann féll, svo veikburða var hann vegna rómverskra pyndinga sem hann leið fyrir krossfestingu sína. Síðan spáir Guð fyrir um hvað Jesús Kristur mun tákna fyrir sína útvöldu. Í fyrsta lagi munu þeir þekkja hann sem „**aðdáunarverðan**“ og dást að honum. Í öðru lagi munu þeir gera hann að „**ráðgjafa**“ sínum. Í þriðja lagi munu þeir þekkja eðli hans sem „**Máttugan Guð**“, eins og kraftaverk hans munu bera vitni um. Í fjórða lagi munu þeir þekkja í honum titilinn „**Eilífi faðir**“, sem hann sjálfur opinberaði og staðfesti fyrir postula sínum Filippus í Jóhannesi 14:9-11: „*Jesús sagði við hann: „Ég hef verið svo lengi hjá yður og þú þekkir mig ekki, Filippus? Sá sem hefur séð mig hefur séð föðurinn. Hvernig getur þú sagt: „Sýn*

oss föðurinn?'" **Trúir þú ekki að ég sé í föðurnum og faðirinn í mér ?** Orðin sem ég tala við yður, tala ég ekki af sjálfum mér; En faðirinn, sem í mér býr, hann vinnur verkin. **Trúið mér, að ég er í föðurnum og faðirinn í mér ;** trúið að minnsta kosti vegna verkanna. Og í fimmta lagi munu þeir þekkja hann sem þann sem, sem „ **Friðarhöfðingi** “, kom til að sætta þá við Guð, sem þeir höfðu verið aðskildir frá vegna synda sinna. Þessir fimm hugtök spáðu því fyrir um trúarstaðla hinna sönnu útvöldu sem Jesús Kristur endurleysti.

Í Jesaja 9:7, sem fylgir á eftir, segir okkur: „ Að **auka veldi** og frið að eilífu á háseti Davíðs og í ríki hans, að staðfesta það og efla það með réttlæti og réttlæti héðan í frá og að eilífu. Þetta mun vandlæti Jahve hersveitanna gjöra. “ Slík orð gátu aðeins blekkt von Gyðinga sem sáu í þessu hugtaki „ **veldi** “ aðeins „**aukningu** “ á krafti þjóðar sinnar Ísraels. Og þessi texti er bætt við textann í Jesaja 61:2 þar sem Guð spáir og segir: „ ... til að boða náðarár Jahve og **hefnardag Guðs vors** , til að hugga alla syrgjendur .“ Þessir tveir textar útskýra blekkingu Gyðinga sem sáu í væntanlegum Messías, þeim sem myndi hækka þjóðardýrð Ísraels með því að tortíma óvinum sínum sem voru á tímum Krists, hernámsliðunum, Rómverjunum. En því miður fyrir þá var áætlun Guðs eingöngu andleg og þeir áttu aðeins að sjá hana ná fram að ganga með dýrlegri endurkomu Jesú Krists, því tíminn milli friðþægingardauða hans og endurkomu hans í dýrð er enn tími útvalningar hinna útvöldu. Takið eftir síðasta orðinu í þessu versi: „ **her** “. Þetta hugtak var einnig villandi því Gyðingar gátu túlkað það sem uppreisn undir forystu Messíasar gegn Rómverjum. En í raun gefur það til kynna aðstæður þar sem Jahve verður að leiða gegn jarðneskum og himneskum uppreisnarmönnum til að bjarga síðustu útvöldum sínum sem endurleyst eru með blóði Jesú Krists. Í Opinberunarbókinni 16:16 er þessi bardagi kölluð „ **Harmagedón** “. Þessi bardagi hefur hvöt, andlega orsök, en afleiðingar hennar eru einnig líkamlega banvænar. Guð berst með guðdómlegum vopnum sínum og jarðneskir óvinir hans hafa aðeins jarðnesk vopn sín til umráða. Barátta uppreisnarmanna er því fyrirfram töpuð og Guð hefur þegar spáð framtíðarsigri sínum í Opinberunarbókinni 17:14: „ **Þeir munu heyja stríð við lambið, og lambið mun sigra þá , því að það er Drottinn drottna og konungur konunga .** Og þeir sem eru með því, **þeir sem eru kallaðir, útvaldir og trúir, munu einnig sigra þá .**“

Harmagedón “ -orrusta mun í síðasta sinn, eftir að náðartími rennur út, þola „ **soni Guðs** “ andstæðinga „sona mannanna“ úr föllnu uppreisnarliðinu.

Í fyrirmyndarbæn sinni, sem er konungsbæn, segir Jesús í Matteusi 6:9-13:

Vers 9: „ Þannig skuluð þér því biðja: **Faðir vor, þú sem ert á himnum. Helgist þitt nafn.** “ ; » Þetta undirstrikar nú þegar nauðsyn þess að líta á Guð sem okkar sanna og eina „ **himneska föður** “. Þetta er eitthvað sem aðeins „ **synir hans** “ geta gert með þeim skilyrðum að þeir telji nafn hans vera „ **helgað** “; sem felur í sér að halda honum huglægt ofar öllum öðrum lifandi verum vegna þess að hann er fullkomlega heilagur og einn ímyndar fullkomnun heilagleikans. Þetta skilyrði útilokar nú þegar kristna menn sem Guð tilnefnir sem uppreisnarmenn; kaþólikka og rétttrúnaðarmenn frá upphafi, mótmælendur frá 1843 og 1844 og „ **uppköstuðu** “ aðventistana frá 1994.

Nafn Guðs er ekki aðeins tjáð með fjórum hebreskum stöfum sem tákna það í Biblíunni, YHWH, sem ég umrita sem YaHWéH. Opinberunarbókin 2:17 gefur hina sönnu merkingu: „ Sá sem eyra hefur, hann heyri hvað andinn segir söfnuðunum: Þeim sem sigrar mun ég gefa af hinu fölgna manna og gefa honum hvítan stein og á steininn **nýtt nafn skrifað**, sem enginn þekkir nema sá sem tekur við því. “ Í þessu versí er orðið „**nafn**“ **notað**. » táknar annað ástand eða eðli fyrir hinn endurleysta mann sem Jesús Kristur viðurkennir og frelsar. Þetta „**nýja nafn**“, sem fæst eftir sigurinn, táknar himneska eðli hins endurleysta sem hefur gengið inn í eilíft líf, beranda ódauðleika. Einnig táknar nafn Guðs allt sem Guð stendur fyrir, í styrk, krafti, dýrð, valdi, dómgreind og tilfinningum. Þetta eru allt hlutir sem hinir sannarlega útvöldu verða að „**vita**“ til að uppfylla skilyrðið sem Jesús setti fram þegar hann segir í Jóhannesi 17:3: „**Og þetta er hið eilífa líf að þeir þekkja þig, hinn eina sanna Guð, og Jesú Krist, sem þú sendir.**“ Þannig réttlætir eða fordæmir maðurinn sjálfan sig í sjálfri bæn sinni, eftir því hvort hann hefur þessa þekkingu á hinum sanna Guði eða ekki. Og enginn á að vera að misskilja, því þessi þekking eða fjarvera hennar birtist í verkum sem sá sem biður iðkar trúarlega. Annað hvort er iðkun hans í samræmi við kröfur Guðs fyrir tíma sinn, eða hún er það ekki, og „**bæn hans**“ verður „**viðurstyggð**“ eins og Pros. 28:9 kennir: „**Ef einhver snýr eyra sínu frá og hlýðir ekki lögmálinu, þá er jafnvel bæn hans viðurstyggð.**“ Á okkar tímum er þessi „**viðurstyggð**“ stunduð, opinberlega og opinberlega, á hverjum „sunnudegi“ af fjölda falskristinna manna, blekktra og ranglega kennta, sem safnast saman til að tilbiðja hinn sanna Guð. Því miður býður Guð þeim sem tilheyra honum aðeins á sjöunda degi sem hann hefur helgað til hvíldar á hvíldardegi, laugardegi en ekki fyrsta degi sunnudags. Það er því ekki erfitt að skilja að tilbeiðsla á fyrsta degi heiðrar aðeins djöfulinn sem stýrir þessum samkomum.

Í konunglegu bæn sinni segir Jesús síðan í versí 10: „**Til komi þitt ríki, verði þinn vilji, svo á jörðu sem á himni.**“ Til að óska þess að Guðs ríki verði komið á fót á jörðu verður maður þegar að samþykkja guðdómlega staðla hans og ekki brjóta gegn þeim. Því hér kemur vilji Guðs skýrt fram í Biblíunni og í spádómstextum hans, og þeir sem segjast vera fáfróðir um staðla vilja hans verða ruglaðir og fordæmdir á dómsdegi. Þetta vers er aðeins rökrétt ef sannur útvalinn, helgaður og viðurkenndur af Guði í Jesú Kristi, segir þessi orð.

Jesús segir síðan í versí 11: „**Gef oss í dag vort daglegt brauð.**“ Á jörðinni borða fjölmargir manna aðeins annan hvern eða þriðja hvern dag. Þessi dagskammtur er því forréttindi gefin af Guði, en hversu margir í heiminum viðurkenna að fæða þeirra er gefin af Guði meðal allra þeirra sem eta? Mjög fáir, og færri og færri. Ennfremur gerir þetta daglega brauð ráð fyrir annarri andlegri næringu sem aðeins Guð getur gefið, ólíkt næringu líkamans. Þess vegna segir Jesús aftur við þá sem biðja um þetta „**daglega brauð**“ í Matteusi 4:4: „... Ritað er: **Maðurinn lifir ekki á brauði einu saman, heldur á hverju því orði sem fram gengur af Guðs munni.**“ Hinir útvöldu vita þetta og þeir gera það. En menn án Guðs, fátækir sem ríkir, halda að þeir einir hafi getu til að finna og taka fæðu fyrir líkama sinn, meðvitaðir um að líf þeirra er undir því komið. En andleg næring er minnsta áhyggjuefni þeirra. Þeir hafa verið án hennar í langan tíma og halda að þeir geti verið án hennar enn lengur. Kannski gæti aðeins alþjóðleg hungursneyð

hrist þá úr blekkingunni, og jafnvel árið 2023 myndu fáir efast um ákvörðun þeirra.

Síðan segir Jesús í versí 12: „*Fyrirgefið oss vorar misgjörðir, eins og vér fyrirgefum þeim, sem gegn oss syndga.*“ Aftur, hversu margir kristnir menn geta fyrirgefið afbrotin, sem þeir þjáast af? Því að Guð lætur sér ekki nægja orð og hann stjórnar hugsunum manna og veit hvort maður fyrirgefur sannarlega eða ekki, á bak við blekkjandi opinbera fyrirgefningu. Þessi hæfileiki til að fyrirgefa illt sem þeim hefur verið gert er enn stranglega frátekin hinum útvöldu. Og málið er auðvelt að útskýra. Til að geta fyrirgefið á þennan hátt verður andi fórnarlambins að fyrirlíta hina illskulegu verknað og höfund hennar og þetta er aðeins mögulegt ef öll sál hans hefur verið unnin og upptekin af Anda Krists. Á þessum hátindi andans er öll jarðnesk illska vanmetin og fyrirgefning er aðeins formsatriði sem kostar ekkert hina útvöldu sem fyrirgefa. Hann getur gert þetta enn frekar vegna þess að hann er meðvitaður um að hann sjálfur hefur notið góðs af fyrirgefningu hins lifandi Guðs, í nafni blóðs Jesú Krists sem hann úthellti.

Að lokum lýkur bæn Jesú í versí 13: „*Leið oss ekki í freistni, heldur frelsa oss frá illu. Því að þitt er ríkið og mátturinn og dýrðin að eilífu. Amen!*“ Þeir sem biðja á þennan hátt verða að vera meðvitaðir um árásir djöfulsins og himneskra og jarðneskra illu anda hans. Þannig verður maður samt að vera útvalinn sem fylgist með viðvörunum gegn djöflinum. Jesús gerði þetta og sannir postular hans og lærisveinar gera það líka. Ég man hvernig Jesús varar sína útvöldu við í Matteusi 24:4 og segir: „***Varist að enginn blekki yður!***“ Endir verssins er: „***Því að þitt er ríkið og mátturinn og dýrðin að eilífu. Amen!***“ Hvað þýðir þessi yfirlýsing, sem er algjörlega fyrirlitin og mótsögð af fölskum kristnum trúarbrögðum? Hún gefur þeim einfaldlega til kynna að afbrot þeirra og synd séu skráð og ótakmörkuð í ótakmörkuðu minni hins mikla dómara, skapara Guðs, hins alvalda. Og að á degi hins síðasta dóms verður listi yfir allar syndir þeirra kynntur þeim hver fyrir sig. Og í ólýsanlegri ruglingi munu þeir læra að úrskurður dómaranna, hinna útvöldu sem Jesús Kristur endurleysti, dæmir þá til að farast í eldi „***annars dauða***“. Orðin sjálf bera vitni um þetta; aðeins hans sönnu „***synir***“, samerfingar Jesú Krists, geta lýst því yfir og óskað af öllu hjarta að „***Guðs ríki komi í mætti og dýrð, í sannleika!***“

En þegar á jörðinni, þar til Jesús Kristur kemur aftur yfirvofandi, mun aðskilnaður hinna falsku uppreisnargjörnu kristnu manna frá Guði leiða þá til að þjáast ósigur á fætur öðrum. Þeir munu sjá allar áætlanir sínar og vonir hrynja og munu þjáast, eftir stríðið og aðrar guðlegar plágur, eftir að tímar sameiginlegrar og einstaklingsbundinnar náðar eru liðnir, hinar hræðilegu „***sjö síðustu plágur reiði Guðs***“ samkvæmt Opinb. 16:1, og „***reiði lambsins***“, samkvæmt Opinb. 6:16: „***Og þeir sögðu við fjöllin og klettana: Hrynjið yfir oss og felið oss fyrir ásjónu hans, sem situr í hásetinu, og fyrir reiði lambsins.***“

Endanlegi sigurinn verður fyrir Guð og „***soni hans***“, trúa útvöldu hans sem elska staðla hugmyndar hans um hið fullkomna líf, fullkomlega hamingjusöm og í sátt í raunverulegu guðlegu „frelsi, jafnrétti og bræðralagi“.

Það er því í titlinum „***sonur Guðs***“ sem vill þjóna og heiðra dýrð „***föður síns***“ að ég verð nú að segja eitthvað sem kann að virðast nokkuð rökrétt fyrir þá

sem eru gáfuðastar, en sem fjöldi manna skilur ekki. Þessi boðskapur fjallar um **sögulegar breytingar á guðlegum viðmiðum og afleiðingar þeirra.**

Margir leyfa sér að láta hugann reika af þeim mörgu hlutum sem fylla líf þeirra og þetta fólk hefur ekki áhuga á andlegum málum. En hver sem hefur ekki áhuga á himninum í dag mun, kannski eða ekki, gera það á morgun. Ekki allir þeir sem heyrðu og svöruðu kalli Jesú Krists um hjálpræði svöruðu fyrsta kalli Guðs, og ég er einn af þeim. Við verðum því að vona að margar verur, kallaðar á réttum tíma, muni samt snúa sér til Guðs. Refsing „*sjötta lúðursins*“, sem er að taka á sig mynd fyrir augum okkar, er einmitt ætluð, **sem lokaviðvörðun**, til að vekja sofandi trú, svæfða af jarðneskum áhyggjum. Hvað verður sá sem hefur vaknað í trú sinni að uppgötva? Hann verður að gera sér grein fyrir því að lífið og allt sem það inniheldur er verk hins eina Guðs, skaparans. Hann skipulagði hjálpræði manneskjunnar sem hafði fallið í synd, eins og að falla í gildru, í nokkrum áföngum í röð og rökrétt eru þessi mismunandi áföng merkt með breytingum og dómum. Það sem margir virðast þó hunsa er að þegar breyting sem Guð hefur réttlætt er gerð í trúarbrögðum, þá gerir sú nýja breyting sem tekin er upp gamla normið ólöglegt. Bræðralagið sem ríkjandi mannúðarstefna nútíma Vesturlanda hefur stuðlað að hefur gert mannfjöldann óhóflega umburðarlyndan. Þetta er svo mikið að til að móðga engan erum við sammála um að eigna hinum æðsta Guði möguleikann á að blessa öll trúarbrögð. Nei! Guð aðlagast ekki trúarlegum hefðum manna og það er þvert á móti undir manninum komið að aðlagast honum eða samþykkja hugmyndina um að gera ekki tilkall til eilífrar framtíðar sem hann á engan rétt á. Þess vegna verð ég að taka það skýrt fram að þegar Jesús stofnaði nýja sáttmálann sem byggðist á fórn sinni af fúsum og frjálsum vilja, voru Gyðingar gamla sáttmálans, sem höfnuðu Kristi og fórn hans, framseldir djöflinum af Guði. Á jörðinni héldu þeir áfram að halda því fram að vera skaparinn Guð, og tilvist þeirra og trúarbrögð blektu andlega fáfróða menn. Þannig voru þessir fyrstu „*synir Guðs*“, erfingjar Abrahams, þeir fyrstu sem orð Jesú í Opinberunarbókinni 3:1, varðandi mótmælendur í boðskap sínum sem kallaður var „*Sardes*“, áttu við: „*Þér er talið lifandi en þér eruð dauðir*.“ Vissulega má heimfæra boðskapinn sem Jesús sendi mótmælendum árána 1843 og 1844 upp á öll trúarbrögð sem hann hafnaði vegna þess að þeir neituðu að aðlagast nýjum stöðlum hans og nýju ljósi. Það er ekki auðvelt fyrir manneskju sem er mótuð af fordómum sem byggjast á 1.260 ára yfirráðum rómversk-kaþólskrar páfakristni að losna við þessa fordóma. Þeir góðhjartaðustu segja okkur: „Kæri vinur minn, ég fæddist kaþólskur og ég mun deyja kaþólskur.“ Þetta fólk er ekki meðvitað um að það að deyja sem kaþólskur þýðir að deyja án þess að öðlast eilíft líf. En ef það vill vera kaþólskt er það vegna þess að það trúir því að trúarbrögð geri manni kleift að öðlast þetta eilífa líf frá Guði. Múslimar eru einnig ákafir gagnvart trú sinni og spámanninum Múhameð vegna þess að hann lofar þeim að eftir dauðann bíði þeirra draumkennt eilíft líf. Það er því nauðsynlegt fyrir manneskju, sem þráir eilífðina í gegnum trúarlega skuldbindingu sína, að vita hvort von hennar sé réttlæt看leg eða alls ekki. Fyrstu „*synir Guðs*“ óhlýðnuðust skipunum Guðs og drukknuðu þar af leiðandi í flóðinu ásamt sonum og „*dætrum mannanna*“. Gyðingarnir höfðu viljað minna Jesú á að þeir væru ekki „óskilgetnir börn þar sem þeir áttu Abraham að föður sínum“. Svárið sem Jesús

gaf þeim varðar einnig alla menn kristinna trúarbragða: „Ef þér væruð synir Abrahams, mynduð þér vinna verk Abrahams“ og hann sagði þeim skýrt: „**Faðir yðar er djöfullinn**.“ Í Opinberunarbókinni 2:9 staðfestir Jesús þennan sama dóm á tímabilinu milli 303 og 313: „Ég þekki þrenging þína og fátækt (þótt þú sért ríkur) og rógburð þeirra, sem segjast vera Gyðingar, en eru það ekki, heldur eru samkunduhús Satans.“ Og hann staðfestir það aftur árið 1873, í Opinberunarbókinni 3:9: „Sjá, ég mun láta þá úr samkunduhúsi Satans, sem segjast vera Gyðingar, en eru það ekki, heldur ljúga. Sjá, ég mun láta þá koma og tilbiðja fyrir fótum þínum og vita, að ég hef elskað þig.“ Þetta sannar að þótt dómsstaðall Guðs breytist með því að auka kröfur hans smám saman, þá breytist endanlegur eðli dóms hans ekki eftir 1260 ár af trúarlegu myrkri. Gamli staðallinn er óhjákvæmilega fordæmdur með höfnun hins nýja. Og lærdómurinn sem dreginn er af þessum dæmum gerir okkur kleift að tileinka Guði þessi orð, aðlöguð að hverju tilviki sem einkennist af breytingu á guðdómlegum staðli sem krafist er:

1843-1844: „Ef þið væruð mótmælendur, mynduð þið gera verk mótmælenda 16. aldar. Hinir sönnu mótmælendur tóku ekki upp vopn til að verja líf sitt. Þeir létu leiða sig í fangelsi eða til dauða.“

1991-1994: „Ef þú værir sjöunda dags aðventisti, myndir þú vinna verk sjöunda dags aðventista árána 1843, 1844 og 1873; tilkynningin um endurkomu Jesú í gegnum spádóma Biblíunnar vakti gleði þeirra og mikinn áhuga.“

2020-2030

Frá árinu 2020 hefur síðasta bið eftir sannri endurkomu Jesú Krists hafist. Að þessu sinni var það Jesús sjálfur sem ákvað dagsetninguna með því að beina sjónum þessara sendiboða að sögulegum degi krossfestingar hans og uppris, þ.e. 3. apríl 2003. Upplýstir af spámannlegu hlutverki sjö daga vikunnar, sem er eins og sjö þúsund ár, vita þeir sem hann helgaði til þessa verks og lifa í dag að frá vorinu 2023 hafa þeir gengið inn í síðustu viku ára sem leiðir til enda sex þúsund ára sögu jarðneskrar syndar.

Jesús Kristur snýr aftur til að leita aðeins þeirra sem hann hefur „**helgað**“. Því er mikilvægt að skilja hvað sönn „**helgun**“ er, sem Páll lýsti yfir í Hebreabréfinu 12:14, innblásinn af andanum: „**Stundið frið við alla menn og heilagleika, því án hennar mun enginn sjá Drottin.**“ Þar sem við erum að búa okkur undir að sjá Drottin er þessi „**helgun**“ því mikilvæg og ómissandi. En hvað er „**helgun**“? Þetta er það sem hún er ekki: einungis mannleg krafa eða sú sem páfar rómversk-kaþólsku kirkjunnar eigna dýrtingum. Sönn „**helgun**“ er aðeins hægt að bera kennsl á og eigna af Guði í Jesú Kristi sjálfum. Því þetta hugtak þýðir „að setja í sundur“ og eina lifandi veran sem telur rétt að setja í sundur menn er Guð og Guð einn. En til að réttlæta „**helgun**“ sína á karli eða konu byggir Guð dóm sinn á trúarverkum þeirra. Og til að skilgreina hvað þessi verk ættu að vera kynnir Guð í Biblíunni sögulegar fyrirmyndir sinna útvöldu. Esekíel 14 nefnir þrjú nöfn: „**Nóa, Daníel og Job**“, og tilgreinir þrisvar sinnum, í versum 16, 18 og 20, „þeir myndu hvorki frelsa sonu né dætur, heldur myndu þeir einir frelsa sínar eigin sálir vegna réttlætis síns.“ Guð sagði það, og þú getur og verður að trúa því. Með þessari fullrýðingu mótmælir hann og hrekur allar falskar hugmyndir um „**helgun**“ og málur samsetta mynd af hinum útvöldu sem hann

getur og vill frelsa til að deila eilífð sinni. Öll skilaboðin sem flutt eru með skýrum orðum eða myndum, í spádómum Daníels og Opinberunarbókarinnar og öðrum textum Biblíunnar, eru ætluð til að ljúka uppbyggingu þessarar samsettu myndar. „ **Helgun** “ síðustu útvöldu hans er nefnd í Opinberunarbókinni 3:7 í skilaboðunum sem hann ávarpaði árið 1873 til sjöunda dags aðventista „ **helgaðir** “ í bróðurkærleika; þetta er það sem táknræna nafnið „ **Filadelfía** “ þýðir. Jesús byrjar á því að segja við Jóhannes: „ *Ritaðu til engils kirkjunnar í Filadelfíu: Þetta segir sá sem heilagur er, sá sem sannur er, sá sem hefur lykil Davíðs, sá sem lýkur upp og enginn lokar, og sá sem læsir og enginn opnar:* “ Þessi orð boða í mynd breytingu á heilagleikastaðli Guðs. Í ljósi þessarar yfirlýsingar sjáum við að aðeins hinn heilagi Guð getur „ **helgað** “ eða ekki mannlegar verur sínar og að hann skilur þennan rétt og vald engum eftir nema sjálfum sér. Hvernig getum við borið kennsl á sjöunda dags aðventista í þessum boðskap? Einfaldlega með því að reiða sig á bæði sögulega vitnisburði sem dagsettur er í Dan. 12:12, „ *Blessaður “ sá sem mun bíða þar til 1335 dagar eru liðnir* „og um hlutverk sjöunda dags hvíldardagsins sem Guð gefur þeim sem hann helgar árið 1873. Takið eftir tölunum í þessum versum í framhjálaupi: 12, 12 og Opinberunarbókin 3 og 7. Þetta eru aðeins tölur og tölur sem hafa merkingu heilagleika: 12, sáttmáli Guðs og manns, það er 7 + 5; 7, tala helgunar sem hvíld sjöunda dagsins ber, hvíldardagurinn sem Guð helgar. 5 er táknræn tala mannsins sem hefur fimm skilningarvit, fimm fingur og tær. Opinberunarbókin 3:7 sameinar fullkomnun tölunnar 3 og heilagleika hvíldardagsins sem felst í tölunni 7.

Með því að gefa sjöunda dags aðventisma stofnanabundna mynd árið 1873 helgaði Guð fyrirmynd sem aðeins varð lögmæt árið 1873. Guðleg „ **helgun** “ erfist ekki og þegar hún er ekki lengur verðskulduð dregur Guð hana til baka og þess vegna verður hún frá „ *Filadelfíu* “ að „ *Laódíkeu* “ , það er að segja stofnun fólksins sem Jesús dæmir og „ *ælir upp* “ vegna andlegrar hálfvolgleika þeirra sem sýnd var með fyrirlitningu á síðasta ljósinu sem Guð færði þeim á milli 1980 og 1991, með spámannlegri athöfn minni. Á milli 1991 og 1994 tók dómur Guðs á sig augljósa mynd; opinber aðventismi gekk inn í bandalag Alheims mótmælendasambandsins sem var framselt djöflinum frá 1843.

Lexían sem þú verður að muna er að sjöunda dags aðventismi tilheyrir aðeins Guði, því hann velur þessi orð til að skilgreina vélmennamynd af síðustu „ **helguðum** “ útvöldum. Þannig að á milli áranna 2020 og 2030 munu síðustu aðventistarnir birtast og gera sig verðuga guðlegrar „ **helgunar** “ með því að aðgreina sig, með þeirri gleði sem tilkynningin um endurkomu Jesú vorið 2030 vekur í þeim; eins og fyrir aðventistabrottryðjendurna 1843 og 1844. Og þeir sem Guð samþykkir og vill blessa í dag meðal þeirra, taka upp hvíldardagsiðkunina sem spáði fyrir um 6000 ár, innkomu hinna útvöldu sem Jesús Kristur endurleysti inn í sjöunda árpúsund hinnar miklu himnesku hvíldar. Og þessi innkoma á sér stað á þeirri stundu þegar guðdómlegi Drottinn okkar Jesús Kristur kemur aftur í dýrð, sem snýr aftur í guðdómlegri himneskri dýrð englanafns síns „ **Míkaels** “, umkringdur og í fylgd með trúföstum englum sínum.

Ef þú ert, í þínu sanna eðli, sjöunda dags aðventisti sem Guð frelsar, þá er nú rétti tíminn til að sanna það með því að fylgja þeim spádómlegu sögulegu

lexíum sem fram koma og sýndar eru fram á í þessari rannsókn. Guð blessar og frelsar með blóði Jesú Krists aðeins þá sem hann finnur í hreina ást alls biblíulegs sannleika síns.

Það er rökrétt að ljúka þessari rannsókn með boðskapnum um „ **helgun** “ því það er þessi „ **helgun** “ sem gerir hina sannarlega kölluðu útvöldu „ **syni Guðs** “ undirbúna til að ganga inn í eilífðina vorið 2030.

Opinber og stofnanabundin sjöunda dags aðventismi var aðeins gagnleg og lögmæt fyrir Guð á milli 1873 og 1994, þegar lögmæti hans hætti. En orð sjöunda dags aðventista eru enn staðallinn fyrir lokaútgáfu trúar sem Guð krefst til að njóta góðs af réttlætinu sem Jesús Kristur býður upp á; þetta, í samræmi við tilskipun Dan. 8:14 sem, rétt þýtt, spáir þessari kröfu og segir: „ **Kvöld og morgni til klukkan 23:00 og heilagleiki mun réttlætast** .“ Með því að fá frá Guði, um 1990, rétta þýðingu á þessu mjög mikilvæga versi, gat ég kynnt síðustu endurleystu útvöldu hans staðfestingu á því að Guð krefst af þeim kærleika til biblíulegs sannleika síns sem vitnað er í verkum, eins og þeim ber að gera, sem síðustu „ **synir Guðs** “ í sögu jarðneskrar syndar. Þessi sanna þýðing lagði grunninn að þessari guðlegu kröfu sem beitt var fyrir þessa endanlegu jarðnesku alheimsreynslu aðventista. Með tímanum hefur krafa Guðs um sanna heilagleika aðeins aukist. Í kennslu sinni jók Jesús kröfurnar sem guðleg lög gera. Því meira sem Guð sýndi kærleika sinn, því meira krafðist hann kærleika frá endurleystum mönnum sínum í staðinn. Með því að uppfylla kærleika sinn í nýja sáttmálanum með friðþægingardauða sínum í Jesú Kristi, hefur Guð rétt til að krefjast meira af kristnum útvöldum sínum en af gyðinglegum útvöldum sínum á tímum gamla sáttmálans. Jesús staðfesti þessa vöxt guðlegrar kröfu með því að segja: „ **Þér hafið heyrt að sagt var ... en ég segi yður ...** “ Fordæmdur á verknaðarstigi í gamla sáttmálanum er hórkarlinn dæmdur og fordæmdur í nýja sáttmálanum á hugsunarstigi, eins og hann segir í Matteusi 5:27-28: „ **Þér hafið heyrt að sagt var : „Þú skalt ekki drýgja hór.”“ En ég segi yður: Hver sem horfir á konu með girndarhug hefur þegar drýgt hór með henni í hjarta sínu. .../... 38-39: Þér hafið heyrt að sagt var : Auga fyrir auga og tönn fyrir tönn. En ég segi yður: Rísið ekki gegn vondum manni. Sá sem slær þig á hægri kinnina, þá snúið honum einnig hinni. .../.... 43-48: Þér hafið heyrt að sagt var : Þú skalt elska náunga þinn og hata óvin þinn. En ég segi yður : Elskið óvini yðar, blessið þá sem bölvu yður, gjörið gott þeim sem hata yður og biðið fyrir þeim sem ofsækja yður, til þess að þér verðið börn föður yðar á himnum . Því að hann lætur sól sína renna upp yfir vonda sem góða og rigna yfir réttláta sem rangláta. Ef þér elskið þá sem elska yður, hvaða laun eigið þér þá? Gjöra ekki einu sinni tollheimtumenn slíkt hið sama? Og ef þér heilsað aðeins bræðrum yðar, hvað gerið þér þá meira en aðrir? Gera ekki jafnvel heiðingjarnir slíkt hið sama? Verið því fullkomnir, eins og faðir yðar á himnum er fullkominn. “ Með þessum orðum setti Jesús staðalinn fyrir persónuleika fyrstu og síðustu sannkristnu „ **sona Guðs** “. En við skulum ekki misskilja, kærleikur af þessum styrk getur aðeins komið til okkar ef hann er gefinn okkur af Guði. Mannlegt eðli okkar er of illt og erfitt til að ná, náttúrulega, þessu háa stigi kærleika. Og Jesús gerði það ljóst í Jóhannesi 15:5: „... **því að „án mín getið þér ekkert gjört** ,“ sem þýðir að með honum getum við gert allt og, einmitt, íklæðst óviðjafnanlegri kærleika Guðs. Til að ná þessu markmiði verða**

öll önnur jarðnesk, holdleg gildi að hrynja innra með okkur til að rýma fyrir þessum guðdómlega kærleika. Sú mikilvægi sem við gefum jarðneskum hlutum er andstæð himneskum gildum. Við verðum því að fara meira og meira inn í himneska hugsun, þannig að holdlegt eðli okkar veikist í þágu þess, þar til það hverfur og missir áhrif sín á líf okkar.

Í mannkynssögunni féll bölvun Guðs fyrst yfir alla jörðina með flóðinu. Í næsta áfanga setti Guð Ísrael í Kanaanland og eftir komu Krists varð Ísraelsþjóðin fyrir barðinu á bölvun Guðs. Frá tímum Konstantínusar I. keisara ^{þróaðist} kristin trú í Vestur-Evrópu, studd og síðan þröngvuð upp af rómverskum yfirvöldum, síðan keisaralegum og síðan páfalegum. Eftir að hafa orðið kaþólsk varð Evrópa skotmark guðlegrar reiði og sérstaklega frá árunum 313 og 321 skotmark pláganna sem „**sjö lúðrar**“ hans básúna ...

Ef við færum okkur enn lengra í vesturátt mun lokareiði Guðs verða framkölluð með sunnudagslögnum sem Bandaríkin Norður-Ameríku, óumdeildur leiðtogi þeirra sem lifðu af þriðju heimsstyrjöldina eða „**sjötta lúðurinn**“ í Opinberunarbókinni 9:13, munu setja. Það er áhugavert að taka eftir bölvunarmerkjum sem þetta ameríska land ber. Þar finnast í hrúgum beinleifar sabeltenntra tígrisdýra; skelfilegt, skrímslafullt, ógurlegt og stórt forsögulegt dýr. Þessi Norður-Ameríkuálfa er einnig í dag merkt af einstökum og óviðjafnanlegum náttúrufyrirbærum. Á miðsléttunum eiga sér stað eyðileggjandi fellibyljir og hvirfilbýlur af óheyrðum krafti. En þar eru líka risavaxin tré, sequoia-trén, sem ná meira en hundrað metra hæð, stofnar sem götöttir botnar leyfa bílum að fara yfir þau frá annarri hlið til hinnar. Þessi risavaxna stærð minnir okkur á að risar bjuggu fyrst á jörðinni. Og ég finn að þessi gríðarlega háu tré spá fyrir um lokamátt þessa ameríska fólks sem verður síðasta fólkið til að heyja stríð gegn vilja Guðs, eins og fram kemur í lögmáli Heilagrar Biblíu hans. Opinberunarbókin 13:13 táknar það með orðunum „*dýrið sem stígur upp úr jörðinni*“; þetta vegna þess að það, trúarlega kristið, tekur við af páfalegri kaþólskri trú sem kölluð er „*dýrið sem stígur upp úr hafinu*“ sem það kom upp úr, fyrir tilstilli mótmælendasiðbótarinnar. Þetta ameríska land var enduruppgötvað á 15. ^{öld} rétt áður en „trúarstríðin“ í Evrópu settu kaþólikka á móti mótmælendum. Mótmælendur fundu þar verndarhæli, fjarri ofsóknum páfatrúarmanna. En reynsla þeirra var ekki sú sama og Hebraea sem komu inn í Kanaan. Því þeir mættu fjandskap rauðu manna sem bjuggu í þessu landi. Reyndar var Ameríka nútímans byggð á blóði rauðu manna sem úthellt var í ríkum mæli á jörðina og arðráni hvítra landnema á svörtum. Nafn þess, **Ameríka**, fyrirboði **beiskju**, var því upphaflega vel réttlætanlegt og spádómlegt um loka umburðarleysi þess. Þessi síðasta jarðneska trúarprófraun mun endurskapa fyrri reynslu sem uppreisnarmenn hunsa og fyrirvíta fyrir fall sitt. Því að síðasti uppreisnarhópurinn hefur þegar endurnýjað bandalag sitt, bandalag hinna ótrúu „**sona Guðs**“ við „**dætur mannanna**“ frá fortíð flóðsins. En að þessu sinni, greinilega varað við af spádómum Jesú Krists, munu hinir sönnu „**synir Guðs**“ ekki ganga inn í þessi mannlegu bandalög og munu ekki ganga inn í þau. Andinn hefur opnað vitsmuni þeirra, sem gerir þeim kleift að vita að landið sem kallast **Ameríka** ber í nafni sínu lokaákvörðun sína sem verður að vera viðfangsefni **beiskju** fyrir alla samtímamenn sína; og fyrst og fremst fórnarlömb trúarlegrar fráhvarfs síns.

Upphaflega mótmælendalegt, þetta land er þegar, eitt og sér, bandalag kaþólsku og mótmælendatrúar sem mótmælir ekki lengur. Þetta bandalag er sönnun þess að samband þess við Guð hefur rofið. Þetta andlega sifjaspells- og framhjáhaldsbandalag er af sama tagi og það sem Ísrael gerði við syndsamlega Egyptaland á tímum spámannsins Jeremía. Merki bölvunarinnar sem Bandaríkin bera eru mjög fjölmörg; og þar á meðal, þegar frá og með 24. febrúar 2022, skilyrðislausan stuðning og vopnaframboð sem það veitti unga forseta Úkraínu, Zelensky, því þessi aðgerð undirbýr þjóðarmorðsátök þriðju heimsstyrjaldarinnar. En það er líka frá Ameríku sem komu andlegu og kynjamismunandi frávikin sem endurskapa norm Sódómu og Gómorru; sem hefur orðið lögmæt og lögleg í öllum löndum hins upphaflega kristna Vesturlanda.

Ég gleymi þó ekki að aðventistatrúin, sem er mér blessun í dag, fæddist í Bandaríkjunum á milli 1816 og 1844. En þessi tími guðlegrar reynslutíma var aðeins tímabundinn og lauk vorið 1994, þegar opinber sjöunda dags aðventismi gekk til liðs við bandalag Alheims mótmælendasambandsins. Árið 1873 hafði Guð gefið því alheimsstöðu sem krafðist þess að það héldi sjálfstæði sínu. En með því að setja í forystustöður fólk sem var ekki sannarlega trúskipt, heldur sannfærðari, tókst djöflinum að láta mannúðaranda sigra um alla stofnunina. Þannig er fráhvarfið árið 313 endurnýjað með sömu afleiðingum fyrir sekt mannkynið: nauðsyn þess að Guð slái niður þá sem bera ábyrgð og eru sekir með dauða. Og þetta guðlega svar kemur nú með þriðju heimsstyrjöldinni í „**sjöttu lúðurinum**“. Ég skil þá hvers vegna spádómurinn í Dan 12:11 vísar til ensku aðventistasamkomanna árið 1828 til að vekja upp þema aðventisma. Því aðventismi er ekki stranglega bandarískur; þetta er alheimsstaðall sem felst einfaldlega í því að elska dýrlega endurkomu Drottins okkar Jesú Krists og bíða hans í trúfesti allt til þess dags sem hann sjálfur hefur ákveðið og opinberað síðustu „**sonum Guðs**“ og sem að þessu sinni verður vorið 2030. Endurkoma hans mun færa endurleysta hans inn í sjöunda árþúsundið, helgaða í hvíld af Guði og fyrir Guð, og fyrir endurleysta hans sem útvaldir voru í allri sögu jarðneskrar syndar.

Eftir bölvun opinberrar aðventisma, sem hefur aðsetur í Bandaríkjunum frá árinu 1994, hefur blessun Guðs snúið aftur til Evrópu, Frakklands og Valence. Því þar er elsta sjöunda dags aðventistakirkja Frakklands, sú sem rak mig úr félagsskap sínum árið 1991; þetta vegna „vitnisburðar **Jesú**“ sem ég bar henni fram og sem hún hafnaði og fyrirleit. Síðan þá hef ég verið trúr þessum endurnýjaða og uppfærða „**vitnisburði um Jesú**“ og safna dag frá degi perlum guðdómlegs ljóss sem Guð sannleikans býður mér og gefur mér, í nafni Jesú Krists og „**helgun**“ hvíldardagsins hins sanna sjöunda dags: laugardagsins, „**helgaður**“ til hvíldar fyrir manninn frá sjöunda degi sköpunar jarðarinnar samkvæmt 1. Mósebók 2:2-3: „Og á sjöunda degi lauk Guð verki sínu, sem hann hafði gjört, og hvíldist á sjöunda degi af öllu verki sínu, sem hann hafði gjört. Og Guð blessaði sjöunda daginn og **helgaði hann**, því að á honum hvíldist hann af öllu verki sínu, sem hann hafði skapað með því að gjöra hann.“

Sannleikurinn mun frelsa þig

Við lesum í Jóhannesi 8:28-36: „Jesús sagði við þá: **Þegar þér hafið uppheft Mannssoninn**, þá munuð þér vita, að ég er hann, og að ég gjöri ekkert af sjálfum mér, heldur tala ég eins og **faðirinn** hefur kennt mér. Sá sem sendi mig er með mér, hann hefur ekki yfirgefið mig einan, því að ég gjöri alltaf það, sem honum þóknast.“ **Þegar Jesús talaði þetta, tóku margir trú á hann**. Og við þá Gyðinga, sem á hann höfðu trúað, sagði hann: **Ef þér haldið fast í orði mínu, þá eruð þér sannir lærisveinar mínir, og þér munuð þekkja sannleikann, og sannleikurinn mun gjöra yður frjálsa**.“ Þeir svöruðu honum: „**Vér erum niðjar Abrahams og höfum aldrei verið þrælar neins manns. Hvernig getur þú sagt: Þér munuð verða frjálsir?**“ Jesús svaraði þeim: „Sannlega, sannlega segi ég yður: Hver sem synd drýgir, er þræll syndarinnar. Þrællinn er ekki að eilífu í húsinu, heldur sonurinn að eilífu. Ef sonurinn gjörir yður frjálsa, munuð þér sannarlega verða frjálsir.“

Þessi samskipti Jesú og Gyðinga samtímans fjalla um efni sem varðar okkur jafn mikið í dag og þau gerðu á tímum þjónustu hans. Í slíkum samskiptum koma alltaf fram tvær ósamrýmanlegar umræður. Jesús gerir fullkomlega rökréttar athugasemdir til að fjalla um andlega efnið. En fyrir framan hann eru þeir sem hlusta á orð hans jarðneskir og sjá aðeins bókstaflega, holdlega merkingu orða hans. Fyrir Gyðinga var Guð Guð, ekki faðirinn. Þannig finnum við hér aðalástæðu fyrir skilningsleysi manna. Frá upphafi, þegar Jesús segir við þá: „**Þegar þér hafið upp Mannssoninn**...“, túlka Gyðingar orð hans eins og hefðbundin túlkun þeirra leiðir þá til að gera. Fyrir þá mun þessi upphefð felast í því að taka stjórn á þjóðinni með því að ná hásæti Davíðs. Og viku fyrir dauða hans munu þeir heiðra hann sem son Davíðs. Auðvitað var Jesús sjálfur að tala um upphefð sína, þegar Rómverjar yrðu krossfestir á krossinum. Síðan, með því að vitna í „**föðurinn**“, taka andlegustu áhorfendurnir á móti boðskap Jesú sem andlegum. „**Þegar Jesús mælti þessi orð, tóku margir trú á hann**“; andlegir einstaklingar trúa á hann ólíkt öðrum. Jesús segir síðan við trúaða: „**Ef þér eruð stöðugir í orði mínu, eruð þér sannir lærisveinar mínir. Þér munuð þekkja sannleikann, og sannleikurinn mun gjöra yður frjálsa**.“

Þegar Gyðingar, sem voru í deilu, heyrðu þessi orð og svöruðu: „**Vér erum afkvæmi Abrahams og höfum aldrei verið neins þrælar. Hvernig getur þú sagt: Þér munuð verða frjálsir?**“ Takið eftir að Jesús ávítar ekki viðmælendur sína fyrir þessa þreföldu gleymsku í sögu þeirra, því þeir voru í raun þrælar í Egyptalandi, fyrst, síðar þrælar í 70 ára fangelsi í Babýlon í Kaldeu, að hluta til frá 605 og að öllu leyti frá 586, og þegar hann talar við þá eru þeir undirgefin Rómverjum. Fyrir Jesú er þessi bylgja þjóðarstolts ekki það mikilvægasta; það sem er mikilvægt fyrir hann er að gera þeim grein fyrir því að þeir eru þrælar syndarinnar sem hefur stjórnað þeim og ráðið ríkjum frá synd Adams og Evu. Og þessi boðskapur hefur ævarandi þýðingu, því hann dregur í efa syndina sem menn eru ekki meðvitaðir um, því þekking þeirra á lífinu byggist eingöngu á fimm holdlegum skilningarvitum þeirra.

Gyðingarnir sem þorðu að segja við Jesú: „Við höfum aldrei verið neins þrælar“, vissu ekki að þeir voru að tala við þann sem hafði leitt þá í útlegð í

Egyptalandi, einmitt í þeim tilgangi að frelsa þá úr þrældómi líkama og sálar, því að egypskt líf var ímynd syndarinnar. Löngu fyrir Róm var siðmenning hennar, sem tilbað sólguðinn Ra, fangi syndarinnar. Og á sama hátt höfðu þessir stoltu Gyðingar verið undir rómverskri hernámi frá árinu 63. Og það var þessi Jesús sem talaði við þá sem framseldi þá í hendur Rómverja; þetta til að brjóta mótspyrnu þeirra og auðvelda framkvæmd jarðneskrar þjónustu hans. Því án Rómverja, til að koma í veg fyrir þá, hefði þessi jarðneska þjónusta Jesús ekki verið möguleg. Illskan sem kom fram eftir þrjú og hálft ár af þjónustu hans hefði birst miklu fyrr, því trúarleiðtogar Sanhedrinsins gátu ekki borið ávirðingar frekar en grimmi konungurinn Heródes mikli.

Það er því nauðsynlegt að skilja að reynsla Gyðinga varðar alla menn á jörðinni. Einmitt vegna þess að Guð notar Ísrael sem fyrirmynd þessa mannkyns. Þannig þurftu Gyðingar og heiðingjar að vera frelsaðir frá þrældómi syndarinnar, á sama hátt og af sömu ástæðu: arfleifð syndarinnar frá Adam. Þannig er hægt að skilja þörfina fyrir hvern mann að uppgötva í Biblíunni reynslu Gyðinga sem voru undir yfirráðum Guðs í næstum 1600 ár, frá því að Rómverjar eyddu þjóðinni árið 70, það er að segja um 30 árum fyrir lok fyrstu aldar þegar Guð opinberaði Jóhannesi spámannlega „opinberun“ sína sem kallast „Opinberunin“. Þessi 1600 ára gyðingasaga er gefin af Guði mönnunum til að leyfa þeim að skilja merkingu þess sem þeir áttu að lifa, samkvæmt áætlun hans, í 6000 ár á jörðinni. Við skulum því skoða viðbrögð og hegðun Gyðinga, eins og þeim er lýst í Biblíunni, sem dæmi um okkar eigin, því þau sýna aðeins okkar eigin galla, bresti og, fyrir tilstilli þeirra sem trúa á okkur, allt of sjaldgæfa eiginleika okkar.

Þeir viðurkenna, vitsmunalega, tilvist Guðs en ganga ekki í samband við hann. Einnig birtist trúarbrögð þeirra eingöngu með því að beita textum Móselögmálsins og spámannanna, en þeir skilja ekki spádóma sína skýrt. Þessi hegðun verður eins og í öllum kristnum trúarbrögðum sem Guð hefur hafnað og fordæmt allt til enda veraldar. En einnig ímynd allrar mannkyns sem þeir aðeins sýna og endurspegla; ímynd dýrsins sem hefur glatað í gegnum synd sína við ímynd Guðs.

enn og aftur og vitnar mjög oft í þetta orð „ **sannleikur** “, sem aðeins kemur á undan í Jóhannesarguðspjalli, postula hins mikla andlega, orð hans með þessari orðatiltæki sem er honum svo persónulegt: „ **Sannlega, sannlega segi ég yður...** “. Þessi tvöfalda endurtekning hefur sína skýringu: Jesús setur yfirlýsingar sínar undir vald „ **föðurins og sonarins** “, því eins og ég sagði í fyrri rannsókn, þá er þjónusta hans undir gamla sáttmálanum, sáttmálanum „föðurins “, þar til hann friðþægir. Jesús minnir okkur stöðugt á að „ **faðirinn** “ vitni með honum, því hann sagði: „ **það er hann sem vinnur verkin** “. Við finnum „ **tvo** “ sannkallaða „ **votta** “, höfunda Biblíunnar. Jesús mun beina þessum síðustu orðum til Pílatasar: „ **Ég er kominn til að vitna um sannleikann** “. Með öðrum orðum, hann setur þjónustu sína undir þennan vitnisburð um „ **sannleikann** “. Í eðli sínu er „ **sannleikur** “ algjör andstæða „ **lygi** “. Jesús kemur til að opinbera tilvist hins hulda guðdómlega lífs sem hann kallar „ **sannleikann** “. En viðmið þessa himneska lífs eru eðlislægt og í algjörum skilningi andstæð viðmið jarðnesks lífs, erfingja syndarinnar, sem því táknar „ **lygina** “. Þar af leiðandi hefur djöfullinn og ótrúir engladjöflar hans stýrt henni frá frumsyndinni. Fyrir manneskju, sem hefur fætur sína og höfuð á

jörðinni, er næstum ómögulegt að skilja og samþykkja þá hugmynd að hið sýnilega jarðneska líf sé „**lygi**“. *En það er engu að síður þessi „sannleikur“* sem Jesús kom til að opinbera einum sínum útvöldu, útvöldum vegna þess hve opinská þeir voru fyrir himneskum guðdómlegum hugsunum. Og vegna þess að þessi boðskapur varðar þá sem lesa skýringar mínar, mun ég þróa þetta mjög andlega efni. Páll postuli hefur þegar tekið að sér að sannfæra útvöldu Krists með því að bera saman, í 1. Kor. 15:40 og 47, tilvist „*jarðneskra líkama*“ og „*himneskra líkama*“: „*Það eru líka himneskir líkamar og jarðneskir líkamar; en birta himnanna er eitt, og birta jarðnanna annað. .../... Fyrsti maðurinn, tekinn af jörðinni, er jarðneskur; annar maðurinn er af himni.*» Jarðneska lífið er fyrir Jesú ímynd „**lyginnar**“ vegna þess að það hefur aðeins bráðabirgða heildartilvist í 7000 ár. Í andstöðu við það er himneskt líf „**sannleikurinn**“ vegna þess að það hefur, eins og Guð sem skipuleggur það, eilífan karakter og köllun til að vara að eilífu.

Jesús hafði, guðlega séð, margar ástæður til að jafna jarðnesku lífi syndarinnar við „**lygi**“. Því utan Ísraels, sem hafði þekkingu á tilvist og lögmálum sem hinn eini sanni skapari Guð setti, voru menn alls staðar annars staðar á jörðinni fórnarlömb satanískra blekkinga sem voru settar í trúarlegar athafnir á marga svokallaða heiðna vega. Í aldanna rás tók „**lygin**“ sem hindrar viðurkenningu á himneskum „**sannleika**“ á sig mismunandi myndir, og eftir tíma falskra guða og falskra karlkyns og kvenkyns guða kom til sögunnar falskar eingyðistrúarbrögð og falskra kristinna trúarbragða. Um 1850 fóru tækni og eðlis- og efnafræði að þróast og komu í stað trúarlegrar hegðunar, þar sem trúarbrögð voru þá talin „óþíum fólksins“, það er að segja fikniefni. Á Vesturlöndum hafa „**lygar**“ unnið sigur á sannri trú af þeirri tvíþættu ástæðu að fordæmingar á trúarlegum lygum eru fátíðar og vestrænir menn laðast ekki að trúarlegu efni, sem þeir hafna og fyrirhlíta vísvitandi. Þessi vantrúaða og vantrúaða hegðun er meiri en hjá mönnum fyrir flóðið því hún byggist á áhrifum tækniþróunar, sem aldrei hefur náð háu stigi á þeim 6.000 árum sem Guð hefur sett jarðneska tíma.

Því miður verðum við að líta á núverandi þróun vantrúar sem rökrétta og eðlilega. Í algjöru frelsi sínu, sem er meira á Vesturlöndum en annars staðar á jörðinni, bera mennirnir ávöxt eðlis síns. Jesús fordæmir þetta í Opinberunarbókinni 22:15, en á jörðinni, eitthvað næstum ótrúlegt fyrir alla sem elska „**sannleikann**“, „elska mennirnir og iðka **lygar**“. Þeir staðfesta þannig orðtakið: „Allur smekkur er í eðli sínu“, jafnvel sá rangsnúnasti. Með því að gera ástina á jarðnesku lífi að vitnisburði um ást á lygum sem er andstæð ástinni á „**sannleikanum**“ um himneskt líf, gefur Jesús beitingu ástarinnar á „**lygum**“ óvænt víðtækan staðal sem varðar marga meðal mannlegra vera sinna.

Þangað til nú hefur „**lygin**“ fyrir okkur aðeins verið andstæða „**sannleikans**“, það er að segja það sem er lygi. En fyrir anda hins lifandi Guðs er „**lygin**“ auk þess það sem er til staðar um stund, því hún verður að hverfa til að víkja fyrir eilífu himnesku lífi, sem er, í andstöðu við núverandi jarðneska líf okkar, „**sannleikurinn**“. Og það er aðeins vegna þess að guðdómlega lögmálið sem Móse var fyrirskipað og opinberað tjáir gildi himnesku guðdómlegu viðmiðanna, að Biblían segir um það í Sálmi 119:142-151-160: „*Réttlæti þitt er eilíft réttlæti og lögmál þitt er sannleikur*. .../... Þú ert nálægur, ó JaHWéH! Og

öll boðorð þín eru sannleikur . . . / . . . Grundvöllur orðs þíns er sannleikur og öll lög réttlætis þíns eru eilíf . “

Þrældómur okkar byggist á náttúrulögmáli vanans sem heldur öllum mönnum undir yfirráðum sínum. Við getum ekki sofnað að skipun eða verið án þess að borða á föstum tímum, þegar vaninn er virtur. Á sama hátt verður sá sem nýtur þess að ljúga þræll þessarar ánægju, sem þannig endurnýjast stöðugt. Algjört frelsi er goðsögn sem er ekki til, og menn hafa í raun aðeins val á milli þeirra tveggja gerða þrældóms sem þeim er boðið upp á. Góð þrældómur felst í því að taka skaparann Guð sem meistara, og slæm þrældómur felst í því að falla í gildru falsks frelsis, gildru syndarinnar og allra girnda hennar.

Eftir 43 ára spámannlega þjónustu fyrir hinn guðdómlega Drottin Jesú Krist, geri ég mér grein fyrir því hvernig sannleikurinn, með því að taka á móti nýjum ljósum dag frá degi, er sannarlega fær um að „ **frelsa okkur frá syndinni** “. Því hvað felst í þessari þrælkun syndarinnar, ef ekki að leyfa okkur að vera leiðd af ósýnilegum djöflum; sem er raunin fyrir alla menn frá fæðingu. Og vegna þess að Guð þekkir sanna eðli okkar og tilvistarval okkar, frá þeim tíma áður en hann skapaði fyrstu andstæðu sína, er ekki hægt að misskilja hann. Og þegar framtíðarútvalinn hans fæðist í jarðneska heiminn okkar, fylgir hann honum frá fæðingu til dauða, en í guðlegri þolinmæði sinni veit hann hvernig á að bíða eftir réttu augnablikinu til að opinbera sig honum. Eins og reynsla glataða sonarins í dæmisögunni kennir, opinberar Guð sig sannarlega framtíðarútvalnum sínum, aðeins eftir að hann hefur gengið í gegnum sársaukafullar og stingandi upplifanir. Því himneskur sannleikur getur aðeins laðað að þá sem hafa verið ógeðfelldir fyrir jarðnesku lífi vegna þjáninganna sem þeir þoldu og algjörs ófullkomleika þess. Rétt eins og himneskt líf byggist á fullkomnum gildum, er jarðneskt líf byggt á ófullkomnum gildum. Því að Satan hefur komið sér upp eigin eigingjörnum og stoltum gildum á jörðinni, sem uppreisnargjarnir menn hafa byggt sambönd sín og meginreglur á. Reynsla Hebrea af brottför sinni frá Egyptalandi var afar afhjúpani í því að læra þau gildi sem Guð samþykkti. Hann fól Móse, spámanni sínum og leiðsögumanni, það verkefni að leiða fólk sitt. Þannig varð fólkið að hlýða Móse, og Móse varð að hlýða Guði, sem sýndi sig réttlátan og samúðarfullan. Fyrir að hafa ómeðvitað brenglað hjálpræðisáætlun Guðs, með því að slá tvisvar í stað einu sinni á Hóreb-klettinn, var Móse opinberlega refsað með dauða. Hvar annars staðar á jörðinni getum við fundið slíkan réttlátan og fullkomnan dóm? Guð meðhöndlaði þá mestu sem þá minnstu. Og þessi sama réttlæti fordæmdi skort á trú Jóhannesar skírara, hins mesta manns, samkvæmt Jesú. Hvað með stjórnendur okkar, konunga, forseta, páfa, imama og ajatollahs á jörðinni? Hvers konar réttlæti beita þeir? Þeir heiðra hina ríku og arðræna og misþyrma hinum fátæku, í Vestri, Austri, Norður og Suður, í Ameríku, Evrópu, Asíu, Afríku og Ástralíu.

Þess vegna munu síðustu eftirlifendur allra landa jarðar sameinast í „ **Harmagedón** “-orrustunni við endalok hins **holdlega heims til að berjast gegn lögmáli Guðs**. „ **Lygar** “-herbúðirnar munu þannig rísa upp gegn „sannleikanum “. Og með því að gera hvíldardaginn á sjöunda degi að skotmarki árásarherbúðanna „ **lyganna** “ gefur Guð fjórða boðorði sínu tákni um **himneskan**

„ **sannleika** “ sinn. Því hvíldardagurinn spáir komu hinna útvöldu, sem Jesús Kristur endurleysti í 6.000 ár, inn í sjöundu „ **himnesku** “ árbúsundið.

Hver er grundvöllur þess að við getum frelsast af himneskum sannleika? Svárið við þessari spurningu er mjög einfalt: hvatir okkar. Reyndar eru allar ákvarðanir okkar í lífi okkar byggðar á hvötum okkar. Sá sem vill framkvæma verkefni gerir það og tekst því vegna þess að hann er knúinn áfram af mikilli löngun til að klára það. Það er hvötin sem útskýrir allar ákvarðanir okkar. Hvatning uppreisnarmannsins er þörfin til að vernda og varðveita algjört frelsi sitt; það sem Guð kallar þrældóm syndarinnar, því í þessu frelsi munu þeir fremja hluti sem Guð bannar. Og ef Guð bannar þessa hluti, þá er það vegna þess að þeir leiða til óhamingju og þjáninga sem guðdómleg kærleikur hans fordæmir og getur ekki borið; því í kærleika sínum vill hann hlífa sköpunum sínum við að þurfa að þjást af afleiðingum illra hluta. Fyrir útvöldu sína er meginreglan um hvatningu sú sama, en hún hyggst gildum sem tengjast Guði. Við erum knúin áfram af þakklæti fyrirmyndar sem við finnum í jarðnesku lífi eða í biblíulegum opinberunum. Fyrirmyndarlíf Jesú þjónar sem opinberun vegna þess að það laðar að sér útvöldu sem dást að honum og elska hann. Lestur guðspjöllanna gerir okkur kleift að skilja hversu miður postularnir voru þegar Jesús var krossfestur. Þeir elskuðu Jesú einlæglega og sorg þeirra var jafn mikil og kærleikurinn sem þeir sýndu honum. Með því að lesa guðspjöllin getum við endurlifað reynslu þeirra og byrjað að elska hinn guðdómlega mann að nafni Jesú frá Nasaret, grátið dauða hans þar sem hann friðþægði fyrir syndir okkar í okkar stað og fagnað upprisu hans sem setur okkur í sömu stöðu og fyrstu postular hans. Lifandi Guð hlustar á okkur, rannsakar okkur og talar til okkar, ef ekki í ræðum, þá að minnsta kosti í atburðum sem marka líf okkar.

Þegar tilvist Guðs er þröngvað upp á hugi okkar með valdi og efinn er rekinn burt, þá nær „ **Sannleikurinn** “ tökum á okkur. Og jarðneska lífið og það sem það býður upp á missir aðdráttarafl sitt og áhuga. Athygli okkar beinist þá að uppfyllingu guðlegra spádóma og við bíðum eftir endurkomu Jesú Krists með sömu vissu og komu vinarins sem lestin sem heldur áætlun sinni bíður eftir.

Að lesa hina heilögu Biblíu

Titill þessarar rannsóknar er réttlættur með þörfinni á að bera kennsl á mismunandi leiðir sem við lesum Heilaga ritningu. Þegar við lesum það sem ritað er í Heilögum Biblíunni virkjum við ekki aðeins augu okkar heldur alla sál okkar. Nú fer það algjörlega eftir eðli trúar okkar hvernig við lesum texta sem við teljum að tjái hugsun skaparans Guðs.

Margir leita óþreytandi í texta sem þeim þykir sérstaklega vænt um og hafa ánægju og ánægju af þeim. Þetta viðhorf styrkir trú þeirra á að þeir séu góðir kristnir. En einbeiting þeirra á ákveðnar tegundir boðskapar leiðir til þess að þeir fyrirlíta og hunsa öll önnur biblíurit. Því er nauðsynlegt að skilja hvernig Guð ætlar til að Biblían hans sé lesin.

Það er fíranlegt og óréttlæt看legt að ímynda sér að Guð gæti haft innblásin texta sem tjá lærdóm sinn og hugsanir svo að menn myndu hunsa þá. Biblían er ekki skáldsaga eða blaðamennska, hún miðlar í gegnum aldirnar trúarsögu sem Guð hefur sagt frá, sem valdi orðin og fjölda orða fyrir hvert vers og þetta fyrir alla kafla og kanónískar bækur sem hún kynnir okkur. En verið varkár! Þessi tölulega nákvæmni á aðeins við um frumtextana sem eru skrifaðir í tímaröð, „**á hebresku og grísku**“. Þessi þýðing á grísku á textum nýja sáttmálans krefst skýringar: þessi dreifing á grísku er aðeins réttlætt með því að opna hjálpræðið fyrir heiðingjum í Jesú Kristi. Því postularnir og fyrstu lærisveinar Jesú voru Gyðingar og töluðu arameísku sem Gyðingar notuðu á þeim tíma. Það er því ekki fyrr en eftir skilning á því að kristin trú opnaðist fyrir heiðingjum að gyðingahugsunin um innblásna var þýdd á grísku; því í samræmi við spádóm Daníels, frá valdatíma gríska konungsins Alexanders mikla, hafði gríska orðið alþjóðlegt tungumál sem notað var af öllum þjóðum sem þessir sigurvegarar réðu yfir. Frá árinu 63 f.Kr. hafði komu Rómar til Palestínu fært rómversk latína, en Guð valdi ekki þetta tungumál vitandi að páfádómurinn myndi berjast gegn sannleika hans. Guðlegur innblástur var því réttilega miðlaður og dreifður aðeins á hebresku fyrir gamla sáttmálann og á grísku fyrir nýja sáttmálann. Tímabundna yfirgefning þessara tveggja tungumála, sem lengi voru talin „dauð“ í vestrænni menningu, var nýtt af Guði og leyfði djöflinum að setja villur í mismunandi útgáfur af þýðingum þeirra. Guð vissi hvernig ætti að nýta sér þessar rangar þýðingar skynsamlega, því að vitandi fyrirfram að mótmælendatrú og stofnanabundin aðventismi myndu falla frá, byggði hann trúarpróf aðventista frá 1843 og 1844 á rangri þýðingu á versinu í Daníel 8:14 sem væntingin um endurkomu Krists byggðist á. Þannig, með réttu, eftir að hafa kastað upp stofnuninni árið 1994, gat Jesús sagt við þennan trúarboðbera: „*Þú veist ekki að þú ert vesalingur, fátækur, aumingi, blindur og nakinn*.“ Þar sem hann byggði alla sína reynslu á fölskum þýðingum á Biblíunni, gerði hann hann í raun „*fátækan*“ á meðan hann taldi sig ríkulega blessaðan af Jesú og gaf trúarkenningum sínum og spádómlegum túlkunum gildi „*auðurs*“. Guð hafði einnig leyft óréttmæta viðbót orðsins „*dagur*“ í tveimur versum sem, rétt þýtt, sögðu „*á fyrsta hvíldardegi*“. Þessi afbökun á upprunalega textanum í Postulasögunni 20:7 og 1. Kor. 16:2 hefur gert mótmælendakristnum kleift að réttlæta trúarsamkomur á „*fyrsta ~~degi~~ vikunnar*“ á biblíulegan og villandi hátt, á meðan textinn tilnefnir „*fyrsta hvíldardag*“ mánaðarins sem um ræðir í sögunni. Á grísku hafa orðin „*hvíldardagur*“ og „*vika*“ sömu rót; sem gæti skýrt rugling þýðandans. En viðbót hans á orðinu „*dagur*“ er óréttmæt og er aðeins hægt að útskýra með djöfullegri innblæstri sem ætlað er að fella falsktrúaða í gildru á síðustu dögum jarðneskrar sögu. Guð hefur áhuga á að upplýsa sína útvöldu og hann kemur ekki í veg fyrir að djöfullinn blekki þá sem hann ræður yfir, innblæs og stýrir. Við aðstæður sem hann setur framselur Guð sannleikans sköpunarverur sínar í hendur lyga og blindu eins og hann segir í 2. Þess. 2:11. Þegar þetta er sagt munum við nú skoða hvers vegna við verðum að nálgast Biblíuna „*með ótta og skjálfta*“, eins og þegar við nálgumst Guð í eigin persónu til að þjóna honum.

Til að skilja þennan eiginleika og guðdómlega eðli Heilagrar Biblíunnar verðum við að taka tillit til nokkurra opinberra hluta.

Dæmisagan um vínyrkjumennina opinberar og dregur saman áætlun Guðs, sem í þessari dæmisögu er táknuð með húsbóndanum sem fer og er ósýnilegur. En hann sendir þjóna sína til vínyrkjumennanna til að beina ávítunum sínum að þeim. Víngarðurinn er hjálpræðisverk sem Guð hefur skipulagt; vínyrkjumennirnir eru opinberu stofnanirnar sem bera ábyrgð á að leggja fram hjálpræðistilboðið, þ.e. í gamla sáttmálanum sem og í þeim nýja, uppreisnargjarnir klerkar; levítarnir í gamla sáttmálanum; og föllnu hirðar mótmælendatrúar og aðventista, í nýja sáttmálanum. Fyrirmynd uppfyllingarinnar varðar gamla sáttmálann, og sú stund þegar vínyrkjumaðurinn fer samsvarar þeirri stund þegar Ísrael vill ekki lengur vera leiðtur beint af Guði, heldur af konungi, eins og aðrar heiðnar þjóðir jarðarinnar. Þegar húsbóndinn hefur farið, í fjarveru hans, fyrirlíta vínyrkjumennirnir víngarðinn og Guð sendir spámenn sína til að kunngjöra ávítur sínar óverðugum vínyrkjumönnum sínum sem drepa þá hvern á fætur öðrum. Þannig farast fjölmargir spámenn, drepnir af gyðingayfirvöldum sem ekki samþykkja ávítur Guðs. Síðan sendir hann son sinn, einkason sinn, sem þeir munu meðhöndla á sama hátt og sanna með þessu síðasta morði að þeir eru óbætanlega óverðugir þess að stjórna verki guðlegrar hjálpræðis. Og Jesús finnur leið til að láta hina seku sjálfa, sem eru frammi fyrir honum, tjá guðdómlega dóminn, samkvæmt Matteusi 21:41: „*Þeir svöruðu honum: Hann mun ömurlega tortíma þessum vesalingum og leigja víngarðinn öðrum vínræktendum, sem munu gefa honum ávöxtinn á uppskerutímanum.*“ Þessir aðrir vínræktendur verða hinir sannarlega trúskiptu heiðingjar sem, kallaðir, munu verða hans útvaldir, þar til heimsendirinn lýkur, sem einkennist af dýrðlegri endurkomu hans sem væntanleg er vorið 2030.

Í einni dæmisögu hefur Jesús dregið saman alla hjálpræðisáætlun Guðs. Áætlun sem byggir á röð nokkurra áföngum sem Guð opinberar og hrinda í framkvæmd í tveimur sáttmálum sínum; 1600 ár fyrir þann gamla og fyrir ritun Biblíunnar, gamla og nýja sáttmálans; og um það bil 1930 ár fyrir annan sáttmálann sem aftur féll í fráhvarf árið 313 og kom ekki fram úr honum fyrr en að fullu fyrir tilstilli aðventisma sem stofnaður var árið 1843. Síðan féll þessi opinbera og alheimsaðventismi frá 1873 einnig í fráhvarf árið 1994 eftir að hafa hafnað spádómsljósi aðventista sem ég kynnti honum á milli 1982 og 1991, þeim degi sem leiðtogar stofnunarinnar réðu mig opinberlega úr störfum.

Allt sem hér hefur verið nefnt varðar aðeins það sem Guð er að gera til að leiða til Krists, sem kom til að staðfesta fyrirgefningu synda hinna útvöldu sem endurleyst voru með blóði sínu. Í gamla sáttmálanum var þetta hjálpræðisverkefni kennt táknrænt og byggt á fórnarathöfnum dýra. Leyndardómur holdgunar Guðs í Jesú Kristi var því vel varðveittur og hunsaður í opinberri trúarlegri kennslu Gyðinga. Guðdómleg lögmál mátti fylgja stranglega án þess að andi embættismannsins hefði raunverulegt samband við Guð sem skipulagði þessa hluti. Og það var einmitt þegar þessi staða varðaði allt fólkið, konung þess og klerka að Guð braut trúarsáttmála sinn við Ísrael. Synjunin á að viðurkenna Jesú sem Messías sinn var síðasta dropinn sem lét bikar þolinmæði hans flæða yfir og gerði þá óverðuga til að vera varðveitendur spádóma sinna og hjálpræðisverkefnis síns, sem hvíldi á Jesú Kristi. Og sem staðfestingarmerki um að dauði hans markaði endalok hjálpræðisáætlunar Guðs sagði Jesús á krossi sínum: „*Það er*

fullkomnað .“ Þetta „ það er fullkomnað “ varðaði aðeins persónulegar athafnir Guðs. Með því að deyja, sjálfviljugur, til að greiða fyrir syndir sinna útvöldu, uppfyllti Guð að fullu sinn hluta af hjálpræðisáætluninni. Það var nú undir sköpunarverum hans komið að gera sinn hluta með því að laga sig að fyrirmyndinni sem Jesús Kristur kynnti. Því að guðdómlegi sáttmálinn er samningur milli Guðs og sköpunarveru hans sem er verðug eilífs dauða, og tilgangur samningsins er að öðlast guðlega fyrirgefningu, sem Guð veitir aðeins með því skilyrði að hegðun mannsins breytist. Ef laun syndarinnar væru dauði, gæti aðeins það að yfirgefa syndina veitt fyrirgefningu Guðs og eilíft líf. Og það er einmitt þessi yfirgefning syndarinnar sem er aðeins möguleg með hjálp Jesú Krists, sem réttlæga lýsti yfir í Jóhannesi 15:5: „ Því án mín getið þér ekkert gjört .“ Jesús er því ómissandi til að greiða dauðlegt verð synda okkar en einnig til að hjálpa okkur að hætta að syndga.

Í Matteusi 24:4-5, í stuttum skýringum sem Jesús gaf postulum sínum, tekst honum aftur að draga saman dagskrá kristninnar í fáeinum orðum sem eru: „ *Látið engan leiða yður afvega! Því að margir munu koma í mínu nafni og segja: 'Ég er Kristur.' Og þeir munu leiða marga afvega* .“ Jesús varar þannig kristna menn sem segjast vera hjálpræði hans við blekkingum falskrista. Orðatiltækið „ *Ég er Kristur* “ vísar ekki aðeins til einstaklingsins sem segist vera persónulega Kristur; það vísar einnig og umfram allt til stofnanabundinna trúarstofnana sem segjast vera hjálpræði hans og vald. Meðal þeirra eru kaþólsku, rétttrúnaðar, mótmælenda, anglíkönsku og opinberu aðventistakirkjurnar. Þær falla allar, hver á fætur annarri, fyrir að hafa varðveitt arfleifð rómversk-kaþólsku trúarinnar sem nær frá fyrirlitningu sinni á guðdómlegu lögmáli sem Biblían setur fram, til fyrirlitningar á spámannlegum opinberunum sem Jesús Kristur gaf, sem er lifandi og trúr sínum sönnu útvöldu, allt til enda veraldar, eins og hann lofaði og boðaði í Matt. 28:19-20: „ *Farið því og gjörð allar þjóðir að lærisveinum, skírið þá í nafni föðurins, sonarins og heilags anda og kennið þeim að halda allt það, sem ég hef boðið yður. Og sjá, ég er með yður alla daga allt til enda veraldar.* “ öld . » Sértæku fyrirmælin sem Jesús kom með eru fá og þetta er útskýrt með þessari annarri yfirlýsingu sem hann gaf í Matteusi 5:17-18: „ *Halðið ekki að ég sé kominn til að afnema lögmálið eða spámennina. Ég er ekki kominn til að afnema, heldur til að uppfylla. Því sannlega segi ég yður: Þar til himinn og jörð líða undir lok, mun ekki einn smástafur eða stafkrókur úr lögmálinu líða undir lok, uns allt er komið fram.* “ Samkvæmt þessari yfirlýsingu frá höfði hins útvalda, kristnu kirkjunni, verður að virða guðdómlega lögmálið þar til hann kemur aftur í dýrð. Þetta orð „ **lögmál** “ verður því að skilja og bera kennsl á. Hvað þýðir þetta hugtak fyrir Hebrea á hans tíma? „ **Lögmál Móse** “, þar sem Guð opinberar uppruna jarðarinnar, guðdómlegar helgiathafnir hennar, fórnarathafnir hennar sem munu hætta með komu Messíasar Jesú Krists, og spádómstexta hennar, frá Jesaja til Malakí. Og meðal þeirra er þessi bók, sem Gyðingar munu vanmeta, Daníelsbók með svo mikilvægum spádómum sínum, þar sem Daníel 9 setur dagsetningu ársins og dag friðþægingardauða Messíasar, sem Guð lofaði, fyrir fyrstu komu hans til jarðar. Dauði Jesú var ekki merktur með „ *hverfa himins og jarðar* “, sem þýðir að „ **lögmál Móse** “ var því áfram í gildi og krafist af Guði frá kristnum mönnum sem eru Gyðingar í fyrstu og eru myndaðir af Jesú Kristi. Guðdómleg

lög verða því að vera virt jafn mikið af heiðnum kristnum mönnum sem munu snúast til trúar og af Gyðingum gamla sáttmálans. Aðeins eitt breytist og Guð tilgreinir það í Dan 9:27 þar sem andinn talar um Messías og segir: „*Hann mun gjöra sáttmála við marga í eina viku og um miðja vikuna mun hann láta sláturförn og förn aflétta*.“ Það eina sem breytist er að binda enda á helgisiðadauða dýra sem, með dauða hans sem manns, hefur orðið gagnslaus, þannig að þörfin fyrir að borða kjöt hverfur með dauða Jesú Krists. Því að það er einungis til að efla lærdóm fórnarathöfna sinna að Guð gaf mönnunum, eftir flóðið, leyfi til að borða dýrakjöt. Með sjálfviljugum dauða sínum frelsar Jesús sína útvöldu frá fordæmingu syndarinnar og dýr frá helgisiðum og næringardauða þeirra; tveir lífsboðskaparboðskapur fylgir friðþægingardauða hans. En þessi hræðilega förn sem Jesús Kristur tók á móti gerir hann enn kröfuharðari gagnvart þeim sem hann frelsar. Þekking þeirra á lögmáli hans verður að vera fullkomin, því Guð hefur ekkert skrifað sem ekki ætti að lesa.

Dæmisagan um vínyrkjumennina kynnti okkur fjarveru Guðs. En áður en hann fór og yfirgaf fólk sitt sjónrænt, kunngjörði hann þeim öll lög sín, sem hann hafði fyrirskipað Móse. Guð yfirgefur vettvanginn, en hann skilur eftir sig biblíutexta sem sýna persónuleika hans, eðli sitt og reglur dóma sinna. Þess vegna getum við aðeins með því að þekkja öll lög hans þekkt Guð sem felur sig sjálfviljugur í ósýnileika. Og þessi þekking er, samkvæmt Jesú, skilyrðið fyrir því að öðlast eilíft líf; Jóhannes 17:3: „*Þetta er eilíft líf að þeir þekkja þig, hinn eina sanna Guð, og Jesú Krist, sem þú sendir*.“ Þannig, andstætt hugmyndum kirknanna sem höfðu fallið í fráhvarf, byggist myndun kristinna útvöldu á kenningunni um „**Móselögmál**“ sem fyrstu heiðingjunum sem snerust til trúar var vísað til samkvæmt Postulasögunni 15:21: „*Því að Móse hefur haft í hverri borg í margar kynslóðir prédikara, þar sem hann er lesinn í samkunduhúsunum á hverjum hvíldardegi*.“ Fyrirlitning fyrir „**Móselögmálinu**“ er arfleifð rómversk-kaþólskrar trúar og er uppspretta útbreidds fráhvarfs sem varð vart eftir Mílanó-tilskipunina sem Konstantínus 1. undirritaði í tilskipun þar sem ofsóknum gegn kristnum mönnum var formlega hætt. Mótmælendasiðbótin gaf ekki „**Móselögmálinu**“ *afur* það mótandi hlutverk sem því ber fyrst og fremst. Hins vegar undirstrikaði hún mikilvægi Heilagrar Biblíu með því að taka sem slagorð sitt „*Ritningin og Ritningin ein*“ og með því að gefa þessari heilögu Biblíu hlutverk eina stoð guðlegrar hjálpræðis. Hins vegar, þversagnakennt, átu mótmælendur það sem Guð lýsti óhreint af eðli sínu, einmitt í „**Móselögmálinu**“.

Þörfin á að lesa Biblíuna í heild sinni kemur því greinilega fram. Og önnur kenning staðfestir þessa nauðsyn í Opinberunarbókinni 11:3 þar sem Guð tilnefnir heilagu Biblíuna sína sem „**two votta**“. Hvert er hlutverk vitnis? Í réttarsal kemur hann til að beina ákærinni í hagstæða eða óhagstæða átt. Vitnið flytur skilaboð um það sem það hefur séð, en ef það sjálfur er fórnarlamb illrar meðferðar, þá vitnar það einnig um það sem það hefur upplifað og þolað af hendi óguðlegra pyndinga. Guð hefur þannig gert heilagu Biblíuna sína mannlega vegna þess að hún vitnar einnig með eða gegn manninum, eftir því hvers konar samband hann hefur við hana. Nú er Biblían ekki aðeins mannleg af Guði; hún er einnig guðleg þar sem hún ber titilinn „**Orð Guðs**“. Í Jesú Kristi varð Guð hið guðdómlega orð sem kom til jarðar til að útskýra og opinbera hinn ósýnilega Guð og eftir að hafa

kennt Móse orðin sem lögmál hans flytur okkur, höfum við þrjár viðbótarmyndir sem opinbera hinn sanna skapara Guð.

Þannig byggist sköpun hinna útvöldu á kenningum „**Móselögmálsins**“ og hlutverk Jesú Krists er einfaldlega að framkvæma fórnina sem gerir honum kleift að frelsa þá einu útvöldu sem „**Móselögmálið**“ hefur kennt og þjálfað, það er að segja, búið undir aðlögun að lögum hins himneska Guðs. Samþykki okkar eða höfnun á dómum Guðs sem hann lætur í ljós í „**Móselögmálinu**“ ákvarðar getu okkar til að meta staðla um persónuleika hins eilífa Guðs.

Í táknrænum skilningi lýsa „**tveir vitnar**“ þeim tveimur sáttmálum sem Guð setur í samsíða sýn sinni á jarðneska trúarsögu mannkynsins. Þessir „**tveir vitnar**“ eru ávarpaðir mönnum sem myndaðir eru af einni og sömu kenningu sem gefin er í „**lögmáli Móse**“ og spámönnunum. Eina sem greinir þá að er að sá fyrri fjallaði um gyðinglega sjálfsmynd „**Hebrea**“ gamla sáttmálans og sá seinni fjallaði um heiðna eða „**gríska**“ sjálfsmynd nýja sáttmálans.

Guð gefur okkur enga aðra leið til að uppgötva persónuleika sinn og eðli en með því að lesa alla sína Heilögu Biblíu. Og það er í þessu sem fyllingareiginleiki rita sáttmálanna tveggja fær fullt gildi sitt. Sá sem aðhyllist gamla sáttmálann og hafnar ritum hins nýja, dæmir sjálfan sig til að hunsa gífurlegan kærleika Guðs til trúrra sköpunarvera sinna. Og á sama hátt misskilur sá sem les aðeins nýja sáttmálann persónuleika Guðs sem er sannarlega kærleikur en einnig óbilandi, staðfastur og einbeittur dómari og réttlætir.

Lestur okkar á Biblíunni verður að vera upplifaður sem uppgötvun á persónuleika hins ósýnilega anda Guðs. Þess vegna hef ég talað um nálgun á lifandi Guði sem krefst heilags, heilnæms og góðs viðhorfs, „*með ótta og skjálfta*.“ Þetta er ósvikin kærleiksrik nálgun. Að uppgötva persónuleika Guðs er aðeins þess virði ef við erum tilbúin að samþykkja allar myndir hans og erum tilbúin að laga okkur að stöðlum hans. Án þessa hugarfars er lestur Biblíunnar dómur yfir okkur sjálfum, því samband við Guð er þá gert ómögulegt og lestur okkar getur ekki borið neinn gagnlegan ávöxt.

Mikilvægi undirbúnings með kennslu „Móselögmálsins“ gerir umskorinn Gyðing að kjörnum frambjóðanda fyrir hjálpræðið sem Guð hefur lagt til. Hann er, eftir Jesú Krist, sú mannlega fyrirmynd sem hjálpræði í Kristi er enn lagt til í dag og þar til náðartími rennur út, sem mun koma nokkrum mánuðum á undan heimsendi. Hann var, í kristinni sögu, sá fyrsti sem upplýstur var um réttlætingu Jesú Krists og hann mun, við endalok þess heims sem við stefnum að, vera meðal þeirra síðustu til að njóta góðs af guðdómlegu náðartilboði sem Guð býður upp á í nafni sínu. Fyrsti ofsækjandi kristinnar trúar var Gyðingur af kynþætti Ísraelsþjóðarinnar; síðasti ofsækjandinn verður kristinn maður. Trúskipti þessa fyrsta gyðingaofsækjanda, sem gengur í þjónustu Jesú Krists, spáir fyrir um endanlega trúskipti síðustu Gyðinganna sem endurleystir verða með blóði Jesú Krists. Hinn guðdómlegi Kristur breytir nafni hans úr Sál í Pál. Og þessi möguleiki á að taka á móti kristinni trú var boðinn sönnnum, einlægum og trúföstum Gyðingum með stofnun sjöunda dags aðventista frá 1873 og jafnvel áður, eins og um 1840, gaf Messíasargyðingurinn Úlfurinn, kallaður Flakkandi Gyðingurinn, sönnun þess. Á þessum tíma sem einkenndist af tveimur trúarprófum í röð, gátu Gyðingar sem héldu hvíldardag Guðs tekið á móti Jesú

Kristi og á sama tíma leiðbeindi Guð trúföstum kristnum mönnum til sjöunda dags hvíldardagsins, eftir 22. október 1844.

Það er því mikilvægið sem trú sjöunda dags aðventista gaf árið 1873 „lögmáli *Móse*“ sem réttlætir þessi guðdómlegu spádómsorð sem vitnað er í í Opinberunarbókinni 3:10: „*Sjá, ég mun láta þá úr samkundu Satans koma, sem segjast vera Gyðingar en eru það ekki, heldur ljúga. Sjá, ég mun láta þá koma og tilbiðja fyrir fótum þínum og vita að ég elska þig.*“ Á þessum degi árið 1873 staðfestir Jesús afturhvarfið til postullegs sannleika með því að segja við blessaða aðventisma þess tíma í versí 11: „*Ég kem skjótt. Haltu því sem þú hefur, svo að enginn taki kórónu þína.*“ Á þessum degi árið 1873, sem skilgreint er með hugtakinu „1335 daga bið aðventista“ sem vitnað er í í Daníel 12:12, var því hinn fullkomni útvaldi Guðs sá Gyðingur sem varð sjöunda dags aðventisti eða öfugt sá kristni sem tók upp hvíldardaginn og kennslu „lögmáls *Móse*“. En því miður, með tímanum eru mennirnir... skipt út og trú prófaðra trúaðra er skipt út fyrir trú óprófaðra. Þetta er það sem skýrir kerfisbundna, stöðuga sókn trúarstofnana sem Guð blessar aðeins um tíma; þann tíma þar sem Guð reynir og reynir trú þjóna sinna.

Andstæður í algildum skilningi staðfesta skilaboðin sem beint er til „*Fíladelfíu*“ og síðan til „*Laódíkeu*“ andlega dramatíkina sem framlenging tímans veldur. Þótt „*Fíladelfía*“ sé blessuð og viðurkennd af Jesú Kristi sem verðug himins síns, þá verður „*Laódíkea*“ honum óbærileg, svo mikið að hann þarf að „*æla*“ henni upp. Og skýringin á þessum andstæðum liggur í breytingum tímans og þar með í breytingum á viðkomandi aðventistaþjónum.

Þegar lexían hefur verið gefin getum við skilið að á „*Laódíkeutímanum*“ getur Guð aðeins viðurkennt sem sína útvöldu þá aðventista sem kynna og bera með sér þau gildi sem blessuð voru á „*Fíladelfíutímanum*“. Bróðurkærleikurinn sem nafnið „*Fíladelfía*“ gefur til kynna er aðeins mögulegur vegna sannleikakærleikans sem tjáir kærleika til Guðs sjálfs. Hér finnum við þá mikilvægi sem hinir útvöldu gefa opinberunum allrar Biblíunnar vegna þess að Guð er ósýnilegur og opinberar sig þjónum sínum aðeins í gegnum þær sem eru skrifaðar í heilögu Biblíunni hans.

Hins vegar, í herbúðum djöfulsins, fella kraftaverkasýnir falska trúaða í gildru og illar vættir birtast á mismunandi vegu sem englar ljóssins og einnig sem englar myrkursins.

Í blessaðri síðari daga aðventisma er slagorðið mótmælenda sem fæddist á 16.^{öld}, „*Ritningin og Ritningin ein*,“ heiðrað og uppheft; á sama hátt er verki siðbótarinnar sem hafið var síðan þá lokið.

Af þessari rannsókn, sem varðar mikilvægi allrar Heilagrar Biblíunnar, kemur í ljós að engin ástæða er til að andmæla „*lögmálinu og trúnni*“ því þau fjalla um tvö ólík og samverkandi efni. „*Lögmálið*“ kennir og „*trúin*“ frelsar þann sem er kennt. Í kenningunni um gamla sáttmálann er orðið „*trú*“ nánast fjarverandi. En spámaðurinn Habakkuk vitnar í það í Hab 2:4: „*Sjá, sál hans hreykir sér upp, hún er ekki réttisýn í honum, heldur mun hinn réttláti lifa fyrir trú sína.*“ Og í nýja sáttmálanum staðfestir Hebreabréfið hjálpræðið sem fæst með trú hinna útvöldu sem Guð valdi á meðan gamla sáttmálinn stóð yfir, því Hebreabréfið 11 er alfarið helgað þessu þema trúar og tekur upp í upphafi 18

versa orðatiltækið „*það er fyrir trú sem...*“. Höfundurinn nefnir 18 einstaklinga sem Guð valdi í gamla sáttmálanum, allt frá upphafi jarðlífsins með hinum réttláta Enok, sem Guð tók lifandi upp til himna, til þess síðasta sem nefndur er, sem er kona, vændiskonan Rahab, sem valdi Guð og fólk hans þegar hann kom til að eyða borg hennar, Jeríkó. En höfundurinn dylur ekki þá staðreynd að listi hans er ekki tæmandi og að margir aðrir útvaldir sem Biblían nefnir verða að bætast við upptalningu hans. Reyndar gefur hann nokkur dæmi sem staðfesta að trú hefur alltaf verið orsök hjálpræðis og guðlegrar blessunar.

Tenging nýja sáttmálans við trú skýrist af þeirri staðreynd að kennsla „Móselögmálsins“ ein og sér getur ekki frelsað mannlegan syndara. Dýrafórnirnar sem iðkaðar voru fram að krossfestum Kristi höfðu engan mátt til að bjarga hinu minnsta mannlífi. Þær höfðu aðeins bráðabirgðagildi sem aðeins dauði Jesú Krists gat staðfest, því dýrafórnirnar sem friðþægðu aðeins spáðu dauða hins guðdómlega og fullkomlega mannlega Krists. Einnig varð viðurkenningin á Jesú Kristi í hlutverki sínu sem friðþægingarfórnarlamb sem bar syndir sinna útvöldu, lokaprófraun trúarinnar sem gerði Gyðingi, sem var kennt af „**Móselögmálinu**“, kleift að frelsast af þeirri náð sem Guð býður sínum sönnu útvöldu í nafni Jesú, Krists síns og Messíasar síns. Hann dó því sleginn fyrir syndir sinna útvöldu sem hann bar, og fullkomin guðleg persónuleg réttlæti hans gaf honum rétt til að reisa sjálfan sig upp eins og hann hafði boðað postululum sínum í Jóhannesi 10:17-18: „*Faðirinn elskar mig, því að ég legg líf mitt í sölurnar til þess að ég taki það aftur. Enginn tekur það frá mér, heldur legg ég það í sölurnar af sjálfum mér. Ég hef vald til að leggja það í sölurnar og ég hef vald til að taka það aftur. Þetta er boðorðið sem ég fékk frá föður mínum.*“

Afleiðingin af hjálpræðisáætluninni sem Guð skipulagði og fullkomlega framkvæmti í Jesú Kristi er sú að Guð getur frelsað hverja einustu manneskju sem hann finnur í ást sannleika síns, því að hjálpræðistilboð hans er alheims. Hver sem arfleifð þín, þjóðerni eða trúarbrögð, eða húðlitur þinn er, þá standa dyr náðarinnar opnar þér til ársins 2029, ef ást þín á guðdómlegum sannleika gerir þér kleift að spyrja spurninga um þessa hluti sem þú erft með tilviljun fæðingar og inngöngu í jarðneskt mannlegt líf. Því að undir himninum og á allri jörðinni er aðeins einn skapari Guð sem við verðum að heiðra og þjóna í hlýðni við heilög lög hans sem opinberuð eru í allri Biblíunni hans. Hún var skrifuð á 1600 ára tímabili, frá upphafi 15. ^{aldar} f.Kr. til loka 1. ^{aldar} e.Kr. Það er vegna þess að hún gerir „**Orð Guðs**“ áþreifanlegt að hún myndar guðdómlega Ritninguna sem býður eilíft líf til sönnu útvöldu hans; sem skera sig úr frá hinum fölsku með óbilandi trúfesti sinni.

Það sem þú þarft líka að skilja er að hinir sannarlega útvöldu eru jafn fáir að tölu í nýja sáttmálanum og í þeim gamla. Og Jesús gerði það ljóst þegar hann sagði í Matteusi 22:14: „*Því að margir eru kallaðir, en fáir útvaldir.*“ Og ef það eru „*fáir útvaldir*“ þá er það vegna persónueinkenna sem Guð krefst af sínum útvöldu. Í Esekíel 14 gefur hann okkur sem dæmi aðeins þrjú nöfn: þau „**Nói, Daníel og Job**“ og útskýrir nánar: „*Þeir vildu hvorki frelsa son né dóttur, heldur aðeins þeir sjálfir vildu frelsast ... þeir myndu frelsa sálir sínar fyrir réttlæti sitt.*“ Hjálpræði er aðeins mögulegt með því að fylgja þeim staðli sem skilgreindur er í „**Móselögmálinu**“ og trúa á friðþægingarförn Jesú Krists. Við erum langt frá

hjálpæðinu sem yfirborðskenndur mannlegur fjöldi og fjöldi sem tengist mörgum eingyðistrúarbrögðum eða ekki, vegna trúarlegrar arfleifðar hefðarinnar, fullyrðir ranglega.

Ekkert er persónulegra og einstaklingsbundnara en að lesa Biblíuna. Sérhver manneskja getur þar uppgötvað uppruna jarðarinnar og alls þess sem hún inniheldur og ber á sér, en hún opinberar okkur einnig arfleifð syndarinnar sem gefur fyrsta dauða okkar og „annar dauða“ sem uppreisnarmennirnir þjáðu eftir síðasta dóminn merkingu launa. Það er víst að dauðinn sem virðist svo eðlilegur fyrir okkur er hins vegar fyrir Guð og heilaga engla hans óeðlilegur hlutur, tímabundinn, því norm guðdómlegs lífs er ódauðleiki. Og það er þessi ódauðleiki sem mun vara að eilífu þegar prófraun jarðneskrar trúar lýkur, fyrir hina útvöldu sem endurleystir eru með blóði Drottins Jesú Krists, frá vorinu 2030. Biblían talar um tvo dauða vegna þess að núverandi lífsástand okkar er aðeins tímabundið og það endar með fyrsta dauðanum sem við teljum náttúrulegan. Aðeins fólk sem hefur trú getur trúað á tilvist „*annars dauða*“ vegna þess að hann gefur í skyn hugmyndina um aðra lífsform sem verður eilíft og verður aðeins aðgengilegt hinum útvöldu sem Jesús Kristur endurleystir. Uppreisnargjarnir og vantrúaðir menn verða reistir upp í lok sjöundu árþúsundarinnar fyrir síðasta dóminn, en aðeins til að gangast undir þennan „*annar dauða*“ sem hefur í för með sér endanlega tortímingu hinnar fallnu verur eða sálar. Nú opinberar Biblían okkur að hjálpæðið hvílir eingöngu á sjálfviljugri friðþægingarförn mannsins sem kallaður er Jesús frá Nasaret. Guðlegur uppruni fæðingar hans gaf holdlegum dauða hans einstakt gildi sem, sem hann sendi sem „*nýi Adam*“, gagnast endurleystum útvöldum hans í arf. Eftir að hafa sigrað syndina í holdi svipað og útvöldu hans, skildi Jesús eftir þeim þennan boðskap: Þið getið sigrað eins og ég hef sigrað. En hér er það aftur okkar einstaklingsbundna eðli sem mun leyfa lestri okkar á Biblíunni að bera eilífan ávöxt ódauðleika eða ekki.

Meirihluti þeirra sem fullyrða hjálpæði í Kristi eru hafnað af Guði vegna fáfræði sinnar um þá litlu þýðingu sem þeir gefa ritunum sem opinberuð eru í gamla sáttmálanum. Og ég get vitnað um þetta, því þrátt fyrir að ég hafi lesið alla Biblíuna árið 1975, var rannsókn mín á Opinberunarbókinni sem opinberuð var Jóhannesi algerlega árangurslaus. Guð læsti hugann og hann opnaði hann ekki fyrr en árið 1980, eftir skírni mína í Sjöunda dags aðventistakirkjunni í Valence-sur-Rhône, í Suður-Frakklandi. Ég hafði lýst yfir ást minni á biblíulegum sannleika hans, en lyklarnir að skilningi hans voru gefnir mér aðeins af aðventistaboðskapnum, þrátt fyrir upphaflega ófullkomleika hans. Að skilja Opinberunarbókina heillaði mig, en aðeins Daníelsbók gat varpað ljósi á hann. Í lestri mínum á allri Biblíunni hafði ég lesið þessa bók án þess að muna neitt úr henni, þar til ég var skírður í nafni Jesú Krists í þessari aðventistakirkju, þeirri elstu allra þeirra sem stofnuð voru í Frakklandi. Lexían sem Guð gaf birtist í þessari reynslu og hún dregur í efa þetta vanmat á biblíutextum gamla sáttmálans. Og nöfnin sem bera þessar tvær bækur, „*Daníel og Opinberunarbókin*“, staðfesta þær alvarlegu afleiðingar sem þetta vanmat mun hafa í för með sér fyrir þá sem gera þau mistök að fremja það. „*Daníel*“ þýðir: Guð er dómari minn; og „*Opinberunarbókin*“ þýðir: Opinberun. Lærdómurinn er þessi: til að fá aðgang að Opinberunarbókinni er sá sem kallaður er **metinn** af Guði sem verðugur til að

fá aðgang að henni eða ekki. Og þessi reisn er viðurkennd af Guði fyrir þá sem vanmeta ekki bók „ **Daníels** “, 1. Mósebók og allar bækur gamla sáttmálans, byrjandi með „ **lög máli Móse** “, sem inniheldur fyrstu fimm bækur Heilagrar Biblíunnar.

Þessi mikilvæga lexía er gefin okkur aftur af Guði úr fyrsta versu Opinberunarbókarinnar 1: „ *Opinberun Jesú Krists, sem Guð gaf honum til að sýna þjónum sínum það, sem verða á innan skamms, og hann kunngjörði það fyrir engil sinn, Jóhannesi, þjóni sínum ...*“ „ Opinberun Jesú Krists “ er „ **gefin** “ af skaparanum „ **Guði** “, innblæstri texta gamla sáttmálans, þar á meðal fyrst bókarinnar „ **Daníels** “. Síðan er það aðeins lestur allrar Biblíunnar sem gerir okkur kleift að meta hlutverk hans vel. Vegna þess að skiptingin í tvo sáttmála dylur einingu og samfelli hjálpræðisverkefnisins sem Guð hleypti af stokkunum. Þannig fær hugtakið „ *kona* “, sem notað er í Opinberunarbókinni, þá merkingu sem Guð gaf andlega „ *konunni* “ sem Eva skapaði úr einu af rifbeinum Adams, þar sem hún var sjálf mynd Krists. „ *Konan* “ spáir „ *hinum útvalda* “, kirkju hinna útvöldu sem Jesús Kristur endurleysti. Og við vitum að þessir útvöldu hafa verið útvaldir allt frá Adam og Evu, og þess vegna tákna „ *konan* “ í Opinberunarbókinni 12 val hinna útvöldu byggða á samfelli biblíulegrar kennslu sem gefin var af „ *tólf postulum* “ Jesú Krists, sem sjálfir voru erfingjar kennslunnar sem „ *tólf hebresku ættföðrarnir* “ fengu, og forverar kennslunnar sem síðustu sjöunda dags aðventistar báru fram, sem táknað er í Opinberunarbókinni 7 með „ *tólf ættkvíslum* “ sem bera ákveðin nöfn sem Guð hefur valið úr hópi nafna hebresku ættföðranna. Opinberunarbókin lýsir páfadómi Rómar; annarri „ *konu* “ sem er sannarlega djöfulleg, en getur borið nafnið „ *kona* “ að því marki að hún tekur á sig útlit og hlutverk kristinnar kirkju. Í Opinberunarbókinni 17:5 fjarlægir Guð efann um hana með því að opinbera upplýsingar um persónuleika hennar og með því að gefa henni nafnið „ **Babýlon hin mikla, móðir skækjufólks jarðarinnar** “. Þetta augljósa kirkjuhlutverk tengir hana við „ *konuna Jesebel* “ í Opinberunarbókinni 2 sem „ **kennir þjónum mínum** “,“ segir hinn guðdómlegi andi sem heitir Jesús Kristur.

Þetta sýnir að það er aðeins ein leið til að lesa Biblíuna vel og margar aðrar, en til einskis.

Eldheitar sumarnætur

Á síðustu klukkustund hef ég tekið eftir ofbeldissprengingu sem hefur valdið því að ungt fólk af erlendum uppruna í Frakklandi, aðallega af norður-afrískum eða svörtum uppruna, beinist gegn öryggisyrirvöldum þjóðarinnar. Uppruni atburðanna er dauði 17 ára drengs að nafni Nahel, sem lögreglumaður lést eftir ákeyrslu eftir einfalda umferðarstöðvun. Lögreglumaðurinn, sem varð hissa á hraðaksturshraða bílsins, dró upp vopn sitt og skaut ungan, endurtekinn afbrotamann til bana. Atvikið átti sér stað um klukkan 9:00 að morgni þriðjudagsins 27. júní og síðan þá ^{hafa næturmar 28., 29. og 30. júní og hvíldardaginn 1. júlí} einkennst af eldsvoða og árásum á lögreglustöðvar og aðrar byggingar og farartæki.

Aðgerðirnar eru meiri en allt sem hefur verið gert í fortíðinni til þessa. Þær varða allar helstu borgir Frakklands og höfuðborgina París. Ég tel mig geta bent á þessar aðgerðir sem afleiðingu af auknu frelsi sem Jesús Kristur hefur gefið illum öndum. Fyrir þetta tek ég eftir merki. Síðasti dagur friðarins var 26. júní, þar sem talan 26 er tala nafns Guðs „YaHweh“ eða talan sem fæst með því að bæta við fjórum hebreskum bókstöfum og tölustöfum sem mynda það, þ.e. Yod, Hey, Wav, Hey. Daginn eftir, 27. júní, brutust út ofbeldi. Frelsun illu engla er stigvaxandi og því af vaxandi styrk. Innganga Úkraínu og Rússlands í stríð markaði áfanga í þessu þann 24. febrúar 2022, en þegar fyrir þetta stríð hafði bölvun alþjóðlegrar Covid-19 faraldursins markað upphaf þessarar frelsunar illu djöfla.

Frakkland, sem er fullt af vantrúuðum, borgar í dag með þessum nætureldum fyrir brot sín gegn skapara Guði. Nýja trúleysi þess, borið uppi af velkominni og kærulausri mannúðarstefnu, þjáist fyrir afleiðingar gjörða sinna. Franska þjóðin hefur lengi verið dauf fyrir viðvörunum FN-flokksins, fyrrverandi Þjóðfylkingarinnar, sem nú hefur fengið nafnið RN, eða Þjóðarsamkomu. En íbúar Frakklands eru nú svo sundurleitir og samansettir af fólki frá fjórum heimshornum að eining þeirra er orðin ómöguleg. Sú þjóðareining sem núverandi leiðtogar þrá er ekki lengur möguleg. Frakkland finnur sig í þeirri mynd sem lýsir ástandi „*Babýlonar hinnar miklu*“ í Opinberunarbókinni 18:2: „*Og hann hrópaði hárrí röddu og sagði: Fallin er, fallin er Babýlon hin mikla!*“ **“Hún er orðin að bústað illra anda, heimkynni alls konar óhreinna anda, heimkynni alls konar óhreinna og hatursfullra fugla** . „Mennirnir eru þrjóskir og þrjóskir, en staðreyndir eru það enn frekar, og verk fyrr eða síðar bera óhjákvæmilegar afleiðingar. Og trúarleg sundrung er sérstaklega orsök þess að það er ómögulegt að sameina menn, og Guð, eins og djöfullinn, veit hvernig á að nýta sér þessa stöðu til að bölvna mannkyninu og vekja upp reykfylltar og blóðugar átök. Takið eftir í þessu versí tvöfaldri tilvísun í hugtakið „**óhrein**“ sem einkennir trúarlegar andlegar ákvarðanir og mannúðlegar veraldlegar ákvarðanir Vesturlandabúa.

Á sama tíma heldur stríðið í Úkraínu áfram, og atburðir sem ég mun ekki tjá mig um því þeir munu ekki breyta þeim staðreyndum sem Guð hefur spáð. En rússneska mótspyrnan neyðir Bandaríkin til að auka enn frekar vopnaframboð sitt til Úkraínu. Fáein skref í viðbót og hin spáða heimsstyrjöld verður óumflýjanleg og tekur á sig raunverulega, virka mynd. En ef arfleifð Frakklands er gleypst af uppreisnargjörnum innflytjendum, hvernig mun Frakkland geta tekist á við áskorunina að endurvopna sig? Eyðileggingin og hörmungarnar sem valda núverandi aðstæðum munu ekki styðja þetta verkefni og það mun finna sig hjálparvana gagnvart framtíðar innrás Rússa sem spáð er í Dan 11:40. Það verður að hafa í huga að ofbeldið sem herjar á Frakkland þessa dagana er bein afleiðing af því að Frakkar hafa valið, tvisvar í röð, að kjósa Emmanuel Macron forseta, vegna þess að þeir höfnuðu frambjóðanda Þjóðfylkingarinnar eða Þjóðarsamkomunnar, Marine le Pen. Milli tveggja hugmyndafræðilegra valkosta mun Guð alltaf styðja þann sem tekur gildi sín mest til greina. Í þessu tilviki er þjóðarvalið skynsamlegra og skynsamlegra en hnattræna valið, sem endurskapar „**Babelsturninn**“ -heilkennið. Hins vegar leiða óskynsamlegar og óskynsamlegar ákvarðanir að lokum til dapurlegra árekstra kynþátta, þjóðernis og trúarbragða; þetta er staðfest af núverandi aðgerðum, sem aðallega eiga sér stað í Frakklandi.

En önnur lönd munu aftur á móti verða fyrir áhrifum og verða fórnarlömb þessa af sömu ástæðum: þjóðernis- og trúarblöndun sem einkennir nánast öll vestræn samfélög.

Lengi vel trúði Repúblikanaflokkurinn í Frakklandi að hann gæti forðast afleiðingar samfélagshyggjunnar með því að forgangsraða þjóðlegri aðlögun fyrir sögulega innflytjendur sína. En í dag sanna staðreyndir að blekkingar þess voru ástæðulausar, því hvort sem þær eru viðurkenndar eða ekki, þá er samfélagshyggja náttúruleg afleiðing af hópum svipaðra einstaklinga sem koma saman samfélag fyrir samfélag. Í nægilega mörgum hópum rekast meðlimir þessara samfélaga á við ólík samfélög, og lærdómurinn af þessu má draga af dæminu um samfélagsreynslu Bandaríkjana, þar sem eftir seinni heimsstyrjöldina stóð náttúrulegur rasismi gegn hópum hópa, Púertó Ríkóbúum, svörtum og hvítum. En Vesturlandabúar læra ekkert og njóta ekki meira af fyrri reynslu sinni en af þeim lærdómi sem Guð gefur í Biblíunni sinni. Þeir eru heyrnarlausir og blindir og halda þrjósulega áfram í slæmum ákvörðunum sínum.

Frakkar hafa slíka fyrirlitningu á trúarbrögðum að þeir gátu ekki metið í tæka tíð þá hættu sem það að taka á móti íslamstrúnni hafði í för með sér fyrir þá. Því ólíkt kristinni trú, sem í dag leyfir körlum að velja hana, er íslamstrúin reiknuð frá fæðingu öllum mönnum sem fæðast á jörðu múslimalanda. Trúarbrögð eru þar þröngvuð upp á landsvísu. Og þessi meginregla stangast á við lýðveldisreglur, sem einnig eru þröngvað upp á landsvísu á alla þá sem fæðast og búa á jörðu vestrænna landa. Því er kominn tími til að sýna fram á að þessar tvær skyldur eru mótsagnakenndar og óleysanlegar, en ósamrýmanlegar hvor annarri. Nú ráðleggur viska hjónum sem komast ekki saman eða komast ekki lengur saman að skilja; hversu miklu nauðsynlegri er þessi aðskilnaður þegar aðskilnaðurinn byggist á arfgengum gildum sem eru djúpt rótgróin í hugum manna. Fulltrúar franska lýðveldisins heyrðu ekki þessa visku og héldu því fram vegna þess að þeir trúðu því að þeir gætu náð hinu ómögulega, sem aðeins tilheyrir Guði, ekki mönnum, og enn síður þeim sem andmæla honum.

^{lýðveldið} Frakklands ber í dag ávöxt 40 ára mannúðlegrar ráðgjafar geðlækna og sálfræðinga þess. Þeir bera ábyrgð á fyrirmælum sem settar eru norður-afrískum foreldrum sem búa í Frakklandi og banna þeim að refsa börnum sínum með líkamlegum refsingum, sem hafa alltaf skilað góðum árangri í heimalandi þeirra. Þar af leiðandi er uppreisnargjörn og árásargjörn hegðun þeirra í dag einfaldlega afleiðing þessarar vanhæfni til að leiðrétta uppreisnargjarna persónuleika barna sinna. Og gleymandi þessari ábyrgð lýðveldisins síns hefur forseti Macron þann kjark að kenna foreldrum sínum um gjörðir uppreisnargjarna ungra afbrotamanna. Foreldrar sem þannig fundu sig berskjaldaða fyrir að vera ákærðir af eigin börnum sínum fyrir dómurum lýðveldisins. Þau urðu þannig vitni að þroska barna sinna sem, sífellt uppreisnargjarnari, hlýddu þeim ekki lengur. Óréttlæti hefur hrannast upp fyrir suma foreldra, tvöföld fórnarlömb lýðveldisgilda. En við megum ekki gleyma því að hatrið sem ungir innflytjendur eða Frakkar af innflytjendauppruna finna fyrir var knúið áfram af ákveðnum foreldrum sem voru sjálfir fullir af hatri og gremju gagnvart Frakklandi. En hver sem uppruni hatusins er, þá nýtir Guð það í dag til að refsa lýðveldinu, sem hann telur réttilega vera syndsamlegt stjórnerfi. Og þau andlegu öfg sem hafa leitt til

Þess að samkynhneigð hefur verið lögmæt í dag, sem sama þjóð hefur fordæmt að undanfögnu, staðfesta aðeins þessa eðli syndarinnar.

Óheppni Frakklands liggur einnig í blekkjandi útliti skipulags þess. Í sjónvarpi eru sýndar umræður undir stjórn blaðamanna sem gefa samfélagi okkar blekkjandi yfirbragð alþýðuvalds. En hver er sannleikurinn? Allt þetta bla-bla-bla er villandi og gagnslaust því frammi fyrir vandamálunum sem upp koma verður ungi forsetinn með fullt vald einn um að taka ákvarðanir sem ríkisstjórn hans framkvæmir. Örlög heillar þjóðar eru þannig heimskulega sett í hendur og huga eins manns, ungs og óreynds að auki, og við getum hlegið eða grátið yfir því, en þessi sama þjóð gagnrýnir erlend einræði og státar af lýðræðisstjórn sinni, sem fyrst og fremst blekkir aðeins sjálfa sig.

Þessi bitra prófraun fyrir Frakkland minnir mig á refsingu sem loksins féll á Jerúsalem árið 586 f.Kr., þegar Nebúkadnesar konungur kom í þriðja sinn til að ráðast á hana; þetta, eftir 11 ára mótspyrnu gegn boðum spámannanna sem Guð sendi Sedekía konung svo að hann myndi samþykkja að lúta áætlun Guðs. Eftir tveggja ára umsátur var Gyðingakonungurinn sigraður, borgin var tekin og margir menn dóu og aðrir voru síðan fluttir til Babýlon. Synir Sedekía voru drepnir fyrir augum hans og hann sjálfur varð blindur, augu hans brunnu í eldi. Þess vegna veit ég að núverandi prófraun er fyrir Frakkland aðeins upphafið að þeim raunverulegu sársauka sem Guð hefur enn fyrir höndum.

Sönn og fölsk helgun

Orð hafa nákvæma upprunalega merkingu, en notkun þeirra getur haft algjöra andstæða merkingu eftir því hvort þau eru notuð til að skilgreina sanna merkingu eða falska merkingu. Og orðið helgun sleppur ekki við þessa alheimsreglu að allt hefur sína algjöru andstæðu. Orðsifjafræðilega merking orðsins helgun er að setja til hliðar, en tilfellið með Júdas Ískariót postula, sem Jesús valdi eins og ellefu aðrir postular hans, sannar að helgun táknar ekki aðeins að setja til hliðar það sem er gott í dómi Guðs. Jesús segir þetta í Jóhannesi 6:70-71 þar sem við lesum: „*Jesús svaraði þeim: Hef ég ekki valið yður tólf? Og einn yðar er djöfull!*“ *Hann var að tala um Júdas Ískariót, son Símonar, því að hann var sá sem átti að svíkja hann, þar sem hann var einn af þeim tólf.*

Því er til góð og slæm helgun, sönn, en einnig fölsk, sem getur blekkst menn og leitt til þess að þeir glati hjálpræði sálar sinnar.

Frá upphafi jarðneskrar sköpunar sinnar helgaði Guð sjöunda og síðasta dag vikunnar, sem markar takt lífs okkar, til hvíldar. Þessi helgun sjöunda dagsins var sett undir tákn fullkomnunar og fyllingar tímaeiningar sem Guð hugsaði. Allt sem hann býður og framkvæmir er af þessari fullkomnu gerð. En þegar þessi helgun varðar menn, erfingjar syndar Adams og Evu, birtast andstæðar gerðir helgunar. Þessi hugsun mun gera okkur kleift að skilja betur boðskap Guðs í Daníelsbók, þar sem orðið „**heilagir**“ vísar til allra þeirra sem segjast vera Guð skaparinn í sáttmálunum tveimur. En til að marka greinilega endalok stjórnkerfis gamla sáttmálans, vísar Guð til Ísraelsmanna þessa sáttmála sem hann braut, með

hugtakinu „ **syndarar** “, í Dan. 8:23: „ Og við lok valdatíma þeirra, þegar syndarar **eru** tortímdir, mun rísa upp konungur, ósvífinn og slægur. “ Þessi spádómsorð rættust árið 70, þegar herinn sem Vespasianus, rómverski keisarin, sendi kom til að eyða „ **borginni og helgidóminum** “ í Jerúsalem og staðfesti þannig tilkynninguna í Dan 9:26: „ Og eftir sextíu og tvær vikur mun smurður verða afmáður, og hann mun ~~engan hafa í hans stað~~. **Þjóð leiðtoga sem kemur mun eyða borginni og helgidóminum.**“ **heilagleiki**, og endir þess mun koma eins og flóð; það er ákveðið að eyðileggingin muni vara þar til stríðinu lýkur. „Það er þetta rómverska stjórnkerfi sem, breytt í friðarvaldið sem Konstantínus mikli setti árið 313, mun árið 538 verða að rómversk-kaþólsku páfastjórninni sem átti að vera þessi „ **ópverra og slægi konungur** “. Það er því honum, samkvæmt Dan 7:25 og 8:12, sem hinir sönnu „ **dýrlingar** “ áttu að vera frelsaðir fyrir óheppni sína og guðlega refsingu á kristinni tíð. Hverjir eru þá „ **dýrlingarnir** “ sem spádómurinn miðar við? Þeir eru fólk sem í allri góðri trú, blekkt af sjónarspili tímans, kyngja trúarlegum lygum sem kenndar voru á sínum tíma. Biblían er þá lítið aðgengileg og mannfjöldinn er undirgefinn kröfum prestanna sem komu frá Róm þar sem kristin trú þróaðist eftir að hafa verið mynduð í Jerúsalem. Á þessum fyrstu dögum var kristin trú dreift munnlega, sem auðveldaði undirgefni fyrir fólk sem hélt því fram að þjóna hinum ógurlega og alvalda himneska Guði. Það var því vegna fáfræði fólksins að trúarlygar rómversk-kaþólsku trúar gátu tælt hópa hjátrúarfullra manna sem höfðu fram að því verið gefnir upp við ýmsar heiðnar myndir. Og vanir...“ Þessir menn veittu litla mótspyrnu gegn þessari heiðnu útgáfu sem Róm kynnti þeim í nafni hins eina Guðs. Þegar konungurinn snerist til kristinnar trúar, var allt fólkíð undirgefið konungum sínum í öllu og fylgdi vali konungsins. Þannig var rómversk-kaþólsk trú stofnuð í konungsríkjum Vestur- og Austur-Evrópu. Menn gátu ekki greint ósamræmið í kaþólskum kenningum án þess að vísa til Biblíunnar, sem aðeins afritarmunkar höfðu aðgang að, og jafnvel þá, í einstökum brotum, aldrei eða sjaldan í heild sinni.

Orðið trú vísar upphaflega til trausts sem sett er á hin **sönnu** gildi sem Guð kenndi. Og í þessum skilningi varð trú ekki möguleg og lifandi fyrr en á 16.^{öld}, þegar Biblían, sem þá var prentuð í miklu magni, kom til að bera vitni um hana. Og þar af leiðandi, í mótmælum gegn fólkskum rómversk-kaþólskum trúum, dró siðbótartrúin, sem mótmælti, yfir sig sataníska reiði Rómverja og konungsfjölskyldunnar. Þetta leiddi til blóðugra og grimmra „trúarbragðastríða“. Síðan, eftir frönsku byltinguna og tvær hryllinga hennar í júlí 1793 og júlí 1794, kom frjáls hugsun, jafnvel trúleysi, hægt og rólega í staðinn fyrir sanna og falska trú. Mannleg hugsun mótast af því sem hún upplifir. Einnig ber tími trúarprófanna 1843 og 1844 vitni um lítinn áhuga sem opinber kristin trúarbrögð, af öllum gerðum, hafa sýnt hinu heilaga ritaða orði hins lifandi Guðs. Fjöldi fólks sem tók þátt og trúði á mögulega endurkomu Krists sýnir dapurlegt ástand trúar fólks þess tíma. Á öllu yfirráðasvæði Bandaríkjanna taldi Guð um 30.000 og eftir seinni prófraunina, að morgni 23. október 1844, geymdi hann aðeins 50. Hið **sanna Trúin** var því á barmi þess að hverfa alveg í þágu **falskrar trúar** og trúleysis sem myndi aftur koma í staðinn.

Að tala um sanna og falska trú er aðeins skynsamlegt þegar viðkomandi einstaklingar eru í grundvallaratriðum trúaðir; og þetta var raunin fyrir fæðingu

þjóðernishyggju í Frakklandi. Í þessu nýja samhengi hefur orðið trú fengið merkingu sannfæringar og trausts sem maðurinn getur sett í hvern sem er eða hvað sem er. Í þessari nýju merkingu er trúarviðfang ekki lengur skrifað orð Guðs, heldur sú mynd sem mennirnir hafa samþykkt fyrir þeirra samfélagsmenningu. Og í þessu tilfelli getur þjónn Guðs, án þess að misskilja, lýst öllum menningarheimum sem menn hafa tileinkað sér sem fólkskum þar sem þeir samræmast ekki því sem Guð fyrirskipar í sinni heilögu Biblíu. Nútímasamfélög okkar hafa ekkert fundið upp, heldur erft allt frá heiðnum, grískum og rómverskum fyrirmyndum. Núverandi gildi okkar eru þeirra, og aðeins framfarir tæknivísinda eru nýjar.

Er mögulegt og gagnlegt að reyna að sannfæra og snúa manneskju sem neitar að trúa á tilvist hins eina skapara Guðs? Nei, alls ekki. Því hann mun hafna þeim biblíulegu rökum sem við getum lagt fyrir hann. Og til að útskýra ástæðuna fyrir hlutunum mun hann finna eða búa til skýringar sem henta honum. Þjónn Guðs tekur síðan eftir þessari þversögn í vantrúuðum: hann neitar að trúa á hinn eina skapara Guð og biblíulegar opinberanir hans en sýnir mikinn áhuga á grísk-rómverskum samfélögum fornaldar, sem hann sækir fyrirmynd sína um heimspekilega menningu og hugsun frá. Falsk kristin trú sem lifði af trúleysi var einnig fórnarlamb þessara erfða heiðnu menningarhugsana. Upptaka dogmunnar um ódauðleika sálarinnar er skýr sönnun þess, þar sem hún er arfgeng frá huga gríska heimspekingsins Platons, sem gæti ekki verið heiðnari. En við skulum þakka Guði fyrir að, vegna þessa tákns, er falsk trú þegar auðkennd fyrir einlægan mótmælanda sem forgangsraðar orði Guðs í trúarmálum. Annað enn öflugra tákni kom með endurreisn hins sanna sjöunda dags hvíldardags, sem varðar núverandi „laugardag“ okkar, og það er gott fyrir þig að þessi dagur segir þér: Ég er hinn heilagi dagur sem Guð hefur tiltekið fyrir hvíld hans og hans útvöldu. Því frá 1843, upphafi trúarprófs aðventista, og nánar tiltekið frá 1844, hefur þessi endurreisn verið krafist af Guði, þannig að iðkun „sunnudagsins“, fyrsta dags guðdómlegs tíma, er táknið eða „*merki dýrsins*“ sem trúarlega berst gegn sannleikanum sem Guð hefur komið á. Fyrir utan Heilaga Biblíuna og opinberanir hennar er allt annað lygi og ósannindi.

Eftir að hafa rætt um sanna og falska trú sem trúaðir menn sýna, getum við aftur skilgreint sanna og falska helgun. Því, þversagnakennt, leggur sá sem ber falska trú mikla áherslu á helgun. Enginn á jörðinni leggur jafn mikla áherslu á „dýrlinga“ og iðkendur rómversk-kaþólskrar trúar. Þessir dýrlingar eru lögmætt tilbeðnir fyrir þá þar sem páfaleiðtoginn og rómverska kúrían eigna manni heilagleika í gegnum rödd kaþólsku kanónunnar. Á tímum fornrar heiðni hegðuðu menn sér á sama hátt þar sem þeir smíðuðu guðdóma sína og völdu meðal þeirra þá sem þeir vildu. Og þetta hefur horfið, aðallega aðeins í vestrænum samfélögum okkar vegna þess að í Austurlöndum eru þessar venjur enn við lýði í dag. En athugið að, fyrir utan stuðninginn sem byggir á nöfnum persónanna sem opinberuð eru í Biblíunni, er trúarreglan sú sem þessir þjóðir hafa opinberlega haldið áfram að vera heiðnir.

Biblían segir hinum heilögu: „**Keppið helgun** ...“, sem þýðir að þeir verða að öðlast hana frá Guði og geta ekki á nokkurn hátt eignað hana sjálfum sér. En með því að segja „**keppið**“ gefur andinn manninum frumkvæðið í nálgun sinni.

Því það er val hans að þóknast Guði sem gerir honum kleift að öðlast þessa guðdómlegu helgun. Með því að skýra myrkrið sem hylur mannkynið í dag getur sá sem Guð „**helgar með sannleika sínum**“ auðveldlega greint **sanna og falska** trúarlega helgun. **Sönn helgun** er augljós í gæðum sambandsins sem myndast milli Guðs og hans útvalda. Hann opinberar sig honum og gerir honum kleift að „**þekkja**“ hann sannarlega. Og þessi **helgun** verður raunveruleg með aðgangi að guðdómlegu ljósi hans, guðdómlegri hugsun hans, guðdómlegri opinberun hans. **Sönn helgun** er því í eðli sínu óviðjafnanleg, ólíkt **fölskri** helgun, sem byggir eingöngu á trúverðugleika þeirra sem hún er lögð fyrir og kynnt fyrir. Því að maðurinn er gerður ábyrgur fyrir eigin valkostum, og ef hann reynist fær um að hafna vitnisburði Guðs í gegnum Biblíuna sína eða útvalda þjóna sína, getur hann alveg eins neitað að trúa á trúarlegar fullyrðingar sem aðeins menn gera. Spurningin vaknar þá, en hvers vegna gerir hann það ekki? Svarið er, vegna þess að hann getur það ekki. Því með því að hafna Guði sviptir hann sig einu leiðinni til að bera kennsl á verk sem djöfullinn og himneskir og jarðneskir, engla- og mannlegir þjónar hans stjórna. Með því að hafna Guði til að varðveita frelsi sitt er vantrúaði djöfullinn sem nærir hugsanir hans. Hann finnur sig því í þrældómi sem hann getur ekki borið kennsl á. Í heila sínum blandast mannlegar hugsanir hans og satanískar hugsanir saman, en hunsar þessa ytri íhlutun og eignar sjálfum sér allt sem hugsanir hans framleiða. Þetta er það sem Jesús vildi fordæma með því að vekja upp þrældóm syndarinnar sem djöfullinn hefur haldið mannum föngnum í frá falli Adams og Evu. Það er auðvelt að bera kennsl á óvininn sem kemur líkamlega og sjónrænt að utan, en það er erfiðara, og fyrir vantrúaðan ómögulegt, að bera kennsl á óvininn sem ræðst á hann innan frá heila hans.

Þegar ég tala um sanna og falska helgun þá legg ég því áherslu á að andmæla þessum tveimur hlutum: helgun, sem er hluti hinna útvöldu, og eignarhald, sem er hluti hinna föllnu. Því að sú falska helgun sem maðurinn fullyrðir er aðeins vegna þess að djöfullinn, sem innblæs hann og nærir, hefur yfirráð yfir anda hans. En auðvitað stangast boðskapur minn á við fordóma manna sem nota orðið eignarhald aðeins í tilvik þar sem óeðlileg, óheilbrigð eða önnur hegðun er vart. Það er gildra fyrir vantrúaða og hefur virkað fullkomlega frá upphafi syndarinnar. En eignarhald er staðreynd sem varðar mannverur frá upphafi sköpunar þeirra af Guði. Upphaflega, skapaðir í mynd Guðs, voru þeir yfirteknir af hinum guðdómlega anda. Eftir syndina var sami Adam framseldur djöflinum til að vera yfirteknir af honum. Þess vegna hefur maðurinn aðeins val á milli tveggja andlegra eigna; þess sem er Guðs eða það sem óvinur hans, djöfullinn, er, milli JaHWÉH og Satans, tveir seglar sem mannlegir þættir laðast að samkvæmt eigin vali sem er mismunandi fyrir hvern einstakling, vegna þess að það byggist á persónulegu eðli þeirra. Þessi tvö nöfn staðfesta að fyrir allar lífsform er algjört andstæða til staðar, sem gefur tilvistarskilyrðunum sem sett eru undir synd kerfisbundna beitingu tvíundavalsins. Andinn segir okkur síðan með munni og skrifum innblásinna dýrlinga sinna: „*Nei ykkar sé nei og já ykkar sé já!*“ Formúla sem dregur fullkomlega saman lífsskilyrði frá uppreisn Satans þar til synd og syndarar eru útrýmt. Því eftir sex þúsund ára útval jarðneskra útvöldu mun einróma um Guð vera staðfest; jáið mun vera já, að eilífu, því nei

höfnunarinnar mun ekki lengur hafa neina merkingu. En þetta mun aðeins eiga við og varða hina útvöldu sem hafa „**leitað**“ og fengið frá Guði **sanna helgun sína**.

Undir lok kristnitímans leiddi falsk helgun til trúleysis, og síðan leiddi þetta trúleysi aftur til stjórnleysis sem auðkennt er með slagorðunum sem uppreisnargjarn ungmenni tóku upp í Frakklandi í maí 1968: „Hvorki guðir né herrar“ og „það er bannað að banna.“ Fólkið sem þessi hugsun hefur örvað verður stjórnlaust. Og frá þessum atburði skýrir þetta stöðuga óánægju franska kjósenda, í hvert skipti sem þeir kjósa forseta þjóðhöfðingja og koma stjórnmalaflokki til valda. Þessi franska reynsla gerir mér kleift að skilja betur en nokkur önnur hvers vegna bölvuð örlög hafa verið miskunnarlaus gegn fólki Úkraínu, sem varð sjálfstætt um 1990. Við verðum að muna að það öðlaðist sjálfstæði sitt með því að yfirgefa Rússland, sett í algjört stjórnleysi og kaotískt ástand. Þó að Rússland hafi síðar endurheimt reglu og skipulag undir stjórn þjóðhöfðingja síns, Vladímírs Pútíns, hefur Úkraína, ólíkt því, borið og varðveitt þetta stjórnleysi. Sönnunin birtist, eins og í Frakklandi, í kerfisbundinni steypingu þjóðhöfðingja sinna, sem allir voru hafnað vegna spillingar. En þessi staða er rökrétt því stjórnleysi getur ekki leitt til neins annars en spillingar mannlegrar hugsunar. Úkraínska þjóðin, sem er bundin frelsi, jafnvel þó það kosti pólitískt ringulreið, hefur sameinast staðfastlega til að standa gegn Rússlandi, sem gæti tekið frá henni hið helga frelsi. Og þessi úkraínska þjóð samanstendur af fólki af ólíkum uppruna, pólsku, úkraínsku eða rússnesku, sem sameinast af sameiginlegri löngun til að varðveita frelsi sitt. Margt aðskilur þau, en þörfin á að verja frelsi sitt sameinar þau á þessari stundu til að berjast gegn rússneska árársaðilanum. Það er þessi stjórnleysisstaða sem gerir okkur kleift að skilja hvers vegna nasistahugmyndafræði getur komið þar fram án þess að koma neinum á óvart. Í þessari pólitísku ringulreið draga mannverurnar sig inn í sjálfa sig og reyna að sjá ekki hvað náungi þeirra, samlandi þeirra, landi þeirra er að gera. Með þessari einstaklingshyggju hvetja þær til þróunar illsku, sem getur breiðst út og náð völdum. Og með þennan ávöxt syndarinnar vegna hins ofurmikla frjálshyggjuanda, kynnir Úkraína ávextina sem Guð væntir fyrir alheimssýningu sína, sem er tilgangur sköpunar hans á jarðneskri vídd okkar. Þess vegna er sjálfsprottinn stuðningur Vesturlandabúa við Úkraínu í stríði landsins gegn Rússlandi vegna þess að þeir deila sama stjórnleysisanda. Það kemur því ekki á óvart að í öllum vestrænum löndum standa þjóðarkosningar gegn tveimur gagnstæðum stjórnmalastefnum sem eru kallaðar „vinstri og hægri“; tjáning sem fellur að hefðbundnum aðstæðum Rússlands og Bandaríkjanna gagnvart Evrópu. Hægri öflin eru íhlutunarsinnuð, frjálssynd og berjast fyrir allsherjarreglu; vinstri öflin eru hins vegar kröfuhörð, mótmælandi og valda óreiðu. Þetta er ávöxtur mannkynsins aðskilinn frá Guði og það versta er enn framundan því fylgjendur allra þessara ólíku fylkinga munu enda með því að berjast líkamlega hver við annan eftir munnleg samskipti. Og eins og dæmi Úkraínu sannar, mun aðeins samhengi alheimsstríðs, sem mun varða þá persónulega, leyfa íbúum þessara þjóða að sameinast, að minnsta kosti að hluta, gegn sameiginlegum árársargjarnum óvini, sem mun koma í röð og reglu, samkvæmt Daníel 11:40-45, frá „suðri“, síðan frá „norðri“.

Fyrir Jesú Krist eru þessir vinstri og hægri stjórnmalaflokkar jafnir vegna þess að í persónulegum guðdómlegum dómi sínum setur hann báða „vinstri

megín“, bölvunarhlið sína, og blessar og frelsar aðeins sína **helguðu útvöldu** sem hann setur „*hægra megin*“.

Vika YaHWéH

Fyrir hinn almenna mann er ekkert óvenjulegra en þessi sjö daga röð sem við köllum „vikú“. Franska tungumálið hylur það að hluta, en latneski uppruni þessa orðs er „septimana“, orð sem á rót sína að rekja til „septem“ sem táknar töluna „sjö“ og „septimus“ sem þýðir „sjöundi“. Í frönsku eru tveir bókstafir „pt“ skipt út fyrir bókstafinn „m“. Hið sama á við um nafnið laugardag þar sem „m“ kemur í stað bókstafsins „b“ eða „v“ í hebreska orðinu „sabbath“. Þetta nafn táknar sjöunda daginn og rót þess er tölunnar „sjö“. Upphaflega, og enn í dag, er hebreska vikan nefnd eftir nafninu hvíldardagurinn. Hinir dagarnir hafa ekkert nafn, heldur einfaldlega tölu, sem samsvarar röð þeirra í framvindu sjö daga. Fyrir Grikki er vikan kölluð „sabbaton“ eins og nafn sjöunda dagsins, „sabbath“. Arfleifð hebresku er þannig staðfest.

Guð valdi að byggja einingu tímans á sjö daga röð. Þessi tala „sjö“ markar í tíma þá áætlun sem hann hannaði til að leysa vandamál syndarinnar, sem var óhjákvæmileg vegna þess algjöra frelsis sem hann gaf sköpunum sínum frá upphafi til síðasta, það er að segja frá fyrsta englinum til síðasta mannsins sem fæddist á jörðinni. Allt þetta áætlun nær yfir 7.000 ár; 6.000 ár til að frelsa manninn og 1.000 ár til að dæma syndara og útrýma þeim á degi hins síðasta dóms. Vika okkar spáir því, í gegnum fyrstu sex daga sína, fyrir náðartíma þar sem Guð velur sína útvöldu úr hópi allra manna, og sjöundi „helgaði“ dagurinn spáir fyrir um tíma himnesks dóms þar sem hinir útvöldu, sem dómarar tengdir Jesú Kristi, munu dæma uppreisnargjarnar engla- og jarðneskar verur sem Guð telur óverðugar að lifa af eftir þennan 7.000 ára tíma.

Guð minnst á skipulag vikunnar í fjórða boðorði hans, samkvæmt 2. Mósebók 20:9-10: „*Sex daga skalt þú erfðia og vinna allt þitt verk. En sjöundi dagurinn er hvíldardagur Drottins Guðs þíns. Þá skalt þú ekkert verk vinna, hvorki þú né sonur þinn né dóttir þín, þræll þinn né ambátt þín né búfé þitt né útlendingur, sem innan borgarhliða þinna er.*“ Við getum þannig skilið að Guð spáir með þessu forriti sex þúsund ára vinnu við að velja útvalda sína. Og þessum tíma mun fylgja þúsund ára hvíld sem fæst með dauða syndara á sjöundu árþúsundinu.

Undir áhrifum Rómar og nýlega Bandaríkjanna hefur vikan gengið í gegnum gríðarlegar breytingar sem afbaka spádóma um áætlunina sem Guð undirbjó. Árið 321 var hvíld sjöunda dags skipt út fyrir hvíld fyrsta dags. Enginn tók eftir afleiðingum þessarar breytingar og mannkynið vanist þessari skipan sem rómversk-kaþólska stjórnin setti á fót um allt Vesturlönd þar sem hún réði yfir konungsveldum. Á 16.^{öld} vissu mótmælendasiðbótin ekki af þessari breytingu varðandi hinn heilaga sjöunda dag Guðs. Og frá 1844 hefur hann leitt sína útvöldu til hvíldardagsins, sem hann helgaði til hvíldar frá upphafi veraldar. Lengi vel réttlættu mótmælendur fyrsta daginn sinn sem helgaður var tilbeiðslu og dýrkun

Guðs með því að vísa til upprisudags Jesú, sem birtist eftir dauða hans, reyndar á fyrsta degi. Hins vegar eru engar sannanir fyrir því að Jesús hafi risið upp frá dauðum á þessum fyrsta degi, og ég hef jafnvel sýnt fram á að svo var í raun ekki, þar sem gröfin var þegar tóm þegar engillinn kom til að velta steininum frá svo að lærisveinarnir gætu séð að Jesús var þegar upprisinn.

Nýlega hefur ensk-ameríska hugtakið „helgi“ (e. weekend) hvatt til að setja fyrsta daginn í stað hins sjöunda. Og í Frakklandi tók Larousse-orðabókin frá 1981 skrefið og kynnti sunnudaginn sem sjöunda daginn. Árið áður var hann enn opinberlega fyrsti dagur vikunnar. Þar af leiðandi er hvíldardagur Guðs tengdur sjötta deginum af mannlegu valdi; þetta breytir merkingu hans og útskýrir varanlega reiði Guðs gagnvart gerendum þessa glæps.

Sem börn Guðs skulum við skoða nánar þessa viku sem föður okkar „**helgaði**“. Hún samanstendur af sjö dögum, sem er oddatala, sem vekur áhuga samhverfrar uppbyggingar sem byggir á miðlægum snúningspunkti sem er fjórði dagurinn. Guð er andi og því andinn. Þess vegna eru skilaboðin sem hann sendir okkur byggð á myndum, orðum og tölum. Og dagar vikunnar bera einmitt tölur sem tala til okkar. Fyrsti skilaboðin sem þeir gefa okkur er að röð daganna er sett af Guði sem skipuleggur mannlegt líf með tímanum samkvæmt fyrirfram ákveðinni áætlun sinni.

Í fjórða boðorði sínu nefnir Guð ekki nafnið hvíldardagur heldur notar það sem „**sjöundi dagurinn**“ og undirstrikar þannig mikilvægi þess að hann sé rétt stofnaður, sem varðar spádómlega lokaverk hans sem verður upplifað með hans útvöldu. Tilbeiðsla „**sjöunda dagsins**“, þar sem hinir útvöldu heiðra og tilbiðja Guð, spáir sameiginlegri hvíld þeirra á „sjöundu árpúsundinu“. Þannig er hægt að skilja hvers vegna það er fáránlegt og óréttlætanlegt að eigna fyrsta deginum sjöunda sætið en er einnig alvarleg brot gegn Guði, skipuleggjanda tímans.

Byggt á samhverfunni 3 dagar 1 dagur 3 dagar, er augljóst að Guð leggur einnig mikla áherslu á þennan miðdegi og það er það sem kemur fram í Dan 9:27, þar sem andinn spáir um Jesú Krist og segir: „**hann mun gjöra fastan sáttmála við marga í eina viku**.“ Orðið „**vika**“ fær því, í þessu eina versi, tvöfalda merkingu: þá sem eru sjö dagar og þá sem eru sjö raunveruleg ár. Því nákvæmnin sem gefin er þessum spádómi á við um báðar merkingarnar. Textinn heldur áfram og segir: „**Og um miðja vikuna mun hann láta sláturfórnina og fórnina hætta**.“ Þessi „**miðvika**“ er aftur undirstrikuð og áréttað vegna þess að hún er af mikilli þýðingu. Hún gerir okkur í raun kleift að endurskapa þróun staðreynda sem varða upphaf þjónustu Krists, dauða hans og endalok þjóðar náðar hins vantrúaða og uppreisnargjarna Ísraels; þetta með árum þessarar viku ára. Síðan, í raunverulegum dögum, uppgötvum við ferlið sem fram fór á „**vikunni**“, „**í miðri**“ þar sem Jesús var krossfestur aðfaranótt hvíldardagsins á páskahátíðinni. Þessi miðdegi gyðingavikunnar var því sá „fjórði“ eða, samkvæmt vestrænum stöðlum okkar, miðvikudagur. Um kvöldið, við sólsetur, hófst „sérstakur hvíldardagur“ sem markaði fyrsta dag ósýrðu brauðanna á páskahátíðinni. Venjulegur dagur kom næst og síðan markaði „sjöunda dags hvíldardagurinn“ lok lotunnar í þessari viku sem markaði upphaf gyðinga páskahátíðarinnar.

Í skilningi árs nær vikan í Dan 9:27 yfir 7 ár sem hefjast haustið 26. og enda haustið 33. Í miðju þessarar samhverfu er vorið árið 30, þar sem Jesús var

fórnað á 14. ^{degi}, og gerði dauða páskalambins gagnslausan; mannlegt blóð hans kom endanlega í hans stað.

Haustið 26 markaði upphaf viku ára og daga þar sem Guð vann endurlausnarverk fyrir sína útvöldu. Hann bar syndir þeirra og dó í þeirra stað 3. apríl 30. Og sem umbun fyrir trú þeirra og trúfasta kærleika veitti hann þeim fullkomna, saklausa og gallalausa réttlæti sitt. Þjónusta Krists hófst árið 26, en talan er nafn Guðs, byggð á fjórum hebreskum stöfum, Yod, Hey, Wav, Hey, umrituð sem YHWH, sem hver um sig hefur tölugildið, í röðinni, 10, 5, 6, 5. Og hér, þegar, bera þessar tölur merkingu og flytja skilaboð, því á hebresku markar fyrsti stafurinn sem kallast Yod þriðju persónu eintölu „ófullkomna“ tíðarinnar, það er „hann“. Síðan tákna næstu þrír stafir „He Wav Hey“ sögnina „að vera“. „Ófullkomna“ tíðin í hebresku táknar lokið verk sem mun halda áfram. Þetta er það sem við verðum að þýða sem „hann er og hann mun verða“. En sá sem er fyrstur, sá lifandi, sem allar verur hans koma frá, er táknaður með sögninni „að vera“, sem tekur einnig samhverfa mynd „HWH“, eða miðlæga „W“ er á undan og fylgt eftir af bókstafnum „H“, eins og páskavikan í dögum og árum. Gildi þeirra í tölum gefa merkinguna „5 = Maður; 6 = Engill; 5 = Maður.“ Og ég minni ykkur á að þessi samhverfa varðar einnig þátt „sjöarma ljósastikunnar“, hinnar heilögu „menóra“. Allar þessar smíðar sem byggjast á samhverfu páskavikunnar sýna mikilvægi þessa miðpunkts, **þessarar stundar þar sem Messías lauk friðþægingarverki sínu, sem var eina ástæðan fyrir sköpun jarðnesku viddarinnar af Guði**. Eins og samhverfan „Maður Engill Maður“ kennir, er endurlausn mannsins framkvæmd af engli YaHWéH sem hefur himneskt guðlegt nafn „*Míkael*“. Þessi samhverfa táknar orðin sem Jesús talaði við sína útvöldu og lærisveina sína áður en hann fór til himins: „*Ég er með yður alla daga allt til enda veraldar*“. Og í Opinberunarbókinni 1:13 finnur Jesús miðlægan sess sinn í samhverfu: „*og mitt á milli sjö ljósastikanna einn, líkur Mannssyninum, klæddur fótaskyrtnu og gyrtur gullbelti um brjóstin*“. Í guðdómleikanum er hann enn í miðjunni í Opinberunarbókinni 4:4: „*og umhverfis hásetið voru tuttugu og fjórir hásetir, og á hásetunum sátu tuttugu og fjórir öldungar, klæddir hvítum klæðum, og á höfðum sér höfðu gullkórónur*“.

Athugunin á þessu leiðir mig til að hugsa að þessi samhverfa vika, sem markaði upphaf sannrar endurlausnar mannlegra synda hinna útvöldu sem Guð valdi, og því svo mikilvæg fyrir Guð og hans útvöldu, **geti** einnig þjónað sem grundvöllur fyrir uppbyggingu síðustu viku ára tíma guðlegrar náðar. Í þessum skilningi nær þessi síðasta vika yfir árin 2022 til 2029. Hún hefst vorið 2022 og lýkur vorið 2029. Eftir þessa sjö ára viku, á áttunda ári, mun árið 2029 ná fram til vorsins 2030.

Á hvíldardeginum 15. júlí 2023 birtist mér túlkun. Hún felst í því að setja upphaf viku JaHWéH vorið 2022, dagsetningu sem hefur þann kost að líta svo á að innganga Rússa í stríð gegn Úkraínu, 24. febrúar 2022, sé tákn Guðs um upphaf þessarar spádómlegu sjö ára viku. Í þessu tilfelli endar vikulokin árið 2029 en ekki árið 2030. Er hægt að réttlæta þessa atburðarás? Já, það get ég, því endir náðartímans lokar upphafi náðartímans sem hófst um leið og Adam og Eva syndguðu. Og þannig byrjaði klukka Guðs að telja niður 6000 árin af náðartíma hans. En hvaða merkingu ættum við þá að gefa árinu 2029 sem leiðir til

endurkomu Krists vorið 2030? Guð hefur sett það til hliðar til að tjá heift guðlegrar reiði sinnar gegn uppreisnargjörnum syndurum og birtist eftir lok viku YaHWéH, sem „fyrsti dagur“ eða „áttundi dagur“ eins og hugsun kapólskra og mótmælenda um „sunnudaginn“ birtist. Guð lýsir því yfir í 1. Mósebók 1:4: „**Guð sá að ljósið var gott , og Guð greindi ljósið frá myrkrinu** “. Í upphafi ársins 2029 mun mannleg lögmál, sem mun gera „hvíld fyrsta dagsins“ eða falska sjöunda daginn skyldubundna, tákna ljós herbúða „**myrkursins**“ og mun opinberlega andmæla hinum guðdómlega hvíldardegi sjöunda dagsins sem sjálfur myndar geisla hins sanna guðdómlega „**ljóss**“. Þegar hver og einn velur á milli þessara tveggja skyldna verða fylgismenn tveggja herbúða ljóss og myrkurs þá endanlega „**aðskildir**“ og þar af leiðandi mun náðartíminn ljúka. Í hjálpræðisáætlun sinni forgangsraðar Guð réttlætisboði sínu og síðan, rökrétt og nauðsynlega, eru hinir seku, sem hunsa gildi þessa tilboðs, að lokum refsaðir og tortímdir af Guði.

Í Jesaja 61:2 lýsir Guð jarðneskri hjálpræðisáætlun sinni með þessum orðum: „**Til að boða náðarár Jahve og hefndardag Guðs vors, til að hugga alla syrgjendur,**“, „**ár**“ til hjálpræðis, en aðskilið og vel frátekið, „**dag**“ **aðeins til hefndar** hans.“ Þessi aðskilnaður ætti síðan að eiga við um síðustu spádómlegu „**vikuna**“ sem fylgt verður eftir af „**hefndardegi Guðs vors**“ á síðasta ári, árið 2029.

Og ég dylji ekki þá staðreynd að sú staðreynd að þessi „**hefndardagur Guðs vors**“ kemur yfir uppreisnarmennina í táknrænum skilningi „**fyrsta dagsins**“ virðist mér mjög ánægjuleg í huga og hjarta. Því Guð helgar spámannlega opinberun sína aðeins sínum útvöldu til að opinbera þeim áætlun sína sem varðar þá og einnig örlög uppreisnarmanna. Og sem slík er upphaf stríðsins á evrópskri grundu, 24. febrúar 2022, sýnilegur og óumdeilanlegur vitnisburður, vel merktur.

Í þessari túlkun er „**miðja vikunnar**“ árið 2025, eða 25 gefur merkingu $5 + 2 = 7$, og 2025 gefur $5 + 2 + 2 = 9$. Og án nokkurrar hugsanlegrar deilu varðar þessi vika undirbúning og uppfyllingu „**sjöttu lúðursins**“ sem fjallað er um í **Opinberunarbókinni 9**. Þannig lengist undirbúningstíminn, í þessum möguleika, frá 2022 til 2025. Árið 2025 væri því síðasta árið fyrir hið mikla drama, það síðasta þar sem, á fyrstu sex mánuðum þess, er enn hægt að koma með og deila tillögu um guðlegt ljós, því frá hausti og á síðustu sex mánuðum mun þessi möguleiki hverfa vegna þess að guðlegt ljós er aðeins afhjúpað og sent á friðartímum. Vissulega er nákvæmur miðpunktur þessarar viku, sem hefst á vorin og lýkur á vorin, upphaf haustsins 2025. Þess vegna ætti núverandi átök í Úkraínu að breiðast út um alla Evrópu og heiminn að þessu sinni, til að uppfylla refsingu Guðs í „**sjöttu lúður**“ hans.

Í þágu þessarar sýnar á hlutina er sú staðreynd að fyrsta vika fyrirmyndarinnar, vika sjö ára heilags sáttmála Krists, snerist aðeins um náðartilboðið sem gert var í hans nafni. Endi hennar var merktur með höfnun Gyðingabjóðarinnar á þessu tilboði haustið 33. Og refsing þessara „**syndara**“, sem boðuð er í Dan 8:23, kom ekki fyrr en árið 70, það er að segja 40 árum eftir friðþægingardauða Drottins Jesú Krists. Samkvæmt þessari nýju hugmynd verður síðasta vikan að endurskapa eðli þeirrar fyrstu og verður því að líta á hana af hans útvöldu sem tilboð um guðlega náð sem ætlað er þeim og sem tekur á sig formi uppfyllingar spádómsins sem þeir bíða eftir og sem varðar „**sjöttu lúðurinn**“ eða

þriðju heimsstyrjöldina. Því ég hef þegar sagt það, en á milli 1991 og 1994 var endurkoma Krists, sem „**sjöunda lúðurinn**“, rökrétt minna væntanleg en uppfylling „**sjöttu lúðursins**“ sem kemur á undan henni í áætluninni sem Guð opinberaði.

Þegar sjö ár viku YaHWéH eru liðin og liðin, mun Guð, í táknrænni mynd fyrsta dags nýrrar viku, úthella reiði sinni yfir uppreisnarmennina sem neita að hlýða guðdómlegum lögum hans. Eins og með flóttann úr Egyptalandi eru hinir útvöldu verndaðir af Guði fyrir blóð páskalambins, Jesú Krists. Og aðeins „**dýrkendur dýrsins og líkneskis þess**“ sem heiðra „**merki**“ mannlegs valds hans með því að hvílast á fyrsta degi guðdómlegrar viku, eru skotmörk Guðs og slegin af honum, með samfelldum „sjö plágum“ hans. Og þetta réttlætir aðskilnað þessa síðasta „**fyrsta dags**“, sem mun mynda árið 2029, frá síðustu spámannlegu samhverfu helgu viku YaHWéH sem kemur á undan henni frá vori 2022 til vors 2029. Í áætlun Guðs, sem spáð er í Jesaja 61, er talað um „**náðarár og hefndardag**“ af hálfu Guðs. Ef fyrsta vikan, páskavikan, þjónaði sem grundvöllur náðartilboðsins í Kristi, þá hins vegar sér síðasta vikan uppfyllingu „**hefndardags**“ Guðs; „**hefnd**“ sem spannar sjö samfelld ár frá vori 2022 til vors 2029. Athugið að gagnstæð eðli varðar einnig tímabilið í upphafi tveggja vikna; haustið fyrir þá fyrstu; vorið fyrir lokin. Í þessari lokaútgáfu miðar miðar miðvikunni við haustið 2025. Og við finnum, árið eftir, árið 2026, þessa tölu 26 sem táknar með fjórstafanum sínum Jahve, Guð sjálfan. Þýðing miðvikudags síðustu viku ársins í sögu jarðneskrar hjálpræðis er af mikilli þýðingu vegna þess að fyrir Guð og fyrir hann einn er hefnd gegn óvinum hans jafn nauðsynleg og dauði hans fyrir sína útvöldu. Þetta á enn frekar við þar sem viðfangsefnið eru tengd og óaðskiljanleg. Þeir sem sýna áhugaleysi, eða verra, uppreisnargjarna og árásargjarna gagnvart hans útvöldu og sannleika hans, bera sektina fyrir að fyrirlíta þessa stund þegar hann, með sjálfviljugum dauða sínum, lauk sýningu sinni á kærleika sem beint var til íbúa allrar jarðar. Þetta leiðir mig til að endurtúlka dagskrá þessarar síðustu viku ára. Spádómurinn um „**sjöttu lúðurinn**“ miðar að þessari miðri síðustu viku og þar með haustinu árið 2025, þar sem Kristur endurlífir í „**hefnd**“ tíma píslargöngu sinnar sem lifði í algjörri afneitun á páskum ársins 30. Það verður því ekki fyrr en á þessu hausti 2025 að spádómurinn í Dan 11:40-45 mun rætast. Svona sé ég dagskrána þróast.

Frá vori 2022 til hausts 2025 mun átökin milli Úkraínu og Rússlands halda áfram með það að markmiði að tæma birgðir af sprengjum og skotfærum frá Bandaríkjunum og Evrópu til að veikja NATO-herinn. Þessi átök hafa einnig, að mati Guðs, þann hagsmuni að veikja vestræn hagkerfi. Með því að gera það er hann að undirbúa eyðileggingu þeirra af völdum óbætanlegra óvina þeirra, sem hann hefur ætlað að frelsa þá: stríðsísland, Rússland og gamla gremju og hatur sem framleidd var af fyrri nýlenduvelldum, aðallega á Afríkulandi. Fram til hausts 2025 munu Bandaríkin hafa tíma til að leysa úr deilum sínum við Kína. Síðan, á hausttímanum sem tengist þema syndarinnar í skipulagningu hátíða hebresku þjóðarinnar, mun Guð frelsa óvini sína í Vestur-Evrópu óvinum þeirra af öllum uppruna til refsingar og tortímingar.

Það sem er ótrúlegast við þessa dagskrá er að hún staðfestir þá túlkun sem falskir mótmælendateymdarmenn hefðbundið túlka „**vikuna**“ sem vitnað er í í

Dan 9:27, þar sem þeir eigna „ofsóknarmanninum“, „eyðileggjanda eða tortímingsmanni“ endalokatímans, verknaði sem varða Jesú Krist í raun. Eins og hann er vanur, umbunar Guð hverjum og einum eftir verkum hans og trú. Eftir að hafa séð illskuna í spádóminum sem opinberar gæsku hans, skipuleggur Guð refsingu illskunnar sem þeir verðskulda. Þessi hegðun Guðs var kennd í dæmisögu hans um talenturnar, þar sem hinn vondi þjónn telur Guð ranglátan og harðstjórann. Og Guð veldur honum ekki vonbrigðum og hegðar sér eins og morðóðlegur harðstjóri gagnvart honum.

Samhverfa endurspeglar fullkomið jafnvægi, góðan smekk, sjónræna fullkomnun og Guð vegsamar hana í hástert. Fyrir okkar tíma, þegar listamenn upphelja ósamhverfu, andstæðu hennar, vegna ranglætis, smíðuðu arkitektar stórkostleg verk byggð á samhverfu tengslum hennar. Versalahöllin er fyrirmynd þessarar tegundar, en einfalda höfuðið sem er stutt af tveimur súlum endurspeglar það þegar í egypskri, grískri og rómverskri fornöld. Mannveran, sköpuð af Guði, er sjálf fullkomin fyrirmynd þessa samhverfu þáttar.

Mikilvægi samhverfu síðustu „vikunnar“ í sögu syndarinnar er enn meira og réttlætandlegt vegna þess að refsing „sjötta lúðursins“, sem beitt er ótrúum kristnum Vesturlöndum, mun koma til að refsa sekt sem nær aftur til ársins 313 sem einkennist af tölulegri samhverfu sinni. Það var árið með samhverfu tölunum „3, 1, 3“, þar sem syndin var endurreist í kristinni trú og féll í gífurlegt fráhvarf vegna trúfrelsis sem Konstantínus I mikli keisari bauð upp á. Það er þessi fyrsta uppreisnarhegðun sem hefur varað í gegnum kristna tímann sem Guð mun refsa í loka sögulegri þróun hennar frá haustinu 2025 en enn frekar árið 2026 og til ársins 2029. Þó að þessi „**sjötta lúður**“ haldi eðli viðvörunarrefsingar, fyrir þá sem deyja í þessum heimsátökum, er lausnin engu að síður endanleg og án frekari vonar.

Viska Guðs sem mér er opinberuð stöðugt undrar mig, svo mikil er fínleiki hans, sem hann er óumdeilanlegur virtúósi í. Stór hluti af hulinni kennslu hans byggist á eftirlíkingum af fyrirmyndum og andmyndum sem Guð fullvissar okkur um að hann sé að eilífu sá sami og að í honum sé sannarlega engin „breyting eða skuggi umsnúnings“ í dómum hans og vegum, eins og þetta vers úr Jakobsbréfinu 1:17 segir: „*Sérhver góð gjöf og sérhver fullkomin gáfa er að ofan, kemur niður frá föður ljósanna, og hjá honum er engin breyting eða skuggi umsnúnings.*“ Og með því að segja þetta staðfestir Jakob aðeins það sem spámaðurinn Malakí segir í Mal 3:6: „**Því að ég, Jahve, breytist ekki**, og þér, synir Jakobs, eruð ekki tortímdir.“ Í raun og veru, samkvæmt Dan 8:23, voru þeir það ekki enn, þar sem þetta vers spáir að þeir yrðu „tortímdir“: „*Við endalok ríkis þeirra, þegar syndarar eru tortímdir, mun rísa upp konungur, ósvífinn og slægur.*“ „Og ég bæti við þessum síðasta texta úr Hebreabréfinu 13:8 sem eignar Jesú Kristi þennan stöðuga og óbreytanlega persónuleika: „*Jesús Kristur er í gær og í dag hinn sami og að eilífu.*“ „Slík staðhæfing fordæmir greinilega alla falska kristna trú sem hefur breiðst út á Vesturlöndum og í sumum öðrum löndum heims. Því að þeir hafa yfirgefið sannleikann sem postular Jesú Krists kenndu hefur verið augljós og auðþekkjanlegur. Fullyrðing þeirra um að vilja ekki heiðra Guð, samkvæmt gyðinglegum stöðlum, jafngildir játningu á sekt, því Guð bjó Gyðinga undir hjálpræði með kenningu sinni og það var aðeins höfnun þeirra á Messías sem

dæmdi þá, að hans mati, til að vera „**tortaðir**“. Nú er Gyðingurinn sem Guð gefur okkur sem fyrirmynd til að líkja eftir ekki núverandi Gyðingur, sem er látinn í andlega og líkamlega þrældóm Talmúðs síns. Þessi fullkomni Gyðingur var Jesús Kristur sjálfur, sem og tólf postular hans, tvöfaldlega þjálfaðir af lögmáli Móse og kenningu Jesú Krists. Einn af þeim tólf, Júdas Ískariót, var illur andi og nærvera hans meðal postulanna var nauðsynleg til að afhenda Jesú Gyðingum, en einnig til að spá fyrir um framtíðarsvik falskrar kristinnar trúar.“

Það er því þetta svik, sem opinberar stofnanir kristinnar trúar endurnýja með tímanum, sem leiðir Jesú Krist til að hefna fyrirlitins heiðurs síns með því að framselja fólk sitt til eyðileggingar þriðju heimsstyrjaldarinnar. Það mun ekki taka gildi fyrr en haustið 2025, eins og ég sagði í hvaða tilgátu sem er hér að ofan. Og sú athugun sem allir geta gert frá vorinu 2022 er að jafnvægi andstæðra krafta sem eru að berjast í Úkraínu gerir sigur ómögulegan fyrir hvoruga hliðina; árið 2023 er þessi athugun enn staðfest á austurlandamærum Úkraínu. Því þótt Rússland framleiði stöðugt fjölmargar sprengjur og skotfæri, þá bæta vopnin sem Vesturlönd afhenda Úkraínumönnum upp fyrir magnið með einstökum gæðum sínum, því þau eru ótrúlega nákvæm og áhrifarík.

Til að áætlun Guðs nái fram að ganga, eins og stefna hans birtist í Dan 11:40 til 45, þarfnast þessi spádómur frávíks sem hann rekur til „*konungs suðursins*“ sem ræðst á herbúðir Vestur-Evrópu og sérstaklega á Ítalíu páfa og rómversk-kaþólsku. Þessi hrútur sem kemur til að ráðast á Evrópu sunnan frá yfirráðasvæði sínu mun binda enda á vopnatilboðin sem Úkraínu hafa verið send. Þetta réttlætir síðan innrás rússneskra herja, sem eru kallaðir „*konungur norðursins*“ í Evrópu í þessu loka samhengi spádómsins. Aðgerðirnar sem við höfum orðið vitni að síðan 24. febrúar 2022 miða aðeins að því að bendla og kenna vesturlöndum um í stríði undir forystu Rússa. Það er þessi þátttaka sem hefur gefið Rússlandi, síðan 2022, ástæðu til hefnda, til að refsa Vesturlöndum fyrir refsiaðgerðir sínar gegn þeim og fyrir aðstoðina sem Úkraínu hefur verið veitt í vopnabirgðum og tæknilegum stuðningi. Og það er þessi refsiaðgerð sem markar, frekar en dagsetningin 24. febrúar 2022, upphaf síðustu spádómsviku YaHWéH, þar sem aðalmarkmiðið er ótrúa kristna Vesturlönd, sem eru táknud af Sameinuðu Evrópu og Bandaríkjunum Norður-Ameríku. Þessi rússneska mannlega hefnd sýnir fram á guðdómlega hefnd sem gefur henni merkingu sína. Vegna þess að Úkraínumenn njóta góðs af gervihnattastjórn vestrænna bandamanna sinna og þessi kostur er gríðarlegur, þar sem hann gerir þeim kleift að stjórna öllum hernaðaraðgerðum rússneska andstæðingsins.

„**Konungur Suðursins**“ vísar í raun til Svarta-Afríku og Norður-Afríku. Þessi heimsálfa, sem lengi hefur verið arðrænd af vestrænum landnema, hefur verið mjög háð vestrænum hagkerfum, sem sjá þeim fyrir efniviði, matvælum og tækniframleiðslu. Hins vegar, frá því að viðskiptaþvinganir voru settar á Rússland og gasframboð þeirra var hætt, hafa vestræn ríki orðið fátækari og veikari, og fyrir Afríkubúa sem reiða sig á þá er ástandið enn alvarlegra. Gremja, sem Rússland kyndir undir, er að þróast gegn vestrænum herbúðum. Vegna þess að Rússland stjórnar sjóflutningum Svartahafsins og getur komið í veg fyrir, með herflota sínum, afhendingu korns sem Úkraína selur til Afríkubúa. Það hefur ekki enn gert það, en gæti að lokum gert það. Vegna þess að þeir reiða sig mjög á þessar

sendingar fyrir matvæli sín, og þeir telja Vesturlandabúa ábyrga fyrir því að setja viðskiptaþvinganir á Rússland, frá og með 2022, og þar með draga í efa stöðuga stöðu sem hefur verið komið á fram að því, fyrir þá og alla Evrópubúa. Með auknum erfiðleikum og versnandi ástandi mun alþjóðleg uppreisn Afríkubúa eiga sér stað og valda bylgju stjórnlaustrar innflytjenda og banvænum stríðsárásum í árásum á meginland Evrópu, á suðurhluta þess. Spánn og Ítalía eru sérstaklega skotmörk vegna landfræðilegrar staðsetningar sinnar í ysta suðri Evrópu. Miðjarðarhafið aðskildi tvær heimsálfur með mjög ólíka eiginleika og bauð upp á eins konar öryggi fyrir íbúa beggja heimsálfa. Norður- og suðurhlutinn hafa ekki sömu menningu né sömu trúarbrögð, þess vegna er þörf á að íbúar þeirra haldi sér aðskildum. Með því að brjóta mörk náttúrulegra landamæra er mannkynið að verða fyrir miklu ringulreið, miklum átökum menningarheima og banvænum átökum. En alvarlegasta afleiðing þessarar átaka í Suður-Evrópu er fyrst og fremst að hernaðarauðlindir eru notaðar gegn Rússlandi, sem mun skyndilega verða meistari í baráttu sinni gegn Úkraínu. Viðsnúningur á aðstæðum mun þá leiða til þess að það hefji sókn gegn öllum NATO-svæðum í Evrópu, þar á meðal Englandi, sem er sérstaklega skotmark reiði Rússa. Í spádómi sínum í Dan 11:40 vitnar Guð í íhlutun „ **margra rússneskra skipa** “. Notkun fjölmargra kjarnorkukafbáta Rússlands staðfestir þetta: Rússland mun taka þátt í raunverulegu hernámsstríð á Vestur-Evrópu, en einnig á Ísrael, „ **fegursta landið** “, og á „ **Egyptalandi** “, samkvæmt versum 41 og 42.

Áður en Guð lét Rússa tortíma Evrópu, gaf hann henni kæruleysi, græðgi og eftirsókn eftir alls kyns ánægju. Í heimsfriði hélt hún því að hún gæti dregið úr vopnabúnaði sínum og öllum hernaðarlegum möguleikum; þannig að hún yrði ekkert annað en pappírstígrisdýr, mjög viðkvæmt fyrir árásum óvinarins. Gamalt málteki segir: glataður tími verður aldrei endurheimtur. Vestur-Evrópubúar munu brátt sannreyna réttmæti þessarar lífsreglu. Því það er ekki aðeins glataður tími sem aldrei verður endurheimtur, heldur eru líka tækifæri til að taka ákvarðanir og velja. Ef þetta hefur ekki verið gert á réttum tíma er of seint að reyna að bæta upp glataðan tíma.

Með því að staðsetja heimsstyrjöldina frá haustinu 2025 færir Guð aðgerðir sínar nær þeirri stundu þegar Jesús mun snúa aftur í guðdómlegri dýrð sinni, sem birtist til að skelfa óvini sína á þeirri stundu. Spádómurinn tengir atburðina tvo saman eins og segir í Dan 12:1: „ **Á þeim tíma** mun Míkael fram ganga, hinn mikli höfðingi, sem verndar börn fólks þíns. Þá mun koma hörmungatími, sem ekki hefur verið frá því að þjóð var til og allt til þess tíma. **Á þeim tíma** mun fólk þitt frelsast, hver sá sem er skráður í bókinni. “ Orðatiltækið „ **á þeim tíma** “ vísar til „ **endalokatímans** “ sem getið er í Dan 11:40. Og þessi „ **endalokatími** “ nær yfir þrjú ár og sex mánuði, það er að segja síðasta helming síðustu **viku JaHWéH** sem mun enda vorið 2029, með lokum náðarboðs hans og ári síðar, vorið 2030, með lokum nærveru sinna útvöldu á syndinni.

Endir náðarinnar varðar lok tveggja spádómsvikna sem settar eru í upphaf og lok tíma kristinnar kenningar: endir þjóðar náðar fyrir gyðingaþjóðina, fyrstu viku ársins, haustið 33; og endir endanlegrar sameiginlegrar og einstaklingsbundinnar náðar, síðustu viku ársins, vorið 2029.

Hörmungarnar sem áttu sér stað í þriðja heimsstyrjöldinni munu leyfa síðustu útvöldum að skera sig úr herbúðum uppreisnarmanna. Yfirlýsing sunnudagslaganna mun neyða síðustu útvöldu sem hafa snúist til trúar til að taka afstöðu með Guði og helguðum hvíldardegi hans. Síðan, allt árið 2029, árið sem verður „*dagur lokahefnar hans*“, mun Guð refsa uppreisnargjörnum vantrúuðum með „*sjö síðustu plágum guðlegrar reiði sinnar*“. Árið 2029 munu aðventistar verða fyrir síðustu trúarprófinu sem spáð var í boðskapnum sem beint var til „*Fíladelfíu*“ í Opinberunarbókinni 3:10, með þessum orðum: „*Þar sem þú hefur varðveitt orð mitt um þolgaði, mun ég og varðveita þig frá þeirri freistingarstund sem mun koma yfir allan heiminn til að freista þeirra sem á jörðinni búa*“. Og hann tilgreinir enn fremur fyrir sína sönnu útvöldu þessa síðustu prófraun: „*Ég kem skjótt. Haltu fast við það sem þú hefur, svo að enginn taki kórónu þína*“. Þetta er tilgangur þessarar síðustu prófraunar; að vitna um trúfesti okkar við Guð, sem gerir okkur verðug þess að halda „*kórónu*“ okkar, tákni „*eilífs lífs*“ sem Jesús Kristur býður upp á, samkvæmt Opinberunarbókinni 2:10: „*Óttist ekki það sem þér munuð þola. Sjá, djöfullinn mun varpa nokkrum yðar í fangelsi, til þess að þér verðið freistaðir, og þér munuð þrenging hafa í tíu daga. Verið trúir allt til dauða, og ég mun gefa yður kórónu lífsins*“.

Ég minni ykkur á að hinir ritulegu spádómar boða ekki forritun Guðs fyrir ákveðna síðustu spádómsviku og að þessi tilgáta byggist eingöngu á minni heildarþekkingu á því spádómlega efni sem Guð opinberaði. Tilvist þessarar síðustu viku, sem er 7 ár + 1 ár, byggist eingöngu á þeim fíngerðum sem Andinn gefur til kynna frekar en að hún sé lýst yfir. Og í þessu efni legg ég áherslu á mikilvægi sem Jesús leggur á þessa orðatiltæki í formála Opinberunarbókar sinnar: „*Alfa og Ómega, upphafið og endirinn, hinn fyrsti og hinn síðasti*...“ Þetta heimilar mér að rannsaka hin ýmsu efni sem þessi meginregla getur varðað og sem hún getur átt við um.

Spádómsvikun sjö ára + 1 er notuð af Guði undir þema refsingar hans fyrir syndir mannkynsins, sem enn er sett á náðartíma og aðalhlutverk hennar er undirbúningur og framkvæmd „*sjöttu lúðursins*“, en stríðsáætlun hans er opinberuð í Daníel 11:40 til 45. En það er augljóst að í lok fyrri hluta ársins 2023 hefur rússnesk árás á vesturhluta hersins ekki enn átt sér stað, átök þeirra eru enn opinberlega aðeins andstæð Úkraínu. En guðdómlegan lærdóm má þegar læra af staðreyndum sem hafa verið uppfylltar. Reyndar getur þessi guðdómlega spádómsvika einnig endurskapað þrjú stríðsstig í röð sem eru framkvæmd í samræmi við þrjár heimsstyrjaldir hins guðdómlega verkefnis, þar af tvær sem þegar hafa verið framkvæmdar.

Hér get ég ekki enn tilgreint hvort skipting þessarar viku byggist á mynd jarðnesks tíma sem er smíðaður yfir þrisvar sinnum 2000 ár og síðan 1000 ár, eða yfir tvisvar sinnum 3 ár + 1 ár, eða yfir tvisvar sinnum 3 ár og 6 mánuði eins og páskavikan í Dan 9:27. Hins vegar, þegar við rifjum upp, í gegnum þessa áraviku, hið mikla jarðneska verkefni hans um 7000 ár er ekki án áhuga fyrir Guð og fyrir okkur, trúa þjóna hans. Því það er þessi grundvallarsannleikur sem í dag gerir mannkynið dreifðan um jörðina að óvinum sem Guð tekur sem skotmark guðlegrar reiði sinnar. Meðan ég bíð eftir staðfestingu frá staðreyndum, legg ég þegar til eftirfarandi skýringu.

2022-2023: Líkt og fyrri heimsstyrjöldin 1914-1918 er stríðið milli Rússlands og Úkraínu hefðbundin tegund landamæra- og skotgrafahernaðar með stöðugum loftárásum frá stórskotaliði og fallbyssum, aðallega, en ofan á það bætast áhrif dróna sem drepa skriðdreka, farartæki, skip og menn.

2024-2025: Í samræmi við síðari heimsstyrjöldina 1939-1945 ættum við að sjá spádóminn í Dan. 11:40 rætast. Og núverandi synjun Vladímírs Pútíns á að endurnýja samninga um kornsendingar Úkraínu til kaupenda og neyslulanda gæti verið orsök pirrings „konungs **suðursins**“ samkvæmt spádóminum, gegn evrópskum rómversk-kaþólskum páfa „**konungi**“ sem Andinn hefur skotið á frá Dan. 11:36. Hungursneyðin sem Svarta Afríka hefur þjáðst gæti kallað fram almenna og vopnaða uppreisn fjölda Afríkubúa gegn evrópskum vestrænum herbúðum sem taldar eru ábyrgar fyrir ranglætinu sem Rússum og Afríkubúum hefur verið gert á sama tíma. Því að kornbannið er svar Rússa við viðskiptaþvingunum sem vestrænir herbúðir hafa gripið til og stöðugum og vaxandi vopnabirgðum þeirra til Úkraínu. Þá, með því að notfæra sér óróann sem af völdum árása afríska „**konungs suðursins**“, réðst rússneski „**konungurinn norðursins**“ inn í Vestur-Evrópu með öllum herliði sínum, hertók hana og rændi hana. Stríðið í Úkraínu leiddi í ljós skort á vopnum og úrræðum fyrir vesturhluta landsins. Þegar brýnt var að endurvopna sig skorti nauðsynlegan pening því hagnaðurinn var horfinn og fór upp í reykur í formi sprengja sem framleiddar voru með miklum erfiðleikum.

2026-2027: Átökin taka á sig mynd þriðju heimsstyrjaldarinnar með notkun kjarnorkusprengja. Í austri berjast hugsanlegir óvinir hver við annan og útrýma hver öðrum. En í vestri frelsa Bandaríkin Evrópu og eyðileggja langtíma óvin sinn, Rússland, með kjarnorkuvopnum og uppfylla þannig spádóminn í Dan 11:44 og 45 sem leiðir til þess að rússneski konungurinn útrýmir mannfjölda: „**Fréttir frá austri og norðri munu skelfa hann, og hann mun fara út með mikilli reiði til að eyða og tortíma mannfjölda.**“ Þessi kjarnorkuáfangi útrýmir milljörðum manna og fordæmir endanlega möguleikann á að lengja líf á allri jörðinni.

„**Eftirlifendur**“ þessa jarðneska drama munu safnast saman á ný undir yfirráðum Bandaríkjanna, sem nú eru óumdeild. Alheimsstjórn er stofnuð og allir samþykkja hana. Þessi skipting jarðnesks tíma í þrjú stig í röð var staðfest af Guði, sem setti dauða Jesú Krists á 4000. ^{af} 6000 árum jarðnesks tíma sem var ætlaður til útvalningar á útvöldum sínum sem endurleyst voru með sjálfviljugri friðþægingarfórn sinni.

2028: Kjarnorkueldur hefur eytt nánast öllum íbúum allra eftirlifandi þjóða og jarðvegur jarðarinnar hefur verið illa farinn af mönnum, samkvæmt kenningunni í 3. Mósebók 26:34-35: „**Þá skal landið fá hvíldardaga sína bætt upp, meðan það liggur í eyði.**“ **Og þér munuð vera í landi óvina yðar, þá mun landið hvílast og njóta hvíldardaga sinna. Allan þann tíma sem það liggur í eyði mun það fá þá hvíld sem það fékk ekki á hvíldardögum yðar, meðan þér bjugguð þar.** „En skilyrðin sem lýst er í þessu versu voru uppfyllt við brottflutning Gyðinga til Babýlonar frá - 586. Í samhengi við endalok heimsins fær eyðileggingin sem framkvæmd var endanlegan blæ, en samlíking þessara tveggja upplifana býður

jörðinni, sem mannkynið spillti, raunverulega hvíldardagshvöld á þessu sjöunda ári spádómsviku okkar YaHWÉH. Í guðlegri skipun sinni stofnaði YaHWÉH hvíld jarðarinnar á sjö ára fresti. Í visku sinni og ótakmörkuðum þekkingu taldi Guð nauðsynlegt að jörðin yrði ekki ræktuð eitt ár af sjö, á sjöunda ári. Og Gyðingar ræktuðu þannig lönd sín með því að beita aðferð uppskeru, sem felst í því að láta sjöunda hluta landsins óhreyfðan með því að breyta viðkomandi svæði á hverju ári á sjö ára hringrásinni. Allt ræktarland var þannig endurnýjað á sjö ára hringrás. Í þessu síðasta samhengi nýtur landið ekki lengur góðs af hvíldardeginum sem það endurheimtir, en mannkynið er ekki síður eyðilaggt vegna fyrirlitningar sem Guð sýndi hvíldardögum sem hann fyrirskipaði; þeim sem varða jarðveg jarðarinnar en sérstaklega sjöunda daginn sem hefst á þúsundaráríkinu.“ mynd, með endurkomu Jesú Krists, vorið 2030.

Eins og sést hér að ofan mun árið 2029 birtast sem áttunda árið, sem táknar áttunda daginn sem uppreisnarmennirnir tileinka sér norm nýja sáttmálans í Kristi, eitthvað sem Guð bölvvar og refsar í sjötta sinn á þessu ári 2029. Og plágurnar sem munu koma yfir hina seku, eftir að náðartímanum lýkur, minna allar á upprunalegu röðina á sex dögum þegar Guð skapaði frumefnin sem mynda jarðneska sköpun hans; en í öfugri röð en í 1. Mósebók 1, og í táknrænum skilningi einnig í samræmi við mannleg markmið lokareiði hans, sem orsakir og persónur eru opinberaðar í Daníel og Opinberunarbókinni.

Fyrsta plágan birtist sem „**illkynja og sársaukafull sár**“ sem lendir í herbúðum myrkursins sem eru aðskilin frá ljósinu. Hún lendir á „**jörðinni**“. Helsta skotmarkið er mótmælendatrúin, sem gerir ranglega kröfu um hjálpræði Krists og Heilagrar Biblíunnar, sem hún fyrirlítur.

Annað lendir á „**hafinu**“; það „**breytist í blóð**“; skotmarkið að þessu sinni er rómversk-kaþólska trúin sem barðist gegn Biblíunni og lesendum hennar.

Þriðja söngurinn slær á „**árnar og uppsprettur vatnanna**“; þær „**breytast í blóð**“; samkvæmt Opinberunarbókinni 16:4 „**gefur Guð blóð að drekka**“ mótmælendum og kaþólikkum sem eru tilbúnir að drepa síðustu þjóna sína sem voru trúir helgum hvíldardegi hans.

Fjórða sólin lendir á „**sólinni**“ sem Guð skapaði á fjórða degi jarðneskrar sköpunar hans; hiti hennar magnast. Þeir sem dýrka „**sólina**“, **allir þeir sem heiðra „sunnudaginn“, „fyrsta dag**“ hvíldardaginn sem hefur verið stofnaður frá 7. mars 321, „**brennast**“ af sólargeislum hennar.

Fimmti maðurinn lendir í „**myrkri**“ á „**hásæti dýrsins**“ í Vatíkaninu; Róm og Ítalía í Vatíkaninu eru steypt niður í svart „**myrkur**“ sem kallast „**sársaukafullt**“.

Sjötta öldin lendir á „**miklu fljóti Efrat**“; eftir að Jesús Kristur kemur aftur í ólýsanlegri dýrð eru Evrópa og „**tveir þriðju hlutar**“ hennar „**afkomendur**“ beittir „**vintage**“; kennarar falskra trúarbragða eru myrtir af blekkum fórnarlömbum sínum.

Sjöunda slegið „**loftið**“ og táknar jarðneskt vald djöfulsins; Guð lætur „**haglstaina**“ sína falla af himni yfir síðustu jarðnesku „**eftirlífendurna**“.

Hinn mikli hvíldardagur sjöundu árþúsundsins hefst með dýrlegri endurkomu Jesú Krists.

Satan, „*engill undirdjúpsins*“, er einangraður á eyðilegri jörð, og á himnum dæma hinir útvöldu hina óguðlegu dánunni sem bíða upprisunnar til að birtast við lok „*þúsund ára*“ fyrir dómstól Guðs, til að hljóta lokadóminn sem lýst er í Opinberunarbókinni 19.

En í óvissunni um nákvæma skiptingu þessarar síðustu viku YaHWéH er aðeins eitt lagt upp á okkur, eins og ensk-ameríska orðatiltækið segir „Bíðið og sjáið“, sem er eðlileg afstaða aðventistakristins sem Guð tilnefnir með því að segja við hann í Dan 12:12: „*Sæll er sá sem bíður 1335 daga*“.

Hefð og sannleikur

Áður en við höldum áfram að rannsaka þessi tvö efni, sem eru „hefð og sannleikur“, verðum við að skilja hvað manneskja er; hvert raunverulegt eðli hennar er.

Guð skapaði hann með fullkomnu frelsi, sem gefur honum möguleika á að þróa alls kyns persónuleika og hugsanlega afar andstæða staðla. Maðurinn fæðist, í grundvallaratriðum, trúður eða vantrúður á mörgum millistigum. Hann fæðist einnig trúður eða vantrúður, góður eða vondur, hugrakkur eða hræddur, trúr eða ótrúr, þrautseigur eða ekki, og allt þetta á mörgum og næstum ótakmörkuðum stigum og skömmtum. Þetta er það sem gerir hverja sköpun hans einstaka, og Guð einn veit hvað við erum í raun og veru hvert fyrir sig, því hann rannsakar okkur, vegur okkur og greinir okkur betur en skanni, án minnstu möguleika á mistökum.

Öll þessi einstaklingsbundnu einkenni eru háð sameiginlegum sameiginlegum prófum eins og þjóðlífi, hjónabandi, stjórnmalaskoðunum og auðvitað trúarlífi. Frá fæðingu eru framtíðarval okkar skráð og skilgreind af persónulegu eðli okkar. En Guð tileinkar okkur val okkar og hegðun aðeins við fullorðinsár, sem hann hefur sett við aðeins 12 ára aldur. Hann telur því að við 12 ára aldur sé mannvera hans fær um að bera ábyrgð á verkum sínum, göllum sínum og góðverkum.

Þrátt fyrir það nálgast ég nú viðfangsefnið í þessari rannsókn með því að byrja á „hefð“. Eins og með mörg hugtök er þetta hvorki neikvætt né jákvætt í sjálfu sér, því lýsingarorðið „gott eða slæmt“ verður að bæta við til að skilgreina það í hverju tilviki fyrir sig. Fyrir Gyðinga hefur þetta orð „hefð“ enn mikla þýðingu. En áður en við mismetum hegðun þeirra verðum við að muna að hefð þeirra var upphaflega stofnuð og kennd af Guði sjálfum, og að tengsl þeirra við þessa hefð eru orsök viðhalds tilvistar þeirra og trúarlegrar sérstöðu þeirra. Þessi þjóð stóð stöðugt frammi fyrir fólkskum heiðnum trúarbrögðum sem Guð hafði varað þá við. Þeir vissu að þeir yrðu að standast og ekki gefa eftir andstæðingnum

sem vildi leiða þá niður braut heiðni. Einnig voru guðlegar skipanir teknar alvarlega og Gyðingar héldu fast í guðlegar reglur sem, lengi viðhaldið, tóku á sig mynd hefðar. En auðvitað var ókosturinn við þennan ótta við að missa samþykki Guðs orsök erfiðleika þeirra við að fylgja hjálpræðisáætlun hans þegar hún tók breytingum; og þetta var það sem gerðist þegar „**messías**“, í Jesú Kristi, kom fram til að friðþægja fyrir syndir þeirra fyrir þá og alla útvöldu jarðnesku sögunnar. Við skiljum þá betur þetta vers í Préd. 7:16 þar sem andinn segir okkur fyrir munn Salómons konungs: „*Vertu ekki of réttlátur og ekki of vitur, því ættir þú að tortíma sjálfum þér?*“ Þetta vers kann að koma okkur á óvart, en það var í þeirri löngun að varðveita réttlæti sitt að Gyðingar glötuðu sjálfum sér með því að hafna sínum eina „**messías**“. Því er mögulegt að vera „**of réttlátur**“.

Hins vegar fordæmdi Guð sjálfur þá og hafnaði þeim fyrir þessa höfnun á „**messíasi**“ Jesú Kristi, því það er ávöxtur óskynsamlegrar hegðunar og hann krefst þess að þeir sem hann frelsar sýni sig vera greindir. Grunngreindin sem gefin er öllum sköpunarverum hans gerir okkur kleift að skilja að dýralíf hefur ekki sama gildi og mannlíf sem upphaflega var skapað í „**mynd Guðs**“ og því gæti helgisíðaförn dýralífs aðeins haft bráðabirgðagildi, á meðan beðið er eftir betri fórn og í samræmi við gildi mannsins sem skapaður var í þessari „**mynd Guðs**“. Aðeins Guð gat þá uppfyllt kröfuna um þessa friðþægingarfórn; sem gerði það nauðsynlegt fyrir hann að skapa sig í „**mynd mannsins**“. Og þannig er holdgun Guðs í holdi og anda Jesú Krists réttlætt.

Hefð byggist alltaf á endurtekningu veraldlegrar eða trúarlegrar iðkunar. Og form þessarar hefðar erfist af hverju og einu okkar samkvæmt aðstæðum fæðingar okkar. Barnið velur ekki foreldra sína, bræður sína og systur, fæðingarland sitt eða trúarbrögð. En frá fæðingu, í falskri kristni og öðrum heiðnum trúarbrögðum, er það tengt þessum uppruna og skilyrðum sem honum fylgja. Það er aðeins þegar það vex upp að greind þess gerir því kleift að skilja að þessi skilyrði eru þröngvuð upp á það með óréttmætum hætti og að náttúruleg arfleifð þess heldur því í fjötrum og sviptir það valfrelsi. En auðvitað skilur það þetta aðeins ef það er gætt sannrar greindar sem aðeins Guð getur gefið. Því í langflestum tilfellum manna er þessi greind fjarverandi og menn eru fangar þjóðlegrar og holdlegrar arfleifðar sinnar.

Hér þurfum við enn að skilja hvað þjóðernishyggja er, því á náttúrulegan hátt festast menn við það sem er í kringum þá þegar þeir fæðast og ganga inn í mannlífið. Við verðum að gera okkur grein fyrir því að þjóðernishyggja er í raun afar sjaldgæf. Þetta er vegna þess að í grundvallaratriðum er það sem við ranglega köllum þjóðernishyggju umfram allt afleiðing af því að okkur líkar ekki að vera truflað í venjum okkar og starfsháttum; þetta, þannig að allar fyrirhugaðar eða þvingaðar breytingar mæta náttúrulegri fjandskap okkar. En hér erum við öll mjög ólík. Sumir munu hafna breytingum vegna þess að þeir óttast að missa þá kosti sem þeir hafa og sem veita þeim öryggi. Aðrir, hins vegar, sem eru djarfari, óttast ekki breytingar vegna þess að þeir hafa smekk fyrir áhættu. Og eftir því hvers konar tilviki þeir eru trúaðir eða vantrúaðir, verða þessi viðbrögð margvísleg. Sönn þjóðernishyggja er að mínu mati næstum goðsögn, því það sem pólitísk þjóðernishyggja verndar eru eingöngu kostir og réttindi sem öðlast er í hvaða landi sem er. Gyðingabjóðernishyggja byggist á hugmyndinni um gyðingakost,

frönsk þjóðernishyggja byggist á því að kjósa fyrirmynd sem myndaðist í lýðveldisstjórn Frakklands þar sem frelsi tók á sig frjálslynda mynd. En það er einmitt þessi frjálslynda hugmynd sem laðar að fjölda innflytjenda til Frakklands sem vita að þeir munu geta lifað frjálslega út frá sérstöðu sinni. Því miður eru allar þessar sérstöður ekki samhæfðar hver annarri og hættan á ofbeldisfullum átökum er því magnað upp og staðfest í þeim staðreyndum sem nefndar eru og skoðaðar. Bandaríska samfélagið var fyrst til að gefa mynd af því hvað virðing fyrir mörgum menningarlegum og trúarlegum hefðum innan sömu þjóðar gæti leitt til. Núningur og banvænt ofbeldi þar hefur náð hæstu stigum í heiminum. Því að tenging við bandaríska fánann eða hvaða annan fána sem er er aðeins tenging mannlífs sem heldur fast við það sem það geymir og vill ekki missa: tungumál sitt, réttindi sín, eignir sínar, öryggi sitt.

Það er einnig gagnlegt og nauðsynlegt að skilja hversu yfirborðskennd og verðlaus þjóðararfleifið er, einmitt og þversagnakennt, vegna þess að hún er tilbúin og eingöngu vegna vilja Guðs til að aðgreina mannverur sem eru náttúrulega tilhneigðar til uppreisnar. Reyndar, þrátt fyrir allan þann mun sem sjá má á líkamlegu stigi hjá mönnum, eiga allir Adam og Evu sem upprunalega foreldra sína. Munurinn var síðar af Guði: húðlitur, líkamsgerð, litur augnrita, hárlitur, há eða lág hæð og frá Babýlonsturninum, mismunandi tungumál töluð og að lokum mismunandi trúarbrögð. En með öllum þessum mun eru mennirnir enn fullkomlega svipaðir á andlegu og hugarlegu stigi, vegna þess að þeir stefna allir að sama hlutunum og sérstaklega að möguleikanum á að lifa lífi sínu samkvæmt persónulegri hugmynd. Lengi vel samþykktu menn að hlýða konungi sínum, leiðtoga sínum, prestum sínum og guðum sínum. En fyrst, á þjóðarstigi, frelsaði Frakkland sig frá trúarhugtakinu og þar kom upp uppreisnarandinn, frjáls í fullum blóma og eilífri þróun. Á 20. öldinni birtist mótmæli og morðóð anarkismi í Frakklandi. Þessi anarkíska hugsun hefur aldrei horfið síðan hún kom fram og hefur valdið stjórnámálamönnum Evrópuþjóða miklum vandræðum. Hún er uppspretta heimsstyrjaldanna okkar, árin 1914 og 1939. Og við munum uppgötva að hún er enn uppspretta þriðju heimsstyrjaldarinnar, því árið 2022 hefur ríkisanarkismi nafn: Úkraína. Reyndar sleit þetta land sig frá Rússneska sambandinu og öðlaðist sjálfstæði sitt við hrun rússnesku Sovétríkjanna. Þeir sem þannig sluppu undan yfirráðum rússneskra ríkja voru knúnir áfram af anarkískri hugsun, sem birtist í löngun til frelsis. Í ringulreiðinni sem skapaðist í Rússlandi höfðu anarkistar og glæpamenn tækifæri til að tjá sig og ná tökum á auðæfum þjóðarinnar. Og sumir, eins og Úkraína, nýttu tækifærið til að formgera þjóðarsjálfstæði sitt. Fyrrverandi Sovétríkin tóku þá á sig mynd sambands sjálfstæðra ríkja svipað og Bandaríkin. Austur- og vesturblokkin tvö voru síðan mynduð á sama hátt og samkeppni þeirra gat aðeins valdið átökum. Þannig, með því að vilja færa sig yfir í vestræna herbúðirnar, varð stjórnlaus Úkraína að deiluefni sem setti rússneska herbúðirnar upp á móti bandaríska NATO herbúðunum. Þessi stjórnlaus hugsun er í eðli íbúa Úkraínu, en ekki bara meðal þeirra. Því eftir áralanga frjálslynda lýðræðisvenjur eru allir Vesturlandabúar orðnir stjórnlausir, og í þessu hafði forseti Úkraínu, Zelensky, ekki rangt fyrir sér að lýsa yfir við Evrópubúa: „Við erum eins og þið.“ Og í þessu tilliti „er okkar staður hjá ykkur, í ykkar herbúðum“; þar sem stjórnlaus hugsun ræður ríkjum og

heldur áfram á hefðbundinn hátt. Þannig, eftir einstakar árásir stjórnlausra, er það að þessu sinni, í gegnum stjórnlaus viðbrögð úkraínska ríkisins, að kveikt er í sprengiefninu sem mun leiða til og er þegar að leiða til austur-vestur árekstra þriðju heimsstyrjaldarinnar. Ég vil enn og aftur leggja áherslu á þetta stjórnlausa hugarástand Úkraínumanna sem skýrir harða mótspyrnu þeirra og andstöðu gegn rússneskum yfirráðum. Með því að ganga inn í þjóðfrelsi sitt hefur Úkraína stutt rétt allra til að gera það sem þeir vilja, hvenær sem þeir vilja og hvar sem þeir vilja. En auðvitað hefur ójöfnuður íbúanna þýtt að aðeins ríkustu fámennisstjórnirnar hafa náð tökum á auðnum í skammarlausri spillingu sem allir vestrænir leiðtogar viðurkenna. En fyrir þá síðarnefndu mun það nægja til að draga úr óhófi þessarar spillingar til þess að Úkraína verði hæf til að ganga í NATO og Evrópu. Vegna þess að spilling er til staðar og ræður ríkjum alls staðar, nema hvað að á Vesturlöndum er hún dulbúin af lýðræðislegu yfirbragði sem er, enn og aftur, lögmætt á hefðbundinn hátt, með endurtekningu arfgengrar meginreglu.

Allt þetta sannar hversu mikið mannverur eru í þrældómi gervi- og náttúrulegra erfða sem halda þeim föngrum og koma í veg fyrir að þær líti á lífið á sannarlega frjálsan hátt, sem aðeins var mögulegt fyrir tilstilli Jesú sem lýsti yfir í Jóhannesi 8:32: „**Þér munuð þekkja sannleikann, og sannleikurinn mun gjöra yður frjálsa**.“ Því að sýnin á þessu sanna frelsi birtist aðeins í Guði og í honum einum, því að öll önnur sýn á mannlífið er í þrældómi hefða sinna. Þess vegna, hver sem þú ert, hvar sem þú ert, hvar sem þú býrð og dvelur, verður þú að leitast við að losa þig við arfleifð þína, því að þú ert, fremur en allt annað, eða getnaður, sköpun hins lifandi Guðs sem leiddi þig inn í mannlegt líf, til að leggja fram fyrir þig boð sitt um hjálpræði og skilyrði hans fyrir því að öðlast það.

Þessi sýn á sanna frelsi myndar meginreglu sannleikans, sem þannig gengur beint gegn þeirri hefð sem erfðir stofna til. Því aðeins það sem þú velur frjállega hefur gildi, án takmarkana eða utanaðkomandi þrýstings. Valið sem þú verður að taka er það sem greind ráðleggur, sem felst í því að taka tillit til allra gagna sem mynda þekkingu þína og allan skilning þinn. Maðurinn rís aðeins yfir dýrið með mikilli íhugunarhæfni sinni sem er gæddur siðferðislegri skynsemi. Eins og Guð og englarnir getur hann greint, ályktað og séð fyrir afleiðingar þessarar eða hinnar athafnar; hann þarf aðeins að vilja gera það til að vera fær um það. En þetta er þar sem vandamál hans kemur upp; hann verður að þróa eindregið að ná tilætluðum árangri. Og mannfjöldinn mun missa hjálpræðið í heild sinni, því hver fyrir sig leggja sköpunarverur Guðs ekki á sig þá þrautseigju sem nauðsynleg er til að ná tilætluðum og eftirsóknarverðum árangri. Vanræksla veldur mesta skaða sem hugsast getur fyrir þann vanrækslufulla. Það er svo auðvelt að leyfa sér að lifa án þess að spyrja spurninga; auðvelt! Já, en á hvaða verði? Á verði hjálpræðis sálar sinnar. Á allri jörðinni hefur enginn maður rétt eða vald til að koma í veg fyrir að þjónn Guðs svari kalli föður síns og meistara. Hverjar sem aðstæður þínar hafa erft samkvæmt hefð fólks þíns, þá geturðu losað þig við þær og helgað þig Jesú Kristi og í honum, að þjóna honum, tilbiðja hann, heiðra hann, eins og hann á skilið. Hann sjálfur er skaparinn Guð sem kom til jarðar í holdinu undir nafninu Jesús og finnur sig því tvöfalt verðugan kærleika okkar og hlýðinnar þjónustu.

Sannleikurinn er því andstæða lyginna sem myndar þær falsku skyldur sem hefðbundin þjóðarfleifð setur. Það er þessi hugmynd sem Jesús kom til að koma með og opinbera fyrir Gyðingum sem var forgangsverkefni þessarar guðdómlegu athafnar. En Jesús mætti að mestu leyti aðeins fjandskap mannlegs eðlis sem var þrælað af þjóðarfleifð sinni. Þess vegna heyrðu og sáu þeir aðeins jarðneskt líf sitt og dýrð þjóðar sinnar þegar þeir töluðu við þá um himneskt líf. Jesús sagði sérstaklega við landstjórnann Pontíus Pílatos: „*Mitt ríki er ekki af þessum heimi*“, eitthvað sem hann sagði aldrei við postula sína né við aðra Gyðinga sem allir væntu þess að hann myndi ná jarðneskum völdum og stjórna Ísrael eins og Davíð konungur hafði gert á sínum tíma. Jesús vissi að aðeins friðþægingardauði hans hafði merkingu og að aðeins dauði hans og upprisa myndu vera skýringar sem hans útvöldu og fyrst og fremst postular hans gætu sætt sig við. Þess vegna krafðist hann ekki þess að sannfæra þá heldur lét hann sér nægja að spá fyrir um staðreyndirnar fyrir þeim. Þetta verður að vera raunin allt til enda veraldar fyrir hverja sköpun sem kölluð er til útvalningar hjálpræðisins; Guð heimsækir það þegar hann dæmir það hagstætt og það getur verið viðfangsefni nokkurra kalla á það í röð, því að við erum haldin af jarðneskri holdlegri arfleifð á mismunandi vegu, allt eftir hverju einstöku tilfelli.

Á jörðinni er engin ást eða vinátta sem getur réttlætt að vera forréttlátari en ástin sem við skuldum Guði. Og maður hlýtur að vera sannarlega heimskur til að hafna eilífum kærleika Guðs og kjósa tímabundna, skammlífa, holdlega ást án framtíðar. Samt sem áður er þetta val sem fjöldi karla og kvenna gerir sem eru áfjáðir í að varðveita jarðnesk tengsl sín. Jesús fordæmdi þessa val skýrt og sagði í Matteusi 10:37: „*Sá sem elskar föður eða móður meira en mig er mín ekki verður, og sá sem elskar son eða dóttur meira en mig er mín ekki verður*.“ Þessi dómur Jesú Krists á skilið fulla athygli okkar og virðingu, því hann ákvarðar hlutfall jarðneskra og himneskra gilda og forgangs röðunar. Athugið að Jesús nefnir ekki „eiginkonu“ þess sem elskar. Þetta skýrist af þeirri staðreynd að „*eiginkonan*“ táknar kirkju hinna útvöldu sem Jesús elskaði persónulega meira en sitt eigið líf. En fyrir utan hans sérstaka tilfelli, fyrir synduga manninn sem endurleystur er með blóði sínu, má ástin til eiginkonu sinnar ekki vera meiri en ástin til Guðs, skapara síns og frelsara. En til að losna úr gildru sinni verður maðurinn að slíta sig frá ástríðufullri holdlegri ást og vera stjórnandi aðstæðna sinna, sem reynist oft ómögulegt fyrir fjöldann sem, líkt og Adam, kys að deila dapurlegri örlögum konu sinnar eða, öfugt, konu sem kys að vera elskuð af manni sínum. Það er sjálfsagt að andlegi maðurinn mun kjósa himneska ást og holdlegi maðurinn mun kjósa holdlega ást. Því frammi fyrir þessu vandamáli koma hinir fjölmörgu þættir mannlegs eðlis, sem nefndir voru í upphafi rannsóknarinnar, til sögunnar og ráða úrslitum um niðurstöðuna. Því til að þóknast skaparanum Guði verður hinn útvaldi að vera í senn trúaður, trúaður, góður og hlýðinn.

Þegar staðallinn um himneskan sannleika hefur verið tekinn upp verður að viðhalda honum og útvíkka hann, þannig endurtaka hann, og hann verður þá að „góðri hefð“. Þetta var raunin fyrir alla þessa biblíuhetjur, eins og Abraham, Móse og svo marga aðra, nefnda eða nafnlausu. Þannig, þegar hefðin sem fylgt er er í samræmi við himneskan sannleika, er hægt að dæma þessa hefð sem „góða“ samkvæmt dómi Guðs. En utan þessa tilviks er hefðin dauðagildra þar sem

mannverur fæðast, vaxa upp og deyja án vonar um hjálpræði, nema þær viti hvernig á að losna við hana í tæka tíð. Þekking mín á hinum sanna Guði er arfleifð sem kom erlendis frá, frá erlendu fólki sem var hebreskt og sem Guð valdi til að opinbera hjálpræði sitt öllum þjóðum jarðar. Og þrátt fyrir vantrú þjóðarinnar, eins og sagan sýnir, uppfyllti Ísrael áætlun Guðs í gegnum tólf postula sína og fyrstu lærisveina sína snerust til kristinnar trúar. Hjálpræði í Kristi er sannarlega alheims hjálpræði og það er Guð sem skipulagði það frá upphafi til enda. Ísrael var ekki hið frelsaða útvalda fólk, heldur sýnishorn af mannkyni tekið úr afkomendum Abrahams. Hann hafði aðeins þau forréttindi að vera fyrstur til að upplifa raunverulega guðlega stjórn og var einnig fyrstur til að greiða verð vantrúar. Eftir hann, á kristniöldinni, komu samkomur sem kröfðust hjálpræðis Krists til að endurnýja villur hans, galla hans og syndir gegn Guði. Þannig voru Gyðingar og kristnir menn dæmdir af Guði á sama hátt og þetta staðfestir merkingu orða Jesú sem sagði í Matteusi 22:14: „**Því að margir eru kallaðir en fáir útvaldir**.“ Þú mátt ekki láta hugfallast vegna sameiginlegra mistaka þeirra, því Guð dæmir hverja sköpun fyrir sig og þar sem sumir bregðast, geta fleiri náð árangri, aðrir færri.

Tilboð Guðs um eilíft líf er aðalmarkmið nálgunar hans. Hitt aðalmarkmiðið er því að velja útvöldu sína sem verða verðugir þess að njóta góðs af tilboði hans. Til að ná þessum árangri mun Guð nota tvær leiðir í röð. Sú fyrri er að kenna lögmál sín og reglur varðandi himneskt líf. Seinni leiðin er endurlausn, það er að segja endurlausn synda hinna útvöldu með sjálfviljugum dauða „messíasar“ bæði guðdómlegs og mannlegs sem mun friðþægja fyrir þær með því að taka þær á sig. Við megum því ekki snúa við markmiðum og leiðum, því þá verður raunverulegt markmið óaðgengilegt.

Með þessari skýru útskýringu verður hjálpræðisáætlun Guðs einföld og skiljanleg jafnvel fyrir einföldustu, auðmjúkustu og minnst menntuðu einstaklinga. Aðferð hans er skilin af öllum, um alla jörðina, af hverjum manni sem elskar einfaldleika sannleikans, sannleika hans.

Á jörðinni, þegar greindur og skynsamur maður hyggst fara og búa í framandi landi, með erlent talað og ritað tungumál, leggur hann eða hún sig þegar fram við að læra tungumál hins valda lands og einnig að þekkja siði íbúa þess. Þetta er nákvæm ímynd hjálpræðisáætlunarinnar sem Guð hugsaði fyrir hina útvöldu sem endurleystir eru frá jörðinni. Þeir verða einnig að læra, í gegnum opinberanir Biblíunnar, lögmál himnesks lífs og laga sig að þeim áður en þeir ganga inn í það.

Í Biblíunni eru afleiðingar þess að forgangsraða arfleifðinni sem hefur verið borin fram með „**mannlegri hefð**“ sem erfðaskrá frá öld til aldar greindar í þessum texta úr Jesaja 29:13: „*Drottinn sagði: Þegar þetta fólk nálgast mig, heiðra þau mig með munni sínum og vörum sínum, en hjarta þeirra er langt frá mér*“, og ótti þeirra við mig er **aðeins boðorð mannlegrar hefðar**.“ Í þessu versi fordæmir Guð trúarlega formhyggju, því hann leitar aðeins einlægrar og algjörar ástar frá sínum útvöldu. Hvaða boðorð er Guð að tala um hér? Kenningarnar sem lesnar eru í Biblíunni hans, þannig að við verðum að skilja að fyrir hann, án þess að vera lesnar með kærleika til að þóknast honum, eru helgiathafnirnar sem hann sjálfur gaf ekkert annað en „**boðorð mannlegrar hefðar**“ sem því geta ekki verið

gagnlegar þeim sem um ræðir. Reyndar gefur þetta vers skýringu á andlegri fáfræði gyðingaklerkastéttarinnar sem var falið að kenna fólkinu. Levítaprestarnir gáfu ekki hjörtu sín Guði sem þeir þjónuðu og urðu fórnarlömb táknfræði helgiathafnanna sem þeir framkvæmdu án vitsmuna. Þar sem þeir höfðu gert þessar helgiathafnir að markmiði í sjálfu sér, gátu þeir aðeins staðið gegn Kristi þegar hann bauð sig fram til að koma í stað takmarkaðs og ófullkomins dýratákns. Einnig er nauðsynlegt fyrir hina útvöldu samtíma að vita að þessar sömu ávítur sem Guð hefur sett fram varða, í dag, allar opinberar kristnar kirkjur; Jesús hafði hafnað þeim öllum, hverjum og einum á sínum tíma og að lokum, Sjöunda dags aðventisma, stofnanlegri, vorið 1994, vegna skorts á trú sinni á spámannlega opinberun sína sem sérstaklega er miðað við í þessum texta úr Jesaja 29:10 til 12 sem kemur á undan fyrra versinu: „*Því að Drottinn hefur úthellt yfir yður anda djúps svefns, hann hefur lokað augum yðar (spámönnunum), hann hefur hulið höfuð yðar (sjáendanna). Öll opinberunin er fyrir yður eins og orð innsiglaðrar bókar sem gefin er manni sem kann að lesa og segir: Lestu þetta! Og hann svarar: Ég get það ekki, því hún er innsigluð; eða eins og bók sem gefin er manni sem ekki kann að lesa og segir: Lestu þetta! Og hann svarar: Ég kann ekki að lesa.*“ Guð gefur síðan skýringu á þessari vanhæfni: „*Drottinn sagði: Þegar þessi lýður nálgast mig, heiðra þeir mig með munni sínum og vörum, en hjarta þeirra er langt frá mér*“, og óttinn sem þeir bera við mig er aðeins regla manna.“ Þetta gefur til kynna formshyggju sem einnig er ávítað gagnvart „*Laódíkeu*“, síðasta tímabili opinberu sjöunda dags aðventistakirkjunnar.

Þessi boðskapur frá Guði hefur eilíft gildi og leiðir þannig í ljós ástæðuna fyrir því að Jesús „*spjó upp*“ opinberri sjöunda dags aðventisma vorið 1994, í samræmi við tilkynningu um þessa aðgerð, sem vitnað er í Opinberunarbókinni 3:16: „*Því að þú ert hálfvolgur og hvorki kaldur né heitur, mun ég spjó þér upp úr munni mínum.*“ Þessi „*hálsleiki*“ staðfestir fjarveru kærleikans sem fordæmdur er í Jesaja 29:13: „*en hjarta hans er langt frá mér.*“

Þar sem ég hef leitt þá aðgerð sem varð orsök þessarar höfnunar Krists get ég vitnað um að hafa í aðventistímanum hitt fólk sem stundum virtist knúið áfram af eldmóði fyrir guðdómlega verkinu. Hins vegar tók ég einnig eftir því að þetta fólk hélt ekki áfram með tímanum og að eldmóðinn í augnablikinu vék fyrir algjöru yfirgefningu á ljósinu sem það fékk. Þess vegna verða hinir síðast kölluðu útvöldu að vita að Guð er mjög kröfuharður í kröfu sinni um kærleika. En gæti það verið öðruvísi þegar við vitum verðið sem hann greiddi til að öðlast hann? Og Jesús, var hann ekki nógu skýr í orðum sínum í Matteusi 16:24: „*Þá sagði Jesús við lærisveina sína: Ef einhver vill fylgja mér, þá afneiti hann sjálfum sér, taki kross sinn og fylgi mér.*“ Og hann staðfestir og útskýrir í Matteusi 10:38: „*Sá sem ekki tekur kross sinn og fylgir mér er ekki verður mín.*“ Hvernig gæti einhver sem finnur ekki kærleika fyrir opinberaða spámannlega orð hans „*takið kross sinn og fylgið Jesú Kristi*“? Jafnvel þótt djöfullinn innblés hann til þess, myndi Jesús ekki frelsa hann.

Að fylgja Jesú Kristi er hugsun sem hverfur í heimi sem hefur fylgt Satan og engladjöflum hans í næstum sex þúsund ár. Því að fyrirmyndir okkar af sögulegum samfélögum voru allar byggðar undir djöfullega óréttlátum stöðlum hans. Sönn réttlæti ríkti á jörðinni aðeins á þeim þrjú hundruð árum sem Guð

sjálfur stjórnaði beint fólki sínu, frelsuðu úr þrældómi Egyptalands. Og ef hann stjórnaði heiminum í dag, þá yrði sannur réttlæti þvingaður yfir alla, ríka sem fátæka, háa sem lága. Og í þessu sambandi man ég eftir gamla konungsstjórn Frakklands, valdatíma Loðvíks XI konungs, sem var, þótt ekki samúðarfullur, þá minna óréttlátur en allir hinir. Hann var mjög hagsýnn, klæddist siðsamlega og refsaði öllum illgjörðamönnum ríkisins harðlega með því að hengja þá, en beitti einnig hörðum höndum gegn göfugum herrum sem verðskulduðu það, óháð stöðu þeirra og stétt.

Og þar sem ég nefni konungsvaldið, ættuð þið að vita að það hefur einnig borist í gegnum tíðina samkvæmt hefðinni. Og vitandi að sumir veita því biblíulegan guðlegan rétt, minnst ég þess að Guð, sem var pirraður yfir beiðni þeirra, samþykkti aðeins að gefa hebresku þjóðinni „*konung eins og aðrar þjóðir*“ heiðingjar síns tíma; sem þýðir að innblástur fyrirmyndarinnar er af djöfullegum uppruna en ekki guðdómlegur. En Guð tók Hebrea á orðinu og gaf þá á vald óréttlætisins sem allir konungar þeirra myndu fremja og varaði þá við því að þessir konungar myndu lifa á þeirra kostnað eins og heiðnu konungarnir gerðu þegar; þung byrði sem hann krafðist aldrei af þeim á meðan hann leiddi þá í fullkomnu og óaðfinnanlegu réttlæti sínu.

Hefð og sannleikur varða einnig vestræn samfélög okkar sem byggð eru á lýðræðis-lýðveldis kapítalískri fyrirmynd, sem fyrir Guð og hans útvöldu er stjórn viðurstyggðrar syndar sem einkennist af djöfullegum gildum óréttlætis og eigingjarnrar græðgi. Vestræn samfélög okkar lifa ekki í friði, heldur við ótryggar aðstæður vopnahlés, vegna þess að þau eru mynduð af andstöðu þrýstihópa sem berjast stöðugt fyrir því að missa engan af kostum sínum og, hvað varðar hina ríku, forréttindi sín. Því þrátt fyrir lýðveldisskipti hefur óréttlæti gamla stjórnkerfisins haldið áfram. Hinir fátæku hafa verið breytanleg gildi, því hinir ríku hafa ekki gefið neitt eftir og hafa jafnvel tekist að auka, verulega, veldishraða, hlut sinn. Þrýstihóparnir eru verkalýðsfélögin og hver á fætur annarri leitast stjórnvöld við að uppfylla kröfur hinna ríku, alltaf fjármagnaðar með arðrání hinna fátæku, samkvæmt kapítalískri meginreglu um arðrán mannsins af manni, meginreglu sem hefur sigrað og komið sér fyrir, jafnvel í Frakklandi, eftir langa mótspyrnu. Þessi misnotkun mannsins af manni hefur orðið augljós sannleikur með þróun hlutabréfaeignar sem hefur komið í staðinn fyrir hlutverk bankanna og tekur ein og sér verulegan hluta af litlum hagnaði sem aflað er af vinnu fátækra sem greidd er með „smic“ hugtakinu sem þýðir „lágmarkslaun milli starfsgreina“. Bankarnir lánuðu peninga á föstum vöxtum, en hluthafinn tekur raunverulegan hagnað sem aflað er af vinnu starfsmanna, í hlutfalli við fjárfestingu sína. Og ástandið hefur versnað, því þessir hluthafar búa ekki allir í Frakklandi, því hlutabréfamarkaðurinn er opinn öllum heiminum og þeir sem lifa af fjárfestingu peninga sinna eru sífellt fleiri, í öllum löndum; Peningar fara í peninga. Í Frakklandi er ástandið þannig að störf þess auðga ekki lengur landið sjálft, heldur útlendingar sem búa erlendis. Landið vinnur, en það getur ekki lengur auðgað sig; þetta hefur verið hvatt til og stutt af hverri frönsku forsetanum allt fram til núverandi forseta, fyrrverandi unga kapítalíska bankastjórans. Kapítalísk þjóð dafnar þegar hún getur étið hagnað annarrar þjóðar, en hvað verður um hana þegar hagnaður hennar er sjálfur étinn af öðrum þjóðum? Hún

snýst áfram tóm og eyðileggur sig. Það er þessi tilgangslausa viðleitni sem hefur leitt til þess að land mitt, Frakkland, hefur lent í skuldum frá árinu 1974, upp í þann mæli að það er nú með þrjár trilljónir evra í skuld; fyrirmynd þess, Bandaríkin, er með þrjátíu trilljónir dollara í skuld. Verkalýðssýnin hefur lengi virkað, en það hefur orðið ljóst að launahækkunar fátækra vinnandi fólks eru gagnslaugar vegna áhrifa þessarar hækkunar á almennan framfærslukostnað. Laun eru að hækka, en kaupmáttur helst óbreyttur. Stjórnámálamenn eru lævísir, gefa með annarri hendi það sem þeir taka með hinni, og í óeirðunum batnar ekkert og allt versnar. Vegna þess að auk þess, í þessari rústunarstöðu, til að fá atkvæði þeirra og stuðning, vildi franski forsetinn lækka skatta þeirra eins mikið og mögulegt var; hann þurfti því að taka lán og auka opinberar skuldir þjóðarinnar. Þessi athugasemd dregur saman öfug áhrif kapítalismans, sem leiðir til skuldsetningar í samfélagi þar sem hagnaður er sogaður upp af hluthöfum, í nafni athafnafrelsis og notkunar peninga, það er að segja fjármagns. Það kemur því ekki á óvart að „ **fégirndin** “ sé fordæmd í Biblíunni sem „ **rót alls ills** “ í 1. Tímóteusarbréfi 6:9-10; sem gerir hana **að veiði höfuðborg** : „ *En þeir sem ríkir vilja verða, falla í freistni og snöru og margar heimskulegar og skaðlegar girndir, sem sökkva mönnunum niður í tortímingu og tortímingu.* “ **Því að fégirndin er rót alls ills** , og sumir, sem hafa verið haldnir henni, hafa villst frá trúnni og valdið sjálfum sér mörgum harmkvælum .

Í rót þessarar niðurstöðu eru gildi sem eru arfgeng og erfðast frá öld til aldar. En hver innblés manningur þá hugmynd að erfiði líkamlegrar vinnu ætti að vera vanmetið samanborið við vitsmunalegt vinnu? Það var samt djöfullinn, ekki skaparinn Guð, sem gaf Adam hlutverk garðyrkjumanns, son sinn Kain starf bónda og bróður sinn Abel starf fjárhirðis. Hvar er hugvitið í þessum þremur líkönum um upphaf sögu jarðnesks lífs? Til að lengja sig á jörðinni fann mannlífið þannig fæðu úr jörðinni og föt úr ull. Hugvitið var gagnslaust. Bendið á siðspillingu samtímans sem hefur kollvarpað þessum upprunalegu guðdómlegu gildum. Þar liggur uppruni alls núverandi óréttlætis. Í Frakklandi, í von um að efla gæði þjónustu sinnar, er réttlætið óháð stjórnmalavöldum, en mennirnir sem bera ábyrgð á að framfylgja réttlæti eru, að eðlisfari og arfleifð, syndarar og ófullkomnir og þeir eru einnig undir andlegum þrýstingi sem hnattræn hugsun okkar tíma og varanlegur þrýstingur fjölmiðlavaldsins beitir. Heimurinn er orðinn gegnsær, hneyksli eru afhjúpuð í samfélögum sem eru vön margvíslegri öfgum mannlegrar hegðunar. Þeir eru ekki takmarkaðir af guðdómlegum mælikvarða góðs og ills og hafa því hvorki áttavita né viðmiðunarpunkt til að dæma samfélag sitt á skynsamlegan hátt, sem hefur orðið vettvangur allrar öfga.

Er ekki kominn tími til að meta sannleikann og horfast í augu við þá raunverulegu stöðu sem djöfullinn hefur leitt allt mannkynið í, innan við sjö árum fyrir endurkomu Jesú Krists?

Hvernig myndu samfélög okkar líta út undir beinni guðlegri stjórn? Engin spilling lengur og fullkomið réttlæti fyrir alla, því að Guð hefur auðkennt spillta einstaklinga án þess að geta sloppið við hann og þeir eru fangelsaðir eða útrýmt. Jöfn laun fyrir jafnan vinnutíma. Því í núverandi djöfullegu stjórnkerfi okkar eru hærri laun veitt sérhæfðum iðngreinum sem ósanngjarnlega krefjast þessara kosta. Sérgrein iðngreinar ætti ekki að réttlæta launamun, því val á sérgrein er

persónuleg ánægja sem hefur enga ástæðu til að vera launuð. Laun ættu aðeins að greiða fyrir þann líftíma sem hver einstaklingur gefur í starfi sínu í þágu sameiginlegs hagsmuna allra; og ekkert meira. Þetta stjórnskerfi væri fullkomið **jafnrétti** sem myndi efla **bræðralag og setja frelsinu** réttlát mörk. Hins vegar, þegar refsing Guðs þráir, er of seint að leiðrétta þá stöðu að stríðið í Úkraínu mun versna umfram svartsýnustu ímyndunarafl. Eyðilögð lönd verða að framleiða mjög dýr vopn og á sama tíma brennir Guð skóga og akra með eldum sem orsakast af sólinni sem hann magnar hita hennar, eða af eldingum frá ofsafengnum stormum, eða jafnvel af sjálfviljugum mannlegum brennumönnum; leiðirnar til að auka tortímingu mannkynsins skortir ekki almáttugan skapara Guð, YaHWéH, Míkael, Jesú Krist. Einnig verðum við að búa okkur undir að sjá hungursneyð og margt annað illt geisa í vestrænu samfélagi sem hefur ekkert skort, í 50 ár af auðlegð; tími fagnaðar milli 1974 og 2024.

Sameiginleg brjálæði

Hvað segjum við um manneskju sem kemur á óvart í hegðun sinni vegna þess að hún stofnar lífi sínu í lífshættu með því að gera hluti sem almenningur telur óraunhæfa? Hún er brjáluð. Er það raunveruleg brjálæði eða er það ekki frekar sú staðreynd að gjörðir hennar eru óvenjulegar sem gerir hana að brjálæðingi í hugum svokallaðrar eðlilegrar mannkyns? Já, það er einmitt þessi frávík frá eðlilegu ástandi sem gerir hana að eigna brjálæði. Hinn raunverulegi brjálæðingur gerir ekkert rökrétt vegna þess að hann er ófær um að rökhugsa. Ennfremur er nóg að fjöldi fólks byrji að gera óraunhæfa hluti sameiginlega til þess að þessi óskynsemi breytist í eðlilegt ástand. Af þessari greiningu kemur fram að mat manneskjunnar byggist á reynslunni sem hún lifir eða lifir ekki. Allt sem ekki er lifað er tengt brjálæði og allt sem er lifað verður eðlilegt. Meðal þeirra sýninga sem mannfjöldinn kann að meta eru reiparar eða jafnvægismenn sem ganga í jafnvægi á stál- eða gervivír í svimandi hæð. Í skýrslu bar ungur svissneskur maður vitni þannig til að útskýra vald sitt á hæðaróttu: „Þetta er allt í huganum; það sem ég get gert 50 cm frá jörðinni, get ég gert í hvaða hæð sem er.“ Hann gefur okkur mikilvægan lykil að útskýringunni: Þetta er allt í huganum. Hræðsla við hæðir er eðlileg fyrir alla menn því einfalda athöfnin að ganga og standa hefur þurft að öðlast með reynslu. Reyndar, þegar barnið kemur í heiminn, uppgötvar það að það er ekki auðvelt að standa á báðum fótum og fótleggjum, sem þarf að styrkja, og það finnur auðveldara að skríða á hnjám og höndum. Ef við vörpuðum fullorðinshugsunum okkar yfir á þetta barn, myndum við heyra það segja: allt þetta fólk er brjálæð að taka áhættuna á að standa upprétt á fótum og fótleggjum. En einmitt vegna þess að það sér alla aðra haga sér svona, skilur það að það verður að læra að gera slíkt hið sama, og tilraun eftir tilraun endar það með jafnvægi, með nokkrum föllum sem staðfesta erfiðleika aðgerðarinnar. Mannleg dómgreind er því háð lögmáli eðlilegs eðlis, en það virðist því greinilega að þessi eðlilegi eðlileiki er háður einstaklingsbundinni reynslu. Þessi inngangur var nauðsynlegur til að skilja hvað trú á skapara Guð er. Trú á tilvist hans er háð einstaklingsbundinni reynslu okkar og Guð lét skrifa niður reynslu fyrstu vitna

sinna í Biblíunni svo að á síðustu 3.500 árum jarðarsögunnar gæti hver og ein manneskja hans notið góðs af reynslu fyrstu vitna sinna. Því hann opinberaði sig í krafti og verki fyrir Hebreunum sem hann bjargaði úr þrældómi í Egyptalandi um 1500 f.Kr. Á þeim tíma fólst brjálæði í því að trúa ekki á tilvist þessa Guðs, sem verk hans voru augljós og óumdeilanleg. Og meðal fólksins sem kom út úr Egyptalandi gat enginn neitað tilvist Guðs, en samkvæmt einstaklingsbundnu eðli sínu gátu þeir þegar hlýtt honum eða óhlýðnast honum. Þannig lögðu þeir grunninn að trú og vantrú, sem er algjör andstæða þess. Vantrú er ekki vantrú, því hún leiðir mannverur til að óhlýðnast meðvitað Guði sem skipar og skipuleggur mannlegt líf. Uppruni núverandi vantrúar var hugsun Karls Marx, frjálshyggjuheimspekings sem lýsti yfir: "Ég hef rekið Guð af himni mínum." Hann markaði þannig umskipti frá vantrú til vantrúar, sem þar af leiðandi finnur skýringu sína aðeins í því að það neitar að lúta þessum mikla og ógnvekjandi Guði. Síðan þá má skýra núverandi vantrú með mettun mannshugans, sem leitar ekki lengur Guðs, vegna þess að mannlegt líf og sérfræðingar þess í öllu veita því svör sín og skýringar sem fullnægja því. Hins vegar gerir engin þessara skýringa okkur kleift að skilja tilvist trúar, sem trúir á skaparann Guð og opinberanir hans. Mannkynið lætur undan þeirri þversögn að þrátt fyrir opinbera vantrú sína eru margar af skýringunum á jarðneskri sögu sem það kennir byggðar á opinberunum sem vitnað er í í Biblíunni.

Hvað verðum við þá að gera til að hafa trú og öðlast vissu um tilvist Guðs og að allt hold muni að lokum standa honum ábyrgt? Það er nóg að öðlast reynslu sem nærir þessa litlu trú og lætur hana vaxa. Það er því spurning um að koma í framkvæmd reynslu sem mun taka okkur frá fáfræðistigi yfir í þekkingarstig. Og þessi meginregla átti við um göngumanninn á reipunum og hún mun eiga við á sama hátt um trú á Guð. Fyrir bæði er þjálfun og aðlögun nauðsynleg.

Vantrúaðir telja að jörðin hafi verið til í milljarða ára, en Guð opinberaði þjóni sínum Móse fyrir um 3.500 árum að jarðnesk saga hefði aðeins hafist 2.500 árum fyrir hans tíma þegar hann leiddi hebreska þjóð sína út úr Egyptalandi. Hverjum ættum við að trúa? Forsendurnar sem vísindamaðurinn í dag ímyndaði sér eða vitnisburður Guðs sem aðstoðaði hann við máttarverk sín, þekkt um alla byggðar jörðina á hans tíma, eins og staðfest er með þessum vitnisburði Rahab, vændiskonunnar sem bjó í Jeríkó, vitnisburði sem vitnað er í Jósúabók 2:10-11: „*Því að vér höfum heyrt, þegar þér fóruð út af Egyptalandi, að Drottinn þurrkaði upp vatn Rauðahafsins fyrir yður, og hvernig þér fóruð við tvo konunga Amoríta handan við Jórdan, Síhon og Óg, sem þér gjöreydduð. Vér höfum heyrt það, og vér höfum misst hugrekki og allur andi vor er niðurdreginn fyrir augum yðar, því að Drottinn, Guð yðar, er Guð á himnum uppi og á jörðu niðri*“ .“ Hún bjó á heiðinn hátt í miðri borg sem var byggð heiðingjum og trú hennar byggist á vitsmunalegri hegðun sem skildi jarðneska reynslu hennar með því að bjarga lífi hennar, ólíkt öllu fólki hennar sem Guð eyddi með borginni sinni. Rahab segir vel: „*Við höfum lært*“, en hún ein nýtur góðs af því sem allir hafa lært. Val hennar og hegðun voru aðeins afleiðingar sannrar greindar; sem leiðir mig... að segja að allt hitt fólkið sem Guð drap í Jeríkó hafi verið gripið af **sameiginlegri brjálæði**. Þetta skilgreinir algjöra andstæðu gáfna. Og eins og við höfum séð, er brjálæði eða andstæða þess, gáfur, metið af hverjum og einum samkvæmt hans

hugmynd um eðlilegt eðli. Í reynslu Rahab fólst eðlilegt eðli í þeim sem Guð drap, og hún var heiðin. En hún véfengdi eðlilegt eðli arfleifðar sinnar og hefða.

Í dag er það sama, langflestir vestrænir menn eru trúlausir og tákna núverandi **sameiginlega** mannlega brjálæði sem Guð er einnig að búa sig undir að tortíma. Hvaða ástæður sem maðurinn gefur sér fyrir því að lúta ekki opinberuðum vilja Guðs, þá er val hans sanna brjálæði sem leiðir hann til dauða. Það er gagnlegt í þessu sambandi að muna að Guð býður mönnum aðeins upp á að velja á milli tveggja mjög andstæðra leiða, eins og þessi vers úr 5. Mós. 30:19-20 kenna: „Ég kalla himin og jörð til vitnis gegn yður í dag, að ég hef lagt fyrir yður lífið og dauðann, blessunina og bölvunina. Veldu lífið, svo að þú og niðjar þínir megið lifa, **að elska Jahve** Guð þinn, hlýða röddu hans og halda þér fast við hann, því að á því byggist líf þitt og lengd lífdaga, og þannig munt þú geta búið í landinu, sem Jahve sór feðrum þínum, Abraham, Ísak og Jakob. “ Það er sjálfsagt að þessi boðskapur er beint af Guði til allra manna sem lesa þessa yfirlýsingu og ekki aðeins til gyðinga-hebresku afkomenda „Abrahams, Ísaks og Jakobs“. Þessir stofnættfeður hins holdlega Ísraels eru einnig vottar Guðs, sem hann kynnti andlega Ísrael hans, byggða á endurlausninni sem Jesús Kristur fékk, en friðþægingardauði hans gagnast öllum hinum útvöldu sem frelsaðir voru í tveimur guðlegum bandalögum í röð og frá Adam.

Sönn **brjálæði**, sú skaðlegasta, er ekki það sem svokölluð venjuleg mannkyn fordæmir og skilgreinir. Hinn sanni brjálæðingur hefur ekki áhuga á hjálpræðinu sem Guð býður upp á, þar sem hann er ófær um að rökræða og getur því ekki metið þetta tilboð. Sönn **sameiginleg brjálæði** varðar því hegðun svokallaðra venjulegra vestrænna fjölmenna sem, með aðgang að þekkingu á þeim aðstæðum sem Guð setur fram, kjósa að taka þær ekki til greina og fara því, jafnvel ómeðvitað, leiðina sem leiðir þá til dauða. Því þeir hafna fræðslu og kjósa að vera áfram í fáfræði sem, með óhlýðni, dæmir þá til að deyja, í samræmi við viðvörun Guðs.

Trúarupphafið er á allan hátt sambærilegt við þróun ferðarinnar frá barni til manns. Þörf þeirra fyrir fæðu er önnur; barnið þarfnast mjólkur, en maðurinn þarfnast fastrar fæðu sem hann finnur í korni, baunum og grænmeti. Mannveran finnur í Guði allar skýringar á þeim réttmætu spurningum sem koma að hug hans. Og sú fyrsta sem leggur sig fram er: hvers vegna endar maðurinn með því að deyja? Spurningin er réttmæt fyrir þá sem vita að Guð er sjálfur ódauðlegur að eðlisfari og að hann hefur auk þess gefið himneskum englum líf, en þeir sem hafa verið trúir deila nú þegar þessum ódauðleika með honum. Biblíulegt svar kemur þá, dauðinn er afleiðing sameiginlegrar refsingar sem er einmitt fyrsta form sameiginlegrar brjálæðis sem mannkynið erfir og flytur frá öld til aldar í sex árbúsundir. Þannig, eftir þessi sex þúsund ár útvalningar jarðneskra útvöldu, mun dauðinn ekki lengur dynja yfir hinum frelsuðu útvöldu við dýrlega endurkomu Jesú Krists, heldur verður nauðsynlegt að bíða þar til sjöunda árbúsundið lýkur og síðasta dómurinn sem varðar jarðneska og himneska uppreisnarmenn fullnægir, svo að dauðinn sjálfur verði tortímdur og staðall eilífðar og ódauðleika verði staðfestur að eilífu.

Mörg svör við öllum spurningum okkar eru að finna í Biblíunni, en til að öðlast þau verðum við að næra okkur með þessari biblíulestri þar til við náum

tökum á innihaldi hennar á mannlegan hátt. Nú er þessi þekking í raun ótakmörkuð, þar sem andi okkar og andlegur skilningur nærast af hinum sanna og eina Guði sem er sjálfur ótakmarkaður. Samkvæmt ímynd barnsins og fullorðinsmannsins eykst þörf okkar fyrir fasta fæðu með aukinni þekkingu okkar á ritum Biblíunnar. Biblían býður upp á fæðu fyrir alla aldurshópa og stig andlegrar þróunar okkar. Þegar á sínum tíma ávítar Páll postuli Hebrea, viðtakendur bréfs hans, fyrir að halda sig við andlega „mjólk“ á meðan vöxtur trúar þeirra er háður „fastri fæðu“; Hebr. 5:12: „Því að þér, á þeim tíma sem þér ættuð að vera kennarar, þurfið þess að einhver kenni yður aftur upphafsreglur Guðs orða. En þér hafið þörf fyrir mjólk, ekki fasta fæðu.“ Hve miklu fremur beinist þessi ávítur að þeim kristnu sem nú eru, sem vita að andlegur sannleikur er nú að fullu opinberaður og að fastasta fæðan, sem geymd er fyrir endalok veraldar, er opinberunin sem er að finna í biblíuspádómum Daníels og Opinberunarbókarinnar, aðallega en ekki aðeins. Því að öll Biblían er stuðningur við spámannlegar opinberanir, eins og ég hef haft tækifæri til að sýna fram á í þeim rannsóknum sem kynntar eru í þessu verki sem lagt er til sem fæða, undir andlega heitinu „**manna síðustu adventistagöngumanna**“ trúar og verka.

Í þessu samhengi heimsendis hafa menn enn val um að fara aðra hvora leiðina sem Guð hefur lagt fyrir þá: **sameiginlega brjálæði** eða **sameiginlega greind**, þar sem þessi gildismat er háð fjölda stuðningsmanna þeirra sem bera þá. En því miður eru þeir fjölmennustu ekki þeir gáfuðustu, heldur þeir uppreisnargjarnustu og endir þeirra, sem spáð er fyrir um og opinberaður í Biblíunni, er alls ekki öfundsverður. Í einstaklingsbundinni reynslu sinni greinir maðurinn sig frá náunga sínum með sérkennum sínum. Fyrirmynd hans vekur þá upp tvo andstæða dóma: hann er öfundaður eða hann er vorkenndur. Og viðbrögð áhorfenda og dómara sem við erum eru háð persónuleika okkar. Hinir útvöldu eru öfundaðir af hinum útvöldu framtíðar og þeir eru vorkenndir af þeim sem telja þá brjáláða. En í huga hinna útvöldu snýst þessi dómur við og er öfundaður: sá brjáláðasti af þeim tveimur er ekki sá sem þú heldur; það er ekki ég, hinn útvöldi, heldur þú, hinn fallni, og verðskuldaður endir þinn verður miskunnarlaus.

Hingað til hef ég aðeins nefnt þá sameiginlegu brjálæði að vilja hunsa opinberun Biblíunnar sem byggir á brottför Hebrea frá Egyptalandi undir forystu Móse. En enn meiri er sú sameiginlega brjálæði sem leiðir til þess að menn okkar tíma hafna og hafna vitnisburði kristinnar trúar. Þetta er vegna þess að Jesús Kristur er vitni sem stendur okkur miklu nær og allt vestrænt líf okkar byggir á þessari fyrirmynd kristins lífs. Tímatal okkar byggir á áætluðum fæðingu hans, þótt það sé rangt og merkt með sex ára seinkun. En að lokum hefur þessi villa, sem stafar af rómversk-kaþólska munknum Diónýsíusi litla, engar afleiðingar fyrir okkur því gögnin um tímana sem opinberuð eru í spádómunum eru kynnt í formi verkunartíma sem eiga við um dagsetningar sem samþykktar eru í þessu falska dagatali. Skilaboðin sem Guð flytur eru því fullkomlega auðgreinanleg þrátt fyrir villurnar sem þetta falska dagatal byggðist á. Vitnisburður Jesú Krists hefur haldið áfram í tvö þúsund ár í gegnum vitnisburð heilagra þjóna hans, svo hvernig getum við ekki sakað þessa skyndilegu löngun samtímamanna okkar til að hunsa þennan stöðuga, aldagömlu, tvö þúsund ára gamla vitnisburð um sameiginlega **brjálæði**? Þetta sameiginlega brjálæði er einungis afleiðing sameiginlegrar ákvörðunar,

samfélags sem elskar frelsi og er orðið svo uppreisnargjarnt að það þolir ekki lengur hugmyndina um að þurfa að hlýða guðdómlegum yfirvöldum. Í dæmisögu Jean de Lafontaine, „Refurinn og vínberin“, huggar refurinn sig fyrir að grípa ekki vínberin sem eru sett of hátt upp með því að segja að þau séu of græn, og í dag gefur maðurinn sér rétt til að óhlýðnast Guði með því að þykjast ekki vera til. Þar sem þetta val er val meirihlutans verður það að normi eðlilegs lífs og er ávöxtur sameiginlegrar **brjálæðis** sem kýs að hunsa staðreyndir sem réttlæta tilvist Guðs til að þurfa ekki að hlýða honum.

Því engin nútíma vísindaleg uppgötvun getur sýnt fram á að Guð sé ekki til, og þvert á móti, þessar uppgötvanir leyfa mönnum aðeins að uppgötva hina miklu visku og mátt Guðs sem skapaði lífið og allt sem það myndar og inniheldur. Þetta er að minnsta kosti sú ályktun sem **sameiginleg greind** hinna útvöldu heilögu sem endurleyst voru með blóði Jesú Krists dregur af þessum staðreyndum.

Viðmiðin fyrir síðustu útvöldu eru mjög há, því eftir að hafa fært síðustu heilögu þjónum sínum mikið ljós í blessaðri stöðu sjálfboðaliðapræla Drottins síns og meistara, eru kröfur Guðs miklar og fela í sér þekkingu þeirra á síðustu fyrirætlum hans. Síðustu útvöldu verða að þekkja alla trúarsöguna sem hefur byggst upp á jörðinni frá Adam og Evu. Þeir verða að þekkja og fylgja sögulegri þróun sem sést hefur með þróun tilboðs um guðlega hjálpræði til synduglegs manns. Ættföðurnir eru viðmið þessarar andlegu uppbyggingar sem leiðir til fyrstu komu Jesú Krists sem kemur sem „*Guðs lamb*“ „*til að taka burt syndir heimsins*“; sem tjáir ósk Guðs en ekki áhrifin sem fást mjög sjaldan. Því að blóð Krists var aðeins úthellt til hagsbóta fyrir þá sem hann einn viðurkennir sem verðuga endurlausn sína og þetta viðmið varðar aðeins hans sönnu útvöldu. Eins og Jesús sagði sjálfur í Matteusi 5:17, kom hann „*til að uppfylla lögmálið*“ en ekki til að kenna það: „*Haldið ekki að ég sé kominn til að afnema lögmálið eða spámennina. Ég kom ekki til að afnema, heldur til að uppfylla.*“ Takið eftir finleika orðalagsins „**heldur til að uppfylla**“; Hann segir ekki „**til að uppfylla það**“ og hann staðfestir aðeins uppfyllingu hluta þessa lögmáls og spámannanna, sem staðfestir útvíkkun og gildi sem þessu lögmáli Móse var gefið á meðan nýja sáttmálinn hans stóð yfir.

Sú endurtekna galla sem rekja má til síðustu kynslóðar mannkyns eru þeir sem hafa safnast upp með tímanum. Og nú þegar verðum við að taka eftir „**hroka**“ kaþólsku páfastjórnarinnar, sem hafnaði frumstæðum siðareglum 16.^{aldar}. Fyrir vikið var Frakkland rómversk-kaþólsk stjórn þar til frönsku byltingin hófst. Grimmdarverkin sem þessi falska kristna trú framdi réttlættu trúarlegan viðbjóð Frakka, og það með réttu. En ef það var lögmætt að fordæma þessa stjórn, þá gerði það Frakka mjög seka frammi fyrir Guði að taka ekki tillit til boðskaparins sem hinir sönnu guðlegu vottar mótmælendasiðbótarinnar fluttu. Því friðsæl og hlýðin hegðun þeirra var í samræmi við fyrirmynd Jesú Krists, sem gerði vitnisburð þeirra verðugan þess að vera móttekinn. En á þessum tíma heyrðist aðeins vopnaátök í samhengi við stríðsandstöðu falskra mótmælenda sem börðust með vopn í höndum gegn sönnum kaþólikkum. Einnig í Frakklandi náðu frjálsir hugsuðir og heimspekingar, fullir af grísk-rómverskri menningu, aðstæðunum. Boðskapur miskunnsamrar guðlegrar ástar var því óheyranlegur og ósýnilegur fyrir fólkið í Frakklandi, sem var orðið þjóðtrúleysingi. Djöfullinn studdi um tíma

sjálfstæði og alþjóðleg áhrif þessarar fyrirmyndar lýðveldissamfélags sem, með því að státa af frelsi sínu, flutti það út og sáði heiminum með **sameiginlegri brjálæði sínu**. Tveimur öldum síðar, í friðsamlegu trúarlegu samhengi, vaknaði kaþólska trúin hægt og rólega á ný og byrjaði að tæla fylgjendur sína aftur. Þannig var núverandi fyrirmynd hennar kaþólsk, enn iðkuð af minnihluta fólks sem framdi skírn sem var þegið og þvinguð í barnæsku, án þess að það hefði valið hana á nokkurn hátt. En virðing Rómarpáfans fyllti þetta skarð. Og þeir sem styðja hann nú eru ekki lengur börn, heldur fullorðnir sem bera ábyrgð gagnvart Guði á trúarlegum ákvörðunum sínum. Þá verðum við að átta okkur á því; **Sameiginleg brjálæði** varðar val veraldlegra þegna jafnt sem trúarlegar ákvarðanir, sem gerir það að dæmigerðri fyrirmynd samfélags sem er algjörlega aðskilið frá Guði. Og við finnum í þessari fyrirmynd allar þjóðir Vesturlanda. En hin löndin eru ekki lengur í hag, því þau viðurkenna ekki, í Jesú Kristi, hinn eina guðdómlega frelsara sem er boðinn alheims syndugum manni.

Með tímanum færði Guð hinum sönnu mótmælendum á tímabilinu 1843-1844 guðdómlegt ljós sitt og lýsti upp fyrstu notkun þeirra á spádómum Daníels og Opinberunarbókarinnar. Árið 1844, þann 23. október, refsaði Guð fyrirlitningu þeirra fyrir prófraun sína á spámannlegri trú og braut fyrra bandalag sitt við falska mótmælendatrú, erfingja mótmælendatrúar frá 16. öld og síðar. Hún er auðþekktanleg á blöndu sinni af heilögum og guðlausum gildum, annar fóturinn í heiminum og djöfullegum gildum sínum og hinn fóturinn í blekkjandi trúarlegri fullyrðingu byggða á Biblíunni. Prófuð mótmælendatrú framleiddi aðventistatrúna, síðan sjöunda dags aðventistatrúna og eftir það ekkert. En hún var opinberlega sætt við fyrrverandi dauðvona sinn, páfalega rómversk-kaþólsku trúna, og þetta opinbera bandalag staðfesti endanlegan rof hennar við Guð.

Með tímanum breiddist **sameiginlegt brjálæði** út til sjöunda dags aðventista, sem Guð reyndi á milli 1980 og 1994. Aftur staðfesti innganga þess í bandalag mótmælendatrúarinnar árið 1995 höfnun Guðs á henni.

Og frá þessari síðustu fólsku tilkynningu um endurkomu Jesú, sem átti að uppfyllast 22. október haustið 1994, hef ég verið eini geymsluaðili nýjustu opinberana frá Guði, hluta sem ég deili með öllum ástvinum hans sem vinna eða munu vinna að þessu verki, nær og fjær, dreifðum um alla jörðina.

sameiginlegt brjálæði hefur tekið yfir mannsálir er það merki um guðdómlega bölvun. Til að komast undan henni, einstaklingsbundið, er nauðsynlegt að vekja samviskuna og ég veit að Jesús mun koma þessari vakningu til leiðar, vitandi hvar þeir eru verðugir eilífrar hjálpræðis hans. Ólíkt hinum týnda, rangsnúna heimi safnast hinir útvöldu saman, sameinaðir í sameiginlegri og einstaklingsbundinni vitsmuni sem Guð hefur gefið. Þessi sameiginlega vitsmunir verða raunverulegir með því að hver og einn sýnir fram á kærleika til sannleikans. Allir eru meðvitaðir um nauðsyn þess að hlýða rödd skaparans Guðs, en opinberaður kærleikur hans er besta sönnunin fyrir löngun hans til að gera þá eilíflega hamingjusama. Þetta er eini tilgangur boðorða hans, laga og laga, sem eru rituð og opinberuð í heilögu Biblíunni hans; guðdómlegt orð hans sem er skrifað til hjálpræðis hinna útvöldu.

Samfélag sem er gefið undir sameiginlega brjálæði framleiðir tvenns konar lygar. Fyrsta gerðin er sjálfviljug lygi sem leitast vísvitandi við að blekkja, og hin

er ósjálfviljug lygi sem stafar af því að hún afneitar tilvist himnesks lífs sem ber ábyrgð á athuguðum staðreyndum og rekja þessar staðreyndir síðan ranglega til annarra mannlegra orsaka. Þetta efni fjallar, í samtímamálum okkar, um hina frægu hlýnun jarðar sem leiðir til þess að mannkynið verður kvíðið og leitar, með lífsstílshömlum, lausna til að leysa þetta áhyggjuefni. Augljósi sökudólgurinn er auðvitað maðurinn og neysla hans sem framleiðir koltvísýring í gegnum bíla sína, kyndingu, verksmiðjur sínar og kýr sínar sem eru sakaðar um að eitra andrúmsloftið með prumpum sínum hlaðnum eldfimum lofttegundum, þar á meðal koltvísýringi. Og hér þegar tekur samfélagið ekki tillit til 2.100 kjarnorkutilrauna sem gerðar hafa verið síðan 1945. Þó að ein sprengja þess sendi út í andrúmsloftið miklu meira en borg eins og París getur framleitt á heilu ári. En aðalvillan er ekki enn til staðar, og til að leiðrétta hana getur aðeins andlegur maður gert það. Þetta á enn frekar við þar sem vísindamenn viðurkenna að hafa séð dökka bletti á sólinni, sem þýðir og sýnir aukningu á hreyfingu hennar og sólargeislun. Það er því sannarlega sólin sem ber ábyrgð á þessari hlýnun jarðar sem sést hefur um alla jörðina. En þessi vísindi benda aðeins á það sem aðeins andlegir menn geta útskýrt: hvers vegna byrjar sólin að hitna meira? Vegna þess að Guð býður henni að gera það og hún hlýðir honum. Til að vera viss um þessa skýringu er nóg að muna að meðan á dvöl sinni á jörðinni stóð, í Messíasarþjónustu sinni, sannaði Jesús fyrir postulum sínum að hann gæti með orði sínu róað, samstundis, ofsafenginn storm sem myndaðist á Galíleuvatni. Við, vottar hans fyrir okkar tíma, höfum engan rétt til að styðja og taka þátt í útbreiðslu lyga sem svíkja Guð um dýrð hans sem réttlæt看leg er með ótakmörkuðum mætti hans sem Guð skapara. Einnig vil ég minna á með krafti og biblíulegum heimildum að Guð er höfundur okkar raunverulegu og af ásettu ráði hlýnunar jarðar, þar sem hún er plága sem beitt er óvinum hans í syndsamlegum samfélögum. Ég nota einnig tækifærið til að minnst þess að á jarðneskri þjónustu sinni sá Jesús í vandræðum hugsunar manna aðeins ávexti verka sem leiddu af himneskum illum öndum sem tengdust djöflinum. Jesús eignaði þetta ekki veikindum, heldur mátti hins illa. Það var nóg fyrir hann að skipa illum öndum að frelsa mannleg fórnarlömb sín úr návist þeirra, svo að þau yrðu fullkomlega og samstundis læknuð. Í öllu verðum við að finna svarið í Guði og aðeins í Guði. Því í honum finnum við allt himneskt líf, blessað eða bölvað, sem er okkur ósýnilegt en samt, mjög og grundvallaratriði, virkt. Við munum brátt fá tækifæri, árið 2029, til að sjá að sólin hlýðir fingri og orði skaparans Guðs, í samræmi við þessar biblíulegu spádómstilkynningar: Opinb. 16:8-9: " *Fjórði engillinn hellti út skál sinni yfir sólina, og henni var gefið að brenna mennina í eldi, og mennirnir brenndust í miklum hita, og þeir lastmæltu nafni Guðs, sem hefur vald yfir þessum plágum* , og þeir iðruðust ekki til að gefa honum dýrð. "

Gott og illt

Við lesum í 1Mós 2:29: „ Og Drottinn Guð lét upp vaxa úr jörðinni alls konar tré, sem voru girnileg á að sjá og góð til matar, og einnig lífsins tré í miðjum aldingarðinum **og skilningstré góðs og ills** . “

Þetta er í fyrsta skipti sem hugtakið „**gott og illt**“ er nefnt í Biblíunni, en ekki í síðasta skipti, því við munum finna það í öðrum versum og öðrum bókum sem hún kynnir. Þetta hugtak ber með sér grundvallarkenningu og afar opinberandi kenningu sem gerir okkur kleift að uppgötva þá stöðugu þjáningu sem Guð sjálfur upplifir, bæði í eigin persónu og í anda. Það er til að gefa okkur hæfileikann til að skilja þetta sem Guð skapaði jarðneska vídd okkar sem átti að bera með sér „*manninn skapaðan í Guðs mynd*“. Samkvæmt þessari fullyrðingu er maðurinn þannig gerður fær um að skilja hvað Guði finnst um „**gott**“ sem og „**illt**“. Við verðum því að rannsaka þessi tvö hugtök og skilja hvað þau tákna.

Hvernig getum við skilgreint þau? Á líkamlegu og holdlegu plani eru „**góð og ill**“ skynjuð á mörgum stigum. Í það minnsta er „**góð**“ tjáð með þeirri staðreynd að allur líkaminn og líffæri hans starfa án sársauka, að því marki að tilvist þess er hunsuð eða gleymd af mannverunni. „**Gott**“ er þá kallað „vellíðan“ vegna þess að það er skynjað með ánægju. „**Gott**“ og illt eru tjáð með fimm skilningarvitum okkar, sem eru sjón, heyrn, lykt, bragð og snerting. „**Gott**“ getur þá stafað af ánægjulegri sjón, ánægjulegri heyrn, ánægjulegri lykt, ljúffengu bragði og næmri og gagnlegri snertingu. „**Illt**“ verður rökrétt tjáð með andstæðu þessara hluta þar sem það táknar algjöra andstæðu „**góðs**“. Og sem slíkt er „**illt**“ orsök þjáningar og þjáning er einkenni nærveru „sjúkdóms“.

Meginreglan er því þessi: allt sem við upplifum í mannlegu lífi okkar varðandi „**gott eða illt**“ er aðeins holdleg ímynd þess sem Guð upplifir í huga sínum. Þessi hugmynd er staðfest í þessu tilvitnun frá Páli sem segir í Ef. 5:23: „*Því að maðurinn er höfuð konunnar, eins og Kristur er höfuð kirkjunnar, líkama síns, sem hann er frelsari yfir.*“ „*Konan*“ var mynduð úr „*rífbeini*“ úr líkama Adams, samkvæmt 1Mós. 2:22: „*Þá skapaði Jahve Guð konu úr rífbeini, sem hann hafði tekið úr manninum, og leiddi hana til mannsins.*“ Val Guðs á „*rífbeini*“ úr Adam er réttlætt með hlutverki „*konunnar*“, sem er sett í andlegum sem og bókstaflegum skilningi, „við hlið“ „*eiginmanns síns*“, „*eiginmanns síns*“, Krists eða Adams. Með því að þróa þessa hugmynd getum við þannig skilið að Guð byggir upp mynd líkama síns á jörðinni og jarðneskri vídd, vegna þess að hann er andi og líf og allt sem lifir, lifir í honum. Fyrir syndina, í upprunalegum hreinleika sínum og sakleysi, ímynduðu Adam og Eva sér fullkomlega það verkefni sem leiddi Guð til að skapa fyrir framan sig frjálsa og sjálfstæða hliðstæðu sem gátu elskað hann frjálslega eins og hann þráir að vera elskaður.

En þetta verkefni mun leggja stöðuga þjáningu á Guð vegna vala sem frjálsar, en uppreisnargjarnar, óhlýðnar og uppreisnargjarnar verur taka. Og það eru verk þessara uppreisnargjarnu vala sem Guð kallar „**illt**“ vegna þess að þau láta honum líða „**illt**“ óþægilega í gegnum þjáningar. Þannig að með því að skapa frjálsa og sjálfstæða hliðstæðu skapar Guð á sama tíma líf hinna útvöldu sem munu uppfylla löngun hans eftir ást, en einnig þær skrímslaverur sem færa „sjúkdóma“ inn í „**líkama sinn**“, það er að segja inn í lifandi sköpunarverur sínar. Því líf hins jarðneska holdlega manns hefur líkamlegan þátt sem kallast „**líkami**“ og andlegan þátt sem kallast „**andi**“. Og báðir eru ímynd „**líkama Guðs**“. Með því að skapa fyrst himnesku englana gefur Guð sköpunarverum sínum líkindi við „**anda**“ lífsins eingöngu. Því líkamlegur líkami þeirra gengst

ekki undir þá spillingu sem uppreisnargjarnt viðhorf á skilið, sem mun birtast með uppreisn fyrsta skapaða engilsins, sem Guð mun síðan gefa nafnið Satan, sem þýðir „andstæðingur“. Og fyrir Guð finnur hann fyrir mótlæti eins og maðurinn finnur fyrir „sjúkdómnum“ sem ræðst á líkama hans og anda. Fjarvera líkamlegrar þjáningar kom í veg fyrir að englarnir skildu hversu mikil þjáning Guð fann fyrir, þeir gátu aðeins orðið meðvitaðir um óánægjuna sem lagði á anda Guðs síns. Í þessari sköpun himneskra vera kom dauðinn ekki til að slá á tilvist uppreisnargjarnrar verur sem líf þeirra var framlengt. Hins vegar var meginreglan um dauðann þegar til staðar í guðdómlegum dómi sem varðaði þá; hún átti aðeins að koma til framkvæmda við lok áætlunarinnar sem Guð hafði undirbúið, það er að segja við lok sjö þúsund ára sem voru frátekin fyrir jarðneska sköpun, þar á meðal fyrst jörðina þar sem Guð átti að skipuleggja sýningu sína á fullkomnu lífi, sem hann ætlaði að framkvæma á sínum tíma, við lok fjórðu árþúsundarinnar, í mannlíkamanum sem hét Jesús frá Nasaret. Sigur hans yfir synd og dauða, sem hann fékk í Jesú Kristi, myndi veita honum rétt til að frelsa sína jarðnesku útvöldu, en einnig til að útrýma jarðneskum uppreisnarmönnum og djöfullegum englum, sem og leiðtoga þeirra, Satan, í eldi „*annars dauða*“.

„*Gott*“ er auðvelt að bera kennsl á þar sem það varðar öll þau gildi sem skaparinn Guð, æðsti löggjafinn, hefur samþykkt og fyrirskipað. Lögmál Móse opinbera þennan staðal „*gotts*“ í samræmi við skilning Guðs á þessu orði.

„*Illt*“ hefur hins vegar tvíþætta merkingu sem við verðum að vera meðvituð um. Í frönsku getur notkun hugtaksins „*illt*“ verið ruglingsleg. Við verðum því að greina þessar tvær merkingar skýrt.

Í algjörrri andstæðu við „*gott*“ vísar „*illt*“ til þess sem Guð formælir, þess sem hann hafnar og þess sem hann fordæmir formlega og óafturkallanlega. Þessi tegund „*illsku*“ er oft tengd því sem Guð kallar „*viðurstyggð*“ og telur „*viðurstyggilega*“. Og til að framkvæma „*viðurstyggð*“ þarf maðurinn aðeins að gera allt sem Guð hafnar og fordæmir. „*Viðurstyggð*“ á rætur að rekja til deiluanda og djöfullinn, Satan, fyrsta skepnan sem Guð skapaði fullkomin, var einnig sú fyrsta af sköpunum sínum til að fara í deilu við hann. Deilur eru aðeins lögmætar milli tveggja andstæðra skoðana tveggja vera. En að deila við Guð er tilgangslaust, því hann er uppspretta vitsmuna og hefur fullkomna yfirráð yfir öllum hugleiðingum. Löngu fyrir engilinn og manninn vissi hann vandamálin og kvölin sem frelsið gæti leitt til fyrir þá sem nota það á frjálslyndan hátt, það er að segja fyrir þá sem fara yfir sanngjörn mörk frelsisins. Ef meira frelsi hefði verið mögulegt án þess að skaða sköpunarverur hans, hefði Guð látið þær njóta þess. En svo er ekki, og kærleikur hans sem föður leiddi hann til að setja verndarvarnir um skepnur sínar, það er að segja lög sem setja mörk sannrar frelsis. Handan þessara marka er synd og dauði, sem er umbun hennar. Og þessi staða fær mig til að hugsa um þá úkraínsku hermenn sem sækja inn í land sem rússneski andstæðingurinn hefur hertekið og þurfa að grafa upp fjölmargar jarðsprengjur með þeim í hættu að springa í loft upp. Frammi fyrir þessum jarðsprengjum sem valda dauða er maðurinn skynsamur og ætti að hegða sér á sama hátt gagnvart syndinni, sem veitir aðgang að „*öðrum dauða*“ hins síðasta dóms. Og þetta annað tilfelli verður skráð, árið 6999 frá Adam eða 2999 e.Kr., í sögu veruleikans eins og það fyrsta; sem gerir þessa viðvörun þess virði að taka mjög alvarlega.

Önnur merking orðsins „*illska*“ er sú sem veldur sársauka og þjáningum. Þessi tegund „*illsku*“ er stunduð jafnt af Guði sem af djöflinum og mannlegum fulltrúum hans. Þannig gerir Guð ekki „*illsku*“ þegar hann refsar „*illsku*“; þetta verður nauðsynlegt þegar refsa þarf ótrúmennsku sköpunarvera sinna, því hún nær óbærilegu stigi jafnvel fyrir Guð, þolinmóðasta allra lifandi vera.

Í samræmi við guðdómlega boðorðin sem gefin eru í 5. Mósebók 30:19 lesum við aftur í Jesaja 7:16: „*En áður en sveinninn veit að hafna illu og velja gott, mun landið, sem þér óttist tvo konunga, yfirgefinn verða.*“ Andinn spáir framtíðar holdgun hans í „*barninu*“ Jesú Kristi. En við finnum í þessu versi reynsluna sem allir framtíðarútvaldir hans, endurleystir með úthelltu blóði hans og fullkomnu réttlæti, munu þurfa að ganga í gegnum og ná árangri: „*hafna illu og velja gott.*“ Og hugmyndin sem leggur sig nú þegar fram er sú að til þess að vita „*hafna illu og velja gott*“ verða hinir útvöldu að vita hvernig á að bera kennsl á það sem Guð kallar „*illt*“ og það sem hann kallar „*gott*“; sem þýðir að þeir þurfa að hafa góða þekkingu á kenningum allrar Heilagrar Biblíunnar. Þeir sem vanmeta annan hvorn sáttmálans tveggja sem koma í kjölfarið eiga því engan möguleika á að verða einn af hans útvöldu.

Hvað biður Guð manninn í raun og veru um? Að elska hann og hlýða honum. Hvað leggur djöfullinn til í lífinu sem hann stýrir, frammi fyrir kröfum hans? Miðað við aðstæður nútíma vestur-evrópskra samfélaga, og sérstaklega franska fyrirmyndarinnar, sé ég aðeins fjötra þar sem svokallaðar „*frelsaðar*“ verur eru fangelsaðar, en eru í raun háðar ótal bönnum eða skyldum, með takmörkuðum lögum. Þetta er auðvitað núverandi ástand í þessu landi, sem hefur séð frelsi sitt minnka mjög hratt á undanförunum árum þar sem það tekur við og hlýðir sífellt einræðislegri fyrirmælum frá evrópsku ríkisstjórninni sem sett var á fót í Brussel. Frakkland var frjálst, nema þegar það fékk sjálfstæði eftir stríð. Undir formennsku de Gaulle hershöfðingja stóð það enn gegn yfirvaldi Bandaríkjanna. En Sarkozy forseti lét endurheimta Frakkland í NATO bandalagið og síðan þá hefur það aðeins orðið fyrir hörmulegum afleiðingum evrópskrar kúgunar sinnar, fyrir sig og íbúa sína. Í frelsuðum þjóðum okkar er maðurinn ofurseldur græðgi fjármálamanna: banka, tryggingafélaga. Allar þessar fjármálastofnanir bjóða upp á þjónustu sem auðgar þær með stuðningi stjórnvalda. Lög eru sett til að mæta kröfum þeirra. Allt er skipulagt þannig að þær nái sem mestum peningum frá viðskiptavinum og að útstreymi fjármagns sé eins lítið og mögulegt er. Einnig gera lög sem takmarka frelsi í auknum mæli ákveðnar ráðstafanir skyldubundnar: notkun hjálma fyrir mótorhjólamenn og vespuökumenn, öryggisbelti og tæknilegar skoðanir á bifreiðum. Allt þetta, og listinn er langt frá því að vera tæmandi, kostar sífellt meira og meira og þrýstir á fjárhag fólks með lítil efni. Ég held með öfund til þeirra vanþróðu landa þar sem fólk getur enn ekið mótorhjólum, með hárið í vindinum, frjálst og án takmarkana; þetta er bara eitt dæmi, en einstaklingsfrelsi er í raun að minnka verulega. Þó ekki væri nema vegna þess sameiginlega lífs sem verður að sameina mörg samfélög með ósamrýmanlegum siðum og trúarbrögðum.

Vesturlandabúar eru greinilega skipulagðir til að keppa við guðlega skipan. Því það hefur einnig sína eigin hugmynd *um „gott og illt“*. Og stríðið sem geisar í Úkraínu hefur dregið fram algert „*illsku*“ fyrir vesturlandabúa: vanrækslu Rússa

að virða landslög Úkraínu. Hins vegar er þessi mannlega búningur mjög hræsnilegur, ólíkt skapara Guði, sem gerir aldrei undantekningar frá meginreglum sínum og dómum. Skoðanir þessarar mannlegu búninga eru mjög mismunandi eftir tíma og stað. Hernaðarbyltingarárásin, sem nýlega steypiti af stóli kjörnum forseta Níger, sem var í hag Frakklands, þann 26. júlí 2023, er einróma fordæmd af Vesturlandabúum okkar; sama fólkið og studdi og hvatti til þeirrar sem úkraínsku uppreisnarmennirnir framkvæmdu á Maidan-torgi í Kænugarði árið 2013; byltingarárás þar sem þeir steypitu af stóli löglega kjörnum rússneskum forseta þess tíma. Guð réttlætisins er því að skipuleggja viðburði til að fordæma hræzni þessarar vesturlandabúa sem, með brengluðu, ótrúu kristinni trú sinni, eru óvinur þeirra og skotmark guðlegrar reiði þeirra. Og ég nýti mér þetta efni til að skýra þetta. Í túlkun á „**konungi Suðurlanda**“ í Dan. 11:40 mun Níger líklega gegna forystuhlutverki, því forréttindi landsins að eiga úrannámur veita því, fyrir Frakkland, sem hingað til hefur notið forréttinda sinna, hernaðarlega mikilvæga tilvistarlega þýðingu. Hins vegar er nærvera Frakklands hvorki lengur viðurkennd né studd af nýja valdahópnum né verulegum hluta íbúa þess. Þar að auki er landið 98% múslimar. Átök, knúin áfram af miklum hagsmunum Frakka sem hafa veðjað öllu á kjarnorku til að tryggja rafmagnsþörf sína, eru því líkleg í náninni framtíð. „**Konungur Suðurlanda**“ virðist taka á sig trúverðuga sjálfsmynd þar og múslimsk trú hans gæti gert hann að leiðtoga stríðsuppreisnar múslimskra þjóða, sem þegar eru fjandsamlegar Vesturlöndum og Frakklandi sérstaklega.

Nýlendutímar landsins eru því þung byrði, en eftir þetta nýlendutímabil hafa vopnuð inngrip þess í ýmsum Afríkulöndum einnig vakið hatur gegn því. Þar á meðal var Alsírstríðið, inngripin í Fílabeinsströndina, nýlega Líbíu og nýlega Malí. En Afríkubúar hafa einnig fylgst með hernaðarþátttöku Frakklands í Balkanskagastríðið og miklum fjárhagslegum stuðningi og vopnatilboðum sem Úkraínumönnum voru veitt. Þessi heimsvaldastefna hefur endað með því að pirra þá. Þar að auki vita þeir að til að halda áfram að nýta auðæfi Afríku hafa vestrænir nýlenduherar verið skipt út fyrir innlenda samstarfsmenn sem studdir eru af fyrrverandi nýlendlöndum sínum. Reiðin sem nú brýst út í Níger ber vitni um að fyrir fjölda Nígeríumanna hefur mörk þess sem er þolanlegt verið náð og farið yfir þau. Gilðran sem Guð hefur sett fyrir Vesturlönd er að nálgast með því að staðfesta stuðninginn og styrkinguna sem Afríka, „**konungur suðursins**“, veitir Rússlandi. Með því að vitna í „*Pút*“, Líbíu og „*Kús*“, Eþíópíu, hefur Guð sannarlega spáð uppreisn allrar Afríku, Norður-Afríkubúa og svartra, gegn vestrænum hagsmunum, og brátt herjum þeirra, að minnsta kosti herjum Frakka. Og þessi tvö nöfn, „Líbía og Eþíópía“, afhjúpa hver þessi „**konungur suðursins**“ er. Þetta staðfestir gamla fyrstu hugsun sem kom upp í hugann við fyrstu rannsókn mína á þessum spádómi. Ég hafði tengt orðasambandið „**konungur Suðursins**“ við „*drottningu Suðursins*“, sem í Matteusi 12:42, með orðum Jesú Krists, lýsir „drottningu Saba“, sem kom til að heimsækja „Salómon konung“ vegna alþjóðlegrar frægðar fyrir visku sína: „*Drottning Suðursins mun rísa upp í dómnum með þessari kynslóð og sakfella hana, því að hún kom frá endimörkum jarðar til að heyra speki Salómons, og sjá, hér er meiri en Salómon.*“ Þessi fordæming á vantrúuðum, að þessu sinni kristnum mönnum, sem guðlegur og mannlegur frelsari okkar og Drottinn spáði fyrir um, uppfyllist þegar í þessum rofi

í samskiptum Níger við Frakkland og fyrrverandi nýlenduríki Evrópu. Ef upphaflega ríkti „*drottning Suðursins*“ aðeins yfir yfirráðasvæði Eþíópíu, þá lýsir þetta nafn Eþíópía í spádóminum, á heimsvísu, öllum þjóðum Svarta Afríku sem eiga uppruna sinn í þróun og veraldlegri útþenslu Eþíópíuþjóðarinnar. Spádómurinn kann því að hafa boðað núverandi afríska vakningu sem gæti sameinað hana að fullu gegn hinum hataða sameiginlega óvini: fyrrverandi evrópska nýlenduherra; sem nær aðallega til Frakklands, Belgíu, Ítalíu, Portúgals og Englands. Það kemur því ekki á óvart að þessi sameining er gerð í þágu Rússlands og annarra samstarfsaðila þess, þar á meðal Kína. Þann 26. júlí 2023 opnaði valdarán hersins í Níger dyrnar að sýningu á andúð gegn Frakklandi sem var deilt um nánast alla Afríku. Þessi aðgerð ýtti Evrópubúum af afrískri grundu og við urðum vitni að stefnumótandi sameiningu afríska „*konungs Suðursins*“ og rússneska „*konungs Norðursins*“. Í næsta áfanga myndi árásgirni þessara tveggja „*konunga*“ beinast gegn landsvæði, jarðvegi, Evrópu.

Vesturlandabúar eru vanir gildum sínum þar sem mannúðarhugsun, sem er sífellt meira áberandi, gefur þeim fallega mynd af sjálfum sér; þetta, svo að þeir eru sannfærðir um að þeir séu fyrirmynd hugsjónarsamfélags og þar af leiðandi leitast þeir við að þröngva því upp á alla jörðina, horfandi með samúð á þjóðirnar sem eru enn fjandsamlegar gagnvart verkefni þeirra. Einnig er aðeins hægt að uppgötva viðurstyggilegt eðli þess með því að lesa Biblíuna þar sem Guð kynnir sína eigin hugmynd um „*gott og illt*“. Fyrirlitning Vesturlandabúa á þessum sönnu guðdómlegu gildum birtist í þessari ávítun sem vitnað er í Jesaja 5:20: „*Vei þeim sem kalla illt gott og gott illt, sem gjöra myrkur að ljósi og ljós að myrkri, sem gjöra beiskt að sætu og sætt að beiskju.*“ Þessi ásökun um að snúa við guðlegum gildum varðar núverandi lýðveldissamfélög okkar á Vesturlöndum.

Í þessum fimmta kafla Jesajabókar gefur Guð sex dæmi um gjörðir sem munu leiða guðlega „*óhamingju*“ yfir hina seku. Viðvörunin hefur alhliða gildissvið og ég legg þau fram hér, því vers 20 er aðeins fjórða af sex. Athugið að þessar sex bölvánir varða mannverur í almennum skilningi, í guðlausri hegðun þeirra, og að þær þannig tilnefna þá sem eru sekir um jarðneska eilífð. En dæmin sem nefnd eru hafa einnig andlega merkingu sem fær Guð til að nota þau í samantektum spádóma sinna.

5:8: „*Vei þeim, sem bæta húsi við hús og akri við akur, uns ekkert pláss er eftir og þeir búa einir á jörðinni!*“ Reiði Guðs beinist að landareignum; illsku sem er sérstaklega útbreidd í vestrænum samfélögum okkar í dag. Kapítalísk fyrirmynd Bandaríkjanna, sem styður við eigingjarna auðgun, er sérstaklega nefnd hér. Guð opinberar okkur þannig að hann hvetur til samnýtingar eigna og sannra verðmæta.

5:11: „*Vei þeim, sem flýta sér snemma morguns eftir áfengum drykkjum og brenna sig af víni seint á kvöldin!*“ Áfengissýki og drykkja sem fylgir honum eru einnig ytri merki og ávextir auðugra þjóða.

5:18-19: „*Vei þeim, sem draga ranglætið með böndum ranglætisins og syndina eins og með böndum vagna, og segja: Hann hraðaði verki sínu, svo að vér megum sjá það! Komi tilskipun Hins heilaga í Ísrael og verði framkvæmd, svo að vér megum vita það!*“ Þetta næstsíðasta vers beinist sérstaklega að „*syndinni*“ sem einkennir hið kristna samkirkjulega bandalag sem skipulagt var af

páfakirkjunni í Rómönsku kirkjunni og sem Guð lýsir einmitt með „**vögnum**“ í Opinberunarbókinni 9:9: „*Þeir höfðu brynjur eins og járnbyrnjur, og vængjaþyturinn var eins og þyturinn af vögnum með mörgum hestum sem hlaupa til bardaga*.“ Þessir „**vagnar**“ eru tákn „**synda**“ kirknanna sem söfnuðust saman til að verja, réttlæta og að lokum leggja á vikulega hvíld sunnudagsins, sem Konstantínus I. rómverski keisarinn setti á fyrsta daginn frá árinu 321. „*Bardaginn*“ sem kallaður er fram mun sameina þá við endurkomu Krists og hann mun bera nafnið „*Harmagedón*“ í Opinberunarbókinni 16:16. Í vers 19 talar Guð um hæðnislegt og stolt viðhorf trúlausra trúarlegra eða veraldlegra óvina sinna, efasemdarmanna eða trúleysingja, sem opinberlega ögra honum.

5:21: „*Vei þeim, sem eru vitrir í eigin augum en skilningsríkir í eigin augum!*“ Guð er ekki að tala hér um þá sönnu vitsmuni sem hann veitir útvöldum sínum, heldur er hann að fordæma þá falsku vitsmuni sem óvinir hans eigna sér ranglega og réttlæta trúarlegar eða vísindalegar lygar.

5:22-23: „*Vei þeim sem eru hugrakkir í að drekka vín og hugrakkir í að blanda sterka drykki, sem réttlæta seka fyrir umbun og svipta saklausa réttindum!*“ Hér tekur Guð upp efni vers 11 og bætir við misgjörð ranglætisins sem mennskir dómstólar hafa beitt, spilltir af peningum. Hér er líkan Bandaríkjanna, þar sem meginreglan um greidda tryggingu gerir ríkum sekumönnum kleift að halda áfram að njóta frelsis síns, fyrirmynd þessa tegundar. En þetta síðasta dæmi finnur árið 2023 aðra fyrirmynd sem er enn ranglátari og spilltari en Ameríka Bandaríkjanna, sem hjálpar þeim hernaðarlega að ganga til liðs við NATO-herbúðirnar. Þetta er auðvitað Úkraína, þar sem stjórnleysislíkanið hefur náð hámarki misgjörðarinnar; sem leiðir til þess að Guð byggir á því orsakir falls vestrænna yfirráða. Og í þessu efni, þann 1. ágúst ²⁰²³, er Frakkland að flytja ríkisborgara sína frá Níger, þar sem ný stríðsvígvöllur mun opnast, Rússlandi til mikillar ánægju, sem bíður aðeins eftir þessari frávikningu til að ráðast á alla Evrópu.

Þekking okkar á Guði verður aldrei nægilega mikil, eins og Jesús sagði í Jóhannesi 17:3: „*Og þetta er hið eilífa líf að þekkja þig, hinn eina sanna Guð, og þann sem þú sendir, Jesú Krist*.“ Og til að uppgötva raunverulegt eðli Guðs verðum við að gera það með því að skoða alla Biblíuna, viðbrögð hans opinberuð í hverju tilviki og yfirlýsingar Jesú Krists eru ómetanlegar við að byggja upp þessa samsettu mynd af hinum ósýnilega Guði. Skilyrði blessana hans og bölvana hans eru opinberuð í þessu skyni.

Í Matteusi 23. kafla lýsir Jesús vei í átta versum yfir fræðimönnum og faríseum Gyðingabjóðarinnar. En þessar ávítur eiga fullkomlega við um trúarkennara kristinnar tíma, sem spillt var af arfleifð páfakirkjunnar, rómversk-kaþólskrar trúar; sem varðar þá í heild sinni, árið 2023. Hér eru þessi átta vers sem Jesús Kristur ávarpar þá. Ég minni ykkur á að Jesús boðar „*vei*“ þeim sem „*illt*“ fremur. Og viðmiðið sem Jesús vitnar í og sem gerir þessi skilaboð ævarandi er hugtakið „**hræsnarar**“, sem vísar til ótrúrra kennara sem eru óverðugir hlutverks síns eða þjónustu.

23:13: „*Vei yður, fræðimenn og farísear, hræsnarar! Þér læsið himnaríki fyrir mönnum. Sjálfir gangið þér ekki inn, né leyfið þeim, sem inn ætla að ganga.*“ Á dögum Jesú spáði þessi ásökun fyrir gyðingum afleiðingar þess, sem opinber

höfnun þeirra á Messíasarverkum hans myndi hafa í för með sér, fyrir þá og þá sem þeir kenndu. Á kristna tímanum endurtókst þessi galli með sömu höfnun á guðdómlegu ljósi af kaþólikkum á 12. ^{og 16.} öld, af mótmælendum á árunum 1843-1844 og af opinberri aðventisma á milli 1982 og 1991, þar til Kristur fordæmdi það opinberlega og „**spýtti**“ því upp“ árið 1994.

23:14: „*Vei yður, fræðimenn og farísear, **hræsnarar** ! Þér etið upp hús ekkna og flytjið langar bænir að yfirskini. Þess vegna munuð þér dæmdir harðar.*“ Jesús ávitar trúaða Gyðinga fyrir að notfæra sér veikleika „*ekkna*“ til að hagnast á því með því að „**eta upp hús þeirra**“, í blekkjandi yfirbragði falskrar guðrækni sem hann eignar „*löngum bænum*“. Viðvörðunin: „*Þér munuð dæmdir harðar*“ verður nefnd af Jakob í Jak 3:1. Orðatiltækið „eta upp hús“ þýðir að fara inn í og taka þessi hús í sínar hendur. Og við vitum að oft, eftir andlát eiginmanna sinna, leita ekkjur trúarlegs stuðnings og aðstoðar. Þannig gengu prestar kaþólskrar trúar inn í fjölskyldur og þröngvuðu skoðun sinni upp á Guð. Þeir fengu þannig áhrif í efri lögum vestrænna samfélaga og gerðu yfirráð páfakaþólskrar trúar áþreifanleg. Í öllum göfugum fjölskyldum átti staðbundinn prestur sæti við fjölskylduborðið. Og kennsla hans var staðallinn fyrir andlega næringu safnaðrar fjölskyldunnar. Þess vegna varar Jakobsbréfið 3:1 þá sem kenna í nafni hins sanna Guðs og segir: „*Bræður mínir, látið ekki marga yðar verða kennarar, því að þér vitið, að vér verðum dæmdir harðari.*“ Þessi viðvörðun fordæmir falskar kaþólskar kenningar, en einnig, frá 1843, kenningar sem gefnar eru af prestum mótmælendatrúarinnar og kenningar sem gefnar eru af opinberum aðventistum, frá 1994.

23:15: „*Vei yður, fræðimenn og farísear, **hræsnarar** ! Þér farið um haf og land til að eignast einn trúskipting, og þegar hann er orðinn það, gjörið þér hann tvöfalt verri helvítissyni en þér sjálfir.*“ Til að vera viðurkennd verður trúarbrögð að eiga sér fylgjendur og stöðugt auka fjölda fylgjenda sinna; þetta alla tíð. Gyðingar vissu þetta og gerðu það. En endirinn á þessu versí útskýrir hvernig í Opinberunarbókinni 3, hin blessaða útvalda frá 1873, „*Fíladelfía*“, endaði, aukunarvert, „*uppköstuð*“ af Jesú Kristi árið 1994, „*Laódíkeutímabilinu*“. Fylgjendurnir sem þjálfaðir voru eftir 1873, fram til 1994, urðu „**tvöfalt fleiri helvítissynir**“ en kennarar þeirra. Það er aðeins ein ástæða fyrir þessu: trúarleg „**hræsni**“ og óverðug, ótrú og yfirborðskennd þjónusta.

23:16: „*Vei yður, **blindir leiðtogar** ! Þér segið: „Sá sem sver við musteríð, það er laust, en sá sem sver við gullið í musterinu, hann er ábyrgur.““ Við skulum þegar taka eftir hugtakinu „*blindur*“ sem Jesús tengir opinberri aðventisma „*Laódíkeu*“ í Opinberunarbókinni 3:17. Þetta tilfelli af umsnúningi gilda einkennir stöðugt falskar trúarkenningar. Með því að forgangsraða „*gullinu*“ frekar en „*musterinu*“ afhjúpuðu trúaðir Gyðingar jarðneskt holdlegt eðli sitt, því þeir voru tengdir vanhelgum jarðneskum gildum og gæðum og tóku þannig upp veraldleg gildi sem heiðnir voru í heiðri. Þar að auki voru þeir ekki meðvitaðir um það, en „*gull*“ táknaði táknrænt fullkomna trú sem þeim skorti, eins og höfnun þeirra á Kristi staðfesti síðar. Á kristinni tíð erum við vitni að sams konar umsnúningi gilda. Fylgjendur kaþólskrar trúar vegsama kirkjuna með því að byggja glæsilegar, virðulegar kirkjur og dómkirkjur. Þeir hafa ekki skilið að útvaldi Krists er samkoma mannlegra anda sem Guð velur, **eingöngu** vegna þess*

að þeir sýna trúfesti við sannleika Biblíunnar sem opinberaður er með guðdómlegum vilja hans; vilja hins sanna og eina Guðs. Jarðneska skipulagið hefur ekkert gildi fyrir Guð í sjálfu sér. Það hefur aðeins gildi í augum hans þegar það sameinar fólk sem er honum trútt. Þannig fordæma ávítur hans, hver á fætur annarri, þessar jarðnesku kirkjur, hverja á fætur annarri. Þessi umsnúningur gilda leiðir til þess að menn „**kalla illt gott og gott illt**“.

23:23-24: „Vei yður, fræðimenn og farísear, **hræsnarar** ! Þér gjaldið tíund af myntu, dilli og kúmeni, en vanrækið það sem mikilvægast er í lögmálinu: réttlæti, miskunn og trú. Þetta ber yður að gjöra og hitt ekki ógjört.“ „**Þér blindir leiðtogar** ! Þér síðið mýfluguna frá og gleypið úlfaldann.“ Boðskapurinn er nógu skýr til að hver manneskja skilji hann, svo ég mun einfaldlega benda á að þetta varðar einnig nútíma kristna trúarbrögð, sem eru mjög tengd aukaatriðum, en fyrirlíta ótrúlega hinn heilaga hvíldardag Guðs, „**helgaðan frá sjöunda degi**“ frá upphafi jarðneskrar sköpunar og þema fjórða boðorðsins af tíu boðorðum Guðs, upphaflega grafið „á tvær steintöflur, með fingri Guðs.“ Frá ritun sinni vitnar Heilög Biblían um og minnir á þessa „**helgun**“ hins sanna hvíldardags, í 1. Mósebók 2:2-3 og 2. Mósebók 20:8 til 11. Á tímum Móse minnir Guð Hebrea aðeins á tilvist „**helgunar sjöunda dagsins**“ sem nær aftur til fyrsta laugardagsins eða „**sjöunda dagsins**“ vikunnar sem hann skapaði jarðneskt; tími þegar hvíldardagshald náði aðeins til Adams og Evu, fyrstu sem hlýddu á hann og stofnenda nútímamannkyns.

23:25: „Vei yður, fræðimenn og farísear, **hræsnarar** ! Þér hreinsið bikarinn og fatið að utan, en að innan eru þeir fullir af ofríki og óhófi.“ Vantrúaðir Gyðingar og kristnir menn gera sömu mistök að gefa aðeins ytra útlit hlutanna þýðingu. Með þessari hegðun vitna þeir um að þeir gefa enga þýðingu fyrir þá staðreynd að Guð getur rannsakað hugsanir þeirra og hugsanir. Verk þeirra sanna þannig að þeir trúa ekki raunverulega á tilvist hans og eru ánægðir með að vinna „starf“ sem trúarkennari sem fæðir þá og borgar þeim, sem þóknast þeim og hentar þeim. Og ef þeir trúa á tilvist hans, þá er sekt þeirra enn meiri, því þeir hegða sér eins og uppreisnargjarnir mótmælendur eins og djöfullinn gerði á undan þeim. Þeir sem hegða sér á þennan hátt eru fáfróðir um þá merkingu sem Guð gefur orðinu „trúarbrögð“ sem, með því að merkja að tengja, hefur þann eina tilgang að tengja við hann aðeins útvalda trúaða sína og engan annan mann.

23:27: „Vei yður, fræðimenn og farísear, **hræsnarar** ! Því að þér eruð eins og hvítkalkaðir gröfir, sem að utan virðast fagar, en að innan eru þær fullar af dauðra manna beinum og alls kyns óhreinleika.“ Þetta vers styrkir fyrra „vei“, sem vitnar um þá mikilvægi sem Jesús leggur á blekkingarþátt falskrar ásýndar. Og þessi kröfu er réttlætt með notkun þessarar meginreglu í spádóminum um „fimmtu lúðurinn“ sem þróaður er í Opinberunarbókinni 9:1 til 13. Jesús notar oft hugtakið „**eins og**“ og margfaldar samanburði sem byggja á táknum sem merking þeirra er skilgreind í ýmsum versum og bókum Heilagrar Biblíunnar. Ég man sérstaklega eftir þessum versum 7 til 9 þar sem hann fordæmir blekkingarásynni fallinna kristinna kirkna sem hafa verið sviptar náð hans, frá 1843 og 1994, og sem hann eignar fyrirætlanir, gjörðir og persónuleika „villidýra“: „Þessar engisprettur líktust hestum sem búnir voru til bardaga; á höfðum þeirra var eitthvað sem líktist krónum.“ eins og gull, og andlit þeirra voru **eins og**

andlit karla . Þeir höfðu hár **eins og hár kvenna** og tennur þeirra voru **eins og ljónstennur** . Þeir höfðu brynjur **eins og járnbyrnjur** og vængjahljóð þeirra var **eins og vagnhljóð** margra hesta sem hlaupa til bardaga. » Orðatiltækið „**járnbyrnja**“ , eins og Biblían túlkar, þýðir: **rómversk réttlæti** . Réttlætið hefur sem tákn „**brynjuna**“ í Efesusbréfinu 6:14: „**Standið því, gyrtir sannleika um lendar yðar og klæddir brynju réttlætisins**“ ; og „**járn**“ er tákn Rómar, frá Daníel 2:40: „**Fjórða ríkið mun koma, sterkt eins og járn** . Eins og járn brýtur og sundur molar allt, **eins og járneið** sundur molar allt.“

23:29-30: „**Vei yður, fræðimenn og farísear, hræsnarar ! Þér reisið grafir spámannanna og skreytið leiði réttláttra og segið: Ef vér hefðum lifað á dögum feðra vorra, hefðum vér ekki átt hlutdeild í úthellingu blóðs spámannanna með þeim.**“ Þér vitnið sjálfum yður, að þér eruð synir þeirra, sem drápu spámennina. **Fyllið mæli feðra yðar** . » Þessi ávítur, sem Jesús beinir til Gyðinga, var enn ekki skilin af þeim, sem heyrðu hann tala. Því með því að segja „**Fyllið mæli feðra yðar**“ var Jesús að vísa til dauða, sem þeir myndu brátt gefa honum, fyrir hlutlausa hönd Rómverja. Reyndar lýsir Jesús í þessu versí stöðugri hegðun falskra kristinna trúarbragða, sem opinberlega vísa til Guðs og biblíulegra opinberana hans, en í raun andmæla þeim og stangast á við þær. Aðventismi er enn fyrirmynd sinnar tegundar, þar sem opinberlega var nafn frú Ellen Gould-White, verk hennar og verk, sem hún erfði frá aðventistabrautryðjendum árið 1873, enn heiðrað, yfirborðslega, en opinberlega, af aðventistastofnuninni árið 1991, árið sem ég færði henni guðlegt spádómsljós, sem sendiboði Drottins beið eftir, vonaðist eftir og spáði fyrir um. En þessi stofnun, sem afhjúpaði dapurlegt andlegt ástand sitt, hafnaði þessu ljósi og rak mig úr aðild sinni. Og þannig, eftir að Gyðingar höfnuðu ljósi Krists, endurnýjaði það einnig hegðun alheims mótmælendatrúar, sem Jesús fordæmdi og yfirgaf, fyrir fyrirlitningu sína á boðskap aðventista sem kynntur var á milli 1831 og 1844.

Með því að leggja áherslu á orðið „**hræsnari**“ fordæmdi Jesús hversu auðveldlega menn geta blekkt hver annan með uppgerð og dularfullum hugmyndum, því þeir geta ekki, eins og hann, skilið hugsanir náunga sinna. Og þessi dularfulli hugmynd hefur varðað Rómarkirkjuna frá því að hún snerist til Krists, sem var studd af trúfrelsi sem Konstantínus I keisari veitti ^{árið} 313. Í Dan 8:24-25 opinberar andinn um rómversk-kaþólsku kirkjuna að „**máttur hennar**“ sé vegna „**árangurs vélabragða hennar**“. Æfandi kaþólskir og allir þeir sem viðurkenna trúarlegt vald hennar, trúaðir eða vantrúaðir, eru allir fórnarlömb mesta trúarsvika mannkynssögunnar. Og allir þeir sem gera bandalag við hana með því að ganga inn í samkirkjulegt bandalag hennar, mótmælendagreinarnar og að lokum, árið 1995, aðventistarnir, eru einnig fórnarlömb lyga hennar og munu þurfa að deila þeirri refsingu sem Guð býr henni í réttlátum dómi sínum sem opinberaðist útvöldum sínum í spádómum sínum um tvo heilaga sáttmála. Maður getur ímyndað sér hversu óþægilegt viðmælendur Jesú hljóta að hafa verið þegar þeir áttuðu sig á því að sá sem talaði við þá var einnig fær um að lesa huldu hugsanir þeirra. Því það var með því að skrifa einstaklingsbundnar syndir þeirra á jörðina að Jesús gat verndað hina framhjáhaldskonu og bjargað henni frá grýtingu sem hræsnisfullu Gyðingar sem ásökuðu hann vildu láta hana fá. Skömmfullir og ruglaðir, hver á fætur öðrum, hurfu þeir og hurfu. Í dag, í allri sinni guðdómleika,

rannsakar Jesús enn stöðugt allar mannlegar hugsanir og þekkir þær jafnvel áður en þær myndast í huga okkar, þar sem hann hefur vitað, frá upphafi sköpunar, hverjir hans útvöldu verða, nöfn þeirra og persónuleika. Enginn, hvorki engill né maður, getur sloppið við stjórn hans, skilvirkari og fullkomnari en öflugasti skanni sem mannleg tækni hefur fundið upp og fullkomnað.

„**Hræsnin**“ sem Jesús fordæmdi varðar ekki aðeins trúarleg málefni, því hún gegnir stóru hlutverki í stjórnámálum og alþjóðasamskiptum. Og í þessu efni veldur samhengi stríðsins sem er að taka við sér í heiminum okkar því að grímur „**hræsnisfullra**“ samskipta, sem viðhaldið er vegna óhreinna áhugamála af öllu tagi, falla niður. Stríðstímar sýna hin sönnu vináttubönd og sameiginlega skoðun. Það er hagstæð stund þegar hula „**hræsninnar**“ er svipt og afhjúpar sanna vini og sanna óvini. Og ég nýti mér þetta efni til að minna fólk á þetta því það er aðeins í þessu samhengi sem þetta er augljóst, en lönd og þjóðir eiga enga vini, aðeins keppinauta. Þess vegna hef ég oft gagnrýnt mannúðlega hegðun franska stjórnámálamanna, sem leiðir til þess að þeir aðstoða fjárhagslega fólk sem, þegar það hefur alist upp og auðgast, verður keppinautar frönsku þjóðarinnar, og stundum jafnvel andstæðingar þeirra og óvinir. Og þetta varðar nú þegar Sameinuðu Evrópu, en sameinaða hversu lengi? Þangað til þetta „**hræsnisfulla**“ viðskiptasamband, upphaflega byggt á „sameiginlegum markaði“ sex landa, brotnar upp og tvístrast í fjóra himinvinda. Ég mun aldrei nægilega lýsa því hversu mikil þessi stofnun Evrópusambandsins hefur verið bölvun fyrir land mitt, Frakkland, með því að taka frá því raunverulegt sjálfstæði. Og það versta gerðist með upptöku evrópska gjaldmiðilsins „evrunnar“ sem hefur aðeins „hamingjusöm“ þá glæpamenn sem tókst að koma henni á. Því smáfrónski neytandinn borgar í dag 1 evru fyrir vörur sem hann áður borgaði 1 franka; nema hvað að verðmæti evrunnar er næstum 7 sinnum hærra en gamli franski frankinn. Sem þýðir að með þessari breytingu yfir í evruna hefur verið á framfærslu í dag hækkað um meira en 600%. Þeir sem hirtu hagnaðinn, bankamenn, hluthafar og aðrir gróðagróðarar, hafa framkvæmt „aldarrán“ á kostnað venjulegs fólks. En þetta hefur vakið reiði hins réttláta og góða Guðs sem fordæmir „**hræsni**“ og verðskulduð refsing kemur til að refsa og tortíma hinum seku og fórnarlömbum þeirra, langt frá því að vera saklaus, því þeir eru erfingjar hinnar dauðlegu frumsyndar, sem við bætast persónulegar syndir sem þeir fremja og sem þeir telja sig geta framið, með fullkomnu refsileysi.

Menn syndga einnig gegn Guði án þess að vera meðvitaðir um það. Því þeir eru ekki meðvitaðir um að Guð dæmir, í hugsunum þeirra, forgangsroðun þeirra á dómgreind sinni yfir hlutum og viðfangsefnum. Hann veit fullkomlega hvað hugur þeirra leitar að og forgangsraðar. Og á Vesturlöndum, sérstaklega í hugmynd sinni um „**illsku**“, forgangsraða þeir „**illsku**“ sem er gert við manninn, en það sem er gert við Guð, í eigin persónu, á skilið forgang, vegna þess að mannkynið á líf sitt honum og náttúrunni sem umlykur það að þakka. Hann skapaði allar lífsform og efnislega hluti. Og þessi ástæða ein gefur honum, í fullri réttlæti, algeran forgang í öllu. Þegar menn viðurkenna ekki þennan forgang, verður Guð pirraður og telur þessa perring vera synd sem drýgð er gegn honum, og að dómi hans krefst þessi synd dauða hinna seku, vegna þess að tilvist þeirra er óhentug og ósamrýmanleg þeim lífsstaðli sem hann vill lengja um eilífd. Menn

hafa gefið sér réttindi yfir jarðnesku lífi sem blekkja þá, vegna þess að þeir hafa engin réttindi. Þeir ganga inn í lífið sem Guð skapaði eins og gestur sem gengur framhjá og hverfur. Og tími þeirra á jörðinni býður þeim einfaldlega og eingöngu upp á tækifæri til að meta líf skjörin sem Guð hefur lagt til og að vera valdir af honum til að eiga hlutdeild í eilífu lífi, eða að hverfa endanlega eftir síðasta dóm, ef þeir meta ekki þetta tilboð, hunsa það eða mótmæla því.

Guð ráðfærir sig ekki aðeins við hugsanir manna heldur setur einnig ákvarðanir sínar í þær til að framkvæma áætlanir sínar, sem tryggir honum öruggan sigur yfir öllum óvinum sínum. Í Opinberunarbókinni 6:2 er Jesú lýst sem þeim sem „**farið hefur út sigrandi og til að sigra**“ .“ Því er lokasigur hans ótvíræður; það er aðeins tímaspursmál, sem nú er áætlaður innan við sjö ár.

gildum „**góðs og ills**“ er uppspretta velgengni freistinga páfastjórnarinnar í Róm. Þar sem hún ofsækir ekki lengur, eftir að hafa misst stuðning konungsveldisins, tælir kaþólska trúin mannfjöldann með mannúðlegri ásýnd sinni sem byggir á góðverkum trúarsystra og bræðra, nunna og kapúsína. Því með því að forgangsraða manninum fram yfir Guð, þóknast hún venjulegum mönnum, jafnvel syndurum. Að vera viðurkenndur sem þjónn Guðs, hin ásýndin, kirkjuleg og trúarleg helgisíðir, er nóg til að blekkja. En þessi tvíhliða freisting varðar hana ekki eina, því hún er einkenni allra falskra eingyðistrúarbragða. Þó að Guð, samkvæmt Opinberunarbókinni 4:1, tákni fullkomna hreinleika sinna eilífu himnesku útvöldu sem opinberast í „**Kristi**“ með tákni „**kristallsins**“, fullkomnun gegnsæis, í algjörrri andstæðu, táknar hann í Opinberunarbókinni 6:12 og 12:1 herbúðir trúarmyrkurs, kaþólska frá alltaf og mótmælenda frá 1843, með tákni „**tunglsins**“. Leynardómurinn sem bakhlið þess ber, sem er falin og ósýnileg, gerir það að fullkomnu tákni til að lýsa tvöfaldri persónu sem blekkir með útliti sínu. Þessi tegund boðskapar er stöðug hvar sem Guð beinist að fólkskum trúarbrögðum, og notkun hugtaksins „**sem**“ lýsir þessari meginreglu í Opinberunarbókinni 9, en ekki aðeins því í spádómum réttlætir stöðug notkun tákna einnig samanburð tákna og raunverulegra vera sem um ræðir í hverjum boðskap, þar á meðal þeim sem varða Jesú eða hans útvöldu. Á sama hátt er þessi tvöfaldi persónuleiki, sem eignuð er mótmælendatrúarbrögðunum, þýddur í Opinberunarbókinni 3:1 sem: „*Ég veit að þú virðist vera lifandi og þú ert dauður*“; sem þýðir: útlit: „*þú virðist vera lifandi*“; veruleiki: „*og þú ert dauður*“ .“ Þegar þetta er skilið er eftir að vita orsök þessa guðdómlega dóms: svarið er í væntanlegri guðdómlegri ákvörðun Daníels 8:14; og í allri spámannlegri opinberun sem hefur verið fyrirlitin og hunsuð af þessum mótmælendatrúarbrögðum, síðan hún var opinberlega kynnt vorið 1843 af William Miller, bandarískum bændapredíkara.

Guð hefur svar tilbúið fyrir þá sem fremja „**illt**“: hann lætur „**illt**“ falla aftur á höfuð þeirra. Og í þessu efni upplifir Frakkland það í þessari viku, síðan það, ásamt Evrópu, bannaði útsendingar rússneskra sjónvarpsstöðva, „RT og Sputnik“, sem hluta af viðskiptaþvingunum gegn Rússlandi, en nú kemur búmerangið aftur til að ásækja það með ákvörðun uppreisnarmanna í Níger um að banna útsendingar frönsku sjónvarpsstöðvanna „France 24 og RFI“ í sínu landi. Þetta er gert til að koma í veg fyrir, í báðum tilvikum, þjóðaráróður. Það er því undarlegt og þversagnakennt að sjá frönsku ríkisstjórnina hrópa hneyksli eftir það

sem hún sjálf gerði varðandi Rússland. Gamalt franskt málteki segir: „Sá sem spýtir í loftið, það dettur á nefið á honum.“ Þetta var mjög viturlegt af hálfu afkomenda Galla sem óttuðust að himinn myndi falla á höfuð þeirra. Gallar árið 2023 hafa greinilega ekki lengur þessa visku. Að þessu sinni eru vináttu-, hernaðar-, öryggis- og viðskiptasambönd Frakklands og Níger endanlega rofin: Sendiherrar Níger í Frakklandi, Bandaríkjunum og Nígeríu eru reknir. „*Konungur Suðursins*“ er að styrkja andstöðu sína við Vesturlönd. Átök á afrískri grundu eru nú möguleg, þar sem afrísk lönd sem eru hlynnt Vesturlöndum standa uppi gegn þeim sem eru óvinveitt þeim, eins og Níger, Malí, Búrkína Fasó og Gíneu, í bili. En þversögnin í Frakklandi endar ekki þar. Frammi fyrir ákvörðun nígerískra uppreisnarmanna um að brjóta öryggissamninga sem gerðir voru við Frakkland, fullyrðir franska ríkisstjórnin að aðeins lögmæt fulltrúi nígerískra manna geti brotið þessa samninga eða ekki. Hvað varð um Maidan-uppreisnarmennina í Úkraínu? Hvar var lögmæti þeirra til að vera viðurkenndir og studdir í mótspyrnu sinni gegn rússneskri árás? Forsetinn sem var steypt af stóli í þessari uppreisn var rússneskur og löglega kjörinn. Óréttlæti Vesturlanda birtist í þessum endurteknu þversögnum tvískinnungsins. Og Guð réttlætisins hefur ánægju af því að gera þetta augljósa óréttlæti Vesturlanda augljóst.

Í ljósi þessa verður trúin á að Guð breytist í raun og veru ómissandi lykill að því að stefna nær honum og að lokum erfa hjálpræðið sem boðið er upp á í nafni Jesú Krists.

Jarðartími: forritaður dauði

Við erum svo vön viðmiðum jarðnesks lífs okkar að við tökum ekki eftir óeðlileika þess. Samt sem áður sýnir öll sköpunarsagan, sem skráð er í 1. Mósebók 1, þessa óeðlileika, sem er meginregla dauðans. Frá sköpun hans, fyrsta hliðstæða hans, himneskur engill eða himneskur sendiboði, eins og hugtakið af grískum uppruna þýðir: „aggelos“. Eins og ég hef oft sagt, naut himneskt líf tímabundið góðs af ódauðleikanum sem Guð gaf, sem sjálfur er eilífur og því ódauðlegur.

Þvert á móti ber jarðnesk sköpun hans mynd dauðans frá fyrsta degi sem Guð skapaði jörðina úr vatni. Ef vatn reynist mannum lífsnauðsynlegt mun það bera með sér, ólíkt loftinu sem hann mun anda að sér, drekkja honum og drepa hann með því að komast inn í lungu hans. Dauðinn er því greinilega gefinn í skyn í guðdómlegu verki fyrsta dagsins. Og þessi dauði verður „*laun syndarinnar*“, í samræmi við það sem Rómverjabréfið 6:23 segir. Á þessum fyrsta degi skapaði Guð tvær andstæðar meginreglur: „*ljós og myrkur*“. „*Ljósið*“ kom englunum þegar til góða og nýjungin sem Guð færir jörðinni er algjör andstæða þess sem hann kallar „*myrkur*“ til að tákna illsku, það er að segja „*synd og laun hennar, dauði*“. Frá þessum degi munu tákn andstæðra andstæðna margfaldast: hafið og jörðin; líf á sjó og líf á jörðinni; himinn og jörð; kuldi og hiti.

Að lokum, á fjórða degi, skapar Guð stjörnur himinsins okkar, staðsettar í víðáttu jarðneskrar víddar okkar, og þetta eingöngu í þeim tilgangi að „*marka*

tíma og tímabil “. Þessi guðdómlega aðgerð gefur til kynna að „**tíminn**“ sem verður merktur af vitnisburði stjarnanna verði fastur og takmarkaður við ákveðinn fjölda ára. Þar sem Guð hefur komið á fót sjö daga vikunni getum við skilið að þessi „**tími**“ yrði takmarkaður við sjö þúsund ár. Við verðum þegar að taka eftir því hversu mikil nýjung birtist í takmarkaðan „**tíma**“ sérstaklega fyrir íbúa himinsins, englana sem líf þeirra er sannarlega ótakmarkað hvað varðar englana sem hafa verið trúfastir Guði. Og þar munu orðin sem illar vættir töluðu og Jesús vill reka út úr hugum tveggja haldinna manna leyfa okkur að skilja að illu englarnir sem tengjast Satan og uppreisnargjarnri örlögum hans hafa verið varaðir af Guði við endanlegan dauða sinn; því þeir segja við hann í Matteusi 8:29: „*Og sjá, þeir hrópuðu: „Hvað höfum við saman við þig að sælda, sonur Guðs? Ert þú kominn hingað til að kvelja okkur fyrir tímann?”*“ „Jesús kallar þá fram í lok fjórðu árþúsundar, sem kemur þeim vafalaust á óvart, því þeir vissu að Guð gæfi þeim sjö þúsund ár áður en hann eyðilagði þá, eða að minnsta kosti sex þúsund ár sem samsvara þeim tíma sem hann valdi jarðneska útvöldu. Illarnir vissu að Guð myndi að lokum eyða þeim, en þeir voru ómeðvitaðir um björgunaráætlunina sem byggðist á sjálfviljugri fórn Jesú. Við skulum taka eftir því að þótt menn sýni oft vantrú á Jesú Krist og hjálpræðistilboð hans, ólíkt þeim, þá þekkja illu englarnir hann sem „**son Guðs**“. Þeir eru auðmjúkir og biðja til hans vegna þess að þeir geta ekki staðist hann. Og þeir yfirgefa mennina tvo og fara inn í svínahjörð sem þeir kasta í sjóinn. Í hefnd vonast þeir að á þennan hátt, að minnsta kosti, takist að vekja reiði og hatur eiganda síns og annarra ræktenda á staðnum þar sem atburðirnir eiga sér stað.“

Í mannlegri ásýnd hans lá guðdómleg almætti sem Jesús notaði sjaldan, oftast til að reka út illa anda, reisa upp dauða eða láta storm lægja samstundis. En þar sem hann kom einu sinni til jarðar til að frelsa sína útvöldu með dauða sínum, var guðdómlegur kraftur hans dulbúinn og ósýnilegur vantrúuðum mönnum hans.

„**Tíminn**“ er í lífi mannanna ákvarðandi þáttur því á meðan á takmarkaðri tilvist þeirra stendur vekur Guð athygli sinna útvöldu að sér. Hann starfar með opinberum athöfnum sem vitna um útbreidda vantrú alls mannkyns, óháð því hvaða lönd standa fyrir því. Og varðandi þessa vantrú vil ég minna ykkur á að „að trúa á Guð“ þýðir ekki „að trúa á Guð“. Reyndar gefur „að trúa á“ til kynna trú á tilvist Guðs. En hann veit að sannanir fyrir tilvist hans eru gefnar þeim og að viðfangsefnið er ekki lengur raunveruleg trú á tilvist hans. Því að „að trúa á Jesú Krist“ þýðir að trúa því að Guð birtist í formi Jesú Krists og að syndugur maður verði því að setja allt sitt traust „á hann“. Greinin „í“ vísar til ytri skoðunar sem helst utan við, en hugtakið „í“ skilgreinir traust hinna útvöldu sem ganga „inn í“ persónu Jesú Krists sem þeir endurskapa sig í, í hans mynd.

Í Dan 5 finnum við vitnisburð um guðlegt kraftaverk þar sem Guð tilkynnti Beltsasar konungi Babýlon, barnabarni Nebúkadnesars konungs, að ævi hans væri að ljúka. Dularfull hönd skrifaði undir augum hans á vegg orðin „taldi, taldi, vó, skipt“ eða á Kaldeu, „mene, mene, tekkel, ufarsin“. Daníel skildi þá skilaboðin og opinberaði þau konunginum. Guð ákvað valdatíma hans með upphafi og endi: „taldi, taldi“. Á þeim degi átti hann að deyjja samkvæmt réttlátum dómi Guðs: „vó“. Konungsætt hans átti að ljúka með dauða hans og ríkið, sem erft var frá Nebúkadnesar konungi, átti að fara undir yfirráð Meda og Persa: „skipt“. Reynsla

Þessa vantrúaða konungs ein og sér sýnir fram á það hjá öllu vantrúaða mannkyni. Þessi sonur Nabóníðusars, sonur Nebúkadnesars konungs í beinni, þekkti afa sinn og trúarreynslu hans sem hafði leitt hann til að snúast til hans og í honum. Hann hafði uppgötvað í sjálfum sér raunverulegan veikleika valdamesta manns jarðar á þeim tíma, og breyting hans á hegðun var sterkasta vitnisburðurinn sem hann gat gefið Guði, auk trúaryfirlýsinga hans sem Dan 4:37 miðlar okkur: „ *Nú lofa, vegsama og vegsama ég, Nebúkadnesar, konung himnanna, sem öll verk hans eru sönn og vegir hans réttlátir, og hann getur auðmýkt þá sem ganga í drambsemi.* “ Í dag er þessum vitnisburði algerlega hunsað, og hinir dramblátu ganga í drambsemi, og endir þeirra verður ekki eins ánægjulegur og endir Nebúkadnesars konungs sem gekk inn í helgidóm hinna réttlátu.

Tíminn er mikilvægur þáttur mannlegs lífs, hann varir eins og tímaglas sem rennur og sandkornin eru föst í hverju sinni, og endar alltaf þegar tímaglasið er tómt. Þegar aðstæður eru erfiðar og sársaukafullar virðist tíminn langur en í samhengi gleði og hamingju virðist hann hins vegar mjög stuttur. Hins vegar hylur þessar tilfinningar veruleikann, því eins og úr okkar, vekjaraklukkur og tímamælir bera vitni um, rennur tíminn af fullkominni reglufestu.

Í Daníel 7:25 segir Guð okkur fyrir milligöngu spámanns síns: „ *Hann mun tala orð gegn Hinum hæsta og kúga heilögu Hins hæsta og ætla sér að breyta tímum og lögum. Hinir heilögu munu gefnir verða í hendur hans um tíma , tíma og hálfan tíma .* “ Guð eignar þessar gjörðir rómversk-kaþólsku páfastjórninni. Takið eftir að í þessu versí er Guð að beina athygli okkar að orðinu „ **tími** “. Í táknfræðinni sem kemur fram í 4. Mósebók 14:34: „ *Eins og þér hafið kannað landið í fjörutíu daga, svo munuð þér bera misgjörðir yðar í fjörutíu ár, eitt ár fyrir hvern dag , og þér munuð vita hvernig það er að vera sviptur nærveru minni .* “ Guð flytur hér tvö skilaboð: sá fyrri opinberar kóða sem hann mun nota í spádómsgögnum sínum þar sem dagur táknar raunverulegt ár en einnig öfugt, raunverulegt ár getur táknað dag. Seinni skilaboðin eru mjög áhugaverð vegna þess að við sjáum að þessir spáðu tímar ná yfir bölvunartíma þar sem fólk Guðs er svipt nærveru hans. Þannig eru 1260 árin í Dan 7:25 og 2300 árin í Dan 8:14 á kristna tímum ár sem einkennast af bölvun Guðs. Og orsök þessarar bölvunar kemur fram í þessu versí í Dan 7:25: „ *hann mun hugsa sér að breyta tímum og lögmáli .* “ Við höfum séð þá mikilvægi sem Guð gefur skipulagi sínu á þeim tíma sem hann gefur jarðneskri sköpun sinni. Hins vegar snýr breyting hvíldardagsins, sem byggst fyrsta deginum, við þeirri áætlun sem Guð spáði. Því að endirinn á alheimssýningunni sem jörðin verður að sýna verður að koma í lok sjöundu árþúsundsins, því áttunda verður ekki fyrir uppreisnarmennina sem verða tortímdir á degi hins síðasta dóms. Ennfremur, í þessu versí, vísar hugtakið lögmál ekki aðeins til lögmáls tíu boðorða Guðs, heldur alls lögmáls Móse, sem varðar fimm bækur sem skrifaðar voru undir fyrirmælum Guðs af Móse. Árið 321 er afneitun hvíldardagsins aðeins afleiðing af þeirri fyrirlitningu sem sýnd var fyrir öllu þessu Mósélögmáli, því í þeirri mynd sem hún var sett árið 538 heldur kaþólska trúin í öllum heiðnum helgisíðum upprunalegu heiðnu myndar sinnar. „Sólardagurinn“ sem Konstantínus keisari elskaði er enn viðfangsefni vígslu falskrar kristinnar trúar sem kallast kaþólska og mótmælendatrúar sem Guð hefur hafnað frá 1843. Sú heiður sem veittur er fyrsta deginum snýr við og fjarlægir frá

sjöunda deginum helgunina sem Guð eignaði honum frá sköpun jarðar okkar. Það er hans heiður og dýrð að vera skapari þessarar jarðar og lífanna sem hún ber með sér sem þannig er tekin frá Guði. Við getum því skilið hvers vegna hann krefst þess að dýrð hans verði veitt honum aftur í boðskap sínum sem eignaður er fyrsta englinum af þremur í Opinberunarbókinni 14:7 til 10. En annar engill kemur á undan þeim í versí 6: „*Og ég sá annan engil fljúga um miðjan himininn og haldandi eilífum fagnaðarerindum til að prédika þeim sem á jörðinni búa og öllum þjóðum og kynkvíslum og tungum og lýðum.*“ Hlutverk þessa fyrsta engils staðfestir ferlið sem fylgir endurreisn trúarlegra sanninda sem hafa verið yfirgefin frá árinu 313. Því þetta „*eilífa fagnaðarerindi*“ táknar hjálpræðisáætlunina sem Guð hefur hugsað. Það var opinberað mönnum með „Móselögmáli“ sem falskri kristni hafði fyrirliðið frá árinu 313, sem einkenndist af djöfullegri freistingu trúfrelsis sem Konstantínus I keisari veitti. Eftir hann, í versí 7, flytur fyrsti engillinn boðskap sinn sem fordæmir þá reiði sem skapara Guði hefur verið beitt, sem krefst þess að endurheimta dýrð sína sem óréttlátlega var tekin frá honum: „*Hann sagði hárri röddu: Óttist Guð og gefið honum dýrð, því að komin er stund dóms hans, og tilbiðjið hann, sem skapaði himininn og jörðina, hafið og uppsprettur vatnanna.*“ Það er vorið 1843 sem markar jafnframt kröfuna um hvíld hins sanna sjöunda dags; sem endurheimtir skapara Guði glataða dýrð hans, en einnig fordæmingu hans á kristninni sem lengir guðdómlega tilbeiðslu hans á þessum fyrsta degi sem var spilltur af heiðinni tilbeiðslu sólguðsins.

Með upphaflegri helgun hvíldardagsins opinberaði Guð mönnunum sjö þúsund ára áætlunina sem var ætlað jarðneskri sýnikennslu hans. Og frá reynslu Móse vitum við að Guð refsar fyrir afbökun jarðneskrar hjálpræðisáætlunar sinnar sem einnig opinberast, spámannlega, í frásögn hans af sköpun heimsins, í 1. Mósebók 1 og 2. Blekkir kristnir menn eru langt frá því að ímynda sér að fordæming þeirra muni hvíla á fyrirlitningu þeirra gagnvart „*Móselögmálinu*“, og samt er það í raun fyrirlitning þeirra á kenningu gamla sáttmálans sem mun valda eilífu tapi þeirra. Sönnunin hvílir á kröfu hans um virðingu fyrir heilögum degi sínum sem stofnaður var síðan 1843 og 1844 samkvæmt Dan 8:14, kröfu sem mun mynda grundvallarþátt síðustu alheims trúarprófunar hans, sem mun enda með endurkomu hins dýrlega guðdómlega Krists vorið 2030.

Óhlýðni Adams og Evu ber enn afleiðingar sínar, sem gerðar eru sýnilegar með dauðanum, sem stytir „*tíma*“ mannlegs lífs á jörðinni þar til heimsendir lýkur. En þessi guðdómlegi boðskapur hefur ekki verið skilinn eins og hann hefði átt að vera. Mannkynið, sem er annars hugar frá biblíulegri kenningu Guðs, gefur enga merkingu þessum svokallaða náttúrulega dauða sem lendir á því. Það eru alvarlegar afleiðingar blindu þess sem gerir það verðugt að þjáast „*annar dauða*“ og sviptir það eilífa lífi sem Jesús Kristur býður upp á, með sjálfviljugri friðþægingarfórn sinni.

Trúarmálið er svo mikilvægt að það krefst þess að hinir útvöldu, auk lögmætrar hlýðni, algjörar og djúpstæðrar vígslu við Guð. Þetta er eini möguleikinn á að öðlast frá honum þá útvöldu sem hann þráir og sækist eftir. Með mjög yfirborðskenndri hegðun sinni reiðir falsktrúarbrögð skapara Guð, sem öfundar dýrð hans og þann heiður sem hann á skilið að öðlast frá öllum sköpunum sínum sem allar skulda honum, án undantekninga, fyrstu mynd tilvistar sinnar.

Fyrir nútímamanninn er tími peningar og þetta hugtak sýnir hversu langt leið þeirra hefur villst frá Guði, því tíminn sem Guð gefur er fyrst og fremst rétturinn til að lifa og njóta þessa lífs til að læra að þekkja hann, elska hann og þjóna honum, ekki aðeins á núverandi jarðneskum tíma heldur um alla eilífð sem hann mun gefa útvöldum sínum við dýrlega endurkomu Jesú Krists. „ **Tími** “ er því boð um guðlega náð sem mun enda árið 2029.

Með því að gefa orðinu tími merkingu raunverulegs árs í Dan 4:16 tengir Guð það við hugmyndina um hringrás sem endurskapar sig: „ *Mannshjarta hans verður tekið frá honum og dýrshjarta verður gefið honum, og sjö tíðir munu yfir hann líða.* “ Þessi hringrás, tekin sem mælikvarði, er lúmskt sólin sem djöfullinn notar til að æsa og pirra Guð, andstæðing sinn og dómara. Og valið að kynna í Dan 7:25 tímalengdina 1260 ár í formi „ *tíma, tíðir og hálfan tíma* “ fordæmir hlutverk sóldýrkunar rómversk-kaþólsku páfastjórnarinnar sem ræður ríkjum á öllum þessum spáða tíma . Af sömu ástæðu tilnefnir hann í Dan 8:14 „ **2300** “ raunveruleg ár sem vitnað er í með orðasambandinu „ **kvöld-morgun** “ sem tilnefnir allan hringrás 24 tíma sólarhringsins í sjö sköpunardögum; „ **tími** “ þegar hvíldin á „ **sjöunda degi** “ var upphaflega „ **helguð af Guði** “; hvíldardagshvíldin á „ **sjöunda degi** “ er því miðað við og tilnefnd með hinni spáðu guðlegu tilskipun. Og miðað við „ **voríð** “ ársins 458, í Esrabók 7:7, er þessi tími tengdur friðþægingardauða Krists sem framkvæmdur var á „ **vorinu** “ ársins 30, samkvæmt Dan 9:27, síðan endurreisn hvíldardagsins á „ **vorinu** “ 1843, dagsetningu loka „kvöldsmorgunsins **klukkan 23:00** “ í Dan 8:14, og tvö þúsund árum síðar, dýrðlegri endurkomu hans á „ **vorinu** “ 2030. Sex þúsund árin útvalningar hinna útvöldu munu hafa hafist með „ **vor** “, hugtaki sem þýðir „ **fyrsta skiptið** “, „ **fyrsta** “ sköpunarverksins, og þau munu enda við upphaf „ **síðasta** “ sem mun einkennast af íhlutun hins réttláta og góða Guðs, fyrir sína útvöldu, en ógnvekjandi og eyðileggjandi, fyrir alla óvini sína.

Mannleg mistök varðandi tíma hafa verið stöðug orsök þess að skaparinn Guð hefur rofið sáttmála sína við menn og kristnar kirkjur. Fyrst á listanum gerði gyðingaþjóðin þau mistök að misskilja þennan spádóm í Jesaja 61:1-2 þar sem andinn tilkynnir tilgang tveggja jarðneskra íhlutunar Messíasar Jesú Krists: „ *Andi Drottins Jahve er yfir mér, því að Jahve hefur smurt mig til að boða hógværum gleðilegan boðskap. Hann hefur sent mig til að græða hina hjartasáru, til að boða herteknum frelsi og fjötruðum frelsi, til að boða náðarár Jahve og hefndardag Guðs vors, til að hugga alla syrgjendum.* “ **Að gefa** syrgjendum í Síon skróða í stað ösku, gleðiolú í stað sorgar, lofgjörðarklæði í stað dapurlegs anda, svo að þeir verði kallaðir réttlætis tré, gróðursetning Jahve, til dýrðar .

Af öllu þessu sem Guð hafði boðað, geymdu Gyðingarnir og klerkar þeirra aðeins tilkynninguna um hefndardaginn sem spáð var fyrir í versí 2. Þeir gerðu þannig mistök varðandi „ **túmann** “ sem Guð hafði spáð fyrir um. Og þess vegna hætti Jesús lestri sínum, þegar hann las þennan texta í samkunduhúsinu í Nasaret, eftir að hafa vitnað í „náðarárið“ sem kemur á undan „hefndardeginum“ í þessu versí 2. Hann vakti þannig upp fyrsta morðhatrið meðal Gyðinga sem höfðu með þessari hegðun þeirri röð dagskrárinnar sem Guð hafði ákveðið. Jesús staðfesti síðar þennan lærdóm með því að bölvu fíkjutré sem hann bölvaði vegna ófrjósemi þess þegar það var ekki á tíma til að bera ávöxt. Hann lýsti á þennan

hátt ruglingi Gyðinga varðandi tímana sem Guð hafði ákveðið, sem myndi verða orsök þjóðernisbölvunar þeirra. Og þessi mjög lúmska boðskapur er af gríðarlegri þýðingu, því öll bandalög sem Guð hefur rofið verða rofin vegna mistaka sem gerð eru varðandi „**tíma**“ þess sem spáð er fyrir um, og bera þannig, eins og fíkjutréd hjá Gyðingum, bölvunina um að þorna, ímynd andlegs dauða og „**annars dauða**“ sem tortímir lífi hinna seku endanlega á „**tíma**“ síðasta dómsins.

Við snúum okkur að rómversk-kaþólskri trú, sem hefur aldrei gengið inn í heilaga sáttmála Guðs frá upphafi og mun aldrei ganga inn í hann, eftir að Gyðingar gerðu mótmælendur sömu mistök árið 1843. Samkvæmt Dan 8:14 var vorið á þessum degi upphaf fyrstu prófrauna aðventista trúar. „**Tíminn**“ var þá sannarlega umdeildur, þar sem þessi dagsetning 1843 var byggð á tölulegum gögnum sem kynnt voru í spádómum Biblíunnar. Til að staðfesta þessa bölvun færði Guð þessa föllnu mótmælendatrú inn í alkirkjubandalagið sem kaþólska trúin skipulagði, með tímanum. Sjöunda dags aðventista trúin, blessuð fyrir trú sína, birtist í Bandaríkjunum árið 1863, eftir tvö trúarpróf aðventista árið 1843 og 1844. Guð spáði í Dan 12:12 upphaflegu blessun sína sem hann setti á árið 1873, „**tímann**“ þegar hún tók á sig alhliða mynd á þeim tíma sem kallaður er „**Fíladelphia**“ eins og spáð er í Opinberunarbókinni 3:7. Því miður, 150 árum eftir 1844, árið 1994, á „**Laódíkeutímanum**“ eins og lýst er í Opinberunarbókinni 3:14, endurtók opinber aðventismi mótmælendagallann sem felst í þessum degi 1844 með því að hafna spámannlegum boðskap sem ég kynnti honum og sem skilgreinir og byggir upp dagsetninguna 1994. Og af sömu ástæðum þjáðist hann af sömu guðdómlegu refsingu, sem staðfest var með „aðild“ sínum að mótmælendasambandinu, sem varð opinbert vorið 1995.

Í öllum guðdómlegum opinberunum er „**tíminn**“ alls staðar nálægur: tilkynningar um komu Krists byggjast á þeim tíma sem Guð hefur ákveðið; á bak við nöfn „**sjö kirknanna**“ í Opinberunarbókinni 2 og 3 eru sjö „**tímar**“ sem merktir eru með mikilvægum trúarlegum atburðum sem tengjast „**tímum**“ sem Guð hefur ákveðið; og að lokum mun síðasta væntingin um sanna endurkomu Krists ljúka vorið 2030, á þeim „**tíma**“ sem Guð hefur ákveðið af fullveldi sínu.

Í svörum sínum við postulana sem spurðu hann: „*Drottinn, ætlar þú á þessum tíma að endurreisa ríkið handa Ísrael?*“ ? » Jesús hafði þetta svar: « *Hann svaraði þeim: Það er ekki ykkar að vita tímana eða tíðirnar sem faðirinn hefur sett af eigin valdi.* » Þessi orðatiltæki „**það er ekki ykkar**“ hefur lengi blekkt lesendur Heilagrar Biblíunnar, því Jesús gaf þessum „**ykkur**“ ekki hnattræna merkingu mannkynsins, heldur aðeins þá sem varðaði á þeim tíma samtíðarmenn hans, postula og lærisveina, sem voru aðeins meira en tvö þúsund ár frá tíma síðustu dýrðlegrar komu hans. Orð hans voru aðeins réttlætanleg vegna þessa samhengis, sem er enn mjög langt frá dýrðlegri endurkomu hans og tvö þúsund árum síðar er samhengið okkur hagstætt, og að þessu sinni hefur áhuginn á dagsetningu sigursællar endurkomu hans orðið fyrir okkur spurning um áreiðanleika trúar. Og sem ósýnilegir áhorfendur verða góðir og vondir himneskir englar vitni að skiptingu mannkynsins í tvo fylkingar: hina útvöldu sem hafa einlæga og rökrétta trú sem er blessuð af Guði og fyllt ljósi hans, og hina föllnu, sem hegðun er þversagnakennd, dökk og andstyggileg allt að því andstyggilega. Einnig þessi orð Mal. 3:18 eru þegar sýnileg þeim: „**Og þér munuð aftur sjá**

muninn á réttlátum og óguðlegum, á milli þess sem þjónar Guði og þess sem þjónar honum ekki. “ Hinar aðgreiningarnar, þjóðernislegar, kynþáttalegar, þjóðernislegar, margvíslegar, hafa aðeins það hlutverk að setja hina óguðlegu upp á móti hvor öðrum, þannig að þeir tortími hver öðrum; sem hefur þegar hafist 24. febrúar 2022 í Úkraínu og mun enda, samkvæmt Opinb. 14:17-20, með „***árganginum*** “ sem mun tortíma ótrúum trúarkennurum eftir komu hins dýrlega Krists, sigurvegara uppreisnarþjóðanna.

Þessi greining á orðinu „ ***tími*** “ leiðir mig að því að þetta hugtak hefur aðeins merkingu fyrir jarðneskar verur og Guð sem skapaði þær. Því fyrir sköpun jarðarinnar, í himneskri vídd þar sem hinir heilögu englar búa, hafði þetta orð tími og hefur enn enga merkingu, því þeir lifa í raunverulegri eilífð, stöðugt baðaðir í ljósi. Orðin „ ***nótt, myrkur*** “ fengu aðeins tilvist og merkingu í samhengi jarðnesks lífs okkar, athvarfs og ríkis syndarinnar. Það sama á við um orðið dag og allar okkar tímareiknieiningar: sekúndu, mínútu, klukkustund, dag, viku, mánuð, ár, áratug, aldarafmæli og árbúsund. Sá sem lifir að eilífu í Guðsríki telur ekki tímann sem nær endalaust fram fyrir hann.

Í 1. Mósebók setur Guð sköpun sína undir einingu dagsins sem myndast af röð nætur og dags. Fyrir syndina eru lengdir nætur og dags jafnar. Nætur og dagar fylgja hver annarri í fullkomlega reglulegum hringrásum. Snúningur jarðar um möndul sinn, á þessari stundu fullkomlega lóðréttur, ber með sér andlegan boðskap sem vert er að taka eftir: í röð er yfirborð hennar útsett fyrir ljósi á daginn, og þetta sama yfirborð er síðan steipt í myrkrið á nóttunni. Nú vitandi að ljósið er Guð sjálfur, sýnir þessi jarðneski snúningur óvissuna um niðurstöðu baráttunnar milli herbúða ljóssins og herbúða myrkursins. Því þessi jarðneski snúningur mun halda áfram í 6.000 ár, síðan verður hann lagður í eyði, byggður aðeins af Satan sem haldið er föngnum á jörð sinni, í „ ***þúsund ár*** “. Sigur herbúða góðmennskunnar verður ekki fullkominn og áhrifaríkur fyrr en dýrleg endurkoma frelsara okkar Jesú Krists. Þótt þeir séu komnir inn í eilífdina á þeirri stundu munu hinir endurleystu útvöldu halda áfram að gefa tímaútreikningum merkingu þar sem tími himnesks dóms, sá sem dæmir hina illu uppreisnarmenn, verður að vara í „ ***þúsund ár*** “ sem mun gefa hinum heilaga hvíldardegi, sjöunda degi, sem Guð helgaði til að spá fyrir um þessa „ ***sjöundu árbúsund*** “, merkingu. Eftir syndina er hringrás árstíða virkjaður og sett í gang, en að þessu sinni lætur 23° halli snúningsás jarðar reglufestu lengdar nætur og dags hverfa. Jörðin, sem Guð skapaði í þessum tilgangi, verður vígvöllurinn þar sem Guð og djöfullinn munu mætast og berjast hver við annan til að fá samþykki og stuðning mannkynsins. Þetta er eina málið í þessari eilífu átöku sem hefst á þessari stundu jarðnesks lífs. Óregluleiki daga og nætur, þar sem annar ræður yfir hinum, eftir árstíð, sýnir yfirráð eins herflokks yfir hinum á hringlaga hátt byggðan á snúningi sólarinnar, sem markar og skilgreinir 365 daga ár okkar. Sólarárið er mikilvægasta tímaeiningin vegna þess hve táknræn hún er. Sólin er ekki Guð heldur tákn hins sanna skapara Guðs sem setur sig í miðjuna og krefst réttar síns til að vera miðpunktur athygli mannlegra vera sinna. Og röð nætur og daga sýnir óvissu mannsins sem laðast að, stundum af myrkum freistingum djöfulsins, stundum af Guði og ljósi hans.

Í spámannlegri notkun hefur dagurinn gildi raunverulegs árs og spámannlega árið hefur gildi 360 daga. Ónákvæmni þessa gildis, 360 daga, er tekið fram, en það skiptir ekki máli því undir nafninu „**tími**“ gefur Guð spámannlega ári sínu raunverulegt gildi 365 daga. Þannig tákna 1260 árin sem spáð er fyrir um í Opinberunarbókinni 12:6 og 14, í myndinni „**tími, tíðir og hálfur tími**“, 1260 ár af 365 dögum. Guð leikur sér lúmskt að þessum samanburði út frá þessum táknrænu kóðum og við getum dregið verðmæta lærdóma af þeim. Í Jesaja 61:2 boðar Guð ítrekað „**náðarár**“ og síðan „**hefndardag**“. Merking þessa „**árs**“ *sem vitnað er í er greinilega spámannleg og* því má skipta út þessu hugtaki „**ár**“ *fyrir orðið „tími“* sólarhringrásarinnar, sem einnig vísar til þess. Þannig fáum við tilkynningu um dýrmætan „**náðartíma**“ sem í raun mun halda áfram frá dauða Jesú Krists þar til stund dýrlegrar endurkomu hans. Á sama hátt hefur „**hefndardagurinn**“ táknrænt gildi hins raunverulega eða andlega „**árs**“ *og þetta vers úr Jesaja 63:4 staðfestir þessa kenningu með því að vitna í hugtökin tvö „dagur, ár“: „Því að hefndardagurinn var í hjarta mínu, og ár endurleysingar minnar er komið.“* Þetta er enn fremur mjög rökrétt, þar sem þetta vers staðsetur á sama tíma „**hefnd**“ Guðs gegn uppreisnarmönnum og himnaríki „**endurleysta**“ sinna.

Ég geri mér grein fyrir því í dag hversu nálægir og hræðilega ónákvæmir allir útreikningar okkar manna á „**tíma**“ eru. Og það er kominn tími til að ég skoði áætlun Guðs, frekar í þeirri nákvæmni sem hann gefur náttúrulega með fullkomnun sinni í því sem hann skipuleggur, frekar en í þeim viðbættum tölum sem blekkja okkur gríðarlega. Þannig lætur endurkoma Jesú, sem áætluð er vorið 2030, venjulegt rómversk tímatal okkar virðast 30 árum of langt. Og ég er sannfærður um að vegna nákvæmni sinnar skipulagði Guð jarðneska sögu með afar nákvæmum skiptingum: 2000 ár, frá Adam þar til fórn Ísaks sem faðir hans, Abraham, færði, síðan 2000 ár þar til Kristur dó, og 2000 ár aftur, þar til hann kemur aftur. Þessi áætlun gefur dauða Jesú Krists það æðsta grundvallarhlutverk sem kærleikssýning hans á skilið. En ég verð að viðurkenna að tölurnar sem Biblían opinberar staðsetja fórn Ísaks árið 2083: Abram fæddist árið 1948 og varð 100 ára gamall árið 2048, og 35 árum síðar, eins og á aldur Jesú, samþykkti hann að fórna syni sínum Ísak sem fórn í landi Mória og við rætur fjallsins sem Guð benti honum á. Eitt smáatriði gerir okkur kleift að réttlæta þennan fullorðinsaldur Ísaks, 35 ára: „*Abraham lagði viðinn á son sinn*“ sem hann kallar „*unga manninn*“ og er því ekki lengur „*barnið*“. Þessi athöfn spáir óneitanlega fyrir um fórn Guðs sem verður að veruleika í Jesú Kristi og mun því miður koma ekki 2000 árum síðar, heldur 1917 árum síðar, og ég tilgreini það, á sama stað, það er að segja við rætur Golgatafjalls; einmitt á þeim stað þar sem Abraham hafði reist altari sitt. Hvernig getum við réttlætt þessi 83 ára offramtal sem fæst með því að leggja saman aldur ættfeðra afkomenda Sets, þriðja sonar Adams og Evu, upp að Sem, fyrsta syni Nóa, og síðan frá Sem upp að Abram? Eina skýringin er sú að Guð vildi ekki gefa þessum 2000 árum þá nákvæmni sem ég vil gefa þeim, því árið 2000 frá Adam var Abram aðeins 52 ára gamall, en Guð kallaði hann þegar hann var 75 ára gamall, það er að segja 25 árum fyrir fæðingu Ísaks. Með öðrum orðum, vilji Guðs ríkir og hann vildi að hlutirnir væru svona. Við munum fá skýringar Jesú Krists, í himnaríki þar sem hann býr staðinn fyrir endurleysta

útvöldu sína, forvitna og aðdáunarverða, knúna af þorsta til að skilja alla leyndardóma hans sem hafa enn verið óútskýrðir. Reyndar er það aðeins upphaf annarra 2000 ára sem einkennast af dauða Nóa, nánar tiltekið árið 2005.

Það sem virðist greinilega er að 6.000 árin frá útvalningu jarðneskra útvöldu skiptast í þrjú 2.000 ára hvert tímabil, sem sjá framgang og styrkingu hins opinbera guðdómlega ljóss. Fyrstu 2.000 árin eru sannarlega „**myrkur**“ og enda með „**vatnsflóðinu**“ og uppreisninni í „**Babel**“. Síðan rís „**ljósið**“ með Abraham og afkomendum hans sem Guð valdi til að stofna sinn fyrsta „**heilaga sáttmála**“. Hins vegar hylur of mikil táknfræði enn hið sanna „**ljós**“ sem mun aðeins koma í krafti og styrkleika í gegnum „**nýja sáttmálann**“ sem Jesús Kristur kom til að stofna, með úthelltu blóði sínu, sjálfviljugur, með krossfestingu sinni í Róm, í upphafi síðustu 2.000 ára. Hjúpurinn af táknfræðinni hverfur síðan og gefur merkingu táknunum og trúarlegum helgisíðum sem höfðu spáð því á „**gamla sáttmálanum**“ og frá synd Adams og Evu. Á „**tíma**“ postulanna var guðdómlegt ljós á hátindi sínum, sannleikurinn var fullkomlega opinberaður og uppfylltur. En frá árinu 313 blindaði rómversk „**myrkur**“ vestræna mannkynið af miklum krafti. Postullegi sannleikurinn var síðan afbakaður, gleymdur og hunsaður. Eftir ókláraða og seint siðbótina á 16.^{öld} sneri guðdómlegt ljós ekki aftur til trúaðra manna fyrr en árið 1843. Og síðasta ljósið, sambærilegt við postulana, var ekki gefið af Guði fyrr en eftir 1994, dagsetningu loka þriðju trúarprófunar aðventista hans. Þessi skipting „**tíma**“ er tengd „**dauða**“ ótal mannlífa sem Guð dæmdi, gaf í hendur fjöldamorðum, faraldri, jarðskjálftum og hörmungum og öllum öðrum orsökum svokallaðra slysadauða. Þetta er vegna þess að þeir settu ekki skaparann Guð í miðju lífs síns og athygli. Þeir hunsuðu styrkleika kærleika hans, fyrirlitu hann, eða héldu jafnvel að þeir gætu nýtt sér hann til að gera sinn eigin vilja. Og þessa hegðun finnst meðal þeirra sem fundu kristna trú sína með því að lesa og hafa áhuga eingöngu á ritum nýja sáttmálans, eða með því að fela presti eða sóknarmanni hjálpræði sálna sinna. Að lesa og hafa áhuga á kenningum gamla sáttmálans hefði gert þeim kleift að uppgötva hina hliðina, sem kallast „**réttlæti**“, á þessum góða og kærleiksríka Guði sem Jesús kom til að opinbera og kynna útvöldum sínum, sem fyrirmynd hlýðni og sjálfsafneitunar til að líkja eftir og endurtaka; þetta til að geta lifað í samræmi við hið eilífa himneska líf sem hann mun gefa þeim, sem umbun fyrir gæði trúar þeirra, tryggð, hlýðni og trausts.

Ég get ekki rætt þetta efni um „**tíma**“ án þess að rifja upp dýrmæt ráð þess gamla franska máltækis sem segir: „Týndur **tími** endurheimtist aldrei.“ Og það er ekki Guð sem mun segja hið gagnstæða, því hann hefur gefið okkur, sem lexíu, hvernig á að beita þessu orðtaki. Hann kynnti það fyrir okkur, fyrir munn Jesú Krists, í formi „**dæmisögu sinnar um tíu meyjarnar**“, sem rituð er í Matteusi 25:1 til 13, og sem lýsir fullkomlega fjórum trúarprófum aðventista sem náðust eða ekki náðust, árin 1843, 1844, 1994 og 2030. Lexían sem gefin er varðar góða eða slæma notkun á „**tímanum**“ sem Guð gefur öllum lifandi verum sínum. Hinar „**vitru meyjar**“ nýta sér „**tímann**“ sem þeim er gefinn til að búa sig undir himneskt líf; og „**tími**“, það tekur mikinn tíma, til að öðlast nauðsynlega fræðslu og breytingar á persónuleika, sem Guð leggur á og krefst fyrir sannkristna trúarbreytingu. Í dæmisögunni er þessi undirbúningur lýst með

kaupum á „ **olíunni** “ sem táknar hinn guðdómlega anda Krists, sem verður að fara inn í mannsálirnar sem táknaðar eru með „ **kerunum** “ þar til þau eru full. Í Opinberunarbókinni 3:20 þýðir Jesús þessa athöfn og segir: „ *Sjá, ég stend við dyrnar og kný á. Ef einhver heyrir rödd mína og lýkur upp dyrunum, þá mun ég ganga inn til hans og neyta kvöldverðar með honum og hann með mér.* “

Á hinn bóginn, „ *mevjarnar* “ „ **heimskir menn** fresta undirbúningi sínum til síðustu stundar og þegar Jesús kemur aftur í dýrð eru þeir undrandi og ruglaðir, því þeir eru ekki tilbúnir að fara til himna með honum. En um hverja erum við að tala?“ *Fimm meyar vitrar konur "sem tákna, með tölunni 5, andlega " vitra "* karlkyns eða kvenkyns manneskjuna og " *fimm meyar* " „ **heimskur** “, *sem vísar til andlega „ brjálaða* “ karlkyns eða kvenkyns mannverunnar. Jesús er ekki að miða hér á efasemdarmenn, trúleysingja, vantrúaða og frjálshyggjumenn, eða jafnvel anarkista. Hann er aðeins að miða á fólk sem stundar kristna trú, þar sem „ **vitrir** eða **heimskir** “, allar þessar „ **meyjar** “ bíða eftir endurkomu „ **brúðgumans** “, þ.e. Jesú Krists. Þótt ekkert hafi leyft okkur að skilja þetta árið 1843, þá virðist það greinilega í dag að þessi dæmisaga spáir fyrir um reynslu aðventista sem aðventistar lifðu, en kjörnir fulltrúar þeirra stofnuðu sjöunda dags aðventistakirkjuna árið 1863, stranglega bandaríska á þeim tíma, sem þá var almennt blessuð, spámannlega af Guði, árið 1873, samhliða, í Dan 12:12 og Opinb 3:7.

Vorið 1843, í fyrstu reynslu aðventista, var mótmælendatrúin sú trú sem Guð beindi athyglinni að og véfengdi, í öllum sínum fjölmörgu kirkjudeildum á þeim tíma. Það var enn mótmælendatrúin sem hafði áhyggjur af annarri væntingu um endurkomu Krists haustið 1844. Þótt kaþólska trúin hafi verið fordæmd, hafnað og hunsuð af Guði fyrir lygar sínar og ósannindi, sem fordæmd voru sem „ **guðlast** “ í Opinberunarbókinni 13:1-5-6, gátu fylgjendur kaþólskunnar einnig svarað kalli Guðs og mannlegs þjóns hans á þeim tíma, William Miller, hver fyrir sig. Þeir voru reyndar fjölmargir til að ganga til liðs við sjöunda dags aðventismann; fleiri en mótmælendurnir. Ég læt þennan sviga fylgja.

Þá, þriðja væntingin, sem varðaði árið 1994, varðaði aðeins sjöunda dags aðventismann. Og enn og aftur vann „ **tíminn** “ *sitt verk*; „ **sjóðandi** “ og sigursæla „ **Filadelfía** “ árið 1873 vék fyrir „ **volgri** “, hræðilegri, sviksamlegri og vanpakklátri „ **Laódíkeu** “ árið 1994, sem Jesús þurfti að „ **uppkasta** “ eftir þennan dag, það er að segja í byrjun árs 1995 með því að láta hana ganga inn í mótmælendabandalagið. Í dæmisögunni um „ **tíu meyjarnar** “, í Matt. 25:1 til 13, samsvarar þessi uppkasta þeim dómi sem væntanlegur „ **brúðgumi** “ kvað upp, með þessum köldu og beittum orðum: „ **Ég þekki yður ekki** “: „ *Síðan komu hinar meyjarnar og sögðu: Herra, herra, ljúk upp fyrir oss.* “ *En hann svaraði: „Sannlega segi ég yður, ég þekki yður ekki.* “ Þessi höfnunarformúla staðfestir yfirlýsingar hans í Matt. 7:22-23 þar sem hann fordæmir þegar blekkingu falskrar mótmælendatrúar: „ *Margir munu segja við mig á þeim degi: Herra, herra, höfum vér ekki spáð í þínu nafni? Höfum vér ekki rekið út illa anda í þínu nafni? Og höfum vér ekki gjört mörg kraftaverk í þínu nafni? Þá mun ég segja þeim opinberlega: Ég þekki yður aldrei; farið frá mér, þér sem fremjið ranglæti.* “ Engu að síður, takið eftir muninum á fullyrðingunni: Jesús segir við aðventismann, sem hann þekkti fyrir fordæmingu sína: „ **Ég þekki yður ekki** “ eða

meira. En við kalvínska mótmælendatrú, sem hann þekkti aldrei, lýsir hann yfir: „Ég þekkti yður **aldrei**.“ Það sem leyfði „**vitrungunum**“ að ganga inn í himininn er það sem Jesús kallar „**vöku**“ og sem felst einmitt í því að nota „**viturlega**“ „**tímann**“ sem okkur er gefinn til að auðga okkur andlega, þetta með því að taka á móti í hans nafni öllu ljósinu sem Guð gefur okkur til að breyta okkur og undirbúa okkur fyrir norm himnesks lífs. Jesús lýkur dæmisögu sinni með því að segja: „**Vakið því, því að þér vitið hvorki daginn né stundina**.“ En hvað er tilgangurinn með því að „**vöku**“ ef ekki að bíða, virkt, í þrautseigri biblíunámi, eftir að Guð gefi útvöldum sínum þekkingu á þessum „**degi**“ og þessari „**stund**“ þegar „**brúðguminn**“ verður að koma aftur? Og þetta er sannarlega merking orða Jesú Krists sem segir okkur: „**Vakið svo að þið öðlist frá mér þekkingu á deginum og stundinni**.“ Hvað þýðir „**vöku**“ í þessu ástandi? Að læra Heilaga Biblíuna og á okkar „**endatíma**“, sérstaklega spádómanna þar sem töluleg tímalengd er merki sem gefa til kynna klukkustundir, stundir, dagsetningar þar sem guðlegir dómur hafa í för með sér endanlegar, óafturkræfar afleiðingar, eins og „glataðan **tíma**“ sem „aldrei er hægt að endurheimta“. Og þessi skýring var staðfest af Guði, því eftir 1994, árið 2018, kunngjörði andi Jesú Krists mér raunverulegan dag langþráðrar lokaendurkomu sinnar: vorið 2030 þegar himnarnir munu opnast til að taka á móti mér ásamt bræðrum mínum og systur, öllum ástfangnum af sannleika hans, fínleika hans, guðlegri visku hans; allt sem kemur mér á óvart og fyllir mig hamingju, er nú þegar á þessari jörð þar sem illska og „**dauði**“ ríkja og munu ríkja þar til Jesús kemur aftur, meira og meira.

Töluleg tímalengd spádómanna var ekki ætluð til að áætla raunverulegan dagsetningu endurkomu Jesú Krists, en þær höfðu, og hafa enn, það afar mikilvæga hlutverk að leyfa okkur að öðlast þekkingu á eilífum guðdómlegum dómi og þannig bregðast við kröfum hans, á öllum þeim tímum sem um ræðir og sem tilbúnir dagsetningar miða við. Frá 1. Mósebók 1 er guðleg kennsla dregin saman með stigvaxandi yfirferð frá „**myrkri**“ til fulls „**ljóss**“; sem felur í sér röð stiga þar sem Guð mun fordæma mannverur sem hafna nýja „**ljósinu**“ sem hann kynnir þeim. Í lok þessarar röð rauna mun „**tíminn**“ fyrir sanna endurkomu hins dýrlega guðdómlega Krists koma vorið 2030. En skilningur á þessum degi byggist ekki á flóknum útreikningum heldur eingöngu og einfaldlega á sönnunargögnum sem Biblían opinberar, sem er sá 6000 ára tími sem lagt er til að njóta góðs af náðinni sem boðið er upp á í Jesú Kristi. Og í 1. Mósebók 5 og 11 er aldur ættartrésins sem vitnað er í í raun aðeins ætlaður til að sannfæra okkur um að tíminn þegar Guð valdi sína útvöldu menn sé í raun aðeins 6000 ár, öfugt við það sem nútíma vísindamenn halda fram.

Við lok hinna spáðu 6.000 ára kemur „**tíminn**“ fyrir uppreisnargjarna syndara til að gangast sameiginlega undir fyrsta „**dauða**“. Og þegar „**tími**“ trúarprófana lýkur, hefst „**tími**“ dómsins. Og Guð er ekki búinn með þessa uppreisnarmenn, því hinir útvöldu munu rannsaka mál þeirra hver fyrir sig og dæma þau í „**þúsund ár**“ í himneska ríki Guðs, og þegar dómur hvers og eins hefur verið fullnægður, munu þessir látnu uppreisnarmenn rísa upp til lokadómsins, í lok sjöundu árþúsundarinnar. Frammi fyrir dýrð hins lifandi Guðs verða þeir að viðurkenna réttlátan dóm hans og alla sína einstaklingsbundnu sekt. Þeir munu síðan gangast undir á jörðinni umbreytt í „**eldsdíkið**“, „**annar**

dauðann “ sem mun neyta líkama þeirra á tíma sem er í réttu hlutfalli við einstaklingsbundið mál þeirra.

„ **Dauðinn sem tíminn forritaði** “ sem mannkynið á jörðinni fékk mun þá hverfa endanlega. Og á endurnýjaðri, endurnýjaðri og dýrðlegri jörð munu hinir endurleystu útvöldu, sameinaðir Jesú Kristi, þekkja fullkomna frið og eilífa hamingju sem hann kom til að öðlast fyrir þá, á jörðinni, með „ **sigri sínum yfir dauða og synd** “. Saga jarðarinnar mun hafa sannað að „ **tíminn** “ leiðir til gríðarlegra **breytinga** sem geta verið jákvæðar en einnig mjög neikvæðar. Og vakning nútímalífsins er dæmigert dæmi. Tæknivísindin veita huggun, en þau gera menn að þrælum peninganna sem gera þeim kleift að öðlast þá. Þau bjóða upp á bætta lífsstíl, en þau eyðileggja þetta líf með áhrifum efna sinna. Þau lengja og lengja lífið, en á óeðlilegan hátt, með notkun efnaþýfja sem eru ekkert annað en lyf sem þjóðríki hafa lögleitt. En að lokum, jafnvel þótt þau séu ýtt til baka og seinkað, með „ **tímanum** “, endar forritaði dauðinn með því að þröngva sér upp á alla.

Það er ómögulegt að ákvarða nákvæmar dagsetningar út frá fölskum dagatali. Og því er venjulegt dagatal okkar mjög rangt og villandi um „ **tíma** “ lífsins sem okkur er gefinn sameiginlega. Þannig samsvarar árið 6000 í raunverulegum „ **tíma** “ Guðs árinu 2030 í okkar fölska dagatali. Þar sem vitað er af hebresku dagatali að Jesús dó árið 30 okkar, þá eiga þessi 30 aukaár sér skýringu. Reyndar er árið 1 í okkar fölska dagatali rakið til fæðingar Jesú Krists, en Jesús fæddist í raun 6 árum fyrir þetta ár 1; sem gerir hann 35 ára gamlan á dánardegi sínum. Biblían gefur tvær áætlaðar upplýsingar um aldur Jesú: „ *um þrjátíu ára gamall* “ í upphafi þjónustu sinnar, samkvæmt Lúkasi 3:23, í raun 31 ár og sex mánuðir. Og farisearnir rekja Jesú „ *innan við fimmtugt* “ í Jóhannesi 8:57. Um þetta efni setur Biblían ekki fram nákvæma staðfestingu því postularnir þorðu ekki að spyrja Jesú, sem þeir virtu og óttuðust en elskuðu hann, um aldur hans.

Lengi vel réð sú hugmynd að Jesús hafi fæðst árið 4000 ríkjum í hugum manna; þetta var orsök rangra útreikninga og villna í skilgreiningu á „ **tíma** “. Þar að auki er enginn möguleiki á að tímasetja „ **tíma** “ á samfelldan, alþjóðlegan hátt, hvorki í hækkandi né lækkandi röð. Hér er **skilgreindur „tími** “ enn óljós. Hins vegar eru 6000 árin enn augljós og það er á þessum sönnunargögnum, staðfest með röð 7 daga vikna okkar, það er 6 dagar + 1 dagur, að Jesús opinberaði loksins hinn sanna „ **tíma** “ endurkomu sinnar, sem þannig útilokar falskar mannlegar verk sem rómverskir fulltrúar djöfulsins, þessa æðsta löggilta falsara, undirbjuggu. Það er loksins sú staðreynd að staðsetja dauða Jesú eftir 4000 ár, og síðan síðustu 2000 árin, sem staðfestir hinn sanna tíma mannkynsins. Og til dýrðar Guðs rekur sannleikurinn myrkrið burt og sigrar það, og leggur ljós sitt og hinn raunverulega „ **tíma** “ sem Guð hefur veitt mönnum til að velja eilífa örlög sín.

Engar sannanir eru fyrir því að staðfesta með vissu að 6.000 ára valferli Guðs útvalda hafi staðið yfir. Trú er enn nauðsynleg til að skilja og samþykkja þennan sannleika sem hinn fínlegi andi hins lifandi Guðs gefur til kynna. Hins vegar krefst sönn trú mikillar og þolinmóðrar þrautseigju, og það er með því að safna saman hinum földu guðdómlegu perlum sem lokaniðurstaða trúarinnar fæst. Hér er því hvernig þessi sannfæring er byggð upp og verður að lokum örugg.

Sérhver lesandi Biblíunnar viðurkennir að frásögn Gamla sáttmálans nær yfir 4.000 ár fram að jarðneskri þjónustu Drottins okkar og meistara Jesú Krists. Fyrsta mannlega mistökin eru að staðsetja fæðingu Jesúbarnsins árið 4000; og þetta var einmitt sú ákvörðun sem meirihlutinn valdi, og ég var persónulega meðal þeirra fram til ársins 2018. Þegar kristnitímabilið er komið, virðist frásögn Biblíunnar lýkur og mun ekki lengur gefa nein skilaboð um „ **tíma** “. Og það er þar sem trúin á spámannlega orðið grípur inn í og skiptir öllu máli á milli hins blessaða og hins bölvada. Greinilega, frá árinu 4000, hefur „ **tíminn** “ verið lengdur og venjulegt falskt rómversk tímatal okkar setur okkur árið 2023, en ekkert kemur í veg fyrir að menn trúi því að jörðin muni halda áfram sögu sinni í aldir og jafnvel árþúsundir. Hér aðskiljast hugsanir vantrúaðra og trúaðra. Með því að rannsaka spádóma uppgötvar hinn blessaði trúaði í gömlum spádómum hvernig Guð notar kóðann „ *dagur fyrir ár* “ sem hann býður og staðfestir í 4. Mósebók. 14:34: „ *Eins og þú tókst fjörutíu daga til að Kannaðu landið, þú munt bera misgjörðir þínar í fjörutíu ár , eitt ár fyrir hvern dag ; og þú munt vita hvernig það er að vera sviptur nærveru minni .* “ Þessi regla er aftur notuð og staðfest í Esek. 4:5-6: « **Ég mun telja þér fjölda daga jafnt fjölda misgjörðarára þeirra** , þrjú hundruð og níutíu daga. Þannig munt þú bera misgjörð Ísraels húss. Þegar þú hefur lokið þessum dögum skaltu leggjast á hægri hlið þína og bera misgjörð Júda húss í fjörutíu daga. **Ég mun leggja á þig einn dag fyrir hvert ár .** » Esekíel er samtímaspámaður Daníels og regla sem Guð kynnir honum virkar á öfugan hátt: « *ár fyrir hvern dag* » og « *dagur fyrir hvert ár* ». Meginreglan er öfug eftir því hvort raunveruleg refsing er „ *dagurinn eða árið* “. Í spádómum mun Guð því vitna í undir sjónarhorni „ *dags, árs* “ sem er raunverulegt fyrir lífsreynsluna. Með þessum hætti getur hann því haldið áfram að gefa blessuðum endurleystum sínum upplýsingar um „ **tímann** “ sem þeim stendur til boða. Þannig, frá og með -458, lýkur „ **2300** “ , „ **kvöld-morgun** “ eins og fram kemur í Daníel 8:14, sem er lýsing á 24 tíma sólarhringnum í 1. Mósebók, árið 1843, og staðfestir þannig forritun tveggja jarðneskra árþúsunda eftir stofnun nýja sáttmálans. Þessi tími var sá lengsti af öllum þeim sem fram koma í spádómum Biblíunnar. En óvænt, í þjónustu minni fyrir guðdómlegan sannleika, var þessi dagsetning lengd um 150 ár eins og spád er undir sjónarhorni „ **fimm mánaða** “ í Opinberunarbókinni 9:5-10: það er, 5 sinnum 30 dagar. Elsta dagsetningin var því 1994, og að þessu sinni virtist sjötta árþúsundið vera að fullu náð yfir, sex ára töf á fæðingu Krists gerði 1994 að árinu 2000. Að þessu sinni höfðu allar spádómstölurnar fengið sína réttu túlkun og uppfylling þeirra var að baki þegar árin 2000 til 2023 voru liðin. Ljóst er að skrifaðir biblíuspádómar myndu ekki lengur gefa nýjar dagsetningar.

Það var þá árið 2018, sem undanfari ljósflóða frá Jesú Kristi, að rétt staðsetning dauða Jesú, í lok 4000 ára frá Adam, gerði það mögulegt að skilja orsök þess að árið 2000 var liðið. Og sem framlenging á þessu öðru sjónarhorni gerði dauðadagur Jesú, árið 30, það mögulegt að staðfesta raunverulega endurkomu Krists sem búist var við vorið 2030. En það sem virðist okkur svo skýrt og rökrétt er niðurstaða langrar rannsóknar, og ástvinir okkar, sem ekki stíga þetta skref, sjá hlutina ekki eins og við gerum. Rök okkar, sem eru svo áhrifarík fyrir okkur, hafa engin áhrif á ástvini okkar og vini, ef þeir eru ekki upplýstir sem

„**synir Guðs**“. Og þessi munur byggist á sannri trú sem hinir útvöldu sýna, sem Guð blessar, og vantrú þeirra sem fyrirlíta, sem hann sjálfur fyrirlítur, fyrirlítur og leyfir að fylgja leið sinni til glötunar.

Kóðarnir í 4. Mósebók 14:34 og Esekíel 4:5-6 segja okkur að spádómarnir náí yfir „**tíma**“ sem eru merktir með „**misgjörð**“. Í báðum tilvikum var refsingin fyrir „**misgjörð**“ gyðingleg og varðaði, í gamla sáttmálanum, tíu ættkvíslir Ísraels, misgjörð í 390 ár, og Júda, misgjörð í 40 ár. Þvert á móti, í spádómum Daníels er „**misgjörð**“ kristin, fyrst rómversk-kaþólsk, síðan, á eftir, mótmælendatrú og, frá 1994, aðventista.

Dýpt og yfirborðskennd

Í ávítum sínum til Gyðinga-farísea samtímans lagði Jesús áherslu á hræsni þeirra og fordæmdi óhreinindi sálar þeirra sem þeir földu undir trúarlegum yfirbragði. Jesús las í huga þeirra hið sanna eðli tilfinninga þeirra, sem er svo auðvelt að fela fyrir venjulegum mönnum. Að baki vingjarnlegu brosi getur leynst morðhatur, án þess að sá sem beitt er geri sér grein fyrir því. Stundum, til að ná fram áformum sínum, notar djöfullinn jafnvel grunlausar verur, svo mikið að sýnileg góðvild þeirra setur þær ofar öllum grunsemdum. Hins vegar, óvarðar af Guði, eru fjölmargir, að því er virðist eðlilegir menn, raunveruleg bústaðir illra anda sem geta hagað sér á marga vegu, jafnvel alveg gagnstæða.

Í sinni heilögu Biblíu leggur Guð mikla áherslu á eyranu. Og með þessu vali greinir hann sig frá mönnum sem leggja áherslu á tungu sína, hreinskilna eða blekkjandi ræðu. Maðurinn tælir náunga sinn með tali sínu og útliti. Sumir tælendur finna fyrir þörfinni til að tæla til að finnast þeir lifandi og áhrifin sem myndast eru fyrir þá eins og lyf sem þeir þurfa til að meta lífið. Möguleikarnir sem mannleg hugsun eða hugsun engils getur tekið eru óendanlegir, takmarkalausir, því Guð hefur gefið öllum sköpunarverum sínum fullkomið frelsi. Og það er því þetta frelsi sem fæðir og gefur öllum valkostum, áttum og stefnumörkun lífsins raunverulega mynd.

Fyrir Guð er fyrsta skylda mannsins að vita hvernig á að hlusta, ekki að tala. Þetta er vegna þess að þrátt fyrir blekkjandi útlit sem gæti fengið okkur til að gleyma því, þá er það fyrir persónulega hamingju sína að Guð gaf frjálsum sköpunarverum sínum líf. En þetta frelsi er gefið öllum sköpunarverum hans aðeins í takmarkaðan tíma; tíminn fyrir þær til að velja að hlusta á hann eða hunsa tilvist hans, sem jafngildir því að lifa og deyja á sama hátt og dýrin í jarðneskri sköpun hans. Hvernig gætu sumar verur hlustað á orð sem ósýnilegur Guð ávarpar, þegar þær vita ekki hvernig á að hlusta á orðin sem mannverur ávarpa þær? Í þörum, í fjölskyldum, nudda fólk öxlum saman, búa undir sama þaki, deila máltíðum, en deila ekki leyndum hugsunum sínum og hafa aðeins áhuga á eigin persónulegum og stranglega einstaklingsbundnum áhugamálum. Þegar náunginn talar við þá, heyra eyru þeirra en hlusta ekki. Þannig gefa menn sér þá mynd að búa í samfélagi, en hvert er gildi samfélags sem samanstendur af víggirtum virkjum þar sem „égið“ ríkir sem lénsherra?

Þessi inngangur hefur einmitt dregið fram andstæða hegðun sem Jesús fordæmdi og sem ég þýði með hugtökunum „dýpt“ og „yfirborðskennd“, því þetta eru tvær eðlisgerðir sem gera allan muninn á hinum útvalda Kristi og hinum föllna sem hann fordæmir og hafnar. Maðurinn sem hefur djúpan anda veit hvernig á að hlusta og hann mun hlusta betur og betur, því þessi eðlisgerð þóknast Guði sem „*gefur þeim sem* “. a ». *Reyndar hvílir hjálpræði hinna útvöldu fyrst og fremst á því hvernig frelsi þeirra tekur á sig, sem stafar af eðli þeirra; eðli sem er sérstaklega til þess fallið að vita hvernig á að hlusta á Guð tala og sýna áhuga á því sem hann segir og kennir. Ég man að áður en hann gerði uppreisn gegn Guði var engillinn, sem Guð kallaði „morgunstjörnuna“ en ekki „bjarta stjörnuna“ í Jesaja 14:12, einnig, samkvæmt Esek. 28:12, skapaður „fullkominn í fegurð“ og í öllu. Þessi „morgunstjarna“ sem í sköpun okkar táknar „sólina“ endaði með að tákna djöfulinn sjálfan. Hann varð þannig „sólin“ jarðneskra heiðingja sem ómeðvitað tilbiðja hann. Sá sem Jesús kallaði „höfðingja þessa heims“ endaði með að taka á jörðinni sæti hins sanna Guðs, sem táknað er með „sólinni“ í sköpun sinni á sólkerfi okkar. Jesaja 14:13 staðfestir þessa metnað og áætlun djöfulsins: „Þú sagðir í hjarta þínu: *Ég mun stíga upp til himins, ég mun reisa háseti mitt yfir stjörnum Guðs*, ég mun sitja á safnaðarfjallinu í norðri.“ Þess vegna, í tilbeiðslu sinni á „sólardegi“, rómverska sunnudegi okkar, tilbiðja falskristnir djöfulinn sjálfan, í eigin persónu, vegna þess að hann er „morgunstjarna“ þeirra. Það skal tekið fram að ekkert getur réttlætt uppreisn hins fullkomlega skapaða djöfuls; nema að nota frelsi sitt. Með því að vilja auka frelsið sem Guð hafði gefið honum, varð hann sjálfur þræll löngunar í kraft og mátt sem aldrei var fullnægt. Og að lokum verður Guð að tortíma honum og taka frá honum þetta líf sem hann taldi sig geta gert ánægjulegra en það sem Guð hafði boðið honum þegar hann skapaði hann.*

Það er satt að sameiginlegt líf dregur úr einstaklingsfrelsi og þessi sannleikur er viðurkenndur af lýðveldissinnuðum mönnum sem gáfu þessari reglu tilefni til: „frelsi hvers og eins endar þar sem frelsi hins byrjar.“ Þetta er vel séð og mjög satt. En þetta annað sem Jesús kallar náunga okkar er ekki forgangsatriði, því að frammi fyrir honum leggur Guð sig fram sem algjört forgangsatriði. Hins vegar, fórnarlamb ósýnileika síns, er hann hunsaður og forgangur hans er gefinn mannverunni sem kemur í hans stað. Ólíkt yfirborðskenndum mönnum hlustar sá sem þóknast Guði á hann og til að lýsa þessari djúpu hlustun notar Guð þessa formúlu sem vitnað er í í Opinberunarbókinni 3, sjö sinnum, í lok skilaboða sem beint er til þjóna sinna í sjö tímabilum sem táknuð eru með sjö nöfnum „kirknanna“: „*Sá sem hefur eyra, hann heyri hvað andinn segir við kirkjurnar*.“

Guð veit mætavel að maðurinn sem hann skapaði er gæddur tveimur eyrum, og það sem hann leggur áherslu á með þessum orðum felst í því að nota eyrun til að hlusta, í þögn hugsana okkar, á áhrifin af því að lesa heilaga Biblíuna hans. Því aðeins í gegnum hana talar Guð til okkar og skorar á okkur. Þar sem hún er til staðar, þá leiðir guðdómlegi andi hans okkur til að tala við anda okkar, og undir þessum þætti ritunarinnar verður orð hans læsilegt og áþreifanlegt, allir geta greint það, skilið það og komið kennslu þess í framkvæmd. Að minnsta kosti er þetta það sem ætti að gera þegar djúpi og einlægi andinn er sá sem sannur „*sonur Guðs*“ er, samkvæmt því sem Guð segir í Opinberunarbókinni 1:3: „*Sæll er sá*

sem les og þeir sem heyra spádómsorðin og varðveita það sem í þeim er ritað! Því að tíminn er nálægur. “ Þessi sæla, veitt af guðdómlegum anda Jesú Krists, tilnefnir í þessu versi hæfileikann til að afkóða eða lesa dulkóðaða spádóma „ **Opinberunar** “ hans; hans allra helgustu opinberun; sem er lokastig í þroska endurleystra hans frá jörðinni. En þessi sama blessun á við um fyrstu rannsóknir á Heilögum Biblíunni hjá þeim sem kallaður er og stefnir að útvalningu. Því þessi formúla blessar hegðun sem Guð krefst af öllum þeim sem hann frelsar til að ganga inn í eilífð sína. Athugið að sæla er ekki skipun, boðorð, heldur dæmi um þann sem er honum þóknanlegur svo mikið að hann frelsar hann með endurlausninni sem Jesús Kristur framkvæmir. Hann gefur okkur þar til kynna staðalinn á verkunum sem hann vill og getur blessað, en gerir ekki... skylda eða þvinga neinn til að hegða sér á þennan hátt. Val Guðs á hinum útvöldu sem hann endurleystir byggist á meginreglunni: „Sá sem elskar mig, fylgi mér!“ » Þetta er enn fremur sú mynd sem Jesús valdi til að tjá þessa meginreglu með því að kynna sig sem „ **góða hirðinum** “ og síðan „ **sauðunum sem þekkja rödd hans** “ í Jóhannesi 10:4: „ Þegar hann hefur leitt alla sína sauði út gengur hann á undan þeim, og sauðirnir fylgja honum, **því þeir þekkja rödd hans** . “ Í þessari dæmisögu er það aftur mannlegt eyra sem ræður úrslitum. Rödd Krists, sem andlegir sauðir hans þekkja og þekkja meðal annarra falskra hirða, er tengd við biblíulegan sannleika sem fæst með ítarlegri biblíuþekkingu; sem fæst og verður aðeins mögulegur með þolinmóðu og þrautseigju námi á allri Biblíunni, frá „mysu til fastrar fullorðinsfæðu“. Að lokinni traustri þjálfun sinni geta útvöldu Krists ekki lengur látið blekkjast af lygunum sem djöfullinn og mennskir útsendarar hans hafa komið á fót, samkvæmt Matt. 24:24: „ Því að fram munu koma falskristar og falsspámenn, og þeir munu gjöra stór tákni og undur, **til þess að leiða afvega hina útvöldu , ef mögulegt er** . “ „Með slíkri viðvörun eru þeir sem leyfa sér að láta blekkjast sérstaklega sekir og ábyrgir í þeim dómi sem Guð fellur yfir þá. Og fyrsta refsing þeirra verður að öðlast ekki eilíft líf sem þeir töldu sig verðuga og blekkja þannig sjálfa sig ranglega og þungt. Önnur refsing þeirra verður holdleg, því þeir munu bera í líkama sínum þjáningar af völdum sára stríðstíma, hungursneyða, ýmissa dánarorsaka og að lokum munu þeir farast undan höggum fórnarlambanna sem þeir hafa blekkt og blekkt. Þannig gera **dýpt og yfirborðskennd** , hver um sig, hina útvöldu og hina föllnu, og það er notkun eyrna þeirra, staðallinn fyrir hlustun þeirra, sem skiptir máli og gerir annað hvort. Gott samband tveggja vera byggist alfarið á gæðum samskipta þeirra; gott svar kemur aðeins eftir að spurningunni hefur verið hlustað rétt á. Rétt fyrir dauða sinn, í samskiptum sínum við landstjórnann í Jerúsalem, Rómverjann Pontíus Pílatus, gefur Jesús okkur, í gegnum þennan mann, dæmigert dæmi um yfirborðskenndan mannlegan huga: hann segir við Jesú: „ **Sannleikurinn, hvað er sannleikurinn?** „Hann spyr sjálfur spurningar sem Jesús hefði getað svarað honum; en hann krefst ekki meira og kýs að sleppa umræðuefninu. Í daglegu lífi haga fjölmargir mönnum sér á þennan hátt og gefa sambandi sínu aðeins sýnilegt form, án þess að hafa áhyggjur af skoðun viðmælanda síns. Þessi tegund samskipta byggir ekki upp neitt traust. Í Matteusi 7:8, þar sem Jesús minnir á rökrétta meginreglu, segir hann: „ **Því að hver sem biður öðlast, og sá sem leitar finnur, og fyrir þeim sem knýr á mun upplokið verða.** “ „En sá eini sem hegðar

sér á þennan hátt er Guð og hann einn, því í mannlegu lífi, innbyrðis, gerir sá sem bankar oft það til einskis og sá sem biður fær oft ekki það sem hann biður um. Og þegar þeir sem krefjast fá það sem þeir biðja um, er það oft með hópþrýstingi, eða það er vegna löngunar svaranda til að losna við vandamál. Í djúpstæðum samskiptum tekur svarandi ábyrgð á skyldu sinni að svara beiðninni sem honum er beint til, hann veit að hann verður að uppfylla hana, ef hún er sanngjörn og réttlæt看leg. Hann hefur ánægju af að svara rétt, vitandi að hann mun gleðja þann sem hann fullnægir. Þessi tegund djúpstæðra samskipta er í samræmi við staðal kærleika Guðs og í samræmi við Guð. Fyrir yfirborðslegu samskiptin notar Jesús myndina af „**rangláta dómáranum**“ sem endar með því að veita það sem hann er beiðinn um til að losna við tækifærissinna. En fordæmi hans eignar þessum dómara greinilega „**rangláta**“ hegðun sem gerir hann að veru sem Guð fordæmir og hafnar.“

Sem svar við vali mannkynsins gefur Guð viðeigandi, verðskuldaða og réttlæt看lega næringu. Þeim manni sem uppfyllir skilyrði „dýptar“ gefur hann sem næringu sannleika og vissu. Hins vegar gefur hann sem næringu þeim sem hann telur „yfirborðskenndan“ lygar og efa. Þessar tvær upplifanir eru ekki jafnar, því sá sem efast getur ekki ímyndað sér áhrifin sem næring vissunnar hefur, en hinn útvaldi, vel nærður af Guði með sannleika, hefur upplifað, fyrir trúskipti sín, aðstæður efans. Hann nýtur góðs af báðum reynslunum og getur þannig borið þær saman á hlutlægan hátt. Hinn útvaldi tekur eftir því hversu mikla sannleikurinn og vissan hans veita honum þá sönnu hvíld sálarinnar sem Jesús segir, í öllum sannleika, að hann einn geti gefið. Þessi boðskapur er staðfestur í Opinberunarbókinni 14:11 þar sem Jesús undirstrikar þennan mun á útvöldum sínum og föllnum, sem hann lýsir yfir um: „*Og reykur kvöl þeirra stígur upp að eilífu, og þeir sem dýrið og líkneski þess tilbiðja og hver sem tekur við merki nafns þess hafa enga hvíld* . “ Með því að nota nútíð til að vísa til refsingar sem uppreisnargjörnum kristnum mönnum er beitt, gefur Jesús þessari refsingu varanlegan og ævarandi karakter, auk refsingar „*annars dauða*“ „*síðasta dómsins*“ sem aðallega er vísað til í þessu versi. Og orðatiltækið „**þeir hafa enga hvíld dag né nótt**“ staðfestir þá staðreynd að þeir njóta ekki góðs af „**hvíldinni**“ sem Jesús bauð þeim sem hann kom til að frelsa í holdgun sinni á jörðinni. Samhliða því að „**hvíld**“ hvíldardagsins „**sjöunda dagsins**“ er framkvæmd, fá hinir útvöldu ávinning af „**hvíld**“ anda síns og þar með allrar sálar sinnar. Þegar Jesús ávarpar postula sína endurtekur hann þessi orð: „**friður sé með yður** .“ Þessi orðatiltæki, sem kemur frá honum og kemur frá hans guðdómlega munni, er ekki aðeins fræðilegt, því „**friður**“ sálarinnar er aðeins fáanlegur í gegnum hann. Og orð hans umbreytast í virkan kraft í þeim sem fær þennan „**frið**“ frá honum. Og valið á þessu orði „**friði**“ er ekki saklaust, því andstæða þess er orðið „**stríð**“ sem lýsir norm sambandsins sem hann hefur við dýrkendur djöfulsins, meðvitaða eða ómeðvitaða, og himnesku og jarðnesku djöflana sem hann hefur átt í stríði gegn frá upphafi. Og hann kom sigursæll út úr þessu stríði, sem gefur honum rétt til að leggja nú á alla uppreisnarherbúðirnar dauðlega refsingu sinnar heilögustu og æðstu réttlætis. Og við þær aðstæður sem góðu sambandi hans við skaparann Guð hefur náð, upplifa hinir endurleystu útvöldu þegar á jörðinni sýnishorn af „nýja nafninu“ sem Jesús lofar að gefa þeim sem sigrar, samkvæmt Opinb. 2:17: „

Sá sem eyra hefur, hann heyri hvað andinn segir við söfnuðina: Þeim sem sigrar mun ég gefa af hinu hulda manna, og ég mun gefa honum hvítan stein, **og á steininn er skrifað nýtt nafn , sem enginn þekkir nema sá sem tekur við því .** Þetta „**nýja nafn**“ fæst aðeins með reynslu hinna útvöldu, í holdlegum líkama og síðan, við endurkomu Jesú Krists, í himneskum líkama svipaðan og himnesku englarnir. Ennfremur lærum við í Opinb. 3:12 að þetta nýja nafn bar Jesús Kristur sjálfur fyrst: „*Þann sem sigrar mun ég gjöra að súlu í musteri Guðs míns, og hann mun aldrei framfar þaðan fara.*“ „Ég mun rita á hann nafn Guðs míns og nafn borgar Guðs míns, hinnar nýju Jerúsalem, sem kemur niður af himni frá Guði mínum, **og mitt nýja nafn** .“ Jesús Kristur varð áfram Jesús Kristur. Þessu nafni var ekki breytt, því Jesús talar ekki um eftirnafn sitt, heldur um himneska reynslu sína eftir dauða sinn við lok jarðnesks lífs síns. Hann endurheimti líkama sinnar himnesku náttúru, sem heilagir englar hans nefndu og nefna enn „**Míkael**“.

Ólíkt hinum útvalda er líf hins fallna óöfundsvort, jafnvel þótt hann sé ríkur og voldugur. Því líf hans og vonir byggjast á engu og hann er dæmdur til að lúta lögmáli hins guðdómlega sigurvegara. Árangur hans er aðeins tímabundinn og skammvinnur og hann lifir í stöðugum ótta við að missa af þeim kostum sem hann nýtur og nýtur góðs af. Sambönd hans við náungann geta aðeins verið hræsnileg, því hann sér í öllum öðrum en sjálfum sér hugsanlegan dauðans óvin sem vill fella hann og kúga hann. Og hann upplifir þetta á tímum friðar og öryggis, en hvað verður um tilvist hans á tímum óöryggis vegna stríðs? Hann upplifir æðsta angist eða umbreytir sér í kaldan og ógnvekjandi morðingja, lærir ánægjuna af því að drepa, særa og tortíma óvinum sínum og náunga sínum.

Slík tilvist hunsar því alla þá sönnu hvíld sem aðeins fæst í gegnum kærleiksríkt samband milli Guðs og hans kærleiksríku og undirgefni sköpunarveru. Þessi sönnu hvíld er ekki aðeins fræðileg, því hún er aðeins afleiðing friðar sem komið er á við Guð. Því að með því að gera vilja skapara síns, löggjafa og frelsara Guðs, léttir maðurinn og frelsar samvisku sína, sem, laus við kvöl sektarkenndar, upplifir og finnur vellíðan sannrar friðar sálarinnar. Það er þetta hamingjuáætlun sem Páll postuli þróar í ritum sínum og bréfum. Og fyrir tilstilli Péturs lýsir andinn yfir í 1. Pétursbréfi 1:22-23: „Þér **hafið hreinsað sálir yðar með því að hlýða sannleikanum**, svo að þér eigið einlægan bróðurkærleika. Elskið þá hver annan heitt og innilega. **Þér eruð endurfæddir** , ekki af forgengilegu sæði, heldur af óforgengilegu, fyrir orð Guðs, sem lifir og varir að eilífu.“

Hjálpræðisáætlun Guðs fyrir syndugum mönnum er fullkomlega dregin saman hér, og Pétur beinir boðskap sínum til kristinna manna sem skírðir eru í nafni Jesú Krists, sem gerir orð hans að eilífu viðeigandi. „**Hreinsun sálna**“ fæst með „**hlýðni við sannleikann**“, sem vísar til norm jarðnesks lífs sem skilgreind er af guðdómlegum lögum sem kennd eru í gamla sáttmálanum. Fyrir nýja trúskiptinga frá heiðni er þessi uppgötvun guðdómlegra laga ný og grundvallaratriði, þar sem hún fæst með fórn sem gerð er í nafni Jesú Krists. Það er með þessari raunverulegu beitingu þessa guðdómlegra laga sem andi hins trúskipta syndara hefur verið „**endurfæddur**“. Þessi endurnýjun er ekki fræðileg, heldur hagnýt og virk, og hún er staðfest með breyttri hegðun hinna endurleystu.

Hann var syndari af erfðum og af verkum, og hann syndgar ekki lengur vegna þess að hann tekur synd sem „**hrylling**“ og „**viðurstyggð**“, og deilir, hvað hana varðar, réttlátum dómi Guðs, hins undursamlega himneska „**föður**“ sem hann elskar og sem elskar hann. Slík er þróun hjálpræðisáætlunarinnar sem Guð skipulagði og kynnti, en hvað gerðu uppreisnargjörnu trúuðu, sem síðar voru Gyðingar og síðan kristnir, við hana? Þeir halda sig við kenninguna um þetta verkefni, en aðeins þessa kenningu, því að á sviði hagnýtrar beitingar ber þessi athyglisverða athugun vitni um fjarveru „**endurnýjunar**“ sem er hluti af upprunalegu guðdómlegu áætluninni. Sá sem réttlætir iðkun syndar getur ekki fullyrt að hafa verið „**endurfæddur**“ og falsk hugmynd hans um guðdómlega hjálpræðisáætlun vitnar gegn honum og hún sýnir uppreisnargjarna eðli hans sem hann deilir með djöflinum og illum öndum hans. Falsk trúarleg skuldbinding hans afbakar hjálpræðisáætlun hins sanna Guðs og gerir hann mjög sekan frammi fyrir honum, þannig að falsk trúskipti hans hafa versnað stöðu hans sem frumsyndara. Og þar af leiðandi, við síðasta dóminn, verður refsing hans harðari og í „**öðrum dauða**“ mun þjáningartími hans lengjast og magnast.

Ég efast ekki um að ef þeir vissu hvaða hræðilegu örlög þeir munu þola og þjást, þá myndu falskristnir halda sig frá allri trúarlegri skuldbindingu og framtíð þeirra og örlög yrðu milduð. En vegna fyrirlitningar sinnar á sannleikanum sem opinberaður er í Biblíunni í dularfullum spádómum hennar, eru þeir ófærir um að vita örlög sín. Því að samkvæmt þeim er dapurlegi endirinn ekki fyrir þá heldur fyrir aðra vegna þess að þeir eru eftirlátssamir gagnvart sjálfum sér, sem „sjálfréttlátir“ og halda alltaf að það séu til verur verri en þeir sjálfir.

Þar af leiðandi, þar sem þeir neita að trúa á sekt sína, munu þeir að lokum standa frammi fyrir réttlátum Guði sem dæmdi þá og þurfa að þola refsingu sem hann spáði. Því í spádómum hans er það sem boðað er ekki eingöngu ætlað að vara uppreisnarmenn við og ógna þeim, heldur frekar að boða fyrirfram hluti sem framtíðaruppfylling er örugg og óafturkræf. Þannig mun yfirborðskenndur uppreisnarseggur enn á ný upplifa vissu áætlunar Guðs.

Í þessari rannsókn hef ég tengt „**dýpt**“ skuldbindingar hinna endurleystu útvöldu við þrautseigju þeirra og leit að guðlegum sannleika. Í Opinberunarbókinni 2:24 lýsir Guð yfir við mótmælendasiðbótarmenn 16.^{aldar} : „En ég segi yður: Öllum þeim sem eru í Þýatíru og hafa ekki þessa kenningu og ekki þekkt **djúp** Satans, eins og þeir kalla það, legg ég enga aðra byrði á yður heldur **djúp** Satans .“ Að þessu sinni eru það „**dýpi** Satans .“ Og andinn opinberar þannig dóm sinn yfir fölskum kaþólskum kenningum sem, langt frá því að færa hina endurleystu nær himninum, fjarlægja þá frá honum, til jarðneskra djúpa þar sem bráðin kvika sem mun tortíma þeim á dómsdegi finnst. Ennfremur lýsir þetta hugtak „**dýpi**“ þrálátri kröfu stjórnarinnar um að þröngva guðsbölvuðu yfirráðum sínum á mannkynið. Ólíkt sinnuleysi er þetta „**dýpi**“ bæði sambærilegt við og í algjörrri andstöðu við blessaða „**dýpt**“ hinna endurleystu útvöldu. Og þessi hugtök „**djúp** Satans“ afhjúpa og tákna bindandi og harðstjórnarlegt vald satanískrar trúarlegrar skuldbindingar páfakirkjunnar, rómversk-kaþólsku trúar; „**yfirborðskennda**“ og sýnilega skuldbindingu sem tekst að blekkja og tæla mannfjöldann, dást að skuldbindingu sinni og krafti.

Þannig finnur „**dýpt**“ skuldbindingar hinna útvöldu sér fölsun í kaþólskri trúarlegri skuldbindingu, en ef sú fyrri vegsama hinn sanna skapara Guð, þá þjónar sú seinni, fölsun hennar, aðeins dýrð djöfulsins, „**föður**“ hans, innblásturs hans, stuðnings hans og leiðsögumanns.

Þetta hugtak „**djúp Satans**“ gefur til kynna fjarlægðina frá himninum þar sem skaparinn Guð býr, eini dómarinn sem að lokum mun framfylgja réttlæti sínu á yfirborði jarðar yfir allar skepnur sínar og veita himneskum og jarðneskum uppreisnarmönnum sem það verðskulda eilífan dauða, eða endanlegan, og útvöldum sínum sem hann hefur valið og talið verðuga eilíft líf. En raunveruleg ástæða notkunar þessa orðs liggur í gagnrýni á mótmælendur sem fordæmdu réttilega kaþólsku kenninguna um „helvíti“, sem átti að vera neðanjarðar; aðra kenningu sem erfðist frá grískri heiðni. Páfakaþólska kirkjan náði hlýðni ungra sem aldna með því að hóta þeim kvalum „kvölum“ í „eilífu helvíti“. Þetta hugtak „**djúp**“ vísar því til mjög mikilvægs og mjög þýðingarmikils þáttar sem vísar til þessa „helvítis“ sem rómversk-kaþólskir kennarar fullyrtu að væri „eilíft“. En það versta er að mótmælendur trúðu einnig á tilvist þessa „helvítis“. Það er mikill sannleikur í þessari lygi, en aðalvillan er sú að halda því fram að þetta „helvíti“ sé til að eilífu, en í áætlun Guðs verður „helvíti“ „**eldsdíkið**“ sem myndað verður á yfirborði jarðar, í lok sjöundu árþúsundsins, fyrir síðasta dóminn. Og ég tilgreini að helstu fórnarlömb þessa síðasta „helvítis“ verða einmitt prestarnir, biskuparnir, kardinálarnir, páfarnir, kaþólikkarnir sem notuðu það til að óttast fólk, þjóðir, lávarða og þjóðhöfðingja þeirra.

„**Dýpt**“ í þjónustu guðlegs „**sannleika**“ og vissu hans, eða „**dýpt**“ í þjónustu „**lyga**“ djöfulsins og efa; þetta er valið sem blasir við öllum jarðneskum mönnum. Fyrir „*himnabúa*“ hefur valið þegar verið tekið óafturkræft og óafturkallanlega, *strax eftir dauða og upprisu Jesú Krists, fyrrverandi höfuðengilsins „Míkaels“*, samkvæmt Opinberunarbókinni 12:7-8: „*Og stríð varð á himni. Míkael og englar hans börðust við drekann. Og drekinn og englar hans börðust, en þeir fengu ekki sigur, og staður þeirra fannst ekki lengur á himni.*“

Það er lífsnauðsynlegt fyrir hverja manneskju að vita dóm Guðs yfir páfadómi rómversk-kaþólsku trúarinnar vegna máttar hennar, virðingar og gríðarlegs þroska í mörgum jarðneskum þjóðum. En það hefur orðið jafn mikilvægt að vita að frá 1843 og 1844 hefur dómur Guðs einnig fordæmt mótmælendatrúna, sem hefur haldið í kenningararfleifð sinni mörgum göllum og syndum sem erfðir voru frá kaþólsku trúnni. Þekkingin á því að draga í efa guðdómlegan dóm mótmælendatrúarinnar hvílir eingöngu á þeirri skipun sem spáð er í Daníel 8:14, þannig að þeir sem gefa ekki biblíuspádómum þann áhuga sem þeir verðskulda, dæma sig til að hunsa tilvist kröfu Guðs sem varðar, fyrir þennan dag 1843, upphaf endurreisnar allra sanninda hans sem fyrstu tólf postular hans tóku á móti. Þar af leiðandi verða hinir endurleystu útvöldu síðustu daga að vera tilbúnir að aflæra, að véfengja myndaðar og erfðar falskar hugmyndir sínar um kristna trú. Þessar kröfur hafa orðið rangar og úreltar síðan Guð setti fram nýjar kröfur með tilskipun sinni árið 1843. Og eins og þær eru skráðar í Biblíunni, þá er þessi tilskipun gild fyrir Guð og allar jarðneskar mannverur hans. Aðeins er hægt að hunsa hana eða fyrirlíta á kostnað þess að

missa af eilífu lífi sem boðið er upp á og lagt til í nafni Jesú Krists. Ófær um að bera vitni um þetta mikilvæga áhugamál missir „ **yfirborðskenni** “ maðurinn alla möguleika á að frelsast fyrir endurleysandi réttlæti Jesú Krists.

Viðvaranirnar sem birtast í spádómum Daníelsbókar og Opinberunarbókarinnar varða allar tegundir kristinnar trúarbragða, þar sem „sjöunda dags aðventismi“, sem síðast var stofnuð árið 1863 í Bandaríkjunum, hefur verið sérstaklega áhyggjufullur frá árinu 1994, þegar Jesús „uppköstaði “ **honum opinberlega** .

Að tala um guðdómlega biblíulega kenningarlega sannleika sem verður að endurreisa er enn óljóst og ónákvæmt. Ég verð því að skýra þetta með því að benda á nokkur helstu dæmi um þennan sannleika, sem þannig sýna muninn á kristinni trúarlegri hugmynd um hina sönnu, blessuðu aðventisma árið 2023 og bölvada mótmælendatrú sama tíma.

Fyrst og fremst er að halda fjórða boðorðið varðandi helgaða iðkun hins sanna sjöunda dags hvíldar, sem varðar hvíldardaginn sem Guð kenndi og iðkaði samkvæmt sáttmála Gyðinga. Þessi hvíld er iðkuð á laugardegi, ekki sunnudegi, sem er fyrsti dagur vikunnar. Hvíldardagshvöldin, sem er skipuð af fjórða boðorði Guðs af tíu, er fremst í flokki guðlegra sanninda sem verður að endurreisa.

Annar sannleikur, sem vanþekking á er mjög skaðleg fyrir alla mannkynið, er hinn sanni staðall um stöðu dauðans. Er það ekki óréttlætanlegt fyrir kristinn mann sem fullyrðir hjálpræði Krists að tileinka sér, gegn opinberuðum guðdómlegum sannleika, þá hugmynd sem heiðni gríski heimspekingurinn Platon ímyndaði sér? Þessi maður úrskurðaði að sálin væri ódauðleg vegna þess að á undan honum höfðu aðrir grískir heimspekingar breytt dæmisögum sem lýstu guðum sem hegðuðu sér eins og menn í trúarbrögð. Hins vegar segir hinn sanni Guð okkur að hann hafi skapað manninn í sinni mynd. Þannig, í grískri heiðni, er það maðurinn sem skapaði guði í sinni mynd. Hvaða gildi á slík fullyrðing skilið? Ekkert, og hinn sanni Guð mun að lokum sanna fyrir öllum uppreisnarmönnum sem fullyrða hið gagnstæða að sálin sem hann gefur líf sé dauðleg og geti aðeins orðið ódauðleg þegar hún er endurleyst með réttlátu blóði Jesú Krists.

Eftir þennan sannleika, sem minnir á óstöðugleika og brothættni mannlegs lífs, sem er algjörlega háð guðdómlegum krafti, kemur hugmyndin um lögin sem Gyðingum gamla sáttmálans voru sett. Andar uppreisnargjarnra kristinna manna halda því fram að lögin um mat séu orðin úrelt fyrir þá sem trúa á nýja sáttmálann. Hver getur réttlætt þá staðreynd að með því að deyja á krossinum hafi Jesús komið til að breyta lífsreglum mannsins? Hvernig útrýmdi dauði hans veikindum og dauðahættu? Holdlegur matur er gerður til að byggja upp efnislegan líkama mannsins, en Jesús kom ekki til jarðar til að deyja, heldur aðeins til að bjóða upp á breytingu á andlegri stöðu hans. Matarreglur missa því ekkert af réttlætingu sinni, því kristinn maður verður að styrkja efnislegan líkama sinn eins mikið og Gyðingurinn fyrir hann. Einnig, það sem Guð lýsti hreint eða óhreint fyrir Jesús var hreint eða óhreint eftir hann og þar til hann endurtókst í dýrð.

Þá kemur hrein heiðinn galli, sem postularnir vöruðu nýskiptingana við. Þessi alvarlegi galli varðar það sem Páll kallar „ **engladýrkun** “ í Kól. 2:18: „ *Enginn maður, í sjálfsvirðandi auðmýkt og engladýrkun* , ræni yður verðmætum yðar að vild, meðan hann lætur undan sýnum og hrokafullur af holdlegum

hugsunum sínum. “ Þessi „ **engladýrkun** “ var þó því miður endurnýjuð með miklum árangri eftir 1844 í Bandaríkjunum og Englandi undir nafninu „spiritismi“ sem iðkuð var af mótmælendateymdum sem Guð hafði yfirgefið og gefið djöflinum. Hvað er þessi „spiritismi“ ef ekki stofnun dulrænna tengsla sem koma í snertingu við anda kristinna manna sem Guð hefur bölvæð og anda himneskra engladjöfla? Spiritismi hefur ekki horfið; þvert á móti birtist hann kröftuglega í Afríku í dag í gegnum stórkostlegar aðgerðir trúarleiddtoga sem eyða tíma sínum í að elta djöfla, sem í raun eru samsekir. Eina vörnin gegn þessari sameiginlegu freistingu er enn Heilög Biblían og dýrmætar opinberanir hennar varðandi staðla guðlegs sannleika.

Þessi viðvörðun, sem varar trúskiptinga við þessari „ **engladýrkun** “, réttlætir í sjálfu sér hið stöðuga stríð sem páfakirkjan í Rómönsku kaþólsku hefur háð gegn Biblíunni og gert allt sem í hennar valdi stendur til að koma í veg fyrir að hún verði dreift og lesin af almenningi. Þetta er ekki að ástæðulausu, því boðskapurinn sem bróðir okkar, Páll, hefur sett saman virðist lýsa vélmennamynd af páfastjórninni sem mun með tímanum heyja stríð gegn heilögu Biblíunni en jafnframt fullyrða að réttlæta vald hennar. Stríð gegn Biblíunni sem Opinberunarbókin 11:3 staðfestir og spáir með þessum orðum: „ **Ég mun gefa tveimur vottum mínum spádómsvald, klæddir í sekk, í eitt þúsund tvö hundruð og sextíu daga.** “ Það er sannarlega þessi ofsótt Heilaga Biblía sem opinberar og fordæmir yfirráð páfamannsins sem með „engladýrkun “ hefur tekist að þröngva sér upp og tæla fjölda kaþólskra manna sem páfatrú hefur tekist að telja þeim trú um að þeir séu kristnir; þetta með því að veita þeim titilinn kaþólskir kristnir, með því að skíra þá á meðan þeir eru enn nýfæddir; kenningarleg fátíðni sem einróma er viðurkenndur af ómeðvituðum mannfjölda sem hefur verið tæltur og blekktur. Og hér hefur fallin mótmælendatrú hermt eftir og endurtekið þessa fátíðlegu nálgun sem gerir gys að kristnum sannleika. Hvernig geta þeir réttlætt þessa iðkun í ljósi þessa versar úr Markúsi 16:16: „ **Sá sem trúir og lætur skírast mun hólpin verða, en sá sem ekki trúir mun dæmdur verða.** “ Hvenær gat skírt barn tjáð trú sína og beiðni sína um skírn? Hvílik fyrirlitning á Biblíunni af hálfu mótmælendatrúar sem á 16. öld sýndi einkunnarorðinu „Ritningin og Ritningin ein“!

Þetta eru helstu kvartanirnar sem fordæma falskar kristnar trúarbrögð, en listinn er ekki tæmandi.

Helgidómurinn: heil dagskrá

Eftir að hafa frelsað hebreska þjóðina úr þrældómi Egypta í eyðimörkinni, fjarri öllum utanaðkomandi heiðnum áhrifum, skipulagði Guð vottafólk sitt sem hann nefndi Ísrael, eftir nafni Jakobs, ættföður þeirra tólf ættkvísla sem tólf synir hans mynduðu. Þannig uppfyllti hann loforðið sem Abraham var gefið um að blessa afkomendur sína.

Uppbygging þessa Ísraels hefst með útgáfu tíu boðorða Guðs sem hann sjálfur kunngerir beint í samhengi sem skelfir aðstoðarmennina og hebreska áheyrendur.

Eftir að hafa dauðlega refsað fyrsta, næstum almenna fráhvarfi fólksins og Arons sjálfs, sem af ótta við uppreisnargjarnt fólk fylgdi andlegri ferð þeirra með því að skipuleggja bræðingu „gullkálfsins“ , skipuleggur Guð byggingu helgidómsins og fylgihluti þess í trúarþjónustu levítaprins.

Samskipti byggð á orðum og setningum krefjast þess að maðurinn sé menntaður og hafi gott vald á tungumáli fólks síns. En fólkið sem kom úr þrældómi Egyptalands fékk ekki þessa vitsmunalegu þjálfun, þannig að Guð yrði að byggja alla kennslu sína á myndum, táknrænum helgisiðum sem bera með sér spádómlega og nákvæma kenningu. Kennsla með myndum krefst ekki prófskírteina sem staðfesta almennt menntunarstig. Hinir frelsuðu Hebrear féllu aftur á lægsta stig mannkynsins, næstum því dýrsins, sem í þessu tilfelli var tamið af grimmd egyptsku leiðtoganna. Ennfremur gerir kennsla með myndum Guði kleift að veita skilning á skilaboðum sínum á markvissan hátt, aðeins þeim mönnum sem hann vill deila leyndum hugsunum sínum með. Og óháð menntunarstigi hans og prófskírteinum, þá mun sá sem ekki skilur skilaboð myndanna ekki skilja þau, því Guð stjórnar notkun greindar okkar sem einnig er hurð sem Guð getur „**lokað** eða“. **opið** „„ eins og Opinb. 3:7 kennir: „*Og rita engli kirkjunnar í Fíladelfíu: Þetta segir sá sem heilagur er, sá sem sannur er, sá sem hefur lykil Davíðs, sá sem lýkur upp, og enginn lokar, og hann læsir, og enginn lýkur upp*“. Árið 1873 beitti Guð þessari meginreglu með því að opna aðgang að sannleika sínum fyrir sjöunda dags aðventista og loka þeim aðgangi fyrir hinum mörgu kirkjudeildum mótmælendatrúarinnar. Í þessu versni varpa lykilorðin með stórum staf ljósi á merkingu boðskaparins: „**Heilagur**“: fólkið er „**helgað**“. » vegna þess að Jesús Kristur viðurkenndi það og vegna þess að hann iðkaði hvíldardaginn á sjöunda degi, sem **Guð** „**helgaði**“ ; „**Satt**“: Aðventistar þess tíma fá aðgang að guðlegum sannleika í nafni Jesú Krists vegna aðventistaákafa síns sem vitnar um löngun þeirra eftir dýrlegri endurkomu hans; „**Davíð**“: Jesús Kristur, „**sonur Davíðs**“, sem Gyðingar sem voru á sama tíma og hann þjónaði á jörðinni auðkenndu, skipuleggur „**hús**“ sitt samkvæmt Jesaja 22:22: „**Ég legg lykilinn að húsi Davíðs á herðar hans. Þegar hann opnar, mun enginn loka, og þegar hann lokar, mun enginn opna**“. Árið 1873 endurskipuleggur hann nýja alheims andlega Ísrael sinn, sem Opinberunarbókin 7 staðfestir með því að vísa til „**tólf ættkvíslanna sem eru innsigliuð með innsigli hins lifandi Guðs**“.

Dæmið sem ég hef rétt í þessu kynnt sýnir að formleg menntun er lítils virði, því Biblían sjálf veitir túlkanir á þessum dulkóðuðu táknum. Í spádómum

vísar orð, nafn, dýr eða hvað sem er okkur til texta í Biblíunni, eða fleiri, þar sem sú skýring sem óskað er eftir er að finna.

Bygging hebreska helgidómsins er fyrsta útgáfan af þessari táknrænu spámannlegu byggingu. Hins vegar bar jafnvel sköpunarsagan þegar með sér spámannlegan boðskap, auk bókstaflegs eðlis síns, sem gefur allri Biblíunni varanlegt, og þar af leiðandi ævarandi, spámannlegt hlutverk. Þess vegna eru boðskapur Guðs endurnýjaður með röð fyrirmynda og andfyrirmynda. Guð, skipuleggjandi lífs sköpunar sinnar, tengir nútíðina við fortíðina og fortíðina við nútíðina og endurnýjar þannig boðskap sinn um alla tíma.

Að skilja táknfræði helgidómsins gerir okkur kleift að skilja alla andlega rökfræði hjálpræðisáætlunarinnar og áætlunina sem setur hana í framkvæmd til að ná henni. Þessi áætlun var sett af stað með synd Adams og Evu. Og það er miklu fremur andleg nekt en líkamleg nekt sem leiddi til dauða lambsins sem skinnið var fyrsta klæði synduglegs mannkyns, samkvæmt 1. Mós. 3:21: „**Því að Drottinn Guð gjörði Adam og konu hans skinnkyrtla og klæddi þau**.“ Við verðum þegar að taka fram að það er Guð sem gjörir „**skinnkyrtla**“ og þarf því að slátra lambi, líklega ungum hrúti. Í samræmi við hjálpræðisáætlun sína „**mun hann sjálfur sjá fyrir lambinu til brennifórnar**“ sem Abraham færði og mun láta krossfesta sig í Jesú Kristi, „**Guðs lambinu sem ber syndir heimsins**“ til að frelsa trúa útvöldu sína. Í hjálpræðisáætlun sinni ákvað Guð að greiða sjálfa syndina, eins og þessi þrjú dæmi sem dreifast yfir tíma, á milli Adams og upphafs ársins 4001, staðfesta. Við skulum taka eftir þessari áhugaverðu smáatriði: Guð kallar Evu ekki lengur með nafni, heldur tilnefnir hana með orðunum „**eiginkona sína**“: eiginkona Adams. Þetta hugtak „**kona**“ spáir fyrir um „**synduga konu**“ sem kristna kirkjan mun tákna: „**hin útvalda**“ og „**vændiskonan Babýlon hin mikla**“; báðar eru erfingjar syndarinnar. Og Jesús mun koma einmitt í holdinu til að hreinsa sinn „**útvalda**“ frá synd, það er að segja, til að láta syndina hverfa.

Í þessari byggingu helgidómsins eru þættirnir sem mynda hann eins og líf, mjög mismunandi að gildi heilagleika. Hins vegar tengjast þeir allir heilagleika, þar sem þeir tákna þætti byggingar sem Guð helgaði.

Hið helgasta er tjaldbúðin, samfundatjaldið, þar sem Guð og Móse hittast og tala sín á milli, frá Guði til manns og frá manni til Guðs. Þetta tjald, helgað af nærveru Guðs, er umkringt og staðsett í miðjum forgarði sem afmarkast af hvítum slæðum sem festar eru á stöngum. Þessi ytri forgarður er kallaður „**forgarðurinn**“. Við þetta hugtak „**forgarður**“ verðum við að tengja tvo eiginleika: ytra og líkamlega. Því að fylgihlutirnir sem birtast á þessum „**forgarði**“ varða athafnir sem framkvæmdar eru á viðeigandi efnislegum líkama: líkama brenndan á fórnaraltarinu og líkama prestanna, baðaða og þvegna í vatni „**hafsins**“, nafnið sem gefið er þvottalauginni sem staðsett er gegnt innganginum að hinni helgu tjaldbúð.

Við verðum þegar að taka fram mikilvægi þessa smáatriðis sem varðar stefnu byggingarinnar á staðsetningu búðanna og tjaldbúðarinnar. Í fyrri rannsókn sáum við að djöfullinn, sem upphaflega var nefndur „**Morgunstjarnan**“, gegnir sæti „**sólarinnar**“ í hlutverki sínu sem „**höfðingi þessa heims**“. Hins vegar, á þeim tíma sem fólkið fór úr Egyptalandi, hafði Guð í aldaraðir stutt dýrkun þessara Egypta á sólinni og, í þeirri von að sannfæra fólk sitt um að sýna ekki

lengur minnstu merki um tilbeiðslu eða virðingu fyrir fölskum sólarguðdómi, þvingaði hann Hebrea til að ganga inn í þetta heilaga svæði, með sólarupprásina í baki sér, andlit þeirra snúa í vestur, það er að segja í átt að sólsetri. Inngangstjald tjaldbúðarinnar var því sjálft snúið til austurs. Þetta smáatriði táknaði einnig landfræðilega stefnu sem gyðingatrú myndi upplifa með tímanum, frá austri til vesturs eins og fyrri saga staðfestir. Því kristin trú þróaðist í raun í vestri og nánast ekki í austri; austurlöndin höfðu verið afar fjandsamleg gagnvart kristinni trú. Japan, sem er fjærst þessum austurlöndum, hefur allt til þessa dags verið dýrkandi „upprennandi sólar“ sem það gefur nafnið „Banzai“. Guð hafði því allar ástæður til að láta fólk sitt horfa til vesturs þar sem kristin trú þróaðist.

Táknræna merking „forgarðsins“ gerði Guði þannig kleift að fordæma falska rómversk-kaþólska páfatrú þar sem hann viðurkennir aðeins eftirlíkingu, fölsun sem leitast við að endurskapa ímynd Ísraels síns. Þetta er merkingin sem við verðum að gefa þessum „*forgarði*“ í Opinberunarbókinni 11:2: „*En ytri forgarð musterisins skalt þú sleppa og ekki mæla hann, því að hann er gefinn heiðingjunum, og borgin helga mun troðin verða undir fótum í fjörutíu og tvo mánuði.*“ Til að skilja að fullu merkingu þessa boðskapar verðum við fyrst að skilja merkingu verssins sem kemur á undan honum: „*Og mér var gefinn reyrstöng, lík staf, sem sagði: „Rís upp og mældu musteri Guðs og altarið og þá, sem þar tilbiðja.*““

„*Reyr eins og stafur*“: samkvæmt Jesaja 9:14, falsspámaður sem kennir lygar, eða páfaleiðtogi rómversk-kaþólskrar trúar. Hann er sýndur með „*stöng*“ og framfylgir refsídómi frá Guði. Dýrkendur Krists eru prófaðir eða „*mældir*“ með stöðugum ofsóknum sem munu vara í „*42 mánuði eða 1260 daga*“ spámannlega, eða 1260 raunveruleg ár, frá 538 til 1798. „*Musteri Guðs, altarið og þeir sem tilbiðja þar*“ tákna sannan heilaga þessa langa tímabils þar sem páfastjórnin margfaldar ofsóknir sínar gegn þeim sem standa gegn henni eða véfengja hana. Þættirnir sem vitnað er í tengjast hinni heilögu guðdómlegu tjaldbúð. „*Musteri Guðs*“ vísar til safnaðar endurleystra Krists samkvæmt Ef. 2:20-21: „*Þér eruð byggðir á grundvelli postulanna og spámannanna, en Jesús Kristur sjálfur er hyrningarsteinninn. Í honum vex öll byggingin, vel samanbyggð, upp í heilagt musteri í Drottni. Í honum eruð þér einnig byggðir saman til bústaðar Guðs í andanum.*“ En vers 19, sem kemur á undan, hefur einnig þann tilgang að vekja upp falska trú þeirra sem Guð setur „*utan musterisins*“, „hinna sem eru utan við musterið“, það er að segja þeirra sem hann tengir við „*forgarðinn*“: „*Þannig eruð þér ekki lengur gestir og útlendingar, heldur eruð þér samborgarar hinna heilögu og heimilismenn Guðs.*“ Páll er hér að vísa til stöðu hinna sönnu heilögu sem Jesús viðurkennir að tilheyra honum. Dómur sköpunarvera hans tilheyrir honum eingöngu, og spámannlega opinberunin hefur þann eina tilgang að staðfesta fyrir okkur að það er sannarlega til sönn og fölsk trúarbrögð sem hann fordæmir og lýsir í vélmennamynd, með því að flokka saman boðskapinn sem varðar hana í allri spámannlegri opinberun sinni. „*Altarið*“ táknar kross Krists og „*þeir sem þar tilbiðja*“ eru því lærisveinarnir, kallaðir og endurleystir með blóði hans sem úthellt var á þessu „*altari*“. „*Tilbeiðslan*“ á Guði birtist með íhugun um „*altarið*“, það er að segja íhugun um guðdómlegan kærleika sem opinberast með sjálfviljugri friðþægingarförn Guðs í

Jesú Kristi. Þegar þetta er skilið, skulum við skoða Opinberunarbókina 11:2: „**En ytri forgarð mustærisins skuluð þið láta hann vera úti og ekki mæla hann, því að hann er gefinn heiðingjunum, og þær munu troða hina heilögu borg undir fótum í fjörutíu og tvo mánuði.**“ Hin „**heilaga borg**“ vísar til hins heilaga samkomu sannra endurleysta, kallaðra og útvaldra kristinna manna, sem Guð nefnir „**Jerúsalem**“ í Opinberunarbókinni 21:10. Þetta er auðvitað táknrænt nafn sem spáð er fyrir um hina sönnu jarðnesku borg með þessu nafni í gamla sáttmálanum. Fyrir Guð gefur nafn borgar til kynna og tilnefnið íbúa hennar, því Guð blessar ekki steina eða sement, heldur mannsálirnar sem búa á þeim stað. Í nýja sáttmálanum eru hinir frelsuðu útvöldu dreifðir um löndin og um alla jörðina, en í Jesú Kristi mynda þeir fyrir Guð andlegan samkomu sem táknar hina fullkomnu „**Jerúsalem**“ sem hann elskar og þráir að bjarga. Á sama tíma beinir þetta hugtak „**heilaga borg**“ augum falstrúaðra að gyðingaborginni sem enn ber nafnið „**Jerúsalem**“, sem Guð hefur hagnast á að lifa af, aðeins til að rifja upp reynsluna um fyrstu **syndarana** sem hann refsaði og bölvaði, samkvæmt Dan 8:23: „**Og að lokum, þegar syndararnir eru gjöreyddir, mun rísa upp konungur, ósvífinn og slægur.**“

Í þessu versni munu „**þjóðirnar**“ „**tramma hina helgu borg**“ í 1.260 ár, sem gerir okkur kleift að bera kennsl á þessar þjóðir við vestur-evrópsku konungsríkin sem studdu páfastjórnina og ranglátar ofsóknir hennar gegn þjónum Jesú Krists. En það sem er ranglátt eru ekki ofsóknirnar sem brengluð trú á skilið í dómi Guðs. Það sem virðist ranglátt er ekki eins ranglátt og maður gæti haldið. Og þar sem Guð leyfir ekki heilögum sínum að taka réttlætið í sínar hendur, notar hann hina syndsamlegri falsku trúarbrögð til að refsa ófullkomleika brenglaðrar kristinnar trúar frá árinu 313. Eftir aldir og aldir af fölskum kaþólskum kenningum, hvers konar trú gátu trúaðir kristnir menn sýnt? Þegar kenningin um hjálpraði hafði verið breytt og kollvarpað gátu sannir trúaðir aðeins vitnað fyrir Guð með því að vera fúsir til að láta lífið eða vera fangelsaðir af konungum sem voru undirgefin páfunum. Þar til árið 1844 var kristin trú spillt af sunnudagsguðþjónustu og fölskum kenningum sem erfðust frá rómversk-kaþólskri kirkju, þannig að hinir útvöldu sjálfir voru syndarar frammi fyrir Guði. Þar sem þeir voru ekki syndlausir gátu þeir því ekki „**kastað fyrsta steininum**“ að sekum syndara eins og Jesús kenndi. Og þar sem þessi andlega lexía var til staðar myndi enginn sannur dýrlingur leyfa sér að refsa neinum syndara líkamlega. Á þessum tíma, þar sem syndin er enn alheims, minnir Drottinn á meginreglur sem aðeins hans sönnu útvöldu virða, sem markar muninn á þeim frá „**hræsnisfullum**“ kristnum mönnum samtímans, samkvæmt Opinberunarbókinni 13:10: „**Sá sem leiðir í herleiðingu mun fara í herleiðingu; sá sem drepur með sverði verður drepinn með sverði. Hér reynir á þolinmæði og trú hinna heilögu.**“ Jesús fordæmir hér grimmilega og villmannlega stríðshæðun falskra kalvínisma eða anglíkana mótmælendatrúar sem tekur virkan þátt í „**trúarstríðum**“. Þeir bregðast við árásum kaþólsku bandamanna og endurgjalda högg fyrir högg. En Jesús bannaði að bregðast við á þennan hátt þegar gyðinglegu varðmenn handtóku hann. Og hunsuðu þennan dóm og þessa skipun sem Jesús gaf, og mótmælendurnir litu á þessa óhlýðnu bardagamenn sem Guð telur réttilega vera „hræsnara“ sem trúarlega „**hetjur**“. Hann sem lýsti því yfir í Jesú í Matteusi

16:25: „**Því að hver sem vill bjarga lífi sínu, mun týna því, en hver sem týnir lífi sínu mín vegna, mun finna það.**“ Með því að taka „**sverðið**“ dæmdi húgenottinn (frá þýsku „Eidgenossen“ sem þýðir: vopnaður bandalag) í Cévennes-fjöllum sig til að þurfa að „**deyja fyrir sverði**“ og missa eilíft líf. Og það sama var með mótmælendurna sem tóku kaþólikka „**í fangelsi**“; þeir áttu aftur á móti að vera fangelsaðir án þess að öðlast eilíft líf. Í þessum blóðuga tíma undirstrikar Opinb. 13:10 hvað gerir muninn á hinum sönnu útvöldu mótmælendatrúar og hinum fölsku sem Jesús lýsir, á eftir Gyðingum, sem „**hræsnurum**“ vegna þess að kristin trú byggist umfram allt á virðingu fyrir og hlýðni við reglurnar sem Jesús Kristur sjálfur kenndi, og þessum reglum verður að fylgja þar til heimsendir lýkur með dýrlegri endurkomu hans sem væntanleg er vorið 2030. Samkvæmt Opinb. 13:9: spádómlega viðvörunina gátu aðeins þeir sem upplýstir voru af andanum skilið: „**Ef einhver hefur eyra, hann heyri!**“ » En í þessum boðskap höfðar Jesús aðeins til mannlegrar greindar, sem leiðir gáfaða menn til að taka tillit til fyrimæla sem „**eyru**“ þeirra heyra, eða fyrimæla postula þeirra sem vitna í guðspjöllunum um það sem þeir heyrðu Jesú segja. Með því að lesa vitnisburði þeirra í Biblíunni erum við talin vara við af Guði og því ábyrg fyrir viðbrögðum okkar og gjörðum. Jesús lætur ekki hegðun „hræsnaranna“ **blekkja sig** heldur leggur áherslu á viðmið hinna sönnu heilögu sem hann getur blessað og frelsað: „**Hér reynist þolgæði og trú hinna heilögu vera**.“ Þeir halda áfram í trúfesti sinni og reyna ekki að grípa til vopna til að bjarga lífi sínu og sætta sig við, ef Guð biður um það, að missa þau til að finna þau sem eilífa norm.

Jóhannesi er boðið af Guði að „**mæla ekki ytri forgarð musterisins**“ og þessi skipun staðfestir val Guðs að framselja ótrúa kristna menn til ofsókna páfastjórnarinnar í Róm. Þessi boðskapur staðfestir þá sem Daníel kynnir í Dan 7:25 og 8:12: „**Hann mun tala orð gegn hinum hæsta og kúga heilögu hins hæsta og ætla sér að breyta tímum og lögmáli. Hinir heilögu munu gefnir verða í hendur hans um tíma, tíma og hálfan tíma/... Herinn var framseldur með daglegri fórn vegna syndar; hornið steypiti sannleikanum niður og dafnaði.**“ Guð endurnýjar lúmskt sama boðskapinn í þremur mismunandi en dýrmætum formum sem bæta hvor aðra upp. Breytingin á „**tímum og lögmáli**“ í Dan 7:25 skilgreinir „**syndina**“ sem vitnað er í í Dan 8:12. Og bæði versin staðfesta að kristin trúarbrögð áttu að koma undir yfirráð ofsóknarstjórnar, sem er rómversk-kaþólska páfastjórnin. Og í Opinberunarbókinni 11:2 er þessi aðgerð sett fram á þennan hátt: „**En ytri forgarð musterisins skal sleppa og ekki mæla hann, því að hann er gefinn heiðingjunum, og borgin helga skal troðin undir fjörutú og tvo mánuði.**“ Í Daníelsbók og Opinberunarbókinni eru þjóðirnar sem styðja rómverska páfavelðið táknðar með „**tíu hornunum**“, það er að segja tíu þjóðveldum sem finnast í Daníel 7:7 og 24. Í Opinberunarbókinni 12:3, 13:1, 17:3 bera þessi „**tíu horn**“ eða bera ekki „**kórónu**“, sem hjálpar til við að bera kennsl á samhengið sem spádómurinn miðar við. Þessar þrjár tilvísanir varða því, í röð og tímaröð: Rómaveldi, rómverska páfavelðið og loka ofsóknarstjórn mótmælenda sem geisaði og réð ríkjum á þeim tíma sem Jesús Kristur endurkom í dýrð sinni.

Hebreska helgidómurinn miðlar okkur upplýsingum í gegnum víddir og víddarhlutföll sem Guð gefur tveimur herbergjum sem mynda samfundatjaldið.

Reyndar, í álnum, er mælikvarði tímans, þar sem presturinn gengur inn, 40 álnir á lengd og 20 álnir á breidd, og „hin allra helgustu“ eða „allra helgustu“ í öðru herberginu, sem er frátekið fyrir nærveru Guðs, er 20 álnir í rúmmetra. Hlutföll herbergjanna tveggja eru því 2 þriðju hlutar og 1 þriðjungur, eins og 6.000 ár mannkyns: 4.000 ár til dauða Krists og 2.000 ár eftir hann. Með því að láta Móse byggja það vildi Guð staðfesta þennan boðskap varðandi heildartíma vals síns á jarðneskum útvöldum. Og þetta, fyrir utan þá staðreynd að það var byggt um 2.500 árum eftir Adam. Þessi smíði var því sérstaklega framkvæmd fyrir síðustu kynslóð okkar hinna útvöldu dýrlinga, sem þessi þekking á 6000 árum gerir í dag kleift að staðfesta lokaendurkomu hins guðdómlega dýrlega Krists vorið 2030 samkvæmt fölsku rómversku tímatali okkar; sem fær mig til að segja að Róm sé hin fullkomna ímynd fals og blekkingar, hluta sem stundaðir eru í „ **hroka** “. » sem Guð eignar honum í spámannlegum opinberunum sínum í Daníel 7:8 og Opinb. 13:5.

Hjálpræðisáætlunin var uppfyllt nákvæmlega eins og þessi táknræna helgidómurinn boðaði. 4.000 ár liðu og eftir vorið sem hófst árið 4001, á aðfangadag páskahátíðarinnar, í samræmi við tilkynningu sína til postula sinna, leyfði Jesús sér að vera handtekinn, dæmdur og refsað með 120 svipum og hann fórnaði sjálfviljugur lífi sínu til dauðlegrar krossfestingar Rómverja án þess að mótmæla óréttlætinu í þessari meðferð. Hann gat ekki mótmælt þar sem hann var skipuleggjandi þessa dóms, en jafnframt fórnarlambið. Guð lifði þjáningu sína fyrirfram og innblés spámanninum Jesaja, í Jesaja 53, að útskýra þessa sjálfviljugu fórn sem Guð sjálfur framkvæmdi í eigin persónu. Og málið var svo óhugsandi að við getum skilið vantrú samtíma Gyðinga á þessari aðgerð. Þetta er enn frekar þar sem tólf postularnir sem Jesús valdi hegðuðu sér á sama hátt, jafnvel að því marki að þeir heyrðu ekki tilkynningarnar sem Jesús gaf um þetta efni. Það var því ekki þessi vantrú sem fordæmdi þjóð gamla sáttmálans. Orsök bölvunarinnar kom síðar, eftir upprisu Jesú, það er þegar Jesús gaf og kenndi postulum sínum, sem þá voru fullkomlega sannfærðir um kærleika Guðs sem þannig var sýndur, skýringar á þessum friðþægingardauða. Árið 34 dæmdi þjóðernisklerkar Gyðinga í Jerúsalem unga djáknan Stefán, sem nýlega var skipaður af postulum Jesú, til grýtingar og tóku af lífi. Trúaðir menn frömdu þar verknað sem myndi dæma þá sjálfa til endanlegrar bölvunar sem myndi leiða til tortímingar allrar Gyðingabjóðarinnar, af rómverskum hermönnum undir forystu Títusar, árið 70 samkvæmt okkar falska rómverska tímatali; það sem Dan 9:26 spáir: „ *Eftir sextíu og tvær vikur mun smurður verða afmáður og hann mun engan eftirmann eiga* “. **Þjóð leiðtoga sem mun koma mun eyða borginni og helgidóminum, heilagleikanum**, og endirinn mun koma eins og flóð; það er ákveðið að eyðileggingin muni vara til loka stríðsins. “ Strikuðu orðin eru illa þýdd og samræmast ekki upprunalega hebreska textanum. Hugtakið „ **heilagleiki** “ vísar til trúarleiddoganna, hinna raunverulegu sökudólga í höfnun „ **messíasar** “. Það er miður að þessi þýðingarvilla dylji fyrir mönnum nákvæmni spádómanna, því rétt þýddar eru guðdómlegar tilkynningar greinanlegar í hinum fullkomna veruleika og hlutirnir fá sanna uppbyggjandi merkingu fyrir mannlegar sálir. Ég vil hér leggja áherslu á 40 ára bilið sem aðskilur dauða Jesú frá eyðileggingu Jerúsalem. Því þessi tala 40 birtist oft í hjálpræðisáætluninni sem Guð undirbjó

vegna þess að hún er táknræn fyrir „próf“ trúarinnar sem Guð skipulagði; 40 dagar og 40 nætur af rigningu fyrir flóðið; 40 ár í eyðimörk fyrir 40 daga njósnir í Kanaanlandi; 40 dagar og nætur af föstu fyrir Jesú í upphafi þjónustu hans; 40 dagar milli upprisú hans og hvítasunnuhátíðar; og að lokum, 40 ár milli tilkynningar hans til kvenna í Jerúsalem um að borg þeirra yrði eytt og dagsins þegar verkið var framkvæmt.

Tvö helgu herbergin í helgidóminum eða hebresku tjaldbúðinni voru aðskilin með fortjaldi sem presturinn mátti aðeins fara yfir á hátíðinni „friðþægingardeginum“, á hebresku „Yom Kippur“. Þetta bann hafði spámannlega skýringu því þessi fara spáði fyrir um för Jesú Krists frá jörðinni til himins þaðan sem hann kom í formi erkiengilsins Míkaels. Það var eins einfalt og það, en það þurfti að skilja: hið heilaga var jörðin og jarðneskar prestsathafnir, en hið „heilagasta allra helgasta“ eða „allra helgasta“ táknaði himininn þar sem menn geta ekki komist inn án þess að fara í gegnum dauðann, að jafnaði, en undanskilin eru tilfelli Enoks og Elía.

Guð hafði skipulagt gyðingaárið með röð trúarhátíða sem spáðu fyrir um áætlun um alþjóðlegt hjálpræði. Og samkvæmt þessari meginreglu endurnýjaði hvert ár sem leið þessa tilkynningu um áætlun um alþjóðlegt hjálpræði. Þannig fylgdu ár eftir ár hátíðahöld „friðþægingardagsins“ hver annarri, sem og hátíðahöld vorhátíðarinnar „páska“, þar til Jesús birtist á jörðinni til að uppfylla, á sama tíma, vorið okkar 30. árs, aðfangadags opinberra páska, lokahátíðir gyðinglegu „páskanna“ og „friðþægingardagsins“. Spádómurinn í Dan 9:24 boðar, nákvæmlega, með því að leyfa honum að tímasetja, þessa síðustu „**friðþægingu fyrir syndir**“ sem Jesús kom til að uppfylla, með því að bjóða sig fram sem sjálfviljugur fórnarlamb. Hér er það sem engillinn Gabríel sagði síðan við Daníel í versí 23: „*Þegar þú byrjaðir að biðja, kom orðið út, og ég er kominn til að boða þér það, því að þú ert elskaður. Gefðu gaum að orðinu og skildu sýnina!*“ Það sem Daníel hefði átt að geta skilið, geturðu ekki líka skilið? Svarið er í hvatningunni „**Gefðu gaum að orðinu!**“ og restin er aðeins spurning um vitsmuni sem Guð hefur gefið eða ekki, og til þess, eins og Daníel, verður þú að vera „**elskaður**“. Gabríel segir síðan í versí 24: „*Sjötíu vikur eru ákveðnar yfir fólk þitt og yfir þína heilögu borg, til að fullkomna afbrotin og til að binda enda á syndir, til að friðþægja fyrir misgjörðir og til að koma inn eilífu réttlæti, til að innsigla sýnina og spádóminn og til að smyrja hið allra helgasta.*“ „Athugið að tilkynningin tekur á sig mynd úrslitakosts sem beint er til gyðingabjóðarinnar; fyrirlitning hennar mun valda tortímingu hennar. Verðið sem Jesús greiddi er svo hátt að þið getið skilið að tilboð hans um hjálpræði er ekki gert skilyrðislaust. Og þegar það að vera fyrir Guð, eins og Daníel, „**elskaður**“, gerir fullyrðingar um hjálpræði sem yfirborðskenndar og hræsnisfullar manneskjur setja fram fáránlegar og fáránlegar. Áætlun Guðs er metnaðarfull og verður að skilja hana vel, því þar stendur ritað: „**að binda enda á afbrot og binda enda á syndir.**“ Þar sem syndin er útbreidd um alla jörðina á okkar tímum, gætuð þið trúað því að áætlun Guðs hafi mistekist, en þið mynduð vera á villigötum því hún hefur tekist fullkomlega. Það sem þið verðið að skilja er að þessi áætlun gagnast aðeins „**elskuðum**“ Guðs og þeir eru vissulega ekki mjög margir, sjaldgæfir á öllum tímum jarðlífsins. En fyrir þá og aðeins fyrir þá hefur Jesús sannarlega binda enda á frumsyndina, sem

erfðist frá Adam, sem réttlætti tvo dauðsföll í röð sem erfðist vegna þessarar syndar: svokallaðan náttúrulegan og holdlegan dauða og þann sem mun slá.“ Uppreisnarmennirnir við síðasta dóminn eftir upprisu sína: „ **annar dauði** “ vitnað í Opinberunarbókinni 20:14: „ *Og dauðinn og Helvíti voru kastað í eldsdíkið. Þetta er annar dauðinn , eldsdíkið.* “ Hvað varðar einstaklingsbundna iðkun syndar, þá dofna hún smám saman þar til hún hverfur alveg vegna kærleikans sem hann finnur til Guðs í Jesú Kristi; „ **elskaður** “ Guðs getur ekki lengur syndgað sjálfviljugur gegn Guði sem hann elskar og vill þjóna trúfastlega í nafni Jesú Krists sem þannig nær „ **endi syndarinnar** “ sem Guð þráir og krefst í hjálpræðisáætlun sinni.

Boðskapur engilsins Gabríels er ótrúlega skýr og einfaldur. Og eina hulan sem huldi orð hans var að Guð myndi koma til jarðar sjálfur til að uppfylla þennan síðasta „friðþægingardag“. Framhald tilkynningar hans í versí 25 mun leyfa Daníel og okkur að reikna út komu hins spáða Messíasarleiðtoga með opinberuðum gögnum: „ **Vitið því og skiljið , að frá þeim tíma er orðið um endurreisn Jerúsalem var talað, þar til hinn smurði, leiðtoginn, kemur, munu líða sjö vikur og sextíu og tvær vikur , götur og skurðir verða endurbyggðar, en á hættulegum tímum.** “

Ég minni ykkur á að Daníel spurði Guð aldrei hvenær Messías myndi koma. Í löngu og ástríðufullu bæn sinni vildi hann aðeins vita hvenær Hebrearnir, sem voru fluttir til Babýlonar, gætu snúið aftur til heimalands síns. Hann grét yfir Jerúsalem og hinu virðulega og dýrlega musteri hennar sem var eytt. Þvert á allar væntingar og vonir mun Guð rífa hann frá jarðneskri sýn sinni á hlutina með því að opinbera honum leyndarmál hjálpræðisáætlunar sinnar sem byggist á friðþægingardauða hins spáða Messíasar. Með þessum sjálfviljuga dauða, sem býður upp á fullkomið guðlegt og mannlegt líf til friðþægingar, mun Guð „ **færa eilífa réttlæti** “ sem mun geta gagnast eingöngu þeim sem hann telur vera „ **ástkæra sína** “. Sögnin „ **færa** “ lýsir vel komu Krists sem kemur til að kynna sig á jörðinni til að bjóða fram fullkomið líf sitt, það er að segja fullkomið „ **eilíft réttlæti** “ sitt, sem fórn. Og Jesús reis sjálfur upp frá dauðum, með eilíft líf fyrir tilstilli guðdómleika síns, og getur síðan boðið endurleystum „ **ástkærum** “ sínum eilíft líf sem gerir þeim kleift að lifa, að eilífu, í návist hans, í himneskri vídd sem að lokum verður sú sem við búum á í dag, endurnýjuð og dýrðleg.

Með því að tilkynna Daníel um undirstöður hins nýja sáttmála í Jesú Kristi staðfestir Guð þá staðreynd að sönnunin á reynslu Gyðinga af gamla sáttmálanum hefur verið fullnægt og að hún hafi lokið með refsingu þess að fólkið og leiðtogar þess verði fluttir til Babýlonar. Heimkoman til Ísraels mun ekki hafa annan tilgang en að bíða eftir fyrstu komu Messíasar í samræmi við tilkynninguna sem Daníel, spámanni Guðs, sem Jesús mun nefna, fékk.

Tími þessarar komu byggist því á því að bera kennsl á stuðningsdagsetningu „ **69 vikna** “ raunverulegra ára sem vitnað er í, þ.e. 483 raunveruleg ár. Svarið er gefið í Esrabók 7:7 og það varðar tilskipun frá Artaxerxesí keisara sem ég ^{kallaði} „langhentan“, og þessi tilskipun er dagsett „ **sjöunda ríkisár konungs** “, sem tilgreinir árið -458. Á þeim tíma sem þessi útreikningur ákvarðaði, þ.e. haustið 26. ársins, hóf Jesús jarðneska þjónustu sína eftir að hafa verið skírður af Jóhannesi. Þremur árum og sex mánuðum síðar, það

er að segja „í miðri spádri ^{70.} viku“, í samræmi við tilkynningu Dan. 9:27, með dauða sínum, sem hann leið á páskakvöld árið 30, batt hann enda á dýrafórnaðarathafnir gamla sáttmálans: „**Hann mun gjöra fastan sáttmála við marga í eina viku og í hálfa vikuna mun hann hætta sláturfórnum og matfórnum**. ~~Eyðileggjandinn mun fremja viðurstygðilega hluti, þar til tortíming og það sem ákveðið hefur verið fellur yfir eyðileggjandinn.~~“ Og á vængnum skulu vera viðurstygðir eyðingarinnar, jafnvel til algjörar tortímingar, og það sem var ákveðið skal koma yfir hið eyðilagða. Í frumtextanum á hebreska textanum beinist merkingin „og á vængnum“ að trúarlegum athöfnum og uppfyllist í viðurstygðum sem rómversk-kaþólska páfastjórnin framkvæmdi á 1260 árum harðstjórnar sinnar og grimmdar, studd af evrópskum konungsveldum, en sérstaklega Frakklandi, sem Róm telur „elstu dóttur“ sína.

Tvö herbergin í hebreska tjaldbúðinni voru aðskilin með fortjaldi sem táknar bæði Jesú Krist og syndina, eins og „**geithafurinn**“ á hátíðinni á „**friðþægingardeginum**“. Það táknar syndina vegna þess að það er syndin sem aðskilur manninn frá Guði og einangrar hann á jörðinni. En það táknar einnig Jesú Krist vegna þess að fortjaldið hefur tvær hliðar: á hinni „helgu“ hlið ber það mynd hins jarðneska og á hinni „**helgustu**“ hlið eða „**hin allra helgustu**“ hlið ber það mynd hins himneska. Og Jesús Kristur bar í eðli sínu og reynslu þessa tvo eiginleika hins jarðneska og hins himneska. Hann birtir sig þannig, eins og fortjald helgidómsins, sem sáttargerðarmaðurinn sem tengir himin og jörð með því að sætta Guð við hinn „**elskaða**“ mann, sem hann fyrirgefur syndir sínar í nafni hins fullkomna „**eilífa réttlætis**“ Jesú Krists.

Í Dan 9:24 segir Gabríel við Daníel: „**að innsigla sýnina og spámanninn og smyrja hið allraheilaga**.“ Messías er þannig boðaður undir titlinum „**spámaður**“. Þetta mun Jesús staðfesta í dæmisögu sinni um vínyrkjumennina. Hann kemur fram eftir mörgum „**spámönnum**“ sem Guð ávarpaði gyðingavaldið til að kalla þá til iðrunar. Og í jarðneskri mynd athafna sinna er hann einfaldur en mikill „**spámaður**“ sem margfaldar guðleg kraftaverk. „**Innsiglun sýnnar**“ vísar til framkvæmdarinnar, það er að segja uppfyllingar sýnnar sem gerð var raunveruleg með þjónustu Jesú Krists. Og hið „**allraheilaga**“ sem átti að vera „**smurður**“ er enn hann; „**konungur konunga og Drottinn drottna jarðarinnar**.“ Í Opinberunarbókinni 19:16: „**Hann hafði nafn skrifað á klæðum sínum og lend: Konungur konunga og Drottinn drottna.**“ Þegar þessi smurning er notuð á Jesú var hún framkvæmd með því að birta sigur hans, viðurkenndan á himnum af Guði sem föður og af trúföstum englum hans. En það er líka, samkvæmt helgiathöfn „friðþægingardagsins“, smurning himinsins, þar sem jarðneska tákn þess, sem kallað var „hin allra helgustu eða allra helgustu“, var að taka við úthelltu blóði hans til að greiða lausnargjald fyrir frumsyndina og aðrar syndir sem hinir endurleystu útvöldu drýgðu. Með því að ganga inn í hinn sanna himin eftir upprisu sína kom Jesús með réttlæti sitt en ekki mannlegt blóð sitt, og Satan og himneskir illar vættir hans voru fyrstir til að þola afleiðingar þessarar spáðu réttlátu smurningar. Þeim var endanlega útrýmt úr himneskri vídd sem eingöngu var frátekin Guði og trúföstum sköpunum hans, „**elskuðum**“ hans, samkvæmt Opinberunarbókinni 12:7 til 9: „**Og stríð varð á himni. Míkael og englar hans börðust við drekann**. Og drekinn og englar hans börðust, en þeir fengu ekki

sigur, og staður þeirra fannst ekki lengur á himni.“ Og hinum mikla dreka var kastað niður, hinum gamla höggormi, sem heitir djöfull og Satan, sem blekkir allan heiminn; honum var kastað niður á jörðina, og englar hans voru kastaðir niður með honum .

Spádómurinn um smurningu varðar aðallega Jesú, sem sigur hans yfir synd og dauða setur hann í hásæti á himnum með réttmætum titli „ **Heilagur allra helgustu, konungur konunga og Drottinn drottna** .“ Og á jörðu flytur musterið í Jerúsalem lokaboðskap á dauðastund Jesú. Guð gefur til kynna að dauði hans sé viðurkenndur og að sáttin milli hans og hinna endurleystu útvöldu sé staðfest: synd þeirra er fyrirgefin, eitthvað sem hann gefur til kynna með því að rífa frá toppi til táar huluna sem táknrænt skilur að himin frá jörðu. Frá þeirri stundu hefur jarðneska musterið lokið táknrænu spámannlegu hlutverki sínu. Og staðfestingin verður veitt með blessun kirkjunnar eða safnaðarins sem byggður er á Kristi og tólf postulum hans. Musteri nýja sáttmálans er að þessu sinni, einstakt, andlegt, og steinarnir sem byggja það eru mannlegir frá Jesú til síðustu endurleystu útvöldu fyrir lok tíma sameiginlegrar og einstaklingsbundinnar náðar.

Hjálpræðisáætlunin var táknud með þeim þáttum sem voru til staðar í þessum helgidómi. Presturinn, sem gekk inn í forgarð helgidómsins, stóð fyrir fórnaraltarinu sem opinberaði ásökun um synd mannsins. Síðan gekk hann að tjaldbúðinni, þar sem hann var þvegin og baðaður í þvottaskálinni sem kallast „hafið“, mynd dauðans; hins fyrsta og hins annars, sem hann verður ekki undirgefinn vegna þess að Jesús réttlætti hann. Í nýja sáttmálanum er þetta bað skírinnarinnar, þar sem maðurinn skuldbindur sig opinberlega Guði og staðfestir beiðni sína um stöðu þræls sem setur sig í þjónustu Guðs í Jesú Kristi. Hann getur þá gengið inn í tjaldbúðina og finnur hægra megin borðið með tólf sýningarbrauðunum, mynd af líkama Jesú Krists sem táknrænt er neytt í formi ósýrðs brauðs í helgri kvöldmáltíð. Til vinstri við hann stendur sjöarma ljósastikan, sem táknar heilagan anda og ljós Jesú Krists; talan sjö er tákn helgunar. Í miðju herbergisins, snýr presturinn að aðskiljandi fortjaldinu, finnur hann reykelsisaltarið, sem táknar þann ljúfa ilm sem bænir ástvina hans, sem bera fram í nafni Jesú Krists, taka á sig fyrir Guð: Jesús sjálfur hefur holdgervingur fyrstu „ástvina“ **Guðs**, frammi fyrir endurleystum útvöldum sínum.

Í herberginu sem er bannað mönnum, þar sem það er tákn himinsins, er bakhlið veggisins þakin, yfir alla breidd sína og hæð, 20 álnir, af útréttum vængjum tveggja engla sem mætast í miðju herbergisins, fyrir ofan náðarstólinn sem er altari staðsett á sáttmálsörkinni sem inniheldur tvær töflur með tíu boðorðum Guðs. Vængir englanna staðfesta tákn himins og trúarbragða sem gefur merkingu orðalaginu „ *undir vængnum* “ sem vitnað er í Dan 9:27. Og útlit alls staðar setur, í miðlægt hlutverk, tíu boðorð Guðs, sem brot krefjast fyrirgefningar á dauða Messíasar á altarinu, það er að segja náðarstólnum, mynd af krossi Krists. Það er á þessu altari, á einu tilefni árlegu hátíðarinnar „ **Yom Kippur**“, að „ **blóð**“ hins slátraða „ **geitar**“ þurfti að bera og leggja á með stökkvun. Við finnum því í þessari mynd af himninum alla kenningu um hjálpræðisáætlunina sem Jesús Kristur framkvæmdi á jörðinni. Við hlið örkarinnar var einnig bókkrollan sem Móse skrifaði undir fyrirmælum Guðs og staf Arons sem hafði spröttið upp, og

það sem hefur sérstaka þýðingu fyrir mig og boðskap minn í dag, vasi sem innihélt „ómer“ af „**manna**“ sem Guð gaf í eyðimörkinni til að fæða Hebrea.

Guð staðfestir þannig mikilvægi þess sem hann gefur þessum hlutum sem eru staðsettir nálægt sáttmálsörk sinni. „**Lögmál Móse**“ mun varðveita eilíft gildi fyrir íbúa jarðarinnar. Stafur Arons eða „**stafur Arons**“ minnir okkur á að Guð veitir spámönnum sínum vald og Amos 3:7 staðfestir þetta mikilvægi með því að segja: „**Því að Drottinn, Jahve, gjörir ekkert án þess að opinbera þjónum sínum, spámönnunum, ráð sitt.**“ Hvað varðar „**manna**“, þá kennir það okkur stöðuga þörf okkar á að næra okkur með orði Guðs sem lengir eða lýkur lífi sálna okkar. Því ef jarðnesk fæða gerir okkur kleift að lengja styrk líkama jarðnesks lífs okkar, þá mun andleg fæða sem Guð gefur okkur gera okkur kleift að lengja líf sálna okkar að eilífu. Samanburðurinn staðfestir gildið sem þessar tvær tegundir fæðu eiga skilið, en auðvitað, til að meta valið sem lengir lífið inn í eilífu, verður maður að trúa á tilvist þessa möguleika og til þess verður maður að hafa sanna trú á að aðeins Guð geti blessað og nært.

Það er eitt í viðbót sem vert er að taka eftir í útliti þessa hebreska helgidóms, það er gullið sem hylur allt, veggina, súlurnar og alla þá hluti sem eru geymdir í þessu helgidómi. Fyrir Guð hefur gull ekkert viðskiptalegt eða fjárhagslegt gildi, en ástæðan fyrir notkun þess er eingöngu óbreytanlegur eðli þess. Guð skapaði þetta efni eingöngu fyrir þetta óbreytanlega viðmið til að gera það að tákni þeirrar einu trúar sem hann viðurkennir og gleður hann. Þetta er það sem þessi orð úr munni Péturs í 1. Pétursbréfi 1:7 kenna: „**til þess að reynsla trúar yðar, sem er dýrmætari en gull sem forgengur, þótt það reynt í eldi, megi reynast til lofs, dýrðar og heiðurs við opinberun Jesú Krists.**“ Guðlegi boðskapurinn er skýr, trú þeirra sem hann vill og getur frelsað fyrir réttlæti Krists verður að vera óbreytanleg og má því ekki á nokkurn hátt veikjast með tálbeitu, valdi eða öðrum hætti eins og kjarkleysi eða leti. Guð blessar og metur aðeins þrautseigju og virka þolinmæði. Í þessari byggingu eru súlurnar sem mynda ytra byrði forgarðsins og hins heilaga staðar með „messing“-grunni sem táknar jarðneska synd sem mun halda áfram þar til Jesús Kristur kemur aftur í dýrð. Holdgun hans átti að komast í beint samband við synduga menn.

Á þessum sama helga stað birtast mynstur á fortjaldinu í bláu og rauðu; blátt fyrir himneska eðli og rautt fyrir lit syndarinnar, sem er blóð manna og dýra. Jesaja 1:18 staðfestir þetta og segir: „**Komið og skulum ræðast við!**“ segir Jahve. „**Þótt syndir yðar séu sem skarlat, skulu þær verða hvítar sem snjór, og þótt þær séu rauðar sem purpur, skulu þær verða sem ull.**“ Ennfremur kom Jesús til jarðar til að bera syndir sinna útvöldu til að friðþægja fyrir þá í þeirra stað. Og þessi boðskapur var fluttur táknrænt þegar Rómverjar köstuðu rauðum kyrtli yfir axlir Krists til að staðfesta titil sinn sem konungur Gyðinga áður en þeir settu þyrnikórónu á höfuð hans sem konungskórónu. Grimmileg háðung þeirra bar með sér mjög raunverulegan guðdómlegan boðskap því hann var sannarlega „**konungur Gyðinga**“ og enn fremur, hann var „**konungur konunga og Drottinn drottna**“ með mörgum „**kórónum eða höfuðkúpum**“ samkvæmt Opinberunarbókinni 19:12: „**Augu hans voru eins og eldslogi og á höfði hans voru mörg höfuðkúp og hann hafði nafn skrifað sem enginn þekkti nema hann sjálfur.**“

Helgidómurinn varð hindrun fyrir nýja aðventismanninn. Léleg þýðing hafði þegar gert hann óréttlátan þátt í tilskipun Daníels 8:14, á meðan kenningarlegir grunnþættir sjöunda dags aðventismans voru byggðir. Þegar trúaðir skilja þau ekki taka þeir orð og myndir guðlegra sýna bókstaflega og gleyma þessum orðum Jesú, sem vitnað er í Jóhannes 6:23: „**Andinn gefur lífið, holdið gagnast ekki. Orðin, sem ég tala við yður, þau eru andi og þau eru líf.**“ Andleg fínleiki er sérgrein Jóhannesarguðspjalls; ég hef lesið það mikið og hlustað á það á hljóðupptöku, svo mikið að ég hef orðið kunnuglegur í hinni miklu andlegu stefnu þess. Og því hef ég ekki fallið í bókstafstrúargildruna sem margir trúaðir hrasa í. Svo mikið að þegar ég gekk til liðs við aðventismanninn skildi ég strax táknrænt hlutverk hebreska helgidómsins sem var byggður samkvæmt þeirri fyrirmynd sem Guð sýndi Móse, í sýndarmynd í sýn sem smíðuð var í þessu skyni, meðan hann var með Guði á Sínaí fjalli. Aðventismi hefur verið gegnsýrður af þeirri hugmynd að það sé helgidómur á himnum sem þjónaði sem fyrirmynd að byggingu þess sem er á jörðinni. En ég er sannfærður um að svo sé ekki og að jarðneski helgidómurinn beri aðeins gagnlegan táknrænan og spámannlegan boðskap, aðeins þar til Jesús Kristur kemur aftur í dýrð. Því í raun hefur Guð gefið þessum helgidómi nokkrar merkingar. Og fyrst líkti Jesús líkama sínum við musteri, síðan kennir Páll okkur að kirkjan sé líkami Krists, og það er líka það sama einstaklingsbundið, líkami okkar er einnig musteri Guðs þar sem Guð, í Jesú Kristi, kemur til að búa í okkur. Við finnum þannig verkefnið sem Guð spáði fyrir um í 2Mós 25:8 þar sem hann sagði við Móse: „**Þeir skulu gjöra mér helgidóm, og ég mun búa meðal þeirra.** Þú skalt gjöra tjaldbúðina og öll áhöld hennar eftir þeirri fyrirmynd sem ég mun sýna þér.“ Helgidómur gamla sáttmálans spáði aðeins fyrir um áætlun Guðs um að búa í sálum útvöldu sinna. Í þessum gamla sáttmála voru Hebrearnir ekki valdir sem útvaldir og þess vegna, sem venjulegir og uppreisnargjarnir menn, gátu þeir ekki þolað að Guð bjó á meðal þeirra og vildu skipta honum út fyrir konung eins og heiðnir þjóðir á sínum tíma. Um leið og trúað fólk er skipulagt í samfélag er ósigur vís, því gyðingasáttmálinn og kristni sáttmálarnir hafa allir brugðist, hver á fætur öðrum, sameiginlega, því áætlun Guðs getur aðeins tekist **hver fyrir sig**. Og þannig hefur það verið í gegnum 6.000 árin sem hann valdi jarðneska útvöldu, og í 1. Kor 11:17 vitnar Páll postuli um þetta þegar á sínum tíma: „*Með þessari viðvörun hrósa ég ykkur ekki fyrir að þið komist ekki saman til batnaðar heldur til ills.*“

Hlutverk helgidómsins var því að koma hjálpræðisáætlun Guðs á svið, og hinir mörgu þættir sem mynda hann hafa ekkert annað markmið en að opinbera fyrir okkur það sem Guð leggur mikla áherslu á. Að uppgötva leyndardómana sem varða þennan helgidóm jafngildir því að auka þekkingu okkar á hinum sanna skapara Guði, fullkominn í kærleika og réttlæti, og að uppgötva mælikvarða dóms hans fyrir hverja lifaða öld.

Árið 1844 gaf Guð þremur aðventistum sýn af Jesú sem þjónaði sem æðstiprestur í meintu himnesku helgidómi. Jesús notaði einfaldlega þessa mynd til að ávarpa hina blessuðu aðventista þar sem hann fordæmdi endurkomu syndarinnar í kristnu kirkjunni. Myndin sem gefin var, sú sem var af athöfninni sem tengdist „friðþægingardeginum“, gaf til kynna að ótrúa fólkið hefði endurreist stöðu syndaranna eins og hún var fyrir friðþægingardauða hans. Með

Því að snúa aftur til syndar árið 313 hafði kristin trú svikið sáttmála nýja sáttmálans og með þessari sýn hefðu aðventistar átt að skilja að Jesús væri að neita náð sinni kristnum mönnum sem iðkuðu syndirnar sem þeir erfðu frá rómversku páfakirkjunni. Á þeim tíma fékk **fölska** þýðingin á Daníel 8:14, „**helgidómurinn skal hreinsaður**“, fulla merkingu sína, því **andlega „helgidómurinn“**, sem sameiginlega táknar kirkju Krists, átti að vera „**hreinsaður**“ með því að yfirgefa rómversku syndirnar. Síðar, um 1991, leiddi Guð mig til að gefa þessu versí í Daníel 8:14 rétta þýðingu sína: „**Heilagleiki skal réttlættur**.“ Þessi spurning um „**heilagleika**“ snerist einmitt um falskan „**heilagleika**“ opinberu aðventistakirkjunnar á þeim tíma. Þar sem Jesús hafði látið mig tilkynna endurkomu sína árið 1994 fann hann ekki árið 1991 þá trú sem aðventistar sýndu 1843 og 1844 þegar þeir fengu sömu tilkynningu; þar af leiðandi kastaði hann upp þessum óverðuga „**heilagleika**“ eftir dagsetninguna 1994 og neitaði henni um „**réttlæti**“. Og frá upphafi árs 1995, sem staðfestingarmerki þessarar höfnunar, gekk opinber aðventismi í mótmælendabandalagið sem heiðrar rómverska hvíldardaginn: sunnudaginn á hinum sanna fyrsta degi samkvæmt Guði.

Á þeim tíma þegar þróun tölva og rafeindatækni gerir mannum kleift að smíða virk vélmennt getum við, betur en nokkru sinni fyrr, áttað okkur á því hvernig sköpun hans á mannum opinberar gífurlega dýrð hins lifandi Guðs. Því ef maðurinn úthlutar og „forritar“ verkefni sem vélmennum hans á að sinna, þá gerði Guð alveg eins mikið áður en hann skapaði hann, með þeim mikla mun að hann gaf sköpunarveru sinni frjálst og sjálfstætt líf, fær um að ákveða sínar ákvarðanir og þurfa sem slík að taka á sig allar afleiðingar.

Allt helgidómurinn var í raun mynd fullkominnar mannveru, sköpuð í mynd Guðs, þar sem hann var aðeins til tvisvar, fyrst í fyrsta hreina og saklausa Adam, og í öðru lagi, í öðrum Adam, í fullkomnum hreinleika Jesú Krists. „Helgidómurinn“ var mynd „áætlunarinnar“ sem Guð hafði fyrir manninn, þar sem andi hans gat og myndi að lokum búa. Hinn heilagi staður var mynd mannslíkamans og „hin allra helgasta eða hið allra helgasta“ táknaði þessa guðdómlegu sambúð sem lauk vegna syndar mannsins. Þar af leiðandi féll ógegndræp hula af himni sem aðskildi manninn frá Guði, eins og tvö herbergi helgidómsins. Þess vegna, með því að friðþægja fyrir syndir sinna útvöldu, bauð Jesús þeim upp á „**eilífa réttlæti**“ sitt; sem Guð staðfesti með því að rífa huluna í musterinu og þannig binda enda á þennan aðskilnað milli hans og endurleystra, kallaðra og útvalinna sköpunar hans, þar sem hann mun endurreisa mynd Jesú Krists, það er að segja mynd Guðs. Og á þessu stigi nær hjálpræðisáætlunin, sem Guð hefur undirbúið, markmiði sínu og er fullkomlega framfylgt með því að bjóða Guði og endurleystum hans fullkomna hamingju sem er möguleg og mun halda áfram að eilífu frá upphafi sjöundu árþúsundsins sem kemur vorið 2030.

Ef líkami okkar er helgidómur Guðs, þá er þessi líkami af hæsta heilagleika. Og við getum því betur skilið að við erum skyldug til að heiðra þennan líkama, virða hann til að skaða hann ekki. Páll skildi og lýsti þessum boðskap greinilega í 1. Kor 6:19: „**Vitið þér ekki að líkami yðar er musteri heilags anda, sem er í yður og þér hafið frá Guði, og að þér eruð ekki yðar**

eigin? “ Val okkar á fæðu er því ekki saklaust, því líkami okkar er gerður úr því sem við borðum og það sama á við um fæðu anda okkar, sem hefur orð Guðs og kenningar hans, eða „brauðið“ eða „manna“ tilveru okkar, sem er lífsnauðsynleg.

Þessir sannleikar hafa verið skýrt sýndir fram á og útskýrðir, og ef einhver vill véfengja þá, þá getur sá hinn sami gert það, en það verður á hans eigin kostnað, því að lokum munu þeir standa frammi fyrir skaparanum sjálfum, sem mun sanna þá og fordæma þá. Þeir munu þá aðeins geta iðrast þess, of seint, að hafa verið svona kærulausir, óskynsamir eða hrokafullir.

Erfiðar sannindi að heyra en góðar að hlusta á

Sem þjónn Guðs í Jesú Kristi tek ég þátt í stríðinu sem berst gegn jarðneskri mannúðarhugsun með honum. Þess vegna, vopnaður brynju réttlætis hans, skildi trúarinnar, hjálmi hjálpræðisins og belti sannleika hans, tek ég upp sverði heilags anda hans til að berjast gegn og fordæma þá lygi og óréttlæti sem einkenna jarðneskt mannlegt samfélag í grundvallaratriðum.

En áður en við ræðum hin ýmsu þætti mannlegs óréttlætis, skulum við beina athygli okkar að þeirri einstöku fyrirmynd fullkomins réttlætis sem Guð stendur fyrir og sem hann kom til að ímynda sér í Jesú Kristi mitt í miðri syndugu mannkyni. Við skulum snúa okkur aftur að upphafi allrar sköpunar hans, frjálslyndrar gagnvart öðrum. Guð gefur öllum þeim sköpunarverum sem hann mun skapa algjört frelsi. Hvers vegna hegðar hann sér svona? Vegna þess að hann þyrstir eftir ást og vill finna fyrir þeim kærleika sem sköpunarverur hans gefa frjálsglega. Því miður mun þetta undursamlega verkefni hafa óhjákvæmilegan ókost í för með sér: í frelsi sínu gæti sköpunin heldur ekki elskað Guð og gert uppreisn gegn honum. Guð veit þetta, en löngun hans í ást er sterkari en vandamál uppreisnarinnar. Í öllum tilvikum mun hann að lokum aðeins leyfa að lifa að eilífu þeim sköpunarverum sem hafa sýnt sig þess verðuga. Hins vegar má rekja eyðileggingu uppreisnargjarnra lífa til hans sem óréttlátrar athafnar, þar sem hann sjálfur hefur gefið sköpunarverum sínum frelsi til að gera uppreisn gegn honum. Að eyða þeim kerfisbundið væri mögulegt, en hann myndi þá hegða sér eins og harðstjóri, rétt eins og mannkynið myndi síðar framleiða þær í miklu magni. Og hér liggur kjarni vandans sem Guð verður að leysa og breyta. Þetta vandamál liggur í persónu hans og eðli, fullkomlega réttlátum og kærleiksríkum, því hann er svo fullkomlega bæði að það er ómögulegt fyrir hann að fremja verknað sem hann sjálfur gæti talið ranglátan. Reyndar, til að vera enn skýrari, skulum við segja að Guð getur ekki krafist neins af sköpunum sínum sem hann krefst ekki af sjálfum sér. Þess vegna mun hann skipuleggja að ganga inn í norm mannlegs lífs, til að sanna að hann krefst aðeins þess af sínum útvöldu sem hann sjálfur hefur sýnt sig færan um, við sömu aðstæður mannlegs lífs. Og fyrir hinn mikla skapara Guð er þetta varanleg, eilíf regla og lögmál, eins og tilvist hans. Í gegnum alla Biblíuna minnir Guð á kröfu sína um réttlæti, en þessi norm er svo fullkomin og háleit að menn geta ekki skilgreint hana eins og hún er. Það er ekki að ástæðulausu að Guð sagði í sæluboðskap sínum, í Jesú Kristi: „**Sælir eru þeir sem hungrar og þyrstir eftir réttlæti, því að þeir munu saddir verða**.“ Stjórnkerfin sem mynduð eru á jörðinni, hversu ólík og andstæð sem þau kunna að vera, eru ófær um að bregðast við til að seðja þetta fullkomna „**hungur og þorsti eftir réttlæti**“. **Hver getur upplifað þetta „hungur og þorsta**“ eftir sönnu „**réttlæti**“? Hinir útvöldu, hinir elskuðu, þeir sem færa skapara sínum þann kærleika sem hann kom til að vinna og verðskulda með því að fórna lífi sínu, kraminn og krossfestur til að friðþægja fyrir syndir þeirra. Og hér aftur, í þessari sýningu á algjörri sjálfsafneitun, gerir Guð ráð fyrir sköpun sinni og vitnar um styrk og mátt kærleika síns til hennar, þannig að hann á rétt á að krefjast gagnkvæmni frá henni. Í kennslu sinni setur Jesús sig alltaf fremst, því hann krefst þess að hinir útvöldu sýni sig færa um að bregðast við eins og hann gerði fyrir þá. Sú mikla flokkun sem Guð framkvæmir í nafni

Jesú Krists getur aðeins valið verur sem elska og deila að fullu fullkomnu réttlætiskennd hans. Og ég endurtek, réttlætiskennd hans er svo algjör að hann getur ekki leyft sér að breyta ranglega. Það er með þessum mun sem hann greinir sig frá uppreisnargjörnum himneskum og jarðneskum sköpunum sínum, með því að holdgera fullkomna eðli sitt í manninum Jesú þar sem hann opinberar alla sína siðferðislegu fegurð. Guð er svo fullkominn kærleikur og réttlæti að stjórnaifar hans getur aðeins byggst á hugmyndinni um samnýtingu og fullkomna samnýtingu. Þetta er því sönn sýning á hinni eilífu himnesku hugsjón sem Jesús kom til að sýna fram á með því að gera sig að þjóni þjóna sinna. Og hér, í þessari raunverulegu og sýnilegu athöfn, aðgreindi hann sig frá hinum falsku þjónum sem sögðust þjóna honum og fylgja honum. Öll sú lexía sem Jesús vildi gefa útvöldum sínum, svo að þeir þekktu og skildu líf skjörin sem hann leggur til fyrir þá, er fólgin í orðum hans sem vitnað er í Jóhannesi 13:13 til 17: „*Þér kallið mig meistara og herra, og þér segið rétt, því að ég er það. Ef ég, herra yðar og meistari, hef þvegið fætur yðar, þá ber yður einnig að þvo hver annars fætur. Því að ég hef gefið yður fyrirmynd, til þess að þér gjörði eins og ég gjörði við yður.* Sannlega, sannlega segi ég yður: Þjónninn er ekki meiri en herra hans, né postuli meiri en sá sem sendi hann. Ef þér vitið þetta, þá eruð þér sælir, ef þér gjörði það.“ Og viðfangsefni rannsóknar minnar er að fullu staðfest með þessum orðum sem Jesús sagði: „*Því að ég hef gefið yður fyrirmynd, til þess að þér gjörði eins og ég gjörði við yður.*“ Fyrirmyndin sem Jesús gefur öllum þeim sem lesa orð hans er fyrirmynd fullkominnar auðmýktar, sem maðurinn á enn mjög erfitt með að skilja vegna þess að hann er svo hávaxinn. Þetta er erfitt fyrir mannveru að skilja, en þótt Guð sé máttugur og dýrlegur, þá ber hann ekki vott um stolt. Hann er stoltur af því að vera það sem hann er, því þetta stolt er lögmætt, réttlátt og verðskuldað, en þetta stolt nær ekki hrokastigi. Í Jesú sýndi Guð að hann finnur ekki þörf á að upphelja sig yfir aðra, því ánægja hans er af því að deila og vera sannur jafnréttismaður. Reynslan af fótaþvottinum er fullkomin fyrirmynd um þá niðurlægingu sem hann sýndi sig færan um. Og hver sem sýnir sig færan um að hegða sér eins og hann án þess að finna fyrir minnstu óþægindum eða tregðu á að sanna að hann deilir þeirri auðmýkt sem Guð krefst af hinum útvalda sem verður að deila eilífu hans. Hann mun finna í hinu eilífa himneska ríki, í Jesú og hinum útvöldu hans, hinn fullkomna félagi sem mun leyfa eilíft sameiginlegt líf án skýja, án vandræða, án deilna. Lærdómurinn af þessum fótaþvotti er, eins og Jesús tilgreinir, aðeins dæmi; sem þýðir að þessi auðmýkt má ekki takmarkast við þessa trúarlegu athöfn, heldur verður hún að vera viðmið um varanlegan og stöðugan karakter alls lífs hins útvalda. Krafa Guðs um þessa fullkomnu auðmýkt auðveldar val hans, því sjaldgæfar, afar sjaldgæfar, eru þær himnesku og jarðnesku verur sem sýna þessa skort á dramb og þetta mikla auðmýktarstig. Og það er heppilegt að Guð leyfir sér ekki að láta blekkjast af fölskum yfirskini mannlegrar hegðunar í trúarlegum helgisíðum. Því þessar helgisíðir þjóna sem grímur sem ríkir á bak við fullkomnasta hræsni. En sem betur fer getur enginn blekkst Guð og dómur hans, sem byggir á þekkingu á mannlegri hugsun, tryggir fullkomlega réttláta og farsæla val.

Til að draga saman það sem hér hefur verið sagt, skulum við halda í þá hugmynd að ólíkt sköpun sinni, sem getur verið ranglát, getur Guð ekki, þar sem

hann er í eðli sínu, verið fullkomlega réttlátur og kærleiksríkur. Gæti hann verið réttlátur án þess að vera kærleikur? Nei. Gæti hann verið kærleikur án þess að vera réttlátur? Ekki meira. Þannig má segja að kærleikur hans sé réttlæti og réttlæti hans sé kærleikur hans. En að bera kærleika saman við réttlæti gefur þessum kærleika allt annan staðal en sá sem mannkynið gefur honum. Fyrir mannverur er kærleikur skynjaður sem tilfinning. Væri það öðruvísi fyrir Guð? Ég held ekki, því tilfinning er guðleg sköpun sem Guð getur upplifað sjálfur, þar sem hann leitar þessarar ánægjulegu tilfinningar fyrir sjálfan sig og „ástkæra“ sína sem hann gefur líf. Tilfinningin er því lögmæt, en samkvæmt Guði hefur hún þetta lögmæti aðeins í samræmi við fullkomna réttlæti. Og það er hér sem vandamál mannkynsins og englanna sem eru aðskildir frá Guði kemur upp, aðskildir frá hvor öðrum af synd, af uppreisnargjarnri, keppnislegri og fyrirlitningarfullri afstöðu.

Í mannlegu lífi okkar tölum við mikið um ástina, við syngjum um hana, við filmum hana og við upphefjum hana, í vísum eða í prósa. En í nafni ástarinnar deyjum við líka, við eyðileggjum líf. Og Guð sjálfur mun að lokum framselja „*annar dauða*“ uppreisnargjarna himneska og jarðneska lífið af kærleika til sinna útvöldu. Hvernig gæti hann boðið þeim eilíft líf í hamingju án þessarar algjöru og endanlegu útrýmingar illskunnar? Þessi hamingja væri ómöguleg, en áætlun Guðs mun uppfyllast. Hann mun veita sínum útvöldu fyrirheitna hamingju á verði þess að eyða öllum uppreisnargjörnum, vanþakklátum og illum öndum.

Á jörðinni upphefja menn grísku „eros“ ástina, þessa holdlegu ást, sem leiðir karla og kvenna til að makast. Í orði kveðnu ætti sameiginleg ást að vera orsök þessara para, en oftast er þessi tilfinning aðeins skammvinn ástríða innblásin af illum öndum, sem notfæra sér ósýnileika þeirra og vantrú fórnarlamba sinna til að láta þau upplifa tilfinningar sem þeir vekja í þeim. Oftast eru pörin sem myndast, ómeðvituð um tilvist þessara illu anda, algjörlega háð vilja þessara illu anda sem geta leyft þeim að lifa lengur og lengur í sameiginlegri ástríðu og síðan innblásið í þau djúpa viðbjóð hvort á öðru. Fyrir vikið eykst fjöldi skilnaða og blekkir og sviknir menn fjarlægja sig frá skuldbindingu hjónabandsins. Við getum þegar skilið að þessi lífslíkan sem par samsvarar ekki þeim hugsjónarstaðli sem Guð vildi gefa því. Og með réttu, því fyrirmynd hennar varðar aðeins ástina sem er deilt milli Krists og kirkju hans, safnaðar hans útvöldu sem endurleystir eru með blóði hans. Fyrirmynd jarðneska mannhjónanna var fyrirfram dæmd til að mistakast vegna persónueinkenna annars hvors, eða jafnvel hins tveggja einstaklinga. Þannig var fyrirmyndin, „Adam og Eva“, dæmd til að mistakast, en fyrirmynd hins nýja Adams, „Krists og hans útvalda“, yrði upphefð um alla eilífð.

Góð ástæða fyrir því að sjá mannleg pör mistakast er skortur á réttlætiskennd. Sannkallaður einstaklingur, sem er ætlaður guðlegri útvalningu, hefur ekki efni á að halda framhjá eiginkonu sinni, og öfugt, dæmigerð eiginkona hins útvalda getur ekki haldið framhjá eiginmanni sínum. Fyrir útvaldan er blekking djöfulleg athöfn sem er algerlega fordæmd af honum og Guði. En fyrir venjulega menn er blekking lögmæt, þar sem þeir fylgja aðeins þeim valkostum sem þeir finna í sálum sínum. Hið sama á við um kynferðislega frávíkshyggju, sem er uppruni hinsegin byltinganna og annarra andlegra og siðferðilegra öfugsnúninga. Allt sem menn finna eða upplifa er réttlætanlegt af vísindalegri

röksemdafærslu karla og kvenna sem ríkir í þessu máli. Biblían fordæmir þetta greinilega, en óháð því er hún sjálf annað hvort hunsuð eða fyrirlitin, jafnvel af þeim sem lesa hana. Þannig, eins og sauðir sem fylgja, endar mannfjöldinn, tregur í smá stund, á því að samþykkja og réttlæta það sem er óásættanlegt, andstyggilegt, hneykslanlegt og andstyggilegt fyrir Guð og hans útvöldu.

Með því að traðka á hreinni guðdómlegri ást upphefur mannkynið mannúðlegan kærleika. Og nú þegar verð ég að fordæma óguðlega eðli þessa mannúðlega hugtaks sem ræður ríkjum í hugum mannkynsins í dag. Hvað er mannúðarstefna? Hún er andstæðan, algjör andstæða guðhyggjunnar, sem viðurkennir skaparann Guð sem konung alheimanna sem hann skapaði, hugsunarregla sem ég aðhyllist og vinn andlega fyrir. Andstæða hennar er því mannúðarstefna, sem gerir manninn að markmiði og leiðinni sem réttlætir tilvist lífsins. Í þessari sýn á hlutina á Guð engan stað. Hann er algjörlega hunsaður. Og þessi staða gerir okkur kleift að skilja betur hvers vegna Guð kaus að vera ósýnilegur. Vegna þess að hann er sýnilegur hefði mannkynið verið neydd til að hlýða Guði, ekki af kærleika, heldur vegna þess að það gat ekki hegðað sér öðruvísi. Þannig, þökk sé þessum ósýnileika, hyggst Guð frjálslýnda frelsið sem leiðir mannkynið til að sækja lengra í öfgum sínum og viðurstyggðum. Þessi ósýnileiki var því nauðsynlegur til að réttlæta flokkun hans á sköpuðum sálum. Í Opinberunarbókinni 20:12-13 minnst Guð á þennan skelfilega áfanga í verkefni sínu, síðasta dóminn: „*Og ég sá hina dáu, smáa og stóra, standa frammi fyrir hásetinu. Og bækurnar voru opnaðar. Og önnur bók var opnuð, sem er lífsins bók. Og hinir dáu voru dæmdir eftir verkum sínum*“, eftir því sem ritað var í bókunum. Hafið gaf upp hina dáu, sem í því voru, og dauðinn og Helvíti gáfu upp hina dáu, sem í þeim voru, **og hver og einn var dæmdur eftir verkum sínum**. “ Þessi „**verk**“ munu hafa birst, áþreifanlega og opinberlega, vegna vals hans að vera ósýnilegur og það er samkvæmt mælikvarða þeirra að Guð, í flokkun sinni, dæmdi höfunda þeirra verðuga „**annars dauða**“ þessa síðasta dóms. Það er aðeins þessi ósýnileiki sem hefur stuðlað að öfgum frelsisins og við getum þannig skilið hversu mikið þetta val opinberar visku Guðs sem getur þannig ruglað himneska og jarðneska óvini sína, dæmt þá og tortímt þeim, að lokum, í fullkomnu réttlæti, viðurkenndan og samþykktan af öllum trúföstum englum sínum og útvöldum hans endurleystum jafnt vegna trúfesti sinnar. Því að það er gott að minna hinn léttúðuga og framhjáhaldssama heim á að Guð blessar sérstaklega fullkomna tryggð og fordæmir ótryggð eins og fram kemur í þessu versí í Mal. 2:14: „*Og þú segir: Hvers vegna? ... Vegna þess að Drottinn hefur verið vottur milli þín og konu æsku þinnar, sem þú hefur brugðist ótrúalega við*“, þótt hún sé förunautur þinn og kona sáttmála þíns.“

Í fölskum kærleika sínum setur húmanismi gildi mannlífsins ofar öllu öðru. En ég vil benda á að þessi húmanismi varð til og náði núverandi mynd eftir 78 ára frið á Vestur-Evrópu, það er að segja frá skiptingu Jalta árið 1945, sem náðist á Krímskaga, aðalmarkmiðinu sem Úkraínnumenn og Rússar sem berjast um það gera tilkall til; og þetta, á kostnað margra dauðsfalla beggja vegna. Við getum þannig skilið hæga þróun þessa stríðs sem ætlað er, til langs tíma litið, að eyðileggja Vestur-Evrópuþjóðir og aðrar öflugar heiðnar þjóðir jarðar. Það er húmanísk hugsun sem, í þeirri trú að hún hafi náð óafturkræfri þróun, hefur leitt til

Þess að vestrænir leiðtogar okkar grípa inn í bakið á Bandaríkjunum, til að vopna bardagamenn Úkraínu. Þeir eru ekki meðvitaðir um að þeir hafa þannig skuldbundið sig örlög sín og munu þurfa að þola reiði rússnesku herbúðanna og múslimskra bandamanna þeirra.

Í verðskuldaðri blindu voru skaðlegar og skaðlegar ákvarðanir teknar í Frakklandi af mannúðarástæðum, eins og stríðið gegn leiðtoganum Gaddafi, sem réð ríkjum í Líbíu. Frakkland barðist gegn honum til að vernda líf íbúa austurhluta Líbíu, sem að mestu leyti höfðu þegar unnið sigur undir íslamskum málstað Daesh-samtakanna. Líbýski leiðtoginn vildi eyðileggja þá og tortíma þeim, Frakkar komu í veg fyrir að hann tæki til aðgerða og fundu sig síðan í baráttunni gegn þessari íslamsku hreyfingu í Malí. Allir geta bent á fáránleika stöðunnar fyrir Frakkland og stjórnámálamenn þess sem hafa þannig sýnt fram á skort á innsæi og stjórnarfarslegri samheldni. En guðleg bölvun landsins Frakklands og NATO-bandamanna þess hefur þannig orðið sýnileg eða greinanleg. Frakkland, sem Guð hefur miðað í stríði sínu frá fyrsta konungi sínum, Clovis I 'mun þurfa að drekka í botn bikar reiðivíns síns sem hann hefur búið því. Óvinir þess, sem vaxa dag frá degi, munu ráða yfir því þar til þeir eyðileggja það og evrópska samstarfsaðila þess.

Mannhyggja verndar mannlíf sem skaðar það. Því gildið sem mannlífi er gefið er svo hátt að það bannar dauðlega aftöku sem Guð hefur heimilað og ráðlagt, sem sagði í 5. Mósebók 24:7: „*Ef maður er uppvís að því að stela einum af bræðrum sínum, einum af Ísraelsmönnum, eða gjörir hann að þræli eða selur hann, þá skal sá þjófur lífláúinn verða. Þannig skuluð þér útrýma hinu illa úr yður* . “ Og verið viss um að árið 2023 fyrirskipar Guð enn sömu dauðlega refsingu fyrir þessa gjörð, því hann „*breytist ekki*“, eins og hann staðfestir í Mal 3:6: „*Því að ég er Jahve, ég breytist ekki , og þér, Jakobs synir, eruð ekki tortímdir* . “ „Afleiðingin af því að vernda líf, morðingja og þjófa er sú að illskan margfaldast svo mikið að fangelsin fyllast og geta ekki lengur hýst endurtekna afbrotamenn sem ættu að vera að koma inn í þau. Mannlegt samfélag er smám saman að verða fyrir barðinu á krabbameini sem gleypir það hægt, smám saman en örugglega. Og þessi spurning um dauðadóm dómstóla stafar af þessari mannúðarhugsun sem bannar að taka líf manneskju, jafnvel verstu morðingja.“

Í visku sinni setti Guð dauðarefsingu á fót, ekki vegna neins illsku, heldur vegna nauðsynjar; þetta með sömu rökfræði og leiðir skurðlækni til að skera á útlím sem hefur drep. Lykillinn að þessari nauðsyn felst í markmiðinu sem stefnt er að og leitað er að í þessari guðdómlegu yfirlýsingu: „*Þannig munuð þið útrýma hinu illa úr ykkar hópi* . “ Því meira en hið góða, sem er allt of sjaldgæft, þróast og þróast hið illa, þar til það ræður algjörlega ríkjum í mannlegu samfélagi. En eftir því hvaða ákvarðanir eru teknar getur mannkynið ekki flúið loka örlög sín sem Guð kynnir hinum útvöldu í herbúðum sínum sem sönnun þess að dómur hans gegn þessari fyrirmynd var fullkomlega réttlætanlegur. Það er til að sýna fram á þetta fyrir herbúðir sínar, erfingjar eilífs lífs, að Guð skapaði jörðina og íbúa hennar. Allt gerist því í samræmi við áætlun hans, hinir „*elskuðu*“ útvöldu og hinir óguðlegu, fallnu uppreisnarmenn bera ávexti ólíks eðlis síns.

Hinn mikli skapari Guð sýnir fullkomnun persónuleika sem felur hvorki í sér veikleika né ofgnótt afls. Hann lætur ekki tilfinningar sínar hafa áhrif á sig og

þekkir aðeins meginregluna um nauðsyn. Það er í þessu tilliti sem mannúðarstefnan fer lengra en guðlegar athafnir þegar hún hafnar og hafnar meginreglunni um að dæma seka manneskju sem á það skilið til dauða. Hinn óguðlegi sér dóm sinn breyttan í fangelsisdóm sem hann verður leystur úr haldi fyrir lok úthlutaðs tíma vegna góðrar hegðunar. Vitandi að illvirkinn er knúinn til aðgerða af djöflum, munu þessir djöflar missa möguleikann á að hagnast á illvirkjanum sem er útilokaður frá samfélaginu og því komið í veg fyrir að hann skaði það. Á meðan hann er í haldi munu þeir því annast annað fórnarlamb og munu halda áfram skaðlegum athöfnum sínum með fyrsta illvirkjanum um leið og hann er látinn laus úr fangelsi. Aukning illskunnar er því bein afleiðing af vantrú manna, sem er ófær um að standast djöflana sem hann hunsar eða neitar að trúa á. Aldraðir deyja og hverfa, en syndug börn fæðast í þeirra stað. Börn fæðast í Vesturlöndum, í samfélagi sem er spillt og snúist til illsku, og munu gera verra en foreldrar þeirra og afar og ömmur, svo mikið að trúarleg umbreyting þeirra til guðlegra staðla verður ómöguleg. Fyrir Guð mun þá koma að því að binda enda á náðarboð sitt.

Eftir sameiginlegan dauða flóðsins er dauði Kanverja dæmi um fjöldamorð sem framið var til að vernda Hebrea sem settist að í Kanaanlandi, til að gera það að þjóðarjörð sinni. Og í þessu þjóðarmorði uppfyllti Guð síðustu bölvunina sem lamdi Kanaan, son Hams, son Nóa, sem hæddist að föður sínum sem, drukkinn af áfengum þrúgusafa árgangs síns, birtist nakinn í miðju tjaldi sínu. Guð notfærði sér þessa mistök Hams til að spá fyrir um tortímingu afkomenda sinna yfir Kanaan, sem nauðsynlegt var til að gefa land þeirra fólki sínu Ísrael. Meira en nokkur manneskja sem enn er á lífi þekkir og metur Guð líf sköpunarvera sinna, en á hans stigi er aðeins eilíft líf mikilvægt. Og þær verur sem deila ekki lífsstöðlum hans missa allt gildi í augum hans. Til að varðveita Ísrael sinn urðu skurðgoðadýrkendur Kanverja að hverfa tafarlaust. Í sköpun sinni er Guð eins og „**ljónið**“, sem drepur aðeins til að fæða sig. Aftur á móti, líkt og djöfullinn og uppreisnarmaðurinn, drepur „**tígrisdýrið**“ sér til ánægju af að drepa, auk þess að þurfa á mat að halda. Og „**kötturinn**“ á heimilum okkar gerir slíkt hið sama við músina sem hefur verið fangað.

Líkt og skurðgoðadýrkun Kanverja leiðir hugtakið mannúðleg kærleikur heilu fjölskyldurnar til að hefja kærleikann til fjölskyldumeðlima ofar þeim kærleika sem Guði ber. Í þessum mannlega fjölda hunsa kristnar fjölskyldur, eða þær sem þykjast vera það, skipanir og viðvaranir sem Jesús Kristur beinir til þeirra sem sækjast eftir himneskri eilífð. Samt sem áður lýsti Jesús yfir í Matteusi 10:37-38: „**Sá sem elskar föður eða móður meira en mig er mín ekki verður, og sá sem elskar son eða dóttur meira en mig er mín ekki verður**. Sá sem ekki tekur kross sinn og fylgir mér er mín ekki verður.“ Hér eru tvö vers í viðbót sem auðvelda þá flokkun sem Guð framkvæmir. En maður gæti sagt, er það ekki eðlilegt að faðir eða móðir elski börn sín? Vissulega! Þessi viðbrögð eru eðlileg, en það er ekki þessi venja sem Jesús gagnrýnir í þessu versi. Það sem hann gagnrýnir er umsnúningur á gildum kærleikans sem börnum ber og þess sem Guði ber. Því að heiðinginn elskar börn sín eins mikið og hinn útvaldi getur. En sá sem sannarlega útvaldi, sem Guð telur „**ástkæran**“ sinn, hefur skilið að í þessari ástarsamkeppni hefur Guð forgang. Og þetta er vegna þess að allt sem lifir á

honum tilvist sína að þakka og að sýn á allt líf réttlætir forgang þess. Sá sem elskar barn sitt meira en Guð gefur Guði ekki lengur þann forgang sem hann á skilið og hegðun hans er jöfn hegðun hins vantrúaða heiðings. Með því að skapa jarðneskt líf setti Guð af stað lífssköpunarferli sem hann byggði á kynferðislegri samvinnu mannvera. En barnið sem fæðist kemur fyrst fyrir Guð, þar sem því er gefið tækifæri og möguleiki á að verða einn af sínum útvöldu, félagar eilífðar hans. Lífið tilheyrir fyrst og fremst Guði og við skulduðum, eingöngu ást hans, góðvild hans og þolinmæði, það frjálsa líf sem hann hefur leyft að þróast við hlið hans, en utan hans. Og það er vegna þess að hann virðir mannlegan val að lifa án hans að mannkynið hefur lifað af til dagsins í dag. Sá sem deilir ekki þessu sjónarmiði hefur enga þekkingu á Guði, né á áætlun hans, né á dagskrá hans, og enn síður á leyndum hugsunum hans.

Sá sem elskar barn sitt meira en Guð veit ekki hvað ást þýðir. Þegar Guð elskar, þá er það til að bjóða það besta, en þegar skepnan elskar á mannúðlegan hátt, þá býður hún upp á það versta. Því til að viðhalda lágmarks virðingu og ástúð sem barnið getur veitt því og endurgoldið, eru mannúðlegir foreldrar tilbúnir að hunsa geðshræringar barna sinna sem smám saman verða ráðandi húsbændur þeirra. Í Dan 11:39 fordæmir Guð þá meginreglu sem rómverska páfastjórnin ætlaði að nota til að heiðra sig meðal almennings og evrópskra einvalda: „*Með útlendum guði mun hann beita víggirtum stöðum; og hann mun fylla þá sem viðurkenna hann með heiðri, hann mun láta þá ríkja yfir mörgum, hann mun úthluta þeim löndum að umbun*.“ Í þessu dæmi sjáum við nálgun húmanískra foreldra sem eru tilbúnir að gera hvað sem er til að fá athygli barna sinna, því þeir grípa líka til gjafa, til að öðlast, ef ekki virðingu, þá að minnsta kosti augnabliks viðurkenningar sem mun fylgja vitnisburður um vanþakklæti sem mun gera allar tilraunir þeirra til einskis. Og orsök þessa mistaks og þjáningarinnar sem þessir óheppnu foreldrar verða fyrir, er í lífssýn þeirra. Með því að greina það undir sjónarhóli guðlegs réttar hefðu þeir kannski ekki fengið frá börnum sínum þá ást og hlýðni sem þeim ber, en þeir hefðu sparað sér sársaukafullar falskar vonir varðandi þau og þeir yrðu taldir ábyrgðarlausir af Guði fyrir sálartjón uppreisnargjarnra barna sinna. En ef þeir hefðu gert hið gagnstæða, munu þeir... bera sekt fyrir fyrirlitningu sína gagnvart Guði og fyrir missi sálar hins uppreisnargjarna barns sem þau vissu ekki hvernig né vildu láta hlýða vilja sínum og hins lifandi Guðs. Þessi viðbrögð foreldra eru beint vegna áhrifa mannúðarhugsunar sem í Frakklandi þorði að banna líkamlegar refsingar, í þeirri von að vera vitrari og kærleiksríkari en Guð sem innblés Salómon konung með þessari viturlegu tilskipun sem vitnað er í í Orðskviðunum 23:13-14: „**Synjaðu ekki um aga frá barninu; þótt þú slærð það með sprota, mun það ekki deyja.**“ „**Með því að berja hann með sprota frelsar þú sál hans úr gröfinni**.“ Og hver er tilgangur þessarar guðdómlegu leiðbeiningar? Að kenna honum að hlýða, eins og mögulegt er, til að verða hlýðinn Guði sjálfum, sem mun frelsa „sál hans“ frá „öðrum dauða“. Þekkir maðurinn lífið betur en skapari hans sem gefur þessi sérstaklega upplýstu og reynslumiklu ráð? Nei, auðvitað ekki, en það er nauðsynlegt að hann, bölvaður af Guði, sjálfur búi til orsakir hægfara en öruggar þróunar sinnar sem leiðir hann til tortímingar. Ég minni ykkur á að „vei“ ríkir þegar „stundin“ þar sem „illskan“ nær yfirráðum er komin. Þannig, til að ná

Þessum lokaniðurstöðum, átti ekki lengur að „þjálf“ uppreisnargjarna barnið til að vera meira og meira uppreisnargjarn og gera illt þar til það tortímist. Og núverandi aðstæður staðfesta aðeins þessi orð sem „ **trúi vitnið** “ að nafni Páll spáði í bréfi sínu til unga félaga síns að nafni Tímóteusar, þ.e. í 2. Tím. 3:1 til 7: „ *Vitið þetta, að á síðustu dögum munu koma örlagaríkir tíðir.* “ **Því að mennirnir verða sérgóðir, féggjarnir, raupsamir, hrokafullir, lastmælendur, foreldrum óhlýðnir, vanþakklátir, vanheilagir, kærleikslausir, ófúsir, rógberar, taumlausir, grimmir, fyrirlíta það góða, sviksamir, þrjóskir, hrokafullir, elska munaðarlífið meira en Guð. Þeir hafa á sér yfirskin guðhræðslunnar en afneita krafti hennar. Snúið ykkur frá slíkum** . Því að meðal þeirra eru þeir sem laumast inn í hús og taka burt heimskulegar konur, hlaðnar syndum, leiðast af ýmsum girndum, alltaf að læra en aldrei geta komist til þekkingar á sannleikanum. » Ef ég hefði ekki lesið þetta í Biblíunni minni, gæti ég trúað því að það væri skrifað á okkar tíma, en nei, það var Páll sem boðaði þetta fyrir anda Guðs, næstum 2000 árum fyrir okkar tíma. Voru þessir hræðilegu ávextir þegar sýnilegir á hans tíma? Það er mögulegt, en í minna mæli en á okkar síðustu tímum. Ég man að án tillits til tímans héldu Páll og hinir postularnir að endir veraldar væri mjög nálægur og þeir héldu að Jóhannes myndi verða vitni að endurkomu Krists byggt á orðum Jesú sem hafði sagt, samkvæmt Matt. 6:28: „ **Sannlega segi ég yður: Nokkrir þeirra sem hér standa munu ekki dauða fyrr en þeir sjá Mannssoninn koma í ríki sínu** .“ Reyndar sá aðeins Jóhannes dýrðardag endurkomu Krists í sýninni um Opinberunarbókina sem Guð gaf honum í nafni Jesú Krists. En sex dögum eftir þessa yfirlýsingu gaf Jesús orðum sínum merkingu með því að vera „ **ummyndaður** “ á fjallinu, í viðurvist þriggja postula, „ **Péturs, Jakobs og Jóhannesar, bróður hans** “, samkvæmt Matt. 17:1 til 3: „ *Sex dögum síðar tók Jesús með sér Pétur, Jakob og Jóhannes, bróður hans, og leiddi þá upp á hátt fjall, þar sem þeir voru einir saman. Hann ummyndaðist fyrir augum þeirra, andlit hans skein eins og sólín, og klæði hans urðu hvít eins og ljós. Og sjá, þá birtust þeim Móse og Elía og voru þeir að tala við hann.* “ Berið saman þessa orðalag, sem er feitletrað, varðandi „ **andlit hans** “ við andlit Opinberunarbókarinnar 1:16: „ *Í hægri hendi hans hafði hann sjö stjörnur. Og af munni hans gekk út tvíeggjað sverð, og andlit hans var eins og sólín skínandi í mætti sínum* .“ Óupplýstur biblíulesandi er langt frá því að skilja þá hræðilegu ógn sem stafar af þessari samanburði á „ **andliti** “ Krists við „ **sólina skínandi í mætti sínum** “ . Við endurkomu sína beinist Jesús að óafvitandi dýrkendum hins heiðna „dags sólarinnar“, páfalega „sunnudags“ sem djöfullinn notar til að reiða Guð. Honum hefur tekist að reiða hann og lokareiði hans verður eyðileggjandi.

Húmanismi viðurkennir aðeins og treystir á manninn, sem útvaldir þekkja viðkvæmni hans, óstöðugleika og veikleika. Ólíkt skaparanum Guði sem stjórnar öllu, stjórna menn engu, heldur þjást aðeins af afleiðingum slæmra ákvarðana sinna, gjörða eða viðbragða. Þannig, frammi fyrir sönnunum um hlýnun jarðar vegna aukinnar virkni sólarinnar, sem Guð einn getur hafa valdið, getur húmanismi aðeins rakið ábyrgðina á hitanum sem sést hefur til athafna manna. Þetta leiðir til viðbragða umhverfissamtaka sem þrýsta á stjórnvöld að fá fram breytingar sem miða að því að draga úr losun koltvísýrings frá ökutækjum sem nota jarðolíu. Undir þessum þrýstingi virðist rafmagnsbíllinn vera lausnin, nema

hvað smíði hans framleiðir skaðlegri lofttegundir en bílar sem eru búnir brunahreyflum, bensíni eða dísilolíu. Ótti er réttlætanlegur, en hann ætti ekki að byggjast á hlýnun jarðar, heldur á reiði Guðs sem kemur yfir íbúa jarðarinnar.

Frakkland, heimaland mitt þar sem ég dvaldi, hefur oft sýnt skort á réttlætiskennd. En það er í dag, árið 2023, sem ég bendi á þessi augljósustu ósamræmi. Þetta land, sem opinberlega var einveldi til 1792, síðan stuttlega aftur undir stjórn Loðvíks XVIII og Karls X, varð lýðveldi eftir þjóðbyltinguna sem hófst árið 1789. Frá lýðveldi til lýðveldis líkist fimmta formið, eins og vatnsdropi á áfengisdropa, fyrri einveldisstjórninni; ef við eigum að dæma heiðarlega út frá þeim fullu völdum sem þjóðarforseti þess hefur fengið. Þetta land hefur því í sögu sinni orðið fyrir grimmilegri og blóðugri niðurfellingu konungsvaldsins sem var lögmaett til 1792. Þess vegna tel ég sannarlega þversagnakenndan og algjörlega ósanngjarnan dóm núverandi leiðtoga þess um ýmsar valdaskiptingar sem við höfum orðið vitni að síðan 2013. Árið 2013, í Kænugarði, steypiti borgaraleg „bylting“ löglega kjörnum rússneskum forseta af stóli: Frakkland samþykkti það. Árið 2023, í Níger, steypiti hernaðar- og borgaralegri „byltingu“ löglega kjörnum forseta af stóli: Frakkland hafnaði því og neitaði að viðurkenna nýju herra landsins. Það versta gerðist 28. ágúst 2023 þegar ungi franskir forsetinn útskýrði í ræðu sinni fyrir sendiherrum landsins að stefna hans væri fyrirmynd um samkvæmni... Ég féll niður með hendur. Meðvitundarleysi eða brjálæði? Í öllum tilvikum er þessi hegðun afleiðing hræðilegrar og langrar guðlegrar bölvunar. Og nú, eins og sauðir í röð fyrir aftan forseta sinn, munu Frakkar fyrst gjalda fyrir fyrirlitningu sína á skapara Guði og sannleika hans, og síðan fyrir hugleysi sitt, áhugaleysi sitt á heimalandi sínu og blindan stuðning sinn við mannúðarstefnu. Ég finn í þeim anda Babýlonar sem birtist í hnattrænni von þeirra um að safna saman og deila fólki frá öllum heimshornum. Einnig, rökrétt, flytja fulltrúar allra þessara þjóða til landa sinna, sem eykur félagslegan kostnað þjóðarinnar við umönnun þeirra. Þar af leiðandi, með minnkandi hlutdeild í þjóðarkökunni, tilkynnir þjóðhöfðinginn að fjárhagsaðstoð sem veitt er innfæddum Frökkum og fátækum innflytjendum í landinu verði hætt. En þetta er saga sem hlýtur að enda mjög illa fyrir alla: þá sem taka á móti þeim og þá sem þeir taka á móti. Ég vil einnig fordæma eðlislæga kaldhæðni þessa unga manns, sonar auðugra manna með bakgrunn í bankastarfsemi. Kaldhæðni hans birtist í því hvernig hann kynnir fjárhagsaðstoðina sem hann veitir fátækum vinnandi fólki. Hann sýnir ekkert annað en fyrirlitningu og leggur áherslu á þá hjálp sem hann veitir án tillits til jafnræðis í nálgun sinni. Ákall hans til velvildar frumkvöðla, svo að þeir sem þiggja tilboðið gefi fátækum starfsmönnum sínum ávísun upp á hundrað evrur, var fyrirmynd sinnar tegundar á fyrri forsetakjörtímabili hans, á meðan mótmæli þessa fátæka fólks sem var flokkað undir verndarvæng „gulu vestanna“ sem notuð voru til vegaverndar stóðu yfir. Í ákafa um að tæla fólkið afnemur ungi forsetinn beina skattheimtu og virðist mjög stoltur af henni, í von um viðurkenningu. En á sama tíma valda frumkvæði hans hækkun á framfærslukostnaði sem fer fram úr sparnaðinum sem fæst með afnámi beinna skatta, sem er í sjálfu sér mjög sýnilegur og óhagstæður. Freistingin er einnig í æsku hans, hæfni hans til að halda langar ræður fullar af mótsögnum sem enginn þorir að benda á. En músin kemst ekki lengur undan augnaráði hins freistandi höggorms; örlög hennar eru innsiglið,

endanlega innsiglið. Þessi samanburður við höggorminn opnar leið að mjög ríkum lærdómi. Því að sjónin er fyrir manninn aðalástæða vantrúar hans, annars vegar, og hins vegar er hún orsök frumsyndarinnar sem Eva drýgði á þeirri stundu þegar hún var ein, án Adams, eiginmanns síns. Við lesum reyndar í 1Mós 3:6: „**Konan sá að tréð var gott að eta af og fagurt á að líta , og að það var girnilegt til að gæða mann viturlegan . Hún tók af ávexti þess og át, og gaf einnig manni sínum, sem var með henni, og hann át.**“ Í þessu versni leggur andinn áherslu á sjón fyrstu konunnar, Evu. En í versni 7 sem fylgir, afhjúpar hann afleiðingar neyslu hins bannaða ávaxtar sem staðfestir frumsyndina sem því er óhlýðni við skipanir Guðs: „**Augu þeirra beggja opnuðust og þau vissu að þau voru nakin. Þau saumuðu saman fíkjulauf og gerðu sér svuntur.**“ Þetta er lúmskt mál, en í raun og veru, í stað þess að „opna **augun**“, leiddi syndin sem drýgð var til þess að „**loka**“. **augu þeirra** „á guðdómlegan veruleika, andlegan kynhvöt, og þau urðu, aðeins, kynferðislega holdleg, fundu líkamlega nekt sína óeðlilega. Á sama hátt var greind þeirra lokuð og minnkuð og frá þeim tíma voru þau aðeins undir stjórn harðstjórnar fimm skilningarvitanna sinna sem byggðust á virkni gagna sem send voru til heilans af fimm viðtökum líffærum sem eru: augun til sjónar, eyrun til heyrnar, nefið til lyktarskyns, bragðið til góms og tungu, og hendur og fingur og yfirborð húðar þeirra til snertingar. Frá þeirri stundu varð augað banvænn óvinur mannsins og Jesús vildi minna okkur á þetta með því að margfalda lexíur sínar. Hann segir í Matt. 6:22-23: „**Augað er lampi líkamans . Ef auga þitt er heilt , mun allur líkami þinn vera ljós; en ef auga þitt er vont , mun allur líkami þinn vera myrkur. Ef því ljósið í þér er myrkur, hversu mikið er þá myrkrið!**“ Hér talar Jesús aftur um „**augað**“ aðeins til að kenna að það geti blekkst menn. Í heilbrigðu ástandi hugleiðir „**augað**“ og dáist að verkum Guðs og lýsir því upp mannslíkamann með guðdómlegu ljósi; í slæmu ástandi sér það aðeins það sem náttúran býður því upp á og mannslíkaminn er því kafnaður í djúpt myrkur. Jesús segir vantrúuðum sjáendum að þeir séu blindir. Hann gefur því þetta hugtak „**blindur**“. » andleg merking sem fordæmir slæmt ástand „**auga**“ þeirra. Jesús gerir aðeins gott, hann vinnur ótal kraftaverk, lækna sjúka, reisir upp dauða og ber þannig vitni um messíasarhlutverk sitt sem spáð er í Heilögum Ritningum og hann minnir Jóhannes skírara, þann sekasta meðal vantrúaðra, samkvæmt réttlátum dómi sínum. Hér er atburðarásin sem kynnt er í Matt. 11:2 til 6: «**Jóhannes heyrði í fangelsi um verk Krists og lærisveinar hans sendu honum boð og létu segja honum: Ert þú sá sem koma skal, eða eigum við að vænta annars? Jesús svaraði þeim: Farið og segið Jóhannesi það sem þið heyrið og sjáið : Blindir fá sýn, haltir ganga, holdsveikir hreinsast, daufir heyra, dauðir rísa upp og fátækum er prédikað fagnaðarerindi . Sæll er sá sem ekki hneykslast á mér !**» Jóhannes skírari er þannig gefinn sem dæmi um manninn sem Jesús Kristur var „**áfall**“ fyrir. Og Jesús staðfestir þetta og segir í versni 11: „**Sannlega segi ég yður: Enginn er af konum fæddur, sem meiri er en Jóhannes skírari. En sá sem minnstur er í himnaríki er meiri en hann .**“ Eftir að hafa fengið vitnisburð Guðs frá himnum þegar hann skírði Jesú, afhjúpar spurning hans: „**Ert þú sá sem koma skal, eða eigum við að vænta annars?**“ alla persónulega vantrú hans. Og athugið að Jesús svarar þessari spurningu ekki játandi eða neitandi, heldur lætur Jóhannesi frjáltslega ákveða hvað hann ætti að trúa eða ekki, og minnir hann einfaldlega á

uppfyllingu þess sem spáð er í Biblíunni. „**Auga**“ trúarinnar gerir kleift að skilja guðdómlega leyndardóma og þetta er það sem útskýrir þennan boðskap í Jesaja 44:18: „**Þeir hafa hvorki greind né skilning, því að augu þeirra eru lokuð svo að þeir sjá ekki**, og hjörtu þeirra svo að þeir skilja ekki.“ Jesús tekur upp þennan boðskap og gefur ástæðurnar sem leiða Guð til að bregðast við á þennan hátt og segir í Matteusi 13:13 til 17: „**Þess vegna tala ég til þeirra í dæmisögum, því að sjáandi sjá þeir ekki, og heyrandi heyra þeir ekki né skilja.**“ Og fyrir þá rætist spádómur Jesaja: **Þér munuð heyra með eyrum yðar, en ekki skilja, og sjá með augum yðar, en ekki sjá.** Því að hjarta þessa fólks er orðið sljótt. **Þeir hafa hert eyru sín og lokað augum sínum, svo að þeir sjái ekki með augum sínum og heyri með eyrum sínum og skilji með hjörtum sínum og snúi sér og ég lækni þá.** En sæl eru augu yðar, því að þau sjá, og eyru yðar, því að þau heyra. Sannlega segi ég yður: **Margir spámenn og réttlátir hafa þráð að sjá það sem þér sjáið og hafið séð. ekki séð það og að heyra það sem þér heyrið og hafið ekki heyrt það.** Í dag varðar þetta forréttindi okkur, mig sem skrifar þetta „**manna**“ sannleikans, og ykkur sem lesið það, samþykkið það og neytið þess, meðtakið það í huga ykkar og hjarta.

Ósamræmi franska forsetans er einungis afleiðing draums um alþjóðlegan stöðugleika sem hann „**sér**“ hverfa og dvína fyrir augum sér. Og í þeirri stöðu sem honum er þvingað á, dag eftir dag, reynir hann að vernda viðskipta- og stjórnmálahagsmuni þjóðarinnar sem smám saman eru að minnka; vinir gærdagsins verða óvinir dagsins í dag og morgundagsins. Franski forsetinn og vestrænir bandamenn hans eru ímynd þeirra sem Jesús kallar „**blinda**“. Því „**þeir sjá ekki**“ hið raunverulega óþægindavald sem rússneska herbúðirnar standa fyrir, og að sýna fjandskap gagnvart þeim er að dæma sjálfan sig til dauða, í miskunnarlausu, hræðilegu og eyðileggjandi stríði, vegna lokanotkunar kjarnorkuvopna sem verða notuð til að framkvæma þá fjöldaeyðileggingu sem Guð spáði fyrir um í Dan 11:44 og Opinb. 9:15.

Það sem við höfum upplifað í nokkur ár er endurgerð af þeirri reynslu sem Egyptar upplifðu þegar Jósef Hebreinn varð stórvesír landsins. Sýn Guðs, um „**sjö feitar kýr og sjö magra kýr á eftir**“, er að endurnýjast á okkar tímum í Evrópusinnuðu Frakklandi sem Guð hefur bölvad vegna þjóðarsynnar sinnar sem margar þjóðir um alla jörðina, en sérstaklega í vestrænum heimi, herma eftir. Á árunum 1945 til 2022 þjáðist franska hagkerfið ekki mikið af þeim stjórnmálabreytingum sem áttu sér stað í landinu og heiminum. En frá árinu 2022 hafa orkukreppan og viðskiptaþvinganirnar sem lagðar voru á Rússland hafið lokahnignunarferlið og niðurleiðina til helvítis í átt að algjöru rúst, þannig að auðvelt er að bera kennsl á „**sjö árin**“ milli vorsins 2022 og vorsins 2029 sem tákn fyrir „**sjö magru árin**“ okkar. En þessar tvær upplifanir eru ekki eins, því ólíkt „Frakklandi Egyptalandi“ okkar tíma, var „Egyptaland“ Jósefs varað við og því varið af viturlegum frumkvæði þjónsins sem Guð blessaði. Hann lét byggja geymslur og nýtti sér tímann „**sjö ríku árin**“ til að geyma uppskorið korn. Arið 2022 skall kreppan skyndilega á, án þess að nokkur grunaði það; jafnvel ég, innblásinn og upplýstur þjónn hans, var ekki varaður af Andanum við nákvæmri mynd sem Þriðja heimsstyrjöldin myndi taka á sig í upphafi. Ástæðan fyrir þessari fáfræði er sú að að þessu sinni átti óheppnin að koma á óvart og koma öllu

kærulausu og rangsnúnu mannkyni á óvart, án þess að það gæti varið sig. Og óvæntingaráhrifin voru algjör og áhrifarík, því vestrænt mannkyn spáði í bjarta og farsæla framtíð og hélt að það yrðu ekki lengur nein stór stríð að óttast. Hernaðarfjárveitingar hafa verið lækkaðar í lágmark til að styðja við fjárfestingar í vísindalegum, tæknilegum og tæknilegum framförum. Í þessari bjartsýni eru peningar orðnir eina sanna gildið í öllu samfélaginu; fyrir fátæka því þeir geta ekkert aflað sér án þess, og fyrir ríka því eina ánægja þeirra er að gera sig ríkari og ríkari. En þegar 24. febrúar 2022 kemur, og með tímanum, þá kollvarpa viðskiptaþvinganirnar sem lagðar voru á Rússland og stöðvun kaupa á rússnesku gasi skyndilega öllu efnahagslegu jafnvægi Vesturlanda, með öllum afleiðingum þess fyrir þriðja heims löndin sem eru háð þeim, í Afríku og annars staðar. Þannig olli þetta pólitíska og efnahagslega ójafnvægi nýlegri viðsnúningi Níger gegn Frakklandi, eftir að Malí og Búrkína Fasó höfðu gert það. Fyrir framan augu okkar sjáum við myndun fjandsamlegra, og brátt árásargjarnra, hermanna Vesturlanda, í samræmi við hlutverk „ **konungs suðursins og konungs norðursins** “ í spádómi Daníelsbókar 11:40 til 45.

Franska þjóðin, og aðrar þjóðir jarðarinnar, munu ekki geta skilið orsakir þeirrar ógæfu sem dynur yfir þau, án þess að uppgötva þær í þeim skýringum sem ég legg fram, út frá dýrmætum og heilögum guðdómlegum biblíuopinberunum. Og frammi fyrir þessum mismunandi reynslu fá þessi guðdómlegu orð Mal. 3:18 fulla merkingu sína: „ *Og þér munuð sjá muninn á réttlátum og óguðlegum, á milli þess sem Guði þjónar og þess sem ekki þjónar honum .“* Og þetta var síðan staðfest af Jesú Kristi sem ávarpar sína útvöldu allra tíma, í Matt. 13:10 til 14: „ *Lærissveinarnir komu til hans og sögðu: Hví talar þú til þeirra í dæmisögum?“* Jesús svaraði þeim: „ *Því að yður er gefið að þekkja leyndardóma himnaríkis, en þeim er það ekki gefið . Því að hverjum sem hefur, mun gefið verða, og hann mun hafa gnægð, en frá þeim sem ekki hefur, mun tekið verða jafnvel það sem hann hefur. Þess vegna tala ég til þeirra í dæmisögum, því að þótt þeir sjái, sjá þeir ekki, og þótt þeir heyra, heyra þeir ekki né skilja .“*

Lögmál Móse

Lögmál Móse er ekki bara safn af fyrirmælum, skipunum og boðorðum Guðs. Það er einnig, og fyrst og fremst, opinberun á uppbyggingu mannlegrar lífsreynslu sem spáir fyrir um trúarlega örlög verkefnisins sem Guð hefur hugsað sér, eins og það verður að framkvæma á þeim 6.000 árum sem hann hefur sett sér í þessu skyni. Og aðalefni þessarar spádóms varðar auðvitað stofnun nýja sáttmálans sem byggir á jarðneskri þjónustu Messíasar Jesú sem mun koma, eftir 4.000 ár, til að friðþægja fyrir syndir sinna útvöldu, til að bjóða þeim aðgang að eilífu lífi; þetta, í nafni fullkomins persónulegs réttlætis hans, sem fórn er færð sem friðþægingarfórn.

Rétt eins og Guð helgar sjöunda daginn frá upphafi sköpunar sinnar, fyrir stofnun gamla sáttmálans, er Abraham, fyrirmynd trúarinnar, kynntur okkur fyrir

Þessum gamla sáttmála. Þetta gerir hvíldardaginn og Abraham að viðfangsefnum og fyrirmyndum sem varða allt mannkynið og þar með kristna menn, en hjálpræði þeirra hvílir á nýja sáttmálanum sem var stofnaður á Jesú Kristi.

Eftir óhlýðnisynd Eva og Adams drap Guð dýr til að hylja nekt syndaranna tveggja. Þessi skinn var eðlilega af ungum hrúti, líkt og sá sem Guð myndi gefa Abraham á sínum tíma í staðinn fyrir son sinn Ísak, sem hann myndi fórna samkvæmt skipun Guðs. Og eftir táknið um „*lífsins tré*“ sem táknaði Jesú í Edengarðinum, spáði þessi ungi hrútur, sem dauði hans varð nauðsynlegur, dauða Jesú sem nauðsynlegur væri til að friðþægja fyrir syndir endurleystu útvöldu sinna í gegnum mannkynssöguna, frá Adam til síðustu frelsuðu útvöldu áður en hann kæmi aftur í dýrð vorið 2030. Á endalokatímanum mun þessi boðskapur sem byggir á nekt, mynd af syndinni sem fjarlægir guðdómlega réttlæti, fá mjög mikla þýðingu, þar sem sjöunda dags aðventismi, sem gerður er alhliða og blessaður í Opinberunarbókinni 3:7, frá 1873, á tímum „*Fíladelfíu*“ (bróðurkærleikur) er dæmdur „*nakinn*“ *árin 1991-1994, það er að segja á tímum „Laódíkeu“* (dæmt fólk), í Opinberunarbókinni 3:17. Þessi boðskapur um „nakt“ varðar því fyrstu og síðustu mynd áritunar syndar á konuna þar til hún var réttlætt af Guði. Og þessi boðskapur varðandi syndina sem eignað er opinberri aðventisma er síðasti boðskapurinn sem Guð ávarpar þjóna sína á kristna tímanum, áður en hann kemur aftur í dýrð vorið 2030.

Dauði Abels, sem Kain, bróðir hans, drap, spáir nú þegar dauða Jesú, sem gyðingabræður hans myrtu.

Reynsla Nóa spáir óhjákvæmilegu útbreiddu fráhvarfi sem að lokum einkennir öll bandalög sem Guð opinberlega gerir við mannkynið. Á tímum Nóa spillist ætt Sets, sem er „*sonir Guðs*“, *af hjónaböndum við „dætur mannanna*“, sem tilnefna afkomendur Kains. Þar sem íbúar jarðarinnar á þeim tíma hafa fallið algjörlega í fráhvarf, ákveður Guð að útrýma þeim með flóðvatni. Flóðið sem Guð fyrirskipar á þessum tíma spáir lokaútrýmingu síðustu íbúa jarðarinnar, sem verður að gerast eftir dýrlega endurkomu Jesú Krists. Takið aftur eftir líkindum aðgerðanna: Rétt eins og ætt Sets gerir hjónabandsbandalag við ætt Kains, á síðustu tímum „*Laódíkeu*“, gerir sjöunda dags aðventismi bandalag við mótmælendasambandið sem iðkar vikulega hvíld sína, fyrsta daginn sem er erfður frá Róm og bölvður af Guði.

Reynslan af vatnsflóðinu boðar þannig lokastig kristninnar þar sem, líkt og Nói á sínum tíma, eru hinir útvöldu, hinir sönnu aðventistar, hólpnir með því að njóta góðs af sáttmálanum sem stofnaður var á Jesú Kristi, en restin af mannkyninu er algjörlega útrýmt. Hér lýkur því fyrsti hluti spámannlegrar boðskapar Guðs.

Seinni hlutinn hefst með Abram (föður þjóðarinnar) sem Guð mun breyta nafni sínu í Abraham (föður fjöldans) eftir mikla blessun hans og guðlega helgun. Abram fæddist í Úr í Kaldeu, í umhverfi algjörar skurðgoðadýrkunar sem afkomendur Nóa höfðu fallið aftur í frá flóðinu. Tilraunin til að sameina alla lifandi mannkynið í Babýlon mistókst, þar sem Guð hafði aðskilið mannkynið með því að þröngva upp á það mismunandi tungumálum; þar sem þau skildu ekki lengur hvort annað voru þau neydd til að aðskiljast og sameinast á ný eftir þessu viðmiði um sama talaða og skrifaða tungumálið.

Eins og Adam, á sínum tíma í upphafi, er Abraham maður sem Guð valdi til að stofna í sjálfum sér afkomanda og spámannlega fyrirmynd mannsins sem Guð getur frelsað vegna þess að hann þóknast honum með því að sýna sig algerlega hlýðinn. Abraham gerir nú þegar betur en Adam og verður því verðugur þess að vera faðir ættarinnar sem Kristur frelsarinn mun fæðast í. Hann er því berandi ímyndar hjálpræðisins sem nýi sáttmálinn veitir. Með því að samþykkja að fórna syni sínum Ísak sem fórn, sér Abraham fyrir um hvað Guð þarf að gera til að greiða verð syndarinnar sem útvöldum hans er eignað. Hann spáir því um meginreglu endurlausnarinnar, þar sem Guð mun uppfylla kröfu sína um fullkomna réttlæti, en jafnframt bjarga lífi útvöldu sinna sem hann metur mikils og elskar.

Blessun Abrahams heldur áfram þar til sonur Ísaks sonar hans, Jakobs, kemur til sögunnar, sem lögmál Móse kynnir okkur sem dæmi um „*ofbeldismanninn sem rænir himnaríki*“, samkvæmt því sem Jesús lýsti yfir í Matteusi 11:12: „*Frá dögum Jóhannesar skírara og til þessa hefur himnaríki verið rænt og ofbeldismenn taka það með valdi.*“ Hann notar brögð til að ná frumburðarrétti eldri bróður síns, sem hét Esaú. Hann notar brögð aftur til að auðgast í þjónustu Labans frænda síns, en hann er blekkur af þessum frænda sem neyðir hann til að vera fyrstu konu sína, Leu, eldri systur Rakelar sem hann elskaði. Við skulum gleyma mönnum og horfa til Guðs sem er skipuleggjandi þessara staðreynda. Þessi reynsla hefur aðeins þann tilgang að spá fyrir um framtíðarkeppni tveggja guðlegra bandalaga sem koma hver á fætur annarri. Og þegar í þessari athöfn opinberar Guð fyrir tilstilli Labans val sitt á öðrum sáttmálanum sem eldri systirin Lea táknar. Blessun nýja sáttmálans, sem er opin einlægum heiðingjum, opinberast af tíu drengjum sem hún og þjónn hennar munu fæða og gefa Jakob. Í mótsögn við þetta, sem táknar gamla gyðingasáttmálann, fæðist Rakel ófrjó og fæðir að lokum, fyrir gæsku Guðs, tvö börn sem heita „Jósef“ og „Benjamín“. Jósef, spádómsmynd af Jesú Kristi, er seldur af bræðrum sínum til þrælakaupmanna. Guð mun hefja hann í Egyptalandi upp í stöðu fyrsta vesírs og hann stjórnar öllu Egyptalandi fyrir Faraó. Þannig mun Jesús einnig vera framseldur Rómverjum af bræðrum sínum, svo að hann geti með fórn sinni bjargað þeim frá fordæmingu syndarinnar. Og Guð skipuleggur, með banvænni hungursneyð, flóttu fólks Jakobs, svo að það geti verið bjargað með því að fara til Egyptalands þar sem seldi bróðirinn hefur byggt geymslugeymslur til að geyma hveitið sem hefur orðið af skornum skammti á þessum hungursneyðartíma.

En þessi koma Ísraelsfjölskyldunnar til Egyptalands er ekki aðeins til að bjarga þeim frá hungursneyð. Guð mun skipuleggja þessa flutninga, aðallega til að spá fyrir um verndandi dvöl Jesú og jarðneskrar fjölskyldu hans í þessu landi Egyptalands, eins og ritað er í Matteusi 2:14-15: „*Jósef reis upp, tók unga barnið og móður þess um nóttina og fór til Egyptalands. Hann dvaldi þar til Heródesar lést, til þess að rætast skyldi það sem Drottinn hafði sagt fyrir munn spámannsins: „Úr Egyptalandi kallaði ég son minn.“*“ Rétt eins og Ísrael var að flýja banvæna hungursneyð, var barnið Jesús og fjölskylda hans að flýja morðóð Heródesar mikla konungs. Spámaðurinn sem nefndur er í þessu versni er Hósea, og tilkynning hans birtist í Hósea 11:1: „*Þegar Ísrael var barn elskaði ég hann, og úr Egyptalandi kallaði ég son minn.*“ » Aðeins Guð gat greint í þessu versni

tilkynninguna um Jesú Krist, því að í útliti virðist sá sem Guð kallar „ **son minn** “ varða manninn eða fólkið sem kallað er „ **Ísrael** “. Við getum þannig skilið að þjóðin „ **Ísrael** “ táknar fyrir Guð þá táknrænu og spádómlegu mynd sem hann mun birta í Jesú Kristi sem hann kallar „ **son minn** “.

. *Vegna þess að þetta land var fyrir Guð, tvöfalt, tákn syndarinnar. Annars vegar vegna óhlýðni og uppreisnargjarnrar afstöðu faraósins sem andmælti kröfum Móse, en hins vegar vegna þess að þetta fólk er fyrsti dýrkandi sólarinnar sem Biblían tilnefnir sérstaklega. Og við vitum hversu mikils virði þessi dýrkun sólarinnar eða dagsins sem var helgaður henni er fyrir hina sönnu útvöldu sem réttlættar eru af Jesú Kristi á endalokatímanum. Frá 1843 verða þeir að hafna þessari iðkun sem dæmir uppreisnargjarna menn sem vilja heiðra hann þrátt fyrir bann Guðs til „ **annars dauða** “. Án þess að það sé skýrt vitnað í þetta bann er gefið í skyn með „ **helgun hans á sjöunda deginum** “, sem varðar laugardaginn í vikum okkar. Og þessi fordæming á „sunnudeginum“ sem rómverska páfakirkjan setti á fót birtist einnig í viðvörun Guðs gegn „ **merki dýrsins** “ sem tilgreinir þennan fyrsta dag, í Opinberunarbókinni 13:16-17 og 14:9 (í andstöðu við guðdómlega „ **innsigli** “ **hans sem tilgreinir „ helgaðan sjöunda dag** “ hans).*

Það er mikilvægt og lífsnauðsynlegt að skilja hvað hefur verið að gerast síðan 1843. Með tilkomu tilskipunarinnar í Daníel 8:14 er sunnudagsiðkunin fordæmd og leiðir til þess að réttlætið sem Jesús Kristur bauð mótmælendum kristnum mönnum fram að því er afturkallað. Á jörðinni virðist ekkert hafa breyst, en staða þessarar mótmælendatrúar hefur verið breytt af Guði, einmitt vegna þess að lögmál hennar hafa verið breytt af mönnum, samkvæmt Daníel 7:25. Frá 1843 hefur hún reynt á trú manna sem krefjast réttlætis Jesú Krists og krafist fullkominnar og óaðfinnanlegrar trúariðkunar á kenningarlegu stigi sannleika hennar. Trú á endurkomu Krists og andleg árvekni sem felst í því að vera gaumgæf á spádómsboðskapinn sem er að uppfyllast er krafa Guðs, ekki aukakostur sem er eftirlátinn frjálsum vali sköpunarvera hans. Afleiðing hlýðni eða óhlýðni við þessa kröfu Guðs í Jesú Kristi er eilíft líf eða endanlegur dauði. Það er byggt á jákvæðu viðbrögðum sköpunarveru sinnar að Guð helgar það með því að gefa því hvíldardaginn sjöunda daginn til að halda, sem tákn um helgun þess af hálfu Guðs. Með þessu ferli hrindir Guð í framkvæmd því sem spádómur hans boðaði: „ **heilagleiki er réttlættur** “ og falskur „ **heilagleiki** “ er ekki lengur réttlættur.

Sérstök blessun „Jósefs“, sonar „Rakelar“, byggist á þeirri hugmynd að þótt þessi kona væri skurðgoðadýrkun, þá var hún elskuð af Jakob-Ísrael. Og þessi kærleikur gerir Rakel að aðal, „ **konunni** “ sem táknar Guðs útvalda. Hann notar aðstæður dauða hennar, þar sem hún fæðir annan og síðasta son sinn, sem heitir „ **Benjamín** “, til að spá fyrir um loka jarðneska reynslu hins kristna útvalda, það er að segja alheims aðventisma, prófaðan og hreinsaðan, eftir að hafa gengið inn í loka væntingu endurkomu Jesú Krists. Þessi lúmska opinberaði boðskapur staðfestir dauðaógnina gegn síðustu sjöunda dags aðventistum sem eru ekki lengur flokkaðir sem opinber stofnun heldur í dreifða andófshópa eða einstaklinga. Ég minni á að nafnið „sjöunda dags aðventisti“ tilheyrir Guði og að þetta nafn skilgreinir trúarjátningu sem hinir sönnu útvöldu Krists deila. Sem aðventistar bíða þeir endurkomu Jesú sem áætlað er vorið 2030, og þeir eru „ **sjöunda dags** “

vegna þess að þeir iðka restina af hinum sanna „*sjöunda dags hvíldardegi*“ sem þeir halda sem tákni um að þeir tilheyri hinum eina sanna skapara Guði sem opinberaður er í og fyrir Jesú Krist; þetta, samkvæmt staðlinum sem opinberaður er í Esek. 20:12-20.

Árið 1843 fyrirskipaði tilskipunin í Daníel 8:14 aðskilnað frá syndinni, eitthvað sem flóttinn úr Egyptalandi hafði þegar spáð fyrir um á sínum tíma. Hún spáði því að hinir útvöldu, sem endurleyst voru með úthelltu blóði Jesú Krists, myndu hætta að iðka syndina og miða þannig við árið 30 e.Kr. Önnur aðskilnaðurinn frá syndinni, sem náðist árið 1843, er réttlætanlegur og nauðsynlegur eingöngu vegna endurreisnar syndarinnar sem páfastjórnin í Róm hefur framkvæmt frá 538. Hún staðfesti, í „kapólskri“ kenningu sinni, þá iðju að hvíla sig á heiðnum „fyrsta degi“ sem helgaður var guðinum „sólinni“ og var settur á 7. mars 321 með tilskipun hins heiðna rómverska keisara Konstantínusar I ^{hins} mikla. Með „*hroka*“ nefndi hún þennan skurðgoðadýrkunardag „sunnudag“ (Drottinsdaginn). En ekkert af þessu hefði gerst ef Guð hefði ekki sjálfur skipulagt þau og komið þeim til framkvæmda. Því að verk herbúða djöfulsins, eins og verk hans útvöldu, voru öll skipulögð og skipulögð af honum.

Dvölin í Egyptalandi er tvöfalt sett undir verndarvæng spámannlegrar þjónustu Jósefs og Móse. Það er dýrmætt og nærandi fyrir trú okkar að taka eftir þeirri staðreynd að þessir tveir menn hafa mjög svipaða reynslu. Sá fyrsti, Jósef, rís í annað sætið í valdatíð Egyptalands þökk sé spámannlegri gjöf sem Guð gefur honum. Við lesum í 1Mós 41:15-16: „Þá sagði Faraó við Jósef: „*Mig hefur dreymt draum, og enginn getur ráðið hann, og ég hef heyrt að þú ráðir draum, eftir að þú hefur heyrt hann.*“ Jósef svaraði Faraó og sagði: „*Það er ekki ég! Guð mun gefa Faraó jákvætt svar.*““ Uppbygging jarðnesks Ísraels Guðs, og um leið andlegs Ísraels hans, hvílir á spámannlegum vitnisburði sem myndar „*svar Guðs*“ á öllum tímum, frá tímum Jósefs. Nafn hans þýðir „hann bætir við“ syni, samkvæmt 1Mós 30:24: „*Og hún nefndi hann Jósef og sagði: „Megi Drottinn bæta mér öðrum syni!*““ Hún mun vissulega eignast annan son, sem heitir „Benjamín“, en það kostar hann dauða, samkvæmt 1Mós 35:16 til 19: „*Þau lögðu upp frá Betel. Og enn var nokkur leið til Efrata, þegar Rakel fæddi. Hún hafði þjáningarfullar fæðingarhríðir. Og ljósmóðirin sagði við hana í fæðingarhríðum: „Óttast ekki, því að þú átt enn einn son!“ Og er hún var að fara að gefa sál sína, því að hún var að deyja, nefndi hún hann Benóní, en faðir hans nefndi hann Benjamín. Rakel dó og var grafin við veginn til Efrata, sem er Betlehem.*“ Þessi saga er mjög rík af spámannlegri kenningu. Athugið að þessar aðgerðir fylgja breytingunni á nafni Jakobs sem getið er í vers 10: „*Og Guð sagði við hann: Nafn þitt er Jakob, þú skalt ekki lengur heita Jakob, heldur skal nafn þitt vera Ísrael.*“ Og hann nefndi hann Ísrael.“ Þetta gerðist í „*El Betel*“, sem þýðir „hús Guðs“, sem var í Kanaanlandi, landi hins framtíðarþjóðar Ísraels. Dauði Rakelar átti sér stað á veginum sem lá til Betlehem (Hús okkar), borgarinnar þar sem frelsari hinna útvöldu, Jesús Kristur, myndi fæðast. Dauði Rakelar spáði endalokum hins gamla gyðinga-sáttmála, sem myndi uppfyllast þegar nýi sáttmálinn yrði staðfestur í Jesú Kristi í blóði hans. Og í Opinberunarbókinni 7:8, með því að setja nafnið „*Benjamín*“ síðast af „tölf nöfnum“ táknrænna „*tólf ættkvísla*“ aðventista andlegs Ísraels síns, spáir andi Guðs þeim dauða sem

uppreisnarmennirnir munu vilja láta síðustu aðventistana sem hafa verið trúir Guði og virðulegri iðkun hans heilaga, helgaða sjöunda dags. Þessi dauði verður ekki þjáður þökk sé beinni og persónulegri íhlutun Jesú Krists, sem snýr aftur í himneskri dýrð, í auglýsingu manna, og mun leggja vald sitt og dauðlega refsingu á þá sem vildu taka trú á útvöldu hans af lífi. Óréttlátur dómur þessara uppreisnarmanna mun falla á þá, eins og hann féll á hinn illa Haman sem vildi taka Gyðinginn Mordekai af lífi samkvæmt vitnisburði Esterarbókar.

Þannig valdi Guð dauðastund Rakelar til að staðfesta opinbera stofnun jarðnesks Ísraels hennar og spáði þannig fyrir um tímabundna líftíma þess, því það verður að hætta og hverfa til hagsbóta fyrir nýja sáttmálann sem stofnaður er á Jesú Kristi. Og það er því í reynslu þessa nýja fólks sem kallast Ísrael, að elsti sonur Rakelar, sem heitir „**Jósef**“, birtist í mynd Jesú. Guð aðgreinir hann með því að gefa honum sýnir sem pirra bræður hans sem verða öfundsjúkir, því að hann er auk þess uppáhalds föður þeirra. Og þessi kærleikur föðursins gerir hann að mynd hins eina sonar Guðs sem mun taka við frá himneskum föður þessum vitnisburði úr Matt. 3:7 þar sem við lesum: „*Og sjá, rödd af himni sagði: Þessi er minn elskaði sonur, sem ég hef velþóknun á.*“

Ísrael mun því fara til Egyptalands til að kaupa hveitikorn sem hefur orðið af skornum skammti vegna hungursneyðar. Og þar færði Guð bróðurinn sem seldur var þrælasölum til valda. Jósef krafðist komu Jakobs og bróður hans, „Benjamíns“, og settist þannig að allri fjölskyldu sinni í Egyptaland, sem þá telur 70 manns. Útferðin úr Egyptalandi verður skipulögð á sama hátt og komu hans til að setjast þar að. Reyndar mun Guð að þessu sinni nota Móse, sem mun einnig vaxa í egypskum krafti, eins og Jósef á undan honum. Og við getum skilið að hinn sanni tilgangur sem Guð vildi gefa þessari dvöl Gyðingabjórðar sinnar í Egyptalandi er lexían sem byggir á brottför þeirra, það er að segja vígslu þeirra, helgun þeirra, sem krefst aðskilnaðar þeirra frá þessu landi með skurðgoðadýrkunarsíðferði þess, síðum og heiðnum trúarbrögðum. Nafnið Móse þýðir „frelsaður frá vötnunum“. Sögulega séð voru þessi vötn Nílar, árinna sem Egyptar gerðu guðdómlega. Boðskapurinn spáði því um guðlega hjálpræði sem fjarlægir dauðann sem slær skurðgoðadýrkun. Og sem er enn samkvæmt Róm. 6:23, „**laun syndarinnar**“: „**Því að laun syndarinnar er dauði**, en náðargjöf Guðs er eilíft líf í Kristi Jesú, Drottni vorum.“

Samkvæmt táknfræði sinni tákna „**vötnin**“ einnig „**þjóðir**“ í Opinberunarbókinni 17:15: „*Og hann sagði við mig: **Vötnin**, sem þú sást, þar sem skækjan situr, eru **þjóðir** og mannfjöldar og þjóðir og tungumál.*“ Þannig spáði nafnið Móse að hann yrði frelsaður úr höndum Egypta og Faraós þeirra, sem hefðu viljað sjá hann deyja, en Guð verndaði hann. Að lokum voru „**vötnin**“, sem Móse var frelsaður úr, ímynd flóðsins sem tók líf allra syndara. Og þessi boðskapur mun finna staðfestingu sína í yfirferðinni yfir „**Rauðahafið**“ sem Biblían setur fram sem mynd af yfirferð dauða og „skírnar“, í 1. Kor 10:1 til 6: „*Bræður, ég vil ekki að þið séuð ókunnug því að feður okkar voru allir undir skýinu, að þeir gengu allir gegnum hafið, að þeir voru allir skírðir til Móse í skýinu og hafinu, að þeir átu allir sama andlega fæðuna og drukku allir sama andlega drykkinn. Því að þeir drukku af andlegum kletti sem fylgdi þeim, og sá kletti var Kristur. En flestir þeirra höfðu ekki velþóknun á Guði, því þeir fórust í*

eyðimörkinni. Þetta gerðist okkur til fyrirmyndar, til þess að við höfum ekki illar girndir eins og þeir höfðu. “

Þannig var Móse þríþætt „frelsaður úr vötnunum“ og Guð gefur okkur í honum mynd Jesú Krists, fullkomna fyrirmynd „**ástkærra**“ sinna sem hann velur til að gera þá að félögum eilífðar sinnar.

Þessi rannsókn gerir mér kleift að átta mig á og vitna um hvernig rannsókn á spádómum Biblíunnar nærir trúna, því hún færir okkur uppgötvanir á greindum, útreiknum hugsunum, sem aðeins geta komið frá eilífri lifandi hugsun sem er hugsun hins alvalda skapara Guðs. Hvað er Biblían í raun fyrir marga? Bók sem inniheldur vitnisburði sem allir eru frjálsir til að trúa eða ekki, því hvað eru þessir vitnisburðir, ef ekki mannlegar staðfestingar? Nú er staðfesting ekki sönnun. Þá getum við blessað og metið, í æðsta skilningi, dauða Jesú Krists sem var gerður nauðsynlegur dómstóll til að greiða fyrir syndina, en miklu fremur, upprisu hans, sem gerir okkur kleift að njóta góðs af hinu sanna ljósi hans sem lýsir upp vitsmuni okkar og gerir okkur kleift að uppgötva, í spádómlegum myndum hans, sannanir fyrir öflugum verkum hans, þótt þau séu ósýnileg, fyrir almennt og eðlilegt mannlegt augnaráð. Endurupptaka sama ferlisins sem leiðir þjóna hans til valda í Egyptalandi til að setja fólk sitt á stól og út af stóli er sönnun á guðdómlegum vilja sem skipuleggur og framkvæmir þetta. Á kristinni tíð mun Guð varpa ljósi á lengd ofsóknar rómverskrar páfastjórnar í 1260 ár sem við setjum á milli 538 og 1798. Hvað gerist nú á þessum tveimur dögum? Árið 538 færir konungsvaldið stuðning sinn og vald til páfakirkjunnar sem þannig er stofnuð á Vigiliusi, fyrsta ríkjandi páfanum, undir keisaravaldi Justinianusar I.^{og} nákvæmlega á móti, árið 1798, er þetta páfavald vikið frá og eyðilagt af frönsku byltingarríkinu sem bindur enda á konungsstjórnina með því að taka fyrst Louis XVI konung og Marie-Antoinette drottningu af lífi og síðan konungssinnaða stuðningsmenn þeirra. Páfastjórnin var þannig formlega stöðvuð með handtöku í Valencia, í minni borg, árið 1798. Hinn handtekni páfi, Píus VI, lést þar, enn í fangelsi, árið eftir, árið 1799. Þannig, eins og Daníel hafði kennt, var páfastjórnin eingöngu byggð á „**brögðum og slægd**“ eða í raun á þeirri trúgirni sem konungarnir veittu henni. Og frá þeim degi sem þessum stuðningi einveldisins var tekinn frá því, og ég minni ykkur á þetta, því það er mjög mikilvægt, **fyrir tilstilli franska trúleysingjastjórnarinnar**, hrundi rómversk-kaþólska páfastjórnin eins og spilaborg.

Eftir þá ríku lærdóma sem landnám og flótti Hebrea frá Egyptalandi veittu okkur, þá sannar önnur reynsla jarðnesks holdlegs Ísraels okkur aðeins að hverjar sem aðstæðurnar eru, þá endar mannkynið alltaf með almennu fráhvarfi. Þannig staðfestir reynslan sem við lifðum undir stjórn dómaranna, síðan undir konungum Júda og Ísraels, þessa tilhneigingu til ills og bölvunar Guðs. Þetta að því marki að við verðum að líta á þessa tilhneigingu sem eðlilegan ávöxt sem mannkynið um allan heim ber. Aftur á móti er sönn hlýðin trú sjaldgæf og því mjög mikils virði fyrir Guð, sem hann staðfestir með boðskap sínum og táknum eins og „**gull og gimsteina**“. Hvar finnast þessir hlutir? Ekki á yfirborði jarðar, heldur djúpt niðri, því þeir eru vel faldir fyrir yfirborðskenndri mannlegri sýn. Við höfum hér mynd af lúmskum guðlegum boðskap, sem á í raun við um sanna þjóna hans, jafn

sjaldgæfan og djúpan og þessir faldu jarðnesku hlutir. Við skiljum þá betur gildið sem hann gefur þeim með því að segja í Sak 2:8: „*Því að svo segir Drottinn hersveitanna: Eftir þetta mun dýrðin koma! Hann hefur sent mig til þjóðanna sem hafa rænt ykkur, því að sá sem snertir ykkur snertir augastein hans*“.

Eins og er, fyrir augum okkar, vinnur þessi sami ótakmarkaði andi hins almáttuga Guðs að því að skapa skilyrði sem gera kleift að ná stefnu þriðju heimsstyrjaldarinnar. Því í ljósi núverandi atburða er þetta staðfest, aðgerðin sem lýst er í Dan 11:40 er ekki enn lokið. Því við erum vitni að því í Afríku sem vesturheimurinn hefur kallað „arabísku vorin“ og vísar með þessari af ásettu ráði til þess að einræðisherrar Maghreb-ríkjanna og arabísku landanna eru steypdir af stóli í röð; í röð Íraks, Túnis, Egyptalands, Líbíu og misheppnaðrar tilraunar Sýrlands. Við erum vitni að þessu sinni að „afrískum vorum“ þar sem þjóðhöfðingjar eru skyndilega steypdir af stóli af stóli með hernaðarlegum „uppreisnum“ sem borgarbúar styðja. Og þessar aðgerðir varða allar Afríku, það er að segja „**konunginn í suðri**“ í Dan 11:40. Með því að steypa forseta sínum af stóli eru Afríkubúar að uppgötva persónulegan auð sem þeir áttu í gegnum falda spillingu. En þegar hinir spilltu hafa verið auðkenndir, hverjir eru þá spillingarmennirnir? Fyrrverandi nýlendulöndin og iðnaðar- og viðskiptaaðilar þeirra. Því að uppgötvuð auðæfi eru byggð upp með gjöfum, peningum og vörum sem þjóðarleiðtoginn fær til að tryggja staðbundinn markað og nýtingu náttúruauðlinda landsins: olíu, gass, demanta, gulls, silfurs, mangans, timburs og úrans í Níger. Svartir íbúar munu þannig átta sig á, og sumir gera það nú þegar, að þjóðarsjálfstæðið sem fékkst frá nýlenduvelðinu var einungis uppspuni og blekking. Staðbundið vald hefur verið sett í hendur spilltra og svartra yfirvalda. En aðal sökudólgurinn er spillingaraðilinn, skipuleggjandi blekkingarfarsins. Þetta er þar sem Frakkland tekur forystuhlutverk hér, því við vitum af opinberun Opinberunarbókarinnar 11:7 að Guð eignar andlega eða táknrænt nöfnin „**Sódóma og Egyptaland**“ París, höfuðborg Frakklands, sem reiði hans hefur sérstaklega miðað við frá stofnun hennar af Klodvík I.⁰⁸ Þróun hugans sem hefur aðlagð sig að norminu um samkynhneigð réttlætir árið 2023 þessa samanburð við „**Sódómu**“ meira en nokkru sinni fyrr. Í fyrstu var samkynhneigð talin óholl og fordæmd af öllu samfélaginu. Samkynhneigðir þurftu að fela sig því þeir voru oft skotmark leiðréttingar og sameiginlegrar refsiaðgerðar. En á árunum 2001 til 2014 var sósíalískur borgarstjóri Parísar, Delanoë, yfirlýstur samkynhneigður. Og skyndilega vakti samkynhneigð minni og minni áfall, þar til lögmæti „hjónabands fyrir alla“, samkynhneigðra, homma og lesbíur, varð löglegt undir forsetatíð Hollande árið 2013. Í dag, árið 2023, fullyrða fimm meðlimir frönsku ríkisstjórnarinnar, fimm ráðherrar, opinberlega að þeir séu samkynhneigðir. Við skulum því hlusta á Pál postula rifja upp hvað Guð hugsar um þetta og sem hann lýsir með völdum og refsandi orðum í Róm. 1:26-27: " *Þess vegna gaf Guð þá á vald viðurstyggðum girndum. Því að jafnvel konur þeirra breyttu eðlilegri lífsreynslu í óeðlilega lífsreynslu. Eins yfirgáfu karlmennirnir eðlilega lífsreynslu konunnar og brunnu í girnd hver til annars. Karlmenn fröndu viðurstyggð með körlum og tóku á sig verðuga greiðslu villu sinnar* . Þar sem þeir vildu ekki þekkja Guð, gaf Guð þá á vald ósæmilegu hugarfari, til að gjöra það sem ekki er sæmilegt. Þeir voru fullir alls kyns ranglætis, vonsku, ágirnd og

illsku. Þeir voru fullir af öfund, manndrápum, þrætu, sviksemi og illsku. Þeir voru rógberar, vanheilagir, hrokafullir, drambsamir, raupsamir, upphugsandi, foreldrum óhlýðnir, skilningslausir, trúlausir, kærleikslausir, miskunnarlausir. **Þeir þekkja dóm Guðs, að þeir sem slíkt fremja eru dauðasekur, en þeir gera það ekki aðeins heldur samþykkja líka þá sem það fremja.** Fyrir slíka viðurstyggð, hið sanna..." „**Sódóma**“ varð fyrir brennandi „**brennisteini**“ sem féllu af himni. Hvaða refsing bíður þá Parísar, hinnar táknrænu „**Sódómu**“ í Opinberunarbókinni 11:8, höfuðborgar Frakklands? Kjarnorkueldur táknaður með „**eldi og brennisteini**“ í „**sjöttu lúðurnum**“ í Opinberunarbókinni 9:17-18. Af öllum þessum ástæðum er því auðvelt að staðfesta tengslin við afríska nýlendustefnu. Í langan tíma, undir hugtökunum „**Françafrique**“ sem ég þýði sem „**Frakkland í frík**“, hefur Frakkland grætt peninga sína (peninga sína, í vinsælu slangurmáli) með því að nýta fyrrverandi nýlendur sínar. Því almennt séð eru það Vesturveldin sem ákvarða verð á vörum sem seldar og keyptar eru. Reiði afrískra þjóða sem hafa verið sviknar og arðrændar í mörg ár mun aðallega lenda á Frakklandi. Og við munum sjá þessi orð Dan. 11:40 uppfyllast: „**Á endalokatímanum mun konungur suðursins ráðast á hann.**“ Restin af versinu verður aðeins afleiðing af ástæðum sem gerðar voru hagstæðar fyrir **rússneska „konunginn norðursins“**, vegna þess að vopnaframboð Sú ávinningur sem Evrópa hefur gefið Úkraínu gefur henni ástæðu til að vilja hefnda: „**Og konungur norðursins mun ráðast á hana eins og stormur, með vögnum og riddurum og með mörgum skipum; hann mun sækja inn í landið, breiðast út eins og lækur og flóð.**“ Reyndar reiðir franska hagkerfið sig svo mikið á afrískar auðlindir sínar að það mun ekki geta sætt sig við að missa yfirburði sína sem skerða fjárhagslegt jafnvægi þess. Og það eru allar ástæður til að ætla að stríðsátök muni standa gegn þeim sem það hefur haldið áfram að nýta sér. En spádómurinn kynnir það ekki sem árásaraðila, heldur þvert á móti, sem árásaraðila, því árásaraðilinn er vissulega „**konungur suðursins**“ í Afríku. Ég vil benda á að hugtakið „**hann**“ vísar vissulega til rómversk-kaþólskrar páfahyggju, en sem „**elsta dóttir kirkjunnar**“ er hægt að ráðast á Frakkland sem guðlega refsingu fyrir trúarlegan stuðning virkrar kaþólskrar fortíðar sinnar og sem hefndarrefsingu manna fyrir stöðuga starfsemi þess sem nýting á afrískum auðæfum.

Og varðandi stríðið sem geisar í Úkraínu, þá minni ég ykkur á að eftir sex og hálf ár mun Guð útrýma mannkyninu af allri jörðinni. Þannig að listarnir yfir þá sem létust í þessum átökum eru rétt að byrja. Öll vopn sem mannkynið hefur smíðað verða eyðilögð og maðurinn mun hverfa á eftir þeim.

Spurningin sem hver sannur trúaður á rétt á að spyrja árið 2023 er þessi: Hvað bíður Guð mig um í dag? Ekkert óvenjulegt, því hann bíður okkur ekki um meira en það sem hann bað postula sína um, þ.e. hlýðni sannrar trúar, sem líf Jesú Krists kynnti sem fullkomna fyrirmynd. Og sem sönnun þessarar nauðsynjar legg ég til að bera saman líf Péturs postula við líf hins sjálfskipaða kristna manns, erfingja rómverskra viðmiða, sem er þannig kaþólskur, rétttrúnaður eða mótmælandi. Hver af þessum erfingjum Rómar getur haldið orðunum sem komu af munni Péturs postula í Postulasögunni 10:13-14: „**Og rödd sagði við hann: „Rís þú upp, Pétur, slátraðu og et.” En Pétur sagði: „Nei, Drottinn, því að ég hef aldrei etið neitt vanheilagt eða óhreint.**““ Hér er því, eftir Jesú Krist, önnur

fyrirmynd hinna kristnu útvöldu, að þessu sinni, fullkomlega mannleg. Og ég vil benda á að Pétur skildi að lokum að óhreini maturinn sem birtist í sýninni um dúkinn táknaði aðeins þann óhreina dóm sem Gyðingar felldu yfir heiðingjunum. Og hann útskýrir það sjálfur fyrir okkur í versí 28: „*Þér vitið,“ sagði hann við þá, „að það er bannað Gyðingi að umgangast útlending eða koma inn í hús hans, en Guð hefur kennt mér að telja engan vanhelsing eða óhreinan*.“ Þetta er auðvitað dómur sem Gyðingar felldu yfir öðrum mönnum almennt. Því að vegna arfleifðar og iðkunar syndar fæðist hver maður „*vanhelsingur og óhreinn*“, þar á meðal hebreski Gyðingurinn. Við höfum hér sönnun þess að virðing fyrir guðlegum skipunum varðandi hreina eða óhreina hluti, dýr eða annað, er stöðugt krafist af Guði af hálfu þeirra sem hann frelsar. Að samþykkja ekki þessi sönnunargögn er uppreisn gegn sannleikanum og Guði sem ímyndaði hann í Jesú Kristi. Samhliða þessum hlutum, sem uppreisnarmenn telja aukaatriði, er iðkun sjöunda dags hvíldardagsins, sem helgaður er og vígður með fjórða boðorði Guðs af tíu, enn lögmætari.

„**Lögmál Móse**“ sem kennir þetta er því ætlað að vera áfram norm fyrir líf útvalda Guðs. Hins vegar, rökrétt, þar sem helgiathafnir trúarhátíða, sem urðu úreltar, uppfylltar í Jesú Kristi, hætta þær eftir fyrstu komu hans til jarðar sem synd, eins og „*fórnir og fórnir*“ fórnarathöfnarinnar, samkvæmt Dan 9:27. Aðeins helgun sjöunda dags hvíldardagsins er framlengd, þar sem hún spáir, til vorsins 2030, „*sjöundu árbúsundið*“, sem endurkoma Jesú Krists mun hefja.

Móselögin fjalla um þann tíma þegar menn uppgötva Guð og þann tíma þegar Guð lætur okkur uppgötva manninn og syndir hans. Því að allur sá tími sem fimm bækur, sem eignaðar eru ritun Móse, nær yfir er tími náms, einstök stund, þar sem Guð kom til að búa meðal manna, í allri sinni guðdómlegu eðli. Bein snerting milli hins fullkomlega heilaga Guðs og syndugra manna gat aðeins haft afleiðingar, bæði þær bestu og þær verstu; mikla hamingju fyrir hina útvöldu og dauða fyrir uppreisnarmennina. Og þetta er sá lærdómur sem við verðum að læra af þessari reynslu. Sagan af Móse endar með dauða hans, þegar hann, 120 ára gamall, lýkur þriðja hringrás 40 ára jarðnesks lífs síns. Hann hverfur þannig, í lok 40 ára lífs í eyðimörk Ísraels Guðs. Og það er með Jósúa sem framhald þessarar sögu af hinum útvöldu þjóð verður framlengt með því að ganga inn í Kanaan samkvæmt loforði sem Abraham gaf um að gefa þetta land afkomendum sínum. Fyrir Gyðinga samanstendur Heilög Ritning af „Móselögmáli“ og „spámönnunum“, eins og gefið er til kynna á hebresku með orðtakinu „þóra við nabiyim“. Guð mun enn lifa meðal fólks síns á meðan dómarnir lifa, en Ísrael er ekki lengur einangrað eins og það var á 40 árum í eyðimörkinni. Einnig, yfirbugað af skaðlegum áhrifum nágrannaþjóða, fellur það kerfisbundið aftur í synd. Guð gefur það síðan Filistum í hendur, þar til hann reisir upp „dómara“ sem leiðir frelsun þeirra. Þetta nafn „dómari“ minnir menn á að Guð er „æðsti dómari“ þeirra, að hann dæmir verk þeirra og refsar syndum þeirra. En þessi sami guðdómlegi „dómari“ skipuleggur frelsun fólksins sem tilheyrir honum. Þessi boðskapur mun finna fulla merkingu sína í hjálpræðinu sem Jesús Kristur færir og í frelsun síðustu útvöldu aðventista hans, á degi síðari komu hans. Reynsla Ísraels margfaldast og „Konungabækurnar og Kroníkurnar“ vitna um galla sem stöðugt eru endurnýjaðir af konungunum sem taka við hver öðrum í tveimur herbúðum

hins sundraða Ísraels Guðs. Og á valdatíma þeirra talar Guð aðeins til konunga sinna fyrir milligöngu spámannanna sinna, sem því eru eina leiðin sem sannleikurinn og vilji Guðs skaparans berast um. Á kristinni tíð gleymdist þessi meginregla, en Guð breytti ekki starfsháttum sínum. Og samskiptaleiðin var áfram sú sem spámenn hans höfðu. En það var nauðsynlegt að bíða eftir vakningu siðbótarinnar, sem hófst með Pétri Valda árið 1170 og eftir hann, á 16.^{öld}, opinberri aðgerð sem munkurinn Martin Luther framkvæmdi, til að rödd Guðs sannleikans heyrðist. Þá var það ekki fyrr en árið 1816, fyrir milligöngu bandaríska bóndans William Miller, að Guð hóf trúarpróf aðventista fyrir árin 1843 og 1844. Sjöunda dags aðventismi, sem var andlega og spámannlega blessaður árið 1873, tók á sig mynd eyðimerkur Ísraels, tengdur Guði í gegnum leiðina sem hann stofnaði í frú Ellen G. White, sem hann notaði sem milligöngumann til að stýra námsefnum fyrstu aðventistanna. Hún miðlaði aðeins guðlegum skipunum og dómum og krafðist aðeins titilsins „boðberi Guðs í Jesú Kristi“. Risavaxið verk hennar byggist á fjölda sýnir sem hún fékk frá Guði þar sem hann leyfði henni að uppgötva smáatriði atburða sem áttu sér stað í jarðnesku lífi fortíðarinnar. En þar sem hún lifði ekki á síðustu dögum jarðneskrar tíma, spáði hún um framtíðina án þess að geta útskýrt hana. Hún hvatti því aðventista til að kynna sér spádóma Daníels og Opinberunarbókarinnar. En þar sem Guð valdi tímann fyrir viðbrögðin, var það ekki fyrr en árið 1980 að ég, kallaður af Guði í sýn til þessarar þjónustu, gekk í þjónustu hans til að taka á móti og kynna síðustu spádómsboðskap hans.

Biblían gefur okkur, í gegnum spádóma sína, mikilvægustu guðdómlegu skilaboðin, og spádómar Daníels og Opinberunarbókarinnar leyfa okkur að áætla dagsetningar tveggja spádómskeðja með andstæðum eiginleikum. Keðja „**eilífrar réttlætis**“ býður upp á dagsetningarnar - 458, 26, 30, 34, 1843-1844 og 1993-1994. Og keðja „**syndarinnar**“ sýnir dagsetningarnar 538, 1798, 1828 og 1873. Og síðasta vænting andófsmannanna aðventista hvílir á dagsetningunum 30. og 2030. Dagsetningar allra þessara þriggja keðja eru fengnar úr upplýsingum sem Biblían gefur, og dagsetningar fyrstu tveggja keðjanna eru í tölulegu formi, það er að segja, ákveðnar af Guði til að framkvæma einfaldar reiknifræðilegar útreikningar. Þriðja keðjan hefur engan fastan upphafsdag og byggir alfarið á trú og sönnunargögnum um að Guð hafi í raun gefið útvöldu sinni alls 6000 ár, eins og spáð var fyrir um á fyrstu sex dögum jarðnesku sköpunar sinnar.

Árið **458**, samkvæmt Dan 9:25 og Esra 7:7, snýr blessun Guðs aftur til Ísraels síns með frelsun fólks síns sem hann leiðir út úr Babýlon til að endurheimta þjóð sína.

Í 26. kafla, samkvæmt Dan 9:27, tekur Jesús við þjónustu sinni, í 30. kafla staðfestir hann með dauða sínum „**eilífa réttlæti**“ og í 34. kafla lýkur þjóðarnád Hebrea Ísraels.

Samkvæmt Dan 8:14 valdi Guð fyrstu aðventistana árið 1843 og 1844.

Samkvæmt Dan 8:14 og Opinb. 9:5 og 10 valdi Guð síðustu sjöunda dags aðventista árið 1993 og 1994.

Árið **538**, samkvæmt Dan 7:25 og Opinb. 12:6 og 14, setur rómversk-kaþólska páfavelðið upp kristna trúarlega viðurstyggð og tekur frá Jesú Kristi einkarétt hans sem himneskur „**ævarandi**“ milligöngumaður eins og vitnað er í

Dan 8:12; árið 1798 lýkur „ **1260 daga** “ árunum af óþolandi stjórnartíð hans, studd af jarðnesku konungsveldinu.

Samkvæmt Dan 12:11 árið 1828 hleypti Guð af stokkunum endurvakningu aðventista meðal kristninnar, sem var arftaki „ **syndar** “ Rómverja . Árin „ **1290 dagar** “ sem nefnd voru voru að ljúka.

Samkvæmt Dan. 12:12 árið 1873 sendi Guð formlega út alheimsboðskap sjöunda dags aðventismannsins, sem yrði „ **spúið út** “ árið 1994. „ **1335 dagarnir** “ sem nefndir voru voru að líða undir lok. Hörmuleg örlög þessarar stofnanabundnu aðventismanns réttlæta tengingu hennar við keðju „ **syndarinnar** “; þetta var opinberlega staðfest árið 1995 með bandalagi hennar við mótmælendasambandið, sem Guð hafði fordæmt spámannlega frá 1843.

Athyglisvert er að til að skilgreina einingu dagsins í tölulegum gögnum sínum notaði Guð eintölu, sem táknar 24 tíma sólarhring sem samanstandur af „ **einni nóttu og einum degi** “ af sólarljósi. Þetta er einnig sú meginregla sem tekin er upp í Evrópu fyrir evruna, en form hennar helst alltaf í eintölu, óháð upphæðinni sem nefnd er.

Þannig, með því að brjóta kerfi fyrri tveggja keðja, hefur Andinn kosið að byggja opinberun hins sanna tíma sem ákveðinn er fyrir dýrlega endurkomu hans í Jesú Kristi á trúartjáningu sem beinist að öllum tíma alheims jarðneskrar sýnikennslu hans sem verður að vara í 6000 ár og enda með endurkomu Krists. Þessi síðasti boðskapur er umbunin sem hann býður útvöldum sínum sem hann blessar vegna kærleika þeirra sem þeir gefa öllum biblíulegum sannleika hans „ **lög máli Móse og spámannanna** “ og „ **guðspjöllunum og bréfunum** “ nýja sáttmálans, sem og **viðbótar „spádómum** “ þessara tveggja sáttmála. Án þessa áhuga hefði ég ekki verið leiddur að heilögum hvíldardegi hans sem boðar restina af sjöunda himneska árþúsundi sínu sem mun hefjast vorið 2030 með seinni komu Jesú Krists. Fyrir fyrri komu sína kom hann til að frelsa útvöldu sína frá syndum þeirra, og fyrir seinni komu sína mun hann koma til að frelsa útvöldu sína úr höndum syndara sem vilja deyða þá. Þetta er það sem setur þessar tvær komur undir „**náðarárið** “ og „ **hefnardaginn** “ sem spáð er í Jesaja 61:2.

Gildirur tilverunnar

Við njótum ekki öll góðra aðstæðna til að trúa á Guð. Umhverfið sem við fæðumst í og uppgötvum lífið í hefur áhrif á okkur, allt eftir uppruna okkar. En þetta viðmið er ekki endanlegt því í raun og veru, þegar við vöxum upp og verðum unglingar og síðan fullorðin, þá gerir persónuleg andleg þörf okkar vart við sig þegar hún verður sannarlega nauðsynleg, og þetta getur byrjað mjög fljótlega eftir fæðingu. Ég man að ég trúði alltaf á tilvist Guðsins sem fjölskylda mín talaði um og get því vitnað um að hafa fæðst með trú. Að útskýra lífið á annan hátt hefur alltaf verið mér ómögulegt og þróunarkenningar vísindamanna hafa aldrei haft nein áhrif á mig.

Ég skil að manneskja, fædd á Indlandi eða í Kína, geti hafið líf sitt með því að erfa trúarbrögð fjölskyldu sinnar, en ef þessi nýfædda sál hefur í sér staðal

eilífs lífs, þá mun hún fyrr eða síðar verða kölluð og áskoruð af anda hins sanna skapara Guðs sem nærir og innblæs hugsanir okkar og sem sjálfur hefur aðgang að hugsunum og huga allra himneskra og jarðneskra vera sinna. Samkvæmt þessari fallegu mynd leitar Guð uppi góðu sveppina og tínir þá sér til ánægju, en hann skilur eitruð, eitruð og banvæn sveppi eftir í jörðinni. Og enginn máttur er nógu mikill til að koma í veg fyrir að hann safni því sem réttilega og máttugt er hans. Fáfræði varir aðeins um tíma í huga þess útvalda sem hann elskar og vill bjarga. Andi hans getur hrifið manneskju úr óhagstæðu umhverfi. Í miðju djúpasta sameiginlega myrkurs lætur Guð ljós sitt koma inn einstaklega, inn í sína útvöldu. Þessi meginregla er mjög lík, í áhrifum sínum, kenningunni um forákvörðun, sem inniheldur aðeins eina villu, en sem er allur sannleikurinn: þeir sem kynna hana taka ekki tillit til frjálsa valsins sem Guð gefur öllum sköpunarverum sínum. Síðan, samkvæmt okkar einstaklingsbundna vali sem Guð þekkir fyrir fæðingu okkar, gerist allt eins og við séum fyrirfram ákveðin, sumum, hinum útvöldu, til eilífs lífs, öðrum, hinum föllnu, til dauða og endanlegrar tortímingar, og því, þar af leiðandi, jafn eilíf. Sérhver önnur skýring lætur Guð virðast óréttlátan, og það er ómögulegt, því það er ómögulegt fyrir hann að breyta óréttlátt. Þess vegna, áður en þeir koma með hugmyndir sem varða skapara okkar, væri ráðlegt fyrir menn að íhuga djúpt þær afleiðingar sem kenningar þeirra og trúarkenningar munu hafa á Guð, fyrst og á þá sjálfa og þá sem hlusta á þær, í öðru lagi.

Í fyrstu, þar sem engin önnur úrræði voru í boði, byggðist kristin trúarkenning og útbreiðsla hennar meðal þjóðanna eingöngu á starfi trúboða. Jesús setti fordæmi með því að senda postula sína og lærisveina tvo og tvo til að færa heimilunum sem opnuðu dyr sínar fyrir þeim fagnaðarerindið um hjálpræðið sem Messías, sem vænta mátti, boðaði, það er að segja eilífa fagnaðarerindið, fullkomið í öllum sínum sannleika. En myrkurtímar fylgdu í kjölfarið og afbakuðu kennslu þessa fagnaðarerindis. Rómversk-kaþólska trúin kynnti syndina aðeins í holdlegum kynferðislegum þætti sínum og réttlætti „**synd**“ sem vitnað var í gegn hinum guðdómlega sannleika sem kenndur er í Biblíunni. Fyrir vikið naut líf ótrúrra trúboða ekki lengur verndar Guðs. Og oft dóu þessir trúboðar, eftir að hafa verið drepnir af þeim sem þeir vildu snúa til trúar sinnar, vegna þess að þeir gátu ekki snúist til þeirrar trúar sem Guð hefur samþykki og blessun. Því þú verður að gera þér grein fyrir því hversu sársaukafullt Guð hins fullkomna og algera sannleika þolir afbökun sannleika hans. Milli hans og okkar, sköpunarvera hans, er gríðarlegur munur sem þýðir að við öll hrösum, meira og minna, á ýmsum sviðum, en Guð hrösum aldrei, hann er að eðlisfari réttlátur og fullkominn í sannleika, gæsku og réttlæti. Og við getum skilið þetta með því að sjá hvernig sú einfalda staðreynd, fyrir okkur, að afbaka óafvitandi hjálpræðisáætlun sína sem spáð var fyrir um á Hóreb-klettinum, aflaði Móse banns frá því að ganga inn í Kanaanland. Hann þurfti, samkvæmt skipun Guðs, í fyrsta skipti að „*slá*“ klettinn svo að hann gæfi vatn, en í annað skiptið þurfti hann aðeins að „*tala*“ við klettinn til að fá vatnið, og í reiðinni sem uppreisnargjarnt fólk hans hafði vakið í honum, sló hann Hóreb-klettinn í annað sinn og afbakaði þannig ómeðvitað hjálpræðisáætlun Guðs þar sem Kristur frelsarinn átti aðeins að vera sleginn einu sinni til að frelsa ástkæra útvöldu sína. Til að uppfylla þessa aðgerð sem Guð fyrirskipaði, árið 30, aðfangadagskvöld Gyðinga páska, miðvikudaginn 3. apríl,

andaðist Jesús Kristur klukkan þrjú síðdegis. á krossi hans sem reistur var við rætur Golgatafjalls, en fjallið, sem líkist hauskúpu manns, gerir það að stað dauða og pyndinga. Og þegar hann var dálnn, sleppti hlið hans, stungin af spjóti rómversks hermanns, „blóði og vatni“, eins og Jóhannes 19:34 staðfestir: „*En einn hermannanna stakk spjóti í síðu hans, og jafnskjótt kom út blóð og vatn.*“ Og Jóhannes bætir við á eftir: „*Sá sem sá þetta, hefur vitnað, og vitnisburður hans er sannur, og hann veit, að hann segir sannleikann, svo að þér getið líka trúað.*“ Jóhannes var í raun við rætur krossins þegar þetta gerðist fyrir augum hans. Og þessi smáatriði varðandi „blóðið og vatnið“ er mjög mikilvægt því það staðfestir framkvæmd guðdómlegrar hjálpræðisáætlunar og kynnir okkur „blóðið“ sem úthellt var til að koma á „nýja sáttmálanum“ og „vatninu eilífa lífsins“ sem boðið er upp á með fullkomnu „réttlæti“ fórnarlambins. Þannig var „**kletturinn**“ **sem heitir Jesús Kristur sleginn „einu sinni“** og krossfestur, „**gaf upp vatn sitt**“ sem gefur eilíft líf hans einu útvöldu sem hann sjálfur valdi.

Á árunum 1816 til 1844 byggðu tilraunir aðventista enn á munnlegri og skriflegri dreifingu boðskapar um endurkomu Jesú Krists. Og jafnvel eftir 1873 var boðskapur sjöunda dags aðventista dreift um alla jörðina, hvar sem það var mögulegt, af útsendum trúboðum. Á okkar tímum gerir sameiginleg miðlun „internetsins“ kerfisins það að verkum að boðskapurinn verður aðgengilegur öllum sem hafa aðgang að internetinu, alls staðar á allri jörðinni þar sem þetta net er sett upp og notað. Einnig, í flóði gagnlegra, gagnslausra, skaðlegra eða hörmulegra upplýsinga, eru spádómsboðskapur minn einnig til staðar og gerður aðgengilegur hinum mikla skapara Guði sem getur notað hann sem „*lind vatns og ljóss*“ sem getur upplýst og svarað skilningsþorsta útvalds fólks síns sem er dreifð um jörðina. Þessi aðferð til að dreifa guðlegu ljósi uppfyllir fullkomlega biblíulegu viðmiðin sem kynna Guð í Kristi sem „*góða hirðinum sem leitar að týndum sauðum sínum*“. Og hver veit betur en hann hvar það er? Það er heppni fyrir okkur, sköpunarverur hans, að það var hann sem tók frumkvæðið að þessari leit, annars væri fjöldi útvaldra, sem þegar er mjög lítill, enn minni.

Fyrsta gildran í tilverunni hvílir því á óhagstæðum fæðingarskilyrðum okkar og **skaðlegum áhrifum mannlegs umhverfis okkar**. En aðrar gildirur bíða okkar og bíða eftir okkur á meðan á þróun mannsins stendur. Þegar við eldumst uppgötva og upplifa menn margt nýtt sem byggir upp persónuleika þeirra. Breytingin á mannlegu lífi sem var rekin úr Edengarðinum var gríðarleg. Við skulum bera saman þessar tvær gerðir tilveru. Upphaflega uppgötvaði Adam lífið í Guði, fyrst, síðan kynnti Guð hann fyrir umhverfi sínu sem var gert úr undursamlegum og eilífum hlutum. Þetta umhverfi er aukaatriði fyrir hann og Guð gefur honum athafnir sem eingöngu hafa það að markmiði að uppfylla líf hans. En eftir syndina snýst allt við. Guð er ekki lengur sýnilegur, hann felur sig og maðurinn uppgötvar í kringum sig umhverfi sem hefur orðið fjandsamlegt. Fyrir syndina, neytt til ánægju, verður fæða hans að vera, eftir hana, fengin með erfiðu starfi við að rækta jörðina. Hann uppgötvar þá að líf hans byggist á nýtingu fimm skilningarvitanna hans, sem öll verða að gildrum fyrir tilvist hans á ákveðnu stigi hæðar. En í þjáningunum sem maðurinn upplifir finnur hann samt ástæðu til að leita Guðs, sem er falinn en er aldrei langt frá sköpunarverum sínum og bíður eftir að þær kalli á hann. Þannig, í allri sinni fáfræði um biblíulega sannleika, var líf

fátækra, landverkafólks, bænda sérstaklega erfitt. Því fæða þeirra var háð loftslagi, gagnlegum og skaðlegum skordýrum og gæðum ræktaðs lands, og þeir settu ósjálfrátt von sína á Guð, eins og Angelus-málverkið lýsir svo dásamlega. Það sýnir þar krjúpa á jörðinni á þeirri stundu þegar Angelus-bjöllurnar marka lok erfiðs dags þeirra. Þessi tími er alveg horfinn. Í dag notar landverkamaðurinn vélrænan dráttarvél sína dag og nótt ef hann telur það nauðsynlegt. Hann hlustar ekki lengur á bjöllur sem hringja og pirra hann, og hugsanir hans snúast ekki lengur að Guði og oflæti hans. Hann hefur lært að treysta aðeins á sjálfan sig og skarpskyggni sína, fylgja veðurspám sem vísindamenn þess tíma gerðu. Guð hefur ekki lengur áhuga hans, því vísindin og þekking þeirra veita honum öll nauðsynleg svör við þörfum hans. Eilíft líf er ekki lengur viðfangsefni hans íhugunar. Hugsanir hans beinast eingöngu að jarðneskum lífsskilyrðum hans sem hann þráir stöðugt að bæta. Og hér aftur eru vísindin og uppfinningar þeirra að gera ráð fyrir kröfum hans. Einnig getum við skilið að aðstæður nútímamannsins, hvort sem það er bónda eða borgarbúa, hafa aldrei verið jafn aðskildar frá þeirri leið sem beint er til skaparans Guðs. Og Jesús hafði spáð um þennan „*endalokatíma*“ sem hann þekkti öll einkenni hans og varaði útvöldu sína við með þessum orðum í Matteusi 24:24: „*Því að fram munu koma falskristar og falsspámenn. Þeir munu gjöra stór tákn og undur til að blekkja, ef mögulegt er, jafnvel hina útvöldu.*“ En jafnvel í þessu versni talar Jesús aðeins um andleg trúarleg „*tákn og undur*“, *því að tækniþróun „endalokatímans“* var ekki spáð af Guði. Enginn texti vísar til þessarar óvenjulegu notkunar á efni og mannlegri greind. Sá sem fyrstur undrar sig yfir afrakstur þess er maðurinn sjálfur. Þessi þróun tækniþekkingar er stigvaxandi og virðist vera án takmarkana. Hins vegar gefur Guð mannkyninu tákn sem boða endalok þess og algjört hverfa nærveru þess á jörðinni. En að lokum, í lygum sínum, í 1. Mós. 3:5, hafði illi „*höggormurinn*“ sagt Evu sannleika sem staðfestur var á síðustu öld okkar: „*En Guð veit að á þeim degi sem þér etið af því munu augu yðar opnast og þér munuð verða eins og guðir og þekkja gott og illt.*“ Tæknileg afrek hafa vissulega leitt til þess að mennirnir hafa litið á sig sem guði sem þurfa ekki lengur á hinum sanna Guði að halda. En það sem djöfullinn hafði ekki sagt Evu er merkingin sem Guð gefur sögninni „að þekkja“, sem þýðir fyrir hann að „upplifa“ illt á raunverulegan hátt, það er að neyta „*syndarinnar sem launin voru dauði*“; sem er staðfest af Róm. 6:23. Og í 1. Mós. 2:17 hafði viðvörun Guðs verið mjög skýr og nákvæm: „*en þú skalt ekki eta af skilningstrénu góðs og ills, því að á þeim degi sem þú etur af því munt þú vissulega deyja.*“ „Þetta var því fyrsta gildran sem mannverur féllu í, sem gerði dauðlega, sameiginlega, karl, konu og mannlega afkomendur þeirra. Hver var orsök þessa fyrsta falls? 1Mós 3:6 segir okkur: „*Konan sá að tréð var gott að eta af og girnilegt að sjá og girnilegt til vitrunar. Hún tók af ávexti þess og át. Hún gaf einnig manni sínum, sem var með henni, og hann át.*“ „*Gott að eta af, girnilegt að sjá og girnilegt til vitrunar*“ það er nóg til að seðja tvær skilningarvit mannsins, bragð og sjón, og auka greind manns, það er þrjú efni sem varða „*girndina*“ sem Guð fordæmir í tíunda boðorði sínu, samkvæmt 2Mós 20:17: „*Þú skalt ekki girnast hús náunga þíns. Þú skalt ekki girnast konu náunga þíns, né þræl hans, né ambátt hans, né uxa hans, né asna hans, né nokkuð það sem náungi þinn á.*“

En ég tek nú þegar eftir, í þeirri mynd sem Eva geymir af minningunni sem hún hefur um bann Guðs, eins konar veikingu sem lýsir efa hennar, því hún segir við höggorminn: „ *En um ávöxt trésins, sem stendur í miðjum aldingarðinum, hefur Guð sagt: Þú skalt ekki eta af honum né snerta hann, ella deyrðu* . “ Þó að Guð hafi í raun sagt: „ *En um tréð, sem veitir skilning á góðu og illu, mátt þú ekki eta, því að á þeim degi, sem þú etur af honum, munt þú deyja* . “ Orðatiltækið „ *ekki að þú deyrð* “ veikir vissu boðorðs Guðs, „ *þú munt deyja* . “ Jafnvel áður en Eva neytti hins bannaða ávaxtar féll hún í gildru eigin eðlis og þeirrar persónulegu skoðunar sem hún hafði myndað sér um boðorð Guðs. Og þetta er galli sem allir vantrúaðir menn fremja eftir henni, sem vanmeta gildi orðanna sem Guð talar eða innblæs. Yfirborðskenndur maður, karl eða kona, beitir sínum eigin stöðlum, hegðun og viðbrögðum gagnvart Guði. Þar sem hann er sjálfur óstöðugur í ákvörðunum sínum tekur hann eðli sitt sem fyrirmynd sem hann getur heimfært á náungann, og svo lengi sem þessi náungi er maður, þá hefur hann ekki rangt fyrir sér eða litla möguleika á að rangt fyrir sér. En þegar þessi náungi er Guð, gerast hlutirnir öðruvísi því Guð breytist ekki, er ekki breytilegur og upplifir ekki neinn óstöðugleika í hegðun. Vantrúaður maður blekkir sjálfan sig með eigin sannfæringu. Frá barnæsku, hlustandi á ævintýri sem heimsku foreldrar hans segja honum, lærir barnið lygina sem byggir á leit að hinu undursamlega, hinu stórkostlega, sem lætur mann dreyma. En á meðan hugur þess byggist á óraunhæfum draumum, aðlagast líf þess þeirri iðkun lyga sem drepur trú á sannleikann sem Guð leggur til og kynnir. Helst ætti barn aðeins að heyra sagt við sig það sem er satt, sýnt fram á og sannað. En þessi hugsjón hefur orðið ómöguleg að ná vegna syndar og yfirráða djöfulsins, sem starfar og innblæs með illum öndum sínum mannlegu öndunum sem Guð hefur bölvað. Sönn trú er því aðgreind frá fölskum trú með því að hún getur tekið bókstaflega orð Guðs, því að val á orðum hans og sagnorðum er reiknað, vegið og mælt. Að gera mistök í þessu tilliti leiðir mannssálina til eilífs dauða. Og „ *annar dauðinn* “ mun slá alla vantrúaða sem hafa blekkst sjálfa sig og dæmt sig til að gangast undir þessa loka refsingu, eftir að hafa gert tilkall til að tilheyra Guði í Jesú Kristi, án þess að bregðast við guðdómlegum kröfum hans um heilagleika.

Ef misnotkun á þeim fer fram getur hver og ein af fimm skilningarvitum okkar valdið því að við missum hjálpræðið. Byrjum á heyrnarskyninu, sem getur aðskilið mannssálina frá Guði til frambúðar og í því kemur það á undan sjón-, bragð- og matarlýstarskyninu, eins og raunveruleg reynsla Evu ber vitni um.

Fyrsta gildran sem Evu er sett byggist á heyrn hennar. Því að dramatíkin sem mun dynja yfir hana hefst með samtalinu þar sem djöfullinn á í hlut með henni fyrir tilstilli höggormsins. Hættan stafar af þeirri hugmynd sem kemur frá hinum, frá einstaka andstæðingi hennar. Fram að þessari stundu hefur Eva haldið sig við bann Guðs og hefur ekki áhrif á það. En höggormurinn talar við hana og vekur rökrétta undrun hennar því ekkert annað dýr sem Guð skapaði hefur getu til að tala eins og manneskja. Hún hefur ekki verið undirbúin til að takast á við þessa heyrnar- og sjónrænu upplifun og skilur ekki að höggormurinn, þetta dýr jarðneska sköpunar Guðs, geti verið notað og stjórnað af djöflinum, uppreisnargjörnum englum, himneskum djöfli. Hughreystandi orðin sem höggormurinn sagði róa Evu. Ennfremur étur hann bannaða ávöxtinn og er ekki

dauður, svo skýringar hans virðast rökstuddar og eðlilegar. Það er það sama, árið 2023 og alltaf, í trúarlegum eða veraldlegum samskiptum manna. Í mati okkar á umræðuefni eru fimm skilningarvit okkar virkjuð og ákvarða dómgreind okkar. Andstæðingurinn virðist einlægur og rök hans nokkuð sannfærandi; Þetta á enn frekar við ef skoðun hans er í sömu átt og okkar. Og ef svo er, þá verður vitnisburður skynfæranna, sem stangast á við þessa skoðun, máttlaus og ófær um að sannfæra okkur og koma í veg fyrir að við föllum í gildruna sem lögð er. Því í slíkri stöðu er hættan ekki aðeins utan okkar sjálfra í andstæðingi okkar, heldur innra með okkur og í löngun okkar til að styðja okkar eigin val. Og gegn okkur sjálfum getum við ekkert gert, því við verðum okkar eigin andstæðingur og óvinur. Þetta er það sem gerir andlega og siðferðilega baráttu mannsins svo erfiða; að standa gegn hinum er ekkert, samanborið við baráttuna sem við verðum að heyja gegn okkur sjálfum. Eva hefði getað staðist höggorminn, en hún gat ekki staðist sína eigin girnd, sem starfaði á stigi fimm mannlegra skilningarvita hennar. Og eftir hana varð reynsla hennar okkar, einstaklingsbundið, frá Adam til síðasta mannsins eða konunnar sem fæddist á jörðinni. Eyra okkar nemur ekki aðeins freistandi og blekkjandi orð; það er einnig næmt fyrir tónlistarhljóðum. Og á þessu sviði verður ástríðufull ofgnótt einnig skurðgoðadýrkun og orsök eilífrar glötunar. Fólk hefur brennandi áhuga á að hlusta á tónlist hinna miklu klassísku tónskálda, djass sem kom síðar, rokk og ról sem fylgdi í kjölfarið og nú til dags rapp, sem ég kann alls ekki að meta vegna almenns eðlis þess, því tónlistin virðist ekkert annað en afsökun fyrir því að æla upp, á taktfastan hátt, flóði af orðum sem tjá hatur sitt á hvítu vestrænu samfélagi. Þessi uppreisnargjarni stíll birtist í svörtu samfélaginu, í kynþáttafordómafullum hvítum Ameríku. Gamalt, greinilega gleymt máltæki sagði: „tónlist róar villidýrið“; þetta á greinilega ekki við um rapp. Klassísk tónlist hefur verið jafn mikil orsök tortúmingar dýrkenda sinna og síðari tíma rapp. Hér ^{hélt kaþólska samfélag Frans I konungs} ball og hátíðir þar sem tónlist og ópera léku stórt hlutverk á milli fárra fjöldamorða á uppreisnargjörnum mótmælendum. Tónlistin þjónaði sem afsökun til að gefa villimannlegu og morðóðu samfélagi siðmenntað yfirbragð, og hér aftur, árið 2023, hefur ekkert breyst, í viðurvist forseta, konungs, landstjóra, borgarstjóra, kardinála eða biskups á staðnum, færa tónleikar, ball og hátíðahöld saman fallett fólk til að veisla og fagna auðæfum sínum og forréttindum.

Við skulum nú snúa okkur að sjóninni. Jafnvel áður en Eva uppgötvar bragðið af ávextinum sér hún hann, hugleiðir hann, dáist að honum og girnist hann. Hún kallar hann „yndislegan á að sjá“. *Hversu margir* hlutir sem eru „yndislegir á að sjá“ tæla mannleg augu, kúga þau og eyðileggja þau árið 2023? Fjöldi sem varðar öll hugsanleg svið og hneppa menn í þrældóm sem eru unnir af ástríðu fyrir þessum viðfangsefnum. Sumir safna alls kyns hlutum og helga tilveru sína því að eignast fleiri og fleiri af þeim. Líf þeirra takmarkast við það. Þeir meta sig í eigin augum aðeins út frá velgengni þessarar eignar, sem er í raun og veru gagnslaus og skaðleg. Ég get ekki talið upp þær tegundir hluta sem leiða til skurðgoðadýrkunar girndar, svo margar og fjölbreyttar eru þær. Því í raun getur hvað sem er orðið orsök glötunar vegna óhóflegra áhrifa sinna á mannlegt eðli. Ástríða fyrir bílum, mótorhjólum, flugvélum, bátum, málverkum eftir fræga eða ekki svo fræga listamenn, og hvaða sjónrænn hlutur sem er verður óhóflega orsök

glötunar. Og á sínu máli lýsir maðurinn sjálfur andlegri stöðu sinni, þegar hann segir „ég elska þetta, ég elska hitt“ eða „ég hef brennandi áhuga á þessu eða hinu“, því aðeins Guð á skilið tilbeiðslu og ástríðu okkar, því hann er skapari allra hluta og alls lífs. Gefðu því gaum að orðatiltækjum sem menn nota, því þau afhjúpa sanna eðli sitt.

Höldum áfram með bragðskynið, matarlystina og lyktarskynið sem tekur þátt í að meta bragðið. Biblían nefnir sem dæmi Fil 3:19 þar sem Páll lýsir yfir óvinum kristins sannleika: „*Endaföll þeirra verða tortíming. Guð þeirra er maginn*, þeir stæra sig af því sem gerir þá smánlega, þeir hugsa aðeins um jarðneska hluti.“ Árið 2023 er þetta enn raunin; ekkert hefur breyst nema girndarhlutirnir. Í Títusarbréfinu 1:12 segir Páll aftur við Títus um Krítverja: „*Einn þeirra, spámaður þeirra, sagði: Krítverjar eru alltaf lygarar, illar skepnur, latir magar*.“ Bragðgleðin getur vissulega ráðist inn í manninn svo að hún aðskilur hann endanlega frá Guði. Listin við borðhaldið, sem er svo mikils metin og metin í siðmenntuðum samfélögum okkar, gerir frábæra kokka að skurðgoðum sem lifa aðeins fyrir atvinnu sína. Þeir lifa og deyja án vonar um eilíft líf og fara þannig í gegnum lífið, eins og viðurstyggilegustu og algengustu dýrin. Vín og matur eru lyktaðir með nefinu áður en bragðið kemur í snertingu við bragðlaukana á tungu og góm. Sérfræðingar eru þjálfaðir þegar næmni þessara þriggja skilningarvita er mjög þroskuð. Þeir hafa þá getu til að bera kennsl á nafn og ár vínsins sem smakkað er, og á þessu stigi ástríðu og tilvistar er ekki lengur pláss fyrir Drottin, frelsara hinna útvöldu. Þeir lifa aðeins til að nýta sér einstaka gjöf sína. Þannig verða þeir sín eigin skurðgoð og þurfa ekki á Guði að halda.

En dæmin sem nefnd hafa verið hingað til eru ekki tæmandi, því skurðgoðadýrkun hefur áhrif á karla og konur á öllum sviðum og stigum mannlegs samfélags. Sérhvert okkar getur einbeitt athygli okkar, hugsunum okkar og ástríðu að efni sem verður orsök skurðgoðadýrkunar, því það gleypir og virkjar alla mannlega hugsun og skilur ekki eftir pláss fyrir andlegt efni sem minnir á raunverulegar forgangsröðun og þarfir mannsálarinnar.

Sú venja að horfast í augu við dauðann hefur eyðilagt, fyrir manninn, ásakandi boðskap hans um synd. Dauðinn er viðurkenndur sem eðlilegur hlutur sem mannkynið hefur miðlað og hið guðdómlega tilboð um eilíft líf er aðeins áhugavert fyrir þá sem vilja trú á því. Viðurkenning og uppgjöf eru því tvær gildir tilverunnar fyrir allt mannkynið. Því þessir hlutir hvetja til að halda sig við anda hefðarinnar um að hinir útvöldu verði að spyrja spurninga og afneita því að fylgja Jesú Kristi á hjálpræðisvegi hans, hvar sem þeir eru og finnast, um alla jörðina.

Ég sný mér nú að gildru trúarlegrar freistingar og tek mér þetta biblíutilvitnun úr Matt. 7:15 til stuðnings: „*Varist falsspámenn, sem koma til yðar í sauðaklæðum, en innra með sér eru þeir gráðugir úlfar*.“ Þessi viðvörun Jesú varpar ljósi á merkingu þeirra staðreynda sem áttu sér stað á allri kristinni tíð, sem einkenndist aðallega af umburðarlyndi rómversk-kaþólskrar páfastjórnar, á milli 538 og 1798, en einnig eftir hana, frá 1843, af alhliða þróun hinna ýmsu gerða mótmælendatrúar. „*Gráfandi úlfarnir*“ eru ekki lengur aðeins kaþólskir, því þeir eru líka, frá 1843, hlýðnir mótmælendum, og fram á við, frá 1994, eru þeir einnig hlýðnir aðventistum. Það er þetta vers úr Matt. 7:15, sem leiðir Guð til

að tilnefna, með orðunum „ **falsspámaður** “, í Opinberunarbók sinni, mótmælendatrúna sem hefur verið trú frá 1843 sunnudagshvöldinni sem keisaradæmið Rómaveldi hafði komið á fót frá árinu 321 og frá árinu 538 af kaþólsku páfaveldinu Rómaveldi.

Hver er þá leyndarmálið á bak við áhrif þessara „ *falsspámanna sem kenna lygar* “ samkvæmt Jesaja 9:14: „(*Öldungurinn og dómarinn eru höfuðið, og spámaðurinn sem kennir lygar er halinn .*)“ Þessi staðsetning þessa vers innan sviga gefur því yfirbragð mjög mikilvægrar lykilopinberunar sem Guð mun nota í Opinberunarbók sinni, lúmskt, til að opinbera eingöngu sínum útvöldu ásakanirnar sem bornar eru á hendur þessum „ *falsspámönnum sem kenna lygar*“? **virðilega lygin trúarleg** .” Blekkingin hefst með fölskum fullyrðingum páfakaþólsku Rómar, en eftir að tilskipun Dan. 8:14 tók gildi urðu lygar einnig merki um trúarlega starfsemi mótmælenda. Og þessi guðdómlega ásökun gerir þessa " *falsspámenn* " að sönnnum þjónum djöfulsins sem er " *faðir lyginna* " samkvæmt Jóhannesi 8:44: " *Þér eigið djöfulinn að föður og viljið gjöra það sem faðir yðar girnist. Hann var manndrápari frá upphafi og er ekki stöðugur í sannleikanum, því að í honum er enginn sannleikur. Þegar hann lýgur, talar hann af eigin raun, því að hann er lygari og faðir lyginna* . "

Í hverju felast þessar kaþólsku og mótmælendalygar? Þær felast í því að láta blekkta og blekkta fórnarlömb trúa því að þau geti gengið inn í eilífa lífið sem Jesús Kristur býður upp á, þegar svo verður ekki. Þetta er vegna þess að undirbúningur þeirra fyrir staðla himnesks lífs hefur ekki verið framkvæmdur. Fyrir vikið munu dyr náðarinnar lokast og þeim verður meinaður aðgangur að himninum. Þörfin fyrir sérstakan undirbúning er staðfest í þessu vers úr Opinberunarbókinni 19:7-8: „ ***Fögnum og fögnum og gefum honum dýrðina, því að brúðkaup lambsins er komið og brúður hans hefur búið sig undir það*** . “ og henni var gefið að vera klædd í fínt lín, hreint og hvítt. ***Því að fínt lín er réttlæti hinna heilögu*** . Réttlæti hinna heilögu er ekki lengur aðeins persónulegt réttlæti Krists sem þeim hefur verið reiknað af guðlegri náð. Þetta réttlæti er iðkað af hinum sönnu útvöldu sem syndugu eðli hefur verið breytt og í staðinn komið fullkomin hlýðni við guðdómlegan vilja; sem leiðir af ósvikinni guðlegri helgun þeirra. Í raun hafa þeir í allri sinni tilveru hafnað því að syndga gegn Guði og hafa að fullu hlýtt guðdómlegum vilja hans, virt fyrirmæli hans og boðorð. Og það er þessi krafa Guðs sem gildir tilverunnar vilja og geta eyðilaggt og gert ófullnægjandi. Frammi fyrir fjölmörgum gildrum tilverunnar bjarga hinir útvöldu sálum sínum með því að skuldbinda sig til að ganga á þrönga leið hlýðni við sannleika Guðs sem opinberaður er og uppfylltur er í Jesú Kristi.

Önnur gildra tilverunnar ógnaði mannkyninu sameiginlega. Það er ástin á frelsinu. Því frelsið sem Guð hefur gefið öllum sköpunum sínum skapar fleiri vandamál en það leysir. Í landi eins og Frakklandi, þar sem leiðtogar vilja veita hverjum einstaklingi eins mikið frelsi og mögulegt er, kemur að lokum upp vandamál. Í nafni þessa frelsis eiga ósamrýmanleg einstaklingsbundin val sér stað í sama landi. Og í þeirri stöðu sem Frakkland hefur lent í frá lokum nýlenduveldisins hefur stofnun íslams í landinu leitt til einstaka uppreisna meðal múslimskra ungmenna sem geta ekki aðlagð sig að vestrænni veraldlegri fyrirmynd með kristnum grunni. Leiðtogar, sem eru ófúsir til að bæla niður

endurnýjaðar uppreisnir harkalega, horfa fram hjá og þola staðreyndirnar án þess að geta leyst þær af ótta við að vekja upp mun hættulegri fjöldaviðbrögð. Ástandið versnar þannig meira og meira ár frá ári. Og fyrir lýðveldisþjóð er ekki auðvelt að viðurkenna að von þeirra um friðsælt líf var aðeins útópía. Reyndar er ljóst að algjört frelsi fyrir alla verður áfram óraunhæf goðsögn. Og verðið sem þarf að greiða fyrir þessa uppgötvun verður hræðilegt; Þess vegna hefur Guð ákveðið refsingarstundina fyrir „**endalokatíma**“ sem mun binda enda á „**tíma þjóðanna**“ í frjálsum og sjálfstæðum vestrænum heimi.

Frakkland hefur á undanförnum tímum orðið fyrir afleiðingum veraldlegs eðlis síns. Þar af leiðandi hefur það aldrei gert sér grein fyrir þeirri hættu sem trúarbrögð stafaði af. Það taldi að lýðveldisgildi þess hefðu leyst vandamálið og að hluta til, fyrir náttúrulega borgara sína, var þessi aðferð að hluta til árangursrík. En frá 1962 hefur lok nýlenduvæðingar á alsírskum jarðvegi leitt til þess að „harki“ samstarfsmenn þess hafa verið mótteknir og þar með hafið stofnun íslams á franskri grundu. Með þessari sífellt áhaldandi innflytjendastarfsemi hefur fjöldi múslima loksins náð hættulegu stigi. Því opinská fjandskapur erlendra og innlendra íslamistahópa eykur hatur milli hvítra Frakka af uppruna og velkominna múslima. Veraldarhyggja hefur því einnig verið gildra fyrir þetta land, eins og hún mun vera fyrir öll lönd af kristnum uppruna með mikla múslimska innflytjendastarfsemi.

Það er í trúarlegri beitingu sinni sem falskar sýndarverur bera alvarlegustu afleiðingar sínar. Og hér finnum við veikleika sjónarinnar í trúarlegri beitingu hennar. Guð, í öllum opinberunum sínum sem eru orðaðar á skýru máli eða í dulkóðuðum myndum, leggur mikla áherslu á þessa blekkingu sem byggir á ytra útliti hlutanna. Og við verðum að gera okkur grein fyrir því að hann er sá eini sem getur séð innra rými sálar eða trúarlegrar stofnunar. Því að allir menn hafa, með sjón sinni einni saman, óyfirstíganlega hindrun, vegg sem takmarkar greiningu þeirra á hlutunum. Orð, bros, góðverk og góðgerðarverk geta hulið algjörlega dökkar hugsanir. Og aðeins í Guði finnum við þennan hæfileika til að sjá lífið í allri sinni huldu eða sýnilegu vídd, fyrir himneskar verur hans og enn frekar, í augum jarðneskra mannlegra vera hans. Þá getum við réttilega metið á hæsta stigi þá staðreynd að við njótum góðs af spámannlegri opinberun hans. Því hann afhjúpar allar falskar trúarbrögð sem tæla og blekkja meðlimi sína, fylgjendur þeirra, en einnig restina af mannkyninu sem virðir þau og hunsar ábyrgðina sem þau bera varðandi guðdómlegar bölvánir sem slá íbúa allrar jarðar.

Í Lúkasi 11:39-40 fordæmdi Jesús hræsni farísea síns tíma og sagði: „*En Drottinn sagði við hann: „Þér farísear, þér hreinsið bikarinn og fatið að utan, en að innan eruð þér fullir af ofríki og illsku. Þér heimskingjar! Hefur sá sem skapaði hið ytra ekki líka skapað hið innra? “* Frammi fyrir þessari rökfræði getur maðurinn aðeins þagað, og þeir sem Guð véfengir með þessari hugleiðingu geta aðeins fundið fyrir mikilli óþægindum og upplifað nekt og gegnsæi, vægast sagt vandræðalega. Með því að skrifa á jörðina nöfn syndanna sem þeir sem koma fyrir hann til að ásaka hörkonuna til að freista hans drýgðu, vitnaði Jesús aftur um guðdómleika sinn og hæfileika til að lesa í leyndardóm lífs þeirra. Og aftur, ruglaðir og skömmustulegir, hörfuðu þeir allir í þögn. Þess vegna notar Jesús í spádómlegum opinberunum sínum tákn sem skapa í mynd vélmennismynd af

þeirri veru sem guðlegur dómur beinist að. Og þessi vélmennismynd afhjúpar þann falda þátt sem venjulegur maður hunsar eða getur hunsað. Rétt eins og hjá Gyðingum gáfu klerkastéttin sér ríkulegt yfirbragð, klædd fallegum fötum og virðulegum en blekkjandi skrauti, þá hefur páfalegt trúarkerfi rómversk-kapólskrar trúar lengi blekkt, og blekkir enn, yfirborðskenndan eða veraldlegan mann. Sjónvörp bregðast ekki að sýna út þær miklu og pompösu athafnir sem þessi rómversk-kapólska kirkja skipuleggur. Og eins og á tímum Gyðinga klæða sig prelátar, kardinálar og biskupar í skarlatsrauð og fjólublá föt sem gefa áhorfandanum í heildina dýrlega mynd sem tælir og heillar mannfjöldann. Falsk heiðin trú hefur alltaf tælt fylgjendur sína með tilbúnum tælendi þáttum sínum. Guð notar hugtakið „**slægur**“ til að lýsa páfastjórn Rómar í Dan 8:23: „*Og að lokum valdatíma þeirra, þegar syndarar eru tortímdir, mun rísa upp ósvífinn og slægur konungur*“. Í þessu versí flytur Guð tvö skilaboð til útvöldu sinna. Sá fyrsti varðar persónulega dómgreind hans yfir páfastjórninni, sem hann telur „**ósvífinn**“. Annað á sérstaklega við okkur, því Guð varar okkur við ytra útleti þess, sem hann kallar „**slægð**“. Með því að uppgötva hvað páfakapólska trúin hefur gert við texta boðorðanna tíu, greinum við „**óhlýðni**“ og „**hrokafullan**“ karakter þess, samkvæmt Dan 7:8. Það sem er „**slægð**“ hefur enga trausta samkvæmni, og Guð hjálpar okkur að skilja hvernig páfastjórnin er „**slæg**“. Þetta er gert með því að tilgreina í Dan 8:24-25: „*Máttur hans mun aukast, en ekki fyrir hans eigin kraft. Hann mun valda ótrúlegri usla, honum mun takast verk sín, hann mun tortíma voldugum og fólki hinna heilögu.*“ **Vegna velgengni sinnar og velgengni véla sinna mun hann hafa hroka í hjarta sínu**, hann mun tortíma mörgum sem lifðu í friði og hann mun rísa gegn höfðingja höfðingjanna; en hann mun brotinn verða, án þess að nokkur hönd leggi að verki. „Allur „**velgengni**“ hans byggðist eingöngu á „**velgengni véla hans**“.“ Þetta hugtak „**vélmenni**“ tengir gjörðir hans við táleiddslu hins djöfullega „**höggorms**“ í 1. Mósebók 3, sem Dan 11:39 gefur til kynna og segir: „**Það er með útlendum guði sem hann mun starfa gegn viggirtum stöðum**“; og hann mun fylla með heiðri þá sem þekkja hann, hann mun láta þá drottna yfir mörgum, hann mun úthluta þeim löndum að umbun.“ „Þennan „**útlenda guð**“ má á margvíslegan og viðbótar hátt tengja við djöfulinn sem opinberaðist Rómverjum í trúarkenningum Gyðinga, en einnig sem vísun í nafn Krists sem Róm rænir sér með því að taka á sig kristna trúarlega mynd. Opinberunarbókin 13:3 staðfestir þessa tengingu við djöfulinn og segir: „*Dýrið, sem ég sá, var líkt pardus, fætur þess voru eins og bjarnarfætur og munnur þess eins og ljónsmunnur. Og drekinn gaf því mátt sinn og háscæti sitt og mikið vald*“.“ Til að skilja boðskap þessa vers verðum við að íhuga tenginguna sem tengir „**drekann**“ við „**djöfulinn**“ í Opinberunarbókinni 12:9: „Og **hinum mikla dreka** var kastað niður, hinum gamla höggormi, **sem heitir djöfull og Satan**, sem blekkir allan heiminn. Hann var kastað niður á jörðina, og englar hans voru kastaðir niður með honum.“ „Á jörðinni er keisarastjórnin sem hann ræður yfir einnig kölluð, í Opinberunarbókinni 12:3, „**hin mikli rauði drekinn**“: „Og annað tákn birtist á himni: **Og sjá, mikill rauður dreki**, með sjö höfuð og tíu horn, og á höfðum sínum sjö krónur“.“ Það leiðir af þessum boðskap að í Opinberunarbókinni 13:3 opinberar Guð og spáir fyrir um arfleifð Rómaveldis og páfastjórnarinnar sem tekur við af því undir sama valdi djöfulsins: „**drekinn**“ í

Rómaveldi „ *gefur hásaeti sitt og vald sitt* “ páfastjórninni, þar sem Róm endurheimtir fyrra keisaravald sitt.

Til þess að þessi „ *brögð* “ gætu tekist og áætlun Guðs yrði framkvæmd, sannfærði djöfullinn fyrsta konung Franka, að nafni Clovis, um að snúast til kristni, sem þegar var rómverskur, með því að láta skírast árið 496 af biskupi Rómar á þeim tíma, sem þá bar ekki titilinn „páfi“. En á þeim tíma hafði Róm þegar verið slegin af bölvun Guðs frá árinu 313. Og frá 7. mars 321 hafði hvíld sjöunda dags hvíldardagsins verið aflögð, í staðinn kom hvíld fyrsta dagsins, sem þá var helguð tilbeiðslu heiðins geimguðs, hinnar guðdómlegu sólar, sem dýrkuð var og þjónað var undir titlinum „Æruverðug ósigruð sól“. Þessi skírni Frankakonungs gaf rómversku kirkjunni virðingu sem aðrir konungar, sem höfðu snúist til trúar, mynduðu aðeins með tímanum. Þannig kom Guð á fót trúarkerfinu á Ítalíu sem, samkvæmt kristinni fullyrðingu sinni, er mesta blekkingargildran sem ætlað er að fanga og fanga yfirborðskennda trúaða. Því *rómversk „brögð* “ geta aðeins blekkst yfirborðskennda trúaða. Og það sem einkennir þetta yfirborðslega fólk er fyrirlitningin eða sinnuleysið sem það sýnir gagnvart Biblíunni og guðdómlegum opinberunum hennar. Ég minni ykkur á að lengi vel bannaði kaþólska kirkjan meðlimum sínum að lesa Biblíuna, og á 18. ^{öld}, enn studd af völdugu konungsveldinu, lét hún taka af lífi eða dæma fólk sem var gripið með Biblíuna í fótum sínum til kafs. Þess vegna fordæmir Guð í Opinberunarbókinni 11:3 ofsóknirnar gegn Biblíunni, rituðu orði sínu: „ *Ég mun gefa tveimur vottum mínum vald* , og þeir munu spá í eitt þúsund tvö hundruð og sextíu daga, klæddir í sekk. “ 1260 daga-ár, það er frá 538 til 1798. Vers 7 spáir ofsóknum gegn Biblíunni af hendi trúleysingja byltingarmanna í lýðveldisstjórn Frakklands á „ógnartímanum“ á árunum 1793-1794. Þeir kveiktu elda og brenndu opinberlega öll trúarleg verk, með Biblíuna í fararbroddi: „ *Þegar þeir hafa lokið vitnisburði sínum mun dýrið, sem stígur upp úr botnlausu gryfjunni, heyja stríð gegn þeim, sigrar þá og drepa þá* .“ Þessi smáatriði, undirstrikað með feitlettraðri leturgerð, sýnir að verkefnið sem Biblíunni var gefið var „ *lokið* “ með tilkomu franska lýðveldisstjórnarinnar. Frá 16. ^{öld} hefur Guð leyft mönnum að fylgja sannleika sínum með því að uppgötva hann í Biblíunni sinni, margfaldað með leturgerð; boðskapurinn er afhentur og greindir menn, hans útvöldu, þurfa því aðeins að muna lexíuna. Og þennan lexíu verður að beita til að falla ekki í trúarprófunum aðventista sem framkvæmdar voru árin 1843, 1844, 1994 og 2030. Því þar til hinn dýrlegi Kristur kemur aftur verður Guð að velja hina útvöldu með því að sýna fram á að lexían sem gefin var á 16. ^{öld} hefur verið varðveitt og framkvæmd. Það er vissulega enn hin heilaga Biblía sem reynir þá sem kallaðir eru í Kristi, með því að prófa áhuga þeirra á opinberunum hennar sem spáð er fyrir um í bókum sáttmálanna tveggja. Þannig að allt til enda byggist sönn trú eingöngu á þeim áhuga sem gefinn er allri opinberun Biblíunnar.

Það er sjálfsagt að þegar freistandi viðfangsefnið er nálægt guðdómlegum sannleika, þá er trúargildran enn ógnvænlegri og erfiðari að bera kennsl á. Fyrir marga mótmælendur var auðvelt að fordæma gömlu kaþólsku kirkjuna, en þar sem hún getur ekki lengur ofsótt neinn, hefur hún orðið þeim ásættanleg og enn betra, verðug bandalags við hana. Þetta fólk féll í gildru fáfræði sinnar um það sem Guð ávítaði það fyrir. Það mundi aðeins eftir ofsóknum þess gegn mönnum,

en vanmáti syndirnar sem drýgðar voru gegn Guði sjálfum, í eigin persónu. Þess vegna, sem erfingjar þessara sömu galla, lengja þau þær með því að endurtaka þær.

Í Opinberunarbókinni 9 eru þemu „*fimmtu*^{9g} *sjöttu lúðranna*“, í stíl samanburðar, fyrirmyndir af þessari tegund. Í hverju versi finnum við, endurnýjað, samanburðarhugtakið „*eins og*“ *sem staðfestir*^{táknrænt} gildi myndarinnar sem kynnt er. Og meðal þessara fjölmörgu samanburða flytur vers 8 sérstaklega mikilvægan boðskap varðandi blekkjandi „*ytra*“ útlit mótmælendatrúarkirknanna sem höfðu fallið frá 1843: „*Þeir höfðu hár eins og kvennahár og tennur þeirra voru eins og ljónstennur*“. Lykillinn að túlkun þessa verss liggur í því hlutverki sem Páll postuli gefur „*kvennahári*“ í 1. Kor. 11:15: „... en það er konu til sóma að hafa hár, *því að hárið er henni gefið sem skýla*“; „*skýla*“ því blekkjandi gríma. Síðan segir Andinn aftur í 1. Pétursbréfi 3:3-4: „*Ekki ytra skart að flétta hárið, að bera gull eða að bera klæðnað, heldur innra og hulið skart hjartans, í ódauðleika hógværs og kyrrláts anda, sem er dýrmætt í augum Guðs*“. Kirkjurnar sem Andinn lýsir fyrir okkur hafa „*ytra útlit*“ kirkna, en í huga meðlima sinna, fylgjenda þeirra, sér Guð aðeins grimmilegar og grimmilegar hugsanir sem eru myndir af „*ljónstönum*“ þeirra. Og í lokaprófaun trúarinnar mun þetta hulda eðli opinberast með því að þeir samþykkja dauðadóminn sem verður gefinn út gegn síðustu aðventistunum sem héldu áfram að hlýða laugardagshvöldinni, „*sjöunda deginum*“, „*helgaðir*“ af Guði frá upphafi sköpunar hans á jörðinni og himninum, samkvæmt 1. Mós. 2:2-3. Í þessum níunda kafla Opinberunarbókarinnar margfaldar Guð myndrænar samanburðir sínar til að afhjúpa þversagnirnar sem hann tekur eftir milli hins sýnilega ytra sjónarhorns og hins raunverulega ósýnilega, grímuklædda innra sjónarhorns mótmælenda. Hann opinberar okkur í þessum myndum persónulega dóm sinn yfir mótmælendakirkjum sem segjast vera hluti af hjálpræði hans, í algjörrri fáfræði um þá staðreynd að hann yfirgaf þær og gaf þær djöflinum á vald, allt frá árinu 1843 sem ákveðið var með gildistöku tilskipunar hans í Dan 8:14. Dómur Guðs er varanlegur og hefst árið 1843, þegar hann fordæmir mótmælendatrúna fyrir stuðning hennar við rómverska sunnudaginn og fyrir fyrirlitningarfullan vitnisburð hennar um boðskap aðventista frá 1843 og 1844. Dómur hans beinist síðan, árið 1994, að opinberri aðventisma, sem hann „*ælir upp*“ af sömu ástæðum og leiddu til þess að hann hafnaði mótmælendatrú, sem aðventisminn gekk formlega til liðs við árið 1995. Athugið að iðkun hvíldardagsins missir helgandi gildi sitt vegna þess að hún sýnir fram á skort á kærleika sínum til spámannlegs sannleika sem andi Guðs opinberar á þessum tíma. Þannig fjallar boðskapur „*fimmtu lúðursins*“ *um lýsingu og endurflokkun „falsspámanna*“ mótmælendatrúarinnar, sem eru ekki fullkomnir, fyrr en árið 1994, þegar föllnu aðventistarnir sameinast þeim í bölvun Guðs.

Í lögmáli sínu um tíu boðorð setti Guð fyrst fjögur boðorðin sem varða hann beint, síðustu sex varðandi skyldur manna gagnvart mönnum. Hann vildi þannig setja lögmál sitt fram í samræmi við skiptingu tveggja boðorða sinna sem Jesús minntist á í Matt. 22:36 til 40: „*Meistari, hvert er hið mesta boðorð í lögmálinu? Jesús svaraði honum: Þú skalt elska Drottin, Guð þinn, af öllu hjarta þínu, allri sálu þinni og öllum huga þínum. Þetta er hið fyrsta og mesta boðorð*“.

“Jesús kennir með þessum orðum forganginn sem maðurinn verður að gefa þessu boðorði. Hann bætir síðan við: „**Og annað er eins og þetta: Þú skalt elska náunga þinn eins og sjálfan þig. Á þessum tveimur boðorðum hvílir allt lögmálið og spámennirnir**.“ Fyrir falska kristna trú er það að setja annað boðorðið frammar hinu fyrsta af þessum boðorðum Jesú Krists að loka dyrum himinsins fyrir sjálfum sér. Því aðeins þeir sem virða forgangsroðunina sem Guð hefur gefið til kynna í Jesú Kristi munu koma inn.

Á sama hátt hefur Jesús Kristur viðurkennt og staðfest stofnanabundna „sjöunda dags aðventisma“ frá 1873 þar til árið 1994 þegar hann „**kastaði upp**“ honum, það er að segja, afneitaði honum, hafnaði honum og hafnaði honum. Frá 1844 hefur kenning aðventismans verið byggð á falskum spádómstúlkunum, en fyrir Guð höfðu villur hans litla þýðingu á þeim tíma í sögu hans. Brautryðjendur aðventista voru blessaðir og valdir af Guði, ekki vegna skilnings þeirra á spádómssannleikanum, heldur vegna vitnisburðar um gleði sem tilkynningin um endurkomu Jesú Krists vakti í öllu lífi þeirra. Og það er þetta viðmið eitt og sér sem gerði þá „**helgaða**“ af Guði. Sem tákni um þessa „**helgun**“ sem staðfestir **samþykki hans**, lét Guð þá uppgötva og iðka hvíldardag sinn á hinum sanna sjöunda degi: laugardegi. Og þar var það, „sjöunda dags aðventista kirkjan“ var á upphafspalli sínum. Og árið 1873 fékk hlutverk hennar alheimsblæ. Spádómstúlkarnir innihéldu margar villur, en það var ekki fyrr en árið 1980 að Guð krafðist þess að lygar í kenningum sjöunda dags aðventista yrðu horfnar. Hann kallaði mig þá til að framkvæma þetta verkefni. Og knúin áfram af ósvikinni trú frá fæðingu hafði ég aldrei viljað láta skírast, því ég gat ekki trúað því að Guð hefði getað samþykkt þjáningar í Jesú Kristi til að fá svona slæma niðurstöðu. Því ég sá lítinn mun á svokölluðum skírðum kristnum mönnum og öðrum vantrúuðum eða vantrúuðum mönnum. Uppgötvunin á því að hvíldardagshaldið væri að hverfa, efni sem vakti spurningar hjá mér, var lykillinn að öllum skýringum á þeim spurningum sem höfðu verið ósvaraðar fram að því. Þannig var ánægjan sem ég fékk af spurningum mínum drifkrafturinn á bak við ákvörðun mína um að láta skírast í sjöunda dags aðventistakirkjunni. Ástin á sannleikanum, sem hefur alltaf knúið mig áfram, leiddi mig þá til að rannsaka spádóma Opinberunarbókarinnar og Daníelsbókarinnar ítarlega, því forvitnilegt nokk var það í þessari röð sem hlutirnir voru gerðir. Þannig, með því að ráða í boðskap Opinberunarbókarinnar, undir leiðsögn Andans, gat ég uppfært túlkun hennar og dregið í efa þá sem voru frá tíma brautryðjendanna, fyrir þá sem árið 1844 hafði táknað dagsetningu heimsendis. Árið 1980 þurfti að endurskoða og leiðrétta þessa arfgengu túlkun. Með hliðsjón af lykilatriði í tilskipun aðventista í Daníel 8:14, skildi ég hvernig Guð hafði byggt uppbyggingu Opinberunarbókar sinnar á þeirri breytingu sem hann hafði komið með og krafist frá þeim degi 1844. Krafan um að draga í efa spámannlega arfleifð opinberrar aðventisma birtist greinilega í lýsingu Jesú á þessari aðventisma frá árunum 1980 til 1994. Hann segir í Opinberunarbókinni 3:17-18: „**Þú segir: Ég er ríkur og auðugur og þarfnast einskis, og veist ekki að þú ert vesæll og aumingi og fátækur og blindur og nakinn.**“ Ég ráði þér að kaupa af mér gull, reynt í eldi, svo að þú verðir ríkur, og hvít klæði, svo að þú getir klæðst og vanvirða nektar þinnar komi ekki í ljós, og smyrsl til að smyrja augu þín, svo að þú sjáir. Í versí 17 leggur Jesús fram dóm sinn yfir aðventisma

árið 1991, árið þegar boðskapur minn um endurkomu Jesú árið 1994 leiddi til þess að ég var strikaður út af kirkjuskránni; þetta endurspeglast greinilega í orðunum „**ég þarfnast einskis**“, sem tjáir opinbera höfnun á spádómsljósi hans. Í þessu versí véfengir Jesús gildið sem þessi aðventismi gefur andlegri arfleifð sinni; sem réttlætir þörfina á að draga hana í efa. En orðið sem deyr er að finna í þessu mjög stutta litla orði, hann segir það „**berið**“, það er að segja, ekki hulið af „**eilífri réttlæti**“ hans, því verðugt „**annars dauða**“ sem boðaður er af „**þriðja englinum**“ í Opinberunarbókinni 14:9. Reyndar lesum við í 2. Kor. 5:2-3: „Þess vegna stynjum vér í þessari tjaldbúð og þráum að íklæðast himneskri bústað okkar, ef vér finnist klæddir en ekki naktir.“ Ógnin sem varðaði kaþólska og mótmælenda óvini hans varðar hann aftur á móti, frá 1991, dagsetningu afskráningar minnar einmitt, án þess að taka tillit til þess að mótmælendurnir hafa orðið óvinir hans frá 1843. Og til staðfestingar á þessari guðdómlegu bölvun gekk hann formlega í mótmælendabandalagið árið 1995. Í versí 18 telur Jesús upp allt sem þessi opinbera aðventismi vantar til að hann blessi hann: „**gull prófað í eldi**“ eða hin sanna „**trú**“ samkvæmt 1. Pétursbréfi 1:7: „svo að **prófraun trúar yðar, sem er dýrmætari en gull sem forgengist (þótt það reynt sé í eldi)**, megí leiða til lofs, dýrðar og heiðurs við opinberun Jesú Krists“; Jesús tilgreinir enn fremur: „**svo að þér verðið ríkir**“; hin sanna „**trú**“ sem sýnd er myndar hinn sanna andlega „**auður**“. En til að vera staðfest og viðurkennd af Jesú verður trúin sem maðurinn gerir kröfu um að vera prófuð af honum. Sigur í prófrauninni einn og sér gerir muninn á hinum kölluðu útvöldu og hinum kölluðu sem eru föllnir. Og um þetta efni sagði Jesús vel í Matt 22:14: „**því að margir eru kallaðir en fáir útvaldir**“; mistök meirihlutans í prófrauninni, of yfirborðskennd, réttlætir orð hans. Jesús sagði einnig: „og **hvít klæði**, til þess að þú verðir íklæddur og skömm nektar þinnar birtist ekki.“ Þessi „**hvítu klæði**“ voru borin „verðuglega“ af aðventistabratryðjendunum í Opinberunarbókinni 3:4: „En þú hefur fáeina menn í Sardes sem hafa ekki saurgað klæði sín. **Þeir munu ganga með mér í hvítum klæðum, því að þeir eru verðugir þess**.“ og þessi „**hvítu klæði**“ eru táknrænt tákn um sigur trúarinnar, „**Sá sem sigrar mun klæddur verða hvítum klæðum**; ég mun ekki afmá nafn hans úr lífsins bók, og ég mun játa nafn hans fyrir föður mínum og fyrir englum hans.“ Það er Jesús sem dæmir gildi trúarinnar og hann minnir okkur á að sönn trú ein veitir rétt til „**hvítu klæðisins**“, „**eilífs réttlætis**“ hans sem hann býður sínum sönnu útvöldu. Jesús segir einnig við hann: „og **smyrsl á augu þín, svo að þú sjáir**.“ Opinber aðventismi er viðurkenndur fyrir spámannlegt hlutverk sitt, að mestu leyti stutt í upphafi af sýnum sem sendiboði Drottins, frú Ellen G. White, fékk. Nú segir Jesús um þessa aðventisma ársins 1991 að hún sé „**blind**“ og verði að gæta sjónarinnar. Þannig að opinber aðventismi lendir í þeirri dapurlegu stöðu sem Jesús lýsir í Matt. 15:14: „**Látið þá í friði! Þeir eru blindir leiðtogar blindra. Ef blindur maður leiðir blindan, falla báðir í gryfju**.“ En hver getur gefið honum „**augnasmyrsl**“ sem veitir þessa umhyggju? Jesús sjálfur og enginn annar. Og hann býður okkur það í spámannlegri opinberun sinni, Opinberunarbók sinni. En hann getur ekki þröngvað lækningu sinni upp á hann, hann getur aðeins ráðlagt honum. Því að lausn vandamálsins í aðventismanum liggur í hans eigin ákvörðun og Jesús veit að rétta ákvörðunin verður ekki tekin. Hann segir okkur þetta í staðfestingu sinni í

versí 16: „*Því af því að þú ert hálfvolgur og hvorki kaldur né heitur, mun ég spúa þér út af munni mínum*.“ Spámannlega viðvörunin er því ekki ætluð til að breyta hörmulegum örlögum síðustu opinberu stofnunar hans heldur einfaldlega til að opinbera fyrir sönnum útvöldum sínum ástæðurnar fyrir því að hann hafnar henni og „*spýr*“ hana.

Með því að útskýra þetta skýrt og ítarlega gef ég lesendum boðskapar míns tækifæri til að gefa gaum að viðvörunum Guðs í öllum spádómlegum opinberunum hans. Og gallarnir sem eignaðir eru síðustu kirkju hans eru viðvörun fyrir þá sem sækjast eftir að ganga inn í eilífð himnaríkis fyrir tilstilli réttlætis Jesú Krists.

Þegar aðventismi var settur á laggirnar vissi hann ekki að tíminn sem fyrir hann var settur yrði gildra sem hann myndi falla í. En ættum við að vera hissa? Hafa sögulegar vitnisburðir ekki ítrekað sýnt, allt frá því að sagan um „*sonu Guðs*“ spilltist að lokum af hjónaböndum þeirra við „*dætur mannanna*“ af ætt Kains, að tíminn drepur trú og tryggð? Hvers vegna ætti síðasta kristna kirkjan að sleppa við þessa meginreglu? Við þekkjum orsök þessara lokafráhrarfa. Þau eru vegna trúarlegrar arfleifðar sem óverðugir erfingjar erfa frá verðugum foreldrum sínum. Og þegar þessi arfleifð nær yfir tíma margfaldast vanvirðingin og magnast þar til óbærilegt fráhrarf er til staðar, fordæmt og refsað af Guði.

Eins og þessi rannsókn hefur sýnt fram á, falla aðeins fallnir vantrúaðir og vantrúaðir í gildir tilverunnar. Hinir sannlega útvöldu forðast þær, upplýstir af spádóminum sem opinberar þá, því það er ómögulegt fyrir djöfulinn og illar vættir að tæla þá, eins og Jesús kenndi í Matteusi 24:24: „*Því að fram munu koma falskristar og falsspámenn og þeir munu gjöra stór tákn og undur til að leiða í villu, ef það væri mögulegt, jafnvel kjörnir fulltrúar*.“

Hvaða boðskap ættum við að taka með okkur frá þessari reynslu sem við lifðum á „*Laódíkeutímanum*“? Sjöunda dags aðventismi mun tákna tvö viðfangsefni „*helgunar*“ hinna sönnu útvöldu þar til Jesú Kristur kemur aftur. Í upprunalegu blessuðu arfleifðinni eru heilbrigðisumbætur varðveittar og endurnýjaðar. En allar spádómstúlkanir sem við erfðum frá brautryðjendum aðventista verða að vera endurskoðaðar og skipt út fyrir algerlega biblíulegar túlkanir sem ég kynni í verkum mínum, aðallega undir titlinum „Útskýrðu Daníel og Opinberunarbókina fyrir mér.“ Hinn sanni og endanlegur uppfærði „sjöunda dags aðventista“ boðskapur verður aðeins borinn af andófskenndum, óháðum „aðventistum“, frjálsum frá öllum trúarlegum stofnunum, þar til Jesú Kristur kemur til dýrðar vorið 2030.

Vegna takmarkana á skráarstærð mun þetta verk enda á þessari síðu og mun héðan í frá bera heitið „1. bindi“. Framhald skilaboða minna verður kynnt í „2. bindi“ undir sama titli og kápu og núverandi framsetning þess.

Efnisyfirlit

**Útvíkkun guðlegra opinberana sem móttæknar voru frá því að
07/03/2020
Ný skilaboð stöðugt innblásin af Guði**

Síðunúmer

2	skilaboð frá höfundinum
3.	desember 2020 – Upphaf ógæfunnar
4.	miðvikudagur, 19. maí 2021
5	Andlegur maður dæmir allt
9	Vita hvernig á að hlusta til að skilja
20	Maðurinn og konan
22	Guð og vísindi
25	Samrýmanleiki lýðveldisins við trúarbrögð
26	Gildran í Fátímu
30	Heilbrigði karla
32	Trú, ávöxtur heilbrigðrar skynsemi
33	Frönsku kosningarnar 2022 og guðdómleg bölvun
35	frá 28. nóvember til 04. desember 2021
40	Þegar Satan rekur Satan út
44	Jesús Kristur frambjóðandi til kosningar sem stjórnandi alheimshjarta
49	Bandaríkin
51	Náttúra og vísindi
54	Fölsk guðrækni
55	Samkynhneigð
57	Guð og ánægja
57	Frakkland klofið og sundrað
60	jól
63	Ganga til himins
65	Helgunarstigin
73	Páll og hin spáða hvíld
74	Hin himnesku „ <i>púsund ár</i> “ sem týndust í Mílanó
76	Verk Herkúlesar
78	HVAÐ HEITIR ÞÚ?
82	<i>Vegurinn, sannleikurinn og lífið</i>
83	Réttlæting með trú gleymd
86	TIL TÁRA BORGARA!
91	Stafræn uppgötvun með óvæntum afleiðingum
93	Lögmál hins mikla dómara
97	Guð faðirinn, kennari andlegra nýfæddra barna

- 102 Covid -19 og synd
 106 Lög um hefnd
 108 Nokkrar gagnlegar upplýsingar
 110 María, beita skurðgoðadýrkenda
 119 Auðmýkt er styrkur okkar og hjálpræði okkar
 125 banvænar blöndur
 131 Lífið gefur allar „ástæður“ til að trúa á Guð
 136 Hjálpræði mannsins kostar sitt
 140 Rómversku guðdómlegu lexíurnar
 150 Sjö banvænu lygarnar
 151 Dauðans friður og svik
 155 Guð gefur gott og illt
 157 Að elska Guð og náungann: að elska sem hjón.
 165 Guðlegir vegir og mannlegir vegir
 174 Skrímslisfélagið
 176 Frá „lokalausninni“ til „lokalausnarinnar“
 186 AÐ VITA HVERNIG Á AÐ HLUSTA
 187 Gallar Vesturlanda
 190 Freisting frelsisins
 192 Synd endurskilgreind
 198 SANNFÆRA með öllum lögmætum ráðum
 201 Leikhúslýðræði
 206 Guð skipuleggur hina miklu endurnýjun
 213 „*Sjötta lúðurinn*“ og „*sjötta*“ af „*sjö síðustu plágum Guðs*“: „*Harmagedón*“.
 217 Hvort kristni sé gyðingur eða ekki
 226 Hlutverkaskipting
 232 Forréttindi sannrar trúar
 238 nasistar! Eða nýrómverjar?
 240 9. maí 1945, 9. maí 1950 og 9. maí 2022
 244 Endatími
 251 Dæmisagan um „glaða soninn“...snúin við
 255 Frelsis- og jafnréttisbræðralag ... goðsögnin um lýðveldið
 258 Í höndum almáttugs Guðs
 265 „Sláhöfuðið“
 269 Afneita tilvist Guðs hvað sem það kostar
 271 Þessi „tímaþáttur“ sem breytir öllu
 276 Það sem hefur verið er það sem verður
 283 Kærleikur, samkvæmt Guði
 290 Sannleikur: stranglega guðlegur staðall
 303 Athugasemd mín við fréttina frá 15. júní 2022
 308 Guðs skipanir: Sannar og rangar
 318 Guðleg bölvun sannað
 324 Úkraína: ímynd biblíulegrar dæmisögu
 332 Frá draumi til sannleika
 339 ástæður fyrir reiði

- 343 Guðsdýrkun sem þóknast Guði
 352 „Barnakonungurinn“ við völd
 363 Endir veraldar: Trúarpróf
 369 Daginn sem himinninn féll á höfuð Galla
 374 TRÚARBRÖGÐ: ÞAÐ BESTA OG ÞAÐ VERSTA
 380 Reiði vantrúaðra og vantrúaðra
 389 Klaufaskapur hinna illa trúskiptu
 395 Vilji: allt vandamálið
 399 Fréttir í lok júlí 2022: frá einu olúáfalli til annars
 407 Rétttrúnaðartrúin
 410 PARÍS, borg bölvuð að eilífu
 415 Vantrú og vantrú eru ekki lögmæt
 423 Líf og dauði
 428 OPINBERUN SJÖUNDU TIMANNS og „Fjórir Jóhannesar“
 436 Uppfærsla fyrir Úkraínu frá og með 24.10.2022
 444 Guð dæmir hjörtu og hugsanir
 448 Fyrlitning fyrir vitnisburði Biblíunnar
 451 **GUÐ: MESTI STRATEGISTINN**
 459 Það sem hefur verið er það sem verður
 463 Ástandið í Evrópu
 465 Dagsetningarnar sem YaHWéH ákveður
 474 Himneska augnaráðið
 479 Jesús Kristur, lækni hinna útvöldu
 487 TÍMI ENDANNA
 497 Lífsins vatn
 508 Bandalag kaupmanna jarðarinnar
 515 Endurkoma Jesú Krists
 522 Réttarhöldin yfir skurðgoðadýrkunarjólunum
 527 Guðleg réttlát reiði
 534 Þrír dagar og þrjár nætur...eins og Jónas
 539 Ég ávita og aga alla þá sem ég elska.
 551 Sannur og falskur lögmæti
 560 Eini SANNLEIKURINN
 565 Ójöfnuður kynjanna í paraheiminum
 572 Nýi „Attila“
 578 Gyðingar og komu Messíasar
 583 Ruglingur Rómverja
 592 Á leiðinni að alþjóðlegri stjórnun sinni
 601 Hinn útvaldi og guðleg lög
 606 Mjög spámannlegar sögulegar staðreyndir
 609 Mannleg umsnúningur guðlegra gilda
 615 Samkeppni og fyllingarhæfni
 623 Frá litla ljósinu til hins stóra
 628 Afkomendur Abrahams
 632 Eilífa Róm
 645 Þróun illskunnar: Frá Bandaríkjunum til Úkraínu

650	Loftslagsþurrkur fyrir þurr hjörtu
656	Nýja nýlendustefnan
662	Birtingar Guðs
669	Bölvað Frakkland og blessað Frakkland
674	Guð opinberar okkur reynslu sína
680	Einræði húmanismans
685	Hægur dauði
695	Jafndægur og sólstöður
703	Lýðræði og tæknivæðing
709	Trú, greind og viska
717	Líf án leiðbeininga
721	Alþjóðleg staða í lok mars 2023
729	Hinn sanni meistari tímans
740	Vakning hatursins
752	Markaður blekkinganna
764	Ranglæti og synd
769	Blóðbönd
775	Syndin sem framkvæmd var árið 313
786	Þetta Vesturland opinberaði óhreint
795	Satt eða ósatt; sannleikur eða lygi
814	Tími <i>síðustu sjö pláganna</i>
823	Sönn ást
838	Falin ósagð biblíulexíur
842	Rússnesk-úkraínska stríðið og núverandi atburðir
849	GUÐS SYNIR
861	Sannleikurinn mun frelsa þig
866	Að lesa Biblíuna
875	Eldheitar sumarnætur
878	Sönn og fölsk helgun
883	Vika YaHWéH
895	Hefð og sannleikur
904	Sameiginleg brjálæði
912	Gott og illt
924	Jarðartími: Forritaður dauði
938	Dýpt og yfirborðskennd
947	Helgidómurinn: heil dagskrá
961	Sannleikur sem erfitt er að heyra en góður að hlusta á
973	Lögmál Móse
984	Gildirur tilverunnar
1000	YFIRLIT YFIR ÞEMUR SEM FJÖLLUÐ ER

Ráðleggingar til lesenda

Þetta verk getur tekið varanlegum breytingum (leiðréttingum, viðbótum eða eyðingum). Til að ákvarða hvort verulegar breytingar hafi verið gerðar

í hverri fyrirhugaðri uppfærslu skal því athuga og bera saman blaðsíðunúmer efnisyfirlitsins yfir ofangreind efni við fyrri útgáfu.

Ég, Samúel, innblásinn þjónn Jesú Krists, þakka og legg til liðs við þróun þessa verks, félögum mínum, bræðrum og systur í Kristi, sem með dýrmætri hjálp sinni og einstökum hæfileikum stuðla að leiðréttingum á stafsetningarvillum, innsláttarvillum og villum í sögulegum smáatriðum, sem gera það mögulegt að gera þessa guðdómlegu kenningu verðuga Guði sannleikans sem innblæs hana. Þau hafa þannig lagt stein sinn til byggingu þessarar andlegu byggingar. Megi þau öll vera eilíflega blessuð!

Útgáfa: 23-09-2023 / ^{7-7.} -5994.